CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 6

DESPRE URMĂRIREA ADEVĂRULUI I

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 6

DESPRE URMĂRIREA ADEVĂRULUI I

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (2)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (4)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (5)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (6)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (8)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (9)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (10)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (11)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (12)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (13)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (14)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (15)
Ce înseamnă să urmărești adevărul (16)
De ce trebuie omul să urmărească adevărul?
Cum să urmărești adevărul (1)
Cum să urmărești adevărul (2)
Cum să urmărești adevărul (3)
Cum să urmărești adevărul (4)
Cum să urmărești adevărul (5)
Cum să urmărești adevărul (6)
Cum să urmărești adevărul (7)
Cum să urmărești adevărul (8)
Cum să urmărești adevărul (9)

Cum să urmărești adevărul (10)
Cum să urmărești adevărul (11)
Cum să urmărești adevărul (12)
Cum să urmărești adevărul (13)
Cum să urmărești adevărul (14)
Cum să urmărești adevărul (15)
Cum să urmărești adevărul (16)
Cum să urmărești adevărul (17)
Cum să urmărești adevărul (18)
Cum să urmărești adevărul (19)
Cum să urmărești adevărul (20)
Cum să urmărești adevărul (21)

Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)

Părtășia de astăzi are un subiect cu care toată lumea este familiarizată. Este strâns legat de credința omului în Dumnezeu și de ceea ce urmărește și este un subiect pe care oamenii îl întâlnesc și despre care aud în fiecare zi. Ei bine, atunci, care este? Subiectul este ce înseamnă să urmărești adevărul. Ce părere aveți despre acest subiect? Este destul de nou pentru voi? Este captivant? Indiferent cât de captivant este acest subiect, știu că este relevant pentru fiecare dintre voi; este relevant pentru mântuirea oamenilor, pentru intrarea lor în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, schimbarea firii lor, pentru finalul și destinația lor viitoare. Cei mai mulți dintre voi sunteți acum dispuși să urmăriți adevărul și ați început să vă treziți, dar nu sunteți foarte siguri de ceea ce înseamnă să urmăriți adevărul sau cum ar trebui să fie urmărit. De aceea este necesar ca părtășia de astăzi să aibă acest subiect. Urmărirea adevărului este un subiect pe care oamenii îl întâlnesc adesea în viața de zi cu zi; este o problemă practică cu care oamenii se confruntă atunci când li se întâmplă lucruri în viața de zi cu zi, în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și așa mai departe. Când ceva se abate asupra celor mai mulți oameni, ei pur și simplu se motivează singuri să depună eforturi pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu și a-și împiedica gândurile să devină negative, sperând ca prin aceasta să se oprească din a se cufunda în negativitate sau neînțelegeri în privința lui Dumnezeu și pentru a-și permite să se supună lucrării Sale. Oamenii cu un calibru mai bun sunt capabili să caute în mod pozitiv și proactiv toate aspectele adevărului în cuvintele lui Dumnezeu; ei caută principiile, cerințele lui Dumnezeu și căile de practică. Sau sunt capabili să se cerceteze, să contemple și, prin lucrurile care li se întâmplă, să dobândească cunoștințe, ajungând astfel să înțeleagă adevărurile-principii și să intre în adevărul-realitate. Totuși, rămâne un mare

obstacol pentru majoritatea oamenilor și este incert dacă ei pot realiza sau nu aceste lucruri. Cei mai mulți oameni nu au intrat încă în acest aspect al realității. Așadar, nu vă va fi ușor să ajungeți la o înțelegere practică, obiectivă și adevărată a acestui subiect obișnuit, banal și specific, chiar dacă vi se acordă timp să îl contemplați. Așa că, pentru a reveni la subiectul nostru principal, haideți să avem părtășie despre ce înseamnă să urmărești adevărul. Nu vă pricepeți să contemplați, dar sper că vă pricepeți să ascultați – nu doar cu urechile, ci și cu inima. Sper că îți vei dedica inima înțelegerii și priceperii acestui lucru și că vei pune la inimă, ca pe ceva important, tot ceea ce ești capabil să înțelegi și tot ceea ce corespunde stării, firii și fiecărui aspect al situației tale. După aceea, sper că vei începe să-ți înlături firile corupte și să te străduiești să pui la inimă toate principiile practicii, astfel încât, atunci când se vor ivi probleme conexe, să ai o cale de urmat și să fii capabil să tratezi cuvintele lui Dumnezeu ca pe o cale de practică, să le duci la împlinire și să le asculți ca atare. Așa ar fi cel mai bine.

Ce înseamnă să urmărești adevărul? Aceasta poate fi o întrebare conceptuală, dar este și cea mai practică întrebare despre credința în Dumnezeu. Abilitatea oamenilor de a urmări adevărul este în directă legătură cu preferințele și calibrul lor și cu ceea ce urmăresc. Urmărirea adevărului cuprinde multe elemente practice. Ar trebui să avem părtășie rând pe rând despre acestea, astfel încât să puteți înțelege adevărul cât mai repede posibil și să știți exact ce înseamnă să-l urmăriți și ce probleme sunt legate de acest lucru. Astfel, veți putea în cele din urmă să înțelegeți ce înseamnă să urmăriți adevărul. Mai întâi, haideți să discutăm acest lucru: urmăriți adevărul ascultând această predică? (Nu neapărat.) Ascultarea predicilor este doar o condiție prealabilă și o acțiune pregătitoare în vederea urmăririi adevărului. Ce elemente implică urmărirea adevărului? Există

multe subiecte care tratează căutarea adevărului și, desigur, sunt și multe probleme pe care oamenii le au și despre care trebuie să discutăm aici. De exemplu, unii oameni spun: „Dacă o persoană mănâncă și bea din cuvintele lui Dumnezeu și are părtășie despre adevăr în fiecare zi, dacă este capabilă să-și facă datoria în mod normal, dacă face orice rânduiește biserica și nu provoacă niciodată tulburări sau perturbări – și, deși pot exista momente în care încalcă adevărurile-principii, nu o face în mod conștient sau cu intenție – nu demonstrează acest lucru că urmărește adevărul?” Aceasta este o întrebare bună. Mulți oameni au această idee. În primul rând, trebuie să înțelegeți dacă cineva ar putea să obțină o înțelegere a adevărului și să-l dobândească practicând constant în acest mod. Împărtășiți-vă gândurile. (Deși a practica în acest mod este corect, pare mai degrabă în conformitate cu ritualul religios – reprezintă respectarea regulilor. Nu poate duce la înțelegerea sau dobândirea adevărului.) Prin urmare, ce fel de comportamente sunt acestea, de fapt? (Sunt comportamente bune în mod superficial.) Îmi place acest răspuns. Sunt doar comportamente bune care apar după ce o persoană ajunge să creadă în Dumnezeu, pe baza conștiinței și rațiunii acelei persoane, odată ce a fost influențată de diverse învățături bune și pozitive. Însă nu reprezintă mai mult decât comportamente bune și sunt departe de a fi urmărirea adevărului. Atunci, care este rădăcina acestor comportamente bune? Ce le dă naștere? Ele izvorăsc din conștiința și rațiunea unei persoane, din moralitatea sa, din sentimentele favorabile pe care le are față de credința în Dumnezeu și din înfrânarea sa. De vreme ce sunt comportamente bune, nu au nicio legătură cu adevărul și, cu siguranță, nu sunt același lucru. A avea comportamente bune nu este același lucru cu practicarea adevărului, iar dacă o persoană se comportă bine, asta nu înseamnă că are aprobarea lui Dumnezeu. Comportamentele bune și practicarea adevărului sunt două lucruri diferite – nu au nicio legătură unul

cu celălalt. Practicarea adevărului reprezintă cerința lui Dumnezeu și este întru totul în conformitate cu intențiile Sale; comportamentul bun vine din voința omului și reflectă intențiile și motivele acestuia – reprezintă un lucru pe care omul îl consideră ca fiind bun. Deși comportamentele bune nu sunt fapte rele, ele contravin adevărurilor-principii și nu au nimic de-a face cu adevărul. Oricât de bune sunt aceste comportamente sau oricât de mult sunt în concordanță cu noțiunile și închipuirile omului, nu au nicio legătură cu adevărul. Așadar, niciun număr de comportamente bune nu poate dobândi aprobarea lui Dumnezeu. De vreme ce comportamentul bun este definit astfel, în mod clar, comportamentele bune nu au legătură cu practicarea adevărului. Dacă oamenii ar fi împărțiți în tipuri, în funcție de comportamentul lor, atunci aceste comportamente bune ar fi, cel mult, acțiunile unor muncitori loiali și nimic mai mult. Nu au nicio legătură cu practicarea adevărului sau cu adevărata supunere față de Dumnezeu. Reprezintă doar un fel de comportament și sunt complet irelevante pentru schimbarea firii oamenilor, pentru supunerea lor față de adevăr și acceptarea acestuia, pentru frica de Dumnezeu și ferirea de rău sau pentru orice alte elemente practice care chiar implică adevărul. Așadar, de ce sunt, atunci, numite comportamente bune? Iată o explicație și, desigur, este și o explicație a esenței acestei întrebări. Aceste comportamente izvorăsc doar din noțiunile oamenilor, din preferințele și voința lor și din eforturile pe care le depun motivându-se singuri. Nu sunt manifestări ale pocăinței care vin odată cu dobândirea adevăratei cunoașteri de sine, prin acceptarea adevărului, a judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu sunt comportamentele sau acțiunile practicării adevărului, care se nasc când oamenii încearcă să se supună lui Dumnezeu. Înțelegeți acest lucru? Înseamnă că aceste comportamente bune nu implică în niciun fel o schimbare în firea unei persoane, sau ceea ce rezultă din îndurarea judecății

și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, sau adevărata pocăință care se naște când cineva ajunge să-și cunoască firea coruptă. În mod cert, nu au legătură cu adevărata supunere a omului față de Dumnezeu și față de adevăr; cu atât mai puțin au legătură cu faptul de a avea o inimă cu frică și iubire de Dumnezeu. Comportamentele bune nu au absolut nimic de-a face cu aceste lucruri; sunt doar lucruri care vin de la om și pe care omul le consideră ca fiind bune. Cu toate acestea, există mulți oameni care văd aceste comportamente bune ca pe un semn că cineva practică adevărul. Aceasta este o greșeală gravă, o perspectivă și o înțelegere absurdă. Aceste comportamente bune reprezintă doar o executare a unei ceremonii religioase și a unor lucruri făcute mecanic. Nu au nicio legătură cu practicarea adevărului. Poate că Dumnezeu nu le condamnă în mod direct, dar categoric nu le aprobă; asta e sigur. Se cuvine să știți că aceste acțiuni exterioare care sunt în acord cu noțiunile omului și aceste comportamente bune nu reprezintă practicarea adevărului și nici nu sunt o manifestare a urmăririi lui. După ce ați auzit această părtășie, aveți doar câteva cunoștințe conceptuale despre ceea ce înseamnă să urmăriți adevărul, o înțelegere inițială a unui concept simplu legat de urmărirea adevărului. Dacă vă doriți să înțelegeți cu adevărat ce înseamnă să urmăriți adevărul, sunt mai multe lucruri despre care trebuie să avem părtășie.

Ca să urmăriți adevărul, trebuie să-l înțelegeți; numai înțelegând adevărul puteți să-l practicați. Sunt bunele comportamente ale oamenilor legate de practicarea adevărului? Se nasc acestea din urmărirea adevărului? Ce manifestări și acțiuni aparțin practicării adevărului? Cum se manifestă oamenii care urmăresc adevărul? Trebuie să înțelegeți aceste întrebări. Pentru a avea părtășie despre urmărirea adevărului, trebuie mai întâi să vorbim despre dificultățile și perspectivele greșite pe care le au oamenii față de acesta. Este esențial să le înlăturăm mai întâi pe acestea. Există unii

oameni care au o înțelegere pură, o perspectivă relativ clară asupra a ceea ce este adevărul. Ei au o cale cu ajutorul căreia să urmărească adevărul. Sunt alții care nu înțeleg ce este adevărul și, cu toate că sunt interesați de el, nu știu să-l practice. Ei cred că a face lucruri bune și a se comporta bine sunt echivalente cu a practica adevărul – că a practica adevărul înseamnă a face lucruri bune. Abia după ce au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, își dau seama că a face lucruri bune și a se comporta bine sunt întru totul diferite de practicarea adevărului. Puteți vedea cât de absurde sunt noțiunile și închipuirile oamenilor – cei care nu înțeleg adevărul nu pot să vadă nimic limpede! Mulți oameni și-au îndeplinit datoria ani de zile, își fac de lucru în fiecare zi și au trecut prin mai mult de câteva greutăți, așa că se consideră oameni care practică adevărul și care au adevărul-realitate. Cu toate acestea, ei nu pot oferi nicio mărturie despre experiențe. Care este problema aici? Dacă înțeleg adevărul, de ce nu pot să vorbească despre experiențele lor reale? Nu este aceasta o contradicție? Unii oameni spun: „Înainte, când îmi îndeplineam datoria, nu urmăream adevărul și nu citeam rugându-mă, temeinic, cuvintele lui Dumnezeu. Am pierdut mult timp. Eram foarte absorbit de lucrarea mea, crezând că a fi ocupat cu datoria mea era totuna cu a practica adevărul și a mă supune lucrării lui Dumnezeu – însă doar îmi risipeam timpul.” Care este implicația aici? Că au amânat să urmărească adevărul pentru că erau atât de ocupați cu îndeplinirea datoriei lor. Chiar așa să fie? Unii oameni absurzi cred că, atâta vreme cât își găsesc ocupație cu datoria lor, firea lor coruptă nu va mai avea timp să se dezvăluie, că nu vor mai da dovadă de o fire coruptă sau că nu vor mai trăi într-o stare coruptă și, prin urmare, nu este nevoie să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, pentru a-și înlătura firea coruptă. Este corectă această idee? Oare oamenii chiar nu dezvăluie firi corupte atunci când sunt ocupați cu îndatoririle lor? Este o idee absurdă – o minciună sfruntată. Ei

spun că nu au timp să urmărească adevărul pentru că sunt ocupați cu datoria lor. Acesta este un sofism pur; folosesc drept scuză faptul că sunt ocupați. Am avut părtășie de multe ori despre adevărurile privind intrarea în viață și îndeplinirea datoriei: oamenii pot să se maturizeze în viață doar căutând adevărul pentru a rezolva problemele în timp ce îndeplinesc o datorie. Prin urmare, dacă tot ceea ce face o persoană în timp ce-și îndeplinește datoria este să se aglomereze cu sarcini, dacă nu reușește să caute adevărul ca să rezolve problemele, atunci nu va înțelege niciodată adevărul. Unii oameni care nu iubesc adevărul se mulțumesc doar să muncească și speră să-și ofere munca la schimb pentru binecuvântările Împărăției Cerurilor. Aceștia ajung să se scuze, spunând că sunt atât de ocupați să-și îndeplinească datoria, încât nu au timp să urmărească adevărul; spun chiar că sunt atât de ocupați să-și îndeplinească datoria, încât nu dezvăluie o fire coruptă. Asta implică faptul că, întrucât sunt ocupați cu datoria lor, firea lor coruptă a dispărut, nu mai există. Aceasta este o minciună, nu-i așa? Este afirmația lor în concordanță cu realitatea? Deloc – poate fi numită cea mai mare minciună dintre toate. Cum ar putea o fire coruptă să nu se mai manifeste pentru că o persoană este ocupată cu datoria sa? Există asemenea oameni? Există o astfel de mărturie despre experiențe? Cu siguranță nu. Oamenii au fost profund corupți de Satana; toți au o natură satanică și toți trăiesc cu firi satanice. Există ceva pozitiv în sinea omului, ceva în afară de corupție? Există cineva care s-a născut fără o fire coruptă? Există cineva care s-a născut capabil să îndeplinească o datorie cu loialitate? Există cineva care s-a născut capabil să se supună lui Dumnezeu și să-L iubească? Categoric nu. Deoarece toți oamenii au naturi satanice și sunt plini de firi corupte, dacă nu sunt capabili să înțeleagă și să practice adevărul, nu pot decât să trăiască potrivit firilor lor corupte. Așadar, este o absurditate și un sofism să spui că o persoană nu va dezvălui o fire coruptă dacă e ocupată cu datoria sa. Este o

minciună sfruntată menită să-i inducă pe oameni în eroare. Indiferent dacă sunt sau nu ocupați să-și îndeplinească datoria, indiferent dacă au sau nu timp să citească cuvintele lui Dumnezeu, oamenii care nu iubesc adevărul vor găsi motive și scuze ca să nu-l urmărească. Acești oameni sunt, pur și simplu, muncitor. Dacă un muncitor nu mănâncă și nu bea din cuvintele lui Dumnezeu și nu acceptă adevărul, va putea să muncească bine? Cu siguranță nu. Toți cei care nu acceptă adevărul sunt lipsiți de conștiință și rațiune, sunt oameni care trăiesc potrivit firilor lor corupte și săvârșesc o mulțime de rele. Nu sunt, sub nicio formă, muncitori loiali și, cu toate că muncesc, nu au nimic grozav. De asta poți fi sigur.

Unii oameni sunt prea răvășiți de familiile lor și adesea sunt cuprinși de anxietate. Când văd frați și surori mai tinere care au renunțat la familiile și carierele lor pentru a-L urma pe Dumnezeu și a-și îndeplini îndatoririle, îi invidiază și spun: „Dumnezeu a fost bun cu acești tineri. Ei au început să creadă în El de la o vârstă fragedă, înainte să se căsătorească și să aibă copii; nu au legături de familie și nu trebuie să se îngrijoreze cum se vor descurca. Nu au nicio grijă care să-i împiedice să-L urmeze pe Dumnezeu și să-și îndeplinească îndatoririle. Au venit tocmai la timp pentru lucrarea lui Dumnezeu și extinderea Evangheliei Sale în zilele de pe urmă – Dumnezeu le-a oferit condiții foarte favorabile. Pot să se dedice trup și suflet îndeplinirii îndatoririlor lor. Ei pot să urmărească adevărul, dar nu este același lucru pentru mine. Dumnezeu nu mi-a aranjat un mediu potrivit – am prea multe probleme de familie și trebuie să fac bani pentru a o întreține. Aici se află adevăratele mele probleme. De aceea nu am timp să urmăresc adevărul. Urmărirea adevărului este pentru oamenii care își îndeplinesc îndatoririle cu normă întreagă și nu au niciuna dintre aceste legături. Eu sunt împovărat de problemele de familie, iar inima mea este plină de trivialitățile încercării de a mă descurca, așa că nu am timp sau

energie în plus ca să mănânc și să beau cuvintele lui Dumnezeu sau să-mi îndeplinesc datoria. Indiferent ce aspect al circumstanțelor mele analizezi, nu am nicio modalitate de a căuta adevărul. Nu mă poți învinovăți pentru asta. Pur și simplu nu este destinul meu să urmăresc adevărul, iar circumstanțele mele nu îmi permit să îndeplinesc o datorie. Tot ce pot face este să aștept ca problemele mele de familie să se diminueze, ca odraslele mele să devină independente, să mă pensionez și să mă eliberez de grijile materiale – atunci voi căuta adevărul." Asemenea oameni se confruntă cu greutăți în viața lor de zi cu zi și, uneori, își pot simți firea coruptă revărsându-se în chestiunile triviale ale vieții lor zilnice. Ei pot să identifice aceste lucruri, dar pentru că sunt prinși în mrejele lumii seculare, cred că se descurcă bine trăind, crezând în Dumnezeu, ascultând predici și făcând față confortabil în acest fel. Ei cred că urmărirea adevărului poate aștepta și că nu va fi prea târziu să-și înlăture peste câțiva ani orice firi corupte pe care le au. Așa amână importanta chestiune a urmăririi adevărului și o fac de nenumărate ori. Ce spun ei mereu? „Nu este niciodată prea târziu pentru a urmări adevărul. Îi voi acorda câțiva ani. Atât timp cât lucrarea lui Dumnezeu nu s-a terminat, mai am timp – mai am o șansă." Ce părere aveți despre această perspectivă? (Este greșită.) Și-au asumat povara de a urmări adevărul? (Nu.) Ei bine, ce povară și-au asumat atunci? Nu este povara de a se descurca, de a-și îngriji familiile, de a-și crește copiii? Ei își dedică toată energia copiilor, familiilor și propriilor zile și vieți și numai după ce se îngrijesc de aceste lucruri vor face planuri pentru a începe să urmărească adevărul. Așadar, sunt valide aceste scuze ale lor? Nu sunt ele piedici pentru căutarea adevărului? (Ba da.) Deși acești oameni cred în suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu, se și plâng de mediul pe care l-a rânduit El pentru ei. Neglijează cerințele lui Dumnezeu și nu cooperează deloc cu ele în mod proactiv. În schimb, le pasă doar să-și mulțumească

trupul, familia și rudele. Ce motiv invocă ei pentru a nu urmări adevărul? „Suntem prea ocupați și epuizați doar încercând să existăm. Nu avem timp să urmărim adevărul; nu avem mediul potrivit pentru a urmări adevărul.” Care e modul lor de a privi lucrurile? (Nu este niciodată prea târziu pentru a urmări adevărul.) „Nu este niciodată prea târziu pentru a urmări adevărul. Voi face asta peste câțiva ani.” Nu este o nesăbuință? (Este.) Este o nesăbuință – se păcălesc cu scuzele lor. Te va aștepta lucrarea lui Dumnezeu? (Nu.) „Voi face asta peste câțiva ani” – ce înseamnă acești „câțiva ani”? Înseamnă că ai mai puține speranțe de a fi mântuit și că vei avea mai puțini ani pentru a experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Vor trece așa câțiva ani, apoi alți câțiva și, înainte să-ți dai seama, vor fi trecut zece ani și nu vei fi înțeles adevărul, nu vei fi intrat în adevărul-realitate și nici măcar o fărâmă din firea ta coruptă nu va fi fost înlăturată. Doar rostirea unui cuvânt sincer este o luptă pentru tine. Nu este periculos? Nu este păcat? (Ba este.) Când oamenii oferă toate aceste scuze și motive pentru a justifica faptul că nu urmăresc adevărul, cui fac rău, în cele din urmă? (Lor înșiși.) Așa este – în cele din urmă, lor își fac rău. Și când vor fi pe patul de moarte, se vor urî pentru că nu au câștigat adevărul în anii lor de credință în Dumnezeu și își vor regreta întreaga viață!

Unii oameni sunt cât de cât bine educați, dar calibrul lor este slab și ei nu au înțelegere spirituală. Indiferent câte predici ascultă, sunt incapabili să înțeleagă adevărul. Au întotdeauna propriile ambiții și dorințe și se luptă mereu pentru statut. Dacă nu au statut, nu vor urmări adevărul. Ei spun: „Casa lui Dumnezeu nu rânduiește niciodată să îndeplinesc o datorie care să-mi reflecte valoarea, cum ar fi o lucrare bazată pe texte, o lucrare audio-video, să fiu conducător de biserică sau supraveghetorului unui grup. Nu îmi dă să fac nicio astfel de lucrare importantă. Casa lui Dumnezeu nu mă promovează și nu mă cultivă și, de fiecare dată când biserica organizează

alegeri, nimeni nu mă votează și nimeni nu mă place. Chiar nu am calități de dorit? Sunt un intelectual, sunt bine educat, dar casa lui Dumnezeu nu mă promovează și nu mă cultivă niciodată, așa că nu am nicio motivație să urmăresc adevărul. Toți frații și surorile care au început să creadă în Dumnezeu cam în aceeași perioadă cu mine îndeplinesc îndatoriri importante și slujesc drept conducători și lucrători – de ce sunt lăsat să lenevesc? Apuc doar să am un rol de sprijin, răspândind Evanghelia din când în când, iar ei nu mă lasă nici să mărturisesc. Ori de câte ori casa lui Dumnezeu promovează oamenii pentru îndatoriri importante, pentru mine nu există niciuna; nici măcar nu am voie să prezidez întruniri și nu îmi dau nicio responsabilitate. Mă simt foarte nedreptățit. Acesta este mediul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru mine. De ce nu pot să simt valoarea existenței mele? De ce îi iubește Dumnezeu pe alții, dar nu pe mine? De ce îi cultivă pe alții, dar nu pe mine? Casa lui Dumnezeu ar trebui să-mi dea o povară mai mare și să mă numească supraveghetor sau așa ceva. În acest fel, aș avea un strop de motivație să urmăresc adevărul. Cum pot urmări adevărul fără motivație? Oamenii au întotdeauna nevoie de puțină motivație pentru a urmări adevărul; trebuie să putem vedea beneficiile urmăririi acestuia. Știu că oamenii au firi corupte care trebuie schimbate și știu că a urmări adevărul este un lucru bun, că ne permite să fim mântuiți și desăvârșiți, dar nu sunt niciodată folosit la ceva important și nu simt niciun impuls să urmăresc adevărul! Voi începe să urmăresc adevărul atunci când frații și surorile mă vor stima și mă vor sprijini – nu va fi prea târziu atunci.” Nu există astfel de oameni? (Ba da.) Care este problema lor? Problema este că vor statut și poziție. E limpede că nu iubesc adevărul, însă și-ar dori o poziție și un loc la masă, în casa lui Dumnezeu. Nu este o nerușinare? Este un lucru destul de bun să fii un muncitor; rămâne de văzut dacă te poți ridica la nivelul unui muncitor loial. De ce nu-ți este clar? Crezi

că dacă ai statut și poziție, vei fi mântuit? Că vei fi cineva care urmărește adevărul? Sunt justificate aceste sentimente ale tale? (Nu.) Acești oameni vor să iasă în evidență, să-și facă simțită prezența, iar când dorințele nu li se îndeplinesc, se plâng că Dumnezeu este nedrept, că este părtinitor în modul în care tratează oamenii, că nu îi promovează casa Lui, că frații și surorile nu-i aleg – cu siguranță aceste lucruri nu sunt temelia de care are un om nevoie pentru a urmări adevărul. Se spune undeva în cuvintele lui Dumnezeu că un om care urmărește adevărul trebuie să fie acceptat de toți și stimat de frații și surorile lui? Sau că trebuie să fie capabil să-și asume o datorie importantă și să facă o lucrare importantă și, de asemenea, să aibă o mare contribuție la casa lui Dumnezeu? Spun cuvintele lui Dumnezeu că numai asemenea oameni pot să urmărească adevărul, că numai ei sunt potriviți să facă asta? Spun cuvintele Lui că numai acei oameni îndeplinesc criteriile pentru a urmări adevărul, că numai ei pot pătrunde în adevărul-realitate, sau că, până la urmă, doar ei pot fi mântuiți? Scrie asta undeva în cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Este evident că afirmațiile făcute de acest tip de persoană nu sunt valide. Așadar, de ce spun ei aceste lucruri? Oare nu inventează scuze pentru a nu urmări adevărul? (Ba da.) Ei iubesc statutul și prestigiul. Le pasă doar să vâneze reputația și câștigul personal și să urmărească statutul în credința lor în Dumnezeu. Ei simt că ar fi rușinos să spună asta cu voce tare, așa că vin cu o mulțime de justificări, apărându-se pentru că nu urmăresc adevărul și aruncă vina pe biserică, pe frați și surori și pe Dumnezeu. Nu este sinistru? Nu sunt ei oameni răi care arată cu degetul partea nevinovată? (Ba sunt.) Creează probleme absurde și îi hărțuiesc pe alții cu cerințe ilogice; sunt întru totul lipsiți de conștiință și rațiune! A nu urmări adevărul este o problemă destul de serioasă în sine și, totuși, ei încearcă și să polemizeze și să fie dificili – acest lucru e într-adevăr absurd, nu-i așa? Urmărirea adevărului este voluntară. Dacă iubești

adevărul, atunci Duhul Sfânt va lucra în tine. Când iubești adevărul, când te rogi lui Dumnezeu și te bazezi pe El, când reflectezi asupra ta și încerci să te cunoști, indiferent ce persecuție sau necaz se abate asupra ta și când cauți adevărul în mod activ, pentru a rezolva problemele pe care le descoperi la tine și ești capabil să-ți îndeplinești datoria în mod adecvat, vei putea să rămâi ferm în mărturia ta. Când oamenii iubesc adevărul, toate aceste manifestări apar în mod firesc la ei. Au loc în mod voluntar, cu bucurie și fără constrângere, fără alte condiții în plus. Dacă oamenii Îl pot urma pe Dumnezeu în acest fel, ei vor câștiga în cele din urmă adevărul și viața, vor pătrunde în adevărul-realitate și vor trăi chipul omului. Trebuie să îndeplinești vreo condiție suplimentară pentru a urmări adevărul? Nu. Credința în Dumnezeu este voluntară, este ceva ce omul alege singur, iar urmărirea adevărului este absolut firească și justificată; este aprobată de Dumnezeu. Cei care nu urmăresc adevărul nu sunt dispuși să renunțe la plăcerile trupului și-și doresc, totuși, să obțină binecuvântările lui Dumnezeu, dar când se confruntă cu unele necazuri și persecuții, sau cu un strop de zeflemea și defăimare, devin negativi și slabi și nu-și mai doresc să creadă în Dumnezeu sau să-L urmeze. S-ar putea chiar să-L învinuiască și să-L tăgăduiască. Nu este absurd acest lucru? Își doresc să fie binecuvântați și, totuși, încă urmăresc plăcerile trupului și, atunci când se confruntă cu vreun necaz sau vreo persecuție, dau vina pe Dumnezeu. Așa sunt de absurzi acești oameni care nu iubesc adevărul. Le va fi greu să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt; de îndată ce vor întâmpina unele necazuri sau persecuții, vor fi dați în vileag și eliminați. Există prea mulți oameni ca aceștia. Orice motiv ai avea să crezi în Dumnezeu, în cele din urmă, Dumnezeu îți va determina finalul pe baza măsurii în care ai dobândit adevărul. Dacă nu ai obținut adevărul, atunci niciuna dintre justificările sau scuzele pe care le aduci nu va fi plauzibilă. Încearcă să raționezi după cum

dorești, frământă-te cât vrei – Îi va păsa lui Dumnezeu? Va discuta Dumnezeu cu tine? Va dezbate și Se va sfătui cu tine? Se va consulta cu tine? Care este răspunsul? Nu. Categoric nu o va face. Oricât de puternic este raționamentul tău, nu va fi valabil. Nu trebuie să înțelegi greșit intențiile lui Dumnezeu și să crezi că nu ai nevoie să urmărești adevărul dacă poți oferi tot felul de motive și scuze. Dumnezeu vrea ca tu să fii capabil să cauți adevărul în toate mediile și în fiecare problemă care se abate asupra ta și să obții, în final, intrarea în adevărul-realitate și să câștigi adevărul. Indiferent de împrejurările pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru tine, de oamenii și evenimentele pe care le întâlnești și de mediul în care te afli, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a le înfrunta. Acestea sunt tocmai lecțiile pe care ar trebui să le înveți în urmărirea adevărului. Dacă tu cauți mereu scuze, să scapi, să evadezi, să refuzi sau să te împotrivești acestor circumstanțe, atunci Dumnezeu va renunța la tine. Nu are rost să raționezi ori să fii refractar sau dificil – dacă Dumnezeu nu Se preocupă de tine, îți vei pierde șansa la mântuire. Pentru Dumnezeu, nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată; El a făcut aranjamente pentru fiecare persoană în parte și are un mod de a le gestiona. Dumnezeu nu va discuta cu tine dacă motivele și scuzele tale sunt justificate. Dumnezeu nu va asculta dacă sunt raționale argumentele pe care le aduci în apărarea ta. Te va întreba doar atât: „Sunt cuvintele lui Dumnezeu adevărul? Ai o fire coruptă? Se cuvine să urmărești adevărul?” Trebuie să fii lămurit cu privire la un fapt: Dumnezeu este adevărul, tu ești un om corupt și, prin urmare, ar trebui să îți asumi căutarea adevărului. Nicio problemă sau dificultate, niciun motiv sau scuză nu va sta în picioare; dacă nu accepți adevărul, vei pieri. Orice preț pe care-l plătește o persoană pentru a urmări adevărul și a intra în adevărul-realitate merită. Oamenii ar trebui să renunțe la toate scuzele, justificările și necazurile lor pentru a

accepta adevărul și a câștiga viața, întrucât cuvintele lui Dumnezeu și adevărul sunt viața pe care ar trebui să o obțină și este o viață pentru care nimic nu poate fi dat la schimb. Dacă ratezi această oportunitate, nu doar că vei regreta pentru tot restul vieții – nu este o simplă chestiune de regret – te vei fi ruinat cu totul. Nu va mai exista vreun final sau vreo destinație pentru tine, iar tu, ființă creată care ești, vei fi ajuns la capătul firului. Nu vei mai avea niciodată șansa de a fi mântuit. Înțelegeți? (Da.) Nu căuta scuze sau motive pentru a nu urmări adevărul. Nu sunt de niciun folos; nu faci decât să te păcălești singur.

Unii conducători nu lucrează niciodată conform principiilor, ei fac legea singuri, în mod arbitrar și pripit. E posibil ca frații și surorile să semnaleze acest lucru și să spună: „Rareori te consulți cu cineva înainte de a lua măsuri. Nu știm care sunt judecățile și deciziile tale, decât după ce le-ai luat. De ce nu le discuți cu nimeni? De ce nu ne anunți dinainte când iei o decizie? Chiar dacă ceea ce faci este corect și calibrul tău este mai bun decât al nostru, tot trebuie să ne informezi mai întâi despre asta. Cel puțin, avem dreptul să știm ce se întâmplă. Acționând întotdeauna după propriile legi, mergi pe calea unui antihrist!” Și ce ar spune conducătorul ca răspuns la asta? „În casa mea, eu sunt șeful. Toate chestiunile, mari și mici, sunt decise de mine. Așa sunt obișnuit eu. Când cineva din familia mea extinsă are o problemă, vine la mine și îmi cere să decid ce să facă. Ei știu că mă pricep să rezolv probleme. De aceea, eu mă ocup de treburile familiei mele. Când m-am alăturat bisericii, m-am gândit că nu va mai trebui să-mi bat capul cu nimic, dar apoi am fost ales conducător. N-am ce să fac – m-am născut cu această soartă. Dumnezeu mi-a dat această abilitate. M-am născut ca să iau decizii și să hotărăsc pentru alți oameni.” Aluzia aici este că a fost destinat să aibă o funcție, iar ceilalți oameni s-au născut pentru a fi pedeștri și sclavi. El crede că ar trebui să aibă ultimul cuvânt și că alți oameni ar

trebui să-l asculte. Chiar și atunci când frații și surorile văd problema acestui conducător și i-o semnalează, el nu o va accepta și nu va accepta nici să fie emondat. Se va război și se va împotrivi până când frații și surorile fac scandal pentru îndepărtarea sa. În tot acest timp, conducătorul se va gândi: „Cu un calibru ca al meu, sunt sortit să fiu la conducere oriunde mă duc. Date fiind calibrele voastre, întotdeauna veți fi sclavi și servitori. Este soarta voastră să primiți ordine de la alți oameni.” Ce fel de fire dezvăluie spunând deseori astfel de lucruri? În mod clar, este o fire coruptă, este aroganță, îngâmfare și egoism extrem, dar cu toate acestea, o expune și se grozăvește cu ea fără rușine, de parcă ar fi un atu și o calitate. Când o persoană dezvăluie o fire coruptă, ar trebui să reflecteze asupra sa, să-și cunoască firea coruptă, să se căiască și să se răzvrătească împotriva ei și ar trebui să urmărească adevărul până când poate să acționeze conform principiilor. Dar nu acesta este modul în care practică acest conducător. În schimb, rămâne incorigibil, limitându-se la propriile păreri și metode. Din aceste comportamente, puteți observa că nu acceptă deloc adevărul și nu este, în niciun caz, cineva care îl urmărește. Nu ascultă pe nimeni care îl expune și-l emondează, ci, în schimb, rămâne plin de autojustificări: „Hmm – pur și simplu, așa sunt eu! Se numește competență și talent – are vreunul dintre voi așa ceva? Sunt sortit să fiu la conducere. Oriunde mă duc, sunt conducător. Sunt obișnuit să am ultimul cuvânt și să iau decizii legate de orice, fără să mă consult cu alți oameni. Pur și simplu, aceasta sunt eu, este farmecul meu personal.” Nu reprezintă aceasta o nerușinare desfrânată? Nu admite că are o fire coruptă și, în mod clar, nu recunoaște cuvintele lui Dumnezeu care îl judecă și îl dezvăluie pe om. Dimpotrivă, el consideră ereziile și aberațiile proprii drept adevăr și încearcă să-i facă pe toți ceilalți să le accepte și să le venereze. În adâncul său, crede că el ar trebui să conducă în casa lui Dumnezeu, nu adevărul, că el ar trebui să hotărască. Nu

reprezintă aceasta o nerușinare peste măsură? Spune că vrea să urmărească adevărul, dar comportamentul lui este diametral opus. Spune că se supune lui Dumnezeu și adevărului, dar vrea întotdeauna să dețină puterea, să aibă ultimul cuvânt și ca toți frații și surorile să i se supună și să-l asculte. Nu va permite altora să-l supravegheze sau să-l sfătuiască, indiferent dacă ceea ce face este adecvat sau în conformitate cu principiile. În schimb, crede că toți ceilalți trebuie să acorde atenție cuvintelor și deciziilor lui și să asculte de acestea. El nu reflectează deloc asupra acțiunilor sale. Indiferent cum îl sfătuiesc și-l ajută frații și surorile, și indiferent cum îl emondează casa lui Dumnezeu, sau chiar dacă este suspendat de mai multe ori, el nu reflectează asupra problemelor lui. În fiecare caz, nu renunță la replica lui: „În casa mea, eu sunt șeful. Eu iau toate deciziile. Doar eu am ultimul cuvânt în toate privințele. Cu asta m-am obișnuit și nu am cum să o evit.” Este cu adevărat irațional și lipsit de orice speranță! Propagă aceste practici negative ca și cum ar fi lucruri pozitive, având, în același timp, o părere foarte bună despre sine. Este atât de nerușinat! Acești oameni nu acceptă deloc adevărul și sunt incorigibili, așa că poți fi sigur că nu-l iubesc și nu-l urmăresc. În inima lor, sunt scârbiți de adevăr și sunt ostili față de el. Prețul pe care îl plătesc și greutățile prin care trec pentru a-și îndeplini dorințele și a câștiga statut sunt, toate, în zadar. Dumnezeu nu aprobă nimic din toate aceste lucruri, El le urăște. Reprezintă o manifestare a opoziției lor față de adevăr și a împotrivirii față de Dumnezeu. Poți fi absolut sigur de acest lucru și toți cei care înțeleg adevărul îl pot discerne.

Există și unii oameni care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu au niciun adevăr-realitate; ascultă predici de ani de zile, însă nu înțeleg adevărul. Deși au un calibru slab, au „talente” de neegalat: să spună minciuni și să le acopere și să-i păcălească pe alții cu vorbe înflorite. Dacă rostesc zeci de propoziții, acestea vor include zeci de denaturări – fiecare va

conține impurități într-o oarecare măsură. Mai exact, nimic din ceea ce spun ei nu este adevărat. Dar pentru că au un calibru slab și par să se comporte destul de bine, ei se gândesc: „Sunt o persoană timidă, simplă prin natura mea, iar calibrul meu este slab. Sunt hărțuit oriunde merg și, atunci când oamenii mă hărțuiesc, trebuie pur și simplu să îndur și să sufăr. Nu îndrăznesc să le răspund sau să mă lupt cu ei – nu pot decât să mă ascund, să cedez și să accept. Sunt «omul cinstit, dar ignorant» despre care vorbesc cuvintele lui Dumnezeu, sunt unul dintre aleșii Lui.” În cazul în care cineva îi întreabă: „Cum de minți, atunci?”, ei vor spune: „Când am mințit? Pe cine am păcălit? Nu am mințit! Cum aș putea să spun o minciună, fiind o persoană simplă? Mintea mea reacționează lent la lucruri și nu sunt foarte bine educat – nu știu să mint! Oamenii înșelători pe care-i întâlnim pot să vină cu câteva idei și comploturi rele într-o clipită. Nu sunt așa șiret și mereu sunt hărțuit. Așadar, sunt persoana cinstită despre care vorbește Dumnezeu, iar voi nu aveți niciun temei să mă faceți mincinos sau șarlatan. Nu e adevărat, pur și simplu – încercați doar să mă defăimați. Știu că voi toți mă priviți cu dispreț: credeți că sunt prost și că am un calibru slab, așa că vreți să mă hărțuiți. Dumnezeu este Singurul care nu mă hărțuiește, El mă tratează cu îndurare.” Acest tip de persoană nici măcar nu va recunoaște că minte și are îndrăzneala să spună că este omul cinstit despre care vorbește Dumnezeu și, cu această afirmație, se înalță direct pe un tron. Crede că e un om cinstit, dar ignorant prin natura lui, și iubit de Dumnezeu, că nu are nevoie să urmărească adevărul sau să reflecteze asupra sa. Crede că, din momentul în care s-a născut, din gura sa nu ar putea ieși minciuni. Nu recunoaște că minte, indiferent ce spune cineva, și, în schimb, apelează la aceleași vechi scuze pentru a-și susține părerea și a se apăra. A reflectat asupra sa? Da, într-un fel. Ce i-a venit în minte, prin acea „reflecție asupra sa”? „Sunt omul cinstit, dar ignorant, despre care vorbește Dumnezeu. S-ar

putea să fiu un pic ignorant, dar sunt o persoană cinstită.” Nu cumva se mândrește? Nu îi e clar dacă este o persoană ignorantă sau una cinstită, dar se consideră a fi o persoană cinstită. Are conștiință de sine? Dacă un om este un nesăbuit care este hărțuit și duce o viață lașă, înseamnă asta că este neapărat o persoană bună? Și în cazul în care cineva este văzut ca o persoană bună de către alții, înseamnă asta că nu e nevoită să urmărească adevărul? Sunt astfel de oameni pur și simplu înzestrați, în mod natural, cu adevărul? Unii oameni spun: „Sunt o persoană destul de simplă, încerc mereu să spun adevărul, sunt doar puțin ignorant. Nu sunt nevoit să urmăresc adevărul, sunt deja o persoană bună și cinstită.” Spunând aceste lucruri, nu sugerează că deține adevărul și nu are o fire coruptă? Întreaga omenire a fost profund coruptă de Satana. Toți oamenii au firi corupte și, atunci când o persoană are o fire coruptă, poate să mintă, să înșele și să amăgească oricând dorește. Poate chiar să fie mândră de vreo realizare neînsemnată sau contribuție a sa, afișând o fire arogantă. În tot acest timp, e plină de noțiuni despre Dumnezeu și de cereri extravagante de la El și încearcă să negocieze cu El. Acestea nu sunt probleme? Nu este aceasta o fire coruptă? Nu necesită examinare? Ba da. Totuși, acești oameni s-au uns deja ca oameni cinstiți care niciodată nu-i mint sau nu-i păcălesc pe alții; proclamă că nu au firi înșelătoare, așa că nu sunt nevoiți să urmărească adevărul. Prin urmare, nimeni care se comportă în acest fel nu urmărește adevărul și niciunul dintre ei nu a intrat în adevărul-realitate. Când se roagă lui Dumnezeu, deseori se plânge cu amărăciune de prostia sa, de modul în care e mereu hărțuit, de calibrul lui deosebit de slab: „Dumnezeule, numai Tu mă iubești; numai Tu ai milă de mine și mă tratezi cu îndurare. Toți oamenii mă hărțuiesc și spun că sunt un mincinos, dar nu sunt!” Apoi, își șterge lacrimile și se ridică, iar când vede alți oameni, se gândește: „Niciunul dintre voi nu este iubit de Dumnezeu. Numai eu sunt.” Acești

oameni au o părere foarte bună despre ei înșiși și nu acceptă că dau dovadă de vreunul dintre diversele comportamente și manifestări ale firii corupte despre care vorbește Dumnezeu. Chiar și atunci când o anumită problemă se abate asupra lor și dă naștere unei stări sau manifestări corupte în ei, aceștia doar o recunosc verbal după o clipă de gândire și apoi nu se mai gândesc la asta. Ei nu caută deloc adevărul și nu acceptă faptul că dau dovadă de corupție și sunt oameni corupți. Desigur, și mai puțin ar admite că și-au manifestat firea coruptă într-o anumită situație. Indiferent câtor probleme dau naștere și indiferent câte firi corupte afișează, ei ajung mereu să spună același lucru: „Sunt omul cinstit, dar ignorant despre care vorbește Dumnezeu. Sunt obiectul milei Sale și El mă va binecuvânta foarte mult.” Și astfel, cu aceste cuvinte, ei simt că nu sunt nevoiți să urmărească adevărul; aceste cuvinte sunt scuza pe care o invocă astfel de oameni pentru a nu urmări adevărul. Nu sunt absurzi asemenea oameni? (Ba da.) Sunt absurzi și ignoranți. Cât sunt de absurzi? În așa măsură încât ei profită de o singură expresie care le este de folos din cuvintele lui Dumnezeu și o folosesc drept pecete cu care să-L constrângă pe Dumnezeu și să se disculpe pentru că nu urmăresc adevărul, în timp ce tratează cuvintele lui Dumnezeu care-l dezvăluie și judecă pe om ca neavând nicio legătură cu ei. Ei simt că nu au nevoie să le asculte pentru că sunt deja persoane cinstite. Mai exact, oamenii ca aceștia sunt niște nenorociți jalnici. Au un calibru slab, sunt lipsiți de rațiune și au foarte puțină rușine, dar tot își doresc să obțină binecuvântări. Și, cu toate că au un calibru slab și sunt lipsiți de rațiune și rușine, sunt foarte mândri și îi disprețuiesc pe oamenii de rând. Nu au respect față de oamenii de calibru bun care sunt capabili să urmărească adevărul și care pot să aibă părtășie despre adevărul-realitate. Ei se gândesc: „Oricum, la ce sunt bune aceste puncte forte ale voastre? Voi și adevărul pe care-l urmăriți și cunoașterea voastră de sine – eu nu am nevoie

să fac aceste lucruri. Sunt o persoană sinceră; s-ar putea să fiu puțin ignorant, dar asta nu este cu adevărat o problemă. Și firile corupte pe care le manifest nu sunt nici ele îngrijorătoare. Atât timp cât mă dotez cu niște comportamente bune, voi fi bine.” Ce anume cer acești oameni de la ei înșiși? „În orice caz, Dumnezeu îmi cunoaște inima și credința mea în El este autentică. Este de ajuns. Ce rost are să vorbești toată ziua despre mărturiile legate de experiență și cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu? În definitiv, este suficient să crezi sincer în Dumnezeu.” Nu este acest lucru cât se poate de nesăbuit? În primul rând, adevărul nu-i interesează deloc pe astfel de oameni; în al doilea rând, este corect să spunem că ei nu au nicio abilitate de a înțelege adevărul sau cuvintele lui Dumnezeu. Și totuși, încă au o părere bună despre ei înșiși și fac pe grozavii. Caută o justificare a motivului pentru care nu urmăresc adevărul sau o metodă de urmărire sau ceva perceput de ei ca un punct forte cu care să înlocuiască urmărirea adevărului. Nu este o nesăbuință? (Ba da.)

Unii oameni care nu urmăresc adevărul nu au probleme majore în ceea ce privește umanitatea lor. Ei respectă regulile și se comportă cuviincios. Astfel de femei sunt blânde și virtuoase, demne și decente și nu se prostesc. Sunt fete bune în fața părinților, sunt soții și mame bune în viața lor de familie și își petrec ascultătoare zilele, îngrijindu-și căminul. Astfel de bărbați sunt inocenți și ascultători și se comportă cuviincios; sunt fii atașați, nu beau, nu fumează, nu fură, nu jefuiesc, nu pariază și nu sunt desfrânați – sunt soți model și, în afara casei, rareori se ceartă sau dezbat cu ceilalți cine are dreptate sau nu. Unii oameni cred că este suficient să realizezi aceste lucruri în calitate de credincios în Dumnezeu și că aceia care fac acest lucru sunt oameni normali, acceptabil de buni. Ei cred că dacă sunt milostivi și de ajutor, smeriți, răbdători și toleranți după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu și dacă fac bine și cu sârguință orice lucrare le rânduiește

biserica, fără a fi superficiali, atunci au dobândit adevărul-realitate și sunt aproape de a îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Cred că, dacă se străduiesc și depun un pic mai mult efort, dacă citesc mai mult din cuvântul lui Dumnezeu, dacă își amintesc mai multe expresii din el și le predică mai mult altora, atunci vor urmări adevărul. Însă ei nu-și recunosc manifestările de corupție, nu știu ce firi corupte au și cu atât mai puțin știu cum se naște o fire coruptă sau cum ar trebui să fie cunoscută și înlăturată. Nu știu nimic din aceste lucruri. Există astfel de oameni? (Da.) Ei își consideră „bunătatea" naturală drept standard care trebuie atins de cei care urmăresc adevărul. În cazul în care cineva i-ar numi aroganți, înșelători și ticăloși, nu ar contesta fățiș acest lucru și ar afișa o atitudine de smerenie, răbdare și acceptare. Dar, în adâncul sufletului, în loc să o ia în serios, i s-ar împotrivi: „Sunt arogant? Dacă eu sunt arogant, nu există nicio singură persoană bună pe pământ! Dacă sunt înșelător, atunci nimeni din lume nu este sincer! Dacă sunt ticălos, atunci nimeni din lume nu este decent! Este ușor să găsești pe cineva la fel de bun ca mine în zilele noastre? Nu, este imposibil!" Nu va fi de folos să-l numiți înșelător sau arogant sau să spuneți că nu iubește adevărul și cu siguranță nu va fi de folos să-l numiți neîncrezător. Pur și simplu va lovi masa cu palmele și va argumenta: „Așadar, spui că sunt un neîncrezător? Dacă eu nu pot fi mântuit, nici unul dintre voi nu poate fi mântuit!" Cineva ar putea să-l dea în vileag, spunând: „Tu nu accepți adevărul. Când oamenii scot în evidență problemele pe care le ai, pari destul de smerit și răbdător, dar, în sinea ta, chiar te împotrivești. E corect ceea ce predici atunci când ai părtășie despre adevăr, dar realitatea este că nu acceptați nici măcar unul dintre cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie și judecă firea-esență coruptă a omului. Te împotrivești acestora și nu ești de acord cu ele. Ai o fire răutăcioasă." Dacă-l numești „răutăcios", pur și simplu nu poate să accepte asta. „Eu, răutăcios? Dacă aș fi fost răutăcios, de

multă vreme v-aș fi călcat în picioare! Dacă aș fi fost răutăcios, v-aș fi distrus deja pe toți!" Nu poate să înțeleagă corect nimic din ceea ce zici despre el sau din părtășia pe care o ai cu el. Ce înseamnă să înțelegi corect lucrurile? Înseamnă că, indiferent ce probleme îți spune cineva că ai, tu le alături cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le compara și a analiza dacă au existat cu adevărat greșeli în intențiile și gândurile tale și că, indiferent câte probleme sunt dezvăluite în tine, tu le abordezi pe toate, cu o atitudine de acceptare și supunere. Acesta este modul în care o persoană poate cu adevărat să-și cunoască problemele. Omul nu poate obține cunoștințe despre firea lui coruptă conform noțiunilor și închipuirilor lui; acest lucru trebuie făcut pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, care este condiția prealabilă cunoașterii de sine? Trebuie să recunoști faptul că Satana a indus în eroare și a corupt omenirea și că toți oamenii au firi corupte. Doar acceptând acest fapt poți să reflectezi asupra ta în conformitate cu revelația cuvintelor lui Dumnezeu și, în timpul acestei reflecții asupra propriei persoane, să-ți descoperi treptat problemele. Fără să-ți dai seama, problemele tale vor ieși la suprafață, puțin câte puțin, și atunci vei înțelege limpede care este firea ta coruptă. Și, pe această bază, poți obține cunoștințe despre ce fel de persoană ești și care este esența ta. Vei obține astfel acceptarea a tot ceea ce spune și dezvăluie Dumnezeu, apoi vei continua să găsești în cuvintele Lui calea de practică pe care a pregătit-o El pentru om și vei practica și trăi potrivit cuvintelor Sale. Asta înseamnă să urmărești adevărul. Dar așa primește cuvintele lui Dumnezeu acest tip de persoană? Nu – poate să declare că recunoaște cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și că toate cuvintele Sale care dezvăluie omenirea coruptă sunt realități, dar dacă îi ceri să-și cunoască firea coruptă, nu o va accepta și nici nu o va recunoaște. Crede că nu are nicio legătură cu ea. Acest lucru e cauzat de faptul că se consideră un om demn și decent – un om integru, de

onoare. A fi o persoană integră înseamnă că deține adevărul? A fi o persoană integră este doar o manifestare pozitivă a umanității cuiva; nu reprezintă adevărul. Așadar, doar pentru că ai o caracteristică a umanității normale, nu înseamnă că nu ești nevoit să urmărești adevărul și nici nu înseamnă că l-ai câștigat deja – și mai puțin încă înseamnă că ești o persoană pe care o iubește Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Acești așa-ziși „oameni de onoare" cred că nu au firi arogante, înșelătoare sau firea de a-i fi scârbă de adevăr și că în mod sigur nu au firi ticăloase și răutăcioase. Cred că niciuna dintre aceste firi corupte nu există în ei, pentru că sunt oameni de onoare, sunt prin natura lor integri și buni și sunt mereu agresați de ceilalți și, cu toate că au un calibru slab și sunt ignoranți, sunt onești. Această „onestitate" nu e onestitate adevărată, ci e candoare, timiditate și ignoranță. Oare asemenea oameni nu sunt mari nesăbuiți? Toată lumea îi vede ca fiind buni. Este corect acest punct de vedere? Au firi corupte cei pe care oamenii îi percep a fi buni? Răspunsul este „da" – aceasta este o certitudine. Oare oamenii inocenți nu spun minciuni? Nu-i înșală pe alții sau nu se deghizează? Nu sunt egoiști? Nu sunt lacomi? Nu își doresc funcții înalte? Sunt ei lipsiți de orice dorințe extravagante? Cu siguranță nu. Singurul motiv pentru care nu au făcut niciun rău este că n-au avut oportunitatea potrivită. Și se mândresc cu asta – se ung ca oameni de onoare și cred că nu au o fire coruptă. Așadar, dacă cineva ar semnala un fel de fire, manifestare sau stare coruptă în ei, ar respinge-o spunând: „Nu! Nu așa sunt eu și nu așa acționez și gândesc. M-ați înțeles greșit. Vedeți cu toții că sunt simplu, că sunt prost, că sunt timid, așa că mă hărțuiți." Ce e de făcut cu astfel de oameni, care ar da asemenea replici mușcătoare? Dacă un om ar îndrăzni să enerveze o astfel de persoană, ar fi hăituit pentru totdeauna de aceasta. Nu ar mai avea pace niciodată; nu ar reuși să scape de acea persoană, oricât ar încerca. Acești oameni absurzi, necruțător de

sâcâitori cred, totuși, că urmăresc adevărul, că sunt simpli, ignoranți și fără firi corupte. Adesea, ei chiar spun: „S-ar putea să fiu ignorant, dar sunt simplu – sunt o persoană cinstită și Dumnezeu mă iubește!” Pentru ei, acestea sunt lucruri de valorificat. Nu este un strop de nerușinare? Spui că Dumnezeu te iubește. Este corect? Pe ce te bazezi când zici asta? Ai lucrarea Duhului Sfânt? A spus Dumnezeu că te va desăvârși? Intenționează Dumnezeu să te folosească? Dacă Dumnezeu nu ți-a zis aceste lucruri, atunci nu poți să spui că te iubește – poți să spui doar că Îi este milă de tine, ceea ce este deja un lucru grozav. Dacă spui că Dumnezeu te iubește, aceasta este doar înțelegerea ta personală; nu dovedește că Dumnezeu te iubește cu adevărat. Ar iubi Dumnezeu o persoană care nu urmărește adevărul? Ar iubi Dumnezeu o persoană ignorantă, timidă? Lui Dumnezeu Îi este milă de cei ignoranți și de cei timizi – asta este adevărat. Dumnezeu îi iubește pe cei cu adevărat cinstiți, care urmăresc adevărul, care pot să practice adevărul și să se supună Lui, care pot să-L preamărească și să mărturisească pentru El, care pot să fie atenți la intențiile Lui și să-L iubească sincer. Numai cei care se pot sacrifica într-adevăr pentru Dumnezeu și-și pot îndeplini cu loialitate datoria au dragostea lui Dumnezeu; numai cei care pot accepta adevărul, cât și faptul de a fi emondați, au dragostea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă adevărul, care nu acceptă să fie emondați, sunt cei pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge. Dacă îți este scârbă de adevăr și te împotrivești tuturor cuvintelor rostite de Dumnezeu, atunci Îi va fi scârbă de tine, te va disprețui și te va respinge. Dacă te consideri mereu o persoană bună, o persoană jalnică, modestă și simplă, dar nu urmărești adevărul, te va iubi Dumnezeu? Este imposibil; nu există nicio bază pentru asta în cuvintele Lui. Dumnezeu nu Se uită dacă ești simplu și nici nu-I pasă cu ce fel de umanitate sau calibru te-ai născut – El Se uită dacă, atunci când auzi cuvintele Sale, le accepți sau

le ignori, dacă te supui sau te împotrivești lor. Se uită dacă spusele Sale au efect asupra ta și dau roade în tine, dacă poți fi martor cu adevărat pentru multele cuvinte pe care le-a rostit. Dacă, la final, experiența ta este: „Sunt simplu, timid, hărțuit de fiecare persoană pe care o întâlnesc. Toți mă desconsideră”, atunci Dumnezeu va spune că aceasta nu este mărturie. Dacă adaugi: „Sunt omul cinstit, dar ignorant despre care vorbește Dumnezeu”, El va spune că ești plin de minciuni și că nu poți să rostești un singur cuvânt adevărat. Dacă, atunci când Dumnezeu are cerințe de la tine, tu nu numai că nu reușești să te supui deloc acestora, ci și încerci să-I aduci argumente lui Dumnezeu și să te scuzi, spunând: „Am suferit și am plătit un preț și-L iubesc pe Dumnezeu”, asta nu va fi de ajuns. Urmărești adevărul? Unde este adevărata ta mărturie despre experiențe? Cum se manifestă dragostea pe care o ai pentru Dumnezeu? Nimeni nu va fi convins, dacă nu poți să vii cu dovezi. Tu spui: „Sunt o persoană de onoare și mă port decent. Nu mă dedau desfrâului și respect toate regulile în acțiunile mele. Sunt o persoană care se comportă cuviincios. Nu ies la băut, nu sunt desfrânat și nu joc jocuri de noroc. Nu provoc perturbări sau tulburări în casa lui Dumnezeu și nu semăn discordie, îndur suferință și muncesc din greu. Nu sunt acestea semne că urmăresc adevărul? Deja îl urmăresc.” Și Dumnezeu va zice: Ți-ai înlăturat firea coruptă? Unde este mărturia faptului că urmărești adevărul? Poți obține aprobarea și admirația aleșilor lui Dumnezeu? Dacă nu poți să oferi nicio mărturie despre experiențe și, totuși, spui că ești o persoană cinstită care Îl iubește pe Dumnezeu, atunci ești cineva care îi induce în eroare pe alții cu vorbe false – ești un diavol absurd și Satana și meriți să fii blestemat. Tot ce-ți rămâne este să fii condamnat și eliminat de Dumnezeu.

În cursul îndeplinirii îndatoririlor personale, unii oameni se comportă adesea arbitrar și imprudent. Sunt extrem de capricioși: când sunt fericiți, își îndeplinesc o parte din datorie, iar când nu sunt, stau îmbufnați și spun:

„Azi sunt într-o pasă proastă. N-o să mănânc nimic și n-o să-mi îndeplinesc datoria.” Apoi, alții trebuie să negocieze cu ei și spun: „E inadmisibil. Nu poți fi atât de capricios.” Și ce vor spune acei oameni, auzind asta? „Știu că e inadmisibil, dar eu am crescut într-o familie bogată, privilegiată. Bunicii și mătușile mele m-au răsfățat cu toții, iar părinții mei au fost și mai și. Eram odorul lor, lumina ochilor lor, iar ei mi-au acceptat orice și m-au răsfățat. Fiind educat astfel, am rămas cu acest comportament capricios; prin urmare, când îndeplinesc o datorie în casa lui Dumnezeu, nu discut lucrurile cu alții, nu caut adevărul și nici nu mă supun lui Dumnezeu. Sunt eu de vină pentru asta?” Oare ei înțeleg corect? E oare atitudinea lor una a celui care urmărește adevărul? (Nu.) Ori de câte ori aduce cineva în discuție un mic defect de-al lor, precum că iau cele mai bune bucăți de mâncare la mese, cum le pasă doar de ei înșiși și nu se gândesc la alții, ei spun: „Sunt așa încă din copilărie. Așa sunt obișnuit. Niciodată nu m-am gândit la alți oameni. Mereu am dus o viață privilegiată, cu părinți care mă adoră și bunici care mă răsfață. Sunt lumina ochilor întregii mele familii.” Acestea sunt niște aiureli și niște falsități. Nu cumva e un lucru cam nerușinat și neobrăzat? Părinții te răsfață – înseamnă că trebuie să o facă tot restul lumii? Rudele te adoră și te răsfață – îți dă asta un motiv să te te comporți imprudent și arbitrar în casa lui Dumnezeu? Este acesta un motiv valabil? Este aceasta atitudinea corectă pe care să o ai față de firea ta coruptă? Este aceasta o atitudine a celui care urmărește adevărul? (Nu.) Când acestor oameni li se întâmplă orice, când au orice problemă legată de firea lor coruptă sau de viața lor, ei caută justificări obiective ca să dea socoteală pentru acel lucru, a-l explica, a-l justifica. Nu caută niciodată adevărul, nu se roagă lui Dumnezeu și nici nu vin înaintea lui Dumnezeu, ca să reflecteze asupra lor. Fără să reflecteze asupra sa, își poate cunoaște cineva problemele și corupția? (Nu.) Și se poate pocăi fără a-și cunoaște corupția?

(Nu.) Dacă cineva nu se poate pocăi, în ce condiție va trăi, în mod invariabil, acea persoană? Nu va fi una de iertare de sine? De a simți că, deși a dat dovadă de corupție, nu a făcut rău și nu a încălcat decretele administrative – că, deși a face asta nu era în conformitate cu adevărurile-principii, acest lucru nu a fost intenționat și este scuzabil? (Ba da.) Oare este acesta genul de condiție pe care s-ar cuveni s-o aibă o persoană care urmărește adevărul? (Nu.) Dacă un om nu se pocăiește niciodată cu adevărat și trăiește mereu într-o astfel de condiție, va fi oare capabil să se schimbe? Nu, nu va fi niciodată capabil. Iar dacă o persoană nu se schimbă, va fi incapabilă să renunțe cu adevărat la răutatea sa. Ce înseamnă să fii incapabil să renunți cu adevărat la răutatea ta? Înseamnă că nu poți practica sincer adevărul și nu poți pătrunde în adevărul-realitate. Aceasta este consecința evidentă. Dacă nu poți să renunți la răutatea ta sau să practici adevărul și să pătrunzi în realitate, atunci, dacă vrei să-L faci pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre tine, să obții lucrarea Duhului Sfânt, să dobândești luminarea și iluminarea lui Dumnezeu și să-L faci pe Dumnezeu să-ți ierte fărădelegile și să-ți înlăture corupția, oare va fi posibil? (Nu.) Dacă nu este posibil, atunci, poate credința ta în Dumnezeu să aibă ca urmare mântuirea ta? (Nu.) Dacă o persoană trăiește într-o condiție de iertare și admirație de sine, nu reușește nici pe departe să urmărească adevărul. Lucrurile care-l țin ocupat, la care se uită, pe care le ascultă și pe care le face pot fi oarecum legate de credința în Dumnezeu, dar nu vor avea nimic de-a face cu urmărirea sau practicarea adevărului. Această consecință este evidentă. Și cum nu sunt legate de urmărirea sau practicarea adevărului, persoana respectivă nu va fi reflectat asupra ei și nici nu se va cunoaște. Nu va ști în ce măsură a fost coruptă și nu va ști cum să practice pocăința, astfel că este chiar mai puțin probabil să dobândească adevărata pocăință sau să-L facă pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre ea. Dacă

trăiești într-o asemenea condiție și vrei ca Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre tine, să te ierte sau să te accepte, acest lucru va fi foarte dificil. Ce înseamnă „să aprobe” aici? Înseamnă că Dumnezeu recunoaște ce faci, acceptă acest lucru și îl ține aminte. Dacă nu poți obține niciunul dintre aceste lucruri, asta dovedește că nu urmărești adevărul în ceea ce faci, în strădaniile tale, în efuziunile și în comportamentul tău. Nu contează ce gândești, chiar dacă ești capabil să manifești câteva comportamente bune, acestea înseamnă doar că există o oarecare conștiință și rațiune în umanitatea ta. Dar aceste comportamente bune nu sunt o manifestare a urmăririi adevărului, fiindcă punctul tău de plecare, intențiile și motivele tale nu sunt acelea de urmărire a adevărului. Ce temei există pentru a spune acest lucru? Temeiul este că gândurile, acțiunile sau faptele tale nu sunt deloc îndreptate spre urmărirea adevărului și nu au nicio legătură cu adevărul. Dacă tot ce face o persoană nu este pentru a dobândi aprobarea și recunoașterea din partea lui Dumnezeu, atunci nimic din ce va face acea persoană nu va putea obține aprobarea sau recunoașterea din partea lui Dumnezeu și este evident că aceste comportamente și practici pot fi numite doar bune comportamente umane. Ele nu sunt semne că acea persoană practică adevărul și categoric nu sunt semne că aceasta îl urmărește. Oamenii care sunt deosebit de capricioși și care adesea se comportă imprudent și arbitrar nu acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și nici nu acceptă să fie emondați. De asemenea, ei găsesc adesea scuze pentru nereușita lor de a urmări adevărul și pentru inabilitatea lor de a accepta să fie emondați. Ce fire este aceasta? Evident, este o fire care este scârbită de adevăr – firea Satanei. Omul are natura Satanei și firea lui, deci, fără nicio îndoială, oamenii sunt ai Satanei. Sunt diavoli, progeniturile Satanei și odraslele marelui balaur roșu. Unii sunt în stare să admită că sunt diavoli, satane și urmașii marelui balaur roșu, și ei vorbesc

foarte frumos despre cunoașterea lor de sine. Dar când dezvăluie o fire coruptă și cineva îi dă în vileag și-i emondează, ei încearcă din răsputeri să se justifice și nu acceptă deloc adevărul. Care este problema aici? În acest caz, acești oameni sunt expuși întru totul. Ei vorbesc atât de frumos când discută despre cunoașterea de sine, așadar, de ce atunci când se confruntă cu emondarea, nu pot accepta adevărul? Există o problemă aici. Nu este acest gen de lucru destul de comun? Este ușor de deslușit? De fapt, este. Sunt destul de mulți oameni care admit că sunt diavoli și satane atunci când vorbesc despre cunoașterea lor de sine, dar nu se pocăiesc și nu se schimbă după aceea. Așadar, este adevărată sau falsă cunoașterea de sine despre care vorbesc? Au cunoștințe sincere despre ei înșiși sau este doar un șiretlic menit să-i păcălească pe alții? Răspunsul este evident. Prin urmare, pentru a-ți da seama dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, nu ar trebui doar să o asculți cum vorbește despre asta – ar trebui să te uiți la atitudinea pe care o are față de emondare și dacă poate accepta adevărul. Acesta e cel mai important lucru. Cine nu acceptă să fie emondat are o esență a neacceptării adevărului, a refuzării de a-l accepta, iar firea sa e a unuia scârbit de adevăr. Acest lucru este incontestabil. Unii oameni nu le permit altora să-i emondeze, indiferent de câtă corupție au dezvăluit – nimeni nu poate să-i emondeze. Le este permis să vorbească despre propria cunoaștere de sine, în orice mod doresc, dar dacă altcineva îi dă în vileag, îi critică, sau îi emondează, indiferent cât de obiectiv sau în conformitate cu realitatea fac acest lucru, ei nu îl acceptă. Indiferent ce tip de manifestare a unei firi corupte dezvăluie o altă persoană în ei, aceștia vor fi extrem de potrivnici și vor insista să se justifice fățarnic, fără nici măcar un pic de supunere adevărată. Dacă astfel de oameni nu urmăresc adevărul, vor avea necazuri. În biserică, ei sunt intangibili și ireproșabili. Când oamenii spun ceva bun despre ei, asta îi va face fericiți; când oamenii atrag atenția asupra unui

lucru rău despre ei, se vor înfuria. În cazul în care cineva îi expune și spune: „Ești un om bun, dar ești foarte capricios. Întotdeauna te comporți într-un mod arbitrar și imprudent. Trebuie să accepți să fii emondat. Nu ar fi mai bine pentru tine să scapi de aceste defecte și firi corupte?”, ei vor răspunde: „Nu am făcut nimic rău. Nu am păcătuit. De ce mă emondezi? Încă din copilărie am fost răsfățat și de părinți, și de bunicii mei. Sunt odorul lor, lumina ochilor lor. Acum, aici, în casa lui Dumnezeu, nimeni nu mă răsfață – nu-mi place să trăiesc aici! Mereu vă luați de câte o greșeală de-a mea și încercați să mă emondați. Cum aș putea să trăiesc așa?” Care este problema aici? Cei isteți își pot da seama imediat că acești oameni au fost răsfățați de părinți și de familie și că nici măcar acum nu știu cum să se comporte sau cum să trăiască independent. Familia ta te-a adorat ca pe un idol și tu nu-ți cunoști locul în univers. Ai căpătat viciile aroganței, neprihănirii de sine și instabilității extreme, de care nu ești conștient și asupra cărora nu știi să reflectezi. Crezi în Dumnezeu, dar nu-I asculți cuvintele și nici nu practici adevărul. Poți să dobândești adevărul cu o asemenea credință în Dumnezeu? Poți să pătrunzi în adevărul-realitate? Poți să trăiești adevărata asemănare umană? Cu siguranță că nu. Ca om care crede în Dumnezeu, trebuie cel puțin să accepți adevărul și să te cunoști. Doar în acest fel vei fi capabil să te schimbi. Dacă, în credința ta, te bazezi întotdeauna pe noțiunile și pe închipuirile tale, dacă nu cauți decât liniște și fericire, în loc să urmărești adevărul, dacă ești incapabil de pocăință adevărată și nu faci nicio schimbare în firea vieții tale, atunci, credința ta în Dumnezeu este lipsită de sens. Ca om care crede în Dumnezeu, trebuie să înțelegi adevărul. Trebuie să faci un efort să te cunoști. Trebuie să cauți adevărul, indiferent ce ți s-ar întâmpla și trebuie să înlături orice fire coruptă ai manifesta, având părtășie despre adevăr, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă cineva te atenționează cu privire la firea ta coruptă sau dacă iei singur inițiativa de a

ți-o examina, dacă poți s-o compari în mod conștient cu cuvintele lui Dumnezeu și să te autoanalizezi, să te examinezi și să te cunoști pe tine însuți, iar apoi îți rezolvi problema și practici pocăința, vei fi capabil să trăiești ca o ființă umană. Cei care cred în Dumnezeu trebuie să accepte adevărul. Dacă te bucuri mereu de sentimentul de a fi răsfățat de familia ta, dacă ești mereu încântat să fii lumina ochilor lor, odorul lor, ce vei putea să câștigi? Indiferent cât ai fi lumina ochilor și odorul familiei tale, dacă nu deții adevărul-realitate, ești un ratat. Credința în Dumnezeu are valoare doar dacă urmărești adevărul. Când vei înțelege adevărul, vei ști cum să te comporți și cum să trăiești astfel încât să experimentezi fericire adevărată și să fii o persoană care Îl mulțumește pe Dumnezeu. Niciun mediu familial și niciun atu, merit sau dar personal nu poate înlocui adevărul-realitate și niciun astfel de lucru nu ar trebui să-ți servească drept scuză pentru a nu urmări adevărul. Dobândirea adevărului este singurul lucru care poate să le aducă oamenilor fericire adevărată, să le permită să trăiască o viață cu sens și să le ofere o destinație frumoasă. Acestea sunt datele problemei.

După ce devin conducători și lucrători în biserică, unii oameni se cred aleși și consideră că au, în sfârșit, ocazia să strălucească. Au o părere bună despre ei și încep să-și folosească atuurile; dau frâu liber ambițiilor lor și-și demonstrează capacitățile complete. Acești oameni au clasă și educație, talente organizatorice și purtarea și ținuta unui conducător. Au fost în fruntea clasei lor și șefii ligii studenților la școală, directorii sau președinții companiei la care au lucrat, iar când au început să creadă în Dumnezeu și au venit în casa Lui, au fost aleși drept conducători, deci se gândesc: „Cerul nu mă dezamăgește niciodată. Ar fi dificil ca un om atât de capabil ca mine să rămână discret. Imediat ce am renunțat la funcția de președinte al companiei, am venit în casa lui Dumnezeu și am preluat rolul de conducător. Nici dacă aș încerca nu aș putea fi un om obișnuit. Aceasta este

preamărirea lui Dumnezeu pentru mine, este ceea ce a rânduit El să fac, așa că mă voi supune.” După ce devin conducători, se folosesc de experiența, cunoștințele, talentele organizatorice și stilul lor de conducere. Cred că sunt capabili și îndrăzneți și persoane cu adevărat experte și talentate. Atunci, este păcat că există o problemă aici. Ce se pricep cel mai bine să facă în biserică acești conducători experți, talentați, care s-au născut cu abilitatea de a conduce? Să întemeieze o împărăție independentă, să-și aroge toată puterea și să domine discuțiile. După ce devin conducători, nu fac nimic altceva decât să lucreze, să se agite, să îndure greutăți și să plătească un preț de dragul propriului prestigiu și statut. Nu le pasă de nimic altceva. Cred că faptul că sunt ocupați cu lucrarea lor este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, că nu au nicio fire coruptă, că biserica are mereu nevoie de ei și că și frații și surorile au nevoie de ei. Ei cred că nicio lucrare nu ar putea fi făcută fără ei, că pot lua totul asupra lor și pot monopoliza puterea. Și au un mod deosebit de a-și întemeia împărăția independentă. Sunt capabili de tot soiul de lucruri inventive, noi, se pricep în mod deosebit să se comporte ca niște persoane oficiale și să-și dea aere și sunt experți în a le ține altora predici, cu superioritate. Există însă un lucru important pe care nu-l pot face: după ce devin conducători, nu mai sunt capabili să le vorbească altora din suflet, să se cunoască pe ei înșiși, să-și observe corupția sau să asculte sugestii din partea fraților și surorilor. În cazul în care cineva vine cu idei diferite în timpul discuțiilor de lucru, acești conducători nu numai că le vor respinge, dar vor justifica acest lucru spunând: „Nu v-ați gândit bine la acea propunere. Eu sunt conducătorul bisericii – dacă fac cum spuneți voi și nu se întâmplă nimic rău, e bine, dar dacă se întâmplă ceva rău, răspunderea va fi exclusiv a mea. Așa că, în majoritatea timpului, vă puteți exprima opiniile – putem respecta această formalitate – dar, în final, doar eu trebuie să aleg și să decid cum se fac lucrurile.” În timp, majoritatea fraților și surorilor

încetează să mai participe la discuții sau să aibă părtășie despre lucrare, iar acești conducători nu se vor sinchisi să aibă părtășie cu ei despre vreo problemă din lucrare. Ei vor continua să ia decizii și să emită judecăți fără să spună o vorbă nimănui și vor fi în continuare plini de justificări. Ei cred: „Biserica este a conducătorilor, conducătorul stabilește strategia. Conducătorul este cel care are ultimul cuvânt în legătură cu direcția în care merg frații și surorile și cu calea pe care pășesc aceștia.” Firește, acești conducători apoi preiau controlul asupra intrării în viață a fraților și surorilor, a căii pe care aceștia pășesc și a direcției urmăririi acestora. Odată ce au fost făcuți „căpitani”, ei monopolizează puterea și întemeiază o împărăție independentă. Acțiunile lor nu au pic de transparență și, fără să-și dea seama, ei suprimă câțiva oameni și exclud unii frați și surori care urmăresc adevărul și au abilitatea de a înțelege. În tot acest timp, ei tot cred că, făcând asta, protejează lucrarea bisericii și interesele aleșilor lui Dumnezeu. Fac totul cu un raționament atât de precis, cu un asemenea exces de justificări și scuze – și în final, ce contează? Tot ce fac este pentru a-și proteja statutul și monopolul asupra puterii. Aduc principiile, obiceiurile și modurile de comportament din societatea seculară și din viața de familie în casa lui Dumnezeu și cred că, făcând asta, protejează interesele acesteia. Cu toate acestea, ei nu se cunosc pe sine niciodată și nu reflectează asupra lor. Chiar dacă i-ar atenționa cineva că încalcă adevărurile-principii, chiar dacă s-ar confrunta cu luminarea, disciplina și mustrarea lui Dumnezeu, ei nu ar fi conștienți de acest lucru. Unde este problema? Din ziua în care au preluat funcția de conducător, ei și-au tratat datoria ca pe o carieră, iar acest lucru îi condamnă să pășească pe calea antihriștilor și garantează că sunt incapabili să urmărească adevărul. Și totuși, în decursul acestei „cariere”, cred că prin tot ceea ce fac, ei urmăresc adevărul. Cum privesc ei urmărirea adevărului? Își apără statutul și

autoritatea sub pretextul că protejează interesele fraților și surorilor și ale casei lui Dumnezeu și cred că aceasta este o manifestare a faptului că urmăresc adevărul. Nu știu absolut nimic despre firea coruptă pe care o manifestă și o exprimă în timp ce dețin această funcție. Chiar dacă uneori simt oarecum că este o fire coruptă, că este detestată de către Dumnezeu, că este o fire vicioasă și intransigentă, se răzgândesc rapid, spunându-și: „Asta este inadmisibil. Eu sunt conducătorul și trebuie să am demnitatea corespunzătoare. Nu pot să-mi las frații și surorile să mă vadă afișând o fire coruptă.” Și astfel, deși își dau seama că au dat dovadă de multă corupție și că au făcut multe lucruri ce contravin principiilor pentru a-și proteja statutul și autoritatea, când cineva îi expune, recurg la sofisme sau încearcă să împiedice acest fapt, ca să nu mai afle nimeni despre el. Imediat ce au obținut autoritate și statut, s-au plasat într-o funcție sacrosanctă și intangibilă, crezându-se măreți, corecți, ireproșabili și incontestabili. Și ocupând o asemenea funcție, se împotrivesc și resping în mod constant toate vocile care-i contrazic, toate sugestiile sau sfaturile care ar putea fi în beneficiul intrării în viață a fraților și surorilor și al lucrării bisericii. Ce scuză oferă ei pentru faptul că nu urmăresc adevărul? Ei spun: „Am statut, sunt o persoană cu reputație – asta înseamnă că am demnitate și că sunt sacrosanct și intangibil.” Pot ei să urmărească adevărul, după ce au găsit asemenea rațiuni și scuze? (Nu.) Nu pot. Mereu vorbesc și acționează de pe poziția lor de superioritate, în timp ce se bucură de beneficiile statutului lor. Făcând asta, ei se joacă cu focul și devine necesar să fie dați în vileag. Nu sunt demni de milă oamenii de acest fel? Sunt demni de milă, detestabili și odioși, sunt revoltători! În rolul de conducător, un astfel de om pozează în sfânt. Un sfânt, o persoană măreață, preamărită și corectă – ce reprezintă aceste titluri? Reprezintă cătușe, iar cine și le pune nu mai poate urmări adevărul. Dacă cineva poartă aceste cătușe, înseamnă că nu mai are nicio

legătură cu urmărirea adevărului. Care este motivul principal pentru care acești oameni nu urmăresc adevărul? De fapt, motivul este că au fost constrânși de statut. Se gândesc mereu la ei înșiși: „Eu sunt conducătorul. Eu sunt responsabil aici. Sunt o persoană cu reputație și statut. Sunt o persoană demnă. Nu pot să am o fire arogantă sau ticăloasă. Nu pot să-mi deschid sufletul și să am părtășie despre firea mea coruptă, trebuie să-mi protejez demnitatea și prestigiul. Trebuie să-i fac pe oameni să mă admire și să mă venereze.” Ei sunt mereu constrânși de aceste lucruri, deci sunt incapabili să-și deschidă sufletul sau să reflecteze și să se cunoască pe ei înșiși. Sunt distruși de aceste lucruri. Oare opiniile și mentalitatea lor sunt conforme cu adevărul? Este destul de evident că nu. Sunt comportamentele pe care le manifestă de obicei în îndatoririle lor – aroganță și neprihănire de sine, ignorarea regulilor, prefăcătorie, șiretlicuri și așa mai departe – practici de urmărire a adevărului? (Nu.) În mod destul de clar, niciuna dintre ele nu reprezintă urmărirea adevărului. Și care este justificarea sau rațiunea pe care o oferă pentru neurmărirea adevărului? (Potrivit lor, conducătorii sunt oameni cu statut și demnitate și, chiar dacă aceștia au o fire coruptă, ea nu poate fi expusă.) Nu este acesta un punct de vedere absurd? Dacă o persoană recunoaște că are o fire coruptă, dar nu permite ca aceasta să fie expusă, e oare un om care acceptă adevărul? Dacă, în rolul de conducător, nu poți accepta adevărul, cum vei experimenta lucrarea lui Dumnezeu? Cum îți va fi curățită corupția? Și dacă nu-ți poate fi curățită corupția și continui să trăiești potrivit firii tale corupte, atunci ești un conducător care nu poate face lucrare practică – ești un conducător fals. În rolul de conducător, ai statut, dar aceasta este doar o chestiune legată de a avea o slujbă diferită, o datorie diferită – nu înseamnă că ai devenit o persoană cu reputație. Nu devii mai demn decât alții sau o persoană cu o reputație distinsă fiindcă ai dobândit acest statut și ai îndeplinit o datorie diferită.

Dacă într-adevăr există oameni care gândesc astfel, nu sunt ei nerușinați? (Da, sunt.) În ce mod mai colocvial putem spune asta? Sunt absolut nerușinați, nu-i așa? Când nu sunt conducători, tratează oamenii cu sinceritate; sunt capabili să-și deschidă sufletul în legătură cu efuziunile lor de corupție și să-și disece firile corupte. Odată ce preiau o funcție de conducător, devin cu totul altă persoană. De ce spun că devin altă persoană? Fiindcă își pun o mască, iar adevărata persoană se ascunde în spatele ei. Masca nu dezvăluie absolut nicio expresie, nici plâns, nici râs, nici plăcere sau furie, tristețe sau bucurie, nicio emoție și nicio dorință – și categoric nicio fire coruptă. Expresia și condiția sa rămân în permanență aceleași, în timp ce toate stările adevărate, gândurile și ideile personale ale conducătorului stau ascunse în spatele măștii, unde nu le poate vedea nimeni. Există anumiți conducători și lucrători care mereu consideră că ei au reputație și statut. Sunt îngroziți că și-ar pierde demnitatea dacă cineva i-ar emonda, deci nu acceptă adevărul. Se folosesc de statutul și de autoritatea lor pentru a rosti cuvinte mieroase, false, ca să-și mascheze firea coruptă. În același timp, ei cred în mod eronat că sunt mai distinși și mai sfinți decât alții datorită statutului lor și că, prin urmare, ei nu au nevoie să urmărească adevărul, că urmărirea adevărului este treaba altora. Un astfel de mod de gândire este greșit și este oarecum nerușinat și lipsit de sens. Așa se comportă acest gen de persoană. Din esența comportamentului unor astfel de oameni, este clar că aceștia nu urmăresc adevărul. În schimb, ei urmăresc statutul și prestigiul. Când lucrează, își protejează statutul și autoritatea și se păcălesc singuri că ar urmări adevărul. Sunt exact ca Pavel, fac rezumate frecvente ale lucrării pe care au săvârșit-o și ale îndatoririlor pe care le-au îndeplinit, ale sarcinilor de care s-au ocupat în cadrul lucrării bisericii și ale realizărilor pe care le-au avut în timp ce îndeplineau lucrarea casei lui Dumnezeu. Ei țin în mod frecvent evidența acestor lucruri, ca

atunci când Pavel a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Prin asta, a vrut să spună că după ce și-a sfârșit alergarea și s-a luptat lupta cea bună, a venit momentul să calculeze cât de mare era șansa pe care o avea la mântuire, cât de mare fusese contribuția lui, cât de mare ar fi recompensa lui, și să Îi ceară lui Dumnezeu răsplata pentru contribuțiile sale. A vrut să spună că nu L-ar considera pe Dumnezeu drept dacă nu l-ar răsplăti cu o cunună, că ar refuza să se supună și chiar s-ar plânge de nedreptatea lui Dumnezeu. Oare o asemenea persoană, cu o astfel de mentalitate și fire, chiar urmărește sincer adevărul? E cineva care ascultă cu adevărat de Dumnezeu? Se poate supune orchestrărilor lui Dumnezeu? Nu e clar din prima acest lucru? Ea crede că dacă-și sfârșește alergările și-și duce luptele înseamnă că urmărește adevărul, nu caută deloc adevărul și nu se manifestă ca și cum chiar l-ar urmări – deci nu este cineva care urmărește adevărul.

Care dintre problemele omului a fost expusă acum în principal prin părtășia noastră? Mai precis, care dintre firile corupte ale omului a fost expusă în principal? Una primară este aceea că omului îi este scârbă de adevăr și refuză să-l accepte; acesta este un tip foarte specific de comportament. O altă problemă principală este ceva ce există în esența-fire a fiecărei persoane: intransigența. Și aceasta se manifestă destul de concret și evident, nu-i așa? (Așa este.) Acestea sunt două dintre modurile principale în care firea coruptă a omului se manifestă și este exprimată. Aceste comportamente specifice, aceste păreri, atitudini specifice și așa mai departe ilustrează în mod real și corect că firea coruptă a omului are un element de scârbă de adevăr. Firește, mai vizibile în firea omului sunt manifestările intransigenței: orice ar spune Dumnezeu și orice firi corupte ale omului ar fi expuse în cursul lucrării lui Dumnezeu, oamenii refuză cu

încăpățânare să le recunoască și li se împotrivesc. Dincolo de împotrivirea evidentă sau respingerea disprețuitoare mai există, desigur, și alt tip de comportament, și anume, când oamenii nu-și fac griji în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, ca și cum aceasta nu i-ar privi deloc. Ce înseamnă să nu-ți faci griji în legătură cu Dumnezeu? Este atunci când o persoană zice: „Spune ce vrei, nu are nicio legătură cu mine. Nicio judecată sau expunere a ta nu are legătură cu mine. Nu o accept și nu o recunosc.” Putem să numim o astfel de atitudine „intransigentă”? (Da.) Este o manifestare a intransigenței. Acești oameni spun: „Trăiesc așa cum îmi place, în orice fel mă face să mă simt în largul meu și în orice fel mă face fericit. Chiar dacă am comportamentele despre care vorbești Tu, precum aroganța, înșelăciunea, aversiunea față de adevăr, ticăloșia, cruzimea și așa mai departe, ce contează? Eu n-o să le examinez și nici n-o să le cunosc sau accept. Așa cred eu în Dumnezeu, ce-ai de gând să faci în acest sens?” Aceasta este o atitudine intransigentă. Când oamenii nu-și fac griji privind cuvintele lui Dumnezeu sau nu sunt atenți la acestea, ceea ce înseamnă că Îl ignoră constant pe Dumnezeu, indiferent ce spune El, dacă El glăsuiește sub forma unor atenționări, avertismente sau îndemnuri – indiferent ce mod de a glăsui alege El, sau care sunt sursa și obiectivele discursului Său – atunci, atitudinea lor este una intransigentă. Înseamnă că nu sunt deloc atenți la intenția urgentă a lui Dumnezeu și cu atât mai puțin la dorința Sa sinceră, bine intenționată, de a mântui omenirea. Indiferent ce face Dumnezeu, oamenii nu au hotărârea de a coopera și nu sunt dornici să năzuiască la adevăr. Chiar dacă ei recunosc că judecata și revelația lui Dumnezeu sunt în întregime faptice, nu există nicio remușcare în sufletele lor și continuă să creadă ca și înainte. În cele din urmă, după ce au ascultat multe predici, spun același lucru: „Sunt un credincios adevărat, în orice caz, umanitatea mea nu e slabă, nu aș face rău în mod intenționat, sunt capabil să mă lepăd

de lucruri, pot să îndur greutăți și sunt dornic să plătesc un preț pentru credința mea. Dumnezeu nu Se va lepăda de mine.” Nu este acest lucru exact cum a zis Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății”? Acesta este genul de atitudine pe care o au oamenii. Care este firea din spatele unei astfel de atitudini? Intransigența. Este greu de schimbat o fire intransigentă? Există o cale pentru a face asta? Cea mai simplă și cea mai directă metodă este de a-ți transforma atitudinea față de cuvintele lui Dumnezeu și față de Dumnezeu Însuși. Cum poți transforma aceste lucruri? Disecând și ajungând să cunoști stările și mentalitățile ce rezultă din atitudinea ta intransigentă și verificând care dintre acțiunile și cuvintele tale, care dintre punctele de vedere și intențiile de care te agăți și chiar, în mod concret, care dintre gândurile și ideile pe care le exprimi sunt controlate de firea ta intransigentă. Examinează și înlătură aceste comportamente, efuziuni și stări, una câte una, iar apoi, schimbă-le – imediat ce ai examinat și ai detectat ceva, grăbește-te și schimbă acel lucru. De exemplu, tocmai vorbeam despre a acționa pe baza preferințelor și paselor tale, ceea ce te face capricios. Cei cu o fire capricioasă au defectul de a le fi scârbă de adevăr. Dacă îți dai seama că ești acest gen de persoană, cu acest gen de fire coruptă, dar nu reflectezi asupra ta și nu cauți adevărul pentru a o înlătura, crezând cu încăpățânare că nu ai nicio problemă, aceasta este intransigență. După această predică, îți poți da seama brusc: „Am spus și eu astfel de lucruri și am astfel de păreri. Această fire a mea este una căreia îi este scârbă de adevăr. Cum așa stau lucrurile, mă voi apuca să înlătur această fire.” Și cum te apuci să o înlături? Începe prin a renunța la impresia de superioritate, la a fi capricios și arbitrar; indiferent dacă ești într-o pasă bună sau proastă, gândește-te care sunt cerințele lui Dumnezeu. Dacă poți să te răzvrătești împotriva trupului și să practici în acord cu cerințele lui

Dumnezeu, cum te va vedea El? Dacă poți începe cu adevărat să-ți înlături aceste firi corupte, acesta este un semn că în mod sincer și ambițios cooperezi cu lucrarea lui Dumnezeu. Te vei împotrivi și vei înlătura în mod conștient acea fire căreia îi este scârbă de adevăr și, în același timp, îți vei înlătura firea intransigentă. După ce ți-ai înlăturat ambele firi corupte, vei fi capabil să te supui lui Dumnezeu și să Îl mulțumești, iar asta Îi va plăcea. Dacă ați înțeles conținutul acestei părtășii și practicați răzvrătirea împotriva trupului în acest mod, voi fi foarte încântat. Atunci, nu voi fi rostit în van aceste cuvinte.

Intransigența este o problemă a unei firi corupte; este ceva în natura cuiva și nu este ușor de înlăturat. Atunci când o persoană are o fire intransigentă, aceasta se manifestă, în principal, ca o înclinație spre a oferi justificări și argumente amăgitoare, a nu renunța la propriile idei și a nu accepta cu ușurință lucruri noi. Sunt momente în care oamenii știu că ideile lor sunt greșite și, totuși, nu renunță la ele, de dragul vanității și mândriei lor, încăpățânați până la capăt. O astfel de fire intransigentă este greu de schimbat, chiar dacă persoana este conștientă de aceasta. Pentru a rezolva problema intransigenței, omul trebuie să-și cunoască aroganța, înșelăciunea, răutatea, scârba de adevăr și alte asemenea firi. Când un om își cunoaște aroganța, înșelăciunea, răutatea, când știe că îi este scârbă de adevăr, că nu este dispus să se răzvrătească împotriva trupului, deși își dorește să practice adevărul, că vine mereu cu scuze și-și explică dificultățile, cu toate că vrea să se supună lui Dumnezeu, îi va fi ușor să recunoască faptul că are o problemă cu intransigența. Pentru a rezolva această problemă, trebuie mai întâi să fie înzestrat cu rațiunea umană normală și să înceapă prin a învăța să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii oaia lui Dumnezeu, trebuie să înveți să asculți cuvintele Lui. Și cum ar trebui să le asculți? Ascultând problemele pe care Dumnezeu le expune în cuvintele

Sale și care sunt relevante pentru tine. Dacă găsești una, ar trebui să o accepți; nu trebuie să crezi că este o problemă pe care o au alți oameni, că este problema tuturor sau a umanității și că nu are nimic de-a face cu tine. Ar fi greșit să ai o astfel de convingere. Cu ajutorul revelației din cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să reflectezi dacă ai stările corupte sau opiniile denaturate pe care le dezvăluie Dumnezeu. De exemplu, când auzi cuvintele lui Dumnezeu dezvăluind manifestările unei firi arogante de care dă dovadă cineva, ar trebui să te gândești: „Dau dovadă de aroganță? Sunt un om corupt, așa că sigur am unele dintre acele manifestări; ar trebui să reflectez unde fac asta. Oamenii spun că sunt arogant, că mă port cu nasul pe sus, că îi constrâng pe oameni când vorbesc. Asta-i firea mea cu adevărat?" Cu ajutorul reflecției, îți vei da în sfârșit seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este întru totul corectă – că ești o persoană arogantă. Și, deoarece revelația cuvintelor lui Dumnezeu este pe deplin corectă, deoarece se potrivește perfect situației tale, fără nici cea mai mică discrepanță și pare și mai exactă la o reflecție ulterioară, ar trebui să accepți judecata și mustrarea cuvintelor Sale și să deslușești și să ajungi să cunoști esența firii tale corupte potrivit acestora. Atunci vei putea să ai, cu adevărat, remușcări. În credința în Dumnezeu, doar mâncând și bând din cuvintele Lui în acest fel, poți ajunge să te cunoști. Pentru a-ți înlătura firile corupte, trebuie să accepți judecata și dezvăluirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți face asta, nu vei avea cum să te lepezi de firile tale corupte. Dacă ești o persoană inteligentă care își dă seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este în general corectă sau dacă poți admite că jumătate din aceasta este corectă, atunci ar trebui să o accepți imediat și să te supui înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să te rogi Lui și să reflectezi asupra ta. Numai atunci vei înțelege că toate cuvintele revelației lui Dumnezeu sunt corecte, că toate sunt fapte și nimic mai puțin decât atât. Numai supunându-se înaintea lui

Dumnezeu cu o inimă cu frică de Dumnezeu, pot oamenii să reflecteze cu adevărat asupra lor. Numai atunci vor putea să vadă varietatea de firi corupte care există în ei și că sunt într-adevăr aroganți și neprihăniți de sine, fără pic de rațiune. Dacă un om este un iubitor al adevărului, va putea să se prosterneze înaintea lui Dumnezeu, să-I recunoască faptul că a fost profund corupt și să aibă voința de a accepta judecata și mustrarea Lui. În acest fel, el poate dobândi un suflet care să aibă remușcări, să înceapă să se nege și să se urască și să regrete că nu a urmărit adevărul înainte, gândindu-se: „De ce nu am fost în stare să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu când am început să le citesc? Această atitudine pe care am avut-o față de cuvintele Lui a fost una de aroganță, nu-i așa? Cum am putut să fiu atât de arogant?" După o vreme în care reflectează frecvent asupra lui în acest fel, va recunoaște că este într-adevăr arogant, că nu este pe deplin capabil să admită că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și fapte și că într-adevăr nu are nicio fărâmă de rațiune. Dar este un lucru dificil să te cunoști pe tine însuți. De fiecare dată când o persoană meditează, poate doar să dobândească un pic mai multe cunoștințe profunde despre sine. A dobândi cunoștințe clare despre o fire coruptă nu este ceva ce poate fi realizat într-un interval scurt de timp; omul trebuie să citească mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să se roage și să reflecteze mai mult asupra sa. Numai așa poate ajunge, treptat, să se cunoască. Toți cei care se cunosc cu adevărat au eșuat și s-au poticnit de câteva ori în trecut, după care, au citit cuvintele lui Dumnezeu, s-au rugat Lui și au reflectat asupra lor, ajungând prin asta să vadă clar adevărul propriei corupții și să simtă că erau într-adevăr profund corupți și absolut lipsiți de adevărul-realitate. Dacă experimentezi astfel lucrarea lui Dumnezeu și te rogi Lui și cauți adevărul atunci când se abate ceva asupra ta, vei ajunge treptat să te cunoști. Apoi, într-o zi, inima ta va fi lămurită: „Poate că am un calibru puțin mai bun decât alții, dar acesta mi-a

fost dat de Dumnezeu. Sunt mereu lăudăros, încercând să-i întrec pe alții când vorbesc și să-i determin pe oameni să facă lucrurile ca mine. Într-adevăr sunt lipsit de rațiune – este aroganță și neprihănire de sine! Prin reflecție, am aflat de propria mea fire arogantă. Sunt luminarea și harul lui Dumnezeu și Îi mulțumesc pentru asta!" Este un lucru bun sau unul rău să afli despre propria fire coruptă? (E un lucru bun.) Pornind de acolo, ar trebui să cauți cum să vorbești și să acționezi cu rațiune și supunere, cum să fii pe picior de egalitate cu ceilalți, cum să-i tratezi pe ceilalți corect, fără a-i constrânge, cum să-ți privești corect calibrul, darurile, punctele forte și așa mai departe. În acest fel, ca un munte bătut cu ciocanul până când ajunge praf, lovitură cu lovitură, firea ta arogantă va fi înlăturată. După aceea, atunci când vei interacționa cu ceilalți sau vei lucra cu ei pentru a îndeplini o datorie, vei putea să le tratezi corect opiniile și să le acorzi o atenție deosebită în timp ce îi asculți. Și când îi vei auzi dând glas unei opinii corecte, vei descoperi: „Aparent, calibrul meu nu este cel mai bun. Adevărul e că fiecare are propriile puncte forte; nu-mi sunt deloc inferiori. Înainte, am crezut mereu că aveam un calibru mai bun decât alții. Asta a fost admirație de sine și ignoranță cu mintea îngustă. Aveam o perspectivă foarte limitată, ca a unei broaște pe fundul unei fântâni. A gândi așa chiar era lipsit de rațiune – a fost nerușinat! Am fost orbit și asurzit de firea mea arogantă. Cuvintele altora nu au ajuns până la mine și am crezut că eram mai bun decât ei, că aveam dreptate, când, de fapt, nu sunt mai bun decât niciunul dintre ei!" Începând din acel moment, îți vei înțelege și cunoaște cu adevărat neajunsurile și statura mică. Și, după aceea, când vei avea părtășie cu alții, le vei asculta cu atenție părerile și îți vei da seama: „Sunt atât de mulți oameni mai buni decât mine. Calibrul și abilitatea mea de înțelegere sunt medii, în cel mai bun caz." Dându-ți seama de acest lucru, nu vei fi dobândit un strop de conștiință de sine? Experimentând asta și cugetând

frecvent asupra ta conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi capabil să dobândești o adevărată cunoaștere de sine care devine din ce în ce mai profundă. Vei putea vedea adevărul corupției tale, sărăcia și infamia ta, urâțenia ta deplorabilă și, în acel moment, îți va fi scârbă de tine și îți vei urî firea coruptă. Apoi, îți va fi ușor să te răzvrătești împotriva ta. În acest mod experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să reflectezi la efuziunile tale de corupție, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Mai ales după ce ai dezvăluit o fire coruptă în orice fel de situație, trebuie să reflectezi frecvent asupra ta și să te cunoști. Apoi îți va fi ușor să-ți vezi clar esența coruptă și vei putea să-ți urăști din inimă corupția, trupul și pe Satana. Și, din inimă, vei putea să iubești adevărul și să lupți pentru el. În acest fel, firea ta arogantă se va diminua și, treptat, o vei alunga. Vei dobândi tot mai multă rațiune și îți va fi mai ușor să te supui lui Dumnezeu. În ochii celorlalți, vei părea mai statornic și mai hotărât și vei părea că vorbești mai obiectiv. Vei fi capabil să-i asculți pe alții și le vei da timp să vorbească. Atunci când ceilalți vor avea dreptate, îți va fi ușor să le accepți cuvintele, iar interacțiunile tale cu oamenii nu vor fi atât de solicitante. Vei fi capabil să cooperezi armonios cu oricine. Dacă așa îți îndeplinești datoria, nu vei avea atunci rațiune și umanitate? Aceasta este calea de a înlătura acest tip de fire coruptă.

Haideți acum să avem un pic de părtășie despre metoda înlăturării firilor corupte prin prisma firii intransigente pe care tocmai am menționat-o. Pentru a înlătura o fire coruptă, trebuie mai întâi ca omul să fie capabil să accepte adevărul. A accepta adevărul înseamnă a accepta judecata și mustrarea lui Dumnezeu; înseamnă a accepta cuvintele Sale care dezvăluie esența corupției omului. Dacă ajungi să-ți cunoști și să-ți diseci efuziunile de corupție, stările, intențiile și comportamentele tale corupte pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și ești capabil să descoperi esența problemelor

tale, atunci vei fi dobândit cunoștințe despre firea ta coruptă și vei fi demarat procesul de înlăturare a acesteia. Pe de altă parte, dacă nu practici în acest fel, nu numai că nu vei putea să-ți înlături firea intransigentă, dar nici nu vei avea cum să-ți eradichezi firile corupte. Fiecare persoană are mai multe firi corupte. De unde ar trebui să înceapă să le înlăture? În primul rând, trebuie să-și înlăture intransigența, deoarece firea intransigentă îi împiedică pe oameni să se apropie de Dumnezeu, să caute adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Intransigența este cel mai mare obstacol pentru rugăciunea și părtășia omului cu Dumnezeu; este ceea ce interferează cel mai mult cu relația normală a omului cu Dumnezeu. După ce ți-ai înlăturat firea intransigentă, celelalte vor fi ușor de înlăturat. Înlăturarea unei firi corupte începe cu reflecție asupra propriei persoane și autocunoaștere. Înlătură toate firile corupte de care ești conștient – cu cât dobândești cunoștințe despre mai multe dintre ele, cu atât mai multe poți să înlături; cu cât mai profunde sunt aceste cunoștințe privind firile tale corupte, cu atât le poți înlătura mai temeinic. Acesta este procesul de înlăturare a firilor corupte; se realizează rugându-te lui Dumnezeu, reflectând asupra ta și cunoscându-te și disecând esența firii tale corupte prin cuvintele lui Dumnezeu, până când ești capabil să te răzvrătești împotriva trupului și să practici adevărul. A cunoaște esența firii tale corupte nu este o sarcină simplă. A te cunoaște pe tine însuți nu înseamnă a spune, în linii mari: „Sunt o persoană coruptă; sunt un diavol; sunt odrasla Satanei, descendentul marelui balaur roșu; sunt potrivnic și ostil față de Dumnezeu; sunt dușmanul Lui.” O astfel de vorbărie nu înseamnă neapărat că îți cunoști într-adevăr corupția. Este posibil să fi învățat acele cuvinte de la altcineva și să nu știi prea multe despre tine. Adevărata cunoaștere de sine nu se bazează pe învățătura sau judecățile omului, ci se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu – înseamnă să vezi consecințele firilor corupte și suferința pe

care ai experimentat-o din cauza lor, să simți cum o fire coruptă nu îți face rău numai ție, ci și altor oameni. Înseamnă să-ți dai seama că firile corupte își au originea în Satana, că sunt otrăvurile și filosofiile sale și că sunt întru totul ostile adevărului și lui Dumnezeu. Când vei fi înțeles această problemă, vei fi ajuns să-ți cunoști firea coruptă. După ce unii oameni recunosc faptul că sunt diavoli și Satana, ei tot nu acceptă să fie emondați. Nu admit că au făcut ceva rău sau că au încălcat adevărul. Ce se întâmplă cu ei? Încă nu se cunosc pe ei înșiși. Unii oameni spun că sunt diavoli și Satana, dar dacă i-ai întreba: „De ce spui că ești un diavol și Satana?", nu ar putea să răspundă. Acest lucru arată că ei nu își cunosc firea coruptă, nici natura-esență. Dacă ar putea să vadă că natura lor este natura diavolului, că firea lor coruptă este firea Satanei și să admită că, prin urmare, ei sunt diavoli și Satana, atunci ar ajunge să-și cunoască natura-esență. Adevărata cunoaștere de sine se dobândește prin expunerea, judecata, practica și experiența cuvintelor lui Dumnezeu. Se dobândește prin înțelegerea adevărului. Dacă o persoană nu înțelege adevărul, atunci, orice ar spune despre cunoașterea de sine este gol și impracticabil, deoarece nu poate găsi sau pricepe acele lucruri care stau la baza acestui fapt și care sunt esențiale. Pentru a se cunoaște pe ei înșiși, oamenii trebuie să recunoască firile corupte pe care le-au dezvăluit în anumite situații, care a fost intenția lor, cum s-au comportat, cu ce anume au fost întinați și de ce nu au putut accepta adevărul. Trebuie să poată afirma clar aceste lucruri, și abia atunci se pot cunoaște pe ei înșiși. Când unii oameni se confruntă cu emondarea, recunosc faptul că le e scârbă de adevăr, că au suspiciuni și neînțelegeri în privința lui Dumnezeu și că se păzesc de El. În plus, ei admit că toate cuvintele lui Dumnezeu care îl judecă și îl dezvăluie pe om sunt reale. Acest lucru arată că au un strop de autocunoaștere. Însă pentru că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu sau lucrarea Lui, pentru că nu-I înțeleg intențiile,

autocunoașterea lor este destul de superficială. Dacă o persoană își recunoaște doar propria corupție, dar nu a găsit rădăcina problemei, poate să-și înlăture suspiciunile și neînțelegerile în privința lui Dumnezeu și faptul că se păzește de El? Nu, nu poate. Acesta este motivul pentru care cunoașterea de sine este mai mult decât o simplă recunoaștere a corupției și a problemelor omului – trebuie, de asemenea, să înțeleagă adevărul și să înlăture de la rădăcină problema firii sale corupte. Acesta este singurul mod de a vedea adevărul corupției sale și de a dobândi adevărata pocăință. Când aceia care iubesc adevărul ajung să se cunoască, ei sunt, de asemenea, capabili să caute și să înțeleagă adevărul, pentru a-și rezolva problemele. Doar acest tip de autocunoaștere dă rezultate. Ori de câte ori o persoană care iubește adevărul citește o frază din cuvintele lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om, înainte de orice, ea are credință că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie pe om sunt reale și faptice și că acele cuvinte ale Sale care îl judecă pe om sunt adevărul și că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu. Iubitorii adevărului trebuie să fie capabili să recunoască măcar acest lucru. Dacă un om nici nu crede cuvintele lui Dumnezeu și nici nu consideră că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om sunt fapte și adevăr, poate să se cunoască prin cuvintele Sale? Cu siguranță nu – chiar dacă și-ar dori să o facă, nu ar putea. Dacă poți să fii ferm în credința ta că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și să le crezi pe toate, indiferent ce spune Dumnezeu sau de felul Lui de a vorbi, dacă poți să crezi și să accepți cuvintele lui Dumnezeu chiar dacă nu le înțelegi, îți va fi ușor să reflectezi asupra ta și să te cunoști prin ele. Autoreflecția trebuie să se bazeze pe adevăr. Acest lucru este dincolo de orice îndoială. Numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul – niciunul dintre cuvintele omului și niciunul dintre cuvintele Satanei nu reprezintă adevărul. De mii de ani, Satana a corupt omenirea cu tot felul de

cunoștințe, învățături și teorii, iar oamenii au devenit atât de insensibili și de tonți, încât nu numai că sunt lipsiți de cel mai mic strop de autocunoaștere, ba chiar susțin erezii și sofisme și refuză să accepte adevărul. Oamenii ca aceștia sunt fără speranțe. Cei care au credință adevărată în Dumnezeu cred că numai cuvintele Lui sunt adevărul, sunt capabili să se cunoască pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, dobândind prin asta adevărata pocăință. Unii oameni nu urmăresc adevărul; își bazează autoreflecția doar pe învățăturile omului și nu admit nimic altceva decât un comportament păcătos, fiind în tot acest timp incapabili să-și dea seama de propria esență coruptă. O astfel de autocunoaștere este un efort zadarnic și nu dă niciun rezultat. Un om trebuie să-și pună baza autoreflecției pe cuvintele lui Dumnezeu și, după ce reflectează, să ajungă treptat să cunoască firile corupte pe care le dezvăluie. Trebuie să fie capabil să-și măsoare și să-și cunoască neajunsurile, umanitatea-esență, opiniile asupra lucrurilor, perspectiva și valorile de viață pe baza adevărului și apoi să ajungă la o evaluare și la un verdict precis asupra acestor lucruri. În acest fel, poate ajunge treptat la cunoașterea de sine. Însă, cunoașterea de sine devine din ce în ce mai profundă pe măsură ce un om are mai multe experiențe în viață. Și, înainte să câștige adevărul, îi va fi imposibil să-și vadă în întregime natura-esență. Dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, poate vedea că ființele umane corupte sunt într-adevăr odraslele și întruchipările Satanei. Va simți că nu merită să trăiască înaintea lui Dumnezeu, că este nevrednic de iubirea și de mântuirea Lui și se va putea prosterna cu totul în fața Lui. Doar cei care sunt capabili de un asemenea grad de cunoaștere se cunosc cu adevărat. Cunoașterea de sine este o condiție prealabilă pentru a pătrunde în adevărul-realitate. Dacă o persoană vrea să practice adevărul și să intre în realitate, trebuie să se cunoască. Toți oamenii au firi corupte și, în ciuda lor, sunt mereu încătușați și controlați de aceste firi corupte. Sunt incapabili să

practice adevărul sau să se supună lui Dumnezeu. Așadar, dacă își doresc să facă aceste lucruri, trebuie mai întâi să se cunoască pe ei înșiși și să-și înlăture firile corupte. Numai prin procesul de înlăturare a unei firi corupte poate o persoană să înțeleagă adevărul și să obțină cunoaștere despre Dumnezeu; numai atunci poate să se supună lui Dumnezeu și să fie martoră pentru El. Așa se câștigă adevărul. Procesul de intrare în adevărul-realitate este acela de înlăturare a firii corupte. Așadar, ce trebuie să facă o persoană pentru a-și înlătura firea coruptă? În primul rând, trebuie să-și cunoască esența coruptă. Mai exact, asta înseamnă să știe cum a apărut firea coruptă și care dintre cuvintele diavolești și sofismele Satanei pe care le-a acceptat au dat naștere acesteia. Odată ce ajunge să înțeleagă pe deplin aceste cauze fundamentale pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și să le discearnă, nu va mai fi dispusă să trăiască după firea sa coruptă, va vrea doar să se supună lui Dumnezeu și să trăiască după cuvintele Sale. Oricând va dezvălui o fire coruptă, va fi capabilă să o recunoască, să o respingă și să se răzvrătească împotriva trupului. Practicând și experimentând în acest fel, se va lepăda, încet, de toate firile sale corupte.

Unii oameni spun: „Când am citit cuvintele de revelație și judecată ale lui Dumnezeu, am reflectat asupra mea și mi-am dat seama că sunt arogant, înșelător, egoist, ticălos, intransigent și lipsit de umanitate.” Există unii care spun chiar că sunt extrem de aroganți, că sunt fiare, că sunt diavoli și satane. Este aceasta adevărata cunoaștere de sine? Dacă vorbesc din inimă, și nu doar copiază ceva, atunci arată că au, cel puțin, o oarecare cunoaștere de sine, singura întrebare fiind dacă aceasta este superficială sau profundă. Dacă ei copiază ceva, repetă cuvintele altcuiva, atunci aceasta nu este cunoaștere adevărată de sine. Cunoașterea propriei firi corupte trebuie să fie concretă pentru fiecare chestiune și stare – asta înseamnă detalii precum stări, efuziuni, comportamente, gânduri și idei care sunt legate de firea

coruptă. Numai atunci poate cineva să ajungă cu adevărat să se cunoască. Și când un om se cunoaște cu adevărat, inima sa va fi copleșită de remușcare și va deveni capabil de pocăință adevărată. Care este primul lucru pe care trebuie să-l practice o persoană pentru a se pocăi? (Trebuie să-și recunoască greșelile.) „Recunoașterea greșelilor sale” nu este modalitatea corectă de a exprima acest lucru; mai degrabă, este o chestiune care ține de a recunoaște și de a ști că o persoană are o anumită fire coruptă. Dacă un om spune că firea lui coruptă este un fel de greșeală, se înșală. O fire coruptă este ceva care aparține naturii cuiva, ceva care controlează o persoană. Nu este același lucru cu o greșeală unică. Unii oameni, după ce dau dovadă de corupție, se roagă lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, am făcut o greșeală. Îmi pare rău.” Acest lucru este inexact. „Recunoașterea unui păcat” ar fi o expresie mai adecvată. Modalitatea specifică prin care se pocăiesc oamenii este cunoașterea de sine și rezolvarea problemelor pe care le au. Când o persoană dezvăluie o fire coruptă sau comite o fărădelege și își dă seama că se împotrivește lui Dumnezeu și că-I stârnește ura, ar trebui să reflecteze asupra sa și să se cunoască în cuvintele relevante ale lui Dumnezeu. În consecință, va dobândi o oarecare cunoaștere despre firea sa coruptă și va recunoaște că aceasta provine din otrăvurile și corupția Satanei. Apoi, după ce va fi găsit principiile pentru practicarea adevărului și va fi fost capabilă să-l pună în practică, aceasta este adevărata pocăință. Indiferent de corupția pe care o dezvăluie o persoană, dacă este capabilă să-și cunoască mai întâi firea coruptă, să caute adevărul ca să o înlăture și să ajungă să practice adevărul, aceasta este adevărata pocăință. Unii oameni știu câte ceva despre ei înșiși, dar în ei nu există niciun semn al pocăinței, nici vreo mărturie a faptului că practică adevărul. Dacă rămân neschimbați după ce au dobândit cunoașterea de sine, acest lucru este departe de adevărata pocăință. Pentru a dobândi adevărata pocăință, o persoană trebuie să-și înlăture firile corupte.

Așadar, cum ar trebui, în mod specific, să practice și să intre pentru a-și înlătura firile corupte? Iată un exemplu. Oamenii au firi înșelătoare, mint și înșală mereu. Dacă îți dai seama de acest lucru, atunci cel mai simplu și mai direct principiu de practică pentru a-ți înlătura necinstea este să fii o persoană cinstită, să spui adevărul și să faci lucruri cinstite. Domnul Isus a spus: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu».” Pentru a fi o persoană cinstită, trebuie să urmezi principiile cuvintelor lui Dumnezeu. Această practică simplă este cea mai eficientă; este ușor de înțeles și de pus în practică. Cu toate acestea, deoarece oamenii sunt atât de profund corupți, pentru că toți au naturi satanice și trăiesc după firi satanice, le este destul de dificil să practice adevărul. Ar vrea să fie sinceri, dar nu pot. Nu se pot abține să nu spună minciuni și se dedau tertipurilor și, deși s-ar putea să aibă remușcări după ce recunosc acest lucru, tot nu vor fi capabili să se lepede de constrângerile firii lor corupte și vor continua să mintă și să înșele așa cum au făcut înainte. Cum ar trebui rezolvată această problemă? O parte din rezolvare este să știi că esența firii corupte a unei persoane este urâtă și infamă și să fii capabil să o urăști din inimă; o altă parte este să te instruiești să practici în conformitate cu adevărul-principiu: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu».” Când practici acest principiu, ești în procesul de înlăturare a firii tale înșelătoare. Firește, dacă ești capabil să practici în conformitate cu adevărurile-principii în timp ce îți înlături firea înșelătoare, aceasta este o manifestare a faptului că te schimbi și începutul adevăratei tale pocăințe, iar Dumnezeu aprobă asta. Înseamnă că, atunci când te transformi, Dumnezeu își va schimba părerea despre tine. De fapt, că Dumnezeu face acest lucru este un fel de iertare pentru firile corupte și răzvrătirea omului. El îi iartă pe oameni și nu-Și aduce aminte de păcatele sau de fărădelegile lor. Este suficient de exact? Ați înțeles? Iată un alt

exemplu. Să spunem că ai o fire arogantă și, indiferent ce ți se întâmplă, ești foarte îndărătnic, vrei ca tu să iei mereu hotărârile, să-i faci pe alții să asculte de tine și să facă ce vrei tu să facă. Apoi vine ziua în care îți dai seama că acest lucru este cauzat de o fire arogantă. Faptul că recunoști că este o fire arogantă este primul pas către cunoașterea de sine. În continuare, ar trebui să cauți câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care expun o fire arogantă cu care să te compari, să reflectezi asupra ta și să te cunoști. Dacă ți se pare că acea comparație este complet potrivită și admiți că firea arogantă pe care o dezvăluie Dumnezeu există în tine, iar apoi discerni și descoperi de unde vine firea ta arogantă, de ce apare și care dintre otrăvurile, ereziile și sofismele Satanei o guvernează, atunci, după ce ai văzut esența tuturor acestor întrebări, vei fi săpat până la rădăcina aroganței tale. Aceasta este adevărata cunoaștere de sine. Când ai o definiție mai exactă a felului în care îți dezvălui firea coruptă, acest lucru va facilita o cunoaștere mai profundă și mai practică despre tine. Ce ar trebui să faci în continuare? Ar trebui să cauți adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu și să înțelegi ce fel de comportament și discurs uman sunt manifestări ale umanității normale. După ce găsești calea de practicare, trebuie să practici potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și, când inima ta se va schimba, te vei fi pocăit cu adevărat. Nu numai că discursul și acțiunile tale vor fi principiale, ci vei trăi și asemănarea umană și vei renunța treptat la firea ta coruptă. Alții te vor vedea ca pe o persoană nouă: nu vei mai fi vechea persoană coruptă de odinioară, ci una renăscută în cuvintele lui Dumnezeu. O astfel de persoană este una care și-a schimbat firea vieții.

A te cunoaște pe tine însuți nu este o sarcină simplă. Se realizează prin acceptarea adevărului, precum și prin practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, iar adevărata cunoaștere de sine poate fi atinsă doar acceptând judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Cei care nu au

experimentat judecata și mustrarea pot, cel mult, să recunoască greșelile pe care le-au făcut și lucrurile pe care le-au greșit. Le va fi foarte greu să-și vadă limpede natura-esență. De ce credincioșii din Epoca Harului nu au reușit niciodată să-și schimbe firile vieții, deși au încetat să mai comită anumite păcate și s-au comportat mai bine? De ce, deși credeau în Dumnezeu, I s-au împotrivit și chiar L-au trădat? Omenirii corupte îi este dificil să recunoască sursa acestei probleme. De ce toți oamenii au firi satanice? Pentru că Satana a corupt omenirea, iar oamenii i-au acceptat cuvintele diavolești și filosofiile. Asta este ceea ce a dat naștere firilor corupte și astfel firea Satanei a devenit sursa împotrivirii omului față de Dumnezeu. Acesta este cel mai greu lucru de recunoscut pentru oameni. Dumnezeu Își face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă pentru a mântui omenirea de influența Satanei și pentru a înlătura sursa păcatului și a împotrivirii omenirii față de Dumnezeu. Satana a corupt omenirea de mii de ani, iar natura lui a prins rădăcini în inima oamenilor. Prin urmare, niciun fel de fire coruptă nu poate fi îndepărtată și alungată cu doar una sau două încercări de reflecție asupra propriei persoane și autocunoaștere. Firile corupte se manifestă în mod constant și repetat, așa că oamenii trebuie să accepte adevărul și să poarte o luptă lungă cu firile lor satanice până când îl vor birui pe Satana. Numai atunci se pot lepăda întru totul de firile lor corupte. Așadar, oamenii trebuie să se roage neîncetat lui Dumnezeu, să caute adevărul, să reflecteze asupra lor, să se cunoască pe ei înșiși și să practice adevărul, până când corupția nu se mai revarsă din ei, firile vieții lor se schimbă și ajung să se supună lui Dumnezeu. Numai atunci vor obține aprobarea lui Dumnezeu. S-ar putea ca rezultatele fiecărei bătălii să nu fie evidente imediat, iar tu să mai dezvălui ulterior firi corupte. S-ar putea să te simți puțin negativ și descurajat, dar să nu vrei să renunți, și mai poți continua să încerci din greu, căutându-L pe Dumnezeu și bizuindu-te

pe El. Dacă perseverezi în acest fel doi sau trei ani, chiar vei putea să pui adevărul în practică, iar în inima ta va fi pace și bucurie. Atunci vei vedea limpede că toate eșecurile, toate eforturile și tot ce ai câștigat au fost un semn bun că te îndreptai către o transformare a firii tale și Îl determinai pe Dumnezeu să Se răzgândească în privința ta. Deși fiecare schimbare este imperceptibilă pentru conștiința umană, transformarea firii care însoțește fiecare punct de cotitură nu poate fi atinsă cu ajutorul niciunei alte acțiuni sau al vreunui alt lucru. Aceasta este calea pe care trebuie să o parcurgi pentru a-ți schimba firea și a intra în viață. Așa trebuie să practici atunci când urmărești să-ți schimbi firea. Desigur, oamenii ar trebui să înțeleagă precis modul în care se petrece schimbarea firii: nu este o schimbare subită, cutremurătoare, care surprinde și încântă, așa cum își imaginează ei. Nu așa se întâmplă. Este o chestiune ce ține de schimbarea în mod inconștient, lent, puțin câte puțin. Când un om este capabil să pună adevărul în practică, va câștiga ceva. Când vei privi în urmă după ce ai mers pe această cale trei, cinci, zece ani, vei fi surprins să descoperi că firea ta s-a schimbat foarte mult în acei zece ani, că ești complet diferit. S-ar putea ca personalitatea și temperamentul tău, sau stilul tău de viață și altele să nu se fi schimbat, dar firile, stările și comportamentele pe care le manifești să fie extrem de diferite, ca și cum ai devenit, cu adevărat, o altă persoană. De ce va avea loc o astfel de schimbare? Pentru că, în acei zece ani, vei fi fost judecat, mustrat, emondat, încercat și rafinat de cuvintele lui Dumnezeu de multe ori și vei fi înțeles multe adevăruri. Va începe cu o schimbare a părerilor tale asupra lucrurilor, cu o schimbare a viziunii tale asupra vieții și a valorilor tale, care va fi urmată de o schimbare a firii vieții tale, a temeliei pe care te bazezi pentru a supraviețui – și, pe măsură ce apar aceste schimbări, vei deveni treptat o altă persoană, una nouă. Deși personalitatea, temperamentul, stilul de viață și chiar și limbajul și comportamentul tău pot

fi neschimbate, îți vei fi transformat firea vieții și doar aceasta în sine este o schimbare fundamentală, esențială. Care sunt semnele schimbării firii? Cum anume se manifestă? Începe cu o schimbare a punctelor de vedere ale unei persoane asupra lucrurilor – se petrece atunci când numeroasele puncte de vedere ale non-credincioșilor pe care le nutrește o persoană se schimbă pe măsură ce aceasta dobândește o înțelegere a adevărului, iar acele puncte de vedere se apropie mai mult de adevărul cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este prima etapă a schimbării firii. Dincolo de asta, prin reflecție asupra propriei persoane și autocunoaștere, oamenii se pot concentra pe practicarea adevărului. Reflectând asupra diferitelor intenții, motive, gânduri și idei, noțiuni, puncte de vedere și atitudini care se nasc înlăuntrul lor, ei își pot localiza problemele și pot începe să simtă remușcări din cauza lor. Apoi, ei pot să se răzvrătească împotriva trupului și să pună adevărul în practică. Și, pe măsură ce o vor face, ei vor ajunge să prețuiască și mai mult cuvintele lui Dumnezeu și adevărul și vor recunoaște că Hristos este adevărul, calea și viața. Vor fi mai dispuși să-L urmeze pe Hristos și să I se supună și vor simți că Dumnezeu exprimă adevăruri pentru a demasca, a judeca și a mustra omul și pentru a schimba firile corupte ale oamenilor și că, făcând acest lucru, Dumnezeu mântuiește și desăvârșește oamenii într-un mod cu adevărat practic. Ei vor simți că fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu sau fără aprovizionarea și îndrumarea cuvintelor Sale, oamenii nu ar avea nicio modalitate de a atinge mântuirea și nici nu ar putea culege astfel de recompense. Vor începe să iubească cuvintele lui Dumnezeu și vor simți că depind de ele în viața lor reală, că au nevoie ca acestea să îi aprovizioneze, să-i călăuzească și să le deschidă calea. Inima lor va fi plină de pace și, când li se va întâmpla ceva, vor căuta în mod inconștient cuvintele lui Dumnezeu pentru a le servi drept bază și vor căuta în acestea principiile și calea practicii. Acesta este un rezultat obținut prin cunoașterea de sine. Mai este

unul: oamenii nu-și vor mai trata efuziunile de firi corupte așa cum o făceau cândva, cu o atitudine intransigentă. În schimb, ei vor putea să-și liniștească inima și să asculte cuvintele lui Dumnezeu cu atitudinea unui om onest și vor putea să accepte adevărul și lucrurile pozitive. Aceasta înseamnă că, atunci când vor avea o efuziune de fire coruptă, nu vor mai fi așa cum erau înainte – intransigenți, greu de domolit, extrem de agresivi, aroganți, insolenți și răutăcioși – în schimb, vor reflecta în mod proactiv asupra lor înșiși și vor dobândi cunoștințe despre problemele lor reale. E posibil să nu știe care este esența firii lor corupte, dar vor putea să se liniștească, să se roage lui Dumnezeu și să caute adevărul, după care își vor recunoaște problemele și firea lor coruptă și se vor căi înaintea lui Dumnezeu și vor hotărî să se comporte diferit în viitor. Aceasta este în întregime o atitudine de supunere. În acest fel, ei vor câștiga inimi pline de supunere față de Dumnezeu. Orice spune Dumnezeu, orice le cere El, orice lucrare face El sau indiferent ce medii le rânduiește El, oamenilor le va fi ușor să se supună acelor lucruri. Firile lor corupte nu vor reprezenta un obstacol atât de mare pentru ei, vor fi ușor de înlăturat și de depășit. În acel moment, punerea adevărului în practică va fi lipsită de efort pentru ei și vor fi capabili să se supună lui Dumnezeu. Acestea sunt semnele schimbării firii. Când un om poate să pună adevărul în practică și să se supună cu adevărat lui Dumnezeu, este corect să spunem că firea vieții lui a suferit deja o schimbare – o schimbare adevărată, una în întregime dobândită prin urmărirea adevărului. Și toate comportamentele care se nasc în oameni în timpul acestui proces, fie că sunt comportamente pozitive sau negativitate și slăbiciune normală, sunt indispensabile și inexorabile. Întrucât există comportamente pozitive, trebuie să existe și comportamente negative și slăbiciune, dar negativitatea și slăbiciunea sunt temporare. Odată ce o persoană are o anumită statură, va avea din ce în ce mai puține stări

negative, slabe, și tot mai multe comportamente și intrări pozitive, iar acțiunile sale vor deveni din ce în ce mai principiale. O astfel de persoană este una care se supune lui Dumnezeu și una a cărei fire a vieții s-a schimbat după ce firile sale corupte au fost curățite. Se poate spune că acestea sunt rezultatele pe care le obțin cei care urmăresc adevărul, prin experimentarea judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu și prin a fi emondați în mod repetat, încercați și rafinați.

Întrucât oamenii au auzit și au înțeles cu toții procesele specifice și normale ale urmăririi adevărului, nu ar trebui să mai născocească diferite justificări sau scuze privind motivul pentru care le este scârbă de adevăr, i se împotrivesc sau nu-l urmăresc. După ce ați înțeles aceste adevăruri și ați văzut limpede această problemă, aveți acum discernământ cu privire la justificările și scuzele pe care le oferă oamenii pentru a nu urmări adevărul? Dacă o persoană în vârstă spune: „Sunt bătrân. Nu sunt motivat sau entuziast ca un tânăr. Odată cu vârsta, pierd agresivitatea și ambiția tinereții și nu mai devin arogant. Deci, faptul că tu spui că sunt arogant este o prostie – nu sunt!” Are dreptate? (Nu.) Evident că nu. Toți aveți acum discernământ asupra unor astfel de cuvinte. Ați putea să dați în vileag acea persoană și să spuneți: „Chiar dacă ești bătrân, tot ai o fire arogantă. Ai fost arogant toată viața, fără să îndrepți asta vreodată. Vrei să fii în continuare arogant?” Unii mai tineri spun: „Sunt atât de tânăr, încât nu am experimentat părțile haotice ale societății și nici nu m-am luptat sau alăturat diferitor grupuri. Nu am experiențele pe care le au oamenii care au umblat prin lume – și, mai important, bineînțeles, nu sunt la fel de alunecos sau perfid ca acei vulpoi bătrâni. Ca tânăr, este normal să am o fire puțin arogantă; cel puțin nu sunt la fel de calculat, înșelător și ticălos ca un bătrân.” Este potrivit să spui asta? (Nu.) Fiecare persoană are o fire coruptă. Nu are nimic de-a face cu vârsta sau sexul. Ai ceea ce au alții, iar ei au ceea ce ai tu. Nu este nevoie să

arate nimeni cu degetul. Desigur, nu este suficient doar să recunoaștem că toată lumea are o fire coruptă. Din moment ce ai recunoscut că ai o fire coruptă, trebuie să cauți adevărul ca să o înlături – nu îți vei fi atins obiectivul înainte să fi dobândit adevărul și să ți se fi schimbat firea. Înlăturarea unei dispoziții corupte depinde, în cele din urmă, de faptul că accepți adevărul, renunți la justificări și scuze și poți să-ți înfrunți în mod corespunzător firea coruptă. Nu trebuie să o eviți sau să o ocolești cu scuze și, cu siguranță, nu trebuie să o respingi. Acestea sunt lucruri ușor de realizat. Care este cel mai greu lucru de făcut? Mă pot gândi la ceva. Sunt oameni care zic: „Spune că urmăresc sau nu adevărul, spune că nu iubesc adevărul sau că îmi este scârbă de el, dă-mă în vileag că am vreo fire coruptă – am să te ignor pur și simplu. Fac orice îmi cere casa lui Dumnezeu sau orice lucrare trebuie isprăvită. Ascult în timpul predicilor și adunărilor, citesc și eu atunci când toată lumea mănâncă și bea din cuvintele lui Dumnezeu, stau și mă uit la videoclipuri cu mărturii despre experiențe alături de voi și mănânc odată cu voi. Vă urmez îndeaproape. Cine dintre voi ar putea spune că nu urmăresc adevărul? Eu așa cred, deci puteți să faceți sau să spuneți ce vreți, că nu-mi pasă!” Acest tip de persoană pretinde că nu inventează scuze sau justificări, dar nici nu are vreo intenție să urmărească adevărul. Este ca și cum lucrarea lui Dumnezeu de mântuire nu ar avea nimic de-a face cu ea, ca și cum nu ar avea nevoie de aceasta. Oamenii ca aceștia nu spun explicit: „Umanitatea mea este bună, cred cu adevărat în Dumnezeu, sunt dispus să mă lepăd de lucruri, pot să sufăr și să plătesc un preț. Pe deasupra trebuie să mai accept judecata și pedeapsa lui Dumnezeu?” Ei nu spun acest lucru în mod explicit, nu au o atitudine clară față de adevăr și nu condamnă public lucrarea lui Dumnezeu. Totuși, cum tratează Dumnezeu astfel de oameni? Dacă nu urmăresc adevărul, dacă sunt foarte indiferenți față de cuvintele lui Dumnezeu și le ignoră, atunci

atitudinea Lui față de ei este foarte clară. Este exact ca în acel verset din Biblie, care spune: „Dar fiindcă ești căldicel – nici în clocot, nici rece – o să te vărs din gura Mea!” (Apocalipsa 3:16). Dumnezeu nu îi vrea, iar asta înseamnă probleme. Există astfel de oameni în biserică? (Da.) Așadar, cum trebuie clasificați? În ce categorie ar trebui incluși? Nu este nevoie să îi clasificați. Pe scurt, asemenea oameni nu urmăresc adevărul. Nu acceptă adevărul, nu reflectează asupra lor, nu se cunosc pe ei înșiși și nu au o inimă plină de pocăință – în schimb, au o credință tulbure și confuză în Dumnezeu. Ei fac orice le cere casa lui Dumnezeu, fără a provoca tulburări sau întreruperi. Întrebați-i: „Ai noțiuni?” „Nu.” „Ai vreo fire coruptă?” „Nu.” „Îți dorești să dobândești mântuirea?” „Nu știu.” „Recunoști că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu?” „Nu știu.” Întrebați-i orice, iar ei răspund că nu știu. Există vreo problemă cu astfel de oameni? (Da.) Există, dar ei nu simt că este o problemă și că are nevoie de rezolvare. Biblia spune: „Dar fiindcă ești căldicel – nici în clocot, nici rece – o să te vărs din gura Mea!” Acea expresie – „o să te vărs din gura Mea!” – este principiul tratării unor astfel de oameni; este rezultatul care îi așteaptă. A nu fi nici rece, nici în clocot înseamnă că acești oameni nu au nicio părere; înseamnă că, indiferent cum ai părtășie cu ei despre probleme ce țin de schimbarea firii sau de mântuire, ei rămân indiferenți. Ce înseamnă „indiferent” aici? Înseamnă că nu sunt interesați de astfel de chestiuni și nu sunt dispuși să audă despre ele. Unii ar putea spune: „Ce este atât de rău în a nu avea opinii sau efuziuni de corupție?” Ce prostie absolută! Aceștia sunt oameni fără suflet, morți, nici reci, nici în clocot, iar lui Dumnezeu îi este imposibil să lucreze asupra lor. Când vine vorba despre oameni care nu pot fi mântuiți, Dumnezeu doar îi varsă și a terminat cu ei. El nu lucrează asupra lor, iar noi nu vom aprecia în niciun fel astfel de oameni, ci pur și simplu îi vom ignora. Dacă în biserică există astfel de oameni, ei pot rămâne atât timp cât

nu provoacă nicio tulburare – dacă o fac, trebuie înlăturați. Acesta este un lucru ușor de rezolvat. Cuvintele Mele sunt îndreptate către cei care pot să accepte adevărul, care doresc să-l urmărească și au o atitudine clară în ceea ce-l privește, care admit că au firi corupte și pot fi mântuiți; sunt îndreptate către cei care pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu și-I aud glasul, sunt îndreptate către oile lui Dumnezeu – aceștia sunt oamenii cărora le sunt adresate cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu nu sunt îndreptate către cei care nu sunt nici reci, nici în clocot față de El. Astfel de oameni nu sunt interesați de adevăr și nu sunt nici reci, nici în clocot în ceea ce privește cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Modul de a trata astfel de oameni este să spuneți: „Pleacă! Felul tău de a fi nu are nimic de-a face cu Mine” – să-i ignorați și să nu irosiți niciun efort cu ei.

Tocmai am avut părtășie despre câteva exemple negative legate de subiectul urmăririi adevărului. Oamenii se gândesc adesea, inconștient, la diverse justificări, scuze și pretexte cu care să-și nege efuziunile de firi corupte – desigur, ei și ascund adesea existența firilor corupte, amăgindu-se pe ei înșiși și pe alții. Acestea sunt căile nesăbuite și stupide ale omului. Pe de o parte, oamenii admit că toate cuvintele lui Dumnezeu care judecă omul sunt adevărul; pe de altă parte, ei neagă existența propriilor firi corupte, precum și comportamentele lor eronate care încalcă adevărul. Acesta este un semn clar că ei nu acceptă adevărul. Indiferent dacă negi sau recunoști că ai o fire coruptă sau dacă vii cu scuze, justificări sau argumente îndoielnice pentru efuziunile tale de comportament corupt – pe scurt, dacă nu accepți adevărul, nu poți câștiga mântuirea lui Dumnezeu. Acest lucru este incontestabil. Cine nu urmărește deloc adevărul va fi, în cele din urmă, dat în vileag și eliminat, indiferent de cât de mulți ani este credincios. Acest final este unul terifiant. Nu va trece mult până când dezastrele se vor pogorî și vei fi dat în vileag, iar când vor veni dezastrele, te vei teme. S-ar putea să

ai multe justificări și scuze elaborate sau este posibil să te deghizezi bine și să te ascunzi, dar există un fapt care nu poate fi negat: firea ta coruptă este intactă, nu s-a schimbat deloc. Ești incapabil să te cunoști cu adevărat, ești incapabil de pocăință adevărată și, în cele din urmă, nu vei putea să te schimbi cu adevărat sau să te supui lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu-Și va schimba părerea despre tine. Nu vei avea atunci mari necazuri? Va exista pericolul să fii eliminat. De aceea, o persoană deșteaptă ar renunța la aceste scuze neînțelepte și justificări nesăbuite și s-ar lepăda de deghizările și prefăcătoriile sale. S-ar confrunta cum se cuvine cu firile corupte pe care le afișează și ar folosi metodele corecte pentru a le gestiona și a le înlătura, străduindu-se ca toate faptele și acțiunile sale să fie fapte bune, astfel încât Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre ea. Dacă Dumnezeu Se răzgândește în privința ta, asta dovedește că El ți-a iertat cu adevărat răzvrătirea și împotrivirea din trecut. Vei fi împăcat și bucuros și nu te vei mai simți reprimat, ca și cum o greutate ar fi fost ridicată. Acest sentiment este confirmarea spiritului tău; acum ai o speranță la mântuire. Această speranță este cea pentru care ai dat la schimb prețul pe care l-ai plătit în urmărirea adevărului și a faptelor bune. Este rezultatul pe care l-ai obținut urmărind adevărul și pregătind fapte bune. Dimpotrivă, s-ar putea să te crezi deja suficient de deștept și s-ar putea să fii capabil să găsești justificări elaborate cu care să te aperi și să te disculpi de fiecare dată când manifești corupție. Poți să-ți maschezi și să-ți ascunzi firea coruptă și, astfel, eviți în mod inteligent să fii nevoit să reflectezi asupra ei și să o cunoști, ca și cum nu ai manifestat nicio corupție. Evitând de nenumărate ori să fii dat în vileag de diferitele medii pe care le-a rânduit Dumnezeu, s-ar putea să te consideri destul de deștept. Nu vei fi reflectat asupra ta și nu te vei fi cunoscut, nu vei fi câștigat adevărul și vei fi ratat multe șanse de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Care vor fi consecințele acestui lucru? Haideți,

deocamdată, să lăsăm deoparte dacă ești capabil sau nu să te pocăiești sau să obții mântuirea și să spunem doar că, dacă Dumnezeu îți tot dă șanse să te pocăiești și niciuna dintre acestea nu te obligă să te răzgândești, atunci vei avea mari probleme. Ce va conta cât de bine te aperi, cât de bine te prezinți, cât de bine te deghizezi, cât de bine te scuzi și te justifici? Dacă Dumnezeu ți-a oferit oportunități în repetate rânduri, iar acest lucru nici măcar nu te-a constrâns să te răzgândești, atunci ești în pericol. Știi care este pericolul? Continui cu încăpățânare să inventezi scuze pentru firea ta coruptă, să aduci scuze și justificări pentru a nu urmări adevărul și pentru a te împotrivi judecății și lucrării lui Dumnezeu și a le respinge și, totuși, te consideri destul de bun și crezi că ai conștiința curată. Refuzi să fii supravegheat și emondat de casa lui Dumnezeu, evitând încă o dată judecata, mustrarea și mântuirea lui Dumnezeu, cu o inimă plină de răzvrătire împotriva Lui – Dumnezeu deja te detestă și deja te-a abandonat și, totuși, crezi că ai mai putea fi mântuit. Nu știi că ai mers deja din ce în ce mai mult pe calea greșită și că nu mai poți fi răscumpărat? Dumnezeu domnește în casa lui Dumnezeu. Crezi că ești dincolo de puterea sau autoritatea lui Dumnezeu atunci când I te împotrivești și faci tot felul de rele? Nu accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu, nu ai dobândit adevărul și viața și nu ai nicio mărturie despre experiențe. Pentru asta, Dumnezeu te condamnă. Aduci catastrofa asupra ta. Nu-i nimic inteligent în asta – este o nesăbuință, o nesăbuință extremă! Este catastrofal! Am expus asta aici – dacă nu credeți, așteptați și veți vedea. Ai face bine să nu crezi că, dacă ai lista de justificări pentru a nu urmări adevărul și elocvența și uneltirile tale, dacă nimeni nu te poate contrazice și frații și surorile nu pot să te dea în vileag și că, dacă biserica nu are nicio justificare pentru a te îndepărta, atunci casa lui Dumnezeu nu îți poate face nimic. Te înșeli în privința asta. Te tot confrunți cu Dumnezeu; voi vedea cât timp poți să

concurezi cu El! Vei putea concura cu El până în ziua în care Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și-i pedepsește pe cei răi, după ce lucrarea Lui se va termina? Poți să te asiguri că nu vei muri în dezastre – că le vei supraviețui? Ai cu adevărat suveranitate asupra propriei sorți? Justificările și scuzele tale ți-ar putea permite să scapi o vreme de cercetarea casei lui Dumnezeu; ți-ar putea permite să-ți târâi existența josnică pentru o vreme. S-ar putea să reușești temporar să orbești oamenii și să continui să te deghizezi și să-i înșeli pe alții în biserică și să ocupi un loc acolo – dar nu poți să scapi de inspecția sau atenta cercetare a lui Dumnezeu. Dumnezeu decide finalul unei persoane pe baza deținerii sau nu a adevărului de către aceasta; El Își face singur lucrarea și treieratul. Indiferent ce fel de persoană sau ce diavol ești, nu poți să scapi de judecata și condamnarea lui Dumnezeu. De îndată ce aleșii lui Dumnezeu înțeleg adevărul și dobândesc discernământ, nimeni nu va putea scăpa, și atunci vei fi îndepărtat din biserică. Unii oameni pot să fie plini de îndoieli și să mormăie: „Am alergat atât de mult pentru Dumnezeu, am făcut atât de multe lucrări pentru El și am plătit un mare preț. Mi-am abandonat familia și căsnicia; mi-am dedicat tinerețea pentru Dumnezeu și lucrarea Lui. Mi-am abandonat cariera și mi-am cheltuit jumătate din energia vieții, crezând că voi obține cu siguranță binecuvântările pe care le oferă El. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi eliminat pentru că nu urmăresc adevărul și nu l-am practicat niciodată!” Nu știi că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu? Nu îți este limpede pe cine răsplătește și pe cine binecuvântează Dumnezeu? Dacă renunțarea și sacrificiile tale au dus la o adevărată mărturie despre experiențe și, de asemenea, mărturisesc pentru lucrarea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu te va răsplăti și te va binecuvânta. Dacă renunțarea și sacrificiile tale nu sunt adevărate mărturii despre experiențe și cu atât mai puțin mărturii despre lucrarea lui Dumnezeu, dacă sunt, în schimb, mărturii pentru tine, o cerere

către Dumnezeu ca să-ți recunoască realizările, atunci mergi pe aceeași cale ca Pavel. Ceea ce faci este rău și se împotrivește lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îți va spune: „Îndepărtează-te de Mine, răufăcătorule!” Și ce va însemna asta? Va fi dovada faptului că ești năpăstuit, condamnat să te prăbușești în dezastre și să fii pedepsit. Vei întâlni catastrofe. Pavel era superior oamenilor de rând din vremea lui în ceea ce privește statutul, lucrarea pe care o făcea, competențele și darurile sale – dar ce a rezultat din asta? De la început până la sfârșit, în credința sa în Dumnezeu, Pavel a încercat să încheie o înțelegere cu El, să pună condiții; a căutat o răsplată și o cunună de la Dumnezeu. În cele din urmă, el nu s-a pocăit cu adevărat și nici nu a pregătit multe fapte bune – și, firește, era departe de a avea multe mărturii adevărate despre experiențe. Ar fi putut dobândi iertarea lui Dumnezeu fără ca nici măcar să se fi pocăit cu adevărat? L-ar fi putut determina pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre el? Ar fi fost imposibil. Pavel și-a dedicat toată viața Domnului, dar pentru că a mers pe calea unui antihrist și a refuzat categoric să se pocăiască, nu numai că nu a fost răsplătit, ci a fost pedepsit de Dumnezeu. Este de la sine înțeles că urmările pe care le-a suferit au fost catastrofale. Așadar, acum îți spun clar că, dacă nu ești o persoană care urmărește adevărul, atunci ar trebui, cel puțin, să ai un pic de rațiune și să nu te cerți cu Dumnezeu sau să mizezi pe finalul și destinația ta, ca și cum ai paria. Asta înseamnă că încerci să ajungi la o înțelegere cu Dumnezeu, care este o modalitate de a I te împotrivi. Ce sfârșit bun pot avea cei care cred în Dumnezeu și, totuși, I se împotrivesc? Oamenii încep să se comporte bine în fața morții; cei insensibili la rațiune nu vor renunța la căile lor până nu vor ajunge în pragul morții. Pentru a fi mântuit, cea mai bună, mai simplă și mai înțeleaptă metodă este să lași toate scuzele, justificările și condițiile tale și să accepți și să urmărești adevărul cu picioarele ferm pe pământ, determinându-L pe Dumnezeu prin aceasta

să-Și schimbe părerea despre tine. Când Dumnezeu Se răzgândește în privința ta, ai speranța de a fi mântuit. Speranța de mântuire a omului este dată de Dumnezeu, iar condiția prealabilă ca Dumnezeu să-ți dea această speranță este ca tu să renunți la tot ceea ce prețuiești și să te lepezi de toate, pentru a-L urma și a urmări adevărul, fără a încerca să ajungi la o înțelegere cu El. Nu contează dacă ești bătrân sau tânăr, bărbat sau femeie, educat sau needucat și nu contează nici unde te-ai născut. Dumnezeu nu Se uită la niciunul dintre aceste lucruri. Ai putea spune: „Am un temperament bun. Sunt răbdător, tolerant și plin de compasiune. Dacă voi continua să fiu răbdător până la capăt, asta Îl va face pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre mine." Aceste lucruri sunt inutile. Dumnezeu nu Se uită la temperamentul, personalitatea, educația sau vârsta ta și nu contează nici cât de mult ai suferit sau cât de multe lucrări ai făcut. Dumnezeu doar te va întreba: „În toți anii tăi de credință, s-a schimbat firea ta? După ce-ți conduci viața? Ai urmărit adevărul? Ai acceptat cuvintele lui Dumnezeu?" Ai putea spune: „Le-am ascultat și le-am acceptat." Atunci, Dumnezeu te va întreba: „Din moment ce le-ai ascultat și le-ai acceptat, ți-ai înlăturat firea coruptă? Te-ai pocăit cu adevărat? Te-ai supus cu adevărat cuvintelor lui Dumnezeu și le-ai acceptat?" Tu spui: „Am suferit și am plătit un preț; m-am sacrificat, m-am lepădat de lucruri și am adus jertfe – mi-am oferit și copiii lui Dumnezeu." Toate jertfele tale sunt inutile. Asemenea lucruri nu pot fi date la schimb pentru binecuvântările Împărăției Cerurilor sau folosite pentru a-L face pe Dumnezeu să-Și schimbe părerea despre tine. Singura modalitate de a-L determina pe Dumnezeu să Se răzgândească în privința ta este să pornești pe calea urmăririi adevărului. Nu există altă opțiune. Omul nu trebuie să fie oportunist sau viclean când vine vorba de mântuire, și nu există nicio ușă din spate. Înțelegi? Acest lucru trebuie să-ți fie clar. Nu fi confuz în privința asta – chiar dacă vei fi, Dumnezeu nu va fi. Așadar, ce ar

trebui să faci de acum înainte? Să-ți schimbi atitudinea și punctul de vedere și să lași cuvintele lui Dumnezeu să-ți fie temelie, indiferent ce faci. Nicio „bunătate” făcută de om, nicio scuză umană, nicio filosofie, cunoaștere, morală, etică sau chiar conștiință umană, nici așa-zisa integritate și demnitate a omului nu poate ține locul adevărului. Lasă aceste lucruri deoparte, liniștește-ți inima și găsește fundamentul pentru tot comportamentul și fapta ta în cuvintele lui Dumnezeu. Și, pe măsură ce o faci, găsește în cuvintele Sale revelația diferitelor aspecte ale firii corupte a omului. Compară-te cu ele și înlătură-ți firile corupte. Străduiește-te să te cunoști cât mai curând posibil, alungă corupția și grăbește-te să te pocăiești și să te schimbi. Renunță la răul tău și caută adevărurile-principii în comportamentul și acțiunile tale, având ca bază pentru toate acestea cuvintele lui Dumnezeu – categoric nu trebuie să ai noțiunile și închipuirile umane ca bază pentru aceste lucruri. Categoric nu trebuie să încerci să închei o înțelegere cu Dumnezeu; nu trebuie să încerci să dai la schimb suferința și sacrificiile tale insignifiante pentru recompensele și binecuvântările lui Dumnezeu. Nu mai face asemenea lucruri nesăbuite, ca nu cumva Dumnezeu să Se mânie pe tine, să te blesteme și să te anihileze. Este clar? Ați înțeles asta? (Da.) Ei bine, atunci, cugetați cu grijă la acest lucru de acum înainte.

Toate lucrurile despre care tocmai am avut părtășie aveau legătură cu urmărirea adevărului și, chiar dacă nu am oferit un răspuns specific la întrebarea conceptuală privind semnificația urmăririi adevărului, ne-am implicat într-o părtășie care a vizat diferitele înțelegeri greșite și cunoștințe denaturate ale omului despre urmărirea adevărului, precum și diversele dificultăți și probleme care există atunci când cineva urmărește adevărul. Pentru a încheia, aș dori să rezum ce înseamnă a urmări adevărul, modurile în care se manifestă urmărirea adevărului și care este, exact, calea de

practică pentru urmărirea acestuia. Așadar, ce înseamnă a urmări adevărul? A urmări adevărul înseamnă să începi să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și apoi să dobândești o înțelegere a adevărului și să intri în adevărul-realitate prin procesul experimentării cuvintelor lui Dumnezeu și să devii o persoană care Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu și I se supune. Acesta este rezultatul final care se obține prin urmărirea adevărului. Desigur, urmărirea adevărului este un proces cu mai mulți pași, împărțit în mai multe etape. După ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu și ai descoperit că ele sunt adevărul și realitatea, vei începe să reflectezi asupra ta prin cuvintele lui Dumnezeu și vei dobândi cunoștințe despre tine însuți. Vei vedea că ești foarte răzvrătit și că dai dovadă de foarte multă corupție. Vei tânji să fii capabil să pui adevărul în practică și să ajungi la supunerea față de Dumnezeu și vei începe să tinzi spre adevăr. Acesta este tocmai rezultatul care se obține în urma reflecției asupra propriei persoane și a cunoașterii de sine. Din acel moment, începe experiența ta de viață. Când începi să explorezi și să cercetezi stările și problemele care se ivesc din firea ta coruptă, asta dovedește că ai început să urmărești adevărul. Vei putea să reflectezi în mod proactiv la problemele care apar sau la corupția de care dai dovadă și să cercetezi aceste lucruri. Și, când îți dai seama că sunt, într-adevăr, efuziuni de corupție și o fire coruptă, vei căuta în mod natural adevărul și vei începe să rezolvi acele probleme. Intrarea în viață începe cu reflecția asupra propriei persoane; este primul pas în urmărirea adevărului. Imediat după aceea, prin autoreflecție și autocunoaștere, vei vedea că toate cuvintele de dezvăluire ale lui Dumnezeu sunt în concordanță cu realitatea. Atunci vei putea să te supui lor din inimă și să accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Acesta este cel de-al doilea pas în urmărirea adevărului. Majoritatea oamenilor sunt capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie comportamentele corupte

ale omului, dar nu pot să le accepte cu ușurință pe acelea care dezvăluie esența coruptă a omului. După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei nu recunosc marea profunzime a propriei corupții; nu recunosc decât cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie comportamentele corupte ale omului. Din această cauză, nu pot accepta din inimă judecata și mustrarea lui Dumnezeu. În schimb, le dau deoparte. Unii spun: „Am doar câteva comportamente corupte, dar pot face unele lucruri bune. Sunt o persoană bună, nu sunt de-ai Satanei. Cred în Dumnezeu, așa că ar trebui să fiu de-ai Lui.” Nu este o aiureală? Te-ai născut în lumea oamenilor, ai trăit sub puterea Satanei și ai primit educația culturii tradiționale. Moștenirea înnăscută și cunoștințele pe care le-ai acumulat vin de la Satana. Toți oamenii mari și celebri pe care îi venerezi sunt ai Satanei. Oare a spune că nu ești al Satanei îți va permite să scapi de coruperea lui? Este ca atunci când copilașii sunt capabili să mintă și să-i insulte pe alții din momentul în care deschid gura. Cine îi învață să facă asta? Nimeni. Ce ar putea fi asta, în afară de o consecință a coruperii de către Satana? Acestea sunt realitatea. Oamenii nu pot să-l vadă pe Satana și pe duhurile rele ale tărâmului spiritual, dar demonii vii și regii diavolilor sunt peste tot în lumea oamenilor. Toți sunt întrupări ale Satanei. Aceasta este o realitate pe care toți oamenii trebuie să o recunoască. Aceia care înțeleg adevărul pot să-și dea seama de aceste lucruri și să recunoască faptul că toate cuvintele dezvăluitoare ale lui Dumnezeu sunt realitatea. Unii oameni s-ar putea să spună că se cunosc, dar nu recunosc niciodată că stricăciunile dezvăluite de cuvintele lui Dumnezeu sunt faptice sau că spusele Lui sunt adevărul. Acest lucru este echivalent cu incapacitatea de a accepta adevărul. Dacă o persoană nu recunoaște faptul că are o fire coruptă, nu se va putea pocăi cu adevărat. Desigur, trebuie să experimenteze o perioadă lucrarea lui Dumnezeu, pentru a recunoaște și a accepta că toți oamenii au firi corupte.

După ce și-a manifestat multe firi corupte, își va pleca în mod natural capul, în semn de supunere înaintea acestei realități. Nu va avea de ales decât să admită că toate cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie, judecă și condamnă omul sunt realități și adevărul și să le accepte întru totul. Asta înseamnă să fii cucerit de cuvintele lui Dumnezeu. Când oamenii sunt capabili să-și cunoască firile corupte și esența coruptă pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și să admită că au o fire satanică și corupția lor este profundă, pot apoi să accepte pe deplin judecata și mustrarea lui Dumnezeu și să se supună acestora. Vor fi dispuși să se supună cuvintelor lui Dumnezeu care dezvăluie și judecă omenirea, indiferent cât de dure sau pătrunzătoare ar fi acestea. Când ai înțeles și știi câte ceva despre modul în care cuvintele lui Dumnezeu definesc, clasifică și condamnă omenirea coruptă, precum și despre felul în care judecă și dezvăluie omenirea coruptă, când ai acceptat cu adevărat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și ai început să-ți cunoști firea și esența coruptă, când ai început să-ți urăști firea coruptă, pe Satana și propriul trup – și când năzuiești să câștigi adevărul, să trăiești așa cum îi este menit unui om și să devii o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu – atunci vei începe să te concentrezi pe urmărirea unei schimbări în firea ta. Acesta este cel de-al treilea pas în urmărirea adevărului.

A te cunoaște cu adevărat înseamnă să reflectezi la firea ta coruptă și să o cunoști pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, obținând astfel cunoștințe despre esența ta coruptă și realitatea corupției tale. Când o persoană face acest lucru, va vedea cu deplină claritate marea profunzime a corupției omenirii – va vedea că omenirea nu trăiește așa cum sunt meniți să trăiască oamenii, că omenirea trăiește numai firi corupte și că este lipsită chiar și de cea mai mică fărâmă de conștiință sau rațiune. Va vedea că toate părerile oamenilor asupra lucrurilor sunt ale Satanei și că niciuna dintre ele nu este

corectă sau în concordanță cu adevărul și că preferințele oamenilor, ceea ce urmăresc și căile pe care le aleg sunt toate întinate cu otrăvurile Satanei și că toate conțin dorințele extravagante ale omului și intenția de a obține binecuvântări. Va vedea că firile pe care le manifestă omul sunt tocmai firea și natura-esență a Satanei. A te cunoaște într-o asemenea măsură nu este o chestiune simplă; acest lucru poate fi realizat numai pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă se realizează în baza teoriilor morale, a afirmațiilor și a gândurilor culturii tradiționale, va fi cineva capabil să ajungă la o adevărată cunoaștere de sine? Categoric nu. Firea ta coruptă a izvorât din aceste filosofii și teorii satanice. Nu ar fi absurd să-ți bazezi cunoașterea de sine pe aceste lucruri care aparțin Satanei? Nu ar fi o prostie oarbă? Prin urmare, cunoașterea de sine trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu. Doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și doar ele sunt criteriul după care sunt evaluate toate persoanele, chestiunile și lucrurile. Dacă tu chiar vezi că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și că ele sunt singura bază corectă pentru a măsura toate persoanele, chestiunile și lucrurile, atunci ai o cale pe care să înaintezi. Poți atunci să trăiești în lumină, ceea ce înseamnă să trăiești înaintea lui Dumnezeu. Când oamenii dobândesc adevărata cunoaștere despre propria esență coruptă prin cuvintele lui Dumnezeu, cum se vor comporta și practica ulterior? (Se vor pocăi.) Așa este. Când o persoană a dobândit cunoștințe despre natura-esență personală, remușcările vor apărea în mod firesc în inima ei și va începe să se pocăiască. Asta înseamnă că va căuta să scape de firile ei corupte și nu va mai trăi după firi satanice. În schimb, va trăi și se va comporta conform cuvintelor lui Dumnezeu și va fi capabilă să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Asta este adevărata pocăință. Acesta este cel de-al patrulea pas al urmăririi adevărului. Acum, tuturor vă este limpede ce e adevărata pocăință, așadar, cum ar trebui să o practicați? Practicați schimbarea. Asta

înseamnă să renunțați la lucrurile de care vă agățați și pe care le credeți a fi corecte, să nu trăiți după o fire satanică și să fiți dispuși să practicați adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă să vă schimbați. Mai exact, trebuie mai întâi să vă negați pe voi înșivă și să definiți, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, dacă gândurile, ideile, acțiunile și faptele voastre sunt aliniate cu adevărul și cum au apărut. Dacă determinați că aceste lucruri sunt ale unei firi corupte și născute din filosofii satanice, atunci ar trebui să adoptați o atitudine de condamnare și blestem față de ele. A face acest lucru conduce la răzvrătirea împotriva trupului și a Satanei. Ce fel de comportament este acesta? Nu reprezintă, oare, negarea, abandonarea, renunțarea la firea voastră coruptă și răzvrătirea împotriva ei? A nega lucrurile pe care le credeți corecte, a renunța la interesele voastre, a vă răzvrăti împotriva intențiilor voastre incorecte și a obține astfel o schimbare a cursului vostru nu este atât de simplu, iar acest lucru are multe detalii specifice. Dacă ești dispus să te pocăiești, însă doar o spui, și nu negi, nu abandonezi, nu renunți la firea ta coruptă sau nu te răzvrătești împotriva ei, atunci aceasta nu este o manifestare a pocăinței și nu ai intrat încă practic în pocăință. Cum se manifestă adevărata pocăință? În primul rând, negi acele lucruri pe care le crezi corecte, cum ar fi: noțiunile și cerințele tale de la Dumnezeu, precum și părerile tale despre lucruri, metodele și modurile tale de a gestiona problemele, experiența ta umană și așa mai departe. Negarea tuturor acestor lucruri este o practică reală a celui care se pocăiește din inimă și se întoarce către Dumnezeu. Poți să renunți la lucrurile eronate doar atunci când le-ai văzut așa cum sunt și le-ai negat. Dacă nu negi aceste lucruri ș atunci aceacă sunt bune și corecte, atunci nu vei putea să renunți la ele, chiar dacă alții îți spun să o faci. Vei spune: „Sunt foarte bine educat și am o experiență vastă. Eu cred că aceste lucruri sunt corecte, de ce ar trebui să renunț la ele?” Dacă te agăți de căile tale și insiști să faci asta, vei fi

capabil să accepți adevărul? Nu ar fi deloc ușor. Dacă vrei să dobândești adevărul, trebuie să negi mai întâi acele lucruri pe care le consideri corecte și pozitive, apoi să vezi clar că sunt negative în esență, că își au originea în Satana, că toate sunt sofisme amăgitoare și că a te ține de lucruri satanice te va conduce doar să faci rău, să te împotrivești lui Dumnezeu și, în cele din urmă, să fii pedepsit și distrus. Dacă poți să vezi limpede că gândurile și otrăvurile cu care Satana corupe omul sunt capabile să ducă la distrugerea omului, vei putea să le abandonezi cu totul. Desigur, negarea, abandonarea, renunțarea, răzvrătirea și așa mai departe sunt toate atitudini și metode pe care le adoptăm împotriva forțelor și naturii Satanei, precum și împotriva filosofiilor, logicii, gândurilor și punctelor de vedere pe care Satana le folosește pentru a-i induce pe oameni în eroare. De exemplu, renunțarea la interesele trupului; abandonarea preferințelor trupului și a lucrurilor pe care le urmărește; renunțarea la filosofiile, gândurile, ereziile și sofismele Satanei; răzvrătirea împotriva influenței Satanei și a forțelor lui malefice. Această întreagă serie de practici reprezintă metode și căi prin care oamenii pot practica pocăința. Pentru a intra în adevărata pocăință, omul trebuie să înțeleagă o mulțime de adevăruri, și abia după aceea poate să se nege întru totul și să se răzvrătească împotriva trupului. De exemplu, să spunem că te consideri cunoscător și cu o experiență vastă și că ar trebui să fii un atu pentru casa lui Dumnezeu și de mare folos. Și, totuși, după ce ai auzit câțiva ani predici despre adevăr și ai înțeles unele adevăruri, crezi că informațiile și cunoștințele tale sunt lipsite de valoare și nu ești câtuși de puțin folositor casei lui Dumnezeu. Îți dai seama că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pot mântui oamenii și că adevărul poate fi viața unei persoane. Ajungi să simți că, oricât de multă cunoaștere sau experiență are o persoană, asta nu înseamnă că are adevărul și că, oricât de mult se conformează lucrurile umane noțiunilor umane, ele nu sunt adevărul. Îți dai seama că toate vin de

la Satana și că toate sunt lucruri negative, fără nicio legătură cu adevărul. Indiferent cât de educat, cunoscător sau experimentat ești, nu-ți prea este de folos dacă nu ai înțelegere spirituală și nu poți să înțelegi adevărul. Dacă ar fi să slujești drept conducător, nu ai avea adevărul-realitate și ai fi incapabil să rezolvi probleme. Dacă ar fi să scrii un eseu despre mărturiile experiențelor, nu ai fi capabil să să-ți găsești cuvintele. Dacă ar fi să mărturisești pentru Dumnezeu, nu ai avea cunoștințe despre El. Dacă ar fi să răspândești Evanghelia, nu ai fi în stare să ai părtășie despre adevăr, pentru a înlătura noțiunile oamenilor. Dacă ar fi să-i uzi pe nou-veniți, adevărul viziunilor nu ți-ar fi clar și ai putea să predici doar cuvinte și doctrine. Dacă nu poți să-ți înlături propriile noțiuni, cum poți să le înlături pe ale nou-veniților? Nu poți să faci nimic din această lucrare – așadar, ce poți face? Dacă ți s-ar cere să trudești, ai crede că-ți risipești talentul. Spui că ești talentat, dar nu poți să te ocupi de nicio sarcină și nici să îndeplinești bine vreo datorie – deci, mai exact, ce poți face? Nu este vorba că nu dorește casa lui Dumnezeu să te folosească, ci de faptul că nu ai îndeplinit datoria pe care trebuia să o îndeplinești. Nu poți da vina pe biserică pentru asta. Totuși, s-ar putea să te gândești: „Oare nu așteaptă Dumnezeu prea mult de la om? Aceste cerințe mă depășesc. De ce mi se cere atât de mult?” Dacă o persoană nutrește o astfel de mare neînțelegere în privința lui Dumnezeu, asta dovedește că nu-L cunoaște și că nu înțelege nici cea mai mică parte din adevăr. Dacă ești de părere că punctele tale de vedere sunt corecte și nu trebuie schimbate și dacă recunoști că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul, în teorie, dar nu poți să renunți la prostiile de care te agăți, asta demonstrează că încă nu înțelegi adevărul. Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu, să cauți mai multe despre adevăr, să citești mai mult din cuvintele Lui și să asculți mai multe predici și părtășii, iar apoi vei ajunge treptat să înțelegi că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Ca

persoană, primul mod în care ar trebui să tratezi adevărul și pe Dumnezeu este cu supunere. Aceasta este datoria omului. Dacă ești capabil să înțelegi aceste lucruri, înseamnă că-ți schimbi cursul. Schimbarea cursului este calea practicii pentru pocăință; înseamnă să abandonezi cu totul acele lucruri pe care le-ai crezut cândva corecte, care vin de la Satana, și să alegi din nou drumul pe care îl vei urma. Înseamnă să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, potrivit cerințelor Sale și adevărurilor-principii și să mergi pe drumul urmăririi adevărului. Acesta este sensul schimbării cursului unei persoane. Înseamnă să fi venit cu adevărat înaintea lui Dumnezeu și să fi intrat în realitatea pocăinței. Când un om poate pune adevărul în practică, este de la sine înțeles că a început să intre în adevărul-realitate și s-a pocăit cu adevărat. Numai atunci când omul s-a pocăit cu adevărat, se poate spune că a pornit pe drumul spre mântuire. A face acest lucru înseamnă a se fi angajat în cel de-al patrulea pas al urmăririi adevărului.

Când o persoană s-a pocăit cu adevărat, va fi pornit pe drumul urmăririi adevărului, nu va nutri, practic, noțiuni sau neînțelegeri despre lucrarea lui Dumnezeu, va fi dispusă să se supună judecății și mustrării lui Dumnezeu și va începe în mod oficial să experimenteze lucrarea Lui. Există o perioadă lungă de tranziție între momentul în care o persoană ajunge pentru prima dată să creadă în Dumnezeu și cel în care experimentează în mod oficial judecata și mustrarea Lui. Această perioadă de tranziție este faza care se desfășoară de când o persoană începe să creadă în Dumnezeu și până când se pocăiește cu adevărat. Dacă un om nu iubește adevărul, nu va accepta nici cea mai mică parte din judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nici cea mai mică fărâmă din adevăr și nu va fi niciodată capabil să se cunoască pe sine. Astfel de oameni vor fi eliminați. Dacă o persoană iubește adevărul, atunci, citind cuvintele lui Dumnezeu și ascultând predici

deopotrivă, va putea câștiga cu adevărat ceva și va ști că lucrarea lui Dumnezeu este aceea de a-l mântui pe om și va reflecta asupra sa și se va cunoaște prin adevărurile pe care le înțelege; va ajunge să-și urască din ce în ce mai mult firile corupte și să fie tot mai interesată de adevăr, va dobândi, pe neștiute, adevărata cunoaștere de sine și va regreta și se va pocăi cu adevărat. Când oamenii care iubesc adevărul citesc cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă predici, obțin în mod natural astfel de rezultate. Treptat, ajung să se cunoască pe ei înșiși și să dobândească adevărată pocăință. Odată ce un om se pocăiește cu adevărat, cum ar trebui să practice? Ar trebui să caute adevărul în toate lucrurile; indiferent ce i se întâmplă, ar trebui să poată găsi principiile și căile de practică bazate pe cuvintele lui Dumnezeu și apoi să înceapă să practice adevărul. Acesta este cel de-al cincilea pas în urmărirea adevărului. Care este scopul căutării adevărului? Să practici adevărul și să dobândești supunerea față de Dumnezeu. Dar pentru a practica adevărul, omul trebuie să facă asta conform adevărurilor-principii. Doar asta este practica exactă a adevărului; doar asta permite omului să obțină aprobarea lui Dumnezeu. Așadar, a fi capabil să acționezi conform adevărurilor-principii este ceea ce urmărirea adevărului e menită să realizeze. Dacă un om a ajuns la acest pas, înseamnă că a intrat în realitatea practicării adevărului. Căutarea adevărului se face pentru a înlătura firile corupte ale omului. Când o persoană este capabilă să pună adevărul în practică, firile ei corupte vor dispărea în mod natural, iar practicarea adevărului de către ea va obține rezultatul pe care îl cere Dumnezeu. Acesta este procesul care duce de la adevărata pocăință la practicarea adevărului. Să fi trăit cândva în mijlocul unor firi corupte însemna să fi trăit sub puterea Satanei și toate acțiunile și comportamentele cuiva să fie condamnate și detestate de Dumnezeu; acum, să fii capabil să accepți adevărul, să te fi pocăit cu adevărat, să fii în stare să practici

adevărul, să te supui lui Dumnezeu și să trăiești după cuvintele Sale – acest lucru, desigur, primește aprobarea Lui. Aceia care urmăresc adevărul ar trebui să reflecteze des asupra lor înșiși. Ar trebui să-și recunoască firile corupte și să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu, să dobândească adevărata cunoaștere a esenței lor corupte și să înceapă să aibă o inimă plină de remușcări; ar trebui să înceapă să caute adevărul în toate lucrurile după ce se pocăiesc, să practice în conformitate cu adevărurile-principii și să ajungă la supunerea față de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce pot realiza urmărirea adevărului și aprofundarea treptată a intrării în viață. Dacă un om nu se cunoaște cu adevărat, îi este imposibil să se supună judecății și mustrării lui Dumnezeu sau să se pocăiască sincer. Și dacă un om nu se pocăiește cu adevărat, el va continua să trăiască după o fire satanică. Adevărata schimbare nu se va petrece în el, indiferent de câți ani crede în Dumnezeu. Comportamentul lui se va schimba puțin; asta e tot. Celor care nu urmăresc adevărul le este imposibil să-l accepte ca fiind viața lor, așa că este sigur că acțiunile și comportamentele lor vor fi tot efuziuni ale unei firi corupte, că aceste lucruri vor fi incompatibile cu adevărul și potrivnice lui Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul pot să-l accepte ca fiind viața lor, pot să se lepede de firile lor corupte, să pună adevărul în practică și să ajungă la o supunere adevărată față de Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul îl vor căuta atunci când se întâmplă lucruri care le sunt neclare. Nu vor mai complota de dragul lor înșiși și se vor feri de tot răul, cu o inimă care este compatibilă cu Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul se supun din ce în ce mai mult lui Dumnezeu și pot să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, trăind tot mai mult așa cum omul e menit să o facă. Asemenea schimbări sunt imposibile pentru cei care nu urmăresc adevărul. Ce urmăresc aceia care nu urmăresc adevărul? Ei urmăresc prestigiu, câștig și statut; urmăresc binecuvântări și recompense. Ambițiile și dorințele lor

sunt din ce în ce mai mari, iar ei nu au țelul corect în viață. Indiferent ce urmăresc ei, nu vor renunța dacă nu-și pot atinge țelul, și cu atât mai puțin se vor răzgândi. De îndată ce împrejurările vor permite și cadrul va fi potrivit, ei vor fi capabili să facă rău și să se împotrivească lui Dumnezeu și pot încerca să întemeieze o împărăție independentă. Acest lucru se întâmplă din cauză că nu au inimi cu frică de Dumnezeu sau care să se supună Lui și, în cele din urmă, pot doar să fie nimiciți de Dumnezeu pentru că au săvârșit felurite rele și L-au trădat. Toți cei care nu urmăresc adevărul sunt oameni cărora le este scârbă de el și toți cei care sunt scârbiți de adevăr sunt iubitori ai răului. În spiritul, sângele și oasele lor, tot ceea ce venerează este prestigiul, câștigul, statutul și influența; sunt bucuroși să trăiască după firile satanice și să lupte împotriva Cerului, a pământului și a omului pentru a-și atinge scopurile. Ei cred că o astfel de viață este fericită; își doresc să trăiască asemenea unor indivizi extraordinari și să moară ca eroi. Evident, ei merg pe drumul satanic al distrugerii. Cu cât aceia care urmăresc adevărul îl înțeleg mai mult, cu atât mai mult Îl iubesc pe Dumnezeu și simt cât de prețios este adevărul. Ei sunt dispuși să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și, indiferent câte greutăți îndură, sunt hotărâți să urmărească adevărul și să-l câștige. Asta înseamnă că au pornit pe calea mântuirii și a desăvârșirii și că sunt capabili să ajungă la compatibilitatea cu Dumnezeu. Cel mai important, sunt capabili să se supună lui Dumnezeu, s-au întors la condițiile lor originare de ființe create și au inimi cu frică de Dumnezeu. Ei pot câștiga pe bună dreptate conducerea, îndrumarea și binecuvântările lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îi mai disprețuiește și nu-i mai respinge. Ce lucru minunat! Cei care nu urmăresc adevărul nu se pot lepăda de firile lor corupte, așa că inimile lor se îndepărtează din ce în ce mai mult de Dumnezeu, iar lor le este scârbă de adevăr și îl resping. Drept urmare, ei devin din ce în ce mai potrivnici față de Dumnezeu și pornesc pe un drum

opus Lui. Ei sunt exact ca Pavel, cerându-I fățiș lui Dumnezeu răsplata lor. Dacă nu o vor primi, vor încerca să se certe cu Dumnezeu și să I se împotrivească și, în cele din urmă, vor deveni antihriști, expunând pe deplin chipul hidos al Satanei, după care Dumnezeu îi va blestema și îi va nimici. Pe de altă parte, cei care merg pe drumul urmăririi adevărului pot accepta adevărul și i se pot supune. Pot să se lepede de firea coruptă a Satanei, sunt dispuși să renunțe la tot pentru a-și îndeplini bine îndatoririle și a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și sunt capabili să devină oameni care se supun lui Dumnezeu și se închină Lui. O persoană care este dispusă să se supună lui Dumnezeu și care o face în mod absolut s-a întors întru totul la condiția originară de ființă creată și este capabilă să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu în toate lucrurile. Asta înseamnă că are o asemănare umană fundamentală. La ce se referă asemănarea umană adevărată? Este atunci când o persoană se supune Creatorului și se teme de El, așa cum au făcut Iov și Petru. Așa sunt cei pe care Dumnezeu îi binecuvântează cu adevărat.

Pașii majori în urmărirea adevărului despre care am avut părtășie astăzi sunt pe cât se poate de simpli. Repetați pașii înapoi spre Mine. (În primul rând, reflectează asupra ta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu; în al doilea rând, recunoaște și acceptă faptele pe care le dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu; în al treilea rând, cunoaște-ți propria ființă și esență coruptă și începe să-ți urăști firea coruptă și pe Satana; în al patrulea rând, practică pocăința și lasă deoparte toate faptele tale rele; în al cincilea rând, caută adevărurile-principii și practică adevărul.) Aceștia sunt cei cinci pași. Practicarea fiecăruia dintre acești pași este foarte dificilă pentru oamenii care trăiesc în mijlocul firilor corupte; fiecare implică multe impedimente și dificultăți și toți necesită depunerea unui efort minuțios pentru a-i practica și a-i realiza și, desigur, omul nu poate evita experimentarea unor eșecuri și

obstacole pe parcurs – dar ceea ce v-aș spune este următorul lucru: nu vă pierdeți curajul. Deși alții s-ar putea să te condamne, spunând: „Ești terminat”, „Nu ești bun”, „Așa ești tu, pur și simplu – nu poți schimba asta”, oricât de neplăcute ar fi cuvintele lor, discernământul tău trebuie să fie limpede. Nu îți pierde curajul și nu renunța, pentru că numai calea urmăririi adevărului, numai intrarea și practicarea acestor pași îți va permite cu adevărat să ocolești catastrofa ta. Oamenii inteligenți vor alege să-și lase deoparte toate dificultățile; nu vor evita eșecurile și obstacolele și vor continua, oricât de greu ar fi. Chiar dacă rămâi la pasul cercetării și cunoașterii de sine trei sau cinci ani, sau dacă după opt sau zece ani știi doar ce firi corupte ai, dar rămâi incapabil să înțelegi adevărul sau să te lepezi de firea ta coruptă, tot ți-aș spune același lucru: nu-ți pierde curajul. Deși încă nu ești capabil de o schimbare adevărată, ai parcurs deja primii trei pași, așa că de ce să-ți faci griji că nu-i poți parcurge pe ceilalți doi rămași? Nu te îngrijora; muncește mai mult, insistă mai mult și vei reuși. S-ar putea să fie și unii care ajung la cel de-al patrulea pas al pocăinței, dar nu reușesc să caute adevărurile-principii și nu pot parcurge acest pas. Ce este de făcut atunci? Nici tu nu trebuie să-ți pierzi curajul. Atât timp cât ai voința de a face acest lucru, ar trebui să persiști în a căuta adevărul în toate lucrurile și să te rogi mai mult lui Dumnezeu – a face acest lucru este adesea rodnic. Urmărește cât de bine poți, în funcție de calibrul și împrejurările tale, și muncește din greu pentru a obține ceea ce poți. Câtă vreme îți dai toată silința, conștiința ta este curată și, cu siguranță, vei putea obține câștiguri mai mari. Chiar și să înțelegi încă un adevăr este un lucru bun – viața ta va deveni puțin mai fericită și puțin mai veselă datorită acestui lucru. Pe scurt, urmărirea adevărului nu este un lucru deșert; există o cale specifică de practică pentru fiecare dintre pașii săi și necesită ca oamenii să sufere o anumită durere și să plătească un anumit preț. Adevărul nu este un domeniu

de studiu academic, o teorie, un slogan, sau un argument; nu este gol. Fiecare adevăr necesită ca oamenii să-l experimenteze și să-l practice vreme de câțiva ani, înainte de a-l putea înțelege și cunoaște. Dar, indiferent ce preț plătești sau ce eforturi depui, atât timp cât abordarea, metoda, calea și direcția ta sunt corecte, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni ziua când vei culege o mare recompensă, vei câștiga adevărul și vei fi capabil să-L cunoști pe Dumnezeu și să I te supui – și, astfel, vei fi perfect mulțumit.

8 ianuarie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (2)

La ultima noastră adunare, am avut părtășie despre ce înseamnă să urmărești adevărul. Haideți să începem cu o recapitulare: ce înseamnă să urmărești adevărul? Aveți un răspuns la această întrebare? Ați reflectat asupra ei după părtășia noastră anterioară? După ce încheiem părtășia despre anumite subiecte, va trebui să reflectați asupra lor, iar apoi să le experimentați și să treceți prin ele în mod practic în viața voastră reală. Doar atunci vei putea dobândi cunoaștere adevărată; doar atunci vei putea înțelege și aprecia cu adevărat acele subiecte la care ai reflectat; doar atunci vei putea oferi adevărată experiență și cunoaștere. Nu-i așa? (Așa e.) Deci, ați reflectat asupra întrebării? Ce înseamnă să urmărești adevărul? Ce elemente sunt implicate în urmărirea adevărului? Care sunt principalele lucruri pe care le presupune? Ați recapitulat aceste lucruri? (Data trecută, Dumnezeu a început prin a avea părtășie despre diversele idei, opinii și atitudini greșite pe care le are omul în privința urmăririi adevărului, apoi Dumnezeu a avut părtășie în detaliu despre cei cinci pași ai urmăririi adevărului.) În esență, ultima noastră părtășie a avut două părți principale: unele stări negative și opinii greșite pe care le au mulți oameni în raport cu urmărirea adevărului, înțelegerile greșite ale omului despre urmărirea adevărului, precum și scuzele și justificările pe care le aduc oamenii pentru faptul că nu urmăresc adevărul – aceasta a fost prima parte principală. A doua a fost o părtășie despre modul în care să urmărești adevărul, constând din cinci pași. Deși au fost numai două părți, am atins numeroase detalii și particularități în fiecare dintre ele. Eu am dezvăluit ceva din cunoașterea și înțelegerea denaturată a omului despre urmărirea adevărului și am expus, totodată, mai multe dificultăți pe care le are omul în urmărirea adevărului, precum și unele scuze, justificări și pretexte pentru neurmărirea lui, pe care

le aduc cei care sunt scârbiți de adevăr. Atitudinile și cunoașterile negative, pasive pe care le afișează oamenii când e vorba de urmărirea adevărului corespund stilurilor de viață și țelurilor la care țin ei în viața lor reală, precum și atitudinilor pe care le nutresc față de adevăr – toate sunt în legătură cu comportamentele și manifestările specifice ale oamenilor. Apoi, pe baza diverselor comportamente umane, am oferit câteva metode specifice și pași de practică în ceea ce privește calea urmăririi adevărului. Vă sunt clare toate acestea? (Da.) Chiar vă sunt? Atunci de ce nu spuneți ceva? Se pare că nu vă sunt atât de clare încă; mai trebuie să avem părtășie asupra unor lucruri.

Chestiunea cea mai importantă în credința în Dumnezeu este urmărirea adevărului. Ce înseamnă să urmărești adevărul? Când vine vorba de chestiunea urmăririi adevărului, toate manifestările oamenilor dezvăluie multe din problemele și dificultățile lor, iar oamenii au tot felul de justificări și scuze pentru faptul că nu urmăresc adevărul – piedicile sunt foarte mari, pur și simplu. Din cauza diverselor lor dificultăți, oamenilor pare să le fie extrem de greu și inconfortabil când e vorba de urmărirea adevărului și consideră că este foarte dificil. De fapt, întrebarea însăși – „Ce înseamnă să urmărești adevărul?” – este ușoară, deci oare de ce nu pot oamenii urmări adevărul? Care e motivul? Toți se laudă că au conștiință și rațiune, că ei cred cu adevărat în Dumnezeu, că își pot face datoria, că sunt dispuși să sufere și gata să plătească un preț. Cum se face că, având aceste bune comportamente ca temelie proprie, sunt incapabili să pornească pe calea urmăririi adevărului? Au o atât de bună umanitate, integritate și o reputație grozavă; au voința, năzuințele și dorințele lor în legătură cu țelul propriu; au eforturile personale, voința de-a îndura greutăți și atitudinea celui care plătește un preț; au atitudinea lor activă, pozitivă, privind în sus, de tânjire după acceptarea adevărului. Cu lucrurile acestea ca temelie a lor, cum se

face că nu se califică drept urmărind adevărul? Oare de ce nu pot ei înfăptui urmărirea adevărului? Unde este rădăcina problemei? (Omul nu iubește adevărul și din fire îi e scârbă de el.) E un răspuns exact. Motivul fundamental este că oamenii au firi corupte. Firea coruptă a omului este de la Satana, și orice este de la Satana este potrivnic față de Dumnezeu și adevăr. Ca urmare, a le cere oamenilor să urmărească adevărul este echivalent cu a le cere să se răzvrătească împotriva vieții și a atributelor lor intrinseci, a modului lor intrinsec de-a urmări și a perspectivei lor intrinseci asupra vieții. Să renunțe la aceste lucruri greșite, să se răzvrătească împotriva preferințelor trupești și în schimb să urmărească și să practice cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, care nu plac trupului lor, pe care ei nu le au și pe care le disprețuiesc, le disprețuiesc și le resping – asta li se pare lor dificil. A-ți cere să urmărești adevărul este echivalent cu a-ți cere să renunți la viața ta intrinsecă. Nu e același lucru cu a te pune să-ți dai viața? (Ba da.) Îți dai propria viață. Își dau oamenii viața de bunăvoie pentru ceva? (Nu.) În adâncul inimilor lor, spun: „Nu vreau” – de o sută de ori, de o mie de ori, de zece mii de ori: „Nu vreau.” Indiferent de orice, oamenilor le e greu să renunțe la lucrurile intrinseci, satanice pe care le au. Acesta e un fapt, unul pe care voi l-ați experimentat în mod profund și cu adevărat. Din adâncul inimilor lor, oamenii nu vor să se răzvrătească împotriva trupului; ori să se se răzvrătească împotriva vieții lor, a cărei natură-esență este de la Satana; ori să se se răzvrătească împotriva atributelor lor intrinseci, satanice sau a naturii lor satanice, pentru a urmări adevărul. Așadar, pentru cei cu naturi satanice, care trăiesc după firi satanice, a iubi și a urmări adevărul se opune voinței lor și ei sunt reticenți să facă asta. Care este cauza acestui lucru? Este aceea că atributele din lăuntrul omului sunt de la Satana, iar ele sunt în mod intrinsec potrivnice față de Dumnezeu. Deci după ce oamenii au auzit și înțeles adevărul, numai cei care iubesc adevărul, care sunt

dispuși să se străduiască să se înalțe spre el și să plătească un preț, care au această voință, năzuință și dorință, sunt apți să pună adevărul în practică de îndată ce-l înțeleg. Numai ei sunt capabili să trăiască potrivit adevărului și să trăiască realitatea lui. Există mulți oameni care sunt dispuși să practice adevărul, dar naturile și firile lor satanice îi împiedică; sunt incapabili să practice adevărul, deși poate își doresc lucrul acesta. Cert este că, în viața reală, a practica adevărul este un lucru foarte dificil de făcut. Una este să-ți cer să renunți la hainele și bijuteriile tale preferate, sau la lucrurile care-ți fac plăcere, sau la slujba și cariera care-ți plac, ori la punctele tale forte și la hobbyuri, sau la orice astfel de lucru. Ai putea să te răzvrătești împotriva oricărui dintre aceste lucruri; e ușor să renunți la ele. Dar să te pun să te răzvrătești împotriva trupul tău și a firii tale satanice, să ajungi să practici adevărul și să te supui lui Dumnezeu este mult mai dificil. Ca să descriu asta folosind o expresie inexactă, ar fi ca și cum ai forța o rață să se cocoațe pe o stinghie, ori ca și cum ai pune un bivol să se cațăre într-un copac – lucrurile acestea sunt mult prea solicitante pentru ei. Acum, ar fi ușor să faci o felină să se urce în copac; e natural pentru ea. Dar ar fi absolut imposibil s-o determini pe una să mănânce fân în loc de carne. Dacă i-ai cere unei persoane să sufere puțin, să plătească un mic preț și să trăiască umil tot restul vieții, asta e ceva ce poate realiza oricine are voința de a face astfel. De fapt, nicio dificultate fizică nu pune mari probleme cuiva care crede cu adevărat în Dumnezeu și tânjește după adevăr. Să nu se răsfețe cu confortul trupului, de pildă; sau să reducă timpul zilnic de somn; ori să trăiască în condiții aspre zece ani la rând; ori să se descurce cu mâncare, haine, locuință și transport de foarte slabă calitate – asemenea greutăți și prețuri pot fi asumate de oricine, atâta vreme cât are voința de a face astfel și este dispus să urmărească adevărul și să aibă puțină stăpânire de sine. Dacă, însă, îi ceri cuiva să se răzvrătească împotriva trupului și a Satanei, să se

poarte în întregime în acord cu cerințele lui Dumnezeu și pe baza cuvintelor Lui, să practice potrivit adevărului și astfel să ajungă la supunerea față de Dumnezeu, oricărei persoane i s-ar părea greu lucrul acesta. Aici sunt dificultățile omului. În urmărirea adevărului, deci, nu e ca și cum oamenii pot, pur și simplu, să ia o hotărâre și să facă o încercare, ori să practice stăpânirea de sine și să respecte regulile, iar apoi să fie capabili să pună adevărul în practică și să aibă adevărul. Urmărirea adevărului e cel mai greu și mai dificil lucru de făcut pentru omenirea coruptă. De unde provine această problemă? (Provine din firea Satanei.) Așa este. Firea Satanei e cea mai mare provocare a omului. O persoană poate să aibă calibru slab sau un temperament irascibil și o personalitate de proastă factură, poate să nu aibă niciun punct forte, talent sau dar cu care să se laude – niciunul dintre aceste lucruri nu va constitui o mare provocare pentru ea. În ultimă instanță, problema provine din firea coruptă a omului. O fire coruptă ține mâinile și picioarele oamenilor, mințile și ideile lor, gândurile, modul lor de a gândi și adâncul sufletelor lor în strânsoarea mortală a controlului său, așa încât fiecare centimentru pe drumul urmăririi adevărului le este greu de parcurs. Cineva s-ar putea să creadă în Dumnezeu trei sau cinci ani fără să dobândească nimic; există, chiar, unii oamenii care au crezut zece, douăzeci sau treizeci de ani și au câștigat foarte puțin din asta. Iar unii dintre ei n-au câștigat absolut nimic – cât de săraci și demni de milă sunt oamenii aceia cu mâinile goale! Au crezut în Dumnezeu treizeci de ani, însă rămân săraci și orbi, fără niciun rezultat. Când cad pradă negativității, nu știu cum să iasă din ea; când cad pradă înțelegerilor greșite despre Dumnezeu, nu știu cum să le risipească; când un necaz se abate asupra lor, nu știu cum să-i facă față, nici nu știu cum să rezolve acel gen de dificultate. Pot fi rezolvate problemele folosind simpla putere subiectivă a voinței de a te abține sau bazându-te pe răbdarea ta pentru a persevera la nesfârșit? E posibil ca

oamenii să înainteze cu greu prin situații, pas cu pas, până când acestea trec, dar firile lor corupte rămân, totuși. Nu au fost înlăturate. Indiferent de câte ori au experimentat negativitate sau înțelegeri greșite despre Dumnezeu, ori au avut concepții greșite despre Dumnezeu, ori au eșuat și au căzut și-au fost slabi, chiar și în ziua de azi ei sunt tot incapabili să ofere cea mai mică mărturie de experiență și nici nu au de spus vreun lucru despre cunoștințele lor privind cuvintele lui Dumnezeu, experiența lor în legătură cu ele sau modul în care le-au experimentat. Inimile lor sunt pustii; adâncurile sufletelor lor sunt pustii. Nu au nicio înțelegere a adevărului bazată pe experiență și nicio cunoaștere adevărată a cuvintelor lui Dumnezeu și sunt încă și mai departe de a-I cunoaște lucrarea și firea. Nu sunt ei săraci, orbi și demni de milă? (Sunt.) Dacă cineva nu urmărește adevărul, atunci, indiferent câți ani crede în Dumnezeu, e degeaba. Și atunci, de ce s-ar lăsa cineva să ajungă în acest punct? Unde se află cauza? Și aici, problema provine tot din firea coruptă a omului. Aceasta e cauza obiectivă.

Am clarificat deja care este cauza obiectivă a faptului că oamenii nu urmăresc adevărul. Acum vom vorbi puțin despre cauza subiectivă. Cauza subiectivă este că, deși e posibil ca oamenii să fi aflat din lucrarea lui Dumnezeu și din toate cuvintele Sale sau din viața lor reală că au o fire coruptă, ei niciodată nu se raportează la cuvintele lui Dumnezeu și la adevăr pentru comparație, niciodată nu ajung să-și cunoască firile corupte și nu se răzvrătesc împotriva lor și niciodată nu practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Este aceea că, deși e posibil ca oamenii să se străduiască și să se sacrifice foarte mult pe drumul credinței în Dumnezeu, deși e posibil ca ei să lucreze din greu, să sufere mult și să plătească multe prețuri pentru ea, toate acestea sunt doar comportamente exterioare. Ele nu demonstrează că o persoană a pornit pe calea urmăririi adevărului. Oamenii care au suferit cel mai mult sunt cei care au început să-L urmeze pe Dumnezeu devreme, care

și-au asumat îndatoririle când aveau în jur de douăzeci de ani. Oamenii aceștia au acum vreo cincizeci de ani și încă sunt necăsătoriți. Ai putea spune că și-au dedicat tinerețea credinței lor în Dumnezeu și au renunțat la familie și căsătorie. Este acesta un preț mare? (Da.) Au renunțat la tinerețea lor, și-au oferit întreaga viață și care e rezultatul? Prețul pe care l-au plătit a fost mare, însă ceea ce câștigă la final nu egalează sau nu e pe măsura sacrificiului lor. Care e problema aici? Pe baza atitudinii și a hotărârii cu care plătesc ei un preț și a duratei, dimensiunii și gradului sacrificiului lor, s-ar zice că ar trebui să înțeleagă adevărul și să-l poată practica. Ai crede că ar trebui să aibă mărturie și inimi cu frică de Dumnezeu; că ar trebui să-L cunoască pe Dumnezeu; că ar trebui să fi pornit deja pe calea temerii de Dumnezeu și feririi de rău; că ar trebui să fi intrat deja în adevărul-realitate. De fapt, însă, asta e doar o deducție – aceste două lucruri au numai o relație logică, nu este în acord cu faptele sau cu ceea ce trăiesc oamenii aceștia. Care e problema aici? Nu ar trebui să o supunem cercetării și discutării? Nu este aceasta o problemă care merită gândită profund? (Este.) Printre cei care au acceptat acest stadiu al lucrării lui Dumnezeu de doi sau trei ani, nu sunt puțini oamenii cu experiență și mărturie. Ei depun mărturie despre modul în care cuvintele lui Dumnezeu i-au schimbat și i-au făcut să devină oameni cinstiți; ei depun mărturie despre modul în care cuvintele lui Dumnezeu le-au permis să înțeleagă adevărul pe calea urmăririi acestuia; ei depun mărturie despre modul în care cuvintele lui Dumnezeu le-au înlăturat firile corupte, aroganța și prefăcătoria, răzvrătirea, tânjirea după statut, ambițiile și dorințele lor și așa mai departe. Acești oameni sunt capabili să aibă experiență și mărturie după numai doi sau trei ani de credință în Dumnezeu; ei au o profundă înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu bazată pe experiență și pot simți adevărul cuvintelor Sale. Atunci, de ce unii oameni cred în Dumnezeu de douăzeci sau treizeci de ani și au plătit atâtea prețuri, au

suferit atât de mult și au alergat atât de mult, dar adâncul inimilor lor și lumea lor spirituală rămân pustii și goale? Numeroși oameni care se află într-o astfel de stare se simt pierduți adeseori. Ei spun mereu: „Sunt așa de pierdut!” Eu spun: „Acum crezi în Dumnezeu de douăzeci sau treizeci de ani. Cum ești tot pierdut? Este evident că nu ai dobândit nimic.” Chiar și în ziua de azi, unii oameni sunt tot negativi și slabi. Ei zic: „Cred în Dumnezeu de atâția ani și ce am dobândit?” Adesea, când sunt negativi și slabi, ori când sunt lipsiți de statutul și de avantajele lor, sau când vanitatea nu le e satisfăcută, ei dau vina pe Dumnezeu și regretă că au crezut în El atâția ani. Regretă că au crezut în cuvintele Lui, în primul rând, regretă că au renunțat hotărâți la slujbă, căsătorie sau familie, la șansa lor de-a merge la facultate, pentru a-L urma pe Dumnezeu. Unii dintre ei chiar se gândesc să părăsească biserica. Acum sunt foarte plini de regrete în legătură cu credința lor – de ce s-au mai deranjat cu ea, în primul rând? Cred în Dumnezeu de douăzeci sau treizeci de ani, au auzit atât de multe adevăruri și au experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, adâncurile inimilor lor sunt tot pustii și de multe ori sunt cuprinși de stări de haos, confuzie, regret, reticență și chiar de nesiguranță în privința viitorului lor – ce anume provoacă asta? Merită milă astfel de oameni? (Nu.) De câte ori îi văd pe acești oameni, de câte ori aud vești despre ei și aflu despre întâmplările lor recente, am o premoniție în legătură cu ei. Îmi vine un gând în legătură cu ei. Cum se face că starea și lumea lor interioară Mi se par atât de familiare? Rămân chiar și acum în casa lui Dumnezeu, îndeplinind îndatoriri – pe ce anume se bazează ei? Pe o concepție a mântuirii prin har? Pe concepția potrivit căreia dacă cineva Îl urmează pe Dumnezeu până la capăt, asta va conduce inevitabil la mântuire? Sau pe o mentalitate bazată pe șansă și noroc? Pe niciuna dintre toate acestea. Atunci, pe ce? Pe exact ceea ce a spus Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea,

am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Pentru a analiza acest fragment și a o spune simplu, aceste cuvinte au o notă de tranzacție. Există în ele o atitudine, o idee și un plan de a face un târg și vin dintr-o zonă a dorinței și ambiției. Ce fapt observați în aceste cuvinte? Ce urmăresc oamenii în credința lor în Dumnezeu? (O cunună și binecuvântări.) Da. Ei urmăresc binecuvântări și o destinație bună. Și ce ar da la schimb pentru destinația aceea bună și binecuvântări? Ce ar da ei în schimb? (Truda și munca lor, jertfele și sacrificiile, suferința lor și plătirea prețului.) Pentru a folosi cuvintele lui Pavel, s-au luptat lupta lor, și-au sfârșit alergarea. Consideră că au făcut tot ce trebuiau să facă și că ar trebui, deci, să dobândească destinația cea bună și binecuvântările pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru omenire. Ei cred că se înțelege de la sine că asta e ceea ce ar trebui să facă Dumnezeu – ceea ce El trebuie să facă – și dacă nu ar face, nu ar fi Dumnezeu. În mod evident, nu există nicio supunere față de Dumnezeu în asta, nicio atitudine de urmărire a adevărului, nicio atitudine sau plan de a-și îndeplini datoria de ființă creată. Există numai o dorință de-a da la schimb câteva lucruri pe care ei le pot face pentru binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis omenirii. De aceea, oamenii despre care tocmai vorbeam simt adesea că există un vid în lumea lor interioară și că nu au nimic pe care să se bazeze în adâncurile inimilor lor, și totuși ei continuă cum au făcut întotdeauna, plătind astfel de prețuri și suferind așa, persistând în a se lupta lupta lor și a-și sfârși alergarea. Pe ce se bazează ei? Citatele acelea din Pavel de care se agață și în care cred orbește, acelea le susțin „credința”. Ei se bazează pe ambițiile și dorința lor de-a fi răsplătiți și încununați. Se bazează pe visele lor de-a folosi un schimb tranzacțional pentru a primi mari binecuvântări. Nu se bazează pe înțelegerea lucrării lui Dumnezeu sau pe experiența și cunoștințele

dobândite urmărind adevărul în timp ce se sacrifică pentru Dumnezeu. Nu pe aceasta se bazează ei.

Examinând lucrurile despre care tocmai am avut părtășie, putem vedea că, deși există multe provocări practice pe calea urmăririi adevărului, precum și lanțurile și constrângerile firilor corupte și o mulțime de dificultăți și obstacole, ar trebui să credem că, atât timp cât o persoană are credință adevărată, bazându-se pe călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu și pe lucrarea Duhului Sfânt, va fi pe deplin capabilă să pornească pe calea urmăririi adevărului. Petru constituie un precedent pentru asta. În credința lor în Dumnezeu, mulți oameni se concentrează exclusiv să lucreze pentru El, se mulțumesc doar să sufere și să plătească un preț, dar nu urmăresc deloc adevărul. Prin urmare, le lipsește adevărata cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, după ce cred în El zece, douăzeci, treizeci de ani și nu pot vorbi despre nicio experiență sau cunoaștere a adevărului ori a cuvintelor lui Dumnezeu. În timpul adunărilor, când încearcă să vorbească puțin despre mărturia lor legată de experiențe, nu au nimic de spus; dacă vor fi sau nu mântuiți este o necunoscută pentru ei. Care este problema aici? Așa sunt oamenii care nu urmăresc adevărul. Indiferent de câți ani sunt credincioși, ei sunt incapabili să înțeleagă adevărul, cu atât mai puțin să-l practice. Cum ar putea cineva care nu acceptă deloc adevărul să intre în adevărul-realitate? Sunt unii oameni care nu pot să pătrundă această problemă. Ei cred că și ei pot să intre în adevărul-realitate, dacă oamenii care rostesc papagalicește cuvintele și doctrinele îl practică. Este corect? Oamenii care spun pe de rost cuvintele și doctrinele sunt în mod inerent incapabili să înțeleagă adevărul – așadar, cum ar putea să-l practice? Ceea ce practică ei pare să nu încalce adevărul și pare să fie fapte și comportamente bune, dar cum ar putea fi numite adevărul-realitate acele fapte și comportamente bune? Oamenii care nu înțeleg adevărul nu știu ce este adevărul-realitate; ei consideră că faptele

și comportamentele bune ale oamenilor reprezintă practicarea adevărului. Este absurd, nu-i așa? Cum diferă acest lucru de concepțiile și opiniile oamenilor religioși? Și cum pot fi rezolvate astfel de probleme de comprehensiune denaturată? Oamenii trebuie mai întâi să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu din cuvintele Sale, ar trebui să știe ce înseamnă înțelegerea adevărului și practicarea lui, pentru a putea să-i privească pe alții și să-i vadă cum sunt cu adevărat și pentru a putea să-și dea seama dacă au sau nu adevărul-realitate. Lucrarea lui Dumnezeu și mântuirea omului de către El au însemnat a-i face pe oameni să înțeleagă și să practice adevărul; numai atunci vor putea oamenii să renunțe la firile lor corupte, să acționeze conform principiilor și să pătrundă în adevărul-realitate. Dacă nu urmărești adevărul și doar te mulțumești să te sacrifici, să suferi și să plătești un preț pentru Dumnezeu, conform propriilor noțiuni și închipuiri, va reprezenta tot ceea ce faci practicarea adevărului de către tine și supunerea ta față de Dumnezeu? Va dovedi asta că ți-ai schimbat firea vieții? Va reprezenta asta faptul că ai adevărată cunoaștere față de Dumnezeu? Nu. Așadar, ce va reprezenta tot ceea ce faci? Poate doar să-ți reprezinte preferințele, comprehensiunea și dorințele deșarte personale. Vor fi numai lucruri pe care îți place să le faci, pe care ești dispus să le faci; tot ce faci doar îți satisface propriilor dorințe, idealuri și hotărâri. În mod clar, asta nu înseamnă urmărirea adevărului. Niciuna dintre acțiunile sau purtările tale nu are nimic de-a face cu adevărul sau cu cerințele lui Dumnezeu. Toate acțiunile și purtările tale sunt pentru tine; lucrezi, lupți și alergi de colo-colo doar de dragul propriilor idealuri, al reputației și statutul tău – prin asta nu ești cu nimic diferit de Pavel, care a trudit și a muncit toată viața doar pentru a fi răsplătit, încununat și pentru a intra în Împărăția Cerurilor – asta arată limpede că mergi pe calea lui Pavel. Unii spun: „Trudesc și muncesc de bunăvoie. Nu am încercat să ajung la o înțelegere cu Dumnezeu.” Nu

contează în niciun fel dacă ai încercat sau nu să închei o înțelegere cu Dumnezeu, dacă ai sau nu în mintea ori atitudinea ta o intenție explicită de a încheia o înțelegere cu Dumnezeu – indiferent dacă ai sau nu un astfel de plan și țel – tu încerci să-ți dai la schimb truda, munca, prețul și greutățile pe care le-ai plătit pentru recompense și cununa Împărăției Cerurilor. Esența acestei probleme este că încerci să cazi la învoială cu Dumnezeu – doar că nu conștientizezi că faci acest lucru. Oricum, atâta vreme cât o persoană trece prin greutăți și plătește un preț pentru a obține binecuvântări, esența a ceea ce urmărește ea este aceeași cu a lui Pavel. În ce fel seamănă? Ambele sunt încercări de a da la schimb comportamentele bune ale unei persoane – truda ei, greutățile prin care trece, prețul pe care îl plătește și altele – pentru binecuvântările lui Dumnezeu, pentru binecuvântările pe care El le făgăduiește omenirii. Nu sunt aceste lucruri, în esență, aceleași? (Sunt.) Sunt aceleași în esență; nu există nicio diferență reală. Dacă nu-ți dorești să mergi pe calea lui Pavel, ci pe cea a lui Petru, și vrei să obții aprobarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să practici? Nu există nicio îndoială: trebuie să înveți să urmărești adevărul. Trebuie să fii capabil să accepți adevărul, precum și judecata și mustrarea lui Dumnezeu, și să fii emondat; trebuie să te concentrezi să te cunoști pe tine însuți, să aduci o schimbare firii tale și să cauți să practici iubirea față de Dumnezeu. Asta înseamnă să mergi pe calea urmăririi adevărului și să pornești pe calea lui Petru. Ca să mergi pe calea lui Petru, trebuie mai întâi să înțelegi ce-i cere Dumnezeu omului și care este calea pe care i-a arătat-o El omului. Trebuie să poți discerne calea credinței în Dumnezeu care duce la mântuire de aceea care duce la pierzanie și distrugere. Trebuie să reflectezi cu adevărat la motivul pentru care ai putut să mergi pe calea lui Pavel și să constați exact ce fire îți poruncește să mergi pe acea cale. Ar trebui să discerni cele mai ieșite din comun și evidente lucruri care sunt în firile tale corupte, cum ar fi aroganța,

înșelăciunea sau ticăloșia. Începând cu aceste firi corupte, reflectează, disecă și ajunge să te cunoști. Dacă poți să atingi adevărata cunoaștere de sine și ura față de propria persoană, îți va fi ușor să scapi de firile tale corupte și să pui adevărul în practică. Așadar, cum trebuie practicat acest lucru, în mod specific? Haideți, pur și simplu, să avem părtășie despre asta, folosind exemplul unei firi arogante. În viața ta de zi cu zi, când vorbești, te comporți și te ocupi de chestiuni, îți îndeplinești datoria, ai părtășie cu ceilalți și așa mai departe, oricare ar fi problema în cauză, sau oriunde te-ai afla, sau oricare ar fi împrejurările, trebuie să te concentrezi tot timpul să analizezi ce fel de fire arogantă ai afișat. Trebuie să dezgropi toate efuziunile, gândurile și ideile care provin din firea ta arogantă de care ești conștient și pe care o poți percepe, precum și intențiile și scopurile tale – în special, faptul că-ți dorești mereu să le ții altora morală de sus, că nu asculți de nimeni, că te consideri mai bun decât alții, că nu accepți ceea ce spun alții, oricâtă dreptate ar avea, că-i faci pe ceilalți să-ți accepte spusele și să se supună lor, chiar și atunci când greșești, că ai tendința constantă de a-i conduce pe ceilalți, că ești dificil și vii cu justificări atunci când conducătorii și lucrătorii te emondează, condamnându-i ca fiind falși, că mereu îi condamni pe ceilalți și te înalți pe tine, că întotdeauna crezi că ești mai bun decât toți ceilalți, că-ți dorești mereu să fii o persoană renumită, distinsă, că întotdeauna adori să te dai în spectacol, astfel încât ceilalți să te respecte enorm și să ți se închine… Prin practica reflectării asupra acestor efuziuni de corupție și a disecării lor, poți ajunge să afli cât de urâtă este firea ta arogantă și poți să te urăști și să te detești și să-ți urăști chiar mai mult firea arogantă. Vei fi astfel dispus să reflectezi dacă ai dat sau nu dovadă de o fire arogantă în toate lucrurile. O parte din aceasta este să reflectezi la ce firi arogante și neprihănite de sine manifești în limbajul tău – ce lucruri lăudăroase, arogante și irațională spui. Cealaltă parte este să

reflectezi asupra lucrurilor absurde și irațională pe care le faci în timp ce acționezi conform noțiunilor, închipuirilor, ambițiilor și dorințelor tale. Doar acest tip de reflecție asupra propriei persoane poate duce la autocunoaștere. Odată ce ai dobândit adevărata cunoaștere despre tine însuți, ar trebui să cauți în cuvintele lui Dumnezeu căile și principiile practicii pentru a fi o persoană cinstită, și apoi să practici, să-ți îndeplinești datoria și să te apropii de ceilalți și să interacționezi cu ei potrivit căilor și principiilor indicate de cuvintele lui Dumnezeu. După ce ai practicat în acest fel o perioadă, poate o lună sau două, vei simți că inima-ți este luminată datorită acestui lucru, vei fi câștigat ceva din asta și vei fi gustat succesul. Vei simți că ai o cale pentru a deveni o persoană cinstită, rațională, și te vei simți mult mai statornic. Deși nu vei putea încă să vorbești despre o cunoaștere deosebit de profundă a adevărului, vei fi dobândit o anumită cunoaștere perceptivă a acestuia, precum și o cale de practică. Deși nu vei putea să-l exprimi clar în cuvinte, vei avea un oarecare discernământ privind răul pe care-l face oamenilor o fire arogantă și modul în care le denaturează umanitatea. De exemplu, oamenii aroganți și îngâmfați spun adesea lucruri pline de laudă, nebunești, și cuvinte diavolești pentru a-i păcăli pe alții; spun cuvinte pompoase, strigă lozinci și țin discursuri elevate. Nu sunt acestea diverse manifestări ale unei firi arogante? Nu este chiar irațional să manifestăm aceste firi arogante? Dacă ești capabil să înțelegi cu adevărat că sigur ți-ai pierdut rațiunea umană normală dacă dai dovadă de astfel de firi arogante și că a trăi cu o fire arogantă înseamnă a trăi ceva drăcesc, mai degrabă decât umanitatea, atunci vei fi recunoscut într-adevăr că o fire coruptă este una satanică și vei putea să-l urăști pe Satana și firile corupte din inima ta. După șase luni sau un an de o astfel de experiență, vei fi capabil de o adevărată cunoaștere de sine și, dacă vei mai manifesta o fire arogantă, vei fi imediat conștient de aceasta și

vei putea să te răzvrătești împotriva ei și să renunți la ea. Vei fi început să te schimbi și, treptat, vei putea să-ți alungi firea arogantă și să te înțelegi cu ceilalți în mod normal. Vei putea vorbi sincer și din inimă; nu vei mai spune minciuni și nici lucruri arogante. Nu vei avea atunci un pic de rațiune și o oarecare asemănare cu o persoană cinstită? Nu vei fi câștigat acea intrare? Acela este momentul în care vei începe să câștigi ceva. Când vei practica onestitatea în acest fel, vei putea să cauți adevărul și să reflectezi asupra ta, indiferent ce fel de fire arogantă manifești și, după ce vei trăi o vreme ca o persoană cinstită în acest mod, vei ajunge pe neașteptate și treptat să înțelegi adevărurile și cuvintele relevante ale lui Dumnezeu despre ce înseamnă să fii o persoană cinstită. Și când vei folosi acele adevăruri pentru a-ți analiza firea arogantă, luminarea și iluminarea cuvintelor lui Dumnezeu vor exista în adâncul inimii tale și vei începe să-ți simți inima mai luminată. Vei vedea limpede corupția pe care o aduce oamenilor o fire arogantă și urâțenia pe care îi face să o trăiască și vei putea discerne fiecare dintre stările corupte în care se află oamenii atunci când manifestă o fire arogantă. Disecând mai mult, vei vedea cu atât mai clar urâțenia Satanei și îl vei urî și mai mult. Astfel, îți va fi ușor să te lepezi de firea ta arogantă. Când cunoștințele tale vor atinge acest nivel, vei înțelege limpede adevărul relevant în cuvintele lui Dumnezeu și adevărul și vei ști că tot ceea ce Dumnezeu cere omului este ceea ce oamenii cu umanitate normală s-ar cuveni să aibă și să trăiască. Astfel, nu-ți va mai fi greu să practici adevărul. În schimb, vei crede că practicarea adevărului este absolut firească și justificată, că așa ar trebui să trăiască omul. În acel moment, vei pune pe deplin și în mod spontan, pozitiv și proactiv cuvintele lui Dumnezeu și adevărul în practică și, în același timp, vei iubi și mai mult adevărul. Numărul lucrurilor pozitive din inima ta va spori, iar adevărata cunoaștere de Dumnezeu se va ivi treptat acolo. Asta înseamnă să înțelegi în mod

autentic adevărul. Vei avea o viziune și o perspectivă corectă asupra tuturor chestiunilor, iar această cunoaștere adevărată și aceste puncte de vedere corecte vor prinde, treptat, rădăcini în inima ta. Asta înseamnă să fi intrat în adevărul-realitate – este ceva de care nimeni nu poate să te priveze sau pe care să ți-l fure. După ce ai acumulat aceste lucruri pozitive puțin câte puțin, te vei simți foarte îmbogățit în adâncul inimii tale. Nu vei mai simți că nu are rost să crezi în Dumnezeu, iar sentimentul de pustietate din inima ta va dispărea. După ce vei simți cât de minunat este să înțelegi adevărul și vei vedea lumina vieții umane, adevărata credință se va naște în tine. Și atunci când vei avea credința de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și vei vedea cât de reale și practice sunt urmărirea adevărului și dobândirea mântuirii, vei practica și experimenta cuvintele lui Dumnezeu în mod pozitiv și proactiv. Vei avea părtășie despre adevărata ta experiență și cunoaștere, fiind astfel martor pentru Dumnezeu și ajutând mai mulți oameni să cunoască puterea cuvintelor lui Dumnezeu și beneficiile pe care adevărul i le aduce omului. Vei avea apoi mai multă credință pentru a practica adevărul și a-ți îndeplini bine datoria – și, prin asta, te vei fi supus cu adevărat lui Dumnezeu. Când vei vorbi despre adevăratele tale mărturii de experiență, inima ta se va lumina din ce în ce mai mult. Vei simți mai mult că ai o cale de a practica adevărul și, în același timp, vei vedea că ai foarte multe neajunsuri, că sunt atât de multe adevăruri pe care ar trebui să le practici. O astfel de mărturie despre experiențe este benefică și edificatoare nu numai pentru alții – și tu vei simți că ai câștigat ceva din căutarea adevărului și că ai primit într-adevăr binecuvântările lui Dumnezeu. Când o persoană experimentează lucrarea lui Dumnezeu în acest fel, până când este capabilă să mărturisească pentru El, nu numai că poate să conducă mai mulți oameni să-și cunoască firile corupte, să scape de lanțurile, constrângerile și suferința acelor firi și să le permită să iasă de sub puterea

Satanei – acest lucru poate, de asemenea, să ofere acelei persoane din ce în ce mai multă credință pentru a merge pe calea urmăririi adevărului și a desăvârșirii sale. Oare o astfel de experiență nu devine o adevărată mărturie? Aceasta este mărturia adevărată. Oare o persoană capabilă să mărturisească astfel pentru Dumnezeu ar simți că a crede în El este plictisitor, inutil sau lipsit de valoare? Categoric nu. Când o persoană poate să mărturisească pentru Dumnezeu și Îl cunoaște cu adevărat, adâncurile inimii ei sunt pline de pace și bucurie, iar ea se simte îmbogățită și incredibil de statornică. Când un om trăiește într-o astfel de condiție și într-un astfel de tărâm, este firesc să nu se forțeze să sufere, să plătească un preț, să se înfrâneze. Nu s-ar constrânge doar să-și disciplineze corpul și să se răzvrătească împotriva trupului. Mai mult, ar dobândi cunoștințe pozitive despre firile lui corupte. Ar urmări, de asemenea, să cunoască firea lui Dumnezeu, ce are Dumnezeu și ce este și ar înțelege ce ar trebui să facă un om pentru a se supune Lui și a-L mulțumi. Astfel, ar pricepe intențiile lui Dumnezeu pe fondul cuvintelor Lui și ar găsi principiile practicării adevărului, mai degrabă decât să zăbovească asupra sentimentelor trecătoare dinlăuntrul lui. De exemplu, a nu fi capabil să se abțină atunci când i se întâmplă ceva, a fi irascibil, a fi într-o pasă proastă, faptul că s-a supărat din nou în acea zi, că a făcut iarăși ceva prost sau mai puțin ideal în acea zi sau orice astfel de chestiune banală. Atât timp cât aceste lucruri nu te împiedică să practici adevărul, nu este nevoie să-ți faci griji pentru ele. Ar trebui să rămâi concentrat la a-ți înlătura firile corupte și la a căuta cum să practici într-un mod care să-L mulțumească pe Dumnezeu și să fie în concordanță cu intențiile Lui. Practică adevărul astfel și vei progresa rapid în viață și vei fi pornit pe calea urmăririi adevărului și a desăvârșirii tale. Inima ta nu va mai fi pustie; vei avea credință adevărată în Dumnezeu și vei fi din ce în ce mai interesat de cuvintele Lui și de adevăr și le vei prețui tot

mai mult. Vei ajunge să înțelegi din ce în ce mai mult intențiile lui Dumnezeu și cerințele Lui. Când cineva ajunge la acest nivel, a intrat pe deplin în cuvintele lui Dumnezeu și în adevărul-realitate.

Lucrurile pe care le practică și în care intră mulți oameni acum nu reprezintă adevărul-realitate; ei intră într-un fel de condiție, în care dau dovadă de comportamente externe bune și sunt dispuși să plătească un preț și gata să sufere și să sacrifice totul. Adâncurile inimii lor rămân însă goale și nu au nimic care să îi susțină în lumile lor lăuntrice. De ce nu au sprijin? Pentru că le lipsește o cale atunci când li se întâmplă ceva; se bazează pe dorințe deșarte și nu au principiile pentru practicarea adevărului. Când o fire coruptă izvorăște din ei, nu pot decât să practice înfrânarea, nu sunt capabili să caute adevărul pentru a o îndepărta. Din fericire pentru oameni, acel trup bătrân al lor are o abilitate instinctivă: poate să sufere. Printre non-credincioși e o zicală care spune: „Nu există suferință care să nu poată fi îndurată, doar binecuvântări de care să nu te poți bucura.” Trupul omului are o capacitate înnăscută, instinctivă: nu poate să se bucure de prea multe binecuvântări, dar este capabil să sufere orice, să îndure și să se înfrâneze. Este acesta un lucru bun? Este un punct forte sau un defect, un neajuns? Este adevărul această zicală a lor? (Nu.) Nu este, iar dacă ceva nu este adevărul, e un nonsens. Acea zicală reprezintă doar cuvinte goale, nu poate să-ți rezolve niciuna dintre probleme și nici nu poate să-ți rezolve dificultățile practice. Pentru a o spune cu exactitate, nu poate să-ți înlăture firile corupte. Așadar, nu are rost să o spui. Deși s-ar putea să ai anumite cunoștințe despre ea, să fii conștient de ea și să o fi experimentat profund, tot nu are niciun folos. Non-credincioșii au și alte zicale, cum ar fi: „Nu mi-e frică să mor, așa că de ce mi-ar fi frică să trăiesc?” și „Când iarna a sosit deja, cât de departe poate fi primăvara?” Sunt niște enunțuri destul de grozave, nu? Destul de inspiraționale și filosofice, nu-i așa? Non-

credincioșii numesc aceste zicale „supă de pui pentru suflet”. Îți plac astfel de zicale? (Nu.) De ce nu? Unii ar putea spune: „Nu ne plac pur și simplu. Așa ceva zic non-credincioșii; nouă ne plac cuvintele lui Dumnezeu.” Atunci, care parte din cuvintele lui Dumnezeu îți place? Ce frază consideri că este adevărul? Ce frază ai experimentat și practicat? În ce frază ai intrat și pe care ai câștigat-o? Este inutil faptul că nu-ți plac zicalele acestor non-credincioși; s-ar putea să nu-ți placă, dar nu poți să le discerni clar esența. Sunt corecte aceste zicale? (Nu.) Corecte sau nu, cuvintele non-credincioșilor nu au nimic de-a face cu adevărul. Chiar dacă oamenii le consideră bune și drepte, ele nu sunt în concordanță cu adevărul și nu se pot ridica la nivelul acestuia. Toate încalcă adevărul și sunt dușmanele lui. Non-credincioșii nu acceptă adevărul, așa că nu este nevoie să te certi cu ei despre ce este bine și ce este rău. Tot ce putem face este să tratăm cuvintele lor ca pe niște absurdități confuze și să le punem capăt. Ce înseamnă „absurdități”? Înseamnă cuvinte care nu sunt deloc edificatoare sau valoroase pentru oameni, pentru viețile lor, pentru căile pe care le parcurg sau pentru mântuirea lor. Toate vorbele de acest fel sunt absurdități; se mai pot numi și cuvinte goale. Nu au nimic de-a face cu viața și moartea omului sau cu calea pe care umblă el și sunt absurdități care nu pot îndeplini nicio funcție pozitivă. Oamenii aud o astfel de expresie și își trăiesc viața așa cum vor, cum au făcut-o dintotdeauna; o astfel de expresie nu va schimba niciun fapt, pentru că nu este adevărul. Numai adevărul este edificator pentru om; are o valoare incomensurabilă. De ce spun asta? Pentru că adevărul poate schimba soarta oamenilor, gândurile, opiniile și lumile lor lăuntrice. Cel mai important, adevărul poate disipa firile corupte ale omului; poate schimba însușirile unei persoane, transformându-i însușirile satanice în cele ale adevărului – poate lua o persoană care trăiește după firile ei corupte și o poate transforma într-una care trăiește după adevăr și cuvintele lui

Dumnezeu. Când o persoană trăiește adevărul-realitate, având cuvintele lui Dumnezeu drept temelie, oare viața ei nu s-a schimbat astfel? Când viața unui om se schimbă, înseamnă că gândurile și punctele lui de vedere s-au schimbat; înseamnă că perspectiva, atitudinile și punctele lui de vedere asupra oamenilor și lucrurilor s-au schimbat; înseamnă că poziția și punctele lui de vedere față de evenimente și lucruri sunt diferite de cum erau înainte. Toate acele zicale ale non-credincioșilor sunt cuvinte goale și absurdități. Nu pot rezolva nicio problemă. Cea pe care tocmai am menționat-o: „Nu există suferință care să nu poată fi îndurată, doar binecuvântări de care să nu te poți bucura" – nu e o absurditate? Nu sunt niște cuvinte goale? (Ba da.) Poți să suferi – și ce dacă? Nu suferi pentru a obține adevărul; suferi pentru a te bucura de prestigiu și statut. Suferința ta nu are nicio valoare sau semnificație. Analizează faptele: ai suferit atât de mult și ai plătit un preț atât de mare, dar tot nu te cunoști și nici măcar nu poți să pricepi gândurile și ideile care se nasc din firea ta coruptă, și nici nu poți să le înlături. Crezi că poți să ai intrare în viață, atunci? Are valoare suferința ta? Nu are niciuna. Suferința anumitor oameni are valoare. Suferința prin care trec oamenii pentru a dobândi adevărul, de exemplu, are valoare: atunci când cineva a câștigat adevărul, poate să-i edifice și să-i aprovizioneze pe alții. Mulți oameni suferă și plătesc un preț pentru a răspândi Evanghelia, ajutând la extinderea lucrării bisericii și a casei lui Dumnezeu, și răspândesc Evanghelia Împărăției Cerurilor. Din aceasta, putem vedea că oricine suferă și plătește un preț pentru a câștiga adevărul și a-L mulțumi pe Dumnezeu va câștiga ceva din asta. Acești oameni vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Însă există unii care nu urmăresc adevărul și, cu toate că s-ar putea să se sacrifice și să sufere pentru Dumnezeu și să primească bunătatea Lui, acea bunătate nu este mai mult decât mila și toleranța lui Dumnezeu și o oglindire a favorii pe care El o arată omului, cât

și a harului pe care i-l oferă El omului. Ce fel de har? Câteva binecuvântări materiale – nimic mai mult de atât. Asta vrei? Acesta este scopul final al credinței tale în Dumnezeu? Nu cred. Din ziua în care ai ajuns să crezi în Dumnezeu, ți-ai dorit doar bunătatea și protecția Lui și câteva dintre binecuvântările materiale pe care le dăruiește? Acestea sunt lucrurile pe care le dorești? Sunt ele ceea ce urmărești în credința ta? (Nu.) Pot aceste lucruri să rezolve problema mântuirii tale? (Nu.) Se pare că gândiți destul de clar. Înțelegeți ce este esențial și ce este important. Nu sunteți confuzi. Știți ce are greutate și ce nu. Totuși, rămâne de văzut dacă puteți porni pe calea urmăririi adevărului.

A crede în Dumnezeu nu înseamnă a câștiga har sau toleranța și mila lui Dumnezeu. Despre ce este vorba, atunci? Este vorba despre a fi mântuit. Așadar, care este semnul mântuirii? Care sunt standardele cerute de Dumnezeu? De ce este nevoie pentru a fi mântuit? De înlăturarea firii corupte. Acesta este miezul problemei. Așadar, la sfârșitul zilei, dacă stai și te gândești, indiferent cât de mult ai suferit sau cât de mare e prețul pe care l-ai plătit sau cât de mult te declari a fi un credincios adevărat – dacă, în cele din urmă, firea ta coruptă nu a fost înlăturată, asta înseamnă că nu ești cineva care urmărește adevărul. Sau se poate spune că, din cauză că nu urmărești adevărul, firea ta coruptă nu a fost înlăturată. Asta înseamnă că nu ai pornit deloc pe calea mântuirii; înseamnă că tot ceea ce spune Dumnezeu și toată lucrarea pe care o face pentru a mântui omul nu au realizat nimic în tine, nu au dus la nicio mărturie din partea ta și nu au dat roade în tine. Dumnezeu va spune: „Pentru că ai suferit și ai plătit un preț, ți-am dat harul, binecuvântările, grija și protecția pe care le meriți în această viață și în această lume. Însă nu ți se cuvine nimic din ceea ce merită omul după ce a fost mântuit. De ce? Pentru că ți-am dăruit deja ceea ce meriți în această viață și în această lume; cât despre ceea ce merită omul după mântuire,

pentru tine nu este nimic, deoarece nu ai pornit pe calea urmăririi adevărului.” Nu te afli printre cei care vor fi mântuiți, nu ai devenit o ființă creată adevărată și Dumnezeu nu te vrea. Dumnezeu nu-i vrea pe cei care doar lucrează, aleargă de colo-colo, suferă și plătesc un preț pentru El, care cred oarecum cu adevărat și au puțină credință și nimic mai mult. Astfel de oameni se găsesc peste tot în grupurile de credincioși ai Săi. Cu alte cuvinte, cei care lucrează și muncesc pentru Dumnezeu sunt atât de mulți, că nu pot fi numărați. Dacă sunt persoane pe care Dumnezeu le-a predestinat și ales, care au fost conduse înapoi la casa lui Dumnezeu de către El, atunci niciuna dintre ele nu ar fi dispusă să lucreze și să muncească pentru El. De ce? Pentru că este atât de ușor de făcut. Acesta este motivul pentru care există atât de mulți oameni muncesc și trudesc pentru Dumnezeu. Există chiar și antihriști și oameni răi care sunt capabili să facă asta, ca Pavel. Oare nu sunt prea mulți oameni ca Pavel? (Ba da.) Dacă ai intra într-o biserică și ai predica astfel: „Atât timp cât ești dispus să alergi de colo-colo, să suferi și să plătești un preț pentru Dumnezeu, atunci te va aștepta o cunună a dreptății”, crezi că mulți oameni ar răspunde chemării tale? Ar face-o foarte mulți. Dar, din păcate, până la urmă, aceștia nu sunt oamenii pe care Dumnezeu îi va mântui sau care pot fi mântuiți. Astfel de oameni rămân, pur și simplu, la stadiul în care fac muncesc; ei sunt dispuși doar să muncească pentru Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acești oameni sunt dispuși doar să-și dea truda la schimb pentru norocul, harul și binecuvântările de la Dumnezeu. Ei nu vor să-și schimbe metodele de supraviețuire, sau modurile de trai, sau temelia pe care se bazează pentru a supraviețui; nu vor să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu pentru a-și schimba firile corupte sau pentru a urmări adevărul ca să obțină mântuirea. Desigur, ai putea spune și că acești oameni sunt dispuși doar să sufere și să plătească un preț, că sunt dispuși doar să abandoneze și să ofere

tot ce au, că sacrifică tot ce pot, indiferent de cost, și că sunt dispuși să trudească în orice mod posibil – totuși, dacă le-ai cere să se cunoască pe ei înșiși, să accepte adevărul, să-și înlăture firile corupte, să se răzvrătească împotriva trupului, să practice adevărul și să-și lase răul deoparte și să se întoarcă spre Dumnezeu, așa cum au făcut ninivitenii, și să țină seama de cuvintele Lui și să trăiască potrivit acestora, le-ar fi extrem de dificil. Nu-i așa? (Ba da.) Nu este acest lucru destul de problematic? Dumnezeu a lucrat atât de mult și a rostit atât de multe cuvinte, așadar, de ce li se pare oamenilor că este așa de greu să urmărească adevărul? De ce sunt mereu apatici față de acesta? Chiar și după ce au auzit predici ani de zile, ei tot nu au de gând să se schimbe. Nu s-au căit niciodată sincer în fața lui Dumnezeu, în adâncul inimii lor, și nici nu au recunoscut sau acceptat vreodată cu adevărat faptul că au firi corupte. În ceea ce privește atât punctele lor de vedere asupra lucrurilor, cât și acțiunile lor, ei nu au renunțat niciodată la propriile perspective și nu au căutat adevărul; nu abordează fiecare chestiune cu atitudinea celor care-și schimbă perspectivele și se căiesc în fața lui Dumnezeu. Așadar, sunt mulți oameni care au experimentat multe și au lucrat mult, care-și îndeplinesc îndatoririle de ceva vreme, dar încă nu pot să vină cu nicio mărturie. Ei încă nu au cunoștințe sau experiență privind cuvintele lui Dumnezeu și, când vorbesc despre experiența lor și despre cunoașterea cuvintelor Lui, sunt foarte stânjeniți și neputincioși și par extrem de nepricepuți. Lucrurile stau așa deoarece ei nu cunosc adevărul sau nu sunt interesați de el. A trudi, pe de altă parte, este foarte simplu, foarte ușor. Așadar, toți sunt dispuși muncească pentru Dumnezeu, dar nu aleg să urmărească adevărul.

Acum, acestea fiind spuse, ce înseamnă, mai exact, a urmări adevărul? Am spus foarte multe; nu ar trebui să definim ce înseamnă a urmări adevărul? Puteți să definiți acest lucru? Ar trebui să fie o definiție destul de

simplă, nu? O veți găsi, dacă pur și simplu meditați, vă gândiți și chibzuiți la aceste cuvinte? S-ar putea să fie unii care să zică: „Urmărirea adevărului este un subiect important. Nu poate fi exprimat clar în doar câteva propoziții. Nu știu ce să spun despre asta. Ce cuvinte o pot descrie? Urmărirea adevărului este o chestiune importantă și doar cele mai impresionante cuvinte ar putea să o descrie și să o definească în mod corespunzător – acesta este singurul mod de a impresiona cu adevărat pe toată lumea!” Credeți că așa trebuie să fie? (Nu.) Ei bine, atunci definiți urmărirea adevărului prin cuvinte pe care le folosiți zi de zi. (A urmări adevărul înseamnă a-l folosi pentru a ne îndepărta firea coruptă.) Se califică aceasta ca definiție? Trageți o concluzie cu asta? Este urmărirea adevărului ușor de definit? Definirea acestui lucru nu este o sarcină ușoară; trebuie să depuneți un oarecare efort pentru a-l contempla. Ce înseamnă a urmări adevărul? Haideți să încercăm să definim acest lucru, vreți? Cel mai bun dintre toate limbajele umane este cel simplu, colocvial și realist. Nu vom vorbi într-o limbă străină sau folosind niște cuvinte mărețe. Vom vorbi limba de zi cu zi a oamenilor obișnuiți, într-un mod care este fluent, colocvial și ușor de înțeles, astfel încât oamenii să poată înțelege imediat ceea ce am spus. În afară de minori, de cei prea simpli sau bolnavi mintal pentru a-l înțelege, orice adult care gândește normal va putea înțelege limbajul pe care l-am folosit de îndată ce-l va auzi. Asta înseamnă ca limbajul să fie colocvial; este ceea ce se numește limbaj cotidian. Așadar, ce înseamnă să urmărești adevărul? Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu – asta înseamnă să urmărești adevărul. Așa sună o definiție exactă a urmăririi adevărului. Întrebare: Ce înseamnă să urmărești adevărul? Răspuns: Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate

conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Aceasta este definiția urmăririi adevărului. E simplă, nu? Unii dintre voi s-ar putea să spună: „În tot acest timp, ai avut părtășie despre ce înseamnă a urmări adevărul, când definiția acestui lucru este doar acea propoziție. Atât de simplu este?” Da, este atât de simplu. Este o definiție atât de simplă, dar atinge atât de multe subiecte înrudite, iar acele subiecte înrudite ating, toate, subiectul urmăririi adevărului. Aceste subiecte includ dificultățile, gândurile și perspectivele omului, precum și nenumăratele scuze, justificări, metode și atitudini pe care omul le are față de urmărirea adevărului. Există, de asemenea, subiectul împotrivirii omului față de urmărirea adevărul și refuzul de a face asta, lucruri care sunt provocate de firile corupte ale omului. Desigur, chestiunile despre care v-am vorbit – câteva căi și mai mulți pași pentru urmărirea adevărului, modul în care urmărește cineva adevărul, rezultatele care se obțin prin urmărirea adevărului și adevărul-realitate care poate fi văzută la oamenii care o trăiesc – abordează, de asemenea, subiectul urmăririi adevărului. Rezultatul final al acestui lucru este mărturia despre experiența privind cuvintele lui Dumnezeu și lucrarea Lui de mântuire a omului, care apare atunci când oamenii urmăresc adevărul și practică și experimentează cuvintele Lui. Acesta este cel mai important rezultat. O caracteristică a unei astfel de mărturii este că e martoră pentru rezultatele lucrării lui Dumnezeu; o alta este că e martoră pentru efectele pozitive care se văd la oamenii care au urmărit adevărul, și anume că firile lor corupte au fost înlăturate, într-o mai mare sau mai mică măsură. De exemplu, o persoană care obișnuia să fie foarte arogantă, care era arbitrară, nesăbuită și nu ținea cont de nimeni în acțiunile ei, învață, citind cuvintele lui Dumnezeu, că aceasta este o fire coruptă și apoi acceptă acest lucru și îl recunoaște. Treptat, ajunge să cunoască răul pe care această fire coruptă îl aduce asupra ei și a altora: dintr-o perspectivă mai redusă,

este dăunătoare oamenilor, iar dintr-o perspectivă mai largă, tulbură, perturbă și prejudiciază lucrarea bisericii. Aceasta este o parte a rezultatelor; este un lucru pe care o persoană îl află atunci când înțelege cuvintele lui Dumnezeu. În plus, bazându-se pe revelația cuvintelor lui Dumnezeu, își recunoaște firea coruptă și apoi, în situații rânduite de Dumnezeu, ajunge treptat să se pocăiască și renunță la stilurile de viață, la perspectivele asupra comportamentului și a acțiunilor sale la care a ținut cândva. Găsește principii și căi de practică printre cuvintele lui Dumnezeu și tratează problemele conform principiilor de practică pe care i le-a dat El. Aceasta este adevărata pocăință și schimbare. Este capabilă să se comporte și să acționeze pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și, în cele din urmă, ajunge să caute adevărurile-principii ori de câte ori acționează și trăiește o parte din realitatea luării cuvintelor lui Dumnezeu ca bază a ei. Acesta este un exemplu de înlăturare a unei firi arogante. Rezultatul final obținut prin asta este că această persoană nu mai trăiește aroganța; în schimb, are conștiință și rațiune, e capabilă să caute adevărurile-principii și chiar se supune adevărului; ceea ce practică și trăiește nu mai este dominat de firea ei coruptă, ci ia adevărul drept criteriu al ei și trăiește realitatea cuvintelor lui Dumnezeu – acesta este rezultatul. Nu se atinge acest rezultat prin urmărirea adevărului? (Ba da.) Acesta este tipul de rezultat pe care îl aduce unei persoane urmărirea adevărului. Iar pentru Dumnezeu, a trăi în acest fel este o adevărată mărturie pentru El și lucrarea Lui; este un rezultat care se obține atunci când o ființă creată se supune judecății, mustrării și dezvăluirii cuvintelor lui Dumnezeu. Este o mărturie adevărată și acesta este un lucru glorios pentru Dumnezeu. Pentru om, desigur, nu este un lucru glorios; ar putea fi numit doar un lucru onorabil și mândru și este mărturia pe care s-ar cuveni să o aibă o ființă creată și să o trăiască după ce a experimentat lucrarea lui Dumnezeu. Este un efect pozitiv care se produce într-o persoană

care urmărește adevărul. Și Dumnezeu consideră o astfel de experiență și cunoaștere și ceea ce trăiesc acești oameni drept rezultate obținute prin lucrarea Sa. Pentru El, este mărturia care îl contraatacă pe Satana cu o mare forță. Asta este ceea ce iubește și prețuiește Dumnezeu.

Tocmai am definit ce înseamnă să urmărești adevărul. Prin această definiție, s-a apropiat de realitate viziunea voastră despre ceea ce înseamnă a urmări adevărul? (Da.) Acum că am definit urmărirea adevărului într-un mod pe care îl înțelegeți, cum ar trebui să priviți ceea ce ați urmărit înainte? Este posibil ca marea majoritate dintre voi să nu fiți oameni care urmăresc adevărul. Poate că vă supără puțin să auziți acest lucru, nu? Mai citiți o dată definiția. (Ce înseamnă să urmărești adevărul? Răspuns: Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu.) Acum puteți să o spuneți cu acuratețe. Analizând mai mult, este corectă? (Da.) Dacă veți evalua ceea ce ați urmărit înainte și practicile voastre anterioare pe baza acestei definiții, care va fi rezultatul? Veți putea afla dacă aveți sau nu adevărul-realitate și veți putea verifica dacă purtarea voastră actuală reprezintă urmărirea adevărului. Acesta nu este un mod abstract de a prezenta lucrurile, nu-i așa? Este un limbaj destul de colocvial, nu? (Este.) Este un limbaj obișnuit pe care orice persoană de rând îl poate înțelege. Deși poate părea destul de ușor de înțeles, oamenii au o problemă. Ce problemă? Odată ce au înțeles definiția, sunt stânjeniți și supărați. De ce sunt supărați? Pentru că ei consideră că prețul pe care l-au plătit și suferințele lor din trecut au fost condamnate, că le-au oferit în zadar, iar asta îi face să nu se simtă în apele lor. După ce aud asta, unii oameni vor spune: „O, deci asta este definiția urmăririi adevărului. Dacă ne luăm după definiția asta, atunci nu au fost irosite toate sacrificiile noastre din trecut și tot prețul pe care l-am plătit? Dacă Tu nu ai fi definit ce înseamnă să urmărești adevărul, am fi continuat

să credem că procedăm bine cu ceea ce urmărim; acum că i-ai dat această definiție, nu s-au dus pe apa sâmbetei tot ce am urmărit și prețul pe care l-am plătit? Nu au fost distruse toate visele noastre de a fi încununați și răsplătiți? Când înțelegem adevărul, ar trebui să fim binecuvântați și visele noastre ar trebui să devină realitate, așa că de ce suntem judecați acum că înțelegem adevărul? De ce trăim fără speranță, în întuneric? Trecutul și prezentul nostru au fost condamnate și nu se știe cum va fi viitorul. Se pare că nu avem nicio speranță de a fi binecuvântați." Așa este? Este corect ca oamenii să se gândească la asta în acest fel? (Nu.) Așadar, ar trebui oamenii să se gândească astfel la acest lucru? (Nu.) Nu ar trebui. Însă acest lucru are și o parte bună: poți să citești rugându-te în mod repetat această definiție a urmăririi adevărului, apoi să te uiți la trecutul tău, la prezent și înainte, la viitorul tău. S-ar putea să te superi, dar acest sentiment înseamnă că nu ești amorțit. Știi să-ți analizezi trecutul, prezentul și viitorul și să faci planuri pentru perspectivele tale și să te gândești la ele, să-ți faci griji și să te agiți pentru ele. Acesta este un lucru bun. Dovedește că ești încă în viață, că ești o persoană vie și că inima ta nu a murit. Îngrijorător este atunci când cineva rămâne apatic, indiferent ce i se spune sau cât de clar îi este împărtășită calea urmăririi adevărului. Acea persoană se gândește: „Așa sunt eu; cui îi pasă dacă sunt binecuvântat sau dacă vreun dezastru se abate asupra mea? Judecă-mă, condamnă-mă – fă ce vrei!" Orice i se spune, este indiferentă la ce aude. Asta înseamnă necazuri. Ce vreau să spun prin necazuri? Înseamnă că, indiferent cum ai părtășie cu ea despre adevăr, nu îl va înțelege; este o persoană moartă care nu are spirit. N-are habar despre lucruri precum credința în Dumnezeu, urmărirea adevărului, mântuirea sau lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și nu înțelege astfel de chestiuni. Este ca și cum ai încerca să înveți un afon să cânte sau un daltonist să amestece culorile: pur și simplu nu este posibil. Părtășia despre aceste lucruri este

lipsită de orice semnificație sau valoare pentru ea, deoarece indiferent ce spui, fie că e ceva profund sau superficial, specific sau în sens larg, nu va face nicio diferență – nu va simți nimic în niciun caz. Este ca un orb care poartă ochelari; indiferent dacă poartă acei ochelari sau nu, nu are niciun efect asupra vederii ei. Unii oameni spun adesea: „Când iarna a sosit deja, cât de departe poate fi primăvara?” și „Nu mi-e frică să mor, așa că de ce mi-ar fi frică să trăiesc?” și „Îmi flutur mâinile și nici măcar un norișor nu dispare.” Toate acestea sunt cuvinte ale unor oameni morți și fără spirit, care se cred foarte deștepți. Ca să ne exprimăm în termeni spirituali, le lipsește înțelegerea spirituală. Cei cărora le lipsește înțelegerea spirituală sunt oameni morți, chiar și atunci când trăiesc. Pot morții să înțeleagă cuvintele celor vii? Ei se gândesc: „Ce legătură au cu mine toate discuțiile astea despre urmărirea adevărului și părerile despre oameni și lucruri, despre comportamentul și acțiunile cuiva? Nu mi-e frică să mor, așa că de ce mi-ar fi frică să trăiesc?” Cine gândește așa este terminat. Este unul dintre morți. Așa este cu definiția urmăririi adevărului. Indiferent ce intenții sau planuri ai pentru viitorul tău drum după ce ai citit această definiție sau cum te vei schimba, totul se rezumă la ceea ce urmărești tu personal. Acestea sunt cuvintele pe care trebuie să le spun și lucrarea pe care trebuie să o fac. Am spus tot ce a fost nevoie și am spus tot ce am avut de spus. Dacă voi chiar iubiți adevărul și aveți voința de a-l urmări, ați face bine să adoptați definiția urmăririi adevărului pe care am dat-o ca scop și direcție pentru căutarea voastră, când vine vorba de modul în care priviți, de obicei, oamenii și lucrurile și vă comportați și acționați, sau adoptați-o ca referință, astfel încât să puteți intra treptat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și în adevărul-realitate. Dacă o faci, atunci, în viitorul apropiat, cu siguranță vei câștiga ceva pe calea urmăririi adevărului. Unii ar putea spune: „Nu este niciodată prea târziu să urmărești adevărul.” Acest lucru este greșit – dacă

nu urmărești adevărul decât după ce lucrarea lui Dumnezeu s-a încheiat, va fi, într-adevăr, prea târziu. Cum se explică această idee? Urmărirea adevărului trebuie să aibă loc înainte să se încheie lucrarea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, această afirmație este valabilă înainte ca Dumnezeu să sune clopoțelul pentru a arăta că lucrarea Sa a ajuns la final. Dar, când lucrarea lui Dumnezeu se termină și El spune: „Nu voi mai face nimic din lucrarea de mântuire a omului și nu voi mai spune cuvinte pentru a-i ajuta pe oameni să obțină mântuirea sau care implică mântuirea omului. Nu voi mai vorbi despre astfel de lucruri", lucrarea Lui se va fi încheiat cu adevărat. Dacă aștepți până atunci să urmărești adevărul, chiar va fi prea târziu. Indiferent ce s-ar întâmpla, dacă începi să urmărești adevărul acum, vei mai avea timp – încă ai șansa de a dobândi mântuirea. De acum înainte, fă tot posibilul pentru a privi treptat oamenii și lucrurile și pentru a te comporta și a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriu. Străduiește-te să citești și să înțelegi toate cuvintele lui Dumnezeu care dau în vileag firile corupte ale omului într-o perioadă scurtă de timp și practică reflecția asupra propriei persoane și autocunoașterea. A face acest lucru este extrem de benefic pentru intrarea ta în viață. Dintre cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie firile corupte ale omenirii, să le luăm, de exemplu, pe cele care se referă la firea antihriștilor. Nu sunt acestea cele mai importante cuvinte? (Ba da.) Și ce ar trebui să faci cu acele cuvinte, ca bază a ta? Să te condamni? Să te blestemi? Să te lipsești de viitorul și destinul tău? Nu – trebuie să le folosești pentru a-ți cunoaște firea coruptă. Nu încerca să scapi de asta. Aceasta este o conjunctură prin care fiecare persoană trebuie să treacă. Ce înseamnă că fiecare persoană trebuie să treacă prin asta? Este exact cum fiecare persoană se naște dintr-o mamă și un tată, apoi crește, îmbătrânește și moare. Acestea sunt conjuncturi prin care fiecare om trebuie să treacă, rând pe rând. Cât de importantă este urmărirea adevărului? Este la

fel de importantă ca mâncarea și băutura zilnică a omului. Dacă ai înceta să mănânci și să bei în fiecare zi, trupul tău nu ar putea supraviețui; viața ta nu ar putea continua. „Conform cuvintelor lui Dumnezeu" înseamnă că trebuie să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, fapt care, la rândul său, dă naștere perspectivelor, metodelor și practicilor tale. Desigur, expresia „conform cuvintelor lui Dumnezeu" este echivalenta celei „cu adevărul drept criteriu". Așadar, în definiția urmăririi adevărului, expresia „conform cuvintelor lui Dumnezeu" este suficientă în sine. De ce trebuie să adăugăm „cu adevărul drept criteriu"? Pentru că există unele probleme specifice pe care cuvintele lui Dumnezeu nu le abordează. În astfel de cazuri, ar trebui să cauți adevărurile-principii și să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform acestor principii. Procedând astfel, vei obține, în mod categoric, o acuratețe absolută. Înainte de a obține acuratețea absolută, omul trebuie să-și cunoască firea coruptă și să-și recunoască efuziunile de corupție și esența coruptă. După aceea, trebuie să se pocăiască sincer și, astfel, să se schimbe cu adevărat. Fiecare proces din această serie este indispensabil, la fel ca atunci când o persoană mănâncă: alimentele trebuie băgate în gură, apoi trebuie să treacă prin esofag în stomac, după care sunt digerate și absorbite. Abia atunci poate să intre treptat în sângele ei și să devină hrana de care corpul ei are nevoie. Oamenii urmăresc adevărul și ajung să-l considere drept criteriu și, apoi, pot să pună adevărul în practică, să-l trăiască și să pătrundă în adevărul-realitate. Fiecare dintre procesele normale din această secvență este indispensabil; sunt pași obligatorii pe care fiecare persoană care urmărește adevărul trebuie să-i facă în urmărirea oricărui element al adevărului. Unii ar putea spune: „Nu am nevoie de acești pași și de aceste procese pentru a urmări adevărul. Voi urmări pur și simplu adevărul direct și apoi îl voi pune în practică și îl voi

face realitatea mea.” Aceasta este o înțelegere simplistă, dar dacă poate da rezultate, atunci desigur că este o modalitate mai bună. Arată că ai acumulat deja cunoștințe și succes într-o oarecare măsură, în timp ce ți-ai cunoscut în mod regulat firea coruptă, astfel încât să poți să te lipsești de procesele de cercetare, cunoaștere, acceptare, pocăință și altele și să treci direct la căutarea adevărurilor-principii. Ca o persoană să treacă direct la căutarea adevărurilor-principii, trebuie să aibă o anumită statură. Ce înseamnă să aibă o asemenea statură? Înseamnă că își cunoaște cu adevărat firea coruptă și că, atunci când nu înțelege adevărurile despre lucrurile care i se întâmplă, nu mai e nevoită să se cunoască, să se pocăiască sau să-și schimbe cursul. Tot ce trebuie să facă este să obțină în mod direct o înțelegere a adevărurilor-principiișisi apoi să continue să practice în conformitate cu acestea. Acest lucru este suficient. Aceasta nu este statura unei persoane obișnuite. O persoană cu o asemenea statură a trecut cel puțin prin procesul de a fi aspru judecată, mustrată, disciplinată și încercată de Dumnezeu. S-a supus Lui și este deja pe drumul spre desăvârșire. Astfel de oameni nu au nevoie de procese precum cunoașterea propriei corupții, apoi recunoașterea acesteia, pocăința și schimbarea. Așadar, cu voi cum rămâne? Trebuie, cei mai mulți dintre voi, să începeți prin a vă cunoaște? Dacă nu te cunoști pe tine însuți, nu vei fi convins și nu-ți va fi ușor să accepți adevărul și nici nu vei fi capabil de pocăință adevărată. Dacă nu te pocăiești cu adevărat, poți să te supui adevărului? Poți să te supui lui Dumnezeu? Cu siguranță nu și, în acest caz, nu ești o persoană care va fi mântuită.

După această părtășie, aveți acum o părticică dintr-o cale pentru a urmări adevărul? Aveți încredere să îl urmăriți? (Da.) E bine; ar fi fost îngrijorător dacă nu ați fi avut. S-ar putea ca unii dintre voi să se simtă negativi după predică. „O, nu! Am un calibru slab. Am ascultat predica, dar nu pot să înțeleg nimic din ea; înțeleg doar un pic din doctrină. Se pare că

nu am multă înțelegere spirituală. Mă simt nepăsător în ceea ce privește urmărirea adevărului. În îndeplinirea datoriei mele, tot ce pot face este să trudesc puțin. Am prea multe neajunsuri și sunt plin de firi corupte. Presupun că acest lucru nu poate fi schimbat. Pur și simplu, așa va fi. Mă mulțumesc să fiu un muncitor." Poate cineva cu gânduri negative ca acestea să pornească pe calea urmăririi adevărului? Pare puțin periculos, deoarece aceste gânduri negative creează o barieră uriașă în calea urmăririi adevărului. Dacă omul nu le va înlătura, atunci nu va putea porni pe această cale, oricât de bună este. Unii oameni au eșuat și au căzut de multe ori pe drumul urmăririi adevărului și ajung să se descurajeze: „Asta este – nu mai e nevoie să urmăresc adevărul. Soarta mea nu este să fiu binecuvântat. Nu a spus-o Dumnezeu Însuși? «Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări?» Dacă arunc o privire în oglindă, văd că am o înfățișare mediocră, cu ochi lipsiți de spirit și trăsături prost proporționate, fără niciun strop de rafinament. Din orice unghi ai privi problema, pur și simplu nu arăt ca un om care este binecuvântat. Dacă Dumnezeu nu a sortit să fie așa, oamenii pot urmări cât vor, căci nu le va fi de niciun folos!" Fiți atenți la mentalitatea acestor oameni: cu atât de multe lucruri hidoase pe care încă nu le-au înlăturat din inima lor, cum pot ei să pornească pe drumul urmăririi adevărului? Urmărirea adevărului este cea mai importantă chestiune din viață, iar cel mai grav lucru pe care îl poți face este să o asociezi întotdeauna cu obținerea binecuvântărilor. Mai întâi, omul trebuie să-și înlăture intenția de a obține binecuvântări. După aceea, urmărirea adevărului va decurge puțin mai ușor. Când vine vorba despre urmărirea adevărului, cel mai important este să nu te uiți dacă pe această cale sunt sau nu mulți oameni și să nu urmezi ceea ce alege majoritatea, ci să te concentrezi doar la strădania de a îndeplini cerințele lui Dumnezeu, imitându-l pe Petru. Cel mai important este să vezi clar prezentul și să

trăiești în el, să știi ce fire coruptă este cea pe care o manifești în prezent și să cauți imediat, fără întârziere, adevărul pentru a o înlătura, mai întâi disecând-o și cunoscând-o în detaliu, și apoi pocăindu-te înaintea lui Dumnezeu. Când te pocăiești, punerea adevărului în practică este de maximă importanță – este singura modalitate de a obține rezultate reale. Dacă doar Îi spui lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt dispus să mă pocăiesc. Îmi pare rău. Am greșit. Te rog să mă ierți!" și crezi că doar asta e tot ce trebuie să faci pentru a obține aprobarea lui Dumnezeu, va funcționa? (Nu.) Dacă ești mereu dispus să-I spui lui Dumnezeu: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit", sperând în acest timp că Dumnezeu va spune: „Este în regulă. Continuă" – dacă trăiești întotdeauna în această condiție, nu vei putea să intri în adevăr. Așadar, cum ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să te pocăiești înaintea Lui? Există o cale? Cine are experiență în acest sens poate vorbi puțin despre asta. Nu e nimeni? Se pare că, în mod normal, nu faceți niciodată rugăciuni de pocăință și nici nu vă mărturisiți păcatele și nu vă pocăiți înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, cum ar trebui să renunțați la propriile dorințe și intenții? Cum ar trebui să vă înlăturați corupția? Aveți o cale de practică? Ca să dau un exemplu, dacă nu ai o cale pentru a înlătura o fire arogantă, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu astfel: „Dumnezeule, am o fire arogantă. Cred că sunt mai tare decât alții, mai bun decât alții, mai inteligent decât alții și vreau să-i determin pe ceilalți să facă ceea ce spun eu. Acest lucru este atât de lipsit de sens. De ce nu pot să renunț la asta, cu toate că știu că este aroganță? Te implor să mă disciplinezi și să mă dojenești. Sunt dispus să renunț la aroganța și intențiile Mele, ca să caut, în schimb, intențiile Tale. Sunt dispus să ascult cuvintele Tale și să le accept ca fiind viața mea și principiile potrivit cărora acționez. Sunt dispus să trăiesc cuvintele Tale. Te implor să mă îndrumi, Te implor să mă ajuți și să mă călăuzești." Există o atitudine de supunere în aceste cuvinte? Există vreo

dorință de supunere? (Da.) Unii pot spune: „Nu funcționează doar să te rogi o dată. Când mi se întâmplă ceva, tot trăiesc după firea mea coruptă și tot vreau să fiu la conducere.” În acest caz, continuă să te rogi: „Dumnezeule, sunt atât de arogant, atât de răzvrătit! Te implor să mă disciplinezi, să-mi curmi faptele rele din față și să-mi înfrânezi firea arogantă. Te implor să mă îndrumi și să mă conduci, astfel încât să pot trăi după cuvintele Tale și să acționez și să practic potrivit cuvintelor și cerințelor Tale.” Vino înaintea lui Dumnezeu rugându-te și implorând mai mult și lasă-L să lucreze. Cu cât sunt mai sincere cuvintele tale și cu cât mai sinceră e inima ta, cu atât mai mult va spori dorința ta de a te răzvrăti împotriva ta și a trupului tău. Când acest lucru îți copleșește dorința de a acționa conform propriei voințe, inima ta se va schimba treptat – și atunci când se va întâmpla acest lucru, va exista speranță ca tu să practici adevărul și să acționezi conform adevărurilor-principii. Când te rogi, Dumnezeu nu-ți va spune nimic, nu-ți va indica și nici nu-ți va promite nimic, dar îți va cerceta inima și intenția din spatele cuvintelor tale; El va observa dacă ceea ce spui este sau nu sincer și adevărat și dacă te rogi Lui și Îl implori cu o inimă cinstită. Când Dumnezeu va vedea că inima ta este cinstită, te va călăuzi și te va îndruma, așa cum I-ai cerut și L-ai rugat să facă și, desigur, te va dojeni și te va disciplina. Când Dumnezeu va împlini ceea ce L-ai implorat, inima ta va fi luminată și oarecum schimbată. Dimpotrivă, dacă rugăciunile și implorările tale către Dumnezeu sunt nesincere și nu îți dorești cu adevărat să te pocăiești, ci doar încerci să-L liniștești, în mod superficial, pe Dumnezeu și să-L păcălești cu vorbele tale, atunci, după ce Dumnezeu îți va cerceta inima, nu va face nimic pentru tine, te va disprețui și te va respinge. În aceste împrejurări, nu vei simți nici că Dumnezeu îți spune ceva, sau face ceva, sau acționează în vreun fel; Dumnezeu nu va face nicio lucrare în tine, pentru că ai o inimă necinstită. Și când Dumnezeu nu lucrează, ce se va

întâmpla? Așa cum ai intenționat, inimii tale îi va lipsi dorința de a se pocăi și nu se va fi schimbat deloc. Așadar, în acel mediu și în situația care s-a abătut asupra ta, ceea ce faci va fi în continuare dictat de voința umană și de firile corupte, mai degrabă decât să se bazeze pe adevărurile-principii. Tot vei acționa și vei practica în conformitate cu ceea ce vrei și-ți dorești. Rezultatul rugăciunilor tale către Dumnezeu va fi același ca înainte să te rogi; nu va fi nicio schimbare. Tot vei face ceea ce vrei, fără să te schimbi deloc. Asta înseamnă că, pe parcursul urmăririi adevărului, eforturile subiective ale oamenilor, precum și înțelegerea adevărului, sunt importante. Totodată, atunci când oamenii înțeleg adevărul și doresc să-l practice, dar li se pare greu, ei trebuie să se bazeze pe Dumnezeu și să-și ofere inimile și rugăciunile sincere. Și asta este foarte important; toate aceste lucruri sunt indispensabile. Dacă tot ce faci este să te rogi lui Dumnezeu în pripă și superficial, spunând: „Dumnezeule, am greșit. Îmi pare rău” și, dacă în inima ta ești la fel de superficial cu Dumnezeu ca atunci când te rogi, atunci Dumnezeu nu va face nicio lucrare și nici nu-ți va acorda atenție. Dacă spui: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit”, cu siguranță Dumnezeu nu va spune: „Este în regulă”. Din cauza cuvintelor pripite și superficiale pe care I le-ai adresat, Dumnezeu te va întreba: „În ce fel ai greșit? Ce intenționezi să faci? Te vei pocăi? Îți vei abandona faptele rele și te vei schimba? Veți renunța la voința, intențiile și interesele tale și te vei grăbi să te schimbi? Poți să iei hotărârea de a te schimba?” S-ar putea să nu-L auzi pe Dumnezeu întrebându-te ceva în timp ce se întâmplă acest lucru, dar dacă Îi spui: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit”, din perspectiva lui Dumnezeu, atitudinea Lui va fi așa cum tocmai am spus: te va interoga cu aceste cuvinte. Cum te va întreba El? Va continua să urmărească ceea ce faci și alegi după ce ai zis: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit.” El va căuta să vadă dacă pocăința ta e una autentică, care se naște din

recunoașterea și detestarea cu adevărat a propriei corupții. Dumnezeu va căuta să vadă care este atitudinea ta față de El, care este atitudinea ta față de adevăr, cum îți privești firea coruptă și ce păreri ai despre ea și dacă intenționezi să renunți la opiniile și căile tale greșite; se va uita la alegerile tale, dacă alegi să mergi pe drumul urmăririi adevărului, cum ar trebui să acționezi și la principiile pe care se cuvine să le susții în viitor, dacă poți sau nu să practici adevărul și să te supui Lui. Dumnezeu îți va supraveghea fiecare mișcare, fiecare intenție și alegere și, făcând asta, va căuta să vadă dacă lucrurile pe care le săvârșești după ce faci aceste alegeri sunt într-adevăr acțiuni de pocăință și dacă te schimbi. Aceasta este problema crucială.

Odată ce oamenii au ales să se pocăiască, cum trebuie să procedeze ca să se schimbe? Renunțând la dorințele, gândurile și opiniile tale și la vechile tale căi de a face lucrurile, pentru a practica adevărul și a te schimba cu adevărat. Asta înseamnă să te schimbi cu adevărat. Dacă doar pretinzi că ești dispus să te schimbi, dar în inima ta încă te agăți de propriile dorințe, abandonezi adevărul și continui cu vechile tale căi, atunci nu te schimbi cu adevărat. Dacă tot ce-I spui lui Dumnezeu când te rogi este „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit”, dar apoi, prin toată purtarea ta, încă alegi, acționezi, practici și trăiești conform propriei voințe, împotrivindu-te adevărului în toate aceste lucruri, atunci, din perspectiva lui Dumnezeu, cum ar trebui să fii definit? Nu te-ai schimbat. Cel puțin, El va spune că nu vrei să te schimbi. Ai putea să-I spui lui Dumnezeu: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit”, dar acestea sunt doar cuvinte spuse în treacăt, nu reprezintă pocăința și mărturisirea care vin din adâncul inimii tale. Nu reflectă o atitudine a celui care-și recunoaște vina și se pocăiește; sunt doar cuvinte goale. Dumnezeu nu ascultă ceea ce spui – El Se uită la ce gândești, planifici și complotezi. Și când Dumnezeu va vedea că baza și principiile

pentru acțiunile tale sunt tot contrare adevărului, va da un verdict adevărat, real și precis în ceea ce te privește. El va spune: „Nu te-ai schimbat și nu te schimbi.” Și când Dumnezeu va spune asta, când Dumnezeu îți va da acest verdict, nu Se va mai preocupa de tine. Și când Dumnezeu nu Se va preocupa de tine, inima îți va fi întunecată în zilele următoare și tu vei fi lipsit de luminare și iluminare în tot ceea ce faci și nu vei fi deloc conștient când vei manifesta o fire coruptă și nici nu vei fi disciplinat pentru asta. Vei merge mai departe, amorțit și mohorât, vei simți că ești pustiu și că nu ai pe ce să te bazezi. Cel mai grav dintre toate, vei continua să te complaci în comportamentul tău arbitrar și nesăbuit și vei continua să-ți lași firea coruptă să se intensifice și să scape de sub control. Asta se va întâmpla. Care va fi consecința finală a unei persoane care acționează în acest fel? Când o persoană se leapădă de adevăr, consecința pe care o aduce asupra sa este că Dumnezeu nu Se va preocupa de ea. Deși este posibil ca Dumnezeu să nu spună nimic sau să nu-ți indice în mod clar ceva, vei putea simți acest lucru. Pe baza gândurilor și ideilor tale, a stărilor tale reale și a atitudinii tale față de adevăr, va fi clar că starea ta generală este una de amorțeală, mohorâre, intransigență și alte asemenea manifestări. Aceste lucruri se reflectă în oameni. Așadar, după ce comparați cu acest lucru viața voastră reală și ceea ce practicați, s-ar putea să vreți să studiați sau să cercetați următoarele: când nu te-ai întors deloc spre Dumnezeu, s-ar putea să-I spui o mulțime de cuvinte dulci, care sună frumos, dar în ce fel de stare și condiție te afli când faci acest lucru? Și când te-ai schimbat cu adevărat, deși s-ar putea să nu te rogi lui Dumnezeu cu vorbe dulci sau care sună frumos, ci doar vorbești puțin, din inimă, în ce fel de stare și condiție te afli atunci? Cele două stări sunt complet diferite. Se poate ca Dumnezeu să nu le indice nimic clar oamenilor în viața lor de zi cu zi sau să nu le vorbească în cuvinte evidente, dar ei ar trebui să poată simți lucrarea Duhului Sfânt și

tot ceea ce face El și fiecare intenție pe care El dorește să o exprime, în viața lor de zi cu zi. Desigur, observatorii pot detecta și aceste lucruri. O persoană care a fost amorțită și grea de cap poate deveni brusc deșteaptă, sau o persoană care este de obicei inteligentă poate deveni brusc amorțită, grea de cap și inutilă. Aceste două stări sau condiții pot apărea în același timp în cazul unei persoane sau la oameni diferiți – este ceva care se întâmplă destul de des. Din aceasta, se poate observa că, în multe cazuri, faptul că o persoană este inteligentă sau nesăbuită nu se referă la creierul, gândurile sau calibrul ei; este stabilit de Dumnezeu. Este clar? (Da.) Nu vei înțelege niciodată aceste lucruri până nu le-ai experimentat. Odată ce le-ai experimentat, vei ști – cu cât este mai profundă experiența ta cu ele, cu atât mai temeinic le vei înțelege și cu atât mai profund le vei aprecia. Intențiile lui Dumnezeu sunt în acțiunile Sale; El nu-ți va oferi nicio indicație evidentă despre acestea și nici nu-ți va spune sau vorbi explicit despre ele, dar acest lucru nu înseamnă că El nu are nicio poziție față de tine. Nu înseamnă că Dumnezeu nu are nicio opinie față de gândurile, ideile, stările sau atitudinile pe care le ai. Când cineva nutrește propriile intenții și planuri personale și când i se întâmplă ceva, când manifestă în mod clar o fire coruptă – acestea sunt exact momentele în care trebuie să reflecteze asupra propriei persoane și să caute adevărul și sunt, de asemenea, momente critice în care Dumnezeu cercetează amănunțit acea persoană. Prin urmare, dacă ești capabil să cauți adevărul, să accepți adevărul și să te pocăiești cu adevărat, acestea sunt momentele care dezvăluie cel mai mult o persoană. În astfel de momente, ar trebui să recunoști că ai o fire coruptă și să fii dispus să te pocăiești cu adevărat. Ar trebui să-I faci o declarație sinceră lui Dumnezeu, mai degrabă decât să fii nepăsător cu El, spunând: „Dumnezeule, îmi pare rău. Am greșit.” Nu de nepăsarea ta are nevoie Dumnezeu de la tine, ci de o atitudine de pocăință sinceră. Dacă ai

dificultăți, Dumnezeu te va ajuta, te va îndruma și te va călăuzi pas cu pas în schimbarea ta, spre calea acceptării și urmăririi adevărului. Desigur, dacă pocăința ta există doar în cuvinte sau dacă intenționezi să te pocăiești și-ți dorești să renunți la intențiile și dorințele tale, dar nu ești sincer în privința asta și nu ai voința de a face acest lucru, Dumnezeu nu te va forța. Când vine vorba de Dumnezeu, nu există „trebuie" în atitudinea Lui față de om; Dumnezeu îți dă libertate, îți dă de ales și așteaptă. Ce așteaptă El? Așteaptă să vadă ce alegere ajungi să faci și dacă intenționezi să te pocăiești. Dacă intenționezi să te pocăiești, când vei face acest lucru? Cum se va manifesta pocăința ta? Dacă intenționezi să te pocăiești și ești dispus să o faci, dar tot încerci să-ți protejezi interesele atunci când acționezi și tot nu vrei să-ți pierzi statutul, atunci se vede limpede că nu te pocăiești cu adevărat, că nu ești sincer în privința asta. Doar îți dorești puțin să te pocăiești, dar nu ești cu adevărat pocăit. Va lucra Dumnezeu în tine, dacă doar intenționezi să te pocăiești, dar nu o faci cu adevărat? Nu va lucra. El va spune: „Ei bine, când intenționezi să te pocăiești?" Nu vei ști. Te va mai întreba Dumnezeu o dată? Nu – El va spune: „Așadar, nu te pocăiești cu adevărat. Voi aștepta, atunci." Este posibil să nu intenționezi să te pocăiești, este posibil să nu fii dispus să o faci sau să renunți la statutul și interesele tale. Bine, atunci. Dumnezeu îți dă libertate, iar tu poți să alegi ce vrei. Dumnezeu nu te va forța. Dar există un fapt pe care trebuie să îl iei în considerare, la fel ca ninivitenii, dacă nu te schimbi și nu te pocăiești, ce va rezulta din asta? Vei fi distrus. Dacă, în prezent, doar intenționezi să te pocăiești, dar nu ai întreprins nicio acțiune reală în această direcție, atunci Dumnezeu nu Se va preocupa de tine. De ce nu Se va preocupa de tine? Dumnezeu spune: „Nu ești autentic, nu-ți declari poziția și inima ta încă ezită." După o clipă de gândire, ai putea spune că ești dispus să te pocăiești, dar acesta este doar un gând al tău, o declarație goală, fără nicio acțiune sau niciun plan concret.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu spune: „Pe oamenii ca tine îi voi da, pur și simplu, la o parte. Nu Mă interesezi. Fă cum vrei!” Când, într-o zi, îți vei da seama: „O, nu, trebuie să mă pocăiesc”, cum ar trebui să procedezi? Dumnezeu nu Se va lăsa păcălit de acele cuvinte ale tale și nu Se va apuca orbește să lucreze, spunând: „El intenționează să se pocăiască, așa că acum trebuie să-l binecuvântez, nu-i așa?” Dumnezeu nu va face asta. Ce va face El? Te va cerceta. Intenționezi să te pocăiești, îți dorești să te pocăiești, iar cerința ta e puțin mai intensă decât înainte, dar cine știe cât va dura până când o vei face cu adevărat. Dacă nu ai făcut pași concreți sau nu ai un plan concret să practici pocăința, asta nu e pocăință adevărată. Trebuie să iei măsuri reale. Odată ce ai luat o măsură reală, lucrarea lui Dumnezeu va urma. Nu există principii pentru lucrarea lui Dumnezeu și modul în care-i tratează pe oameni? Când Dumnezeu Se apucă să lucreze, o persoană obține luminarea, ochii îi strălucesc, este capabilă să înțeleagă adevărul și să intre în realitate, iar câștigurile ei se înmulțesc de o sută, de o mie de ori. Odată ce se întâmplă acest lucru, ești cu adevărat binecuvântat. Așadar, pe ce temelie trebuie să se bazeze oamenii pentru a realiza aceste lucruri? (Pe cea a abilității de a se pocăi cu adevărat.) Așa este. Când oamenii chiar renunță la propriile interese și dorințe, când se pocăiesc cu adevărat față de Dumnezeu – ceea ce înseamnă că își înăbușă din față faptele rele, renunță la răul lor și la dorințele și intențiile lor, mărturisesc lui Dumnezeu și acceptă cerințele lui Dumnezeu și cuvintele Sale – atunci vor începe să intre în realitatea schimbării lor. Numai aceasta este adevărata pocăință.

Tocmai am avut părtășie despre problemele care se întâlnesc frecvent în cursul urmăririi adevărului de către om și despre acelea pe care cei care urmăresc adevărul le pot recunoaște și pot ajunge să le cunoască. Ele sunt chiar problemele care ar trebui rezolvate. S-ar putea să nu fi explicat sau

analizat prea mult aceste probleme în trecut, s-ar putea să nu fi ajuns nici măcar la concluzii clare despre ele, dar, pentru fiecare dintre pașii pe care îi experimentează omul în procesul de urmărire a adevărului și diferitele comportamente și stări pe care le au în timpul acestui proces, Dumnezeu are cuvinte și lucrări corespunzătoare și modalități și metode relevante de abordare și înlăturare a acestora. Oamenii pot experimenta și înțelege un pic din toate aceste lucruri; ei nu ar trebui să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu sau să nutrească noțiuni sau închipuiri despre Dumnezeu care nu se potrivesc realității. Mai mult, Dumnezeu le dă oamenilor suficientă libertate și suficientă autoritate pentru a face alegeri cu privire la fiecare pas, fiecare mod de a acționa și fiecare mod de a practica implicat în urmărirea adevărului – El nu îi constrânge pe oameni. Și, deși aceste cuvinte și cerințe sunt tipărite și cu toate că se vorbește despre acestea într-un limbaj clar și precis, totuși, rămâne la latitudinea fiecărei persoane să aleagă liber modul în care va aborda aceste adevăruri. Dumnezeu nu forțează oamenii. Dacă ești dispus să urmărești adevărul, atunci ai speranță să fii mântuit. Dacă nu ești dispus să urmărești adevărul, dacă nu îți pasă de aceste adevăruri și le respingi, dacă nu ești deloc interesat de aceste moduri de a practica urmărirea adevărului, este bine și așa. Dumnezeu nu te va forța. Este bine, de asemenea, dacă ești dispus doar să trudești pentru Dumnezeu. Atâta vreme cât nu încalci principiile, casa lui Dumnezeu îți va permite să faci propria alegere. Deși urmărirea adevărului este inextricabil aferentă dobândirii mântuirii și strâns legată de aceasta, încă sunt destui oameni neinteresați să urmărească adevărul, care nu se gândesc și nu au intenția, nici planuri să facă asta. Sunt, atunci, acești oameni condamnați? Nu neapărat. Dacă acești oameni îndeplinesc cerințele casei lui Dumnezeu în îndeplinirea îndatoririlor lor, ei și le pot îndeplini în continuare acolo. Casa lui Dumnezeu nu îți va răpi dreptul de a îndeplini o datorie pentru că nu

urmărești adevărul. Însă, până astăzi, îndeplinirea datoriei în acest fel a fost clasificată drept „trudă”. „Trudă” este un mod frumos de a o spune, este termenul pe care îl folosește casa lui Dumnezeu, dar, de fapt, s-ar putea folosi, pur și simplu, expresia „a face o treabă”. Unii dintre voi ar putea spune: „Când faci o treabă, ți se plătește un salariu.” Da, poți primi salariu pentru că muncești. Așadar, care este salariul tău? Toate harurile pe care Dumnezeu ți le-a dat – acesta este salariul tău. Cât despre urmărirea adevărului, orice intenționezi, plănuiești sau îți dorești să faci, îți spun limpede acum că ești liber. Poți să urmărești adevărul, este în regulă; dacă nu, e bine și asta. Dar ultimul lucru pe care vi-l voi spune este că omul poate fi mântuit doar prin urmărirea adevărului. Dacă nu urmăriți adevărul, speranța voastră de a fi mântuiți este nulă. Acesta este faptul pe care vi l-aș spune. Trebuie să vi se spună acest fapt, astfel încât să fie în mod clar, expres, precis și distinct însemnat în inima voastră – ca să puteți ști clar în inima voastră pe ce temelie se bazează speranța mântuirii. Dacă te mulțumești doar să trudești, gândind: „Lucrurile sunt în regulă dacă pot să-mi îndeplinesc datoria și să nu fiu exclus din casa lui Dumnezeu; nu trebuie să mă deranjez cu ceva atât de greu ca urmărirea adevărului”, va fi valabilă această părere a ta? Deși mai crezi în Dumnezeu acum sau îndeplinești o datorie, ești convins că Îl poți urma pe Dumnezeu până la capăt? Indiferent de orice, să urmărești adevărul este o chestiune importantă în viață, este mai importantă decât să te căsătorești și să ai copii, decât să-ți crești fiii și fiicele, decât să-ți trăiești viața și să faci avere. Este chiar mai importantă decât îndeplinirea unei datorii și urmărirea unui viitor în casa lui Dumnezeu. În definitiv, urmărirea adevărului este cel mai însemnat lucru din calea vieții unei persoane. Dacă nu ați dezvoltat încă un interes pentru urmărirea adevărului, nimeni nu vă va da un verdict și nu va spune că nu veți urmări adevărul în viitor. Nici Eu nu voi da un verdict în ceea ce vă

privește și nu voi spune că, dacă nu urmăriți adevărul acum, nu o veți face niciodată în viitor. Nu asta se întâmplă. Nu există o astfel de relație logică; nu aceasta e realitatea. Orice ar fi, sper ca, în viitorul apropiat sau chiar în acest moment, să puteți porni pe calea urmăririi adevărului, să deveniți oameni care urmăresc adevărul și să vă numărați printre cei care au speranță la mântuire.

Urmărirea adevărului este direct legată de dobândirea mântuirii, așa că subiectul urmăririi adevărului nu este unul neînsemnat. Deși poate fi un subiect comun, este relevant pentru foarte multe adevăruri. De fapt, acest subiect este strâns legat de perspectivele și destinul omului și, cu toate că avem deseori părtășie despre el, oamenilor încă nu le sunt foarte clare diferitele adevăruri și probleme pe care trebuie să le înțeleagă în ceea ce privește urmărirea adevărului. În schimb, ei doar adoptă confuzi diverse comportamente și abordări pe care oamenii le consideră bune, precum și unele gânduri și opinii pe care oamenii le consideră relativ active, inspirate și pozitive, urmărindu-le ca fiind adevărul. Aceasta este o greșeală îngrozitoare. Există multe lucruri pe care oamenii le consideră bune, drepte și corecte și care, ca să o spunem cu exactitate, nu sunt adevărul. Unele dintre ele pot, cel mult, să fie în acord cu adevărul, dar nu se poate spune că sunt adevărul. Majoritatea oamenilor au înțelegeri profund greșite cu privire la urmărirea adevărului și nutresc destul de multe înțelegeri false și părtiniri față de acest lucru. De aceea este necesar ca noi să avem clar părtășie în acest sens și să îi facem pe oameni să înțeleagă adevărurile pe care le conține și pe care se cuvine să le înțeleagă și problemele pe care se cuvine să le rezolve. Aveți vreo părere privind conținutul specific legat de urmărirea adevărului despre care tocmai am avut părtășie? Aveți vreun plan sau vreo intenție? Acum, că am oferit prin părtășia noastră o definiție mai exactă pentru ceea ce înseamnă a urmări adevărul, mulți oameni sunt puțin

nedumeriți de lucrurile pe care obișnuiau să le facă și să le manifeste, precum și de ceea ce intenționează să facă în viitor. Sunt supărați, iar unii chiar simt că nu au nicio speranță și că sunt în pericol de a fi eliminați. Dacă am avut în mod clar părtășie despre adevăr și, totuși, oamenii se simt apatici, este corectă starea lor? Este normală? (Nu, nu este normală.) Dacă ai fi urmărit adevărul înainte și ai fi primit confirmarea acestui lucru, ascultând această părtășie, nu te-ai fi simțit mai energic? (Ba da.) Așadar, de ce să se simtă oamenii apatici? Care este sursa acestei apatii? Cu cât părtășia despre adevăr e mai clară și mai transparentă, cu atât mai mult ar trebui oamenii să aibă o cale – așadar, de ce se simt oamenii apatici, dacă au cu atât mai mult o cale? Nu este o problemă aici? (Ba da.) Ce problemă? (Dacă o persoană știe că este bine să urmărească adevărul, dar nu este dispusă să-l urmărească, este din cauză că nu iubește adevărul.) Oamenii nu iubesc adevărul și nici nu intenționează să-l urmărească – de aceea se simt apatici. Și cum rămâne cu acțiunile lor anterioare? (Sunt condamnate.) „Condamnate” nu este tocmai cuvântul potrivit – ca să fim exacți, acțiunile lor anterioare nu au fost recunoscute. Ce fel de rezultat este acela, când acțiunile omului nu sunt recunoscute? Ce se întâmplă când acțiunile unei persoane rămân nerecunoscute? Ce înseamnă asta? Este simplu – dacă acțiunile unei persoane nu sunt recunoscute, asta arată că ea nu urmărește adevărul și că, în schimb, urmărește lucruri pe care omul le consideră drepte și bune și că încă trăiește după noțiunile și închipuirile ei. Nu asta se întâmplă? (Ba da.) Asta se întâmplă. Când acțiunile oamenilor nu sunt recunoscute de Dumnezeu, ei se supără. În astfel de momente, nu au ei ceva dintr-o cale de practică pozitivă și corectă? Ar fi corect ca un om să devină negativ, să-și abandoneze datoria și să renunțe la sine însuși, ca fiind lipsit de speranță, doar pentru că acțiunile lui nu au fost recunoscute? Este aceasta calea corectă de practică? (Nu.) Nu este calea corectă de practică. Când

unei persoane i se întâmplă așa ceva și ea își descoperă problemele, ar trebui să-și schimbe imediat modul de a acționa. Dacă, prin părtășia noastră despre ce înseamnă să urmărești adevărul, descoperi că acțiunile și comportamentele tale anterioare nu au avut nicio legătură cu urmărirea adevărului, atunci, indiferent dacă te supără sau nu, primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să-ți schimbi vechile moduri și metode greșite de practică, precum și calea incorectă a ceea ce urmărești. Ar trebui să schimbi imediat aceste lucruri. Când acțiunile lor anterioare sunt respinse și nerecunoscute de Dumnezeu, când El spune că aceste acțiuni au fost doar trudă și că nu au nimic de-a face cu urmărirea adevărului, unii oameni se vor gândi: „O, noi, oamenii, suntem într-adevăr nesăbuiți și orbi. Nu înțelegem adevărul și nu putem vedea lucrurile așa cum sunt – și, în tot acest timp, am crezut că practicam adevărul, că îl căutam și Îl mulțumeam pe Dumnezeu. Abia acum aflăm că lucrurile pe care le-am făcut în așa-numita noastră «urmărire a adevărului» au fost doar comportamente umane bune – erau doar lucruri pe care oamenii le fac pe baza diferitelor abilități instinctive, calibre și talente ale trupului lor. Sunt departe de esența, definiția și cerințele urmăririi adevărului; pur și simplu nu au nimic de-a face cu asta. Ce ar trebui să facem în această privință?” Aceasta este o problemă majoră și ar trebui rezolvată. Care este modalitatea de a o rezolva? Întrebarea a fost pusă: având în vedere că au fost respinse în unanimitate abordările și comportamentele pe care oamenii le considerau anterior ca fiind bune, iar Dumnezeu nu le pomenește și nici nu le-a definit ca urmărire a adevărului, ce este, atunci, urmărirea adevărului? Pentru a răspunde la această întrebare, omul trebuie să citească rugându-se, cu atenție, definiția urmăririi adevărului și să găsească o modalitate de a practica din acea definiție și să o transforme în realitatea vieții lui. În trecut, oamenii nu au practicat urmărirea adevărului, așa că, de acum înainte,

trebuie să ia definiția urmăririi adevărului ca bază și temelie a comportamentului lor. Așadar, care este definiția urmăririi adevărului? Este aceasta: să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Acest lucru nu putea fi exprimat mai clar sau mai explicit. Care au fost toate acțiunile și comportamentele anterioare ale omului? Au fost conform cuvintelor lui Dumnezeu, având drept criteriu adevărul? Gândește-te la trecut – au fost? (Nu.) Se poate spune că astfel de acțiuni și comportamente sunt foarte rare; practic, nu se găsesc nicăieri. Așadar, oare omul chiar nu a realizat nimic în atâția ani de credință în Dumnezeu, citind și având părtășie despre cuvintele Lui? Nu au practicat oamenii niciun singur lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu? Spre ce e îndreptată definiția despre care am vorbit aici: „Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu”? Ce problemă este menită să rezolve? Spre care dintre problemele omului și dintre aspectele firii-esenței sale este îndreptată? S-ar putea ca oamenii să înțeleagă acum definiția urmăririi adevărului, dar când vine vorba de motivul pentru care acțiunile lor anterioare nu au fost recunoscute și de ce au fost definite ca nefiind urmărirea adevărului, aceste lucruri rămân neclare, de neînțeles și obscure pentru ei. Unii vor spune: „Am renunțat la foarte multe de când am acceptat numele lui Dumnezeu: am renunțat la familii și la slujbele noastre și ne-am abandonat perspectivele. Unii dintre noi au demisionat de la locuri de muncă bune; unii dintre noi au abandonat familii fericite; unii dintre noi au avut cariere importante și bine plătite, cu perspective nenumărate, și au renunțat la toate. Acestea sunt lucrurile la care am renunțat. De când am ajuns să credem în Dumnezeu, am învățat să fim smeriți, răbdători și toleranți. Nu ne luăm la ceartă cu ceilalți atunci când interacționăm cu ei, ne străduim să rezolvăm toate problemele care

apar în biserică și facem tot posibilul pentru a ne ajuta cu dragoste frații și surorile ori de câte ori au dificultăți. Evităm să facem rău altora și evităm, pe cât posibil, să dăunăm intereselor altor persoane. Oare aceste abordări chiar nu au nimic de-a face cu urmărirea adevărului?" Gândiți-vă cu atenție, acum: de ce anume sunt legate renunțările, sacrificiile, eforturile, toleranța, răbdarea și chiar suferința omului? Cum se realizează aceste lucruri? Pe ce se bazează ele? Ce forță motivatoare îi impulsionează pe oameni să facă aceste lucruri? Reflectați la asta. Nu sunt aceste lucruri demne de cugetare profundă? (Ba da.) Ei bine, din moment ce sunt demne de cugetare profundă, haideți să le explorăm și să le cercetăm astăzi; să vedem dacă aceste lucruri pe care omul le-a considerat dintotdeauna bune, drepte și nobile au sau nu vreo legătură cu urmărirea adevărului.

Vom începe prin a examina renunțările, eforturile și prețurile pe care le plătește omul. Indiferent de contextul sau mediul acestor renunțări, eforturi și prețuri, de unde vine principala forță motivatoare pentru aceste lucruri? În rezumatul făcut de Mine, există două surse. Prima este atunci când oamenii, cu ideile și noțiunile lor, gândesc: „Dacă tu crezi în Dumnezeu, ar trebui să renunți, să te sacrifici și să plătești un preț pentru El. Lui Dumnezeu Îi place când oamenii fac asta. Nu-I place când oamenii se răsfață în confort și urmăresc lucruri lumești sau când rămân indiferenți și continuă să-și trăiască viața după ce au pretins că-I acceptă numele și devin adepții Săi. Lui Dumnezeu nu-I place când oamenii fac asta." În ceea ce privește voința subiectivă a oamenilor, acest gând este o certitudine. Oricare ar fi motivul unui om pentru a-L accepta pe Dumnezeu și noua Sa lucrare, voința lui subiectivă încuviințează să acționeze în acest fel, crezând că lui Dumnezeu Îi place doar atunci când oamenii acționează astfel și că ei vor primi fericirea și mulțumirea lui Dumnezeu doar acționând în acest fel. Ei cred că atâta vreme cât oamenii se luptă cu asiduitate, depun eforturi și se

străduiesc fără să ceară nimic în schimb și că atât timp cât își ignoră binele sau răul ca să plătească un preț și continuă să facă eforturi, să plătească un preț, să se sacrifice și să se ofere lui Dumnezeu, atunci El va fi cu siguranță fericit. Și așa, odată ce un om crede asta, își pleacă fruntea fără să se gândească de două ori și, indiferent de toate celelalte, renunță la tot ce poate renunța, oferă tot ce poate oferi și îndură orice suferință pe care o poate îndura. Oamenii pun în aplicare aceste abordări, dar a ridicat vreunul dintre ei capul pentru a-L întreba pe Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt lucrurile pe care le fac eu ceea ce ai Tu nevoie? Dumnezeule, îmi recunoști sacrificiile, eforturile, suferința și prețurile pe care le-am plătit?" Oamenii nu-L întreabă niciodată asta pe Dumnezeu și, fără să știe care este reacția sau atitudinea Lui, continuă să depună eforturi, să ofere și să se sacrifice cu pasiune, crezând că Dumnezeu va fi fericit și mulțumit doar dacă ei suferă în acest fel. Unii oameni merg atât de departe încât renunță să mai mănânce găluști, temându-se că Dumnezeu ar fi nefericit dacă ei le-ar mânca. În schimb, mănâncă pâine de porumb făcută la aburi, crezând că a mânca găluști înseamnă a se răsfăța în confort. Se simt în largul lor doar când mănâncă pâine de porumb făcută la aburi, pâine râncedă și legume murate, iar când se simt în largul lor, cred că Dumnezeu sigur este mulțumit. Își confundă sentimentele, bucuria, tristețea, mânia și fericirea cu sentimentele lui Dumnezeu, cu bucuria, tristețea, mânia și fericirea Lui. Nu este absurd? Mulți oameni tratează lucrurile pe care omul le consideră corecte ca fiind adevărul și I le impun lui Dumnezeu, descriindu-le drept cerințele lui Dumnezeu pentru om, pentru că asta cred toți oamenii. Și, atât timp cât oamenii au o astfel de credință, este foarte probabil și natural ca ei, fără să-și dea seama, să caracterizeze acele afirmații, comportamente și abordări drept adevăr. Și pe măsură ce oamenii stabilesc că acele lucruri sunt adevărul, vor crede că ele sigur sunt principiile de practică pe care trebuie

să le respecte omul și că, dacă o persoană le practică și le respectă în acest fel, ea pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, urmărește adevărul și, desigur, urmează voia Lui. Și din moment ce oamenii „urmează voia lui Dumnezeu", oare greutățile lor nu merită osteneala? Nu plătesc corect acest preț? Nu este acesta un lucru de care Dumnezeu este mulțumit și pe care-l pomenește? Oamenii ar crede că este, cu siguranță. Aceasta este distanța și distincția dintre ceea ce omul crede că este „adevărul" și cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii clasifică în mod uniform drept adevăr tot ceea ce, în noțiunile și închipuirile lor, corespunde caracterului moral uman și este bun, nobil și corect, apoi continuă să acționeze și se străduiesc să practice în această direcție, în timp ce au cerințe stricte de la ei înșiși. Ei cred că, astfel, urmăresc adevărul, că nu sunt decât persoane care urmăresc adevărul și că, desigur, sunt și categoric persoane care pot fi mântuite. Realitatea este că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu nu au nimic de-a face cu acele lucruri pe care oamenii le consideră bune, corecte și pozitive. Totuși, chiar și atunci când oamenii citesc și țin cuvintele lui Dumnezeu în mâini, ei consideră tot ceea ce – în noțiunile lor – este bun, drept, frumos, binevoitor, pozitiv și susținut de om ca fiind adevărul, ca fiind lucruri pozitive și le urmăresc neobosit, nu doar cerându-și să le urmărească și să le atingă, dar cerând și ca alții să facă asta. Oamenii confundă neobosit cu adevărul lucrurile pe care omul le consideră bune, apoi le urmăresc potrivit standardelor și direcției impuse de acele lucruri și, astfel, cred că ei urmăresc deja adevărul-realitate și îl trăiesc. Acest este un aspect al înțelegerilor greșite pe care le au oamenii despre urmărirea adevărului. Această înțelegere greșită înseamnă că oamenii iau ceea ce cred ei – în noțiunile lor – a fi bun, corect și pozitiv drept standardele lor, înlăturând cerințele lui Dumnezeu de la om și cerințele și standardele cuvintelor Sale. Oamenii confundă cu adevărul aceste lucruri pe care, în noțiunile lor, le consideră corecte și bune, și nu

doar atât – se supun acestora și le și urmăresc. Nu este aceasta o problemă? (Ba da.) Este o problemă cu gândurile și părerile omului. Ce anume îi motivează pe oameni când fac aceste lucruri? Care este cauza principală care îi determină să aibă aceste idei și înțelegeri false? Cauza principală este că oamenii cred că lui Dumnezeu Îi plac aceste lucruri, așa că I le impun. De exemplu, cultura tradițională le spune oamenilor să fie harnici și chibzuiți; hărnicia și chibzuința sunt merite umane. „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață" este un alt merit, precum este și „Fă cum poruncește stăpânul tău, altfel nu vei câștiga nimic, nici măcar din cele mai minuțioase eforturi ale tale" și alte asemenea idei. În fiecare rasă și grup, oamenii cred că tot ceea ce consideră că este bun, drept, pozitiv, activ și inspirat este adevărul și tratează aceste lucruri ca fiind adevărul, înlocuind toate adevărurile pe care le-a exprimat Dumnezeu. Ei confundă lucrurile în care omul crede cu fermitate, și care sunt ale Satanei, cu adevărul și standardele cerințelor lui Dumnezeu. Ceea ce urmăresc ei se îndreaptă către idealurile, direcțiile și țelurile pe care și le imaginează și le consideră corecte. Aceasta este o greșeală groaznică. Aceste lucruri care provin din noțiunile și închipuirile omului nu sunt deloc conforme cuvintele lui Dumnezeu și sunt întru totul contrare adevărului.

Voi da câteva exemple de oameni care confundă cu adevărul lucruri pe care, în noțiunile lor, le consideră a fi bune și corecte, astfel încât această idee să nu fie atât de abstractă, iar voi să o puteți înțelege. De exemplu: unele femei nu se mai machiază și nu mai poartă bijuterii după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu. Își lasă machiajul și bijuteriile deoparte, considerând că se cuvine ca aceia care cred în Dumnezeu să se poarte frumos și că nu pot să se machieze sau să se îmbrace elegant. Unii oameni dețin mașini, dar nu le conduc, ci merg cu bicicleta. Ei cred că a conduce înseamnă să se răsfețe în confort. Unii oameni au bani să mănânce carne,

dar nu o fac, gândindu-se că dacă ar mânca întotdeauna carne și ar veni o vreme în care împrejurările nu le-ar mai permite să o mănânce, ar deveni negativi și slabi și L-ar trăda pe Dumnezeu. Așadar, preventiv, învață să îndure lipsa ei. Alții cred că, în calitate de credincioși în Dumnezeu, trebuie să pară manierați, așa că își cântăresc defectele și obiceiurile proaste și se străduiesc să-și schimbe tonul vocii, își înfrânează temperamentul și fac tot posibilul să devină rafinați, și nu vulgari. Ei cred că, odată ce o persoană a ajuns să creadă în Dumnezeu, trebuie să se limiteze și să se înfrâneze, că trebuie să fie o persoană bună și manierată în ochii celorlalți. Ei cred că, făcând asta, plătesc un preț, Îl mulțumesc pe Dumnezeu și practică adevărul. Unii oameni se gătesc și ies din când în când la cumpărături și se simt vinovați atunci când fac acest lucru. Consideră că acum cred în Dumnezeu și nu pot să poarte machiaj, să se gătească și să poarte haine frumoase. Cred că dacă se machiază, se gătesc și poartă haine frumoase, Dumnezeu îi va detesta și nu-i va plăcea. Ei cred că lui Dumnezeu Îi place omenirea primitivă, că lui Dumnezeu nu-I place industria, nici știința modernă, nici vreo tendință. Ei cred că urmăresc adevărul doar dacă renunță la urmărirea acestor lucruri. Nu este aceasta o înțelegere denaturată? (Ba da.) Au citit acești oameni cu atenție cuvintele lui Dumnezeu? Au luat ei cuvintele Lui drept adevărul? (Nu.) Și, din moment ce nu au luat cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, îl urmăresc ei? (Nu.) De aceea, aceste abordări și manifestări reprezintă pur și simplu oameni care confundă cu adevărul lucrurile pe care le consideră, în noțiunile lor, drepte și bune și le folosesc pentru a-l înlocui. Ei practică aceste lucruri cu pasiune, după care cred că urmăresc adevărul și că sunt oameni care au adevărul-realitate. De exemplu, există oameni care nu s-au uitat la niciun program de televiziune, nu au urmărit știrile și nici nu au ieșit la cumpărături de când au ajuns să creadă în Dumnezeu. Au dormit multe nopți în căpițe de fân și și-au

petrecut multe zile stând prin bordeie pentru că au răspândit Evanghelia și și-au îndeplinit îndatoririle. Au avut multe dureri de stomac din cauză că au mâncat alimente reci, au slăbit multe kilograme și au suferit mult din cauza lipsei de somn și a unei diete neîndestulătoare. Ei știu toate aceste lucruri foarte bine, le țin evidența rând pe rând. De ce păstrează consemnări atât de exacte ale acestor lucruri? Motivul este că ei cred că aceste comportamente și abordări înseamnă că practică adevărul și Îl mulțumesc pe Dumnezeu și că, dacă obțin toate aceste comportamente bune, Dumnezeu le va aproba. Și, astfel, oamenii nu se plâng și practică aceste lucruri fără ezitare. Nu obosesc niciodată să vorbească despre ele, să le reia și să și le aducă aminte și își simt inima foarte împlinită. Dar, totuși, când se confruntă cu încercările lui Dumnezeu, când mediul pe care El îl rânduiește nu este așa cum își doresc ei să fie, când ceea ce le cere El și acțiunile Lui nu se conformează noțiunilor lor, atunci lucrurile pe care acești oameni le consideră a fi drepte, precum și prețurile pe care le plătesc și practicile lor nu vor fi de niciun folos. Aceste lucruri nu îi vor ajuta, nici măcar câtuși de puțin, să se supună lui Dumnezeu sau să-L cunoască în mediile cu care se confruntă. Dimpotrivă, acestea vor deveni piedici și obstacole pentru intrarea lor în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și supunerea față de El. Motivul acestui fapt este că oamenii nu au învățat niciodată că lucrurile pe care ei le cred corecte nu sunt, în principiu, adevărul și că ceea ce practică nu reprezintă urmărirea adevărului. Așadar, ce au oamenii de câștigat din aceste lucruri? Doar un fel de comportament bun. Oamenii nu vor câștiga adevărul și viața de pe urma lor. Și, totuși, cred în mod eronat că aceste comportamente bune sunt adevărul-realitate și se simt și mai hotărâți când stabilesc faptul că aceste lucruri pe care le consideră corecte în noțiunile lor sunt adevărul și lucruri pozitive și, în consecință, acea determinare prinde rădăcini în inima lor. Cu cât oamenii se închină mai mult la aceste lucruri pe

care le consideră corecte în noțiunile lor și cred orbește în ele, cu atât mai mult resping adevărul și cu atât mai mult se îndepărtează de cerințele lui Dumnezeu și de cuvintele Sale. Și, în același timp, cu cât oamenii plătesc mai multe prețuri, cu atât mai mult cred că ei câștigă capital și că sunt calificați pentru a fi mântuiți și a primi făgăduința lui Dumnezeu. Nu este acesta un cerc vicios? (Ba da.) Care este rădăcina acestei probleme? Cine este principalul vinovat? (Oamenii care-și confundă noțiunile cu lucruri pozitive și înlocuiesc cuvintele lui Dumnezeu cu ele.) Oamenii înlocuiesc cuvintele lui Dumnezeu cu propriile noțiuni, lasă deoparte cuvintele lui Dumnezeu și, în esență, le ignoră. Cu alte cuvinte, ei nu consideră deloc cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul. Este sigur să spunem că oamenii, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, pot citi cuvintele Lui, dar, cu toate acestea, ceea ce urmăresc, aleg și practică se bazează tot pe noțiunile și închipuirile omului și nu au pornit pe calea credinței în Dumnezeu, conform cuvintelor și cerințelor Lui. De unde, mai exact, izvorăște problema oamenilor care cred în Dumnezeu pe baza propriilor noțiuni și închipuiri? De unde apar noțiunile și închipuirile omului? De unde provin? Se poate spune că ele provin în primul rând din cultura tradițională și din moștenirea omului, precum și din condiționarea și influența lumii religioase. Noțiunile și închipuirile omului sunt direct legate de aceste lucruri.

În gândurile și opiniile lor, ce alte lucruri consideră oamenii a fi bune, corecte și pozitive? Puteți să începeți și să numiți câteva ca exemple. Oamenii deseori spun: „Cei buni au o viață liniștită” și „Oamenii candizi vor triumfa mereu” – acestea sunt câteva, nu? (Da.) Și mai sunt: „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău; aceste lucruri vor fi răsplătite, vremea încă nu a sosit”, „A persista în rău aduce autodistrugerea”, „Dumnezeu mai întâi îl înnebunește pe cel pe care-l va distruge”, „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață”, „A urmări altceva e neînsemnat, cărțile le

excelează pe toate” și așa mai departe. Toate aceste cuvinte diavolești sunt dezgustătoare. Mă cuprinde furia când aud astfel de cuvinte, dar oamenii le spun foarte ușor. De ce pot să zică atât de ușor aceste cuvinte? Cum de Eu par să nu le pot spune? Nu-mi plac aceste cuvinte, aceste zicale. Faptul că le aveți la îndemână, că vi se rostogolesc de pe limbă și felul în care le recitați atât de ușor demonstrează că adorați în mod special aceste lucruri și le veneraţi. Veneraţi aceste lucruri goale, iluzorii, ireale, și, în același timp, le socotiți drept mottouri și ca principii, criterii și fundament pentru acțiunile voastre. Și apoi, chiar considerați că și Dumnezeu crede aceste lucruri și că ale Sale cuvinte sunt doar o abordare diferită a acestor idei și că aceste lucruri sunt sensul general al cuvintelor Sale: o chemare ca oamenii să fie buni. Este corect acest punct de vedere? Reprezintă aceste lucruri sensul cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurile pe care le exprimă El? Deloc; ceea ce vrea Dumnezeu să spună nu are nimic de-a face cu aceste lucruri. Prin urmare, atitudinea oamenilor față de adevăr trebuie să se schimbe, iar modul în care recunosc ei adevărul trebuie corectat – ceea ce înseamnă că standardul după care poziționează adevărul trebuie corectat și schimbat. În caz contrar, le va fi greu să accepte adevărul și nu vor avea nicio modalitate de a porni pe calea urmăririi lui. Ce este adevărul? În linii mari, toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Mai precis, atunci – care este adevărul? V-am mai spus. Ce am spus? („Adevărul este criteriul pentru comportamentul omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a treia)”).) Aveți dreptate. Adevărul este criteriul pentru comportamentul omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Așadar, are adevărul vreo legătură cu lucrurile pe care oamenii, în noțiunile lor, le consideră drepte și bune? (Nu are.) De unde provin acele lucruri umane? (Din filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești și din unele

gânduri insuflate omului de cultura tradițională.) Așa este. Mai exact, aceste lucruri provin de la Satana. Și cine sunt oamenii eminenți și celebri care i-au insuflat aceste lucruri omului? Nu sunt ei Satana? (Ba da.) Toți acei patriarhi ai voștri sunt Satana – ei sunt Satana, în carne și oase. Uitați-vă doar la acele zicale pe care le adoptă chinezii: „Ce bucurie aduce un prieten venit de departe”, „Odată ce ai sosit, ai putea la fel de bine să rămâi”, „Nu călători departe, cât timp părinții tăi mai sunt în viață”, „Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de orice altceva”, „Dintre cele trei impietăți filiale, a nu avea un moștenitor este cea mai gravă”, „Despre morți numai de bine”, „Când o persoană se apropie de moarte, cuvintele ei sunt adevărate și blânde”. Analizați cu atenție aceste cuvinte – reprezintă vreunul dintre ele adevărul? (Nu.) Toate sunt sofisme și cuvinte diavolești. Spuneți-Mi, cât de nesăbuiți trebuie să fie oamenii care confundă aceste sofisme și cuvinte diavolești cu adevărul, după ce au acceptat lucrarea lui Dumnezeu? Au acești oameni capacitatea de a înțelege adevărul? (Nu.) Asemenea oameni sunt absurzi și complet incapabili să înțeleagă adevărul. Și voi, după ce ați citit acum atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, nu aveți un pic de cunoaștere a adevărului? (Ba da, avem.) De unde vine adevărul? (Vine de la Dumnezeu.) Adevărul vine de la Dumnezeu. Să nu credeți niciun cuvânt care nu este rostit de Dumnezeu. Acele filosofii satanice pentru interacțiuni lumești și acele idei din cultura tradițională nu sunt adevărul și nu trebuie să priviți oamenii și lucrurile, sau să vă comportați și să acționați conform lor, sau cu astfel de lucruri drept criterii ale lor, pentru că nu vin de la Dumnezeu. Atât timp cât ceva vine de la om, nu contează dacă este din cultura tradițională sau de la vreo persoană faimoasă sau dacă este un produs al educației sau al societății, sau din ce dinastie sau rasă de oameni provine – nu este adevărul. Totuși, exact acestea sunt lucrurile pe care oamenii le consideră a fi adevărul, pe care le urmăresc

și le practică în locul lui. Și, în tot acest timp, ei cred că practică adevărul și că sunt aproape de a satisface intențiile lui Dumnezeu când, de fapt, exact contrariul este adevărat: când urmărești și practici pe baza acestor lucruri, te îndepărtezi tot mai mult de cerințele lui Dumnezeu și de adevăr.

Este inerent absurd ca oamenii să confunde cu adevărul lucrurile pe care omul le consideră bune și pozitive și să le urmărească de parcă ar fi adevărul. Cum se face că oamenii care au acceptat lucrarea lui Dumnezeu și au citit multe dintre cuvintele Lui pot să mai persiste în a confunda cu adevărul acele lucruri pe care omul le vede bune și să le urmărească de parcă ar fi adevărul? Care este problema aici? Acest lucru este suficient pentru a arăta că oamenii nu înțeleg ce este adevărul și că nu au o cunoaștere reală a acestuia. Acesta este un factor în întrebarea pe care tocmai am adresat-o: „Având în vedere că aceste lucruri nu sunt adevărul, cum pot oamenii să le practice și să creadă că practică adevărul?” Voi vorbi despre un alt factor, unul care abordează firea coruptă a omului. Oamenii cred că lucrurile pe care le consideră bune, corecte și pozitive în noțiunile lor sunt adevărul și, pe această bază, complotează, crezând că atunci când Îl vor mulțumi pe Dumnezeu, iar El va fi fericit, le va dărui binecuvântările pe care le-a promis omului. Nu este acest complot o încercare de a ajunge la o înțelegere cu Dumnezeu? (Ba da.) Într-o privință, oamenii susțin și urmăresc aceste lucruri, deși au o înțelegere falsă și, în același timp, încearcă să facă o înțelegere cu Dumnezeu, după propriile dorințe și ambiții. Nu este acesta un alt factor? (Ba da.) În trecut, am avut frecvent părtășie despre acest factor, așa că nu vom vorbi despre el în detaliu acum. Așadar, vă întreb: când cineva care crede în Dumnezeu renunță, suferă, se sacrifică și plătește un preț pentru Dumnezeu, nu are o intenție și un scop în a face acest lucru? (Ba da.) Există cineva care spune: „Nu-mi doresc nimic și nu cer nimic. Voi renunța, mă voi sacrifica și voi plăti un preț, indiferent de

împrejurări. Asta este tot. Nu am dorințe și ambiții personale. Oricum mă tratează Dumnezeu este bine. Poate sau nu să mă răsplătească – în orice caz, eu am acționat în conformitate cu cerințele Lui, m-am oferit, am renunțat la tot, am plătit un preț și am suferit"? Există astfel de oameni? (Nu.) Până în prezent, nu s-a născut o persoană ca aceasta. Unii ar putea spune: „O astfel de persoană ar trebui să trăiască într-un vid." Chiar dacă o persoană ar trăi într-un vid, nu ar fi așa: tot ar avea o fire coruptă, ambiții și dorințe și tot ar încerca să încheie o înțelegere cu Dumnezeu. Așadar, al doilea factor în această problemă este că oamenii complotează, odată ce tratează drept adevăr lucrurile pe care ei, în noțiunile lor, le consideră corecte. Și care este acel complot? Să practice aceste lucruri ca să le dea la schimb pentru binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis omului și pentru o destinație frumoasă. Ei cred că, atât timp cât ceva este privit de om ca fiind pozitiv, trebuie să fie corect, așa că fac și urmăresc tot ceea ce cred că este corect și consideră că, practicând în acest fel, cu siguranță vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Acesta este complotul omului. Acest al doilea factor se referă exclusiv la oamenii care încearcă să-și satisfacă ambițiile și dorințele și să încheie o înțelegere cu Dumnezeu. Dacă nu crezi acest lucru, încearcă să le interzici oamenilor să facă înțelegeri sau lipsește-i de dorințele și ambițiile lor – determină-i să renunțe la dorințele și ambițiile lor. Își vor pierde imediat energia de a suferi și a plăti un preț. De ce își vor pierde energia de a face aceste lucruri? Pentru că vor simți că și-au pierdut perspectivele și destinul, că nu mai există nicio speranță ca ei să fie binecuvântați și că nu au nimic de câștigat. Ceea ce practică ei nu este adevărul și ceea ce urmăresc nu este adevărul, ci lucruri pe care și le imaginează a fi pozitive și, totuși, atunci când dorințele și ambițiile lor sunt spulberate, nu mai sunt dispuși nici măcar să plătească aceste lucruri. Spune-Mi, ce au oamenii? Au credință adevărată? (Nu.) Pentru a duce lucrurile un pic mai departe, sunt

oamenii loiali? Unii ar putea spune: „Indiferent ce spune Dumnezeu acum, noi Îl urmăm. Indiferent ce spune El, nu devenim negativi sau descurajați și nu dăm înapoi, cu atât mai puțin nu renunțăm. Chiar dacă Dumnezeu nu ne vrea și spune că suntem cei care muncesc și trudesc, că nu suntem oameni care urmăresc adevărul și că nu avem nicio speranță de a fi mântuiți, tot Îl vom urma fără ezitare și vom persista în îndeplinirea îndatoririlor noastre. Nu e asta loialitate? Nu înseamnă a avea credință? A fi loial și a avea credință nu este același lucru cu a urmări adevărul? Nu înseamnă că, într-o oarecare măsură, urmărim adevărul?” Spune-Mi, asta este urmărirea adevărului? (Nu.) Ce înseamnă să spui că nu este urmărirea adevărului? Înseamnă că au fost luate toate „ancorele de salvare” ale omului, că nici măcar nu au paie de care să se prindă. Ce este de făcut atunci? Se poate face ceva? Indiferent dacă pot să facă sau nu ceva în privința asta, cum se simt oamenii după ce aud aceste cuvinte? Se simt extrem de dezamăgiți: „Oare asta chiar înseamnă că nu am nicio speranță de a fi binecuvântat? Ce Doamne iartă-mă se întâmplă?” Oamenii își pierd complet orientarea în aceste împrejurări. Acum că v-au lăsat cuvintele Mele fără nicio „ancoră de salvare”, voi vedea încotro vă îndreptați de aici. Unii spun: „Nu este corect să trudești, să încerci să te tocmești, să ai înțelegeri denaturate, sau să suferi și să plătești un preț – așadar, care anume este lucrul corect de făcut? Indiferent ce va spune Dumnezeu, nu-L vom părăsi. Vom continua să ne îndeplinim îndatoririle. Nu echivalează asta cu practicarea adevărului?” Această întrebare trebuie înțeleasă clar. Deoarece oamenii nu înțeleg adevărul și nutresc întotdeauna înțelegeri denaturate despre ceea ce înseamnă practicarea lui, ei cred că renunțarea, sacrificiul, suferința și plătitul unui preț înseamnă a practica adevărul și a se supune lui Dumnezeu. Aceasta este o eroare groaznică. A practica adevărul înseamnă să practici cuvintele lui Dumnezeu, dar oamenii trebuie să le practice principial –

categoric, nu trebuie să facă acest lucru pe baza noțiunilor și închipuirilor omului. Ceea ce vrea Dumnezeu este o inimă sinceră, o inimă iubitoare de Dumnezeu și o inimă care-L mulțumește. Doar practicarea cuvintelor lui Dumnezeu în acest fel reprezintă practicarea adevărului. Dacă o persoană își dorește întotdeauna să încheie o înțelegere cu Dumnezeu atunci când se sacrifică pentru El și să-și satisfacă ambițiile și dorințele, ea nu practică adevărul, se joacă cu el și-l calcă în picioare și este ipocrită. Așadar, dacă un om este capabil să accepte cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu, nu-L părăsește și persistă în a-și îndeplini datoria, în ciuda faptului că intențiile și dorințele lui de a obține binecuvântări sunt spulberate și cu toate că nu are nimic de așteptat și nimic care să-l motiveze, sunt aceste lucruri echivalente cu urmărirea și practicarea adevărului? Din punctul Meu de vedere, dacă evaluăm acest lucru bazându-ne pe definiția urmăririi adevărului, atunci încă nu este urmărirea adevărului și nu atinge nici pe departe standardul urmăririi lui. Acum că avem o definiție exactă a urmăririi adevărului, ar trebui să o respectăm cu strictețe atunci când evaluăm acțiunile, purtarea și manifestările oamenilor. Ce evaluare poate fi făcută pe baza capacității cuiva de a rămâne cu Dumnezeu și de a persista în a-și îndeplini datoria, deși nu are binecuvântări pe care să le aștepte cu nerăbdare? Că oamenii, ca ființe create, sunt născuți cu două lucruri lăudabile în umanitatea lor și că, dacă vei putea să le folosești, sigur – în cea mai mică măsură – Îl vei urma pe Dumnezeu. Știți care sunt acele două lucruri? (Conștiința și rațiunea.) Corect. Există două lucruri care sunt cele mai valoroase în umanitatea omului – atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, când au un calibru foarte slab și sunt lipsiți de orice cunoaștere sau intrare în ceea ce privește cerințele lui Dumnezeu și adevărul, dar pot, totuși, să-și mențină poziția cu fermitate, care este condiția prealabilă de bază ce le permite să realizeze acest lucru? Ei trebuie să aibă conștiința și rațiunea umanității normale.

Așadar, răspunsul este clar. De vreme ce oamenii nu urmăresc adevărul și nu au nicio dorință sau ambiție de a fi binecuvântați, din moment ce au fost lipsiți de dorința lor de a fi binecuvântați, dacă mai pot să-L urmeze pe Dumnezeu și să-și îndeplinească îndatoririle, pe ce bază o fac? Ce îi motivează? Nu există nicio bază sau motivație pentru acțiunile lor – atât timp cât oamenii au conștiința și rațiunea umanității normale, ei pot face aceste lucruri. Așa stau lucrurile acum: nu înțelegi adevărul, aceasta e realitatea, iar faptul că înțelegi doctrinele este inutil, nu înseamnă că ai intrat în adevărul-realitate. Știi că încercarea de a încheia o înțelegere cu Dumnezeu pentru a-ți urmări perspectivele și destinul este greșită, dar cu adevărat remarcabil ar fi dacă încă ai fi fericit să-L urmezi pe Dumnezeu și să-ți îndeplinești datoria, după ce ai fost privat de urmărirea perspectivelor, a destinului și a dorinței de a fi binecuvântat și după ce aceste lucruri au fost condamnate. Dacă ai fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu fără să fi câștigat adevărul, de ce ar depinde asta? Ar depinde de conștiința și rațiunea ta. Conștiința și rațiunea unei persoane îi pot susține existența, viața și tratamentul normal al oamenilor și lucrurilor. Așadar, care este diferența dintre îndeplinirea datoriei tale bazându-te pe conștiință și rațiune și practicarea adevărului? O persoană care urmărește adevărul se manifestă privind oamenii și lucrurile, comportându-se și acționând în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriu, în timp ce aceia care acționează doar pe baza conștiinței și rațiunii lor s-ar putea să nu urmărească adevărul, dar tot pot să trudească, să-și îndeplinească îndatoririle și să rămână în casa lui Dumnezeu, fără vreo însemnare neplăcută în istoricul lor. De ce depinde asta? Ei privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează pe baza criteriilor conștiinței și rațiunii lor, mai degrabă decât să facă acest lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Așadar, având în vedere acest lucru, dacă doar îți

îndeplinești datoria pe baza conștiinței și rațiunii tale, nu există o diferență între aceasta și urmărirea adevărului? (Ba da.) A îndeplini o datorie bazându-te pe conștiință și rațiune înseamnă să te mulțumești doar să trudești; înseamnă să ai ca standarde lucruri precum să trudești bine, să nu provoci perturbări sau tulburări, să asculți și să te supui, să ai comportamente și relații bune cu ceilalți și să nu ai însemnări neplăcute în istoricul tău. Se ridică asta la nivelul urmăririi adevărului? Nu. Indiferent câte comportamente bune are o persoană, dacă nu are deloc cunoștințe despre firile ei corupte, nici despre răzvrătirea, noțiunile, concepțiile greșite despre Dumnezeu și diferitele ei stări negative, dacă îi este imposibil să înlăture aceste lucruri, dacă îi este imposibil să înțeleagă principiile practicării adevărului și dacă niciuna dintre efuziunile ei de firi corupte nu a fost înlăturată, dacă încă e arogantă și neprihănită de sine, arbitrară și nesăbuită, necinstită și înșelătoare și există momente când chiar devine negativă și slabă și se îndoiește de Dumnezeu și așa mai departe – dacă aceste lucruri încă există în ea, poate să ajungă la adevărata supunere înaintea lui Dumnezeu? Dacă aceste firi corupte mai există în interiorul ei, va putea să experimenteze cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu? Dacă o persoană are doar comportamente bune, este aceasta o manifestare a urmăririi adevărului? (Nu este.) Care sunt cele mai bune lucruri ale omului? Doar conștiința și rațiunea lui; acestea sunt singurele două lucruri pozitive și reprezintă ceea ce este lăudabil la om. Cu toate acestea, niciunul din ele nu are legătură cu adevărul; nu sunt decât cele mai simple condiții prealabile pentru urmărirea adevărului de către om, ceea ce înseamnă că dacă ai conștiința și rațiunea normală a umanității și ești în stare să înțelegi adevărul, vei fi capabil să iei deciziile corecte atunci când ți se va întâmpla ceva. Conștiința și rațiunea pe care le are omul sunt următoarele: Dumnezeu este Domnul creației, iar tu ești o ființă creată; Dumnezeu te-a ales, așa că

este cât se poate de corect să te dedici și să te sacrifici pentru El și să-I asculți cuvintele. Acest „cât se poate de corect” este determinat de conștiința și rațiunea ta – dar ai ascultat cuvintele lui Dumnezeu? Care sunt principiile și metodele din spatele acțiunilor tale? Ai o fire coruptă – te-ai răzvrătit împotriva ei? Ai înlăturat-o? Astfel de lucruri nu au nicio legătură cu ceea ce este „cât se poate de corect”. Dacă nu depășești această bază a ceea ce este cât se poate de corect să faci și cum este corect să acționezi și trăiești în mijlocul parametrilor a ceea ce este „cât se poate de corect”, nu e acesta un efect al conștiinței și rațiunii tale? (Ba da.) Conștiința ta îți spune: „Dumnezeu m-a mântuit, așa că ar trebui să mă sacrific pentru El. Dumnezeu mi-a salvat viața și mi-a dăruit o a doua, așa că este cât se poate de corect să-I răsplătesc dragostea. Dumnezeu este Domnul creației, iar eu sunt o ființă creată, așa că ar trebui să mă supun rânduielilor Sale.” Nu este acesta un efect al conștiinței și rațiunii tale? (Ba da.) Diversele comportamente, moduri de practică, atitudini și opinii care se nasc în oameni datorită efectului conștiinței și rațiunii lor nu depășesc parametrii de care sunt capabile, în mod natural, conștiința și rațiunea lor, iar ei nu reușesc să practice adevărul. Nu-i așa? (Așa este.) Unii oameni pot spune, de exemplu: „Casa lui Dumnezeu m-a înălțat, permițându-mi să îndeplinesc o datorie și mă hrănește, mă îmbracă și se îngrijește de locuința mea. Casa lui Dumnezeu are grijă de fiecare aspect al vieții mele. M-am bucurat de foarte mult din harul lui Dumnezeu, așa că ar trebui să-I răsplătesc dragostea; nu ar trebui să-L tratez pe Dumnezeu superficial în datoria mea, cu atât mai puțin nu ar trebui să fac ceva perturbator sau tulburător. Sunt dispus să mă supun oricărui lucru pe care mi-l rânduiește casa lui Dumnezeu. Nu mă voi plânge, indiferent ce mă pune casa lui Dumnezeu să fac.” Acest tip de declarație este în regulă; nu este destul de ușor pentru un om cu conștiință și rațiune să facă asta? (Ba da.) Se poate ridica la nivelul

practicării adevărului? (Nu poate.) Nu e la înălțimea practicării adevărului. Prin urmare, indiferent cât de nobilă e conștiința unui om sau cât de normală e rațiunea lui, sau dacă este capabil sau nu să facă totul condus de conștiința și rațiunea lui și indiferent cât de cuviincioase și decente sunt acțiunile lui sau cât de mult le admiră alții, nu sunt decât niște bune comportamente umane. Ele pot fi clasificate numai în domeniul bunelor comportamente umane; nu se ridică, în mod fundamental, la nivelul practicării adevărului. Când îți vei baza interacțiunile cu ceilalți pe rațiunea ta, vei avea un limbaj un pic mai blând și nu îi vei ataca pe alții, nu te vei înfuria, nu vei suprima, nu vei controla, nu vei hărțui și nici nu vei căuta să ai un avantaj față de alți oameni și așa mai departe – toate acestea sunt lucruri care pot fi realizate prin rațiunea umanității normale – dar sunt acestea legate de practicarea adevărului? Nu, nu sunt. Sunt lucruri care pot fi realizate prin rațiunea omului și există o anumită distanță între ele și adevăr.

De ce spun că a acționa bazându-te pe conștiință și rațiune nu are legătură cu practicarea adevărului? Voi da un exemplu. Să spunem că o persoană a fost amabilă cu tine, iar tu ești în relații bune cu ea și aceasta acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și apoi îți împărtășește Evanghelia, ceea ce este la fel ca atunci când Dumnezeu o folosește pentru a-ți împărtăși Evanghelia. După ce ai acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu, te simți și mai recunoscător față de ea și îți dorești mereu să o răsplătești. Așadar, îi acorzi un pic de libertate de acțiune în orice faci și, orice i-ai spune, ești mereu deosebit de politicos. Ești deosebit de cuviincios, respectuos și tolerant față de ea și, indiferent ce lucruri rele face sau indiferent de caracterul ei, ești răbdător și grijuliu cu ea, atât de mult încât, ori de câte ori te caută pentru ajutor atunci când se confruntă cu o provocare, o ajuți necondiționat. De ce ai face asta? Ce îți afectează

acțiunile? (Conștiința mea.) Faci acest lucru ca urmare a efectului pe care-l are asupra ta conștiința. Acest efect al conștiinței tale nu poate fi numit pozitiv sau negativ; tot ce se poate spune este că ai conștiință și puțină umanitate și că, atunci când cineva este amabil cu tine, ești recunoscător și îl răsplătești. Din această perspectivă, ești o persoană în regulă. Dar dacă ar fi să evaluăm acest lucru folosind adevărul, am putea ajunge la o concluzie diferită. Să presupunem că, într-o zi, acea persoană face rău și va fi îndepărtată din biserică, iar tu continui să o evaluezi folosindu-ți conștiința și spui: „Ea a fost cea care mi-a împărtășit Evanghelia. Nu-i voi uita bunătatea cât timp voi trăi; dacă nu ar fi fost ea, nu aș fi unde sunt acum. Chiar dacă astăzi a făcut rău, nu pot să o dau în vileag. Chiar dacă am văzut că ceea ce a făcut a fost greșit, nu pot să spun asta, pentru că m-a ajutat foarte mult. S-ar putea să nu fiu în stare să o răsplătesc, dar nu pot să o atac. Dacă altcineva dorește să o raporteze, poate să o facă, dar eu nu o voi face. Nu pot să-i pun sare pe rană – dacă aș face-o, ce fel de persoană aș fi? Nu aș fi o persoană fără conștiință? O persoană fără conștiință nu este, pur și simplu, o fiară?” Ce crezi? Care este efectul pe care-l are conștiința în astfel de circumstanțe? În acest caz, nu încalcă adevărul efectul pe care-l are conștiința? (Ba da.) Putem vedea din asta că, uneori, efectele conștiinței omului sunt constrânse și influențate de emoțiile sale și, drept rezultat, deciziile lui intră în conflict cu adevărurile-principii. Ca atare, putem vedea clar un lucru: efectul conștiinței omului este inferior standardului adevărului și, uneori, oamenii încalcă adevărul pe baza conștiinței lor. Dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu trăiești după adevăr și, în schimb, acționezi pe baza propriei conștiințe, poți să faci rău și să te împotrivești lui Dumnezeu? Vei fi cu adevărat capabil să faci unele lucruri rele – în niciun caz nu se poate spune că nu e niciodată greșit ca omul să acționeze pe baza conștiinței sale. Acest lucru arată că, dacă cineva își dorește să-L mulțumească pe

Dumnezeu și să se conformeze intențiilor Sale, doar a acționa pe baza conștiinței omului va fi extrem de insuficient. Omul trebuie să acționeze pe baza adevărului pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Când îți tratezi conștiința ca fiind adevărul și o consideri superioară tuturor celorlalte lucruri, unde ai plasat, atunci, adevărul? L-ai înlocuit cu conștiința ta; nu înseamnă asta că te împotrivești adevărului? Nu înseamnă că te opui lui? Dacă trăiești după conștiința ta, poți să încalci adevărul, iar să încalci adevărul înseamnă să te împotrivești lui Dumnezeu. Există mulți oameni care, după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu, își iau conștiința drept standard pentru limbajul și acțiunile lor și se și comportă pe baza conștiinței lor. Reprezintă sau nu practicarea adevărului acțiunile bazate pe conștiința omului? Poate conștiința unui om să înlocuiască adevărul? În ce fel, exact, diferă acțiunile bazate pe conștiința omului de cele bazate pe adevăr? Unii oameni insistă întotdeauna să acționeze în funcție de conștiința lor și cred că sunt persoane care urmăresc adevărul. Este corect acest punct de vedere? (Nu este.) Pot sentimentele conștiinței unei persoane să înlocuiască adevărul? (Nu pot.) Ce greșeală fac acești oameni? (Contrazic adevărul, ceea ce înseamnă că se împotrivesc lui Dumnezeu.) Așa este. Ei echivalează sentimentele conștiinței lor cu adevărul, ceea ce îi predispune să încalce adevărul. O astfel de persoană privește întotdeauna oamenii și lucrurile, se comportă și acționează pe baza standardului conștiinței ei, având conștiința sa drept criteriu. E încurcată și controlată de propria conștiință și, în același timp, și rațiunea ei este controlată de aceasta. Dacă un om este controlat de conștiința lui, mai poate să caute adevărul și să practice în conformitate cu acesta? Nu poate. Poate, așadar, conștiința să înlocuiască adevărul? Nu poate. Unii ar putea întreba: „Din moment ce nu ne putem folosi conștiința pentru a evalua modul în care îi tratăm pe ceilalți și nu ne putem considera conștiința drept adevăr, este corect să folosim standardele conștiinței

noastre pentru a evalua modul în care Îl tratăm pe Dumnezeu?" Această întrebare merită luată în considerare. În orice caz, conștiința unei persoane nu poate înlocui adevărul. Dacă nu deții adevărul și te apropii de Dumnezeu bazându-te pe conștiința ta, ar fi considerat în regulă conform standardului uman, însă nu vei putea atinge iubirea sau supunerea față de Dumnezeu, bazându-te pe acest standard – cel mult, vei putea evita încălcarea adevărului sau împotrivirea față de Dumnezeu, ceea ce, în sine, este un lucru foarte bun. Unii ar putea zice: „Nu este nevoie să-ți folosești conștiința cu alți oameni, și nici cu Dumnezeu." Este corect sau nu? Din perspectiva doctrinelor și a teoriei, pare greșit, nu-i așa? Atunci, folosește adevărul pentru a evalua lucrul acesta – ți se pare corect? Le spune Dumnezeu oamenilor să se apropie de El, folosindu-se de conștiința lor? Ce îi cere Dumnezeu omului? Cum îi cere omului să se apropie de El? S-ar putea să ai conștiință, dar ești sincer? Dacă ai conștiință, dar nu ești sincer, chiar nu va fi de ajuns. Dumnezeu cere ca omul să se apropie de El cu sinceritate. Este scris în Biblie: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta" (Marcu 12:30). Ce anume cere Dumnezeu? (Ca oamenii să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea și cu tot sufletul.) Ce vrea Dumnezeu de la oameni? (Sinceritatea lor.) Corect. A spus Dumnezeu: „Trebuie să Mă iubești cu conștiința, rațiunea și instinctele tale"? A spus Dumnezeu asta? (Nu, nu a spus.) De ce nu zice Dumnezeu asta? (Deoarece conștiința nu este adevărul.) Ce este conștiința? (Cel mai mic standard al umanității.) Așa este, conștiința și rațiunea sunt cele mai mici și cele mai simple standarde ale umanității. Cum poți să-ți dai seama dacă o persoană este bună și dacă are umanitate? Cum și cu ce poți să evaluezi asta? Cel mai mic și mai simplu standard este dacă acea persoană are conștiință și rațiune. Acesta este standardul după care puteți evalua dacă o persoană are

umanitate. Care este, atunci, standardul pentru a evalua dacă o persoană urmărește adevărul? Poți să-ți dai seama dacă o persoană urmărește sau nu adevărul, bazându-te pe conștiința și rațiunea pe care le are sau nu – sunt aceste cuvinte adevărul? Sunt corecte? (Nu.) Atunci, ce vrea Dumnezeu de la om? (Sinceritate.) Dumnezeu vrea sinceritatea omului. Din ce este alcătuită acea sinceritate? Ce ar trebui să facă omul pentru a-și demonstra sinceritatea? Dacă o persoană spune doar atunci când se roagă că-și oferă sinceritatea lui Dumnezeu, dar, după aceea, nu se sacrifică sincer pentru Dumnezeu și nu-și îndeplinește datoria cu loialitate, este aceasta sinceritate? Aceasta nu este sinceritate – este înșelăciune. Așadar, ce comportament este o manifestare a sincerității? Care este practica specifică? Știți? Nu este o atitudine de supunere față de Dumnezeu? (Ba da.) O persoană este sinceră doar dacă are o atitudine de supunere. Nu este acest lucru cu mult superior conștiinței? Conștiința și rațiunea omului nu sunt nici măcar aproape de sinceritate, există o distanță între ele. Conștiința și rațiunea oamenilor sunt doar cele mai simple condiții pentru menținerea existenței, a vieții lor normale și a relațiilor pe care le au cu alți oameni. Dacă ei și-ar pierde conștiința și rațiunea, nu ar fi capabili să existe, să aibă vieți normale sau relații cu alți oameni nici măcar la cel mai simplu nivel. Uitați-vă doar la acei oameni care nu au conștiință sau rațiune, la acei oameni răi – ar interacționa cu ei, de bunăvoie, cineva dintr-un grup? (Nu.) Nimeni nu ar interacționa de bunăvoie cu ei. Ce simt oamenii în timp ce interacționează cu ei? Dezgust, aversiune – pot chiar să se simtă temători, constrânși și îngrădiți de ei. Asemenea oameni nici măcar nu au conștiința și rațiunea umanității normale și nimeni nu ar interacționa de bunăvoie cu ei. Spuneți-Mi, i-ar mântui Dumnezeu pe acești oameni? (Nu.) Dacă o persoană rea răspunde oricui o jignește, spunând: „Dacă împrejurările o vor permite vreodată, te voi ucide – te voi distruge!”, atunci, indiferent dacă e

într-adevăr capabilă să facă acele lucruri, faptul că ar putea spune așa ceva nu o face o persoană rea? (Ba da.) Așadar, ce fel de persoană este aceea ale cărei cuvinte trezesc frica în alții? Este una care are conștiință și rațiune? (Nu.) Și au umanitate cei fără conștiință și rațiune? (Nu.) Cine ar îndrăzni să interacționeze cu genul de persoană rea, care nu are umanitate? Au acei oameni răi relații normale cu alții? (Nu au.) Care este condiția relațiilor lor cu alți oameni? Toată lumea se teme și e restricționată și constrânsă de ei – aceștia își doresc să hărțuiască fiecare persoană pe care o întâlnesc și să-i pedepsească pe toți. Au astfel de oameni o umanitate normală? Nimeni nu îndrăznește să interacționeze cu acest tip de persoane, care nu au conștiință și rațiune. Ei nici măcar nu pot duce o viață umană normală, așa că nu sunt diferiți de diavoli și fiare. În grupuri, se răstesc mereu la alții, pedepsind o persoană și apoi pe alta. Până la urmă, toată lumea păstrează distanța față de ei și îi evită. Cât de înspăimântători trebuie să fie! Sunt chiar incapabili să aibă relații umane normale și nu-și pot câștiga o poziție bună în cadrul unui grup – ce fel de ființe sunt? Asemenea oameni nici măcar nu au umanitate – pot ei să urmărească adevărul? (Nu.) Ce fel de persoane nu au umanitate? Fiarele, diavolii. Dumnezeu dăruiește omenirii adevărurile pe care le exprimă, nu fiarelor și diavolilor. Doar aceia cu conștiință și rațiune sunt apți să fie numiți oameni. Mai ziceți-Mi o dată: a fi înzestrat cu conștiință și rațiune este singurul lucru necesar ca o persoană să trăiască pe deplin umanitatea normală? Se poate spune că rămâne o lacună, pentru că oamenii au firi corupte. Ei trebuie să urmărească adevărul înainte de a putea să scape de firile lor corupte și de a trăi umanitatea normală. Unii ar putea zice: „Am conștiință și rațiune. Atât timp cât mă asigur că nu fac rău, voi avea adevărul-realitate.” Este corect? Dacă un om are conștiință și rațiune, asta nu înseamnă că urmărește deja adevărul, și nici faptul că trăiește după conștiința și rațiunea sa. Așadar, ce sunt, exact, conștiința și rațiunea?

Conștiința și rațiunea omului sunt doar cele mai simple repere și calități de bază ale umanității, pe care oamenii trebuie să le aibă pentru a urmări adevărul. A trăi după aceste două lucruri nu înseamnă că o persoană urmărește adevărul și cu atât mai puțin demonstrează că are adevărul-realitate. Din exemplul despre care tocmai am vorbit, se poate observa că, atunci când o persoană privește oamenii și lucrurile, se comportă și acționează pe baza conștiinței și rațiunii ei, este predispusă la încălcarea adevărului și a principiilor. Este cu mult sub standardul care impune să facă acele lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Prin urmare, oricât de multă conștiință ai și oricât de normală este rațiunea ta, dacă nu poți să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, nu urmărești adevărul. La fel, indiferent cât de mult suferi și trudești în limitele instinctelor conștiinței și rațiunii, nu se poate spune că urmărești adevărul.

Tocmai am disecat trei lucruri, toate fiind prejudecăți și neînțelegeri pe care le au oamenii cu privire la urmărirea adevărului. Spuneți-Mi, care au fost acele trei lucruri? (Primul a fost că oamenii confundă cu adevărul lucrurile pe care le consideră în noțiunile lor ca fiind bune, corecte și pozitive și le folosesc drept standarde – înlocuind cerințele lui Dumnezeu de la om și cerințele și standardele cuvintelor Sale – după care urmăresc și practică acele lucruri. Al doilea a fost că, pe baza înțelegerilor greșite de care se agață oamenii, ei încearcă să încheie înțelegeri cu Dumnezeu, în timp ce nutresc dorințe și ambiții. Oamenii cred că, odată ce L-au mulțumit pe Dumnezeu, iar El este fericit, le va oferi făgăduința Lui. Cel de-al treilea a fost că oamenii cred că, purtându-se și acționând pe baza conștiinței și rațiunii lor, practică deja adevărul.) Lăsând deoparte aceste trei lucruri, ce înseamnă, exact, să urmărești adevărul? Haideți să ne întoarcem la definiția dată de noi urmăririi adevărului: „Să privești oamenii și lucrurile și să te

comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu." Aceste cuvinte sunt suficiente pentru a-i face pe oameni să înțeleagă ce înseamnă să urmărească adevărul și cum să facă asta. Am vorbit deja mult despre ce înseamnă a urmări adevărul. Așadar, cum îl urmărește omul? Am avut foarte mult părtășie despre asta, atât acum, cât și în trecut: dacă privești oamenii și lucrurile, te comporți și acționezi, trebuie să o faci conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Aceasta este urmărirea adevărului. Orice altceva care nu are legătură cu aceste cuvinte nu reprezintă urmărirea adevărului. Desigur, dacă „să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu" nu sunt cuvinte care vizează firile corupte ale omului, se adresează unora dintre gândurile, opiniile și noțiunile omului. Și dacă se adresează acestor lucruri și sunt menite să atingă scopul de a-i permite omului să practice potrivit adevărurilor-principii și să se supună cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, atunci, în mod firesc, acesta va fi rezultatul final. „Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu" este o definiție destul de clară și explicită. Calea pe care le-o oferă în cele din urmă oamenilor le permite să se lepede de prejudecățile lor în practicile personale și să renunțe la dorințele și ambițiile lor. În același timp, oamenii nu trebuie să trăiască ascunzându-se în spatele convingerii că sunt superiori, că au umanitate, conștiință și rațiune și să folosească acest lucru pentru a înlocui principiul practicii potrivit căruia iei cuvintele lui Dumnezeu ca bază și adevărul drept criteriu. Indiferent ce justificări aduci, oricare ar fi punctele forte și avantajele pe care le ai, ele nu sunt suficiente pentru a înlocui faptul de a privi oamenii și lucrurile, de a te comporta și a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Aceasta este o certitudine

absolută. În schimb, dacă punctul de plecare pentru părerile tale despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile tale sunt întru totul conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul ca principiu de practică, atunci practici adevărul. În caz contrar, nu o faci. Pe scurt, oamenii care trăiesc în mijlocul noțiunilor și închipuirilor umane, care acționează cu intenția de a încheia înțelegeri sau înlocuiesc în mod constant urmărirea adevărului și practicarea acestuia cu convingerea că au o conduită morală bună sunt exemple de abordări nesăbuite. Niciuna dintre ele nu este o manifestare a urmăririi adevărului și, în cele din urmă, rezultatul acestor abordări nesăbuite va fi că oamenii nu înțeleg adevărul, că sunt incapabili să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să pornească pe drumul mântuirii. Înțelegeți? (Da.) Desigur, printre cei care nu urmăresc adevărul – în afară de cei care nu pot fi mântuiți – există unii care sunt dispuși să fie muncitori care vor supraviețui. Acest lucru este destul de în regulă, poate fi considerat ca o alternativă bună pentru a nu urmări adevărul. Calea pe care o alegeți în particular depinde de voi. Poate că unii oameni vor spune: „După toată această părtășie, tot nu ne-ai spus cum să privim oamenii și lucrurile, sau cum să ne comportăm și să acționăm.” Nu v-am spus? (Ba da.) Cum ar trebui să privească o persoană oamenii și lucrurile și conform cărui lucru ar trebui să se comporte și să acționeze? (Conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Și cu ce anume drept criteriu? (Cu adevărul drept criteriu.) Care sunt, atunci, cuvintele lui Dumnezeu? Unde este adevărul? (Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul.) Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte multe, iar ele le spun oamenilor despre fiecare aspect al modului în care să privească oamenii și lucrurile și cum să se comporte și să acționeze, așa că nu vom intra acum în detalii privind aceste lucruri. Citiți încă o dată ce înseamnă să urmărești adevărul. (Ce înseamnă să urmărești adevărul? Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform

cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu.) Trebuie să purtați aceste cuvinte în inimile voastre și să le folosiți ca deviză a vieții voastre. Scoateți-le des, ca să vă gândiți la ele și să le luați în considerare; comparați-vă cu ele comportamentul, atitudinea în viață, punctele de vedere asupra lucrurilor, intențiile și obiectivele. Vei putea atunci să simți clar care este adevărata ta stare și care este firea-esență pe care o manifești. Compară-le cu aceste cuvinte și ia aceste cuvinte drept principii tale de practică și drept cale și direcție pentru practica ta. Când vei urmări în acest fel, când vei putea să pătrunzi în aceste cuvinte și să le trăiești pe deplin, vei înțelege ce înseamnă să urmărești adevărul. În mod firesc, atunci când vei intra în realitatea acestor cuvinte, vei fi pornit deja pe calea urmăririi adevărului. Când vei porni pe calea urmăririi adevărului, ce rezultat vei avea? Suferința provocată de perturbarea, controlul și constrângerile firii tale corupte va deveni din ce în ce mai ușoară. De ce? Pentru că vei simți că ai o cale de a-ți înlătura firea coruptă și că există speranța de a fi mântuit. Numai atunci vei simți că o viață în care crezi cu adevărat în Dumnezeu și în care mănânci și bei din cuvintele Lui îți aduce împlinire și e pașnică și fericită. După mulți ani în care au crezut în Dumnezeu, cei care nu iubesc adevărul continuă să simtă că viața este foarte pustie și că nu au pe ce să se bazeze. Adesea, chiar simt că este cu adevărat dureros să trăiască având o fire coruptă și, cu toate că își doresc să se lepede de ea, nu pot. Ei rămân pentru totdeauna constrânși, înlănțuiți și îngrădiți de firea lor coruptă, ceea ce le provoacă o mare suferință, și, totuși, nu au nicio cale de urmat. Zilele lor amare sunt nesfârșite. Dacă ar putea să accepte adevărul și să obțină mântuirea, aceste zile amare ar trece. Totuși, rezultatele tuturor acestor lucruri depind de ceea ce veți urmări și pătrunde pe viitor.

29 ianuarie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)

În zilele noastre, cei care îndeplinesc îndatoriri sunt tot mai ocupați. Ei simt că timpul trece prea repede, că nu e suficient. De ce se întâmplă asta? În mod cert, este din cauză că acum înțeleg adevărul și pricep multe chestiuni. Simțul responsabilității îi apasă tot mai mult și își îndeplinesc îndatoririle cu tot mai multă asiduitate, făcând lucrări din ce în ce mai detaliate. Prin urmare, ei simt că sunt tot mai multe îndatoriri pe care ar trebui să le îndeplinească. De aceea devin tot mai ocupați cu îndatoririle lor. Pe lângă asta, în fiecare zi, majoritatea celor care îndeplinesc îndatoriri trebuie să citească și cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr. Trebuie să reflecteze asupra lor înșiși, iar când dau de o problemă, trebuie să caute adevărul pentru a o rezolva. De asemenea, trebuie să-și însușească unele aptitudini profesionale. Întotdeauna simt că nu este suficient timp, că fiecare zi trece prea repede. Noaptea, se gândesc la ce au făcut în ziua respectivă și li se pare că ceea ce au făcut nu a avut multă valoare, că nu a ieșit nimic măreț din asta. Simt că au o statură foarte mică și că sunt deficitari și sunt nerăbdători să le crească repede statura. Unii dintre ei spun: „Când se va termina cu atâta treabă pentru lucrare? Când voi putea să-mi liniștesc inima și să citesc cum se cuvine cuvintele lui Dumnezeu și să mă dotez în mod adecvat cu adevărul? E foarte limitat ceea ce câștig din una sau două adunări pe săptămână. Ar trebui să ne întrunim mai des și să ascultăm mai multe predici – este singurul mod de a înțelege adevărul.” Așadar, așteaptă și tânjesc și, cât ai clipi, au trecut trei, patru, cinci ani, iar ei simt că timpul trece prea repede. Unii oameni nu pot oferi multă mărturie despre experiențe nici după zece ani de credință. Devin neliniștiți, speriați că vor fi abandonați și își doresc să se doteze repede cu mai mult adevăr. De aceea simt presiunea timpului. Sunt mulți care gândesc

în acest mod. Toți cei care poartă povara îndeplinirii unei datorii și care urmăresc adevărul simt că timpul trece atât de repede. Cei care nu iubesc adevărul, care râvnesc la confort și desfătări nu simt că timpul se scurge repede; unii dintre ei chiar se plâng: „Când va veni ziua lui Dumnezeu? Tot timpul spun că lucrarea Lui se apropie de final – de ce nu s-a încheiat încă? Când se va extinde lucrarea lui Dumnezeu în tot universul?” Oamenii care spun astfel de lucruri simt că timpul trece foarte încet. În adâncul inimii, ei nu sunt interesați de adevăr; își doresc mereu să se întoarcă în lume și să-și continue viețile mărunte. Evident, această stare a lor este diferită de cea a oamenilor care urmăresc adevărul. Oricât de ocupați sunt cu îndatoririle lor, oamenii care urmăresc adevărul tot pot să caute adevărul pentru a rezolva problemele care se abat asupra lor, să ceară părtășie despre lucrurile care nu le sunt clare din predicile pe care le-au auzit și să-și liniștească inimile pentru a reflecta asupra modului în care au evoluat, apoi să se gândească la cuvintele lui Dumnezeu și să se uite la înregistrări cu mărturii despre experiențe. Ei câștigă lucruri din asta. Indiferent cât sunt de ocupați cu îndatoririle lor, asta nu le îngreunează deloc intrarea în viață, nici nu o întârzie. Pentru oamenii care iubesc adevărul este firesc să practice în acest fel. Oamenii care nu iubesc adevărul nu îl caută și nu sunt dispuși să se liniștească înaintea lui Dumnezeu, pentru a reflecta asupra lor înșiși și a se cunoaște, indiferent dacă sunt ocupați cu datoria lor și indiferent de problemele care se abat asupra lor. Așadar, chiar dacă sunt ocupați sau relaxați în datoria lor, ei nu urmăresc adevărul. Realitatea este că dacă cineva simte în inimă să urmărească adevărul și dacă tânjește după el și poartă povara intrării în viață și a schimbării firii, atunci se va apropia mai mult de Dumnezeu în inima sa și se va ruga Lui, oricât de ocupat este cu datoria lui. Cu siguranță va obține o parte din luminarea și strălucirea Duhului Sfânt, iar viața sa va progresa fără încetare. Dacă cineva nu iubește

adevărul și nu poartă nicio povară a intrării în viață sau a schimbării firii, sau dacă nu este interesat de aceste lucruri, atunci nu poate câștiga nimic. A reflecta asupra propriilor manifestări de corupție este un lucru care trebuie făcut oriunde și oricând. De exemplu, dacă cineva a manifestat corupție în timp ce-și îndeplinea datoria, atunci, în inima lui, trebuie să se roage lui Dumnezeu, să reflecteze asupra lui însuși și să-și cunoască firea coruptă și să caute adevărul pentru a o înlătura. Aceasta este o chestiune care ține de inimă; nu are nicio legătură cu sarcina de care trebuie să se ocupe imediat. Este ușor de făcut? Acest lucru depinde de măsura în care ești o persoană care urmărește adevărul. Oamenii care nu iubesc adevărul nu sunt interesați de chestiuni legate de creșterea în viață. Ei nu se gândesc la astfel de lucruri. Doar oamenii care urmăresc adevărul sunt dispuși să se dedice creșterii în viață; doar ei cugetă frecvent la problemele care există cu adevărat și la modul în care să caute adevărul ca să rezolve acele probleme. De fapt, procesul rezolvării problemelor și cel al urmăririi adevărului sunt același lucru. Dacă cineva se concentrează în mod constant asupra căutării adevărului pentru a rezolva probleme în timp ce-și îndeplinește datoria și dacă a rezolvat destul de multe de-a lungul câtorva ani de practică asemănătoare, atunci îndeplinirea datoriei de către el este cu siguranță la înălțimea standardului. Astfel de oameni au mult mai puține manifestări de corupție și au dobândit multă experiență adevărată prin îndeplinirea îndatoririlor lor. Prin urmare, ei sunt capabili să mărturisească pentru Dumnezeu. Cum trec acești oameni prin experiența care a început când au preluat prima dată o datorie, până când au fost capabili să mărturisească pentru Dumnezeu? Fac acest lucru bazându-se pe căutarea adevărului pentru rezolvarea problemelor. De aceea, oricât de ocupați sunt cu îndatoririle lor oamenii care urmăresc adevărul, ei îl vor căuta pentru a rezolva probleme și a reuși să-și îndeplinească îndatoririle în conformitate

cu principiile și vor fi capabili să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Acesta este procesul de intrare în viață și este, de asemenea, procesul de pătrundere în adevărul-realitate. Unii oamenii spun mereu că sunt atât de ocupați cu îndatoririle lor, încât nu au timp să urmărească adevărul. Acest lucru nu este valabil. În cazul unei persoane care urmărește adevărul, orice lucrare ar face, imediat ce va sesiza o problemă, va căuta adevărul pentru a o rezolva și va ajunge să înțeleagă și să dobândească adevărul. Aceasta este o certitudine. Sunt mulți care cred că adevărul poate fi înțeles doar dacă se întrunesc zilnic. Nimic nu ar putea fi mai greșit. Adevărul nu e un lucru care poate fi înțeles doar întrunindu-se sau ascultând predici; au nevoie și să practice și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și au nevoie și de acel proces de descoperire și rezolvare a problemelor. Ceea ce este crucial e că trebuie să învețe să caute adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu îl caută, indiferent de problemele care se abat asupra lor; iubitorii de adevăr îl caută, oricât de ocupați sunt cu îndatoririle lor. Așadar, putem spune cu certitudine că acei oameni care se plâng mereu că sunt atât ocupați cu îndatoririle lor, încât nu au timp de adunări, trebuind, în consecință, să-și amâne urmărirea adevărului, nu sunt iubitori ai adevărului. Sunt oameni cu o pricepere absurdă, care nu au înțelegere spirituală. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă predici, de ce nu pot să le practice sau să le aplice atunci când își îndeplinesc îndatoririle? De ce nu pot aplica în viețile lor reale cuvintele lui Dumnezeu? Acest lucru este suficient pentru a demonstra că nu iubesc adevărul și, prin urmare, orice dificultăți ar putea să întâmpine în îndeplinirea îndatoririlor lor, ei nu caută adevărul, nici nu îl practică. În mod clar, acești oameni sunt muncitori. Unii s-ar putea să-și dorească să urmărească adevărul, dar calibrul lor este prea slab. Nu își pot organiza bine nici propriile vieți; când au două sau trei lucruri de făcut, nu știu pe care să-l facă primul și pe care, ultimul. Dacă se

abat asupra lor două sau trei probleme, nu știu cum să le rezolve. Sunt amețiți. Pot astfel de oameni să aibă acces la adevăr? Pot reuși să caute adevărul pentru a rezolva probleme? Nu neapărat, deoarece calibrul lor este prea slab. Mulți oameni sunt dispuși să urmărească adevărul, însă, deși au crezut în Dumnezeu zece sau douăzeci de ani, sfârșesc prin a fi incapabili să ofere vreo mărturie experiențială și nu au dobândit niciun adevăr. Principala cauză este faptul că au un calibru prea slab. Dacă cineva urmărește adevărul nu este o chestiune legată de cât de ocupat este cu datoria lui sau de cât de mult timp are; depinde de măsura în care iubește adevărul în inima sa. Adevărul e că toată lumea are timp din abundență; diferența este modul în care îl petrece fiecare persoană. Este posibil ca oricine spune că nu are timp de urmărit adevărul să își petreacă timpul cu desfătări trupești sau să fie ocupat cu un demers extern. Nu își petrece acel timp căutând adevărul pentru a rezolva probleme. Așa sunt oamenii neglijenți cu ceea ce urmăresc. Acest lucru întârzie marea chestiune a intrării lor în viață.

La ultimele noastre două adunări, am avut părtășie despre subiectul „Ce înseamnă să urmărești adevărul”, cât și despre câteva particularități care decurg din acest subiect. Să începem prin a recapitula despre ce am avut părtășie la ultima noastră adunare. Am dat o definiție corectă pentru „Ce înseamnă să urmărești adevărul”, apoi am continuat prin a avea părtășie despre unele probleme specifice și câteva moduri concrete în care se comportă oamenii, care sunt implicate în ceea ce însemnă să urmărești adevărul. Care a fost ultima chestiune a părtășiei de la ultima noastră adunare? (Dumnezeu a pus în discuție o întrebare: având în vedere că nu este adevărul ceea ce omul consideră a fi bun și corect, de ce continuă el să urmărească asta ca și cum ar fi adevărul?) Având în vedere că acele lucruri pe care omul le consideră bune și corecte nu sunt adevărul, de ce continuă să le susțină ca și cum acestea ar fi adevărul, în timp ce crede că îl

urmărește? Data trecută am avut părtășie despre trei lucruri care abordează această întrebare. Primul: lucrurile pe care le urmărește omul nu sunt adevărul, așadar, de ce continuă să le practice de parcă acestea ar fi adevărul? Deoarece pentru om, lucrurile pe care le consideră corecte și bune par să fie adevărul, așa că omul urmărește acele lucruri pe care le crede bune și corecte ca și cum acestea ar fi adevărul. Nu este un mod clar de a explica asta? (Ba da.) Așadar, care este răspunsul corect la această întrebare? Oamenii susțin lucrurile pe care le cred corecte și bune ca și cum acestea ar fi adevărul și, procedând astfel, ei cred că urmăresc adevărul. Nu este acesta răspunsul complet? (Ba da.) Al doilea: de ce, susținând lucruri pe care le consideră bune și corecte ca și cum acestea ar fi adevărul, omul crede că urmărește adevărul? Se poate răspunde în următorul fel: pentru că omul are dorința de a fi binecuvântat. El se avântă în urmărirea acestor lucruri pe care le consideră corecte și bune cu dorință și ambiție și, astfel, crede că practică și urmărește adevărul. În esență, asta înseamnă a încerca să faci o înțelegere cu Dumnezeu. Al treilea: dacă o persoană are conștiință și rațiune normală, atunci, în cazurile în care nu înțelege adevărul, va alege instinctiv să acționeze conform conștiinței și rațiunii sale, urmând reglementări, legi, reguli și așa mai departe. Putem spune că omul susține instinctiv lucrurile pe care le consideră în conștiința lui a fi pozitive, constructive și conforme umanității, ca și cum acestea ar fi adevărul. Acest lucru se poate realiza în limitele conștiinței și rațiunii omului. Sunt mulți care pot trudi în mod normal în casa lui Dumnezeu; ei sunt dispuși să facă servicii și să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu, pentru că au o conștiință și o rațiune normală. Pentru a obține binecuvântări, ei vor îndura chiar și suferință și vor plăti un preț. Așadar, omul consideră lucrurile de care este capabil în limitele conștiinței și rațiunii sale drept practicarea și urmărirea adevărului. Acestea sunt cele trei elemente principale ale

răspunsului la acea întrebare. Ultima dată am avut părtășie despre aceste trei elemente la modul general; astăzi, vom avea o părtășie exactă, detaliată, despre problemele pe care aceste trei puncte le lasă în urmă și vom diseca problemele care decurg din fiecare punct, precum și modul în care fiecare element este diferit sau în contradicție cu urmărirea adevărului, astfel încât să știți mai clar ce înseamnă să urmăriți adevărul și cum anume trebuie practicată acea urmărire. A proceda în acest fel va fi un stimulent mai bun pentru oameni să practice și să urmărească adevărurile cu acuratețe, în viețile lor de zi cu zi.

Vom începe prin a avea părtășie despre prima chestiune. Pe scurt, părtășia noastră despre prima chestiune se va axa pe lucrurile pe care omul le consideră în noțiunile lui a fi corecte și bune. De ce ar trebui să se axeze părtășia noastră pe acest conținut? Care sunt problemele care decurg din el? Gândiți-vă mai întâi la asta, în amănunt. Ați putea să aveți o cunoaștere exactă a lor dacă, la adunări, nu am avea părtășie adecvată despre acest conținut? Dacă nu am avea părtășie specifică și v-ați ghida doar după modul în care îl contemplați sau dacă ați petrece timp experimentând și ajungând să îl cunoașteți, ați ști atunci ce adevăruri abordează acest conținut? Ați fi capabili să le pricepeți prin contemplare? (Nu.) Vom începe prin a analiza sensul propriu al cuvintelor din sintagma „lucrurile pe care omul le consideră în noțiunile lui a fi corecte și bune” și vom vedea până unde ajunge cunoașterea voastră în această privință. Mai întâi, ce abordează partea importantă a acestei sintagme despre care vom avea părtășie? Nu puteți spune? E o sintagmă abstractă? Conține vreo taină? (Abordează noțiunile și închipuirile omului.) Este un mod general de a spune; să dăm un exemplu. (În noțiunile lui, omul crede că, atât timp cât va putea să renunțe, să se sacrifice, să sufere și să plătească un preț, va fi capabil să obțină aprobarea lui Dumnezeu. Există și o oarecare cultură tradițională – lucruri

precum pietatea filială și femeile care trebuie să aibă grijă de soții lor și să-și crească odraslele. Oamenii consideră și aceste lucruri ca fiind bune.) Aveți câteva dintre aceste lucruri. Ați prins ideea? Ce părți abordează subiectul nostru? (Renunțarea, sacrificarea, suferința și plătirea unui preț.) (Pietatea filială și femeile care trebuie să aibă grijă de soții lor și să-și crească odraslele.) Da. Ar mai fi ceva? (O etalare a devotamentului, răbdării și a îngăduinței, precum fariseii.) Smerenia, răbdarea, îngăduința – au legătură cu câteva demonstrații și zicale specifice despre comportament. De vreme ce vom avea părtășie despre un astfel de conținut, ar fi bine să o facem în mod specific, folosind zicale specifice. Oamenii pot obține o înțelegere mai riguroasă și mai limpede dacă ne concentrăm astfel asupra întrebării. Deocamdată, nu puteți oferi niciun indiciu, așa că voi continua să am părtășie, bine? (Da.) Cultura de cinci mii de ani a Chinei este „vastă și profundă", e plină de tot felul de zicale și expresii populare. De asemenea, are o mulțime de „înțelepți antici" lăudați, precum Confucius, Mencius și alții. Ei au creat învățăturile chinezești ale confucianismului, care cuprind principala parte a culturii tradiționale chineze. Există mult limbaj, vocabular și multe zicale în cultura tradițională chineză care au fost elaborate de generații de oameni. Unele fac referire la antichitate, altele, nu; unele provin de la oamenii de rând, iar altele de la oameni celebri. S-ar putea să nu vă placă prea mult cultura tradițională, sau să vă fi smuls din cultura tradițională fundamentală, sau să fiți suficient de tineri încât să nu vă fi lansat încă în studiul sau cercetarea intensă a „vastei și profundei" culturi tradiționale chineze și de aceea nu știți despre ea sau nu înțelegeți astfel de lucruri. De fapt, acesta este un lucru bun. Deși omul s-ar putea să nu înțeleagă asta, gândirea și noțiunile lui sunt subliminal insuflate și viciate de lucrurile din cultura tradițională. Ajunge să trăiască în conformitate cu aceste lucruri, fără să știe. Ceea ce se transmite de la străbuni, mai exact

cultura tradițională transmisă de la strămoșii omului, emite tot felul de pretenții despre felul în care omul ar trebui să vorbească, să acționeze și să se comporte. Și, deși oamenii pot avea diferite înțelegeri și opinii despre diversele afirmații ale culturii tradiționale, ei sunt în general siguri de asemenea lucruri din cultura tradițională. Din această observație, putem vedea că sursa influenței exercitate asupra vieții și existenței umanității, asupra opiniilor ei despre oameni și lucruri și asupra comportamentului și acțiunilor sale sunt, toate, lucruri din cultura tradițională. Deși diversele etnii ale umanității au afirmații diferite despre standardele criteriilor morale pe care le susțin, ideile generale din spatele lor sunt aceleași. Astăzi vom avea părtășie despre câteva dintre ele și le vom diseca în detaliu. Chiar dacă nu vom putea să menționăm și să disecăm toate lucrurile pe care omul le consideră a fi corecte și bune, conținutul lor general nu reprezintă nimic altceva decât cele două elemente abordate în definiția urmăririi adevărului: opiniile unei persoane despre oameni și lucruri și modul în care aceasta se comportă și acționează. Un element este reprezentat de opinii, celălalt, de comportamente. Asta înseamnă că omul privește oamenii și evenimentele din lume prin prisma lucrurilor pe care le consideră în noțiunile lui a fi corecte și bune și ia acele lucruri drept temelia, baza și criteriile după care se comportă și acționează. Așadar, care anume sunt aceste lucruri bune și corecte? În mare, lucrurile pe care omul le consideră în noțiunile lui a fi corecte și bune nu sunt decât cerințe ca omul să se poarte bine și să aibă o morală umană bună și un caracter bun. Sunt aceste două lucruri. Gândiți-vă: nu sunt acestea fundamentale? (Ba da.) Unul este comportamentul bun; celălalt este caracterul și morala umană. Omenirea a stabilit, esențialmente, două lucruri drept standardele după care să se evalueze umanitatea cu care trăiește cineva și modul în care se comportă: unul este cerința ca omul să se comporte bine la exterior, celălalt este să se poarte cu moralitate. Oamenii

folosesc acești doi factori ca să evalueze bunătatea unei persoane. Deoarece folosesc acești doi factori ca să evalueze bunătatea unei persoane, au apărut în acest scop standarde după care să judece comportamentul și morala oamenilor și, în paralel cu asta, oamenii au început să audă în mod firesc tot soiul de afirmații despre conduita morală a omului sau despre comportamentul lui. Ce zicale specifice există în acest sens? Știți? Ceva simplu, de exemplu: ce standarde și zicale există pentru a evalua comportamentul oamenilor? A fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat – acestea se referă la comportamentele exterioare. A fi curtenitor este unul dintre ele? (Da.) Restul sunt la fel, mai mult sau mai puțin, și, prin analogie, veți ști care cuvinte și afirmații sunt standarde pentru evaluarea comportamentului omului și care afirmații sunt standarde pentru evaluarea moralei sale. Acum: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală" – este acesta un standard pentru comportamentul exterior sau pentru morală? (Este vorba despre morală și etică.) Dar mărinimia? (Este vorba tot de morală.) Așa este. Acestea au legătură cu morala și caracterul moral al omului. Principalele afirmații care au legătură cu comportamentul omului sunt cele precum a fi curtenitor, a fi blând și rafinat și a fi bine educat și rațional. Toate acestea sunt lucruri pe care omul le consideră în noțiunile lui a fi corecte și bune; sunt lucruri pe care el le crede pozitive, pe baza aserțiunilor din cultura tradițională, sau cel puțin în conformitate cu conștiința și rațiunea, nefiind lucruri negative. Vorbim aici despre lucruri pe care oamenii le recunosc în general ca fiind corecte și bune. Așadar, ce alte afirmații există despre comportamentul bun al omului, în afară de cele trei pe care tocmai le-am spus? (Să respecți bătrânii și să ai grijă de tineri.) Să respecți bătrânii și să ai grijă de tineri, să fii amabil, să fii abordabil – acestea sunt lucruri cu care oamenii sunt oarecum familiarizați și pe care le înțeleg. A fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat, a fi

curtenitor, a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri, a fi amabil, a fi abordabil – în mintea omului, oricine are aceste comportamente este considerat a fi un om bun, o persoană drăguță, o persoană cu umanitate. Toți îi evaluează pe ceilalți pe baza comportamentului lor; ei judecă bunătatea cuiva pe baza comportamentului său exterior. Oamenii judecă, stabilesc și evaluează dacă o persoană este cultivată și are umanitate, dacă este vrednică de interacțiune și încredere, în funcție de gândurile și ideile din cultura tradițională și de comportamentele acelei persoane pe care pot să le vadă. Au oamenii abilitatea de a pătrunde lumea materială? Deloc. Oamenii pot doar să judece și să distingă după comportamentul unei persoane dacă aceasta este bună sau rea sau ce fel de persoană este; doar interacționând, vorbind și colaborând cu cineva pot oamenii să observe și să stabilească acele lucruri. Indiferent dacă folosești în mod explicit afirmații precum: „Să fii bine educat și rațional", „Să fii amabil" și „Să respecți bătrânii și să ai grijă de tineri" în evaluările tale, standardele lor nu depășesc aceste afirmații. Când cineva nu poate să vadă lumea interioară a altcuiva, el evaluează dacă acesta este bun sau rău, nobil sau josnic, observându-i comportamentul și acțiunile și aplicând aceste criterii pentru comportament. În esență, asta este tot ce folosește. Nu este așa? (Ba da.) Pe baza afirmațiilor pe care tocmai le-am prezentat, ce standarde de evaluare are omenirea? Care sunt lucrurile pe care oamenii le consideră în noțiunile lor a fi bune și corecte? Decât să începem cu lucruri legate de conduita morală, mai bine să ne începem părtășia și disecarea cu lucrurile bune, corecte și pozitive pe care omul le exteriorizează și le manifestă prin comportamentul său. Să vedem dacă aceste lucruri sunt cu adevărat pozitive. Așadar, există în afirmațiile pe care tocmai le-am enumerat ceva care abordează adevărul? Este vreun conținut al lor în conformitate cu adevărul? (Nu.) Dacă cineva urmărește să fie o astfel de persoană, un om cu un asemenea comportament

și aparență, urmărește acea persoană adevărul? Are ceea ce urmărește ea vreo legătură cu urmărirea adevărului? Practică și urmărește adevărul cineva care are aceste comportamente? Este o persoană bună, în adevăratul sens al cuvântului, cineva care are aceste comportamente și manifestări? Răspunsul e negativ – nu este. E evident.

Să analizăm mai întâi afirmația potrivit căreia un om trebuie să fie bine educat și rațional. Să vorbim despre ce înseamnă în sine afirmația: „Să fii bine educat și rațional.” (Aceasta descrie pe cineva care este destul de cuviincios și bine-crescut.) Ce înseamnă să fii „cuviincios”? (Înseamnă să fii oarecum reglementar.) Corect. De ce reglementări ține cont o astfel de persoană? Cu cât va fi mai exact răspunsul tău, cu atât mai profundă va fi înțelegerea ta în legătură cu această chestiune și cu esența ei. Așadar, ce înseamnă să fii reglementar? Iată un exemplu. Când mănâncă, generația mai tânără nu trebuie să se așeze la masă înaintea celor mai în vârstă și trebuie să rămână tăcută când aceștia nu vorbesc. Dacă rămâne mâncare de la cei mai în vârstă, nimeni nu o poate mânca decât dacă aceștia spun asta. Pe lângă asta, nu trebuie să vorbească în timp ce mănâncă, să-și arate dinții, să râdă zgomotos, să plescăie din buze sau să scotocească prin farfurie. Când generația mai în vârstă a terminat, cei tineri trebuie să se oprească din mâncat și să se ridice în picioare. Pot continua să mănânce doar după ce au plecat cei mai în vârstă. Nu este aceasta respectarea reglementărilor? (Ba da.) Aceste reglementări există, într-o măsură mai mare sau mai mică, în fiecare casă și gospodărie, în familii de toate numele și rangurile. Toți oamenii respectă aceste reglementări, într-o măsură mai mare sau mică și, făcând asta, sunt constrânși de ele. Există diferite reglementări în diferite familii – și cine le stabilește? Strămoșii acelei familii și venerabilii vârstnici din diferite vremuri trecute. Acestea capătă o importanță specială când se celebrează o sărbătoare importantă sau o zi comemorativă; atunci, toți

trebuie să le respecte, fără ca nimeni să facă excepție. Dacă cineva încalcă reglementările sau nu le respectă, acesta va fi aspru pedepsit de criticile familiei. Unii s-ar putea chiar să trebuiască să îngenuncheze la altarul familiei, pentru a cere iertare. Acestea sunt reglementările. Lucrurile despre care tocmai am vorbit sunt doar câteva dintre reglementările care se pot aplica într-o anumită gospodărie sau familie. Nu fac aceste reglementări parte din ceea ce înseamnă să fii cuviincios? (Ba da.) Putem spune dacă cineva este cuviincios doar privindu-l mâncând. Dacă plescăie din buze în timp ce mănâncă, alege mâncarea sau oferă mereu altora îmbucături, vorbește și râde tare, ba chiar, în unele cazuri, arată cu bețișoarele lui spre cel cu care vorbește, atunci, prin toate acestea, dă dovadă de necuviința lui. A spune că o persoană este necuviincioasă implică faptul că alții o dojenesc, o chestionează și o disprețuiesc în ceea ce privește comportamentul ei. Cât despre cei care sunt cuviincioși, aceștia nu vorbesc când mănâncă sau nu chicotesc, nici nu aleg mâncarea sau nu dau îmbucături altora. Sunt destul de reglementari. Ceilalți le văd comportamentul și prestația și spun pe această bază că sunt persoane cuviincioase. Și, datorită acestei cuviințe a lor, ei câștigă respectul și stima altora, cât și simpatia lor. Aceasta este o parte din ceea ce stă la baza cuviinței. Așadar, ce este, de fapt, cuviința? Tocmai am spus: „cuviința” are legătură numai cu comportamentul oamenilor. În aceste ultime exemple, să zicem, a existat o ordine a întâietății când se mănâncă, în funcție de generații. Toți trebuie să-și ocupe locurile conform reglementărilor; nu trebuie să se așeze în locul greșit. Generațiile mai în vârstă și cele mai tinere respectă reglementările familiei deopotrivă, pe care nimeni nu poate să le încalce, iar ei par foarte reglementari, afabili, nobili și demni – totuși, oricât de mult par a fi astfel, totul se reduce doar la comportamente exterioare bune. Implică acest lucru firile corupte? Nu; nu este decât un standard după care să evaluezi comportamentele exterioare ale

oamenilor. Care comportamente? În principal, limbajul și acțiunile lor. De exemplu, o persoană nu trebuie să vorbească atunci când mănâncă sau să facă zgomot în timp ce mestecă. Când se așază la masă, există o ordine în ceea ce privește cine se așază primul. Există moduri adecvate de a se ridica și a se așeza în general. Toate acestea nu sunt decât comportamente, comportamente exterioare, absolut toate. Așadar, sunt oamenii cu adevărat dornici să respecte aceste reglementări? Ce gândesc oamenii în sinea lor despre această chestiune? Ce părere au despre ea? Este benefic oamenilor să respecte aceste reglementări jalnice? Pot acestea să le acorde progresul în viață? Care este problema respectării acestor reglementări jalnice? Are legătură cu chestiunea legată de existența sau inexistența schimbării perspectivei cuiva asupra lucrurilor și a vieții-fire? Deloc. Are legătură doar cu comportamentul oamenilor. Prezintă doar câteva cerințe legate de comportamentul oamenilor, cerințe privind reglementările pe care oamenii trebuie să le respecte și să le urmeze. Indiferent ce crede cineva despre aceste reglementări și chiar dacă le urăște și le disprețuiește, nu are de ales decât să trăiască încătușat de ele din cauza familiei și strămoșilor săi și din cauza codului familiei sale. Cu toate acestea, nimeni nu începe să investigheze ce gânduri exacte au oamenii în legătură cu aceste reglementări sau modul în care oamenii le percep și le privesc în gândirea lor, sau perspectiva și atitudinea lor față de ele. E suficient să demonstrezi un comportament bun și să urmezi aceste reguli în această sferă specifică. Cei care fac asta sunt oameni cuviincioși. „Să fii bine educat și rațional” impune diverse cerințe doar comportamentului oamenilor. Este folosit doar pentru a delimita comportamentul oamenilor, comportament care include postura oamenilor când se așază și se ridică, mișcările lor corporale, gesturile organelor lor senzoriale, modul în care să privească, să își miște gura, să-și întoarcă capul și așa mai departe. Le dă oamenilor un standard

pentru comportamentul exterior, fără să se preocupe de starea în care sunt mințile, firile și esența umanității lor. Astfel este standardul pentru a fi bine educat și rațional. Dacă îndeplinești acest standard, atunci ești o persoană bine educată și rațională, iar dacă ai bunul comportament de a fi bine educat și rațional, atunci, în ochii celorlalți, ești cineva care își atrage stima și respectul. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Așadar, este miezul acestei afirmații comportamentul omului? (Da.) Ce rost are, de fapt, acest standard comportamental? În principal, rostul lui este acela de a evalua dacă o persoană este cuviincioasă și reglementară, dacă ar putea să câștige respectul și stima celorlalți când aceștia au de-a face cu ea și dacă este vrednică de admirație. Evaluarea oamenilor în acest fel este în total dezacord cu adevărurile-principii. Este insignifiantă.

Părtășia noastră de acum a avut legătură cu educația unei persoane, aceasta fiind una dintre cerințele impuse de afirmația: „Să fii bine educat și rațional.” La ce se referă „a fi rațional”? (Se referă la a da dovadă de o înțelegere a manierelor și a etichetei.) Este puțin superficial, dar face parte din asta. „A fi rațional” nu înseamnă a avea politețea de a asculta de glasul rațiunii, de a fi supus rațiunii? Putem să mergem atât de departe? (Da.) A da dovadă de o înțelegere a manierelor și a etichetei și a avea politețea de asculta de glasul rațiunii. Așadar, ca să rezumăm, dacă cineva are comportamentele care decurg din faptul de „a fi bine educat și rațional”, cum anume arată el acest lucru în ansamblu? Ați văzut vreo persoană care este bine educată și rațională? Există vreo persoană bine educată și rațională printre vârstnicii și rudele voastre sau printre prietenii voștri? Care sunt trăsăturile ei distinctive? Respectă un număr excepțional de regulamente. Este foarte atentă cu limbajul ei, care nu este nici aspru, nici grosolan, nici supărător pentru ceilalți. Când se așază, o face în mod corespunzător; când se ridică, are ținută. În orice privință, comportamentul ei pare rafinat și

echilibrat pentru ceilalți, care simt simpatie și invidie când o văd. Când întâlnește oameni, își înclină capul și corpul, face plecăciuni și îndoaie un genunchi. Vorbește politicos, respectând strict regulile decenței și ale ordinii publice, fără obiceiurile sau huliganismul celor din pătura de jos a societății. În ansamblu, comportamentul său exterior stârnește confort și laudă din partea celor care îl văd. Totuși, există un lucru supărător legat de asta: are reguli pentru toate lucrurile. Mâncatul are regulile sale; dormitul are regulile sale; mersul are regulile sale; chiar și plecatul de acasă și întoarcerea au reguli. Te simți destul de constrâns și stingherit când ești cu o astfel de persoană. Nu știi când va veni brusc cu o regulă și, dacă o încalci întâmplător, pari destul de necugetat și de ignorant, în vreme ce ea pare atât de rafinată. Este foarte rafinată și când zâmbește, fără să-și arate dinții, și atunci când plânge, lucru pe care nu-l face niciodată în fața altora, ci ascunsă sub plapumă, noaptea târziu, în timp ce alții dorm. Orice face este reglementat. Este ceea ce se numește „educație”. Astfel de oameni trăiesc într-un tărâm al etichetelor, într-o mare familie importantă; au o mulțime de regulamente și foarte multă educație. Oricum ai pune problema, comportamentele bune care decurg din a fi bine educat și rațional sunt comportamente – comportamente bune la exterior, care îi sunt inoculate unei persoane de mediul în care a fost crescută și pe care ea le asimilează treptat, prin standardele înalte și cerințele stricte pe care le impune comportamentului său. Indiferent de influența pe care ar putea să o exercite asemenea comportamente asupra oamenilor, ele nu afectează nimic altceva decât comportamentul exterior al omului și, chiar dacă astfel de comportamente exterioare sunt considerate de către om a fi bune, comportamente spre care oamenii tind din răsputeri și pe care le aprobă, sunt un lucru diferit de firea omului. Oricât de bun este comportamentul exterior al cuiva, nu îi poate ascunde firea coruptă; oricât de bun este

comportamentul exterior al cuiva, nu poate ține locul unei schimbări a firii sale corupte. Deși comportamentul unei persoane bine educate și raționale este destul de organizat, stârnind foarte mult respect și stimă din partea altora, acel comportament bun al ei nu este de niciun folos când firea ei coruptă se manifestă. Oricât de nobil și de matur poate fi comportamentul său, când asupra ei se abate ceva ce implică adevărurile-principii, acel comportament bun al său nu este de niciun folos, nici nu o incită să înțeleagă adevărul – în schimb, deoarece în noțiunile sale crede că a fi bine educată și rațională este un lucru pozitiv, ea continuă să considere acest lucru drept adevărul, prin care evaluează și pune la îndoială cuvintele pe care le spune Dumnezeu. Își evaluează limbajul și acțiunile în conformitate cu acea afirmație și este, de asemenea, standardul său pentru a-i evalua pe ceilalți. Uitați-vă acum la definiția pentru: „Ce înseamnă să urmărești adevărul" – să priviți oamenii și lucrurile și să vă comportați și să acționați conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul vostru. Acum, standardul pentru comportamentul exterior care impune să fiți bine educați și raționali are vreo legătură cu acele cuvinte ale lui Dumnezeu și cu adevărul? (Nu.) Nu numai că nu există nicio legătură – sunt în conflict. Unde este conflictul? (Astfel de zicale doar îi determină pe oameni să se axeze pe comportamentul exterior bun, în vreme ce ignoră intențiile și firile corupte din ei. Fac în așa fel încât oamenii să fie induși în eroare de aceste comportamente bune și să nu reflecteze la ceea ce au în gândurile și ideile lor și, astfel, să fie incapabili să-și vadă firea coruptă și chiar să-i invidieze și să-i venereze pe alții orbește, în funcție de comportamentul acestora.) Acestea sunt consecințele acceptării afirmațiilor din cultura tradițională. Așadar, când omul vede o manifestare a acestor comportamente bune, el le va prețui. Începe prin a crede că aceste comportamente sunt lucruri bune și pozitive și, pe baza faptului că sunt lucruri pozitive, le tratează de parcă ar

fi adevărul. Apoi, folosește asta drept criteriu prin care se inhibă pe el însuși și îi evaluează pe alții; el consideră acest lucru baza pentru opiniile sale despre oameni și lucruri și, făcând asta, îl consideră și baza pentru comportamentul și acțiunile sale. Așadar, nu este acest lucru în conflict cu adevărul? (Ba da.) Deocamdată, vom lăsa deoparte întrebarea dacă îi induce în eroare pe oameni afirmația că o persoană trebuie să fie bine educată și rațională și vom vorbi despre afirmația în sine. „Să fii bine educat și rațional" este o sintagmă civilizată, nobilă. Tuturor le place această afirmație, iar omul o folosește pentru a-i evalua pe alții și pentru a privi oamenii și lucrurile, bazându-se pe supoziția că este corectă, bună și un criteriu. Făcând asta, o consideră și fundamentul pentru comportamentul și acțiunile sale. De exemplu, omul nu-și bazează evaluarea bunătății cuiva pe cuvintele lui Dumnezeu. Pe ce și-o bazează? „Este această persoană bine educată și rațională? Este comportamentul său exterior cultivat? Este o persoană reglementară? Îi respectă pe ceilalți? Are maniere? Adoptă o atitudine smerită când vorbește cu alții? Are comportamentele bune, cum a făcut odată Kong Rong, renunțând la cea mai mare pară?[a] Este ea acest gen de persoană?" Pe ce bază avansează aceste întrebări și opinii? În primul rând, se bazează pe criteriul de a fi bine educat și rațional. Este corect din partea lui să folosească acest lucru drept criteriul său? (Nu.) De ce nu este corect? Un răspuns atât de simplu și, totuși, nu îl puteți da. Deoarece nu acesta este modul în care evaluează Dumnezeu și nu l-ar pune pe om să procedeze astfel. Dacă omul face asta, greșește. Dacă cineva ar evalua o persoană sau un eveniment în acest fel, dacă ar folosi acest lucru drept un standard după care să privească oamenii și lucrurile, ar încălca adevărul și cuvintele lui Dumnezeu. Acesta este conflictul dintre noțiunile tradiționale și adevărul. Nu este așa? (Ba da.) Pe ce anume îl pune Dumnezeu pe om să-și bazeze evaluările făcute celorlalți? În conformitate cu ce anume îl pune

să privească oamenii și lucrurile? (În conformitate cu ale Sale cuvinte.) Îl pune pe om să privească oamenii conform cuvintelor Sale. În mod specific, asta înseamnă să evaluezi dacă o persoană are umanitate în funcție de cuvintele Sale. Acest lucru face parte din asta. În plus, se bazează pe întrebarea dacă acea persoană iubește adevărul, dacă are o inimă temătoare de Dumnezeu și dacă se poate supune adevărului. Nu sunt acestea particularitățile acestui lucru? (Ba da.) Așadar, pe ce își bazează omul evaluările bunătății altei persoane? Pe măsura în care aceasta este cultivată și reglementară, dacă plescăie din buze sau tinde să scotocească prin farfurie după îmbucături când mănâncă, dacă așteaptă ca vârstnicii să se așeze la masă înaintea ei. Folosește astfel de lucruri ca să-i evalueze pe alții. A folosi astfel de lucruri nu înseamnă a folosi drept standard pentru comportament ideea de a fi bine educat și rațional? (Ba da.) Sunt astfel de evaluări corecte? Se aliniază ele cu adevărul? (Nu.) Este destul de clar că nu se aliniază cu adevărul. Atunci, ce rezultă, în cele din urmă, dintr-o astfel de evaluare? Cel care evaluează crede că oricine e bine educat și rațional este o persoană bună și, dacă îl vei pune să aibă părtășie despre adevăr, le va inocula mereu oamenilor acele reguli și învățături de familie și acele comportamente bune. În cele din urmă, rezultatul faptului că le inoculează oamenilor aceste lucruri este că îi conduce spre comportamente bune, dar esența coruptă a acelor oameni nu se va schimba deloc. Acest mod de a proceda este o mare abatere de la adevăr și de la cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni doar au câteva comportamente bune. Așadar, pot fi schimbate firile corupte din ei datorită comportamentului bun? Pot ei să ajungă la supunere și loialitate față de Dumnezeu? Nici pe departe. În ce s-au transformat acești oameni? În farisei, care au doar un comportament exterior bun, dar în esență nu înțeleg adevărul, și care nu se pot supune lui Dumnezeu. Nu este așa? (Ba da.) Uitați-vă la farisei – în aparență, nu erau

impecabili? Țineau sabatul; în ziua de sabat, nu făceau nimic. Erau curtenitori când vorbeau, destul de reglementari și supuși regulilor, destul de cultivați, civilizați și învățați. Deoarece știau să se deghizeze și nu le era deloc teamă de Dumnezeu, ci Îl judecau și Îl condamnau, au fost osândiți de El în cele din urmă. Dumnezeu i-a definit ca farisei ipocriți, care sunt toți răufăcători. De asemenea, genul de oameni care folosesc comportamentul bun de a fi bine educați și raționali drept criteriu pentru comportamentul și acțiunea lor nu sunt, în mod evident, oameni care urmăresc adevărul. Desigur, când folosesc această regulă pentru a-i evalua pe alții, pentru a se comporta și a acționa, ei nu urmăresc adevărul; iar când emit vreo judecată despre cineva sau ceva, standardul și fundamentul pentru acea judecată nu se aliniază cu adevărul, ci îl încalcă. Singurul lucru pe care se axează îl reprezintă comportamentul unei persoane, obiceiurile sale, nu firea și esența ei. Cuvintele lui Dumnezeu și adevărul nu sunt fundamentul lor; în schimb, evaluările lor sunt bazate pe standardul comportamental din cultura tradițională, precum a fi bine educați și raționali. Rezultatul unei asemenea evaluări este că, pentru ei, o persoană este bună și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu pentru ea atât timp cât aceasta are astfel de comportamente exterioare bune, precum a fi bine educată și rațională. Când oamenii adoptă asemenea clasificări, în mod evident au luat o atitudine opusă adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Și, cu cât folosesc mai mult acest criteriu de comportament pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a se comporta și acționa ei înșiși, ceea ce rezultă din asta îi îndepărtează pe toți și mai mult de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr. Chiar și atunci, le place ceea ce fac și cred că urmăresc adevărul. Susținând câteva dintre afirmațiile bune din cultura tradițională, ei cred că susțin adevărul și adevărata cale. Cu toate acestea, oricât vor respecta aceste lucruri, oricât vor insista asupra lor, în cele din urmă nu vor avea nicio experiență sau

apreciere a cuvintelor lui Dumnezeu, a adevărului, și nici nu se vor supune deloc lui Dumnezeu. Cu atât mai puțin poate duce acest lucru la adevărată teamă față de Dumnezeu. Asta se întâmplă când oamenii susțin tot felul de astfel de comportamente bune, precum a fi bine educați și raționali. Cu cât se axează mai mult omul pe comportamentul bun, pe trăirea lui, pe urmărirea lui, cu atât mai mult se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu – și cu cât este mai îndepărtat omul de cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin capabil este să înțeleagă adevărul. Doar la asta ne putem aștepta. Dacă purtarea cuiva se îmbunătățește, înseamnă asta că se schimbă firea sa? Aveți experiența acestui lucru? Ați căutat vreodată în mod inconștient să fiți oameni bine educați, raționali? (Da.) Asta pentru că toată lumea înțelege că, prin a fi o persoană bine educată, rațională, aceasta pare pentru alții destul de respectabilă și nobilă. Ceilalți au o părere bună despre ea. Așa stau lucrurile, da? (Da.) Așadar, nu ar trebui să fie un lucru rău să avem aceste comportamente bune. Dar poate dobândirea acestor comportamente bune, a acestor manifestări bune să înlăture firea coruptă a omului? Îi poate împiedica pe oameni să facă lucruri rele? Dacă nu, care este folosul unor astfel de comportamente bune? Este doar o imagine bună; nu are niciun folos. Pot oamenii cu un asemenea comportament bun să se supună lui Dumnezeu? Pot ei să accepte și să practice adevărul? În mod clar nu. Comportamentul bun nu poate să înlocuiască practicarea adevărului de către om. Este exact cum a fost în cazul fariseilor. Comportamentul lor a fost grozav, iar ei erau destul de pioși, dar cum L-au tratat pe Domnul Isus? Nimeni nu și-ar fi imaginat că ar putea ajunge să Îl răstignească pe Mântuitorul omenirii. Așadar, cei care au doar comportamente exterioare bune, dar nu au dobândit adevărul, sunt în primejdie. S-ar putea să continue ca fariseii, împotrivindu-I-se lui Dumnezeu și trădându-L. Dacă nu puteți

pricepe asta, încă puteți fi induși în eroare de comportamentul bun al oamenilor, ca întotdeauna.

A fi bine educat și rațional este o noțiune tradițională a omului. Este în total dezacord cu adevărul. Având în vedere că este în conflict cu adevărul, ce anume ar trebui să aibă omul dacă ar pune adevărul în practică? Ce realitate care, atunci când este trăită, se aliniază cu adevărul și cerințele lui Dumnezeu? Știți? Cu o astfel de părtășie, unii ar putea spune: „Zici că a fi bine educat și rațional este în dezacord cu adevărul, că este doar un comportament exterior bun. Așadar, pur și simplu nu vom mai fi oameni bine educați și raționali. Viața va fi mai lipsită de griji, fără nicio constrângeri, neînfrânată de reguli. Vom putea să facem ceea ce vrem, să trăim cum vrem. Cât de lipsiți de griji vom fi atunci! Suntem mai liberi acum, având în vedere că bunul comportament al omului nu are legătură cu finalul său. Nu trebuie să ne facem griji pentru educație, reguli sau nimic de genul acesta.” Este ceea ce trebuie să învățăm din asta? (Nu.) Este o înțelegere deformată; ei fac greșeala de a merge până la extreme. Așadar, e cineva care ar face o astfel de greșeală? S-ar putea să existe unii care spun: „De vreme ce oamenii cultivați încă pot să se împotrivească lui Dumnezeu și să-L trădeze, pur și simplu nu voi fi o persoană cultivată. Încep să simt dispreț pentru oamenii cultivați. Îi disprețuiesc pe cei care sunt bine educați și raționali, blânzi și rafinați, curtenitori, care îi respectă pe bătrâni și au grijă de tineri, care sunt amabili. Privesc cu dispreț pe oricine văd că afișează aceste lucruri și îl dojenesc în public: «Ai comportamentul fariseilor. Este menit să-i inducă în eroare pe ceilalți. Nu înseamnă să urmărești adevărul, cu atât mai puțin să-l practici. Nu mai încerca să ne păcălești – nu vom fi înșelați de tine, nici nu vom cădea în capcanele tale!»” Ați proceda astfel? (Nu.) E în ordine dacă nu ați face-o. Dacă ați face ceva atât de lipsit de sens, ar însemna că sunteți persoane predispuse la

deformări. Unor oameni cu o înțelegere deformată le lipsește o pricepere pură a adevărului – nu au abilitatea de a pricepe. Tot ce pot face este să urmeze reguli, așadar, acesta este modul în care acționează. Prin urmare, de ce avem părtășie despre această problemă și de ce o disecăm? În principal, pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că a urmări adevărul nu înseamnă a urmări comportamentul exterior bun, nici nu este un lucru menit să te facă o persoană bine-crescută, reglementară și cultivată. Mai degrabă, este menit să te facă să înțelegi adevărul, să-l practici și să fii capabil să acționezi pe baza adevărului, asta însemnând că tot ceea ce faci își are baza în cuvintele lui Dumnezeu, că totul se aliniază cu adevărul. Comportamentele care se aliniază cu adevărul și au drept fundament cuvintele lui Dumnezeu nu sunt la fel cu a fi bine educat și rațional, nici nu sunt la fel cu standardele cerute de la om de cultura și de moralitatea tradițională. Sunt două lucruri diferite. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și doar ele sunt singurul criteriu după care sunt evaluate binele și răul, dreptatea și greșeala omului. Pe de altă parte, standardul culturii tradiționale de a fi bine educat și rațional nu corespunde deloc adevărurilor-principii. Când anume, în ce etapă a lucrării, ți-a spus Dumnezeu că trebuie să fii o persoană bine educată, rațională, un om cultivat, nobil, fără niciun interes josnic pentru tine? A spus Dumnezeu un astfel de lucru? (Nu.) Nu a spus. Așadar, ce afirmație și cerință are Dumnezeu în privința comportamentului omului? Comportă-te și acționează pe deplin conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul tău. Atunci, care este fundamentul cuvintelor lui Dumnezeu? Mai exact, ce adevăruri ar trebui să folosești drept criterii ale tale și ce fel de viață trebuie să trăiești, astfel încât să urmărești și să practici adevărul? Nu este ceva ce ar trebui înțeles? (Ba da.) Așadar, care sunt standardele cuvintelor lui Dumnezeu pentru cerințele comportamentele de la om? Puteți să găsiți cuvinte de-ale Lui care sunt clare în această privință? (Cuvintele lui

Dumnezeu spun: „Am multe speranțe. Sper să vă puteți purta într-un mod cuviincios și plăcut, să vă realizați îndatoririle cu credință, să aveți adevăr și omenie, să fiți oameni care pot renunța la tot ce au și chiar la viața lor pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe izvorăsc din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din răzvrătire” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”).) Toate acele cuvinte sunt principii și cerințe pentru comportamentul omului. Așadar, ce alte cuvinte de-ale lui Dumnezeu există care au legătură cu practica specifică? (Mai e un fragment care spune: „Inima ta trebuie să fie într-o stare constantă de liniște, iar atunci când ți se întâmplă anumite lucruri, nu trebuie să fii pripit, să ai prejudecăți, să fii încăpățânat, radical, artificial sau fals, astfel încât să fii capabil să acționezi cu rațiune. Aceasta este manifestarea potrivită a umanității normale” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a înlătura o fire coruptă”).) Aceasta este puțină practică specifică. Acelea sunt recomandări și cerințe specifice pentru comportamentul exterior și metodele omului. Pot fi acestea privite drept fundamentul cuvintelor lui Dumnezeu? Sunt destul de specifice? (Da.) Citiți-le din nou. („Inima ta trebuie să fie într-o stare constantă de liniște, iar atunci când ți se întâmplă anumite lucruri, nu trebuie să fii pripit, să ai prejudecăți, să fii încăpățânat, radical, artificial sau fals, astfel încât să fii capabil să acționezi cu rațiune. Aceasta este manifestarea potrivită a umanității normale.”) Țineți seama de aceste elemente; ele sunt principiile pe care ar trebui să le susțineți când acționați pe viitor. Acestea le spun oamenilor că ar trebui să învețe să facă față lucrurilor cu raționament în comportamentul și acțiunile lor și că, în plus, trebuie să fie capabili să caute adevărurile-principii, pornind de la fundamentul de a acționa cu rațiune și conștiință. Comportați-vă și acționați astfel și vor exista principii, precum și o cale de practică.

Acele câteva lucruri despre care tocmai am vorbit: „Când ți se întâmplă anumite lucruri, nu trebuie să fii pripit, să ai prejudecăți, să fii încăpățânat, radical, artificial sau fals, astfel încât să fii capabil să acționezi cu rațiune” – sunt ele ușor de făcut? Într-adevăr, sunt realizabile, după o perioadă de instruire. Dacă există cineva care chiar nu poate să le facă, atunci care este soluția? Va fi în ordine atât timp cât faci doar un lucru, asta însemnând că, atunci când întâlnești o problemă sau interacționezi cu alții, există cel puțin un lucru pe care să-l susții: trebuie să te comporți și să acționezi într-un mod care îi edifică pe ceilalți. Acesta este cel mai important punct. Dacă vei practica și vei respecta asta, dacă vei practica în conformitate cu acest lucru și având-l drept criteriu, atunci, în ansamblu, nu vei face niciun mare rău celorlalți, nici nu vei suferi tu însuți vreo pierdere considerabilă. Comportă-te și acționează într-un fel care îi edifică pe ceilalți – există detalii în legătura cu asta? (Da.) Nu-ți baza satisfacția de sine pe prejudicierea intereselor altora; nu-ți clădi fericirea și bucuria pe suferința altora. Asta înseamnă să edifici. Care este modul fundamental de a înțelege o asemenea edificare? Înseamnă că purtarea ta trebuie să fie tolerabilă pentru alții, așa cum este evaluată de conștiința și rațiunea umanității; trebuie să fie în conformitate cu rațiunea și conștiința umanității. Nu-i așa că oricine are umanitate normală poate să trăiască în conformitate cu asta? (Ba da, așa este.) Să spunem că cineva se odihnește în cameră, iar tu intri, fără să ții seama de împrejurări, și începi să cânți și să pui muzică. Ar fi un lucru potrivit? (Nu.) Nu ar însemna asta să-ți clădești distracția și fericirea pe suferința altuia? (Ba da.) Dacă cineva este adâncit în lectura cuvintelor lui Dumnezeu sau în părtășia despre adevăr, iar tu tocmai trebuie să-i vorbești despre problemele tale, nu este lipsit de respect față de el? Nu este needificator pentru el? (Ba da.) Ce înseamnă a fi needificator? Înseamnă, cel puțin, că nu-i respecți pe ceilalți. Nu trebuie să întrerupi

discursul sau acțiunile altora. Nu este ceva ce umanitatea normală poate să realizeze? Dacă nu poți să realizezi nici măcar asta, chiar nu ai conștiință și rațiune. Pot cei lipsiți de conștiință și rațiune să aibă acces la adevăr? Nu pot. Practicarea adevărului poate fi realizată doar de cei care au cel puțin conștiință și rațiune și, dacă ai urmări adevărul, trebuie cel puțin să fii în acord cu standardele conștiinței și ale rațiunii în limbajul și acțiunile tale; trebuie să-i faci pe cei din jurul tău să te considere tolerabil și să pari bun pentru toți. Este ceea ce tocmai am spus: fă ca acțiunile tale să pară cel puțin decente pentru ceilalți și fii edificator pentru ei. Este a fi edificator același lucru cu a fi de folos altora? În realitate, nu – a fi edificator înseamnă a respecta în mod reciproc spațiul altora și a nu-i perturba, a nu-i întrerupe și a nu-i deranja; înseamnă să nu-i faci să aibă de suferit sau să simtă suferință din cauza comportamentului tău. Asta înseamnă să fii edificator. Cum înțelegeți asta? A fi edificator nu are legătură cu măsura în care ești de folos altora; are legătură cu abilitatea lor de a profita de interesele și drepturile care le revin, fără să fie întrerupți în timp ce le folosesc sau privați de ele de către îndărătnicia și comportamentul tău neadecvat. Nu este așa? (Ba da.) Acum cunoașteți câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu cerințele Sale pentru comportamentul și acțiunile omului, dar totuși, vă spun că lucrul cel mai important este faptul că trebuie să fii edificator pentru alții în comportamentul și acțiunile tale. Acesta este principiul pentru acțiune. Ați înțeles ce înseamnă să fii edificator? (Da.) Există câțiva care nu se gândesc deloc dacă alții sunt edificați de limbajul și acțiunile lor, dar tot pretind că sunt oameni bine educați și raționali. Nu este o înșelăciune? A fi edificator pentru alții în comportament și acțiune – nu există o lecție de învățat din asta? S-ar putea să fie o demonstrație comportamentală și, totuși, este ușor de realizat? Dacă cineva înțelege o parte din adevăr, va ști cum să acționeze în conformitate

cu principiile, cum să acționeze într-un mod care îi edifică pe alții și cum să acționeze într-un mod care le este de folos altora. Dacă cineva nu înțelege adevărul, nu va ști ce să facă; poate să acționeze doar bazându-se pe noțiunile și închipuirile sale. Unii oameni nu caută niciodată adevărul în viețile lor de zi cu zi, indiferent ce se abate asupra lor. Doar acționează în conformitate cu preferințele lor, fără să le pese cum se simt alții din cauza asta. Există principii pentru o astfel de acțiune? Ar trebui să fiți capabili să vedeți dacă sunt, nu-i așa? Toți vă întruniți și citiți deseori cuvintele lui Dumnezeu; dacă veți fi cu adevărat capabili să înțelegeți o parte din adevăr, veți putea să practicați și să vă implicați în unele chestiuni conform adevărurilor-principii. Cum te face să te simți o astfel de practică? Cum îi face pe alții să se simtă? Dacă veți încerca din răsputeri să examinați asta, veți ști ce fel de practică este edificatoare pentru alții. De obicei, când se abate ceva asupra voastră, orice ar fi, nu vă gândiți la chestiunile reale legate de modul în care să acționați astfel încât să abordați umanitatea normală sau practicarea adevărului. Așadar, când vi se întâmplă ceva, dacă ar fi să vă întrebe cineva ce fel de practică sau acțiune ar fi edificatoare pentru alții, vi s-ar părea greu să răspundeți, de parcă nu ar exista o cale clară. Toate lucrurile despre care am părtășie la adunări sunt aceste probleme din viața reală și, totuși, când le întâlniți, nu sunteți niciodată capabili să țineți pasul și nu mai știți nimic. Nu există o discrepanță aici? (Ba da.) Ce ați dobândit, atunci, din credința voastră în Dumnezeu? Câteva doctrine, câteva sloganuri. Cât sunteți de slabi și de jalnici!

Unul dintre lucrurile pe care le-am discutat ca fiind considerat corect și bun de către om în noțiunile sale – a fi bine educat și rațional – include câteva dintre noțiunile și închipuirile specifice ale omului, precum și unele moduri tradiționale ale sale de a înțelege acest comportament. Pe scurt, dacă analizăm acum această manifestare comportamentală, vedem că nu are

nicio legătură cu adevărul sau cu adevărata umanitate, pentru că nu corespunde nici pe departe adevărului și nu poate fi menționată odată cu acesta și, în plus, un astfel de comportament este în mod fundamental în dezacord cu standardele cerințelor lui Dumnezeu pentru opiniile omului despre oameni și lucruri, precum și pentru comportamentul și acțiunile lui, cu care este total incompatibil și cu care nu are nicio legătură. Este doar comportamentul omului. Oricât de bine afișează omul un astfel de comportament și oricât de adecvat îl practică, este doar o formă de comportament. Nici măcar nu se califică drept adevărată umanitate normală. Afirmația că cineva trebuie să fie bine educat și rațional este doar un mod de a împacheta frumos comportamentul exterior al omului. Pentru a se „împacheta" frumos și a se înfrumuseța, omul se străduiește din răsputeri să fie o persoană bine educată și rațională, câștigând prin asta stima și respectul altora și ridicându-și poziția și valoarea în grupul său. Dar adevărul este că un asemenea comportament nu se ridică nici măcar la nivelul moralității, integrității și demnității pe care ar trebui să le aibă o adevărată persoană. A fi bine educat și rațional este o afirmație care vine din cultura tradițională și este un set de manifestări comportamentale pe care omenirea coruptă și le-a definit ca fiind ceva ce ea crede că ar trebui susținut. Aceste manifestări comportamentale sunt menite să sporească reputația unei persoane în grupul său și să îi crească valoarea, astfel încât să poată câștiga respectul altora și să fie cea mai puternică dintre toate, cineva care nu este pasibil să fie disprețuit sau hărțuit în grupul său. Acest comportament exterior nu are absolut nicio legătură cu moralitatea sau calitatea umanității și, totuși, omul îl plasează foarte sus și îi acordă foarte multă importanță. Convingeți-vă singuri cât de multă înșelăciune trebuie să fie în asta! Prin urmare, dacă în prezent urmărești să fii o persoană bine educată, rațională, și îți reglementezi comportamentul, străduindu-te din

răsputeri în ceea ce urmărești și practici să atingi țelul de a fi bine educat și rațional, te îndemn să încetezi asta imediat. Astfel de comportamente și metode nu pot decât să te facă să te ascunzi tot mai mult și să fii din ce în ce mai ipocrit și, pe măsură ce se întâmplă asta, te vei îndepărta tot mai mult de faptul de a fi o persoană onestă, simplă, deschisă. Cu cât te străduiești mai mult să fii o persoană bine educată, rațională, cu atât mai mult te vei ascunde – cu cât este mai profundă deghizarea ta, cu atât mai greu le va fi altora să te evalueze sau să te înțeleagă și cu atât mai adânc va fi ascunsă firea ta coruptă. Fă asta și va fi foarte greu să dobândești acceptarea adevărului și mântuirea. Așadar, în lumina acestor elemente, este calea de a urmări să fii o persoană bine educată, rațională aceeași cu cea de a urmări adevărul? Este urmărirea adecvată? (Nu.) Nu există mai multă înșelăciune împotriva altora și a propriei persoane în spatele comportamentului de a fi bine educat, rațional, pe lângă substanța lui negativă și rezultatele sale negative? (Ba da.) O persoană bine educată, rațională, ascunde în sinea ei multe secrete și, mai mult decât atât, ascunde tot felul de gânduri, noțiuni, păreri, atitudini și idei greșite, care sunt necunoscute celorlalți, josnice, murdare, rele și odioase pentru alții. În spatele comportamentului bun al unei persoane bine educate, raționale, se ascunde o fire mai coruptă de-ale ei. O astfel de persoană, sub acoperirea acelei manifestări comportamentale, nu are curajul să-și înfrunte firea coruptă, nici nu are încrederea să și-o recunoască. Cu atât mai puțin are curajul și încrederea să se destăinuie în legătură cu firea ei coruptă, cu deformata ei cunoaștere, cu gândurile, intențiile și țelurile sale rele – sau, după caz, chiar în legătură cu gândurile ei pizmașe, veninoase. Are atât de multe lucruri ascunse în ea și nimeni nu poate să le vadă; tot ceea ce văd oamenii este așa-zisa persoană bună din fața lor, care are comportamentul bun de a fi bine educată și rațională. Nu este un caz de înșelăciune? (Ba da.) Întregul comportament al acelei

persoane, toată prestația, urmărirea și esența ei sunt un caz de înșelăciune. Îi escrochează pe alții și se escrochează pe sine. Care va fi finalul definitiv pentru o astfel de persoană? Ca să fie o persoană bine educată, rațională, ea se leapădă de Dumnezeu, întoarce spatele adevăratei căi și este disprețuită și respinsă de Dumnezeu. În fiecare ungher ascuns din spatele comportamentului bun de a fi bine educat, rațional, omul își tăinuiește tehnicile și comportamentele de deghizare și înșelăciune și, în același timp, își tăinuiește firile, precum aroganța, ticăloșia, aversiunea față de adevăr, ferocitatea și intransigența. Așadar, cu cât este cineva mai bine educat și mai rațional, cu atât mai înșelător este și, cu cu cât se străduiește să fie o persoană bine educată, rațională, cu atât mai puțin este un iubitor de adevăr și cu atât mai mult este o persoană care e scârbită de adevăr și de cuvintele lui Dumnezeu. Spuneți-Mi, nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Deocamdată, vom încheia aici părtășia noastră despre comportamentul bun de a fi bine educat și rațional.

Tocmai acum, am avut părtășie despre o afirmație referitoare la comportamentul bun din cultura tradițională: a fi bine educat și rațional. Nu vom avea părtășie în mod individual despre celelalte câteva afirmații. Grupate, toate afirmațiile despre comportamentul bun sunt doar un mod de a împacheta frumos comportamentul exterior și imaginea omului. „A împacheta frumos” este o formulare drăguță; mai exact, este, de fapt, o formă de deghizare, un mod de a folosi o fațadă falsă pentru a-i păcăli pe alții să aibă sentimente bune față de propria ta persoană, să te evalueze în mod pozitiv, să te respecte, în vreme ce partea întunecată din inima ta, firile tale corupte și adevărata ta față sunt toate ascunse și împachetate frumos. Putem să spunem și așa: ceea ce se ascunde în spatele aurei acestor comportamente bune e adevărata față coruptă a fiecărui membru al umanității corupte. Ceea ce se ascunde e fiecare membru al umanității rele,

cu o fire arogantă, o fire înșelătoare, o fire feroce și o fire a aversiunii față de adevăr. Nu contează dacă purtarea exterioară a unei persoane este bine educată și rațională sau blândă și rafinată, nici dacă aceasta este amabilă, abordabilă, dacă îi respectă pe bătrâni și are grijă de tineri sau orice altceva asemănător – oricare dintre aceste lucruri le manifestă, nu este nimic mai mult decât un comportament exterior pe care alții pot să-l vadă. Nu o poate conduce printr-un comportament bun spre cunoașterea naturii-esențe pe care o are. Deși omul arată bine datorită comportamentelor exterioare de a fi bine educat și rațional, blând și rafinat, abordabil și amabil, astfel că întreaga lume umană este prietenoasă cu el, nu poate fi negat faptul că firile corupte ale omului chiar există sub acoperirea acestor comportamente bune. Aversiunea față de adevăr a omului, împotrivirea și răzvrătirea lui față de Dumnezeu, natura-esență pe care o are de a-i fi scârbă de cuvintele rostite de Creator și de a se împotrivi Creatorului – acestea chiar există acolo. Nu este nimic fals în legătură cu asta. Indiferent cât de bine se preface o persoană, indiferent cât de prezentabile sau cuviincioase sunt comportamentele sale, cât de drăguț sau frumos s-a împachetat sau cât de înșelătoare este, ceea ce nu poate fi negat este faptul că fiecare persoană coruptă este plină de firi satanice. Sub masca acestor comportamente exterioare, încă se împotrivește și se răzvrătește față de Dumnezeu, se împotrivește și se răzvrătește față de Creator. Desigur, cu aceste comportamente bune drept mantie și acoperire, oamenii manifestă firi corupte în fiecare zi, în fiecare ceas și moment, în fiecare minut și secundă, în fiecare chestiune, timp în care trăiesc printre firi corupte și păcat. Este un fapt incontestabil. În ciuda comportamentelor prezentabile ale omului, a cuvintelor plăcute și a exteriorului fals, firea lui coruptă nu s-a diminuat deloc și nici s-a schimbat datorită acestor comportamente exterioare ale sale. Dimpotrivă, firea sa coruptă se manifestă în mod constant tocmai din

cauza faptului că are acoperirea acestor comportamente bune și nu-și înfrânează pașii dinspre a face rău și a se împotrivi lui Dumnezeu – și, desigur, conduse de firile sale feroce și ticăloase, ambițiile, dorințele și cerințele sale extravagante se extind și se dezvoltă constant. Spuneți-Mi, unde este persoana curtenitoare, amabilă, abordabilă, a cărei imagini trăite și a cărei baze pentru comportamentul și acțiunile sale sunt pozitive și în acord cu ale lui Dumnezeu cuvinte, cu adevărul? Unde este persoana bine educată, rațională, blândă și rafinată, care iubește adevărul, care este dispusă să găsească în cuvintele lui Dumnezeu direcția și scopul vieții sale, care a avut o contribuție la mântuirea omenirii? Puteți găsi o singură astfel de persoană? (Nu.) Adevărul este că, printre oameni, cu cât este mai cunoscătoare o persoană, cu atât mai educată este; și cu cât are mai multe idei, mai mult statut și reputație – chiar dacă poate fi numită o persoană bine educată și rațională, amabilă, abordabilă – cu atât mai mult poate să-i inducă în eroare pe oameni cu afirmațiile așternute de ea în scris, cu atât mai mult rău face și cu atât mai gravă este împotrivirea ei față de Dumnezeu. Cei cu reputație și statut mai mare îi induc în eroare pe alții cu atât mai mult, iar împotrivirea lor față de Dumnezeu este cu atât mai gravă. Uitați-vă în rândul umanității la oamenii ei faimoși, măreți, la gânditorii, educatorii, scriitorii, revoluționarii, oamenii ei de stat sau la orice alt om ilustru într-un domeniu – care dintre ei nu a fost bine educat și rațional, abordabil și amabil? Care dintre ei nu s-a purtat, în aparență, într-un mod care i-a atras lauda altora și prin care a fost demn de respectul altora? Totuși, cu ce au contribuit efectiv la omenire? Au condus ei omenirea pe calea cea dreaptă sau au dus-o pe căi greșite? (Au dus-o pe căi greșite.) Au dus omenirea sub stăpânirea Creatorului sau au adus-o la picioarele Satanei? (Au adus-o la picioarele Satanei.) Au lăsat omenirea să aibă parte de suveranitatea, aprovizionarea și îndrumarea Creatorului sau au lăsat-o să

înfrunte zdrobirea, cruzimea și abuzul din partea Satanei? Dintre toate personajele eroice, dintre toți oamenii faimoși, măreți, elevați, extraordinari și puternici din istorie, care nu și-a câștigat autoritatea și statutul prin uciderea a milioane și milioane de oameni? Care dintre ei nu și-a dobândit reputația înșelând, inducând în eroare și ispitind omenirea? Din exterior, ei par abordabili în întâlnirile lor zilnice cu alții și destul de pașnici, punându-se pe picior de egalitate cu alții și vorbind cu amabilitate – cu toate acestea, ceea ce fac ei în culise este total diferit. Unii dintre ei uneltesc pentru a-i prinde în capcană pe alții; unii se dedau înșelăciunii cu scopul de a-i distruge și răni pe alții; unii caută oportunități să se răzbune. Majoritatea oamenilor de stat sunt cruzi și nimicitori cu nenumărați oameni. Și-au câștigat statutul și influența călcând cu putere în picioare capetele multor oameni și prin sângele acestora, dar totuși, în mediile publice, oamenii văd fizionomia lor abordabilă și comportamentul lor amabil. Oamenii văd personajele blânde și rafinate, bine educate și raționale, modeste pe care le-au creat. La exterior, sunt curtenitori, blânzi și rafinați, dar în spatele acestor aparențe, ei ucid numeroși oameni, înhață bunurile multor persoane, domină numeroși oameni și îi joacă pe degete. Spun fiecare cuvânt frumos și fac fiecare lucru rău și țin predici de pe scena lor, cu nerușinare și tupeu, învățându-i pe alții cum să fie oameni abordabili, bine educați și raționali, cum să fie oameni care contribuie pentru țară și omenire, cum să servească poporul și să fie slujitori ai statului, cum să se dedice națiunii. Nu este un lucru nerușinat? Absolut toți sunt niște scursuri, insolenți, lacomi! Pe scurt, să fii o persoană cu un comportament bun care se conformează noțiunilor tradiționale de moralitate nu înseamnă să urmărești adevărul; nu înseamnă să urmărești să fii o adevărată ființă creată. Dimpotrivă, în spatele urmăririi acestor comportamente bune se ascund multe secrete întunecate și de nemenționat. Indiferent ce fel de comportament bun urmărește omul, scopul

din spatele acestuia nu este altul decât acela de a câștiga simpatia și respectul mai multor oameni, de a-și promova propria poziție și de a-i face pe oameni să creadă că este respectabil și vrednic de încredere și de însărcinare. Dacă urmărești să fii o astfel de persoană care se comportă frumos, din punct de vedere al calității, nu înseamnă acest lucru că ești precum cei celebri și măreți? Dacă ești o persoană care doar se comportă cum se cuvine, dar nu iubește cuvântul lui Dumnezeu și nu acceptă adevărul, atunci, din punct de vedere calitativ, ești la fel ca ei. Și care este rezultatul? Lucrul la care ai renunțat este adevărul; ceea ce ai pierdut este șansa ta de mântuire. Acesta este cel mai nesăbuit comportament – reprezintă alegerea și urmărirea pe care le face un idiot. V-ați dorit vreodată să fiți acea persoană măreață, faimoasă, impresionantă de pe scenă, pe care ați admirat-o atât de mult timp? Acea persoană amabilă și abordabilă? Acea persoană curtenitoare, blândă și rafinată, bine educată și rațională? Acea persoană care, din exterior, pare a fi prietenoasă și drăguță? Nu ați mai urmat și venerat astfel de oameni înainte? (Ba da.) Dacă, acum, încă urmezi astfel de oameni, încă idolatrizezi oameni de acest gen, permite-Mi să-ți spun: nu ești departe de moarte, întrucât oamenii pe care îi idolatrizezi sunt oameni răi care se prefac a fi buni. Dumnezeu nu-i va mântui pe oamenii răi. Dacă idolatrizezi oamenii răi și nu accepți adevărul, în cele din urmă, vei fi și tu distrus.

Esența din spatele comportamentului bun, precum a fi abordabil și amabil, poate fi descrisă într-un singur cuvânt: prefăcătorie. Un astfel de comportament bun nu se naște din cuvintele lui Dumnezeu și nici ca rezultat al practicării adevărului sau al purtării conform principiilor. Ce anume îl produce? Provine din motivele, uneltirile oamenilor, din prefăcătoria lor, jucarea unui rol, din faptul că sunt înșelători. Când oamenii aderă la aceste comportamente bune, scopul este să obțină lucrurile pe care

și le doresc; în caz contrar, ei nu s-ar mâhni niciodată în acest fel și ar trăi contrar propriilor dorințe. Ce înseamnă a trăi contrar propriilor dorințe? Înseamnă că adevărata lor natură nu este pe atât de manierată, lipsită de viclenie, blândă, bună și virtuoasă pe cât își imaginează oamenii. Ei nu trăiesc după conștiință și rațiune; în schimb, trăiesc pentru a atinge un anumit scop sau cerință. Care este adevărata natură a omului? Adevărata sa natură este confuză și ignorantă. Fără legile și poruncile date de Dumnezeu, oamenii nu ar avea idee ce este păcatul. Nu așa era omenirea în trecut? Doar atunci când Dumnezeu a emis legile și poruncile, oamenii au avut un concept despre păcat. Însă tot nu aveau conceptul de bine și rău sau de lucruri pozitive și negative. Și, în acest caz, cum ar putea ei să fie conștienți de principiile corecte pentru a vorbi și a acționa? Ar putea să știe ce moduri de a acționa, ce comportamente bune ar trebui să se regăsească în umanitatea normală? Ar putea să știe ce produce un comportament cu adevărat bun, ce fel de cale ar trebui să urmeze pentru a trăi o asemănare umană? N-ar putea. Din cauza naturii satanice a oamenilor, din cauza instinctelor lor, ei n-ar putea decât să se prefacă și să pretindă că trăiesc decent și cu demnitate – ceea ce a dat naștere la înșelăciuni precum a fi bine educat și rațional, blând și rafinat, curtenitor, a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri și a fi amabil și abordabil; astfel au apărut aceste trucuri și tehnici de înșelăciune. Și, odată ce au apărut, oamenii s-au agățat selectiv de una sau mai multe dintre aceste înșelăciuni. Unii au ales să fie amabili și abordabili, alții au ales să fie bine educați și raționali, blânzi și rafinați, unii au ales să fie curtenitori, să respecte bătrânii și să aibă grijă de tineri, alții au ales să fie toate aceste lucruri. Și totuși, Eu îi definesc pe oamenii cu astfel de comportamente bune printr-un singur termen. Care este acel termen? „Pietre netede.” Ce sunt pietrele netede? Sunt acele pietre netede din râuri care au fost erodate și lustruite, îndepărtând orice margini ascuțite, după ani

lungi de trecere a apei. Și, deși s-ar putea să nu îi doară când calcă pe ele, oamenii pot aluneca pe ele dacă nu au grijă. Ca aspect și formă, aceste pietre sunt foarte frumoase, dar odată ce le-ai luat acasă, sunt destul de inutile. Nu te înduri să le arunci, dar nu are rost nici să le păstrezi – asta este ceea ce reprezintă o „piatră netedă". Pentru Mine, oamenii care au aceste comportamente aparent bune sunt lipsiți de entuziasm. Ei pretind că sunt buni la exterior, dar nu acceptă deloc adevărul, spun lucruri care sună frumos, dar nu fac nimic real. Nu sunt decât pietre netede. Dacă ai părtășie cu ei despre adevăr și principii, ei îți vor vorbi despre a fi blând și rafinat și curtenitor. Dacă le spui despre discernerea antihriștilor, îți vor vorbi despre a-i respecta pe bătrâni, a avea grijă de tineri și a fi bine educat și rațional. Dacă le zici că trebuie să existe principii în comportamentul cuiva, că trebuie să cauți principiile în datoria ta și să nu acționezi cu încăpățânare, care va fi atitudinea lor? Vor spune: „A acționa în conformitate cu adevărurile-principii e altă chestiune. Eu vreau doar să fiu bine educat și rațional și ceilalți să-mi aprobe acțiunile. Câtă vreme respect bătrânii, am grijă de tineri și am aprobarea celorlalți oameni, asta-i suficient." Le pasă numai de comportamentele bune, nu se concentrează asupra adevărului. În general, sunt capabili să îi respecte pe bătrâni, pe cei mai în vârstă, pe cei care au calificări, pe cei cu o ținută morală și cu o reputație bună din grupul lor, în timp ce au, de asemenea, multă grijă iubitoare față de comunitățile celor tineri și vulnerabili. Ei susțin cu strictețe regula socială de a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri cu scopul de a se dovedi nobili. Totuși, ceea ce nu poate fi negat este că, atunci când interesele lor vor intra în conflict cu această regulă, ei o vor lăsa la o parte și își vor proteja interesele orbește și fără să „îndure" constrângerile nimănui. Deși comportamentul lor bun le atrage aprobarea tuturor celor pe care îi întâlnesc, pe care îi cunosc sau cu care sunt familiarizați, nu poate fi negat faptul că, deși au aceste

comportamente bune, lăudate de alții, ei nu suferă nici cea mai mică pierdere pentru interesele lor și luptă pentru ele prin toate mijloacele necesare, fără să „îndure” constrângerile nimănui. Respectul lor pentru bătrâni și grija lor față de tineri sunt doar un comportament efemer, bazat pe fundamentul de a nu dăuna intereselor proprii. Se limitează la un mod de purtare. O pot face în cazul în care acest lucru nu le aduce nicio atingere intereselor sau nu le afectează deloc, dar când interesele lor ies în față, în final, ei vor lupta pentru ele. Așadar, respectul lor pentru bătrâni și grija lor față de tineri nu le afectează urmărirea propriilor interese, nici nu pot îngrădi acea urmărire. Comportamentul de a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri este unul bun, pe care oamenii îl pot avea doar în anumite circumstanțe, condiția fiind să nu le dăuneze intereselor. Nu este ceva ce provine din viața unei persoane, din măduva oaselor ei. Oricât de mult poate o persoană să practice un astfel de comportament, oricât de mult poate să persiste, acest lucru nu poate schimba firile corupte pe care omul se bazează pentru a trăi. Asta înseamnă că, și dacă o persoană poate să nu aibă acest comportament bun, ea totuși manifestă firi corupte – cu toate că a dobândit acest comportament bun, firile sale corupte nu s-au ameliorat sau nu s-au schimbat deloc. Dimpotrivă, ea le ascunde tot mai adânc. Acestea sunt lucruri esențiale care sunt ascunse în spatele unor astfel de comportamente bune.

Cam atât despre părtășia și disecarea noastră legată de comportamentele bune din cultura tradițională de a fi blând și rafinat, curtenitor, respectuos cu bătrânii și grijuliu față de tineri, amabil și abordabil. Acestea se aseamănă cu a fi bine educat și rațional și, mai mult sau mai puțin, sunt aceleași în esență. Sunt nesubstanțiale. Oamenii ar trebui să renunțe la aceste comportamente bune. Ceea ce oamenii ar trebui să tindă cel mai mult să realizeze este să facă din cuvintele lui Dumnezeu

baza lor, iar din adevăr, criteriul lor; numai atunci vor putea să trăiască în lumină și să trăiască asemănarea unei persoane normale. Dacă îți dorești să trăiești în lumină, ar trebui să acționezi conform adevărului; ar trebui să fii o persoană sinceră care spune vorbe sincere și face lucruri cinstite. Este esențial să ai adevărurile-principii în comportamentul tău; odată ce oamenii pierd adevărurile-principii și se concentrează doar asupra comportamentului bun, acest lucru dă inevitabil naștere la falsitate și prefăcătorie. Dacă nu există niciun principiu în comportamentul oamenilor, atunci, oricât de bun este comportamentul lor, sunt niște ipocriți; s-ar putea să fie capabili să-i inducă în eroare pe ceilalți pentru un timp, dar nu vor fi niciodată de încredere. Numai atunci când oamenii acționează și se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu au o bază adevărată. Dacă nu se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu și se axează doar pe a pretinde că se comportă bine, pot, prin urmare, să devină oameni buni? Categoric nu. Doctrinele bune și comportamentul bun nu pot schimba firile corupte ale omului și nu pot schimba esența lui. Numai adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pot schimba firile corupte, gândurile și opiniile oamenilor și pot deveni viața lor. Diversele comportamente bune pe care omul le consideră ca atare în cultura tradițională și în noțiunile lui, precum a fi bine educat și rațional, blând și rafinat, curtenitor, respectuos cu bătrânii și grijuliu față de tineri, a fi amabil și a fi abordabil sunt doar comportamente. Acestea nu sunt viața, cu atât mai puțin, adevărul. Cultura tradițională nu este adevărul, nici comportamentele bune pe care le promovează. Oricât de multă cultură tradițională stăpânește omul și oricât de multe comportamente bune manifestă în viața lui, acest lucru nu poate schimba firile lui corupte. Așadar, timp de mii de ani, omenirii i-a fost inoculată cultura tradițională, iar firea ei coruptă nu s-a schimbat deloc; dimpotrivă, corupția ei s-a adâncit și mai mult, iar lumea a devenit tot mai întunecată și mai rea. Acest lucru

are legătură directă cu educația din cultura tradițională. Oamenii pot trăi asemănarea unei ființe umane adevărate doar luând cuvintele lui Dumnezeu drept viață a lor. Este un lucru indiscutabil. Așadar, ce fel de parametri și cerințe stabilesc cuvintele lui Dumnezeu pentru comportamentul omului? Pe lângă ceea ce e stabilit prin legi și porunci, există și cerințele Domnului Isus pentru comportamentul omului, mai ales cerințele și regulile pentru om din judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Acestea sunt cele mai prețioase cuvinte dintre toate în ceea ce privește omenirea și sunt cele mai importante principii pentru comportamentul ei. Trebuie să identificați în cuvintele lui Dumnezeu cele mai importante criterii comportamentale pentru purtarea și acțiunile voastre. Când o veți face, veți fi capabili să scăpați de proasta îndrumare și inducerea în eroare a comportamentelor bune din cultura tradițională chineză. Atunci veți fi găsit calea și principiile pentru comportament și acțiune, ceea ce înseamnă și că veți fi găsit calea și principiile mântuirii. Dacă luați cuvintele actuale ale lui Dumnezeu drept baza voastră și adevărul despre care am avut părtășie acum drept criteriul vostru și le folosiți pentru a înlocui acele standarde pentru un comportament bun pe care le are omenirea în noțiunile ei, atunci ești cineva care urmărește adevărul. Cerințele lui Dumnezeu pentru om sunt în toate cazurile legate de ce fel de persoană ar trebui să fie și ce drum ar trebui să urmeze. El nu cere niciodată ca omul să aibă vreun comportament în mod izolat. El cere ca oamenii să fie sinceri, nu înșelători; cere ca omul să accepte și să urmărească adevărul și să-I fie credincios lui Dumnezeu, supus și martor pentru El. Nu a cerut niciodată ca omul să aibă doar câteva comportamente bune, nu a presupus că acest lucru în sine ar ajunge. Cu toate acestea, cultura tradițională chineză îl face pe om să se axeze doar pe comportamentul bun, pe a avea manifestări exterioare bune. Nu face nimic pentru a lămuri ce sunt firile corupte ale omului sau de unde izvorăște

corupția lui, cu atât mai puțin este capabilă să indice calea prin care firile sale corupte sunt alungate. Prin urmare, oricum ar putea pleda cultura tradițională pentru oricare dintre comportamentele bune pe care ar trebui să le aibă omul, nu este de niciun folos când vine vorba de alungarea firilor corupte de către oameni și de trăirea asemănării unei adevărate ființe umane. Oricât de nobile sau atrăgătoare ar fi afirmațiile ei despre moralitate, nu poate face nimic pentru a schimba esența coruptă a omenirii. Sub îndoctrinarea și influența culturii tradiționale, au apărut multe lucruri subconștiente în omenirea coruptă. Ce înseamnă „subconștient" aici? Înseamnă că, odată ce omului i s-a inoculat în mod imperceptibil cultura tradițională și a fost contaminat de aceasta, în absența oricăror cuvinte, afirmații, reguli sau cunoștințe clare despre cum să acționeze adecvat, el practică și respectă instinctiv ideile și metodele convenționale ale oamenilor. Trăind în aceste circumstanțe, într-o astfel de condiție, cum fac toți oamenii, ajunge fără să-și dea seama să creadă, în subconștientul său: „A fi bine educat și rațional e grozav – e pozitiv și este în acord cu adevărul; a fi blând și rafinat e grozav – așa ar trebui să fie oamenii, lui Dumnezeu Îi place asta și este în acord cu adevărul; a fi curtenitor, respectuos cu bătrânii și grijuliu față de tineri, amabil și abordabil, toate sunt manifestări provenite din umanitatea normală – sunt în acord cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu." Deși nu a găsit o bază clară în cuvintele lui Dumnezeu, el simte în inima lui că ale lui Dumnezeu cuvinte și cerințe pentru om și standardele culturii tradiționale sunt aproape la fel, fără nicio diferență majoră între ele. Nu sunt acestea o distorsionare și o interpretare falsă a cuvintelor lui Dumnezeu? Au spus cuvintele lui Dumnezeu astfel de lucruri? Nu au spus, nici nu sunt ceea ce vrea El să zică; acele lucruri sunt distorsionările și interpretările false ale cuvintelor lui Dumnezeu pe care le are omul. Cuvintele lui Dumnezeu nu au spus

niciodată aceste lucruri, așa că voi nu trebuie, în niciun caz, să gândiți în funcție de acei termeni. Ar trebui să citiți cuvintele lui Dumnezeu în amănunt și să identificați exact cerințele comportamentale pe care le transmit cuvintele Lui pentru om, apoi să găsiți alte câteva fragmente din cuvintele Lui, să le reuniți și să le citiți, rugându-vă și având părtășie despre ele în sinteză. Odată ce aveți cunoștințe despre ele, puteți să le practicați și să le experimentați. Acest lucru aduce cuvintele lui Dumnezeu în viața voastră reală, unde devin baza pentru opiniile voastre despre oameni și lucruri, precum și pentru comportamentul și acțiunile voastre. Care ar trebui să fie baza discursului și acțiunilor oamenilor? Cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, care sunt cerințele și standardele pe care le are Dumnezeu cu privire la discursul și acțiunile oamenilor? (Să fie constructive pentru oameni.) Așa este. În mod fundamental, trebuie să spui adevărul, să vorbești sincer și să fii de folos celorlalți. Cel puțin, discursul tău trebuie să-i edifice pe oameni, și nu să-i păcălească, să-i inducă în eroare, să-i ia în râs, să-i batjocorească, să-i ridiculizeze, să râdă de ei, să-i constrângă, să le dea în vileag slăbiciunile sau să-i rănească. Aceasta este exprimarea umanității normale. Este virtutea umanității. Ți-a spus Dumnezeu cât de tare să vorbești? Ți-a cerut să folosești un limbaj standard? Ți-a cerut să folosești o retorică bombastică sau un stil lingvistic elevat, rafinat? (Nu.) Nu există nicio fărâmă din aceste lucruri superficiale, ipocrite, false, inutile. Toate cerințele lui Dumnezeu sunt lucruri pe care ar trebui să le aibă umanitatea normală, standarde și principii pentru limbajul și comportamentul omului. Nu contează unde s-a născut cineva sau ce limbă vorbește. În orice caz, cuvintele pe care le spui – exprimarea și conținutul lor – trebuie să fie edificatoare pentru alții. Ce înseamnă să fie edificatoare? Înseamnă că alții, după ce le-au auzit, simt că sunt adevărul, se îmbogățesc și găsesc ajutor în ele, pot să înțeleagă adevărul și nu mai sunt confuzi, nici susceptibili să fie

induși în eroare de alții. Așadar, Dumnezeu le cere oamenilor să spună adevărul, să spună ceea ce gândesc și nu să-i păcălească, să-i inducă în eroare, să-i ia în râs, să-i batjocorească, să-i ridiculizeze, să râdă de alții sau să-i constrângă, sau să le dea în vileag slăbiciunile, sau să-i rănească. Nu sunt acestea principiile discursului? Ce înseamnă a spune că o persoană nu ar trebui să dea în vileag slăbiciunile oamenilor? Înseamnă să nu arunci cu noroi în alți oameni. Nu te lega de greșelile sau neajunsurile lor din trecut pentru a-i judeca sau condamna. Acesta este minimul pe care ar trebui să-l faci. Din punct de vedere proactiv, cum se exprimă discursul constructiv? În principal încurajând, orientând, îndrumând, îndemnând, înțelegând și consolând. De asemenea, în unele cazuri speciale, devine necesar să dăm în vileag direct greșelile altor oameni și să-i emondăm, astfel încât aceștia să dobândească cunoașterea adevărului și dorința de a se pocăi. Abia atunci se obține efectul cuvenit. Această cale de practicare este foarte benefică pentru oameni. Nu-i așa că le este de un real ajutor și că e constructivă pentru ei? Să spunem, de exemplu, că ești deosebit de îndărătnic și arogant. Nu ai fost niciodată conștient de acest lucru, dar cineva care te cunoaște bine vine direct și îți expune problema. Te gândești în sinea ta: „Sunt îndărătnic? Sunt arogant? Nimeni altcineva nu a îndrăznit să-mi spună asta, dar el mă înțelege. Faptul că a putut spune așa ceva sugerează că acest lucru este chiar adevărat. Trebuie să petrec ceva timp reflectând la acest lucru.” După aceea îi spui persoanei: „Alți oameni îmi spun doar lucruri frumoase, îmi cântă osanale, nimeni nu discută deschis cu mine niciodată, nimeni nu mi-a semnalat niciodată aceste neajunsuri și probleme. Numai tu ai fost în stare să-mi spui, să fii sincer cu mine. A fost atât de grozav, de mare ajutor pentru mine.” Asta înseamnă să ai o discuție sinceră, nu-i așa? Încetul cu încetul, cealaltă persoană îți transmite ce are în minte, gândurile sale despre tine și experiențele despre cum a avut noțiuni, închipuiri, negativitate și

slăbiciune în această chestiune și a putut să le înlăture prin căutarea adevărului. Asta înseamnă a avea o discuție sinceră; este o comuniune a sufletelor. Și, în fond, care este principiul din spatele discuției? Acesta este: spune ce ai în inima ta și vorbește despre experiențele tale reale și despre ceea ce gândești cu adevărat. Aceste cuvinte sunt cele mai benefice pentru oameni, îi aprovizionează, îi ajută, sunt pozitive. Refuză să spui acele cuvinte false, acele cuvinte care nu le sunt de folos oamenilor și nu îi edifică; acest lucru va evita rănirea sau împiedicarea lor, aruncarea lor în negativitate și obținerea unui efect negativ. Trebuie să spui lucruri pozitive. Trebuie să te străduiești să ajuți oamenii cât de mult poți, să le fii de folos, să-i aprovizionezi, să produci în ei credință adevărată în Dumnezeu; și trebuie să le permiți oamenilor să fie ajutați și să câștige mult din experiențele tale cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și la modul în care rezolvi problemele și să poată înțelege calea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și de a pătrunde în adevărul-realitate, permițându-le să aibă intrare în viață și făcându-le viața să crească – toate acestea fiind efectul faptului că există principii în cuvintele tale și sunt edificatoare pentru oameni. Pe lângă asta, când oamenii se adună ca să bârfească și să chicotească în voie, acest lucru este neprincipal. Tot ceea ce manifestă ei sunt firile lor corupte. Nu este ceva bazat pe cuvintele lui Dumnezeu, iar ei nu susțin adevărurile-principii. Totul reprezintă filosofiile omului pentru interacțiuni lumești – ei trăiesc după cum sunt manipulați de firile lor corupte.

Dumnezeu cere ca omul să fie principial și edificator cu alții în limbajul său. Are acest lucru vreo legătură cu acele comportamente exterioare bune ale omului? (Nu.) Nu are nicio legătură cu ele. Să spunem că nu îi domini pe alții sau nu ești fals și viclean în limbajul tău, dar totuși ești deopotrivă capabil să-i încurajezi, să-i îndrumi și să-i consolezi pe alții.

Dacă poți să le faci pe amândouă, mai este nevoie să le faci cu o atitudine abordabilă? Trebuie să atingi abordabilitatea? Poți să faci doar acele lucruri care se înscriu într-un tipar comportamental al unor astfel de exteriorizări, precum a fi curtenitor, blând și rafinat? Nu este nevoie. Precondiția ca limbajul tău să fie edificator pentru alții este să fie bazat pe cuvintele lui Dumnezeu și pe cerințele Lui – să fie bazat pe adevăr, mai degrabă decât pe comportamente bune, stabilite în sânul culturii tradiționale. Odată ce limbajul tău este principial și edificator pentru alții, poți să vorbești fiind așezat sau poți să vorbești stând în picioare; poți să vorbești cu voce tare sau cu voce joasă; poți să te exprimi prin cuvinte blânde sau prin cuvinte aspre. Atât timp cât rezultatul final este pozitiv, iar tu ți-ai îndeplinit responsabilitatea și celeilalte părți i-a fost de folos, atunci este în acord cu adevărurile-principii. Dacă ceea ce urmărești este adevărul și ceea ce practici este adevărul, iar baza discursului și acțiunilor tale o reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, adevărurile-principii, iar ceilalți pot să profite și să aibă de câștigat de la tine, nu v-ar fi acest lucru de folos amândurora? Dacă, trăind constrâns de gândirea culturii tradiționale, te prefaci în timp ce și ceilalți fac același lucru și oferi amabilități manierate, în timp ce aceștia se înclină și fac reverențe, fiecare prefăcându-se pentru celălalt, atunci niciunul dintre voi nu este bun de nimic. Și tu și el vă înclinați și faceți reverențe și vă angajați în amabilități toată ziua, fără un cuvânt de adevăr, întruchipând în viață doar comportamentul bun, așa cum este promovat de cultura tradițională. Deși un astfel de comportament, văzut din exterior, este convențional, totul reprezintă o ipocrizie, un comportament care îi păcălește și îi induce în eroare pe alții, un comportament care îi acaparează pe oameni și-i trage pe sfoară, fără să fie auzit niciun cuvânt sincer. Dacă te împrietenești cu o astfel de persoană, cu certitudine vei fi, în cele din urmă, acaparat și păcălit. Nu există nimic care să te edifice să fii câștigat ceva de

pe urma bunei sale purtări. Tot ce poate să te învețe este falsitatea și înșelăciunea: tu o păcălești pe ea și ea te păcălește pe tine. Ceea ce vei simți, în cele din urmă, este o degradare extremă a integrității și demnității tale, pe care va trebui pur și simplu să o înduri. Tot va trebui să te prezinți curtenitor, într-un mod bine educat și rațional, fără să intri în dispute cu ceilalți sau să le ceri prea mult. Tot va trebui să fii răbdător și tolerant, simulând nonșalanță și mărinimie permisivă cu un zâmbet radiant. Câți ani de efort sunt necesari pentru a atinge o astfel de condiție! Dacă îți vei cere să trăiești în acest mod înaintea altora, nu te va epuiza viața ta? Să te prefaci că ai atât de multă iubire, știind foarte bine că nu ai – o asemenea ipocrizie nu este un lucru ușor! Ai simți din ce în ce mai puternic epuizarea faptului de a te comporta astfel ca persoană; ai prefera ca în viața ta viitoare să te naști mai degrabă ca vacă sau cal, porc sau câine, decât ca ființă umană. Ți s-ar părea prea falsă și prea rea. De ce trăiește omul într-un mod care îl epuizează atât de mult? Deoarece trăiește în mijlocul noțiunilor tradiționale, care îl constrâng și îl încătușează. Bazându-se pe firea lui coruptă, el trăiește în păcat, de care nu se poate elibera. Nu are nicio scăpare. Ceea ce trăiește el nu este asemănarea unei ființe umane adevărate. Între oameni, o persoană nu poate să audă sau să obțină niciun cuvânt de o sinceritate elementară, nici între soț și soție, mamă și fiică, tată și fiu, nici între cei mai apropiați oameni – nu se aude niciun cuvânt intim, niciun cuvânt călduros sau unul prin care o persoană poate să obțină mângâiere. Așadar, ce funcție au aceste comportamente exterioare bune? Ele servesc pentru a păstra o distanță normală și relații normale între oameni. Totuși, în spatele acestor comportamente bune, nimeni nu îndrăznește să interacționeze profund cu altcineva, ceea ce omenirea a ajuns să rezume prin sintagma: „Distanța dă naștere frumuseții.” Acest lucru dezvăluie adevărata natură a omenirii, nu-i așa? Cum ar putea distanța să dea naștere frumuseții? În realitatea falsă și

rea a unei astfel de vieți, omul trăiește într-o singurătate, o retragere, o depresie, o indignare și o nemulțumire veșnic crescândă, fără o cale de urmat. Aceasta este adevărata condiție a non-credincioșilor. Totuși, tu crezi în Dumnezeu astăzi. Ai venit în casa lui Dumnezeu și ai acceptat aprovizionarea cuvintelor Sale și asculți deseori predici. Cu toate acestea, în inima ta, încă îți plac comportamentele bune pe care le promovează cultura tradițională. Asta dovedește ceva: nu înțelegi adevărul și nu ai nicio realitate. De ce în viața ta, acum, încă ești atât de deprimat, de singur, de jalnic, de umilit? Singurul motiv pentru acest lucru este că nu accepți adevărul și că nu te-ai schimbat deloc. Cu alte cuvinte, nu privești oamenii și lucrurile și nu te comporți și nu acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, nici având adevărul drept criteriu. Încă trăiești bazându-te pe firile corupte și noțiunile tradiționale. De aceea viața ta încă este atât de însingurată. Nu ai prieteni, nu ai cui să te destăinui. Nu poți obține de la alții încurajarea, îndrumarea, ajutorul sau edificarea pe care ar trebui să le ai, nici nu poți oferi altora încurajare, îndrumare sau ajutor. Nici măcar în aceste comportamente care sunt cele mai simple nu iei cuvintele lui Dumnezeu drept baza ta și adevărul drept criteriul tău, fără să mai menționăm opiniile tale despre oameni și lucruri sau comportamentul și acțiunea ta – acestea sunt la sute de mii de kilometri distanță de adevăr, de cuvintele lui Dumnezeu!

Tocmai am avut părtășie despre cerințele pe care le are Dumnezeu pentru comportamentul omului: El cere ca limbajul și acțiunile omului să fie principiale și edificatoare pentru alții. Așadar, pe baza acestui lucru, știe toată lumea acum dacă există vreo valoare în acele comportamente bune rezumate de om – dacă merită prețuite? (Nu merită.) Prin urmare, ce ar trebui să faceți, având în vedere că nu credeți că merită prețuite? (Să renunțăm la ele.) Cum renunță o persoană la ele? Pentru a renunța la ele, o

persoană trebuie să aibă o cale specifică și pași pentru practica ei. Mai întâi, o persoană trebuie să se analizeze pentru a vedea dacă are manifestările comportamentale de a fi bine educată și rațională și de a fi blândă și rafinată, cum sunt promovate de cultura tradițională. Ce formă ia o asemenea analiză și care e conținutul ei? Acestea ar fi să vă cercetați pentru a vedea care este baza pentru opiniile voastre despre oameni și lucruri, precum și pentru comportamentul și acțiunile voastre, și pentru a vedea care lucruri de la Satana au prins rădăcini adânci în inima voastră și v-au pătruns în sânge și oase. De exemplu, să spunem că e cineva care a fost răsfățat din copilărie și care nu știe multe despre autocontrol, dar a cărui umanitate, totuși, nu este rea. Este un adevărat credincios, crede în Dumnezeu și își îndeplinește datoria cu sinceritate și poate să sufere și să plătească un preț. Există doar un lucru greșit în ceea ce-l privește: când mănâncă, are tendința să aleagă îmbucăturile și să plescăie din buze. Te deranjează atât de mult să auzi asta, încât nu-ți poți înghiți mâncarea. Obișnuiai să simți o antipatie aparte pentru astfel de oameni. Te gândeai că nu aveau bună creștere și nu știau să se controleze, că nu erau bine educați și raționali. În inima ta, îi disprețuiai, crezând că astfel de oameni sunt josnici și nedemni, că nu au cum să fie oameni pe care îi alege Dumnezeu, cu atât mai puțin oameni pe care îi iubește El. Pe ce bază ai crezut asta? Le-ai priceput esența? I-ai evaluat pe baza esenței lor? Care a fost baza evaluării tale? Evident, evaluai oamenii pe baza diverselor afirmații ale culturii tradiționale chineze. Așadar, când ajungi să auzi despre această problemă, ce ar trebui să gândești, pe baza adevărurilor despre care am avut părtășie azi? „Vai, obișnuiam să-i disprețuiesc! Nu am ascultat niciodată părtășia lor de bunăvoie. Oricând au spus sau au făcut ceva, indiferent câtă dreptate aveau să o facă sau cât de practice erau cuvintele părtășiei lor, imediat ce mă gândeam cum plescăie din buze și cum scotocesc după îmbucături la masă,

nu mai voiam să-i aud vorbind. Întotdeauna i-am considerat persoane prost crescute, fără calibru. Acum, printr-o astfel de părtășie de la Dumnezeu, văd că opiniile mele despre oameni nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu; în schimb, tratez obiceiurile și comportamentele greșite pe care le au oamenii în viață – în special acele cercuri în care le lipsește buna creștere sau sunt indecenți – de parcă ar fi revărsări ale umanității-esențe pe care o au. Acum, evaluate pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, toate acele lucruri sunt mici greșeli care nu implică umanitatea-esență pe care o au. Nu sunt nici pe departe probleme de principiu." Nu este aceasta autoexaminare? (Ba da.) Cei care pot să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul pot să vadă clar aceste lucruri. Așadar, ce e de făcut de acum înainte? Există o cale? Ar funcționa dacă le-ai cere să renunțe imediat la aceste obiceiuri proaste? (Nu.) Astfel de mici defecte sunt împământenite și greu de schimbat. Nu sunt ceva ce o persoană poate să schimbe într-o zi sau două. Problemele comportamentale nu sunt atât de greu de rezolvat, dar având defecte în obiceiurile de viață, o persoană are nevoie de ceva timp ca să scape de ele. Cu toate acestea, ele nu sugerează calitatea umanității cuiva sau umanitatea-esență pe care o are, așa că nu le da prea multă importanță sau nu refuza să renunți la ele. Fiecare are propriile obiceiuri și metode în viață. Nimeni nu provine dintr-un vid. Fiecare are câteva defecte și, oricare sunt acestea, dacă îi afectează pe alții, trebuie să fie corectate. Așa se obțin interacțiunile amicale. Totuși, nu este posibil să fim ideali în toate privințele. Oamenii vin din locuri foarte diferite, iar obiceiurile lor în viață sunt toate diferite, așa că trebuie să fie toleranți unii cu alții. Este ceva ce ar trebui să aibă umanitatea normală. Nu pune la suflet probleme neînsemnate. Exersează toleranța. Este cel mai potrivit mod de a-i trata pe alții. Acesta este principiul toleranței, principiul și metoda după care sunt gestionate astfel de probleme. Nu încerca să determini esența și umanitatea oamenilor

pe baza micilor defecte pe care le au. Acea bază e în total dezacord cu principiile, pentru că orice defecte sau cusururi ar putea avea o persoană, ele nu exprimă esența ei, nici nu înseamnă că acea persoană nu este un credincios sincer în Dumnezeu, cu atât mai puțin că nu este cineva care urmărește adevărul. Trebuie să ne uităm la punctele forte ale oamenilor și să ne bazăm opiniile despre ei pe cuvintele lui Dumnezeu și pe cerințele Lui pentru om. E modul de a trata oamenii corect. Cum ar trebui să privească oamenii o persoană care urmărește adevărul? Opiniile sale despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile ei trebuie să fie toate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul său. Așadar, cum privești fiecare persoană conform cuvintelor lui Dumnezeu? Cercetează dacă are conștiință și rațiune, dacă este o persoană bună sau una rea. În interacțiunea ta cu ea, poți vedea că, deși are partea ei de mici defecte și neajunsuri, este destul de bună în umanitatea sa. Este tolerantă și răbdătoare în interacțiunile ei cu oamenii, iar când cineva este negativ și slab, este iubitoare cu el și îl poate aproviziona și ajuta. Aceasta este atitudinea ei față de alții. Atunci, care este atitudinea ei față de Dumnezeu? Prin atitudinea ei față de Dumnezeu, se poate evalua și mai mult dacă are umanitate. Se poate ca, față de tot ceea ce face Dumnezeu să fie supusă, căutătoare și doritoare, iar în timp ce-și îndeplinește datoria și interacționează cu alții – când acționează – să aibă o inimă temătoare de Dumnezeu. Nu înseamnă că este temerară, acționând în mod excesiv, și nu înseamnă că ar face și ar spune orice. Când se întâmplă ceva care Îl implică pe Dumnezeu sau lucrarea Sa, este foarte precaută. Odată ce ai constatat că are aceste manifestări, cum trebuie să evaluezi dacă acea persoană este bună sau rea, pe baza lucrurilor care se revarsă din umanitatea ei? Evaluează asta pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și pe baza măsurii în care ea are conștiință și rațiune și a atitudinii sale față de adevăr și față de Dumnezeu. Evaluând-o din aceste

două privințe, vei vedea că, deși există câteva probleme și defecte în comportamentul său, tot poate să fie o persoană cu rațiune și conștiință, care are o inimă plină de supunere și temătoare față de Dumnezeu și o atitudine de iubire și acceptare față de adevăr. Dacă așa stau lucrurile, atunci, în ochii lui Dumnezeu, este o persoană care poate fi mântuită, o persoană pe care El o iubește. Și, având în vedere că în ochii lui Dumnezeu este o persoană care poate fi mântuită și pe care El o iubește, cum ar trebui să o tratezi? Trebuie să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și să faci evaluări conform cuvintelor Sale. Este un adevărat frate sau o adevărată soră și ar trebui să o tratezi corect și fără prejudecată. Nu te uita doar la părțile ei bune sau nu o evalua conform afirmațiilor din cultura tradițională – în schimb, evalueaz-o prin cuvintele lui Dumnezeu. În ceea ce privește defectele ei comportamentale, dacă ai inimă bună, ar trebui să o ajuți. Spune-i cum să se poarte adecvat. Ce faci dacă poate să accepte asta, dar nu poate să renunțe imediat la defectele ei comportamentale? Ar trebui să apelezi la toleranță. Dacă nu ești tolerant, asta înseamnă că nu ai inimă bună și ar trebui să cauți adevărul în atitudinea ta față de ea, să reflectezi asupra propriilor neajunsuri și să le cunoști. Așa poți să ajungi să-i tratezi pe oameni corect. Dacă, dimpotrivă, spui: „Acea persoană are atât de multe defecte. Este prost crescută, nu știe să se controleze, nu știe să-i respecte pe alții și nu știe de maniere. Atunci, este o non-credincioasă. Nu vreau să mă asociez cu ea, nu vreau să o văd și nu vreau să aud nimic din ce are de spus, oricât de corect este. Cine ar crede că se teme de Dumnezeu și că I se supune? Este capabilă să facă asta? Are calibrul necesar?”, atunci ce fel de atitudine este asta? A-i trata pe alții așa înseamnă a-i ajuta cu amabilitate? Este în acord cu adevărurile-principii? Este un astfel de tratament din partea ta față de alții o înțelegere și o practicare a adevărului? Este iubitor? Te temi de Dumnezeu în inima ta? În cazul în care credința unei persoane în

Dumnezeu nu conține nici măcar amabilitatea elementară, deține o astfel de persoană adevărul-realitate? Dacă tu continui să aderi la noțiunile tale, iar opiniile tale despre oameni și lucruri rămân bazate pe propriile tale sentimente, impresii, preferințe și noțiuni, asta este o dovadă suficientă că nu înțelegi nicio fărâmă de adevăr și că încă trăiești bazându-te pe filosofii satanice. Este o dovadă suficientă că nu ești un iubitor al adevărului sau cineva care îl urmărește. Unii oameni sunt foarte neprihăniți de sine. Oricum ai părtășie cu ei, aceștia continuă să adere la propriile opinii: „Sunt o persoană curtenitoare, care respectă bătrânii și are grijă de tineri – care e problema? Cel puțin sunt o persoană bună. Ce nu e bine în felul în care mă comport? Cel puțin, toată lumea mă respectă.” Nu contest că ești o persoană bună, dar dacă vei continua să pretinzi asta, vei fi capabil să dobândești adevărul și viața? Poate că a fi o persoană bună în felul în care ești tu nu-ți încalcă integritatea sau nu contravine țelului și sensului comportamentului tău, dar există un lucru pe care trebuie să-l înțelegi: continuă așa și nu vei fi capabil să înțelegi adevărul sau să pătrunzi în adevărul-realitate și, în final, nu vei fi capabil să dobândești adevărul sau viața, ori mântuirea din partea lui Dumnezeu. Acesta este singurul final posibil.

Tocmai am avut părtășie despre cum să priviți comportamentele bune din noțiunile oamenilor și cum să identificați acele comportamente bune, astfel încât să urmăriți adevărul. Aveți o cale acum? (Da.) Ce ar trebui să faceți? (Mai întâi, să reflectăm dacă noi înșine avem acele comportamente. Apoi, să ne gândim care sunt bazele și criteriile obișnuite pentru opiniile noastre despre oameni și lucruri.) Așa e. Ar trebui să începeți prin a vedea clar dacă în opiniile voastre prealabile despre oameni și lucruri sau în comportamentul și acțiunile voastre există ceva care a intrat în conflict cu lucrurile despre care Eu am avut părtășie azi sau ceva care le contrazice. Reflectați care este baza pentru perspectiva și opinia pe care le adoptați

când priviți oameni și lucruri și dacă baza voastră reprezintă standardele din cultura tradițională sau zicalele vreunei persoane mărețe și renumite, sau dacă reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, adevărul. De aici încolo, continuați prin a reflecta dacă gândurile și opiniile din cultura tradițională și cele ale oamenilor măreți, renumiți, sunt în acord cu adevărul, unde anume intră în conflict cu el, unde anume sunt greșite. Acestea sunt specificațiile celui de-al doilea pas din procesul de autoreflecție. Acum, al treilea pas. Când descoperi că părerile, metodele, baza și criteriul pentru opiniile tale despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile tale izvorăsc din voința omului, din tendințele rele ale societății și ale culturii tradiționale și că sunt contrare adevărului, ce ar trebui să faci atunci? Nu ar trebui să cauți cuvinte relevante de la Dumnezeu și să le iei pe acestea drept bază? (Ba da.) Caută adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu care abordează modul de a privi oamenii și lucrurile, precum și comportamentul și acțiunile. Ar trebui să te bazezi în principal pe ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu sau, mai exact, pe adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu. Acele adevăruri-principii ar trebui să devină baza și criteriul pentru opiniile tale despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile tale. Acesta este lucrul cel mai dificil de îndeplinit. O persoană trebuie mai întâi să-și nege propriile perspective, noțiuni, opinii și atitudini. Asta implică unele păreri incorecte, deformate ale omului. O persoană trebuie să-și scoată la iveală acele opinii, să ajungă să le cunoască și să le supună unei analize atente. Pe de altă parte, când oamenii au găsit afirmația potrivită în cuvintele relevante ale lui Dumnezeu, ar trebui să cugete la ea și să aibă pătășie despre asta și, când au clarificat care sunt adevărurile-principii în legătură cu ea, devine imediat o chestiune legată de modul în care trebuie să accepte și să practice adevărul. Spuneți-Mi, odată ce o persoană a înțeles adevărurile-principii, este ea în scurt timp capabilă să le

accepte și să li se supună? (Nu.) Răzvrătirea și firile corupte ale omului nu pot fi înlăturate într-o clipă. Omul are firi corupte și, chiar dacă s-ar putea să înțeleagă ce vor să spună cuvintele lui Dumnezeu, nu le poate pune în practică imediat. Punerea adevărului în practică este pentru el o luptă în fiecare caz. Omul are o fire răzvrătită. Nu poate renunța la prejudecata, capriciozitatea, intransigența, trufia, neprihănirea de sine sau autoimportanța sa, nici la nenumăratele justificări și scuze, nici la îngâmfarea, statutul, reputația și vanitatea sa. Așadar, când renunți la un lucru pe care îl consideri în noțiunile tale ca fiind bun, trebuie să renunți la aceste interese ale tale și la lucrurile pe care le prețuiești. Când vei putea renunța și scăpa de toate aceste lucruri, atunci vei avea speranță sau o șansă să practici pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, conform adevărurilor-principii. A renunța la tine și a te nega – acesta este momentul cel mai greu de depășit. Cu toate acestea, imediat ce ai trecut de el, nu vor mai rămâne dificultăți mari în inima ta. Când ai înțeles adevărul și ești capabil să pătrunzi esența comportamentelor bune, opiniile tale despre oameni și lucruri se vor schimba și, atunci, vei fi capabil, treptat, să renunți la astfel de lucruri din cultura tradițională. Așadar, a schimba opiniile greșite ale omului despre oameni și lucruri, metodele și manierele acțiunilor sale, proveniența acțiunilor sale și motivele din spatele lor nu este un lucru ușor de făcut. Cel mai greu de schimbat este faptul că omul are firi corupte. Opiniile lui despre lucruri și stilul său de viață sunt generate de firile sale corupte. Firile corupte te fac arogant, neprihănit de sine și îndărătnic; te fac să-i disprețuiești pe alții, concentrându-te tot timpul asupra susținerii renumelui și statutului tău sau asupra măsurii în care poți să atragi stimă și să ieși în evidență printre alții, ținând cont tot timpul de proiectele tale viitoare și de soarta ta și așa mai departe. Toate aceste lucruri se nasc din firea ta coruptă și îți afectează interesele. După ce ai luat fiecare dintre

aceste lucruri și i-ai pus capăt, l-ai priceput și negat, vei fi capabil să renunți la ele. Și doar când vei putea să renunți la ele, puțin câte puțin, vei fi capabil, fără compromisuri și în mod categoric, să iei cuvintele lui Dumnezeu drept baza ta și adevărul drept criteriul tău pentru opiniile tale despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile tale.

Ia cuvintele lui Dumnezeu drept bază pentru opiniile tale despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile tale – toată lumea înțelege aceste cuvinte. Sunt ușor de înțeles. În raționalitatea și gândurile lui, în hotărârea și idealurile sale, omul este capabil să priceapă aceste cuvinte și este dispus să le urmeze. Nu ar trebui să fie nicio dificultate în asta. Dar, în realitate, omului îi este greu să trăiască potrivit lor când practică adevărul, iar obstacolele și problemele apărute în timp ce o face nu sunt doar dificultăți aduse de mediul său extern. Principalul motiv are legătură cu firea lui coruptă. Firea coruptă a omului este sursa diverselor sale probleme. Odată ce este înlăturată, toate necazurile și dificultățile omului nu mai ajung să fie vreo problemă majoră. Atunci, rezultă că toate dificultățile omului în practicarea adevărului sunt cauzate de firea lui coruptă. Prin urmare, în timp ce practici aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și pătrunzi în această realitate a practicării adevărului, vei deveni și mai conștient de asta: „Am o fire coruptă. Eu sunt «omenirea coruptă» despre care vorbește Dumnezeu, corupt până în măduva oaselor de Satana, cineva care trăiește conform firilor satanice.” Nu așa se întâmplă? (Ba da.) Prin urmare, dacă omul ar urmări adevărul și ar pătrunde în adevărul-realitate, să cunoască și să priceapă lucrurile negative reprezintă doar primul pas din pătrunderea în viață, pasul de la începutul ei. Așadar, de ce mulți oameni înțeleg câteva adevăruri, totuși nu le pot pune în practică? De ce toți pot să predice foarte multe cuvinte și doctrine, dar au rămas incapabili să pătrundă în adevărul-realitate? Să fie pentru că nu înțeleg nimic din adevăr? Nu –

este exact contrariul. Înțelegerea lor teoretică a adevărului, la nivel de cuvinte și sintagme, este exact cum ar trebui să fie. Le este chiar foarte ușor să le recite. Desigur, sunt hotărâți și au o mentalitate bună și aspirații; toți sunt dispuși să lupte din răsputeri pentru adevăr. Totuși, de ce nu pot să îl pună în practică, ci continuă să fie incapabili să pătrundă în adevărul-realitate? Deoarece cuvintele, slovele și teoriile pe care le stăpânesc nu pot să se manifeste în viața lor reală. Atunci, de unde provine această problemă? Ea izvorăște din prezența firii lor corupte în mijlocul lor, împiedicând lucrurile. De aceea există unii oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală și care nu înțeleg ce înseamnă să urmărească adevărul, care își iau un angajament și își exprimă voința de fiecare dată când eșuează, cad sau nu pot să pună adevărul în practică. Ei fac nenumărate astfel de angajamente și declarații, totuși asta nu le rezolvă problema. Se opresc mereu la acel stadiu unde devin hotărâți și își iau angajamente. Rămân blocați acolo. Când practică adevărul, mulți oameni devin hotărâți și jură solemn, spunând că se vor strădui din răsputeri. În fiecare zi, se încurajează prin asta. Trei, patru, cinci ani de străduință – și cum se termină până la urmă? Nu s-a îndeplinit nimic și totul se încheie cu un eșec. Puțina doctrină pe care o înțeleg nu poate fi aplicată nicăieri. Când se abate ceva asupra lor, nu știu cum să privească acest lucru și nu pot să-l priceapă. Nu pot găsi cuvinte de la Dumnezeu care să le servească drept bază; nu știu să vadă lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu știu care element al adevărului din cuvintele lui Dumnezeu se aplică problemei care s-a abătut asupra lor. Apoi sunt cuprinși de o mare anxietate, se urăsc și se roagă, cerându-I lui Dumnezeu să le dea mai multă putere și credință, continuând în cele din urmă să se încurajeze prin asta. Nu este aceasta o persoană nesăbuită? (Ba da.) Sunt precum copiii. Felul în care omul tratează zilnic urmărirea adevărului nu este, de fapt, la fel de infantil? Omul își

dorește mereu să se încurajeze să practice adevărul, devenind hotărât și luându-și angajamente, înfrânându-se și încurajându-se, însă practicarea adevărului și pătrunderea în el nu provin din autoîncurajarea omului. În schimb, trebuie să pătrunzi și să practici cu adevărat conform căii și pașilor pe care ți-i spun, călcând cu fermitate și statornicie, un pas urmându-l pe celălalt. Numai așa vei vedea rezultate; numai așa vei urmări adevărul și vei fi capabil să pătrunzi în adevărul-realitate. Nu există nicio scurtătură care să ocolească acest lucru. Asta nu înseamnă că adevărul va deveni realitatea ta dacă ai puțină inimă, puțină dorință să te sacrifici, o mare voință și un țel măreț, ci că omul trebuie să învețe lecțiile fundamentale de căutare, pătrundere, practică și supunere în viața lui reală, printre oameni, evenimente și lucruri. Numai după ce a învățat aceste lecții, poate omul să intre în contact cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu sau să le experimenteze și să le cunoască. Fără să procedeze astfel, omul nu va dobândi nimic mai mult decât puțină doctrină cu care să-și umple golul din inimă, indiferent câți ani petrece motivându-se, încurajându-se și bucurându-se de asta. Va simți doar o fărâmă efemeră de satisfacție spirituală, dar nu va fi dobândit nimic ce are o substanță adevărată. Ce înseamnă să nu fi dobândit nimic ce are o substanță adevărată? Înseamnă că baza opiniilor tale despre oameni și lucruri și a comportamentului și acțiunilor tale nu e reprezentată de cuvintele lui Dumnezeu. Nu găsim niciunul dintre cuvintele Lui care să servească drept bază pentru opiniile tale despre oameni și lucruri sau pentru viziunea ta asupra comportamentului și acțiunilor. Trăiești o viață confuză, o viață fără ajutor și, cu cât vei fi pus mai mult în fața unei probleme, una care necesită să-ți expui opiniile, principiile și poziția, cu atât mai evidente vor fi ignoranța, nesăbuința, goliciunea și neajutorarea ta. În împrejurări normale, ești capabil să trâmbițezi câteva doctrine și lozinci corecte, de parcă ai înțelege

totul, dar când apare o problemă și cineva îți cere cu seriozitate să-ți declari poziția și să-ți exprimi punctul de vedere, nu vei găsi niciun cuvânt. Unii vor spune: „Niciun cuvânt? Nu e vorba de asta – e vorba de faptul că nu aș îndrăzni să le spun.” Ei bine, de ce n-ai îndrăzni? Asta arată că nu ești sigur dacă este corect ceea ce faci. De ce ai fi nesigur de asta? Pentru că atunci când ai făcut acel lucru, nu ai confirmat niciodată care era baza pentru ceea ce făceai, nici care erau principiile tale făcând asta, cu atât mai puțin, desigur, dacă vedeai și făceai acel lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul tău. Așadar, când apare o problemă, nu-ți mai rămâne decât să pari penibil și incapabil. Unii oameni nu sunt convinși. Ei spun: „Eu nu sunt așa. Am mers la facultate. Mi-am luat diploma de master.” Sau: „Sunt filosof, profesor, un intelectual de rang înalt”, sau „Sunt o persoană cultă. Poți să publici ceea ce spun eu”, „Sunt un cărturar de seamă” sau „Sunt un talent”. Îți folosește la ceva să trâmbițezi aceste lucruri? Nu sunt meritele tale. Cel mult, aceste lucruri înseamnă că ai puțină cunoaștere. E greu de spus dacă asta va fi de folos în casa lui Dumnezeu, dar cel puțin este sigur că acea cunoaștere a ta nu coincide cu adevărul și nu-ți reflectă statura. Ce înseamnă „cunoașterea ta nu-ți reflectă statura”? Astfel de lucruri nu sunt viața ta; sunt din afara trupului tău. Atunci, ce este viața ta? Este o viață a cărei bază și ale cărei criterii sunt logica și filosofia Satanei și, în ciuda cunoașterii, culturii și inteligenței tale, nu poți suprima și nu poți controla aceste lucruri. Așadar, când apare o problemă, izvorul tău de talent și inteligență și cunoașterea ta îmbelșugată nu îți vor fi de niciun folos – sau s-ar putea ca atunci când se manifestă un aspect al firii tale corupte, să nu îți folosească deloc răbdarea, creșterea, cunoașterea ta și altele asemenea. Atunci te vei simți neajutorat. Toate aceste lucruri sunt căi ciudate prin care neurmărirea adevărului și lipsa pătrunderii în adevărul-realitate se manifestă în om. Este ușor de pătruns în adevăr? Există vreo

provocare în asta? Unde? Nu există nicio provocare, dacă Mă întrebi pe Mine. Nu te axa pe a deveni hotărât sau a-ți lua angajamente. Sunt lucruri inutile. Când ai timp să devii hotărât și să îți iei angajamente, mai degrabă investește acel timp făcând eforturi pentru cuvintele lui Dumnezeu. Gândește-te la ceea ce spun ele, la care parte din ele abordează starea ta prezentă. Nu are niciun rost să devii hotărât. Ai putea să-ți spargi capul și să-ți lași sângele să curgă în timp ce devii hotărât, tot inutil va fi. Acest lucru nu poate să rezolve nicio problemă. Poți să păcălești astfel omul și demonii, dar nu-L poți păcăli pe Dumnezeu. Dumnezeu nu Se bucură de această hotărâre a ta. De câte ori ai devenit hotărât? Îți iei angajamente, apoi renunți la ele și, după ce ai renunțat la ele, ți le iei din nou și iarăși renunți la ele. Ce fel de persoană te face asta? Când te vei ține de cuvânt? Nu contează dacă te ții de cuvânt sau dacă devii hotărât. Nici dacă îți iei un angajament nu are nicio relevanță. Ce anume este important? Să pui în practică adevărul pe care îl înțelegi chiar acum, imediat, de îndată. Chiar dacă este cel mai evident adevăr, cel care atrage cel mai puțin atenția celorlalți și pe care tu însuți pui cel mai puțin accent, practică-l imediat – pătrunde-l imediat. Dacă o faci, vei pătrunde imediat în adevărul-realitate și vei porni de îndată pe calea urmăririi lui. Vei fi pe punctul de a deveni cineva care urmărește adevărul. Pe această temelie, vei fi curând capabil să devii o persoană care privește oamenii și lucrurile și care se comportă și acționează conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul său. Ce recompensă va fi asta – ce valoare tangibilă!

După ce am avut părtășie despre zicale cu privire la comportamentul bun din cultura tradițională, ați dobândit vreo înțelegere cu ajutorul acestora? Cum ar trebui să abordați acest tip de comportament bun? Unii oameni ar putea spune: „Începând de astăzi, nu voi fi o persoană bine educată și rațională, blândă și rafinată sau curtenitoare. Nu voi fi o așa-zisă

persoană «bună»; nu voi fi o persoană care respectă bătrânii sau are grijă de tineri; nu voi fi o persoană amabilă, abordabilă. Nimic din toate acestea nu reprezintă o revărsare firească a umanității normale; este un comportament înșelător care este simulat și fals și nu se ridică la nivelul practicării adevărului. Ce fel de persoană voi fi? Voi fi o persoană onestă; voi începe prin a fi o persoană onestă. În discursul meu, pot să fiu needucat, să nu înțeleg regulile, să fiu lipsit de cunoștințe și disprețuit de ceilalți, dar voi vorbi deschis, cu sinceritate și fără falsitate. În calitate de persoană și în acțiunile mele, nu voi fi fals și nu mă voi preface. De fiecare dată când voi vorbi, va fi din inimă – voi spune ceea ce gândesc în sinea mea. Dacă voi urî pe cineva, mă voi analiza și nu-i voi face niciun rău acelei persoane; voi face doar lucruri care sunt constructive. Când voi vorbi, nu voi lua în considerare propriul meu câștig și nici nu voi fi constrâns de reputația sau imaginea mea. Mai mult decât atât, nu voi avea intenția de a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre mine. Mă va interesa doar dacă Dumnezeu este fericit. Să nu rănesc oamenii va fi standardul meu. Ceea ce voi face va fi în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu; nu voi face lucruri care să le facă rău altora și nici nu voi face lucruri în detrimentul intereselor casei lui Dumnezeu. Voi face doar lucruri care sunt benefice pentru alții, voi fi doar o persoană cinstită și care Îl face pe Dumnezeu fericit.” Nu reprezintă aceasta schimbarea unei persoane? Dacă într-adevăr practică aceste cuvinte, atunci se va fi schimbat cu adevărat. Viitorul și soarta sa se vor fi schimbat în bine. Va porni, în curând, pe calea urmăririi adevărului, va pătrunde, în curând, în realitatea adevărului și va deveni, în curând, o persoană cu speranță de mântuire. Acesta este un lucru bun, un lucru pozitiv. Necesită asta să deveniți hotărâți sau să vă luați un angajament? Nu necesită nimic: nici să deveniți hotărâți în fața lui Dumnezeu; nici să faceți inventarul fărădelegilor, greșelilor și răzvrătirii voastre anterioare, să vă

grăbiți să-I mărturisiți lui Dumnezeu și să-I cereți iertare. Nu e nevoie de astfel de formalități. Doar spuneți ceva adevărat și din inimă, chiar acum, imediat, de îndată, și faceți ceva temeinic, fără minciuni sau șiretlicuri. Atunci veți fi dobândit ceva și va fi speranță ca voi să deveniți persoane oneste. Când cineva devine o persoană onestă, acel om dobândește adevărul-realitate și începe să trăiască asemenea unei ființe umane. Așa sunt cei pe care îi aprobă Dumnezeu. Nu există nicio îndoială în legătură cu asta.

5 februarie 2022

Note de subsol:

a. Kong Rong apare într-o bine-cunoscută poveste chineză, folosită în mod tradițional pentru a-i educa pe copii cu privire la valorile curtoaziei și ale iubirii frățești. Povestea relatează despre modul în care, atunci când familia sa a primit un coș cu pere, Kong Rong, în vârstă de patru ani, a renunțat în favoarea fraților săi mai în vârstă la perele mai mari și a luat-o pe cea mai mică pentru el.

Ce înseamnă să urmărești adevărul (4)

Haideți să începem prin a ne aminti despre ce am avut părtășie la ultima noastră adunare. (La ultima noastră adunare, subiectul părtășiei noastre a fost „Ce înseamnă să urmărești adevărul”. Mai întâi ne-am concentrat asupra acestei întrebări: „Dat fiind că lucrurile pe care oamenii le consideră bune și corecte nu sunt adevărul, de ce se mai agață oamenii de acele lucruri ca și cum ar fi adevărul și cred că, făcând asta, urmăresc adevărul?” Ai expus trei motive pentru asta. Ai vorbit în principal despre primul dintre ele, adică despre ce sunt acele lucruri pe care oamenii, în noțiunile lor, le consideră bune și corecte.) La ultima noastră adunare, am avut părtășie în principal despre primul motiv. Am vorbit despre lucruri pe care oamenii, în noțiunile lor, le consideră bune și corecte și le-am împărțit în două mari categorii, prima fiind „comportamentele bune”, iar a doua, „conduita morală bună”. În total, am dat șase exemple pentru prima categorie de „comportamente bune”: a fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat, a fi curtenitor, a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri, a fi amabil și a fi abordabil. Nu am avut încă părtășie despre a doua categorie, „conduita morală bună”. Există unele chestiuni pe care trebuie să le revizuim puțin în urma părtășiei, înlesnind și clarificând adevărurile și principiile acelei părtășii, totul fiind clar și limpede. Făcând acest lucru, vă va fi mai ușor să înțelegeți adevărul. Ultima dată, părtășia noastră a fost constituită din câteva părți mari, precum și din câteva exemple specifice. Par a fi multe, dar, de fapt, am avut părtășie doar despre anumite lucruri specifice din cadrul acelor părți mari și, în continuare, am discutat separat despre acele detalii, astfel încât părtășia să fie puțin mai clară și mai precisă. Am dat șase exemple de comportamente bune, dar nu am avut părtășie în detaliu despre fiecare dintre ele, rând pe rând. Printre aceste exemple, a fi

bine educat și rațional este o reprezentare clasică a ceea ce oamenii consideră, în noțiunile lor, că este corect și bun. Despre acest exemplu am avut părtășie un pic mai mult. Restul sunt similare acestuia; puteți folosi o metodă similară pentru a le diseca și a le discerne.

Astăzi, înainte să ajungem la conținutul propriu-zis al părtășiei noastre, vă voi spune două povești scurte. Vă place să ascultați povești? (Da.) Nu este atât de obositor să ascultați o poveste și nu necesită prea multă concentrare. Nu este foarte extenuant, obiectiv vorbind, și poate fi destul de interesant. Așadar, ascultați cu atenție și, în timp ce ascultați conținutul poveștilor, gândiți-vă și la motivul pentru care le spun – ce idei distincte, centrale conțin sau, cu alte cuvinte, ce lucruri practice pot câștiga oamenii ascultându-le. În regulă – haideți să ne începem poveștile. Acestea sunt poveștile lui Xiaoxiao și Xiaoji.

Poveștile lui Xiaoxiao și Xiaoji

De ceva timp, Xiaoxiao simțea o durere în ochi, vedea încețoșat, era sensibil la lumină, lăcrima din cauza vântului, avea senzația că are ceva în ochi și alte asemenea simptome. Se freca la ochi, dar asta nu îl ajuta prea mult. Xiaoxiao nu știa ce este în neregulă cu el. Se gândea: „Până acum, nu am avut niciodată o problemă cu ochii, iar vederea mea este bună. Ce se întâmplă?” Când se uita în oglindă, ochii lui arătau cam ca înainte – erau doar puțin mai roșii și uneori un pic injectați cu sânge. Acest lucru era derutant pentru Xiaoxiao și puțin neliniștitor. Nu s-a gândit prea mult la problemă atunci când a apărut, dar când simptomele au început să fie din ce în ce mai frecvente, în cele din urmă nu a mai rezistat. S-a gândit serios: „Oare să merg la doctor sau să încerc să mă informez? Ar fi un chin să găsesc informații despre asta și s-ar putea să diagnostichez greșit problema reală. Mai bine merg direct la doctor; sigur îmi va da un diagnostic precis.”

Așadar, Xiaoxiao a mers la medic. Medicul l-a examinat și nu a găsit probleme majore. I-a prescris niște picături obișnuite pentru ochi și l-a sfătuit pe Xiaoxiao să aibă grijă de ochii lui și să nu-i suprasolicite. Xiaoxiao a fost foarte ușurat să afle că nu avea o problemă majoră cu ochii. După ce s-a întors acasă, Xiaoxiao a folosit picăturile pentru ochi în fiecare zi, la orele și în doza prescrisă de doctor și, după câteva zile, simptomele s-au ameliorat. Lui Xiaoxiao i s-a luat o mare piatră de pe inimă: a crezut că, dacă medicina putea să-l vindece, era posibil ca problema să nu fie gravă. Dar acel sentiment nu a durat mult și, după un timp, simptomele au revenit. Xiaoxiao și-a mărit doza de picături pentru ochi și s-a simțit puțin mai bine, iar simptomele s-au domolit oarecum. Dar, câteva zile mai târziu, ochii au început să-l deranjeze ca înainte, iar simptomele s-au agravat și s-au manifestat mai des. Xiaoxiao nu a reușit să-și dea seama ce se petrece și s-a simțit cuprins de un alt val de nefericire: „Ce ar trebui să fac? Medicamentul pe care mi l-a dat doctorul nu are efect. Oare asta înseamnă că am o problemă gravă la ochi? Nu pot să o ignor.” De această dată, a hotărât să nu mai meargă la doctor și să nu-l consulte cu privire la problemele sale oculare. În schimb, a ales să rezolve singur problema. A intrat online și a găsit tot felul de videoclipuri și informații legate de simptomele sale. Majoritatea spuneau că aceste probleme erau cauzate de folosirea necorespunzătoare a ochilor, că trebuia să aibă grijă de ochii lui și că era și mai important pentru el să-i folosească în mod corespunzător. Lui Xiaoxiao i s-a părut că acest sfat nu era de ajutor și că nu putea să-i rezolve problema. Așadar, a continuat să caute informații. Într-o zi, a dat peste un material în care se spunea că simptomele lui pot fi cauzate de o hemoragie a retinei, care putea fi precursoarea glaucomului. De asemenea, era posibil ca, înrăutățindu-se, simptomele lui să se transforme în cataractă. Când Xiaoxiao a citit cuvintele „glaucom” și „cataractă”, a început să-i bâzâie

capul. Totul s-a întunecat și aproape a leșinat, inima bătându-i cu putere. „O, Dumnezeule, ce se întâmplă? Chiar voi avea glaucom și cataractă? Am auzit că dacă ai cataractă trebuie să te operezi și că, dacă ai glaucom, este posibil să orbești! Acesta ar fi sfârșitul meu, nu-i așa? Sunt încă tânăr – dacă orbesc, cum îmi voi petrece tot restul vieții, ca orb? Ce aș mai aștepta apoi cu nerăbdare? Nu ar trebui să-mi petrec viața în întuneric?" Când Xiaoxiao s-a uitat la cuvintele „glaucom" și „cataractă" de pe pagină, a constatat că nu mai putea sta liniștit. Era neatent și se cufunda tot mai mult în depresie și deznădejde. Nu știa ce să facă și nici cum urma să înfrunte zilele ce aveau să vină. Era cuprins de tristețe și tot ce se afla înaintea lui se pierdea în ceață. Confruntat cu această problemă, Xiaoxiao s-a lăsat pe plin pradă disperării. Și-a pierdut interesul de a trăi și nu și-a putut aduna energia pentru a-și îndeplini datoria. Nu a vrut să se întoarcă la medic sau să menționeze altor persoane problemele sale cu ochii. Desigur, s-a temut ca oamenii să nu afle că avea să sufere de glaucom sau cataractă. Și uite așa, Xiaoxiao și-a petrecut zilele în depresie, negativitate și confuzie. Nu îndrăznea să-și anticipeze viitorul sau să-și facă planuri pentru el deoarece, pentru Xiaoxiao, viitorul era un lucru teribil, sfâșietor. Își trăia zilele în depresie și disperare, într-o stare îngrozitoare. Nu voia să se roage sau să citească din cuvintele lui Dumnezeu și, cu siguranță, nu voia să stea de vorbă cu alți oameni. Era de parcă ar fi devenit o persoană complet diferită. După câteva astfel de zile, lui Xiaoxiao i-a venit brusc o idee: „Se pare că mă aflu într-o stare proastă. Deoarece viitorul meu este sumbru și Dumnezeu, în loc să mă protejeze, mi-a permis să fac această boală, de ce ar trebui să-mi mai dau silința să-mi fac datoria? Viața e scurtă; ce-ar fi să profit de ocazie, cât mai am vederea bună, ca să fac unele dintre lucrurile care-mi plac și să mă răsfăț? De ce să fie viața mea atât de obositoare? De ce să-mi fac rău și să mă tratez atât de rău?" Așadar, când Xiaoxiao nu

dormea, nu mânca sau nu muncea, își petrecea majoritatea timpului pe internet, jucând jocuri, urmărind videoclipuri, uitându-se ore în șir la emisiuni, iar când ieșea din casă, își lua chiar și telefonul cu el și-l folosea ca să se joace neîncetat. Își petrecea zilele cufundat în lumea internetului. Desigur, făcând asta, durerea de ochi s-a tot agravat, iar simptomele lui au devenit și mai severe. Când nu mai putea să îndure, folosea picăturile lui pentru ochi pentru a-și calma simptomele, iar când acestea se ameliorau puțin, se pierdea din nou pe internet, urmărind lucrurile care îi plăceau. Aceasta era metoda lui de a-și alina frica și teroarea din adâncul inimii și modalitatea lui de a-și petrece timpul, de a trece peste fiecare zi. Ori de câte ori îl dureau ochii și simptomele se agravau, Xiaoxiao se uita în mod involuntar la oamenii din jurul lui și se gândea: „Alții își folosesc ochii ca mine. De ce lor nu li se înroșesc, nu lăcrimează tot timpul și nu simt că ar avea ceva în ochi? De ce sunt eu cel cu boala asta? Oare nu are Dumnezeu favoriți? M-am sacrificat foarte mult pentru Dumnezeu; de ce nu vrea să mă protejează? Dumnezeu este atât de nedrept! De ce toți ceilalți sunt suficient de norocoși să câștige protecția lui Dumnezeu, dar eu nu pot? De ce am mereu parte doar de ghinion?” Cu cât se gândea mai mult Xiaoxiao, cu atât se înfuria și se enerva, cu atât își dorea mai mult să folosească divertismentul și distracția online pentru a-și alunga amărăciunea și furia. Voia să scape de boala lui oculară cât mai curând posibil, dar cu cât voia mai mult să scape de amărăciunea și furia lui, cu atât avea mai puțină bucurie și pace, și cu atât se simțea mai ghinionist, indiferent cât de acaparat era de internet. Și, în inima lui, se plângea că Dumnezeu este nedrept. Zilele au trecut așa, una după alta. Problema ochilor lui Xiaoxiao nu s-a ameliorat, iar starea lui de spirit a devenit din ce în ce mai proastă. În acest context, Xiaoxiao s-a simțit cu atât mai neputincios și mai ghinionist. Viața lui a continuat așa. Nimeni nu l-a putut ajuta, iar el nu a căutat niciun

ajutor. Pur și simplu și-a petrecut fiecare zi în ceață, deprimat și neputincios.

Aceasta a fost povestea lui Xiaoxiao. Îi vom pune capăt aici. Urmează povestea lui Xiaoji.

În timp ce își îndeplinea datoria, Xiaoji a întâmpinat aceeași problemă ca Xiaoxiao. Vederea i se încețoșa și deseori își simțea ochii umflați și iritați. Acest lucru era însoțit frecvent de senzația că avea ceva în ochi, iar el nu se simțea mai bine după ce și-i freca. Se gândea: „Ce se întâmplă? Ochii mei erau grozavi; până acum, nu am mai fost niciodată la oftalmolog. Ce se întâmplă cu ei în ultima vreme? S-ar putea să am o problemă cu ochii?” Când se privea în oglindă, ochii lui nu arătau altfel decât înainte. Doar avea o senzație de arsură în ochi și, când clipea tare, își simțea ochii și mai sensibili și umflați și începeau să-i lăcrimeze. Xiaoji a simțit că era ceva în neregulă cu ochii lui și s-a gândit: „Problemele cu ochii sunt importante. Nu ar trebui să le ignor. Chiar și așa, nu mă simt atât de rău, iar asta nu mi-a afectat viața sau datoria. În ultima vreme, am fost foarte ocupat cu lucrarea bisericii, iar mersul la medic ar avea repercusiuni asupra datoriei mele. Voi căuta pur și simplu informații despre asta când voi avea timp liber.” După ce a luat această hotărâre, Xiaoji a căutat informații relevante atunci când nu a fost ocupat cu datoria lui și a aflat că nu are nicio problemă gravă cu ochii – disconfortul său era cauzat de folosirea excesivă și îndelungată a ochilor. Folosindu-și și îngrijindu-și adecvat ochii și făcând niște exerciții potrivite, ochii lui aveau să revină la normal. Xiaoji a fost foarte fericit când a citit asta. „Nu este o problemă gravă, așa că nu trebuie să mă îngrijorez prea mult. Această sursă spune că trebuie să-mi folosesc ochii în mod corespunzător și să-i antrenez corect – așa că doar voi căuta cum să-mi folosesc ochii în mod corespunzător și ce exerciții ar trebui să fac pentru ca ei să revină la normal.” Apoi a căutat mai multe informații relevante, și din

acestea, a ales câteva metode și abordări care se potriveau situației sale. De atunci, pe lângă viața normală și îndeplinirea datoriei sale, Xiaoji a avut o nouă sarcină: aceea de a-și îngriji ochii. În fiecare zi, a pus în practică tehnicile de îngrijire a ochilor pe care le învățase. În timp ce le-a încercat, a căutat să vadă dacă îi atenuau simptomele avute la ochi. După o perioadă în care le-a testat și le-a încercat, Xiaoji a simțit că unele dintre metode erau aplicabile, în timp ce altele erau bune doar în teorie, nu în practică – cel puțin, nu au putut să-i rezolve problema. Și așa, pe baza descoperirilor sale din acea perioadă inițială, Xiaoji a ales câteva metode și tehnici pentru menținerea sănătății ochilor care au funcționat pentru el. A practicat folosirea adecvată a ochilor și îngrijirea lor în fiecare zi, ori de câte ori acest lucru nu i-a întârziat datoria. După un timp, Xiaoji chiar a simțit că ochii lui sunt din ce în ce mai bine; simptomele lui anterioare – roșeață, durere, senzație de arsură și așa mai departe – au început să dispară încet și s-au manifestat din ce în ce mai rar. Xiaoji s-a simțit foarte norocos. „Slavă lui Dumnezeu pentru îndrumarea Sa. Acestea sunt harul și călăuzirea Lui.” Deși ochii i-au pus mai puține probleme și simptomele n-au mai fost atât de grave, Xiaoji a continuat să practice acele metode de îngrijire a lor și să și-i folosească în mod corect, fără a se culca pe o ureche. Și, după un timp, ochii lui au revenit complet la normal. Din această experiență, Xiaoji a învățat câteva metode de a-și păstra sănătatea ochilor și, de asemenea, a învățat cum să-și folosească ochii și să trăiască în mod corect. El a adăugat câteva cunoștințe pozitive, practice, repertoriului său de viață. Xiaoji a fost foarte fericit. A simțit că, deși a întâmpinat unele suișuri și coborâșuri și a avut câteva experiențe neobișnuite, în cele din urmă câștigase din asta o experiență prețioasă de viață. Ori de câte ori o persoană din jurul lui spunea că o dor ochii, că sunt umflați și sensibili, Xiaoji îi povestea sincer despre experiența lui și abordările și tehnicile pe care le folosise. Cu ajutorul lui

Xiaoji, cei care experimentau simptomele problemelor oculare au aflat, de asemenea, modalități și metode de a-și folosi corect ochii și de a le menține sănătatea. Xiaoji era fericit și de mare ajutor oamenilor din jurul lui. Și astfel, în acea perioadă, Xiaoji și ceilalți au dobândit unele cunoștințe practice pe care oamenii ar trebui să le aibă în viața lor. Toți au lucrat și și-au îndeplinit îndatoririle împreună, fericiți și bucuroși. Xiaoji nu a cedat negativității sau neputinței din cauza problemei sale cu ochii și nici nu s-a plâns vreodată de ghinionul lui. Deși atunci când a căutat informații, a văzut unele dintre afirmațiile alarmante pe care le văzuse și Xiaoxiao, nu le-a acordat prea multă atenție. În schimb, și-a rezolvat în mod activ și corespunzător problema. Când același lucru i s-a întâmplat și lui Xiaoxiao, el a fost cuprins în mod repetat de depresie, neputință și confuzie. Xiaoji, pe de altă parte, nu numai că a evitat să fie cuprins de depresie și confuzie, dar nici nu s-a lăsat pradă resentimentelor împotriva lui Dumnezeu – și chiar a câștigat din aceste evenimente o atitudine mai benefică, mai activă și mai pozitivă față de viață. S-a ajutat pe sine și i-a ajutat pe alții.

Acestea au fost poveștile lui Xiaoxiao și Xiaoji. Acum ați auzit ambele lor povești. Le-ați înțeles? De care dintre ei vă place: de Xiaoxiao sau de Xiaoji? (De Xiaoji.) Așadar, ce este rău la Xiaoxiao? (Când s-au abătut lucruri asupra lui, el nu a fost capabil să le facă față în mod corespunzător. A fost negativ și potrivnic.) Să fii negativ și potrivnic înseamnă să-ți provoci distrugerea. Când se abat lucruri asupra altor oameni, ei pot să caute adevărul pentru a le rezolva, dar când lui Xiaoxiao i s-a întâmplat ceva, el nu a fost capabil să caute adevărul, ci a ales negativitatea și împotrivirea. Își atrăgea asupra lui distrugerea. Poate că informațiile sunt avansate în zilele noastre, dar în această lume satanică, minciunile și tertipurile abundă. Lumea este plină de minciuni și tertipuri. În fața oricărei probleme sau a oricărui tip de informație în această lume haotică, oamenii

trebuie să aibă înțelepciune, să fie inteligenți și perceptivi și să aibă discernământ. Ei trebuie să filtreze în mod riguros diferitele tipuri de informații, dintr-o perspectivă adecvată. Oamenii nu trebuie să creadă cu ușurință nicio afirmație și cu siguranță nu trebuie să accepte ușor niciun fel de informație. În lumea Satanei, toți oamenii mint, iar mincinoșii nu sunt niciodată trași la răspundere. Își spun minciunile și atât. Nimeni pe lumea asta nu denunță minciunile; nimeni nu denunță tertipurile. Inima omului este greu de înțeles, iar în spatele fiecărui mincinos, există o intenție și un scop. De exemplu, te duci la medic și acesta îți spune: „Boala ta trebuie tratată rapid. Dacă nu o tratăm, se poate transforma în cancer!" Dacă ești timid, îți va fi frică: „O, nu! Poate să se transforme în cancer! Să o tratăm imediat!" Și, ca urmare, cu cât încerci mai mult să o vindeci, cu atât se agravează și ajungi la spital. De fapt, medicul a spus că boala ta poate să se transforme în cancer, ceea ce înseamnă că încă nu este cancer și, totuși, ai înțeles greșit că trebuie tratată urgent ca și cum ar fi cancer. Nu îți atragi moartea făcând asta? Dacă o tratezi ca pe cancer, atunci, cu cât încerci mai mult să o vindeci, cu atât mai repede vei muri. Vei putea, așadar, să supraviețuiești mult mai mult? (Nu.) Boala de care suferi nu este, de fapt, cancer, așadar, de ce ți-ar spune medicul că, dacă nu o tratezi, se va transforma în cancer? Spune asta ca să te stoarcă de bani, ca să te determine să-ți tratezi boala ca și cum ar fi una gravă. Dacă ai ști că este o afecțiune minoră, nu ai încerca să o vindeci, iar el nu ți-ar putea lua banii. Mulți doctori când își văd pacienții, îi înșfacă, așa cum un demon înșfacă o persoană, îi țin strâns și nu le dau drumul. Aceasta este o abordare comună pe care majoritatea medicilor o folosesc cu pacienții lor. Încep prin a-ți spune cât de renumiți sunt, cât de buni sunt în medicină, câți oameni au vindecat, ce boli au vindecat și de cât timp practică medicina. Te fac să ai încredere în ei, să iei loc și să le accepți tratamentul. Apoi, îți spun că vei

contracta o boală gravă și că, dacă nu urmezi tratamentul, ai putea muri. Toată lumea moare, dar chiar va fi această boală cea care te ucide? Nu neapărat. Viața și moartea fiecărei persoane sunt în mâinile lui Dumnezeu. El este cel care le decide, nu medicii. Doctorii folosesc adesea acest truc pentru a-i păcăli pe oameni. Cei care sunt timizi și se tem de moarte caută sfaturi medicale peste tot și îi lasă pe medici să se pronunțe în legătură cu sănătatea lor. Dacă medicul lor spune că au șanse să se îmbolnăvească de cancer, îl cred și se grăbesc să-l lase pe medic să-i trateze, pentru a înlătura riscul ca ei să moară de cancer. Oare nu se sperie singuri? (Ba da.) Vom înceta să mai discutăm acum despre medici și vom continua să vorbim despre Xiaoxiao și Xiaoji. Perspectivele, punctele de vedere și atitudinile lor față de tot ceea ce se întâmplă în jurul lor nu ar putea fi mai diferite. Xiaoxiao nu este altceva decât un ghem de negativitate, în timp ce Xiaoji este capabil să abordeze în mod corespunzător ceea ce i se întâmplă. Are rațiunea și judecata umanității normale și înfruntă lucrurile într-un mod activ. De asemenea, continuă să-și îndeplinească datoria. Cei doi nu puteau fi mai diferiți. Când i se întâmplă ceva lui Xiaoxiao, el acceptă situația ca fiind fără speranță și acționează cu nesăbuință. Nu caută metoda și mijloacele potrivite pentru a o aborda și este, de asemenea, lipsit de discernământ, confuz, nesăbuit, încăpățânat și intransigent – și, totodată, destul de malițios. Când se îmbolnăvește, când întâmpină vreo dificultate sau i se întâmplă ceva rău, speră că și ceilalți vor păți la fel. Îl urăște pe Dumnezeu pentru că nu l-a protejat și vrea să-și verse mânia. Însă nu îndrăznește să se manifeste și să-și verse mânia pe ceilalți, așa că dă frâu liber furiei și se înfurie pe el însuși. Nu este aceasta o fire feroce? (Ba da.) Să fii plin de resentimente, de ură și invidie atunci când ceva mărunt nu merge cum vrei tu – aceasta e ferocitate. Când i se întâmplă ceva lui Xiaoji, el are rațiunea și judecata umanității normale. Are înțelepciune și face

alegerile pe care se cuvine să le facă o persoană cu umanitate normală. Deși Xiaoji suferea de aceeași afecțiune ca și Xiaoxiao, problema lui s-a rezolvat în cele din urmă, în timp ce Xiaoxiao nu a reușit niciodată să-și rezolve problema, iar aceasta a avansat constant și s-a tot agravat. Problema lui Xiaoxiao este una gravă și nu ține doar de boala trupului – el a dezvăluit firea care se afla în adâncul inimii sale; și-a expus încăpățânarea, intransigența, nesăbuința și malițiozitatea. Asta este diferența dintre cei doi. Dacă voi cunoașteți și înțelegeți mai în detaliu modul în care trăiesc acești doi oameni, precum și atitudinile și metodele lor de a face față lucrurilor, puteți continua să aveți părtășie despre asta mai târziu, comparându-vă cu ei și învățând o lecție din asta. Desigur, ar trebui să pătrundeți în lucruri într-un mod activ, ca Xiaoji. Ar trebui să abordați viața în mod corespunzător și să vă străduiți să priviți oamenii și lucrurile și să vă comportați și să acționați în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul vostru, astfel încât să deveniți persoane care urmăresc adevărul. Nu trebuie să fiți precum Xiaoxiao. Nu-i așa? (Ba da.) Acesta este modul în care ar trebui să urmăriți și să practicați.

Acum, vom recapitula puțin subiectele despre care am avut părtășie la ultima noastră adunare. Am vorbit despre primul aspect al lucrurilor pe care oamenii le consideră corecte și bune – comportamentele bune – și am enumerat șase exemple de comportamente bune. Toate erau lucruri promovate de cultura tradițională și comportamente bune pe care oamenii le plac în viața lor reală. Puteți să-Mi spuneți care au fost? (A fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat, a fi curtenitor, respectuos față de bătrâni și grijuliu față de tineri, a fi amabil și a fi abordabil.) Nu am dat alte exemple. În cadrul culturilor tradiționale din alte țări este posibil să existe unele diferențe față de cele șase comportamente bune reprezentative, care sunt propuse de cultura tradițională chineză, dar pe acestea nu le vom enumera.

Ultima dată, am avut părtășie despre conținutul specific al acestor șase comportamente bune și le-am disecat. În general, aceste comportamente exterioare bune nu reprezintă lucrurile pozitive din umanitate și cu atât mai puțin reprezintă faptul că o persoană și-a schimbat firea – cu siguranță nu demonstrează că o persoană înțelege adevărul și trăiește adevărul-realitate. Sunt doar comportamente exterioare pe care omul poate să le vadă. Pe scurt, sunt manifestări exterioare ale omului. Aceste manifestări și efuziuni exterioare sunt doar formalități afișate atunci când oamenii interacționează, se înțeleg unii cu alții și trăiesc unii cu alții. La ce se referă „formalitățile”? Se referă la cele mai superficiale lucruri care îi fac pe oameni să se simtă în largul lor când le văd. Nu reprezintă nimic din esența oamenilor, nici gândurile și opiniile lor, nici atitudinea lor față de lucrurile pozitive și cu atât mai puțin reprezintă atitudinea oamenilor față de adevăr. Cerințele și standardele de evaluare pe care le are omenirea cu privire la comportamentele exterioare sunt doar formalități pe care oamenii pot să le priceapă și să le realizeze. Nu au absolut nicio legătură cu esența omului. Oricât de amabili sau abordabili ar părea oamenii la suprafață și oricât de mult le plac altora comportamentele exterioare pe care le trăiesc, le respectă, le venerează și le adoră, asta nu înseamnă că au umanitate și nici nu înseamnă că natura-esența lor e bună, că iubesc lucrurile pozitive sau că au un simț al dreptății și, desigur, și mai puțin înseamnă că sunt oameni care pot să urmărească adevărul. Toate comportamentele bune care au fost rezumate de omenire nu sunt altceva decât niște manifestări exterioare și lucruri trăite pe care oamenii le promovează pentru a se diferenția de alte forme de viață. De exemplu, a fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat și a fi curtenitor – aceste comportamente bune arată doar că o persoană pare destul de manierată, politicoasă, educată și cultivată, spre deosebire de animale, care nu respectă nicio regulă. Oamenii se șterg la gură cu mâna sau

cu șervețelul după ce mănâncă sau beau, curățându-se puțin. Dacă ai încerca să ștergi botul unui câine după ce a mâncat sau a băut, nu ar fi bucuros. Animalele nu înțeleg astfel de lucruri. Așadar, de ce oamenii le înțeleg? Pentru că oamenii sunt „animale superioare”. Ar trebui să înțeleagă aceste lucruri. Așadar, aceste comportamente bune sunt exact ceea ce omul folosește pentru a reglementa comportamentul grupului biologic care este omenirea și nu fac altceva decât să diferențieze omenirea de formele inferioare de viață. Acestea nu au absolut nicio legătură cu purtarea, cu urmărirea adevărului sau cu închinarea la Dumnezeu. Asta înseamnă că, deși în exterior poți să fii la înălțimea standardelor și a cerințelor de a fi bine educat și rațional, blând și rafinat și așa mai departe, cu toate că este posibil să ai aceste comportamente bune, asta nu înseamnă că ești o persoană care are umanitate, sau o persoană care deține adevărul, sau una care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Nu înseamnă deloc niciunul dintre acele lucruri. Dimpotrivă, înseamnă doar că, după ce ai trecut prin sistemul educației comportamentale și al normelor de etichetă, discursul, expresiile faciale, purtarea ta și așa mai departe au devenit puțin mai disciplinate. Arată că ești mai bun decât animalele și ai un strop de asemănare umană, dar nu arată că ești cineva care urmărește adevărul. Se poate spune chiar că nu are nimic de-a face cu urmărirea adevărului. Faptul că ai aceste comportamente bune nu înseamnă deloc că întrunești condițiile potrivite pentru a urmări adevărul, și cu atât mai puțin înseamnă că ai intrat deja în adevărul-realitate și l-ai câștigat. Nu demonstrează deloc aceste lucruri.

Oricine a ținut o pisică sau un câine ca animal de companie va simți că acea ființă are ceva demn de iubit. Câteva pisici și câțiva câini chiar au anumite maniere. Când unele pisici vor să intre în camera stăpânului lor, vor mieuna de câteva ori la ușă, înainte de a intra. Nu vor intra dacă

stăpânul lor nu spune nimic; vor intra doar după ce stăpânul lor spune: „Intră.” Chiar și pisicile pot practica acest tip de etichetă – ele știu să ceară permisiunea înainte de a intra în camera stăpânului lor. Nu este acesta un fel de comportament bun? Dacă până și animalele pot să aibă acest tip de comportament bun, cu cât mai sus față de animale pot să-i pună pe oameni comportamentele bune pe care le au? Acesta este nivelul minim de bun-simț pe care oamenii ar trebui să-l aibă – nu trebuie predat, este un lucru foarte normal. Oamenii s-ar putea să creadă că acest tip de comportament bun este relativ adecvat, iar acesta îi poate face să se simtă oarecum mai confortabil, dar oare trăirea acestor comportamente bune reprezintă calitatea sau esența umanității lor? (Nu.) Nu o reprezintă. Sunt doar reguli și metode pe care un om ar trebui să le aibă în acțiunile lui – nu au absolut nicio legătură cu esența și calitatea umanității cuiva. Haideți să luăm ca exemplu pisicile și câinii – ce au în comun? Când oamenii le dau ceva de mâncare, aceste animale manifestă intimitate și recunoștință. Ele au și pot să manifeste acest tip de comportament. Ceea ce este diferit la ele este că unele sunt specializate în prinderea șoarecilor, iar celelalte în paza casei. O pisică poate să-și părăsească stăpânul oricând și oriunde; când poate să se distreze, o pisică își va uita stăpânul și nu-i va acorda atenție. Un câine nu-și va părăsi niciodată stăpânul; dacă te identifică drept stăpânul său, chiar dacă își va schimba proprietarul, tot te va recunoaște și te va trata ca stăpân. Aceasta este diferența dintre pisici și câini, în ceea ce privește calitatea morală a comportamentului și esenței lor. Acum, haideți să vorbim despre oameni. Printre comportamentele pe care omul le crede bune, precum a fi bine educat și rațional, a fi curtenitor, a fi abordabil și așa mai departe, deși există unele care depășesc comportamentul altor specii – adică lucrurile de care este capabil omul depășesc aptitudinile altor specii – acestea nu sunt altceva decât comportamente și reguli exterioare, sunt pur și simplu

abordări menite să reglementeze comportamentul oamenilor și să-i diferențieze de alte forme de viață. Faptul că au aceste comportamente bune îi poate face pe oameni să simtă că sunt diferiți sau mai buni decât alte forme de viață, dar realitatea este că, în anumite privințe, oamenii se comportă mai rău decât animalele. Luați, de exemplu, respectul pentru bătrâni și grija față de tineri. În regnul animal, lupii fac asta mai bine decât oamenii. Într-o haită, lupii adulți vor avea grijă de un pui, indiferent cui îi aparține. Nu îl vor agresa și nu-i vor face rău. Omul nu reușește să facă asta și, în acest fel, omenirea este mai rea decât o haită de lupi. Ce fel de respect pentru bătrâni și ce grijă față de tineri are omenirea? Sunt oamenii cu adevărat capabili să realizeze acest lucru? Majoritatea oamenilor nu sunt în stare „să aibă grijă de tineri”, oamenii nu au acest tip de comportament bun, ceea ce înseamnă că nu au acest tip de umanitate. De exemplu: când un copil este cu părinții lui, oamenii vor fi destul de amabili și abordabili atunci când vorbesc cu acel copil, dar când părinții lui nu sunt acolo, partea demonică a oamenilor se manifestă. În cazul în care copilul le vorbește, ei îl vor ignora sau chiar li se va părea dezagreabil și îl vor abuza. Ce răi sunt! În multe țări din lume, traficul de copii nu este neobișnuit – este o problemă mondială. Dacă oamenii nu au nici măcar comportamentul bun de a-i respecta pe bătrâni și de a avea grijă de tineri și nu simt nicio remușcare atunci când agresează copii, spuneți-Mi, ce fel de umanitate este aceasta? Ei tot pretind că îi respectă pe bătrâni și au grijă de tineri, dar aceasta este doar o fațadă. De ce dau acest exemplu? Pentru că, deși omenirea a propus aceste comportamente bune și a propus aceste cerințe și standarde pentru comportamentul oamenilor, esența coruptă a omului nu se poate schimba niciodată, indiferent dacă oamenii sunt capabili să le realizeze sau câte comportamente bune au. Criteriile pentru opiniile omului despre oameni și lucruri, precum și pentru comportamentul și acțiunile lui, provin în

întregime din gândurile și opiniile omenirii corupte și sunt determinate de firi corupte. Deși cerințele și standardele promovate de omenire sunt recunoscute ca standarde bune și înalte, sunt oamenii capabili să le atingă? (Nu.) Aceasta este o problemă. Chiar dacă o persoană se comportă puțin mai bine în exterior și este răsplătită și recunoscută pentru asta, și acest lucru e întinat de prefăcătorie și tertipuri, pentru că, după cum recunoaște toată lumea, a face un pic de bine este ușor – greu este să faci bine o viață întreagă. Dacă e cu adevărat o persoană bună, de ce îi este atât de greu să facă lucruri bune? Așadar, nicio persoană nu poate să se ridice la nivelul așa-numitelor standarde „bune” și recunoscute ale omenirii. Totul e bravadă, escrocherie și ficțiune. Chiar dacă oamenii pot îndeplini, în exterior, câteva dintre aceste standarde și pot avea un pic de comportament bun – precum să fie bine educați și raționali, să fie blânzi și rafinați, să fie curtenitori, să-i respecte pe bătrâni și să aibă grijă de tineri, să fie amabili și abordabili – cu toate că oamenii pot să facă și să aibă câteva dintre aceste lucruri, este doar pentru o perioadă scurtă de timp, e temporar sau într-un mediu trecător. Ei au aceste manifestări doar atunci când au nevoie. De îndată ce un lucru le atinge statutul, mândria, bogăția, interesele sau chiar soarta și perspectivele, natura și sinele lor interior feroce vor izbucni. Nu vor mai părea bine educați și raționali, blânzi și rafinați, curtenitori, respectuoși cu bătrânii și grijulii față de tineri, amabili sau abordabili. În schimb, se vor lupta unii cu alții și vor complota unii împotriva altora, fiecare încercând să-l depășească pe celălalt, înscenându-și ceva și ucigându-se unii pe alții. Asemenea lucruri se întâmplă mult prea des – de dragul intereselor, al statutului sau al autorității lor, prietenii, rudele și chiar tații și fiii vor încerca să se masacreze unii pe alții, până când doar unul dintre ei va supraviețui. Situația nefericită care există între oameni se vede clar. De aceea, a fi bine educat și rațional, a fi blând și rafinat, a fi

curtenitor, a-i respecta pe bătrâni și a avea grijă de tineri, a fi amabil și abordabil nu pot decât să fie numite produse ale circumstanțelor trecătoare. Nicio persoană nu le poate trăi cu adevărat – nici măcar înțelepții și oamenii măreți adorați de chinezi nu erau capabili de aceste lucruri. Așadar, toate aceste învățături și teorii sunt absurde. Toate sunt pure absurdități. Oamenii care urmăresc adevărul sunt în stare să rezolve problemele care țin de interesele personale conform cuvintelor lui Dumnezeu și cu adevărul drept criteriul lor și sunt capabili să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu. În acest fel, adevărul-realitate pe care îl au ei depășește standardele pentru comportamentul bun recunoscut de omenire. Aceia care nu urmăresc adevărul nu pot trece de bariera propriilor interese și, prin urmare, nu pot pune adevărul în practică. Ei nici măcar nu pot să respecte reguli, precum comportamentele bune. Care sunt, atunci, baza și criteriile pentru opiniile lor despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile lor? Cu siguranță, ele sunt doar reguli și doctrine, sunt filosofiile și legile Satanei, și nu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru e cauzat de faptul că acești oameni nu acceptă adevărul și își văd doar de propriile interese, așa că, în mod firesc, ei nu pot pune adevărul în practică. Nici măcar nu pot să respecte comportamentele bune – încearcă să se prefacă, dar nu pot să-și păstreze aparențele. Prin aceasta, își expun adevăratul caracter. De dragul propriilor interese, ei se vor lupta, vor înșfăca și jefui, vor complota, vor unelti și se vor deda tertipurilor, îi vor pedepsi pe alții și chiar vor ucide pe cineva. Ei pot face toate aceste lucruri feroce – nu e oare natura lor expusă în asta? Și când natura lor este expusă, alții pot să vadă cu ușurință intențiile și bazele cuvintelor și acțiunilor lor; alții pot să-și dea seama că acești oameni trăiesc în totalitate după filosofiile Satanei, că baza pentru opiniile lor despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile lor o reprezintă filosofiile Satanei. De exemplu: „Fiecare pentru

sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate", „Banii fac lumea să se învârtă", „Unde e viață, e speranță", „Așa cum o minte măruntă nu te face un gentleman, un om adevărat trebuie să fie nemilos", „Dacă ești nepoliticos, nu voi fi corect", „Ți-o plătesc cu aceeași monedă" și așa mai departe – aceste legi și afirmații ale logicii satanice preiau controlul printre oameni. Când oamenii trăiesc respectând aceste lucruri, comportamentele bune precum să fie bine educați și raționali, să fie blânzi și rafinați, să fie curtenitor, să-i respecte pe bătrâni și să aibă grijă de tineri și așa mai departe devin măști pe care oamenii le folosesc pentru a se deghiza, devin fațade. De ce devin fațade? Pentru că temelia și legile după care trăiesc oamenii cu adevărat sunt lucruri inculcate omului de Satana, și nu adevărul. Și astfel, conștiința și moralitatea cea mai rudimentară a omului nu au niciun efect asupra unei persoane care nu iubește adevărul. Când se întâmplă ceva care are legătură cu interesele lui, adevăratul lui sine va izbucni și, în acel moment, oamenii îi vor vedea adevărata față. Oamenii vor spune șocați: „Dar nu este de obicei foarte blând, curtenitor și distins? De ce, atunci când i se întâmplă ceva, pare să se transforme într-o cu totul altă persoană?" De fapt, acea persoană nu s-a schimbat; doar că adevăratul ei sine nu fusese dezvăluit și expus până atunci. Când lucrurile nu îi ating interesele și înainte să-și scoată mănușile, toate acțiunile ei sunt tertipuri și deghizări. Legile și baza existenței sale pe care le dezvăluie atunci când îi sunt afectate sau amenințate interesele și când încetează să se deghizeze reprezintă natura ei, esența ei și cine este cu adevărat. Așadar, orice fel de comportament bun are o persoană – oricât de impecabil le pare altor oameni comportamentul ei exterior – asta nu înseamnă că e cineva care urmărește adevărul și iubește lucrurile pozitive. Cel puțin, nu înseamnă că are o umanitate normală și cu atât mai puțin înseamnă că este de încredere sau o persoană cu care merită să interacționezi.

În cadrul discuției despre comportamentele bune, am dat ca exemple a fi bine educat și rațional, blând și rafinat, curtenitor, a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri, a fi amabil și abordabil. Vom lua acum ca exemplu a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri și vom avea părtășie în detaliu despre asta. A respecta bătrânii și a avea grijă de tineri reprezintă un fenomen foarte normal în viața umană. Poate să apară chiar și în cadrul unor populații de animale, așa că, în mod firesc, ar trebui să apară și mai mult în rândul oamenilor, care au conștiință și rațiune. Oamenii ar trebui să adopte acest comportament mai bine, mai concret și mai practic decât alte specii, mai degrabă decât să-l trateze superficial. Oamenii ar trebui să se priceapă mai bine decât alte specii să adere la acest comportament bun de a-i respecta pe bătrâni și de a avea grijă de tineri, deoarece au conștiință și rațiune, ceea ce alte specii nu au. În adoptarea acestui comportament bun, oamenii ar trebui să fie capabili să demonstreze că umanitatea lor este mai mare decât esența altor specii, că este diferită. Dar oare chiar fac oamenii asta? (Nu.) Fac asta oamenii educați și bine informați? (Nici ei nu o fac.) Haideți să-i lăsăm deoparte pe oamenii de rând și să vorbim despre problemele elitei și despre cele ale curții regale. În prezent, mai multe țări pun în scenă o serie de drame de la palat, expunând multe dintre poveștile tumultoase ale familiilor regale. Prin faptul că pun un accent deosebit pe ordinea ierarhică, membrii palatului și oamenii de rând se aseamănă. Cei din familiile regale au avut o educație mai profundă și mai specifică privind comportamentul bun de a-i respecta pe bătrâni și de a avea grijă de tineri decât oamenii de rând, iar generațiile mai tinere din familiile regale se pricep mai bine la a fi grijulii și respectuoase față de bătrâni decât oamenii obișnuiți – sunt implicate multe norme de etichetă. Când vine vorba de a-i respecta pe bătrâni și a avea grijă de tineri, cei din familiile regale au cerințe deosebit de mari pentru acest aspect al comportamentului bun, pe care

trebuie să-l respecte întocmai. La suprafață, ei par să rămână credincioși cerinței culturii tradiționale de a-i respecta pe bătrâni și a avea grijă de tineri, la fel cum o fac oamenii de rând – și, totuși, oricât de bine sau de corespunzător fac acest lucru, oricât de decenți și de ireproșabili par a fi, în spatele fațadei acestui comportament fără cusur se ascund tot felul de transferuri de putere și schimburi între diverse forțe. Între fii și tați, nepoți și bunici, servitori și stăpâni, miniștri și monarhi – la suprafață, toți par să respecte acel criteriu comportamental fundamental: respectarea bătrânilor și grija față de tineri. Însă pentru că autoritatea monarhică și diverse alte forțe sunt toate combinate, acest comportament exterior nu are nicio funcție. Nu este deloc în măsură să afecteze ceea ce rezultă, în cele din urmă, din transferul puterii monarhice și schimbul diferitelor forțe. Desigur, acest tip de comportament bun nu este la bază în măsură să înfrâneze pe nimeni care râvnește la tron sau are ambiții legate de putere. Oamenii de rând susțin regula de a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri, care le-a fost transmisă de strămoșii lor. Și ei trăiesc în mijlocul constrângerilor acestei reguli. Indiferent câte interese se intersectează sau ce lupte apar atunci când acele interese se ciocnesc, oamenii de rând tot sunt capabili să trăiască împreună după aceea. Dar situația e diferită în familiile regale, deoarece interesele și disputele lor pentru putere sunt mai însemnate. Se luptă și se tot luptă, iar rezultatul final este că învingătorii devin regi, iar învinșii devin criminali – fie moare o parte, fie cealaltă. Câștigătorii și învinșii susțin deopotrivă această regulă de a-i respecta pe bătrâni și a avea grijă de tineri, dar pentru că fiecare își exercită puterea în diferite grade și are dorințe și ambiții diferite sau din cauza discrepanțelor dintre forțele fiecărei părți, unii supraviețuiesc la final, iar ceilalți sunt distruși. Ce determină acest lucru? Este determinat de regula de a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri? (Nu.) Așadar, ce îl determină? (Natura satanică a omului.) Ce vreau să spun

prin toate acestea? Vreau să spun că aceste reguli, inovațiile omenirii, așa-numitele comportamente bune, nu pot să determine absolut nimic. Dacă este bine educată și rațională, amabilă sau respectuoasă cu bătrânii și grijulie față de tineri în ceea ce privește comportamentul ei exterior nu determină câtuși de puțin calea pe care merge o persoană; aceasta este determinată de natura omului. Pe scurt, casa lui Dumnezeu nu promovează aceste afirmații despre comportamentul bun care au apărut în rândul omenirii. Aceste comportamente pe care omul le consideră ca fiind bune nu sunt altceva decât un tip de comportament și manifestare bună; nu reprezintă adevărul, iar dacă o persoană are aceste comportamente și manifestări bune, asta nu înseamnă că practică adevărul, cu atât mai puțin că îl urmărește.

Întrucât aceste comportamente, pe care omul le consideră bune, nu vin de la Dumnezeu și nici nu sunt promovate de casa Lui și cu atât mai puțin sunt în concordanță cu intențiile Lui și deoarece ele contravin cuvintelor lui Dumnezeu și cerințelor pe care le înaintează El, oare are Dumnezeu anumite cerințe și pentru comportamentul omenirii? (Da, are.) Și Dumnezeu a prezentat câteva afirmații despre comportamentul credincioșilor care Îl urmează. Acestea sunt diferite de cerințele pe care le are Dumnezeu de la oameni în ceea ce privește adevărul și sunt oarecum mai simple, dar includ unele detalii specifice. Care sunt cerințele pe care le are Dumnezeu de la cei care Îl urmează? Să aibă decență sfântă, de exemplu – nu este aceasta o cerință pentru comportamentul omului? (Ba da, este.) El cere, de asemenea, să nu fie dezmățați, să se înfrâneze, să nu poarte haine neobișnuite, să nu fumeze sau să nu bea, să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții, precum și să nu se închine la idoli, să-și onoreze părinții și așa mai departe. Toate acestea sunt cerințe comportamentale pe care Dumnezeu le-a propus pentru urmașii Lui. Sunt cele mai simple cerințe și nu trebuie ignorate.

Dumnezeu are cerințe specifice pentru comportamentul celor care Îl urmează și acestea sunt diferite de comportamentele bune prezentate de non-credincioși. Comportamentele bune propuse de non-credincioși nu fac altceva decât să transforme oamenii în animale superioare, deosebindu-le de alte animale inferioare. Pe de altă parte, cerințele pe care le are Dumnezeu de la urmașii Lui îi diferențiază de non-credincioși, de oamenii care nu cred în Dumnezeu. Nu au legătură cu faptul de a fi diferiți de animale. În trecut, se vorbea și despre „sfințire”. Acesta este un mod oarecum exagerat, inexact de a expune lucrurile, dar Dumnezeu a prezentat câteva cerințe pentru urmașii Săi cu privire la comportamentul lor. Spuneți-Mi, care sunt? (Să aibă decență sfântă, să nu fie dezmățați, să se înfrâneze, să nu poarte haine neobișnuite, să nu fumeze sau să nu bea, să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții, să nu se închine la idoli și să-și onoreze părinții.) Care mai sunt, pe lângă acestea? (Să nu-și însușească pe nedrept bunurile altora, să nu fure, să nu depună mărturie mincinoasă, să nu comită adulter.) Mai sunt și acestea. Sunt părți ale legii, sunt câteva cerințe pe care Dumnezeu le-a propus privind comportamentul omenirii de la bun început și rămân reale și practice până astăzi. Dumnezeu folosește aceste cerințe pentru a reglementa comportamentul urmașilor Lui, ceea ce înseamnă că aceste comportamente exterioare sunt semnul celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Dacă ai aceste comportamente și manifestări, astfel încât, atunci când alții se uită la tine, ei știu că ești credincios în Dumnezeu, atunci măcar te vor aproba și te vor admira. Vor spune că ai decență sfântă, că arăți ca un credincios în Dumnezeu, și nu ca un non-credincios. Unii oameni care ajung să creadă în Dumnezeu rămân la fel ca non-credincioșii, adesea fumând, bând, certându-se și încăierându-se. Sunt chiar unii care comit adulter și fură. Chiar și comportamentul lor este neînfrânat și nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu, iar când un non-credincios îi vede,

el spune: „Chiar crede în Dumnezeu? Atunci, de ce este la fel ca oamenii care nu cred în Dumnezeu?” Alții nu admiră acea persoană și nici nu au încredere în ea, așa că, atunci când acea persoană încearcă să răspândească Evanghelia, oamenii nu o acceptă. În cazul în care cineva poate să facă ceea ce Dumnezeu îi cere omului, atunci acesta iubește lucrurile pozitive, este bun la inimă și are o umanitate normală. O astfel de persoană poate pune cuvintele lui Dumnezeu în practică imediat după ce le aude și, în ceea ce practică, nu există nicio prefăcătorie întrucât, cel puțin, a acționat în acest fel pe baza conștiinței și rațiunii ei. În ce mod diferă cerințele specifice ale lui Dumnezeu pentru om de comportamentele bune pe care le promovează omenirea? (Cerințele lui Dumnezeu pentru om sunt vădit practice; ele pot permite oamenilor să trăiască umanitatea normală, în timp ce cultura tradițională impune doar anumite comportamente care sunt de ochii lumii, care nu au nicio funcție tangibilă.) Așa este. Toate comportamentele bune pe care cultura tradițională le pretinde omului sunt falsități și deghizări. Sunt o farsă. Cei care le respectă pot spune cuvinte plăcute, dar, pe dinăuntru, lucrurile stau cu totul altfel. Aceste comportamente bune sunt o mască, o iluzie. Nu sunt lucruri care se revarsă din esența umanității unei persoane, sunt deghizări pe care omul le îmbracă de dragul mândriei lui, pentru reputația și statutul lui. Sunt un spectacol, un fel de abordare ipocrită, ceva ce o persoană manifestă în mod deliberat, pentru ca alții să vadă. Uneori, oamenii nu pot discerne dacă purtarea unei persoane este reală sau falsă, dar, în timp, toată lumea va vedea adevărata față a acelei persoane. Este exact cum a fost cu fariseii ipocriți, care aveau foarte multe comportamente exterioare bune și manifestări ale așa-zisei lor evlavii și, totuși, când Domnul Isus a venit să exprime adevărul și să facă lucrarea de răscumpărare, ei L-au osândit și L-au răstignit, pentru că le era scârbă de adevăr și-l urau. Asta arată că bunele comportamente ale oamenilor și

abordările exterioare nu reprezintă natura-esența lor. Nu au legătură cu natura-esență a oamenilor. Pe de altă parte, regulile pe care Dumnezeu îi cere omului să le respecte pot fi puse în practică și trăite cu adevărat, atâta vreme cât o persoană crede realmente în Dumnezeu și are conștiință și rațiune. Ar trebui să faci aceste lucruri, indiferent dacă le faci în fața sau în spatele altora; indiferent cum este umanitatea-esență pe care o ai, trebuie să îndeplinești aceste cerințe înaintate de Dumnezeu. Întrucât Îl urmezi pe Dumnezeu, trebuie să te înfrânezi și să practici potrivit cuvintelor Lui, indiferent cât de gravă este firea ta coruptă. După o perioadă în care ai experimentat astfel, vei avea intrare adevărată și chiar te vei fi schimbat. Această schimbare adevărată este reală.

Haideți să facem rapid un rezumat: ce fel de cerințe are Dumnezeu pentru comportamentul oamenilor? Oamenii trebuie să rămână principiali și cumpătați și să trăiască demn, astfel încât ceilalți să-i respecte, fără să se prefacă. Acestea sunt cerințele comportamentale ale lui Dumnezeu pentru om. Asta înseamnă că omul trebuie să practice în acest fel și să aibă acest tip de realitate, indiferent dacă se află sau nu în prezența altora, indiferent în ce mediu se află sau cu cine se confruntă. Oamenii normali ar trebui să aibă aceste realități; este minimul pe care ar trebui să-l facă o persoană în ceea ce privește comportamentul său. Să spunem, de exemplu, că o persoană vorbește foarte tare, dar nu îi abuzează verbal pe alții și nu folosește un limbaj murdar, iar ceea ce spune este adevărat și corect și nu atacă alți oameni. Chiar dacă acea persoană spune că cineva e rău sau că nu este bun, este real. Deși cuvintele și acțiunile ei exterioare nu corespund cerințelor de a fi amabil sau de a fi blând și rafinat pe care le-au propus non-credincioșii, spusele, precum și principiile și temeiul discursului ei îi permit să trăiască demn și cu integritate. Asta înseamnă să fii principial. Acea persoană nu vorbește cu inima ușoară despre lucruri pe care nu le cunoaște și nici nu

evaluează în mod arbitrar oamenii pe care nu-i poate percepe clar. Deși nu pare foarte blândă la suprafață și nu îndeplinește standardul comportamental despre care vorbesc non-credincioșii, anume că trebuie să fii cultivat și să respecți regulile, pentru că are o inimă cu frică de Dumnezeu și își înfrânează cuvintele și faptele, ceea ce trăiește depășește cu mult comportamentele despre care vorbește omenirea, adică să fii bine educat și rațional, blând și rafinat și curtenitor. Nu este aceasta o manifestare a înfrânării și principialității? (Ba da, este.) În orice caz, dacă analizați cu atenție cerințele de bună purtare pe care le înaintează Dumnezeu credincioșilor Lui, care dintre ele nu este o regulă concretă despre ceea ce ar trebui să trăiască, practic, oamenii? Care dintre ele le cere oamenilor să se deghizeze? Niciuna dintre ele, nu? Dacă aveți îndoieli, puteți să le ziceți cu voce tare. De exemplu, e posibil ca unii să spună: „Când Dumnezeu spune să nu lovești sau să nu îi abuzezi verbal pe alții, pare un pic fals, pentru că există oameni care în acest moment îi abuzează verbal pe alții, iar Dumnezeu nu îi condamnă.” Când Dumnezeu spune să nu-i abuzați verbal pe alții, la ce se referă „abuzul verbal”? (La momentul în care o persoană își revarsă emoțiile din cauza firii ei corupte.) Vărsarea emoțiilor, vorbitul obscen – acesta este abuzul verbal. În cazul în care ceea ce se spune despre o persoană este neplăcut, dar este în concordanță cu esența ei coruptă, atunci acesta nu este abuz verbal. De exemplu, cineva ar fi putut să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii și să fi făcut mult rău, iar tu îi spui: „Ai făcut foarte mult rău. Ești un ticălos – nu ești om!” Se consideră asta a fi abuz verbal? Sau manifestarea unei firi corupte? Sau vărsarea emoțiilor cuiva? Sau ca neavând decență sfântă? (Este în conformitate cu faptele, deci nu se consideră a fi abuz verbal.) Așa este, nu se consideră. Este în concordanță cu faptele – acestea sunt cuvinte adevărate, rostite sincer, și nimic nu este tăinuit sau ascuns. Poate nu se potrivește cu a fi bine educat și rațional sau

blând și rafinat, dar se potrivește cu faptele. Persoana dojenită se va compara cu acele cuvinte, se va analiza și va vedea că a fost dojenită pentru că a făcut ceva greșit și a comis foarte mult rău. Se va urî, gândindu-se: „Chiar nu sunt bun de nimic! Doar un nenorocit ar fi făcut ce am făcut eu – nu sunt o ființă umană! A fost corect și bine că m-a dojenit așa!” După ce va accepta situația, va dobândi câteva cunoștințe despre natura-esența ei, iar după o perioadă de practică și experiență, se va pocăi cu adevărat. În viitor, va ști apoi să caute principiile în timp ce își îndeplinește datoria. Nu a trezit-o faptul că a fost dojenită? Nu există, atunci, o diferență între o astfel de dojenire și „abuzul verbal” din cerința lui Dumnezeu ca oamenii să nu-i abuzeze verbal pe alții? (Ba da, există.) Care este diferența? Ce înseamnă „abuzul verbal” din cerința lui Dumnezeu ca oamenii să nu-i abuzeze verbal pe alții? Un aspect al acestui lucru este că, în cazul în care conținutul și cuvintele sunt obscene, nu este bine. Dumnezeu nu-Și dorește să audă niciun limbaj urât din gura celor care-L urmează. Nu-I place să audă acele cuvinte. Dar dacă sunt folosite câteva cuvinte neplăcute în timpul dezvăluirii faptelor, se fac excepții pentru astfel de cazuri. Acesta nu este abuz verbal. Un alt aspect este următorul: care este esența comportamentului care implică abuzul verbal? Nu este o manifestare a impetuozității? Dacă o problemă poate fi explicată în mod clar și transparent prin părtășie normală, îndemn și comunicare, de ce să abuzezi, în schimb, persoana respectivă? A face acest lucru nu este bine, este nepotrivit. În comparație cu acele abordări pozitive, abuzul verbal nu este ceva căruia să-i dai curs în mod normal. Reprezintă vărsarea emoțiilor și manifestarea impetuozității, iar Dumnezeu nu-Și dorește ca oamenii să folosească vărsarea emoțiilor sau manifestarea impetuozității drept modalitate de a trata orice fel de chestiune. Atunci când oamenii manifestă impetuozitate și își varsă emoțiile, comportamentul pe care îl afișează

deseori este acela al folosirii limbajului pentru a abuza și a ataca verbal. Ei vor spune tot ce este mai neplăcut, orice va răni pe celălalt și le va domoli furia. Și după ce vor termina, nu numai că vor fi mânjit și rănit cealaltă persoană, ci se vor fi mânjit și rănit și pe ei înșiși. Aceasta nu este atitudinea sau metoda pe care ar trebui să o adopte pentru gestionarea lucrurilor cei care-L urmează pe Dumnezeu. Mai mult decât atât, oamenii corupți au întotdeauna mentalitatea celor care se răzbună, care dau frâu liber emoțiilor și nemulțumirilor, care-și manifestă impetuozitatea. Ei vor să-i abuzeze verbal pe alții la fiecare pas, iar atunci când se întâmplă ceva, atât important cât și minor, comportamentul de care dau dovadă imediat este cel al abuzului verbal. Chiar și atunci când știu că un astfel de comportament nu va rezolva o problemă, o fac oricum. Nu este acesta un comportament satanic? O vor face chiar și când vor fi singuri în casele lor, când nimeni nu-i poate auzi. Nu înseamnă asta a-și vărsa emoțiile? Nu reprezintă dezvăluirea impetuozității? (Ba da.) A-ți dezvălui impetuozitatea și a-ți vărsa emoțiile înseamnă, în general, a-ți folosi impetuozitatea ca pe o modalitate de a aborda și de a gestiona ceva; înseamnă să înfrunți toate problemele cu o atitudine impetuoasă, iar abuzul verbal e un comportament și o manifestare a acestui fapt. Întrucât aceasta este esența abuzului verbal, nu e un lucru bun că Dumnezeu îi cere omului să nu facă asta? (Ba da, este.) Nu este rezonabil din partea lui Dumnezeu să-i ceară omului să nu-i abuzeze verbal pe alții? Nu-i este de folos omului? (Ba da.) În cele din urmă, scopul cerinței lui Dumnezeu ca omul să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții este ca oamenii să-și exerseze înfrânarea și să-i împiedice să trăiască mereu în vâltoarea emoțiilor și a impetuozității lor. Indiferent ce spun ei atunci când abuzează verbal pe cineva, lucrul care se revarsă din cei care trăiesc în vâltoarea emoțiilor și a impetuozității lor este o fire coruptă. Ce fire coruptă este aceea? Cel puțin, o fire a ferocității și a

aroganței. Este intenția lui Dumnezeu ca orice problemă să se rezolve prin manifestarea unei firi corupte? (Nu.) Dumnezeu nu-Și dorește ca aceia care-L urmează să folosească astfel de metode pentru a aborda oricare dintre lucrurile care se petrec în jurul lor, implicația fiind că lui Dumnezeu nu Îi place când oamenii abordează tot ce se întâmplă în jurul lor lovindu-i pe alții și abuzându-i verbal. Nu poți rezolva nicio problemă abuzându-i verbal pe oameni, iar acest lucru îți afectează capacitatea de a acționa conform principiilor. Cel puțin, nu este un comportament pozitiv și nici nu este un comportament pe care cei cu umanitate normală ar trebui să-l aibă. De aceea, Dumnezeu a înaintat celor care Îl urmează cerința de a nu-i lovi sau de a nu-i abuza verbal pe alții. „Abuzul verbal" implică emoțiile și impetuozitatea. „Emoții" – la ce se referă ele, în special? Includ ura și blestemele, răul dorit celorlalți, speranța că alții vor primi ceea ce merită conform dorințelor cuiva și că alții vor sfârși rău. Emoțiile cuprind, în mod specific, lucruri negative ca acestea. Ce înseamnă, atunci, „impetuozitatea"? Înseamnă vărsarea emoțiilor folosind metode extreme, pasive, negative și malefice și dorința ca lucrurile și oamenii pe care nu-i placi să dispară sau să aibă parte de dezastre, astfel încât să te bucuri de nenorocirea lor, așa cum ți-ai dorit. Aceasta este impetuozitatea. Ce include ea? Ura, animozitatea și blestemele, precum și o oarecare rea-voință – toate acestea sunt lucruri pe care le cuprinde impetuozitatea. Este vreunul dintre ele pozitiv? (Nu.) În ce condiție se află o persoană când trăiește în vâltoarea acestor emoții și a impetuozității? Nu este pe cale să se transforme într-un demon nebun? Cu cât îi abuzezi verbal mai mult pe oameni, cu atât devii mai mânios și mai crud și cu atât îți dorești să-i abuzezi verbal pe alții și, în cele din urmă, vei vrea să întinzi mâna și să lovești pe cineva. Iar atunci când lovești pe cineva, vei dori să-l rănești mortal, să-i iei viața, ceea ce înseamnă: „Te voi distruge! Te voi omorî!" O mică emoție – o emoție

negativă – duce la intensificarea și la izbucnirea impetuozității și, în cele din urmă, îi determină pe oameni să-și dorească pierderea și distrugerea unei vieți. Este ceva ce ar trebui să aibă și să posede cei cu umanitate normală? (Nu, nu este.) Al cui e acest chip? (Este chipul unui diavol.) Este un diavolcare își trădează adevărata înfățișare. Este același chip pe care îl are un demon când urmează să devoreze o persoană. Natura sa demonică iese la suprafață și nu poate fi controlată. Asta înseamnă să fii un demon nebun. Și cât de nebuni devin acești oameni? Ei se transformă în demoni care-și doresc să devoreze trupul și sufletul omului. Cea mai gravă consecință a abuzului verbal este că acesta poate să schimbe radical o chestiune simplă și să ducă la moartea cuiva. Multe probleme încep cu un pic de ceartă între doi oameni, care îi face să țipe și să se abuzeze verbal unul pe celălalt, apoi să se lovească unul pe celălalt, fapt care este urmat de impulsul de a ucide, care devine apoi o realitate – unul dintre ei este ucis, iar celălalt este condamnat pentru crimă și condamnat la moarte. Ambele părți pierd până la urmă. Acesta este rezultatul final. Au terminat cu abuzurile lor verbale, au terminat cu vărsarea emoțiilor, și-au dezvăluit toată impetuozitatea și amândoi au ajuns în iad. Acesta este rezultatul. Acestea sunt consecințele care se abat asupra omului din cauza faptului că și-a vărsat emoțiile și din cauza intensificării și a izbucnirii impetuozității lui. Acesta nu este un rezultat bun, ci unul rău. Vezi tu, acesta este tipul de final cu care se confruntă omul ca urmare a comportamentului cauzat de o emoție simplă, negativă. Oamenii nu vor să vadă un astfel de final și nici nu sunt dispuși să-l înfrunte, dar pentru că oamenii trăiesc în vâltoarea multor feluri de emoții rele și pentru că sunt prinși și controlați de impetuozitate, care adesea se extinde și izbucnește, în cele din urmă, astfel de consecințe sunt cele care apar. Spune-Mi, este abuzul verbal un simplu comportament? Abuzul verbal în care se angajează oamenii pe parcursul vieții lor de zi cu

zi poate să nu aibă un rezultat atât de rău – adică un rezultat atât de rău nu va apărea, neapărat, în urma tuturor incidentelor de abuz verbal. Totuși, aceasta este esența abuzului verbal. Este vărsarea emoțiilor unei persoane și intensificarea și izbucnirea impetuozității sale. Prin urmare, cerința lui Dumnezeu ca oamenii să nu-i abuzeze verbal pe alții este cu siguranță de folos omului – îi este benefică în o sută de moduri și nu-i dăunează în niciunul – și, totodată, face parte din semnificația propunerii acestei cerințe de către Dumnezeu, pentru omenire. Cerința de a nu-i abuza verbal pe alții e posibil să nu se ridice la nivelul practicării sau urmăririi adevărului, dar acest tip de cerință tot ar trebui respectată de om.

Pot oamenii să îndeplinească cerința lui Dumnezeu, și anume că nu trebuie să se abuzeze verbal unii pe alții, bazându-se doar pe stăpânirea de sine? Când oamenii se enervează, de cele mai multe ori nu sunt capabili să se stăpânească. Așadar, cum pot oamenii să îndeplinească această cerință de a nu se abuza verbal unii pe alții? Când ești pe cale să abuzezi verbal pe cineva, mai ales când nu ești în stare să te stăpânești, ar trebui să te grăbești să te rogi. Dacă te rogi pentru o vreme și-L implori sincer pe Dumnezeu, probabil că mânia ta se va potoli. În acel moment, vei putea să te stăpânești eficient și să-ți controlezi emoțiile și impetuozitatea. De exemplu, uneori, oamenii pot să spună ceva care să te facă să te simți insultat, să te judece pe la spate sau să te rănească, intenționat sau nu, să profite puțin de tine, să-ți fure ceva sau chiar să-ți lezeze interesele vitale. Când ți se vor întâmpla aceste lucruri, vei gândi: „M-a rănit, așa că îl urăsc, vreau să strig că m-a abuzat, vreau să mă răzbun pe el, chiar vreau să-l lovesc. Vreau să-i joc o festă murdară pe la spate, ca să-i dau o lecție.” Nu este totul cauzat de emoții rele? Consecința apărută în urma emoțiilor rele este că îți vei dori să faci aceste lucruri. Cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât mai mult te vei înfuria și cu atât vei crede că această persoană te hărțuiește și că

demnitatea și caracterul tău au fost insultate. Nu te vei simți confortabil în sinea ta și vei vrea să te răzbuni. Nu este aceasta impulsivitatea impetuoasă căreia aceste emoții negative i-au dat naștere în tine? (Ba da.) Ce fel de comportament este această dorință a ta de a te răzbuna? Nu ești pe cale să-ți manifești impetuozitatea? În astfel de momente, trebuie să te liniștești; în primul rând, trebuie să te rogi lui Dumnezeu, să te înfrânezi, să cugeți și să cauți adevărul și să acționezi cu înțelepciune. Acesta este singurul mod de a evita o situație în care devii agitat și în care ura, emoțiile și impetuozitatea se manifestă în tine. Unii ar putea spune: „Dacă doi oameni lucrează împreună toată ziua, atunci nu există nicio modalitate de a evita acest tip de situație.” Chiar dacă nu poți evita această situație, nu trebuie să ripostezi; trebuie să te stăpânești. Cum poți să te înfrânezi? În primul rând, trebuie să te gândești: „Dacă aș riposta, cu siguranță nu ar fi pe placul lui Dumnezeu, așa că nu pot face asta. Ura, răzbunarea și disprețul sunt toate lucruri care-I displac lui Dumnezeu.” Lui Dumnezeu Îi displac aceste lucruri, dar tu tot vrei să le faci și nu te poți controla. Cum ar trebui să rezolvi asta? Desigur, trebuie să te bazezi pe Dumnezeu; dacă nu te rogi lui Dumnezeu, nu vei putea rezolva acest lucru. Mai mult decât atât, dacă statura ta este prea mică, iar tu ești prea impetuos și chiar nu poți să-ți înfrânezi emoțiile și impetuozitatea și îți dorești să te răzbuni, categoric tot nu trebuie să deschizi gura ca să abuzezi verbal acea persoană. Poți să pleci de oriunde te afli și să permiți altcuiva să intervină și să rezolve situația. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu în liniște și să reciți câteva fraze relevante din cuvintele Sale. Roagă-te lui Dumnezeu în acest fel, iar impetuozitatea ta va dispărea încet. Îți vei da seama că nu poți să rezolvi problemele abuzându-i verbal pe oameni și că ar fi o dezvăluire a corupției, iar asta nu ar putea decât să-L facă de rușine pe Dumnezeu. Nu-ți vei rezolva problema dacă te rogi astfel? Ce părere aveți de această soluție? (Este bună.) Asta este tot privind părtășia

Mea despre reglementarea comportamentală propusă de Dumnezeu: „Să nu lovești sau să nu abuzezi verbal pe alții.”

Tocmai am avut părtășie despre comportamentele bune pe care Dumnezeu le cere oamenilor să le susțină – care au fost? (Să aibă decență sfântă, să nu fie dezmățați, să se înfrâneze, să nu poarte haine neobișnuite, să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții, să nu fumeze sau să nu bea, să nu se închine la idoli, să-și onoreze părinții, să nu fure, să nu-și însușească pe nedrept bunurile altora, să nu comită adulter și să nu depună mărturie mincinoasă.) Da, toate acestea sunt corecte. Spuneți-Mi, mai sunt acum justificabile cerințele propuse de lege, precum a nu fura și a nu profita de alții? Mai sunt eficiente? (Sunt încă justificabile și eficiente.) Așadar, cum rămâne cu poruncile din Epoca Harului? (Și acelea sunt încă justificabile.) Deci, de ce a propus Dumnezeu aceste cerințe specifice? Ce aspect al practicii omului tratează aceste cerințe specifice? Dacă Dumnezeu nu ar fi propus aceste cerințe, ar fi înțeles oamenii aceste lucruri? (Nu ar fi înțeles.) Oamenii nu le-ar fi înțeles. Toate aceste cerințe specifice propuse de Dumnezeu pentru a reglementa comportamentul omului sunt, de fapt, legate de trăirea umanității normale. Scopul propunerii acestor cerințe specifice a fost acela de a le permite oamenilor să discearnă și să identifice cu exactitate lucrurile pozitive și negative, precum și ceea ce este bine și ce este greșit; a fost de a-i învăța pe oameni că adulterul este un lucru negativ, că este rușinos, disprețuit de Dumnezeu, desconsiderat de om și că oamenii ar trebui să se abțină în acest sens, să nu comită acest act sau să facă greșeli în această privință; a fost, de asemenea, de a-i învăța pe oameni că unele comportamente, precum a profita de alții, a fura și așa mai departe sunt lucruri negative și că oamenii nu ar trebui să le facă. Dacă îți place să faci și ai făcut aceste lucruri, atunci nu ești o persoană bună. Cum poți să faci diferența între o persoană cu umanitate bună și o persoană cu umanitate rea,

sau între o figură pozitivă și una negativă? În primul rând, trebuie să confirmi acest lucru – oamenii pot fi discernuți cu acuratețe și figurile pozitive și negative pot fi diferențiate doar pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii pot fi discernuți și percepuți clar doar pe baza cerințelor și standardelor pe care Dumnezeu le-a propus pentru a reglementa comportamentul omului. Voi da un exemplu: dacă o persoană este cleptomană și îi place să fure de la alți oameni, cum este umanitatea ei? (Rea.) Furtul este o faptă rea gravă, așadar, cei care fură sunt oameni răi. Toți ceilalți oameni se păzesc și se distanțează de ei și îi consideră hoți. În mintea oamenilor, hoții sunt personaje negative, furtul este un lucru negativ și un comportament păcătos. Așadar, nu se confirmă acest lucru? Iată un alt exemplu: să spunem că există un soț adulter, iar unii oameni nu știu dacă acesta este un lucru pozitiv sau negativ – singura modalitate prin care ei pot să evalueze acest lucru cu exactitate este conform cuvintelor lui Dumnezeu, deoarece numai cuvintele Sale sunt adevărul. Indiferent de noile afirmații pe care sistemele juridice și moralitatea le fac acum despre adulter, ele nu sunt adevărul. Cuvintele rostite de Dumnezeu, „să nu comiți adulter”, sunt adevărul, iar adevărul nu va pieri niciodată. Din momentul în care Dumnezeu a prezentat cerința de a „nu comite adulter”, toată lumea ar fi trebuit să înceapă să disprețuiască adulterii și să se îndepărteze de ei. Oamenii ca aceștia nu au umanitate și, cel puțin, dacă îi evaluezi din perspectiva umanității, nu sunt oameni buni. Orice persoană care dă curs unui astfel de comportament și are acest tip de umanitate este infamă, disprețuită de oameni, privită cu superioritate și nesocotită în cadrul grupurilor și respinsă de mase. Pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, putem confirma că săvârșirea adulterului este un lucru negativ și că oamenii care fac acest lucru sunt figuri negative. Oricât de rele devin tendințele societății, adulterul și preacurvia sunt lucruri negative, iar oamenii care le practică

sunt figuri negative. Acest lucru este absolut sigur și trebuie să-l vedeți ca atare; nu trebuie să fiți induși în eroare sau seduși de tendințele rele ale societății. Pe lângă acestea, există alte câteva cerințe specifice: Dumnezeu le spune oamenilor să nu se închine la idoli, să-și onoreze părinții, să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții, să aibă decență sfântă și așa mai departe. Toate aceste cerințe specifice sunt standarde după care Dumnezeu reglementează comportamentul omului. Cu alte cuvinte, înainte ca Dumnezeu să le ofere oamenilor adevărul, El i-a învățat care fapte sunt corecte și pozitive și care sunt greșite și negative, le-a spus cum să fie persoane bune și ce comportamente bune trebuie să aibă pentru a fi persoane cu umanitate normală, precum și ce lucruri trebuie și nu trebuie să facă în calitate de persoane cu umanitate normală, astfel încât să poată lua deciziile corecte. Toate aceste cerințe care reglementează comportamentul omului sunt lucruri pe care fiecare persoană normală ar trebui cu adevărat să le trăiască și în baza cărora fiecare persoană înfruntă și gestionează, de fapt, tot ceea ce i se întâmplă. De exemplu, să spunem că vezi că o altă persoană are ceva drăguț, iar tu îți dorești acel lucru pentru tine, dar apoi te gândești: „Dumnezeu spune că e greșit să furi de la alți oameni, a spus că nu trebuie să furăm sau să profităm de alții, așa că nu voi fura de la ea.” Așadar, nu și-a înfrânat acel om impulsul de a fura? Și, odată cu înfrânarea, nu a fost reglementat comportamentul tău? Înainte ca Dumnezeu să propună aceste cerințe, atunci când oamenii vedeau ceva frumos în posesia altei persoane, își doreau să ia acel lucru pentru ei. Nu credeau că a face asta este un lucru greșit sau rușinos, că Dumnezeu îl detestă, că este un lucru negativ sau că este un păcat măcar; nu știau aceste lucruri, nu aveau aceste concepte. După ce Dumnezeu a propus cerința „să nu furi”, oamenii au fost înzestrați cu o limită mentală când a fost vorba să facă astfel de lucruri și, prin această limită, au învățat că există o diferență între a fura și a nu fura.

Furtul echivalează cu a face ceva negativ, ceva greșit sau rău și este rușinos. A nu fura înseamnă a respecta moralitatea umanității și există umanitate în acest lucru. Cerințele lui Dumnezeu cu privire la comportamentul omului nu numai că înlătură comportamentele și abordările negative ale oamenilor, ci în același timp, le reglementează comportamentul și le permit a trăi cu o umanitate normală, a avea comportamente și manifestări normale și a semăna cel puțin cu oamenii obișnuiți, normali. Spuneți-Mi, nu sunt foarte pline de înțeles aceste cerințe pe care Dumnezeu le-a propus pentru a reglementa comportamentul omului? (Ba da, sunt.) Sunt pline de înțeles. Totuși, aceste cerințe specifice care reglementează comportamentul omului sunt încă destul de departe de adevărurile pe care Dumnezeu le exprimă acum și nu pot fi ridicate la nivelul adevărului. Acest lucru e din cauză că, în urmă cu multă vreme, în timpul Epocii Legii, aceste cerințe erau doar legi care reglementau comportamentul omului, Îl reprezentau pe Dumnezeu care folosea limbajul cel mai simplu și direct pentru a le spune oamenilor ce lucruri ar trebui și nu ar trebui să facă și care crea câteva reguli pentru ei. În Epoca Harului, aceste cerințe erau doar porunci, iar în ziua de astăzi, se poate spune doar că sunt criterii pentru evaluarea propriului comportament și a lucrurilor. Deși aceste criterii nu pot fi ridicate la nivelul adevărului și există o anumită distanță între ele și adevăr, sunt o precondiție esențială pentru urmărirea și practicarea adevărului de către om. Când o persoană respectă aceste reguli, aceste legi și porunci, aceste cerințe și criterii comportamentale pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru a reglementa comportamentul omului, se poate spune că ea are precondițiile de bază pentru practicarea și urmărirea adevărului. Dacă o persoană fumează și bea alcool, dacă are o purtare dezordonată, comite adulter, și profită de alți oameni și deseori fură, iar tu ai spune: „Această persoană iubește adevărul și cu siguranță poate să-l practice și să ajungă la mântuire”, ar fi valabilă

acea afirmație? (Nu.) De ce nu ar fi valabilă? (Acea persoană nu este capabilă să îndeplinească nici măcar cele mai simple cerințe ale lui Dumnezeu, nu ar putea în niciun caz să practice adevărul, iar dacă un om ar spune că ea iubește adevărul, ar fi o minciună.) Așa este. Această persoană nu se poate stăpâni nici în cea mai mică măsură. Implicația acestui fapt este că nu are nici măcar cel mai simplu grad de conștiință și rațiune pe care se cuvine să-l aibă o persoană. Cu alte cuvinte, această persoană nu are conștiința și rațiunea umanității normale. Ce înseamnă să nu aibă conștiință și rațiune? Înseamnă că această persoană a auzit cuvintele pe care le-a rostit Dumnezeu, cerințele pe care El le-a propus omului și regulile pe care le-a stabilit și nu le-a luat deloc în serios. Dumnezeu spune că a fura de la alți oameni este rău și că oamenii nu ar trebui să fure, iar această persoană se întreabă: „De ce nu au voie oamenii să fure? Sunt foarte săracă, dacă nu aș fura, cum aș putea trăi? Aș putea să mă îmbogățesc dacă nu aș fura lucruri sau dacă nu aș profita de alți oameni?” Nu e lipsită de conștiința și rațiunea umanității normale? (Ba da.) Nu e capabilă să respecte cerințele pe care Dumnezeu le-a creat pentru a înfrâna comportamentul omului, așa că nu este o persoană care are o umanitate normală. Dacă ar spune cineva că o persoană care nu are o umanitate normală iubește adevărul, ar fi posibil așa ceva? (Nu ar fi.) Ea nu iubește lucrurile pozitive și, deși Dumnezeu spune că oamenii nu trebuie să fure sau să comită adulter, ea este incapabilă să îndeplinească aceste cerințe și este scârbită de aceste cuvinte ale lui Dumnezeu – așadar, este capabilă să iubească adevarul? Adevărul este mult mai presus de aceste criterii comportamentale – pot ei să-l atingă? (Nu.) Adevărul nu este un simplu criteriu comportamental, nu se referă doar la oameni, care se gândesc la adevăr atunci când păcătuiesc sau sunt arbitrari și nesăbuiți, apoi se înfrânează și nu mai păcătuiesc sau nu mai acționează în mod arbitrar și nechibzuit. Adevărul nu înfrânează pur și simplu

comportamentul oamenilor în acest mod simplu – adevărul poate deveni viața unei persoane și poate domina tot ce are legătură cu ea. Când oamenii acceptă adevărul drept viață a lor, acest lucru se realizează prin experimentarea de către ei a lucrării lui Dumnezeu, ajungerea la cunoașterea adevărului și practicarea lui. Când oamenii vor accepta adevărul, în ei se va isca o luptă și, probabil, firile lor corupte se vor manifesta. Când oamenii sunt capabili să folosească adevărul pentru a-și înlătura firile corupte, adevărul poate deveni viața lor și principiul după care se comportă și trăiesc. Acesta este un lucru pe care doar oamenii care iubesc adevărul și au umanitate îl pot realiza. Se pot ridica la acest nivel cei care nu iubesc adevărul și cărora le lipsește umanitatea? (Nu.) Așa este, chiar dacă și-ar dori, nu pot să o facă.

Dacă analizăm cu atenție aceste cerințe pe care le-a creat Dumnezeu pentru a reglementa comportamentul omului, dintre toate cuvintele pe care le-a rostit și toate prevederile specifice propuse de El, este vreuna redundantă? (Nu.) Sunt pline de înțeles? Au valoare? (Da.) Ar trebui oamenii să le respecte? (Da.) Așa este, oamenii ar trebui să le respecte. Și în timp ce le respectă, oamenii ar trebui să renunțe la afirmațiile cu care i-a îndoctrinat cultura tradițională, ca de exemplu să fie bine educați și raționali, blânzi și rafinați și așa mai departe. Ei ar trebui să respecte fiecare dintre cerințele propuse de Dumnezeu pentru a reglementa comportamentul omului și să se comporte în strictă concordanță cu spusele lui Dumnezeu. Ei ar trebui să trăiască umanitatea normală respectând îndeaproape toate cerințele propuse de Dumnezeu și, în mod firesc, ar trebui să evalueze oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze în strictă conformitate cu aceste cerințe. Deși ele nu corespund standardelor adevărului, toate sunt cuvintele lui Dumnezeu și, deoarece sunt cuvintele lui Dumnezeu, pot avea un efect pozitiv și activ de îndrumare asupra oamenilor. Cum am definit Eu

urmărirea adevărului? Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Cuvintele lui Dumnezeu cuprind o gamă largă de lucruri. Uneori, o frază din cuvintele Sale reprezintă un element al adevărului. Uneori este nevoie de mai multe fraze sau de un pasaj pentru a prezenta un element al adevărului. Uneori este nevoie de un întreg capitol pentru a exprima un element al adevărului. Adevărul pare simplu, dar, în realitate, nu este deloc simplu. Pentru a descrie adevărul în termeni mai largi, Dumnezeu este adevărul. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, cuvintele lui Dumnezeu sunt voluminoase și acoperă mult conținut și toate sunt expresii ale adevărului. De exemplu, legile și poruncile stabilite de Dumnezeu, precum și cerințele comportamentale propuse de El în această nouă eră, sunt toate cuvintele Sale. Deși unele dintre aceste cuvinte nu se ridică la nivelul adevărului și, cu toate că nu se califică drept adevăr, sunt lucruri pozitive. Deși sunt doar cuvinte care înfrânează comportamentul omului, oamenii trebuie totuși să le respecte. Oamenii trebuie, cel puțin, să aibă aceste tipuri de comportamente și să se ridice la înălțimea acestor standarde. Prin urmare, opiniile unei persoane despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile ei trebuie să se bazeze pe aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Oamenii ar trebui să le respecte pentru că sunt cuvintele lui Dumnezeu; fiecare ar trebui să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze conform cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că sunt cuvintele Lui. Nu este corect? (Ba da, este.) Am mai spus ceva de genul acesta înainte: Dumnezeu este sincer în ceea ce El spune, cuvintele Sale se vor împlini, iar ceea ce face El va dura pentru totdeauna, iar asta înseamnă că niciodată nu vor pieri cuvintele Sale. De ce nu pier? Pentru că indiferent câte cuvinte spune Dumnezeu și indiferent când le rostește, ele sunt toate adevărul și nu pier niciodată. Chiar și atunci când lumea va intra într-o nouă

eră, cuvintele lui Dumnezeu nu se vor schimba și nu vor pieri. De ce spun că nu pier cuvintele lui Dumnezeu? Pentru că ele sunt adevărul și orice este adevărul nu se va schimba niciodată. Așadar, toate legile și poruncile pe care le-a propus și prezentat Dumnezeu și toate cerințele specifice pe care le-a propus El cu privire la comportamentul omului nu vor pieri niciodată. Fiecare cerință din cuvintele lui Dumnezeu este benefică pentru omenirea creată, toate reglementează comportamentul omului și sunt edificatoare și valoroase în ceea ce privește trăirea umanității normale și modul în care ar trebui să se comporte oamenii. Toate aceste cuvinte îi pot schimba pe oameni și îi pot face să trăiască adevărata asemănare umană. În schimb, dacă oamenii neagă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și neagă cerințele lui Dumnezeu de la omenire și, în schimb, respectă acele afirmații propuse de om privind comportamentul bun, atunci ei sunt în mare pericol. Nu numai că nu vor avea din ce în ce mai multă umanitate și rațiune, ci vor deveni din ce în ce mai înșelători și falși și tot mai capabili de a recurge la tertipuri, iar umanitatea pe care o vor trăi va conține din ce în ce mai multe tertipuri. Nu numai că vor păcăli alți oameni, ci vor încerca să-L păcălească și pe Dumnezeu.

Printre cerințele pe care Dumnezeu le-a propus cu privire la comportamentul omului, se numără și cerința aceasta: „să-și onoreze părinții”. De obicei, oamenii nu au gânduri sau noțiuni despre celelalte cerințe, așadar, care sunt gândurile voastre despre cerința „să-și onoreze părinții”? Există o contradicție între părerile voastre și acest adevăr-principiu rostit de Dumnezeu? Dacă puteți vedea acest lucru clar, este bine. Aceia care nu înțeleg adevărul, care știu doar să respecte regulile și să trâmbițeze cuvinte și doctrine sunt lipsiți de discernământ; când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nutresc întotdeauna noțiuni umane, cred mereu că există unele contradicții și nu pot să vadă clar cuvintele Sale. Pe de altă

parte, cei care înțeleg adevărul nu găsesc nicio contradicție în cuvintele lui Dumnezeu și cred că acestea sunt incredibil de clare, deoarece ei au înțelegere spirituală și sunt capabili să priceapă adevărul. Uneori, nu puteți să vedeți clar cuvintele lui Dumnezeu și nu puteți să puneți nicio întrebare – dacă nu puneți nicio întrebare, pare că nu aveți probleme, dar, în realitate, aveți multe probleme și multe dificultăți, doar că nu sunteți conștienți de acest lucru. Aceasta arată că statura voastră este prea mică. Mai întâi, haideți să analizăm cerința lui Dumnezeu, care spune că oamenii trebuie să-și onoreze părinții – este această cerință corectă sau greșită? Ar trebui sau nu să o respecte oamenii? (Ar trebui să o respecte.) Acest lucru este sigur și nu poate fi negat; nu este nevoie să ezitați sau să meditați la acest lucru, această cerință este corectă. Ce este corect în ceea ce o privește? De ce a propus Dumnezeu această cerință? La ce se referă „onorarea părinților" despre care vorbește Dumnezeu? Știți? Nu știți. De ce nu știți niciodată? Atât timp cât ceva implică adevărul, nu-l știți și, totuși, puteți vorbi la nesfârșit despre cuvinte și doctrine – care este problema aici? Atunci, cum practicați aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Asta nu implică adevărul? (Ba da.) Când vezi că există o sintagmă din cuvintele lui Dumnezeu care spune: „Trebuie să-ți onorezi părinții", te gândești: „Dumnezeu îmi cere să-mi onorez părinții, așa că va trebui să-i onorez, atunci", și începi să faci asta. Faci tot ce îți cer părinții – când părinții tăi sunt bolnavi, îi servești la pat, turnându-le ceva de băut, gătindu-le ceva bun de mâncat și, de sărbători, le cumperi drept cadouri lucruri care le plac. Când vezi că sunt obosiți, le frecționezi umerii și le masezi spatele și, ori de câte ori au o problemă, poți să te gândești la o soluție pentru a o rezolva. Datorită tuturor acestor lucruri, părinții tăi sunt foarte mulțumiți de tine. Tu îți onorezi părinții, practici conform cuvintelor lui Dumnezeu și trăiești umanitatea normală, așa că te simți statornic în inima ta și te gândești: „Uite, părinții mei spun că m-am

schimbat de când am început să cred în Dumnezeu. Ei spun că sunt în stare să-i onorez acum și că sunt mai rațional. Sunt cu adevărat mulțumiți și consideră că a crede în Dumnezeu este grozav, pentru că nu numai că fiii și fiicele care cred în Dumnezeu își onorează părinții, dar și merg pe calea cea dreaptă în viață și trăiesc asemănarea umană – sunt mult mai buni decât non-credincioșii. După ce am ajuns să cred în Dumnezeu, am început să practic potrivit cuvintelor Sale și să acționez conform cerințelor Lui, iar părinții mei sunt cu adevărat fericiți să vadă această schimbare în mine. Sunt foarte mândru de mine. Îi aduc slavă lui Dumnezeu – Dumnezeu sigur este mulțumit de mine și va spune că sunt o persoană care își onorează părinții și are o decență sfântă." Într-o zi, biserica aranjează ca tu să mergi în altă parte pentru a răspândi Evanghelia și este posibil să nu te poți întoarce acasă mult timp. Ești de acord să mergi, simțind că nu poți lăsa deoparte însărcinarea dată de Dumnezeu și crezând că trebuie să îți onorezi părinții acasă și să și susții însărcinarea dată de Dumnezeu în afara casei tale. Dar când discuți problema cu părinții tăi, aceștia se înfurie și spun: „Copil neascultător! Ne-am străduit atât de mult să te creștem, iar acum ești gata să pleci. Când nu vei mai fi acasă, cine va avea grijă de un cuplu bătrân ca noi? Dacă ne îmbolnăvim sau dacă va avea loc vreun fel de dezastru, cine ne va duce la spital?" Ei nu sunt de acord cu plecarea ta, iar tu te îngrijorezi: „Dumnezeu ne spune să ne onorăm părinții, dar părinții mei nu vor să mă lase să plec și să-mi fac datoria. Dacă îi ascult, trebuie să las deoparte însărcinarea dată de Dumnezeu, iar lui Dumnezeu nu Îi va plăcea asta. Dar dacă ascult de Dumnezeu și merg să îmi fac datoria, părinții mei vor fi nefericiți. Ce ar trebui să fac?" Cugeți și tot cugeți: „De vreme ce Dumnezeu a propus cerința ca oamenii să-și onoreze mai întâi părinții, voi susține această cerință. Nu este nevoie să plec și să-mi fac datoria." Îți lași deoparte datoria și alegi să îți onorezi părinții acasă, dar, în inima ta, nu ești

împăcat. Simți că, deși ți-ai onorat părinții, nu ți-ai îndeplinit datoria și crezi că L-ai dezamăgit pe Dumnezeu. Cum poate fi rezolvată această problemă? Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul, până când, într-o zi, vei înțelege adevărul și îți vei da seama că a-ți face datoria este cel mai important lucru. Apoi, vei putea în mod firesc să pleci de acasă și să îți faco datoria. Unii oameni spun: „Dumnezeu vrea să-mi fac datoria și, de asemenea, vrea să-mi onorez părinții. Nu există aici o contradicție și un conflict? Cum, păcatele mele, ar trebui să practic?" „Onorarea părinților" este o cerință pe care Dumnezeu a propus-o cu privire la comportamentul omului, dar nu este cerința Lui să renunți la tot pentru a-L urma și a îndeplini însărcinarea dată de El? Nu înseamnă și mai mult ceea ce cere Dumnezeu? Nu reprezintă și mai mult practicarea adevărului? (Ba da.) Ce ar trebui să faci dacă aceste două cerințe se contrazic? Unii oameni spun: „Așadar, trebuie să-mi onorez părinții, să duc la îndeplinire însărcinarea dată de Dumnezeu, să respect cuvintele Sale și să practic adevărul – ei bine, este ușor. Voi rezolva totul acasă, voi pregăti toate cele necesare traiului pentru părinții mei, voi angaja o asistentă și apoi voi pleca să-mi îndeplinesc datoria. Mă voi asigura că mă voi întoarce acasă o dată pe săptămână, voi verifica dacă părinții mei sunt bine și apoi voi pleca; dacă este în neregulă ceva, pur și simplu voi rămâne două zile. Nu pot să fiu mereu departe de ei și să nu mă mai întorc niciodată și nu pot să stau acasă pentru totdeauna și să nu ies niciodată să-mi fac datoria. Nu este aceasta cea mai bună variantă?" Ce părere aveți despre această soluție? (Nu va funcționa.) Este o închipuire; nu este realistă. Așadar, atunci când întâmpinați acest tip de situație, cum anume ar trebui să acționați în conformitate cu adevărul? (Este imposibil să împaci și capra și varza când vine vorba de loialitate și evlavie filială – trebuie să-mi pun datoria pe primul loc.) Dumnezeu le-a spus oamenilor să-și onoreze părinții mai întâi,

iar după aceea, Dumnezeu a propus cerințe mai înalte pentru oameni cu privire la faptul că trebuie să practice adevărul, să-și îndeplinească îndatoririle și să urmeze calea lui Dumnezeu – pe care dintre acestea ar trebui să le respecți? (Pe cele mai înalte.) Este corect să practici în conformitate cu cerințele mai înalte? Poate adevărul să fie împărțit în adevăruri superioare și inferioare, sau în adevăruri mai vechi și mai noi? (Nu.) Așadar, atunci când practicați adevărul, conform căror lucruri ar trebui să practicați? Ce înseamnă să practici adevărul? (Înseamnă să gestionezi problemele conform principiilor.) Gestionarea problemelor conform principiilor este cel mai important lucru. Practicarea adevărului înseamnă practicarea cuvintelor lui Dumnezeu în diferite momente, locuri, medii și contexte; nu este vorba despre aplicarea cu încăpățânare a regulilor, ci despre susținerea adevărurilor-principii. Asta înseamnă să practici adevărul. Așadar, pur și simplu nu există niciun conflict între practicarea cuvintelor lui Dumnezeu și respectarea cerințelor propuse de El. Pentru a fi mai concret, nu există absolut niciun conflict între a-ți onora părinții și a duce la îndeplinire însărcinarea și datoria pe care ți le-a dat Dumnezeu. Care dintre acestea sunt cuvintele și cerințele actuale ale lui Dumnezeu? Ar trebui să vă gândiți mai întâi la această întrebare. Dumnezeu cere lucruri diferite de la diferiți oameni; El are cerințe distincte pentru ei. Aceia care slujesc drept conducători și lucrători au fost chemați de Dumnezeu, așa că trebuie să renunțe și nu pot să rămână cu părinții lor, onorându-i. Ar trebui să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu și să renunțe la tot pentru a-L urma. Acesta este un tip de situație. Adepții de rând nu au fost chemați de Dumnezeu, așa că pot să rămână cu părinții lor și să-i onoreze. Nu există recompense pentru asta, iar ei nu vor obține nicio binecuvântare pentru că fac acest lucru, dar dacă nu dau dovadă de evlavie filială, atunci le lipsește umanitatea. De fapt, să-și onoreze părinții este doar un fel de

responsabilitate și nu corespunde cu practicarea adevărului. Să te supui lui Dumnezeu, să accepți însărcinarea dată de El, care este o manifestare a supunerii față de Dumnezeu, înseamnă să practici adevărul, iar cei care renunță la orice pentru a-și îndeplini îndatoririle sunt adepții Lui. În concluzie, cea mai importantă sarcină care se află în fața voastră este să vă îndepliniți bine datoria. Aceasta este practicarea adevărului și este o manifestare a supunerii față de Dumnezeu. Așadar, care este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l practice în primul rând acum? (Să-și îndeplinească datoria.) Așa este, a-ți îndeplini datoria cu loialitate înseamnă a practica adevărul. Dacă o persoană nu își îndeplinește sincer datoria, atunci doar muncesc.

Despre ce problemă tocmai discutam? (Dumnezeu le-a cerut mai întâi oamenilor să-și onoreze părinții, apoi a propus cerințe mai înalte, cum ar fi să practice adevărul, să-și îndeplinească îndatoririle și să urmeze calea lui Dumnezeu, deci pe care dintre acestea ar trebui să le respecte oamenii mai întâi?) Tocmai ați zis că oamenii ar trebui să practice potrivit cerințelor mai înalte. La nivel teoretic, această afirmație este corectă – de ce spun că este corectă la nivel teoretic? Asta înseamnă că, dacă ar fi să aplicați reguli și formule pentru această chestiune, atunci răspunsul acesta ar fi corect. Dar când oamenii se confruntă cu viața reală, această afirmație este adesea impracticabilă și greu de îndeplinit. Așadar, cum ar trebui să se răspundă la această întrebare? În primul rând, trebuie să analizezi situația și mediul de viață cu care te confrunți și contextul în care te afli. Dacă, pe baza mediului tău de viață și a contextului în care te afli, onorarea părinților tăi nu intră în conflict cu îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu și a îndatoririlor tale – sau, cu alte cuvinte, dacă onorarea părinților tăi nu afectează îndeplinirea cu loialitate a datoriei tale – atunci le poți practica pe amândouă în același timp. Nu este nevoie să te separi la exterior de părinții tăi și nu ești nevoit să

renunți la ei sau să-i respingi la exterior. În ce situație se aplică acest lucru? (Când onorarea părinților de către o persoană nu intră în conflict cu îndeplinirea datoriei sale.) Corect. Cu alte cuvinte, dacă părinții tăi nu încearcă să-ți împiedice credința în Dumnezeu și, de asemenea, dacă sunt credincioși și te sprijină și încurajează cu adevărat să-ți îndeplinești datoria cu loialitate și să duci la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu, atunci relația ta cu părinții tăi nu este o relație trupească între rude, în sensul obișnuit al cuvântului, ci este o relație între frații și surorile bisericii. În acest caz, în afară de a interacționa cu ei ca frați și surori ai bisericii, trebuie să-ți îndeplinești și câteva dintre responsabilitățile filiale față de ei. Trebuie să dai dovadă de puțin mai multă grijă. Atât timp cât nu afectează îndeplinirea datoriei tale, adică atât timp cât inima ta nu este constrânsă de ei, poți să-ți suni părinții ca să-i întrebi ce mai fac și să dai dovadă de puțină grijă pentru ei, poți să-i ajuți să rezolve câteva dificultăți și să se ocupe de unele dintre problemele lor de viață și poți chiar să-i ajuți să rezolve unele dintre dificultățile pe care le au în ceea ce privește intrarea lor în viață – poți să faci toate aceste lucruri. Cu alte cuvinte, dacă părinții tăi nu te împiedică să crezi în Dumnezeu, ar trebui să păstrezi această relație cu ei și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei. Și de ce ar trebui să te arăți îngrijorat pentru ei, să ai grijă de ei și să-i întrebi ce mai fac? Pentru că ești copilul lor și ai această relație cu ei, ai un alt tip de responsabilitate și, din cauza acestei responsabilități, trebuie te interesezi ceva mai mult de ei și să le oferi un ajutor considerabil. Atât timp cât nu afectează îndeplinirea datoriei tale și atât timp cât părinții tăi nu-ți împiedică sau nu-ți tulbură credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei tale și nici nu te trag înapoi, atunci este firesc și potrivit să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei și trebuie să faci acest lucru în măsura în care nu ai mustrări de conștiință – acesta este cel mai scăzut standard pe care trebuie să-l îndeplinești. Dacă nu

poți să-ți onorezi părinții acasă din cauza impactului și a obstacolelor circumstanțelor tale, atunci nu trebuie să respecți această regulă. Ar trebui să te lași la mila orchestrărilor lui Dumnezeu, să te supui rânduielilor Sale și nu ai nevoie să insiști pe onorarea părinților tăi. Condamnă Dumnezeu asta? Dumnezeu nu condamnă acest lucru; El nu-i obligă pe oameni să facă asta. Despre ce avem părtășie acum? Avem părtășie despre modul în care oamenii ar trebui să practice atunci când onorarea părinților contravine îndeplinirii datoriei lor; avem părtășie despre principii de practică și adevăr. Ai responsabilitatea să-ți onorezi părinții și, dacă împrejurările o permit, poți să îndeplinești această responsabilitate, dar nu ar trebui să fii constrâns de sentimentele tale. De exemplu, dacă unul dintre părinții tăi se îmbolnăvește și trebuie să meargă la spital și nu are cine să-l îngrijească, iar tu ești prea ocupat cu datoria ta pentru a te întoarce acasă, ce ar trebui să faci? În astfel de momente, nu poți fi constrâns de sentimentele tale. Ar trebui să te gândești la asta în rugăciune, să o încredințezi lui Dumnezeu și să o lași la mila orchestrărilor Sale. Acesta este genul de atitudine pe care ar trebui să o ai. Dacă Dumnezeu vrea să pună capăt vieții părintelui tău și să ți-l ia, ar trebui să te supui. Unii oameni spun: „Deși m-am supus, tot mă simt nefericit și plâng de zile întregi pentru asta – nu este un sentiment trupesc?” Aceasta nu este un sentiment trupesc, este bunătate umană, înseamnă a avea umanitate, iar Dumnezeu nu o condamnă. Poți să plângi, dar dacă plângi câteva zile și nu ești în stare să dormi sau să mănânci și nu ai chef să-ți faci datoria și chiar îți dorești să te duci acasă și să-ți vizitezi părinții, atunci nu-ți poți face bine datoria și nu ai pus adevărul în practică, iar asta înseamnă că nu-ți îndeplinești responsabilitățile onorându-ți părinții și că trăiești în vâltoarea sentimentelor tale. Dacă-ți onorezi părinții în timp ce trăiești în vâltoarea sentimentelor tale, atunci nu-ți îndeplinești responsabilitățile și nu respecți cuvintele lui Dumnezeu, pentru că ai

abandonat însărcinarea dată de El și nu ești o persoană care urmează calea Sa. Când întâlnești acest tip de situație, dacă nu cauzează întârzieri în datoria ta sau nu afectează îndeplinirea loială a datoriei tale, poți face unele lucruri de care ești în stare pentru a da dovadă de evlavie filială față de părinții tăi și poți îndeplini responsabilitățile pe care ești capabil să le îndeplinești. În concluzie, asta este ceea ce ar trebui să facă oamenii și de ce sunt ei capabili în sfera umanității. Dacă te lași prins de sentimentele tale și acest lucru te împiedică în îndeplinirea datoriei tale, atunci asta contravine întru totul intențiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ți-a cerut niciodată să faci asta; El cere doar să-ți îndeplinești responsabilitățile față de părinții tăi, nimic mai mult. Asta înseamnă să ai evlavie filială. Când Dumnezeu vorbește despre „onorarea părinților", există un context. Trebuie doar să îndeplinești câteva responsabilități care pot fi duse la bun sfârșit în tot felul de condiții, asta-i tot. Cât despre cazul în care părinții tăi se îmbolnăvesc grav sau mor, decizi tu aceste lucruri? Cum sunt viețile lor, când mor, ce boală îi ucide sau cum mor – au aceste lucruri vreo legătură cu tine? (Nu.) Nu au nicio legătură. Unii oameni spun: „Trebuie să-mi îndeplinesc responsabilitățile pentru a-mi putea onora părinții. Trebuie să mă asigur că nu se îmbolnăvesc, mai ales de cancer sau de vreun fel de boală fatală. Trebuie să mă asigur că ei trăiesc până la 100 de ani. Numai atunci îmi voi fi îndeplinit cu adevărat responsabilitățile față de ei." Oare oamenii aceștia nu sunt absurzi? Acest lucru este clar închipuirea omului și categoric nu este cerința lui Dumnezeu. Nici măcar nu știi dacă tu vei putea trăi până la 100 de ani și, totuși, ceri ca părinții tăi să trăiască până la acea vârstă – este visul unui nesăbuit! Când Dumnezeu vorbește despre „onorarea părinților", El îți cere doar să-ți îndeplinești responsabilitățile care intră în sfera umanității normale. Atât timp cât nu-ți tratezi rău părinții sau nu faci nimic care să contravină conștiinței și moralității tale, este suficient. Nu este acest

lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu? (Ba da.) Desigur, acum tocmai am menționat și cazul în care părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu; natura – esența lor este cea a neîncrezătorilor și non-credincioșilor, sau chiar a oamenilor răi și a diavolilor, și nu merg pe aceeași cale ca tine. Cu alte cuvinte, nu sunt deloc același tip de persoană ca tine și, cu toate că ai trăit în același cămin cu ei mulți ani, pur și simplu nu urmăresc aceleași lucruri și nu au același caracter ca tine și, cu siguranță, nu au aceleași preferințe sau aspirații ca tine. Tu crezi în Dumnezeu, dar ei nu cred deloc în El și chiar I se împotrivesc. Ce ar trebui să faci în aceste circumstanțe? (Să-i respingi.) Dumnezeu nu ți-a spus să îi respingi sau să-i blestemi în aceste circumstanțe. Dumnezeu nu a spus asta. Cerința lui Dumnezeu de a-ți „onora părinții" este încă valabilă. Asta înseamnă că, în timp ce locuiești cu părinții tăi, ar trebui să respecți în continuare această cerință de a-i onora. Nu există nicio contradicție în această chestiune, nu-i așa? (Nu există.) Nu există nicio contradicție în asta. Cu alte cuvinte, atunci când chiar reușești să te întorci acasă pentru o vizită, poți să le gătești sau să le faci niște găluști și, dacă este posibil, poți să le cumperi niște produse naturiste și vor fi foarte mulțumiți de tine. Dacă vorbești despre credința ta și ei nu o acceptă sau nu cred, și chiar te abuzează verbal, atunci nu trebuie să le predici Evanghelia. Dacă este posibil să îi vezi, practică în acest fel; dacă nu, așa ar trebui să fie și este orchestrarea lui Dumnezeu, iar tu trebuie să te grăbești să te îndepărtezi de ei și să-i eviți. Care este principiul pentru asta? Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu și nu împărtășesc un limbaj comun sau preocupări și obiective comune cu tine, nu merg pe aceeași cale ca tine și chiar îți împiedică și-ți persecută credința în Dumnezeu, atunci poți să-i discerni, să le percepi esența și să-i respingi. Desigur, dacă Îl abuzează verbal pe Dumnezeu sau te blestemă, îi poți blestema în inima ta. Așadar, la ce se referă „onorarea părinților" despre care vorbește Dumnezeu? Cum ar

trebui să practici acest lucru? Adică, dacă îți poți îndeplini responsabilitățile, atunci îndeplinește-le în mică parte și, dacă nu ai această șansă sau dacă neînțelegerile din interacțiunile tale cu ei au devenit deja prea mari și între voi există un conflict, ajungând deja în punctul în care nu vă mai puteți vedea, atunci ar trebui să te grăbești să te separi de ei. Când Dumnezeu vorbește despre onorarea acestor tipuri de părinți, El vrea să spună că ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale din perspectiva poziției tale de copil al lor și să faci lucrurile pe care s-ar cuveni să le facă un copil. Nu ar trebui să-ți tratezi rău părinții, să te certi cu ei, să-i lovești, să țipi la ei sau să-i abuzezi și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei cât poți de bine. Acestea sunt lucruri care ar trebui realizate în sfera umanității; acestea sunt principiile pe care ar trebui să le practicăm în ceea ce privește „onorarea părinților”. Nu sunt ușor de realizat? Nu trebuie să-ți tratezi părinții cu impetuozitate, spunând: „Voi, diavolilor și neîncrezătorilor, Dumnezeu vă blestemă să ajungeți în iazul de foc și pucioasă și în Adânc; El vă va trimite în cel de-al optsprezecelea nivel al iadului!” Așa ceva nu este necesar, nu trebuie să ajungi la această extremă. Dacă împrejurările o permit și dacă situația o impune, poți să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale față de părinții tăi. Dacă acest lucru nu este necesar, sau dacă împrejurările nu o permit și nu este posibil, poți să te scutești de această obligație. Tot ce trebuie să faci este să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale atunci când te întâlnești cu părinții tăi și interacționezi cu ei. Când ai făcut asta, ți-ai finalizat sarcina. Ce părere aveți despre acest principiu? (Este bun.) Trebuie să existe principii cu privire la modul în care îi tratezi pe toți oamenii, inclusiv pe părinții tăi. Nu poți acționa impetuos și nu-ți poți abuza verbal părinții doar pentru că aceștia îți persecută credința în Dumnezeu. În lume sunt atât de mulți oameni care nu cred în Dumnezeu, sunt atât de mulți non-credincioși și sunt atât de mulți

oameni care Îl insultă pe Dumnezeu – ai de gând să-i blestemi pe toți și să țipi la ei? Dacă nu, atunci nu ar trebui să țipi nici la părinții tăi. Dacă țipi la părinții tăi, dar nu și la ceilalți oameni, atunci trăiești în vâltoarea impetuozității și lui Dumnezeu nu-I place asta. Să nu crezi că Dumnezeu va fi mulțumit de tine dacă-ți abuzezi verbal și-ți blestemi părinții fără un motiv întemeiat, spunând că aceștia sunt diavoli, satane vii și lacheii Satanei și îi blestemi să ajungă în iad – pur și simplu nu așa stau lucrurile. Dumnezeu nu te va găsi acceptabil și nici nu va spune că ai umanitate din cauza acestei false manifestări de proactivitate. În schimb, Dumnezeu va spune că acțiunile tale sunt însoțite de emoții și impetuozitate. Lui Dumnezeu nu-I va plăcea să acționezi în acest fel, este prea extrem și nu este în concordanță cu intențiile Sale. Trebuie să existe principii cu privire la modul în care tratezi toți oamenii, inclusiv pe părinții tăi; indiferent dacă ei cred sau nu în Dumnezeu și indiferent dacă sunt sau nu oameni răi, trebuie să-i tratezi cu principii. Dumnezeu i-a spus omului acest principiu: este vorba despre a-i trata corect pe ceilalți – doar că oamenii au un grad suplimentar de responsabilitate față de părinții lor. Tot ce trebuie să faci este să îndeplinești această responsabilitate. Indiferent dacă părinții tăi sunt credincioși sau nu, indiferent dacă își urmăresc sau nu credința, indiferent dacă viziunea lor asupra vieții și umanitatea lor se aliniază sau nu cu ale tale, tu trebuie doar să-ți îndeplinești resposabilitatea față de ei. Nu este nevoie să-i eviți – lasă doar totul să-și urmeze cursul firesc, potrivit orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Dacă ei te împiedică să crezi în Dumnezeu, atunci tot ar trebui să-ți îndeplinești cât mai bine responsabilitățile filiale, astfel încât măcar conștiința ta să nu se simtă îndatorată față de ei. Dacă nu-ți pun piedici și îți susțin credința în Dumnezeu, atunci ar trebui, de asemenea, să practici potrivit principiilor, tratându-i bine atunci când se cuvine să faci acest lucru. În concluzie,

indiferent de situație, cerințele lui Dumnezeu față de om nu se schimbă, iar adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le practice nu se pot schimba. În aceste chestiuni, trebuie pur și simplu să susții principiile și să îndeplinești responsabilitățile pe care ești capabil să le îndeplinești.

Voi vorbi acum despre motivul pentru care, în ceea ce privește comportamentul omului, Dumnezeu a propus o cerință precum „să-și onoreze părinții”. Toate celelalte cerințe ale lui Dumnezeu sunt reglementări comportamentale care privesc comportamentul individual al fiecărei persoane, așadar, de ce a formulat Dumnezeu un alt tip de cerință în legătură cu evlavia filială? Spuneți-Mi: dacă o persoană nu-și poate onora nici măcar părinții, cum este natura-esența sa? (Rea.) Părinții ei au suferit mult pentru a-i da naștere și a o crește, și cu siguranță nu le-a fost ușor să o educe – și, de fapt, ei nu se așteaptă ca odrasla lor să le aducă o mare fericire sau mulțumire, ci doar speră că, după ce va crește, vor trăi o viață fericită și că nu vor fi nevoiți să-și facă prea multe griji pentru ea. Dar odrasla lor nu se străduiește și nici nu muncește din greu și nu trăiește bine – încă se bazează pe părinții ei să aibă grijă de ea și a devenit o lipitoare, care nu numai că nu-și onorează părinții, dar își și dorește să-și hărțuiască părinții și să-i șantajeze să-i lase proprietatea lor. Dacă e capabilă să dea curs acestui tip de comportament josnic, ce fel de persoană este? (O persoană cu umanitate slabă.) Nu-și îndeplinește niciuna dintre responsabilitățile față de oamenii care i-au dat viață și au crescut-o și nu se simte deloc vinovată pentru asta – dacă o analizați din această perspectivă, are conștiință? (Nu are.) Va lovi și va abuza verbal pe oricine, inclusiv pe părinții ei. Își tratează părinții la fel ca pe oricine altcineva – lovindu-i și abuzându-i verbal, după bunul plac. Atunci când se simte nefericită, își varsă furia asupra părinților ei, spărgând castroane și farfurii și înspăimântându-i. Are rațiune o astfel de persoană? (Nu.) Dacă un om nu

are conștiință sau rațiune și este capabil să-și abuzeze nonșalant chiar și părinții, atunci mai este o persoană? (Nu.) Ce este, atunci? (O bestie.) Este o bestie. Este corectă această afirmație? (Da, este.) De fapt, dacă o persoană își îndeplinește unele dintre responsabilitățile față de părinți, dacă acelei persoane îi pasă de ei și îi iubește nespus, acestea nu sunt lucruri pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui, în mod firesc, să le facă? (Ba da.) Dacă o persoană ar fi să-și maltrateze și să-și abuzeze părinții, ar putea conștiința ei să accepte acest lucru? Ar putea un om normal să facă așa ceva? Oamenii care au conștiință și rațiune nu ar putea face asta – dacă ar fi să-și mânie părinții, ar fi nefericiți câteva zile. Unii oameni au un temperament iute și s-ar putea să se enerveze pe părinții lor într-un moment de disperare, dar, după aceea, vor avea mustrări de conștiință și, chiar dacă nu își vor cere scuze, nu vor mai face acest lucru. Este ceea ce ar trebui să aibă oamenii cu umanitate normală și este o manifestare a umanității normale. Cei care nu au umanitate își pot abuza părinții în orice fel, fără să simtă nimic, și chiar asta fac. Dacă părinții lor i-au lovit o dată când erau copii, își vor aminti de asta pentru tot restul vieții și, după ce vor crește, își vor dori în continuare să-și bată părinții și să-i lovească, la rândul lor. Majoritatea oamenilor nu vor riposta când părinții îi lovesc în copilărie; unii oameni trecuți de 30 de ani nu vor riposta când îi lovesc părinții și nu vor scoate niciun cuvânt în legătură cu asta, chiar dacă îi doare. Este ceea ce ar trebui să aibă oamenii cu umanitate normală. De ce nu vor rosti niciun cuvânt despre asta? Dacă altcineva i-ar lovi, ar permite să se întâmple asta și ar lăsa acea persoană să-i lovească? (Nu.) Dacă ar fi altcineva, indiferent cine, nu i-ar permite acelei persoane să-i lovească – nu i-ar permite nici măcar să-i abuzeze cu un singur cuvânt. Așadar, de ce nu ripostează sau nu se enervează, indiferent cum i-au lovit părinții lor? De ce tolerează așa ceva? Nu cumva pentru că au conștiință și rațiune în umanitatea lor? Ei se

gândesc: „Părinții mei m-au crescut. Chiar dacă nu este corect ca ei să mă lovească, trebuie să suport. În plus, eu am fost cel care i-a înfuriat, așa că merit să fiu lovit. O fac doar pentru că nu i-am ascultat și i-am înfuriat. Merit sa fiu lovit! Nu voi mai face asta niciodată.” Nu aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii cu umanitate normală? (Ba da.) Această rațiune a umanității normale este cea care le permite să îndure acest tratament din partea părinților. Aceasta este umanitatea normală. Așadar, au această umanitate oamenii care nu pot să îndure acest tip de tratament, care le răspund părinților cu lovituri? (Nu au.) Așa este, nu o au. Oamenii care nu au conștiința și rațiunea umanității normale sunt chiar capabili să-și lovească și să-și abuzeze verbal părinții, așadar, cum vor fi capabili să-L trateze pe Dumnezeu și pe frații și surorile lor din biserică? Ei sunt capabili să-i trateze astfel pe oamenii care le-au dat viață și i-au crescut, așadar, nu le va păsa chiar și mai puțin de alți oameni care nu le sunt rude de sânge? (Ba da.) Cum Îl vor trata pe Dumnezeu, pe care nu pot să-L vadă sau să-L atingă? Vor putea ei să-L trateze pe Dumnezeu, pe care nu pot să-L vadă, cu rațiune și conștiință? Vor fi ei capabili să se supună tuturor mediilor orchestrate de Dumnezeu? (Nu.) Dacă ar fi ca Dumnezeu să-i să-i emondeze, să-i judece sau să-i mustre, I s-ar împotrivi? (Da.) Gândiți-vă la asta: ce funcție îndeplinesc conștiința și rațiunea unei persoane? Într-o anumită măsură, conștiința și rațiunea unei persoane pot să-i înfrâneze și să-i reglementeze comportamentul – îi permit să aibă atitudinea corectă și să facă alegerile corecte atunci când i se întâmplă ceva și să abordeze tot ceea ce i se întâmplă bazându-se pe conștiința și rațiunea ei. De cele mai multe ori, faptul de a acționa pe baza conștiinței și a rațiunii le va permite oamenilor să evite foarte multe nenorociri. Desigur, oamenii care urmăresc adevărul pot alege să meargă pe calea urmăririi adevărului pe această bază, pătrunzând în adevărul-realitate și supunându-se orchestrărilor și

rânduielilor lui Dumnezeu. Aceia care nu urmăresc adevărul sunt lipsiți de umanitate și nu au acest tip de conștiință și rațiune – consecințele acestui lucru sunt îngrozitoare. Ei sunt în stare să-I facă orice lui Dumnezeu – exact cum L-au tratat fariseii pe Domnul Isus, ei sunt capabili să-L insulte pe Dumnezeu, să se răzbune pe El, să-L hulească sau chiar să-L acuze și să-L trădeze. Această problemă este foarte gravă – nu înseamnă necazuri? Oamenii cărora le lipsește rațiunea umanității se răzbună adesea pe ceilalți prin impetuozitatea lor; rațiunea umanității nu îi înfrânează, așa că le este ușor să elaboreze unele gânduri și opinii extreme și apoi să adopte un comportament extrem și să acționeze în multe moduri care sunt lipsite de conștiință și rațiune și, în cele din urmă, consecințele acestui lucru scapă complet de sub control. Am terminat mai mult sau mai puțin părtășia despre „onorarea părinților” și practicarea adevărului – până la urmă, totul se reduce la umanitate. De ce a propus Dumnezeu o cerință precum „să-ți onorezi părinții”? Pentru că se referă la comportamentul omului. Într-un fel, Dumnezeu folosește această cerință pentru a reglementa comportamentul omului și, totodată, cu ajutorul ei, pune la încercare și definește umanitatea oamenilor. Dacă o persoană nu-și tratează părinții cu rațiune și conștiință, atunci cu siguranță nu are umanitate. Unii oameni spun: „Ce se întâmplă dacă părinții ei nu au o umanitate bună și nu și-au îndeplinit complet responsabilitățile față de copilul lor – ar trebui, totuși, ca acea persoană să dea dovadă de evlavie filială?” Dacă are conștiință și rațiune, atunci, ca fiică sau fiu, nu își va abuza părinții. Oamenii care își abuzează părinții categoric nu au conștiință și rațiune. Așadar, indiferent de cerința propusă de Dumnezeu, fie că este legată de atitudinea cu care oamenii își tratează părinții sau de umanitatea pe care o trăiesc și o dezvăluie oamenii de obicei, în orice caz, din moment ce Dumnezeu a expus aceste abordări cu privire la comportamentele exterioare, sigur El are propriile motive și obiective

pentru a face acest lucru. Deși aceste cerințe comportamentale propuse de Dumnezeu sunt încă oarecum departe de adevăr, ele sunt totuși standarde pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru a reglementa comportamentul omului. Toate sunt semnificative și valabile și astăzi.

Tocmai am avut părtășie despre diversele conexiuni și diferențe dintre criteriile comportamentale pe care le-a propus Dumnezeu pentru om și adevărurile pe care El le cere. În acest moment, nu am terminat mai mult sau mai puțin părtășia despre comportamentele bune care fac parte din lucrurile pe care oamenii, în noțiunile lor, le consideră corecte și bune? După ce ne-am încheiat părtășia privind acest lucru, am discutat despre câteva standarde și zicale propuse de Dumnezeu pentru a reglementa comportamentul omului și ceea ce trăiește omul și am enumerat câteva exemple, cum ar fi: să nu-i lovească sau să nu-i abuzeze verbal pe alții, să-și onoreze părinții, să nu fumeze și să nu bea, să nu fure, să nu profite de alții, să nu depună mărturie mincinoasă, să nu se închine la idoli și așa mai departe. Desigur, acestea sunt doar cele importante și sunt mult mai multe detalii în care nu vom intra. Așadar, în urma părtășiei despre aceste lucruri, ce adevăruri ar fi trebuit să dobândiți? Ce principii ar trebui să puneți în practică? Ce ar trebui să faceți? Trebuie să-i respectați pe bătrâni și să aveți grijă de tineri? Trebuie să fiți persoane curtenitoare? Trebuie să fiți amabili și abordabili? Trebuie femeile să fie blânde și rafinate sau bine educate și raționale? Trebuie bărbații să fie grozavi, ambițioși și împliniți? Nu. Bineînțeles, am avut o părtășie extinsă. Aceste lucruri pe care le susține cultura tradițională sunt în mod clar folosite de Satana pentru a-i induce în eroare pe oameni. Sunt lucruri foarte înșelătoare și care păcălesc oamenii. Ar trebui să vă analizați și să vedeți dacă încă nutriți vreun gând, vreo opinie, vreun comportament sau vreo manifestare de acest fel. Dacă o faceți, atunci ar trebui să vă grăbiți să căutați adevărul pentru a le înlătura,

apoi să acceptați adevărul și să trăiți după cuvintele lui Dumnezeu. Astfel, veți putea obține aprobarea lui Dumnezeu. Ar trebui să reflectați la cum era starea voastră lăuntrică atunci când trăiați după cultura tradițională și cum v-ați simțit în adâncul inimii voastre, ce ați câștigat și care a fost rezultatul, apoi să vedeți cum vă simțiți comportându-vă conform standardelor cerute omului de către Dumnezeu, ca de exemplu să vă înfrânați, să aveți decență sfântă, să nu-i loviți sau să nu-i abuzați verbal pe alții și așa mai departe. Vezi care dintre aceste moduri de viață îți permite să trăiești mai ușor, mai liber, mai statornic și mai pașnic și care te ajută să trăiești cu mai multă umanitate și care te face să te simți ca și cum ai trăi sub o mască falsă și-ți face viața foarte falsă și nefericită. Vezi care dintre aceste moduri de viață îți permite să trăiești din ce în ce mai aproape de cerințele lui Dumnezeu și face relația ta cu El din ce în ce mai normală. Când vei experimenta cu adevărat acest lucru, vei ști. Doar practicarea cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului poate să-ți aducă eliberare și libertate și să-ți permită să obții aprobarea lui Dumnezeu. Să zicem că, de exemplu, pentru a-i determina pe alții să spună că îi respecți pe bătrâni și ai grijă de tineri, că respecți regulile și că ești o persoană bună, ori de câte ori întâlnești un frate sau o soră mai în vârstă, îi spui „frate mai mare” sau „soră mai mare”, fără să îndrăznești vreodată să i te adresezi pe nume și simțindu-te prea stânjenit să-i spui pe nume și crezând că a face acest lucru ar fi foarte lipsit de respect. Această noțiune tradițională de a-i respecta pe bătrâni și de a avea grijă de tineri este ascunsă în inima ta, așa că, atunci când vezi o persoană în vârstă, te comporți foarte blând și amabil, și de parcă ai respecta foarte mult regulile și ai fi foarte cultivat, și nu te poți abține să nu te apleci din talie, de la un unghi de 15 grade la unul de 90 de grade. Îi tratezi respectuos pe oamenii mai în vârstă – cu cât este mai bătrână persoana din fața ta, cu atât mai mult pretinzi că ești bine-crescut. Este un lucru bun să fii bine-crescut astfel?

Înseamnă să trăiești fără coloană vertebrală și fără demnitate. Când astfel de oameni văd un copilaș, se poartă drăguț și jucăuș, la fel ca un copil. Când îl văd pe unul dintre semenii lor, își îndreaptă spatele și se comportă ca un adult, astfel încât ceilalți să nu îndrăznească să nu-i respecte. Ce fel de persoane sunt? Nu sunt persoane cu multe fețe? Se schimbă foarte repede, nu-i așa? Când văd o persoană în vârstă, îi spun „bunic în vârstă" sau „bunică în vârstă". Când văd pe cineva puțin mai în vârstă decât ei, îi spun „unchi", „mătușică", „frate mai mare" sau „soră mai mare". Când întâlnesc pe cineva mai tânăr decât ei, îi spun „frățior" sau „surioară". Ei dau oamenilor diverse titluri și porecle în funcție de vârsta lor și folosesc aceste forme de adresare cu precizie și exactitate. Aceste lucruri s-au înrădăcinat în oasele lor și sunt capabili să le utilizeze cu mare ușurință. Mai ales după ce ajung să creadă în Dumnezeu, sunt și mai convinși că: „Acum sunt credincios în Dumnezeu, trebuie să respect regulile și să fiu cultivat; trebuie să fiu bine educat și rațional. Nu pot să încalc regulile sau să fiu răzvrătit ca acei tineri non-credincioși și cu probleme – oamenilor nu le va plăcea asta. Dacă vreau să mă placă toată lumea, trebuie să-i respect pe bătrâni și să am grijă de tineri." Așadar, își reglementează comportamentul și mai strict, împărțind oamenii din diferite grupe de vârstă pe diferite niveluri, dându-le tuturor titluri și porecle, apoi punând în mod constant acest lucru în practică în viața lor de zi cu zi, după care gândesc din ce în ce mai mult următoarele: „Uitați-vă la mine, chiar m-am schimbat după ce am ajuns să cred în Dumnezeu. Sunt bine educat, rațional și curtenitor, îi respect pe bătrâni și am grijă de tineri și sunt amabil. Trăiesc într-adevăr asemănarea umană. Știu cum să mă adresez fiecărei persoane pe care o întâlnesc, după titlul potrivit, indiferent de vârsta ei. Nu am avut nevoie ca părinții mei să mă învețe asta și ca oamenii din jurul meu să-mi spună să o fac, pur și simplu am știut cum să o fac." După ce practică aceste comportamente bune, ei

cred că au într-adevăr umanitate, că respectă cu adevărat regulile și că asta sigur Îi place lui Dumnezeu – oare nu se amăgesc singuri și nu-i amăgesc și pe ceilalți? De acum înainte, trebuie să renunțați la aceste lucruri. Înainte, am spus povestea lui Daming și Xiaoming – acea poveste era legată de respectarea bătrânilor și grija față de tineri, nu-i așa? (Așa este.) Când unii oameni văd o persoană în vârstă, cred că a-i spune „frate mai mare" sau „soră mai mare" nu este suficient de elegant și că nu îi va face pe oameni să creadă că sunt suficient de cultivați, așa că îi spun „bunic în vârstă" sau „mătușică în vârstă". Se pare că i-ai acordat suficient respect și de unde vine respectul tău pentru acel om? Nu ai fața unei persoane care îi respectă pe ceilalți. Ai o privire înfricoșătoare și feroce, obraznică și arogantă și, în acțiunile tale, ești mai arogant decât oricine altcineva. Nu numai că nu cauți adevărurile-principii, dar nici nu te consulți cu nimeni altcineva; îți faci legea singur și nu ai nici cea mai mică fărâmă de umanitate. Te uiți să vezi cine are statut și apoi îi spui „unchi mai în vârstă" sau „mătușică mai în vârstă", în speranța că vei primi laudele oamenilor pentru asta – este util să te prefaci astfel? Vei avea umanitate și morală dacă te vei preface așa? Dimpotrivă, atunci când alți oameni vor vedea că faci acest lucru, vor fi și mai dezgustați de tine. Când apar probleme care implică interesele casei lui Dumnezeu, ești capabil să trădezi cu adevărat interesele casei Sale. Trăiești doar pentru satisfacția ta și, cu toate că ai acest tip de umanitate, tot te mai adresezi oamenilor cu „mătușică mai în vârstă" – nu este aceasta prefăcătorie? (Ba da, este.) Chiar te pricepi să te prefaci! Spuneți-Mi, nu sunt dezgustători astfel de oameni? (Ba da, sunt.) Asemenea oameni trădează întotdeauna interesele casei lui Dumnezeu – nu le protejează deloc. Ei mușcă mâna care îi hrănește și nu merită să locuiască în casa lui Dumnezeu. Analizează-te și vezi ce gânduri, opinii, atitudini, abordări și moduri de a-i trata pe oameni pe care încă le nutrești sunt lucruri pe care

omenirea le recunoaște în mod obișnuit ca fiind comportamente bune, dar care, de fapt, sunt tocmai lucrurile pe care Dumnezeu le detestă. Ar trebui să vă grăbiți să renunțați la aceste lucruri lipsite valoare și categoric nu trebuie să vă agățați de ele. Unii oameni spun: „Ce e rău în a te comporta așa?” Dacă te comporți așa, voi fi dezgustat de tine și te voi urî; în niciun caz nu trebuie să te comporți așa. Unii spun: „Nu contează dacă ești dezgustat de noi, la urma urmei, nu locuim cu Tine.” Tot nu trebuie să te comporți așa, chiar dacă nu locuim împreună. Mă voi simți dezgustat de tine pentru că nu ești în stare să accepți sau să practici adevărul, ceea ce înseamnă că nu poți fi mântuit. Prin urmare, ar fi mai bine dacă ai abandona acele lucruri cât mai curând posibil. Nu te preface și nu trăi în spatele unei măști false. Cred că occidentalii sunt foarte normali în această privință. De exemplu, în America, trebuie doar să le spui oamenilor pe nume. Nu este nevoie să-i spui, cu stângăcie, „bunic” acestui om și „bunică” acelei persoane și nu trebuie să te îngrijorezi că oamenii te judecă – poți, pur și simplu, să le spui oamenilor pe nume într-un mod demn, iar când oamenii te vor auzi, vor fi foarte fericiți, atât adulții, cât și copiii, și vor crede că ești respectuos. În schimb, dacă le știi numele și tot le spui „domnule” sau „mătușică”, ei nu vor fi mulțumiți și te vor trata cu indiferență, iar asta ți se va părea foarte ciudat. Cultura occidentală este diferită de cultura tradițională chineză. Chinezii au fost îndoctrinați și influențați de cultura tradițională și își doresc întotdeauna să fie la înălțime, să fie cei în vârstă din grup și să-i determine pe ceilalți să-i respecte. Nu este suficient să li se spună „bunic” sau „bunică”, ei vor ca oamenii să adauge „în vârstă” după acest cuvânt și să le zică „bunic în vârstă”, „bunică în vârstă” sau „unchi în vârstă”. Apoi, mai există și „mătușica mare” sau „unchiul cel mare” – dacă nu li se spune „în vârstă”, atunci vor să li se spună „mare”. Nu sunt dezgustători astfel de oameni? Ce fel de fire este aceasta? Nu este jalnică?

Este atât de dezgustător! Nu numai că acest tip de oameni sunt incapabili să câștige respectul celorlalți, dar ceilalți îi detestă, îi disprețuiesc, se îndepărtează de ei și îi resping. Așadar, există un motiv pentru care Dumnezeu expune aceste aspecte ale culturii tradiționale și disprețuiește și respinge aceste lucruri. Face asta deoarece ele conțin șiretlicurile și firea Satanei și pot influența metodele și direcția comportamentului unei persoane. Desigur, pot influența și perspectiva din care o persoană privește oamenii și lucrurile și, totodată, îi orbesc pe oameni și le afectează capacitatea de a alege calea cea dreaptă. Așadar, nu ar trebui oamenii să abandoneze aceste lucruri? (Ba da.)

Chinezii au fost foarte profund influențați de cultura tradițională. Desigur, fiecare țară din lume are propria cultură tradițională, iar aceste culturi tradiționale diferă doar în puține privințe. Deși unele dintre zicalele lor sunt diferite de cele ale culturii tradiționale chineze, ele sunt de aceeași natură. Toate aceste zicale există pentru că oamenii au firi corupte și sunt lipsiți de umanitatea normală, așa că folosesc unele comportamente foarte înșelătoare, care la suprafață par a fi bune, care sunt în acord cu noțiunile și închipuirile omului, care sunt ușor de pus în practică, de folosit drept mască de către oameni, astfel încât să pară foarte distinși, nobili și respectabili și astfel încât să pară că au demnitate și integritate. Însă tocmai aceste aspecte ale culturii tradiționale sunt cele care întunecă vederea oamenilor și îi păcălesc și tocmai aceste lucruri îi împiedică pe oameni să trăiască asemănarea umană adevărată. Chiar mai rău, Satana folosește aceste lucruri pentru a corupe umanitatea oamenilor și pentru a-i îndepărta de calea cea dreaptă. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dumnezeu le spune oamenilor să nu fure, să nu comită adulter și așa mai departe, în timp ce Satana le spune oamenilor că trebuie să fie bine educați și raționali, blânzi și rafinați, curtenitori și tot așa – nu sunt aceste lucruri exact opusul cerințelor pe care

le-a propus Dumnezeu? Nu sunt contradicții deliberate ale cerințelor lui Dumnezeu? Satana îi învață pe oameni cum să folosească metodele și comportamentele exterioare și ceea ce trăiesc, pentru a-i păcăli pe ceilalți. Ce îi învață Dumnezeu pe oameni? Că nu ar trebui să apeleze la comportamentele exterioare pentru a dobândi, în mod fals, încrederea altor oameni și că ar trebui, în schimb, să se comporte pe baza cuvintelor Sale și a adevărului. În acest fel, ei vor merita încrederea celorlalți – doar oamenii ca aceștia au umanitate. Nu există o diferență aici? Există o mare diferență. Dumnezeu îți spune cum să te comporți, în timp ce Satana îți spune cum să te prefaci și cum să-i păcălești pe ceilalți – nu este asta o mare diferență? Așadar, înțelegeți acum ce ar trebui să aleagă oamenii, până la urmă? Care din acestea este calea cea dreaptă? (Cuvintele lui Dumnezeu.) Aveți dreptate, cuvintele lui Dumnezeu sunt calea cea dreaptă în viață. Indiferent ce fel de cerință au propus cuvintele lui Dumnezeu cu privire la comportamentul omului, chiar dacă este o regulă, o poruncă sau o lege despre care Dumnezeu i-a vorbit omului, toate sunt, fără îndoială, corecte, iar oamenii trebuie să le respecte. Acest lucru se datorează faptului că întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu vor fi calea cea dreaptă și lucruri pozitive, în timp ce cuvintele Satanei îi păcălesc și-i corup pe oameni, conțin urzelile Satanei și nu sunt calea cea dreaptă, indiferent cât de mult sunt în acord cu gusturile sau noțiunile și închipuirile oamenilor. Înțelegeți asta? (Da.) Cum vă simțiți după ce ați auzit conținutul părtășiei de astăzi? Are legătură cu adevărul? (Da.) Ați înțeles acest aspect al adevărului înainte? (Nu în mod clar.) Acum îl înțelegeți clar? (Mai mult decât înainte.) În concluzie, înțelegerea acestor adevăruri le va fi de folos oamenilor mai târziu. Le va fi utilă, în viitor, pentru a urmări adevărul, pentru a trăi umanitatea și pentru scopul și direcția a ceea ce urmăresc în viață.

26 februarie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (5)

Despre ce am avut părtășie la ultima noastră adunare? (Dumnezeu a avut mai întâi părtășie despre poveștile lui Xiaoxiao și Xiaoji. După aceea, ai avut părtășie despre ceea ce reprezintă comportamentele pe care omul le consideră bune, ai vorbit și despre unele dintre cerințele pe care le are Dumnezeu de la om și s-a pus un accent deosebit pe adevărurile-principii pe care ar trebui să le înțelegem în ceea ce privește onorarea părinților.) Ultima dată, am avut părtășie despre un subiect legat de urmărirea adevărului care se potrivea cel mai mult noțiunilor omului. A fost și un subiect negativ, și anume comportamentele care sunt considerate drepte și bune conform noțiunilor omului. Am dat câteva exemple care abordau acest subiect și apoi am dat alte câteva exemple de cerințe propuse de Dumnezeu pentru a ajusta comportamentul omului. Acestea au fost, mai mult sau mai puțin, lucrurile specifice despre care am avut părtășie. Această părtășie nu a fost organizată în multe părți mari, dar am discutat multe detalii referitoare la cunoștințele oamenilor, practica lor și înțelegerea adevărului de către ei. Astăzi, vom reveni puțin asupra acestor lucruri. Ce consideră omul, în general, drept comportamente bune? Nu ar trebui să avem o concluzie sau o definiție cuprinzătoare a acestui lucru? Ați ajuns la o concluzie? În timpul adunărilor, ați avut părtășie despre aceste lucruri? (Da. După ce Dumnezeu a avut părtășie cu noi de mai multe ori, am putut vedea că acele comportamente bune pe care omul le percepe ca fiind corecte sunt doar un fel de comportament. Nu reprezintă adevărul, ci sunt doar modalități prin care oamenii se deghizează.) Pe baza unora dintre afirmațiile rezumate de omenire cu privire la comportamentele externe, care este, mai exact, esența acestor comportamente? Există o relație între esența omului și bunele comportamente externe ale omenirii? Aceste comportamente externe bune

îi fac pe oameni să pară foarte decenți și demni; cei care le au sunt respectați și lăudați de alții, sunt foarte apreciați și lasă o impresie bună. Este această impresie bună în concordanță cu esența firii corupte a omului? (Nu, nu este.) Atunci, din această perspectivă, care este natura comportamentelor bune ale omului? Nu sunt ele, pur și simplu, abordări și „ambalaje" la nivel de suprafață? (Ba da, sunt.) Reprezintă aceste abordări și „ambalaje" la nivel de suprafață manifestările adecvate ale umanității normale? (Nu, nu reprezintă.) Acesta e motivul pentru care comportamentele considerate de oameni drepte și bune în noțiunile lor sunt, de fapt, doar abordările și „ambalajele" omenirii la nivel de suprafață. Aceasta este natura acelor comportamente. Ele nu constituie trăirea umanității normale și nici nu sunt efuziuni ale ei, ci doar abordări externe. Aceste abordări ascund firile corupte ale omului, ascund natura-esență satanică a omului și înșală ochii altor oameni. Oamenii pun în practică aceste comportamente bune pentru a câștiga bunăvoința, stima și respectul celorlalți – astfel de comportamente nu îi pot ajuta pe oameni să se trateze unii pe alții cu onestitate sau să interacționeze cu sinceritate, cu atât mai puțin să trăiască asemănarea umană. Aceste comportamente bune nu sunt abordări care-și au originea în onestitatea din toată inima și nici nu sunt efuziuni naturale ale umanității normale. Nu reprezintă, în niciun fel, esența omului; sunt pur și simplu un paravan și o fațadă falsă pe care o afișează omul – sunt podoabele omenirii corupte. Ele ascund esența rea a omenirii. Aceasta este esența bunelor comportamente ale omului, acesta este adevărul din spatele lor. Așadar, care este esența comportamentelor pe care Dumnezeu le cere omului? În ultimele două dăți în care am avut părtășie, am menționat câteva dintre abordările impuse de Dumnezeu și ceea ce le cere oamenilor să trăiască, privind comportamentul lor. Ce au inclus acestea? (Oamenii nu trebuie să fumeze, să bea alcool, să-i lovească pe alții

sau să abuzeze verbal de ei. Ei își vor onora părinții și vor avea o decență sfântă. Nu se vor închina la idoli, nu vor comite adulter, nu vor fura, nu-și vor însuși bunurile altora, nu vor depune mărturii mincinoase și așa mai departe.) Care este esența acestor cereri? Cu alte cuvinte, pe ce premisă are Dumnezeu aceste cerințe? Pe ce condiție fundamentală se bazează ele? Nu au fost aceste cereri propuse pornind de la contextul și premisa că omenirea a fost coruptă de Satana și că omul are o natură păcătoasă? Și oare aceste cerințe nu se încadrează în sfera umanității normale? Nu sunt lucruri pe care cei cu umanitate normală pot să le realizeze? (Ba da, sunt.) Aceste cereri sunt în întregime emise pe baza condiției fundamentale ca o persoană cu umanitate normală să le poată îndeplini. În acest sens, așadar, care este esența comportamentelor pe care Dumnezeu i le cere omului? Putem spune că este adevărata asemănare trăită de umanitatea normală, precum și minimul necesar pe care se cuvine ca umanitatea normală să-l aibă? Aceste exemple pe care le-am dat – ca oamenii să aibă decență sfântă, să se înfrâneze și să nu fie dezmățați, să nu-i lovească pe alții sau să nu abuzeze verbal de ei, să nu fumeze, să nu bea alcool, să nu comită adulter, să nu fure sau să nu se închine la idoli și să își onoreze părinții, iar în Epoca Harului, oamenilor li s-a spus, de asemenea, să fie răbdători, toleranți și așa mai departe – sunt oare cerințe emise de Dumnezeu, limitate doar la un fel de abordare? Nu, Dumnezeu a stabilit criterii pentru modul în care oamenii ar trebui să trăiască umanitatea normală. Ce vreau să spun prin „criterii”? Mă refer la standardele cerințelor lui Dumnezeu. Ca persoană, ce este nevoie să trăiți pentru a avea o umanitate normală? Trebuie să îndepliniți cerințele emise de Dumnezeu. Noi am enumerat doar o parte dintre cerințele pe care le are Dumnezeu de la om. Cerințe precum să nu-i lovești pe alții sau să nu abuzezi verbal de ei, să nu fumezi, să nu bei alcool, să nu comiți adulter, să nu furi și așa mai departe sunt lucruri pe care cei cu umanitate normală pot

să le realizeze. Deși aceste lucruri sunt inferioare adevărului și nu îi corespund, ele reprezintă niște standarde de bază pentru a evalua dacă o persoană are sau nu umanitate.

Care a fost esența comportamentelor cerute omului de către Dumnezeu pe care tocmai le-am rezumat? Să trăiască umanitatea normală. Dacă o persoană poate să trăiască sau să se comporte în modurile cerute de Dumnezeu, atunci, în ochii Lui, această persoană are umanitate normală. Ce înseamnă să ai umanitate normală? Înseamnă că o persoană are deja criteriile comportamentale cerute de Dumnezeu și îndeplinește standardul umanității normale în ceea ce privește comportamentul, abordările și ceea ce trăiește, pentru că manifestă și trăiește umanitatea normală în modul cerut de Dumnezeu. Se poate spune așa? (Da.) Indiferent dacă o persoană crede sau nu în Dumnezeu, indiferent dacă are sau nu credință adevărată, dacă fură, păcălește sau profită de alți oameni, dacă folosește frecvent un limbaj murdar, dacă lovește și rănește alte persoane fără niciun fel de scrupule, atunci când reputația, statutul, imaginea sau alte interese ale ei sunt în joc; sau dacă merge chiar până acolo încât să comită păcatul adulterului – dacă mai are aceste probleme în modul în care trăiește umanitatea, mai ales după ce începe să creadă în Dumnezeu, este, atunci, normală umanitatea ei? (Nu, nu este.) Indiferent dacă evaluezi non-credincioși sau credincioși, aceste standarde comportamentale pe care le-a stabilit Dumnezeu sunt doar cele mai joase și cele mai mici standarde pentru evaluarea umanității unei persoane. Sunt unii oameni care, după ce devin credincioși, renunță la ceva și se sacrifică puțin și sunt capabili să plătească un mic preț, dar nu îndeplinesc niciodată standardele comportamentale stabilite de Dumnezeu. Este clar că oamenii de acest fel nu trăiesc umanitatea normală – nu trăiesc nici măcar cea mai simplă asemănare umană. Ce înseamnă că o persoană nu trăiește umanitatea

normală? Înseamnă că nu are umanitate normală. Deoarece nici măcar nu poate îndeplini standardele cerințelor pe care le are Dumnezeu pentru comportamentul omenirii în ceea ce privește trăirea umanității, umanitatea ei este foarte slabă și i se poate face doar o evaluare proastă. Standardul minim pentru evaluarea umanității unei persoane este să vezi dacă purtarea acesteia îndeplinește standardele cerințelor stabilite de Dumnezeu pentru comportamentul omenirii. Vezi dacă, după ce a ajuns să creadă în Dumnezeu, se înfrânează; dacă are decență sfântă în ceea ce spune și face; dacă profită sau nu de ceilalți atunci când interacționează cu ei; dacă își tratează membrii familiei și frații și surorile din biserică cu dragoste, toleranță și răbdare; dacă își îndeplinește cât mai bine responsabilitățile față de părinți; dacă se mai închină la idoli când nu se uită nimeni și altele asemenea. Putem folosi aceste lucruri pentru a evalua umanitatea unei persoane. Lăsând deoparte dacă persoana iubește și urmărește sau nu adevărul, mai întâi evaluează dacă are o umanitate normală – dacă vorbele și comportamentul ei îndeplinesc standardele comportamentale pe care le-a stabilit Dumnezeu. Dacă nu îndeplinește aceste standarde comportamentale, atunci îi poți evalua umanitatea în funcție de gradul a ceea ce trăiește, fie că este mediu, slab, foarte slab sau îngrozitor, în această ordine – acest lucru este corect. Dacă un credincios fură din magazine și buzunare când merge la supermarket sau în locuri publice, dacă e cleptoman, ce fel de umanitate are? (O umanitate rea.) Există unii oameni predispuși să abuzeze și chiar îi lovesc pe alții când ceva îi înfurie. Insultele lor nu reprezintă evaluări corecte ale esenței unei alte persoane, ci, mai degrabă, sunt acuzații arbitrare și sunt pline de vorbe urâte. Astfel de oameni spun orice le permite să-și verse ura, fără să se abțină de la nimic. Unii oameni, în special, le spun părinților, fraților și surorilor, rudelor care sunt non-credincioși și chiar prietenilor non-credincioși lucruri pe care nu ai vrea să le auzi, ca nu cumva

să-ți pângărească auzul. Ce fel de umanitate are acest tip de persoană? (O umanitate rea.) Ai putea spune, de asemenea, că nu are umanitate. Apoi, mai sunt și alții care nu văd decât bani în fața ochilor. Când acești oameni văd o persoană care are bani, care mănâncă bine, poartă haine frumoase și are o viață prosperă, vor mereu să profite de ea. Îi cer întotdeauna lucruri pe ocolite, îi mănâncă mâncarea și îi folosesc lucrurile, sau împrumută de la ea obiecte și nu i le returnează. Deși nu au profitat semnificativ de alții, iar acțiunile lor nu echivalează cu delapidarea sau mita, aceste comportamente ale lor de cleptomani sunt cu adevărat josnice și abjecte și provoacă disprețul celorlalți. Și mai grav e cazul celor care au o fixație pentru frumusețea sexului opus. Le fac ochi dulci frecvent celor de sex opus și chiar comit adulter, săvârșind un păcat între sexe. Unii dintre acești oameni sunt celibatari, în timp ce alții au familii – există chiar și unii care se dedau adulterului, în ciuda vârstei foarte înaintate. Și mai grav, unii oameni încearcă să seducă membrii de același sex și să aibă relații intime cu ei. Este cu adevărat dezgustător. Și mai de necrezut sunt acei oameni care cred în Dumnezeu de ani de zile, dar nu cred că adevărul este superior tuturor celorlalte lucruri sau că totul se realizează prin cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni se duc deseori în secret la ghicitoare ca să li se prezică viitorul, ard tămâie ca să se închine la Buddha sau alți idoli, iar unii chiar folosesc păpuși voodoo pentru a blestema alți oameni sau pentru a organiza ședințe de spiritism și altele asemenea. Săvârșirea acestor tipuri de magie diabolică este o problemă și mai gravă; asemenea oameni sunt neîncrezători și nu sunt cu nimic diferiți de non-credincioși. Chiar dacă împrejurările sunt neînsemnate sau grave, odată ce o persoană se manifestă astfel, putem spune că trăiește umanitatea într-un mod anormal și întinat și că unele dintre comportamentele ei sunt chiar eronate sau absurde – că sunt comportamente cu adevărat păcătoase. După ce ajung să creadă în Dumnezeu, unii oameni

se îmbracă foarte provocator, acordă la fel de multă importanță înfățișării sexy ca non-credincioșii și sunt adepții tendințelor lumești. Nu seamănă deloc cu sfinții. Unii oameni se îmbracă cu mai mult gust când merg la adunări, dar se schimbă în hainele la modă ale non-credincioșilor când ajung acasă. Dacă ne uităm la ce poartă, nu arată ca niște credincioși; nu există nicio diferență între ei și non-credincioși. Chicotesc și glumesc pe seama lucrurilor; sunt extrem de indulgenți cu ei înșiși și nu dau dovadă de nicio reținere. Trăiesc oamenii ca aceștia o umanitate normală? (Nu, nu trăiesc.) Ei urmăresc tendințele lumești, să fie sexy, să-i ispitească pe alții și să atragă atenția. Își petrec toată ziua îmbrăcându-se frumos și machiindu-se strident, încercând să atragă sexul opus. Trăirea acestor oameni este relativ slabă. Ei nici măcar nu se pot înfrâna în ceea ce privește modul în care se îmbracă, vorbesc și se comportă și nu au decență sfântă, așadar, atunci când îi evaluăm în funcție de criteriile comportamentale cerute de Dumnezeu, este evident că umanitatea pe care o trăiesc este foarte slabă. Din aceste exemple concrete, putem vedea că toate cerințele lui Dumnezeu privind comportamentul oamenilor și ceea ce trăiesc ei sunt complet în acord cu cerințele umanității normale – așa că, în mod firesc, aceia cu umanitate normală sunt capabili să le îndeplinească. Ce înseamnă această afirmație? Înseamnă că ai o asemănare umană, semeni cu o persoană normală și ai nivelul minim de umanitate normal doar dacă aceasta este ceea ce trăiești. Analizând detaliile specifice ale cerințelor lui Dumnezeu, putem vedea că a trăi umanitatea în acest fel nu reprezintă ceva fals sau o prefăcătorie și nici nu înseamnă că-i păcălești pe ceilalți. Mai degrabă, este modul în care ar trebui să se manifeste umanitatea normală și realitatea pe care se cuvine să o aibă aceasta. Doar cei care trăiesc aceste manifestări ale umanității normale au asemănare umană, fără nici cea mai mică înșelăciune. Oamenii pot să câștige respectul celorlalți și să trăiască demn doar trăind în acest fel

umanitatea normală. Și numai trăind umanitatea normală în acest fel și având decență sfântă, manifestările umane ale oamenilor aduc slavă lui Dumnezeu. Pentru că, atunci, tot ceea ce vei trăi va fi pozitiv și realitatea lucrurilor pozitive și nu va fi o prefăcătorie. Vei trăi asemănarea umană în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu.

Esența comportamentului bun al omului și esența comportamentului cerut de Dumnezeu au fost ambele explicate clar și inteligibil. Prin urmare, modul în care ar trebui oamenii să practice și să trăiască umanitatea normală ar trebui să fie, de asemenea, clar, nu-i așa? Oamenii nu vor întrece măsura și nici nu vor despica firul în patru privind întrebările legate de trăirea umanității normale. Are trăirea umanității normale legătură cu lucruri banale din viața oamenilor care nu au nimic de-a face cu umanitatea? Există unii oameni ridicoli care nu pot vedea clar această chestiune. Ei spun: „Din moment ce părtășia lui Dumnezeu este atât de detaliată, și noi trebuie să fim meticuloși când vine vorba de fiecare mic aspect al vieții noastre. De exemplu, sunt cartofii dulci mai hrănitori atunci când sunt fierți la abur sau prăjiți?” Are asta legătură cu trăirea umanității normale? Deloc. Ce ar trebui să mănânce oamenii și cum ar trebui să mănânce este bunul-simț pe care toți îl au acum. Atât timp cât nu e nicio problemă să mănânci ceva, poți mânca acel aliment oricum vrei. Dacă o persoană crede că trebuie să caute adevărul în chestiuni atât de simple ce țin de bun-simț și că trebuie să practice astfel de lucruri ca și cum ar fi adevărul, nu este acea persoană ridicolă și absurdă? Sunt unii oameni acum foarte meticuloși în chestiuni de genul acesta, care nu au nicio legătură cu adevărul. Acești oameni cred că urmăresc adevărul și cercetează și analizează chestiuni mărunte ca și cum ar fi adevărul. Unii chiar se înroșesc la față când se contrazic în privința acestor lucruri. Ce fel de problemă este asta? Nu este vorba de o lipsă gravă a înțelegerii spirituale? Faptul că unii

oameni caută să afle cum să consume cartofii dulci, de parcă ar fi adevărul, este cu adevărat ridicol și enervant. Asemenea oameni sunt cazuri fără speranță, pentru că nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și nu știu ce înseamnă să urmărească adevărul. Ei nu pot să înțeleagă cele mai simple chestiuni de bun-simț din viață și nu pot să rezolve aceste probleme – așadar, ce rost are să trăiască atâția ani? Cum pot acești oameni să aducă vorba de astfel de chestiuni fără importanță la adunări și să discute și să aibă părtășie despre ele ca și cum ar fi subiecte în care cineva ar putea căuta adevărul? Motivul este, în principal, că acești oameni au o înțelegere denaturată și că sunt lipsiți de înțelegere spirituală. În ce context sunt meticuloși? De ce le-au venit aceste gânduri și idei? Cum ar putea, la adunări, să discute și să aibă părtășie despre cum să consume cartofi dulci? Oare pentru că problemele despre care am avut părtășie sunt prea concrete, iar acest lucru a dus la apariția unor concepții greșite în rândul oamenilor cărora le place să analizeze orice cuvânt și să despice firul în patru? Când apar aceste probleme și situații, simt că a le vorbi acestor persoane seamănă puțin cu tratarea maimuțelor de parcă ar fi oameni. Maimuțele sunt creaturi care trăiesc în munți și jungle. Deși seamănă cu oamenii și multe dintre comportamentele și obiceiurile lor sunt similare cu ale oamenilor și, cu toate că a existat o perioadă în care oamenii le considerau pe maimuțe drept strămoșii lor, indiferent cum stau lucrurile, maimuțele sunt tot maimuțe. Ar trebui să trăiască în păduri și munți. Nu ar fi o greșeală să le aducem într-o casă pentru a locui cu oamenii? Ar trebui să tratăm maimuțele ca și cum ar fi oameni? (Nu, nu ar trebui.) Așadar, sunteți maimuțe sau oameni? Dacă sunteți oameni, atunci, indiferent cât de mult trebuie să vorbesc sau cât de mult trebuie să lucrez, este potrivit și merită să vă spun aceste lucruri. Dacă sunteți maimuțe, este potrivit ca Eu să vă tratez ca pe oameni și să-Mi răcesc gura de pomană, discutând cu voi despre adevăr și intențiile lui

Dumnezeu? Merită? (Nu, nu merită.) Atunci, sunteți oameni sau maimuțe? (Suntem oameni.) Chiar sper că sunteți. Ce părere aveți despre părtășia la adunări privind mâncatul cartofilor dulci? Ați fi meticuloși și în chestiuni ca aceasta? De exemplu, unii oameni se întreabă: „Oare să port haine albastre sau albe? Dacă port haine albe, ce fel de alb să fie? Ce fel de alb reprezintă sfințenia și se potrivește unui sfânt? Dacă mi se potrivește albastrul, atunci care albastru să fie? Care albastru se potrivește cel mai mult cerințelor și criteriilor pe care le are Dumnezeu pentru om și care albastru poate să-L slăvească pe Dumnezeu cel mai mult?" Ați fost vreodată meticuloși cu aceste chestiuni? S-a gândit cineva vreodată ce coafură, ce mod de a vorbi și ce ton al vocii se potrivesc unui sfânt? Ați fost vreodată meticuloși în privința acestor lucruri? Unii oameni au fost meticuloși și au depus eforturi pentru aceste lucruri. Sunt unii cărora le plăcea să-și decoloreze părul, în blond, sau să-l vopsească roșcat sau în alte culori ciudate, dar după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu, au văzut că restul fraților și surorilor din biserică nu își vopseau părul, așa că au încetat să mai facă asta. Abia după câțiva ani au înțeles pe deplin că nuanța părului sau coafura nu este ceva crucial. Esențial este dacă o persoană trăiește o umanitate normală și dacă iubește adevărul. Oamenii care au fost meticuloși în astfel de chestiuni care nu au nicio legătură cu trăirea umanității normale ajung să înțeleagă treptat că nu are rost să depună eforturi pentru aceste lucruri, întrucât aceste chestiuni nu au nimic de-a face cu adevărul. Sunt doar câteva probleme din sfera umanității normale și nu corespund adevărului. Dacă umanitatea pe care o trăiți îndeplinește cerințele și standardele lui Dumnezeu este suficient. Oare, în trecut, nu v-ați simțit toți oarecum uluiți de aceste probleme și confuzi din cauza lor? (Ba da, ne-am simțit.) Chiar dacă nu a fost ceva la fel de extrem ca dezbaterea, în timpul adunărilor, a modului în care să mâncați cartofi dulci, și pe voi v-au uluit câteva chestiuni mărunte și

nesemnificative ale vieții. Acestea sunt fapte. Așadar, nu ar trebui să existe o concluzie definitivă cu privire la aceste chestiuni? Vă este clar ce principii ar trebui să respecte oamenii atunci când trăiesc umanitatea normală conform cerințelor și standardelor lui Dumnezeu? Știți cum veți căuta adevărul atunci când vă veți confrunta, data viitoare, cu anumite împrejurări particulare? Unii oameni spun: „Deși nu cad în extreme, ca de exemplu să întreb cum să consum cartofi dulci, dacă în viața mea de zi cu zi ar apărea anumite probleme, tot m-aș simți confuz pentru o vreme.” Așadar, dați-Mi un exemplu – ce problemă v-ar face să vă simțiți confuzi pentru un timp? Ați spune că este greșit ca femeile să se machieze? Este acest lucru conform cerințelor lui Dumnezeu pentru a trăi umanitatea normală? (Nu este greșit.) Ce înseamnă, aici, „nu este greșit”? (Atât timp cât machiajul e potrivit pentru un sfânt și nu este prea strident, atunci este în regulă.) Atât timp cât nu este un machiaj strident, este potrivit. Există unii care întreabă: „Dacă e potrivit să purtăm un machiaj care nu este prea strident, înseamnă asta că Tu vrei să ne machiem?” Am spus Eu asta? (Nu, nu ai spus.) Purtarea machiajului nu este o problemă, este în conformitate cu trăirea umanității normale. Principiul determinant pentru aceasta este că, atât timp cât machiajul nu este prea strident, este în regulă. Acesta este standardul. Așadar, în ce sferă trebuie femeile să-și păstreze machiajul pentru ca acesta să se conformeze cu trăirea umanității normale? Unde este limita? Ce înseamnă „machiaj strident”? Ce fel de machiaj este considerat strident? Dacă limita este trasată clar, oamenii vor ști ce să facă. Nu este acesta un detaliu? Dați-Mi un exemplu care explică ce înseamnă machiajul strident. (Un machiaj e strident când fondul de ten folosit e foarte alb, buzele sunt foarte roșii și ochii foarte negri, astfel încât este extrem de nenatural și greu de privit.) Îi face pe oameni să tresară când îl văd, ca o fantomă, și alții nu pot să vadă forma sau chipul natural al persoanei. Oamenii din unele țări și

etnii, precum și cei care au anumite profesii, poartă un machiaj deosebit de strident. De exemplu, machiajul purtat de oameni în baruri și cluburi de noapte nu este o reprezentare a acestui lucru? Toți acești oameni poartă un machiaj strident și nu este edificator – scopul machiajului lor este să-i seducă pe alții. Acest tip de machiaj este unul strident. Așadar, ce fel de machiaj este în conformitate cu trăirea umanității normale? Unul ușor, ca acela purtat de femei la serviciu, care este foarte demn și elegant. Atât timp cât machiajul tău nu depășește această limită, atunci este în regulă. În China, printre generațiile mai în vârstă, nu este la modă să se machieze. Dacă o persoană obișnuită, în vârstă, care nu are un anumit statut sau o anumită poziție în societate, se îmbracă mereu elegant și poartă machiaj când iese din casă, oamenii vor spune că nu se comportă respectabil pentru vârsta ei. Cu toate acestea, situația e diferită în Occident. Dacă te întâlnești cu cineva sau te duci la serviciu și nu te machiezi și nu te aranjezi puțin, oamenii vor spune că nu îți respecți slujba, că ești neprofesionist și lipsit de respect față de ceilalți. Acesta este un tip de cultură. Desigur, într-o astfel de situație, purtarea machiajului ar trebui să fie limitată la un nivel la care să arăți demn și integru și ca o persoană respectabilă pentru ceilalți. Ca să rezumăm totul într-o singură frază: dacă porți machiaj, ar trebui să te facă să arăți ca o persoană respectabilă și să nu stârnească pofta carnală în inima oamenilor – acest tip de machiaj este potrivit. Acesta este principiul și este la fel de simplu. Unele persoane întreabă: „Este în regulă dacă nu mă machiez când ies din casă? Nu sunt obișnuită să port machiaj.” Ar trebui să căutați în cuvintele lui Dumnezeu. A spus Dumnezeu că este greșit să nu te machiezi? Dumnezeu nu a spus asta. Casa lui Dumnezeu nu le-a cerut niciodată oamenilor să se machieze. Dacă îți place să porți machiaj, ți-am dat acest criteriu și această limită și ți-am spus ce ar trebui să faci, astfel încât machiajul tău să fie potrivit. Dacă nu îți place să te machiezi, casa lui

Dumnezeu nu cere acest lucru. Totuși, trebuie să îți amintești un lucru: deși nu ți se impune să porți machiaj, nu poți să ieși din casă arătând dezordonat și neîngrijit, ca un cerșetor. De exemplu, când ieși să împărtășești Evanghelia, dacă nu te aranjezi ca să arăți prezentabil sau nu te speli pe față înainte de a ieși din casă și te îmbraci neglijent, spunând: „Este bine. Atât timp cât înțelegem adevărul, nu contează cum ne îmbrăcăm!", este constructiv acest lucru? Ca persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să ai principii și pentru îmbrăcămintea și înfățișarea ta. Standardul minim al acestui principiu este că trebuie să trăiești umanitatea normală și să nu faci nimic pentru a-L umili pe Dumnezeu sau pentru a-ți umili caracterul și demnitatea. Cel puțin, ar trebui să-i determini pe ceilalți să te respecte. Chiar dacă nu ești evlavios, ar trebui să poți măcar să te înfrânezi, să fii demn și integru și să ai decența sfântă. Dacă poți să le dai oamenilor această impresie, atunci este suficient. Aceasta este cea mai simplă cerință pentru a trăi umanitatea normală.

Pentru aceia care cred în Dumnezeu, aceste întrebări despre comportamentele exterioare ale oamenilor și trăirea umanității normale nu ar trebui să fie poveri sau dificultăți, deoarece sunt cele mai simple lucruri pe care o persoană normală ar trebui, cel puțin, să le aibă. Aceste chestiuni ar trebui să fie ușor de înțeles; nu sunt abstracte. Prin urmare, aceste întrebări despre comportamentele exterioare ale oamenilor și trăirea umanității normale nu ar trebui să devină probleme importante care să fie frecvent discutate în viața bisericească. E în regulă să vorbești despre ele ocazional, dar dacă le tratezi ca subiecte cu ajutorul cărora să cauți adevărul și le aduci des în discuție, dezbătându-le cu sinceritate și seriozitate, atunci îți neglijezi oarecum îndatoririle tale. Ce oameni sunt, de obicei, aceia care își neglijează îndatoririle? Să aduci în discuție unele chestiuni precum modul în care să mănânci cartofi dulci și să le tratezi de parcă ar fi subiecte

cu ajutorul cărora să cauți adevărul, să le cercetezi și să ai părtășie despre ele la adunări, uneori la mai multe adunări, în timp ce conducătorii de biserică nu fac nimic pentru a pune capăt acestui lucru – nu sunt toate acestea manifestările oamenilor predispuși să denatureze și ale celor cărora le lipsește înțelegerea spirituală? (Ba da, sunt.) Ce întrebări ar trebui să fie discutate cel mai mult la adunări? Cele care se referă la adevăr și la firile corupte ale oamenilor. Adevărul și cuvintele lui Dumnezeu sunt subiectele neschimbate ale vieții bisericești; chestiunile care țin de subiectul cel mai simplu și mai obișnuit privind comportamentele exterioare ale umanității normale nu ar trebui să constituie subiectul principal al părtășiei în viața bisericească și la adunări. Dacă frații și surorile dau sfaturi, își reamintesc unii altora și au părtășie unii cu alții despre aceste lucruri în afara adunărilor, este suficient pentru a rezolva aceste probleme. Nu este necesar să se petreacă o mare parte de timp având părtășie și discutând despre ele. Acest lucru ar avea un impact asupra adunării normale a oamenilor, a mâncatului și băutului din cuvântul lui Dumnezeu și ar avea un efect asupra intrării lor în viață. Viața bisericească este o viață în care se mănâncă și se bea din cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să se concentreze asupra părtășiei despre adevăr și asupra rezolvării problemelor practice și, astfel, progresul vieții omului nu va fi întârziat. Dacă ai simțul umanității normale, ar trebui să-ți fie clar cum să practici aceste chestiuni în conformitate cu principiile. Dacă ești mereu chițibușar în privința chestiunilor triviale și a lucrurilor care nu au nicio legătură cu adevărurile-principii, dacă despici mereu firul în patru, dar simți că ești bine informat și învățat, nu ar trebui ca această problemă să fie analizată? De exemplu, unii oameni pun foarte mult accent pe felul în care se îmbracă și întotdeauna întreabă dacă pot credincioșii să poarte haine neobișnuite; unii oameni care au ajuns recent să creadă în Dumnezeu întreabă mereu dacă ar trebui credincioșii să bea

alcool; unora le place să facă afaceri și mereu întreabă dacă ar trebui credincioșii să câștige mulți bani; iar unii oameni întreabă mereu când va veni ziua lui Dumnezeu. Acești oameni nu sunt dispuși să caute adevărul în aceste chestiuni, pentru a găsi răspunsurile corecte. Deși nu există cuvinte precise despre aceste subiecte, Dumnezeu a explicat foarte clar principiile pentru abordarea acestor probleme. Dacă o persoană nu depune eforturi pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, ea nu va găsi răspunsurile. De fapt, toată lumea știe scopul credinței în Dumnezeu și ce se poate câștiga din asta. Doar că există unii oameni care nu iubesc adevărul, dar, totuși, își doresc să obțină binecuvântări. Asta este dificultatea lor. Prin urmare, cel mai important lucru este dacă o persoană poate să accepte adevărul. Există unii oameni care nu au acordat niciodată importanță mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu sau părtășiei despre adevăr. Ei pur și simplu sunt obsedați de întrebări lipsite de importanță și vor întotdeauna să aibă părtășie despre ele la întâlniri și să obțină răspunsuri definitive în ceea ce le privește, iar conducătorii și lucrătorii nu pot să-i înfrâneze. Ce fel de problemă este aceasta? Oare acești oameni nu își neglijează îndatoririle? Dacă nu practici adevărul și îți dorești mereu să mergi pe calea greșită, de ce nu reflectezi asupra ta, de ce nu ajungi să te cunoști și nu te diseci? Le faci mereu oamenilor pe plac, nu ești responsabil în datoria ta, ești îndărătnic, nu ții cont de părerea nimănui, ești arbitrar și nesăbuit. Cum poți să nu fii conștiincios în această chestiune? Cum să nu o cercetezi și să nu o analizezi ca să afli ce se întâmplă exact? De ce Îl blamezi și Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu ori de câte ori ți se întâmplă ceva? De ce ajungi întotdeauna la un verdict în privința ta și mormăi că Dumnezeu nu este drept și că biserica este nedreaptă? Acestea nu sunt probleme? Nu ar trebui să ai părtășie despre aceste chestiuni și să le analizezi în viața bisericească? Atunci când casa lui Dumnezeu împarte biserica și înlătură oamenii, niciodată nu te

supui și nu ești mulțumit, ai întotdeauna noțiuni și răspândești negativitate. Nu este aceasta o problemă? Nu ar trebui să cercetezi și să analizezi această chestiune? Întotdeauna urmărești statutul, faci politică și îți gestionezi statutul. Nu este aceasta o problemă? Nu ar trebui să ai părtășie despre aceste chestiuni și să le analizezi? În prezent, biserica desfășoară lucrarea de curățire și unii spun: „Atât timp cât oamenii sunt oarecum eficienți în îndatoririle lor, nu vor fi înlăturați, așa că este suficient dacă voi continua să fiu oarecum eficient în datoria mea și nu voi fi înlăturat.” Care este problema aici? Nu sunt acești oameni într-o opoziție pasivă? Dacă o persoană poate să manifeste acest tip de fire înșelătoare, nu trebuie rezolvat acest lucru? Problemele legate de firile corupte și de natura-esență a omului nu sunt cu mult mai grave decât modul în care mănânci cartofi dulci? Nu merită să fie aduse în discuție, să se aibă părtășie despre ele și să fie analizate la adunări și în viața bisericească, pentru ca aleșii lui Dumnezeu să poată dobândi discernământ? Nu sunt acestea exemple bune, tipice, de comportamente negative? Problemele legate de firile corupte au legătură directă cu schimbarea firii omului și sunt relevante pentru mântuirea lui. Nu sunt chestiuni mărunte, așa că de ce nu aveți părtășie despre ele și nu le analizați la adunări? Dacă nu căutați niciodată adevărul pentru a rezolva, la adunări, chestiuni cruciale precum acestea și, în schimb, aveți la nesfârșit părtășie despre lucruri banale și plictisitoare, petrecând tot timpul alocat unei adunări având părtășie despre o singură problemă măruntă, incapabili să rezolvați probleme esențiale, pierzând și timpul – nu vă neglijați propriile îndatoriri? Dacă veți continua în acest fel, toți veți deveni niște indivizi nefolositori de calibru slab, care sunt năuciți, nu își îndeplinesc bine îndatoririle și nu vor ajunge la adevăr. Nu aveți părtășie despre acele lucruri pe care ar trebui să le împărtășiți la adunări și aveți părtășie nesfârșită despre lucruri pe care nu ar trebui să le împărtășiți la adunări. Aveți mereu

părtășie despre chestiuni care nu au nimic de-a face cu adevărul, care aparțin propriilor voastre înțelegeri denaturate și probleme personale banale, făcându-i pe toți să le cerceteze împreună cu voi, pierzând inutil timpul. Acest lucru nu numai că are un impact asupra intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ci și întârzie progresul normal al lucrării bisericii. Nu tulbură și nu perturbă asta lucrarea bisericii? Un astfel de comportament ar trebui să fie etichetat drept tulburare. Este o tulburare intenționată, iar persoanele care acționează în acest fel ar trebui îngrădite. În viitor, adunările ar trebui să se limiteze la a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, la părtășia despre adevăr, la rezolvarea problemelor legate de firile corupte și înlăturarea dificultăților și problemelor din îndatoririle oamenilor. La adunări, nu ar trebui să se aibă părtășie despre nicio chestiune banală și fără importanță sau despre chestiuni legate de probleme de bun simț cotidian. Frații și surorile pot rezolva aceste probleme prin părtășie între ei; nu este nevoie să se aibă părtășie despre ele la adunări.

În biserică există întotdeauna oameni cu înțelegeri denaturate despre cuvintele lui Dumnezeu și care despică firul în patru. Când am părtășie despre comportamentele bune ale omului, acești oameni chiar depun eforturi pentru comportamentul lor. Ei nu știu de ce trebuie să avem părtășie despre aceste lucruri. Spuneți-Mi, de ce trebuie să avem părtășie despre această problemă? Ce dorim să obținem prin părtășia despre această problemă? Să vorbim mai întâi despre motivul pentru care trebuie să avem părtășie despre această problemă. În ce context s-a discutat tema comportamentelor bune ale omului și a criteriilor comportamentele cerute de Dumnezeu? S-a discutat în timp ce aveam părtășie despre „ce înseamnă să urmărești adevărul”. Această chestiune are legătură directă cu modul în care omul ar trebui să urmărească adevărul. Comportamentele bune pe care le manifestă oamenii ca urmare a practicării adevărului privesc adevărul și

sunt legate de acesta. Oricât de bun i-ar părea omului un comportament, dacă nu implică practicarea adevărului, atunci este ceva ce nu are legătură cu adevărul. Unii oameni vor spune: „Este greșit! Nu ai spus că bunele comportamente nu corespund adevărului? Nu înțeleg.” Puteți explica această problemă? În contextul părtășiei despre „ce înseamnă să urmărești adevărul”, am analizat comportamentele pe care oamenii le consideră bune în funcție de noțiunile lor și le-am criticat și condamnat. Totodată, i-am informat pe oameni ce criterii a propus Dumnezeu cu privire la comportamentul omului și le-am oferit o cale corectă prin care să trăiască umanitatea normală, permițându-le astfel să aibă criterii cu ajutorul cărora să evalueze trăirea umanității normale. Pe această bază, efectul pe care l-am obținut în cele din urmă a fost acela de a-i informa pe oameni că acele comportamente pe care le consideră bune conform noțiunilor personale nu sunt criteriile adevărului și nu implică adevărul și nici nu au legătură cu acesta, împiedicându-i astfel pe oameni să creadă, în mod eronat, că respectarea acestor comportamente bune reprezintă urmărirea adevărului. În același timp, i-am informat pe oameni că au atins standardele pentru a trăi o umanitate normală doar atunci când au îndeplinit criteriile comportamentale cerute de Dumnezeu. Din moment ce le-am spus oamenilor că toate comportamentele bune susținute de om sunt prefăcute și false, că toate sunt o prefăcătorie de ochii lumii și că toate sunt incorecte, că toate sunt denaturate de urzelile Satanei, acum că aceste lucruri au fost îndepărtate și oamenii au fost privați de ele, ei nu știu cum să practice? Ei se gândesc în sinea lor: „Atunci, după ce ar trebui să trăiesc? Care sunt criteriile reale ale comportamentului pe care îl cere Dumnezeu?” Cerințele, criteriile și afirmațiile concrete pe care le are Dumnezeu despre comportamentul omului – este cât se poate de simplu. Câtă vreme oamenii trăiesc realitățile pe care le cere Dumnezeu, ei vor fi îndeplinit standardele pentru a trăi

umanitatea normală. Nu vor despica firul în patru, nu vor fi perplecși sau confuzi în ceea ce privește această chestiune. Când o persoană îndeplinește standardele care ar trebui să fie trăite de umanitatea normală, nu a rezolvat ea o problemă practică pe drumul spre urmărirea adevărului? Nu a dat la o parte un obstacol și nu a înlăturat o piedică în calea trăirii umanității normale? Cel puțin, până acum, abordările externe lăudate de umanitate, cum ar fi să fii bine educat și rațional, amabil și abordabil, nu mai sunt scopurile a ceea ce urmărește omul. Sau, ca să folosesc termeni mai exacți, nu mai reprezintă un scop pe care oamenii care urmăresc adevărul se străduiesc să-l trăiască în exterior și nici nu este un standard pe care umanitatea normală ar trebui să-l trăiască. A fost înlocuit cu nevoia de a fi cumpătat, de a avea decență sfântă și așa mai departe. Aceste cerințe ale lui Dumnezeu sunt criteriile ca omul să trăiască umanitatea normală; sunt asemănarea pe care umanitatea normală ar trebui să o trăiască. În acest fel, nu a fost confirmată condiția, scopul și direcția cea mai simplă pentru urmărirea adevărului? S-a confirmat lucrul cel mai simplu, de bază, și anume că scopul de a trăi o umanitate normală nu este ca oamenii să fie bine educați și raționali, blânzi și rafinați, amabili, curtenitori, să respecte bătrânii, să aibă grijă de tineri și așa mai departe. Mai degrabă, este ca ei să trăiască umanitatea normală așa cum o cere Dumnezeu. În aceasta nu există prefăcătorii și uneltiri de-ale Satanei; în schimb, reprezintă trăirea, efuziunile și comportamentul real al umanității normale. Nu este așa? (Ba da, așa este.) Din această perspectivă, atunci când avem părtășie despre comportamentele bune ale omului, care se încadrează în subiectul lucrurilor pe care omul le consideră în noțiunile sale drepte și bune, precum și despre criteriile comportamentale cerute de Dumnezeu, sunt aceste lucruri legate de urmărirea adevărului? (Da, sunt.) Da, există o legătură între ele. Într-o anumită măsură, aceasta confirmă direcția și scopul de bază pentru

urmărirea adevărului de către om. Asta înseamnă, cel puțin, că obiectivul tău de a trăi umanitatea normală va fi corect înainte ca tu să începi să urmărești adevărul. Acest obiectiv nu este o abordare creată de om, nu este un „ambalaj” sau o deghizare. Mai degrabă, e trăirea normală a umanității pe care o cere Dumnezeu. Deși acest subiect este încă oarecum departe de urmărirea reală a adevărului, este esențial pentru direcția generală a urmăririi lui. Este cel mai simplu și de bază criteriu comportamental pe care ar trebui să-l înțeleagă omul. Indiferent cât de departe este acest subiect de părtășia despre urmărirea adevărului și de criteriile adevărului, pentru că se referă la cerințele lui Dumnezeu și la criteriile comportamentale date de El omenirii, în mod firesc, se referă și la criteriile adevărului, într-o anumită măsură. Prin urmare, oamenii ar trebui să înțeleagă aceste probleme. Aceste cerințe pe care le are Dumnezeu pentru comportamentul omului sunt criterii pe care oamenii ar trebui să le respecte și care nu trebuie ignorate. După ce vor înțelege aceste probleme, cel puțin, oamenii nu vor căuta să fie persoane bine educate și raționale, blânde și rafinate, curtenitoare, abordabile sau amabile în trăirea umanității normale și în abordările lor externe – de exemplu, ca atunci când occidentalii, în special, se așteaptă ca bărbații să fie domni, să deschidă ușile pentru femei, să scoată scaunul unei femei atunci când ea se așază și să acorde femeilor prioritate în locurile publice – odată ce oamenii dobândesc discernământ asupra acestor comportamente bune, cel puțin nu le vor lua drept standarde atunci când se străduiesc să trăiască umanitatea normală sau când urmăresc comportamentele umanității normale. În schimb, vor abandona aceste lucruri în inima și mintea lor; nu vor mai fi influențați și legați de ele. Acesta e un lucru pe care ar trebui să-l faceți. Dacă va mai exista cineva care spune: „Ei bine, acea persoană nu este foarte bine educată și rațională”, care va fi reacția ta? Îi vei arunca o privire și îi vei specifica: „Te-ai

exprimat greșit. Aceasta este casa lui Dumnezeu. Ce vrei să spui cu «bine educată și rațională»? Nu acesta este adevărul și nu este asemănarea umană pe care trebuie să o trăim.” Unii oameni spun: „Conducătoarea noastră nu-i respectă pe bătrâni și nu are grijă de tineri. Am deja o vârstă înaintată, dar ea nu îmi spune mătușică, ci-mi zice pe nume. Nu ar trebui să facă asta. Nepoții mei sunt mai în vârstă decât ea! Făcând asta, nu mă privește de sus? Nu este nici prietenoasă sau bună cu oamenii. Judecând după comportamentul ei, nu pare potrivită să fie conducătoare.” Ce părere aveți despre această perspectivă? A respecta bătrânii și a avea grijă de tineri nu reprezintă adevărul. Nu ar trebui să evaluezi oamenii pe baza comportamentelor și manifestărilor lor exterioare, ci după cuvintele lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău. Numai acestea sunt principiile de evaluare a oamenilor. Atunci, cum ar trebui să evaluăm conducătorii și lucrătorii? Ar trebui să vă uitați dacă ei fac lucrare practică, dacă pot să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, dacă pot să folosească adevărul pentru a rezolva problemele din biserică și pentru a finaliza unele sarcini cruciale. De exemplu, cum merge lucrarea de evanghelizare? Cum este viața bisericească? Oare își îndeplinesc bine îndatoririle aleșii lui Dumnezeu? Cum evoluează toate sarcinile de specialități diferite? Au fost îndepărtați neîncrezătorii, oamenii răi și antihriștii? Acestea sunt îndeletnicirile esențiale ale bisericii. Evaluarea conducătorilor și a lucrătorilor se realizează, în principal, analizând cât de bine îndeplinesc ei aceste sarcini. Dacă sunt eficienți în toate aceste domenii, atunci sunt conducători competenți. Chiar dacă au un comportament puțin deficitar, asta nu este o mare problemă. A te uita doar la comportamentele exterioare nu reprezintă standardul pentru a evalua dacă un conducător sau un lucrător este potrivit. Dacă o persoană ar analiza asta din perspectiva omului, ar

părea că acea conducătoare a fost nepoliticoasă pentru că nu i s-a adresat niciodată femeii mai în vârstă spunându-i mătușică sau bunică. Dar dacă ar folosi cuvintele lui Dumnezeu pentru a o evalua, această conducătoare este corespunzătoare, iar aleșii lui Dumnezeu au ales persoana potrivită, deoarece ea poate să sprijine fiecare aspect al lucrării bisericii, este utilă și benefică pentru intrarea în viață a fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu și face bine lucrarea de evanghelizare. Toată lumea ar trebui să-i accepte conducerea și să coopereze cu lucrarea ei. Dacă o persoană nu cooperează cu lucrarea acestei conducătoare, dacă îi îngreunează situația sau caută influență ca să o critice doar pentru că această conducătoare nu are comportamente exterioare bune, cum ar fi să respecte bătrânii și să aibă grija de tineri, acest lucru nu este benefic pentru lucrarea bisericii. Aceasta înseamnă acționarea fără principii față de un conducător și lucrător și este o manifestare a tulburării și perturbării lucrării bisericii. Astfel de oameni nu au dreptate; ei fac rău. Dacă vezi un conducător sau un lucrător care nu-și respectă bătrânii și, ca urmare, te gândești că nu este o persoană atât de bună și nu-i accepți conducerea, ba chiar o condamni, ce greșeală comiți? Acesta este rezultatul rău al evaluării oamenilor folosind standardele omului, în conformitate cu punctele de vedere ale culturii tradiționale. Dacă toată lumea va putea să evalueze oamenii și să aleagă conducători și lucrători conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, va fi corect și în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Oamenii vor putea atât să-i trateze pe ceilalți corect, cât și să mențină progresul normal al lucrării bisericii. Dumnezeu va fi mulțumit și omul va fi mulțumit. Nu așa stau lucrurile?

Din moment ce am analizat așa-numitele „comportamente bune” ale omului și am avut părtășie despre standardele cerințelor pe care le are Dumnezeu pentru comportamentul omului, perspectiva din care oamenii privesc o persoană și standardele pe care le folosesc pentru a o evalua s-au

schimbat; întrucât perspectiva din care oamenii privesc o persoană este diferită, rezultatele evaluărilor oamenilor sunt, și ele, diferite. Dacă oamenii utilizează cuvintele lui Dumnezeu ca bază a evaluărilor lor, atunci rezultatul va fi cu siguranță corect, just, obiectiv și în interesul tuturor. Dacă perspectiva, metoda și baza evaluărilor oamenilor sunt lucrurile pe care omul le consideră corecte și bune, atunci, care va fi rezultatul? Cineva ar putea ajunge să acuze sau să condamne în mod greșit oamenii buni sau să fie indus în eroare de ipocriți și să nu fie în stare să evalueze și să trateze o persoană în mod corect. Întrucât baza omului este eronată, rezultatul final va fi cu siguranță greșit, nedrept și nu va fi conform intențiilor lui Dumnezeu. Așadar, este necesar să analizăm și să avem părtășie despre esența noțiunilor oamenilor privind bunul comportament? Are aceasta vreo legătură cu urmărirea adevărului? Sunt foarte strâns legate! Chiar dacă acest subiect se referă doar la oamenii care trăiesc umanitatea normală și la abordările și manifestările exterioare ale omului, atunci când oamenii au criteriile corecte pe care le cere Dumnezeu pentru a trăi o umanitate normală, vor avea baze și criterii corecte și standardizate ca să-i evalueze pe ceilalți, să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze. Așadar, în această privință, nu vor fi mai precise direcția, calea și scopul urmăririi adevărului de către ei? (Ba da, vor fi.) Vor fi mai corecte și standardizate. Deși aceste subiecte sunt oarecum simple, ele sunt legate de opiniile omului despre oameni și lucruri și de comportamentul și acțiunile omului în cel mai practic, real și apropiat mod – nu sunt deloc deșarte.

Am vorbit deja mult pe tema lucrurilor pe care omul le consideră în noțiunile sale drept corecte și bune – M-am repetat de nenumărate ori ca să vă fac să înțelegeți că, deși aceste subiecte sunt, într-o anumită măsură, departe de adevăr și nu se ridică la înălțimea lui, ele sunt legate de opiniile omului despre oameni și lucruri și de comportamentul și acțiunile omului.

Prin urmare, nu considerați aceste subiecte drept non-adevăruri sau ca pe un tip de cunoaștere ori teorie. Nu sunt deșarte. Lucrurile pe care oamenii, în noțiunile lor, le socotesc drepte și bune se află întotdeauna în adâncul inimii lor, controlându-le gândurile, perspectiva și punctul de vedere din care privesc oamenii și lucrurile și modul în care se comportă și acționează. Prin urmare, aceste lucruri trebuie explicate clar, astfel încât oamenii să poată să le înțeleagă și să dobândească discernământ în privința lor și, prin urmare, să renunțe la noțiunile omului despre comportamentul bun și altele asemenea și să nu mai trateze niciodată aceste lucruri ca fiind pozitive sau drept criterii comportamentale pentru opiniile lor despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile lor. Aceste lucruri categoric nu sunt cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin adevărul. Ceea ce trebuie să faceți este să corectați în mod constant punctul de vedere și poziția din care priviți oamenii și lucrurile, vă comportați și acționați, în timp ce examinați permanent dacă fiecare noțiune și punct de vedere care apare în mintea voastră este în acord cu adevărul. Trebuie să vă schimbați imediat noțiunile și punctele de vedere eronate, apoi să vă păstrați poziția corectă și să priviți oamenii și lucrurile, să vă comportați și să acționați conform cuvintelor lui Dumnezeu, folosind criteriile comportamentale pe care le cere El. Aceasta este cea mai simplă practică a urmăririi adevărului. Este, de asemenea, un fel de direcție și țintă a ceea ce ar trebui să urmăriți atunci când vă străduiți să obțineți mântuirea și să trăiți umanitatea normală. Deoarece tocmai ați terminat de ascultat aceste cuvinte, s-ar putea să nu le înțelegeți atât de profund sau concret, dar nu vă faceți griji. După ce veți experimenta, continuu și tot mai profund, cuvintele lui Dumnezeu și după ce veți analiza și discerne continuu lucrurile despre care, în noțiunile culturii tradiționale, se crede că sunt corecte, veți putea în cele din urmă să renunțați la diferitele afirmații ale culturii tradiționale. Niciodată nu veți mai evalua

comportamentul oamenilor conform culturii tradiționale; în schimb, veți evalua oamenii potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. În acest fel, veți fi îndepărtat și abandonat întru totul noțiunile din cultura tradițională. Dacă nu înțelegi adevărul, ci doar doctrine simple și știi că purtările cerute de cultura tradițională sunt invalide, ai putea gândi: „Sunt o persoană modernă, izolată de masele lumești. Nu sunt foarte tradițional și chiar sunt scârbit de cultura tradițională, nu-mi place să respect obiceiuri și ritualuri plictisitoare.” Însă atunci când privești persoane și lucruri, tot vei folosi foarte natural noțiunile tale din trecut pentru a le vedea și a le evalua. În acel moment, îți vei da seama că tot ce ai afirmat despre tine, și anume că ești o persoană modernă, care nu este de modă veche sau foarte tradițională și care poate accepta adevărul, era, de fapt, fals și greșit și că ai fost păcălit de propriile sentimente. Doar atunci îți vei da seama că vechile tale gânduri, opinii și noțiuni s-au înrădăcinat adânc în inima ta, cu mult timp în urmă și că ele nu dispar imediat ce-ți schimbi noțiunile sau abandonezi anumite gânduri. Să spui că ești o persoană din noua eră, o persoană modernă, este doar o etichetă superficială; zici asta doar pentru că te-ai născut într-o altă generație și perioadă, însă toate acele lucruri de modă veche și opuse lui Dumnezeu, care sunt comune întregii omeniri, sunt prezente și în tine, fără excepție. Atâta vreme cât ești om, vei avea aceste lucruri în tine. Dacă nu crezi asta, atunci dobândește mai multă experiență. Va veni o zi când vei spune „Amin” acestor cuvinte ale Mele. Acei oameni care nu au înțelegere spirituală și cei care sunt trufași și egoiști, gândesc: „Am un master și un doctorat. Am trăit mulți ani în această societate și am fost expus culturii și educației noii ere, mai ales educației occidentale. Cum aș putea să mai nutresc acele lucruri demodate? Tradițiile sunt cele mai rele. Detest acele reguli inutile. Când familia mea se reunește și vorbește despre lucruri și reguli tradiționale, nu vreau să ascult deloc.” Nu te grăbi să negi. În cele din

urmă, va veni o zi în care vei renunța la aceste idei ale tale. Vei recunoaște că nu ar putea exista un membru mai obișnuit al rasei umane corupte de Satana decât tine. Deși nu ai acceptat de bunăvoie și nici nu ți-ai însușit, în sinea ta, noțiunile de modă veche, cultura tradițională și strămoșii rasei umane te-au infectat și condiționat cu ele cu mult timp în urmă. Aceste lucruri există, fără excepție, în lumea ta interioară și în gândurile și noțiunile tale. De ce? Pentru că aceste aspecte ale culturii tradiționale nu sunt simple afirmații, și nici simple zicale sau abordări. Mai degrabă, reprezintă un tip de gândire și teorie. Efectul lor este inducerea omului în eroare și coruperea lui. Aceste cuvinte și abordări nu vin de la umanitatea coruptă, ci de la Satana. Atât timp cât trăiești sub puterea Satanei, nu poți evita să nu fii condiționat, indus în eroare și corupt de aceste lucruri. Acum că Mi-ai auzit cuvintele, vei simți că toate sunt realități și adevărul. După ce ai experimentat aceste cuvinte ale Mele, vei descoperi că, deși nu-ți plac cultura tradițională, obiceiurile și ritualurile obositoare sau regulile fără rost, bazele opiniilor tale despre oameni și lucruri și ale comportamentului și acțiunilor tale provin, inevitabil, de la om. Ele aparțin nucleului culturii tradiționale, sunt lucruri din cadrul acesteia. Opiniile tale despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile tale nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul tău. În acel moment, vei ști, vei putea să vezi clar că, înainte ca oamenii să dobândească adevărul, dacă nu-l urmăresc sau nu-l înțeleg, atunci poartă otrava Satanei, o bucată din Satana, și uneltirile lui cu ei, în timp ce trăiesc cea mai simplă umanitate normală. Tot ceea ce trăiesc este negativ, disprețuit și respins de Dumnezeu. Totul aparține trupului și nu are nimic de-a face cu lucrurile pozitive pe care le înfățișează Dumnezeu, de care Îi place și care sunt în acord cu intențiile Sale. Între ele nu există deloc suprapunere, nici măcar vreo asemănare. Este foarte important să vezi limpede aceste probleme, altfel, oamenii nu vor ști

ce înseamnă să practici adevărul. Ei se vor agăța pentru totdeauna de comportamentele bune pe care omul le crede a fi lucruri pozitive, așadar, comportamentul și manifestările lor nu vor primi niciodată aprobarea lui Dumnezeu. Dacă o persoană iubește adevărul, va putea să-l accepte și să-l urmărească. Ea va privi oamenii și lucrurile, se va comporta și va acționa în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul său. În acest fel, va putea să pornească pe calea vieții pe care a indicat-o Dumnezeu omului. Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău – acest adevăr-principiu este extrem de important și imperativ pentru om. Este un adevăr-principiu pe care omul trebuie să-l aibă atunci când urmărește mântuirea și se străduiește să trăiască o viață plină de sens. Trebuie să accepți acest lucru. Nu ai de ales în această privință și nu există excepții pentru nimeni. Dacă nu urmărești adevărul și nu accepți acest adevăr-principiu, indiferent dacă ești bătrân sau tânăr, cunoscător sau nu, indiferent dacă ești o persoană de credință sau cu puțină credință și indiferent cărei clase sociale îi aparții sau ce etnie ai, fără excepție, nu vei avea nimic de-a face cu standardele pe care le cere Dumnezeu. Ceea ce trebuie să faci este să te străduiești să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău. Acesta este unicul și singurul drum pe care ar trebui să-l urmezi. Nu trebuie să alegi cu multă grijă, spunând: „Voi accepta ceva ca adevăr dacă se potrivește cu noțiunile mele, dar, dacă nu, voi refuza să-l accept. Voi proceda în felul meu, nu este nevoie să urmăresc adevărul. Nu trebuie să privesc oamenii, chestiunile și lucrurile din punctul de vedere al cuvintelor lui Dumnezeu; am propriile opinii și sunt destul de nobile, obiective și pozitive. Nu sunt atât de diferite de cuvintele lui Dumnezeu, așadar, bineînțeles, pot înlocui cuvintele lui Dumnezeu și

adevărul. Nu este nevoie să practic cuvintele lui Dumnezeu în această privință sau să acționez în conformitate cu ele.” Acest tip de vedere și această metodă de urmărire sunt greșite. Indiferent cât de bune sau corecte sunt punctele de vedere ale unei persoane, acestea sunt, totuși, greșite. Ele nu pot înlocui în niciun caz adevărul. Dacă nu poți să accepți adevărul, orice vei urmări va fi greșit. De aceea spun că nu ai de ales în chestiunea potrivit căreia trebuie „să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău”. Tot ce poți să faci este să acționezi conștiincios în conformitate cu această sintagmă, să o îndeplinești și să o experimentezi personal, dobândind treptat cunoștințe despre ea, recunoscându-ți firea coruptă și pătrunzând în realitatea acestei sintagme. Numai atunci scopul pe care îl vei atinge în cele din urmă va fi cel pe care ar trebui să-l atingi căutând adevărul. Altfel, munca ta grea, toate lucrurile la care ai renunțat și prețul pe care l-ai plătit se vor evapora; toate vor fi în zadar. Înțelegi?

Ce înseamnă să urmărești adevărul? (Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău.) Așa este. Practică aceste cuvinte în mod conștiincios, absolut și cuprinzător. Fă din această sintagmă scopul urmăririi tale și realitatea vieții tale și, atunci, vei fi o persoană care urmărește adevărul. Nu te lăsa întinat în niciun fel, nu te întina cu nicio voință a omului și nu te agăța de nicio mentalitate a norocului. Acesta este modul corect de a acționa și vei avea, atunci, speranța de a dobândi adevărul. Așadar, este necesar să avem părtășie despre noțiunile omului privind comportamentul bun și să le analizăm? (Da, este.) Ce îndrumare și ajutor pozitiv poate să vă ofere? Pot aceste cuvinte să devină baza și criteriul pentru modul în care priviți oamenii și lucrurile, vă comportați și acționați? (Da, pot.) Dacă pot, atunci citește bine, rugându-te, aceste două părtășii în

timpul adunărilor și al devoționalelor tale. Odată ce vei înțelege bine aceste cuvinte, vei putea să privești cu exactitate oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei avea o bază și un criteriu pentru spusele și faptele tale. Vei vedea oamenii cu acuratețe, iar perspectiva și poziția din care privești lucrurile vor fi, de asemenea, corecte. Nu vei mai privi oamenii și lucrurile pe baza emoțiilor sau sentimentelor tale, și nici pe baza culturii tradiționale sau a filosofiilor satanice. Când vei avea baza corectă, rezultatele opiniilor tale despre oameni și lucruri vor fi relativ exacte. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, nu puteți să luați sau să lăsați, pur și simplu, aceste cuvinte. Nu vin la adunările voastre și nu am părtășie despre aceste subiecte doar ca să treacă timpul sau ca să Mă amuz pentru că sunt plictisit. O fac pentru că aceste probleme sunt comune tuturor oamenilor și sunt probleme pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pe calea lor de a urmări adevărul și de a dobândi mântuirea. Totuși, oamenii nu sunt încă lămuriți în privința acestor probleme. Ele îi constrâng și-i încurcă deseori. Îi împiedică și îi deranjează. Desigur, oamenii nu înțeleg nici calea spre dobândirea mântuirii. Indiferent dacă o fac dintr-o perspectivă pasivă sau activă, ori dintr-o perspectivă pozitivă sau negativă, oamenii ar trebui să se asigure că aceste probleme le sunt clare și că le înțeleg. În acest fel, atunci când vei întâmpina asemenea probleme în viața reală și te vei confrunta cu o alegere, vei putea să cauți adevărul; perspectiva și poziția din care vei privi problema vor fi corecte și vei putea respecta principiile. În acest fel, deciziile și alegerile tale vor avea o bază și vor fi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Niciodată nu vei mai fi indus în eroare de filosofii și sofisme satanice; niciodată nu vei mai fi tulburat de otrăvurile și de afirmații absurde ale Satanei. Apoi, când va veni vorba să privești oamenii și lucrurile, care este cel mai simplu nivel, vei fi capabil de obiectivism și exactitate în modul în care vezi un lucru sau o persoană; nu

vei fi influențat sau controlat de sentimentele tale sau de filosofii satanice. Prin urmare, deși recunoașterea și discernerea comportamentelor pe care oamenii le consideră bune conform noțiunilor lor nu reprezintă o chestiune majoră în procesul de urmărire a adevărului, aceasta este strâns legată de viața de zi cu zi a oamenilor. Cu alte cuvinte, în viața de zi cu zi, oamenii se confruntă frecvent cu aceste lucruri. De exemplu, să spunem că se întâmplă ceva și vrei să acționezi într-un fel, dar o altă persoană îți prezintă o viziune diferită, iar pe tine te incomodează modul în care persoana respectivă se comportă de obicei – cum ar trebui să-i tratezi opinia? Cum ar trebui să gestionezi această chestiune? Ar fi greșit să o ignori pur și simplu. Deoarece nutrești o anumită opinie despre aceste lucruri, o evaluare a lor sau o concluzie pe care ai tras-o în privința lor, ele îți vor influența gândirea și judecata și este posibil să-ți influențeze verdictul în această chestiune. De aceea, trebuie să abordezi cu calm opinia ei diferită, discernând-o și văzând-o clar, conform adevărului. În cazul în care spusele acelei persoane sunt în conformitate cu adevărurile-principii, atunci ar trebui să le accepți. Dacă nu poți să vezi clar problema, atunci când vei întâlni din nou o situație sau o persoană ca aceasta, te vei simți mereu confuz, nepregătit, agitat și neliniștit. Unii oameni pot chiar să ia măsuri extreme pentru a aborda și a face față situației, ale căror rezultate finale cu siguranță nimeni nu vrea să le vadă. Dacă folosești standardele de evaluare pe care le cere Dumnezeu pentru a privi o persoană, rezultatul final va fi probabil bun și pozitiv – nu va exista niciun conflict între voi doi și vă veți înțelege. Însă dacă folosești logica Satanei și standardele noțiunilor omului despre bunul comportament pentru a privi persoana, este posibil ca voi doi să ajungeți să vă certați și să vă contraziceți. Rezultatul va fi că nu veți mai putea să vă înțelegeți bine și multe lucruri vor urma de aici: s-ar putea să vă subminați unul pe celălalt, să vă subapreciați și să vă judecați reciproc, în cazuri grave chiar să vă

luptați fizic și, în cele din urmă, ambele părți vor fi rănite și vor pierde. Nimeni nu vrea să vadă asta. Prin urmare, lucrurile pe care Satana le insuflă oamenilor nu îi pot ajuta niciodată să privească o persoană sau un lucru în mod obiectiv, corect sau rezonabil. Pe de altă parte, atunci când oamenii privesc și evaluează un lucru sau o persoană conform criteriilor comportamentale pe care i le cere Dumnezeu omului și în privința cărora l-a informat și conform cuvintelor Sale și adevărului, rezultatul final va fi cu siguranță obiectiv, deoarece nu va fi întinat de impetuozitate, de emoțiile sau sentimentele omului. Asta poate să dea naștere doar unor lucruri bune. În lumina acestui fapt, ce trebuie să accepte oamenii: noțiunile omului despre lucruri bune sau criteriile comportamentale pe care le cere Dumnezeu? (Criteriile comportamentale pe care le cere Dumnezeu.) Toți cunoașteți răspunsul la această întrebare și puteți să răspundeți corect. În regulă, vom încheia aici părtășia noastră despre acest subiect. Ceea ce trebuie să faceți în continuare este să cugetați la aceste lucruri și să aveți părtășie despre ele, să organizați sistematic aceste chestiuni, să găsiți mai multe principii și căi de practică și apoi să vă supuneți lor și să le experimentați continuu în viața de zi cu zi și să pătrundeți în realitatea acestor cuvinte. Desigur, pătrunderea în realitatea acestor cuvinte este primul adevăr-principiu pe care îl urmăresc și în care pătrund oamenii. În acest fel, odată cu experiența, oamenii ajung treptat la diferite grade de înțelegere și cunoaștere a fiecărui aspect al conținutului acestei părtășii și câștigă progresiv din perspective diferite. Cu cât câștigi mai mult, cu atât mai profunde vor deveni cunoștințele tale despre experiență și pătrunderea în aceste cuvinte. Cu cât mai profund pătrunzi în acestea și le experimentezi, cu atât mai profunde vor deveni intrarea și cunoștințele tale despre experiență din opiniile tale despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile tale. Din contră, dacă nu pătrunzi deloc în

aceste cuvinte și doar le analizezi și le înțelegi sensul literal și nu faci nimic în plus, trăind așa cum ai făcut-o dintotdeauna, fără să cauți adevărul atunci când apar probleme, și nu compari acele probleme cu spusele lui Dumnezeu și nici nu le rezolvi conform cuvintelor Lui, atunci nu vei putea niciodată să intri în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Ce înseamnă să spui că nu vei putea niciodată să intri în adevărul-realitate? Înseamnă că nu ești cineva care iubește adevărul și nu-l vei practica niciodată, pentru că nu vei privi niciodată oamenii și lucrurile, nu te vei comporta și nici nu vei acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul tău. Tu spui: „Încă trăiesc bine, chiar dacă nu iau cuvintele lui Dumnezeu ca bază sau adevărul drept criteriu.” Ce vrei să spui prin „trăiesc bine”? Oare lucrurile merg bine atâta vreme cât nu ești mort? Scopul urmăririi tale nu este acela de a dobândi mântuirea, iar tu nu accepți sau nu înțelegi adevărul și, totuși, spui că trăiești bine. Dacă așa stau lucrurile, calitatea vieții tale este foarte mediocră, iar calitatea umanității pe care o trăiești este foarte slabă. Ca să împrumut o zicală colocvială, semeni mai mult cu o fiară decât cu o persoană, pentru că nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu și nu înțelegi adevărul, încă trăiești potrivit unei firi și unor filosofii satanice – ești doar un non-om îmbrăcat în piele umană. Ce calitate sau valoare are viața unei astfel de persoane? Nu aduce niciun beneficiu ție sau altora. Calitatea acestui tip de viață este atât de slabă – nu are valoare.

Știți de ce analizez astăzi aceste noțiuni tradiționale și am părtășie despre ele și despre cultura tradițională? Să fie doar pentru că nu Îmi plac? (Nu, nu acesta este motivul.) Atunci, care este semnificația părtășiei despre aceste subiecte? Care este scopul ei final? (Ne ajută să analizăm ce comportamente și manifestări continuăm să nutrim, care sunt dictate de cultura tradițională, și de ce trăim după filosofiile satanice. După ce ajungem să înțelegem adevărul și să dobândim discernământ, vom fi

capabili să trăim umanitatea normală conform cerințelor și criteriilor pe care ni le-a dat Dumnezeu și să mergem pe calea urmăririi adevărului.) Aveți dreptate, dar ați folosit cam multe cuvinte. Care este cel mai simplu și mai direct răspuns? Părtășia despre aceste subiecte are un singur scop final, și anume de a-i face pe oameni să înțeleagă ce este adevărul și ce e practica adevărului. Odată ce oamenii înțeleg limpede aceste două lucruri, vor avea discernământ privind comportamentele bune pe care le promovează cultura tradițională. Nu vor mai trata acele comportamente bune drept standarde pentru practicarea adevărului sau pentru trăirea asemănării umane. Doar înțelegând adevărul pot oamenii să scape de cătușele culturii tradiționale și să se lepede de înțelegerile și opiniile lor eronate despre practicarea adevărului și comportamentele bune pe care ar trebui să le aibă oamenii. Numai în acest fel pot oamenii să practice și să urmărească în mod corect adevărul. Dacă oamenii nu știu ce este adevărul și consideră cultura tradițională drept adevăr, atunci direcția, scopurile și calea urmăririi lor vor fi, toate, greșite. Ei se vor fi abătut de la cuvintele lui Dumnezeu, vor fi încălcat adevărul și se vor fi îndepărtat de adevărata cale. Prin urmare, ei merg pe propria cale și se rătăcesc. Dacă oamenii care nu înțeleg adevărul sunt incapabili să-l caute și să-l practice, care va fi rezultatul final? Ei nu vor dobândi adevărul. Și dacă nu dobândesc adevărul, atunci, oricât de mult ar crede acești oameni, va fi în zadar. Așadar, părtășia de astăzi și analiza acestor noțiuni tradiționale și a acestor afirmații ale culturii tradiționale reprezintă un subiect foarte important și plin de însemnătate pentru toți credincioșii. Credeți în Dumnezeu, dar înțelegeți, de fapt, ce este adevărul? Chiar știți cum să urmăriți adevărul? Sunteți siguri de obiectivele voastre? Sunteți siguri de calea voastră? Dacă nu ești sigur de nimic, cum poți să urmărești adevărul? Ai putea urmări lucrul greșit? Ai putea să o iei pe căi greșite? Acest lucru este extrem de probabil. Așadar, deși cuvintele despre

care am părtășie astăzi par foarte simple la suprafață, cuvinte pe care oamenii le înțeleg imediat ce le aud și care, din perspectiva voastră, nici măcar nu par demne de menționat, acest subiect și acest conținut se referă direct la adevăr și la cerințele lui Dumnezeu. Acesta e lucrul de care majoritatea dintre voi nu sunteți conștienți. Deși, în ceea ce privește doctrina, înțelegeți că științele sociale ale omenirii și cultura tradițională nu sunt adevărul și că, desigur, obiceiurile și practicile etnice nu îl reprezintă, chiar vedeți limpede esența acestor lucruri? Chiar ați scăpat de cătușele acestor lucruri? Nu neapărat. Casa lui Dumnezeu nu le-a cerut niciodată oamenilor să depună eforturi pentru a studia cultura, obiceiurile și practicile etnice și, cu siguranță, nu i-a obligat pe oameni să accepte nimic din cultura tradițională. Casa lui Dumnezeu nu a menționat niciodată aceste lucruri. Totuși, subiectul despre care am părtășie astăzi este foarte important. Este necesar ca Eu să spun acest lucru clar, ca voi să înțelegeți. Scopul spuselor Mele nu este altul decât acela de a-i face pe oameni să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu, dar puteți voi toți să înțelegeți ce zic Eu? Dacă veți depune câteva eforturi, dacă veți plăti un preț mic și veți investi puțină energie, veți putea în cele din urmă să obțineți câștiguri în acest domeniu și să reușiți să înțelegeți aceste adevăruri. Și, ajungând să înțelegeți aceste adevăruri și, apoi, căutând să intrați în realitatea lor, vă va fi ușor să obțineți rezultate.

Un aspect al lucrurilor pe care omul le consideră în noțiunile sale drept corecte și bune despre care am avut părtășie înainte a fost comportamentul bun al omului. Care a fost celălalt aspect? (Moralitatea și calitatea umanității omului.) În termeni simpli, este conduita morală a omului. Deși toți oamenii corupți trăiesc potrivit firilor lor satanice, ei sunt excepțional de buni la a se deghiza. Pe lângă zicalele legate în mod specific de abordări și comportamente superficiale, ei au născocit, de asemenea, multe zicale și

cerințe referitoare la conduita morală a omului. Ce zicale privind conduita morală circulă printre oameni? Enumerați-le pe cele cunoscute și cu care sunteți familiarizați și, apoi, vom alege câteva zicale comune pe care să le analizăm și despre care să avem părtășie. (Nu-ți însuși banii găsiți pe jos. Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți.) (O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință.) (Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți.) (Răsplătește răul cu bine.) (O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală.) (Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți.) Da, toate acestea sunt exemple bune. În plus, mai sunt și acestea: „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o", „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile" și „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil". Toate acestea sunt cerințe propuse cu privire la conduita morală a omului. Mai sunt și altele? (Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește.) Aceasta este, de asemenea, o cerință pe care cultura tradițională a omenirii a propus-o cu privire la conduita morală a omului și un standard pentru evaluarea comportamentului moral al oamenilor. Care mai sunt? (Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești.) Aceasta este puțin mai simplă, dar contează și ea. Mai sunt și altele: „Aș încasa un glonț pentru un prieten", „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați", „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță" și „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale". Nu sunt acestea alte exemple? (Ba da, sunt.) Ca și acesta: „Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară." Uitați-vă cât de mari sunt așteptările lor de la conduita și comportamentul omului! Vor ca oamenii să ardă toată viața ca o lumânare și să se transforme în cenușă. Se consideră că

o persoană are un caracter moral înalt doar atunci când se comportă în acest fel. Nu este aceasta o așteptare uriașă? (Ba da, este.) Oamenii au fost influențați și încătușați de aceste aspecte ale culturii tradiționale de mii de ani și care este rezultatul? Trăiesc ei asemănarea umană? Trăiesc ei vieți pline de sens? Oamenii trăiesc pentru aceste lucruri cerute de cultura tradițională, sacrificându-și tinerețea sau chiar toată viața pentru ele, crezând, totodată, că viața lor este foarte mândră și glorioasă. În cele din urmă, când mor, ei nu știu pentru ce au murit, dacă moartea lor a avut vreo valoare și semnificație sau dacă au îndeplinit cerințele Creatorului lor. Oamenii nu știu absolut nimic despre aceste lucruri. Ce alte zicale și cerințe are cultura tradițională cu privire la conduita morală a oamenilor? „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” și „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” – acestea se potrivesc. Există, de asemenea, și zicala: „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”; aceasta este o cerință care se referă la credibilitatea omului. Mai sunt și altele? (Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant.) Această sintagmă se suprapune oarecum cu subiectul de față. Cred că am enumerat destule exemple. Zicalele pe care tocmai le-am acoperit includ cerințe care au fost propuse cu privire la dăruirea, patriotismul, credibilitatea, castitatea omului, precum și principiile interacțiunii cu ceilalți și modul în care oamenii ar trebui să trateze pe cineva care i-a ajutat sau cum să răsplătească bunătatea și așa mai departe. Unele dintre aceste zicale sunt mai simple, în timp ce altele sunt puțin mai profunde. Cele mai simple sunt: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” și „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”. Acestea sunt cerințe care privesc purtarea omului. „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați” este o cerință legată

de integritatea morală și castitatea oamenilor. Acestea se încadrează, mai mult sau mai puțin, în sfera conceptelor de bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate ale culturii tradiționale chineze. Câte zicale tocmai am enumerat? (Douăzeci și una.) Citiți-le pentru Mine. („Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”, „Răsplătește răul cu bine”, „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți”, „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o”, „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”, „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”, „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”, „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați”, „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”, „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, „Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară”, „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” și „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant”.) Astăzi, vom face un studiu în avans al tuturor tipurilor de calități „bune” pe care le-a rezumat omenirea cu privire la conduita morală. Diversele afirmații ale culturii tradiționale privind conduita morală propun diferite cerințe pentru umanitatea și conduita morală a omului. Unele cer oamenilor să răsplătească actele de bunătate care li se fac, altele cer ca

oamenii să se bucure că-i ajută pe ceilalți, unele sunt metode de a interacționa cu oamenii care nu-ți plac, în timp ce altele sunt metode pentru a face față defectelor și neajunsurilor altora sau oamenilor care au probleme. În aceste domenii, ele oferă oamenilor limite și propun anumite cerințe și standarde. Toate acestea sunt cerințe și standarde pe care cultura tradițională le are în ceea ce privește conduita morală a omului și toate sunt lucruri care circulă printre oameni. Cine a crescut în China va fi auzit frecvent aceste cuvinte și le cunoaște pe de rost. Aceste afirmații despre conduita morală din cultura tradițională se încadrează, mai mult sau mai puțin, în sfera bunăvoinței, dreptății, decenței, înțelepciunii și credibilității. Desigur, sunt unele zicale care nu se încadrează în această sferă, dar cele importante se încadrează, toate, mai mult sau mai puțin. Acest lucru ar trebui să vă fie clar.

Astăzi, nu vom avea părtășie într-un mod concret despre ce înseamnă o anumită afirmație privind conduita morală și nici nu vom diseca în mod concret care este esența vreunei zicale anume. Vă voi îndemna să vă pregătiți, mai întâi, studiind un pic. Uitați-vă la ce diferențe există între afirmațiile culturii tradiționale despre conduita morală și standardele pe care Dumnezeu le cere omului pentru a trăi umanitatea normală. Care zicale din cultura tradițională sunt, în mod clar, în contradicție cu spusele lui Dumnezeu și cu adevărul? Dacă sunt interpretate la propriu, care zicale sunt asemănătoare cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului sau au oarecum o legătură cu acestea? Care dintre aceste zicale credeți că sunt lucruri pozitive și pe care dintre aceste zicale le-ați respectat cândva cu strictețe, după ce ați ajuns să credeți în Dumnezeu, practicându-le și conformându-vă lor ca și cum ar fi fost criteriul vostru în urmărirea adevărului? De exemplu: „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți.” Sunteți toți familiarizați cu această zicală? După ce ați ajuns să credeți în Dumnezeu, nu v-ați gândit că

ar trebui să fiți persoane bune ca aceasta? Și când v-ați sacrificat interesele de dragul celorlalți, nu v-ați gândit că aveți o umanitate destul de bună și că Dumnezeu v-ar plăcea cu siguranță? Sau, înainte să crezi în Dumnezeu, poate ai considerat că oamenii care au calitatea de a „răsplăti răul cu bine" erau oameni buni – pur și simplu nu erai dispus să o faci, nu puteai să o faci și nu reușeai să respecți asta, dar după ce ai ajuns să crezi în Dumnezeu, te-ai ținut de acel standard și ai putut să practici „iertarea și uitarea" față de acei oameni care te-au rănit în trecut sau pe care obișnuiai să nu-i suporți sau să-i urăști. S-ar putea să crezi că această zicală despre conduita morală se aliniază cu momentul în care Domnul Isus a spus să ierți oamenii de șaptezeci de ori câte șapte și, astfel, să fii foarte dispus să te înfrânezi, conform acesteia. Poți chiar să o pui în practică și să o respecți ca și cum ar fi adevărul și să crezi că oamenii care practică răsplătirea răului cu bine sunt oameni care practică adevărul și urmează calea lui Dumnezeu. Aveți astfel de gânduri sau manifestări? Care zicală mai credeți că seamănă, în esența ei, cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu, în măsura în care ar putea chiar să înlocuiască adevărul, să nu fie prea mult să spuneți că este adevărul? Desigur, ar trebui să fie ușor să discerneți zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale." Majoritatea oamenilor pot să vadă că această zicală nu este adevărul și că este doar un slogan înșelător, care sună pretențios. „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale" este ceva ce se spune non-credincioșilor care nu au credință în Dumnezeu; este o cerință pe care guvernul unei țări o impune oamenilor săi, pentru a-i învăța să-și iubească țara. Această zicală este în contradicție cu adevărul și nu are nicio bază în cuvintele lui Dumnezeu. Se poate spune că această zicală nu este, în esență, adevărul și că nu-l poate înlocui. Această zicală este un punct de vedere care vine, întru totul, de la Satana și își are originea în Satana și servește clasei conducătoare. Nu are nimic de-a face cu spusele lui

Dumnezeu sau cu adevărul. De aceea, zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” nu este, categoric, adevărul și nici nu este ceva ce ar trebui să susțină o persoană cu umanitate normală. Așadar, ce fel de oameni sunt capabili să confunde această zicală cu adevărul? Oamenii care născocesc mereu modalități de a dobândi reputație, statut și profit personal și aceia care își doresc să devină oficiali. Ei practică această zicală ca și cum ar fi adevărul pentru a câștiga favoarea claselor conducătoare și pentru a-și atinge scopurile. Există unele zicale care, pentru oameni, nu sunt ușor de deslușit. Deși oamenii știu că aceste zicale nu sunt adevărul, în inima lor, simt totuși că ele sunt corecte și în acord cu doctrina. Vor să trăiască potrivit acestor zicale și să se comporte în acel fel pentru a-și ridica nivelul moralității și pentru a-și spori carisma personală și, în același timp, pentru ca alții să creadă că au umanitate și că nu sunt non-oameni. Care zicale v-au fost greu de deslușit? (Cred că „o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință” a fost foarte greu de deslușit. Am tratat-o ca și cum ar fi fost un lucru pozitiv și am crezut că aceia care răsplăteau cu recunoștință bunătățile erau oameni care aveau conștiință. „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” este alta. Înseamnă că, din moment ce o persoană a acceptat o sarcină de la altcineva, ar trebui să facă tot ce-i stă în putință pentru a se asigura că o îndeplinește bine. Mi s-a părut că acesta era un lucru pozitiv și ceva ce ar trebui să facă o persoană cu rațiune și conștiință.) Cine mai dă un exemplu? (Mai există și zicala: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește.” M-am gândit că o persoană care ar putea face asta este cineva cu o relativă umanitate și moralitate.) Altă zicală? („Cuvântul unui gentleman este legământul lui.” Am crezut că, dacă un om face ceea ce a spus și este demn de încredere, asta înseamnă că are o conduită morală bună.) Înainte, credeai că aceasta este o conduită morală bună. Cum o percepi acum?

(Trebuie să ne uităm la natura acelui „legământ” – este corectă sau greșită? Este pozitivă sau este negativă? Dacă o persoană le spune oamenilor răi și antihriștilor: „Te voi proteja. Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, și apoi, când casa lui Dumnezeu anchetează și cercetează situația acelei persoane, aceasta îi protejează pe acei oameni răi și antihriști, atunci face rău și se împotrivește lui Dumnezeu.) Acest discernământ este corect. Trebuie să vă uitați la natura acelui „cuvânt” – este pozitivă sau negativă? Dacă o persoană face ceva greșit sau rău în timp ce pune în practică zicala: „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, atunci urmele faptei sale rele sunt ca goana nebună a cailor rapizi, alergând direct în iad și căzând în Adânc. Dar în cazul în care „cuvântul” său este în concordanță cu adevărul și are un simț al dreptății și protejează lucrarea casei lui Dumnezeu și Îl mulțumește pe Dumnezeu, atunci este corect să pui în practică zicala: „Cuvântul unui gentleman este legământul lui.” Din aceste exemple, puteți vedea că trebuie să discerneți cuvintele culturii tradiționale. Trebuie să deosebiți diferite situații și medii și nu puteți folosi aceste cuvinte fără discernământ. Există câteva cuvinte care evident nu corespund realității și sunt clar greșite. Trebuie să fiți deosebit de precauți atunci când aveți de-a face cu aceste cuvinte. Trebuie să le tratați drept erezii și sofisme. Există unele cuvinte care sunt potrivite doar în anumite contexte și domenii. Într-un context sau mediu diferit, cuvintele nu mai sunt valabile; sunt greșite și dăunătoare oamenilor. Dacă nu le puteți discerne, este posibil ca acestea să vă otrăvească și să vă facă rău. Indiferent dacă aceste cuvinte ale culturii tradiționale sunt corecte sau greșite, sau dacă par sau nu logice după părerea omului, niciunul dintre ele nu este adevărul și niciunul nu este conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta e o certitudine. Lucrurile pe care omul le consideră drepte nu sunt neapărat lucrurile pe care Dumnezeu le consideră drepte. Cuvintele pe care omul le consideră bune nu sunt neapărat benefice

pentru oameni, atunci când sunt puse în practică. În orice caz, indiferent dacă oamenii le practică sau nu, sau dacă le sunt de folos, toate lucrurile care nu sunt în conformitate cu adevărul, care nu sunt adevărul, sunt dăunătoare omului, nu ar trebui acceptate și nu trebuie folosite. Există mulți oameni care nu pot să discearnă aceste lucruri. Ei tratează lucrurile pe care omul le consideră drepte sau în privința cărora omenirea coruptă cade de acord, în general, că sunt drepte, ca fiind adevărul și le respectă și le practică de parcă ar fi adevărul. Este potrivit acest lucru? Poate cineva să obțină aprobarea lui Dumnezeu practicând adevăruri false și pseudo-adevăruri? Orice lucru cu care omenirea e de acord în general este corect, iar adevărul este fals, o imitație și ar trebui respins pentru totdeauna. Acum, sunt, de fapt, adevărul acele lucruri pe care le considerați corecte și pozitive? Timp de mii de ani, nimeni nu a negat vreodată aceste cuvinte; toți oamenii cred că aceste cuvinte sunt corecte și pozitive, dar chiar pot ele să devină adevărul? (Nu, nu pot.) Dacă aceste cuvinte nu pot deveni adevărul, atunci sunt ele însele adevărul? (Nu, nu sunt.) Nu sunt adevărul. Dacă oamenii tratează aceste cuvinte drept adevărul și le strecoară printre cuvintele lui Dumnezeu și le practică împreună, se pot ridica la nivelul adevărului acele cuvinte și zicale? Categoric nu pot. Indiferent cum urmăresc sau cum se agață oamenii de aceste lucruri, Dumnezeu nu le va aproba niciodată, pentru că Dumnezeu este sfânt. El categoric nu le permite oamenilor corupți să amestece lucruri satanice cu adevărul sau cuvintele Sale. Toate lucrurile care iau naștere din gândurile și opiniile omului vin de la Satana – indiferent cât de bune ar fi, tot nu sunt adevărul și nu pot deveni viața unei persoane.

Zicalele culturii tradiționale despre conduita morală vin de la Satana. Acestea au apărut printre oamenii corupți și sunt potrivite doar pentru non-credincioși și pentru cei care nu iubesc adevărul. Oamenii care cred în

Dumnezeu și urmăresc adevărul ar trebui mai întâi să poată să discearnă aceste lucruri și să le respingă, deoarece aceste zicale vor avea unele efecte negative asupra oamenilor, îi vor dezorienta și îi vor face să pornească pe calea greșită. De pildă, printre exemplele pe care tocmai le-am dat, este zicala: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați." Haideți să vorbim mai întâi despre: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi." Dacă acest rege este o persoană înțeleaptă, capabilă și pozitivă, atunci faptul că îl susții, îl urmezi și îl aperi arată că ai umanitate, morală și un caracter nobil. Dar dacă regele este despotic și infatuat, e un diavol, iar tu totuși îl urmezi, îl aperi și nu te întorci împotriva lui, ce este această „loialitate" pe care o ai? Este o loialitate nesăbuită, oarbă; este oarbă și nesăbuită. În acest caz, loialitatea ta este greșită și a devenit un lucru negativ. Când vine vorba de acest tip de rege demon și diavol, nu ar trebui să mai respecți zicala: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi." Ar trebui să-l abandonezi și să-l respingi pe acest rege și să te îndepărtezi de el – ar trebui să abandonezi întunericul și să alegi lumina. Dacă alegi în continuare să rămâi loial acestui rege demon, atunci ești lacheul și complicele lui. Așadar, în anumite împrejurări și contexte, nu există ideea sau semnificația și valorile pozitive pe care le promovează această zicală. Din asta poți vedea că, deși această zicală sună foarte corect și just, aplicarea sa este limitată la câteva împrejurări și contexte distincte; nu se aplică în orice împrejurare sau context. Dacă oamenii respectă orbește și nesăbuit această zicală, nu vor face decât să-și piardă drumul și să ajungă pe calea greșită. Consecințele acestui lucru sunt de neconceput. Următoarea propoziție din această zicală este: „O femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați." La ce se referă, aici, cuvintele „o femeie bună"? Se referă la o femeie care este pură, care este credincioasă unui singur soț. Ea trebuie să-i fie credincioasă până la sfârșit și să nu se răzgândească niciodată, indiferent

dacă el este sau nu o persoană bună. Chiar dacă soțul ei moare, ea trebuie să rămână văduvă până la sfârșitul zilelor sale. Aceasta este o așa-zisă soție pură și credincioasă. Cultura tradițională cere ca toate femeile să fie soții pure și credincioase. A fost acesta un mod corect de a trata femeile? De ce bărbații puteau să aibă mai multe soții, dar femeile nu puteau să se recăsătorească, chiar dacă le mureau soții? Bărbații și femeile nu aveau statut egal. Dacă o femeie era constrânsă de cuvintele: „O femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați” și alegea să fie o soție pură și credincioasă, ce putea câștiga? Cel mult, după moartea ei, avea să fie ridicat un monument care să-i comemoreze puritatea. Este acest lucru semnificativ? Sunteți de acord că femeile aveau o soartă grea? De ce nu aveau dreptul să se recăsătorească după moartea soțului? Acesta este punctul de vedere pe care cultura tradițională îl laudă și este o noțiune de care omenirea s-a agățat întotdeauna. Dacă soțul unei femei murea, lăsând în urmă mai mulți copii, iar ea nu își permitea să aibă grijă de ei, ce putea să facă? Trebuia să cerșească pentru mâncare. Dacă nu voia ca odraslele ei să sufere și își dorea să găsească o modalitate de a supraviețui, trebuia să se recăsătorească și să trăiască având numele pătat, înfruntând condamnarea opiniei publice și fiind ocolită și desconsiderată de societate și de mase. Trebuia să mănânce gunoaie și să suporte insultele societății pentru ca odraslele ei să poată crește normal. Din această perspectivă, deși nu se ridica la standardul potrivit căruia „o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați”, comportamentele, practicile și sacrificiile ei nu erau demne de respect? Cel puțin atunci când copiii aveau să crească și să înțeleagă dragostea mamei lor pentru ei, aveau să o respecte și, cu siguranță, să nu o desconsidere sau să o respingă din cauza comportamentului ei. În schimb, aveau să fie recunoscători și să creadă că o mamă ca a lor era excepțională. Cu toate acestea, opinia publică nu ar fi fost de acord cu ei. Din perspectiva opiniei

societății, care este aceeași cu perspectiva conform căreia: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați” și pe care omul o susține, indiferent cum ai privi-o, această mamă nu era o persoană bună, pentru că ea contravenea acestei noțiuni tradiționale a moralității. Drept urmare, era etichetată ca având o conduită morală problematică. Așadar, de ce gândurile și opiniile copiilor ei despre ea ar fi diferite de viziunea culturii tradiționale asupra femeii? Pentru că odraslele ei ar privi această problemă din perspectiva supraviețuirii. Dacă această femeie nu s-ar fi recăsătorit, ea și copiii ei nu ar fi avut niciun mijloc de supraviețuire. Dacă nu ar fi renunțat la această noțiune tradițională, atunci nu ar fi avut cum să trăiască – ar fi murit de foame. A ales să se recăsătorească pentru a salva viața copiilor și pe a ei. În acest context, condamnarea ei de către cultura tradițională și opinia populară nu este complet greșită? Lor nu le pasă dacă oamenii trăiesc sau mor! Așadar, care sunt sensul și valoarea respectării acestei noțiuni tradiționale a moralității? Se poate spune că nu are nicio valoare. Este ceva care-i rănește pe oameni și care le face rău. Ca victime ale acestei noțiuni, această femeie și copiii ei au avut o experiență directă a acestui fapt, dar nimeni nu i-a ascultat sau compătimit. Nu au putut să facă nimic, decât să-și înghită durerea. Ce părere aveți, este corectă această societate? De ce acest tip de societate și țară este atât de rea și de întunecată? Deoarece cultura tradițională pe care Satana a sădit-o în om continuă să controleze gândirea oamenilor și să domine opinia publică. Până în prezent, nimeni nu a putut să vadă clar această problemă. Non-credincioșii încă se agață de noțiunile și punctele de vedere ale culturii tradiționale și cred că sunt corecte. Până acum, ei nu au abandonat aceste lucruri.

Acum, când analizăm zicala: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați”, puteți vedea că,

indiferent din ce perspectivă o privim, nu este un lucru pozitiv, ci reprezintă pur și simplu noțiunea și închipuirea omului. De ce spun că nu este un lucru pozitiv? (Pentru că nu este adevărul, ci noțiunea și închipuirea omului.) De fapt, foarte puțini oameni pot face ceea ce cere această sintagmă. Este doar o teorie goală și o noțiune și închipuire a omului, dar pentru că a prins rădăcini în inima oamenilor, a devenit un fel de opinie publică și mulți oameni au judecat problemele de acest fel în funcție de aceasta. Așadar, care este esența perspectivei și a poziției din care opinia publică a judecat astfel de chestiuni? De ce opinia publică a judecat atât de dur o femeie care s-a recăsătorit? De ce au criticat oamenii acest tip de persoană, s-au ferit de ea și au privit-o cu dispreț? Care a fost motivul? Nu înțelegeți, nu-i așa? Nu sunteți lămuriți când vine vorba de fapte; știți doar că nu este adevărul și că nu este conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ei bine, vă voi spune, iar când voi termina, veți putea vedea clar acest gen de lucruri. Este din cauză că opinia publică a judecat această femeie ținând cont doar de un singur lucru și de o singură acțiune – recăsătorirea ei – și a definit în mod restrâns calitatea umanității ei pe baza acelui singur lucru, mai degrabă decât să se uite la calitatea reală a umanității ei. Nu este incorect și nedrept? Opinia publică nu a analizat cum era de obicei umanitatea femeii – dacă era o persoană rea sau bună, dacă iubea lucrurile pozitive, dacă i-a rănit pe alții ori le-a făcut rău sau dacă a fost o femeie depravată înainte de a se recăsători. Pe baza acestor lucruri, au evaluat oamenii din societate și opinia publică, în mod cuprinzător, această femeie? (Nu, nu au făcut-o.) Atunci, pe ce și-au bazat oamenii evaluarea la momentul respectiv? Și-au bazat-o pe zicala: „O femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați.” Toată lumea s-a gândit: „Femeile ar trebui să se căsătorească o singură dată. Chiar dacă soțul tău moare, ar trebui să rămâi văduvă pentru tot restul vieții. La urma urmei, ești femeie. Dacă rămâi fidelă amintirii soțului tău și nu te

recăsătorești, vom înălța un monument care să-ți comemoreze puritatea – putem să înălțăm chiar și zece! Nimănui nu îi pasă cât de mult suferi sau cât de greu îți este să îți crești copiii. Nimănui nu-i va păsa nici dacă va trebui să cerșești mâncare pe străzi. Trebuie să respecți în continuare zicala: «O femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați.» Numai făcând acest lucru vei fi o femeie bună și vei avea umanitate și morală. Dacă te recăsătorești, atunci ești o femeie rea și o târfă." Acest lucru implică faptul că numai necăsătorindu-se din nou poate o femeie să devină o persoană bună, pură și credincioasă, cu o conduită morală și un caracter moral nobil. În cadrul conceptelor culturii tradiționale de bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate, zicala: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați" a devenit baza evaluării oamenilor. Oamenii au tratat această zicală ca și cum ar fi fost adevărul și au folosit-o ca standard pentru evaluarea altora. Asta este esența acestei probleme. Pentru că o persoană a avut un fel de comportament care nu se conforma cerințelor și standardelor propuse de cultura tradițională, ea a fost etichetată ca având o umanitate de calitate slabă și o conduită morală scăzută, ca având o umanitate rea și îngrozitoare. Chiar este corect? (Nu, nu este.) Atunci, pentru a fi o femeie bună, care trebuie să fie împrejurările și ce preț trebuie să plătești? Dacă vrei să fii o femeie bună, trebuie să fii credincioasă unui singur soț, iar dacă soțul tău moare, trebuie să rămâi văduvă. Tu și copiii tăi trebuie să colindați străzile cerșind și să îndurați ca alții să vă batjocorească, să vă lovească, să țipe la voi, să vă hărțuiască și să vă insulte. Este acesta un mod adecvat de a trata femeile? (Nu, nu este.) Totuși, asta fac oamenii; ei preferă să te vadă cerșind pe străzi, trăind fără acoperiș deasupra capului, neștiind de unde îți procuri următoarea masă și nimănui nu îi va păsa de tine, nimeni nu te va compătimi și nu-ți va acorda nicio atenție. Indiferent câți copii ai sau cât de grea este viața ta, chiar dacă

odraslele tale mor de foame, nu-i va păsa nimănui. Dar, dacă te recăsătorești, nu ești o femeie bună. Vei fi copleșită de cuvinte de dispreț și ură și nu vei auzi doar câteva cuvinte de abuz și condamnare. Ți se vor spune tot felul de lucruri și doar copiii tăi și un număr mic de rude și prieteni îți vor oferi cuvinte de înțelegere și sprijin. Cum s-a ajuns la asta? Este ceva direct legat de educația și condiționarea culturii tradiționale. Este rezultatul zicalei: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați", pentru care pledează cultura tradițională. Ce se poate vedea din aceste lucruri? Ce se ascunde în zicala: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați"? Falsitatea, ipocrizia și brutalitatea omului. O femeie poate să nu aibă ce mânca, să nu fie capabilă să supraviețuiască și să fie pe punctul de a muri de foame și nimeni nu o va compătimi; în schimb, toată lumea îi va cere să-și păstreze puritatea. Oamenii ar prefera să o vadă murind de foame și să ridice un monument în onoarea ei, decât să o lase să aleagă să supraviețuiască. Într-o privință, această problemă dezvăluie încăpățânarea omenirii. În altă privință, dezvăluie falsitatea și ferocitatea omenirii. Omenirea nu oferă nicio simpatie, înțelegere sau niciun ajutor grupurilor vulnerabile sau celor care merită milă. Pe lângă asta, omenirea adaugă insulte durerii, folosind teoria și regula ridicolă că „o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați", pentru a condamna oamenii și a-i împinge la moarte. Nu este corect față de oameni. Acest lucru nu numai că se împotrivește cuvintelor lui Dumnezeu și a cerințelor pe care Domnul creației le are de la omenire, dar, în același timp, contrazice standardele conștiinței și rațiunii omului. Așadar, este corectă perspectiva din care au privit această problemă copiii femeii? Nu au beneficiat ei în mod concret de a doua căsătorie a mamei lor și de prețul pe care l-a plătit? În ceea ce privește actul în sine, copiii și-au respectat și sprijinit mama, dar de unde a

venit acel sprijin? Din simplul fapt că mama lor a ales să se recăsătorească de dragul supraviețuirii lor, permițându-le să continue să trăiască și salvându-le viețile. Asta e tot. Dacă mama lor nu ar fi făcut-o pentru a le salva viețile, ei nu i-ar fi aprobat sau susținut decizia de a se recăsători. Prin urmare, ca odrasle ale ei, părerea lor despre recăsătorirea mamei nu era cu adevărat corectă. Oricum, fie că a fost din perspectiva opiniei publice sau din perspectiva copiilor ei, modul în care oamenii au tratat această mamă și standardele folosite pentru a o evalua nu s-au bazat pe adevărata natură a umanității ei. Aceasta a fost greșeala pe care oamenii au făcut-o în modul în care au tratat o femeie care s-a recăsătorit. Din aceasta, se vede clar că zicala propusă de cultura tradițională: „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați" nu vine de la Dumnezeu, ci de la Satana, și nu are absolut nicio legătură cu adevărul. Perspectivele din care oamenii văd toate lucrurile și modurile în care ei privesc moralitatea sau imoralitatea oricărei persoane nu se bazează pe adevăr sau pe cuvintele lui Dumnezeu, ci pe punctele de vedere ale culturii tradiționale și pe cerințele avute de la om prin conceptele culturii tradiționale de bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate. Ce sunt bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea? De unde provin aceste concepte? La suprafață, par să provină din înțelepciunea unor oameni bătrâni și celebri, dar, în realitate, provin de la Satana. Sunt diverse zicale pe care Satana le-a propus pentru a controla și îngrădi comportamentul oamenilor și pentru a stabili un punct de referință, un model și un tipar pentru conduita morală a oamenilor. Într-adevăr, toți acești bătrâni înțelepți și celebri aveau naturi satanice și toți îi făceau servicii Satanei. Au fost diavoli care i-au indus pe oameni în eroare. Așadar, putem efectiv să spunem că aceste concepte au provenit de la Satana.

Când oamenii evaluează caracterul moral al altora și dacă umanitatea lor este bună sau rea, ei fac acest lucru doar pe baza unei zicale celebre din cultura tradițională; ei ajung la un verdict și la o concluzie privind calitatea umanității altor oameni bazându-se doar pe modul în care abordează o singură chestiune. Acest lucru este evident nepotrivit și incorect. Așadar, cum poate o persoană să evalueze, într-un mod precis, obiectiv și corect, dacă umanitatea cuiva este bună sau rea? Care sunt principiile și standardele de evaluare a acesteia? În termeni exacți, principiile și standardele pentru această evaluare trebuie să fie adevărul. Doar cuvintele Creatorului sunt adevărul și numai ele au autoritate și putere. Cuvintele oamenilor corupți nu sunt adevărul, nu au autoritate și nu ar trebui folosite ca bază sau principii pentru evaluarea cuiva. Prin urmare, singura modalitate exactă, obiectivă și corectă de a evalua caracterul moral al oamenilor și dacă umanitatea lor este bună sau rea este folosirea cuvintelor Creatorului și a adevărului drept bază. „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați” este o zicală celebră printre oamenii corupți. Sursa acesteia nu este corectă, vine de la Satana. Dacă oamenii evaluează calitatea umanității altora pe baza cuvintelor Satanei, atunci concluziile lor vor fi cu siguranță greșite și nedrepte. Așadar, cum se poate evalua corect și exact calitatea moralității unei persoane și dacă umanitatea sa este bună sau rea? Trebuie să ne bazăm pe intenția, scopul și rezultatele acțiunilor acelei persoane, precum și pe semnificația și valoarea a ceea ce face și, totodată, pe opiniile ei și pe alegerile pe care le face în ceea ce privește modul în care tratează lucrurile pozitive. Această metodă va fi întru totul exactă. Persoana nu trebuie neapărat să fie credincioasă în Dumnezeu – poți să vezi că există unii non-credincioși care, deși nu au fost aleși de Dumnezeu, au în mod obiectiv o umanitate decentă, în așa măsură încât calitatea umanității lor e chiar superioară umanității unora care cred în Dumnezeu. Tot așa cum unii

oameni religioși, care au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și cred în El de mulți ani, se gândesc întotdeauna să ceară bani de la biserică atunci când găzduiesc frați și surori și se plâng mereu fraților și surorilor că sunt săraci, în timp ce nutresc lăcomie după bani și lucruri. Când frații și surorile le dau ceva carne, legume, cereale și așa mai departe, pentru a le folosi cât timp sunt gazde, ei le păstrează în secret ca să le mănânce familia lor. Ce fel de oameni sunt aceștia? Este umanitatea lor bună sau rea? (Este rea.) Astfel de oameni sunt lacomi; le place să profite de alții și au un caracter josnic. Unii non-credincioși, care au acceptat direct lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, sunt foarte dispuși să găzduiască frații și surorile. Ei insistă să-și folosească banii pentru a-i găzdui și refuză banii bisericii. Oricât de mulți bani le dă biserica, ei nu folosesc niciun cent din aceștia și nici nu râvnesc la ei – îi economisesc pe toți și îi returnează mai târziu bisericii. Când frații și surorile cumpără lucruri pe care să le folosească în timp ce sunt gazde, ei le păstrează pe toate, pentru ca frații și surorile pe care îi găzduiesc să le folosească și să le mănânce. Odată ce au plecat acei frați și acele surori, ei depozitează aceste lucruri și le scot din nou numai data viitoare când unii frați și unele surori vin să stea la ei. În mintea lor există o distincție foarte clară și nu și-au însușit niciodată vreun lucru al bisericii. Cine i-a învățat asta? Nimeni nu le-a spus, deci de unde au știut ce să facă? Cum au fost capabili s-o facă? Majoritatea oamenilor nu sunt capabili să facă acest lucru, dar ei pot. Care este problema aici? Nu este o diferență de umanitate? Este o diferență de calitate a umanității și a moralei lor. Întrucât există o diferență între morala acestor două tipuri de oameni, există o diferență între atitudinile lor față de adevăr și lucruri pozitive? (Da, există.) Dintre aceste două tipuri de oameni, cărui tip îi va fi mai ușor să pătrundă în adevăr? Care tip e mai probabil să urmărească adevărul? E mai probabil ca oamenii cu o morală bună să

urmărească adevărul. Așa vedeți voi lucrurile? Nu le vedeți așa; nu faceți decât să aplicați orbește regulile, crezând că oamenii religioși care știu să recite cuvintele și doctrinele ar trebui să fie capabili să facă acest lucru și că non-credincioșii care de-abia au început să creadă în Dumnezeu, care încă nu sunt în stare să recite cuvintele și doctrinele, sunt incapabili să o facă. Totuși, realitatea este exact invers. Nu este greșit și ridicol să priviți oamenii și lucrurile în acest fel? Eu nu văd lucrurile astfel. Când interacționez cu oamenii, Mă uit în mod cuprinzător la atitudinea pe care o au față de diverse lucruri, în special la modul în care două tipuri diferite de oameni se comportă atunci când abordează aceeași situație și ce alegeri fac. Aceasta este o ilustrare mai bună a felului de umanitatea pe care o au. Care din aceste două abordări este mai corectă și mai obiectivă? Este mai corect să evaluezi o persoană pe baza naturii-esență pe care o are, mai degrabă decât pe baza acțiunilor sale exterioare. Dacă un om își bazează evaluarea pe punctele de vedere ale culturii tradiționale, luând acțiunile unei persoane dintr-o anumită situație și limitându-se la ele pentru a da un verdict și a ajunge la o concluzie în ceea ce o privește, este greșit și incorect față de acea persoană. Trebuie să facem o evaluare exactă, bazată pe calitatea umanității ei, a comportamentului ei, în ansamblu, și a căii pe care merge. Doar acest lucru este just și rezonabil și este, de asemenea, corect față de acea persoană.

Niciuna dintre afirmațiile despre conduita morală pe care le-am enumerat astăzi aici nu are nicio legătură cu spusele lui Dumnezeu și niciuna dintre ele nu este în acord cu adevărul. Indiferent cât de tradițională sau pozitivă ar fi o zicală, ea nu poate deveni adevărul. Zicalele despre conduita morală își au originea în lucruri promovate de cultura tradițională și nu au nimic de-a face cu adevărurile pe care Dumnezeu îi cere omului să le urmărească. Indiferent cât de bine vorbesc oamenii despre aceste diverse

zicale privind conduita morală a omului, cât de bine se ridică oamenii la standardul lor sau cât de ferm se agață de ele, asta nu înseamnă că aceste cuvinte sunt adevărul. Chiar dacă majoritatea oamenilor de pe pământ se agață de aceste lucruri și cred în ele, acestea nu vor deveni adevărul – la fel cum o minciună este tot o minciună, chiar dacă o spui de o mie de ori. Minciunile nu pot deveni niciodată adevărul. Minciunile sunt proiecții false care conțin uneltirile Satanei și, prin urmare, nu pot înlocui adevărul, cu atât mai puțin să devină adevărul. În același mod, diferitele cerințe pe care le propun oamenii cu privire la conduita morală nu pot deveni adevărul. Indiferent cât de mult sau cât de bine te agăți de ele, tot ceea ce spune asta despre tine este că ai o conduită morală bună în ochii omului – dar ai umanitate în ochii lui Dumnezeu? Nu neapărat. Dimpotrivă, dacă ai respectat foarte bine și îndeaproape toate aspectele și regulile conceptelor culturii tradiționale de bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate, te vei fi îndepărtat prea mult de adevăr. De ce? Pentru că ai privi oamenii și lucrurile, te-ai comporta și ai acționa conform acestor afirmații despre conduita morală și le-ai folosi drept criteriile tale. Este exact ca și cum ai înclina capul ca să te uiți la un ceas – perspectiva ta ar fi incorectă. Rezultatul final al acestui lucru ar fi că părerile tale despre oameni și lucruri, comportamentul și acțiunile tale nu ar avea nimic de-a face cu adevărul sau cerințele lui Dumnezeu și ai fi departe de calea lui Dumnezeu pe care ar trebui să o urmezi – s-ar putea chiar să alergi în direcția opusă și să acționezi într-un mod care-ți încalcă obiectivele. Cu cât te vei agăța mai mult de aceste zicale despre conduita morală și le vei prețui, cu atât mai mult Dumnezeu va fi scârbit de tine, cu atât mai departe vei fi de El și de adevăr și cu atât mai mult vei fi în opoziție cu Dumnezeu. Indiferent cât de corectă crezi că este una dintre aceste zicale despre conduita morală sau cât de mult te agăți de ea, asta nu înseamnă că practici

adevărul. Indiferent care dintre standardele comportamentale ale culturii tradiționale crezi că e corect și rezonabil, acesta nu reprezintă realitatea lucrurilor pozitive; categoric nu este adevărul și nici nu e în conformitate cu el. Te îndemn să te grăbești și să reflectezi asupra ta: de unde vine acest lucru de care te agăți? Are o bază în cuvintele lui Dumnezeu folosirea lui ca principiu și standard pentru evaluarea și formularea cererilor față de oameni? Are o bază în adevăr? Îți este clar care sunt consecințele practicării acestei cerințe a culturii tradiționale? Are vreo legătură cu adevărul? Ar trebui să discerni și să analizezi dacă nu contrazici adevărul, nu te împotrivești lui Dumnezeu și nu încalci adevărul, folosind această cerință a culturii tradiționale ca bază și criteriu pentru acțiunile tale și văzând-o ca pe un lucru pozitiv. Dacă te vei agăța orbește de opiniile și zicalele promovate de cultura tradițională, care va fi consecința? Dacă vei fi indus în eroare sau păcălit de aceste zicale, poți să-ți imaginezi care vor fi finalul și sfârșitul tău. Dacă privești oamenii și lucrurile din perspectiva culturii tradiționale, îți va fi greu să accepți adevărul. Nu vei putea niciodată să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. O persoană care înțelege adevărul ar trebui să disece diferitele aserțiuni și cerințe ale culturii tradiționale cu privire la conduita morală. Ar trebui să analizezi pe care dintre ele o prețuiești cel mai mult și de care te agăți mereu, care îți servești întotdeauna drept bază și criteriu pentru modul în care privești oamenii și lucrurile și cum te comporți și acționezi. Apoi, ar trebui să pui lucrurile de care te agăți alături de cuvintele și cerințele lui Dumnezeu pentru a face comparație și să vezi dacă aceste aspecte ale culturii tradiționale sunt în opoziție cu adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu sau dacă le contrazic. Dacă într-adevăr găsești o problemă, trebuie să diseci de îndată în ce privință, mai exact, sunt greșite și absurde aceste aspecte ale culturii tradiționale. Când aceste probleme îți vor fi clare, vei ști care este adevărul

și care este sofism; vei avea o cale de practică și vei fi în stare să alegi calea pe care ar trebui să mergi. Caută adevărul în acest fel și vei fi capabil să-ți redresezi metodele. Indiferent cât de standardizate sunt așa-zisele cerințe și zicale ale omenirii despre caracterul moral al oamenilor sau cât de mult se potrivesc gusturilor, perspectivelor, dorințelor și chiar intereselor maselor, acestea nu sunt adevărul. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l înțelegi. Și întrucât nu reprezintă adevărul, ar trebui să te grăbești să le tăgăduiești și să le abandonezi. De asemenea, trebuie să le diseci esența, precum și consecințele care apar din faptul că oamenii le trăiesc. Chiar pot acestea să-ți aducă o adevărată pocăință? Te pot ajuta cu adevărat să te cunoști? Te pot determina într-adevăr să trăiești asemănarea umană? Nu pot face niciunul dintre aceste lucruri. Te vor face doar să fii ipocrit și neprihănit de sine. Te vor face mai viclean și mai ticălos. Sunt unii care spun: „În trecut, când respectam aceste aspecte ale culturii tradiționale, ne simțeam oameni buni. Când alții au văzut cum ne comportam, au crezut că și noi eram oameni buni. Dar, de fapt, în inima noastră știm de ce fel de rău suntem capabili. Câteva fapte bune nu fac decât mascheze acest lucru. Dar dacă am renunța la comportamentele bune pe care ni le cere cultura tradițională, ce ar trebui să facem în schimb? Ce comportamente și manifestări vor aduce glorie lui Dumnezeu?” Ce părere ai despre această întrebare? Încă nu știu ei ce adevăruri ar trebui să practice aceia care cred în Dumnezeu? Dumnezeu a exprimat foarte multe adevăruri și sunt atât de multe adevăruri pe care oamenii ar trebui să le practice. Așadar, de ce refuzați să practicați adevărul și insistați să fiți falși oameni buni și ipocriți? De ce te prefaci? Sunt unii care spun: „Există multe aspecte bune ale culturii tradiționale! De exemplu: «Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește» – aceasta este o zicală minunată! Asta ar trebui să practice oamenii. Cum poți Tu să o dai la o parte? Și: «Aș încasa un glonț pentru un

prieten» – cât de loial și de eroic! Să ai un astfel de prieten îți înnobilează viața. Mai este, de asemenea, și zicala: «Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară.» Această zicală este atât de profundă și plină de cultură! Dacă nu ne lași să trăim după aceste zicale, atunci, potrivit căror lucruri ar trebui să trăim?" Dacă asta e ceea ce crezu, atunci toți anii pe care ți i-ai petrecut ascultând predici au fost irosiți. Nici măcar nu înțelegi că omul trebuie, cel puțin, să se comporte trăind conform standardelor conștiinței și rațiunii. Nu ai câștigat nici măcar un grăunte de adevăr și ai trăit acești ani în zadar.

Pe scurt, deși am enumerate aceste zicale din cultura tradițională despre conduita morală, scopul acestui fapt nu este doar să vă informeze că sunt noțiunile și închipuirile oamenilor și că vin de la Satana, și nimic mai mult. Este de a vă face să înțelegeți limpede că esența acestor lucruri e falsă, mascată și înșelătoare. Chiar dacă oamenii au aceste comportamente, asta nu înseamnă, în niciun caz, că trăiesc umanitatea normală. Mai degrabă, ei se folosesc de aceste comportamente false pentru a-și ascunde intențiile și scopurile și pentru a-și tăinui firile corupte și natura-esență. Drept urmare, oamenii devin din ce în ce mai buni la a se preface și a-i păcăli pe alții, fapt care, la rândul său, îi face să devină și mai corupți și răi. Standardele morale ale culturii tradiționale de care se agață omenirea coruptă sunt incompatibile cu adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu și nici nu sunt în concordanță cu vreunul dintre cuvintele pe care-i Dumnezeu pe oameni; între cele două lucruri nu există nicio legătură. Dacă încă te agăți de aspectele culturii tradiționale, atunci ai fost pe deplin indus în eroare și otrăvit. Dacă există vreo chestiune în care te agăți de cultura tradițională și îi respecți principiile și punctele de vedere, atunci te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, încalci adevărul și I te opui în acea privință. Dacă te agăți de oricare dintre aceste afirmații despre conduita

morală și te supui lor și le tratezi drept criteriu sau bază pentru modul în care percepi oamenii sau lucrurile, atunci aici ai săvârșit o eroare și, dacă judeci sau rănești oamenii într-o anumită măsură, ai săvârșit un păcat. Dacă insiști mereu să evaluezi pe toată lumea după standardele morale ale culturii tradiționale, atunci numărul de oameni pe care i-ai condamnat și nedreptățit va crește în continuare, iar tu cu siguranță Îl vei condamna pe Dumnezeu și I te vei împotrivi și atunci vei fi un arhipăcătos. Nu vedeți că întreaga omenire devine din ce în ce mai rea prin educația și condiționarea culturii tradiționale? Oare nu devine lumea mai întunecată? Cu cât o persoană aparține mai mult Satanei și diavolilor, cu atât mai mult e adorată; cu cât o persoană practică mai mult adevărul, este martoră pentru Dumnezeu și Îl mulțumește, cu atât mai mult va fi suprimată, exclusă, condamnată sau chiar ucisă prin răstignire. Nu este acesta un fapt? Mergând înainte, ar trebui să aveți des părtășie despre cele discutate astăzi. Dacă există lucruri pe care nu le înțelegeți după ce aveți părtășie despre ele, atunci lăsați-le deoparte pentru moment și aveți părtășie despre părțile pe care le puteți gestiona, până când le înțelegeți. Aveți părtășie despre aceste cuvinte până când vă sunt perfect clare și le înțelegeți pe deplin și apoi veți putea să practicați adevărul cu acuratețe și să pătrundeți în realitate. Când sunteți capabili să discerneți în mod clar dacă vreo zicală sau lucru este adevărul, sau dacă este cultura tradițională și nu adevărul, atunci veți avea mai multă cale prin care să pătrundeți în adevărul-realitate. În cele din urmă, veți fi înțeles adevărul numai atunci când veți fi capabili să înțelegeți fiecare adevăr pe care ar trebui să-l practicați prin părtășie și ați ajuns la un consens, când sunteți consecvenți în opiniile și înțelegerile voastre, când știți care lucruri sunt pozitive și care sunt negative, care lucruri vin de la Dumnezeu și care vin de la Satana, și ați avut părtășie asupra subiectului până când aceste lucruri v-au devenit clare și transparente. Apoi, alegeți

adevărurile-principii pe care ar trebui să le practicați. În acest fel, veți îndeplini standardele comportamentale pe care le-a stabilit Dumnezeu și, cel puțin, veți avea o oarecare asemănare umană. Dacă veți fi capabili să înțelegeți adevărul și să pătrundeți în realitate, atunci veți putea să trăiți pe deplin asemănarea umană. Numai atunci veți fi în deplină conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

5 martie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (6)

Vă amintiți despre ce conținut am avut părtășie la ultima noastră adunare? (Dumnezeu a avut mai întâi părtășie despre diferențele dintre ceea ce oamenii consideră drept comportamente bune, prin comparație cu trăirea umanității normale așa cum o cere Dumnezeu, și apoi a avut părtășie despre conduita morală a omului în cultura tradițională și a rezumat douăzeci și una de afirmații despre conduita morală a omului.) La ultima noastră adunare, am avut părtășie despre două subiecte. Mai întâi, am avut părtășie suplimentară pe tema comportamentului bun și apoi am avut puțină părtășie simplă, introductivă, despre caracterul, conduita și virtutea omului, fără a intra în multe detalii. Am avut deja părtășie de mai multe ori despre ce înseamnă să urmărești adevărul și am terminat părtășia privind toate comportamentele bune care au legătură cu urmărirea adevărului și care trebuiau expuse și disecate. Data trecută, am avut părtășie și despre câteva subiecte fundamentale referitoare la conduita morală a omului. În ciuda faptului că nu am dezvăluit și nici nu am analizat detaliat aceste afirmații privind conduita morală, am enumerat destul de multe exemple de afirmații diferite despre conduita morală a omului – douăzeci și una, ca să fiu exact. Aceste douăzeci și unu de exemple sunt, în esență, diversele afirmații pe care cultura tradițională chineză le insuflă oamenilor, care sunt dominate de ideile de bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate. De exemplu, am menționat diverse afirmații despre conduita morală a omului care au legătură cu loialitatea, dreptatea, decența și încrederea, precum și cu modul în care s-ar cuveni să acționeze bărbații, femeile, funcționarii și copiii și așa mai departe. Indiferent dacă aceste douăzeci și una de zicale sunt comprehensive sau atotcuprinzătoare, în orice caz, ele pot să reprezinte, în principiu, esența diverselor cerințe pe care cultura tradițională

chineză le propune privind conduita morală a omului, atât din perspectivă ideologică, cât și faptică. După ce am enumerat aceste exemple, ați meditat asupra lor și ați avut părtășie despre ele? (Am avut părtășie un pic despre ele în timpul adunărilor noastre și am constatat că este ușor să confundăm unele dintre aceste afirmații cu adevărul. De exemplu: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, precum și: „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, printre altele.) Alte zicale includ: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”, „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”, „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”, „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o” și așa mai departe. Cercetând atent, veți vedea că, în esență, majoritatea oamenilor își bazează comportamentul și evaluările privind propria conduită morală și cea a altora pe aceste afirmații despre conduita morală. Aceste lucruri există, într-o anumită măsură, în inima fiecărei persoane. Un motiv principal pentru aceasta îl reprezintă mediul social în care trăiesc oamenii și educația pe care o primesc de la guvernele lor, un altul se datorează educației pe care o primesc de la familiile lor și tradițiilor transmise de la strămoșii lor. Unele familii își învață copiii să nu își însușească niciodată banii găsiți pe jos, alte familii își învață copiii că trebuie să fie patrioți și că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, pentru că fiecare familie se bazează pe țara sa. Unele familii își învață copiii că: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță” și că nu trebuie să-și uite niciodată rădăcinile. Unii părinți folosesc afirmații clare pentru a-și învăța copiii despre conduita morală, în timp ce alții nu-și pot exprima clar ideile privind conduita morală, ci servesc drept model pentru copiii lor

și îi învață prin exemple, influențând și educând următoarea generație prin cuvintele și acțiunile lor. Printre aceste cuvinte și acțiuni se pot număra: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”, „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, precum și afirmații care sună mai pretențios, cum ar fi: „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant”, și așa mai departe. Temele și esența a ceea ce părinții îi învață pe copiii lor, în general, se încadrează în sfera conduitei morale impuse de cultura tradițională chineză. Primul lucru pe care profesorii îl spun elevilor când ajung la școală este că ar trebui să fie amabili cu ceilalți și să găsească plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, că nu ar trebui să-și însușească banii găsiți pe jos și că ar trebui să-și onoreze profesorii și să-și venereze învățăturile. Când elevii studiază proza chineză veche sau biografiile eroilor din antichitate, ei sunt învățați următoarele: „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați”, „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, „Nimeni nu ar trebui să ia obiectele găsite pe stradă” și așa mai departe. Toate aceste lucruri derivă din cultura tradițională. Și națiunile susțin și transmit aceste idei. În realitate, educația națională promovează mai mult sau mai puțin aceleași lucruri ca și educația familială – toate se învârt în jurul acestor idei din cultura tradițională. Ideile care derivă din cultura tradițională pătrund, practic, în toate cerințele legate de caracterul, virtutea, comportamentul uman și așa mai departe. Într-o privință, acestea cer ca oamenii să dea dovadă, în exterior, de etichetă și maniere, să acționeze și să se poarte într-un mod pe care ceilalți îl aprobă și să afișeze comportamente și acțiuni bune care să fie văzute de ceilalți, în timp ce ascund aspectele întunecate din

adâncul inimii lor. Într-o altă privință, acestea înnobilează atitudinile, comportamentele și acțiunile referitoare la modul în care cineva se comportă, abordează oamenii și gestionează problemele; la modul în care își tratează prietenii și familia; și la modul în care abordează diverse tipuri de oameni și lucruri, la nivelul conduitei morale, obținând astfel laude și respect din partea celorlalți. Cerințele impuse oamenilor de cultura tradițională se învârt, în principal, în jurul acestor lucruri. Fie că este vorba despre ideile pe care oamenii le susțin la o scară socială mai mare sau la o scară mai mică sau despre gândurile privind conduita morală pe care oamenii le promovează și le susțin în cadrul familiilor și cerințele care le sunt prezentate oamenilor în ceea ce privește comportamentul lor, în esență, toate acestea se încadrează în această sferă. Așadar, în rândul oamenilor, fie că este vorba despre cultura tradițională chineză, fie despre culturile tradiționale ale altor țări, inclusiv culturile occidentale, toate aceste idei despre conduita morală constă în lucruri pe care oamenii le pot realiza și gândi; sunt lucruri pe care oamenii le pot realiza pe baza conștiinței și rațiunii lor. Cel puțin, există unii oameni care pot să pună în practică o parte din conduita morală care li se cere. Aceste cerințe sunt limitate doar la caracterul moral, temperamentul și preferințele oamenilor. Dacă nu Mă crezi, te încurajez să analizezi cu atenție și să vezi care dintre aceste cerințe legate de conduita morală a oamenilor fac trimitere la firile lor corupte. Care dintre ele se referă la faptul că oamenii sunt scârbiți de adevăr, nu îl agreează și se împotrivesc lui Dumnezeu în esența lor? Care dintre aceste cereri are vreo legătură cu adevărul? Care dintre aceste cereri se poate ridica la nivelul adevărului? (Niciuna dintre ele.) Indiferent cum analizezi aceste cereri, niciuna dintre ele nu se poate ridica la nivelul adevărului. Niciuna dintre ele nu are nimic de-a face cu adevărul, niciuna dintre ele nu are nici cea mai mică legătură cu acesta. Până acum, cei care cred în

Dumnezeu de multă vreme, care au o oarecare experiență și care înțeleg un pic din adevăr, vor avea doar un minim de înțelegere adevărată a acestei chestiuni; dar majoritatea oamenilor încă înțeleg doar doctrine și sunt de acord cu această idee în teorie, în timp ce nu reușesc să atingă nivelul înțelegerii autentice a adevărului. De ce? Din cauza faptului că majoritatea oamenilor ajung să înțeleagă doar că aceste aspecte ale culturii tradiționale nu sunt în acord cu adevărul și nu au legătură cu el, comparând aceste reglementări din cultura tradițională cu cerințele și cuvintele lui Dumnezeu. Verbal, s-ar putea să recunoască întru totul că aceste lucruri nu au nimic de-a face cu adevărul, dar în adâncul inimii lor, aspirațiile lor, ceea ce aprobă, preferă și acceptă cu ușurință sunt, în esență, aceste idei care provin din cultura tradițională a umanității, dintre care unele sunt lucruri pe care țara lor le susține și le promovează. Oamenii le consideră lucruri pozitive sau le tratează ca pe adevăr. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) După cum puteți vedea, aceste aspecte ale culturii tradiționale s-au înrădăcinat adânc în inima omului și nu pot fi eradicate și dezrădăcinate într-un timp scurt.

Deși cele douăzeci și una de cereri privind conduita morală a omului pe care le-am enumerat sunt doar o parte a culturii tradiționale chineze, într-o anumită măsură, ele pot fi reprezentative pentru toate cerințele propuse de cultura tradițională chineză cu privire la conduita morală a omului. Fiecare dintre aceste douăzeci și una de afirmații este considerată de om un lucru pozitiv, nobil și corect, iar oamenii cred că aceste aserțiuni le permit să trăiască demn și că sunt un fel de conduită morală demnă de admirație și stimă. Deocamdată, vom lăsa deoparte zicalele relativ superficiale, cum ar fi să nu-ți însușești banii găsiți pe jos sau să găsești plăcere în a-i ajuta pe ceilalți și, în schimb, să vorbim despre conduita morală pe care omul o prețuiește deosebit de mult și pe care o consideră nobilă. De exemplu, să luăm zicala: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat

de sărăcie sau copleșit de forță" – cel mai simplu mod de a rezuma sensul acestei afirmații este că omul nu ar trebui să-și uite obârșia. Dacă o persoană are această conduită morală, atunci toată lumea va crede că are o personalitate atât de nobilă și că într-adevăr a „crescut din noroi, nepătată, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravagantă". Oamenii respectă foarte mult acest lucru. Faptul că îl respectă foarte mult înseamnă că aprobă și sunt de acord cu acest tip de afirmație. Și, desigur, îi admiră foarte mult pe cei care pot să pună în practică această conduită morală. Sunt mulți oameni care cred în Dumnezeu, dar tot aprobă cu adevărat aceste lucruri promovate de cultura tradițională și sunt dispuși să pună în practică acele comportamente bune. Acești oameni nu înțeleg adevărul: ei consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă să fii o persoană bună, să-i ajuți pe ceilalți oameni, să găsești plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, să nu înșeli și să nu rănești niciodată alți oameni, să nu urmărești lucruri lumești și să nu jinduiești după bogăție sau plăcere. În inima lor, toți sunt de acord că afirmația: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță" este corectă. Unii vor spune: „Dacă, înainte de a ajunge să creadă în Dumnezeu, cineva respectă deja conduita morală potrivit căreia: «Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță», dacă este o persoană minunată, bună, care nu își uită rădăcinile, atunci, după ce se va alătura credinței, va putea repede să obțină bucuria lui Dumnezeu. Unor astfel de oameni le este ușor să intre în Împărăția lui Dumnezeu – ei pot câștiga binecuvântările Lui." Când mulți oameni îi evaluează și îi privesc pe alții, ei nu le examinează esența pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului; în schimb, îi evaluează și îi privesc în funcție de cerințele culturii tradiționale legate de conduita morală a oamenilor. Din această perspectivă, nu este posibil ca oamenii care nu înțeleg adevărul să-l confunde cu lucruri pe care

omul le crede a fi bune și drepte? Nu e posibil să-i vadă pe cei pe care omul îi consideră buni drept cei pe care Dumnezeu îi crede a fi buni? Oamenii vor întotdeauna să-I impună lui Dumnezeu ideile lor – făcând acest lucru, nu comit ei o eroare de principiu? Nu jignește asta firea lui Dumnezeu? (Ba da.) Aceasta este o problemă foarte gravă. Dacă oamenii au într-adevăr rațiune, ar trebui să caute adevărul în chestiuni pe care nu pot să le priceapă, ar trebui să ajungă să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să nu declame cu nepăsare o grămadă de absurdități. În standardele și principiile lui Dumnezeu pentru evaluarea omului, există un rând care spune: „Cei care nu își uită rădăcinile sunt oameni buni și au caracteristicile unei persoane bune”? A spus Dumnezeu vreodată așa ceva? (Nu.) În cererile specifice pe care Dumnezeu le-a înaintat omului, a spus El vreodată: „Dacă ești sărac, nu trebuie să furi. Dacă ești bogat, nu trebuie să fii promiscuu din punct de vedere sexual. Când te confrunți cu intimidări sau amenințări, nu trebuie să te supui niciodată”? Conțin cuvintele lui Dumnezeu astfel de cerințe? (Nu.) Într-adevăr, nu conțin. Este destul de evident că afirmația: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță” este rostită de om – nu se conformează cerințelor pe care le are Dumnezeu de la om, este incompatibilă cu adevărul și, în principiu, nu este același lucru cu adevărul. Dumnezeu nu a cerut niciodată ca ființele create să nu-și uite rădăcinile. Ce înseamnă să nu-ți uiți rădăcinile? Îți voi da un exemplu: dacă strămoșii tăi au fost fermieri, trebuie să le prețuiești mereu amintirea. Dacă strămoșii tăi au fost meșteșugari, trebuie să continui practica acelui meșteșug și să o transmiți din generație în generație. Nici măcar după ce începi să crezi în Dumnezeu nu poți să uiți aceste lucruri – nu poți să uiți învățăturile sau meșteșugurile sau orice altceva ți-a fost transmis de strămoșii tăi. Dacă strămoșii tăi au fost cerșetori, atunci trebuie să păstrezi bâtele pe care le foloseau ca să bată câinii. Dacă strămoșii au

fost cândva nevoiți să supraviețuiască mâncând nutreț și plante sălbatice, atunci și descendenții lor trebuie să încerce să mănânce nutreț și plante sălbatice – adică să-și amintească durerile trecutului pentru a savura bucuriile prezentului, asta înseamnă să nu-și uite rădăcinile. Orice au făcut strămoșii tăi, trebuie să susții acel lucru. Nu-ți poți uita strămoșii doar pentru că ești bine educat și ai statut. Chinezii sunt foarte atenți la aceste lucruri. În inima lor, se pare că numai aceia care nu-și uită rădăcinile au conștiință și rațiune și că numai astfel de oameni pot să se comporte corect și să trăiască demn. Este corect acest punct de vedere? Se regăsește așa ceva în cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu nu a spus niciodată așa ceva. Deși omul ar putea să respecte foarte mult o sferă a virtuții și să aspire către aceasta, deși poate părea un lucru pozitiv, ceva care poate să reglementeze conduita morală a omului și să îi împiedice pe oameni să meargă pe calea răului și să devină depravați și deși este vehiculat printre oameni și acceptat de toți ca un lucru pozitiv, dacă îl comparați cu spusele lui Dumnezeu și cu adevărul, putem vedea din acest exemplu că aceste aserțiuni și gânduri din cultura tradițională sunt absolut absurde. Veți vedea că pur și simplu nu merită menționate, că nu au nici cea mai mică legătură cu adevărul și că sunt și mai departe de a fi cerințele și intențiile lui Dumnezeu. Pledând în favoarea acestor idei și opinii și propunând diverse afirmații cu privire la conduita morală a omului, oamenii nu fac nimic altceva decât să folosească anumite lucruri care transcend sfera gândirii omului, pentru a da dovadă de originalitate și noutate, pentru a-și etala măreția și corectitudinea și a-i face pe oameni să li se închine. Fie că este vorba de Orient sau de Occident, practic, toți oamenii gândesc la fel. Ideile și punctele de plecare ale cerințelor pe care oamenii le susțin și le propun cu privire la conduita morală a omului și scopurile pe care doresc să le atingă prin acestea sunt, în esență, aceleași. Deși oamenii din Occident nu au idei și puncte de vedere

specifice, precum: „Răsplătește răul cu bine” și „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește” pe care oamenii din Orient le scot în evidență, și, deși nu au zicale explicite, precum cele din cultura tradițională chineză, cultura lor tradițională este plină doar de aceste idei. Deși lucrurile despre care am avut părtășie și despre care am vorbit aparțin culturii tradiționale chineze, într-o anumită măsură și în esență, aceste aserțiuni și cerințe privind conduita morală reprezintă ideile dominante ale întregii omeniri corupte.

Astăzi, am avut în primul rând părtășie despre ce fel de influență negativă exercită cultura tradițională asupra oamenilor, prin aserțiunile și cerințele sale legate de conduita morală a omului. După ce înțeleg acest lucru, următorul cel mai important lucru pe care oamenii trebuie să-l înțeleagă este ce condiții are, de fapt, Dumnezeu, Domnul creației, pentru comportamentul moral al omenirii, ce a spus El în mod specific și care sunt cerințele pe care le-a propus. Aceasta este ceea ce omenirea trebuie să ajungă să înțeleagă. Am văzut acum clar cum cultura tradițională nu este câtuși de puțin mărturie pentru cerințele lui Dumnezeu față de om sau pentru cuvintele rostite de El și că oamenii nu au căutat adevărul cu privire la acest subiect. Și astfel, cultura tradițională a fost ceea ce oamenii au învățat mai întâi și ceea ce i-a dominat, a intrat în inimile lor și a ghidat felul în care omenirea a trăit de mii de ani. Acesta este principalul mod în care Satana a corupt omenirea. Recunoscând clar acest fapt, cel mai important lucru pe care oamenii trebuie să-l înțeleagă acum este care sunt cerințele pe care le are Domnul creației de la oamenii creați cu privire la umanitatea și moralitatea lor – sau, cu alte cuvinte, ce standarde există în legătură cu acest aspect al adevărului. În același timp, oamenii trebuie să înțeleagă care dintre următoarele lucruri e adevărul: cerințele propuse de cultura tradițională sau ceea ce Dumnezeu cere omenirii. Trebuie să

înțeleagă care dintre ele poate să-i purifice și să-i mântuiască pe oameni și să-i îndrume pe calea cea dreaptă în viață; și care dintre ele este un sofism, care poate să-i îndrume greșit pe oameni, să-i rănească, să-i orienteze pe calea greșită, într-o viață de păcat. Odată ce oamenii au acest discernământ, ei pot recunoaște că cerințele Domnului creației pentru omenire sunt perfect firești și justificate și că ele sunt principiile adevărului pe care oamenii ar trebui să le practice. În ceea ce privește aserțiunile despre conduita morală și standardele de evaluare din cultura tradițională care influențează urmărirea adevărului de către oameni și opiniile lor despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile lor, dacă ei pot să le discearnă puțin, să vadă dincolo de ele și să admită că sunt absurde în esență și să renunțe la ele din inimă, atunci unele dintre confuziile sau problemele oamenilor privind conduita morală pot fi înlăturate. Oare înlăturarea acestor lucruri nu ar reduce un număr rezonabil de obstacole și dificultăți cu care se confruntă oamenii pe calea urmăririi adevărului? (Ba da.) Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, sunt predispuși să confunde cu adevărul ideile general admise despre conduita morală, să le urmărească și să le respecte ca și cum ar fi adevărul. Acest lucru are un impact foarte mare asupra capacității oamenilor de a înțelege și practica adevărul, precum și asupra rezultatelor pe care le obțin în timp ce urmăresc adevărul ca să ajungă la transformarea firii. E un lucru pe care niciunul dintre voi nu și-ar dori să-l vadă; desigur, este ceva ce nici Dumnezeu nu vrea să vadă. Așadar, în ceea ce privește aceste afirmații, idei și puncte de vedere presupus pozitive despre conduita morală pe care omul le susține, oamenii trebuie mai întâi să le cunoască și să le discearnă clar pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului și să le vadă însăși esența și, astfel, să evalueze și să poziționeze exact aceste lucruri în adâncul inimii lor, după care pot să le dezgroape, încetul cu încetul, să le elimine și să le abandoneze. În viitor, de fiecare dată când

oamenii vor vedea acele afirmații presupus pozitive în conflict cu adevărul, ar trebui să aleagă mai întâi adevărul, și nu afirmațiile care sunt considerate pozitive în noțiunile omului, deoarece aceste afirmații presupus pozitive sunt doar opiniile omului și, de fapt, nu sunt în acord cu adevărul. Indiferent din ce perspectivă vorbim, scopul nostru principal în părtășia de astăzi despre aceste subiecte este să înlăturăm diferitele obstacole care apar în procesul de urmărire a adevărului de către oameni, în special incertitudinile care apar în mintea lor cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și criteriile adevărului. Aceste incertitudini înseamnă că, atunci când accepți și practici adevărul, nu poți să-ți dai seama care sunt zicalele despre conduita morală pe care le susține omenirea, care sunt cerințele lui Dumnezeu de la omenire și care dintre ele sunt adevăratele principii și criterii. Oamenii nu sunt lămuriți în privința acestor lucruri. De ce? (Pentru că ei nu înțeleg adevărul.) Într-o privință, este pentru că nu înțeleg adevărul. În alta, este pentru că le lipsește discernământul asupra aserțiunilor despre conduita morală făcute de cultura tradițională a umanității și încă nu pot să vadă esența acestora. În cele din urmă, într-o stare de confuzie, vei stabili că acele lucruri pe care le-ai învățat mai întâi și care sunt înrădăcinate în mintea ta sunt corecte; vei stabili că sunt corecte acele lucruri pe care toată lumea le recunoaște în general a fi drepte și corecte. Și apoi vei alege acele lucruri care îți plac, pe care le poți realiza și care sunt în concordanță cu gusturile și noțiunile tale; și vei aborda aceste lucruri, te vei agăța de ele și le vei respecta ca și cum ar fi adevărul. Ca urmare a acestui fapt, comportamentul și conduita oamenilor, precum și tot ceea ce urmăresc, aleg și de care se agață nu va avea nicio legătură cu adevărul – toate vor aparține comportamentelor umane și manifestărilor umane de moralitate care nu se încadrează în sfera adevărului. Oamenii abordează și se agață de aceste aspecte ale culturii tradiționale ca și cum ar fi adevărul, în timp ce împing la

o parte și ignoră adevărurile despre cerințele lui Dumnezeu privind comportamentul omului. Indiferent câte dintre comportamentele percepute de om ca fiind bune are o persoană, ea nu va obține niciodată aprobarea lui Dumnezeu. Acesta este cazul oamenilor care irosesc mult efort pentru lucruri din afara sferei adevărului. Mai mult decât atât, tratând drept adevăr aceste lucruri care derivă din om și care nu sunt în acord cu adevărul, oamenii s-au rătăcit deja. Oamenii au învățat mai întâi aceste aspecte ale culturii tradiționale și, astfel, sunt dominați de ele; aceste lucruri dau naștere la tot felul de opinii greșite înlăuntrul lor și provoacă mari dificultăți și tulburări pentru ei atunci când încearcă să înțeleagă și să practice adevărul. Toți oamenii cred că, dacă au comportamente virtuoase, Dumnezeu îi va aproba și că vor fi calificați să primească binecuvântările și făgăduința Lui, dar pot ei să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu atunci când nutresc această viziune și mentalitate? Cât de mare este obstacolul pe care îl reprezintă o asemenea mentalitate pentru purificarea și mântuirea oamenilor? Oare aceste închipuiri și noțiuni nu îi vor determina pe oameni să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu, să se răzvrătească împotriva Lui și să I se împotrivească? Nu acestea vor fi consecințele? (Ba da.) Am exprimat mai mult sau mai puțin semnificația părtășiei despre acest subiect; aceasta este ideea generală.

În continuare, vom diseca și analiza una câte una diferitele zicale din cultura tradițională chineză despre conduita morală și apoi vom ajunge la o concluzie asupra lor. În acest fel, toată lumea va avea o confirmare de bază și un răspuns în ceea ce le privește și toți vor avea, cel puțin, o înțelegere și o opinie relativ exactă cu privire la aceste zicale. Haideți să începem cu prima zicală: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos.” Care ar fi o explicație exactă a acestui proverb? (Dacă ridici ceva de pe jos, nu trebuie să-l iei și să pretinzi că-ți aparține. Se referă la un fel de moralitate bună și obicei

social.) Este ușor de realizat? (Este relativ ușor.) Pentru cei mai mulți oameni, este ușor de realizat – dacă iei ceva de jos, atunci, indiferent ce este, nu trebuie să-l păstrezi pentru tine, deoarece aparține altcuiva. Nu meriți să ai acel lucru și ar trebui să îl returnezi proprietarului său de drept. Dacă nu poți să-i găsești proprietarul de drept, ar trebui să-l predai autorităților – în orice caz, nu ar trebui să-l iei pentru tine. Toate acestea respectă ideea de a nu râvni la bunurile altora și de a nu profita de alții. Este o cerință impusă asupra comportamentului moral al omului. Care este scopul impunerii unei astfel de cereri asupra comportamentului moral al oamenilor? Atunci când oamenii au acest tip de conduită morală, ea are un impact bun și pozitiv asupra climatului social. Scopul insuflării unor astfel de idei oamenilor este de a-i împiedica să profite de alții, păstrându-și, astfel, propria conduită morală bună. Dacă fiecare persoană are acest tip de conduită morală bună, climatul social se va îmbunătăți și va ajunge la un nivel unde nimeni nu ar trebui să ia obiectele găsite pe stradă și nimeni nu este nevoit să-și încuie ușile noaptea. Cu acest tip de climat social, ordinea publică se va îmbunătăți, iar oamenii pot trăi mai liniștiți. Vor fi mai puține furturi și jafuri, mai puține conflicte și vendete; oamenii care trăiesc în acest tip de societate vor avea un sentiment de siguranță și o bunăstare generală sporită. „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” este o cerere propusă cu privire la conduita morală a oamenilor în mediile sociale și de viață. Scopul acestei cereri este de a proteja climatul social și mediul de viață al oamenilor. Este ușor de realizat acest lucru? Indiferent dacă oamenii pot sau nu să-l realizeze, cei care au propus această idee și cerere privind conduita morală a omului urmăreau să realizeze mediul social și de viață ideal la care oamenii tânjesc. Zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” nu are nicio legătură cu criteriile pentru comportamentul omului – este doar o cerere impusă conduitei morale a oamenilor ori de câte ori aceștia iau ceva de pe jos. Are

puțin de-a face cu esența omului. Au trecut deja mii de ani de când omenirea face această cerere cu privire la conduita morală a omului. Desigur, atunci când oamenii respectă această cerere, o țară sau o societate poate experimenta o perioadă în care au loc mai puține infracțiuni și poate să ajungă chiar în punctul în care oamenii nu sunt nevoiți să-și încuie ușile noaptea, în care nimeni nu ar trebui să ia obiectele găsite pe stradă și unde majoritatea oamenilor nu își însușesc banii găsiți pe jos. În aceste vremuri, climatul social, ordinea publică și mediul de viață vor fi toate relativ stabile și armonioase, dar acest climat și mediu social poate fi menținut doar temporar, sau pentru o perioadă, sau pentru un timp dat. Adică, oamenii nu pot să atingă sau să respecte acest tip de conduită morală decât în anumite medii sociale. De îndată ce mediul lor de viață se schimbă și vechiul climat social se destramă, este probabil ca morale precum „nu-ți însuși banii găsiți pe jos” să se schimbe, pe lângă transformările mediului social, ale climatului social și ale tendințelor sociale. Priviți cum, după ce marele balaur roșu a ajuns la putere, i-a indus în eroare pe oameni promovând tot felul de zicale pentru a asigura stabilitatea socială. În anii ‘80, a existat chiar și o melodie populară cu următoarele versuri: „Pe marginea drumului, am luat un cent de pe jos și i l-am dat unui ofițer de poliție. Ofițerul a luat centul și a dat din cap. Am spus cu bucurie: «Ne vedem mai târziu, domnule!»” Chiar și micul gest de a preda un cent a fost aparent demn de menționat și cântat – a fost o morală și un comportament social atât de „nobil”! Totuși, chiar așa a fost? Oamenii sunt capabili să predea un cent pe care îl găsesc unui ofițer de poliție, dar ar preda o sută sau o mie de yuani? Este greu de spus. Dacă o persoană ar vedea niște aur, argint sau obiecte prețioase sau ceva și mai valoros, nu și-ar putea controla lăcomia, monstrul ei lăuntric s-ar dezlănțui, iar ea ar fi în stare să-i rănească pe oameni și să le facă rău, să le însceneze altora lucruri și să-i prindă în capcană – ar fi

capabilă să fure, în mod activ, banii unei persoane și chiar să ucidă pe cineva. În acel moment, ce ar mai rămâne din buna cultură și morală tradițională a omului? Unde ar fi atunci criteriul moral de a „nu-ți însuși banii găsiți pe jos”? Ce ne arată acest lucru? Indiferent dacă oamenii au sau nu acest spirit și această conduită morală, cererea și zicala aceasta este doar ceva ce oamenii își imaginează, își doresc și ar vrea să poată realiza și atinge. În contexte sociale specifice și în medii potrivite, oamenii care au cât de cât conștiință și rațiune pot practica neînsușirea banilor găsiți pe jos, dar acesta este doar un comportament bun trecător, nu poate deveni criteriul comportamentului sau vieților lor. De îndată ce mediul social și contextul în care trăiesc acești oameni se schimbă, acest principiu și această conduită morală ideală conform noțiunilor omului vor fi foarte departe de oameni. Nu vor putea să le satisfacă dorințele și ambițiile și, desigur, vor putea și mai puțin să le limiteze faptele rele. Este doar un comportament bun trecător și o calitate morală relativ nobilă conform idealurilor omului. Când se ciocnește cu realitatea și cu interesul personal, când intră în conflict cu idealurile oamenilor, acest tip de morală nu poate înfrâna comportamentul oamenilor și nici nu le poate îndruma comportamentul și gândurile. În cele din urmă, oamenii vor decide să i se împotrivească, vor încălca această noțiune tradițională a moralității și își vor alege interesele proprii. Așadar, când vine vorba de morala care spune să „nu-ți însușești banii găsiți pe jos”, oamenii pot preda poliției un cent pe care-l iau de pe jos. Dar dacă găsesc o mie de yuani, zece mii de yuani sau o monedă de aur, vor mai preda aceste bunuri unui ofițer de poliție? Nu vor putea. Când beneficiul luării acelor bani depășește sfera a ceea ce poate realiza moralitatea omului, ei nu vor putea să-i predea poliției. Ei nu vor putea să pună în practică morala zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”. Așadar, „să nu-ți însușești banii găsiți pe jos” reprezintă umanitatea-esență a unei persoane? Nu poate deloc să-i

reprezinte umanitatea-esență. Este destul de evident că această cerere cu privire la conduita morală a omului nu poate fi folosită ca bază pentru a evalua dacă un om are sau nu umanitate și că nu poate servi drept criteriu pentru comportamentul omului.

Ar fi o modalitate exactă de a evalua moralitatea și caracterul unei persoane să analizăm, mai întâi, dacă își însușește sau nu banii găsiți pe jos? (Nu.) De ce nu? (Oamenii sunt incapabili să respecte cu adevărat această cerință. Dacă găsesc o mică sumă de bani sau un obiect cu o valoare neînsemnată, vor putea să le predea, dar dacă este ceva valoros, va fi mai puțin probabil să facă acest lucru. Dacă este un obiect foarte prețios, va fi și mai puțin probabil să-l predea – s-ar putea chiar să-l păstreze cu orice preț.) Vrei să spui că „nu-ți însuși banii găsiți pe jos" nu poate servi drept criteriu pentru evaluarea umanității oamenilor pentru că aceștia sunt incapabili să realizeze acest lucru. Așadar, dacă oamenii ar putea respecta această cerință, ar conta ea drept criteriu de evaluare a umanității lor? (Nu, nu ar conta.) De ce nu ar conta drept criteriu de evaluare a umanității oamenilor, chiar dacă oamenii ar putea să o respecte? (Abilitatea sau lipsa abilității unui om de a respecta zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" nu reflectă cu adevărat calitatea umanității lui. Nu are nimic de-a face cu cât de bună sau rea este umanitatea lui și nu este un criteriu pentru evaluarea umanității oamenilor.) Acesta este un mod de a înțelege problema. Faptul că o persoană nu-și însușește banii găsiți pe jos are puțin de-a face cu calitatea umanității sale. Așadar, dacă întâlniți un om care este într-adevăr capabil să nu-și însușească banii găsiți pe jos, cum îl veți vedea? Îl puteți considera o persoană care are umanitate, o persoană cinstită și care se supune lui Dumnezeu? Puteți să clasificați neînsușirea banilor găsiți pe jos ca standard pentru faptul de a avea umanitate? Ar trebui să avem părtășie despre această chestiune. Cine va vorbi despre asta? (Abilitatea cuiva de a nu-și însuși

banii găsiți pe jos este irelevantă pentru definirea umanității-esențe a acelei persoane. Esența sa este evaluată conform adevărului.) Ce altceva mai puteți spune? (Unii oameni sunt capabili să nu-și însușească banii găsiți pe jos, chiar și atunci când este o sumă mare de bani, sau fac multe alte astfel de fapte bune, dar au propriile scopuri și intenții. Vor să fie răsplătiți pentru acțiunile lor meritorii și să dobândească o reputație bună, așadar comportamentele lor externe bune nu pot determina calitatea umanității lor.) Altceva? (Să presupunem că o persoană este capabilă să nu-și însușească banii găsiți pe jos, dar abordează adevărul cu o atitudine potrivnică, scârbită de adevăr. Dacă o evaluăm pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, nu are umanitate. Așadar, este inexact să folosim acest standard pentru a judeca dacă un om are sau nu umanitate.) Unii dintre voi și-au dat deja seama că folosirea zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" pentru a evalua dacă un om are sau nu umanitate este greșită – nu sunteți de acord ca aceasta să fie folosită ca standard pentru a evalua dacă o persoană are sau nu umanitate. Acest punct de vedere este corect. Indiferent dacă un om este capabil să nu-și însușească banii găsiți pe jos, acest lucru are puțin de-a face cu principiile comportamentului său și cu calea pe care o alege. De ce spun asta? În primul rând, atunci când o persoană nu-și însușește banii găsiți pe jos, asta reprezintă doar un comportament trecător. Este greu să-ți dai seama dacă a făcut-o pentru că lucrul pe care l-a luat de pe jos nu avea nicio valoare sau pentru că alți oameni o priveau, iar ea și-a dorit să câștige laudele și stima lor. Chiar dacă acțiunea ei a fost neîntinată, este doar un tip de comportament bun și are puțină relevanță pentru ceea ce urmărește și pentru comportamentul ei. Cel mult, se poate spune doar că această persoană are într-o mică măsură un comportament bun și un caracter nobil. Deși acest comportament nu poate fi numit un lucru negativ, nu poate fi clasificat nici drept unul pozitiv, iar o persoană cu siguranță nu poate fi definită ca fiind

pozitivă doar pentru că nu-și însușește banii găsiți pe jos. Asta este pentru că nu are nicio legătură cu adevărul și nu are nimic de-a face cu cerințele lui Dumnezeu de la om. Unii spun: „Cum ar putea să nu fie un lucru pozitiv? Cum ar putea un comportament atât de nobil să nu fie considerat pozitiv? Dacă o persoană ar fi imorală și nu ar avea umanitate, ar fi capabilă să nu-și însușească banii găsiți pe jos?” Acesta nu este neapărat un mod exact de a pune problema. Un diavol este în stare să facă unele lucruri bune – așadar, ai spune că nu este un diavol? Unii regi demoni fac una sau două fapte bune pentru a-și face un renume și pentru a-și consolida locul în istorie – așadar, ai spune că sunt oameni buni? Nu poți să stabilești dacă un om are sau nu umanitate, sau dacă e bun sau rău caracterul lui, doar pe baza unui lucru bun sau rău pe care l-a făcut. Ca o evaluare să fie corectă, ar trebui să se bazeze pe comportamentul lui general și pe cunoașterea sau nu de către acesta a ideilor și opiniilor corecte. Dacă o persoană este în stare să returneze proprietarului său de drept un obiect foarte valoros pe care l-a găsit, aceasta arată doar că nu este lacomă și că nu râvnește la bunurile altora. Are acest aspect al bunei conduite morale, dar are vreo legătură cu comportamentul și atitudinea ei față de lucrurile pozitive? (Nu.) Este posibil ca unii oameni să nu fie de acord cu acest lucru și să considere această afirmație ca fiind puțin subiectivă și inexactă. Totuși, luând în considerare acest lucru dintr-o perspectivă diferită, dacă o persoană pierde ceva util, nu își va face multe griji pentru acel obiect? Așadar, indiferent ce obiect găsește o persoană, acela nu îi aparține și, prin urmare, nu ar trebui să îl păstreze. Indiferent dacă este un obiect material sau sunt bani, indiferent dacă este valoros sau fără valoare, nu îi aparține – deci nu este datoria ei să returneze obiectul proprietarului său de drept? Nu asta s-ar cuveni să facă oamenii? Care este valoarea promovării acestui lucru? Nu înseamnă asta să faci mult zgomot pentru nimic? Nu este exagerat să tratezi neînsușirea

banilor găsiți pe jos ca pe un fel de calitate morală nobilă și să o ridici într-un context înalt, spiritual? Chiar merită menționat acest comportament bun printre oamenii buni? Există foarte multe comportamente mai bune și mai înalte decât acesta, așa că neînsușirea banilor găsiți pe jos nu merită menționată. Cu toate acestea, dacă ar fi să propagi și să promovezi cu înflăcărare acest comportament bun în rândul cerșetorilor și hoților, ar fi potrivit și ar putea fi de folos. Dacă o țară promovează cu înflăcărare zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos", aceasta arată că oamenii de acolo sunt deja foarte răi, că țara este invadată de tâlhari și hoți și nu se poate păzi de ei. Așadar, singura ei soluție este promovarea și propagarea acestui tip de comportament pentru a rezolva problema. De fapt, acest comportament a fost dintotdeauna datoria oamenilor. De exemplu, dacă un om găsește cincizeci de yuani pe stradă și îi returnează cu ușurință proprietarului de drept, nu este gestul atât de nesemnificativ încât nici măcar nu merită menționat? Chiar trebuie lăudat? Este necesar să faci din țânțar armăsar și să elogiezi această persoană și chiar să o lauzi pentru conduita ei morală nobilă și onorabilă, doar pentru că a înapoiat banii persoanei care i-a pierdut? Nu este returnarea banilor pierduți proprietarului de drept doar un lucru normal și firesc? Nu este ceva ce s-ar cuveni să facă o persoană care are o rațiune normală? Chiar și un copilaș care nu înțelege morala socială ar fi capabil să facă asta, deci este cu adevărat necesar să facem atâta caz din asta? Este acest comportament într-adevăr demn de a fi ridicat la nivelul moralității omului? După părerea Mea, nu poate fi ridicat la acest nivel și nu este demn de laudă. Este doar un comportament bun trecător și nu are nicio legătură cu a fi cu adevărat o persoană bună, la un nivel fundamental. A nu-ți însuși banii găsiți pe jos este o chestiune foarte neînsemnată. Este ceva ce ar trebui să poată face orice persoană normală și oricine îmbracă pielea umană sau vorbește în limbaj uman. Este ceva ce oamenii pot face

dacă se străduiesc, nu au nevoie de un educator sau de un gânditor care să-i învețe să facă asta. Un copil de trei ani este capabil să facă acest lucru și totuși, gânditorii și educatorii l-au tratat ca pe o cerință crucială a conduitei morale a omului și, procedând așa, au făcut mult zgomot pentru nimic. Deși zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” este o afirmație care evaluează conduita morală a omului, nu se ridică, în mod fundamental, la nivelul evaluării existenței umanității sau moralității nobile la o persoană. Prin urmare, este atât inexact, cât și nepotrivit să folosiți zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” pentru a evalua calitatea umanității cuiva.

„Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” este cea mai superficială dintre cerințele culturii tradiționale privind conduita morală. Deși toate societățile umane au promovat și predat acest tip de idee, deoarece oamenii au firi corupte și din cauza predominării tendințelor rele ale omenirii, chiar dacă oamenii pot să pună în practică zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” sau să aibă o perioadă acest tip de conduită morală bună, asta nu schimbă faptul că firile corupte ale oamenilor le domină constant gândurile și purtările, în timp ce le domină și controlează și comportamentul și ceea ce urmăresc. Exemplele trecătoare de conduită morală bună nu au nicio legătură cu ceea ce caută o persoană și cu siguranță nu pot să schimbe faptul că o persoană adulează, admiră și urmează tendințe rele. Nu este așa? (Ba da.) Așadar, cântecul pe care îl cântau oamenii în trecut: „Pe marginea drumului, am luat un cent de pe jos”, nu este acum decât un cântec pentru copii. A devenit o amintire. Oamenii nici măcar nu pot să respecte comportamentul bun de bază de a nu-și însuși banii găsiți pe jos. Oamenii doresc să schimbe ceea ce urmărește omenirea și firile ei corupte promovând conduita morală bună și încearcă să oprească degradarea omenirii și degenerarea de zi cu zi a societății, dar, în cele din urmă, nu au reușit să atingă aceste obiective. Morala zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” poate exista doar în lumea

ideală a omului. Oamenii tratează această morală ca pe un fel de ideal, ca pe o aspirație la o lume mai bună. Această morală există în lumea spirituală a omului. Este un fel de speranță pe care omul o poziționează în viitorul lumii, dar este incompatibilă cu realitatea vieții umane și cu umanitatea reală a oamenilor. Este în contradicție cu principiile de comportament ale omului și căile pe care merg oamenii, cât și cu ceea ce urmăresc ei și ce ar trebui să aibă și să obțină. Este incompatibilă cu manifestările și efuziunile umanității normale și cu principiile relațiilor interpersonale și de gestionare a lucrurilor. Prin urmare, acest standard pentru judecarea conduitei morale a omenirii a fost dintotdeauna invalid, din antichitate și până în prezent. Această idee și opinie a zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” pe care o promovează omul este deosebit de lipsită de sens și majoritatea oamenilor o ignoră, deoarece nu poate schimba direcția comportamentului lor sau ceea ce urmăresc și, cu siguranță, nu poate schimba depravarea, egoismul, interesul personal al oamenilor sau tendința lor tot mai mare de a se grăbi spre rău. Cea mai superficială cerință a zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” a devenit o glumă amuzantă și satirică. Acum, nici măcar copiii nu vor să cânte: „Pe marginea drumului, am luat un cent de pe jos” – nu este nici măcar de departe plină de înțeles. Într-o lume plină de politicieni corupți, acest cântec a devenit foarte ironic. Realitatea, de care oamenii sunt perfect conștienți, este că o persoană poate preda poliției un cent pierdut, dar dacă ia de pe jos un milion de yuani, sau zece milioane de yuani, ar intra direct în buzunarul ei. Din acest fenomen, putem vedea că încercările oamenilor de a promova omenirii această cerință privind conduita morală au eșuat. Asta înseamnă că oamenii nu sunt capabili să pună în practică nici măcar cele mai simple comportamente bune. Ce înseamnă să nu fii capabil să pui în practică nici măcar cele mai simple comportamente bune? Înseamnă că oamenii nu sunt capabili să pună în practică nici măcar lucrurile simple pe

care ar trebui să le facă – de exemplu, să nu ia ce găsesc, dacă aparține altcuiva. Mai mult decât atât, când oamenii fac ceva greșit, nu spun nici măcar un cuvânt sincer despre asta, ar prefera să moară decât să-și recunoască greșeala. Nu pot nici măcar să se conformeze unui lucru atât de simplu ca a nu spune minciuni, așadar cu siguranță nu sunt potriviți să vorbească despre moralitate. Nici măcar nu doresc să aibă conștiință și rațiune, deci cum pot să vorbească despre moralitate? Funcționarii și cei cu autoritate își frământă creierii să găsească moduri de a stoarce și smulge mai mult profit de la alți oameni și să confiște lucruri care nu sunt ale lor. Nici măcar legea nu îi poate împiedica – de ce se întâmplă asta? Cum a ajuns omul în acest punct? Toate acestea sunt din cauza firilor satanice corupte ale oamenilor și a controlului și dominației pe care propria natură satanică o are asupra lor, ceea ce dă naștere tuturor comportamentelor amăgitoare și nocive. Acești ipocriți fac multe lucruri josnice și rușinoase sub masca „servirii poporului”. Oare nu și-au pierdut toată rușinea? În zilele noastre, sunt foarte mulți oameni ipocriți. Într-o lume unde oamenii răi sunt de necontrolat și cei buni sunt oprimați, o doctrină ca: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” este pur și simplu incapabilă să îngrădească firile corupte ale oamenilor și pur și simplu nu le poate transforma natura-esență, sau calea pe care merg.

Ați înțeles lucrurile pe care le-am spus în această părtășie despre subiectul: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”? Ce sens are zicala pentru oamenii corupți? Cum ar trebui cineva să înțeleagă această morală? („Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” nu are nicio legătură cu comportamentul oamenilor sau calea pe care merg ei. Nu poate schimba calea pe care merge acel om.) Așa este; nu e potrivit ca oamenii să evalueze umanitatea cuiva pe baza zicalei: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos.” Această zicală nu poate fi folosită pentru a măsura umanitatea unei persoane și, de asemenea, este

greșit să o folosești pentru a evalua principiile morale ale cuiva. Nu este altceva decât un comportament trecător al omului. Pur și simplu nu poate fi folosită pentru evaluarea esenței unei persoane. Oamenii care au propus zicala despre conduita morală: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” – acești așa-ziși gânditori și educatori sunt idealiști. Ei nu înțeleg umanitatea sau esența omului și nu pricep cât de depravat și corupt a devenit omul. Ca atare, această zicală despre conduita morală pe care o folosesc ei este foarte deșartă, este pur și simplu impracticabilă și nu se potrivește circumstanțelor reale ale omului. Această zicală despre conduita morală nu are nici cea mai mică legătură cu esența omului sau cu diferitele firi corupte pe care le manifestă oamenii, sau cu noțiunile, opiniile și comportamentele cărora le-ar putea da naștere oamenii în timp ce sunt dominați de firi corupte. Acesta este un aspect. Un alt aspect este că neînsușirea banilor găsiți pe jos este ceva ce ar trebui să facă o persoană normală. De exemplu, părinții tăi ți-au dat naștere și te-au crescut, dar când erai încă ignorant și imatur, tot ce făceai era să le ceri părinților mâncare și haine. Totuși, odată ce te-ai maturizat și ai căpătat o mai bună înțelegere a lucrurilor, ai știut în mod natural să îți iubești mult părinții, să eviți să îi îngrijorezi sau să îi superi, să încerci să nu le sporești poverile sau suferința și să faci tot ce ești capabil de unul singur. Ai ajuns în mod natural să înțelegi lucrurile acestea și nu a fost nevoie de cineva care să te învețe. Ești o persoană, ai conștiință și rațiune, deci ești capabil și ar trebui să faci aceste lucruri – nimic din toate acestea nu merită măcar să fie menționat. Ridicând zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” la nivelul caracterului moral nobil, oamenii fac din țânțar armăsar și duc lucrurile puțin prea departe; acest comportament nu ar trebui să fie definit astfel, nu-i așa? (Ba da.) Ce se poate învăța din asta? Să faci ceea ce ar trebui să faci și să poți să o faci în sfera umanității normale este un semn al unei persoane care are o umanitate normală. Asta înseamnă că, dacă o

persoană are o rațiune normală, ea poate să facă acele lucruri la care s-ar gândi oamenii cu umanitate normală și și-ar da seama că ar trebui să o facă – nu este acesta un fenomen foarte normal? Dacă faci ceva ce oricine cu umanitate normală poate să facă, se poate numi cu adevărat o conduită morală bună? Este necesar să o încurajăm? (Nu, nu este necesar.) Chiar se consideră drept umanitate nobilă? Se consideră ca având umanitate? (Nu.) Afișarea unor asemenea comportamente nu ridică pe cineva la nivelul de a avea umanitate. Dacă spui că o persoană are umanitate, înseamnă că perspectiva și postura din care privește problemele este relativ pozitivă și activă, la fel cum sunt căile și metodele ei de a se ocupa de ele. Care este unul dintre semnele caracterului pozitiv și activ? Faptul că acea persoană are o conștiință și un simț al rușinii. Un alt semn al caracterului pozitiv și activ este simțul dreptății. S-ar putea ca această persoană să aibă unele obiceiuri rele, cum ar fi să se ducă la culcare și să se trezească târziu, să facă mofturi la mâncare sau să prefere mâncăruri cu arome puternice, dar pe lângă aceste obiceiuri rele, ea are anumite calități bune. Va avea principii și limite când va veni vorba despre comportamentul și acțiunile ei; ar avea un simț al rușinii și al dreptății; va avea mai multe trăsături pozitive și mai puține din cele negative. Dacă ar putea să accepte și să practice adevărul ar fi și mai bine și i-ar fi mai ușor să pornească pe calea urmăririi adevărului. Dimpotrivă, dacă o persoană iubește răul, caută faima, profitul și poziția socială, dacă adoră banii, iubește să ducă o viață de lux și e fericită să-și piardă vremea căutând plăceri, atunci perspectiva din care privește oamenii și lucrurile și concepția despre viață și sistemul de valori vor fi negative și obscure, iar ea va fi lipsită de simțul rușinii și al dreptății. Acest gen de persoană nu va avea umanitate și, cu siguranță, nu-i va fi ușor să accepte adevărul sau să obțină mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un principiu simplu pentru evaluarea oamenilor. O evaluare a conduitei morale a unei

persoane nu este un standard după care să evaluezi dacă are umanitate. Ca să evaluezi dacă o persoană este bună sau rea, trebuie să o judeci pe baza umanității, nu a conduitei sale morale. Conduita morală tinde să fie superficială și este influențată de climatul social, trecutul și mediul unei persoane. Unele abordări și manifestări se schimbă constant, deci este greu să stabilești calitatea umanității unei persoane bazându-te doar pe conduita ei morală. De exemplu, o persoană poate să respecte foarte mult principiile morale sociale și regulile oriunde merge. Ar putea să dea dovadă de înfrânare în tot ceea ce face, să respecte legile guvernului și să se abțină să facă scandal în public sau să încalce interesele altor persoane. Ar putea fi și respectuoasă și săritoare și să îi pese de tineri și bătrâni. Faptul că această persoană are atât de multe trăsături bune înseamnă că trăiește umanitatea normală și că este o persoană bună? (Nu.) O persoană poate să pună foarte bine în practică zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, ar putea să se conformeze consecvent acestei morale pe care omenirea o promovează și o susține, dar cum este umanitatea ei? Faptul că nu-și însușește banii găsiți pe jos nu spune nimic despre umanitatea ei – această conduită morală nu poate fi folosită ca să evaluezi dacă umanitatea ei este bună sau rea. Așadar, cum ar trebui să fie măsurată umanitatea ei? Trebuie să dai la o parte ambalajul acestei conduite morale și să îndepărtezi comportamentele și conduita morală pe care oamenii le consideră bune, iar acesta e minimul necesar pe care orice persoană cu umanitate normală este capabilă să îl obțină. Apoi, analizează cele mai importante manifestări ale ei, cum ar fi principiile comportamentului ei și limitele pe care nu le-ar încălca în comportamentul ei, cât și atitudinea sa față de adevăr și Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a-i vedea umanitatea-esență și natura lăuntrică. A privi oamenii în acest fel este oarecum obiectiv și precis. Acesta va fi finalul discuției noastre despre morala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”. Ați înțeles toți această

părtășie? (Da.) Deseori, Mă îngrijorez că nu ați înțeles cu adevărat ce am spus, că pricepeți doar un pic de doctrină în privința asta, dar că nu înțelegeți încă părțile legate de esența ei. Așadar, nu pot decât să mai dezvolt puțin ideea. Mă voi liniști doar când Mi se va părea că ați înțeles. Cum Îmi pot da seama că ați înțeles? Când văd bucurie pe chipurile voastre, probabil că ați înțeles ce spun. Dacă pot obține asta, atunci merită să mai vorbesc puțin despre acest subiect.

Mi-am încheiat mai mult sau mai puțin părtășia despre zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos." Deși nu v-am spus direct cum este această morală în contradicție cu adevărul sau de ce nu poate fi ridicată la nivelul lui, sau care sunt cererile lui Dumnezeu pentru comportamentul și conduita morală a oamenilor, nu am acoperit toate aceste aspecte? (Ba da.) Promovează casa lui Dumnezeu morale precum: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos"? (Nu.) Așadar, cum privește casa lui Dumnezeu această zicală? Puteți împărtăși ceea ce înțelegeți. („Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" este doar ceva ce oricine cu umanitate normală se cuvine să respecte și să facă, deci această zicală nu trebuie să fie promovată. De asemenea: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" este doar o manifestare a moralității omului, nu are legătură cu principiile comportamentului oamenilor, cu opiniile pe care le au despre ceea ce urmăresc și căile pe care merg ei sau calitatea umanității lor.) Este conduita morală un semn al umanității? (Nu este un semn al umanității. Unele aspecte ale conduitei morale sunt doar lucruri pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui să le aibă.) Atunci când casa lui Dumnezeu vorbește despre umanitate și discernerea oamenilor, o face în contextul major al urmăririi adevărului. În general vorbind, casa lui Dumnezeu nu va evalua cum este conduita morală a unei persoane – cel puțin, nu va evalua dacă o persoană este capabilă să respecte zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos." Casa lui Dumnezeu nu va cerceta asta. În schimb, va analiza calitatea

umanității acelei persoane, dacă iubește lucrurile pozitive și adevărul și ce fel de atitudine are față de adevăr și Dumnezeu. E posibil ca o persoană să nu-și însușească banii găsiți pe jos dacă este într-o societate laică, dar dacă nu protejează deloc interesele casei lui Dumnezeu după ce devine credincioasă – dacă este capabilă să fure, să risipească sau chiar să vândă ofrandele când i se oferă șansa să le gestioneze – dacă este capabilă să facă tot felul de lucruri rele, ce este ea? (Este o persoană rea.) Nu ia niciodată atitudine ca să protejeze interesele casei lui Dumnezeu când apar probleme. Nu există asemenea oameni? (Ba da.) Așadar, ar fi potrivit să folosiți zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” ca să îi evaluați umanitatea? Nu ar fi potrivit. Unii oameni spun: „Cândva, era o persoană bună. Avea un caracter moral nobil și toți o acceptau. Așadar, de ce s-a schimbat după ce a venit în casa lui Dumnezeu?” S-a schimbat ea cu adevărat? Adevărul este că nu s-a schimbat. Avea, întrucâtva, o conduită morală și un comportament bun, dar, în afară de asta, aceasta a fost întotdeauna umanitatea-esență a acelei persoane – asta nu s-a schimbat deloc. Oriunde merge, întotdeauna se comportă așa. Doar că, înainte, oamenii o evaluau folosind criteriul conduitei morale, în loc să folosească adevărul ca să îi judece umanitatea. Oamenii cred că s-a schimbat oarecum, dar, de fapt, nu s-a schimbat. Unii spun: „Înainte nu era așa.” Înainte nu era așa deoarece nu s-a mai înfruntat cu situațiile acestea și nu s-a mai aflat în acest tip de mediu. Mai mult, oamenii nu înțelegeau adevărul și erau incapabili să o discearnă. Care este consecința fundamentală a faptului că oamenii îi privesc și-i judecă pe ceilalți bazându-se pe comportamentul bun al acestora, și nu pe umanitatea-esență pe care aceia o au? Nu doar că oamenii vor fi incapabili să îi vadă clar pe alții, dar vor fi și orbiți și induși în eroare de conduita morală bună a celorlalți. Când oamenii nu pot să-i vadă clar pe ceilalți, vor avea încredere în cine nu trebuie, îi vor promova și desemna pe acei oameni și vor fi induși

în eroare și înșelați de alții. Unii conducători și lucrători fac frecvent greșeala asta când aleg și desemnează oameni. Sunt orbiți de oamenii care, în exterior, au unele comportamente bune și o conduită morală bună, și le rânduiesc să preia o lucrare importantă sau să păstreze câteva obiecte importante. Drept urmare, ceva decurge greșit și provoacă unele pierderi casei lui Dumnezeu. De ce a decurs ceva greșit? A decurs greșit deoarece conducătorii și lucrătorii nu au putut să vadă cu adevărat natura-esență a acestor oameni. De ce au fost incapabili să le vadă cu adevărat natura-esență? Deoarece acești conducători și lucrători nu înțeleg adevărul și sunt incapabili să evalueze și să discearnă oamenii. Ei nu pot să vadă cum e natura-esență a oamenilor și nu știu ce fel de atitudine au oamenii față de Dumnezeu, de adevăr și de interesele casei lui Dumnezeu. De ce se întâmplă asta? Deoarece acești conducători și lucrători privesc oamenii și lucrurile din perspectiva greșită. Îi privesc pe oameni doar pe baza noțiunilor și închipuirilor umane; nu le privesc esența conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii – în schimb, ei privesc oamenii pe baza conduitei lor morale și a comportamentelor și manifestărilor lor exterioare. Din cauza faptului că opiniile lor despre oameni sunt lipsite de principii, ei au avut încredere în oamenii nepotriviți, au desemnat oameni nepotriviți și, în consecință, au fost orbiți, înșelați și folosiți de acei oameni și, în cele din urmă, interesele casei lui Dumnezeu au avut de suferit. Acestea sunt consecințele incapacității de a percepe oamenii sau de a-i vedea așa cum sunt. Așadar, când cineva vrea să urmărească adevărul, prima lecție pe care trebuie să o învețe este cum să discearnă și să privească oamenii – durează mult să înveți această lecție și este una dintre cele mai importante lecții pe care trebuie să o învețe oamenii. Dacă vrei să vezi clar o persoană și să înveți să o identifici, trebuie mai întâi să înțelegi ce standarde folosește Dumnezeu ca să evalueze oamenii, ce gânduri și opinii

false controlează și domină felul în care oamenii îi privesc și-i evaluează pe ceilalți și dacă se opun standardelor folosite de Dumnezeu ca să evalueze oamenii și cum li se opun. Se bazează pe cerințele lui Dumnezeu metodele și criteriile după care evaluezi oamenii? Se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu? Au o bază în adevăr? Dacă nu, iar tu te bazezi în întregime pe experiențele și închipuirile tale ca să îi evaluezi pe alții, sau dacă mergi atât de departe încât să îți bazezi evaluările pe moravurile sociale care sunt promovate în societate, sau pe ce observi cu ochii tăi, atunci persoana pe care încerci să o discerni va rămâne neclară pentru tine. Nu vei putea să o vezi așa cum este. Dacă îți pui încrederea în ea și îi atribui îndatoriri, îți vei asuma un anumit risc și, inevitabil, va exista posibilitatea ca asta să cauzeze pagube ofrandelor lui Dumnezeu, lucrării bisericii și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Să discerni oamenii este prima lecție pe care trebuie să o înveți dacă vrei să urmărești adevărul. Bineînțeles, este și unul dintre cele mai simple aspecte ale adevărului pe care ar trebui să îl aibă oamenii. A învăța să-i discerni pe oameni este inseparabil de subiectul părtășiei de astăzi. Trebuie să poți să discerni între conduita morală bună a omului și calitățile și lucrurile pe care ar trebui să le aibă o persoană cu umanitate normală. Este foarte important să poți să discerni între aceste două lucruri. Doar atunci vei putea să recunoști și să percepi exact esența unei persoane și, în cele din urmă, să stabilești cine are umanitate și cine nu. Cu ce trebuie, mai întâi, să fie cineva înzestrat ca să discearnă aceste lucruri? Trebuie să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, cât și acest aspect al adevărului, și să ajungă în punctul în care să privească oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul lor. Nu este acesta un adevăr-principiu pe care ar trebui să îl practice și să îl aibă o persoană în timp ce urmărește adevărul? (Ba da.) Așadar, este imperativ ca noi să avem părtășie despre aceste subiecte.

Tocmai am avut părtășie despre prima zicală: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, care este în mod clar un fel de conduită morală umană. Este un tip de caracter moral și de comportament trecător care lasă o impresie bună oamenilor, dar, din păcate, nu poate servi drept standard după care să se evalueze dacă un om are sau nu umanitate. Cea de-a doua zicală: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” este la fel. Pe baza formulării afirmației, e limpede că acest lucru este, de asemenea, ceva ce oamenii apreciază și consideră a fi un comportament bun. Cei care afișează acest comportament bun sunt foarte respectați ca oameni care au o conduită morală bună și un caracter nobil – în concluzie, sunt considerați oameni care găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți și au un caracter moral excelent. „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” are unele asemănări cu: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos.” Este, de asemenea, un comportament bun care apare la oameni în anumite climate sociale. Sensul propriu al zicalei: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” este să găsești plăcere în a-i sprijini pe alți oameni. Nu înseamnă că este de datoria cuiva să-i ajute pe oameni – zicala nu este: „E responsabilitatea ta să-i ajuți pe ceilalți”, ci: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți.” Din aceasta, putem vedea ce îi motivează pe oameni să-i ajute pe ceilalți. Nu o fac de dragul altor oameni, ci, mai degrabă, pentru ei înșiși. Oamenii sunt plini de griji și durere, așa că găsesc pe alții care au nevoie de ajutor și le oferă milă și sprijin; ei dau o mână de ajutor și fac orice lucruri bune sunt capabili să facă pentru a se simți fericiți, mulțumiți, împăcați și bucuroși și pentru a-și umple zilele de sens, astfel încât să nu se simtă atât de pustiiți și neliniștiți – își îmbunătățesc conduita morală pentru a-și atinge scopul de a purifica și înălța sfera inimii și minții lor. Ce fel de comportament este acesta? Dacă priviți oamenii care găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți din perspectiva acestei explicații, atunci ei nu sunt oameni buni. Cel puțin, nu sunt motivați de moralitatea, conștiința sau umanitatea

lor să facă ceea ce ar trebui să facă sau să-și îndeplinească responsabilitățile sociale și familiale; mai degrabă, îi ajută pe oameni ca să obțină plăcere, consolare spirituală, confort emoțional și ca să trăiască fericiți. Ce părere ar trebui să avem despre acest tip de conduită morală? Dacă vă uitați la natura ei, este chiar mai gravă decât zicala: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, care, cel puțin, nu are un aspect egoist. Așadar, cum rămâne cu: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”? Cuvântul „plăcere” înseamnă că acest comportament conține elemente de egoism și intenții josnice. Nu este vorba despre a-i ajuta pe oameni de dragul lor sau de a aduce o ofrandă dezinteresată, ci de a face asta de dragul propriei plăceri. Acest lucru pur și simplu nu merită încurajat. De exemplu, să spunem că vezi o persoană în vârstă căzând pe un drum principal și te gândești: „M-am simțit cam prost zilele astea. Această persoană în vârstă care cade este o oportunitate grozavă – am de gând să găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți!” Te duci și ajuți persoana în vârstă să se ridice, iar când se ridică în picioare, te laudă, zicând: „Chiar ești o persoană bună, puștiule. Să fii în siguranță, fericit, și să ajungi la o vârstă înaintată!” Te copleșește cu aceste cuvinte plăcute și, după ce le auzi, toate grijile tale dispar și te simți mulțumit. Crezi că este bine să ajuți oamenii și hotărăști ca, în timpul tău liber, să mergi pe străzi și să ajuți să se ridice în picioare pe oricine cade. Oamenii afișează unele comportamente bune sub influența acestui tip de gândire, iar societatea umană a clasificat acest lucru drept tradiția frumoasă de a găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți și ca pe un fel de caracter moral nobil care transmite mai departe această tradiție importantă. Subînțelesul faptului de a găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți este că, de obicei, aceia care ajută se consideră a fi culmea moralității. Se prezintă ca mari filantropi și, cu cât oamenii îi laudă mai mult, cu atât sunt mai dispuși să ajute, să facă acte de caritate și mai multe lucruri pentru alții. Asta le satisface dorința de a fi eroi și salvatori ai

omenirii, precum și dorința lor de a obține un fel de mulțumire din faptul că alți oameni au nevoie de ei. Nu toți oamenii vor să simtă că e nevoie de ei? Când oamenii simt că alții au nevoie de ei, cred că sunt deosebit de utili și că viața lor are sens. Nu este doar un fel de căutare a atenției? Căutarea atenției este singurul lucru care le aduce oamenilor plăcere – este modul lor de viață. De fapt, indiferent din ce perspectivă privim problema găsirii plăcerii în a-i ajuta pe ceilalți, nu este un standard pentru evaluarea moralității omului. Adesea, actul de a găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți necesită, de fapt, doar cel mai mic efort. Dacă ești dispus să o faci, atunci îți vei fi îndeplinit responsabilitatea socială; dacă nu ești dispus să o faci, nimeni nu te va trage la răspundere și nu vei deveni subiectul condamnării publice. Când vine vorba de comportamentele bune pe care omul le laudă, poți alege să le practici sau să te abții de la a face asta, oricare din cele două variante e bună. Nu este nevoie să-i constrângi pe oameni cu această zicală sau să-i faci să învețe cum să găsească plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, deoarece este, în sine, doar un comportament bun trecător. Indiferent dacă un om este motivat de dorința de a-și îndeplini responsabilitatea socială sau dacă practică acest comportament bun din simțul virtuții civice, care va fi rezultatul final? Doar își va satisface dorința de a fi o persoană bună și de a întruchipa spiritul lui Lei Feng în acel moment; va obține o oarecare plăcere și confort din acest lucru și, prin urmare, va ridica sfera gândirii lui la un nivel superior. Asta e tot. Aceasta este esența a ceea ce face. Așadar, care a fost înțelegerea voastră privind zicala: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, înainte de această părtășie? (Înainte, eu nu am recunoscut intențiile egoiste și disprețuitoare din spatele acestui lucru.) Gândește-te la un scenariu în care ai datoria de a face ceva, o responsabilitate de la care nu trebuie să te sustragi, ceva destul de dificil, și în care trebuie să înduri puțină suferință, să renunți la unele lucruri și să plătești un preț pentru a o

îndeplini, dar în care ești oricum capabil să îndeplinești această responsabilitate. Nu te vei simți atât de mulțumit în timp ce o faci și, după ce vei plăti un preț și vei îndeplini această responsabilitate, rezultatele muncii tale nu îți vor aduce nicio plăcere sau confort, dar pentru că a fost responsabilitatea și datoria ta, ai făcut-o oricum. Dacă am compara acest lucru cu găsirea plăcerii în a-i ajuta pe ceilalți, care arată mai multă umanitate? (Oamenii care își îndeplinesc responsabilitățile și îndatoririle au mai multă umanitate.) A găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți nu reprezintă îndeplinirea unei responsabilități – este doar o cerință privind conduita morală și responsabilitățile sociale ale oamenilor, care există în anumite contexte sociale; provine din opinia populară, morala socială sau chiar din legile unei țări și servește pentru a evalua dacă o persoană are sau nu moralitate și calitatea umanității sale. Cu alte cuvinte: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți" este doar o zicală care limitează comportamentul oamenilor, pe care societatea umană a propus-o pentru a eleva sfera gândirii omului. Acest tip de zicală este folosită doar pentru a-i determina pe oameni să pună-n practică niște comportamente bune, iar standardele de evaluare a acestor comportamente bune sunt morala socială, opinia publică sau chiar legea. De exemplu, dacă vezi un om care are nevoie de ajutor într-un spațiu public și tu ești prima persoană care ar trebui să-l ajute, dar nu o faci, ce vor crede ceilalți despre tine? Te vor certa pentru lipsa ta de maniere – nu asta înțelegem prin opinia publică? (Ba da.) Așadar, ce este morala socială? Este reprezentată de lucruri și obiceiuri pozitive și pline de optimism pe care societatea le promovează și le încurajează. Firește, acestea includ o mulțime de cerințe specifice, de exemplu: să sprijini persoanele vulnerabile, să dai o mână de ajutor atunci când alții întâmpină dificultăți și nu doar să stai cu mâinile-n sân. Se presupune că oamenii trebuie să practice acest tip de conduită morală; asta înseamnă să aibă morală socială. Dacă vezi pe cineva

suferind și închizi ochii, ignori acel om și nu faci nimic, atunci îți lipsește morala socială. Așadar, care sunt cerințele impuse de lege pentru conduita morală a omului? China este un caz special în acest sens: legea chineză nu are nicio prevedere explicită privind responsabilitățile sociale și morala socială. Oamenii învață puțin despre aceste lucruri din educația primită în familie, din educația școlară și din ceea ce aud și observă în societate. În schimb, în țările occidentale, aceste lucruri sunt consacrate prin lege. De exemplu, dacă vezi că un om a căzut pe drum, ar trebui cel puțin să te duci la el și să-l întrebi: „Ești bine? Ai nevoie de ajutor?" Dacă acea persoană răspunde: „Sunt bine, mulțumesc", atunci nu trebuie să o ajuți, nu ți se cere să îndeplinești această responsabilitate. Dacă spune: „Am nevoie de ajutor, te rog", atunci trebuie să o ajuți. Dacă nu o vei ajuta, vei răspunde legal pentru asta. Aceasta este o cerință specială pe care anumite țări o propun cu privire la conduita morală a oamenilor; impun această cerință oamenilor prin prevederi explicite în legile lor. Aceste cerințe impuse conduitei morale a oamenilor de către opinia publică, morala socială și chiar de către lege sunt limitate doar la comportamentul oamenilor, iar aceste criterii comportamentale de bază sunt standardele după care este evaluată conduita morală a unei persoane. La suprafață, aceste standarde morale par să evalueze comportamentul oamenilor – cu alte cuvinte, dacă oamenii și-au îndeplinit sau nu responsabilitățile sociale – dar, în esență, evaluează calitatea lăuntrică a oamenilor. Fie că este vorba de opinia publică, de morala socială sau de lege, aceste lucruri doar evaluează sau emit cerințe cu privire la ceea ce fac oamenii, iar aceste evaluări și cerințe sunt limitate la comportamentul oamenilor. Ele judecă atât calitatea, cât și conduita morală a unei persoane pe baza comportamentului acelei persoane – acesta este scopul evaluării lor. Aceasta este natura afirmației: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți." Când vine vorba de a găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți,

țările occidentale impun oamenilor lucruri prin prevederile legii, în timp ce, în China, cultura tradițională este folosită pentru a-i educa și condiționa pe oameni cu aceste idei. Deși există această diferență între Orient și Occident, natura lor e aceeași – ambele folosesc zicale pentru a restricționa și a reglementa comportamentul și moralitatea oamenilor. Totuși, fie că este vorba de legile țărilor occidentale sau de cultura tradițională din Orient, toate acestea sunt doar cerințe și reglementări impuse comportamentului și conduitei morale a omului, iar aceste criterii reglementează numai comportamentul și conduita morală a oamenilor – dar vizează vreuna dintre ele umanitatea omului? Pot fi folosite ca standarde pentru evaluarea umanității unei persoane reglementările care stipulează doar ce comportamente se cuvine să practice aceasta? (Nu.) Dacă analizăm zicala: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți", unii oameni răi sunt capabili să găsească plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, dar sunt motivați de propriile intenții și scopuri. Când diavolii fac o mică faptă bună, este și mai probabil să aibă propriile intenții și scopuri pentru a face acest lucru. Credeți că toți cei care găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți sunt iubitori ai adevărului, care au un simț al dreptății? Gândiți-vă la cei despre care se presupune că găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți în China, cum ar fi acele figuri cavalerești, sau oamenii care fură de la bogați și dăruiesc săracilor sau cei care vin frecvent în ajutorul grupurilor vulnerabile și al persoanelor cu dizabilități și așa mai departe – au toți umanitate? Iubesc toți lucrurile pozitive și au simțul dreptății? (Nu.) Cel mult, sunt doar oameni care au un caracter relativ mai bun. Deoarece sunt guvernați de acest spirit de a găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, ei săvârșesc multe fapte bune care le aduc plăcere, confort, și care le permit să se bucure din plin de un sentiment de fericire, dar practicarea unor astfel de comportamente nu înseamnă că au umanitate, întrucât credința lor și ceea ce urmăresc la nivel spiritual sunt lucruri neclare, sunt

variabile necunoscute. Așadar, pot fi priviți ca oameni cu umanitate și conștiință, bazându-ne pe această conduită morală bună? (Nu.) Unele instituții, cum ar fi fundațiile și organizațiile de asistență socială, care se presupune că găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, care ajută grupurile vulnerabile și persoanele cu dizabilități, își îndeplinesc, cel mult, o mică parte din responsabilitatea socială. Ele fac aceste lucruri pentru a-și îmbunătăți imaginea în ochii publicului, pentru a se remarca tot mai mult și pentru a satisface mentalitatea potrivit căreia găsești plăcere în a-i ajuta pe ceilalți – acest lucru nu se ridică la nivelul semnificației că „au umanitate". Mai mult, oare oamenii în care găsesc plăcerea de a-i ajuta chiar au nevoie de sprijin? Este găsirea plăcerii în a-i ajuta pe ceilalți, în sine, un lucru just? Nu neapărat. Dacă vei studia suficient de mult timp toate evenimentele majore și minore care au loc în societate, vei vedea că unele dintre ele sunt doar situații în care oamenii găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, în vreme ce, în multe alte cazuri, mai multe secrete nespuse și aspecte întunecate ale societății sunt mușamalizate de cazurile în care oamenii găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți. În orice caz, există intenții și scopuri în spatele faptului de a găsi plăcerea în a-i ajuta pe ceilalți, fie că acestea sunt de a deveni faimoși și de a se ridica deasupra celorlalți, fie de a respecta morala socială și de a nu încălca legea, fie de a obține o evaluare mai bună din partea societății, în general. Indiferent de modul în care vedem chestiunea, găsirea plăcerii în a-i ajuta pe ceilalți este doar unul dintre comportamentele externe ale omului și, cel mult, echivalează cu un fel de conduită morală bună. Nu are nimic de-a face cu umanitatea normală pe care o cere Dumnezeu. Aceia care sunt capabili să găsească plăcere în a-i ajuta pe ceilalți pot fi oameni obișnuiți, fără ambiții reale sau ar putea fi persoane importante în societate; ar putea fi oameni cu suflet relativ bun, dar ar putea să aibă și o inimă dușmănoasă. Ar putea fi orice fel de persoană, și toată lumea este capabilă să practice acest

comportament într-un moment trecător. Așadar, afirmația despre conduita morală: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” cu siguranță nu se califică drept standard pentru evaluarea umanității oamenilor.

„Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” – această zicală despre conduita morală nu reprezintă, de fapt, esența umanității oamenilor și e puțin legată de natura-esență a oamenilor. Prin urmare, este nepotrivit să o folosiți pentru a evalua calitatea umanității cuiva. Așadar, care este o modalitate adecvată de a evalua umanitatea unui om? Cel puțin, o persoană care are umanitate nu ar trebui să decidă dacă să ajute pe cineva sau să-și îndeplinească responsabilitățile în funcție de fericirea pe care o va simți sau nu; în schimb, decizia ei ar trebui să se bazeze pe conștiința și rațiunea ei și nu ar trebui să ia în considerare ce are de câștigat, ce consecințe va avea asupra ei ajutorul dat acelei persoane sau ce efect ar putea avea asupra ei în viitor. Nu ar trebui să ia în considerare niciunul dintre aceste lucruri și ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile, să-i ajute pe ceilalți și să-i împiedice pe alții să sufere. Ar trebui să-i ajute pe oameni într-un mod pur, fără scopuri egoiste – asta ar face o persoană care are cu adevărat umanitate. Dacă scopul unei persoane în a-i ajuta pe ceilalți este să-și facă pe plac sau să-și clădească o reputație bună, atunci lucrul acesta este egoist și josnic – aceia care au cu adevărat conștiință și rațiune nu ar acționa în acest fel. Oamenii care au dragoste adevărată pentru ceilalți nu acționează doar pentru a-și îndeplini dorința de a se simți într-un fel anume, ci pentru a-și îndeplini responsabilitățile și pentru a face tot ce le stă în putere ca să-i ajute pe alții. Nu-i ajută pe oameni pentru a obține o recompensă și nu au alte intenții sau motive. Deși poate fi dificil să acționeze așa și cu toate că s-ar putea să fie judecați de alții sau chiar să se confrunte cu un mic pericol, ei recunosc că aceasta este o datorie pe care oamenii ar trebui să o facă, că este responsabilitatea oamenilor și că, dacă nu acționează în acest fel, nu se

vor fi încadrat în ceea ce datorează altora și lui Dumnezeu și vor rămâne cu un regret pe viață. Ca atare, acționează fără ezitare, fac tot posibilul, se supun voinței Cerului și își îndeplinesc responsabilitatea. Indiferent cum îi judecă alții sau dacă aceștia își arată sau nu recunoștința față de ei și îi apreciază, atât timp cât vor fi capabili să ajute acea persoană să facă orice trebuie să facă și vor putea face acest lucru din toată inima, ei se vor simți mulțumiți. Cei care sunt capabili să acționeze în acest fel au conștiință și rațiune, au manifestările umanității, și nu doar un fel de comportament care se limitează la sfera caracterului moral și a conduitei morale. A găsi plăcere în a-i ajuta pe ceilalți este doar un fel de comportament și, uneori, este doar un comportament care apare în anumite contexte specifice; decizia unei persoane de a adopta acest tip de comportament tranzitoriu este luată în funcție de starea sa de spirit, de emoții, de mediul social, precum și de contextul imediat și de ce beneficii sau dezavantaje care pot să apară după ce acționează astfel. Cei cu umanitate nu iau în considerare aceste lucruri atunci când îi ajută pe oameni – ei iau decizia pe baza unui standard de judecată care este mai pozitiv și mai în concordanță cu rațiunea și conștiința umanității normale. Uneori, sunt chiar capabili să persevereze în a-i ajuta pe oameni atunci când acest lucru contrazice standardele moralității și intră în conflict cu ele. Criteriile, ideile și punctele de vedere ale moralității pot doar să înfrâneze comportamentele tranzitorii ale oamenilor. Și schimbarea acestor comportamente bune sau rele va fi în funcție de starea de spirit a persoanei, de emoții, de binele și răul din sinea ei și bunele sau relele ei intenții trecătoare; în mod firesc, climatul social și mediul înconjurător vor avea, de asemenea, un impact asupra acestui lucru. Există multe impurități în aceste comportamente; toate sunt comportamente superficiale, iar oamenii nu pot judeca dacă cineva are umanitate sau nu când le folosește. În schimb, este mult mai precis și mai practic să judeci dacă un om are sau

nu umanitate în funcție de umanitatea-esență pe care o deține, de ceea ce urmărește, de viziunea sa asupra vieții și de sistemul lui de valori, de calea pe care merge și de temelia comportamentului și acțiunilor lui. Spuneți-Mi, care sunt în concordanță cu adevărul: bazele pentru evaluarea umanității sau bazele pentru evaluarea conduitei morale? Standardele de evaluare a conduitei morale sunt cele în concordanță cu adevărul sau standardele pentru a evalua dacă un om are umanitate? Care dintre aceste standarde sunt în concordanță cu adevărul? În realitate, standardele după care se evaluează dacă o persoană are umanitate sunt cele în acord cu adevărul. Aceasta este o certitudine incontestabilă. Lucrurile folosite pentru a evalua conduita morală a oamenilor nu pot servi drept criterii deoarece sunt schimbătoare. Sunt pline de multe impurități, cum ar fi tranzacțiile, interesele, preferințele, preocupările, emoțiile, gândurile rele, firile corupte ale oamenilor și așa mai departe. Pur și simplu conțin prea multe greșeli și impurități – nu sunt directe. Prin urmare, nu pot servi drept criterii de judecată a oamenilor. Sunt pline de tot felul de lucruri pe care Satana le insuflă omului și de condiții suplimentare care apar din cauza firii satanice corupte a omului și, ca atare, nu sunt adevărul. Pe scurt, indiferent dacă oamenii consideră că aceste criterii de conduită morală sunt ușor sau greu de îndeplinit, sau dacă oamenii le apreciază ca având valoare ridicată, scăzută sau medie, în orice caz, toate sunt doar niște zicale care restricționează și reglementează comportamentul oamenilor. Ele se ridică doar la nivelul calității morale a omului; nu au nici cea mai mică legătură cu cerința lui Dumnezeu ca adevărul să fie folosit pentru a judeca umanitatea unei persoane. Nici măcar nu includ standardele de bază pe care cei cu umanitate ar trebui să le aibă și să le îndeplinească; nu se încadrează în niciunul dintre aceste lucruri. Când îi privește pe alții, omul se concentrează doar să le evalueze manifestările conduitei morale; el își privește și-și evaluează semenii doar conform

cerințelor culturii tradiționale. Dumnezeu nu privește oamenii doar pe baza manifestărilor lor de conduită morală – El Se concentrează pe umanitatea-esență pe care o au. Ce include umanitatea-esență a unei persoane? Preferințele ei, opiniile personale asupra lucrurilor, viziunea asupra vieții și sistemul ei de valori, ceea ce urmărește, dacă are un simț al dreptății, dacă iubește adevărul și lucrurile pozitive, capacitatea ei de a accepta adevărul și de a i se supune, calea pe care o alege și așa mai departe. Este corect să judeci umanitatea-esență a unei persoane în funcție de aceste lucruri. Acest lucru încheie, mai mult sau mai puțin, părtășia Mea despre găsirea plăcerii în a-i ajuta pe ceilalți. Prin această părtășie cu privire la aceste două cerințe legate de conduita morală, înțelegeți acum principiile de bază ale discernământului în ceea ce privește atât modul de a evalua conduita morală, cât și diferența dintre standardele lui Dumnezeu pentru evaluarea oamenilor și conduita morală despre care vorbește omul? (Da.)

Tocmai am avut părtășie despre două dintre cerințele impuse conduitei morale a omului de către cultura tradițională: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți.” Ce ați învățat din părtășia Mea despre aceste două zicale? (Am învățat că, de fapt, conduita morală a oamenilor nu are legătură cu umanitatea-esență pe care o au ei. Cel mult, oamenii care afișează aceste tipuri de conduită morală au unele comportamente și manifestări bune în ceea ce privește calitatea moralității lor. Asta nu înseamnă însă că au umanitate sau că trăiesc asemănarea umană. Am dobândit o înțelegere oarecum mai clară a acestei probleme.) Oamenii care afișează o conduită morală bună nu au neapărat umanitate – toată lumea poate recunoaște acest fapt și, într-adevăr, așa stau lucrurile. Toți oamenii urmează tendințele rele ale societății și toți și-au pierdut treptat conștiința și rațiunea – puțini sunt capabili să trăiască asemănarea umană. Oare fiecare persoană care a predat odată poliției un cent găsit pe trotuar s-a

dovedit a fi bună? Nu neapărat. Ce final au avut mai târziu cei care au fost odată lăudați ca eroi? În inima lor, toți oamenii știu răspunsurile la aceste întrebări. Ce s-a întâmplat cu acele modele ale moralității sociale și cu marii filantropi care adesea găseau plăcerea în a-i ajuta pe ceilalți, care erau împodobiți cu flori roșii și preamăriți de oameni? Cei mai mulți dintre ei nu s-au dovedit a fi oameni buni. Doar au făcut intenționat câteva fapte bune, pentru a deveni renumiți. De fapt, cea mai mare parte a comportamentului, vieților și caracterului lor real nu este deloc bună. Lingușeala și măgulirea sunt singurele lucruri la care se pricep cu adevărat. Când își scot florile roșii și poleiala superficială de model al moralității sociale, nici măcar nu știu cum să se comporte sau cum ar trebui să își trăiască viața. Care este problema aici? Nu au fost ei prinși în capcană de coroana „modelului moral" pe care le-a oferit-o societatea? Ei nu știu cu adevărat ce sunt – au fost atât de excesiv flatați, încât au început să se creadă prea importanți, și nu mai pot fi oameni normali. În cele din urmă, nici măcar nu știu cum să trăiască, existența lor de zi cu zi devine o harababură totală, iar unii ajung chiar să abuzeze de alcool, să devină deprimați și să se sinucidă. Cu siguranță există oameni care se încadrează în această categorie. Întotdeauna vânează un sentiment, dorindu-și să fie eroi și exemplare, să devină celebri sau să fie culmea excelenței morale. Nu se pot întoarce niciodată în lumea reală; nevoile cotidiene ale vieții reale sunt o sursă constantă de supărare și suferință pentru ei. Nu știu cum să scape de această durere sau cum să aleagă calea cea dreaptă în viață. În căutarea unei senzații tari, unii apelează la droguri, în timp ce alții aleg să-și pună capăt vieții, pentru a scăpa de sentimentele de deșertăciune. Unii dintre cei care nu se sinucid ajung adesea să moară din cauza depresiei. Oare nu există multe exemple în acest sens? (Ba da.) Daune ca aceasta provoacă oamenilor cultura tradițională. Nu numai că nu le permite oamenilor să dobândească o înțelegere exactă a

umanității și nu-i îndrumă pe calea cea dreaptă pe care ar trebui să o urmeze – asta nu e tot – ci, de fapt, îi face să rătăcească, îndreptându-i către un tărâm al iluziei și al fanteziei. Acest lucru dăunează oamenilor și o face într-un mod destul de profund. Unii ar putea spune: „Nu este adevărat în toate cazurile! Ne merge foarte bine, nu-i așa?" Oare faptul că vă merge bine acum nu este doar rezultatul protecției lui Dumnezeu? Doar pentru că Dumnezeu v-a ales și aveți protecția Sa, ați avut norocul să acceptați lucrarea Lui și puteți să-I citiți cuvintele, să participați la adunări, să aveți părtășie, pe rând, și să vă îndepliniți datoria aici; doar datorită protecției Lui puteți să trăiți viața unui om normal și să aveți rațiunea normală de a vă ocupa de toate aspectele vieții voastre de zi cu zi. Cu toate acestea, este de netăgăduit că, în adâncul minții voastre, există încă idei și opinii precum: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți." Și, totodată, încă sunteți întemnițați de aceste criterii ideologice și morale care vin de la omenire. De ce spun că sunteți întemnițați de aceste lucruri? Întrucât calea pe care alegeți să o urmați în viață, principiile și direcția acțiunilor și comportamentului vostru, principiile, metodele și criteriile după care priviți oamenii și lucrurile și așa mai departe încă sunt influențate sau chiar încătușate și controlate de aceste criterii ideologice și morale, în diferite măsuri. Pe de altă parte, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul încă nu au devenit temelia și criteriile pentru opiniile voastre despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile voastre. În prezent, doar ați ales direcția corectă în viață și aveți voința, aspirația și speranța de a porni pe calea urmăririi adevărului. Cu toate acestea, în realitate, cei mai mulți dintre voi nu v-ați croit deloc drum pe această cale – cu alte cuvinte, nici măcar nu ați pus piciorul pe calea cea dreaptă pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru om. Unii vor spune: „Dacă nu am pus piciorul pe calea cea dreaptă, atunci de ce mai suntem capabili să ne îndeplinim îndatoririle?"

Acesta este rezultatul alegerii, cooperării, conștiinței și hotărârii omului. În acest moment, cooperezi cu cerințele lui Dumnezeu și faci tot posibilul să te perfecționezi, însă doar pentru că încerci să te perfecționezi nu înseamnă că ai pășit deja pe calea urmăririi adevărului. Un motiv pentru aceasta este că sunteți încă influențați de ideile pe care cultura tradițională vi le-a inculcat. De exemplu, s-ar putea să înțelegeți bine esența afirmațiilor: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, după ce M-ați auzit având părtășie despre ele și expunându-le, dar, peste câteva zile, s-ar putea să vă răzgândiți. S-ar putea să ajungeți să gândiți: „Ce este atât de rău în ceea ce privește zicala: «Nu-ți însuși banii găsiți pe jos»? Se întâmplă să-mi placă oamenii care nu-și însușesc banii găsiți pe jos. Cel puțin nu sunt lacomi. Ce este în neregulă cu: «Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți»? Cel puțin, atunci când ai nevoie, poți conta pe cineva care îți dă o mână de ajutor. Este un lucru bun și ceva de care toată lumea are nevoie! În plus, indiferent cum analizezi zicala, faptul că oamenii găsesc plăcere în a-i ajuta pe ceilalți este doar un lucru bun, pozitiv. Este datoria noastră obligatorie și nu trebuie criticată!” Vezi tu, la doar câteva zile după ce te-ai trezit, o noapte de somn va fi suficientă pentru a te face să te schimbi; te va trimite unde ai fost înainte și te va întoarce încă o dată la întemnițarea culturii tradiționale. Cu alte cuvinte, aceste lucruri adăpostite în ungherele minții tale îți influențează din când în când gândurile și opiniile, precum și căile pe care le alegi. Și, inevitabil, în timp ce te influențează, te și reții în mod constant, împiedicându-te să îți îndeplinești dorința de a păși pe calea cea dreaptă în viață, de a porni pe calea urmăririi adevărului și de a merge pe calea vieții în care cuvintele lui Dumnezeu sunt baza ta, iar adevărul este criteriul tău. Chiar dacă ești foarte dornic să mergi pe această cale, chiar dacă tânjești să faci acest lucru și te simți agitat din cauza asta și îți petreci zilele gândindu-te și plănuind, luând hotărâri și rugându-te pentru aceasta,

lucrurile tot nu vor decurge cum îți dorești tu. Asta se întâmplă deoarece aceste aspecte ale culturii tradiționale sunt prea profund înrădăcinate în adâncul inimii tale. Unii ar putea spune: „Nu e corect! Cultura tradițională este prea adânc înrădăcinată în inima oamenilor, spui tu, dar nu cred că este adevărat. Am doar douăzeci de ani, nu am șaptezeci sau optzeci, așadar, cum ar fi putut aceste lucruri să se fi înrădăcinat adânc în inima mea?" De ce spun că aceste idei sunt deja adânc înrădăcinate în inima ta? Gândește-te: de pe vremea primelor tale amintiri, nu ai aspirat dintotdeauna să fii o persoană nobilă, chiar dacă părinții tăi nu ți-au insuflat astfel de idei? De exemplu, celor mai mulți oameni le place să se uite la filme și să citească romane despre eroi și simpatizează profund cu victimele din aceste povești, în timp ce disprețuiesc răufăcătorii și personajele crude care îi rănesc pe ceilalți oameni. Când crești într-o asemenea atmosferă, accepți inconștient lucrurile asupra cărora societatea de rând a convenit în mod colectiv. Așadar, de ce ai acceptat aceste lucruri? Pentru că oamenii nu se nasc având adevărul și nu au o capacitate înnăscută de a discerne lucrurile. Tu nu ai acest instinct – instinctul pe care oamenii îl au este o tendință inerentă de a plăcea unele lucruri bune, pozitive și active. Aceste lucruri active și pozitive te determină să aspiri să te străduiești mai mult, să devii o persoană bună, eroică și măreață. Aceste lucruri încep treptat să prindă formă în inima ta atunci când intri în contact cu zicale care își au originea în opinia publică și morala socială. Odată ce afirmațiile care provin din moralitatea culturii tradiționale se infiltrează în tine și intră în lumea ta interioară, ele prind rădăcini în inima ta și încep să îți domine viața. Când se întâmplă asta, nu discerni aceste lucruri, nu te opui lor și nu le respingi și, în schimb, simți profund că ai nevoie de ele. Prima ta mișcare este să te răsfeți cu aceste zicale. De ce? Deoarece aceste zicale sunt atât de potrivite gusturilor și noțiunilor oamenilor și se conformează nevoilor lumilor spirituale ale

oamenilor. Drept urmare, accepți aceste afirmații ca pe ceva normal și fără să te păzești deloc de ele. Treptat, prin educația primită în familie, prin educația școlară și condiționarea și îndoctrinarea societății, împreună cu propriile închipuiri, ajungi să devii profund convins că aceste zicale sunt lucruri pozitive. Prin rafinamentul timpului și pe măsură ce îmbătrânești, te străduiești să respecți aceste zicale în tot felul de contexte și situații și să urmezi aceste lucruri pe care oamenii le preferă instinctiv și le consideră bune. Ele capătă din ce în ce mai mult formă înlăuntrul tău și devin din ce în ce mai înrădăcinate în tine. În același timp, aceste lucruri îți domină viziunea asupra vieții și a țelurilor pe care le urmărești și devin standardele după care judeci oamenii și lucrurile. Odată ce aceste zicale din cultura tradițională prind contur în oameni, condițiile de bază care îi determină să se împotrivească lui Dumnezeu și adevărului sunt toate la locul lor; este ca și cum oamenii ar găsi propriile motive și propria bază pentru a face acest lucru. Și astfel, atunci când Dumnezeu dă în vileag firile și esența coruptă a oamenilor și îi copleșește cu mustrări și judecată, oamenii își formează tot felul de noțiuni despre El. Ei cred: „Oamenii spun adesea «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile» și «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil», așadar, cum ar putea Dumnezeu să vorbească așa? A fost cu adevărat Dumnezeu? Dumnezeu n-ar vorbi așa – El ar trebui să adopte o poziție superioară și să le vorbească oamenilor pe un ton blând, tonul lui Buddha care eliberează toate ființele umane de suferință, tonul unui bodhisattva. Așa este Dumnezeu – o figură incredibil de blândă și măreață.” Acest șir de idei, opinii și noțiuni continuă să țâșnească din inima ta în număr tot mai mare și, în cele din urmă, pur și simplu nu mai poți suporta și faci ceva prin care te răzvrătești și te împotrivești lui Dumnezeu, în ciuda ta. În acest fel, ești ruinat de noțiunile și închipuirile tale. Din asta putem vedea

că, indiferent câți ani ai, atât timp cât ai primit educația culturii tradiționale și ai capacitatea mentală a unui adult, inima ta va fi plină de aceste aspecte ale moralității culturii tradiționale care, treptat, se vor înrădăcina în tine. Te-au dominat deja, iar tu deja trăiești de mulți ani conform acestor lucruri. Viața și însăși natura ta sunt de mult timp preocupate de aceste aspecte ale moralității culturii tradiționale. De exemplu, de la vârsta de cinci sau șase ani, ai învățat să găsești plăcere în a-i ajuta pe ceilalți și să nu-ți însușești banii găsiți pe jos. Aceste lucruri te-au influențat și au dictat în întregime modul în care te-ai comportat. Acum, ca persoană de vârstă mijlocie, deja trăiești potrivit acestor lucruri de mulți ani; asta înseamnă că ești departe de standardele pe care Dumnezeu le cere omului. De când ai acceptat aceste zicale despre conduita morală pe care le promovează cultura tradițională, te-ai abătut din ce în ce mai mult de la cerințele lui Dumnezeu. Diferența dintre standardele tale de umanitate și standardele de umanitate impuse de Dumnezeu a crescut din ce în ce mai mult. Drept urmare, te-ai îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Cugetați pe îndelete la aceste cuvinte.

Haideți să avem acum părtășie despre următoarea zicală privind conduita morală – „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți” – ce înseamnă această zicală? Înseamnă că ar trebui să ai cerințe stricte de la tine și să fii îngăduitor cu ceilalți oameni, astfel încât aceștia să vadă cât de generos și mărinimos ești. Atunci, de ce ar trebui oamenii să facă acest lucru? Ce este menit să realizeze? Este realizabil? Este, într-adevăr, o expresie naturală a umanității oamenilor? Trebuie să te compromiți foarte mult pentru a accepta asta! Trebuie să fii lipsit de dorințe și pretenții, cerându-ți să simți mai puțină bucurie, să suferi un pic mai mult, să plătești un preț mai mare și să muncești mai mult, astfel încât ceilalți să nu fie nevoiți să se epuizeze. Și dacă alții se vaită, se plâng sau nu dau randament,

nu trebuie să le ceri prea mult – mai mult sau mai puțin este suficient de bun. Oamenii cred că acesta este un semn de morală nobilă – dar de ce Mie Îmi sună fals? Nu este fals? (Este.) În împrejurări normale, expresia naturală a umanității unei persoane obișnuite este să fie tolerantă cu sine și strictă cu ceilalți. Acesta este un lucru cert. Oamenii pot percepe problemele tuturor celorlalți – „Această persoană este arogantă! Acea persoană este rea! Acesta este egoist! Acela superficial în a-și face datoria! Persoana aceasta e atât de leneșă!" – în timp ce gândesc în sinea lor: „Dacă sunt puțin leneș, e în regulă. Am un calibru bun. Deși sunt leneș, fac o treabă mai bună decât alții!" Le găsesc cusur celorlalți și le place să caute nod în papură, dar cu ei înșiși sunt toleranți și grijulii ori de câte ori este posibil. Nu este aceasta o expresie naturală a umanității lor? (Este.) Dacă se așteaptă ca oamenii să fie la înălțimea ideii de a fi „stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți", la ce agonie trebuie să se supună? Chiar ar putea să o îndure? Câți oameni ar reuși să facă asta? (Niciunul.) De ce? (Oamenii sunt egoiști din fire. Ei acționează conform principiului: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.") Într-adevăr, omul se naște egoist, omul este o creatură egoistă și e extrem de dedicat acestei filosofii satanice: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate." Oamenii cred că ar fi catastrofal și nefiresc să nu fie egoiști și să nu aibă grijă de ei înșiși atunci când li se întâmplă lucruri. Asta cred oamenii și așa acționează. Dacă se așteaptă ca oamenii să nu fie egoiști, să nu aibă cerințe stricte de la ei înșiși și să piardă de bunăvoie, în loc să profite de alții, este aceasta o așteptare realistă? Dacă, atunci când cineva profită de ei, se așteaptă ca oamenii să spună cu bucurie: „Tu profiți, dar eu nu fac tam-tam din asta. Sunt o persoană tolerantă, nu am să te vorbesc de rău și nu am să încerc să mă răzbun pe tine, iar dacă încă nu ai profitat suficient de mult, nu ezita să continui" – este o așteptare realistă? Câți oameni ar putea reuși să facă asta? Așa se comportă omenirea

coruptă în mod normal? Evident, este anormal ca acest lucru să se întâmple. De ce? Deoarece oamenii cu firi corupte, în special cei egoiști și răi, se luptă pentru propriile interese, iar a se gândi la ceilalți cu siguranță nu-i va face să se simtă mulțumiți. Deci, acest fenomen, atunci când se petrece, este o anomalie. „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" – această aserțiune despre conduita morală este în mod clar doar o cerință care nu corespunde nici realității, nici umanității, care este impusă omului de către moraliștii sociali care nu înțeleg umanitatea. Este ca și cum i-ai spune unui șoarece că nu are voie să facă găuri sau unei pisici că nu are voie să prindă șoareci. Este corect să ceri așa ceva? (Nu. Sfidează legile umanității.) Această cerere clar nu se potrivește cu realitatea și este foarte deșartă. Sunt cei care pretind acest lucru capabili să îl respecte ei înșiși? (Nu.) Se așteaptă ca alții să respecte o cerere pe care ei înșiși nu o pot respecta – care este problema aici? Nu este un pic iresponsabil? Cel puțin, se poate spune că sunt iresponsabili și vorbesc prostii. Acum, ducând lucrurile un pic mai departe, care este natura acestei probleme? (Ipocrizia.) Așa e, acesta este un exemplu de ipocrizie. În mod clar, ei înșiși nu pot accepta să respecte această cerere, totuși, pretind că sunt foarte toleranți, generoși și cu o înaltă moralitate – nu este doar ipocrizie? Indiferent cum o încadrezi, aceasta este o zicală deșartă care poartă o anumită falsitate, așa că o vom clasifica drept o zicală ipocrită. Este asemănătoare zicalelor promovate de farisei; în spatele ei se ascunde un motiv, care este în mod clar să te grozăvești, să te caracterizezi drept o persoană cu o conduită morală nobilă și să fii lăudat de alții ca exemplar și model de conduită morală nobilă. Așadar, ce fel de oameni pot să fie stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți? Sunt profesorii și doctorii capabili să respecte această zicală? Au fost așa-zișii oameni celebri, oameni măreți și înțelepți precum Confucius, Mencius și Laozi, capabili să respecte această zicală? (Nu.) Pe scurt, indiferent cât de ridicolă este această

zicală pe care a propus-o omul sau dacă această cerere este sau nu folositoare, în cele din urmă, e doar o cerință impusă caracterului moral și comportamentului oamenilor. Cel puțin, oamenii nu sunt dispuși să respecte această cerință și nu le este ușor să o practice, deoarece este contrară standardelor pe care umanitatea normală a omului este capabilă să le atingă. Dar, în orice caz, este tot un standard și o cerință privind conduita morală a omului care este promovată de cultura tradițională. Chiar dacă: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" este o expresie deșartă pe care puțini o pot respecta, este la fel ca: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți" – indiferent ce motive sau intenții nutresc oamenii care o practică sau dacă un om chiar e capabil să o practice – în orice caz, doar pe baza faptului că oamenii care promovează această cerință se plasează pe culmea moralității, nu-i face acest lucru aroganți, neprihăniți de sine și cu o rațiune oarecum anormală? Dacă i-ai întreba dacă pot să respecte zicala: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți", ei ar spune: „Desigur!" Și totuși, atunci când chiar vor fi obligați să o respecte, nu vor putea. De ce nu vor fi în stare să o respecte? Pentru că au o fire arogantă, satanică. Cere-le să respecte această morală atunci când alții se luptă cu ei pentru statut, putere, prestigiu și profit, și vezi dacă o pot face. Pur și simplu nu vor putea face acest lucru și chiar vor deveni ostili față de tine. Dacă îi întrebi: „De ce mai promovezi această zicală, când nici măcar tu nu poți să o respecți? De ce le mai ceri celorlalți să i se conformeze? Nu este o ipocrizie din partea ta?", vor accepta acest lucru? Dacă îi dai în vileag, ei nu vor accepta – indiferent cum îi dai în vileag, nu vor accepta și nu-și vor recunoaște vina – asta arată că nu sunt oameni buni. Tonul moral ridicat pe care-l folosesc, în ciuda faptului că nu se pot conforma propriilor cerințe, arată doar că pe bună dreptate sunt numiți mari impostori și ipocriți.

„Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”, la fel ca și-n cazul zicalelor: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos” și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, este una dintre acele cerințe pe care cultura tradițională o are cu privire la conduita morală a oamenilor. În același mod, indiferent dacă o persoană poate atinge sau exercita această conduită morală, aceasta tot nu este standardul sau norma pentru măsurarea umanității sale. Este posibil să fii cu adevărat capabil să fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți și să ai standarde deosebit de înalte. S-ar putea să fii integru și să te gândești mereu la alții și să îi respecți, fără să fii egoist și să-ți cauți propriile interese. Poți să pari deosebit de generos și altruist și să ai un puternic simț al responsabilității sociale și moralitate socială. Personalitatea și calitățile tale nobile pot fi dezvăluite celor apropiați și celor pe care îi întâlnești și cu care interacționezi. Comportamentul tău poate să nu le dea niciodată altora niciun motiv să te învinovățească sau să te critice, reușind în schimb să stârnească laude generoase și chiar admirație. Oamenii te pot considera o persoană cu adevărat strictă cu ea însăși și tolerantă cu ceilalți. Totuși, acestea nu sunt altceva decât comportamente externe. Sunt gândurile și dorințele din adâncul inimii tale în concordanță cu aceste comportamente externe, cu aceste acțiuni pe care le trăiești în exterior? Răspunsul este nu, nu sunt. Motivul pentru care poți să acționezi în acest fel este că există un motiv ascuns. Care este acel motiv, mai exact? Ai putea suporta ca acest motiv să fie dezvăluit? Cu siguranță nu. Asta dovedește că acest motiv este ceva de nemenționat, ceva întunecat și rău. Acum, de ce este acest motiv de nemenționat și rău? Din cauza faptului că umanitatea oamenilor este guvernată și mânată de firile lor corupte. Toate gândurile omenirii, indiferent dacă oamenii le transpun în cuvinte sau le exteriorizează, sunt incontestabil dominate, controlate și manipulate de firile lor corupte. Drept urmare, toate motivele și intențiile oamenilor sunt sinistre și rele. Indiferent

dacă oamenii sunt capabili să fie stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți, sau dacă exprimă sau nu perfect această morală la exterior, este inevitabil ca ea să nu aibă control sau influență asupra umanității lor. Așadar, ce controlează umanitatea oamenilor? Firile lor corupte, umanitatea-esență pe care o au și care se ascunde sub morala: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" – aceasta este adevărata lor natură. Adevărata natură a unei persoane este umanitatea-esență pe care o are. Și în ce constă umanitatea-esență? Constă, în principal, în preferințele ei, ceea ce urmărește, viziunea sa asupra vieții și sistemul ei de valori, precum și atitudinea ei față de adevăr și Dumnezeu și așa mai departe. Numai aceste lucruri reprezintă cu adevărat umanitatea-esență a oamenilor. Se poate spune cu siguranță că majoritatea oamenilor care-și impun să împlinească morala de a fi „stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți" sunt obsedați de statut. Mânați de firile lor corupte, nu se pot abține să nu urmărească prestigiul în rândul oamenilor, importanța socială și statutul în ochii celorlalți. Toate aceste lucruri sunt legate de dorința lor de statut și sunt urmărite sub acoperirea bunei lor conduite morale. Și cum se înfăptuiesc aceste lucruri pe care le urmăresc? Provin în întregime din firile lor corupte și sunt conduse de acestea. Așadar, oricum ar fi, dacă un om împlinește sau nu morala de a fi „strict cu el însuși și tolerant cu ceilalți" și dacă o face sau nu la perfecțiune, acest lucru nu poate schimba deloc umanitatea-esență pe care o are. Prin deducție, asta înseamnă că nu-și poate schimba în niciun fel viziunea asupra vieții sau sistemul de valori și nu-și poate ghida atitudinile și perspectivele asupra tuturor felurilor de oameni, evenimente și lucruri. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Cu cât un om este mai capabil de a fi strict cu sine și tolerant cu ceilalți, cu atât e mai bun la a se preface, a se deghiza și a-i induce în eroare pe alții cu un comportament bun și cuvinte plăcute și cu atât mai înșelător și mai ticălos este din fire. Cu cât este mai mult acest tip

de persoană, cu atât devin mai profunde dragostea sa și urmărirea statutului și a puterii. Oricât de măreață, glorioasă și corectă pare conduita lui morală exterioară și oricât de plăcut ar fi pentru oameni să o vadă, urmărirea nespusă din adâncul inimii lui, precum și natura-esență pe care o are și chiar ambițiile personale pot izbucni din el în orice moment. Prin urmare, oricât de bună este conduita lui morală, nu poate ascunde umanitatea-esență intrinsecă sau ambițiile și dorințele personale. Nu poate ascunde hidoasa lui natură-esență, care nu iubește lucrurile pozitive, care este scârbită de adevăr și-l urăște. Așa cum arată aceste fapte, zicala: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" este mai mult decât absurdă – îi dă în vileag pe acei oameni ambițioși care încearcă să folosească astfel de cuvinte și comportamente pentru a-și ascunde ambițiile și dorințele de nemenționat. Puteți compara acest lucru cu unii dintre antihriștii și oamenii răi din biserică. Pentru a-și consolida statutul și puterea în cadrul bisericii și pentru a dobândi o reputație mai bună printre ceilalți membri, ei sunt capabili să sufere și să plătească un preț în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și pot chiar să renunțe la munca și familiile lor și să vândă tot ce au, ca să se sacrifice pentru Dumnezeu. În unele cazuri, prețul pe care îl plătesc și suferința pe care o îndură atunci când se sacrifică pentru Dumnezeu depășesc lucrurile cărora le poate ține piept o persoană obișnuită; sunt capabili să întruchipeze un spirit de lepădare de sine extremă pentru a-și menține statutul. Totuși, indiferent cât de mult suferă sau ce preț plătesc, niciunul dintre ei nu protejează mărturia lui Dumnezeu sau interesele casei Lui și nici nu practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Scopul pe care îl urmăresc este doar acela de a obține statut, putere și recompense din partea lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu adevărul. Indiferent cât de stricți sunt cu ei înșiși și cât de toleranți sunt față de ceilalți, care va fi finalul lor, în cele din urmă? Ce va gândi Dumnezeu

despre ei? Le va stabili El finalul pe baza comportamentelor exterioare bune pe care le trăiesc? Cu siguranță nu o va face. Oamenii îi privesc și îi judecă pe ceilalți pe baza acestor comportamente și manifestări și, pentru că nu pot vedea esența altor oameni, ajung să fie înșelați de ei. Dumnezeu, însă, nu este niciodată înșelat de om. El nu va lăuda și nu-Și va aduce aminte de conduita morală a oamenilor pentru că au putut să fie stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți. În schimb, El îi va condamna pentru ambițiile lor și pentru căile pe care le-au parcurs în urmărirea statutului. Prin urmare, cei care urmăresc adevărul ar trebui să aibă discernământ asupra acestui criteriu de evaluare a oamenilor. Ar trebui să nege și să abandoneze întru totul acest standard absurd și să discearnă oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. În principal, ar trebui să analizeze dacă o persoană iubește lucrurile pozitive, dacă este capabilă să accepte adevărul și dacă se poate supune suveranității și rânduirilor lui Dumnezeu, precum și calea pe care o alege și pe care merge, și să clasifice pe baza acestor lucruri ce fel de persoană este și ce fel de umanitate are. Este prea ușor să se producă greșeli și erori atunci când oamenii îi judecă pe ceilalți pe baza standardului: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți.” Dacă discerni și privești greșit o persoană bazându-te pe principii și zicale care vin de la om, atunci vei încălca adevărul și I te vei împotrivi lui Dumnezeu în această privință. De ce? Motivul este că baza opiniilor tale despre oameni va fi greșită și incompatibilă cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu – poate fi chiar opusă și contrară acestora. Dumnezeu nu evaluează umanitatea oamenilor pe baza afirmației despre conduita morală: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”, așa că dacă tu încă insiști să judeci moralitatea oamenilor și să stabilești ce fel de persoane sunt în conformitate cu acest criteriu, atunci ai încălcat complet adevărurile-principii și sigur vei comite erori și vei da naștere unor greșeli și abateri. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Odată ce

oamenii pricep aceste lucruri, la un anumit nivel, vor avea cel puțin o înțelegere a bazei, principiilor și criteriilor pe baza cărora Dumnezeu privește oamenii și lucrurile – vei avea cel puțin o înțelegere și apreciere a modului în care abordează Dumnezeu aceste lucruri. Așadar, ce zici din perspectiva ta? Ar trebui să știi cel puțin care este baza corectă pentru a privi o persoană și care criteriu pentru a-i privi pe oameni este în concordanță cu adevărul și faptele reale și categoric nu va duce la erori sau abateri. Dacă într-adevăr ai să înțelegi limpede aceste chestiuni, vei avea discernământ asupra acestor aspecte ale culturii tradiționale, precum și asupra diferitelor afirmații, teorii și moduri ale omului de a-i privi pe oameni, și vei putea să renunți de tot la aceste aspecte ale culturii tradiționale și la toate diversele zicale și opinii care provin de la om. În acest fel, vei vedea și discerne oamenii pe baza adevărurilor-principii și, într-o anumită măsură, vei fi compatibil cu Dumnezeu și nu te vei răzvrăti împotriva Lui, nu I te vei împotrivi și nici nu I te vei opune. Pe măsură ce vei atinge treptat compatibilitatea cu Dumnezeu, vei căpăta o perspectivă din ce în ce mai clară asupra esențelor oamenilor și lucrurilor și vei găsi confirmarea acestui fapt în cuvintele lui Dumnezeu. Vei vedea că diferitele afirmații ale lui Dumnezeu care dezvăluie omenirea, precum și caracterizările și definițiile Sale în privința ei sunt în regulă și că toate sunt adevărul. Desigur, pe măsură ce vei găsi confirmarea acestui lucru, vei dobândi din ce în ce mai multă credință și cunoaștere a lui Dumnezeu și a cuvintelor Sale și vei deveni din ce în ce mai sigur că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și realitatea pe care omul ar trebui să o trăiască. Nu în asta constă procesul de acceptare și dobândire a adevărului? (Ba da.) Acesta este procesul de acceptare și dobândire a adevărului.

Scopul urmăririi adevărului este de a accepta adevărul drept propria viață. Când oamenii sunt capabili să accepte adevărul, umanitatea și viața

lor lăuntrică încep să se schimbe treptat și, în cele din urmă, această transformare este răsplata lor. În trecut, priveai oamenii și lucrurile conform culturii tradiționale, dar acum ți-ai dat seama că era greșit și nu vei mai privi lucrurile din acea perspectivă sau nu vei mai privi nicio persoană pe baza a ceea ce dictează cultura tradițională. Așadar, pe ce bază vei privi acum oamenii și lucrurile? Dacă nu știi, asta demonstrează că încă nu ai acceptat adevărul. Dacă știi deja conform căror adevăruri-principii ar trebui să privești oamenii și lucrurile, dacă poți să-ți afirmi cu acuratețe și clar baza, calea, criteriile și principiile și dacă poți, de asemenea, să discerni și să abordezi oamenii conform acestor adevăruri-principii, atunci adevărul a început deja să aibă efect în tine, îți îndrumă gândurile și domină perspectiva din care privești oamenii și lucrurile. Asta dovedește că adevărul s-a înrădăcinat deja în tine și a devenit viața ta. Așadar, cum te va ajuta, în cele din urmă, efectul pe care îl are adevărul asupra ta? Nu va influența modul în care te comporți, calea pe care o alegi și direcția ta în viață? (Ba da.) Dacă va fi în stare să influențeze modul în care te comporți și calea pe care mergi, atunci nu va influența relația ta cu Dumnezeu? (O va influența.) Ce rezultat va avea faptul că adevărul influențează relația ta cu Dumnezeu? Vei deveni mai apropiat sau mai distant? (Voi deveni mai apropiat de Dumnezeu.) Cu siguranță vei deveni mai apropiat de El. Când vei deveni mai apropiat de Dumnezeu, vei fi mai dispus să-L urmezi și să te pleci înaintea Lui sau vei crede fără tragere de inimă în existența Lui, împiedicat de îndoieli și neînțelegeri? (Voi fi dispus să-L urmez pe Dumnezeu și să mă plec înaintea Lui.) Asta este sigur. Așadar, cum vei obține această disponibilitate? Vei găsi confirmarea cuvintelor lui Dumnezeu în viața ta reală; adevărul va începe să aibă efect în interiorul tău și vei găsi confirmarea lui. În procesul de desfășurare a tuturor lucrurilor, sursa ascunsă a tuturor acestor lucruri va fi confirmată în tine, iar tu vei

descoperi că este întru totul conformă cuvintelor lui Dumnezeu. Vei confirma că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, iar acest lucru îți va spori credința în El. Cu cât ai mai multă credință în Dumnezeu, cu atât relația ta cu El va deveni mai normală, vei fi din ce în ce mai dispus să acționezi ca o ființă creată și să-L consideri pe Dumnezeu ca Suveran al tău, iar părțile din tine care se supun lui Dumnezeu vor fi tot mai multe. Ce părere ai despre această îmbunătățire a relației tale? Este grozavă, nu-i așa? Acesta este rezultatul unui parcurs bun și pozitiv de dezvoltare. Atunci, care vor fi consecințele unui parcurs de dezvoltare rău și ostil? (Credința mea în existența lui Dumnezeu va deveni din ce în ce mai slabă și voi avea neînțelegeri și îndoieli cu privire la Dumnezeu.) Cel puțin, acestea vor fi consecințele. Nu vei primi confirmare în nicio privință și nu numai că nu vei obține adevărul în credința ta, ci îți vei forma și tot felul de noțiuni – Îl vei înțelege greșit pe Dumnezeu, Îi vei face reproșuri, te vei păzi de El și, în cele din urmă, Îl vei tăgădui. Dacă Îl tăgăduiești pe Dumnezeu în inima ta, vei mai putea să-L urmezi? (Nu.) Nu îți vei mai dori să-L urmezi. Ce se va întâmpla ulterior? Îți vei pierde interesul pentru ceea ce face și spune Dumnezeu. Când Dumnezeu va spune: „Sfârșitul omenirii se apropie”, tu vei răspunde: „Nu văd nimic!” Nu Îl vei crede. Când Dumnezeu va spune: „Vei obține o destinație bună după ce vei urmări adevărul”, vei răspunde: „Unde este această destinație bună despre care vorbești? Nu o văd!” Vei fi dezinteresat. Când Dumnezeu va spune: „Trebuie să acționezi ca o adevărată ființă creată”, vei răspunde: „Există vreun beneficiu în a acționa ca o adevărată ființă creată? Câte binecuvântări pot obține din asta? Chiar pot obține binecuvântări făcând asta? Are legătură cu obținerea binecuvântărilor?” Când Dumnezeu va spune: „Trebuie să accepți și să te supui suveranității lui Dumnezeu!”, vei răspunde: „Ce suveranitate? De ce nu pot să simt suveranitatea lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu chiar

domnește suveran, de ce mi-a permis să trăiesc în sărăcie? De ce mi-a permis să mă îmbolnăvesc? Dacă Dumnezeu domnește suveran, de ce lucrurile sunt întotdeauna atât de dificile pentru mine?" Inima ta va fi plină de nemulțumiri, iar tu nu vei crede nimic din ceea ce spune Dumnezeu. Acest lucru va demonstra lipsa ta de credință adevărată în Dumnezeu. Și, de aceea, când vei întâmpina diverse probleme, nu vei face decât să te plângi, fără cea mai mică fărâmă de supunere. Așa vei ajunge la acest final ostil. Unii oameni spun: „Din moment ce Dumnezeu domnește suveran, ar trebui să mă ajute să mă însănătoșesc imediat după boală. Ar trebui să mă ajute să realizez tot ceea ce îmi doresc. De ce viața mea este acum plină de neplăceri și suferință?" Ei și-au pierdut credința în Dumnezeu și au rămas fără cea mai mică urmă din credința vagă pe care au avut-o cândva – a dispărut complet. Aceasta este consecința odioasă și urmarea rea a tuturor acestor lucruri. Vreți să ajungeți în acest punct? (Nu.) Cum poți evita să te cobori la acest nivel? Trebuie să depui efort când vine vorba de adevăr – cheia și calea pentru toate acestea se află în adevăr și în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă vei depune efort când vine vorba de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr, fără să-ți dai seama, vei începe să vezi mai clar calea pe care ai învățat-o de la Dumnezeu și pe care te-a îndrumat, și vei vedea esența oamenilor, evenimentelor și lucrurilor orchestrate de Dumnezeu. Cu fiecare pas al acestei experiențe, vei descoperi treptat principiile și baza pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a te comporta și a acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu. Acceptând și ajungând să înțelegi adevărul, vei găsi principiile și căile de practică în oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești. Dacă vei practica în conformitate cu aceste căi, cuvintele lui Dumnezeu te vor pătrunde și vor deveni viața ta și, fără să îți dai seama, vei începe să trăiești sub suveranitatea și orchestrările lui Dumnezeu. Când vei trăi sub suveranitatea și orchestrările Sale, vei învăța fără să-ți dai seama

cum să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și vei vedea lucrurile din postura, perspectiva și viziunea potrivită; rezultatele opiniilor tale despre lucruri vor fi conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului și îți vor permite să te apropii din ce în ce mai mult de Dumnezeu și să fii tot mai însetat de adevăr. Totuși, dacă nu urmărești adevărul sau nu depui eforturi în privința adevărului și dacă nu ai niciun interes pentru acesta, atunci este greu de zis în ce punct vei ajunge. În cele din urmă, cel mai rău rezultat posibil este atunci când oamenii nu reușesc să vadă acțiunile lui Dumnezeu sau să-I simtă suveranitatea, oricât încearcă să creadă în El; este atunci când nu reușesc să perceapă atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, indiferent câte lucruri experimentează. În astfel de cazuri, oamenii doar vor admite că sunt adevărul cuvintele pe care le exprimă Dumnezeu, dar nu vor vedea nicio speranță de a fi mântuiți, cu atât mai puțin vor vedea că firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă, și vor simți întotdeauna că a lor credință în Dumnezeu este tulbure. Asta arată că ei nu au atins adevărul sau mântuirea lui Dumnezeu și că nu au câștigat nimic după ani de zile de credință în Dumnezeu. Aceasta încheie părtășia Mea despre cea de-a treia zicală: „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți.”

Care este cea de-a patra afirmație privind conduita morală? (Răsplătește răul cu bine.) Oare au oamenii anumite intenții atunci când răsplătesc răul cu bine? Nu fac ei un pas înapoi, pentru a-și ușura situația? Nu este acesta un mod conciliant de a trata lucrurile? Oamenii nu vor să se lase prinși într-un ciclu nesfârșit al răzbunării, ci își doresc să faciliteze lucrurile, pentru a putea trăi puțin mai liniștiți. Viața unei persoane nu este deosebit de lungă și, indiferent dacă trăiește până la o sută sau câteva sute de ani, i se pare că viața este scurtă. Se gândește toată ziua la răzbunare și masacru, lumea ei lăuntrică e plină de neliniște și duce o viață nefericită.

Așadar, încearcă să găsească o modalitate de a duce o viață mai fericită, mai veselă și de a se trata corect – ceea ce înseamnă să răsplătească răul cu bine. Este inevitabil ca oamenii să nu se jignească unii pe alții și să nu fie victimele uneltirilor celuilalt în timpul vieții lor; sunt mereu afectați de emoții răzbunătoare și amare și au existențe destul de sărace, așadar, de dragul climatului social și al stabilității și unității, și având aceste lucruri drept motivație, moraliștii promovează în lume acest criteriu moral. Ei îi avertizează pe oameni să nu răsplătească răul cu rău și să se abțină de la ură și masacru, îndemnându-i, în schimb, să învețe să răsplătească răul cu bine. Chiar dacă cineva te-a rănit în trecut, ei spun că nu ar trebui să te răzbuni pe acea persoană, ci mai degrabă ar trebui să o ajuți, să uiți de greșelile ei din trecut, să interacționezi cu ea în mod normal și să o corectezi încet, disipând vrăjmășia dintre voi și obținând o relație armonioasă. Nu va duce acest lucru, în general, la armonie în societate? Ei spun că, indiferent cine te-a jignit, fie că este vorba despre un membru al familiei, un prieten, un vecin sau un coleg de muncă, trebuie să îi răsplătești răul cu bine și să te abții de la a purta ranchiună. Pretind că, dacă toată lumea este capabilă să facă asta, va fi exact cum spun oamenii: „Dacă toată lumea dăruiește puțină dragoste, lumea va deveni un loc minunat.” Oare aceste afirmații nu se bazează pe închipuiri? Un loc minunat? De parcă s-ar putea! Uitați-vă la cine conduce lumea asta și cine corupe omenirea. Ce schimbare poate într-adevăr să aducă afirmația despre conduita morală: „Răsplătește răul cu bine”? Nu poate schimba nimic. Ca și celelalte, această afirmație impune anumite cerințe calității morale a oamenilor sau le impune anumite reglementări. Cere ca aceștia să se abțină de la a recurge la ură și masacru atunci când se confruntă cu ura și masacrul din partea altor oameni și să-i trateze calm pe oamenii care le fac rău, cu un temperament echilibrat, și să apeleze la conduita lor morală pentru a disipa acea dușmănie și acel masacru și pentru

a reduce cantitatea de sânge vărsat. Această zicală despre conduita morală este, desigur, eficientă pentru oameni într-o anumită măsură; poate să potolească dușmănia și resentimentele și poate să reducă numărul crimelor din răzbunare, într-o anumită măsură; și poate să aibă un anumit efect pozitiv asupra climatului social, ordinii publice și armoniei sociale, dar ce precondiții există ca această zicală să aibă acest efect? Există precondiții semnificative în ceea ce privește mediul social. Una este rațiunea și judecata normală pe care o au oamenii. Oamenii se gândesc: „Este mai mult sau mai puțin puternică decât mine această persoană pe care vreau să mă răzbun? Dacă mă voi răzbuna pe ea, voi putea să-mi ating scopul? Dacă mă voi răzbuna și o voi omorî, îmi voi semna propria condamnare la moarte?” Ei cântăresc mai întâi consecințele. După ce se gândesc bine, majoritatea oamenilor își dau seama: „Are relații bune, multă influență socială și este feroce și crudă, așa că, deși mi-a făcut rău, nu pot să mă răzbun pe ea. Trebuie să înghit în tăcere insulta. Dar dacă voi avea vreodată șansa de a mă răzbuna pe ea în această viață, o voi face.” Conform zicalelor populare: „Cel care nu caută răzbunare nu este bărbat” și „Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune.” Oamenii încă nutresc astfel de filosofii pentru interacțiuni lumești. Filosofia pentru interacțiuni lumești de a răsplăti răul cu bine este respectată de oameni, într-o anumită privință, deoarece este direct legată de mediul social și de corupția profundă a omului – a apărut din cauza noțiunilor și a judecăților rațiunii oamenilor. Când majoritatea lor se confruntă cu astfel de situații, pot doar să înghită insultele în tăcere și să răsplătească răul cu bine, la exterior, lăsând deoparte ura și vendetele. Un alt motiv pentru care oamenii păstrează această filosofie pentru interacțiuni lumești este că, în unele cazuri, există un dezechilibru mare de putere între cele două părți implicate, astfel încât partea nedreptățită nu îndrăznește să caute răzbunarea și este forțată să

răsplătească răul cu bine, deoarece nu mai poate face nimic altceva. Dacă ar fi să se răzbune, ar putea pune în pericol viața întregii sale familii, iar consecințele acestui lucru sunt de neimaginat. În astfel de cazuri, oamenii consideră că este de preferat, pur și simplu, să continue să trăiască înghițind insulta. Totuși, procedând astfel, și-au depășit resentimentele? Este vreo persoană capabilă să uite ranchiuna? (Nu.) Mai ales în cazurile foarte grave de ranchiună, de exemplu atunci când o persoană ți-a ucis rude apropiate, ți-a distrus familia și ți-a făcut numele de rușine, determinându-te să dai curs unei dușmănii profunde față de ea – nimeni nu poate să renunțe la o astfel de ranchiună. Este o parte a umanității și un lucru pe care umanitatea nu-l poate depăși. În astfel de situații, oamenii simt instinctiv sentimente de ură – acest lucru este foarte normal. Indiferent dacă apar din cauza impetuozității, a instinctului sau a conștiinței, în orice caz, este o reacție normală. Până și câinii se apropie de oamenii care îi tratează bine și îi hrănesc sau îi ajută în mod regulat și încep să aibă încredere în ei, disprețuindu-i, în același timp, pe cei care îi abuzează și îi maltratează – și asta nu este tot, îi vor disprețui chiar și pe oamenii care miros sau vorbesc precum cei care i-au abuzat. Vezi tu, chiar și câinii au acest instinct, ca să nu mai spun de oameni! Având în vedere că oamenii au o minte mult mai complexă decât animalele, este perfect normal ca aceștia să simtă dușmănie atunci când se confruntă cu crime din răzbunare sau cu un tratament nedrept. Totuși, din mai multe motive și din cauza unor circumstanțe particulare, oamenii sunt adesea forțați să apeleze la concesii, să înghită insulte și să suporte temporar lucrurile, dar asta nu înseamnă că își doresc sau sunt capabili să răsplătească răul cu bine. Ceea ce tocmai am spus se bazează pe perspectiva umanității și pe reacțiile instinctuale ale omului. Dacă analizăm acum acest lucru din perspectiva realității obiective a societății, în cazul în care un om nu ar răsplăti răul cu bine și, în schimb, s-

ar răzbuna și ar comite o crimă, care ar fi consecințele? Ar fi tras la răspundere din punct de vedere legal, ar putea fi reținut, condamnat la închisoare și, eventual, chiar și pedepsit cu moartea. Pe baza acestui fapt, putem concluziona că, fie că este din cauza perspectivei umanității, fie din cauza puterii restrictive a societății și a legii, atunci când oamenii au parte de un tratament nedrept și crime din răzbunare, nicio persoană nu este capabilă să scoată ura din mintea sau adâncul inimii sale. Chiar și atunci când sunt victime ale unor vătămări ușoare, cum ar fi atacul verbal, ridiculizarea sau batjocura, oamenii tot nu sunt capabili să răsplătească răul cu bine. Este capacitatea de a răsplăti răul cu bine o manifestare normală a umanității? (Nu.) Așadar, atunci când o persoană este hărțuită sau rănită, de ce are nevoie umanitatea ei și care este cerința ei minimă? Ar spune cineva cu veselie și bucurie: „Dă-i înainte și hărțuiește-mă! Ești puternic și rău, poți să mă hărțuiești cum vrei, iar eu îți voi răsplăti răul cu bine. Îmi vei înțelege caracterul și moralitatea nobilă și, cu siguranță, eu nu mă voi răzbuna pe tine și nici nu-mi voi forma vreo părere despre tine. Nu mă voi supăra pe tine – doar voi lua totul ca pe o glumă. Indiferent cât de mult îmi insultă caracterul, îmi rănesc mândria sau îmi dăunează intereselor lucrurile pe care le spui, totul este în regulă și ar trebui să te simți liber să zici orice vrei.” Există astfel de oameni? (Nu.) Absolut nimeni nu este cu adevărat capabil să renunțe la ranchiună – deja se descurcă bine dacă trece un timp fără să-și ucidă inamicul, din răzbunare. Așadar, nimeni nu este cu adevărat capabil să răsplătească răul cu bine și, chiar dacă oamenii practică această conduită morală, o fac pentru că au fost forțați să acționeze în acest fel, din cauza constrângerilor unor circumstanțe specifice la momentul respectiv sau pentru că întregul exemplu a fost, de fapt, inventat și fictiv. În împrejurări normale, atunci când oamenii cad pradă unor persecuții sau abuzuri grave, vor purta ranchiună și vor deveni răzbunători. Singura

împrejurare în care cineva ar putea să nu fie conștient sau să nu răspundă la propria ură ar fi dacă acea ură ar fi prea mare și ar suferi un șoc atât de grav, încât ar ajunge să-și piardă memoria sau rațiunea. Însă nicio persoană care are umanitate și rațiune normală nu și-ar dori să fie tratată cu insulte, discriminare, discreditare, batjocură, ironie, tachinare, vătămare și așa mai departe, sau să meargă atât de departe încât să-și calce în picioare și să-și necinstească demnitatea și caracterul; nicio persoană nu ar fi bucuroasă să-i răsplătească, în mod ipocrit, cu o conduită morală pe cei care i-au jignit sau rănit anterior – nimeni nu este capabil să facă asta. Astfel, această aserțiune cu privire la conduita morală de a răsplăti răul cu bine pare a fi foarte slabă, anemică, deșartă și lipsită de sens pentru omenirea coruptă.

Dacă privim acest lucru din perspectiva conștiinței și rațiunii umanității normale, indiferent cât de corupt este un om și indiferent dacă este un om rău sau unul care are o umanitate relativ bună, toți speră că alții îi vor trata bine și cu un nivel elementar de respect. Dacă un om ar începe să te flateze și să te lingușească fără niciun motiv, te-ar face fericit? Ți-ar plăcea? (Nu.) De ce nu ți-ar plăcea? Te-ai simți ca și cum ai fi păcălit? Te-ai gândi: „Ți se pare că sunt un copil de trei ani? Cum de nu reușesc să înțeleg de ce simți nevoia să-mi spui aceste lucruri? Sunt atât de bun cum spui tu? Am făcut vreunul dintre acele lucruri? Ce scop are toată flatarea asta nesăbuită? Cum de nu ești dezgustat de tine însuți?” Oamenilor nu le place să audă cuvinte flatante; ei le consideră un fel de insultă. În afară de respectul standard, cum și-ar dori oamenii să fie tratați de ceilalți? (Cu sinceritate.) A le cere oamenilor să-i trateze pe ceilalți cu sinceritate ar fi imposibil – dacă se abțin să-i hărțuiască pe alții, este deja destul de bine. A le cere oamenilor să nu se hărțuiască unii pe alții este o cerință relativ obiectivă. Oamenii speră că ceilalți îi vor respecta, nu îi vor intimida și, cel mai important, că îi vor trata corect. Speră că alții nu îi vor hărțui atunci

când vor fi vulnerabili, că nu îi vor ostraciza atunci când greșelile lor vor fi date în vileag și că nu îi vor flata și linguși în mod constant. Oamenii consideră dezgustătoare aceste tipuri de comportamente și își doresc doar să fie tratați corect – nu așa stau lucrurile? A-i trata pe ceilalți în mod corect este un ideal relativ pozitiv în lumea omului și în sfera gândirii sale. De ce spun asta? Gândiți-vă: de ce tuturor oamenilor le place de Bao Zheng? Oamenilor le place să urmărească desene în care Bao Zheng rezolvă cazuri, chiar dacă acestea sunt fictive și întru totul inventate. De ce le mai plac oamenilor? De ce mai sunt dispuși să le urmărească? Pentru că, în lumea lor ideală, în sfera gândirii și în adâncul inimii lor, toți își doresc o lume pozitivă și puțin mai bună. Ei vor ca omul să poată trăi într-un mediu social relativ corect și drept, într-o lume în care tuturor le este garantat acest lucru. În acest fel, cel puțin, atunci când ai fi hărțuit de forțe malefice, ar exista un loc în care justiția este sprijinită, unde ai putea depune o plângere cu privire la nemulțumirile tale, unde ai avea dreptul să te plângi și, în cele din urmă, unde nedreptățile pe care le-ai suferit ar ieși puțin la iveală. În această societate și omenire, ar exista un loc în care ai putea să-ți reabilitezi numele și să te ferești de a suporta vreodată vreo umilință sau vreo nemulțumire. Nu este aceasta societatea ideală a omului? Nu acesta e lucrul după care tânjește fiecare persoană? (Ba da.) Acesta este visul oricărei persoane. Oamenii speră că vor fi tratați corect – nu vor să fie subiectul unui tratament nedrept sau să nu aibă unde să se plângă dacă sunt tratați incorect, iar asta li se pare foarte supărător. Se poate spune că, în viața reală, standardul și cerința impusă conduitei morale a omului: „Răsplătește răul cu bine” este foarte departe de realitatea corupției omenirii. Așadar, această cerință impusă conduitei morale a omului nu se apropie de voința lui și este foarte departe de realitatea obiectivă și de viața reală. Este o afirmație propusă de idealiști care nu înțeleg lumile interioare ale oamenilor

defavorizați care au fost nedreptățiți și umiliți – acești idealiști nu înțeleg măsura în care acești oameni au fost nedreptățiți și măsura în care demnitatea și caracterele lor au fost insultate și nici măcar cât de mult le-a fost amenințată siguranța personală. Ei nu înțeleg acele realități și, totuși, cer ca aceste victime să se împace cu atacatorii lor și să se abțină de la a se răzbuna pe ei, spunând lucruri precum: „Te-ai născut pentru a fi maltratat și trebuie să îți accepți soarta. Te-ai născut în cea mai de jos clasă a societății și ești asemenea unui sclav. Te-ai născut pentru a fi condus de alții – nu ar trebui să te răzbuni pe cei care ți-au făcut rău și, în schimb, ar trebui să răsplătești răul cu bine. Ar trebui să-ți joci rolul pentru binele climatului social și al armoniei societății și să-ți aduci contribuția în societate, afișând energia ta pozitivă și cea mai bună conduită morală.” Toate acestea sunt spuse clar ca să scuze exploatarea claselor inferioare de către eșaloanele superioare ale societății și clasele conducătoare, ca să le ofere acest confort și ca să liniștească inimile și emoțiile celor defavorizați în favoarea lor. Nu acesta este obiectivul faptului de a spune astfel de lucruri? (Ba da.) Dacă sistemele juridice și sociale ale fiecărei țări, precum și sistemele și reglementările fiecărei rase și ale fiecărui clan ar fi corecte și strict aplicate, ar mai fi necesar să promovăm această zicală neobiectivă care contravine legilor umanității? Nu ar fi necesar. Zicala: „Răsplătește răul cu bine” tocmai a fost clar promovată drept cale și oportunitate pentru clasele conducătoare și acei oameni răi care au autoritate și putere de a-i exploata și călca în picioare pe cei defavorizați. Totodată, pentru a împăciui clasele defavorizate și a le împiedica să caute răzbunare sau să devină ostile față de bogați, elite și clasa conducătoare, acești așa-ziși gânditori și educatori se poziționează în culmea supremației morale, promovând această zicală sub pretextul de a cere ca toată lumea să practice o bună conduită morală. Oare nu creează acest lucru și mai multe contradicții în societate? Cu cât mai

mult suprimi oamenii, cu atât mai nedreaptă se dovedește a fi societatea. Dacă societatea ar fi cu adevărat corectă și dreaptă, ar mai fi necesar să judecăm și să avem cerințe de la comportamentului moral al oamenilor folosind această zicală? În mod clar, acest lucru e cauzat de faptul că în societate sau în rândul omenirii nu există dreptate. Dacă răufăcătorii ar putea fi pedepsiți de lege sau dacă aceia cu bani și putere ar fi, de asemenea, răspunzători în fața legii, atunci zicala: „Răsplătește răul cu bine" nu ar fi validă și nu ar exista. Câți oameni de rând ar putea face rău unui funcționar de stat? Câți oameni săraci ar fi în stare să facă rău celor bogați? Le-ar fi greu să facă asta. Astfel, zicala: „Răsplătește răul cu bine" se adresează în mod clar oamenilor de rând, săracilor și claselor inferioare – este o zicală imorală și nedreaptă. De exemplu, dacă ai cere unui oficial guvernamental să răsplătească răul cu bine, el ți-ar spune: „Ce rău trebuie să răsplătesc? Cine ar îndrăzni să se pună cu mine? Cine ar îndrăzni să mă jignească? Cine ar îndrăzni să-mi spună «nu»? Voi omorî pe oricine îmi spune nu – îi voi extermina întreaga familie și toate rudele!" Vezi, oficialii nu au ce rău să răsplătească, așa că zicala: „Răsplătește răul cu bine" nici măcar nu există pentru ei. Dacă îi spui: „Trebuie să practici această conduită morală de a răsplăti răul cu bine, trebuie să ai această conduită morală", el îți va răspunde: „Sigur, pot face asta." Aceasta este o minciună înșelătoare, de la un cap la altul. În orice caz, „Răsplătește răul cu bine" este, în esență, doar o zicală promovată de moraliștii sociali ca modalitate de a împăciui clasele inferioare și, mai mult decât atât, este o zicală promovată pentru a înrobi clasele inferioare. Este promovată pentru a stabiliza mai mult autoritatea clasei conducătoare, pentru a atrage favorurile clasei conducătoare și a perpetua înrobirea claselor inferioare, astfel încât acestea să nu se plângă, chiar dacă sunt înrobite de generații. De aici, putem observa că, în acest tip de societate, legile și sistemele sunt în mod clar nedrepte; acest tip de

societate nu este guvernată de adevăr și nu este condusă de adevăr, justiție sau dreptate. În schimb, este guvernată de răul și puterea omului, indiferent cine lucrează ca funcționari de stat. Dacă oamenii de rând ar fi funcționari, situația ar fi la fel. Aceasta este esența acestui sistem social. „Răsplătește răul cu bine" dezvăluie această realitate. Sintagma are în mod clar o anumită conotație politică – este o cerință impusă conduitei morale a omului, pentru a întări dominația și înrobirea claselor inferioare de către cele conducătoare.

Cerința ca oamenii să răsplătească răul cu bine nu numai că nu este în concordanță cu nevoile sau cerințele normale ale umanității sau cu demnitatea și caracterul umanității, ci, firește, este și cu atât mai puțin un standard adecvat pentru a evalua calitatea umanității unei persoane. Această cerință este foarte departe de umanitatea reală; nu doar că este de nerealizat, ci, de la bun început, nu ar fi trebuit niciodată promovată. Este doar o zicală și o strategie folosită de clasa conducătoare pentru a-și întări stăpânirea și controlul asupra maselor. Firește, Dumnezeu nu a promovat niciodată acest tip de zicală, fie în Epoca Legii, Epoca Harului sau în Epoca actuală a Împărăției, iar Dumnezeu nu a folosit niciodată acest tip de metodă, zicală sau cerință ca bază pentru a evalua calitatea umanității oamenilor. Acest lucru se datorează faptului că, indiferent dacă un om este moral sau imoral, și indiferent cât de bună sau rea ar fi conduita lui morală, Dumnezeu ia în considerare doar esența lui – aceste zicale despre conduita morală pur și simplu nu există în sfera lui Dumnezeu. Astfel, zicala despre conduita morală: „Răsplătește răul cu bine" nu este validă în casa lui Dumnezeu și nu merită analizată. Indiferent dacă răsplătești răul cu bine sau dacă răsplătești răul cu răzbunarea, cum ar trebui să vadă credincioșii în Dumnezeu problema „răsplătirii răului"? Cu ce atitudine și din ce punct de vedere ar trebui să privească și să abordeze această chestiune? Dacă o persoană

comite în biserică un act rău, casa lui Dumnezeu are propriile decrete administrative și principii pentru tratarea acelei persoane – nu este nevoie ca cineva să se răzbune pentru victimă sau să o apere de nedreptate. Nu este nevoie de asta în casa lui Dumnezeu, iar biserica se va ocupa în mod firesc de problemă, conform principiilor. Aceasta este o realitate care poate fi atât constatată, cât și întâlnită de oameni. Ca să o spun foarte clar și precis: biserica are principii potrivit cărora să se ocupe de oameni, iar casa lui Dumnezeu are decrete administrative. Dar, atunci, cum rămâne cu Dumnezeu? În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, orice persoană care face rău va fi pedepsită în mod corespunzător, iar Dumnezeu va dicta când și cum va fi pedepsită. Principiile lui Dumnezeu de pedeapsă sunt absolut inseparabile de firea și esența Sa. Dumnezeu are o ființă dreaptă și de neofensat, are măreție și mânie și toți cei care comit răul vor fi pedepsiți în mod corespunzător de El. Acest lucru este mult mai important decât legile omului, depășește omenirea și toate legile lumești. Nu numai că este corect, rezonabil și în concordanță cu dorințele umanității, dar nici nu are nevoie de aplauzele și confirmarea tuturor. Nu îți cere să judeci chestiunile de pe culmea supremației morale. Când Dumnezeu face aceste lucruri, El are propriile principii și momentul Său. Ar trebui lăsat la latitudinea lui Dumnezeu să acționeze după cum dorește, iar oamenii ar trebui să se abțină de la a se amesteca, întrucât acest lucru nu are nimic de-a face cu ei. Ce le cere Dumnezeu oamenilor cu privire la chestiunea „răsplătirii răului”? Să nu acționeze sau se răzbune pe alții din cauza impetuozității. Ce ar trebui să faci dacă un om te jignește, te hărțuiește sau chiar dorește să te rănească? Există principii pentru a gestiona astfel de lucruri? (Da.) Există soluții și principii pentru aceste lucruri și o bază în cuvintele lui Dumnezeu și în adevăr. Indiferent de orice altceva, zicala despre conduita morală: „Răsplătește răul cu bine” nu este nici un standard după care să judeci

calitatea umanității oamenilor. Cel mult, dacă o persoană este capabilă să răsplătească răul cu bine, se poate spune că este relativ tolerantă, simplă, bună și generoasă, că nu este meschină și că are o conduită morală acceptabilă. Totuși, poate fi evaluată și judecată calitatea umanității acestei persoane pe baza acestei zicale? Nu, categoric nu. Trebuie să ținem cont și de ceea ce urmărește, de calea pe care merge, de atitudinea ei față de adevăr și lucruri pozitive și așa mai departe. Acesta este singurul mod de a judeca în mod corect dacă are sau nu umanitate.

Aici se încheie părtășia noastră de astăzi.

26 martie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)

În ultima vreme, am avut părtășie despre tot felul de zicale din cultura tradițională privind conduita morală. Referitor la anumite zicale, am avut multă părtășie. Au oare acest subiect și acest conținut vreo legătură cu adevărul? (Da.) Crede cineva că acestea nu par să aibă legătură cu adevărul? Dacă da, atunci acea persoană are într-adevăr un calibru slab și nu are câtuși de puțin discernământ. A fost ușor de înțeles părtășia Mea despre acest subiect? (Da.) Dacă nu aș fi avut părtășie și nu aș fi disecat în acest fel, ați fi confundat cu adevărul aceste zicale despre conduita morală pe care oamenii le consideră relativ pozitive și le-ați fi susținut în continuare? În primul rând, pot spune sigur că majoritatea oamenilor consideră aceste zicale ca fiind lucruri pozitive, în acord cu umanitatea, că s-ar cuveni să fie respectate și că sunt în concordanță cu rațiunea, conștiința, cerințele, noțiunile și altele asemenea legate de umanitate. Se poate spune că, înainte să am părtășie pe această temă, aproape toți considerau aceste diverse zicale despre conduita morală ca fiind pozitive și în acord cu adevărul. După ce ați auzit părtășia și disecarea Mea, sunteți capabili acum să faceți diferența dintre aceste zicale despre conduita morală și adevăr? Aveți acest tip de discernământ? Unii vor spune: „Nu pot să fac diferența între ele, dar, în orice caz, după ce am auzit părtășia lui Dumnezeu, văd acum că există o diferență între aceste lucruri și adevăr. Ele nu pot să ia locul adevărului și, cu atât mai puțin se poate spune că sunt pozitive sau că reprezintă adevărul. Bineînțeles, ar fi imposibil să le considerăm ca fiind conforme cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu sau criteriilor adevărului. Nu există nicio legătură între ele și cuvintele lui Dumnezeu, cerințele Lui sau criteriile adevărului. Una peste alta, indiferent dacă se conformează conștiinței și rațiunii umanității, eu nu mai venerez aceste lucruri în inima

mea și nu le mai consider ca fiind adevărul.” Asta arată că, în inima oamenilor, aceste aspecte ale culturii tradiționale nu mai au rolul de a-i îndruma. Când vor auzi aceste zicale despre conduita morală, în subconștient, ei vor face diferența dintre ele și adevăr și, cel mult, le vor considera ceva ce oamenii aprobă în conștiința lor. Cu toate acestea, ei știu că zicalele acestea sunt, totuși, diferite de adevăr și că nu pot, categoric, să-l înlocuiască. Odată ce oamenii vor pricepe esența acestor zicale despre conduita morală, vor înceta să le considere drept adevăruri și să le respecte, să le venereze sau să le caute ca atare – acesta este efectul de bază atins. Ce efecte pozitive are înțelegerea tuturor acestor lucruri asupra urmăririi adevărului de către oameni? Cu siguranță va avea efecte pozitive, însă amploarea acestora va depinde de măsura în care înțelegi adevărul sau de cât de mult adevăr cunoști. Ținând cont de aceste lucruri, în mod clar e necesar să disecăm aspectele culturii tradiționale pe care le susțin oamenii și care se conformează noțiunilor acestora. Cel puțin, efectul acestei disecări va fi acela de a-i ajuta pe oameni să ajungă la o înțelegere pură a adevărului și de a-i împiedica să fi făcut eforturi în zadar sau să meargă pe calea greșită în urmărirea adevărului. Acestea sunt efecte care pot fi atinse.

Ultima dată, subiectul părtășiei și disecării noastre l-au constituit patru zicale despre conduita morală, și anume: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”, „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți” și „Răsplătește răul cu bine”. Astăzi, vom continua prin părtășia despre alte zicale. Cultura tradițională chineză a propus multe aserțiuni explicite despre conduita morală – indiferent de epoca sau de perioada istoriei în care au fost inițial prezentate aceste aserțiuni, toate au fost transmise până în prezent și s-au înrădăcinat bine în inimile oamenilor. Odată cu trecerea timpului și apariția treptată a lucrurilor noi, omul a propus multe aserțiuni noi și diverse despre conduita morală. Aceste aserțiuni sunt,

în principiu, cerințe pentru caracterul moral și comportamentul oamenilor. Sunteți toți mai mult sau mai puțin lămuriți cu privire la cele patru zicale legate de conduita morală despre care am avut părtășie data trecută? (Da.) Haideți acum să continuăm cu părtășia despre următoarea zicală: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință.” În cultura tradițională chineză, ideea că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință reprezintă unul dintre criteriile clasice pentru a judeca moralitatea sau imoralitatea conduitei unei persoane. Când evaluăm dacă umanitatea unui om este bună sau rea și cât de morală este conduita lui, unul dintre repere este măsura în care întoarce favorurile sau ajutorul pe care îl primește – dacă este sau nu o persoană care răsplătește cu recunoștință bunătatea pe care a primit-o. În cultura tradițională chineză și în cea a umanității, oamenii tratează acest lucru ca pe o unitate de măsură importantă a conduitei morale. Dacă cineva nu înțelege că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință și este nerecunoscător, atunci e considerat a fi lipsit de conștiință și nevrednic de a se crea legături cu acesta și ar trebui desconsiderat, disprețuit sau respins de toți. Pe de altă parte, dacă o persoană chiar înțelege că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință, dacă este recunoscătoare și întoarce favorurile și ajutorul pe care le primește cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție, este considerată o persoană care are conștiință și umanitate. Dacă cineva primește beneficii sau ajutor de la o altă persoană, dar nu le răsplătește sau exprimă doar puțină recunoștință cu un simplu „mulțumesc” și nimic mai mult, ce va crede cealaltă persoană? S-ar putea simți stânjenită? Ar putea gândi: „Acel tip nu merită să fie ajutat, nu este o persoană bună. Dacă așa răspunde când l-am ajutat atât de mult, atunci nu are conștiință sau umanitate și nu merită să mă asociez cu el”? Dacă s-ar întâlni din nou cu acest gen de persoană, ar mai ajuta-o? Nici măcar nu și-ar dori s-o facă. La

rândul vostru, în circumstanțe similare, nu v-ați întreba dacă într-adevăr se cuvine să ajutați sau nu? Lecția pe care ați fi învățat-o din experiența anterioară ar fi fost: „Nu pot să ajut chiar pe oricine – trebuie să înțeleagă că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință. Dacă este genul nerecunoscător care nu mă va răsplăti pentru ajutorul pe care l-am oferit, atunci ar fi mai bine să nu ajut.” Nu acesta ar fi punctul vostru de vedere asupra acestei chestiuni? (Ba da.) În general, atunci când oamenii îi ajută pe alții, ce cred ei, exact, despre fapta lor? Au anumite așteptări sau cerințe de la persoana pe care o ajută? Spune cineva: „Te ajut fără să aștept nicio compensație. Nu vreau să câștig nimic de la tine. Să te ajut atunci când întâmpini dificultăți este ceea ce se cuvine să fac și este datoria mea. Indiferent dacă între noi există o relație și dacă vei putea să mă răsplătești sau nu în viitor, eu doar îmi fac datoria esențială ca persoană obișnuită și nu voi cere nicio răsplată. Pentru mine nu contează dacă mă răsplătești sau nu”? Chiar există oameni care spun astfel de lucruri? Chiar dacă există, sunt pur și simplu inventați și nu se potrivesc realității. În romanele istorice chinezești există foarte multe personaje eroice inventate, iar protagoniștii inventați de țara marelui balaur roșu în societatea modernă sunt și ei fictivi. Deși oamenii au existat, poveștile despre ei au fost născocite. Analizând situația pe baza acestor fapte, ai înțeles acum clar originea zicalei: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, acest criteriu de judecată a conduitei morale a oamenilor și de la cine derivă? Poate că unii nu sunt tocmai lămuriți în acest sens. În cadrul acestei rase umane corupte, toți oamenii au un fel de ideal și anumite așteptări de la societate. Ce așteptări au? „Dacă toată lumea dăruiește puțină dragoste, lumea va deveni un loc minunat.” Pe lângă aceste așteptări, oamenii speră și să fie răsplătiți și compensați pentru inimile lor iubitoare și prețul pe care îl plătesc. Pe de o parte, aceasta poate fi o compensație în sens material, cum ar fi niște bani

cadou sau o recompensă materială. Pe de altă parte, ar putea însemna compensație în sens spiritual, adică una care să le aducă oamenilor împlinire spirituală prin oferirea unei recompense care să le consolideze reputația și care conferă un titlu precum „muncitor model”, „model moral” sau „exemplu moral”. În societatea umană, aproape toți au acest tip de așteptări de la societate și lume – toți speră să fie oameni buni, să meargă pe calea cea dreaptă și să întindă o mână de ajutor celor care au nevoie, permițându-le oamenilor să primească ajutor și să obțină anumite beneficii. Ei speră că aceia care primesc ajutorul lor își vor aminti de la cine l-au primit și cum le-a fost de folos. Desigur, speră și că, atunci când ei înșiși vor avea nevoie, va fi cineva acolo care să le întindă o mână de ajutor. Pe de o parte, atunci când cineva are nevoie de sprijin, speră că unii oameni îi vor arăta iubirea pe care o au în inima lor; pe de altă parte, speră că, atunci când cei care-și arată iubirea din inimă vor trăi vremuri grele, vor primi și ei ajutorul de care au nevoie. Oamenii așteaptă așa ceva de la societate și lume – de fapt, scopul lor final este ca omenirea să trăiască într-o societate armonioasă, pașnică și stabilă. Cum au apărut aceste așteptări? Aceste așteptări și aserțiunea asociată lor[a] au apărut în mod natural, întrucât oamenii nu se simt în siguranță și fericiți în acest tip de mediu social. Prin urmare, oamenii au început să evalueze conduita morală a unui individ și noblețea caracterului său pe baza faptului că i-a răsplătit sau nu pe alții pentru bunătatea lor și a zicalei: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, care este un criteriu de evaluare a conduitei morale a oamenilor, apărut din această situație. Nu este destul de ciudat cum a apărut această zicală? (Ba da.) În epoca actuală, omul nu caută și nu acceptă adevărul și a devenit scârbit de el. Oamenii se află într-o stare haotică și, cu toate că trăiesc unii cu alții, niciunul nu știe clar ce responsabilități ar trebui să ducă la îndeplinire, ce îndatoriri s-ar cuveni să îndeplinească și ce loc ar

trebui să-și asume și ce punct de vedere ar trebui să adopte atunci când privesc oamenii și lucrurile. În plus, nu sunt lămuriți nici în privința responsabilităților și a îndatoririlor pe care le au față de societate și nu sunt siguri din ce poziție sau perspectivă ar trebui să privească și să abordeze societatea. Le lipsesc o explicație și un verdict exact pentru tot ce se petrece în lume și nu reușesc să găsească acea cale dreaptă de practică în măsură să le dicteze cum să se comporte și să acționeze. În fața unei lumi care este din ce în ce mai întunecată, înspăimântătoare, plină de lupte, vendete, războaie și tot felul de tratamente nedrepte, oamenii tânjesc după venirea Mântuitorului și o așteaptă nerăbdători. Totuși, nu sunt deloc interesați de adevăr și nimeni nu-L caută activ pe Dumnezeu sau lucrarea Sa. Chiar dacă aud cuvântările lui Dumnezeu, ei nu le caută și cu atât mai puțin le acceptă. Toți oamenii trăiesc în această stare de neajutorare și simt că societatea este incredibil de nedreaptă și chiar nesigură. Tuturor li s-a făcut extrem de lehamite de această societate și de această lume și toți sunt plini de dușmănie față de ele, dar, în ciuda dușmăniei lor, tot speră că, într-o zi, societatea se va îmbunătăți. Cum arată pentru ei o societate îmbunătățită? Ei își imaginează o societate în care luptele și vendetele nu mai există, în care toți interacționează armonios, unde nimeni nu are sentimentul că este ținut în frâu și nimeni nu e supus suferinței sau piedicilor vieții, în care toți pot duce o viață relaxată, neîngrădită, confortabilă și fericită, în care interacționează normal cu alții, îi tratează corect și, bineînțeles, sunt tratați corect de alții. Pentru că în această lume și printre oameni, corectitudinea nu a existat niciodată. Între oameni există doar lupte și vendete, niciodată armonie. Așa au stat mereu lucrurile, indiferent de perioada istorică. În fața acestui context și a condițiilor societale brutale, nicio persoană nu știe cum să rezolve aceste probleme, cum să soluționeze luptele și vendetele dintre oameni sau oricare dintre situațiile inechitabile și nedrepte care apar în

societate. În mintea lor, ei dezvoltă acest tip de viziune utopică tocmai din cauza existenței acestor probleme și a faptului că oamenii nu știu cum să le rezolve, din ce poziție sau perspectivă ar trebui să încerce să le rezolve sau ce metodă ar trebui să folosească pentru asta. În această viziune utopică, oamenii sunt capabili să trăiască împreună în armonie, iar societatea și semenii lor tratează corect pe toată lumea. Toți speră că „respectul oamenilor pentru ceilalți va fi, în schimb, înzecit; dacă mă ajuți, te voi răsplăti; și, când vei avea nevoie de ajutor, în societate vor exista mulți oameni care vor putea să-ți dea o mână de ajutor și să își îndeplinească responsabilitățile sociale; iar când eu voi avea nevoie de sprijin, cei pe care i-am sprijinit înainte îmi vor veni în ajutor. Aceasta ar trebui să fie o societate în care oamenii se ajută reciproc.” Oamenii cred că numai așa pot să trăiască fericiți, armonios și într-o societate stabilă și pașnică. Cred că, numai astfel, luptele dintre oameni pot fi complet eradicate și soluționate. Consideră că așteptările și idealurile pe care le nutresc în adâncul inimii lor pentru societatea umană se vor materializa odată ce aceste probleme vor fi rezolvate.

În societatea non-credincioșilor există un cântec popular intitulat „Mâine va fi mai bine”. Oamenii speră mereu că lucrurile se vor îmbunătăți în viitor – nu este nimic rău în asta – dar, în realitate, chiar vor fi lucrurile mai bune mâine? Nu, este imposibil; lucrurile nu pot decât să se înrăutățească, deoarece omenirea devine din ce în ce mai rea, iar lumea este din ce în ce mai întunecată. În rândul omenirii, nu numai că din ce în ce mai puțini oameni răsplătesc cu recunoștință bunătatea pe care o primesc, dar, totodată, tot mai mulți sunt nerecunoscători și mușcă mâna care îi hrănește. Aceasta, în schimb, este realitatea situației de acum. Nu este așa? (Ba da.) Cum au ajuns lucrurile astfel? De ce criteriul conduitei morale: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, promovat de moraliști,

educatori și sociologi, nu a avut un efect restrictiv asupra oamenilor? (Pentru că oamenii au firi corupte.) Pentru că oamenii au firi corupte. Însă știu asta acei moraliști, educatori și sociologi? (Nu.) Ei nu știu că, de fapt, cauza principală a vendetelor și a luptelor dintre oameni nu este o problemă legată de conduita lor morală, ci, mai degrabă, de firile lor corupte. Oamenii nu înțeleg criteriile după care se cuvine să se comporte. Cu alte cuvinte, nu știu cum să se comporte corect și care sunt principiile și căile comportamentale. În plus, toți oamenii au firi corupte și naturi satanice, trăiesc de dragul profitului și își pun interesele pe primul loc. Drept urmare, problema vendetelor și a luptelor dintre oameni se tot agravează. Pot asemenea oameni corupți să respecte criteriile de conduită morală, precum: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”? Luând în considerare că oamenii și-au pierdut până și rațiunea și conștiința elementară, cum pot ei să răsplătească cu recunoștință bunătatea pe care o primesc? Dumnezeu i-a călăuzit dintotdeauna pe oameni, a pregătit toate cele necesare pentru supraviețuirea lor, i-a aprovizionat cu lumina soarelui, cu aer, hrană, apă și așa mai departe, dar câți dintre ei Îi sunt recunoscători? Câți dintre ei sunt capabili să perceapă dragostea adevărată a lui Dumnezeu pentru omenire? Există mulți credincioși care, deși se bucură atât de mult de harul lui Dumnezeu, se înfurie, Îl ocărăsc pe Dumnezeu și se plâng de nedreptatea Cerului de îndată ce Dumnezeu nu le împlinește dorințele o dată sau de două ori. Nu așa sunt oamenii? Chiar dacă există anumiți indivizi care pot răsplăti cu recunoștință bunătatea pe care o primesc de la unii oameni, ce probleme va rezolva asta? Desigur, oamenii care au propus această zicală despre conduita morală au avut intenții bune – au fost motivați doar de speranța că oamenii ar putea să pună capăt vrăjmășiei dintre ei, să evite conflictele, să se ajute unii pe alții, să trăiască în armonie, să se influențeze reciproc pentru a se corecta, să fie cordiali unii cu alții și

să se unească pentru a se ajuta la nevoie. Ce societate minunată ar fi dacă omenirea ar putea intra într-o asemenea stare, dar, din păcate, o asemenea societate nu va exista niciodată, pentru că societatea este doar suma totală a tuturor indivizilor corupți care o alcătuiesc. Din cauza corupției omului, societatea devine tot mai întunecată și rea, iar idealul omului ca societatea să fie armonioasă nu se va împlini niciodată. De ce această societate ideală nu poate deveni niciodată realitate? Dintr-o perspectivă fundamentală și teoretică, o astfel de societate nu poate exista din cauza firilor corupte ale omului. În realitate, comportamentele bune de moment, faptele singulare de bună conduită morală și manifestările temporare de dragoste, ajutor, sprijin față de ceilalți și așa mai departe pur și simplu nu pot înlătura firile corupte ale omului. Desigur, și mai important e că aceste lucruri nu pot răspunde la întrebările legate de modul în care s-ar cuveni să se comporte oamenii și cum ar trebui să meargă pe calea corectă în viață. Având în vedere că aceste probleme nu pot fi rezolvate, va fi posibil ca această societate să ajungă la starea armonioasă pe care o idealizează și la care speră oamenii? În esență, este doar un vis nefondat și șansele ca asta să se întâmple sunt slabe. Susținând scrierile morale și educându-i pe oameni, acești moraliști încearcă să-i încurajeze să folosească buna conduită morală pentru a-i ajuta pe alții și a avea o influență care să-i corecteze pe ceilalți, cu scopul de a influența și îmbunătăți societatea. Totuși, este corectă sau greșită această idee, această aspirație a lor? Cu siguranță este greșită și nu poate fi realizată. De ce spun asta? Pentru că ei înțeleg doar comportamentele, gândurile și punctele de vedere ale oamenilor și conduita lor morală, dar nu înțeleg absolut nimic atunci când vine vorba de probleme mai profunde, cum ar fi esența și firile corupte ale omului, sursa corupției lui și cum să înlăture firile corupte ale omului. Drept urmare, ei propun criterii nesăbuite de conduită morală, precum: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu

recunoștință.” Apoi, speră să folosească acest tip de zicală, acest tip de criteriu privind conduita morală, pentru a influența omenirea și generații după generații, pentru a schimba criteriile comportamentale ale omului și direcția și scopurile comportamentelor lui, totodată transformând treptat climatului social și schimbând relațiile dintre oameni și pe cele dintre conducători și cei conduși. Ei cred că, odată ce aceste relații se vor schimba, societatea nu va mai fi atât de nedreaptă și atât de plină de lupte, vrăjmășie și măceluri. Acest lucru va fi de un oarecare folos oamenilor de rând, care vor obține un mediu de viață social echitabil și vor duce vieți mai mulțumitoare, relativ vorbind. Însă cei mai mari beneficiari nu vor fi oamenii de rând, ci mai degrabă conducătorii, clasa conducătoare și aristocrații din fiecare epocă. Aceste așa-zise personaje distinse și așa-zișii înțelepți care promovează doctrinele morale folosesc în mod continuu aceste doctrine morale, pe care omenirea le percepe ca fiind relativ nobile și în concordanță cu umanitatea și simțul conștiinței lor, pentru a-i educa și influența pe oameni și pentru a le schimba perspectiva morală, astfel încât să trăiască în mod voluntar într-un mediu social civilizat sau care are anumite standarde morale. Într-o privință, acest lucru e benefic pentru viața zilnică a oamenilor de rând, deoarece face mediul social în care trăiesc mai armonios, mai pașnic și mai civilizat. Într-o altă privință, acest lucru creează și condiții mai favorabile ca poporul să fie guvernat de conducători. Aceste zicale care transmit criterii pentru conduita morală sunt în concordanță cu ideile și noțiunile majorității oamenilor și, totodată, se conformează viziunilor utopice ale oamenilor despre un viitor glorios. Firește, în promovarea acestor zicale, principala lor intenție este de a crea condiții mai favorabile guvernării. În astfel de condiții, oamenii de rând nu vor cauza probleme, vor trăi în armonie și fără conflicte și toți vor putea să respecte, de bunăvoie, criteriile morale care guvernează comportamentul social.

Simplu spus, intenția promovării acestor zicale este de a face astfel încât subiecții guvernați ai statului, masele comune, să acționeze cu supunere și în mod corespunzător sub constrângerile criteriilor morale ale societății, să învețe să se supună regulilor și să devină cetățeni docili. Oare conducătorii nu ar fi, atunci, relativ în largul lor și liniștiți? Dacă ei nu ar trebui să-și facă griji că masele se ridică împotriva lor și le uzurpă autoritatea, oare asta nu ar da naștere la o așa-zisă societate armonioasă? Nu ar consolida acest lucru puterea politică a conducătorilor? Practic, aceasta este originea acestor scrieri morale și acesta e contextul în care au apărut. Pentru a o spune cu mărinimie, unele criterii de bază pentru moralitatea socială au fost formulate tocmai pentru a reglementa comportamentele și conduita morală a maselor. Adică, aceste zicale sunt de dragul indivizilor; în esență, sunt de fapt promovate de dragul stabilității societății și a țării și ca să le permită conducătorilor să guverneze mult timp, pentru vecie. Acesta este adevăratul scop al așa-zișilor moraliști care promovează cultura tradițională. De fapt, conducătorilor nu le pasă de bunăstarea maselor și, chiar și atunci când pare că le pasă, o fac doar pentru a-și menține stabilitatea puterii politice. Le pasă doar de propria fericire, de stabilitatea puterii și a statutului lor, de capacitatea lor de a conduce veșnic masele și de posibilitatea de a conduce și mai multe țări, cu scopul eventual de a prelua controlul întregii lumi. Acestea sunt motivele și intențiile regilor diavoli. De pildă, unii oameni spun: „Ne tragem dintr-un lung șir de țărani care au trudit ca angajați pe termen lung pentru moșieri și care nu au avut niciodată pământ pe care să-l numească al lor. După înființarea RPC, Partidul Comunist i-a doborât pe moșieri și capitaliști, ne-a dat propria parcelă și, din țărani, am devenit proprietari. Le datorăm totul celor din Partidului Comunist, ei sunt salvatorii poporului chinez și trebuie să le răsplătim cu recunoștință bunătatea și să nu fim nerecunoscători. Unii vor să se ridice împotriva

Partidului Comunist – cât de ingrați sunt! Nu mușcă ei mâna care îi hrănește? Oamenii nu ar trebui să fie atât de lipsiți de conștiință și să-și uite rădăcinile!" Implicația acestei afirmații este că, indiferent în ce mediu de viață trăiești în prezent, indiferent de tipul de tratament la care ai fost supus și dacă drepturile tale de om sunt garantate sau nu, sau dacă dreptul tău de a trăi ți-a fost amenințat sau luat, trebuie să îți amintești mereu să răsplătești cu recunoștință bunătatea pe care ai primit-o și să nu-ți uiți rădăcinile. Nu ar trebui să te comporți ca o persoană urâcioasă și ingrată și ar trebui să răsplătești continuu și perpetuu bunătatea, fără a aștepta nicio remunerație. Oare oamenii ca aceștia nu trăiesc și acum ca niște sclavi? Ei cred că, în trecut, au fost sclavi ai moșierilor și ai capitaliștilor, dar oare capitaliștii și moșierii chiar i-au exploatat pe oamenii de rând? Oare țăranii chiar aveau un trai mai rău atunci, în comparație cu oamenii de acum? Nu, aceasta este o minciună scornită de Partidul Comunist. Faptele și realitatea situației ies acum la lumină, puțin câte puțin. Aserțiunea lor potrivit căreia capitaliștii au exploatat sudoarea și truda atâtor oameni de rând și povestea „Fetei cu părul alb" sunt toate născociri și minciuni – nimic nu este adevărat. Care este scopul acestor născociri și falsități? Să-i facă pe oameni să-i urască pe acei moșieri și capitaliști, să aducă mereu elogii Partidului Comunist și să i se supună pentru totdeauna. În trecut, mulți oameni cântau cântecul „Fără Partidul Comunist, nu ar fi nicio Nouă China". Cântecul acesta s-a auzit în toate colțurile Chinei timp de câteva decenii, dar acum nimeni nu îl cântă. Sunt pur și simplu prea multe exemple de născociri și falistăți ale Partidului Comunist, toate fiind contrare faptelor obiective. Acum, unii oameni expun public adevărul, pentru a arăta tuturor realitatea situației. În societatea umană, indiferent de epocă, criteriul conduitei morale: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință" a avut întotdeauna un grad de eficiență în a constrânge comportamentelor oamenilor și a servit ca reper pentru

umanitatea lor. Bineînțeles, un efect mai important al unei asemenea zicale este că a fost folosită pentru a-i ajuta pe conducători să-și consolideze domnia asupra maselor. Într-un anumit sens, se poate afirma că această zicală servește ca mod de constrângere a comportamentelor oamenilor și a conduitei lor morale, determinându-i să se gândească la probleme și să le privească prin prisma acestui criteriu de conduită morală și apoi să emită judecăți și să facă alegeri pe baza acestui criteriu. Nu îi îndeamnă pe oameni să îndeplinească toate responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească, atât față de familia lor, cât și față de societate în general, ci mai degrabă, încălcând grav normele și dorințele umanității normale, le spune cu forța oamenilor ce și cum să gândească, ce și cum să facă. Această zicală acționează ca un fel de metodă insesizabilă și model invizibil care să-i îndrume, să-i restricționeze și să-i înlănțuiască pe oameni și să-i informeze în legătură cu ceea ce ar trebui și nu ar trebui să facă. Scopul acestui lucru este de a folosi acest tip de opinie publică și criteriu de moralitate socială pentru a influența gândurile, punctele de vedere ale oamenilor și felul în care se comportă și acționează.

Afirmațiile cu privire la conduita morală precum „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință” nu le spun oamenilor exact care sunt responsabilitățile lor în cadrul societății și în rândul omenirii. În schimb, reprezintă o modalitate de a-i obliga sau forța pe oameni să acționeze și să gândească într-un anumit mod, indiferent dacă vor sau nu și indiferent de circumstanțele sau contextul în care au parte de aceste acte de bunătate. În China antică, există o mulțime de exemple în care bunătatea este răsplătită. De exemplu, un băiat cerșetor înfometat a fost luat acasă de o familie care l-a hrănit, l-a îmbrăcat, l-a antrenat în arte marțiale și i-a transmis tot felul de cunoștințe. Au așteptat până când a crescut, iar apoi au început să-l folosească drept sursă de venit, trimițându-l să facă rău, să omoare oameni,

să facă lucruri pe care el nu voia să le facă. Dacă te uiți la povestea lui în lumina tuturor favorurilor pe care le-a primit, atunci faptul că a fost salvat a reprezentat un lucru bun. Însă dacă te gândești la ce a fost forțat să facă mai târziu, a fost într-adevăr un lucru bun sau rău? (A fost rău.) Însă sub condiționarea culturii tradiționale de tipul „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință", oamenii nu pot să facă această distincție. La suprafață, pare că băiatul nu a avut de ales decât să facă lucruri rele și să rănească oamenii, să devină un ucigaș – lucruri pe care majoritatea oamenilor nu și-ar dori să le facă. Însă oare faptul că a făcut aceste lucruri rele și a ucis la porunca stăpânului său nu a venit, în adâncul sufletului, din dorința de a-l răsplăti pentru bunătatea lui? În special din cauza condiționării culturii tradiționale chineze precum: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință", oamenii nu pot să nu fie influențați și controlați de aceste idei. Modul în care acționează, precum și intențiile și motivațiile din spatele acestor acțiuni sunt, cu siguranță, constrânse de ele. Când băiatul a fost pus în acea situație, care ar fi fost primul său gând? „Am fost salvat de această familie și ei au fost buni cu mine. Nu pot să fiu nerecunoscător, trebuie să le răsplătesc bunătatea. Le datorez viața mea, așa că trebuie să le-o dedic. Ar trebui să fac orice îmi cer ei, chiar dacă asta înseamnă să fac rău și să ucid oameni. Nu pot să iau în calcul dacă este corect sau greșit, trebuie, pur și simplu, să le răsplătesc bunătatea. Dacă nu aș face-o, aș mai fi demn de a fi numit om?" Drept urmare, ori de câte ori familia dorea ca el să ucidă pe cineva sau să facă ceva rău, el făcea acel lucru fără nicio ezitare sau rezervă. Așadar, oare comportamentul, acțiunile sale și supunerea lui neîndoielnică nu au fost toate dictate de ideea și opinia că „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință"? Nu îndeplinea el acel criteriu al conduitei morale? (Ba da.) Ce înțelegi din acest exemplu? Este zicala: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință" un

lucru bun sau nu? (Nu este, este lipsit de principii.) De fapt, o persoană care răsplătește o bunătate are un principiu. Și anume că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință. Dacă o persoană îți face un bine, tu trebuie să faci unul la schimb. Dacă nu reușești să faci acest lucru, atunci nu ești om și nu poți spune nimic dacă ești condamnat pentru asta. Proverbul spune: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește", dar, în acest caz, băiatul nu a avut parte de un mic act de bunătate, ci de o bunătate care i-a salvat viața, așadar, a avut toate motivele să o răsplătească cu o viață. Nu știa care sunt limitele sau principiile de a răsplăti bunătatea. El credea că viața îi fusese dăruită de acea familie, așa că trebuia să le-o dedice la schimb și să facă tot ce-i cereau ei, inclusiv crime sau alte fapte rele. Acest mod de a răsplăti bunătatea nu are principii sau limite. A servit ca acolit al răufăcătorilor și s-a ruinat făcând asta. A fost corect ca el să răsplătească bunătatea în acest fel? Desigur că nu. A fost un mod nesăbuit de a acționa. E adevărat că familia aceasta l-a salvat și i-a permis să trăiască în continuare, dar, pentru răsplătirea bunătății cuiva, trebuie să existe principii, limite și moderație. Ei i-au salvat viața, dar scopul vieții lui nu este să facă rău. Sensul și valoarea vieții, cât și misiunea omului, nu sunt să facă rău și să comită crime, iar el nu ar trebui să trăiască doar pentru scopul de a răsplăti bunătatea. Băiatul a crezut în mod greșit că sensul și valoarea vieții erau să răsplătească bunătatea primită cu recunoștință. Aceasta a fost o neînțelegere gravă. Nu a fost acesta rezultatul faptului că a fost influențat de criteriul de conduită morală: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință"? (Ba da.) Fusese el condus pe căi greșite de influența acestei zicale despre răsplătirea bunătății sau găsise calea corectă și principii de practică? Este destul de evident că a fost condus pe căi greșite – lucrul acesta este limpede ca lumina zilei. Dacă acest criteriu de conduită morală nu ar exista, ar fi oamenii capabili să emită judecăți în

cazuri simple ce implică binele și răul? (Da.) Băiatul s-ar fi gândit: „Poate că familia asta m-a salvat, dar, aparent, a făcut-o doar pentru afacerea și viitorul ei. Sunt doar o unealtă pe care pot să o folosească pentru a răni sau ucide pe oricine le tulbură afacerile sau le pune bețe în roate. Acesta este adevăratul motiv pentru care m-a salvat. M-a tras înapoi din pragul morții doar ca să mă oblige să fac rău și să comit crime – oare nu cumva nu face decât să mă trimită pe drumul spre iad? Nu mă va face asta să sufăr și mai mult? În acest caz, mi-ar fi fost mai bine dacă pur și simplu m-ar fi lăsat să mor. Nu m-a salvat cu adevărat!” Familia aceasta nu l-a salvat pe băiatul cerșetor dintr-o chemare filantropică și pentru a-i permite să trăiască mai bine, ci doar ca să câștige controlul asupra lui și să-l oblige să-i rănească pe alții, să le facă rău și să-i ucidă. Așadar, de fapt, făcea bine sau rău? E destul de clar că făcea rău, nu bine – acești binefăcători deveniseră oameni răi. Sunt asemenea oameni demni de a fi răsplătiți? Ar trebui răsplătiți? Nu, nu ar trebui. Așadar, de îndată ce afli că sunt răi, ce ar trebui să faci? Ar trebui să păstrezi distanța față de ei, să-i eviți și să găsești o cale de a fugi de ei. Aceasta este înțelepciune. Unii ar putea spune: „Acești oameni răi deja mă controlează, deci nu este atât de ușor să fug de ei. E imposibil să scap!” De cele mai multe ori, acestea sunt consecințele faptului de a răsplăti cu recunoștință bunătatea primită. Întrucât sunt prea puțini oameni buni și atât de mulți oameni răi, dacă întâlnești o persoană bună, este în regulă să-i răsplătești bunătatea, dar dacă vei cădea pe mâinile unei persoane rele, asta echivalează cu a cădea pe mâinile unui demon, ale Satanei. Ea va complota împotriva ta și te va juca pe degete, și nimic bun nu poate să iasă din faptul că ai căzut pe mâinile ei. De-a lungul istoriei, există foarte multe exemple în acest sens. Acum că știi că răsplătirea cu recunoștință a bunătății primite nu este un criteriu legitim pentru modul în care să te comporți și să acționezi, cum ar trebui să acționezi când cineva este bun cu tine? Care sunt opiniile

voastre despre asta? (Indiferent cine ne ajută, ar trebui să decidem dacă să îi acceptăm sau nu ajutorul în funcție de situație. În unele cazuri, este în regulă să acceptăm ajutorul, dar, în altele, nu trebuie să-l acceptăm orbește. Dacă îl acceptăm, tot trebuie să fim principiali și să stabilim limite privind modalitatea în care le răsplătim bunătatea, pentru a evita să fim înșelați de oameni răi sau ca aceștia să profite de noi.) Acesta este un mod principial de a aborda situația. În plus, dacă nu poți să vezi limpede situația sau ești în impas, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să-I ceri să-ți deschidă o cale. Acest lucru îți va permite să eviți ispita și să scapi din ghearele Satanei. Uneori, Dumnezeu va folosi serviciile Satanei ca să-i ajute pe oameni, dar trebuie să ne asigurăm că Îi mulțumim lui Dumnezeu în astfel de cazuri, nu să răsplătim bunătatea Satanei – aceasta este o chestiune de principiu. Atunci când ispita vine sub forma unei persoane rele care oferă bunătate, mai întâi trebuie să înțelegi limpede cine, exact, te ajută și îți oferă sprijin, care este propria ta situație și dacă există alte căi pe care poți să le urmezi. Trebuie să tratezi asemenea cazuri într-un mod flexibil. Dacă Dumnezeu vrea să te mântuiască, indiferent de serviciile cui Se folosește pentru a îndeplini acest lucru, mai întâi ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu și să accepți acest lucru din partea Lui. Nu ar trebui să-ți îndrepți recunoștința doar către oameni, să nu mai vorbim de a-ți oferi viața cuiva în semn de recunoștință. Aceasta este o greșeală gravă. Lucrul crucial este ca inima ta să fie recunoscătoare lui Dumnezeu și să accepți acest lucru din partea Lui. Dacă persoana care îți arată bunătate te ajută sau te salvează și este o persoană bună, atunci ar trebui să-i răsplătești bunătatea, dar ar trebui să faci doar ceea ce poți, cu mijloacele pe care le ai. Dacă persoana care te-a ajutat are intenții greșite și vrea să unelteasă împotriva ta și să te folosească pentru a-și atinge scopurile, atunci nu este nevoie să o răsplătești cu orice preț. Pe scurt, Dumnezeu cercetează cu atenție inima omului, așa

că, atâta vreme cât nu ai o conștiință încărcată și ai motivațiile corecte, nu este o problemă. Adică, înainte să ajungi să înțelegi adevărul, acțiunile tale trebuie cel puțin să fie în concordanță cu rațiunea și conștiința umană. Ar trebui să fii în stare să abordezi această situație în mod rezonabil, astfel încât să nu-ți regreți niciodată acțiunile, în niciun moment din viitor. Toți sunteți adulți și toți ați trecut prin destul de multe în țara marelui balaur roșu – a fost viața voastră lipsită de sentimentul de a fi ținut în frâu, de persecuție, abuz sau umilire? Toți vedeți clar cât de profund coruptă a devenit omenirea, așa că, indiferent de ispita pe care o întâlniți, trebuie să o abordați cu înțelepciune și să nu cădeți pradă comploturilor perfide ale Satanei. Cu orice situație v-ați confrunta, trebuie să căutați adevărul și să luați decizii numai doar după ce ați ajuns la o înțelegere a principiilor prin rugăciune și părtășie. În ultimii câțiva ani, biserica a săvârșit lucrarea de curățire și mulți oameni răi, neîncrezători și antihriști au fost dați în vileag și îndepărtați sau excluși. Majoritatea oamenilor nu au prezis niciodată că se va întâmpla așa ceva. Având în vedere că până și în cadrul bisericii încă există atât de mulți oameni confuzi, răi și neîncrezători, presupun că vă este limpede cât de corupți și de răi sunt non-credincioșii? Fără adevăr și înțelepciune, oamenii nu pot să vadă nimic limpede și doar vor fi înșelați, păcăliți și jucați pe degete de cei răi și de Satana. Prin urmare, ei devin lacheii Satanei. Cei care nu înțeleg adevărul și nu au principii nu fac decât lucruri nesăbuite.

Când unii oameni se află la ananghie sau în pericol și primesc din întâmplare ajutor de la o persoană rea care le permite să scape de necazul lor, ajung să creadă că persoana cea rea este una bună și sunt dispuși să facă ceva pentru ea, ca să-și arate recunoștința. Totuși, în asemenea cazuri, persoana cea rea va încerca să îi implice în treburile ei infame și să îi folosească pentru a săvârși fapte rele. Dacă ei nu sunt în stare să refuze,

atunci situația poate deveni periculoasă. Unii oameni ca aceștia se vor simți contrariați în astfel de situații, deoarece cred că va părea că nu sunt suficient de implicați în această prietenie dacă nu-și ajută prietenul cel rău să comită câteva fapte rele, cu toate că asta ar contraveni conștiinței și rațiunii lor de a face un lucru greșit. Drept urmare, sunt blocați în această dilemă. Acesta este un rezultat al faptului de a fi influențați de această idee din cultura tradițională de a răsplăti bunătatea – devin încătușați, înrobiți și controlați de această idee. În multe cazuri, aceste zicale din cultura tradițională înlocuiesc simțul conștiinței omului și judecata lui normală; firește, ele influențează și modul normal de gândire al omului și luarea corectă a deciziilor. Ideile din cultura tradițională sunt incorecte și afectează în mod direct opiniile omului despre lucruri, determinându-l să ia decizii proaste. Din vremuri străvechi și până în ziua de astăzi, nenumărați oameni au fost influențați de această idee, opinie și de acest criteriu de conduită morală privind răsplătirea bunătății. Chiar și atunci când persoana care le arată bunătate este malefică sau rea și îi obligă să facă lucruri infame și fapte rele, ei tot se împotrivesc conștiinței și rațiunii lor, conformându-se orbește pentru a-i răsplăti bunătatea, cu multe consecințe dezastruoase. S-ar putea spune că, după ce au fost influențați, înlănțuiți, constrânși și înrobiți de acest criteriu de conduită morală, mulți oameni susțin orbește și în mod greșit această opinie de a răsplăti bunătatea și chiar este posibil să-i ajute și să-i sprijine pe oamenii răi. Acum că ați auzit părtășia Mea, aveți o imagine clară a acestei situații și puteți stabili că aceasta este loialitate nesăbuită și că acest comportament e considerat drept unul lipsit de stabilirea unor limite și drept răsplătirea nesăbuită a bunătății, fără niciun discernământ, și că este lipsit de sens și valoare. Întrucât oamenii se tem să fie criticați aspru de opinia publică sau condamnați de ceilalți, ei își dedică viața răsplătirii bunătății altora, cu reticență, chiar sacrificându-și viața în acest proces, ceea

ce reprezintă o modalitate falsă și nesăbuită de a face lucrurile. Această zicală din cultura tradițională nu numai că a încătușat gândirea oamenilor, dar, totodată, a adus o greutate inutilă și un inconvenient în viața lor și le-a împovărat familiile cu suferințe și poveri suplimentare. Numeroși oameni au plătit prețuri mari pentru a răsplăti bunătatea primită – ei văd răsplătirea bunătății ca pe o responsabilitate socială sau drept propria datorie și chiar s-ar putea să-și petreacă toată viața răsplătind bunătatea altora. Ei cred că acesta este un lucru perfect firesc și justificat de făcut, o datorie de la care nu se pot eschiva. Nu e nesăbuit și absurd acest punct de vedere și acest mod de a face lucrurile? Dezvăluie întru totul cât de ignoranți și neluminați sunt oamenii. În orice caz, această zicală despre conduita morală – o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință – poate să fie în conformitate cu noțiunile oamenilor, dar nu este în acord cu adevărurile-principii. Este incompatibilă cu ale lui Dumnezeu cuvinte și este un punct de vedere și un mod incorect de a face lucrurile.

Având în vedere că răsplătirea bunătății nu are legătură cu adevărul și cerințele lui Dumnezeu de la oameni și că a fost subiectul criticilor noastre, cum anume privește Dumnezeu această zicală? Ce fel de opinii și acțiuni ar trebui să aibă oamenii normali drept răspuns la această zicală? Vă este clar acest lucru? Dacă, anterior, cineva a fost bun cu tine și asta ți-a fost de mare folos sau dacă ți-a făcut o mare favoare, ar trebui să răsplătești acea persoană? Cum ar trebui să abordezi o astfel de situație? Nu este o chestiune ce ține de opiniile oamenilor? Este o chestiune ce ține de opiniile oamenilor, precum și de căile lor de practică. Spuneți-Mi opiniile voastre despre această chestiune – dacă cineva este bun cu voi, ar trebui să-l răsplătiți? Dacă încă nu puteți pătrunde această chestiune, va fi problematic. Înainte, nu înțelegeați adevărul și ați practicat răsplătirea bunătății ca și cum ar fi fost adevărul. Acum, după ce ați ascultat analiza și criticile făcute de

Mine, v-ați dat seama unde este problema, dar tot nu știți cum să practicați sau să gestionați această chestiune – tot nu puteți pătrunde această problemă? Înainte să fi înțeles adevărul, trăiai după conștiința ta și, indiferent cine îți făcea un bine sau te ajuta, chiar dacă erau oameni răi sau gangsteri, îi răsplăteai cu siguranță și te simțeai constrâns să încasezi un glonț pentru prietenii tăi și chiar să-ți pui viața în pericol pentru ei. Drept răsplată, bărbații ar trebui să devină sclavii binefăcătorilor lor, în timp ce femeile ar trebui să se lege prin căsătorie și să aibă copii pentru ei – aceasta e ideea pe care cultura tradițională o vâră în capul oamenilor, poruncindu-le să răsplătească bunătatea primită cu recunoștință. Prin urmare, oamenii cred: „Numai aceia care răsplătesc bunătatea au conștiință, iar dacă nu o răsplătesc, atunci sigur sunt lipsiți de conștiință și inumani.” Această idee este ferm înrădăcinată în inimile oamenilor. Spuneți-Mi, știu animalele să răsplătească bunătatea? (Da.) Dacă așa stau lucrurile, pot într-adevăr oamenii să fie considerați avansați doar pentru că știu să răsplătească bunătatea? Poate fi considerată un semn al umanității practica omului de a răsplăti bunătatea? (Nu.) Așadar, ce opinie ar trebui să aibă oamenii despre această chestiune? Cum ar trebui să fie înțeles un astfel de lucru? După ce e înțeles, ce abordare ar trebui să adoptăm față de el? Acestea sunt întrebările la care toți ar trebui să găsiți un răspuns în acest moment. Vă rog să vă împărtășiți opiniile privind această chestiune. (Dacă o persoană m-a ajutat într-adevăr să rezolv o chestiune sau o problemă, mai întâi i-aș mulțumi cu sinceritate, dar nu aș fi constrâns sau controlat de această situație. Dacă ar întâmpina dificultăți, aș face tot ce mi-ar sta în putere ca să o ajut. Aș ajuta-o unde aș putea, dar nu m-aș forța să-mi depășesc limitele.) Aceasta este opinia corectă și acest mod de a acționa este acceptabil. Mai vrea cineva să-și împărtășească opinia în legătură cu acest subiect? (În trecut, eram de părere că, dacă mă ajuta cineva, ar trebui să-l ajut în schimb atunci când

întâmpină necazuri. Cu ajutorul părtășiei lui Dumnezeu și disecând opiniile: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți” și „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, am ajuns să-mi dau seama că trebuie să respecți principii atunci când îi ajuți pe ceilalți. Dacă un om a fost bun cu mine sau m-a ajutat, conștiința îmi dictează că ar trebui să-l ajut la rândul meu, însă trebuie să fac asta în funcție de circumstanțele mele și de ceea ce sunt capabil să ofer. De asemenea, ar trebui să-l ajut doar să-și rezolve dificultățile și să se ocupe de ce are nevoie în viață; nu ar trebui să-l ajut să facă rău sau să săvârșească fapte rele. Dacă văd că un frate sau o soră întâmpină dificultăți, îi voi ajuta nu pentru că și ei m-au ajutat cândva, ci pentru că este datoria mea, responsabilitatea mea.) Altă părere? (Îmi aduc aminte de cuvintele lui Dumnezeu, care a spus: „Dacă ne-ar ajuta cineva cu ceva, ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu.” Adică, ori de câte ori se comportă cineva frumos cu noi, ar trebui să acceptăm acest lucru ca fiind de la Dumnezeu și să fim în stare să îl gestionăm corect. Astfel, putem să înțelegem corect această opinie privind răsplătirea bunătății. Totodată, Dumnezeu spune că trebuie să iubim ceea ce iubește Dumnezeu și să urâm ceea ce urăște El. Când îi ajutăm pe alții, trebuie să discernem dacă acele persoane Îl iubesc sau Îl urăsc pe Dumnezeu. Acesta este principiul potrivit căruia trebuie să acționăm.) Acest lucru are legătură cu adevărul – este un principiu corect și are un fundament. Haideți să nu vorbim acum despre ceea ce are legătură cu adevărul, ci mai degrabă să discutăm despre modul în care oamenii ar trebui să abordeze această problemă din perspectiva umanității. În realitate, situațiile pe care le-ai putea întâlni nu sunt mereu atât de simple – nu apar întotdeauna în biserică și printre frați și surori. Deseori, apar în afara sferei bisericii. De exemplu, o rudă non-credincioasă, un prieten, o cunoștință sau un coleg necredincios s-ar putea să fie bun cu tine sau să te ajute. Dacă ești în stare să abordezi această problemă și să

tratezi persoana care te-a ajutat în mod corect, adică într-un mod care este în concordanță cu adevărurile-principii și pare potrivit și celorlalți, atunci atitudinea și ideile tale față de această chestiune vor fi relativ corecte. Conceptul cultural tradițional potrivit căruia: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință” trebuie să fie discernut. Cea mai importantă parte este cuvântul „bunătate” – cum ar trebui să priviți această bunătate? La ce aspect și natură a bunătății se referă? Care este semnificația zicalei: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”? Oamenii trebuie să găsească răspunsurile la aceste întrebări și în niciun caz să nu fie constrânși de această idee de răsplătire a bunătății – pentru cine urmărește adevărul, acest lucru este absolut esențial. Ce este „bunătatea”, conform noțiunilor umane? La un nivel mai mic, bunătatea reprezintă o persoană care te ajută atunci când ai necazuri. De exemplu, cineva care îți dă un castron cu orez când ești lihnit de foame sau o sticlă de apă când mori de sete sau te ajută să te ridici când cazi și nu te poți ridica. Toate acestea sunt acte de bunătate. Un mare act de bunătate este ca cineva să te salveze atunci când te afli într-o situație disperată – aceasta este o bunătate care îți salvează viața. Atunci când ești în pericol de moarte și cineva te ajută să eviți moartea, în esență, acea persoană îți salvează viața. Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care oamenii le percep drept „bunătate”. Acest tip de bunătate depășește cu mult orice favoare măruntă, materială – este o bunătate măreață care nu poate fi măsurată în funcție de bani sau lucruri materiale. Cei care o primesc simt un fel de recunoștință imposibil de exprimat în doar câteva cuvinte de mulțumire. Este corect, totuși, ca oamenii să măsoare bunătatea în acest fel? (Nu este.) De ce spui că nu este corect? (Întrucât această măsurătoare se bazează pe standardele culturii tradiționale.) Acesta este un răspuns bazat pe teorie și doctrină și, deși poate părea corect, nu ajunge la esența chestiunii. Prin urmare, cum se poate explica acest lucru în termeni

practici? Gândește-te cu atenție. Cu ceva timp în urmă, am auzit despre un material video pe internet în care un bărbat își scapă portofelul fără să-și dea seama. Portofelul este ridicat de un cățeluș care îl urmărește, iar când bărbatul vede asta, bate câinele pe motiv că i-a furat portofelul. Absurd, nu-i așa? Omul are mai puțină moralitate decât câinele! Acțiunile câinelui erau în deplină conformitate cu standardele morale umane. Un om ar fi strigat: „Ți-ai scăpat portofelul!" Dar întrucât câinele nu putea vorbi, pur și simplu, a apucat în tăcere portofelul și a alergat după bărbat. Așadar, dacă un câine poate îndeplini o parte din comportamentele bune încurajate de cultura tradițională, ce spune acest lucru despre oameni? Oamenii se nasc cu rațiune și conștiință, așa că sunt cu atât mai capabili să facă aceste lucruri. Atât timp cât o persoană are simțul conștiinței, poate îndeplini aceste tipuri de responsabilități și obligații. Nu este necesar să depuneți o muncă grea sau să plătiți un preț, necesită puțin efort și este, pur și simplu, o chestiune de a face ceva util, ceva de folos altora. Însă natura acestei acțiuni se califică, într-adevăr, drept „bunătate"? Se ridică la nivelul unui act de bunătate? (Nu o face.) Din moment ce nu o face, este nevoie ca oamenii să vorbească despre răsplătirea acesteia? Acest lucru nu ar fi necesar.

Haideți să ne îndreptăm acum atenția asupra chestiunii așa-zisei bunătăți a omului. De exemplu, să luăm cazul unei persoane bune care salvează un cerșetor prăbușit în zăpadă din cauza foamei. Îl ia pe cerșetor acasă la ea, îi dă de mâncare, îl îmbracă și îi permite să trăiască în familia ei și să lucreze pentru ei. Chiar dacă cerșetorul s-a oferit să lucreze de bunăvoie sau dacă a făcut acest lucru pentru a răsplăti o bunătate, a fost salvarea lui un act de bunătate? (Nu.) Până și animalele mici pot să se ajute și să se salveze reciproc. Ca oamenii să facă asemenea fapte, este nevoie doar de un mic efort și oricine are umanitate este în stare să facă astfel de lucruri și să fie la înălțimea lor. S-ar putea spune că asemenea fapte

reprezintă o responsabilitate și o obligație societală pe care oricine cu umanitate se cuvine să le îndeplinească. Oare faptul că omul le caracterizează drept bunătate nu este o exagerare? Este o caracterizare potrivită? De exemplu, într-o perioadă de foamete, când e posibil ca mulți oameni să flămânzească, dacă o persoană bogată distribuie saci de orez familiilor sărace, pentru a le ajuta să traverseze această perioadă dificilă, nu este acesta doar un exemplu de tip fundamental de ajutor și sprijin moral care ar trebui să fie acordat în rândul oamenilor? Le-a oferit doar un pic de orez – nu este ca și când și-ar fi dat toată mâncarea altora și el ar fi rămas flămând. Oare gestul chiar e considerat bunătate? (Nu.) Responsabilitățile și obligațiile societale pe care omul este capabil să le îndeplinească, acele fapte pe care din instinct ar trebui să fie capabil să le facă și pe care se cuvine să le facă și simplele servicii care sunt utile și benefice pentru alții nu pot fi, în niciun fel, considerate bunătate, întrucât toate sunt cazuri în care omul dă, pur și simplu, o mână de ajutor. Este un fenomen foarte normal să oferi ajutor cuiva care se întâmplă să aibă nevoie de el, la momentul și în locul potrivit. Este, de asemenea, responsabilitatea fiecărui membru al rasei umane. E pur și simplu un fel de responsabilitate și obligație. Când i-a creat, Dumnezeu le-a dat oamenilor aceste instincte. La care instincte Mă refer aici? Mă refer la conștiința și rațiunea omului. Când vezi pe cineva căzând, reacția ta instinctivă este: „Ar trebui să-l ajut să se ridice.” Dacă l-ai vedea căzând, dar ai pretinde că nu ai văzut și nu te-ai duce să-l ajuți să se ridice, asta ți-ar împovăra conștiința și te-ai simți rău că ai procedat așa. Cineva care are cu adevărat umanitate se va gândi imediat să ajute persoana pe care a văzut-o căzând. Nu îi va păsa dacă acea persoană îi va fi recunoscătoare, întrucât consideră că asta se cuvine să facă și nu simte nevoia de a se gândi mai mult la această chestiune. De ce? Acestea sunt instinctele date oamenilor de către Dumnezeu și oricine are

conștiință și rațiune s-ar gândi să facă asta și ar putea acționa astfel. Dumnezeu i-a oferit omului conștiință și o inimă umană – pentru că are o inimă umană, are și gânduri umane, cât și perspectivele și abordările pe care ar trebui să le aibă privind o anumită chestiune, așa că omul poate să facă aceste lucruri natural și ușor. Nu are nevoie de niciun ajutor și de nicio îndrumare ideologică din partea niciunei forțe exterioare și nici măcar nu are nevoie de educație sau îndrumare pozitivă – nu are nevoie de nimic din toate acestea. Este ca atunci când oamenii caută hrană când le este foame sau apă când le este sete – e un instinct și nu trebuie să fie predat de către părinți sau profesori; vine de la sine, deoarece omul are gândirea umanității normale. În același fel, oamenii sunt capabili să-și îndeplinească îndatoririle și responsabilitățile în casa lui Dumnezeu și asta este ceea ce se cuvine să facă oricine are conștiință și rațiune. Așadar, a-i ajuta pe oameni și a fi bun cu ei este un lucru aproape lipsit de efort pentru oameni, se încadrează în sfera instinctului uman și e unul pe care oamenii sunt complet capabili să-l realizeze. Nu este nevoie să-l ridicăm la nivel de bunătate. Cu toate acestea, mulți oameni echivalează acest lucru cu ajutorul acordat altora cu bunătate, vorbesc mereu despre acesta și-l răsplătesc în mod constant, crezând că, dacă nu o fac, nu au conștiință. Se privesc cu dispreț pe ei înșiși și se detestă, chiar îngrijorându-se că vor fi admonestați de opinia publică. Este necesar să-ți faci griji pentru aceste lucruri? (Nu.) Există mulți oameni care nu pot vedea acest lucru așa cum este de fapt și care sunt, în mod constant, constrânși de această problemă. Asta înseamnă să nu înțelegi adevărurile-principii. De exemplu, dacă ai pleca în deșert cu un prieten și el ar rămâne fără apă, cu siguranță i-ai da puțin din apa ta, nu l-ai lăsa să moară de sete. Chiar dacă ai ști că singura ta sticlă de apă se va termina de două ori mai repede dacă doi oameni beau din ea, tot ai împărți apa cu prietenul tău. Așadar, de ce ai face asta? Pentru că nu ai suporta să bei apă în timp ce

prietenul tău ar suferi de sete lângă tine – pur și simplu nu ai putea suporta să vezi așa ceva. Ce te face să nu poți suporta să-ți vezi prietenul care suferă de sete? Simțul conștiinței tale este cel care dă naștere acestui sentiment. Chiar dacă nu ai vrea să îndeplinești acest tip de responsabilitate și obligație, conștiința ta ar face astfel încât să nu poți suporta să procedezi altfel, te-ar determina să fii supărat. Nu este totul rezultatul instinctelor umane? Nu este totul hotărât de conștiința și rațiunea omului? Dacă prietenul ar zice: „Îți rămân recunoscător că mi-ai dat o parte din apa ta în acea situație!", nu ar fi și asta greșit? Lucrul acesta nu are nimic de-a face cu bunătatea. Dacă tu te-ai afla în locul lui și acel prieten ar avea umanitate, conștiință și rațiune, și el și-ar împărți apa cu tine. Aceasta este doar o responsabilitate societală sau o relație de bază între oameni. Toate aceste relații, responsabilități sau obligații societale fundamentale apar datorită simțului conștiinței omului, a umanității lui și a instinctelor cu care Dumnezeu l-a înzestrat în momentul facerii omului. În împrejurări normale, aceste lucruri nu trebuie să fie predate de către părinți sau inoculate de societate și cu atât mai puțin impun admonestări repetate din partea celorlalți care îți spun să le faci. Educația ar fi necesară doar pentru cei lipsiți de conștiință și rațiune, pentru cei cărora le lipsesc facultățile cognitive normale – de exemplu, pentru persoanele cu probleme mintale sau imbecili – sau pentru cei care au calibru slab și sunt ignoranți și încăpățânați. Aceia cu umanitate normală nu au nevoie să fie învățați aceste lucruri – toți oamenii cu rațiune și conștiință le au. Așadar, este nepotrivit să supraestimezi un comportament sau o acțiune ca fiind o formă de bunătate atunci când a fost doar ceva instinctiv și în acord cu rațiunea și conștiința. De ce este nepotrivit? Prin promovarea unor astfel de comportamente pe acest tărâm, pui pe umerii fiecărei persoane o mare greutate și o povară și, desigur, acest lucru îi constrânge pe oameni. De exemplu, dacă în trecut

cineva ți-a dat bani, te-a ajutat într-o situație dificilă, te-a ajutat să îți găsești un loc de muncă sau te-a salvat, vei gândi: „Nu pot să fiu nerecunoscător; trebuie să fiu conștiincios și să îi răsplătesc bunătatea. Dacă nu o fac, mai sunt om?” În realitate, chiar dacă răsplătești sau nu acea persoană, tot ești om și tot trăiești în cadrul umanității normale – o astfel de răsplată nu va schimba nimic. Umanitatea ta nu va fi supusă schimbării și firea ta coruptă nu va fi subjugată doar pentru că ai răsplătit bine acea persoană. La fel, firea ta coruptă nu se va înrăutăți doar pentru că ai răsplătit-o prost. Faptul că răsplătești și oferi bunătate sau procedezi în mod contrar nu are absolut nicio legătură cu firea ta coruptă. Desigur, chiar dacă există sau nu o legătură, pentru Mine, acest tip de „bunătate” pur și simplu nu există și sper că același lucru este valabil și pentru voi. Așadar, cum ar trebui să o privești? Privește-o pur și simplu ca pe o obligație și o responsabilitate și drept ceva ce ar trebui să facă o persoană cu instincte umane. Ar trebui să o tratezi ca pe responsabilitatea și obligația ta de ființă umană și să o faci cât mai bine posibil. Asta este tot. Unii oameni ar putea spune: „Știu că aceasta este responsabilitatea mea, dar nu vreau să o îndeplinesc.” E în regulă și așa. Poți să alegi singur, în funcție de situația și circumstanțele tale. De asemenea, poți să decizi mai flexibil, în funcție de starea ta de spirit din momentul respectiv. Dacă îți faci griji că, după ce îți îndeplinești responsabilitatea, beneficiarul va încerca permanent să te răsplătească, să întrebe de tine și să îți mulțumească atât de des încât să devină un inconvenient și o perturbare, și, drept urmare, nu vrei să îndeplinești această responsabilitate, și asta este în regulă – depinde de tine. Unii se vor întreba: „Oare oamenii care nu vor să îndeplinească acest tip de responsabilitate societală au umanitate slabă?” Este acesta modul corect de a judeca umanitatea unei persoane? (Nu.) De ce este incorect? În această societate rea, omul trebuie să fie cumpătat în comportamentul lui și să aibă un simț al

bunei-cuviințe în tot ce face. Desigur, și mai necesar este să recunoască mediul și contextul în acel moment. După cum spun non-credincioșii, în această lume haotică, oamenii trebuie să fie deștepți, inteligenți și înțelepți în orice ar face – nu trebuie să fie ignoranți și cu siguranță nu trebuie să săvârșească fapte nesăbuite. De exemplu, în locurile publice din unele țări, oamenii pun la cale anumite escrocherii în care înscenează un accident fals, pentru ca apoi să ceară în mod fraudulos despăgubiri. Dacă nu îți dai seama de înșelătoria acestor oameni răi și acționezi orbește conform conștiinței tale, poți să fii păcălit și să ai probleme. De exemplu, dacă vezi o femeie bătrână care a căzut pe stradă, s-ar putea să te gândești: „Trebuie să-mi îndeplinesc responsabilitățile față de societate, nu am nevoie ca ea să mă răsplătească. Deoarece am umanitate și simțul conștiinței mele, se cuvine să-i dau o mână de ajutor, așa că o voi ajuta să se ridice.” Totuși, când te duci să o ridici, ea te stoarce de bani, iar tu ajungi să o duci la spital și să-i plătești facturile medicale, compensații pentru daune emoționale și cheltuieli de pensionare. Dacă nu plătești, vei fi chemat la secția de poliție. Se pare că ai dat de bucluc, nu-i așa? Cum de s-a ajuns la situația asta? (În urma bunei intenții și a lipsei de înțelepciune.) Ai fost orb, lipsit de discernământ, nu ai reușit să recunoști tendințele actuale și nu ți-ai dat seama de situația înscenată. Într-o astfel de societate rea, omul trebuie să plătească un preț doar pentru că a ajutat întâmplător pe cineva în vârstă care a căzut. Dacă ea ar fi căzut cu adevărat și ar fi avut nevoie de ajutorul tău, nu ar trebui să fii condamnat pentru că ți-ai îndeplinit responsabilitățile societale, ci ar trebui să fii lăudat, întrucât comportamentul tău a fost în concordanță cu umanitatea și simțul conștiinței omului. Totuși, această doamnă în vârstă a avut un motiv ascuns: nu avea, de fapt, nevoie de ajutorul tău, doar te păcălea, iar tu nu ai reușit să îți dai seama de uneltirea ei vicleană. Îndeplinindu-ți responsabilitatea față de ea, ca seamăn al ei, ai

căzut în plasa complotului său, iar acum ea nu va renunța, storcând și mai mulți bani de la tine. A-ți duce la bun sfârșit responsabilitățile societale ar trebui să aibă legătură cu a-i ajuta pe oameni la nevoie și a-ți îndeplini responsabilitățile. Nu ar trebui să ajungi păcălit sau prins într-o capcană. Mulți au căzut pradă acestor escrocherii și au ajuns să vadă limpede cât de răi sunt oamenii acum și cât de pricepuți sunt în a-i înșela pe alții. Vor înșela pe oricine, chiar dacă sunt străini sau prieteni și rude. Ce situație îngrozitoare! Cine a dat naștere acestei corupții? Marele balaur roșu. Marele balaur roșu a corupt omenirea profund și brutal! Marele balaur roșu va face tot felul de lucruri imorale pentru a-și promova interesele, iar exemplul său rău a dus oamenii pe căi greșite. Prin urmare, acum, escrocii și hoții sunt numeroși. Pe baza acestor fapte, se poate vedea că mulți oameni nu sunt mai buni decât câinii. Poate că unii nu vor fi dispuși să asculte un astfel de discurs, se vor simți stingheriți și se vor gândi: „Oare chiar nu suntem mai buni decât câinii? Ne desconsideri și ne privești cu dispreț, comparându-ne mereu cu niște câini. Nu ai nicio considerație pentru noi ca oameni!” Mi-ar plăcea să vă văd ca oameni, dar de ce fel de comportament au dat dovadă oamenii? În realitate, unii chiar nu sunt mai buni decât câinii. Momentan, e tot ce am de spus despre această chestiune.

Tocmai am avut părtășie despre faptul că oamenii care îi ajută puțin pe alții nu poate fi considerat bunătate și că e doar o responsabilitate societală. Desigur, oamenii pot alege ce responsabilități societale pot îndeplini cât mai bine posibil. Pot îndeplini responsabilitățile pentru care sunt potriviți și pot alege să nu le îndeplinească pe cele care li se par nepotrivite. Acestea sunt libertatea și alegerea pe care le are omul. În funcție de circumstanțele, capacitățile și, bineînțeles, contextul și împrejurările de moment, poți alege ce responsabilități societale se cuvine să îndeplinești. Acesta este dreptul tău. În ce context a apărut acest drept? Lumea este un loc prea întunecat,

omenirea este prea rea, iar dreptatea lipsește în societate. În aceste circumstanțe, trebuie mai întâi să te protejezi, să te abții de la a acționa în mod nesăbuit și ignorant și să dai dovadă de înțelepciune. Desigur, prin a te proteja nu Mă refer la a-ți proteja portofelul și proprietatea de furt, ci, mai degrabă, la a te proteja pe tine de rău – acest lucru este extraordinar de important. Ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile cât mai bine posibil, luând, în același timp, măsuri pentru siguranța ta. Nu acorda atenție câștigării respectului celorlalți și nu te lăsa influențat ori constrâns de opinia publică. Nu trebuie decât să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile. Ar trebui să decizi cum să-ți faci datoria în funcție de propria situație; nu-ți asuma mai mult decât poți duce, având în vedere circumstanțele și capacitățile tale. Nu ar trebui să încerci să-i impresionezi pe oameni pretinzând că ai abilități pe care nu le ai și nu ar trebui să te temi de lipsa de respect a celorlalți, de judecata sau condamnarea venită din partea altora. Este greșit să faci lucruri de dragul de a-ți satisface vanitatea. Fă pur și simplu atât cât poți, asumă-ți atât cât îți dictează simțul responsabilității și îndeplinește atâtea obligații câte ești în stare să îndeplinești. Acesta e dreptul tău. Nu este nevoie să te forțezi să faci lucruri pe care Dumnezeu nu ți le-a cerut. Nu are sens să-ți urmezi conștiința și să faci lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul. Oricât de multe ai face, Dumnezeu nu te va pomeni pentru asta și nu va însemna că ai fost mărturie adevărată, cu atât mai puțin că te-ai înzestrat cu fapte bune. Ar trebui să ai propriile alegeri și principii pentru lucrurile care nu țin de cerințele lui Dumnezeu, dar pe care oamenii îți cer să le faci. Nu te lăsa constrâns de oameni. Este suficient dacă nu faci nimic care să încalce conștiința și rațiunea ta și adevărul. Dacă ajuți pe cineva rezolvându-i o problemă de moment, atunci acea persoană va ajunge să depindă de tine și va crede că ar trebui și că trebuie să-i rezolvi problemele. Va deveni întru totul dependentă

de tine și se va întoarce împotriva ta dacă nu reușești să îi rezolvi problemele fie și o singură dată. Acest lucru ți-a adus probleme și nu este tipul de final pe care vrei să-l vezi. Dacă prezici acest tip de final, poți alege să nu o ajuți. Cu alte cuvinte, în cazul acesta nu ar fi greșit să te abții să îndeplinești acea responsabilitate sau obligație. Acesta este tipul de opinie și atitudine pe care ar trebui să îl ai față de societate, omenire și, mai precis, față de comunitatea în care trăiești. Adică, oferă cât de multă dragoste ai de oferit și fă atât cât poți. Nu te împotrivi convingerilor tale în efortul de a te grozăvi, nu încerca să faci lucruri pe care ești incapabil să le faci. De asemenea, nu este nevoie să te forțezi să plătești un preț pe care o persoană de rând nu e capabilă să-l plătească. Pe scurt, nu cere prea mult de la tine. Fă doar ceea ce ești capabil să faci. Cum sună acest principiu? (Sună bine.) De exemplu, prietenul tău te roagă să-i împrumuți mașina, iar tu stai pe gânduri: „Mi-a împrumutat lucruri în trecut, așa că, de drept, ar trebui să-i dau mașina, dar el nu are grijă de lucruri și nu le folosește cu moderație. S-ar putea chiar să mi-o strice. Ar fi mai bine să nu i-o împrumut.” Așadar, hotărăști să nu-i împrumuți mașina. Este corect să faci asta? Nu este o mare problemă dacă îi împrumuți sau nu mașina – atâta vreme cât înțelegi chestiunea precis și pătrunzător, ar trebui să acționezi așa cum crezi că e cel mai potrivit și vei avea dreptate. Totuși, dacă te gândești: „Bine, îi voi permite să o împrumute. Înainte, nu m-a refuzat niciodată când i-am cerut lucruri cu împrumut. Nu este foarte econom sau atent cu lucrurile, dar nu-i nimic. Dacă îmi va strica mașina, voi cheltui o mică sumă ca să o repar”, iar apoi ești de acord să-i împrumuți mașina și să nu-l respingi, este corect să procedezi așa? Nu este nimic în neregulă nici cu asta. De exemplu, dacă o persoană care te-a ajutat înainte vine la tine când familia ei întâmpină unele dificultăți, ar trebui sau nu să o ajuți? Asta depinde de situația ta, iar hotărârea de a o ajuta sau nu nu va fi o chestiune de principiu. Tot ce trebuie

să faci este să fii sincer, să-ți asculți instinctele și să îți îndeplinești responsabilitățile cât mai bine posibil. Făcând acest lucru, vei acționa în sfera umanității și a simțului conștiinței tale. Nu este important dacă-ți îndeplinești sau nu pe deplin această responsabilitate sau dacă o faci bine. Ai dreptul de a fi de acord sau de a refuza – nu se poate spune că nu ai conștiință dacă refuzi și nu se poate spune că prietenul tău a făcut un act de bunăvoință pentru că te-a ajutat. Aceste acte nu se ridică la nivelul acesta. Înțelegi? (Da.) Aceasta a fost o discuție despre bunătate, despre modul în care ar trebui să vedeți bunătatea, cum să abordați problema ajutorului oferit celorlalți și despre cum ar trebui să vă îndepliniți responsabilitățile societale. În aceste chestiuni, oamenii trebuie să caute adevărurile-principii – nu poți să rezolvi aceste probleme doar bazându-te pe conștiința și rațiunea ta. Unele circumstanțe speciale pot fi destul de complicate și, dacă nu le gestionați conform adevărurilor-principii, puteți să vă atrageți necazuri și consecințe negative. Așadar, în aceste chestiuni, aleșii lui Dumnezeu trebuie să-I înțeleagă intențiile și să acționeze cu umanitate, rațiune, înțelepciune și adevărurile-principii. Aceasta ar fi cea mai potrivită abordare.

În ceea ce privește zicala: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, o altă situație ce ar putea să apară este cea în care ajutorul pe care îl primești nu e ceva neînsemnat, cum ar fi o sticlă de apă, o mână de legume sau un sac de orez, ci o formă de sprijin care te afectează pe tine și mijloacele de trai ale familiei tale și care chiar se răsfrânge asupra destinului și perspectivelor tale. De exemplu, cineva poate să-ți dea meditații sau un ajutor financiar care îți permite să te înscrii la o universitate bună, să îți găsești un loc de muncă bun, să te căsătorești „bine” și să ți se întâmple nenumărate lucruri bune în viață. Nu e doar o favoare măruntă sau un mic ajutor neînsemnat – mulți oameni consideră astfel de lucruri drept

acte de mare bunătate. Cum ar trebui să abordați acest tip de situație? Ajutorul oferit sub astfel de forme are legătură cu responsabilitatea societală și cu obligațiile pe care le îndeplinește omul și despre care tocmai am discutat, dar pentru că are implicații în ceea ce privește supraviețuirea omului, soarta și perspectivele lui, este mult mai valoros decât o simplă sticlă de apă sau un sac de orez – are un efect mult mai mare asupra vieții oamenilor, a mijloacelor de trai ale acestora și a timpului pe care îl petrec pe acest pământ. Prin urmarea, valoarea lui e mult mai mare. Acum, ar trebui aceste forme de ajutor să fie ridicate la nivelul de bunătate? La fel, nu recomand să le considerați ca fiind bunătate. Luând în considerare faptul că nu trebuie văzute ca bunătate, care este, atunci o modalitate potrivită și adecvată de a face față unei asemenea situații? Nu este aceasta o problemă cu care se confruntă oamenii? De exemplu, poate că o persoană te-a abătut de la o viață plină de infracțiuni, te-a îndreptat și ți-a găsit o slujbă într-un domeniu legitim de activitate, permițându-ți să duci o viață bună, să te căsătorești și să te așezi la casa ta și să-ți schimbi soarta în bine. Sau, poate, când erai într-o situație dificilă și te simțeai deprimat, o persoană bună ți-a oferit un oarecare ajutor și îndrumare, fapt care ți-a schimbat perspectivele într-un mod pozitiv, îngăduindu-ți să te ridici deasupra celorlalți și să duci o viață bună. Cum ar trebui să abordezi astfel de situații? Ar trebui, oare, să-ți aduci aminte de bunătatea acelei persoane și să o răsplătești? Ar trebui să găsești metode ca să o recompensezi și să o despăgubești? În situația asta, ar trebui să le permiți principiilor să te îndrume în luarea deciziilor, nu-i așa? Ar trebui să stabilești ce fel de persoană este omul care te-a ajutat. Dacă este o persoană bună, pozitivă, atunci, pe lângă faptul că îi spui „mulțumesc”, poți să continui să interacționezi normal cu ea, să vă împrieteniți și, apoi, când va avea nevoie de ajutor, îți vei putea îndeplini responsabilitatea și obligația cât mai bine posibil. Totuși, această îndeplinire

a responsabilității și a obligației nu ar trebui să ia forma unei dăruiri necondiționate, ci, mai degrabă, ar trebui să fie limitată de ceea ce poți să faci, luând în considerare circumstanțele tale. Acesta este modul potrivit de a trata asemenea oameni în astfel de situații. Nu există nicio diferență de nivel între voi doi – deși te-a ajutat și a fost bună cu tine, acea persoană nu poate, totuși, să fie numită salvatoarea ta, pentru că numai Dumnezeu poate salva omenirea. Nu a făcut decât să acționeze prin suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, ca să-ți dea o mână de ajutor – asta cu siguranță nu înseamnă că îți e superioară și cu atât mai puțin înseamnă că îi aparții și poate să te manipuleze și să te controleze. Nu are niciun drept să fie stăpână pe soarta ta și nu ar trebui să-ți critice sau să-ți comenteze viața; sunteți în continuare egali. Având în vedere că sunteți egali, puteți să interacționați ca prieteni și, când va fi cazul, o vei putea ajuta cât mai bine posibil. Acest lucru reprezintă tot îndeplinirea responsabilității și obligației tale societale din sfera umanității și faptul că faci ceea ce se cuvine să faci pe baza și în cadrul umanității – îți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile într-un mod direcționat. De ce ar trebui să faci asta? Te-a ajutat în trecut și ți-a permis să ai beneficii și să obții câștiguri substanțiale, așadar, simțul conștiinței care vine din umanitatea ta îți dictează că ar trebui să-l tratezi pe acel om ca pe un prieten. Unii vor întreba: „Pot să-l tratez ca pe un confident?” Asta depinde de felul în care vă înțelegeți și dacă umanitatea și preferințele voastre, cât și ceea ce căutați și modul în care priviți lumea, sunt similare. Răspunsul va depinde de tine. Așadar, în acest tip unic de relație, ar trebui să-ți răsplătești binefăcătorul cu viața ta? Având în vedere că te-a ajutat foarte mult și te-a influențat enorm, ar trebui să-l răsplătești cu viața ta? Nu este necesar. Ești veșnicul stăpân al propriei vieți – Dumnezeu ți-a dăruit viața ta, îți aparține ție și nimeni altcineva nu trebuie să ți-o gestioneze. Nu e nevoie ca, din cauza acestui context și a acestei situații, să

permiți altcuiva, cu nepăsare, să-ți gestioneze viața. Acesta este un mod extrem de nesăbuit de a proceda și, desigur, este și irațional. Indiferent cât de apropiați sunteți ca prieteni sau cât de puternică e legătura dintre voi, poți doar să-ți îndeplinești responsabilitatea ca persoană, puteți să interacționați normal și vă ajutați reciproc, în limitele umanității și ale rațiunii. O relație la acest nivel este mai rațională și egală. Practic, motivul fundamental pentru care v-ați împrietenit este că persoana respectivă te-a ajutat cândva și, astfel, ai simțit că merită să o ai ca prieten și că a îndeplinit standardul pe care-l ceri de la prietenii tăi. Doar din acest motiv ai fost dispus să deveniți prieteni. Gândește-te și la situația asta: în trecut, cineva te-a ajutat, a fost bun cu tine în anumite moduri și a avut un impact asupra vieții tale sau a unui eveniment major, dar umanitatea sa și calea pe care merge nu sunt în concordanță cu propria ta cale și ceea ce cauți tu. Nu aveți idei similare, nu îți place această persoană și, poate, la un anumit nivel, ai putea spune că preocupările tale și ceea ce cauți sunt cu totul diferite. Căile tale în viață, perspectivele tale asupra lumii și cele asupra vieții sunt toate diferite – sunteți două tipuri complet diferite de oameni. Așadar, cum ar trebui să abordezi și să reacționezi la ajutorul pe care ți l-a oferit anterior? Este aceasta o situație realistă care poate să apară? (Da.) Deci, ce ar trebui să faci? Și asta e o situație ușor de rezolvat. Luând în considerare că voi doi mergeți pe căi diferite, după ce îi oferi răsplata materială pe care ți-o permiți, în funcție de posibilitățile tale, vei constata că pur și simplu convingerile voastre sunt prea diferite, că nu puteți să mergeți pe aceeași cale, că nici măcar nu puteți să fiți prieteni și să mai interacționați. Cum ar trebui să procedezi, având în vedere că nu mai puteți interacționa? Păstrează distanța față de acea persoană. S-ar putea să fi fost bună cu tine în trecut, dar își croiește drumul prin societate cu ajutorul escrocheriilor și al înșelăciunii, săvârșind tot felul de fapte abjecte, iar ție nu îți place această

persoană, așa că este întru totul rezonabil să păstrezi distanța față de ea. Unii ar putea spune: „Nu este lipsit de conștiință să acționezi astfel?” Acest lucru nu este lipsit de conștiință – dacă într-adevăr ar întâmpina vreo dificultate în viața ei, tot ai putea să o ajuți, dar nu poți să te lași constrâns de ea sau să i te alături în săvârșirea unor fapte rele și scandaloase. Totodată, nu este nevoie să-i fii sclav doar pentru că în trecut te-a ajutat sau ți-a făcut o mare favoare – nu este obligația ta și acea persoană nu merită să o tratezi astfel. Ai dreptul să alegi să interacționezi, să-ți petreci timpul și chiar să te împrietenești cu persoane care îți plac și cu care te înțelegi, cu oameni care sunt corecți. Poți să-ți îndeplinești responsabilitatea și obligația față de această persoană, este dreptul tău. Bineînțeles, poți și să refuzi să te împrietenești și să ai de-a face cu persoane care nu-ți plac și, față de acestea, nu trebuie să-ți îndeplinești nicio obligație sau responsabilitate – și acesta e dreptul tău. Chiar dacă ai hotărî să abandonezi această persoană, să refuzi să interacționezi cu ea sau să-ți îndeplinești orice responsabilitate sau obligație față de ea, nu ar fi greșit. Trebuie să stabilești anumite limite privind modul în care te comporți și să tratezi diferiți oameni în diferite feluri. Nu ar trebui să te asociezi cu oameni răi sau să le urmezi exemplul rău: aceasta e alegerea înțeleaptă. Nu te lăsa influențat de diverși factori, cum ar fi recunoștința, sentimentele și opinia publică – asta înseamnă să iei o poziție, să ai principii și este ceea ce se cuvine să faci. Puteți să acceptați aceste metode și cerințe? (Da.) Deși opiniile, căile de practică și principiile despre care am discutat sunt criticate de noțiunile și cultura tradițională, aceste opinii și principii vor proteja ferm drepturile și demnitatea fiecărei persoane care are umanitate și simțul conștiinței. Le vor permite oamenilor să nu fie constrânși și înlănțuiți de așa-numitele standarde de conduită morală ale culturii tradiționale și să se elibereze de înșelăciunea și inducerea în eroare acestor lucruri fals evlavioase și ipocrite. Aceste opinii și principii

le vor permite, de asemenea, să înțeleagă adevărul cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască după cuvintele Sale și adevăr, să nu fie influențați de aceste păreri publice privind moralitatea și să se elibereze de constrângerile și lanțurile așa-ziselor căi lumești, astfel încât să poată trata oamenii și toate lucrurile potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și folosind opinii corecte și să se lepede cu desăvârșire de lanțurile și îndrumarea greșită a lucrurilor lumești, a tradiției și a moralității sociale. Prin urmare, ei vor putea să trăiască în lumină, să trăiască umanitatea normală, să existe cu demnitate și să fie lăudați de Dumnezeu.

Cum pot, efectiv, să-i schimbe pe oameni zicalele despre moralitatea socială, precum: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință” și „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți”? Pot să schimbe statutul omului și firea lui satanică dornică de profit? Pot să-i schimbe ambiția și dorința? Pot să înlăture conflictele și măcelurile dintre oameni? Le pot permite oamenilor să pășească pe calea cea dreaptă în viață și să ducă vieți fericite? (Nu.) Atunci, ce efect au cu adevărat aceste criterii ale moralității sociale? Încurajează, cel mult, doar câțiva oameni buni să facă fapte bune și să contribuie la siguranța și securitatea societății? (Da.) Asta este tot ce fac și nu rezolvă nici măcar o singură problemă. Chiar dacă, fiind condiționați de aceste așa-zise criterii de conduită morală, oamenii ar fi în cele din urmă capabili să le respecte și să trăiască după ele, asta nu înseamnă că ar putea să se elibereze de firile lor corupte și să trăiască o asemănare umană. Să spunem, de pildă, că o persoană ți-a făcut o favoare, așa că tu faci tot posibilul ca să o răsplătești – când îți dă un sac de orez, o răsplătești cu o pungă mare de făină, iar când îți dă două kilograme de carne de porc, o răsplătești cu două kilograme de carne de vită. Care va fi rezultatul faptului că, permanent, vă răsplătiți reciproc? În privat, amândoi veți calcula cine s-a ales cu mai multe și cine cu mai puține, iar acest lucru va duce la

neînțelegeri, lupte și urzeli între voi. Ce vreau să spun cu asta? Vreau să spun că această cerință a conduitei morale: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, nu doar constrânge și îndrumă greșit modul de gândire al oamenilor, dar, totodată, le îngreunează viața cu multe inconveniențe, poveri și chiar tulburări. Și dacă te transformă în dușmanul cuiva, atunci te așteaptă și mai multe necazuri și suferințe de nedescris! Implicarea în aceste relații clădite pe a oferi și a primi nu este calea pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Ei trăiesc întotdeauna potrivit unor astfel de sentimente și metode lumești care, în cele din urmă, vor cauza doar o mulțime de probleme nedorite. Este pur și simplu autotortură și suferință fără rost. Acesta e modul prin care cultura tradițională și aserțiunile despre conduita morală prind rădăcini în mintea oamenilor și îi conduc pe căi greșite. Din cauza lipsei lor totale de discernământ, oamenii cred în mod eronat că aceste aspecte ale culturii tradiționale sunt corecte și le consideră drept criterii și limite, respectând cu strictețe aceste zicale și trăind sub supravegherea opiniei publice. Treptat și pe neștiute, devin condiționați, influențați și controlați de aceste lucruri și ajung să se simtă neputincioși și torturați sufletește și, totuși, nu au puterea de a se elibera. Când Dumnezeu vorbește ca să dea în vileag și să judece aceste aspecte ale culturii tradiționale care se află în sufletul oamenilor, chiar îi supără pe mulți dintre aceștia. Atunci când mințile, gândurile și noțiunile oamenilor sunt complet curățite de aceste lucruri, brusc, ei se simt foarte pustiiți, ca și cum nu ar avea de ce să se țină, și vor întreba: „Ce ar trebui să fac în viitor? Cum ar trebui să trăiesc? Fără aceste lucruri, nu am nici cale, nici direcție în viață. De ce acum, că mintea mi-a fost curățită de aceste lucruri, mă simt atât de pustiit și fără scop? Dacă oamenii nu trăiesc după aceste zicale, mai pot fi considerați oameni? Vor mai avea umanitate?” Acesta este un mod incorect de a gândi. În realitate, odată ce ești curățit de aceste aspecte ale culturii

tradiționale, inima ta este purificată, nu mai ești constrâns și înlănțuit de aceste lucruri, dobândești libertatea și eliberarea și nu mai ai aceste necazuri – cum ți-ai putea dori să nu fii curățit de așa ceva? Atunci când vei abandona aceste aspecte ale culturii tradiționale care nu aparțin adevărului, cel puțin vei fi supus la mai puține suferințe și necazuri și vei putea să scapi de multe dintre constrângerile și grijile fără sens. Dacă poți să accepți adevărul și să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu, vei păși pe calea cea dreaptă în viață și vei putea trăi în lumină. Ar putea părea perfect justificabil să susții standardele de conduită morală ale culturii tradiționale, dar trăiești o asemănare umană? Ai pus piciorul pe calea cea dreaptă în viață? Aceste aspecte ale culturii tradiționale pur și simplu nu pot schimba nimic. Nu pot să transforme gândirea coruptă a oamenilor și nici firile lor corupte și cu atât mai puțin pot schimba esența lor coruptă. Nu au niciun efect pozitiv și, în schimb, prin învățăturile, condiționarea și influența lor, fac umanitatea omului să devină deformată și pervertită. Oamenii recunosc în mod clar că persoana care le-a arătat bunătate nu este una bună, dar tot se împotrivesc propriilor convingeri și o răsplătesc doar pentru că, în trecut, le-a făcut o favoare. Ce îi determină pe oameni să-i răsplătească pe alții, în ciuda propriilor convingeri? Ei fac asta întrucât ideea din cultura tradițională de a răsplăti cu recunoștință bunătatea primită a prins rădăcini în inimile lor. Se tem că, dacă nu se împotrivesc propriilor convingeri și nu-i răsplătesc pe cei care i-au ajutat, opinia publică îi va dojeni aspru, iar ei vor fi văzuți ca ingrați care nu au reușit să răsplătească bunătatea primită, ca personaje ticăloase și meschine și ca oameni lipsiți de conștiință sau umanitate. Tocmai pentru că se tem de toate acestea și își fac griji că nimeni nu îi va ajuta în viitor, nu au de ales decât să-și ducă viața condiționați și înlănțuiți de această idee din cultura tradițională de a răsplăti cu recunoștință bunătatea primită. Prin urmare, toți oamenii duc vieți

pervertite, pline de durere sufletească, în care acționează împotriva propriilor convingeri și în care nu pot vorbi deschis despre greutățile lor. Merită asta toate necazurile? Oare această idee de a răsplăti cu recunoștință bunătatea nu i-a făcut pe oameni să sufere?

În ceea ce privește zicala: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, tocmai am avut părtășie despre ce este, exact, „bunătatea”, cum privește Dumnezeu definiția dată de om bunătății, cum ar trebui să trateze omul această bunătate, cum să-i tratezi pe cei care au fost buni cu tine sau care ți-au salvat viața, care sunt într-adevăr perspectiva și calea corectă și ce poziție ar trebui să ocupe acestea în viața ta, cum ar trebui oamenii să-și îndeplinească obligațiile și cum ar trebui să se descurce omul în anumite împrejurări speciale și din ce perspectivă ar trebui să le privească. Acestea sunt chestiuni relativ complicate care nu pot fi lămurite prin doar câteva comentarii scurte, dar v-am împărtășit aspectele importante, esența problemelor pe această temă și așa mai departe. Dacă veți mai întâmpina acest tip de problemă, nu credeți acum că sunteți mai mult sau mai puțin lămuriți în privința punctului de vedere pe care ar trebui să-l adoptați și a căii de practică pe care ar trebui să o urmați? Unii spun: „Teoretic, m-am lămurit, dar oamenii sunt făcuți din carne și oase. Trăind în lumea asta, cu siguranță suntem influențați de aceste criterii morale și conduși de opinia publică. Mulți oameni trăiesc în felul acesta, prețuind actele de bunătate și răsplătind cu recunoștință orice bunătate primită. Dacă nu trăiesc astfel, cu siguranță ceilalți mă vor critica aspru și mă vor disprețui. Mă tem că oamenii mă vor acuza că sunt inuman, că trăiesc precum un paria, și nu pot să suport asta.” Care este problema aici? De ce sunt oamenii constrânși de acest lucru? Este o problemă ușor de rezolvat? Este, iar Eu îți voi spune cum. Dacă simți că ai trăi ca un paria social atunci când nu ai trăit conform opiniei culturii tradiționale potrivit căreia o

bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință; dacă simți că nu mai semeni cu o persoană chineză tradițională, că, îndepărtându-te de cultura tradițională, nu trăiești ca un om și nu ai caracteristicile care te fac om; dacă te îngrijorezi că nu te vei încadra în societatea chineză, că vei fi disprețuit de semenii chinezi și văzut de aceștia ca un măr putred, atunci alege să urmezi tendințele societale – nimeni nu te forțează și nimeni nu te va condamna. Totuși, dacă tu consideri că a trăi după cum dictează cultura tradițională și că aprecierea permanentă a actelor de bunătate nu ți-a adus prea multe beneficii de-a lungul anilor și că a fost un mod obositor de a trăi și dacă ești hotărât să renunți la stilul acesta de viață și să încerci să vezi oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi întru totul conform cuvintelor Mele, atunci, desigur, ar fi și mai bine. Deși acum înțelegeți în principiu aceste lucruri și pricepeți bine situația, modul exact în care veți privi oamenii și lucrurile și felul în care veți trăi și vă veți comporta pe viitor vă privesc. Măsura în care poți să accepți spusele Mele, în care poți să pui totul în practică și cât de departe vei merge reprezintă alegerea ta și totul depinde de tine. Nu te forțez. Eu doar îți arăt calea. Totuși, un lucru e sigur: îți voi spune adevărul, și anume: dacă trăiești conform culturii tradiționale, vei duce o viață din ce în ce mai inumană și nedemnă și vei descoperi că simțul conștiinței tale își va pierde tot mai mult însușirile. Treptat, vei trăi o viață nefericită, în care nu vei semăna nici cu un om, nici cu o fantomă. Totuși, dacă vei practica potrivit cuvintelor Mele și principiilor despre care am vorbit, îți garantez că vei trăi tot mai mult o asemănare umană, că vei avea din ce în ce mai multă conștiință, rațiune și demnitate – asta e o certitudine. Ulterior, când vei întâlni astfel de situații, vei putea să trăiești liber și eliberat și te vei simți liniștit și vesel. Umbrele și poverile din inima ta se vor micșora, iar tu te vei simți încrezător și vei ține capul sus. Nu vei mai fi năpăstuit, indus în eroare sau influențat de căile lumii laice și vei trăi

cu demnitate. Te vei simți în fiecare zi cu picioarele pe pământ și vei trata și aborda toate chestiunile cu multă precizie, evitând numeroase ocolișuri și multă suferință pe care nu ar mai trebui să o înduri. Nu vei face nimic din ce nu se cuvine să faci și nici nu vei plăti niciun preț care nu ar trebui plătit. Nu vei mai trăi pentru alți oameni. Nu vei mai fi influențat de perspectivele și opiniile oamenilor. Nu vei mai fi constrâns de părerile și condamnările societății. Nu este aceasta o viață demnă? Nu este o viață liberă și eliberată? Acesta va fi momentul în care vei simți că a trăi după cuvintele lui Dumnezeu este singura cale dreaptă în viață și că doar trăind în modul acesta poate cineva să aibă asemănarea unui om și fericire. Trăind în ceața culturii tradiționale, nu poți să vezi clar calea și crezi în mod grești că te afli pe drumul spre vreo utopie idealistă din lumea omului. Totuși, în cele din urmă, ajungi să fii condus pe căi greșite și să fii păcălit și chinuit de Satana. Astăzi, după ce ai auzit glasul lui Dumnezeu, ai descoperit adevărul și ai văzut lumina pătrunzând în lumea omului, ai împrăștiat ceața și ai văzut limpede calea și direcția pe care trebuie să le iei în viață. Te avânți înainte și revii înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt acestea harul și binecuvântarea lui Dumnezeu? Așadar, ați împrăștiat ceața aceea acum și ați văzut cerul senin? Poate că ați zărit deja un licăr și vă îndreptați spre lumină – aceasta e cea mai mare binecuvântare. Dacă puteți să auziți glasul lui Dumnezeu, să acceptați și să înțelegeți adevărul, să împrăștiați ceața, să abandonați toate aceste lucruri incorecte din cultura tradițională și să îndepărtați toate obstacolele, puteți păși pe calea spre mântuire. Asta este tot ce am de împărtășit privind zicala despre conduita morală: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință.” Pe viitor, puteți să aveți împreună mai multă părtășie despre aceste cuvinte și veți ajunge la o înțelegere deplină. În aceste chestiuni nu se poate pătrunde imediat, după doar o singură adunare pentru a avea părtășie. Deși acum Mi-am încheiat părtășia privind această

zicală despre conduita morală, iar voi o înțelegeți teoretic și principiu, în viața reală, nu e ușor să renunțați la aceste noțiuni tradiționale vechi. O vreme, e posibil ca să vă agățați în continuare de aceste idei vechi și să vă luptați cu ele. Cel puțin, va trece un timp până când veți putea să abandonați în totalitate aceste aspecte ale culturii tradiționale și să acceptați întru totul adevărul cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să experimentați treptat, să trăiți și să găsiți confirmare în viața reală și atunci când înfruntați societatea și omenirea. Cu ajutorul acestor experiențe, veți ajunge treptat să cunoșți cuvintele lui Dumnezeu și veți înțelege adevărul. Procedând astfel, vei începe să ai beneficii, să obții avantaje și să culegi recompense și îți vei corecta opiniile și ideile greșite despre tot felul de oameni, evenimente și lucruri. Acestea sunt procesul și calea urmăririi adevărului.

În continuare, voi avea părtășie despre zicala: „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți.” Această zicală se referă la o virtute din cultura tradițională chineză, pe care oamenii o consideră ca fiind nobilă și minunată. Desigur, aceste opinii sunt puțin exagerate și nerealiste, dar chiar și așa, ea este universal recunoscută ca o virtute. Ori de câte ori aude cineva despre această virtute, mintea sa evocă anumite scene, cum ar fi: oameni care își pun mâncare în farfurii când mănâncă împreună și o lasă pe cea mai bună celorlalți; oameni care le permit altora să treacă în fața lor când stau la coadă la alimentară; oameni care îi lasă pe alții să cumpere primii bilete de tren sau de avion; oameni care le permit altora să treacă primii când merg pe jos sau conduc… Toate acestea sunt exemple „frumoase” ale expresiei „toți pentru unul și unul pentru toți”. Fiecare dintre aceste scene arată cât de calde, armonioase, fericite și pașnice sunt societatea și lumea. Nivelul fericirii este atât de ridicat, încât depășește limitele. Dacă îi întreabă cineva: „De ce ești atât de fericit?”, ei răspund: „Cultura tradițională chineză pledează pentru sacrificarea interselor personale de dragul celorlalți. Toți

punem în practică această idee și nu ne este deloc greu să o facem. Ne simțim pur și simplu foarte binecuvântați.” V-au trecut prin minte asemenea scene? (Da.) Unde le puteți găsi? Le puteți găsi în tablourile festivalului de primăvară, care, înainte de anii 1990, obișnuiau să fie atârnate pe pereți în timpul Anului Nou Chinezesc. Se regăsesc în mintea oamenilor și chiar în așa-zisele miraje sau castele de pe cer. Pe scurt, asemenea scene nu există în viața reală. „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți” este, desigur, și o cerință pe care au formulat-o moraliștii privind criteriile morale. Este o zicală care face referire la conduita morală a omului și care le cere oamenilor ca, înainte să acționeze, să se gândească mai întâi la ceilalți, nu la ei înșiși. Ar trebui ca întâi să ia în considerare interesele celorlalți, și nu pe ale lor. Ar trebui să se gândească la ceilalți și să învețe să se sacrifice – cu alte cuvinte, trebuie să-și abandoneze interesele, cerințele, dorințele și ambițiile proprii și chiar să meargă atât de departe încât să abandoneze tot ce le aparține și să se gândească mai întâi la ceilalți. Indiferent dacă oamenii pot sau nu să îndeplinească această cerință, trebuie mai întâi să ne întrebăm: ce fel de oameni sunt cei care propun această opinie? Înțeleg ei umanitatea? Înțeleg instinctele și umanitatea-esență pe care le are această creatură care e omul? Ei nu înțeleg câtuși de puțin. Propunătorii acestei zicale trebuie să fi fost extrem de nesăbuiți să ceară omului, o creatură egoistă care nu numai că are gânduri și liber arbitru, ci este și plină de ambiții și dorințe, să-și sacrifice interesele de dragul celorlalți. Chiar dacă oamenii sunt capabili să îndeplinească această cerință, având în vedere esența și instinctele lor de creaturi, moraliștii care au promovat această cerință au fost cu adevărat inumani. De ce spun că au fost inumani? De exemplu, atunci când cuiva îi este foame, o va simți instinctiv și nu se va gândi dacă altcuiva îi este foame. Va spune: „Mi-e foame, vreau să mănânc ceva.” Se gândește mai întâi la „eu”. Acest lucru este normal, natural și adecvat. Nicio persoană

flămândă nu se va împotrivi adevăratelor sale sentimente și nu va întreba: „Ce vrei tu să mănânci?” Este normal un om să întrebe pe un altul ce vrea să mănânce, atunci când lui însuși îi este foame? (Nu.) Noaptea, când cineva este obosit și epuizat, va spune: „Sunt obosit. Vreau să dorm.” Nimeni nu va zice: „Sunt obosit, așa că poți tu să te duci să dormi în locul meu? Când dormi, mă simt mai puțin obosit.” Nu ar fi anormal dacă s-ar exprima astfel? (Ba da.) Toate lucrurile la care oamenii sunt capabili să se gândească și pe care pot să le facă din instinct sunt de dragul lor. Se descurcă deja destul de bine dacă sunt în stare să aibă grijă de ei înșiși – acesta este instinctul uman. Dacă poți să trăiești independent, dacă ai ajuns în punctul în care poți să trăiești și să te ocupi de problemele tale de unul singur, să ai grijă de tine, să știi să consulți un medic atunci când te îmbolnăvești, să înțelegi cum să te recuperezi în urma bolii și dacă știi să găsești o rezolvare pentru toate chestiunile și dificultățile care apar în viață, atunci deja te descurci foarte bine. Totuși, sacrificarea intereselor de dragul celorlalți îți impune să renunți, în favoarea altora, la nevoile pe care le ai, să nu faci nimic pentru tine, și, în schimb, îți cere să iei în considerare mai întâi interesele celorlalți și să faci totul de dragul lor – nu este inuman acest lucru? După cum văd Eu situația, acest lucru îi privează cu totul pe oameni de dreptul lor de a trăi. Nevoile de bază ale vieții sunt ceva de care ar trebui să te ocupi singur, așadar, de ce ar trebui alții să-și sacrifice interesele ca să facă aceste lucruri și să se ocupe de ele, pentru tine? Ce fel de persoană te-ar face asta? Ai cumva deficiențe mintale, dizabilități, sau ești vreun animal de companie? Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le facă din instinct – de ce ar trebui ca alții să abandoneze ce ar trebui să facă și să-și sacrifice energia ca să se ocupe de aceste lucruri pentru tine? Este adecvat? Oare cerința asta de a-ți sacrifica interesele de dragul celorlalți nu e doar o pretenție exagerată? (Ba da.) Cum sună această pretenție și de unde

vine? Oare nu a apărut din cauza faptului că acești așa-ziși moraliști nu înțeleg câtuși de puțin instinctele, nevoile și esenței omului, și din dorința personală de a se lăuda cu superioritatea lor morală? (Ba da.) Nu este inuman acest lucru? (Ba da.) Dacă fiecare și-ar sacrifica interesele de dragul celorlalți, atunci cum s-ar ocupa de propriile treburi? Chiar îi vezi pe toți ceilalți ca fiind oameni cu dizabilități, incapabili să-și gestioneze viața, ca pe niște idioți, cu deficiențe mintale sau imbecili? Dacă nu îi vezi astfel, atunci de ce trebuie să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți și să le ceri altora să-și abandoneze interesele de dragul tău? Nici măcar unele persoane cu dizabilități nu-și doresc să primească ajutor de la ceilalți, ci vor în schimb să-și câștige singuri existența și să-și gestioneze viața – nu au nevoie ca alții să plătească un preț în plus pentru ei sau să le ofere vreun ajutor suplimentar. Vor ca ceilalți să-i trateze așa cum se cuvine; este o modalitate prin care ei își păstrează demnitatea. De respect au nevoie de la ceilalți, nu de compătimire și milă. Acest lucru e cu atât mai mult valabil pentru cei care pot să aibă grijă de ei înșiși, nu? Astfel, din punctul Meu de vedere, această cerință de a-ți sacrifica interesele de dragul celorlalți nu este validă. Încalcă instinctele omului și simțul conștiinței sale și este, cel puțin, inumană. Chiar dacă scopul este de a păstra normele sociale, ordinea publică și relațiile interpersonale normale, nu este nevoie să ceri în acest mod irațional și inuman ca toți să se împotrivească voinței lor și să trăiască pentru alții. Nu ar fi puțin denaturat și anormal dacă oamenii ar trăi pentru alții, și nu pentru ei înșiși?

În ce împrejurări e aplicabilă cerința de a-ți sacrifice interesele de dragul celorlalți? O astfel de împrejurare este atunci când părinții acționează de dragul copiilor lor și e posibil ca asta să se întâmple doar pentru o perioadă limitată. Înainte ca odraslele să devină adulți, părinții ar trebui să facă tot posibilul ca să aibă grijă de ele. Pentru a-și crește copiii

până la vârsta de adult și pentru a se asigura că trăiesc o viață sănătoasă, fericită și veselă, părinții își sacrifică tinerețea, își consumă energia, lasă deoparte plăcerile trupului și își sacrifică până și cariera și hobby-urile. Fac toate acestea pentru copiii lor. Aceasta este o responsabilitate. De ce trebuie ca părinții să îndeplinească această responsabilitate? Deoarece toți părinții au obligația de a-și crește copiii. Este responsabilitatea de la care nu se pot eschiva. Totuși, oamenii nu au această obligație față de societate și omenire. Dacă ai grijă de tine, nu provoci necazuri și nu le faci probleme altora, atunci te descurci deja foarte bine. Există și o altă împrejurare, în care oamenii cu handicap fizic nu pot să aibă grijă de ei și le cer părinților, fraților și chiar organizațiilor de asistență socială să îi ajute în viață și să supraviețuiască. O altă împrejurare specială este atunci când oamenii sau regiunile sunt lovite de un dezastru natural și nu pot supraviețui fără ajutor de urgență: aceasta e o situație în care au nevoie de ajutorul celorlalți. În afară de acestea, există și alte circumstanțe în care oamenii ar trebui să-și sacrifice interesele de dragul de a-i ajuta pe ceilalți? Poate că nu. În viața reală, societatea este extrem de competitivă și, dacă un om nu investește toată energia mentală ca să-și facă bine treaba, îi este greu să se descurce, să supraviețuiască. Oamenii sunt incapabili să-și sacrifice interesele de dragul celorlalți; este deja destul de bine dacă pot să-și asigure supraviețuirea și să nu lezeze interesele altora. De fapt, conflictele și vendetele în care se implică în contextul social și al circumstanțelor vieții reale reflectă și mai bine adevărata înfățișare a omenirii. La evenimentele sportive, vezi că, atunci când sportivii își consumă toată energia pentru a arăta cine sunt și, în cele din urmă, ies învingători, niciunul dintre ei nu va spune: „Nu vreau titlul de campion. Cred că tu ar trebui să-l primești.” Nimeni nu ar face asta niciodată. Instinctul oamenilor este de a concura pentru a fi primii, pentru a fi cei mai buni și pentru a se afla în frunte. În realitate, ei sunt pur și simplu

incapabili să-și sacrifice interesele de dragul celorlalți. Să aibă voința sau să simtă nevoia de a-și sacrifica interesele de dragul celorlalți nu se numără printre instinctele omului. Având în vedere esența și natura lui, el poate acționa doar pentru el însuși și o va face. Dacă o persoană acționează pentru propriile interese și, făcând asta, poate să aleagă calea cea dreaptă, acesta este un lucru bun, iar ea poate fi considerată o ființă creată bună printre oameni. Dacă, acționând în interesul tău, poți să mergi pe calea cea dreaptă, să urmărești adevărul și lucrurile pozitive și să îi influențezi pozitiv pe cei din jurul tău, te descurci deja foarte bine. Promovarea și avansarea ideii de a-ți sacrifica interesele de dragul celorlalți nu este altceva decât o pretenție exagerată. Nu se aliniază cu nevoile omului, cu atât mai puțin cu starea actuală a omenirii. Deși cerința de a-ți sacrifica interesele de dragul celorlalți nu se aliniază cu realitatea și este inumană, în profunzimea inimilor oamenilor, tot ocupă un anumit loc, și, în diverse măsuri, tot le influențează și le înlănțuie gândurile. Atunci când oamenii acționează doar pentru ei înșiși, și nu pentru alții, nu îi ajută pe ceilalți, nu se gândesc la aceștia sau nu dau dovadă de considerație față de ceilalți, în inima lor, se simt adesea condamnați. Simt o presiune invizibilă și, uneori, chiar și privirea critică a celorlalți ațintită asupra lor. Toate sentimentele de acest fel apar din cauza influenței ideologiei morale tradiționale care e profund înrădăcinată în inimile lor. Ați fost și voi influențați, în diferite măsuri, de cultura tradițională care vă obligă să vă sacrificați interesele de dragul celorlalți? (Da.) Mulți oameni încă aprobă cerințele pe care le are cultura tradițională și, dacă o persoană este capabilă să le respecte, ei au o părere bună despre ea și nimeni nu îi reproșează nimic și nu i se împotrivește, indiferent câte dintre aceste cerințe îndeplinește ea. Dacă o persoană ar vedea pe cineva căzând pe stradă și nu s-ar duce să îl ajute, toată lumea ar fi nemulțumită de ea, spunând că este inumană. Asta demonstrează că

standardele cerute de cultura tradițională, aplicate oamenilor, ocupă un anumit loc în inimile lor. Așadar, este corect ca o persoană să fie evaluată pe baza acestor lucruri din cultura tradițională? Cei care nu înțeleg adevărul nu vor putea niciodată să înțeleagă pe deplin această chestiune. S-ar putea spune că, de milenii, cultura tradițională face parte din viața umană, dar ce efect a obținut, de fapt? A schimbat ea perspectiva spirituală a omenirii? A adus civilizație și progres în societate? A rezolvat, problemele de siguranță publică din societate? A avut succes în educarea omenirii? Nu a rezolvat niciunul dintre aceste lucruri. Cultura tradițională nu a fost deloc eficientă, așa că putem spune cu siguranță că standardele pe care le cere și care sunt aplicate omului nu pot fi considerate drept criterii – sunt doar constrângeri menite să-i lege pe oameni de mâini și de picioare, să le îngrădească gândurile și să le ajusteze comportamentul și fac astfel încât, oriunde s-ar duce omul, să fie manierat, să respecte regulile, să aibă o asemănare umană, să-i respecte pe bătrâni și să-i pese de tineri și să știe să respecte vârsta înaintată. Fac astfel încât o persoană să nu-i supere pe ceilalți părând naivă și nepoliticoasă. Cel mult, tot ce reușesc aceste standarde este să-i determine pe oameni să pară puțin mai prezentabili și mai rafinați – în realitate, acest lucru nu are nimic de-a face cu esența oamenilor și e bun doar să obțină o aprobare de moment din partea celorlalți și să satisfacă vanitatea omului. Ești foarte încântat când oamenii îți spun ce persoană bună ești pentru că faci ceva pentru ei. Ești încântat și atunci când demonstrezi că poți să ai grijă de tineri și de bătrâni, cedându-le locul tău în autobuz, iar ceilalți spun că ești un copil foarte bun și viitorul națiunii tale. Totodată, te încântă și când stai la rând să cumperi bilete și permiți cuiva din spatele tău să le cumpere primul, iar alții te laudă pentru că ești grijuliu. După ce respecți câteva reguli și faci câteva fapte bune, simți că ai un caracter nobil. Dacă, după câteva fapte bune, consideri că ai un statut mai

înalt decât alții, nu ești nesăbuit? Nesăbuința asta te poate face să-ți pierzi calea și rațiunea. Nu merită să ne petrecem prea mult timp cu părtășia despre această zicală privind conduita morală, care spune că trebuie să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți. Problemele asociate acesteia sunt destul de ușor de discernut, întrucât denaturează și deformează umanitatea, caracterul și demnitatea oamenilor într-o foarte mare măsură. Îi face să devină mai nesinceri, deloc practici, mulțumiți de ei înșiși și mai puțin capabili să știe cum ar trebui să trăiască, să discearnă oamenii, evenimentele și lucrurile din viața reală și cum să trateze diversele probleme care se abat asupra lor în viața reală. Oamenii pot doar să ofere un oarecare ajutor și să le ușureze celorlalți grijile și problemele, dar își pierd direcția pe calea pe care ar trebui să o urmeze în viață, sunt manipulați de Satana și devin subiectul batjocurii lui – nu este acesta un semn al umilirii? În orice caz, acest așa-zis standard moral care-ți cere să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți este o zicală nesinceră și perversă. Desigur, în această privință, Dumnezeu le cere oamenilor doar să-și îndeplinească obligațiile, responsabilitățile și îndatoririle care le-au fost atribuite, să nu-i rănească pe oameni, să nu le facă rău sau să nu-i păgubească și să nu acționeze într-un mod de care alții pot să profite și să beneficieze – este suficient. Dumnezeu nu le cere oamenilor să-și asume responsabilități sau obligații în plus. Dacă poți să-ți îndeplinești toate lucrările, îndatoririle, obligațiile și responsabilitățile, deja te descurci bine – nu este simplu? (Ba da.) Acest lucru se poate realiza cu ușurință. Având în vedere că este foarte simplu și toată lumea îl înțelege, nu este nevoie ca, în părtășia noastră, să intrăm în mai multe detalii.

În continuare, voi dezbate afirmația despre conduita morală: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală.” Diferența dintre această afirmație și celelalte standarde cerute pentru conduita morală este că

acest standard le vizează, în mod specific, pe femei. „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” este o cerință inumană și inaplicabilă pentru femei, propusă de așa-zișii moraliști. De ce spun asta? Acest standard cere ca toate femeile, fie că sunt fiice sau soții, să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale. Ca să fie considerate femei bune și respectabile, ele trebuie să practice acest tip de conduită morală și să aibă acest caracter moral. Asta le sugerează bărbaților că femeile trebuie să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, în vreme ce bărbații, nu – ei nu trebuie să fie virtuoși sau buni la inimă și cu atât mai puțin e nevoie să fie blajini sau morali. Ce trebuie să facă bărbații? Dacă soțiile lor nu reușesc să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, ei pot să divorțeze sau să le abandoneze. Dacă pe un bărbat nu îl lasă inima să-și părăsească soția, ce ar trebui să facă? Ar trebui să o transforme într-o femeie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală – asta e responsabilitatea și obligația lui. Responsabilitatea societală a bărbaților este de a le observa, a le îndruma și a le controla cu strictețe pe femei. Ei trebuie să-și asume pe deplin rolul de superiori, trebuie să le țină în frâu pe femeile virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, să acționeze ca stăpâni ai lor și capi ai familiei și să se asigure că ele fac ceea ce se cuvine și că-și îndeplinesc obligațiile legitime. Bărbații, din contră, nu sunt nevoiți să practice acest fel de conduită morală – ei fac excepție de la această regulă. Având în vedere că bărbații fac excepție de la regulă, această afirmație despre conduita morală este doar un standard după care bărbații pot să le judece pe femei. Adică, atunci când un bărbat vrea să se însoare cu o femeie cu o bună conduită morală, cum ar trebui să o judece? El poate, pur și simplu, să stabilească dacă femeia este virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală. Dacă este virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală, se poate însura cu ea – dacă nu este, atunci nu ar trebui să se însoare cu ea. Dacă s-ar însura cu o asemenea femeie, ceilalți ar

desconsidera-o și chiar ar spune că nu este o persoană bună. Așadar, care sunt cerințele specifice pe care moraliștii spun că trebuie să le îndeplinească femeile ca să fie considerate virtuoase, bune la inimă, blajine și morale? Au aceste adjective o însemnătate anume? În spatele fiecăreia dintre cele patru însușiri, „virtuoasă”, „bună la inimă”, „blajină” și „morală”, se află multe înțelesuri și nimănui nu-i este ușor să se ridice la înălțimea fiecăreia dintre ele. Niciun bărbat sau niciun intelectual nu se poate ridica la înălțimea acestor trăsături și, totuși, ei cer ca femeile obișnuite să facă asta – acest lucru este incredibil de nedrept pentru femei. Așadar, care sunt comportamentele fundamentale și formele specifice ale conduitei morale pe care trebuie să le afișeze femeile ca să fie considerate virtuoase, bune la inimă, blajine și morale? În primul rând, femeile nu trebuie niciodată să părăsească încăperile locuinței lor și, cu o fâșie de material, trebuie să își înfășoare tălpile, pe o lungime de zece centimetri, adică pe o lungime mai mică decât palma unui copilaș. Acest lucru le îngrădește și garantează că nu se pot duce oriunde vor. Înainte de căsătorie, femeilor nu le este permis să părăsească încăperile locuinței lor, trebuie să se limiteze la budoarul lor retras și nu trebuie să își arate chipul în public. Dacă pot să respecte aceste reguli, atunci au caracterul moral al unei femei necăsătorite virtuoase, bune la inimă, blajine și morale. După căsătorie, o femeie trebuie să-și asculte socrii ca o fiică și să își trateze soțul și alte rude cu amabilitate. Indiferent de modul în care o tratează sau o abuzează familia soțului ei, ea trebuie să suporte greutățile și criticile, ca un cal de povară fidel. Nu trebuie doar să îi servească pe toți membrii familiei, tineri și bătrâni, ci și să aibă copii, pentru a duce mai departe descendența ancestrală, și toate acestea fără să se plângă deloc. Indiferent cât de multă bătaie ia, cât de nedreptățită este de socri, cât de obosită este sau cât de mult trebuie să muncească, nu se poate plânge niciodată soțului în legătură cu nimic din toate acestea. Indiferent cât

de mult este agresată de socri, nu poate permite nimănui din afara familiei să afle și nu poate răspândi zvonuri despre familia ei. Indiferent de modul în care a fost nedreptățită, nu poate să deschidă gura și trebuie să accepte în tăcere insultele și umilirea. Nu doar că trebuie să suporte greutățile și criticile, dar și să învețe să se supună cu blândețe asupririi, să-și înăbușe indignarea și să îndure umilința și povara responsabilității – trebuie să învețe arta răbdării și abținerii. Orice mâncare bună ar fi la o masă, trebuie mai întâi să îi lase pe ceilalți membri ai familiei să o mănânce; ca să își dovedească ascultarea de fiică, trebuie să le permită mai întâi socrilor să mănânce, apoi soțului și copiilor. După ce toți ceilalți au mâncat și toată mâncarea bună s-a terminat, e lăsată să își umple stomacul cu ce a mai rămas. Pe lângă cerințele pe care tocmai le-am discutat, în timpurile moderne, femeile trebuie și să „strălucească atât la întruniri mondene, cât și în bucătărie”. Când am auzit această frază, M-am întrebat ce mai fac toți bărbații, dacă femeile trebuie să strălucească la întruniri mondene, cât și în bucătărie. Femeile trebuie să gătească pentru toată familia, să facă treburile casnice, să aibă grijă de copii acasă și să iasă pe câmp și să trudească – trebuie să exceleze și acasă, și în afara ei, îndeplinind toate aceste sarcini. Din contră, bărbații trebuie doar să meargă la serviciu, apoi să vină acasă și să își petreacă timpul în mod plăcut și să nu facă nicio muncă domestică. În cazul în care ceva îl supără la serviciu, se răzbună pe soție și copii – este corect? Ce ați observat la aceste chestiuni pe care le-am discutat? Nimeni nu are nicio cerință privind conduita morală a bărbaților. Cu toate acestea, se așteaptă ca femeile să strălucească atât la întruniri mondene, cât și în bucătărie, pe lângă păstrarea unui caracter virtuos, bun la inimă, blajin și moral. Câte femei pot îndeplini aceste cerințe? Nu este nedrept să ai asemenea cerințe de la femei? Dacă o femeie comite cea mai mică greșeală, este bătută, insultată și ar putea fi chiar abandonată de soțul ei. Femeile

trebuie pur și simplu să suporte toate acestea, iar dacă nu mai pot suporta, singura lor alegere e sinuciderea. Nu este oarecum asupritor să ai în mod specific asemenea cerințe inumane de la femei, când sunt fizic mai slabe și mai puțin puternice și capabile din punct de vedere fizic decât bărbații? Vouă, femeilor prezente astăzi aici, nu vi s-ar părea excesiv dacă, în viața reală, oamenii ar avea asemenea pretenții de la voi? Sunt bărbați cu adevărat meniți să aibă control asupra femeilor? Sunt meniți să fie stăpânii lor și să le facă să îndure greutăți? Având în vedere această stare de fapt pervertită, nu putem concluziona că zicala: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală" cauzează, efectiv, o scindare socială? Nu ridică, în mod clar, statutul bărbaților în societate, în timp ce-l diminuează intenționat pe cel al femeilor? Această cerință îi determină pe bărbați și femei să creadă cu tărie că statutul social al celor din urmă și valoarea lor socială sunt mai mici decât ale bărbaților, în loc să fie egale. Prin urmare, în societate, femeile trebuie să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, să fie tratate nedrept și discriminate, umilite și lipsite de drepturile omului. Din contră, nu se pune la îndoială că bărbații ar trebui să fie capul familiei și se cere, de drept, ca femeile să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale. Nu se provoacă prin asta un conflict în societate, în mod intenționat? Nu reprezintă provocarea intenționată a scindărilor în societate? Oare unele femei nu se vor revolta după ce au fost mult timp nedreptățite? (Ba da.) Pentru orice nedreptate care are loc, va fi o revoltă. E această zicală despre conduita morală corectă și dreaptă față de femei? Cel puțin, nu este corectă și dreaptă pentru femei – doar le permite bărbaților să se poarte cu și mai multă nerușinare, adâncește separările din cadrul societății, ridică statutul social al bărbaților și îl diminuează pe cel al femeilor, în timp ce le privează pe acestea și mai mult de dreptul de a exista și accentuează subtil inegalitatea dintre statutul bărbaților și al femeilor în

societate. Pot să fac un rezumat al rolului pe care-l joacă femeile acasă și în societate în general, cât și tipul de conduită morală pe care îl afișează în doar trei cuvinte: sac de box. „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, zicala privind conduita morală cere ca femeile să-i respecte pe bătrânii familiei, să-i iubească pe juniorii familiei și să aibă grijă de ei, să fie foarte respectuoase cu soții lor și să îi servească trup și suflet. Ele trebuie să se ocupe de toate treburile familiei din casă și din afara ei și, oricâte greutăți îndură, nu trebuie să se plângă niciodată – nu înseamnă asta privarea femeilor de drepturile lor? (Ba da.) Asta înseamnă privarea femeilor de libertate, de dreptul la opinie și de dreptul lor de a trăi. Este uman să privezi femeile de toate drepturile lor și încă să ceri să-și îndeplinească responsabilitățile? Asta echivalează cu călcarea în picioare a femeilor și osândirea lor!

Este destul de evident că moraliștii care au impus aceste cerințe femeilor și le-au osândit în același timp erau bărbați, nu femei. Femeile nu ar alege să-și calce în picioare semenii, deci cu siguranță a fost mâna bărbaților. Se îngrijorau că, dacă femeile ar fi devenit prea capabile, ar fi obținut prea multă autoritate și ar fi avut prea multă libertate, ar fi devenit egalele bărbaților dacă n-ar fi fost puse sub supraveghere strictă și controlate. Treptat, femeile capabile ar fi dobândit un statut superior bărbaților, ar fi încetat să își facă îndatoririle acasă și asta – credeau ei – ar fi afectat armonia conjugală. Dacă toate familiile ar fi lipsite de armonie, atunci societatea, ca întreg, ar fi devenit discordantă, iar asta îi îngrijora pe conducătorii țării. Vezi, indiferent despre ce discutăm, conversația pare să revină mereu la cei din clasa conducătoare. Ei nutresc intenții rele și vor să se ocupe de femei și să acționeze împotriva lor – acest lucru este inuman. Aceștia cer ca femeile, acasă sau în societate, să fie extrem de ascultătoare, să se supună cu blândețe asupririi, să fie modeste și să se înjosească, să

înghită toate insultele, să fie bine educate și raționale, umile și politicoase, să suporte toate greutățile și criticile și așa mai departe. În mod clar, ei se așteaptă ca femeile să fie pur și simplu ca niște saci de box sau prești – dacă ar face toate aceste lucruri, ar mai fi oameni? Dacă ar putea într-adevăr să respecte toate aceste cerințe, nu ar mai fi oameni: ar fi ca idolii venerați de non-credincioși, care nu mănâncă, nu beau, sunt detașați de grijile materiale lumești, nu se enervează niciodată și nu au nicio personalitate. Sau ar putea fi ca marionetele sau mașinăriile care nu gândesc și nu reacționează autonom. Orice persoană reală va avea păreri și puncte de vedere despre zicalele și restricțiile lumii exterioare – nu ar putea să se supună cu blândețe tuturor asupririlor. De aceea în epoca modernă au apărut mișcările pentru drepturile femeilor. În ultima sută de ani, statutul femeilor în societate a crescut treptat, iar ele s-au eliberat în sfârșit de lanțurile care le legau cândva. Câți ani au fost supuse femeile acestei sclavii? În Asia de Est, au fost subjugate cel puțin câteva mii de ani. Această sclavie a fost incredibil de crudă și brutală – le erau legate picioarele până când nu mai puteau nici măcar să meargă și nimeni nu le apăra vreodată pe aceste femei de nedreptate. Am auzit că în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, unele țări și regiuni occidentale au impus și ele anumite restricții privind libertatea femeilor. Cum le restricționau pe femei în acele vremuri? Le obligau să poarte fuste cu cercuri care le erau fixate de talie cu cleme de metal și susținute de inele metalice grele și instabile. Din această cauză, femeilor nu le era confortabil să iasă din casă și să se plimbe și le reducea dramatic mobilitatea. Prin urmare, femeilor le era foarte greu să parcurgă distanțe lungi sau să plece de acasă. Ce au făcut ele în aceste împrejurări dificile? Nu au putut decât să accepte în tăcere și să rămână acasă și nu au mai putut merge pe distanțe lungi. Era exclus să iasă afară ca să se plimbe, să admire peisajele, să își lărgească orizontul sau să își viziteze prietenele. Aceasta era

metoda folosită în societatea occidentală pentru restricționarea femeilor – nu se dorea ca femeile să plece de acasă și să intre în contact cu cine voiau. În acele timpuri, bărbații puteau să meargă cu trăsurile lor trase de cai oriunde voiau, fără nicio limită, însă femeile erau supuse la tot felul de restricții când plecau de acasă. În epoca modernă, tot mai puține restricții le sunt impuse acum femeilor: legarea picioarelor a devenit interzisă, iar femeile orientale sunt libere să aleagă cu cine vor să aibă o relație. Femeile sunt oarecum eliberate acum și ies treptat din umbra sclaviei. Ieșind din această umbră, au intrat în societate și au început, încet, să își asume destul de multe responsabilități. Femeile au obținut un statut relativ superior în societate și se bucură de mai multe drepturi și privilegii decât înainte. Treptat, în anumite țări, au început să fie alese ca prim-miniștri și președinți. Este un lucru bun sau rău pentru omenire că statutul femeii se ridică treptat? Cel puțin această ridicare a statutului le-a permis femeilor să fie oarecum libere și eliberate – acest lucru este cu siguranță bun în ceea ce le privește. Este benefic pentru societate ca femeile să fie libere și să aibă dreptul de a se exprima? De fapt, este benefic; femeile sunt capabile să facă multe lucruri pe care bărbații ori nu le fac bine, ori nu vor să le facă. Femeile excelează în multe domenii. În ziua de astăzi, femeile pot nu doar să conducă mașini, ci și să piloteze avioane. Unele femei lucrează și ca persoane oficiale sau președinți care conduc afacerile națiunilor și își fac treaba la fel de bine ca bărbații – aceasta este o oglindire clară a faptului că femeile sunt egale cu bărbații. Acum, drepturile de care ar trebui să se bucure femeile sunt întru totul promovate și protejate, ceea ce este un fenomen normal. Bineînțeles, este potrivit ca femeile să se poată bucura de propriile drepturi, însă doar acum, după ce situația a fost denaturată mii de ani, acest lucru a devenit din nou o normă și egalitatea dintre bărbați și femei a fost, practic, obținută. Privind acest lucru din perspectiva vieții

reale, femeile își fac tot mai simțită prezența în toate clasele sociale și în toate industriile. Ce ne spune asta? Ne spune că femeile cu tot felul de specializări diferite își pun treptat talentul în practică și aduc valoare omenirii și societății. Indiferent cum privește cineva această situație, este cu siguranță benefică omenirii. Dacă drepturile femeilor și statutul social nu ar fi fost restituite, ce fel de activități ar fi avut? Ar fi fost acasă, îngrijindu-și soții și crescându-și copiii, ocupându-se de treburile casei și punând în practică acea conduită care spune că trebuie să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale – nu ar fi putut să-și îndeplinească deloc responsabilitățile societale. Acum că drepturile lor sunt promovate și protejate, femeile își pot aduce în mod normal contribuția în societate, iar omenirea s-a bucurat de beneficiile valorii și de contribuțiilor aduse societății de către femei. Din acest fapt, este pe deplin sigur că bărbații și femeile sunt egali și că bărbații nu ar trebui să le denigreze sau să le abuzeze pe femei și că statutul social al femeilor ar trebui să se ridice, toate acestea însemnând că societatea se îmbunătățește. Acum, omenirea înțelege genurile mai profund, corect și reglementat și, drept urmare, femeile au început să ocupe locuri de muncă de care oamenii nu le credeau capabile. Nu doar că femeile care muncesc sunt acum deseori angajate la firme private, dar a devenit un lucru obișnuit și ca femeile să ocupe posturi în departamentele de cercetare științifică, iar proporția femeilor care au roluri de conducere la nivel național este, și ea, în creștere. Am auzit cu toții și de scriitoare, cântărețe, antreprenoare și oameni de știință, multe femei au fost campioane și vicecampioane la evenimente sportive și au fost chiar și eroine în vremuri de război, toate dovedind că sunt la fel de capabile ca partenerii lor de gen masculin. Proporția femeilor angajate în fiecare industrie crește, iar acest lucru este relativ normal. În toate meseriile și profesiile din societatea contemporană, există tot mai puține prejudecăți legate de femei, societatea este mai corectă

și între bărbați și femei există o egalitate adevărată. Femeile nu mai sunt constrânse și judecate de sintagme și criterii ale conduitei morale, precum: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” sau „O femeie trebuie să se izoleze în camera ei.” Acum, drepturile femeilor sunt protejate relativ mai mult, oglindind cu adevărat climatul social al egalității de gen.

Se pare că-i vedem doar pe bărbați cerând ca femeile să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, dar niciodată nu le vedem pe femei cerându-le bărbaților aceleași lucruri. Acesta este un mod îngrozitor de nedrept de a le trata pe femei și chiar cumva egoist, josnic și lipsit de rușine. S-ar putea spune și că a le trata astfel este ilegal și abuziv. În societatea contemporană, multe țări au adoptat legi care interzic abuzul asupra femeilor și copiilor. De fapt, Dumnezeu nu are nimic specific de spus în privința genurilor omenirii, deoarece și bărbații și femeile sunt creațiile lui Dumnezeu și provin de la El. Ca să folosesc o expresie rostită de omenire: „Atât palma, cât și dosul palmei aparțin trupului” – Dumnezeu nu are nicio prejudecată anume față de bărbați sau femei, nici cerințe distincte de la un gen sau de la celălalt, sunt amândouă la fel. Așadar, Dumnezeu folosește aceleași câteva standarde pentru a te judeca, indiferent dacă ești bărbat sau femeie – El Se va uita la ce fel de umanitate-esență ai, pe ce cale mergi, ce atitudine ai față de adevăr, dacă iubești adevărul, dacă ai o inimă cu frică de Dumnezeu și dacă poți să I te supui. Când alege o persoană și o cultivă ca să facă o anumită datorie sau să poarte o anumită responsabilitate, Dumnezeu nu Se uită dacă e bărbat sau femeie. Dumnezeu îi promovează și îi folosește pe oameni, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, uitându-Se dacă au conștiință și rațiune, dacă au un calibru acceptabil, dacă acceptă adevărul și pe ce cale merg. Bineînțeles, atunci când mântuiește și desăvârșește omenirea, Dumnezeu nu Se oprește ca să se gândească la

genul oamenilor. În cazul în care ești femeie, Dumnezeu nu Se gândește dacă ești virtuoasă, bună la inimă, blajină sau morală ori dacă ești manierată, și nu-i evaluează pe bărbați în funcție de virilitatea și masculinitatea lor – nu acestea sunt standardele după care Dumnezeu evaluează bărbații sau femeile. Totuși, în rândul omenirii corupte, există întotdeauna cei care le discriminează pe femei, care le impun anumite cerințe imorale și inumane ca să le priveze de drepturi, de statutul social care li se cuvine, de valoarea pe care ar trebui să o aibă pentru societate și care încearcă să limiteze și să constrângă dezvoltarea pozitivă a femeilor și existența lor în societate, deformându-le mentalitățile. Asta le face pe femei să-și trăiască întreaga viață într-o stare de depresie și chin, singura lor alegere fiind aceea de a suporta un stil de viață umilitor în aceste medii sociale și morale denaturate și nesănătoase. Singurul motiv pentru care s-a petrecut acest lucru este că societatea și întreaga lume sunt controlate de Satana și de tot felul de demoni care induc în eroare și corup omenirea fără motiv. Drept urmare, oamenii nu reușesc să vadă adevărata lumină, nu Îl caută pe Dumnezeu și, în schimb, fără să vrea și fără să știe, trăiesc sub șiretlicurile și manipularea Satanei, incapabili să se elibereze. Singura lor scăpare este să caute cuvintele lui Dumnezeu, arătarea și lucrarea Lui ca să ajungă să înțeleagă adevărul și să fie capabili să vadă clar și să discearnă diverse sofisme, erezii, cuvinte diavolești și afirmații ridicole care provin de la Satana și de la omenirea cea rea. Doar atunci vor putea să se elibereze de aceste constrângeri, presiuni și influențe. Și doar privind oamenii și lucrurile și comportându-te și acționând conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului poți să trăiești o asemănare umană, să trăiești cu demnitate, să trăiești în lumină, să faci ceea ce se cuvine, să îți îndeplinești obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești și, bineînțeles, să contribui cu propria valoare și să-ți închei misiunea în viață sub conducerea lui Dumnezeu și să

fii îndrumat de gânduri și opinii corecte – nu este foarte semnificativ să trăiești astfel? (Ba da, este.) Când vă gândiți la cum a folosit Satana zicala: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” ca să impună cerințe femeilor și să le îngrădească, să le controleze și chiar să le înrobească timp de multe milenii, ce fel de sentimente aveți? Când voi, femeile, auziți oameni care pomenesc sintagma: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, vă simțiți imediat contrariate și ziceți: „Nu pomeni de asta! Nu are nicio legătură cu mine. Chiar dacă sunt femeie, cuvintele lui Dumnezeu spun că această sintagmă nu are nicio legătură cu femeile”? Unii bărbați vor zice: „Dacă nu are nicio legătură cu tine, atunci pe cine vizează această sintagmă? Nu ești femeie?” Iar tu îi vei răspunde: „Sunt o femeie, asta e realitatea, dar acele cuvinte nu vin de la Dumnezeu și nu sunt adevărul. Acele cuvinte vin de la diavol și de la omenire, le calcă în picioare pe femei și le privează de dreptul la viață. Acele cuvinte sunt inumane și nedrepte pentru femei. Mă opun!” De fapt, nu e necesar să te opui. Tot ce trebuie să faci este să abordezi corect aceste tipuri de sintagme, să le respingi și să nu fii influențată sau constrânsă de ele. Dacă, în viitor, cineva îți va spune: „Nu arăți ca o femeie și vorbești atât de răgușit, ca un bărbat. Cine ar vrea să se însoare cu tine?”, cum ar trebui să răspunzi? Poți zice: „Dacă nu se însoară nimeni cu mine, asta e. Chiar vrei să spui că singura cale de a trăi cu demnitate este să fii căsătorit? Vrei să spui că doar femeile care sunt virtuoase, bune la inimă, blajine și morale și iubite de toți sunt femei adevărate? Nu poate fi corect – virtuoase, bune la inimă, blajine și morale nu ar trebui să fie cuvintele care să le definească pe femei cu adevărat. Femeile nu ar trebui să fie definite de genul lor, iar umanitatea lor nu ar trebui să fie judecată în funcție de faptul că sunt sau nu virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, ci mai degrabă ar trebui judecată folosind standardele după care Dumnezeu evaluează umanitatea omului.

Acesta e modul corect și obiectiv de a le evalua.” Aveți acum o înțelegere fundamentală a zicalei: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”? Până acum, părtășia Mea ar fi trebuit să vă lămurească în privința adevărurilor relevante ale acestei zicale și ale punctelor de vedere corecte cu care ar trebui să o abordeze oamenii.

Mai este o zicală care spune: „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o.” Nu vreau să am părtășie despre această zicală. Care este motivul pentru care nu vreau? Prin natura sa, această zicală este asemănătoare cu sintagma: „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți”, care, la rândul ei, conține un strop de pervertire. Cât de inoportun ar fi dacă ar trebui să-l comemorezi pe cel ce a săpat fântâna de fiecare dată când mergi să iei apă de acolo? Unele fântâni sunt împodobite cu panglici roșii și talismane – nu ar fi puțin ciudat dacă oamenii ar arde și tămâie și ar lăsa acolo fructe, ca ofrande? În comparație cu sintagma: „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o”, prefer mai mult zicala: „Generațiile viitoare se bucură de umbra copacilor plantați de generațiile trecute”, deoarece această zicală reflectă o realitate pe oamenii chiar o pot experimenta personal. Ca un copac plantat să crească până când oferă umbră, e nevoie de zece până la douăzeci de ani, deci persoana care l-a plantat nu se va putea odihni la umbra lui mult timp și doar generațiile următoare vor putea să beneficieze de ea toată viața. Aceasta este ordinea naturală a lucrurilor. Prin comparație, să-ți amintești de cel care a săpat fântâna de fiecare dată când bei apă e puțin nevrotic. Nu ar părea cam nebunesc dacă fiecare persoană ar trebuie să-l comemoreze pe cel care a săpat fântâna și să își amintească de el de fiecare dată când ar veni să ia apă? Dacă în acel an ar fi secetă și mulți oameni ar fi nevoiți să ia apă din acea fântână, nu i-ar împiedica pe oameni să ia apă și să-și gătească mâncarea, dacă, înainte de a face asta, toți ar trebui să stea acolo și să se

gândească la cel care a săpat fântâna? Ar fi acest lucru cu adevărat necesar? N-ar face decât să-i împiedice pe toți. Oare sufletul celui care a săpat fântâna sălășluiește lângă ea? Poate să audă el comemorarea? Niciunul dintre aceste lucruri nu poate fi confirmat. Așadar, această sintagmă: „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o” este absurdă și complet lipsită de sens. Cultura tradițională chineză a propus multe asemenea zicale cu privire la conduita morală, majoritatea fiind absurde, iar această zicală este chiar mai absurdă decât majoritatea. Cine a fost cel care a săpat fântâna? Pentru cine a săpat-o și de ce? Chiar a săpat fântâna de dragul tuturor oamenilor și al generațiilor următoare? Nu neapărat. Pur și simplu a făcut-o pentru el și ca să permită familiei lui să aibă acces la apă potabilă – nu s-a gândit la generațiile viitoare. Așadar, nu e o inducere în eroare și o îndrumare greșită a oamenilor, ca să facă toate generațiile următoare să îl comemoreze pe cel care a săpat fântâna și să îi mulțumească și să îi determine să creadă că a săpat-o pentru toți oamenii? Prin urmare, persoana care a propus această zicală nu făcea decât să impună celorlalți propriile sale gânduri și puncte de vedere și să îi oblige să îi accepte ideile. Acest lucru este imoral și va face și mai mulți oameni să simtă dezgust, repulsie și dispreț față de o asemenea zicală. Cei care promovează acest tip de zicală au pur și simplu anumite tulburări intelectuale care îi determină, inevitabil, să spună și să facă anumite lucruri ridicole. Ce efecte au asupra oamenilor ideile și opiniile din cultura tradițională, precum zicalele: „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o” și „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”? Ce au de câștigat oamenii educați și cei cu un pic de cunoaștere din aceste zicale din cultura tradițională? Au devenit ei cu adevărat oameni buni? Au trăit o asemănare umană? Categoric nu. Acești experți în moralitate care venerează cultura tradițională stau

cocoțați în locurile lor înalte, pe culmile moralității, și au de la oameni pretenții morale care nu sunt câtuși de puțin conforme cu adevărata stare a vieții lor – acest lucru este imoral și inuman pentru toți cei care trăiesc pe acest pământ. Punctele de vedere morale din cultura tradițională pe care le promovează pot transforma pe cineva cu o raționalitate destul de normală într-o persoană cu un simț anormal al rațiunii, care este capabilă să spună lucruri pe care alții le vor considera de neconceput și de nepătruns. Umanitatea unor astfel de oameni este deformată, iar mintea lor e pervertită. Așadar, nu este de mirare că, la evenimente sportive, în locuri publice și în medii oficiale, mulți chinezi au tendința de a spune lucruri care sunt puțin deplasate și pe care oamenii se chinuie să le priceapă. Tot ceea ce spun ei este o teorie goală, ridicolă și nu conține nicio fărâmă de discurs sincer sau practic. Acestea sunt dovada autentică, rezultatul coruperii omenirii de către Satana și consecința faptului că poporul chinez a fost, milenii la rând, educat de cultura tradițională. Toate acestea i-au transformat pe oamenii care trăiau sincer și autentic în oameni care zic minciuni și care excelează în a se deghiza și a se masca pentru a-i înșela pe alții, în oameni care par a fi incredibil de cultivați și capabili să exprime elocvent teorii, dar care, în realitate, au mentalități distorsionate și sunt incapabili să vorbească rațional sau să interacționeze și să comunice cu semenii lor – practic, toți au această natură. Strict vorbind, asemenea oameni frizează bolile mintale. Dacă nu poți accepta aceste cuvinte, te încurajez să le experimentezi. Aceasta încheie părtășia de astăzi.

2 aprilie 2022

Note de subsol:

a. În textul original „Această aserțiune”.

Ce înseamnă să urmărești adevărul (8)

Ultima dată, am avut părtășie cu privire la patru afirmații ale culturii tradiționale, despre conduita morală. Spuneți-Mi care erau. („O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți”, „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” și „Când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o”.) Aveți o înțelegere clară cu privire la ce parte a fiecărei afirmații ar trebui disecată și înțeleasă? Toate afirmațiile din cultura tradițională sunt strâns legate de viețile reale ale oamenilor și de felul în care aceștia ar trebui să se poarte. Nu există nicio îndoială că aceste afirmații ale culturii tradiționale au o anumită influență asupra vieților reale ale oamenilor și a felului în care se poartă aceștia. Principiile cuvintelor, acțiunilor și comportamentului oamenilor în viața reală sunt, în esență, derivate din aceste afirmații și puncte de vedere ale culturii tradiționale. În mod clar, influența culturii tradiționale și îndoctrinarea oamenilor prin aceasta sunt destul de profunde. După ce am terminat părtășia de la ultima adunare, ați practicat în continuare contemplarea și părtășia între voi? (Am avut părtășie și am înțeles puțin din aceste afirmații privind conduita morală, putând să ne modificăm într-o oarecare măsură opiniile și perspectivele asupra acestui gen de lucruri, dar încă nu avem o înțelegere completă a acestora.) Parte din obținerea unei înțelegeri complete presupune să vă bazați înțelegerea pe lucrurile despre care am avut Eu părtășie; cealaltă parte este că trebuie să înțelegeți din perspectiva punctelor de vedere pe care le aveți în viața reală, precum și a gândurilor și acțiunilor care au loc atunci când vi se întâmplă ceva. A asculta doar predici nu este nici pe departe suficient. Scopul ascultării predicilor este să puteți recunoaște lucrurile negative în viața reală, să le puteți distinge mai corect,

iar apoi, să puteți percepe lucrurile pozitive și să aveți o înțelegere pură a acestora, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu să devină criteriile conform cărora să acționați și să vă comportați în viața reală. Într-un sens, exercitarea discernământului cu privire la aceste lucruri negative are un efect rectificator asupra purtării și conduitei oamenilor, în măsura în care poate corecta ideile, punctele de vedere și atitudinile greșite ale oamenilor față de evenimente și lucruri; în plus, în rolul său pozitiv, poate face oamenii să adopte moduri și metode corecte, precum și principii de practică precise când vine vorba de opiniile lor despre oameni și lucruri și în comportamentul și acțiunile lor. Acesta este scopul și efectul intenționat al părtășiei despre aceste afirmații privind conduita morală și al disecării acestora.

Am avut deja de două ori părtășie despre afirmații privind conduita morală în cultura tradițională chineză, care sunt, în esență, cerințe legate de conduita morală a oamenilor care s-a manifestat într-un context social extins. La nivel individual, aceste afirmații pot restricționa și reglementa comportamentul oamenilor într-o anumită măsură; dintr-o perspectivă mai largă, ele au fost menite să creeze o moralitate socială bună și, firește, să le permită conducătorilor să-i guverneze mai bine pe oameni. Dacă oamenii au propriile idei, pot să gândească liber și își caută propriile standarde morale de comportament, sau dacă pot să-și exprime propriile opinii, să trăiască după propriile idei, să se comporte cum consideră potrivit și să-și adopte propriul mod de a privi lucrurile, oamenii, societatea lor și țara în care trăiesc, cu siguranță nu este un lucru bun sau un semn bun pentru conducători, fiindcă le amenință în mod direct poziția dominatoare. Pe scurt, aceste afirmații privind conduita morală au fost, în esență, propuse de așa-zișii moraliști, gânditori și educatori, ca mod de a-i mulțumi și a le face pe plac conducătorilor, pentru a arăta că ar putea folosi aceste gânduri și

teorii, precum și propria reputație și propriul prestigiu, pentru a-i servi pe conducători. În esență, aceasta este natura tuturor afirmațiilor privind conduita morală despre care am avut părtășie; nu aveau alt scop în afară de a limita gândurile, conduita morală și opiniile oamenilor despre lucruri până la o scară morală pe care oamenii au considerat-o mai bună, mai pozitivă și mai nobilă, pentru a reduce conflictele dintre oameni, a aduce armonie în interacțiunile dintre ei și a genera liniște, favorizând stăpânirea conducătorilor asupra oamenilor și, în plus, consolidând statutul clasei conducătoare și întreținând armonia și stabilitatea socială. Astfel, acești oameni care au propus standarde de conduite morale au obținut tot ce și-au dorit, și anume să fie apreciați și repartizați în funcții importante de către clasa conducătoare. Acesta era exact parcursul profesional la care aspirau și sperau și, chiar dacă nu puteau fi funcționari de rang înalt, cel puțin aveau să fie comemorați de multe generații viitoare și să intre în istorie. Gândiți-vă – care dintre oamenii care au propus aceste afirmații privind conduita morală nu este venerat de către această societate? Care dintre ei nu este admirat de omenire? Chiar și în prezent, printre chinezi, acești așa-ziși gânditori, educatori și moraliști, precum Confucius, Mencius, Lao-Zi, Han Feizi și alții asemenea, continuă să fie îndrăgiți, foarte apreciați și veneați. Desigur, am enumerat un număr limitat de afirmații privind conduita morală, iar exemplele date sunt doar câteva dintre cele mai reprezentative. Cu toate că aceste afirmații privind conduita morală provin de la mulți oameni, ideile și punctele de vedere promovate de către aceste așa-zise somități corespund perfect dorinței conducătorilor și a clasei conducătoare și toate conceptele de guvernare și ideile lor centrale sunt la fel: să formuleze anumite norme morale de comportament și acțiuni pe care ființele umane să le urmeze, astfel încât să se comporte frumos, să-și aducă pașnic contribuția în societate și în țara lor și să trăiască pașnic printre

semenii lor – în esență, asta este tot. Ideile și punctele lor de vedere au același scop, indiferent de dinastia sau persoana de la care au provenit aceste afirmații despre conduita morală: de a servi clasa conducătoare și de a induce în eroare și a controla omenirea.

Deja am avut părtășie despre opt afirmații privind conduita morală. Natura acestor opt afirmații este în esență cerința ca oamenii să renunțe la propriile dorințe egoiste și la voia proprie și, în schimb, să servească societatea, omenirea și propria lor țară și să atingă altruismul. De exemplu, indiferent cărui grup îi sunt propuse afirmații despre conduita morală, precum: „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți", „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală" și „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți", toate necesită ca oamenii să practice autocontrolul – controlul asupra propriilor dorințe și conduite imorale – și să aibă puncte de vedere ideologice și morale favorabile. Indiferent cât de mult influențează aceste afirmații omenirea și dacă acea influență este pozitivă sau negativă, scopul acestor așa-ziși moraliști era, pe scurt, să restricționeze și să reglementeze conduita morală a oamenilor, promovând aceste afirmații, astfel încât oamenii să aibă un cod de bază pentru felul în care ar trebui să se comporte și să acționeze, cum ar trebui să privească oamenii și lucrurile și cum ar trebui să-și perceapă societatea și țara. Privind partea pozitivă, invenția acestor afirmații despre conduita morală a jucat, într-o anumită măsură, un rol în restricționarea și reglementarea conduitei morale a omenirii. Dar, privind faptele obiective, ea a convins oamenii să accepte unele gânduri și puncte de vedere nesincere și pretențioase, făcând-i pe cei care sunt influențați și îndoctrinați de cultura tradițională mai insidioși, mai vicleni, mai pricepuți la a se preface și mai limitați în gândire. Din cauza influenței și îndoctrinării culturii tradiționale, oamenii au adoptat treptat acele opinii și afirmații greșite ale culturii tradiționale ca fiind lucruri

pozitive și venerează ca pe sfinți aceste somități și aceste persoane importante care induc oamenii în eroare. Când oamenii sunt induși în eroare, mințile lor devin confuze, amorțite și încețoșate. Ei nu știu ce este umanitatea normală sau ce ar trebui să urmărească sau la ce ar trebui să adere oamenii cu umanitate normală. Nu știu cum ar trebui să trăiască oamenii în această lume sau ce fel de mod sau reguli de existență ar trebui să adopte, cu atât mai puțin care este scopul adecvat al unei existențe umane. Din cauza influenței, a îndoctrinării și chiar a limitării culturii tradiționale, lucrurile pozitive, cerințele și regulile de la Dumnezeu au fost suprimate. În acest sens, diversele afirmații despre conduita morală în cultura tradițională au indus în eroare, în mare măsură, și au influențat profund gândirea oamenilor, limitându-le gândurile și abătându-i departe de calea corectă în viață și tot mai departe de cerințele lui Dumnezeu. Prin urmare, cu cât ești mai profund influențat de diversele idei și puncte de vedere despre conduita morală din cultura tradițională și cu cât ți se inoculează acestea mai mult timp, cu atât te îndepărtezi mai mult de gândurile, aspirațiile, țelul ce trebuie urmărit și regulile de existență pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală și cu atât te îndepărtezi mai mult de standardul pe care-L pretinde Dumnezeu oamenilor. După ce au fost infectați, îndoctrinați și li s-au inoculat aceste idei din cultura tradițională, oamenii le adoptă drept coduri, considerându-le chiar adevăruri și criterii pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a se comporta și a acționa. Oamenii nu se mai gândesc la aceste lucruri, nu se mai întreabă dacă sunt sau nu corecte și nici nu merg mai departe de diversele afirmații ale culturii tradiționale privind bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea pentru a se gândi la cum ar trebui să trăiască. Oamenii nu știu asta și nici nu se gândesc la asta. De ce nu se gândesc la asta? Fiindcă gândurile oamenilor au fost umplute și ocupate de aceste scrieri morale care

predică bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea. Chiar dacă mulți oameni cred în Dumnezeul adevărat și citesc Biblia, ei tot confundă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul cu numeroasele afirmații despre conduita morală, care își au originea în bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate. Unii oameni chiar consideră multe dintre aceste afirmații ale culturii tradiționale ca fiind scrieri despre lucruri pozitive și le prezintă drept adevărul, predicându-le și promovându-le ca atare și chiar mergând atât de departe încât să le citeze, ca mod de a-i instrui pe alții. Aceasta este o problemă foarte gravă; e ceva ce Dumnezeu nu vrea să vadă, ceva ce Îl dezgustă. Așadar, pot toți cei care acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu să vadă dincolo de lucrurile din cultura tradițională și să le discearnă clar? Nu neapărat. Sigur există unii oameni care rămân destul de adulatori și aprobatori față de lucrurile din cultura tradițională. Dacă aceste otrăvuri satanice nu sunt îndepărtate total, oamenilor le va fi greu să înțeleagă și să obțină adevărul. Aleșii lui Dumnezeu trebuie să intuiască un lucru: cuvântul lui Dumnezeu este cuvântul lui Dumnezeu, adevărul este adevărul, iar cuvintele oamenilor sunt cuvintele oamenilor. Bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea sunt cuvinte ale oamenilor, iar cultura tradițională este formată din cuvinte ale oamenilor. Cuvintele oamenilor nu sunt și nu vor deveni niciodată adevărul. Aceasta este realitatea. Indiferent cât de mult se identifică oamenii cu bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea în gândurile și opiniile lor, acele lucruri nu pot înlocui cuvintele lui Dumnezeu; indiferent cât de corecte s-au dovedit și confirmat a fi aceste valori, de-a lungul miilor de ani de existență umană, ele nu pot să devină cuvintele lui Dumnezeu și nici să le înlocuiască, cu atât mai puțin să fie confundate cu ele. Chiar dacă afirmațiile privind bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea corespund conștiinței și rațiunii

oamenilor, ele nu sunt cuvintele lui Dumnezeu, nici nu pot înlocui cuvintele Lui și cu atât mai puțin pot fi numite adevărul. Afirmațiile și cerințele privind bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea din cultura tradițională servesc doar societății și clasei conducătoare. Aceste afirmații și cerințe sunt menite doar să restricționeze și să reglementeze comportamentul oamenilor, în scopul de a obține o moralitate socială mai bună, una care determină stabilizarea puterii clasei conducătoare. În mod firesc, indiferent cât de bine respecți valorile: bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate, nu vei fi capabil să înțelegi adevărul și să te supui lui Dumnezeu și, în cele din urmă, nici nu vei deveni o ființă creată acceptabilă. Indiferent cât de bine respecți aceste lucruri, dacă nu înțelegi adevărul, nu îți poți face datoria la un standard acceptabil. Atunci, ce vei fi în ochii lui Dumnezeu? Vei fi tot un non-credincios și-i vei aparține Satanei. Oare un om de o calitate morală aparent excepțională și cu o etică aparent nobilă are conștiința și rațiunea umanității normale? Poate el să accepte în mod autentic adevărul? Poate să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze? Categoric nu! Fiindcă ce venerează el este Satana, diavolii, falșii sfinți și falsele fețe bisericești. În străfundul inimii și ființei lui, este scârbit de adevăr și-l urăște. Prin urmare, trebuie să fie un om care I se împotrivește lui Dumnezeu și care este dușmanul Lui. Cei care îi venerează pe diavoli și pe Satana sunt oamenii cei mai aroganți, mai plini de sine și mai irațională – sunt degenerații omenirii, plini până în măduva oaselor de otravă satanică, de erezii și de sofisme satanice. De îndată ce zăresc cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, li se înroșesc ochii și spumegă de furie, dezvăluind fața hidoasă a unui diavol. Prin urmare, oricine venerează cultura tradițională și crede orbește în astfel de sofisme tradiționale, precum bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea este un om care e scârbit de adevăr și îl urăște. El nu deține deloc simțul umanității normale și nu va accepta

niciodată adevărul. Lucrurile din cultura tradițională și afirmațiile despre conduita morală privind bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea nu corespund deloc adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Indiferent cât de conștiincios pun oamenii în practică aceste valori sau cât de bine le susțin, nu este același lucru ca a trăi o umanitate normală. Și asta, din cauză că oamenii au firi corupte. Aceasta este realitatea. Sunt plini de tot soiul de învățături satanice, iar: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate" a devenit natura-esență a oamenilor. Indiferent cât de bine le faci să sune, cât de elevat este limbajul tău sau cât de măreț sunt teoriile tale, aceste afirmații ale culturii tradiționale privind conduita morală nu pot fi puse în practică. Chiar dacă aderi la toate regulile impuse pe baza valorilor: bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate din cultura tradițională, nu ești nimic mai mult decât bine-crescut în mod superficial. Dar când vine vorba de a crede în Dumnezeu, de a-L urma și a-ți face datoria și de a te supune lui Dumnezeu, precum și de atitudinea și opiniile tale față de El și față de adevăr, aceste valori ale culturii tradiționale nu servesc absolut niciunui scop. Ele nu pot să-ți tempereze răzvrătirea, să-ți schimbe noțiunile despre Dumnezeu și nici să corecteze firile corupte ale oamenilor, cu atât mai puțin să rezolve problema oamenilor care își fac datoria cu superficialitate. Aceste valori nu ajută absolut deloc la restricționarea în vreun fel a firii corupte a oamenilor și nu pot în esență să facă oamenii să trăiască o umanitate normală.

Când au început de curând să creadă în Dumnezeu, majoritatea oamenilor consideră credința un lucru foarte simplu. Consideră că a crede în Dumnezeu și a-L urma înseamnă să înveți să fii răbdător și tolerant, să faci cu dragă inimă acte caritabile, să fii dispus să-i ajuți pe alții, să fii calculat în vorbe și fapte, să nu fii prea arogant sau prea dur cu alții. Simt că, dacă se poartă în acest fel, Dumnezeu va fi mulțumit și că nu vor fi

emondați în timp ce-și fac datoria. Dacă slujesc ca lideri sau lucrători, ei cred că nu vor fi înlocuiți sau eliminați. Cred că obținerea mântuirii le este garantată. Chiar este credința în Dumnezeu o chestiune atât de simplă? (Nu.) Nu puțini oameni au acest punct de vedere, dar în cele din urmă, ideile, punctele lor de vedere și felul în care se poartă în viață sfârșesc prin eșec. În final, unii oameni care nu-și cunosc locul în univers rezumă totul într-o singură propoziție: „Am eșuat, ca om!" Cred că a se comporta ca o ființă umană înseamnă să adere la valorile: bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate. Dar se poate numi asta a te comporta ca o ființă umană? Asta nu înseamnă să te comporți ca o ființă umană; este comportamentul unui demon. Pe acei oameni care spun: „Am eșuat, ca om", i-aș întreba: te-ai comportat ca o ființă umană? Nici măcar nu ai încercat să te comporți ca o ființă umană, deci cum poți să spui: „Am eșuat, ca om"? Acesta este un eșec al valorilor culturii tradiționale, precum bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea de a-și îndeplini funcția asupra oamenilor, nu un eșec de a te purta ca o ființă umană. Când oamenii își fac datoria în casa lui Dumnezeu, astfel de lucruri, precum bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea nu sunt de niciun ajutor și nu mai sunt folositoare. Cât ai clipi, oamenii trag concluzia: „Ah, bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea nu funcționează! Credeam că a mă comporta bine este simplu și că a crede în Dumnezeu este, de asemenea, simplu și nu atât de complicat. Abia acum îmi dau seama că am simplificat excesiv credința în Dumnezeu." După ce ascultă predici o perioadă îndelungată, își dau seama, în sfârșit, că nu este acceptabil ca oamenii să nu înțeleagă adevărul. Dacă oamenii nu înțeleg o anumită sferă a adevărului, sunt predispuși să facă greșeli în acea sferă și sunt emondați, eșuează și sunt judecați și mustrați. Acele lucruri pe care anterior le crezuseră corecte, bune, pozitive și nobile

devin neînsemnate și lipsite de valoare în fața adevărului. Toate diversele afirmații despre bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate au avut o anume influență asupra gândurilor și punctelor de vedere ale oamenilor, precum și asupra modurilor și mijloacelor prin care aceștia își desfășoară activitățile. Dacă nu ar fi implicată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii și omenirea ar continua să trăiască așa cum este, sub puterea Satanei, atunci bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea, fiind lucruri relativ pozitive, ar juca un rol pozitiv minor în gândirea oamenilor și în moralitatea și mediul social. Cel puțin acele lucruri nu incită oamenii să comită fapte rele, crime și incendieri, sau să violeze și să jefuiască. Totuși, când vine vorba despre lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, niciunul dintre aceste lucruri – bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea – nu este relevant pentru adevărul, calea sau viața pe care Dumnezeu vrea să le dăruiască omenirii. Și asta nu este tot; dacă ne uităm la diversele idei promovate de valorile: bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate, cerințele pe care le impun asupra conduitei morale a oamenilor și influențele și constrângerile impuse conduitei morale a oamenilor, niciuna dintre ele nu a jucat un rol în aducerea oamenilor înapoi spre Dumnezeu sau în conducerea acestora pe drumul corect în viață. În schimb, acestea au devenit obstacole majore care împiedică oamenii să urmărească și să accepte adevărul. Afirmațiile despre conduita morală despre care am avut părtășie și pe care le-am disecat înainte – nu-ți însuși banii găsiți pe jos; găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți; fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți; răsplătește răul cu bine; o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință; sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți; o femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală; când bei apă dintr-o fântână, nu ar trebui să uiți niciodată cine a săpat-o – în esență, pe acestea le-am

clarificat în părtășie și toată lumea le înțelege cel puțin sensul general. Adevărul este că la orice aspect al conduitei morale s-ar referi astfel de afirmații, ele constrâng gândirea oamenilor. Dacă nu poți distinge astfel de lucruri, dacă nu poți înțelege clar esența acestor afirmații și nu schimbi aceste opinii false, atunci nu poți renunța la aceste afirmații despre conduita morală, nici nu poți scăpa de influența lor asupra ta. Dacă nu poți renunța la aceste lucruri, îți va fi dificil să accepți adevărul de la Dumnezeu, criteriile cuvintelor Lui și cerințele specifice ale Creatorului pentru conduita morală a oamenilor și va fi greu să respecți și să practici cuvintele lui Dumnezeu ca principii și criterii ale adevărului. Nu este aceasta o problemă gravă?

Astăzi, haideți să continuăm prin a avea părtășie și a diseca următoarea afirmație despre conduita morală: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile." Aceasta descrie o metodă de interacțiune cu ceilalți pe care Satana a inoculat-o în oameni. Înseamnă că, atunci când interacționezi cu ceilalți, trebuie să le lași o oarecare marjă de libertate. N-ar trebui să fii prea aspru cu ceilalți, nu le poți aduce în discuție greșelile din trecut, trebuie să le păstrezi demnitatea, nu poți să strici relațiile bune cu aceștia, trebuie să fii iertător cu ei și așa mai departe. Această zicală despre moralitate descrie, în principal, un soi de filosofie pentru relațiile lumești care dictează interacțiunile între ființele umane. În filosofiile pentru relațiile lumești există o teorie care spune: „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună." Asta înseamnă că, pentru a menține o relație de prietenie, o persoană trebuie să păstreze tăcerea în legătură cu problemele prietenului său, chiar dacă le vede clar – că ar trebui să respecte principiile de a nu lovi oamenii în față și de a nu le expune neajunsurile. Ei urmează să se înșele unul pe altul, să se ascundă unul de celălalt, să uneltească unul împotriva altuia; și, deși fiecare știe limpede ce fel de persoană este celălalt, nu o spune de-a dreptul, ci

apelează la metode viclene pentru a-și păstra relația de prietenie. De ce ar vrea cineva să păstreze astfel de relații? Are legătură cu faptul că nu vrea să-și facă dușmani în această societate, în cadrul grupului său, ceea ce ar însemna să se supună deseori unor situații periculoase. Știind că o persoană va deveni dușmanul tău și îți va face rău după ce i-ai expus neajunsurile sau l-ai rănit și, nedorind să te pui într-o astfel de situație, folosești teoria filosofiilor pentru relațiile lumești care spune așa: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” În lumina acestui fapt, dacă doi oameni se află într-o astfel de relație, sunt ei considerați prieteni adevărați? (Nu.) Ei nu sunt prieteni adevărați, cu atât mai puțin confidenți unul altuia. Așadar, ce fel de relație este aceasta, mai exact? Nu este o relație socială fundamentală? (Ba da.) În astfel de relații sociale, oamenii nu pot să-și ofere sentimentele, nici să aibă dialoguri profunde, nici să vorbească despre orice își doresc. Nu pot să spună cu voce tare ce este în inima lor, problemele pe care le văd în cazul celuilalt, sau cuvinte care i-ar fi celuilalt de folos. În schimb, aleg să spună lucruri frumoase, pentru a rămâne în grațiile celuilalt. Nu îndrăznesc să spună adevărul sau să susțină principiile, ca nu cumva să le provoace altora animozitate față de ei. Când nimeni nu amenință pe cineva, nu trăiește acea persoană într-o liniște și pace relativă? Nu acesta e scopul oamenilor în promovarea expresiei: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”? (Ba da.) În mod clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă, al cărui scop este autoconservarea. Oamenii care trăiesc așa nu au confidenți, nici prieteni apropiați cărora să le poată spune orice le place. Sunt defensivi unul față de celălalt, manipulatori și strategici, fiecare luând ceea ce are nevoie din relație. Nu este așa? La rădăcină, scopul expresiei: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” este

să te împiedice să-i jignești pe alții și să-ți faci dușmani, să te protejezi fără a răni pe nimeni. Este o tehnică și o metodă adoptată de cineva pentru a evita să fie rănit. Cercetând aceste câteva fațete ale esenței sale, este nobilă cererea conduitei morale a oamenilor, și anume: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”? Este una pozitivă? (Nu.) Atunci, ce îi învață ea pe oameni? Că nu trebuie să ofensezi sau să rănești pe nimeni, altfel, tu ești cel care va ajunge să fie rănit; și, de asemenea, că nu ar trebui să ai încredere în nimeni. Dacă rănești pe oricare dintre prietenii tăi apropiați, prietenia va începe discret să se schimbe: din prietenul tău bun, apropiat, va ajunge să fie un străin sau un dușman. Ce probleme poate să rezolve învățarea oamenilor să acționeze în acest fel? Chiar dacă, acționând în acest fel, nu îți faci dușmani, ba chiar pierzi câțiva, îi va face acest lucru pe oameni să te admire, să te aprobe și să te păstreze mereu ca prieten? Îndeplinește acest lucru pe deplin standardul pentru conduita morală? În cel mai bun caz, acesta nu este mai mult decât o filosofie pentru relațiile lumești. Poate fi considerată respectarea acestei afirmații și a acestei practici o conduită morală bună? Deloc. Astfel își educă unii părinți copiii. Dacă le este bătut copilul atunci când este plecat de acasă, ei îi spun: „Ești un fricos. De ce nu ai ripostat? Dacă-ți dă un pumn, tu lovește-l cu piciorul!” Este aceasta calea corectă? (Nu.) Cum se numește asta? Se numește incitare. Care este scopul incitării? Să eviți pierderi și să profiți de alții. Dacă-ți dă cineva un pumn, te va durea cel mult două zile; dacă tu apoi îl lovești cu piciorul, nu vor fi consecințe mai grave? Și cine va fi provocat asta? (Părinții, prin incitarea lor.) Deci, natura afirmației: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” nu este oarecum similară cu a acestei situații? E corect să interacționezi cu alți oameni conform acestei afirmații? (Nu.) Nu, nu este. Dacă o privim din acest unghi, nu este acesta un mod de a incita

oamenii? (Ba da, este.) Îi învață pe oameni să fie înțelepți atunci când interacționează cu alții, să fie capabili să deosebească oamenii, să vadă lucrurile și oamenii în mod corect și să interacționeze cu oamenii într-un mod înțelept? Te învață că, dacă întâlnești oameni buni, oameni cu umanitate, ar trebui să-i tratezi cu sinceritate, să le oferi ajutor, dacă poți, iar dacă nu poți, să fii tolerant cu ei și să-i tratezi în mod cuvenit, să înveți să le tolerezi neajunsurile, să le suporți înțelegerile greșite și judecățile cu privire la tine și să înveți din atuurile și din calitățile lor? Asta îi învață pe oameni? (Nu.) Așadar, ce rezultă în final din ceea ce îi învață această zicală pe oameni? Îi face mai cinstiți sau mai înșelători? Are ca rezultat faptul că oamenii devin mai înșelători; inimile lor se îndepărtează mai mult, distanța dintre oameni se mărește, iar relațiile dintre ei devin complicate; reprezintă echivalentul unei complicări a relațiilor sociale ale oamenilor. Se pierde comunicarea de la inimă la inimă între oameni și ia naștere o mentalitate de protejare mutuală. Mai pot fi relațiile oamenilor normale în acest fel? Se va îmbunătăți climatul social? (Nu.) Așadar, de aceea zicala: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” este evident greșită. A-i învăța pe oameni să facă asta nu îi poate determina să trăiască umanitatea normală; în plus, nu îi poate face pe oameni deschiși, integri sau sinceri. Categoric, nu poate obține nimic pozitiv.

Zicala: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” se referă la două acțiuni: una este cea de a lovi, iar cealaltă este cea de a expune. În interacțiunile normale ale oamenilor între ei, este în regulă sau este greșit să lovești pe cineva? (Greșit.) Este a lovi pe cineva o demonstrație și o manifestare a umanității normale în interacțiunile tale cu alții? (Nu.) A lovi oamenii este categoric greșit, indiferent dacă-i lovești în față sau altundeva. Prin urmare, afirmația: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față” este greșită, prin natura sa. Potrivit

acestei zicale, aparent nu este în regulă să lovești pe cineva în față, dar este în regulă să lovești altundeva, deoarece după ce este lovită fața, aceasta se înroșește, se umflă și este vătămată. Asta face persoana să arate rău și neatrăgător și arată, de asemenea, că tu tratezi oamenii într-un mod foarte nepoliticos, nesofisticat și neonorabil. Deci este onorabil să lovești oamenii altundeva? Nu, nici asta nu este onorabil. De fapt, punctul central al acestei zicale nu este unde să lovești pe cineva, ci însuși verbul „a lovi”. Când interacționezi cu alții, dacă mereu îi lovești ca mod de a te confrunta cu problemele și de a le rezolva, însăși metoda ta este greșită. Este un act făcut din impetuozitate și nu se bazează pe conștiința și rațiunea umanității tale și, desigur, este cu atât mai puțin o practicare a adevărului sau o aderare la adevărurile-principii. Unii oameni nu atacă demnitatea altora în prezența acestora – au grijă ce spun și se abțin de la a-l lovi pe celălalt în față, dar mereu le joacă feste murdare pe la spate, dau mâna cu ei pe deasupra mesei, dar sub ea, îi lovesc cu piciorul, în față le spun lucruri bune, dar pe la spate, conspiră împotriva lor, țes intrigi împotriva lor, așteaptă ocazii să se răzbune, înscenează și complotează, răspândesc zvonuri sau stârnesc conflicte și folosesc alți oameni ca să se ia de ei. Cu ce sunt mai bune aceste metode insidioase decât să lovești pe cineva în față? Nu sunt și mai grave decât să lovești pe cineva în față? Nu sunt chiar mai insidioase, mai imorale și mai lipsite de umanitate? (Ba da, sunt.) Atunci, afirmația: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față” este prin natura ei lipsită de sens. Acest punct de vedere este el însuși o greșeală, cu o tentă de pretexte false. Este o metodă ipocrită, ceea ce o face cu atât mai odioasă, mai dezgustătoare și mai detestabilă. Acum, ne-am lămurit că actul de a lovi oamenii este realizat din impetuozitate. Pe ce te bazezi, când lovești pe cineva? E autorizat prin lege sau este dreptul tău dat de Dumnezeu? Nu este niciunul dintre aceste lucruri. Atunci de ce să lovești oamenii? Dacă te poți înțelege bine cu

cineva în mod normal, poți folosi metode corecte de a te înțelege și de a interacționa cu acea persoană. Dacă nu te poți înțelege cu ea, drumurile voastre se pot despărți, fără să fie nevoie să acționați impetuos sau să ajungeți să vă luați la harță. În limitele conștiinței și ale rațiunii umanității, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l facă oamenii. De îndată ce acționezi impetuos, chiar dacă nu lovești persoana în față, ci altundeva, este o problemă gravă. Acesta nu este un mod normal de a interacționa. Așa interacționează dușmanii, nu este modul normal în care interacționează oamenii. Depășește limitele rațiunii umanității. Cuvântul „a expune" din zicala: „Dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile" este bun sau rău? Are cuvântul „a expune" vreo referință la oamenii care sunt dezvăluiți sau expuși prin cuvintele lui Dumnezeu? (Nu are.) Din înțelegerea Mea referitoare la cuvântul „a expune", așa cum există în limbajul uman, nu înseamnă acest lucru. Esența lui este cea a unei forme de expunere oarecum răutăcioase; înseamnă să dezvălui problemele și neajunsurile oamenilor, sau unele lucruri și comportamente necunoscute altora, sau unele intrigi, idei sau opinii care funcționează în fundal. Acesta este sensul cuvântului „a expune" în zicala: „Dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile." Dacă doi oameni se înțeleg bine și sunt confidenți, fără bariere între ei și fiecare speră să-i fie de folos și de ajutor celuilalt, atunci cel mai bine ar fi ca ei să se așeze împreună și să-și expună problemele fiecăruia cu deschidere și sinceritate. Acest lucru este corect și nu înseamnă a expune neajunsurile celorlalți. Dacă descoperi problemele unei alte persoane, dar vezi că aceasta nu este deocamdată capabilă să-ți accepte sfatul, atunci pur și simplu nu spune nimic, pentru a evita cearta sau conflictul. Dacă vrei s-o ajuți, poți să-i afli părerea și s-o întrebi mai întâi: „Văd că ai o mică problemă și sper să îți dau un sfat. Nu știu dacă vei putea să-l accepți. Dacă vei putea, îți voi spune. Dacă nu vei putea, îl voi păstra pentru mine deocamdată și nu voi

spune nimic.” Dacă ea spune: „Am încredere în tine. Orice ai de spus nu va întrece nicio măsură; Pot să accept”, acest lucru înseamnă că ți s-a acordat permisiunea și atunci îi poți comunica problemele una câte una. Nu numai că va accepta pe deplin ceea ce spui, dar va și beneficia de pe urma acestui lucru, iar voi doi veți putea să păstrați în continuare o relație normală. Nu asta înseamnă să ne tratăm unul pe celălalt cu sinceritate? (Ba da.) Aceasta este metoda corectă de interacțiune cu ceilalți; nu înseamnă a expune neajunsurile celorlalți. Ce înseamnă să nu „expui neajunsurile celorlalți”, așa cum spune zicala în cauză? Înseamnă să nu vorbești despre neajunsurile altora, să nu vorbești despre acele probleme care sunt cele mai tabu pentru ei, să nu dai în vileag esența problemelor pe care le au și să nu fii atât de ostentativ încât să o expui. Înseamnă să faci doar câteva observații la nivel de suprafață, să spui lucruri pe care toți le spun de obicei, să spui lucruri pe care persoana însăși este deja capabilă să le perceapă și să nu dezvălui greșelile pe care persoana le-a făcut anterior sau probleme sensibile. Cum beneficiază acea persoană dacă acționezi în acest fel? Poate că nu ai ofensat-o sau nu ți-ai făcut-o dușman, dar ceea ce ai făcut nu o ajută în niciun fel și nu îi aduce beneficii. Prin urmare, expresia: „Nu expune neajunsurile altora” este în sine evazivă și o formă de înșelăciune care nu permite sinceritatea în modul oamenilor de a se trata unii pe alții. S-ar putea spune că a acționa în acest fel înseamnă să nutrești intenții rele; nu reprezintă modul corect de a interacționa cu ceilalți. Non-credincioșii chiar văd expresia: „Dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” ca pe un lucru pe care ar trebui să-l facă o persoană cu o moralitate nobilă. Aceasta reprezintă, în mod clar, o manieră înșelătoare de a interacționa cu ceilalți, pe care oamenii o adoptă pentru a se proteja; nu este deloc un mod adecvat de interacțiune. A nu expune niciodată neajunsurile altora, în sine, nu este un lucru sincer, iar în faptul de a expune neajunsurile cuiva poate să existe o

intenție ulterioară. În ce situații poți să vezi, în general, oamenii expunându-și unii altora neajunsurile? Vă dau un exemplu: în societate, dacă doi candidați concurează pentru o anumită funcție, își vor expune unul altuia neajunsurile. Unul va spune: „Ai făcut cutare lucru rău și ai sustras cutare sumă de bani”, iar celălalt va spune: „Ai făcut rău tuturor acelor oameni.” Ei expun astfel de lucruri unul despre celălalt. Nu înseamnă asta să-și expună unul altuia neajunsurile? (Ba da.) Cei care-și expun unul altuia neajunsurile pe scena politică sunt rivali politici, în timp ce atunci când fac asta oamenii obișnuiți, ei sunt dușmani. În termeni profani, am zice că acești doi oameni nu se înțeleg bine. Oricând se întâlnesc, încep să se certe, să-și expună unul altuia neajunsurile, să se judece și să se condamne unul pe celălalt și chiar să facă din țânțar armăsar și să lanseze acuzații false. Atât timp cât există orice lucru suspect legat de activitățile celeilalte persoane, ei îl vor expune și o vor condamna pe acea persoană pentru el. Dacă oamenii expun multe lucruri unul despre celălalt, dar nu și neajunsurile altora, este acesta un lucru nobil? (Nu.) Nu este, dar oamenii tot consideră acest principiu o conduită morală nobilă și îl laudă, ceea ce este cu adevărat dezgustător! Zicala: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” în sine eșuează să promoveze vreun lucru pozitiv. Este diferită de zicalele: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Răsplătește răul cu bine” și „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, care măcar promovează o conduită morală demnă de laudă. Expresia: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” este o afirmație despre conduita morală care incită la un comportament negativ și nu are absolut nicio funcție pozitivă asupra oamenilor. Nu le spune oamenilor care sunt modurile sau principiile corecte pentru a se purta în această lume. Nu furnizează nicio astfel de informație. Nu face decât să

le spună oamenilor să nu-i lovească pe alții în față, ca și cum ar fi în regulă să-i lovească oriunde altundeva, în afară de față. Loviți-i cât doriți; lăsați-i plini de vânătăi, mutilați sau chiar pe jumătate morți, atât timp cât încă respiră. Și când oamenii sunt în conflict unii cu alții, când dușmanii sau rivalii politici se întâlnesc, pot expune orice vor ei unul despre celălalt, atât timp cât nu-și expun unul altuia neajunsurile. Ce fel de obicei este acesta? În trecut, voi nu ați fost de acord cu zicala asta? (Ba da.) Să zicem că doi oameni intră într-o dispută și încep să se certe. Unul dintre ei spune: „Știu că soțul tău nu este tatăl copilului tău", iar celălalt spune: „Știu ce tertipuri folosește afacerea familiei tale ca să facă bani." Unii oameni comentează cu privire la conținutul disputei lor, spunând: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile. Priviți cum își dezgroapă unul altuia cele câteva neajunsuri și secrete vinovate și fac din țânțar armăsar. Ce comportament meschin! Și ce lipsă de integritate. Ați putea măcar să arătați oamenilor puțin respect; altfel, cum vor putea ei să se poarte bine în viitor?" Este corect sau greșit să faci astfel de comentarii? (Este greșit.) Are un efect pozitiv, oricât de mic? Corespunde acest comportament, oricât de puțin, adevărului? (Nu.) Ce fel de idei și puncte de vedere trebuie să aibă cineva ca să facă astfel de comentarii? Vin aceste comentarii de la o persoană cu un simț al dreptății, care a înțeles adevărul? (Nu.) Pe ce bază apar astfel de comentarii? Au fost ele făcute din cauză că persoana este total influențată de ideea culturii tradiționale că „dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile"? (Da.) Aceste comentarii se bazează integral pe această idee și pe acest punct de vedere din cultura tradițională.

Cu privire la disputa dintre cei doi oameni, despre care tocmai am vorbit, dacă priviți această chestiune din perspectiva cuiva care crede în Dumnezeu, cum ar trebui să fie aceasta tratată, conform cuvintelor lui

Dumnezeu și cu adevărul drept criteriu? Nu este aceasta o problemă la care oamenii ar trebui să reflecteze? (Ba da, este.) Este ceva la care ar trebui să reflectați. Ce principii ar trebui să respecte credincioșii? Trebuie să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Dacă se iscă o dispută între frați și surori, aceștia trebuie să fie răbdători și toleranți unii cu alții și să se trateze reciproc cu afecțiune. Mai întâi trebuie să reflecteze și să obțină conștiință de sine, apoi să rezolve problema conform adevărului din cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să-și recunoască propriile greșeli și să poată să se răzvrătească împotriva trupului și să-i trateze pe alții conform adevărurilor-principii. În acest fel, ei vor rezolva problema de la rădăcină. Ar trebui să dobândiți o înțelegere deplină a acestei probleme. Zicala: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” nu este un standard pentru a evalua umanitatea, ci doar o filosofie standard pentru relațiile lumești, una care nu poate restricționa deloc purtarea coruptă a oamenilor. Această zicală este destul de lipsită de sens, iar credincioșii nu au nevoie să respecte o asemenea regulă. Oamenii ar trebui să interacționeze unii cu alții conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Pe acestea ar trebui să le respecte credincioșii. Dacă oamenii cred în Dumnezeu, dar în același timp cred și în opiniile culturii tradiționale și în filosofiile satanice și folosesc idei ale culturii tradiționale, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”, pentru a evalua oamenii și a-i constrânge pe alții sau pentru a-și impune chiar lor cerințe, acesta este un lucru absurd și exagerat din partea lor, iar ei sunt neîncrezători. Zicala: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” este o filosofie satanică pentru a interacționa cu prietenii tăi, lucru care nu poate rezolva problemele esențiale, de bază, ale relațiilor interpersonale. Prin

urmare, această zicală este o regulă și o filosofie pentru relațiile lumești cât se poate de superficială. Nu corespunde nici pe departe standardelor adevărurilor-principii, iar respectarea unei reguli atât de superficiale nu poate rezolva nimic și este oarecum lipsită de sens. E un mod corect de a descrie situația? (Da, este.) Când se iscă o dispută între frați și surori, care ar trebui să fie principiul pentru a privi această chestiune și pentru a o rezolva? Este oare să respectați regulile culturii tradiționale sau să luați drept principiu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu? Spuneți-Mi opinia voastră. (În primul rând, ar trebui să disecăm și să cunoaștem, conform cuvintelor lui Dumnezeu, natura disputei și a acuzațiilor lor reciproce impetuoase, recunoscând că acestea sunt manifestări ale unor firi corupte. Apoi, ar trebui să avem părtășie cu ei despre calea relevantă de practicare. Ar trebui să se trateze unii pe alții cu afecțiune, ar trebui să aibă conștiință și rațiune, iar ceea ce spun și ce fac trebuie să-l întărească pe celălalt, nu să-l rănească. În cazul în care celălalt are lipsuri sau a făcut greșeli, ar trebui să trateze corect problema, ajutându-l dacă poate, în loc să-l atace, să-l judece sau să-l condamne.) Aceasta este o formă de a ajuta oamenii. Așadar, ce se poate spune pentru a-i ajuta și pentru a le rezolva disputa? (Se ceartă în biserică, ceea ce, în sine, încalcă demnitatea sfinților și nu îndeplinește cerințele lui Dumnezeu. Prin urmare, putem avea părtășie cu ei, spunând: „Când descoperiți că un om are probleme, ajutați-l dacă puteți. Dacă nu puteți ajuta, nu este nevoie să vă certați, altfel, acest lucru va tulbura viața bisericii, iar dacă insistați, în ciuda admonestărilor repetate, biserica va trata această chestiune conform decretelor sale administrative.”) Se pare că știți cu toții cum să tratați, conform principiilor, oamenii care tulbură viața bisericii, dar încă nu știți foarte bine cum să rezolvați disputele dintre oameni sau care dintre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui folosite pentru a le rezolva – încă nu știți cum să folosiți cuvintele lui Dumnezeu și

adevărurile-principii pentru a rezolva probleme. În această chestiune, ce probleme are fiecare dintre părțile implicate? Au amândouă firi corupte? (Da.) Fiindcă au amândouă firi corupte, vedeți ce firi corupte a manifestat fiecare dintre ele când s-a iscat disputa și care au fost originile acestora. Identificați firile corupte care s-au manifestat, iar apoi folosiți cuvintele lui Dumnezeu pentru a le expune și a le diseca, astfel încât ambele persoane să se întoarcă înaintea lui Dumnezeu și să obțină conștiință de sine conform cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, care sunt lucrurile principale despre care ar trebui să aveți părtășie cu ei? Poți spune ceva de genul acesta: „Dacă voi doi recunoașteți că sunteți discipoli ai lui Dumnezeu, atunci nu vă certați, fiindcă certurile nu pot rezolva problemele. Nu tratați în acest fel oamenii care cred în Dumnezeu și-L urmează și nu tratați frații și surorile în același fel în care tratează non-credincioșii oamenii. A proceda astfel nu corespunde intențiilor lui Dumnezeu. Cum le cere Dumnezeu oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare: fiți iertători, toleranți și răbdători și iubiți-vă unii pe alții. Dacă vezi că persoana cealaltă are probleme grave și ești nemulțumit de ce a făcut, ar trebui să ai părtășie despre asta într-un mod rezonabil și eficient, cu o atitudine iertătoare, tolerantă și răbdătoare. Este mai bine dacă persoana respectivă poate să ia în considerare și să accepte acest lucru din partea lui Dumnezeu. Dacă nu poate să-l accepte din partea lui Dumnezeu, tu oricum îți vei fi îndeplinit responsabilitatea și nu este nevoie să lansezi atacuri impetuoase împotriva ei. Când frații și surorile își expun reciproc neajunsurile, această purtare încalcă demnitatea sfinților și nu corespunde intențiilor lui Dumnezeu. Nu așa ar trebui să se poarte credincioșii. Cât despre persoana care este acuzată, chiar dacă tu crezi că ai acționat rezonabil și că nu ar trebui să fii criticat de către cealaltă persoană, ar trebui, totuși, să renunți la prejudecățile personale și să înfrunți problema și acuzațiile celeilalte persoane într-un mod calm și

deschis. Nu ar trebui să ripostezi niciodată într-un mod impetuos. Dacă ajungeți amândoi în stări impetuoase și nu vă puteți controla, ar trebui să începeți prin a ieși din acea situație. Calmați-vă și nu mai insistați asupra problemei, ca să nu fiți prinși în capcana Satanei și să nu cădeți în ispita lui. Puteți să vă rugați în taină, venind înaintea lui Dumnezeu ca să-I cereți ajutorul și încercând să folosiți cuvintele Lui pentru a vă rezolva problemele. Când sunteți amândoi capabili să vă calmați și să vă tratați unul pe celălalt într-un mod calm și rațional, fără să acționați sau să vorbiți impetuos, atunci puteți să vă întâlniți pentru a avea părtășie despre problemele dezbătute, până ajungeți la un consens, vă uniți în cuvintele lui Dumnezeu și găsiți o soluție la problemă." Nu ar fi acesta un lucru adecvat de spus? (Ba da.) Adevărul este că atunci când se ceartă doi oameni, ambii își manifestă firile corupte și ambii își manifestă impetuozitatea. Toate acestea sunt comportamente satanice. Nimeni nu are dreptate, nimeni nu greșește și comportamentul niciuneia dintre persoane nu este în conformitate cu adevărul. Dacă ai fi putut privi și rezolva problema conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, disputa voastră nu ar fi avut loc. Dacă doar una dintre persoane ar fi putut să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze conform cuvintelor lui Dumnezeu, disputa nu ar fi avut loc. Prin urmare, dacă doi oameni își expun unul altuia neajunsurile și se lovesc în față, atunci, ambii sunt niște oameni duri, impetuoși. Ei nu au nimic bun; niciunul dintre ei nu are dreptate și niciunul nu greșește. Care este baza pentru a măsura binele și răul? Aceasta depinde de perspectiva și de poziția pe care o adopți cu privire la această chestiune, de motivele pe care le ai, dacă deții baza cuvintelor lui Dumnezeu și dacă ceea ce faci corespunde adevărului. Evident, motivul din spatele disputei voastre este să o subjugați și să o copleșiți pe cealaltă persoană. Vă expuneți și vă răniți unul pe celălalt prin cuvinte urâte. Nu contează dacă ceea ce

expuneți este corect, nici dacă scopul disputei voastre este sau nu corect – fiindcă voi nu rezolvați această chestiune conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, și ceea ce manifestați este impetuozitatea voastră, iar metoda și principiile acțiunilor voastre se bazează în totalitate pe impetuozitate, fiind constrânși să procedați astfel de firile satanice corupte, prin urmare, indiferent cine are dreptate, cine este avantajat și cine este dezavantajat, realitatea este că amândoi greșiți și sunteți răspunzători. Felul în care rezolvați problema nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Ar trebui să vă liniștiți amândoi și să vă gândiți atent la propriile probleme. Abia atunci când veți putea fi amândoi împăcați înaintea lui Dumnezeu și veți putea aborda problema la rece, veți putea să vă așezați și să aveți părtășie despre ea într-un mod calm și liniștit. Atât timp cât opiniile ambelor persoane despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile lor se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevărurile-principii, atunci, oricât de diferite ar putea fi ideile și punctele lor de vedere cu privire la o anumită chestiune, de fapt, nu există o diferență reală și nu există nicio problemă. Atât timp cât își gestionează diferendele prin cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărul drept principiu, atunci, în cele din urmă, cu siguranță vor putea să se înțeleagă și să și le rezolve. Așa vă rezolvați voi problemele? (Nu.) Pur și simplu nu știți cum să folosiți adevărul pentru a rezolva probleme, cu excepția metodei voastre de a recurge la sancțiuni administrative. Prin urmare, care este ideea principală pentru a rezolva chestiunea în totalitate? Ideea nu este să le cerem oamenilor să renunțe la diferendele lor, ci să le rezolve în mod corect și să ajungă la unitate. Care este baza pentru a rezolva diferende? (Cuvintele lui Dumnezeu.) Așa este: căutați baza în cuvintele lui Dumnezeu. Ideea nu este să analizați cine are dreptate și cine greșește, cine este superior și cine este inferior, sau cine are o justificare și cine nu. Mai degrabă, este să rezolvați

problema ideilor și punctelor de vedere ale oamenilor, ceea ce înseamnă să înlăturați ideile și punctele de vedere greșite ale oamenilor și modurile greșite de a trata o anumită chestiune. Doar căutând o bază în cuvintele lui Dumnezeu și doar înțelegând adevărurile-principii pot fi rezolvate cu adevărat problemele și oamenii pot trăi cu adevărat în armonie unii cu alții, ajungând la unitate. Altfel, dacă folosiți afirmații ale culturii tradiționale și metode, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile" pentru a trata lucrurile, problemele nu vor fi niciodată rezolvate, sau cel puțin nu vor fi rezolvate diferențele dintre ideile și punctele de vedere ale oamenilor. Prin urmare, toată lumea trebuie să învețe să caute o bază în cuvintele lui Dumnezeu. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și nu există nimic contradictoriu în ele. Ele sunt singurul criteriu pentru a evalua toți oamenii, chestiunile și lucrurile. Dacă toți oamenii găsesc o bază în cuvintele lui Dumnezeu și dacă perspectivele lor asupra lucrurilor ajung la unitate prin cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu le este ușor oamenilor să ajungă la un consens? Dacă pot să accepte toți oamenii adevărul, vor mai exista diferende între ei? Vor mai exista dispute? Va mai fi nevoie să se folosească idei și puncte de vedere și afirmații, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile" pe post de constrângeri între oameni? Nu va mai fi nevoie, căci cuvintele lui Dumnezeu pot rezolva toate problemele. Orice contradicții au oamenii, sau oricât de multe puncte de vedere diferite, toți ar trebui să fie aduși înaintea lui Dumnezeu și să fie deslușiți și disecați conform cuvintelor lui Dumnezeu. Atunci va fi posibil să stabiliți dacă sunt în conformitate cu adevărul. Când oamenii au înțeles adevărul, ei pot vedea că majoritatea ideilor și punctelor de vedere ale omenirii corupte provin din cultura tradițională, de la somitățile și persoanele importante pe care le venerează oamenii – totuși, la baza lor, ele provin din filosofii satanice. Prin

urmare, aceste idei și puncte de vedere false sunt, de fapt, ușor de înlăturat. De ce spun că sunt ușor de înlăturat? Fiindcă dacă vei compara aceste idei și puncte de vedere umane cu ale lui Dumnezeu cuvinte, vei afla că toate sunt denaturate, imposibil de susținut și ilogice. Dacă oamenii pot să accepte adevărul, le este ușor să renunțe la aceste lucruri și toate problemele pot fi rezolvate în consecință. Ce se obține după ce se rezolvă problemele? Toți oamenii pot renunța la opiniile proprii și la ideile și punctele de vedere personale, subiective. Indiferent cât de onorabile și de corecte crezi că sunt și de cât de multă vreme circulă printre oameni, atât timp cât nu corespund adevărului, ar trebui să le respingi și să renunți la ele. În final, odată ce toți oamenii au luat cuvintele lui Dumnezeu drept bază și au respins tot ce vine de la oameni, nu se vor unifica ideile și punctele lor de vedere? (Ba da.) Când se vor unifica toate ideile și punctele de vedere care determină opiniile persoanelor despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile acestora, ce diferențe vor exista atunci între oameni? Cel mult, vor exista unele diferențe în dietă și în obiceiurile de viață. Dar când vine vorba despre probleme care privesc cu adevărat firile corupte ale oamenilor, calea pe care pășesc aceștia și esența omenirii, dacă toți oamenii iau cuvintele lui Dumnezeu drept bază și adevărul drept criteriu, ei vor deveni unul și același. Nu contează dacă ești din Est sau din Vest, bătrân sau tânăr, bărbat sau femeie, sau dacă ești intelectual, muncitor sau fermier: atât timp cât poți interacționa cu alții conform adevărului din cuvintele lui Dumnezeu, oare vor mai exista certuri și conflicte între oameni? Nu vor mai exista. Prin urmare, pot cerințe infantile, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” să mai fie aduse drept soluție pentru disputele oamenilor? Mai pot fi ele maximele pe care le respectă oamenii în interacțiunile dintre ei? Astfel de reguli superficiale nu au nicio valoare pentru omenire și nu pot afecta opiniile persoanelor despre

oameni și lucruri și nici comportamentul și acțiunile lor, în viața lor de zi cu zi. Gândiți-vă: nu este așa? (Ba da, așa este.) Fiindcă sunt prea îndepărtate de adevăr și nu au absolut niciun efect asupra opiniilor persoanelor despre oameni și lucruri, sau asupra comportamentului și acțiunilor lor, ar trebui să se renunțe la ele, o dată pentru totdeauna.

Analizând lucrurile despre care am avut părtășie mai sus, nu se poate spune cu certitudine că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu sunt criteriile după care trebuie evaluați toți oamenii, evenimentele și lucrurile și că scrierile morale și cultura tradițională a omenirii sunt imposibil de susținut și nu sunt vrednice de a fi menționate în fața cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului? (Ba da.) Cât despre acea cerință morală „nobilă”: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” pe care omenirea o venerează, conform cărui punct de vedere și din ce perspectivă ar trebui să o privească oamenii acum? Ar trebui să continue să venereze și să asculte de astfel de cuvinte? (Nu.) Atunci, cum se poate renunța la ele? Începeți prin a nu fi impetuoși sau impulsivi atunci când vi se întâmplă ceva. Tratați toți oamenii și toate lucrurile corect, calmați-vă, veniți înaintea lui Dumnezeu, căutați adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu și găsiți o cale de practicare, astfel încât să puteți trata oamenii și evenimentele întocmai pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, în loc să fiți încătușați sau constrânși de zicala despre conduita morală, care spune: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Nu ți-ar fi mai ușor și nu ar fi mai vesel să trăiești așa? Dacă oamenii nu acceptă adevărul, nu au cum să se elibereze din constrângerea firilor corupte și le este dificil să interacționeze cu alții din grupul în care trăiesc. Poate să existe un om pe care tu nu-l hărțuiești, dar care vrea să te hărțuiască pe tine. Vrei să te înțelegi bine cu un om, dar el îți creează mereu probleme. Ești precaut cu anumiți oameni și îi eviți, dar

indiferent de asta, ei continuă să te hăituiască și să te sâcâie. Dacă nu înțelegi adevărul și nu ai o bază în cuvintele lui Dumnezeu, nu poți decât să continui să te lupți cu ei până la sfârșit. Dacă se întâmplă să întâlnești un hărțuitor redutabil, vei simți că nu ai de ales decât să urmezi zicala: „Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune.” Vei aștepta ocazia potrivită să te răzbuni pe el, folosind metode ingenioase pentru a-l doborî. Nu numai că vei putea să dai frâu liber nemulțumirilor tale, dar îi vei și face pe toți să te aplaude pentru că ai simțul dreptății și să creadă că tu ești un gentleman, iar el, un răufăcător. Cum ți se pare această abordare? Este acesta modul corect de a te purta în lume? (Nu.) Acum înțelegeți. Așadar, cine este omul bun: gentlemanul sau răufăcătorul? (Niciunul nu este bun.) Acelor gentlemeni care sunt venerați de către non-credincioși le lipsește un calificativ: „falși”. Ei sunt „falși gentlemeni”. Deci orice ați face, nu fiți gentlemeni, fiindcă toți gentlemenii se prefac. Deci cum trebuie să te porți ca să rămâi pe calea corectă? Este în regulă să te porți ca un „fals gentleman”, care „dacă îi lovește pe alții, nu-i lovește în față și, dacă îi expune pe alții, nu le expune neajunsurile”? (Nu.) Toți acei gentlemeni și oameni celebri sunt prefăcuți și înșelători și sunt falși gentlemeni. Poate să-i înghită pe toți iadul! Atunci, cum ar trebui să te comporți? Trebuie să fii cineva care urmărește adevărul, care privește oamenii și lucrurile și care se comportă și acționează în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Doar cu un astfel de comportament ești o persoană adevărată. Este sau nu acesta modul corect? (Este.) Ce ar trebui să faci dacă cineva continuă să-ți expună neajunsurile? Ai putea să spui: „Dacă tu mă expui pe mine, te expun și eu pe tine!” Este bine să vă atacați unul pe altul în acest mod? Este acesta modul în care ar trebui să se comporte oamenii, să acționeze și să-i trateze pe alții? (Nu.) E posibil ca oamenii să știe că nu ar trebui să facă asta din convingeri

doctrinare, cu toate acestea, mulți oameni tot nu pot să depășească asemenea ispite și capcane. Poate că nu ai auzit pe nimeni expunându-ți neajunsurile sau atacându-te, sau judecându-te pe la spate – dar când chiar vei auzi pe cineva spunând astfel de lucruri, nu vei putea să suporți. Inima ta va bate mai repede și vei deveni impetuos; vei spune: „Cum îndrăznești să mă expui? Dacă ești nepoliticos cu mine, îți voi face rău! Dacă tu îmi expui mie neajunsurile, să nu crezi că n-o să-ți expun și eu ție punctele sensibile!” Alții zic: „Există o zicală care spune: «Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile», deci n-o să-ți expun neajunsurile, dar o să găsesc alte metode să-ți vin de hac și să te pun cu botul pe labe. Vedem noi cine este dur!” Sunt sau nu sunt bune aceste metode? (Nu sunt.) Aproape orice om va avea o primă reacție de furie dacă află că cineva l-a expus, l-a judecat sau a spus ceva rău despre el, pe la spate. Va spumega de furie, incapabil să mănânce sau să doarmă – și dacă reușește să doarmă, va înjura chiar și în vise! Impetuozitatea lui nu are margini! Este o chestiune atât de măruntă, dar nu poate trece peste ea. Acestea sunt impactul impetuozității asupra oamenilor și rezultatele rele care decurg din firile corupte. Când o fire coruptă devine viața cuiva, unde se manifestă în primul rând? Se manifestă prin faptul că, atunci când persoana respectivă se confruntă cu un lucru ce i se pare dezagreabil, acesta îi afectează în primul rând sentimentele, iar apoi se va declanșa impetuozitatea ei. Și, când se întâmplă asta, ea va trăi cuprinsă de impetuozitatea ei și va privi chestiunea prin perspectiva firii sale corupte. Opiniile filosofice ale Satanei îi vor încolți în inimă și va începe să reflecteze la mijloacele pe care le va folosi pentru a se răzbuna, dezvăluindu-și astfel firea coruptă. Ideile și punctele de vedere ale oamenilor pentru a rezolva astfel de probleme, căile și mijloacele pe care le găsesc, chiar și sentimentele și impetuozitatea lor, toate provin din firile

corupte. Deci care sunt firile corupte care ies la iveală în acest caz? Prima este cu siguranță maliţiozitatea, urmată de aroganță, înșelăciune, ticăloșie, intransigență, aversiune față de adevăr și ură față de el. Dintre aceste firi corupte, este posibil ca aroganța să fie cea mai puțin influentă. Atunci, care sunt firile corupte care pot domina cel mai mult sentimentele și gândurile unei persoane și care determină cum va trata ea, în cele din urmă, această chestiune? Acestea sunt maliţiozitatea, intransigența, aversiunea față de adevăr și ura față de el. Aceste firi corupte strâng o persoană în ghearele morții și este evident că aceasta trăiește prinsă în plasa Satanei. Cum apare plasa Satanei? Nu îi dau naștere firile corupte? Firile tale corupte au țesut tot felul de plase satanice pentru tine. De exemplu, când auzi că cineva face ceva, precum să te judece, să te blesteme sau să-ți expună pe la spate neajunsurile, tu le permiți filosofiilor satanice și firilor corupte să devină viața ta și să-ți domine gândurile, opiniile și sentimentele, generând astfel o serie de acțiuni. Aceste acțiuni corupte sunt în principal rezultatul faptului că ai o natură și o fire satanică. Indiferent care sunt circumstanțele tale, atât timp cât ești legat, controlat și dominat de firea coruptă a Satanei, tot ceea ce trăiești, tot ceea ce dezvălui și tot ceea ce manifești – sau sentimentele, gândurile și perspectivele tale și modurile și mijloacele tale de a face lucrurile – toate sunt satanice. Toate aceste lucruri încalcă adevărul și sunt ostile față de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr. Cu cât ești mai îndepărtat de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr, cu atât mai mult ești controlat și prins în plasa Satanei. Dacă, în schimb, poți să te eliberezi de constrângerile și de sub controlul firilor tale corupte și să te răzvrătești împotriva lor, dacă poți veni înaintea lui Dumnezeu, acționa și rezolva probleme cu metodele și principiile despre care îți vorbesc cuvintele lui Dumnezeu, atunci te vei elibera treptat din plasa Satanei. După ce te eliberezi, ceea ce vei trăi atunci nu va mai fi aceeași asemănare a unui om

satanic care este controlat de firile lui corupte, ci aceea a unei noi persoane care ia cuvintele lui Dumnezeu drept viața sa. Ți se schimbă întregul mod de viață. Dar dacă cedezi în fața sentimentelor, gândurilor, opiniilor și practicilor la care dau naștere firile satanice, atunci, vei adera la o lungă listă de filosofii și diverse tehnici satanice, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile", „Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune", „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals", „Cel care nu caută răzbunare nu este bărbat". Acestea vor fi în inima ta, dictându-ți acțiunile. Dacă iei aceste filosofii satanice drept bază pentru acțiunile tale, caracterul acțiunilor tale se va schimba, iar tu vei face fapte rele și I te vei împotrivi lui Dumnezeu. Dacă iei aceste gânduri și puncte de vedere negative drept bază pentru acțiunile tale, este evident că te-ai îndepărtat mult de învățăturile și de cuvintele lui Dumnezeu și că ai căzut în plasa Satanei și nu poți scăpa de acolo. Vă trăiți aproape toată viața de zi cu zi printre firi satanice – trăiți în plasa Satanei. Cauza suferinței oamenilor este faptul că sunt controlați de firile lor satanice, astfel încât nu pot scăpa de ele. Trăiesc în păcat și suferă, indiferent ce ar face. Te simți chinuit chiar și când ți-ai învins adversarul, fiindcă nu știi cine va fi următorul inamic cu care te vei confrunta și nici dacă-l vei putea învinge în același fel. Te temi și ești chinuit. Și cum rămâne cu cel care este învins? Firește, și acesta este la fel de chinuit. Fiind hărțuit, simte că nu are demnitate sau integritate în viață. Este greu să suporți să fii hărțuit, deci el așteaptă constant momentul oportun pentru a lovi și caută o ocazie de a se răzbuna – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte – de a-i spune câteva adversarului. Și o astfel de mentalitate este un chin. Pe scurt, atât cel care se răzbună, cât și cel împotriva căruia se răzbună acesta trăiesc în plasa Satanei, făcând constant fapte rele, căutând constant moduri de a ieși din situația lor precară și

dorindu-și, în timp ce fac asta, să găsească pace, fericire și siguranță. Pe de o parte, oamenii sunt controlați de firi corupte și trăiesc în plasa Satanei, adoptând diferitele metode, gânduri și puncte de vedere primite de la Satana, pentru a rezolva problemele care se întâmplă în jurul lor. Pe de altă parte, oamenii încă speră să obțină pacea și fericirea de la Dumnezeu. Cu toate acestea, întrucât sunt întotdeauna înrobiți de firea coruptă a Satanei și prinși în plasa lui, incapabili să se răzvrătească împotriva ei și să iasă din ea în mod conștient și, întrucât se îndepărtează de cuvântul lui Dumnezeu și de adevărurile-principii, oamenii nu sunt niciodată capabili să obțină confortul, bucuria, pacea și fericirea care vin de la Dumnezeu. În ce stare trăiesc oamenii, în final? Ei nu se pot ridica la înălțimea sarcinii de-a urmări adevărul, deși le-ar plăcea, și nu se pot ridica la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu, deși își doresc să-și îndeplinească îndatoririle cum se cuvine. Sunt blocați chiar acolo unde se află. Acesta este un chin agonizant. Oamenii trăiesc în firea coruptă a Satanei, în ciuda lor. Sunt mai mult ca niște fiare decât ca oameni, trăind adesea în colțuri întunecate, căutând metode rușinoase și rele prin care să rezolve numeroasele dificultăți cu care se confruntă. Realitatea este că, în adâncul sufletelor lor, oamenii sunt dispuși să fie buni și să aspire spre lumină. Ei speră să trăiască drept ființe umane, cu demnitate. Speră, totodată, că pot urmări adevărul și se pot baza pe cuvântul lui Dumnezeu pentru a trăi și fac din cuvântul Lui viața și realitatea lor, dar nu pot pune niciodată adevărul în practică și, în ciuda numeroaselor doctrine pe care le înțeleg, nu își pot rezolva problemele. Oamenii sunt pălmuiți din toate părțile în această dilemă, incapabili să meargă înainte și fără a fi dispuși să se întoarcă. Sunt blocați acolo unde se află. Iar sentimentul de a fi „blocați” este unul de agonie – o agonie groaznică. Oamenii au dorința de a aspira spre lumină și nu sunt dispuși să renunțe la cuvântul lui Dumnezeu și la calea cea dreaptă. Cu toate acestea,

ei nu acceptă adevărul, nu pot să practice cuvintele lui Dumnezeu și rămân incapabili să se lepede de robia și de controlul firii lor satanice corupte. În cele din urmă, ei pot doar să trăiască în agonie, fără nicio fericire reală. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) În orice caz, dacă oamenii vor să practice și să obțină adevărul, ei trebuie să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu puțin câte puțin, începând cu lucrurile mici, ca să înlăture influența pe care aceste zicale despre conduita morală o au asupra ideilor și punctelor lor de vedere și asupra urmăririi adevărului de către ei. Acest lucru este esențial; aceste probleme trebuie rezolvate.

Dacă oamenii vor să își schimbe firile și să obțină mântuirea, trebuie să aibă nu doar hotărâre, ci și o mentalitate neînduplecată. Trebuie să câștige experiență din eșecurile lor și să obțină o cale de practicare din experiența lor. Nu fi negativ și descurajat când eșuezi și categoric nu te da bătut. Dar nici nu ar trebui să devii plin de tine când obții un câștig modest. Indiferent la ce eșuezi sau ce te face să devii slab, asta nu impune că nu vei putea fi mântuit în viitor. Trebuie să înțelegi intențiile lui Dumnezeu, să te redresezi, să respecți cuvintele lui Dumnezeu și să continui să te lupți cu firile tale satanice și corupte. Trebuie să începi prin a vedea clar răul și impedimentele pe care diversele cerințe și zicale despre conduita morală, care vin de la Satana, le au asupra urmăririi adevărului de către oameni. Și anume, că aceste zicale despre conduita morală încătușează și constrâng constant mințile oamenilor, întreținând, în același timp, firile corupte ale acestora. Evident, ele și diminuează acceptarea de către oameni a adevărului și a cuvintelor lui Dumnezeu, în diverse măsuri, determinându-i pe oamenii să pună la îndoială adevărul și să i se împotrivească. O astfel de zicală este: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Această filosofie pentru relațiile lumești a prins rădăcini în sufletele imature ale oamenilor, iar ei sunt influențați în subconștient de

aceste tipuri de idei și opinii în ceea ce privește părerile lor despre ceilalți și modurile lor de a gestiona ce se întâmplă în jurul lor. Aceste idei și opinii maschează și ascund în mod imperceptibil firile ticăloșiei, înșelăciunii și malițiozității, dintre firile corupte ale oamenilor. Nu numai că nu rezolvă problema firilor corupte, ci îi și fac pe oameni mai șireți și mai înșelători, exacerbându-le și mai mult firile corupte. Pe scurt, aceste zicale despre conduita morală și filosofiile pentru relațiile lumești din cultura tradițională nu numai că influențează gândurile și opiniile oamenilor, ci și au un impact profund asupra firilor corupte ale acestora. Prin urmare, este necesar să înțelegem influența pe care o au asupra oamenilor astfel de idei și opinii ale culturii tradiționale, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Nu trebuie să ignorăm asta.

Chiar acum, am avut părtășie în principal despre ideea dacă, atunci când se iscă dispute între oameni, ar trebui să le abordăm prin intermediul zicalelor și punctelor de vedere ale culturii tradiționale, sau să le abordăm conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii; dacă opiniile culturii tradiționale sunt cele care pot rezolva probleme, sau dacă adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pot rezolva problemele omului. Când oamenii au văzut clar aceste lucruri, vor face alegerile corecte și le va fi mai ușor să rezolve disputele cu alții conform adevărului din cuvintele lui Dumnezeu. Când sunt rezolvate astfel de probleme, în principiu, va fi rezolvată și cea a gândurilor oamenilor, care sunt influențate și încătușate de zicala despre conduita morală care spune: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Măcar purtarea oamenilor nu va fi afectată de aceste tipuri de idei și opinii; ei vor putea să se elibereze din plasa inducerii în eroare de către Satana, să obțină adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, să găsească adevărurile-principii pentru a interacționa cu oamenii și să facă din cuvintele lui Dumnezeu propria lor

viață. Simplul fapt de a diseca și a discerne, conform cuvintelor lui Dumnezeu, opiniile eronate ale culturii tradiționale și cătușele și robia filosofiilor satanice te poate ajuta să înțelegi adevărul și să dobândești discernământ. Acest lucru te ajută să îndepărtezi influența Satanei și să te eliberezi din robia păcatului. În acest fel, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul devin viața ta, înlocuindu-ți vechea viață, a cărei esență erau filosofiile și firile satanice. Atunci, vei fi devenit o altă persoană. Deși această persoană ești tot tu, și-a făcut apariția o nouă persoană, una care consideră cuvintele lui Dumnezeu și adevărul drept viața sa. Sunteți dispuși să fiți astfel de persoane? (Da.) Este mai bine să fiți astfel de persoane – măcar veți fi fericiți. Când vei începe să practici adevărul, vor exista dificultăți, obstacole și durere, dar dacă vei putea să cauți adevărul ca să-ți rezolvi dificultățile până când îți vei stabili o bază în cuvintele lui Dumnezeu, atunci, durerea va înceta, iar pe măsură ce viața ta își va continua cursul, vei fi tot mai fericit și mai relaxat. De ce spun asta? Fiindcă influența și controlul acelor lucruri negative din tine se vor atenua treptat și, pe măsură ce fac asta, te vor pătrunde tot mai multe cuvinte de-ale lui Dumnezeu și tot mai mult adevăr, iar amprenta cuvintelor și adevărurilor lui Dumnezeu asupra inimii tale va deveni tot mai profundă. Conștientizarea ta în căutarea adevărului va deveni tot mai puternică și mai pătrunzătoare, iar când ți se va întâmpla ceva, calea ta interioară, direcția și obiectivul practicării tale vor deveni din ce în ce mai clare, iar când te vei lupta, în sinea ta, lucrurile pozitive vor câștiga tot mai mult teren. Nu va crește atunci fericirea vieții tale? Nu vor spori atunci liniștea și bucuria pe care le primești de la Dumnezeu? (Ba da.) Vor exista mai puține lucruri în viața ta care te vor face să te simți tulburat, neliniștit, deprimat și plin de resentimente, printre alte sentimente negative. În locul acestor lucruri, cuvintele lui Dumnezeu vor deveni viața ta, aducându-ți speranță, fericire,

bucurie, libertate, eliberare și onoare. Când se înmulțesc aceste lucruri pozitive, oamenii se vor schimba complet. Când vine acel moment, verifică modul în care te simți și compară lucrurile cu situația anterioară: nu sunt ele complet diferite de modul tău de viață anterior? Abia atunci când ai îndepărtat plasa Satanei și firile sale corupte, gândurile și punctele sale de vedere, precum și diversele sale metode, puncte de vedere și dogme filosofice pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a te comporta și a acționa – abia când ai îndepărtat în totalitate aceste lucruri și când ești capabil să practici adevărul și să privești oamenii și lucrurile, să-i tratezi pe alții și să interacționezi cu ei conform cuvintelor lui Dumnezeu și să experimentezi, în cuvintele Lui, cât de bine este, într-adevăr, să tratezi oamenii conform adevărurilor-principii și să trăiești o viață de relaxare și bucurie – atunci vei fi atins adevărata fericire.

Astăzi, am avut părtășie și am disecat zicala despre conduita morală: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Înțelegeți ce probleme prezintă însăși această zicală? (Da.) Atunci, înțelegeți și care sunt cerințele lui Dumnezeu de la oameni? (Da.) Înțelegând asta, cum le veți materializa, în cele din urmă, în voi înșivă? Nefiind impulsivi atunci când vi se întâmplă ceva, sau necăutând o bază în cultura tradițională, în tendințele sociale, în opinia publică sau, desigur, în prevederile legale. În schimb, căutați o bază în cuvintele lui Dumnezeu. Nu contează cât de profundă sau cât de superficială este înțelegerea voastră cu privire la adevăr; este suficient să poată rezolva problema. Trebuie să vezi clar că voi trăiți într-o lume rea și periculoasă. Dacă nu înțelegi adevărul, poți doar să urmezi tendințele societății și să fii prins în vârtejul răului. Așadar, când ți se întâmplă ceva, ce ar trebui să faci mai întâi, orice-ar fi? Mai întâi, trebuie să te liniștești, să te calmezi înaintea lui Dumnezeu și să citești adesea cuvintele Lui. Acest lucru te va ajuta să ai o claritate a vederii

și a gândirii și să vezi clar că Satana induce în eroare și corupe această omenire și că Dumnezeu a venit să salveze omenirea de influența Satanei. Firește, aceasta este lecția cea mai simplă pe care ar trebui s-o înveți. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu, să cauți adevărul de la El și să-I ceri să te îndrume – să te îndrume spre a citi cuvintele Lui relevante, spre a primi luminarea și iluminarea relevantă, astfel încât să înțelegi esența lucrului care se întâmplă în fața ta și cum ar trebui să-l privești și să-l tratezi. Apoi, folosește metoda învățată de la Dumnezeu și spusă ție de El, pentru a te confrunta cu acea chestiune și a o trata. Ar trebui să te bazezi total și complet pe Dumnezeu. Lasă-L pe Dumnezeu să conducă; lasă-L pe Dumnezeu să fie Stăpânul. După ce te calmezi, ideea nu este să-ți folosești propria minte pentru a cântări ce tehnică sau ce metodă să folosești, și nici să acționezi în baza propriei experiențe sau a filosofiilor și șiretlicurilor satanice. Ideea este, mai degrabă, să aștepți luminarea lui Dumnezeu și îndrumarea cuvintelor Lui. Ceea ce trebuie să faci este să renunți la propria voie, să lași deoparte gândurile și opiniile tale, să vii cu pioșenie înaintea lui Dumnezeu, să asculți cuvintele și adevărurile pe care ți le spune El și învățăturile pe care ți le arată El. Apoi, trebuie să te calmezi și să contempli amănunțit și să citești în rugăciune, din nou și din nou, cuvintele învățate de la Dumnezeu, astfel încât să înțelegi exact ce vrea Dumnezeu să faci și ce ar trebui să faci. Dacă poți să înțelegi clar ce vrea cu adevărat să spună Dumnezeu și care sunt învățăturile Lui, atunci, ar trebui mai întâi să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru că a rânduit mediul și ți-a dat ocazia să verifici cuvintele Lui, să le transformi în realitate și să le trăiești, astfel încât ele să devină viața în inima ta și astfel încât ceea ce trăiești să poată fi mărturie pentru faptul că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. În mod firesc, când rezolvi aceste probleme, pot apărea multe suișuri și coborâșuri, dificultăți și încercări, precum și unele lupte și câteva aserțiuni

și remarci de la diverși oameni. Dar atât timp cât ești sigur că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare cu privire la aceste probleme și că înțelegi și asculți de învățăturile lui Dumnezeu, atunci, ar trebui să le pui în practică fără nicio ezitare. Nu ar trebui să te împiedice mediul tău și nicio persoană, niciun eveniment și niciun lucru. Ar trebui să rămâi ferm pe poziție. Aderarea la adevărurile-principii nu înseamnă aroganță, nici neprihănire de sine. Odată ce ai înțeles cuvintele lui Dumnezeu și privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi conform cuvintelor Lui și, odată ce ești capabil să aderi la principii fără să te schimbi vreodată, practici adevărul. Acesta este genul de atitudine și de hotărâre pe care ar trebui să-l aibă cei care practică și urmăresc adevărul.

Am avut suficientă părtășie despre problemele legate de expresia: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Încă aveți dificultăți în a înțelege astfel de probleme? Prin părtășia și disecarea de azi, ați dobândit o înțelegere complet nouă a acestei zicale despre conduita morală din cultura tradițională? (Da.) Pe baza acestei înțelegeri complet noi pe care o aveți, ați mai considera că această zicală este adevărul și un lucru pozitiv? (Nu.) Este posibil ca influența acestei zicale asupra oamenilor să mai existe încă în adâncul minților și în subconștientul lor, dar prin părtășia de azi, oamenii au alungat din gândurile și din conștiința lor această zicală despre conduita morală. Așadar, încă o vei respecta, în interacțiunile tale cu alții? Când te confrunți cu o dispută, ce ar trebui să faci? (Mai întâi, ar trebui să abandonăm această filosofie satanică: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Ar trebui să venim în liniște înaintea lui Dumnezeu, ca să ne rugăm și să căutăm adevărul și ca să căutăm în cuvintele lui Dumnezeu adevărurile-principii care ar trebui puse în practică.) Dacă nu am avea părtășie despre aceste lucruri, ați crede că nu ați

privit niciodată oamenii și lucrurile sau că nu v-ați comportat și nu ați acționat niciodată în conformitate cu criteriul moral: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Acum, că această problemă a fost expusă, poți vedea singur dacă ești influențat de astfel de idei și opinii când ți se mai întâmplă ceva similar, mai precis, dacă aceste lucruri există în ideile și în opiniile tale. În acel moment, vei descoperi în mod firesc că există multe chestiuni în care ești influențat de astfel de idei și opinii, ceea ce înseamnă că, în multe domenii și când se întâmplă multe lucruri, tu încă ești influențat de astfel de idei și opinii, că au prins rădăcini adânc în sufletul tău și că ele continuă să-ți dicteze cuvintele, faptele și gândurile. Dacă nu ți-ai dat seama de acest lucru, dacă nu vei fi atent la această problemă și nu o vei urmări, categoric nu vei fi conștient de ea și nu vei ști dacă ești sau nu influențat de astfel de idei și opinii. Când vei urmări cu adevărat chestiunea și o vei analiza cu meticulozitate, vei descoperi că otrăvurile culturii tradiționale se manifestă adeseori în mintea ta. Ideea nu este că nu le-ai avea, ci că în trecut, nu le-ai luat în serios, sau că nu ai realizat care anume este esența acestor zicale ale culturii tradiționale. Așadar, ce trebuie să faceți ca să deveniți conștienți de astfel de probleme, în adâncurile minții voastre? Trebuie să învățați să contemplați și să cântăriți. Cum ar trebui să contemplați și să cântăriți? Acești doi termeni par foarte simpli; așadar, cum ar trebui înțeleși? De exemplu, să spunem că le împărtășești Evanghelia și le mărturisești despre Dumnezeu unor oameni care explorează adevărata cale. Inițial, ei pot fi dispuși să te asculte, dar după ce ai avut părtășie cu ei mai multă vreme, unii dintre ei nu mai vor să asculte. În acel moment, trebuie să te gândești: „Ce se întâmplă aici? Oare părtășia mea nu este corect adaptată noțiunilor și problemelor lor? Sau este din cauză că nu am avut clar și cuprinzător părtășie despre adevăr? Sau au fost tulburați de vreun zvon sau vreun sofism pe care l-au auzit? De ce nu

vor unii dintre ei să continue să exploreze? Care este, de fapt, problema?” Aceasta este contemplare, nu-i așa? Să te gândești la chestiune analizând fiecare aspect, fără să omiți niciun singur detaliu. Care este obiectivul tău, când cântărești aceste lucruri? Este să găsești rădăcina și esența problemei, iar apoi, să o înlături. Dacă nu poți să găsești soluțiile la aceste probleme, indiferent cât de mult te-ai gândi la ele, ar trebui să găsești pe cineva care înțelege adevărul și să cauți să afli de la acea persoană. Privește cum răspândește ea Evanghelia și mărturisește despre Dumnezeu și cum își face o idee corectă despre noțiunile principale ale oamenilor care explorează și cum le rezolvă, după aceea, având părtășie despre adevăr conform cuvintelor lui Dumnezeu. Nu pune asta lucrurile în mișcare? A cântări este primul pas; a acționa este al doilea pas. Motivul pentru a acționa este să verifici dacă problema pe care o cântărești este cea corectă, dacă nu te-ai abătut de la drum. Când afli de unde provine problema, vei începe să verifici dacă problema pe care o cântărești este cea corectă sau cea greșită. Apoi, începe să rezolvi problema pe care ai confirmat-o ca fiind cea corectă. De exemplu, atunci când oamenii care explorează adevărata cale aud zvonuri și sofisme și încep să aibă noțiuni, citește-le cuvintele lui Dumnezeu, într-un mod care le vizează noțiunile. Având clar părtășie despre adevăr, disecându-le și înlătură-le în totalitate noțiunile și elimină obstacolele din inimile lor. Atunci, ei vor fi dispuși să-și continue explorarea. Asta începe să rezolve problema, nu-i așa? Primul pas spre rezolvarea problemei este să o cântărești, să o contempli și să îi cauți cu grijă esența și cauza principală în mintea ta. Odată ce ai confirmat care sunt acestea, începe să rezolvi problema conform cuvintelor lui Dumnezeu. În final, când problema este rezolvată, scopul va fi atins. Așadar, încă există sau nu în gândurile și în opiniile tale afirmații despre conduita morală, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu

le expune neajunsurile”? (Da, există.) Cum trebuie rezolvate astfel de probleme? Trebuie să cântărești tot ce ți se întâmplă în mod obișnuit. Acesta este un pas esențial. Mai întâi, amintește-ți cum te-ai purtat atunci când ți s-au întâmplat în trecut astfel de lucruri. Ai fost dominat de zicale, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”? Și, dacă ai fost, ce intenții ai avut? Ce ai spus? Ce ai făcut? Cum ai acționat? Cum te-ai purtat? Odată ce te liniștești și cântărești aceste lucruri, vei descoperi unele probleme, chiar fără să-ți dai seama. În acel moment, ar trebui să cauți adevărul, să ai părtășie cu alții și să rezolvi aceste probleme conform cuvintelor relevante ale lui Dumnezeu. Străduiește-te, în viața ta reală, să abandonezi complet acele opinii greșite care sunt susținute de cultura tradițională, iar apoi, adoptă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul drept principii pentru a interacționa cu alții și tratează oamenii, evenimentele și lucrurile conform adevărurilor-principii. Acesta este modul de a rezolva probleme, disecând diversele idei, opinii și zicale ale culturii tradiționale conform cuvintelor lui Dumnezeu, apoi văzând cu claritate absolută dacă este cu adevărat pozitivă și corectă cultura tradițională, pe baza consecințelor aderării omenirii la aceste opinii greșite. Atunci, vei vedea clar că „dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” este doar o tehnică evazivă de comportament pe care oamenii o adoptă pentru a-și păstra relațiile interpersonale. Dar dacă natura-esență a oamenilor nu se schimbă, se pot înțelege între ei, pe termen lung? Mai devreme sau mai târziu, relațiile se vor destrăma. Prin urmare, nu există prieteni adevărați în lumea umană – doar că a putea păstra, pur și simplu, o relație fizică este un lucru destul de bun în sine. Dacă oamenii au o oarecare conștiință și rațiune și sunt buni la suflet, ei pot păstra o relație superficială cu alții, fără ca aceasta să se destrame; dacă sunt ticăloși, insidioși și feroce în umanitatea lor, atunci nu

vor avea cum să se asocieze cu alții și vor putea doar să profite unii de ceilalți. Văzând clar aceste lucruri – adică văzând clar natura-esență a oamenilor – metoda pe care oamenii ar trebui să o adopte în interacțiunile lor unii cu alții poate fi în esență stabilită și poate fi corectă, infailibilă și în conformitate cu adevărul. Cu experiența lor privind judecata și mustrarea lui Dumnezeu, aleșii Lui pot acum să vadă puțin din esența umanității. Așadar, în interacțiunile dintre oameni – respectiv, în relațiile interpersonale normale – ei pot să vadă cât de important este să fii un om onest și că a trata oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului este cel mai înalt principiu și cea mai înțeleaptă metodă. Ea nu va provoca niciodată suferință și durere oamenilor. Totuși, în mod inevitabil, oamenii vor avea un conflict în suflet când vor experimenta cuvintele lui Dumnezeu și vor practica adevărul, în sensul că firile corupte vor ieși adesea la suprafață, pentru a-i tulbura și a-i împiedica să practice adevărul. Acele idei, sentimente și opinii multilaterale, generate de firile umane corupte, te vor împiedica mereu să pui în practică adevărul și cuvintele lui Dumnezeu, într-o măsură sau alta, iar când o vor face, te vei confrunta, fără să-ți dai seama, cu multe interferențe și obstacole în calea practicării adevărului. Când vor apărea aceste obstacole, nu vei mai spune, cum faci acum, că este simplu să practici adevărul. Nu vei mai spune atât de ușor asta. Pe atunci, vei fi deja suferind și trist, nu vei putea nici să mănânci, nici să dormi bine. Unor oameni chiar li se poate părea că a crede în Dumnezeu este prea greu și vor să renunțe. Sunt convins că numeroși oameni au suferit mult pentru a practica adevărul și a pătrunde în realitate și au fost emondați de nenumărate ori, au dus numeroase lupte în inimile lor și au vărsat nenumărate lacrimi. Nu este așa? (Ba da.) Îndurarea acestor suferințe este un proces necesar și toți oamenii, fără excepție, trebuie să treacă prin el. În Epoca Legii, David a făcut o greșeală și ulterior, s-a căit și a mărturisit lui

Dumnezeu. Cât de mult a plâns? Cum a fost acest lucru descris în textul original? („În fiecare noapte îmi scald patul și-mi inund așternutul cu lacrimi” (Psalmii 6:6).) Cât de multe lacrimi trebuie să fi vărsat el, ca să-și scalde patul! Asta demonstrează imensitatea și profunzimea remușcărilor și a suferinței simțite de el atunci. Voi ați vărsat atâtea lacrimi? Numărul de lacrimi pe care le-ați vărsat nu reprezintă nici măcar o sutime din ale lui, ceea ce arată că măsura în care vă urâți firile corupte, trupul și fărădelegile este departe de a fi suficientă și că hotărârea și perseverența voastră în practicarea adevărului sunt departe de a fi suficiente. Încă nu vă ridicați la înălțimea standardului; mai aveți mult până să ajungeți la nivelul lui Petru și al lui David. Ei bine, să încheiem aici părtășia de azi.

16 aprilie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (9)

De ceva vreme, subiectul părtășiei noastre a fost conduita morală. Ultima dată, am avut părtășie despre o zicală: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile.” Astăzi, avem părtășie despre zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, care este o altă cerință a culturii tradiționale pentru conduita morală umană. Ce aspecte ale conduitei morale a oamenilor abordează această zicală? Le cere să fie mărinimoși și toleranți? (Da.) Aceasta este o cerință care se referă la generozitatea umanității. Care e criteriul pentru această cerință? Unde este punctul-cheie? (Fii indulgent oriunde este posibil.) Așa este, trebuie să fii indulgent oriunde este posibil și să nu fii atât de agresiv, încât să nu le lași oamenilor nicio cale de scăpare. Această zicală despre conduita morală le cere oamenilor să fie mărinimoși și să nu aibă doleanțe meschine. Când te asociezi cu oameni sau îți vezi de treaba ta, dacă se iscă o dispută, un conflict sau o râcă, nu fi prea exigent, excesiv sau dur când ai de-a face cu ofensatorul. Fii indulgent atunci când este necesar, fii generos când este necesar și fii atent la lume și omenire. Sunt oamenii atât de generoși? (Nu.) Oamenii nu sunt atât de generoși. Ei nu sunt siguri cât de mare este capacitatea instinctului uman de a rezista la astfel de lucruri și în ce măsură este normală. Care este atitudinea de bază a oamenilor normali față de cineva care te-a rănit, te-a privit cu ostilitate sau ți-a încălcat interesele? Este ura. Când aceasta apare în inimile oamenilor, sunt ei în stare să „fie indulgenți oriunde este posibil”? Nu le e ușor să fie astfel și majoritatea oamenilor nu o pot face. Atunci când vine vorba de majoritatea dintre ei, pot aceștia să se bazeze pe conștiința și rațiunea pe care le au în umanitatea lor, pentru a fi toleranți cu cealaltă persoană și a șterge totul cu buretele? (Nu.) Însă nu este în totalitate corect

să spunem că acest lucru nu poate fi realizat. De ce nu este în întregime corect? Totul depinde de care e problema și de cât de trivială sau importantă este. De asemenea, problemele au grade diferite de gravitate, deci depinde de cât de gravă este. În cazul în care cineva te rănește cu vorbele sale doar ocazional, dacă ești o persoană cu rațiune și conștiință, vei gândi: „Nu este vorba că e răuvoitor. Nu vorbește serios, ci pur și simplu fără să gândească. De dragul tuturor anilor în care ne-am înțeles, de dragul diverselor lucruri, n-am să-i port pică. După cum se spune: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.» A fost doar o remarcă, nu mi-a rănit mândria și nici nu mi-a afectat în vreun fel interesele, cu atât mai puțin mi-a afectat statutul sau perspectivele, așa că voi trece cu vederea incidentul acesta.” Când se confruntă cu aceste probleme banale, oamenii pot respecta zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Dacă însă o persoană chiar îți lezează interesele vitale sau familia, sau dacă răul pe care ți-l face are un efect asupra întregii tale vieți, mai poți să respecți zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? De exemplu, dacă cineva ți-a ucis părinții și vrea să-ți măcelărească restul familiei, ai putea să aplici zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” în cazul unei astfel de persoane? (Nu, nu aș putea.) Nicio persoană normală alcătuită din carne și oase nu ar putea face asta. Această zicală nu poate să înfrâneze deloc ura profundă a oamenilor și, desigur, și mai puțin poate să influențeze atitudinile și opiniile lor privind această chestiune. Dacă o persoană îți lezează interesele sau îți afectează perspectivele, în mod deliberat sau nu, sau dacă te rănește fizic, intenționat sau în alt mod, lăsându-te cu dizabilități sau cicatrici, sau dacă aruncă o umbră asupra psihicului tău și adânc în inima ta, poți să respecți zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? (Nu.) Nu

poți să o faci. Așadar, cultura tradițională le cere oamenilor să fie toleranți și mărinimoși în conduita lor morală, dar pot ei să facă asta? Nu este un lucru ușor de făcut. Depinde de cât de mult a vătămat și a afectat acea chestiune persoana implicată și dacă rațiunea și conștiința ei pot face față sau nu. Dacă nu s-a săvârșit niciun mare rău, iar persoana îl poate suporta și acesta nu depășește ceea ce poate îndura umanitatea ei, însemnând că poate îndura aceste lucruri în calitate de adult normal, iar resentimentele și ura pot fi risipite și îi este relativ ușor să renunțe, atunci poate fi indulgentă și îngăduitoare cu cealaltă persoană. Poți să faci asta fără ca vreo zicală despre conduita morală din cultura tradițională să te înfrâneze, să te învețe sau să te îndrume ce trebuie să faci, deoarece acesta este un lucru pe care umanitatea normală îl are și este realizabil. Dacă această chestiune nu te-a rănit prea profund sau dacă, din punct de vedere fizic, mental și spiritual, nu a avut un impact mare asupra ta, atunci poți să faci acest lucru cu ușurință. Totuși, dacă fizic, mental și spiritual a avut un impact mare asupra ta, făcându-te să suferi toată viața și să te deprimi și să fii indignat deseori, iar tu te simți frecvent abătut și descurajat din cauza asta și te determină să privești această rasă umană și această lume cu ostilitate și nu ai pace sau fericire în inima ta și, practic, îți trăiești toată viața în ură, cu alte cuvinte, dacă această problemă a depășit ceea ce poate îndura umanitatea normală, atunci, fiind o persoană cu rațiune și conștiință, îți este foarte dificil să fii indulgent oriunde este posibil. Dacă unii oameni o pot face, sunt cazuri excepționale, dar pe ce trebuie să se bazeze acest lucru? Ce fel de condiții trebuie îndeplinite? Unii spun: „Atunci ar trebui să accepte budismul și să renunțe la ură pentru a dobândi budeitatea.” În rândul oamenilor obișnuiți, aceasta poate fi o cale spre eliberare, însă este doar eliberare. Oricum, ce înseamnă acest termen, „eliberare”? Înseamnă să eviți disputele lumești, ura și crimele și echivalează cu zicala: „Ochii care nu se văd se uită.” Dacă eviți

astfel de chestiuni și nu poți să le vezi, atunci ele vor avea un impact redus asupra celor mai tainice sentimente ale tale și, cu trecerea timpului, vor dispărea treptat din memoria ta, însă asta nu înseamnă să respecți zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Oamenii sunt incapabili să fie indulgenți, iertători și îngăduitori față de această problemă și să renunțe la ea odată pentru totdeauna. Aceste probleme doar au dispărut din cele mai tainice unghere ale inimii oamenilor și lor nu le mai pasă de ele. Sau, pur și simplu, din cauza unor învățături budiste, oamenii încetează cu reticență să trăiască în ură și să-și facă prea multe griji pentru aceste sentimente lumești de iubire și ură. Asta înseamnă doar a te forța pasiv să stai departe de aceste locuri ale conflictelor și vrajbelor pline de dragoste și ură, dar nu înseamnă că poți să aplici zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” De ce? În ceea ce privește umanitatea normală, dacă unei persoane i se întâmplă ceva care îi vatămă grav trupul, mintea și sufletul, cum ar fi o presiune insuportabilă sau o rană, atunci, indiferent de capacitățile pe care le are, ea nu poate suporta. Ce vreau să zic prin „nu poate suporta”? Vreau să spun că umanitatea normală, ideile și opiniile oamenilor nu pot să se împotrivească acestor lucruri sau să le alunge. În limbajul omenirii, se poate spune că nu suportă acel lucru, că depășește limita fundamentală a toleranței umane. În limbajul credincioșilor, se poate spune că pur și simplu nu poate să înțeleagă această chestiune, să vadă dincolo de ea sau să o accepte. Așadar, întrucât nu există nicio modalitate posibilă de a vă împotrivi acestor sentimente de ură sau de a le alunga, este posibil să respectați zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? (Nu.) Care este implicația faptului de a nu putea realiza acest lucru? Faptul că umanitatea normală nu are acest gen de generozitate. De exemplu, să zicem că cineva ți-a ucis părinții și ți-a nimicit

întreaga familie – ai putea să treci peste așa ceva? Este posibil să alungi acea ură? Ai putea să te uiți la dușmanul tău așa cum te-ai uita la oamenii obișnuiți sau să te gândești la el așa cum te-ai gândi la oamenii obișnuiți, fără niciun sentiment în corpul, mintea sau spiritul tău? (Nu.) Nimeni nu o poate face, decât în cazul în care crede în budism și vede karma cu propriii ochi, putând astfel să renunțe la ideea de a ucide ca să se răzbune. Unii oameni spun: „Sunt bun la suflet, așa că, în cazul în care cineva mi-ar ucide părinții, aș putea fi indulgent cu acea persoană și nu m-aș răzbuna pe ea, pentru că eu cred foarte mult în karma. Zicala: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil» se rezumă perfect la asta: dacă răzbunarea duce la răzbunare, se va termina vreodată? În plus, și-a recunoscut deja greșeala și chiar s-a târât pe coate și genunchi și m-a implorat să o iert. Lucrurile s-au lămurit, voi fi indulgent cu ea!” Pot oamenii să fie atât de mărinimoși? (Nu.) Ei nu pot face asta. Lăsând deoparte ceea ce ai putea face odată ce o prinzi, chiar înainte să o prinzi, singurul lucru la care poți să te gândești în mod constant în fiecare zi este să te răzbuni. Deoarece această problemă te-a rănit și te-a afectat enorm ca persoană normală, cu siguranță nu vei uita asta niciodată, cât timp vei trăi. Chiar și în visele tale vei vedea imagini în care familia ta e ucisă și tu te răzbuni. Această problemă ar putea să te afecteze pentru tot restul vieții, până la ultima suflare. Pur și simplu nu se poate renunța la o astfel de ură. Desigur, există cazuri ceva mai puțin grave decât acesta. De exemplu, să presupunem că cineva te-a pălmuit în public, te-a făcut de rușine, te-a umilit în fața tuturor și te-a insultat fără motiv. De atunci, mulți oameni îți aruncă priviri discriminatorii și chiar își bat joc de tine, așa că îți este rușine să fii în preajma lor. Acest lucru este mult mai puțin grav decât să-ți ucidă părinții și membrii familiei. Chiar și așa, este greu să respecți zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”,

deoarece aceste lucruri care ți s-au întâmplat au depășit deja limitele de toleranță ale umanității normale. Acea persoană te-a vătămat grav fizic și mental și ți-a lezat enorm demnitatea și caracterul. Nu ai cum să o uiți sau să o lași în pace, așa că îți este foarte dificil să respecți zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, ceea ce este normal.

Analizând aceste aspecte despre care tocmai am avut părtășie acum, zicala privind conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, la care se face referire în cultura tradițională chineză, este o doctrină care-i înfrânează și-i luminează pe oameni. Poate să rezolve doar dispute minore și conflicte triviale, dar nu are niciun efect atunci când este vorba de oameni care nutresc o ură profundă. Oare aceia care au propus această cerință chiar înțeleg cu adevărat umanitatea omului? S-ar putea spune că oamenii care au propus această cerință nu sunt în niciun caz ignoranți când vine vorba de cât de mare este capacitatea de toleranță a conștiinței și rațiunii umane. Doar că propunerea acestei teorii îi poate face să pară sofisticați și nobili și să câștige aprobarea și măgulirea oamenilor. Adevărul este că ei știu foarte bine că, dacă un om lezează demnitatea sau caracterul altuia, dacă îi vatămă interesele sau chiar îi afectează perspectivele și întreaga viață, atunci, din perspectiva umanității, partea ofensată trebuie să riposteze. Oricât de multă conștiință și rațiune ar avea, nu va ceda fără luptă. Cel mult, doar gradul și metoda răzbunării sale vor diferi. În această societate reală, în acest mediu social malefic și extrem de întunecat și în contextul social în care trăiesc oamenii, în care drepturile omului nu există, aceștia nu au încetat niciodată să se lupte și să se ucidă între ei, pentru că, pur și simplu, se pot răzbuna ori de câte ori sunt răniți. Cu cât sunt răniți mai grav, cu atât dorința lor de răzbunare este mai puternică și cu atât metodele prin care își duc la capăt

răzbunarea sunt mai crude. Așadar, cum vor fi tendințele predominante în această societate? Ce se va întâmpla cu relațiile dintre oameni? Nu va fi această societate copleșită de crime și represalii? Prin urmare, persoana care a propus această cerință le spune oamenilor într-un mod foarte voalat să nu se răzbune, folosind această zicală despre conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, pentru a le înfrâna comportamentul. Ori de câte ori oamenii sunt tratați nedrept, sau le este insultat caracterul, ori le este rănită demnitatea, această zicală despre conduita morală îi influențează pe acei oameni, făcându-i să se gândească de două ori înainte de a acționa și îi împiedică să fie impulsivi și să reacționeze în mod exagerat. Dacă oamenii din această societate și-ar dori să se răzbune ori de câte ori ar fi tratați nedrept, indiferent dacă de către stat, de societate sau de cei cu care intră în contact, oare atunci această rasă umană și această societate nu ar fi greu de gestionat? Oriunde ar fi mulțimi, luptele ar fi inevitabile, iar vendetele la ordinea zilei. Așadar, această rasă umană și această societate nu ar fi, atunci, în haos? (Ba da.) O societate în haos este sau nu ușor de gestionat de către conducători? (Nu, nu este ușor de gestionat.) Din acest motiv, acești așa-ziși educatori sociali și gânditori au propus zicala privind conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, pentru a-i îndemna și a-i lumina pe oameni, astfel încât, ori de câte ori sunt supuși oricărui tratament nedrept sau discriminării, insultelor, sau chiar atunci când sunt abuzați sau călcați în picioare, și oricât de mare le-ar fi suferința spirituală sau fizică, să se gândească mai întâi nu la răzbunare, ci mai degrabă la această maximă clasică a moralității: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, făcându-i să accepte, fără să-și dea seama, restricțiile acestor zicale despre conduita morală din cultura tradițională, înfrânându-le astfel în mod eficient

gândurile și comportamentul și risipind ura pe care o nutresc față de ceilalți, față de stat și societate. Când această ostilitate și această furie pe care umanitatea le are în mod necesar și când aceste gânduri instinctive de apărare a demnității vor fi risipite, oare luptele și vendetele dintre oamenii din această societate se vor reduce semnificativ? (Da.) De exemplu, unii oameni spun: „Să renunțăm, compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat. Se spune că: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.» Avea motivele lui să-mi ucidă familia. Este nevoie de doi pentru o ceartă și ambele părți se agață de propriul raționament. În plus, familia mea a murit de ani de zile, ce rost mai are să dezgropăm trecutul? Fii indulgent oriunde este posibil – oamenii trebuie să învețe să fie mărinimoși înainte de a putea renunța la ura lor și numai atunci când renunță la ea pot fi fericiți în viață.” Există și alți oameni care spun: „Să uităm trecutul. Dacă nu are plângeri meschine sau nu mă privește cu ostilitate, ca înainte, atunci nici eu nu mă voi certa cu el și pur și simplu vom lăsa trecutul în urmă. După cum se spune: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.»” Dacă astfel de oameni, oricare ar fi ei, se înfrânează brusc când sunt pe cale să se răzbune, atunci oare cuvintele, acțiunile și baza lor teoretică nu provin, în esență, din influența ideilor și opiniilor precum: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? (Ba da.) Mai sunt alții care zic: „De ce e nevoie de atâtea argumente? Cu toate că ești un bărbat viril, nici măcar nu poți să renunți la o chestiune atât de banală! Inima unor oameni grozavi e foarte mare și încăpătoare. Măcar fă loc unui strop de generozitate! Nu ar trebui oamenii să fie un pic mărinimoși în viață? Fă un pas înapoi și vezi imaginea de ansamblu, în loc să ai nemulțumiri meschine. E caraghios să urmăresc toate aceste argumente și contraargumente.” Aceste zicale și idei rezumă un fel de atitudine umană față de chestiunile

lumești, o atitudine care provine doar din zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” și alte asemenea zicale din maximele clasice privind moralitatea. Oamenilor le sunt inculcate aceste zicale și sunt influențați de ele și cred că joacă un rol în a-i sfătui și a-i lumina, prin urmare, ei consideră aceste cuvinte drept lucruri corecte și potrivite.

De ce pot oamenii să renunțe la ură? Care sunt principalele motive? Pe de o parte, sunt influențați de această zicală despre conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Pe de altă parte, îi îngrijorează gândul că, dacă au nemulțumiri meschine, dacă își urăsc în mod constant semenii și sunt intoleranți cu ceilalți, nu vor putea să câștige o poziție în societate și vor fi condamnați de opinia publică și luați peste picior de oameni, așa că trebuie să-și înghită mânia cu reticență și neplăcere. Pe de o parte, analizând instinctul uman, oamenii care trăiesc în această lume nu pot să îndure toată această opresiune, durere fără sens și acest tratament nedrept. Adică, nu este în umanitatea lor să poată suporta aceste lucruri. Prin urmare, este incorect și inuman să se propună cuiva cerința din zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Pe de altă parte, este evident că astfel de idei și puncte de vedere afectează sau distorsionează, de asemenea, opiniile și perspectivele oamenilor asupra acestor chestiuni, astfel că aceștia nu sunt capabili să trateze asemenea probleme în mod corespunzător și, în schimb, consideră ca fiind lucruri corecte și pozitive zicalele precum: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Atunci când oamenii sunt supuși unui tratament nedrept, pentru a evita condamnarea de către opinia publică, nu au de ales decât să-și înăbușe supărarea cauzată de insultele și tratamentul nedrept la care au fost supuși și să aștepte o ocazie pentru a

riposta. Deși cu voce tare spun lucruri care sună frumos, cum ar fi: „«Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.» Nu contează, nu are rost să ripostezi, ce-a fost a fost”, instinctul uman îi împiedică să uite vreodată răul făcut de acest incident, adică răul făcut trupului și minții lor nu poate niciodată să se șteargă sau să dispară. Când oamenii zic: „Uită ura, chestia asta s-a terminat, ce-a fost a fost”, aceasta este doar o fațadă constituită exclusiv de constrângerea și influența unor idei și opinii precum: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Bineînțeles, oamenii sunt îngrădiți și de asemenea idei și opinii, într-atât încât cred că vor fi priviți cu dispreț și condamnați de toată lumea și discriminați și mai mult în societate sau în comunitatea lor, dacă nu reușesc să le pună în practică, dacă nu au inima sau generozitatea de a fi îngăduitori ori de câte ori este posibil. Care e consecința faptului de a fi discriminat? Este că, atunci când intri în contact cu oamenii și îți vezi de treaba ta, ei vor spune: „Acest tip este îngust la minte și răzbunător. Ai grijă când ai de-a face cu el!” Devine, efectiv, un obstacol în plus atunci când îți vezi de treaba ta în cadrul comunității. De ce există acest obstacol suplimentar? Pentru că societatea, în ansamblu, este influențată de idei și opinii precum: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Moravurile societății, în ansamblu, venerează o astfel de gândire și toată societatea este îngrădită, influențată și controlată de ea, așa că dacă nu poți să o pui în practică, îți va fi dificil să dobândești o poziție în societate și să supraviețuiești în comunitatea ta. Prin urmare, unii oameni nu au de ales decât să se supună unor asemenea moravuri sociale și să respecte zicale și opinii precum: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, trăind vieți jalnice. În lumina acestor fenomene, oare acei așa-ziși moraliști nu aveau anumite scopuri și intenții în a propune aceste zicale

despre ideile și opiniile morale? Au făcut-o pentru ca oamenii să poată trăi mai liber, iar corpul, mintea și spiritul lor să fie mai eliberate? Sau pentru ca oamenii să poată duce o viață mai fericită? Este destul de evident că nu. Aceste zicale despre conduita morală nu servesc deloc nevoilor umanității normale a oamenilor și cu atât mai puțin au fost propuse pentru a-i face pe oameni să trăiască umanitatea normală. Mai degrabă, servesc în totalitate ambiției clasei conducătoare de a controla poporul și de a-și consolida puterea. Fac un serviciu clasei conducătoare și au fost propuse astfel încât clasa conducătoare să poată ține în frâu ordinea socială și moravurile sociale, folosind aceste lucruri pentru a constrânge fiecare persoană, fiecare familie, fiecare individ, fiecare comunitate, fiecare grup și societatea formată din toate grupurile diferite. În astfel de societăți, sub îndoctrinarea, influența și inculcarea unor astfel de idei și puncte de vedere morale, apar și prind contur principalele idei și opinii morale ale societății. Această formare a moralității sociale și a moravurilor sociale nu este mai favorabilă supraviețuirii rasei umane, nici progresului și purificării gândirii umane, nici îmbunătățirii umanității. Dimpotrivă, din cauza apariției acestor idei și opinii morale, gândirea umană este delimitată într-un interval controlabil. Așadar, cine beneficiază până la urmă? Rasa umană? Sau clasa conducătoare? (Clasa conducătoare.) Așa este, clasa conducătoare este cea care beneficiază până la urmă. Cu aceste scrieri morale ca bază a gândirii și conduitei lor morale, oamenii sunt mai ușor de condus, mai predispuși să fie cetățeni ascultători, sunt mai ușor de manipulat, mai ușor de guvernat de diversele zicale din scrierile morale în tot ceea ce fac și mai ușor de guvernat de sistemele sociale, moralitatea socială, moravurile sociale și opinia publică. În acest fel, într-o anumită măsură, oamenii care sunt subordonați acelorași sisteme sociale, aceluiași mediu moral și acelorași moravuri sociale au, practic, idei și opinii unanime și o concluzie unanimă

privind modul în care ar trebui să se comporte, deoarece ideile și opiniile lor au fost supuse procesării și standardizării de către acești așa-ziși moraliști, gânditori și educatori. Ce înseamnă acest cuvânt, „unanim”? Înseamnă că toți aceia care sunt conduși – inclusiv gândurile și umanitatea lor normală – au fost asimilați și îngrădiți de aceste zicale din scrierile morale. Gândurile oamenilor sunt îngrădite, iar gura și mintea sunt, de asemenea, îngrădite. Toată lumea este forțată să accepte aceste idei și opinii morale ale culturii tradiționale, folosindu-le pentru a-și judeca și a-și constrânge comportamentul, pe de o parte, și pentru a-i judeca pe alții și această societate, pe de altă parte. Desigur, în același timp, toți sunt controlați și de opinia publică, care este centrată pe aceste zicale din scrierile morale. Dacă tu crezi că felul tău de a face lucrurile contravine zicalei: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, ești foarte supărat și neliniștit și, în curând, îți trece prin minte: „Dacă nu reușesc să fiu indulgent oriunde este posibil, dacă sunt atât de meschin și îngust la minte ca un liliputan orb și nu pot să renunț nici măcar la cea mai neînsemnată ură, ci o port cu mine tot timpul, oare vor râde oamenii de mine? Voi fi discriminat de colegi și prieteni?” Așadar, trebuie să pretinzi că ești deosebit de mărinimos. Dacă oamenii au aceste comportamente, înseamnă asta că sunt controlați de opinia publică? (Da.) Obiectiv vorbind, în adâncul inimii tale există cătușe invizibile, adică opinia publică și condamnarea din partea întregii societăți sunt ca niște cătușe invizibile pentru tine. De exemplu, unii oameni știu că este bine să creadă în Dumnezeu și că, prin credința în El, pot să dobândească mântuirea și că a crede în Dumnezeu înseamnă a merge pe calea corectă și a nu face lucruri rele, dar când ajung să creadă pentru prima dată în El, nu îndrăznesc să fie deschiși în privința asta sau să-și admită credința, chiar până în punctul în care nu îndrăznesc să răspândească Evanghelia. De ce nu îndrăznesc să fie

deschiși în privința asta și să dea de veste oamenilor? Oare pentru că sunt afectați de mediul general? (Da.) Așadar, care sunt efectele și constrângerile pe care le are asupra ta acest mediu general? De ce nu îndrăznești să recunoști că tu crezi în Dumnezeu? De ce nu îndrăznești nici măcar să răspândești Evanghelia? În afară de cazurile speciale, cum ar fi țările autoritariste în care credincioșii sunt persecutați, un alt motiv este că diferitele zicale provenite din opinia publică sunt prea greu de îndurat pentru tine. De exemplu, unii oameni spun că, odată ce începi să crezi în religie, nu-ți pasă de familia ta; unii te demonizează, spunând că acei credincioși în religie vor să devină nemuritori și că se izolează de societate; alții spun că aceștia pot să nu mănânce și să nu doarmă zile în șir, fără să se simtă obosiți, iar alții zic lucruri și mai rele. La început, oare nu ai îndrăznit să recunoști că tu crezi în Dumnezeu pentru că ai fost afectat de aceste opinii? Au aceste opinii din mediul social general un efect asupra ta? (Da.) Într-o anumită măsură, îți afectează starea de spirit și îți rănesc mândria, așa că nu îndrăznești să recunoști în mod public că tu crezi în Dumnezeu. Deoarece această societate este neprietenoasă și ostilă față de oamenii credincioși și de aceia care cred în Dumnezeu, iar unii chiar rostesc insulte josnice și dau replici calomnioase pe care îți e greu să le suporți, nu îndrăznești să recunoști fățiș că tu crezi în Dumnezeu și trebuie să te strecori la adunări în secret, ca un hoț. Ți-e teamă că alții vor spune lucruri calomnioase dacă vor afla, așa că tot ce poți face este să-ți înăbuși indignarea. În acest fel, ai îndurat multă suferință în tăcere, dar să înduri toată această suferință este foarte edificatoare, iar tu ai dobândit o percepție clară a multor lucruri și ai înțeles unele adevăruri.

Tocmai acum am avut părtășie pe larg despre această zicală privind conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Din perspectiva umanității, această zicală stipulează

minima conduită morală pe care ar trebui să o aibă un om în ceea ce privește generozitatea și vederile largi. Realitatea este că, având în vedere prejudiciul și efectul asupra drepturilor omului, asupra demnității, integrității și umanității lor, folosind doar această zicală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, care este ca jargonul tâlharilor și al bandiților din lumea interlopă pentru a-i alina și a-i constrânge pe oameni, este o mare insultă pentru aceia care au conștiință și rațiune și este inuman și imoral. Umanitatea normală conține în mod inerent bucurie, mânie, tristețe și fericire. Nu voi spune mai multe despre bucurie, tristețe și fericire. Mânia este, de asemenea, o emoție pe care o conține umanitatea normală. În ce împrejurări apare mânia și se manifestă în mod normal? Când se manifestă furia umanității normale – adică atunci când integritatea oamenilor, demnitatea, interesele, spiritul și mintea lor sunt rănite, călcate în picioare și insultate, ei se vor mânia în mod natural și instinctiv, dând naștere la indignare sau chiar la ură – acesta este motivul pentru care apare mânia și aceasta este manifestarea ei specifică. Unii oameni se înfurie fără motiv. O chestiune banală poate să le incite mânia sau cineva spune din greșeală ceva care îi doare și-i poate face să vadă roșu în fața ochilor, de furie. Sunt prea impulsivi, nu-i așa? Niciunul dintre aceste lucruri nu are legătură cu spiritul, integritatea, demnitatea lor, drepturile omului sau lumea spirituală și, totuși, ei pot să izbucnească într-o criză de furie dintr-un nimic, ceea ce se poate întâmpla deoarece au o fire foarte impulsivă. Nu este normal să afișezi sentimente de furie față de tot și orice. Aici vorbim despre indignarea, mânia, furia și ura manifestate de umanitatea normală. Acestea sunt câteva dintre reacțiile instinctive ale oamenilor. Când integritatea, demnitatea, drepturile omului și spiritul unei persoane sunt călcate în picioare, insultate sau rănite, acea persoană devine indignată. Această indignare nu este o răbufnire a furiei, nici un sentiment

de moment, ci, mai degrabă, este o reacție umană normală ori de câte ori integritatea, demnitatea și spiritul unei persoane sunt traumatizate. Întrucât este o reacție umană normală, se poate spune că este justificată și rațională, deci nu este o infracțiune și nu trebuie constrânsă. În ceea ce privește problemele care-i rănesc pe oameni în această măsură, ele ar trebui rezolvate și tratate în mod corect. Dacă problema nu poate fi rezolvată rezonabil sau gestionată corect și se așteaptă, în mod irezonabil, ca oamenii să pună în practică zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, acest lucru este imoral și inuman pentru victimă și este ceva de care oamenii ar trebui să fie conștienți.

Ce aspecte ale zicalei despre conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” am discutat? Haideți să facem un rezumat. Esența acestei zicale este aceeași cu a altora despre conduita morală. Toate servesc clasei conducătoare și moravurilor sociale – nu sunt propuse din perspectiva umanității. A spune că aceste scrieri morale servesc clasei conducătoare și moravurilor sociale poate depăși întrucâtva limitele a ceea ce ar trebui să înțelegeți și să puteți obține prin credința voastră în Dumnezeu, deși este oarecum posibil de realizat pentru cei care știu ceva despre politică, științe sociale și gândirea umană. Din perspectiva umanității, adică din perspectiva ta, cum ar trebui să te descurci cu astfel de lucruri? De exemplu, să presupunem că, în trecut, ai fost arestat, închis și torturat din cauza credinței tale. Timp de câteva zile și nopți, marele balaur roșu nu te-a lăsat să dormi și te-a chinuit până ai fost pe jumătate mort. Indiferent dacă ești bărbat sau femeie, corpul și mintea ta au suferit tot felul de abuzuri și chinuri și, de asemenea, ai fost insultat, batjocorit și atacat de acei diavoli care au folosit tot felul de cuvinte murdare și blasfematoare. După ce ai fost supus la acest chin, ce simți față de această țară și acest guvern? (Ură.) Acest lucru naște ură, ură față de

acest sistem social, ură față de acest partid de guvernământ și ură față de această țară. Obișnuiai să ai un imens sentiment de respect ori de câte ori vedeai poliția de stat, dar, după ce ai fost supus persecuției, chinurilor și pângăririi de către polițiști, acel sentiment de respect de altădată a dispărut și un singur cuvânt îți rămâne în inimă – ura. Ură pentru lipsa lor de umanitate, ură pentru lipsa lor de scrupule și ură pentru că sunt animale și diavoli și satane. Deși ai suferit enorm pentru că ai fost torturat, pângărit și insultat de poliția de stat, ai văzut adevăratul caracter al polițiștilor și că toți sunt fiare îmbrăcate în haine de om și diavoli care urăsc adevărul și pe Dumnezeu, așa că ești plin de ură față de ei. Aceasta nu este ură personală sau o nemulțumire personală, este rezultatul faptului că le-ai văzut clar esența rea. Nu este ceva ce ți-ai imaginat, ce ai dedus sau ai determinat, ci sunt toate acele amintiri în care ei te insultă, te pângăresc și te persecută – inclusiv fiecare manierism, acțiune și cuvânt – și care îți umplu inima de ură. Este normal? (Da.) Odată ce ești plin de ură, dacă o persoană îți spune: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil. Nu trăi în ură. Alungarea urii este cel mai bun mod de a-i face față”, cum te-ai simți auzind asta? (Dezgustat.) Cum altfel ai putea să te simțit, dacă nu dezgustat? Deci, spune-Mi, este posibil să risipești această ură? (Nu.) Nu poate fi risipită. Cum poate fi risipită ura ireconciliabilă? Dacă o persoană folosește zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” pentru a te convinge să renunți la ura ta, ai putea să renunți la ea? Cum ai reacționa? Prima ta reacție ar fi: „Toate vorbele astea, «execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil», sunt cuvinte diavolești false; sunt doar remarci iresponsabile ale spectatorilor trândavi! Acești oameni care răspândesc ideile și opiniile culturii tradiționale și-i persecută pe creștini și oamenii buni în fiecare zi – sunt ei constrânși și afectați de aceste cuvinte? Nu se vor

opri până când nu vor alunga sau extermina pe fiecare în parte, până la ultimul om! Ei sunt diavoli și satane deghizate. Îi brutalizează pe oameni cât sunt încă în viață, apoi, după ce aceștia mor, spun câteva cuvinte de mângâiere pentru a-i induce în eroare pe ceilalți. Nu este îngrozitor de ticălos din partea lor?" Nu ai reacționa și simți așa? (Ba da.) Cu siguranță ai simți asta, urând pe oricine încearcă să te convingă, până în punctul în careți-ai dori chiar să-i blestemi. Însă unii oameni nu înțeleg. Ei spun: „De ce faci asta? Nu este un lucru odios? Nu este răutăcios?" Acestea sunt remarci iresponsabile ale spectatorilor trândavi. Tu ai răspunde: „Sunt om, am demnitate și integritate, dar nu m-au tratat ca pe o ființă umană. În schimb, m-au tratat ca pe un animal sau ca pe o fiară, lezându-mi foarte mult integritatea și demnitatea. Nu ei sunt cei răutăcioși? Le accepți în mod tacit răutatea și, totuși, când le suntem potrivnici și-i urâm, ne condamni pentru asta. Așadar, cum te face asta? Nu ești tu cel ticălos? Ei nu ne tratează ca pe niște ființe umane, ne torturează, dar tu tot ne spui să respectăm conduita morală umană și să răsplătim răul cu bine. Oare nu vorbești, pur și simplu, prostii? Este normală umanitatea ta? Ești prefăcut și ipocrit. Nu numai că ești extrem de ranchiunos, dar ești și ticălos și nerușinat!" Așadar, când cineva te consolează spunând: „Uită de asta, s-a terminat, nu mai fi nemulțumit. Dacă ești mereu atât de meschin, tu vei fi rănit în cele din urmă. Oamenii trebuie să învețe să renunțe la ură și să practice indulgența oriunde este posibil", ce ai crede despre asta? Nu ai crede următoarele: „Toată această cultură tradițională chineză este doar un instrument folosit de clasa conducătoare pentru a-i induce în eroare și controla pe oameni. Conducătorii înșiși nu sunt niciodată constrânși de aceste idei și opinii, dar îi induc în eroare și-i rănesc pe oameni crunt, în fiecare zi. Sunt o persoană cu demnitate și integritate, care a fost jucată pe degete în mod absurd și abuzată ca un animal sau o fiară. Am îndurat atâtea

jigniri și umilințe în prezența lor și am fost chinuit și lipsit de demnitatea și integritatea mea, încât nici măcar nu păream om. Și, totuși, vorbești despre moralitate? Cine ești tu ca să spui lucruri atât de mărețe? Nu este suficient să fiu umilit o dată, vrei să mă umilească din nou? Este imposibil să renunț la această ură!" Este aceasta o manifestare a umanității normale? (Da.) Aceasta este o manifestare a umanității normale. Unii oameni spun: „Aceasta nu este o manifestare a umanității normale, ci incitare la ură." În acest caz, cine a provocat comportamentul acestei persoane și această ură? Știi? Dacă nu ar fi fost persecutată brutal de marele balaur roșu, s-ar fi comportat așa? A fost persecutată și doar își spune părerea – cum incită asta la ură? Regimurile satanice îi persecută pe oameni în felul acesta și, totuși, nu le permit să-și spună părerea? Satana îi persecută pe oameni și, totuși, vrea să le țină gura închisă. Nu le permite să urască sau să se împotrivească. Ce fel de raționament este acesta? Oare oamenii cu umanitate normală nu ar trebui să se opună opresiunii și exploatării? Ar trebui doar să se supună cu blândețe? Satana corupe și face rău omenirii de mii de ani. Odată ce credincioșii înțeleg adevărul, ar trebui să se trezească, să se împotrivească Satanei, să-l dea în vileag, să-l urască și să se răzvrătească împotriva lui. Aceasta este umanitatea normală și e ceva absolut firesc și justificat. Aceasta este fapta bună și dreaptă de care ar trebui să fie capabilă umanitatea normală și este lăudată de Dumnezeu.

Din orice unghi ați analiza-o, zicala despre conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil" este foarte inumană și dezgustătoare. Le spune oamenilor din clasa celor conduși să nu se împotrivească niciunui tratament nedrept – indiferent cum le atacă, le înjosesc sau le rănesc integritatea, demnitatea și drepturilor omului – ci, mai degrabă, să se supună cu blândețe. Ei nu ar trebui să se răzbune sau să se gândească la lucruri pline de ură, cu atât mai puțin la răzbunare, ci

trebuie să se asigure că sunt indulgenți oriunde este posibil. Nu este inuman acest lucru? E destul de evident că este inuman. Având în vedere că îi cere clasei conduse – le cere oamenilor obișnuiți – să facă toate acestea și să aibă acest tip de conduită morală, oare conduita morală a celor din clasa conducătoare nu ar trebui să depășească această cerință? Este ceva ce ei ar trebui să fie și mai obligați să facă? Au făcut-o? Ar putea s-o facă? Au folosit această zicală pentru a se constrânge și a se evalua? Au recurs ei la această zicală în tratamentul pe care l-au aplicat poporului lor, oamenilor pe care îi conduc? (Nu.) Nu au făcut niciodată asta. Doar le spun oamenilor lor să nu privească această societate, această țară sau clasa conducătoare cu ostilitate și că, indiferent la ce tratament nedrept sunt supuși în societate sau în cadrul comunității lor și indiferent cât de mult suferă fizic, mental și spiritual, ei trebuie să învețe să fie indulgenți oriunde este posibil. Dimpotrivă, dacă oamenii obișnuiți – de rând, în ochii lor – le spun „nu” sau au opinii și păreri divergente despre statutul, conducerea și autoritatea clasei conducătoare, ei vor fi tratați cu strictețe și chiar pedepsiți aspru. Este aceasta conduita morală pe care ar trebui să o aibă clasa conducătoare care pledează în fața oamenilor: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? Dacă printre oamenii obișnuiți din clasa condusă există cea mai mică problemă sau cea mai mică schimbare, sau dacă există chiar și cea mai mică opoziție față de ei în gândurile oamenilor, atunci va fi înăbușită din față. Ei controlează inima și mintea oamenilor și îi obligă să li se supună fără compromisuri. Este exact ca în zicalele: „Când împăratul le poruncește funcționarilor săi să moară, ei nu au de ales decât să moară” și „Toate pământurile de sub cer aparțin regelui, toți oamenii din lume sunt vasalii regelui”. Asta se rezumă la faptul că orice face conducătorul este corect, iar oamenii ar trebui să fie induși în eroare, controlați, insultați, jucați pe degete, călcați în picioare de el și, în cele din

urmă, devorați de acesta, și că indiferent ce fac cei din clasa conducătoare, ei au dreptate și, atât timp cât oamenii sunt în viață, trebuie să fie cetățeni ascultători și loiali față de rege. Indiferent cât de rău ar fi regele, oricât de proastă ar fi domnia lui, oamenii obișnuiți nu trebuie să spună „nu”, nu trebuie să nutrească gânduri potrivnice și trebuie să se supună în mod absolut. Deoarece „toți oamenii din lume sunt vasalii regelui”, adică oamenii de rând conduși de rege sunt vasalii lui, atunci oare nu ar trebui ca regele să exemplifice zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” în fața oamenilor de rând? Întrucât oamenii de rând sunt nesăbuiți, ignoranți, neinformați și nu înțeleg legea, ei fac adesea unele lucruri ilegale și infracționale. Așadar, nu ar trebui ca, dintre toți, regele să fie primul care aplică zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? Să fie la fel de indulgent cu oamenii obișnuiți precum este cu propriile odrasle – nu asta ar trebui să facă un rege? Nu ar trebui și un rege să fie la fel de mărinimos? (Ba da.) Așadar, are el această cerință de la propria persoană? (Nu.) Când regii au ordonat suprimarea credințelor religioase, oare și-au cerut să respecte zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? Când armata și forțele lor de poliție i-au persecutat și torturat cu brutalitate pe creștini, au cerut guvernului lor să respecte zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? Nu au cerut niciodată guvernului sau poliției lor să facă asta. În schimb, au îndemnat și au obligat guvernul și forțele de poliție să suprime cu strictețe credințele religioase și chiar au dat ordine de tipul: „Stâlciți-i în bătaie, fără consecințe” și „Distrugeți-i fără să scoateți niciun sunet”, ceea ce arată că regii acestei lumi rele sunt diavoli, sunt regi diavoli, sunt satane. Permit doar oficialilor să aprindă focul, dar nu permit oamenilor să aprindă nici măcar o scânteie. Ei folosesc aceste zicale tradiționale despre conduita

morală pentru a-i constrânge și a-i restricționa pe oameni, de teamă că se vor ridica împotriva lor. Prin urmare, cei din clasa conducătoare folosesc tot felul de zicale despre conduita morală pentru a-i induce în eroare pe oameni. Au un singur scop, care este să-i restricționeze și să-i lege pe oameni de mâini și de picioare, astfel încât aceștia să se supună conducerii lor, și nu suportă împotrivirea. Folosesc aceste teorii despre conduita morală pentru a-i năuci și a-i înșela pe oameni, păcălindu-i astfel încât să se plece și să fie cetățeni ascultători. Indiferent de cât de multe lucruri scapă basma curată clasa conducătoare și indiferent cât îi calcă în picioare pe oameni, oricât de mult îi asuprește și-i exploatează, poporul poate doar să i se supună cu blândețe și să nu i se împotrivească deloc. Chiar și atunci când se confruntă cu moartea, oamenii pot alege doar să fugă. Nu pot să se împotrivească, nici măcar nu îndrăznesc să nutrească gânduri potrivnice. Nu pot nici măcar să se uite la sape și seceri sau să le țină lângă ei, nici măcar să poarte cuțite de buzunar și unghiere asupra lor, cu scopul de a arăta că sunt cetățeni ascultători, că se vor supune întotdeauna domniei regelui și îi vor fi loiali acestuia pentru totdeauna. Cât de mult ar trebui să se extindă loialitatea lor? Nimeni nu îndrăznește să spună: „Ca popor, trebuie să folosim ideile și opiniile culturii tradiționale pentru a-l supraveghea și constrânge pe regele nostru” și nimeni nu îndrăznește să prezinte opinii nici măcar puțin diferite atunci când află că regele comite rele pentru că, altfel, ar fi uciși din cauza asta. Destul de evident, conducătorul se consideră nu numai regele poporului, ci și suveranul poporului și cel care-l controlează. În istoria Chinei, acești împărați își spuneau „Tianzi”. Ce înseamnă „Tianzi”? Înseamnă fiul cerului celest sau „Fiul Cerului”, pe scurt. De ce nu își spuneau „Fiii Pământului”? Dacă s-au născut pe pământ, ar trebui să fie fii ai pământului și, întrucât s-au născut în mod evident pe pământ, de ce își spun „Fiii Cerului”? Cu ce scop își spuneau Fiii Cerului? Oare voiau să se

uite cu dispreț la toate ființele vii și la acești oameni de rând? Modul lor de a conduce era să controleze oamenii datorită puterii și statutului, mai presus de orice. Adică, atunci când preluau puterea și deveneau împărați, li se părea firesc să-i calce pe oameni pe gât, iar poporul risca să fie executat pentru cea mai mică dovadă de reticență. Așa a apărut acest titlu, „Fiul Cerului”. Dacă împăratul ar fi spus că este Fiul Pământului, ar fi părut că are un statut inferior și nu ar fi avut măreția El pe care susține că ar trebui să o aibă un împărat, și nici nu ar fi putut să intimideze clasa condusă. Așadar, a mărit miza, pretinzând că este Fiul Cerului, și a vrut să reprezinte Cerul. Ar putea să reprezinte Cerul? Avea acea esență? Dacă o persoană insistă să reprezinte Cerul fără a avea esența pentru a face acest lucru, asta înseamnă că se preface. Pe de o parte, acești conducători privesc Cerul și pe Dumnezeu cu ostilitate, dar, pe de altă parte, pretind că sunt Fiul Cerului și că au fost mandatați de Cer, ca să-și faciliteze conducerea. Nu este aceasta o nerușinare? Analizând aceste fapte, scopul acestor diferite zicale despre conduita morală care sunt răspândite în rândul omenirii este de a restricționa gândirea normală a oamenilor, de a le lega mâinile și picioarele, de a le restricționa comportamentul și chiar diferitele lor gânduri, opinii și manifestări din sfera umanității normale. Analizând originea acestui lucru, scopul lor este de a forma moravuri sociale bune și moralitate socială. Desigur, având acest efect, servesc și ambiției clasei conducătoare de a guverna mult timp, dar, indiferent de modul în care guvernează, în cele din urmă, victima este omenirea. Omenirea este îngrădită și influențată de aceste diverse idei și opinii ale culturii tradiționale. Oamenii nu numai că au pierdut ocazia de a auzi Evanghelia și de a primi mântuirea lui Dumnezeu, dar au pierdut și ocazia de a căuta adevărul și de a merge pe calea cea dreaptă în viață. În plus, sub controlul conducătorilor, poporul nu are de ales decât să accepte multe feluri de otrăvuri, sofisme și falsități și alte lucruri

negative care vin de la Satana. În ultimele câteva mii de ani din lunga istorie a omenirii, Satana a educat, inspirat și indus în eroare omenirea prin răspândirea cunoștințelor și diseminând diverse teorii ideologice, rezultatul fiind acela că generații de oameni au fost profund influențați și îngrădiți de aceste idei și opinii. Desigur, sub influența acestor idei și opinii de la Satana, firile corupte ale oamenilor se intensifică și se agravează. Adică, firile lor corupte au fost favorizate și „sublimate" pe această bază și s-au înrădăcinat adânc în inima oamenilor, făcându-i să-L tăgăduiască pe Dumnezeu, să I se împotrivească și să se cufunde adânc în păcat, de care nu pot să se elibereze. În ceea ce privește apariția acestei zicale despre conduita morală – „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil" – precum și obiectivele propunerii acestei cerințe, răul făcut oamenilor de când a apărut această zicală despre conduita morală și toate celelalte aspecte, acestea nu vor fi subiectul părtășiei noastre de acum și, mai târziu, puteți să vă faceți timp pentru a le contempla singuri și mai mult.

Chinezii cunosc bine zicalele despre conduita morală din cultura tradițională, dar aceste lucruri nu îi influențează pe oameni peste noapte. Trăiești în acest tip de mediu social, ai primit acest tip de educație ideologică privind aspectele culturii și moralității tradiționale și ești familiarizat cu aceste lucruri, dar nu ți-a trecut niciodată prin minte că ar putea avea un efect extrem de negativ. Cât de mult te vor împiedica aceste lucruri să crezi în Dumnezeu, să urmărești adevărul și să pătrunzi în adevărurile-realități, sau cât de mult vor influența sau îngreuna ele calea pe care vei merge în viitor? Sunteți conștienți de aceste probleme? Ar trebui să contemplați și să discerneți în continuare subiectul despre care am avut părtășie astăzi, pentru a dobândi o înțelegere aprofundată a rolului pe care cultura tradițională îl joacă în educarea omenirii, ce este ea exact și modul

corect în care oamenii ar trebui să o trateze. Aceste cuvinte despre care am avut părtășie anterior sunt utile și benefice pentru ca voi să înțelegeți lucrurile din cultura tradițională. Desigur, această înțelegere nu este doar o înțelegere a culturii tradiționale, ci și a coruperii omenirii de către Satana și a diferitelor căi și mijloace prin care Satana corupe omenirea și, chiar și în mod specific, a diferitelor opinii pe care le insuflă oamenilor, precum și a diverselor moduri și mijloace, opinii, perspective, puncte de vedere și așa mai departe, cu care tratează lumea și omenirea. După ce dobândiți o înțelegere aprofundată a lucrurilor din cultura tradițională, ceea ce ar trebui să faceți nu este doar să evitați și să respingeți diferitele zicale și opinii ale culturii tradiționale. În schimb, ar trebui să înțelegi și să analizezi cu mai multă precizie la ce vătămări, constrângeri și înrobiri te-au supus zicalele despre conduita morală pe care le respecți și le susții și ce roluri au jucat în afectarea, tulburarea și îngreunarea gândurilor și opiniilor tale despre comportamentul tău, precum și acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu din partea ta și căutarea adevărului și, prin aceasta, cum te împiedică să accepți adevărul, să-l înțelegi, să-l practici și să te supui lui Dumnezeu întru totul și în mod absolut. Aceste lucruri sunt exact cele la care oamenii ar trebui să reflecteze și de care să fie conștienți. Nu poți, pur și simplu, să le eviți sau să le respingi; trebuie să poți să le discerni și să le înțelegi temeinic, astfel încât să poți să-ți eliberezi complet mintea de aceste lucruri amăgitoare și înșelătoare din cultura tradițională. Chiar dacă unele zicale despre conduita morală nu sunt adânc înrădăcinate în tine, ci se manifestă din când în când în gândirea și noțiunile tale, tot pot să te tulbure pentru scurtă vreme sau pe parcursul unui singur incident. Dacă nu poți să le discerni clar, e posibil să mai consideri unele zicale și opinii ca fiind lucruri destul de pozitive sau apropiate de adevăr, iar acesta este un lucru foarte problematic. În sinea ta, există anumite zicale despre conduita morală care îți plac foarte mult. Nu

numai că ești de acord cu ele în inima ta, dar simți și că pot fi exprimate public, că oamenii vor fi interesați să le audă și că le vor accepta ca fiind lucruri pozitive. Fără îndoială, cel mai dificil îți este să renunți la aceste zicale. Chiar dacă nu le-ai recunoscut ca fiind adevărul, lăuntric, le recunoști ca lucruri pozitive în inima ta și, fără să-ți dai seama, ele prind rădăcini în inima ta și devin viața ta. Odată ce ajungi să crezi în Dumnezeu și să accepți adevărul exprimat de El, aceste lucruri vor apărea în mod natural pentru a te tulbura și a te împiedica să accepți adevărul. Toate acestea sunt lucruri care-i împiedică pe oameni să urmărească adevărul. Dacă nu poți să le discerni clar, este ușor să le confunzi cu adevărul și să le acorzi același statut, ceea ce poate avea unele efecte negative asupra oamenilor. Poate că n-ai tratat aceste zicale – de exemplu: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos", „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți" și „Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți" – ca fiind adevărul și nu le consideri standardul pentru evaluarea propriei conduite morale și nu le urmărești ca obiective pentru comportamentul tău, dar asta nu înseamnă că nu ai fost influențat și corupt de cultura tradițională. De asemenea, s-ar putea să fii o persoană indiferentă față de detaliile banale, în măsura în care nu-ți pasă dacă îți însușești sau nu banii găsiți pe jos sau dacă găsești sau nu plăcere în a-i ajuta pe ceilalți. Însă trebuie să înțelegi și să-ți fie clar un lucru: trăiești în acest tip de mediu social și sub influența unei educații culturale și ideologice tradiționale, așa că vei respecta în mod inevitabil aceste zicale pe care le promovează omenirea și vei adopta cel puțin unele dintre ele drept standard pentru evaluarea conduitei morale. La asta ar trebui să reflectezi cu atenție. S-ar putea, de asemenea, să nu adopți zicale precum: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos" sau „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți" ca standard al tău pentru evaluarea conduitei morale, dar să crezi în adâncul inimii tale că alte zicale, cum ar fi: „Aș încasa un glonț pentru un prieten", sunt

deosebit de nobile, iar acestea au devenit dogme care îți influențează viața sau cel mai înalt criteriu după care privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi. Ce arată asta? Deși în adâncul inimii tale nu venerezi sau nu urmezi în mod intenționat cultura tradițională, dogmele tale comportamentale, felul în care te comporți și obiectivele tale în viață, precum și principiile, ideile de bază și învățăturile pentru scopurile pe care le urmărești în viață nu sunt deloc lipsite de cultura tradițională. Acestea nu au scăpat de valorile bunăvoinței, dreptății, decenței, înțelepciunii și credibilității pe care omenirea le susține sau de vreun principiu al conduitei morale pe care îl promovează omenirea – nu ai scăpat deloc de aceste îngrădiri. Ca să fiu clar, atât timp cât ești un om corupt, un om viu și mănânci hrana lumii umane, atunci principiile comportamentale și principiile de viață pe care le respecți nu sunt nimic mai mult decât aceste principii și dogme pentru conduita morală din cultura tradițională. Ar trebui să înțelegeți aceste cuvinte pe care le spun și aceste probleme pe care le expun. Și, totuși, poate crezi că nu ai aceste probleme, așa că nu îți pasă de ceea ce spun Eu. Realitatea este că toți oamenii au aceste probleme în diverse măsuri, indiferent dacă tu îți dai sau nu seama de asta, și este un lucru la care aceia care cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul ar trebui să reflecteze cu atenție și pe care ar trebui să-l înțeleagă.

Tocmai am spus că zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil” este o cerință impusă conduitei morale a omenirii. De asemenea, am disecat unele dintre problemele privind această zicală și câteva dintre efectele pe care le-a avut asupra omenirii. Aceasta le-a prezentat oamenilor unele idei și opinii nesănătoase și a avut unele efecte negative asupra lucrurilor pe care le urmăresc ei și a supraviețuirii lor, de care ar trebui să fie conștienți. Așadar, cum ar trebui credincioșii să înțeleagă problemele legate de mărinimia și vederile largi ale

umanității? Cum le putem înțelege de la Dumnezeu, într-un mod corect și pozitiv? Nu ar trebui să fie înțeles și acest lucru? (Ba da.) De fapt, nu este greu să înțelegeți aceste lucruri. Nu trebuie să ghiciți, nici să căutați informații. Învățând, pur și simplu, din lucrurile pe care le-a spus Dumnezeu, din lucrarea pe care El a făcut-o printre oameni și din firea Sa, așa cum se arată ea în diferitele moduri în care tratează El toate tipurile de oameni, putem ști exact care este părerea Lui despre aceste zicale și opinii ale culturii tradiționale și care sunt intențiile Sale precise. Analizând intențiile și opiniile lui Dumnezeu, oamenii ar trebui să aibă o cale pe care să urmărească adevărul. Zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor" pe care o respectă oamenii înseamnă că, atunci când capul unei persoane este tăiat și cade la pământ, acesta este finalul problemei și nu ar mai trebui să se ocupe de ea. Nu este acesta un fel de punct de vedere? Nu este un punct de vedere comun printre oameni? Înseamnă că, odată ce o persoană ajunge la sfârșitul vieții fizice, acea viață se termină definitiv. Toate lucrurile rele pe care acea persoană le-a făcut în viața sa și toată dragostea, ura, pasiunea și vrăjmășia pe care le-a experimentat sunt declarate ca luând sfârșit chiar atunci, iar acea viață este considerată ca fiind încheiată. Oamenii cred asta, dar analizând cuvintele lui Dumnezeu și toate semnele diferite ale acțiunilor Sale, este acesta principiul acțiunilor lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, care este principiul acțiunilor lui Dumnezeu? Pe ce bază face Dumnezeu astfel de lucruri? Unii oameni spun că Dumnezeu face astfel de lucruri pe baza decretelor Sale administrative, ceea ce este corect, dar nu este imaginea completă. Pe de o parte, este conform decretelor Sale administrative, dar, pe de altă parte, El tratează oamenii de toate felurile pe baza firii și a esenței Sale – aceasta este imaginea completă. În ochii lui Dumnezeu, dacă o persoană este ucisă și capul îi cade la pământ, se termină viața acestei persoane? (Nu.) Așadar, în ce mod pune

Dumnezeu capăt vieții unei persoane? Acesta e modul în care tratează El o persoană? (Nu.) Modul lui Dumnezeu de a trata orice persoană nu este doar să o omoare, tăindu-i capul și terminând cu ea. Există un început și un sfârșit, o coerență și o constanță în ceea ce privește modul în care tratează Dumnezeu omenirea. Din momentul în care un suflet se reîncarnează ca ființă umană, până în clipa în care sufletul revine pe tărâmul spiritual după sfârșitul vieții fizice a persoanei, indiferent de cursul pe care îl urmează, fie pe tărâmul spiritual, fie în lumea materială, trebuie să fie supus tratării lui Dumnezeu. În cele din urmă, dacă este răsplătit sau pedepsit depinde de decretele administrative ale lui Dumnezeu și există reguli cerești. Asta înseamnă că modul în care Dumnezeu tratează o persoană depinde de destinul întregii vieți pe care El l-a rânduit pentru fiecare persoană. După ce destinul unei persoane se termină, ea este supusă tratării bazate pe legea rânduită de Dumnezeu și pe regulile cerești de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Dacă această persoană a făcut un rău substanțial în lume, atunci trebuie să fie supusă unei pedepse substanțiale; dacă nu a făcut mult rău și chiar a făcut unele fapte bune, atunci ar trebui răsplătită. Dacă poate continua să se reîncarneze și dacă renaște ca om sau ca animal depinde de cum se comportă în această viață. De ce am părtășie despre aceste lucruri? Pentru că zicalei: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor” este anexată o altă frază, „fii indulgent oriunde este posibil”. Dumnezeu nu are astfel de moduri de a vorbi sau de a acționa care să constituie o încercare neprincipială de a calma lucrurile. Acțiunile lui Dumnezeu sunt dezvăluite în felul în care El tratează, de la început până la sfârșit, orice ființă creată, ceea ce le permite oamenilor să vadă clar că Dumnezeu este Cel care deține suveranitatea asupra destinului oamenilor, orchestrându-l și rânduindu-l și apoi pedepsind răul și răsplătind binele conform comportamentului unei persoane, aplicând pedeapsa acolo unde se

impune. Conform celor stipulate de Dumnezeu, o persoană ar trebui să fie pedepsită oricât de mulți ani și pentru oricâte reîncarnări, în funcție de câte rele a săvârșit, iar tărâmul spiritual pune în aplicare acest lucru conform regulilor stabilite, fără nici cea mai mică abatere. Nimeni nu poate schimba acest lucru, iar cine o face încalcă regulile cerești rânduite de Dumnezeu și va fi pedepsit fără excepție. În ochii lui Dumnezeu, aceste reguli cerești nu pot fi încălcate. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că orice persoană, indiferent ce rău a făcut sau ce reguli și reglementări cerești a încălcat, va fi tratată, în cele din urmă, fără compromisuri. Spre deosebire de legile lumii – unde există sentințe cu suspendare, sau cineva poate mijloci, sau judecătorul își poate urma înclinațiile și-și poate manifesta bunătatea, fiind indulgent oriunde este posibil, astfel încât persoana să nu fie condamnată pentru crimă și să nu fie pedepsită ca atare – pe tărâmul spiritual, nu așa funcționează lucrurile. Dumnezeu va trata viețile trecute și prezente ale fiecărei ființe create în strictă conformitate cu legile pe care El le-a stabilit, și anume cu regulile Cerului. Nu contează cât de grave sau de neînsemnate sunt fărădelegile unei persoane sau cât de mari sau insignifiante sunt faptele sale bune, nici de câtă vreme a comis fărădelegi sau a făcut fapte bune sau cât de mult a trecut de când le-a săvârșit. Nimic din toate acestea nu schimbă felul în care Domnul creației îi tratează pe oamenii pe care i-a creat. Adică, regulile cerești făcute de Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Acesta este principiul din spatele acțiunilor lui Dumnezeu și modul în care El face lucrurile. De când au apărut ființele umane și Dumnezeu a început să lucreze printre ele, decretele administrative stabilite de El, adică regulile Cerului, nu s-au schimbat. Prin urmare, Dumnezeu va avea în cele din urmă modalități de a trata fărădelegile omenirii, faptele bune și tot felul de fapte rele. Toate ființele create trebuie să plătească prețul cuvenit pentru acțiunile și comportamentul lor. Totuși, fiecare ființă creată

este pedepsită de Dumnezeu din cauza răzvrătirii sale împotriva Lui, a faptelor rele pe care le-a făcut și a fărădelegilor pe care le-a lăsat în urmă, mai degrabă decât din cauză că Dumnezeu a devenit plin de ură față de oameni. Dumnezeu nu este un membru al rasei umane. Dumnezeu este Dumnezeu, Domnul creației. Toate ființele create sunt pedepsite nu pentru că Domnul creației îi urăște pe oameni, ci pentru că au încălcat regulile, regulamentele, legile și poruncile cerești stabilite de Dumnezeu, iar acest fapt nu poate fi schimbat de nimeni. Din acest punct de vedere, în ochii lui Dumnezeu nu există niciodată așa ceva precum „a fi indulgent oriunde este posibil”. S-ar putea să nu înțelegeți pe deplin ceea ce spun, dar, în orice caz, scopul final este să vă informez că Dumnezeu nu are ură, ci doar regulile Cerului, decretele administrative, legile, firea, mânia și măreția Sa, care nu tolerează nicio ofensă. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu nu există așa ceva precum „a fi indulgent oriunde este posibil”. Nu ar trebui să-L evaluați pe Dumnezeu după cerința de a fi indulgent oriunde este posibil și nici să-L examinați atent conform acestei cerințe. Ce înseamnă „să-L examinați atent pe Dumnezeu”? Înseamnă că uneori, când Dumnezeu le arată oamenilor milă și toleranță, unii vor spune: „Uite, Dumnezeu este bun, Dumnezeu îi iubește pe oameni, este indulgent oriunde este posibil; este cu adevărat tolerant cu ființele umane, are cea mai largă minte, este mult mai largă decât mintea ființelor umane și chiar decât cea a prim-miniștrilor!” Este corect să spui asta? (Nu.) Dacă Îl lauzi pe Dumnezeu în acest fel, se cuvine să spui așa ceva? (Nu, nu se cuvine.) Acest mod de a vorbi este greșit și nu poate fi aplicat lui Dumnezeu. Oamenii se străduiesc să fie indulgenți oriunde e posibil pentru a-și arăta generozitatea și îngăduința și pentru a arăta că sunt persoane tolerante și mărinimoase, cu o virtute nobilă. Cât despre Dumnezeu, în esența Lui se regăsesc mila și toleranța. Mila și toleranța sunt esența lui Dumnezeu. Însă esența Lui nu este aceeași cu mărinimia și

toleranța de care dau dovadă ființele umane care sunt indulgente oriunde este posibil. Aceste două lucruri sunt diferite. Fiind indulgenți oriunde este posibil, scopul oamenilor este de a-i determina pe ceilalți să spună lucruri frumoase despre ei, că dau dovadă de generozitate și au har și că sunt persoane bune. În plus, fac asta și din cauza presiunilor sociale, pentru supraviețuire. Oamenii dau dovadă de puțină generozitate și de oarecare vederi largi față de ceilalți doar ca să atingă un scop, nu pentru a adera la criteriile conștiinței sau pentru a le respecta, ci pentru a-i determina pe semenii lor să îi admire și să li se închine sau pentru că asta face parte din vreun motiv ascuns sau din vreo înșelăciune. În acțiunile lor nu există puritate. Așadar, face Dumnezeu lucruri precum să fie indulgent oriunde este posibil? Dumnezeu nu face asemenea lucruri. Unii oameni spun: „Oare Dumnezeu nu dă dovadă de indulgență față de oameni? Așadar, când face asta, nu este El indulgent oriunde este posibil?” Nu, există o diferență aici pe care oamenii ar trebui să o înțeleagă. Ce ar trebui să înțeleagă ei? Ar trebui să înțeleagă că, atunci când oamenii aplică zicala „fii indulgent oriunde este posibil”, o fac fără principii. O fac întrucât cedează presiunilor sociale și opiniei publice și pentru a pretinde că sunt oameni buni. Cu aceste scopuri impure și purtând o mască a ipocriziei pentru a se etala ca oameni buni, ei fac asta fără tragere de inimă. Sau poate că sunt constrânși de circumstanțe și vor să se răzbune, dar nu pot, iar în această situație în care nu au altă opțiune, respectă cu reticență această dogmă. E ceva ce nu provine din manifestarea esenței lor lăuntrice. Oamenii care pot face asta nu sunt cu adevărat buni sau persoane care iubesc realmente lucrurile pozitive. Așadar, care este diferența dintre Dumnezeu care este tolerant și milostiv cu oamenii și oamenii care pun în practică zicala „fii indulgent oriunde este posibil”? Spuneți-Mi care sunt diferențele. (Faptele lui Dumnezeu sunt principiale. De exemplu, oamenii din Ninive au avut parte de toleranța lui

Dumnezeu după ce s-au căit cu adevărat. Din asta, putem vedea că acțiunile lui Dumnezeu sunt principiale și, de asemenea, că în esența Sa există milă și toleranță față de oameni.) Bine spus! Aici există două diferențe principale. Faptul pe care tocmai l-ați menționat acum este crucial, și anume că există principii pentru tot ceea ce face Dumnezeu. Există o limită clară și o sferă de aplicare pentru tot ceea ce face Dumnezeu, iar această limită și sferă sunt lucruri pe care oamenii le pot înțelege. Realitatea este că există anumite principii în tot ceea ce face Dumnezeu. De exemplu, Dumnezeu a dat dovadă de indulgență față de fărădelegile oamenilor din Ninive. Când ninivitenii au renunțat la răul făcut și s-au căit cu adevărat, Dumnezeu i-a iertat și a promis că nu va mai distruge orașul. Acesta a fost principiul din spatele acțiunilor lui Dumnezeu. Cum poate fi înțeles, aici, acest principiu? A fost limita de jos. Potrivit înțelegerii oamenilor și modului lor de a vorbi, se poate spune că aceasta a fost limita de jos a lui Dumnezeu. Atât timp cât oamenii din Ninive au renunțat la răul din mâinile lor, au încetat să trăiască în păcat și să se lepede de Dumnezeu cum au făcut-o cândva și au fost capabili să se căiască sincer în fața lui Dumnezeu, această căință adevărată a fost limita de jos pe care le-a dat-o Dumnezeu. Dacă puteau ajunge la adevărata căință, Dumnezeu avea să fie indulgent cu ei. Dacă, dimpotrivă, nu ar fi reușit să ajungă la adevărata căință, S-ar fi răzgândit Dumnezeu? S-ar fi schimbat decizia anterioară și planul lui Dumnezeu de a distruge acest oraș? (Nu.) Dumnezeu le-a dat două opțiuni: prima era să continue cu obiceiurile lor rele și să se confrunte cu distrugerea, caz în care întreg orașul avea să fie distrus; a doua era să renunțe la răul făcut, să se căiască sincer înaintea Lui în pânză de sac și cu cenușă în cap și să-și mărturisească păcatele din adâncul inimii lor, caz în care El avea să fie indulgent cu ei și, indiferent de răul comis înainte sau de cât de grave erau faptele lor rele, El avea să Se hotărască să nu distrugă orașul datorită căinței lor. Dumnezeu le-

a dat două opțiuni și, în loc să o aleagă pe prima, au ales-o pe a doua – să se căiască sincer înaintea lui Dumnezeu în pânză de sac și cu cenușă în cap. Care a fost rezultatul final? Au reușit să-L determine pe Dumnezeu să Se răzgândească, adică să-Și reconsidere, să-Și schimbe planurile, să le arate indulgență și să Se abțină de la a le distruge orașul. Nu acesta este principiul după care lucrează Dumnezeu? (Ba da.) Acesta este principiul după care lucrează Dumnezeu. În plus, există un alt punct crucial, și anume că există iubire și milă în esența lui Dumnezeu, dar, desigur, și intoleranță față de ofensele omului și mânie. În cazul distrugerii orașului Ninive, ambele aspecte ale esenței lui Dumnezeu au fost dezvăluite. Când Dumnezeu a văzut faptele rele ale acestor oameni, esența mâniei lui Dumnezeu s-a manifestat și a fost dezvăluită. Există un principiu pentru mânia lui Dumnezeu? (Da.) Simplu spus, acest principiu este acela că mânia lui Dumnezeu are o bază. Nu înseamnă a se enerva sau a se înfuria la întâmplare, cu atât mai puțin este un fel de sentiment. Mai degrabă, este o fire care apare și se dezvăluie în mod natural într-un anumit context. Mânia și măreția lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă. În limbajul omenesc, asta înseamnă că Dumnezeu S-a supărat și S-a înfuriat când a văzut faptele rele ale ninivitenilor. Mai exact, Dumnezeu era supărat pentru că are o latură care nu tolerează ofensele oamenilor; așadar, văzând faptele rele ale oamenilor și apariția și existența lucrurilor negative, Dumnezeu Își dezvăluie în mod natural mânia. Prin urmare, dacă mânia lui Dumnezeu ar fi dezvăluită, ar distruge El imediat orașul? (Nu.) Așa puteți vedea că există principii pentru ceea ce face Dumnezeu. Nu este adevărat că, odată ce Dumnezeu Se va supăra, va spune: „Am autoritate, te voi distruge! Indiferent de situația ta, nu îți voi da nicio șansă!” Nu e așa. Ce lucruri a făcut Dumnezeu? Dumnezeu a făcut mai multe lucruri. Cum ar trebui să le interpreteze oamenii? Toate lucrurile săvârșite de Dumnezeu se bazează pe

firea Sa. Nu s-au născut doar pe baza mâniei Sale. Adică, mânia lui Dumnezeu nu este impetuozitate. Nu este ca impetuozitatea oamenilor, care spun impulsiv: „Am puterea, te voi omorî, îți voi veni de hac" sau cum zice marele balaur roșu: „Dacă te prind, te voi distruge și te voi omorî în bătaie, fără consecințe." Acesta este felul în care fac lucrurile Satana și diavolii. Impetuozitatea vine de la Satana și de la diavoli. În mânia lui Dumnezeu nu există impetuozitate. În ce fel se manifestă lipsa Lui de impetuozitate? Când Dumnezeu a văzut cât de corupți erau ninivitenii, S-a mâniat și S-a înfuriat, dar, după ce S-a mâniat, nu i-a distrus fără să spună un cuvânt, din cauza existenței esenței mâniei Sale. În schimb, l-a trimis pe Iona să-i informeze pe oamenii din Ninive ce avea să facă în continuare, spunându-le ce avea de gând să facă și de ce, pentru ca ei să înțeleagă limpede și să le ofere o rază de speranță. Acest fapt spune omenirii că mânia lui Dumnezeu este dezvăluită din cauza apariției lucrurilor negative și rele, dar că mânia Sa este diferită de impetuozitatea și sentimentele umane. Unii oameni spun: „Mânia lui Dumnezeu este diferită de impetuozitatea și sentimentele umane. Este mânia lui Dumnezeu controlabilă?" Nu, „controlabilă" nu este cuvântul potrivit pentru a fi folosit aici, nu se cuvine să spui asta. Pentru a fi precis, mânia lui Dumnezeu e principială. În mânia Sa, Dumnezeu a făcut mai multe lucruri care demonstrează și mai mult că în acțiunile Sale există adevăruri și principii și, în același timp, informează omenirea că, pe lângă mânie, Dumnezeu are și milă și iubire. Când mila și iubirea lui Dumnezeu sunt investite în omenire, ce beneficii primește omenirea? Adică, dacă oamenii își mărturisesc păcatele și se căiesc așa cum au învățat de la Dumnezeu, ei pot câștiga de la El o șansă la viață și speranța și posibilitatea de a supraviețui. Asta înseamnă că oamenii pot trăi în continuare cu permisiunea lui Dumnezeu, cu condiția ca ei să se fi mărturisit și să se fi căit cu adevărat, și atunci vor putea primi făgăduința lui Dumnezeu. Nu

există principii în toată această serie de afirmații? Vezi, în spatele a tot și a oricărui fel de lucrare săvârșită de Dumnezeu, folosind limbajul uman, un raționament și meticulozitate sau folosind cuvintele lui Dumnezeu, există adevăruri și principii. Este diferit de modul omenirii de a face lucrurile și cu atât mai puțin este denaturat de impetuozitatea ei. Unii oameni spun: „Firea lui Dumnezeu este calmă și nu e impulsivă!" Așa stau lucrurile? Nu, nu se poate spune că firea lui Dumnezeu este calmă, liniștită și că nu e impulsivă – acesta este modul în care o evaluează și o descrie omenirea. Există adevăruri și principii pentru ceea ce face Dumnezeu. Indiferent ce face El, există o bază pentru acel lucru, iar această bază este adevărul și e firea lui Dumnezeu.

În relația cu oamenii din Ninive, Dumnezeu a făcut mai multe lucruri. Mai întâi, El l-a trimis pe Iona să le spună ninivitenilor: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!" (Iona 3:4). Înseamnă aceste patruzeci de zile mult timp? Înseamnă exact o lună și zece zile, ceea ce este un timp destul de lung, suficient ca oamenii să gândească și să reflecteze o vreme și să ajungă la adevărata căință. Dacă ar fi fost patru ore sau patru zile, nu ar fi fost timp suficient pentru a se căi, însă Dumnezeu le-a oferit patruzeci de zile, o perioadă foarte lungă și mai mult decât suficientă. Cât de mare poate fi un oraș? Iona a circulat prin oraș de la un capăt la altul și a informat pe toată lumea în doar câteva zile, astfel încât fiecare cetățean și fiecare gospodărie a primit mesajul. Acele patruzeci de zile au fost mai mult decât suficiente pentru a pregăti pânza de sac sau cenușa și pentru a face orice alte pregătiri necesare. Ce vezi din aceste lucruri? Dumnezeu le-a acordat oamenilor din Ninive suficient timp pentru a fi anunțați că El urma să le distrugă orașul și pentru a-i lăsa să se pregătească, să reflecteze și să se examineze. În limbajul uman, Dumnezeu a făcut tot ce putea și se cuvenea să facă. Acea perioadă de patruzeci de zile a fost de ajuns, în măsura în care

a oferit tuturor – de la rege și până la oamenii obișnuiți – suficient timp pentru a reflecta și a se pregăti. Pe de o parte, din asta se poate observa că ceea ce face Dumnezeu pentru oameni este să dea dovadă de toleranță, iar pe de altă parte, se poate vedea că lui Dumnezeu Îi pasă de oameni în inima Sa și are dragoste adevărată pentru ei. Mila și iubirea lui Dumnezeu există într-adevăr, fără nicio prefăcătorie, iar inima Lui este credincioasă, fără nicio prefăcătorie. Pentru a le da oamenilor ocazia să se căiască, El le-a acordat patruzeci de zile. Acele patruzeci de zile înglobau toleranța și iubirea lui Dumnezeu. Acele patruzeci de zile au fost suficient de lungi pentru a dovedi și a le permite pe deplin oamenilor să vadă că Dumnezeu are grijă și iubire autentică pentru ei și că mila și dragostea Sa există într-adevăr, fără nicio prefăcătorie. Unii vor zice: „Nu ai spus înainte că Dumnezeu nu iubește oamenii, că îi urăște? Nu contrazice asta ce tocmai ai spus?” Este o contradicție? (Nu, nu este.) Lui Dumnezeu Îi pasă de oameni în inima Sa, El are esența iubirii. Este acest lucru diferit de a spune că Dumnezeu îi iubește pe oameni? (Da.) Cum este diferit? Dumnezeu chiar iubește oamenii sau îi urăște? (Îi iubește.) Atunci, de ce Dumnezeu încă îi blestemă, mustră și judecă pe oameni? Dacă un lucru atât de important nu vă este clar, sigur l-ați înțeles greșit. Este aceasta o contradicție între tine și Dumnezeu? Dacă acesta e un lucru care nu-ți e clar, nu este probabil să apară o prăpastie între tine și Dumnezeu? Spune-Mi, dacă Dumnezeu îi iubește pe oameni, îi și urăște? Are iubirea lui Dumnezeu pentru oameni vreo influență asupra urii Sale față de ei? Are ura lui Dumnezeu față de oameni vreo influență asupra iubirii Lui pentru ei? (Nu, nu are.) Așadar, de ce iubește Dumnezeu oamenii? Dumnezeu S-a întrupat pentru a-i mântui pe oameni – nu este aceasta iubirea Sa cea mai mare? Ce jalnic este dacă nu știți asta! Dacă nici măcar nu știți de ce Dumnezeu iubește oamenii, atunci este ridicol. Spune-Mi, de unde vine iubirea unei mame pentru copilul ei?

(Din instinct.) Așa este. Iubirea maternă vine din instinct. Așadar, se bazează această iubire pe bunătatea sau răutatea copilului? (Nu, nu se bazează.) De exemplu, chiar dacă odrasla este foarte obraznică și uneori își scoate mama din minți, ea tot o iubește până la urmă. De ce? Acest fel în care își tratează copilul vine din instinctul pe care-l are în rolul ei de mamă. Datorită acestei iubiri materne instinctive pe care o are, iubirea ei pentru copil nu se bazează pe bunătatea sau răutatea lui. Unii oameni spun: „Din moment ce o mamă își iubește instinctiv copilul, de ce îl mai lovește? De ce îl mai urăște? De ce se mai enervează uneori și îl ceartă? Și de ce uneori se enervează atât de mult, încât nu vrea să mai aibă deloc de-a face cu el? Nu ai spus că o mamă are iubire și că își iubește copilul? Așadar, cum ar putea să fie atât de lipsită de inimă?” Este aceasta o contradicție? Nu, nu este. Modul în care o mamă își tratează copilul depinde de atitudinea copilului față de mamă și de comportamentul acestuia, dar indiferent cum își tratează copilul, chiar dacă îl lovește și îl urăște, acest lucru nu are nicio legătură cu existența iubirii ei materne. La fel, din ce vine iubirea lui Dumnezeu pentru oameni? (Dumnezeu are esența iubirii.) Așa este. În sfârșit, ați spus-o clar. Cheia aici este că Dumnezeu are esența iubirii. Motivul pentru care Dumnezeu îi iubește pe oameni și Îi pasă de ei este că, pe de o parte, El are esența iubirii. În această iubire există milă, bunătate, toleranță și răbdare. Desigur, există și manifestări ale neliniștii, iar uneori ale îngrijorării și tristeții, etc. Toate acestea sunt determinate de esența lui Dumnezeu. Asta înseamnă să privești lucrurile dintr-un punct de vedere subiectiv. Din punct de vedere obiectiv, ființele umane sunt create de Dumnezeu, așa cum un copil se naște din mama sa, iar mamei îi pasă în mod natural de el și între ei există legături de sânge indestructibile. Deși oamenii și Dumnezeu nu au aceste legături de sânge, așa cum spun oamenii, ființele umane sunt totuși create de Dumnezeu, iar Lui Îi pasă de ele și simte afecțiune pentru acestea.

Dumnezeu vrea ca ființele umane să fie bune și să meargă pe calea cea dreaptă, dar văzându-le corupte de Satana, mergând pe calea răului și suferind, El Se întristează și Se neliniștește. Acest lucru este normal, nu-i așa? Dumnezeu are aceste reacții, sentimente și manifestări, și toate apar datorită esenței lui Dumnezeu și sunt inseparabile de relația formată prin crearea omului de către El. Toate acestea sunt realități obiective. Unii oameni spun: „Din moment ce esența lui Dumnezeu are iubire, de ce îi mai urăște El pe oameni? Lui Dumnezeu nu-I pasă de ei? Cum de îi mai urăște?" Aici există o altă realitate obiectivă, și anume că firea oamenilor, esența lor și alte aspecte sunt incompatibile cu Dumnezeu și adevărul, astfel încât ceea ce manifestă și dezvăluie ei înaintea lui Dumnezeu Îl dezgustă și e detestabil pentru El. Odată cu trecerea timpului, firile corupte ale oamenilor devin din ce în ce mai grave, păcatele lor se tot agravează, iar ei sunt, de asemenea, extrem de intransigenți, ferm nepocăiți și nu acceptă nici cel mai mic grăunte de adevăr. Sunt cu totul potrivnici lui Dumnezeu și, prin urmare, ura Lui este stârnită. Așadar, de unde vine ura lui Dumnezeu? De ce apare? Apare pentru că firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă, iar dezgustul Său este stârnit de esența Sa. Dumnezeu nu suferă răul, detestă lucrurile negative și urăște forțele și lucrurile rele. Prin urmare, Dumnezeu detestă această rasă umană coruptă. Așadar, dragostea și ura pe care Dumnezeu le dezvăluie pentru ființele create sunt normale și determinate de esența Sa. Nu există absolut nicio contradicție. Unii întreabă: „Deci, de fapt, Dumnezeu îi iubește sau îi urăște pe oameni?" Cum ai răspunde la întrebarea asta? (Depinde de atitudinea oamenilor față de Dumnezeu sau dacă s-au căit cu adevărat.) Acest lucru este practic adevărat, dar nu chiar exact. De ce nu este exact? Credeți că Dumnezeu trebuie să-i iubească neapărat pe oameni? (Nu.) Cuvintele lui Dumnezeu către omenire și toată lucrarea pe care o săvârșește în oameni sunt manifestările naturale ale firii

și esenței Sale. Dumnezeu are principiile Sale, El nu trebuie neapărat să-i iubească pe oameni, dar nici să-i urască. Ceea ce le cere oamenilor este să urmărească adevărul, să-I urmeze calea și să se comporte și să acționeze conform cuvintelor Sale. Dumnezeu nu trebuie neapărat să-i iubească pe oameni, dar nici să-i urască. Acesta este un fapt, iar oamenii trebuie să-l înțeleagă. Ați spus chiar acum că Dumnezeu iubește sau urăște oamenii în funcție de comportamentul lor. De ce este inexact să spuneți asta? Dumnezeu nu trebuie neapărat să te iubească și nici nu trebuie să te urască în mod absolut. Dumnezeu poate chiar să te ignore. Fie că urmărești adevărul și te porți și acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, fie că nu accepți adevărul și chiar te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te împotrivești, în cele din urmă, El va răsplăti fiecare persoană în funcție de faptele sale. Cei care fac bine vor fi răsplătiți, în timp ce aceia care fac rău vor fi pedepsiți. Asta se numește tratarea chestiunilor în mod corect și echitabil. Adică, în calitate de ființă creată, nu ai niciun motiv să-I ceri lui Dumnezeu cum să te trateze. Când Îl tratezi pe Dumnezeu și adevărul cu dor și urmărești adevărul, te gândești că El sigur te iubește, dar dacă Dumnezeu te ignoră și nu te iubește, simți că El nu este Dumnezeu. Sau, atunci când te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, ești sigur că te urăște și te pedepsește, dar dacă te ignoră, simți că El nu este Dumnezeu. Este corect să gândești așa? (Nu, nu este corect.) Relațiile dintre oameni, cum ar fi relația dintre părinți și copiii lor, pot fi evaluate în acest fel – adică dragostea sau ura părinților față de copiii lor se bazează uneori pe comportamentul copiilor – dar relația dintre ființele umane și Dumnezeu nu poate fi evaluată astfel. Relația dintre ființele umane și Dumnezeu este aceea dintre ființa creată și Creator, și nu există nicio legătură de sânge. Este doar o relație între ființă creată și Creator. Prin urmare, ființele umane nu-I pot cere lui Dumnezeu să le iubească sau să-Și declare poziția față de

ele. Acestea nu sunt cerințe rezonabile. Acest tip de opinie este greșit și incorect; oamenii nu pot să aibă astfel de cerințe. Așadar, analizând acum lucrurile, oare înțeleg oamenii, de fapt, iubirea lui Dumnezeu într-un mod exact? Înțelegerea lor anterioară era inexactă, nu-i așa? (Da, așa este.) Iubirea sau ura lui Dumnezeu față de oameni e principială. Dacă purtarea sau ceea ce urmăresc oamenii este în acord cu adevărul și pe placul lui Dumnezeu, atunci El aprobă acest lucru. Totuși, oamenii au esențe corupte, pot dezvălui firi corupte și pot urmări idealuri și dorințe pe care le consideră corecte sau care le plac. Asta este ceva ce Dumnezeu urăște și nu aprobă, dar, contrar gândirii oamenilor – și anume că Dumnezeu îi va răsplăti ori de câte ori îi aprobă sau îi va disciplina și pedepsi ori de câte ori nu-i aprobă – nu așa stau lucrurile. Acțiunile lui Dumnezeu sunt principiale. Asta vorbește despre esența lui Dumnezeu și oamenii trebuie să o înțeleagă în acest mod.

Am adresat acum o întrebare și am avut părtășie despre principiile acțiunilor lui Dumnezeu și esența Sa. Care a fost întrebarea pe care tocmai am pus-o? (Dumnezeu tocmai a întrebat despre diferența dintre toleranța și mila Sa față de oameni și practica umană de a fi indulgent oriunde este posibil. După aceea, ai avut părtășie despre faptul că Dumnezeu nu acționează în conformitate cu această filosofie pentru interacțiuni lumești. În principal, Dumnezeu tratează fărădelegile oamenilor pe baza a două aspecte: pe de o parte, există principii pentru ceea ce face Dumnezeu, iar pe de altă parte, în esența Sa există atât milă, cât și mânie.) Acesta este, într-adevăr, modul corect de a înțelege chestiunea. Principiile lui Dumnezeu pentru a face lucrurile în acest fel se bazează pe esența și firea Sa și nu au nicio legătură cu faptul de a fi indulgent oriunde este posibil, aceasta fiind o filosofie pentru interacțiuni lumești pe care o respectă omenirea. Acțiunile oamenilor se bazează pe filosofii satanice și sunt guvernate de firi satanice.

Acțiunile lui Dumnezeu reprezintă manifestarea firii și esenței Sale. În esența lui Dumnezeu, există iubire, milă și, desigur, ură. Așadar, înțelegeți acum care este atitudinea lui Dumnezeu față de faptele rele ale oamenilor și diversele lor forme de răzvrătire și trădare? Care este baza atitudinii lui Dumnezeu? Este produsă de esența Sa? (Da.) În esența lui Dumnezeu există milă, iubire și mânie. Esența lui Dumnezeu este dreptatea și din această esență provin principiile acțiunilor Sale. Așadar, care sunt, exact, principiile acțiunilor lui Dumnezeu? Dăruiește milă din belșug și Își varsă profund mânia. Acest lucru nu are absolut nicio legătură cu a fi indulgent oriunde este posibil, lucru care se practică în rândul ființelor umane și pare a fi o dogmă foarte nobilă, dar, în ochii lui Dumnezeu nu merită menționată. În calitate de credincios, pe de o parte, nu poți judeca esența lui Dumnezeu, faptele și principiile acțiunilor Sale pe baza acestei dogme. În plus, din propria perspectivă, oamenii nu ar trebui să respecte această filosofie pentru interacțiuni lumești; ar trebui să aibă un principiu pentru modul în care fac alegeri atunci când li se întâmplă ceva și cum să facă față situației. Care este acest principiu? Oamenii nu au esența lui Dumnezeu și, desigur, nu pot face totul cu principii clare, așa cum o face Dumnezeu, sau nu pot să aibă o poziție înaltă, să ofere oportunități și să fie indulgenți cu toți. Oamenii nu pot face asta. Așadar, ce ar trebui să faci atunci când întâlnești lucruri care te tulbură, te rănesc sau îți insultă demnitatea, caracterul sau chiar îți rănesc inima și sufletul? Dacă respecți zicala despre conduita morală, „fii indulgent oriunde este posibil”, atunci încerci să facilitezi lucrurile fără să ții cont de principii și să le faci oamenilor pe plac și simți că nu este ușor să te descurci în această lume, că nu poți să-ți faci dușmani și trebuie să încerci să jignești oamenii mai puțin sau deloc și să fii indulgent oriunde este posibil, să stai deoparte cu fiecare ocazie, să alegi calea de mijloc, să nu te pui în nicio situație periculoasă și să înveți să te protejezi. Nu este aceasta o

filosofie pentru interacțiuni lumești? (Ba da.) Aceasta este o filosofie pentru interacțiuni lumești, mai degrabă decât un principiu pe care omenirea îl învață de la Dumnezeu. Așadar, care este principiul pe care-l învață oamenii de la Dumnezeu? Cum este definită urmărirea adevărului? Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Dacă s-ar întâmpla ceva care ți-ar stârni ura, cum ai vedea asta? Pe ce bază ai privi acest lucru? (Pe baza cuvintelor lui Dumnezeu.) Așa este. Dacă nu știi cum să privești aceste lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci poți doar să fii indulgent oriunde este posibil, să-ți înăbuși indignarea, să faci concesii și să aștepți în timp ce cauți oportunități de a riposta – aceasta este calea pe care ai lua-o. Dacă vrei să urmărești adevărul, trebuie să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, întrebându-te: „De ce mă tratează așa această persoană? Cum de mi se poate întâmpla asta? De ce poate exista un astfel de rezultat?” Astfel de lucruri ar trebui privite conform cuvintelor lui Dumnezeu. Primul lucru pe care să-l faci este să poți accepta această chestiune de la Dumnezeu și să accepți în mod activ că vine de la Dumnezeu și că este ceva util și benefic pentru tine. Pentru a accepta această chestiune de la El, trebuie mai întâi să o consideri ca fiind orchestrată și guvernată de Dumnezeu. Tot ce se întâmplă sub soare, tot ceea ce poți să simți, să vezi, să auzi, totul se întâmplă cu permisiunea lui Dumnezeu. După ce accepți această chestiune de la Dumnezeu, evalueaz-o după cuvintele Sale și află ce fel de persoană este cea care a făcut acest lucru și care este esența acestei probleme, indiferent dacă ceea ce a spus sau a făcut te-a rănit, dacă sentimentele tale au primit o lovitură sau dacă ți-a fost călcat în picioare caracterul. Cercetează mai întâi dacă persoana respectivă este una rea sau una coruptă obișnuită, deslușind-o mai întâi conform cuvintelor lui Dumnezeu și apoi discernând și tratând această

chestiune conform cuvintelor Sale. Nu sunt aceștia pașii potriviți de urmat? (Ba da.) Mai întâi, acceptă această chestiune de la Dumnezeu și privește oamenii implicați în ea conform cuvintelor Sale, pentru a stabili dacă sunt frați și surori de rând, oameni răi, antihriști, neîncrezători, duhuri rele, demoni spurcați sau spioni de-ai marelui balaur roșu și dacă ceea ce au făcut a reprezentat o manifestare generală a corupției sau o faptă rea intenționat menită să tulbure și să perturbe. Toate acestea ar trebui stabilite prin comparația cu ale lui Dumnezeu cuvinte. A compara lucrurile după cuvintele lui Dumnezeu este cea mai exactă și obiectivă modalitate. Oamenii ar trebui să fie diferențiați și chestiunile tratate conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ar trebui să meditezi: „Acest incident mi-a rănit foarte mult sentimentele și a lăsat o umbră asupra mea. Dar ce a făcut întâmplarea acestui incident pentru a mă edifica pentru intrarea mea în viață? Care este intenția lui Dumnezeu?” Acest lucru te conduce la esențialul problemei, de care ar trebui să-ți dai seama și pe care ar trebui să-l înțelegi – asta înseamnă să urmezi calea cea dreaptă. Trebuie să cauți intenția lui Dumnezeu, gândindu-te: „Acest incident mi-a traumatizat inima și sufletul. Simt suferință și durere, dar nu pot fi negativ și plin de reproșuri. Cel mai important lucru este să discern, să diferențiez și să decid dacă acest incident este, de fapt, benefic sau nu pentru mine, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă vine din disciplinarea lui Dumnezeu și este benefic pentru pătrunderea mea în viață și înțelegerea mea de sine, atunci ar trebui să-l accept și să mă supun acestui lucru; dacă este o ispită de la Satana, atunci ar trebui să mă rog lui Dumnezeu și să îl tratez cu înțelepciune.” Este o pătrundere pozitivă să cauți și să gândești astfel? Înseamnă asta să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu? (Da.) În continuare, indiferent de chestiunea cu care ai de-a face sau ce probleme apar în relațiile tale cu oamenii, ar trebui să cauți cuvintele relevante ale lui Dumnezeu pentru a le

rezolva. Care este scopul acestei întregi serii de acțiuni? Scopul este să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât perspectiva și punctul tău de vedere despre oameni și lucruri să fie complet diferite. Scopul nu este să câștigi o reputație bună și să salvezi aparențele pentru a fi foarte apreciat sau să aduci armonie în țară și societate și, prin aceasta, să mulțumești clasa conducătoare, ci să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu și adevăr, astfel încât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să-L slăvești pe Creator. Doar practicând în acest fel poți fi pe deplin în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este nevoie să respecți zicalele despre conduita morală din cultura tradițională. Nu trebuie să te gândești: „Când o astfel de problemă se abate asupra mea, nu ar trebui să pun în practică zicala: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil»? Dacă nu pot face asta, ce va crede opinia publică despre mine?” Nu e nevoie să folosești aceste dogme morale pentru a te înfrâna și controla. În schimb, ar trebui să adopți perspectiva cuiva care urmărește adevărul și să tratezi oamenii și lucrurile în conformitate cu modul în care Dumnezeu îți spune să urmărești adevărul. Nu este acesta un mod de existență cu totul nou? Nu este aceasta o viziune asupra vieții și o țintă cu totul nouă? (Ba da.) Când adopți acest mod de a privi oamenii și lucrurile, nu e nevoie să-ți spui în mod deliberat: „Trebuie să fac asta sau asta dacă vreau să fiu mărinimos și să câștig o poziție printre oameni”, nu trebuie să fii atât de dur cu tine însuți, nu trebuie să trăiești contrar propriei voințe, iar umanitatea ta nu trebuie să fie atât de deformată. În schimb, vei accepta aceste medii, persoane, chestiuni și lucruri care vin de la Dumnezeu în mod natural și de bunăvoie. Nu numai asta, dar poți și să obții câștiguri neprevăzute din ele. Având de-a face cu astfel de lucruri care îți stârnesc ura, vei fi învățat să discerni oamenii așa cum sunt cu adevărat, conform cuvintelor lui Dumnezeu, și să discerni și să tratezi astfel de lucruri conform

cuvintelor Sale. După ce ai trecut printr-o perioadă de experiență, de încercări și de luptă, vei fi găsit adevărurile-principii pentru a trata astfel de lucruri și vei fi învățat ce fel de adevăruri-principii să folosești atunci când ai de-a face cu astfel de oameni, chestiuni și lucruri. Nu înseamnă asta să urmezi calea cea dreaptă? În acest fel, umanitatea ta se va fi îmbunătățit pentru că mergi pe calea urmăririi adevărului, adică nu mai trăiești pur și simplu după conștiința și rațiunea ta umană, iar atunci când se întâmplă lucruri, nu le privești doar cu gândirea și punctele de vedere bazate pe conștiință și rațiune, ci mai degrabă, pentru că ai citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și ai experimentat efectiv lucrarea Sa, ai înțeles unele adevăruri și ai dobândit o oarecare înțelegere reală a lui Dumnezeu – Creatorul. Aceasta este cu siguranță o recoltă bogată, din care vei fi dobândit atât adevărul, cât și viața. Pe baza conștiinței și a rațiunii tale, vei fi învățat să folosești cuvintele lui Dumnezeu și adevărul pentru a înfrunta și rezolva toate problemele pe care le întâlnești și, treptat, vei ajunge să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu. Cum sunt astfel de ființe umane? Sunt ele în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu? Astfel de ființe umane sunt din ce în ce mai aproape de a deveni ființele create calificate cerute de Dumnezeu și, făcând acest lucru, sunt treptat capabile să obțină rezultatele așteptate ale lucrării de mântuire săvârșite de Dumnezeu. Când oamenii pot să accepte adevărul și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu, e foarte ușor să trăiască așa, fără nici cea mai mică suferință. Însă în cazul celor care au primit o educație culturală tradițională, tot ceea ce fac este contrar voinței lor, atât de ipocrit, iar lucrurile dezvăluite de umanitatea lor sunt atât de deformate și anormale. De ce? Pentru că ei nu spun ceea ce gândesc. Buzele lor spun: „Fii indulgent oriunde este posibil”, dar inima lor zice: „Nu am terminat cu tine. Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune” – nu este asta contrar voinței lor? (Ba da.) Ce înseamnă

„deformat”? Înseamnă că, în exterior, nu vorbesc decât despre bunăvoință și moralitate, dar, pe la spatele altora, fac tot felul de lucruri rele, de exemplu, sunt desfrânați și jefuiesc. Toată această discuție exterioară despre bunăvoință și moralitate este doar o mască, iar inima lor este plină de tot felul de rele, de tot felul de idei și puncte de vedere odioase; acest lucru este neasemuit de murdar, extrem de disprețuitor, josnic și rușinos. Asta înseamnă distorsionat. În limbajul modern, deformarea se numește pervertire. Toți sunt foarte pervertiți, dar, totuși, pretind că sunt extrem de decenți, sofisticați, manierați și onorabili în fața altora. Chiar nu au nicio rușine, sunt atât de răi! Calea pe care le-a indicat-o Dumnezeu oamenilor nu este aceea de a te face să trăiești așa, ci de a-ți permite să urmezi principiile corecte și calea de practică indicată oamenilor de Dumnezeu în orice faci, fie înaintea Sa, fie a altor oameni. Chiar dacă întâmpini lucruri care dăunează intereselor tale sau care nu sunt pe placul tău sau care chiar au un impact asupra ta toată viața, trebuie să ai principii în tratarea acestor probleme. De exemplu, trebuie să-i tratezi pe frații și surorile adevărate cu dragoste și să înveți să fii tolerant față de ei, să-i ajuți și să-i sprijini. Așadar, ce ar trebui să faci cu dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii, oamenii răi și neîncrezătorii, sau cu agenții și spionii care se infiltrează în biserică? Ar trebui să-i respingi odată pentru totdeauna. Procesul este unul de identificare și expunere, de simțire a urii și, în final, de respingere. Casa lui Dumnezeu are decrete administrative și regulamente. Când vine vorba de antihriști, oameni răi, neîncrezători și cei care sunt de-o teapă cu diavolii, Satana și duhurile rele, ei nu sunt dispuși să muncească, așa că îndepărtează-i pentru totdeauna din casa lui Dumnezeu. Atunci, cum ar trebui să-i trateze aleșii lui Dumnezeu? (Respingându-i.) Aveți dreptate, ar trebui să îi respingeți, să-i respingeți pentru totdeauna. Unii spun: „Respingerea este doar un cuvânt. Presupunând că, teoretic, îi respingi, cum

ai putea face asta în viața reală?" Este în regulă să fii ireconciliabil împotriva lor? Nu este nevoie să te obosești în acest mod inutil. Nu trebuie să fii ireconciliabil împotriva lor, nu trebuie să te lupți cu ei până la moarte și nu trebuie să-i blestemi pe la spate. Nu trebuie să faci niciunul dintre aceste lucruri. Doar disociază-te de ei adânc în inima ta și nu interacționa cu ei în circumstanțe normale. În circumstanțe speciale și când nu ai nicio alternativă, poți să le vorbești normal, dar apoi să te ferești de ei cu prima ocazie și să nu te implici în niciuna dintre treburile lor. Înseamnă să-i respingi din adâncul inimii tale, să nu-i tratezi ca pe frați și surori sau ca pe membri ai familiei lui Dumnezeu și să nu-i tratezi ca pe credincioși. În cazul celor care Îl urăsc pe Dumnezeu și adevărul, care tulbură și perturbă în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu sau care încearcă să-I distrugă lucrarea, nu trebuie doar să te rogi lui Dumnezeu să-i blesteme, ci și să-i lege și să-i înfrâneze pentru totdeauna și să-i respingă odată pentru totdeauna. E în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu să faci acest lucru? Este pe deplin în acord cu intențiile Sale. Ca să tratezi acești oameni, este necesar să iei atitudine și să ai principii. Ce înseamnă să iei atitudine și să ai principii? Înseamnă să le vezi clar esența, să nu-i privești niciodată ca pe credincioși și categoric să nu-i privești ca pe frați sau surori. Ei sunt diavoli, sunt satane. Nu este vorba despre a-i ierta sau nu, ci despre a te disocia de ei și a-i respinge odată pentru totdeauna. Acest lucru este pe deplin justificat și în conformitate cu adevărul. Unii oameni spun: „Nu este foarte nemilos ca oamenii care cred în Dumnezeu să facă astfel de lucruri?" (Nu.) Asta înseamnă să iei atitudine și să ai principii. Facem orice ne spune Dumnezeu să facem. Suntem indulgenți cu oricine ne spune Dumnezeu să fim indulgenți și disprețuim orice ne spune Dumnezeu să disprețuim. În Epoca Legii, cei care au încălcat legile și poruncile au fost uciși cu pietre de aleșii lui Dumnezeu, dar astăzi, în Epoca Împărăției, Dumnezeu are decrete

administrative și El îi îndepărtează și-i exclude doar pe oamenii care sunt de-o teapă cu diavolii și Satana. Aleșii lui Dumnezeu trebuie să pună în practică și să asculte de cuvintele Sale și decretele administrative pe care le dă El, fără să le încalce, fără să fie constrânși sau influențați de noțiuni umane și fără să se teamă de a fi judecați și condamnați de oamenii religioși. Să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu este ceva absolut firesc și justificat. În orice moment, să credeți că doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și că ale omului nu sunt, oricât de frumos ar suna. Oamenii trebuie să aibă această convingere. Ei ar trebui să aibă această credință în Dumnezeu și, de asemenea, această atitudine de supunere. Este o chestiune de atitudine.

Am spus mai mult sau mai puțin despre zicala: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil" privind conduita morală și despre principiile acțiunilor lui Dumnezeu. Când vine vorba de chestiuni precum acelea care îi rănesc pe oameni, înțelegeți acum principiul conform căruia să vă ocupați de ele, învățat de oameni de la Dumnezeu? (Da.) Este acela că Dumnezeu nu le permite oamenilor să fie impetuoși când se ocupă de chestiunile care li se întâmplă, cu atât mai puțin să apeleze la codurile morale umane pentru a se ocupa de orice problemă. Care este principiul despre care le spune Dumnezeu oamenilor? Ce principiu ar trebui să urmeze ei? (Să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Așa este, să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. Orice s-ar întâmpla, trebuie tratat conform cuvintelor lui Dumnezeu, deoarece în toate chestiunile și lucrurile există o cauză fundamentală în spatele a tot ce se întâmplă, precum și în spatele oricărei persoane sau chestiuni care se ivește, toate acestea fiind rânduite de Dumnezeu și supuse suveranității Sale. Tot ceea ce se întâmplă poate avea

un rezultat final pozitiv sau negativ, iar diferența dintre ele depinde de ceea ce urmăresc oamenii și de calea pe care merg. Dacă alegi să tratezi lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci rezultatul final va fi pozitiv; dacă alegi să le tratezi după metodele trupești și ale impetuozității, precum și după toate diferitele zicale, idei și opinii care vin de la oameni, atunci rezultatul final va fi cu siguranță cel al impetuozității și negativității. Dacă acele lucruri ce țin de impetuozitate și negativitate implică lezarea demnității, trupului, sufletului, intereselor oamenilor și așa mai departe, în cele din urmă, vor lăsa asupra lor doar ură și o umbră de care ei nu vor putea scăpa niciodată. Doar urmând cuvintele lui Dumnezeu este posibil să găsești cauzele diferitelor persoane, chestiuni și lucruri pe care le întâlnești și doar urmând cuvintele Sale este posibil să vezi clar esența unor astfel de oameni, chestiuni și lucruri. Desigur, doar urmând cuvintele lui Dumnezeu pot oamenii să gestioneze și să rezolve corect problemele legate de diferitele persoane, chestiuni și lucruri pe care le întâlnesc în realitate. În cele din urmă, acest lucru le va permite să tragă foloase de pe urma tuturor mediilor pe care le creează Dumnezeu, viața lor va crește treptat, firile lor corupte se vor schimba și, în același timp, vor găsi în ele direcția corectă în viață, perspectiva corectă asupra vieții, modul corect de existență și obiectivul și calea corectă de urmărit. Practic, ne-am încheiat părtășia asupra zicalei despre conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Această zicală este oarecum superficială, dar atunci când este disecată conform adevărului, esența ei nu este atât de simplă. Cât despre ce ar trebui să facă oamenii în acest sens și cum să gestioneze asemenea situații, este și mai puțin simplu. Acest lucru are legătură cu abilitatea lor de a căuta și urmări adevărul și, desigur, e și mai mult legat de schimbarea firii oamenilor și de mântuirea lor. Prin urmare, indiferent dacă aceste probleme sunt simple sau complexe,

superficiale sau profunde, ar trebui tratate corect și serios. Nimic din ceea ce are legătură cu schimbările din firea oamenilor sau care implică mântuirea acestora nu este o chestiune banală; totul este decisiv și important. Sper că, de acum înainte, în viața voastră de zi cu zi, veți scoate din propriile gânduri și din conștiința voastră toate diversele zicale și opinii despre moralitate din cultura tradițională și le veți diseca și le veți discerne așa cum sunt cu adevărat, conform cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât să puteți să le înțelegeți și să le rezolvați treptat, să adoptați o direcție și o țintă cu totul nouă în viață și să vă schimbați în totalitate modul de existență. Bine, haideți să încheiem aici părtășia de astăzi. La revedere!

23 aprilie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (10)

La ultima noastră întâlnire, am avut părtășie și am disecat zicala privind conduita morală: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”, și am analizat-o. Înțelegeți acum cu adevărat diversele zicale despre conduita morală din cultura tradițională? Cum diferă de adevăr aceste zicale despre conduita morală? Puteți să confirmați acum că aceste zicale despre conduita morală nu sunt, esențialmente, adevărul și că în mod sigur nu-i pot lua locul? (Da.) Ce arată faptul că poți confirma acest lucru? (Că am o oarecare capacitate de a discerne aceste zicale din cultura tradițională așa cum sunt cu adevărat. În trecut, nu mi-am dat seama că aveam aceste lucruri în inima mea. Abia după aceste câteva părtășii și disecții făcute de Dumnezeu am ajuns să-mi dau seama că am fost sub influența acestor lucruri de la bun început și că întotdeauna am privit oamenii și lucrurile bazându-mă pe cultura tradițională. Văd, de asemenea, că aceste zicale din cultura tradițională chiar sunt în contradicție cu adevărul și că toate sunt lucruri care-i corup pe oameni.) După ce vi se confirmă asta, în primul rând, aveți un anumit discernământ privind aceste lucruri culturale tradiționale. Nu numai că aveți cunoștințe perceptuale, dar puteți și să discerneți esența acestor lucruri dintr-o perspectivă teoretică. În al doilea rând, nu mai sunteți afectați de lucrurile din cultura tradițională și puteți să eliminați din inima și mintea voastră efectele, constrângerea și robia acestor lucruri. Mai ales când vedeți diverse lucruri sau vă confruntați cu diferite probleme, nu mai sunteți influențați și constrânși de aceste idei și opinii. În general, prin părtășie, ați câștigat un anumit discernământ cu privire la aceste idei și opinii ale culturii tradiționale. Acesta este rezultatul obținut din înțelegerea adevărului. Aceste lucruri din cultura tradițională sunt zicale deșarte, care sună bine,

pline de filosofii satanice, în special cele despre conduita morală: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” și „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”. Ele îi influențează, îi constrâng și-i înrobesc în mod constant pe oameni prin gândurile lor și nu joacă un rol proactiv și pozitiv în conduita lor morală. Deși acum aveți un pic de discernământ, este dificil să eradicați complet influența acestor lucruri din adâncul inimii voastre. Trebuie să vă dotați cu adevărul și să experimentați conform cuvintelor lui Dumnezeu pentru o perioadă. Numai atunci puteți vedea clar, odată pentru totdeauna, cât de profund dăunătoare, greșite și ridicole sunt aceste lucruri ipocrite și numai atunci problema poate fi rezolvată din față. Dacă ați vrea să renunțați la aceste gânduri și idei greșite și să vă eliberați de influența, constrângerea și robia lor doar prin înțelegerea unor doctrine, acest lucru ar fi foarte greu de realizat. Acum că sunteți oarecum capabili să discerneți aceste zicale despre conduita morală așa cum sunt cu adevărat, cel puțin aveți o oarecare înțelegere și ați făcut un anumit progres în gândirea voastră. Restul depinde de modul în care caută omul adevărul, de cum privește oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu și de felul în care va experimenta în viitor.

După aceste părtășii și disecții ale acestor zicale despre conduita morală din cultura tradițională, puteți să vedeți clar esența acestor zicale? Dacă într-adevăr puteți vedea clar, atunci puteți stabili că aceste zicale din cultura tradițională nu sunt și nici nu pot reprezenta adevărul. Acest lucru este sigur și majoritatea oamenilor l-au confirmat deja în inimile lor, prin părtășie. Așadar, cum ar trebui să înțelegem esența tuturor diferitelor zicale despre conduita morală? Dacă nu abordăm această problemă conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, atunci nu există nicio modalitate să

o discernem și să o înțelegem. Indiferent cât de nobile și de pozitive ar fi, în scris, aceste zicale despre conduita morală din cultura tradițională, chiar sunt ele criterii pentru acțiunile și comportamentul oamenilor sau principii comportamentale? (Nu sunt.) Nu sunt principii sau criterii comportamentale. Așadar, ce sunt ele, mai exact? Disecând esența fiecărei zicale despre conduita morală, puteți concluziona care sunt, exact, adevărul și esența acestor zicale despre conduita morală care au apărut în rândul oamenilor? Nu v-ați gândit niciodată la această întrebare? Lăsând deoparte scopurile acelor așa-zișI gânditori și moraliști care flatează clasele conducătoare și încearcă să le intre în grații și care sunt foarte bucuroși să le servească, haideți să analizăm acest lucru din perspectiva umanității normale. Deoarece aceste zicale despre conduita morală nu sunt adevărul, cu atât mai puțin putând să-l înlocuiască, sigur sunt amăgitoare. Cu siguranță nu sunt lucruri pozitive – acest lucru este cert. Dacă, în acest fel, puteți să le recunoașteți așa cum sunt, asta dovedește că ați dobândit un anumit grad de înțelegere a adevărului în inima voastră și că aveți deja puțin discernământ. Aceste zicale despre conduita morală nu sunt lucruri pozitive și nu sunt nici criterii pentru acțiunile și comportamentul oamenilor și cu atât mai puțin sunt principii pentru comportamentul oamenilor care ar trebui respectate, așa că este ceva în neregulă cu ele. Merită să le dezbatem în profunzime? (Da.) Dacă luați în considerare doar „conduita morală” și credeți că aceste cuvinte sunt opinii corecte și lucruri pozitive, atunci nu aveți dreptate și acestea vă vor amăgi și vă vor înșela. Ceea ce este ipocrit nu poate fi niciodată un lucru pozitiv. În ceea ce privește diferitele manifestări și acte de conduită morală, ar trebui să distingem dacă sunt sau nu făcute cu sinceritate și din inimă. Dacă sunt făcute din silă, prefăcătorie sau pentru a atinge un anumit scop, atunci există o problemă cu astfel de acte și manifestări. Puteți să discerneți aceste zicale despre conduita morală

așa cum sunt cu adevărat? Cine Îmi poate spune? (Satana folosește zicalele despre conduita morală ca să-i inducă în eroare și să-i corupă pe oameni și-i face să le respecte și să le pună în practică pentru a atinge scopurile de a-i determina să se închine Satanei și să-l urmeze și de a-i ține departe de Dumnezeu. Aceasta este una dintre tehnicile și metodele Satanei de a corupe oamenii.) Aceasta nu este esența zicalelor despre conduita morală. Acesta este scopul pe care îl atinge Satana, folosind astfel de zicale pentru a-i induce în eroare pe oameni. În primul rând, trebuie să știți clar că orice fel de zicală despre conduita morală nu reprezintă adevărul, cu atât mai puțin poate ține locul adevărului. Nici măcar nu reprezintă lucruri pozitive. Așadar, ce sunt, mai exact? Se poate spune cu certitudine că aceste zicale cu privire la conduita morală sunt aberații eretice cu care Satana îi induce în eroare pe oameni. Ele nu sunt în sine adevărul-realitate pe care oamenii ar trebui să îl aibă și nici nu sunt lucruri pozitive pe care umanitatea normală s-ar cuveni să le trăiască. Aceste zicale despre conduita morală constituie lucruri contrafăcute, prefăcătorii, falsificări și trucuri – reprezintă comportamente fictive și nu își au deloc originea în conștiința și rațiunea omului sau în gândirea lui normală. Prin urmare, toate zicalele culturii tradiționale cu privire la conduita morală sunt ridicole, erezii și sofisme absurde. Cu aceste câteva părtășii, zicalele pe care le propune Satana despre conduita morală au fost în această zi condamnate, în totalitate, la moarte. Dacă nici măcar nu sunt lucruri pozitive, cum se poate ca oamenii să le accepte? Cum pot oamenii să trăiască după aceste idei și opinii? Motivul este că aceste zicale despre conduita morală se aliniază atât de bine cu noțiunile și închipuirile oamenilor. Acestea trezesc admirație și aprobare, așa că oamenii acceptă aceste zicale despre conduita morală în inimile lor și, deși nu le pot pune în practică, în sinea lor, le îmbrățișează și le venerează cu bucurie. Și astfel, Satana folosește diverse zicale despre

conduita morală pentru a induce oamenii în eroare, pentru a le controla inimile și comportamentul, căci, în inimile lor, oamenii venerează și au o credință oarbă în tot felul de zicale despre conduita morală și toți ar dori să folosească aceste afirmații ca să pretindă că simt mai multă demnitate, noblețe și bunătate, atingându-și astfel scopul de a fi foarte apreciați și lăudați. Pe scurt, toate diversele zicale despre conduita morală cer ca, atunci când oamenii fac un anumit lucru, să dea dovadă de un fel de comportament sau calitate umană din sfera conduitei morale. Aceste comportamente și calități umane par destul de nobile și sunt venerate, așa că toți oamenii, în inimile lor, aspiră foarte mult la ele. Însă ceea ce nu au luat în considerare este faptul că aceste zicale despre conduita morală nu reprezintă deloc principiile de comportament pe care ar trebui să le respecte o persoană normală; în schimb, reprezintă o varietate de comportamente ipocrite pe care cineva le poate simula. Sunt abateri de la standardele conștiinței și ale rațiunii, devieri de la voința umanității normale. Satana folosește zicale false și prefăcute despre conduita morală pentru a-i induce în eroare pe oameni, pentru a-i face să-l venereze pe el și pe acei așa-numiți înțelepți ipocriți, determinându-i astfel pe oameni să vadă umanitatea normală și criteriile pentru comportamentul uman drept lucruri obișnuite, simple și chiar josnice. Oamenii disprețuiesc aceste lucruri și le consideră complet lipsite de valoare. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că zicalele despre conduita morală susținute de Satana sunt foarte plăcute ochiului și foarte aliniate cu noțiunile și închipuirile omului. Totuși, realitatea este că nicio zicală despre conduita morală, oricare ar fi aceasta, nu reprezintă un principiu pe care oamenii ar trebui să-l respecte în comportamentul sau în relațiile lor în lume. Gândește-te bine – nu așa stau lucrurile? În esență, zicalele despre conduita morală sunt doar solicitări ca oamenii să trăiască în mod superficial vieți mai demne și mai nobile, permițându-le să fie venerați

sau lăudați de ceilalți, mai degrabă decât să fie priviți cu dispreț. Esența acestor zicală arată că sunt doar solicitări ca oamenii să dea dovadă de o conduită morală bună printr-un comportament bun, acoperind și ținând astfel în frâu ambițiile și dorințele extravagante ale omenirii corupte, ascunzând natura-esență rea și hidoasă a omului, cât și manifestările diverselor firi corupte. Acestea sunt menite să îmbunătățească personalitatea unei persoane prin comportamente și practici superficiale bune, să îmbunătățească imaginea pe care ceilalți o au despre aceasta și aprecierea ei la scară mai largă, de către întreaga lume. Aceste aspecte arată că zicalele despre conduita morală se referă la ascunderea gândurilor, opiniilor, scopurilor și intențiilor lăuntrice ale omului, a feței lui hidoase și a naturii-esenței lui cu ajutorul comportamentelor și practicilor superficiale. Pot aceste lucruri să fie ascunse cu succes? Oare încercarea de a le ascunde nu le face cu atât mai evidente? Dar Satanei nu-i pasă de asta. Scopul său este să ascundă chipul hidos al omenirii corupte, să ascundă adevărul despre corupția omului. Prin urmare, Satana îi pune pe oameni să adopte manifestările comportamentale ale conduitei morale pentru a se deghiza, ceea ce înseamnă că folosește regulile și comportamentele conduitei morale pentru a ambala frumos înfățișarea omului, îmbunătățind calitățile umane și personalitatea unei persoane, astfel încât aceasta să poată avea stima și lauda celorlalți. Practic, aceste zicale despre conduita morală stabilesc dacă o persoană este nobilă sau josnică pe baza manifestărilor comportamentale și a standardelor ei morale. De exemplu, în cazul în care o persoană demonstrează că își sacrifică interesele de dragul celorlalți, poți să evaluezi dacă este altruistă. Dacă o demonstrează bine, se deghizează bine și reușește să arate deosebit de admirabil, atunci această persoană va fi privită ca una cu integritate și demnitate, ca o persoană cu standarde morale deosebit de înalte în ochii celorlalți, iar statul îi va acorda o decorație pentru că a fost un

model de moralitate din care alții să învețe, pe care să-l idolatrizeze și să-l imite. Așadar, cum ar trebui oamenii să evalueze dacă o femeie este bună sau rea? Analizând dacă diferitele comportamente de care dă dovadă femeia în cadrul comunității ei sunt conforme cu zicala: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală.” Dacă ea se conformează în toate privințele, fiind virtuoasă, bună la inimă și blajină, arătând cel mai mare respect celor bătrâni, făcând cu dragă inimă compromisuri din considerație pentru interesul general, fiind extrem de răbdătoare și capabilă să îndure greutăți, fără să poarte pică oamenilor sau să se certe cu ceilalți și respectându-și socrii, având grijă de soțul și copiii ei, fără să se gândească niciodată la ea însăși, fără să caute niciodată nimic în schimb, fără să se bucure de plăcerile trupești și așa mai departe, atunci ea este într-adevăr o femeie virtuoasă, bună la inimă și blajină. Oamenii folosesc aceste comportamente exterioare pentru a evalua conduita morală a femeilor. Este inexact și nerealist să evaluezi valoarea, bunătatea și răul unei persoane prin intermediul practicilor și al comportamentului ei superficial. A face astfel de afirmații este, de asemenea, fals, înșelător și ridicol. Aceasta este problema esențială a zicalelor despre conduita morală pe care o dau în vileag oamenii.

În lumina mai multor aspecte menționate anterior, sunt, într-adevăr, aceste zicale despre conduita morală din cultura tradițională principii comportamentale? (Nu.) Nu răspund deloc nevoilor umanității normale, fiind întru totul contrare acesteia. Ceea ce oferă omenirii nu sunt principii comportamentale, nici principii pentru acțiunile și comportamentul oamenilor. Dimpotrivă, le cer oamenilor să se deghizeze, să se ascundă, să se comporte și să acționeze într-un anumit fel în fața celorlalți, astfel încât să fie foarte apreciați și lăudați, nu cu scopul de a-i face pe oameni să înțeleagă cum să se comporte corect sau modul corect de a se purta, ci

pentru a-i determina pe oameni să trăiască mai în pas cu noțiunile și închipuirile altora și pentru a câștiga laudele și recunoașterea celorlalți. Acest lucru nu este deloc ceea ce Dumnezeu cere, și anume ca oamenii să se comporte și să acționeze conform adevărurilor-principii, fără să le pese de ceea ce gândesc oamenii, concentrându-se, în schimb, doar să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Zicalele despre conduita morală se referă mai mult la a le cere oamenilor să fie decenți și nobili în comportamentul și practicile lor și în înfățișarea pe care o oglindesc – chiar dacă este o deghizare – mai degrabă decât la rezolvarea problemelor legate de gândurile și opiniile oamenilor sau de natura-esență pe care o au. Cu alte cuvinte, cerințele pe care zicalele despre conduita morală din cultura tradițională le impun oamenilor nu se bazează pe esența acestora și cu atât mai puțin iau în considerare sfera realizabilă a conștiinței și a rațiunii. Totodată, se împotrivesc faptului obiectiv că oamenii au firi corupte și sunt toți egoiști și demni de dispreț și îi obligă pe oameni să facă una și alta în ceea ce privește comportamentul și practicile lor. Prin urmare, indiferent din ce perspectivă impun cerințe oamenilor, acestea nu pot elibera în mod fundamental oamenii din robia și de sub constrângerea firilor corupte și nici nu pot rezolva problema esenței oamenilor – cu alte cuvinte, nu pot rezolva problemele legate de firile corupte ale oamenilor. Din această cauză, nu pot schimba principiile și direcția comportamentului oamenilor și nici nu îi pot face să înțeleagă cum să se comporte, cum să-i trateze pe ceilalți sau cum să trateze relațiile interpersonale dintr-un punct de vedere pozitiv. Vorbind dintr-o altă perspectivă, zicalele despre conduita morală sunt doar un fel de regulă și constrângere comportamentală dată oamenilor. Deși după toate aparențele sunt destul de bune, aceste lucruri afectează în mod inconștient gândirea și opiniile oamenilor, constrângându-i și obligându-i, rezultatul fiind acela că oamenii nu pot găsi principiile corecte și calea corectă de a se

comporta și acționa. În acest context, tot ce pot face oamenii este să accepte fără tragere de inimă influența ideilor și opiniilor culturale tradiționale, iar sub influența acestor idei și opinii greșite, își pierd fără să-și dea seama principiile, scopurile și sensul comportamentului. Acest lucru face ca ființele umane corupte să se prăbușească în întuneric și să piardă lumina, astfel încât tot ce pot face este să vâneze faima și câștigul personal bazându-se pe falsificare, prefăcătorie și înșelăciune. De exemplu, atunci când vezi o persoană care are nevoie de ajutor, te gândești imediat: „Să te porți corect înseamnă să găsești plăcere în a-i ajuta pe ceilalți. Acesta este un principiu de bază și un standard moral pentru comportamentul oamenilor", așa că, fără să-ți dai seama, vei ajuta acea persoană. După ce o ajuți, simți că, purtându-te astfel, ești nobil și ai puțină umanitate și chiar te lauzi în mod inconștient ca fiind o persoană nobilă, o persoană cu caracter nobil, cu demnitate și caracter și, desigur, o persoană vrednică de respect. Dacă nu o ajuți, te gândești: „Vai, nu sunt o persoană bună! Ori de câte ori întâlnesc pe cineva care are nevoie de ajutor și mă gândesc să-i întind mâna, întotdeauna îmi iau în considerare interesele. Sunt o persoană atât de egoistă!" Vei folosi inconștient opinia ideologică: „Găsește plăcere în a-i ajuta pe ceilalți" pentru a te evalua, a te constrânge și a aprecia ce este bine și ce este rău. Când nu vei putea pune în practică această zicală, te vei desconsidera sau te vei privi cu dispreț și te vei simți oarecum tulburat. Vei arunca priviri admirative și apreciative celor care pot să găsească plăcere în a-i ajuta pe ceilalți, simțind că sunt mai nobili și mai demni decât tine și că au mai mult caracter decât tine. Totuși, când vine vorba de astfel de chestiuni, cerințele lui Dumnezeu sunt diferite. Cerințele lui Dumnezeu sunt ca tu să respecți cuvintele Sale și adevărurile-principii. În ceea ce privește conduita morală, cum ar trebui să practice oamenii? Respectând opiniile morale și culturale tradiționale sau respectând cuvintele lui Dumnezeu? Toată lumea se

confruntă cu această alegere. Îți sunt clare acum adevărurile-principii pe care le învață oamenii de la Dumnezeu? Le înțelegi? Cât de bine le respecți? Când le respecți, ce gânduri și opinii te influențează și constituie o piedică pentru tine și ce firi corupte sunt dezvăluite? Ar trebui să reflectezi asupra ta în felul acesta. Exact, cât de mult din esența zicalelor despre conduita morală din cultura tradițională poți să vezi clar în inima ta? Mai are cultura tradițională un loc în inima ta? Toate acestea sunt probleme pe care oamenii trebuie să le rezolve. Când firile tale corupte sunt înlăturate și ești capabil să te supui adevărului și să respecți cuvintele lui Dumnezeu în mod absolut și fără compromis, atunci ceea ce practici este întru totul conform adevărurilor-principii. Nu vei mai fi constrâns de firi corupte sau legat de ideile și opiniile morale din cultura tradițională și vei putea să pui cu acuratețe cuvintele lui Dumnezeu în practică și să acționezi conform adevărurilor-principii. Acestea sunt principiile care ar trebui să influențeze comportamentul și acțiunile credincioșilor. Când vei fi în stare să practici potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, să respecți cuvintele Lui și să practici în conformitate cu adevărurile-principii, nu vei fi doar o persoană cu o bună conduită morală, ci și o persoană care poate urma calea lui Dumnezeu. Când practici principiile și adevărul comportamentului, nu numai că ai standarde de conduită morală, dar în comportamentul tău există și adevăruri-principii. Există o diferență între respectarea adevărurilor-principii și respectarea criteriilor de conduită morală? (Da.) În ce constă diferența? Respectarea cerințelor privind conduita morală este doar o practică și o manifestare comportamentală, în timp ce practicarea conform adevărurilor-principii pare, din exterior, a fi tot o practică, dar această practică respectă adevărurile-principii. Din această perspectivă, respectarea adevărurilor-principii se referă la comportament și la calea pe care o parcurg oamenii. Aceasta înseamnă că, dacă practici adevărul și respecți

adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu, mergi pe calea corectă, în timp ce respectarea cerințelor conduitei morale din cultura tradițională este doar o manifestare a comportamentului, la fel ca respectarea regulilor. Nu implică adevărurile-principii și nici nu se referă la calea pe care o parcurg oamenii. Înțelegeți ce spun? (Da.) Iată un exemplu. De pildă, zicala despre conduita morală: „Sacrifică-ți interesele de dragul celorlalți" cere oamenilor „să renunțe la sinele mai mic și să împlinească sinele mai mare", în orice moment și în orice situație. Printre non-credincioși, stilul acesta definește un om cu un caracter nobil și o integritate de neclintit. „Renunță la sinele mai mic și împlinește sinele mai mare" – ce oratorie grandioasă! Este păcat că pare doar stilul unui om cu un caracter nobil și integritate de neclintit, dar nu este un adevăr-principiu pe care oamenii ar trebui să-l respecte. Realitatea este că scopul final al acestei zicale: „Renunță la sinele mai mic și împlinește sinele mai mare" și al faptului de a-i determina pe oameni să-și sacrifice interesele de dragul celorlalți este, efectiv, acela de a se asigura că ceilalți îi servesc. Din punctul de vedere al scopurilor și intențiilor oamenilor, această zicală miroase a filosofii satanice și are o calitate tranzacțională. Din aceasta, poți determina dacă există adevăruri-principii în zicala: „Renunță la sinele mai mic și împlinește sinele mai mare"? Categoric nu există! Nu este deloc un principiu comportamental; este pur și simplu o filosofie satanică, pentru că scopul oamenilor care renunță la sinele mai mic este să-și împlinească sinele mai mare. Indiferent dacă o astfel de practică este nobilă sau vulgară, este doar o regulă care îi constrânge pe oameni. Pare rezonabilă, dar, în esență, este ridicolă și absurd. Indiferent ce ți se întâmplă, aceasta cere ca oamenii să-și sacrifice interesele de dragul celorlalți. Indiferent dacă ești sau nu dispus, sau dacă o poți face sau nu și indiferent de mediu, îți cere doar să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți. Dacă nu ești capabil să „renunți la sinele mai mic",

atunci expresia „să împlinești sinele mai mare” este acolo pentru a te ispiti, astfel încât, chiar dacă nu poți să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți, să nu vrei totuși să renunți la asta. Oamenii sunt seduși de gândul „împlinirii sinelui mai mare”. În astfel de circumstanțe, este dificil să faci o alegere. Așadar, este sacrificarea propriilor interese de dragul celorlalți un principiu comportamental? Poate obține rezultate pozitive? Fiecare persoană se ascunde foarte bine și dă dovadă de noblețe, demnitate și caracter suprem, dar care este rezultatul în cele din urmă? Se poate spune doar că nimic nu va rezulta din asta, pentru că, făcând acest lucru, nu se poate câștiga decât aprecierea altor oameni, dar nu și aprobarea Creatorului. Cum s-a ajuns aici? Este acesta rezultatul faptului că toată lumea respectă zicalele despre conduita morală din cultura tradițională și urmează filosofiile satanice? Dacă toată lumea acceptă cuvintele lui Dumnezeu, acceptă idei și opinii corecte, nu renunță la adevărurile-principii și în viață urmărește direcția călăuzită de Dumnezeu, atunci oamenilor le va fi ușor să meargă pe calea cea dreaptă în viață. Este mai bine să practici în acest mod, decât să-ți sacrifici interesele de dragul celorlalți? A practica în acest mod înseamnă a respecta adevărurile-principii și a trăi în lumină, conform cuvintelor lui Dumnezeu, mai degrabă decât a-l urma pe Satana pe calea ipocriziei. Doar renunțând la filosofiile satanice, precum și la toate ideile diferite transmise de zicalele despre conduita morală din cultura tradițională, acceptând adevărul și trăind conform cuvintelor lui Dumnezeu, poate omul să trăiască asemănarea umană reală și să câștige aprobarea lui Dumnezeu.

Pe baza lucrurilor despre care am avut părtășie anterior, ați ajuns la vreo concluzie cu privire la esența zicalelor despre conduita morală? Toate aceste zicale diferite despre conduita morală sunt doar reglementări și convenții care limitează gândurile, opiniile și comportamentul exterior al

oamenilor. Nu sunt deloc principii sau criterii comportamentale și nu sunt principii pe care oamenii ar trebui să le respecte atunci când întâlnesc tot felul de oameni, chestiuni și lucruri. Așadar, ce principii ar trebui să respecte oamenii? Nu ar trebui să avem părtășie în acest sens? Unii oameni spun: „Ce diferență există între adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecte oamenii și reglementările și convențiile acelor zicale despre conduita morală?" Spuneți-Mi, există vreo diferență? (Da.) În ce privință există o diferență? Zicalele despre conduita morală sunt doar reglementări și convenții care constrâng gândurile, opiniile și comportamentele oamenilor. În ceea ce privește diversele probleme care se abat asupra oamenilor, acestea le-au impus oamenilor cerințe care le restricționează comportamentul și îi leagă de mâini și de picioare, obligându-i să facă una și alta, mai degrabă decât să-i lase să caute principiile și modalitățile corecte de a trata diversele persoane, chestiuni și lucruri. Pe de altă parte, adevărurile-principii sunt diferite. Cerințele multilaterale impuse oamenilor de cuvintele lui Dumnezeu nu sunt reguli, reglementări sau convenții, cu atât mai puțin sunt diverse zicale care limitează gândirea și comportamentul oamenilor. În schimb, le spun oamenilor adevărurile-principii pe care ei ar trebui să le înțeleagă și să le respecte în tot felul de medii și ori de câte ori li se întâmplă ceva. Așadar, care sunt mai exact aceste principii? De ce spun că numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul sau adevărurile-principii? Pentru că diversele cerințe impuse oamenilor de cuvintele lui Dumnezeu pot fi toate îndeplinite de umanitatea normală, în măsura în care cer ca oamenii să nu fie influențați și constrânși de sentimentele, dorințele, ambițiile și firile lor corupte ori de câte ori li se întâmplă ceva, ci mai degrabă să practice potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii, acesta fiind un principiu pe care oamenii sunt capabili să-l respecte. Adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu indică direcția

corectă și scopul corect pe care oamenii ar trebui să le urmeze și sunt, de asemenea, calea pe care ei ar trebui să meargă. Nu numai că principiile cuvintelor lui Dumnezeu mențin funcționarea normală a conștiinței și a rațiunii, dar, în mod firesc, adaugă și principiile adevărului pe temelia care este conștiința și rațiunea oamenilor. Acestea sunt standardele adevărului la care pot să se ridice oamenii cu rațiune și conștiință și pe care le pot îndeplini. Când oamenii respectă aceste principii ale cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce câștigă nu este consolidarea moralității și a integrității lor, nici protejarea demnității lor umane. În schimb, ei au pornit pe calea cea dreaptă în viață. Când o persoană se supune acestor adevăruri-principii din cuvintele lui Dumnezeu, nu numai că are conștiința și rațiunea unei persoane normale, dar, pe temelia conștiinței și a rațiunii ei, ajunge să înțeleagă mai multe adevăruri-principii cu privire la modul în care ar trebui să se comporte. Simplu spus, ajunge să înțeleagă principiile comportamentale, să știe ce adevăruri-principii să folosească atunci când privește oamenii și lucrurile și când se comportă și acționează și nu mai este controlată și influențată de propriile sentimente, dorințe, ambiții și firi corupte. În acest fel, trăiește întru totul asemănarea unei persoane normale. Aceste adevăruri-principii propuse de Dumnezeu rezolvă în mod fundamental problema firilor corupte care îi controlează pe oameni și-i împiedică să se elibereze de păcat, astfel încât ei să nu mai trăiască în vechea lor viață, controlați de sentimente, dorințe, ambiții și firi corupte. Și ce înlocuiesc toate acestea? Criteriile cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurile-principii, care devin viața unei persoane. În general, odată ce oamenii încep să respecte adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecte omenirea, ei nu mai trăiesc diversele suferințe ale trupului. Mai exact, oamenii nu mai trăiesc sub inducerea în eroare, înșelăciunea și controlul Satanei. Mai precis, nu mai trăiesc sub robia și controlul

nenumăratelor idei, opinii și filosofii pentru interacțiuni lumești pe care Satana le insuflă oamenilor. În schimb, trăiesc nu doar cu demnitate și integritate, ci și liber și cu înfățișarea oamenilor, care este adevărata asemănare a ființelor create sub stăpânirea Creatorului. Aceasta este diferența esențială dintre cuvintele și adevărul lui Dumnezeu și zicalele despre conduita morală din cultura tradițională.

Subiectul părtășiei de astăzi este oarecum profund. După ce îl ascultați, ar trebui să cugetați la el o vreme, să-l lăsați să-și găsească ecoul și să vedeți dacă înțelegeți ce s-a spus. Pe baza acestei părtășii, ați înțeles pe deplin diferența dintre zicalele despre conduita morală și adevăr? Spuneți-Mi cu cele mai simple cuvinte: care este esența zicalelor despre conduita morală? (Zicalele despre conduita morală sunt doar reglementări și convenții care constrâng gândurile și comportamentele oamenilor; nu sunt principii și criterii comportamentale.) Bine spus! Există o poveste în cultura tradițională despre Kong Rong care renunță la perele mai mari.[a] Ce părere aveți: oare oricine nu poate fi asemeni lui Kong Rong nu este o persoană bună? Oamenii obișnuiau să creadă că oricine putea fi asemeni lui Kong Rong avea un caracter nobil și o integritate de neclintit, sacrificându-și interesele de dragul celorlalți – era o persoană bună. Este Kong Rong din această poveste istorică un model pe care l-a urmat toată lumea? Are acest personaj un anumit loc în inimile oamenilor? (Da.) Nu numele lui, ci gândurile și practicile sale, moralitatea și comportamentul său ocupă un loc în inimile oamenilor. Oamenii apreciază astfel de practici și le aprobă și admiră în inimile lor conduita morală a lui Kong Rong. Prin urmare, dacă vezi pe cineva care nu-și poate sacrifica interesele de dragul celorlalți, pe cineva care nu este genul de persoană care să renunțe la perele mai mari, așa cum a făcut Kong Rong, te vei supăra în sinea ta pe acea persoană și vei avea o părere proastă despre ea. Așadar, sunt justificate supărarea și părerea

ta proastă? Ele trebuie să se bazeze pe ceva. În primul rând, tu te gândești: „Kong Rong era foarte tânăr și, totuși, a reușit să renunțe la perele mai mari, în timp ce tu ești matur și încă atât de egoist” și, în sinea ta, ai o părere proastă despre acea persoană. Așadar, părerea ta proastă și supărarea ta se bazează pe povestea lui Kong Rong care renunță la perele mai mari? (Da.) Este corect să privim oamenii pe această bază? (Nu.) De ce nu este corect? Întrucât originea modului pe care te bazezi pentru a privi oamenii și lucrurile este incorectă și pentru că punctul tău de plecare este întru totul greșit. Punctul tău de plecare este să iei faptul că Kong Rong renunță la perele mai mari drept standard pentru evaluarea oamenilor și a lucrurilor, dar această abordare și metodă de măsurare sunt greșite. În ce mod sunt greșite? Sunt greșite în măsura în care crezi că ideea din spatele poveștii lui Kong Rong este corectă și o consideri un punct de vedere ideologic pozitiv din care să evaluezi oamenii și lucrurile. Când evaluezi în acest fel, rezultatul la care ajungi este că marea majoritate a oamenilor nu sunt buni. Sunt exacte rezultatele acestei evaluări? (Nu, nu sunt exacte.) De ce nu sunt exacte? Pentru că standardul tău de evaluare este greșit. Dacă un om folosește metodele și principiile date de Dumnezeu, cum ar trebui să fie evaluată o astfel de persoană? Luând în considerare dacă persoana sprijină interesele casei lui Dumnezeu, dacă este de partea lui Dumnezeu, dacă are o inimă cu frică de Dumnezeu și dacă ea caută adevărurile-principii în ceea ce face: doar o evaluare bazată pe aceste aspecte este precisă. Dacă, ori de câte ori i se întâmplă ceva acestei persoane, ea se roagă, caută și discută subiectul cu toată lumea și – chiar dacă uneori nu e capabilă să fie altruistă și e un pic egoistă, în doze mici – dacă ceea ce face este, practic, adecvat atunci când este evaluată din perspectiva aspectelor cerute de Dumnezeu, atunci este cineva care poate accepta adevărul, o persoană care are dreptate. Așadar, pe ce se bazează această concluzie? (Se bazează pe cuvintele și

cerințele lui Dumnezeu.) Prin urmare, este corectă această concluzie? Este mult mai corectă decât dacă ai evalua folosind perspectiva ideologică a lui Kong Rong care renunță la perele mai mari. Punctul de vedere ideologic al poveștii lui Kong Rong evaluează comportamentul și practicile temporare ale oamenilor, însă ceea ce Dumnezeu le cere oamenilor să evalueze este esența acestei persoane, precum și care este exact atitudinea ei față de adevăr și față de cerințele lui Dumnezeu. Tu folosești zicalele despre conduita morală pentru a evalua comportamentul trecător al unei persoane, sau acțiunile, ori revelațiile ei trecătoare în timpul unui incident. Dacă le folosești pentru a evalua calitățile intrinseci ale unei persoane, nu va fi corect, deoarece evaluarea calităților intrinseci ale unei persoane folosind zicale despre conduita morală înseamnă evaluarea acestora folosind principiile greșite, iar rezultatul la care ajungi va fi incorect. Diferența nu constă în comportamentele ei exterioare, ci mai degrabă în natura-esența ei. Prin urmare, este fundamental greșit să evaluați oamenii folosind zicale despre conduita morală. Este corect să evaluați oamenii doar folosind adevărurile-principii. Înțelegeți ce spun?

Esența zicalelor despre conduita morală este că sunt reglementări și convenții care constrâng comportamentul și gândurile oamenilor. Într-o anumită măsură, restricționează și controlează gândirea oamenilor și constrâng unele dintre expresiile corecte ale gândirii și cerințele normale ale umanității normale. Desigur, se poate spune și că, într-o anumită măsură, ele încalcă unele dintre legile supraviețuirii umanității normale și, de asemenea, că privează oamenii normali de nevoile și drepturile lor umane. De exemplu, zicala clasică: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” interferează puternic și distruge drepturile femeilor. Ce rol le face pe femei să joace în întreaga societate umană? Ele joacă rolul celor înrobite. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Din acest punct de

vedere, reglementările și convențiile acestor zicale despre conduita morală au distrus gândurile umane, au înlăturat diversele nevoi ale umanității normale și, în același timp, au limitat exprimarea diferitelor gânduri ale umanității normale de către ființele umane. Aceste zicale despre conduita morală nu sunt în esență create pe baza nevoilor oamenilor normali, nici pe baza standardelor pe care oamenii normali le pot îndeplini, ci toate sunt create pe baza închipuirilor, ambițiilor și a dorințelor oamenilor. Aceste zicale despre conduita morală nu numai constrâng și limitează gândurile oamenilor și le constrâng comportamentul, dar îi și determină pe oameni să venereze și să urmărească acele lucruri care sunt false și imaginare. Dar oamenii nu pot să le atingă, așa că tot ce pot face este să folosească prefăcătoria ca să mușamalizeze și să se ascundă, astfel încât să poată duce o viață decentă, nobilă, o viață care pare foarte demnă. Dar adevărul este că a trăi după aceste idei și opinii privind conduita morală înseamnă că gândurile omenirii sunt distorsionate și limitate și că oamenii trăiesc anormal și pervertit sub imperiul acestor idei și puncte de vedere false, nu-i așa? (Ba da.) Oamenii nu vor să trăiască așa și nu vor să facă asta, dar nu se pot elibera de constrângerile acestor cătușe ideologice. Tot ce pot face este să trăiască fără tragere de inimă și involuntar sub influența și îngrădirea acestor idei și opinii. Totodată, din cauza presiunii opiniei publice și a acestor idei și opinii din inima lor, nu au de ales decât să ducă o existență nedemnă în această lume, purtând o mască a ipocriziei după alta. Pentru omenire, aceasta este consecința zicalelor despre conduita morală. Ați înțeles asta? (Da.) Cu cât avem părtășie mai mult despre aceste zicale privind conduita morală și le disecăm, cu atât oamenii pot să le vadă clar și cu atât mai mult simt că aceste diverse zicale din cultura tradițională nu sunt lucruri pozitive. De mii de ani, acestea au indus în eroare ființele umane și le-au făcut rău, în așa măsură încât, chiar și după ce oamenii au ascultat

cuvintele lui Dumnezeu și au ajuns să înțeleagă adevărul, tot nu pot să scape de influența acestor idei și opinii din cultura tradițională și chiar aspiră la ele de parcă ar fi lucruri pozitive. Mulți oameni chiar le folosesc drept substitut pentru adevăr și le practică de parcă ar fi adevărul. Prin părtășia de astăzi, ați dobândit o înțelegere mai bună și mai corectă a acestor zicale despre conduita morală din cultura tradițională? (Da.) Acum că le înțelegeți oarecum, haideți să continuăm părtășia despre alte zicale privind conduita morală.

În continuare, vom avea părtășie despre zicala: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește", privind conduita morală. După cum vă puteți da seama, fiecare dintre aceste zicale despre conduita morală este extrem de exagerată și zguduitoare, de parcă fiecare ar fi impregnată de un fel de spirit eroic și de calitățile unor oameni măreți și ar fi imposibil de atins de o persoană cu nimic ieșită din comun sau de rând. „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește" – ce orizont extraordinar de mare ar necesita asta! Cât de amabil și de binevoitor ar trebui să fii și ce personalitate grozavă ar trebui să ai ca să faci asta! „O picătură de apă" corespunde „unui izvor care țâșnește", dar, totodată, această corespondență dă impresia că există o prăpastie incomensurabilă și o mare diferență între cele două. Înseamnă că trebuie să răsplătești chiar și bunătatea unei picături de apă, dar cu ce? Ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește, cu un număr atât de mare de acțiuni sau comportamente sau cu o mare sinceritate și dorință, mai degrabă decât să fie uitată. De atât de mult este nevoie pentru a răsplăti bunătatea unei picături de apă, iar dacă o răsplătești cu ceva mai prejos, nu ai conștiință. Conform acestei logici, persoana care a dat dovadă de bunătate nu este și cea care, în final, beneficiază pe nedrept? Acest binefăcător profită cu siguranță de pe urma bunăvoinței sale! Dă dovadă de bunătate

oferind o picătură de apă și primește, în schimb, un izvor care țâșnește. Aceasta este o afacere foarte profitabilă și o modalitate de a beneficia, în mod generos, în detrimentul altora. Nu așa stau lucrurile? În această viață, fiecare persoană va accepta bunătatea unei picături de apă. Dacă toți trebuie să răsplătească picătura cu un izvor care țâșnește, le-ar lua toată viața să o facă, lăsându-i în imposibilitatea de a-și îndeplini vreuna dintre responsabilitățile familiale și sociale, cu atât mai puțin de a se gândi la calea lor în viață. Dacă te bucuri de bunătatea unei picături de apă, dar nu reușești să o răsplătești cu un izvor care țâșnește, vei fi condamnat de conștiința ta și de societate și te vei considera un rebel, un răufăcător, un ingrat, și nu om. Dar dacă cineva ar putea răsplăti acea bunătate cu un izvor care țâșnește? El ar spune: „Nu există nimeni mai conștiincios decât mine, pentru că eu pot răsplăti bunătatea unei picături de apă cu un izvor care țâșnește. În acest fel, persoana care m-a ajutat cândva și a fost bună cu mine poate să vadă ce fel de om sunt și dacă și-a pierdut sau nu timpul ajutându-mă și dacă a meritat sau nu să mă ajute. În acest fel, nu va uita niciodată și chiar se va simți jenată. Mai mult, voi continua să o răsplătesc. De vreme ce pot răsplăti bunătatea unei picături de apă cu un izvor care țâșnește, nu sunt eu o persoană cu o conduită morală și un caracter nobil? Nu sunt un gentleman? Nu sunt o persoană grozavă? Nu sunt demn de admirație?” Toată lumea îl laudă și îl aplaudă, iar acest lucru îi stârnește foarte mult emoțiile, așa că el spune: „Din moment ce mă lăudați ca fiind o persoană bună, o persoană cu un caracter nobil, un exemplu printre oameni și un model al moralității omenirii, atunci, după moartea mea, ar trebui să-mi ridicați un monument și să-mi scrieți un epitaf care spune: «Această persoană a fost un model al zicalei: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește” și poate fi numit un exemplu al moralității umanității.»” Dar chiar și după ce monumentul este ridicat, el crede că oamenii ar trebui să facă și o

statuie de lut după chipul lui și să o pună în templu, apoi să scrie pe ea numele lui distins: „Sanctuarul Dumnezeului cutare” și, dedesubt, să construiască un altar pentru tămâiere, unde fiecare trebuie să-i ofere jertfe de tămâie, astfel încât să ardă neîncetat în folosul lui. În plus, oamenii trebuie să aibă statuete cu el în casele lor, să ardă tămâie, să i se închine de trei ori pe zi și să-și educe copiii și nepoții și generațiile mai tinere să fie la fel ca el, spunându-le fiilor și fiicelor că trebuie să se căsătorească cu o persoană ca el, cu cineva care poate răsplăti bunătatea unei picături de apă cu un izvor care țâșnește – cu un ideal și un model de moralitate al umanității. Abordarea educațională tradițională a poporului chinez este de a-și învăța copiii să fie oameni buni și pune accent pe a recunoaște bunăvoința și a căuta să o răsplătească. Dacă primești bunătatea unei picături de apă, trebuie să o răsplătești cu o viață de muncă grea, și anume, cu un izvor care țâșnește. Când copiii cresc, și ei învață generațiile următoare în același mod, și așa continuă totul, transmis de la o generație la alta. Când o astfel de persoană este capabilă să răsplătească bunătatea unei picături de apă cu un izvor care țâșnește, atunci și-a atins și scopul final. Ce scop a atins? De a fi recunoscut și acceptat de oamenii laici și de societate. Desigur, acest lucru este secundar. Cel mai important lucru este că oamenii îi atârnă portretul pe pereți, aduc ofrande statuii lui și că el se poate bucura de tămâia care arde în această lume, din generație în generație și că spiritul și ideile lui pot să fie transmise în lume și să câștige laude de la generațiile viitoare. În cele din urmă, după ce se satură de tămâia aprinsă a acestei lumi, ce devine el? Devine un rege diavol, iar scopul său este în sfârșit atins. Aceasta este consecința supremă a coruperii omenirii de către Satana. La început, oamenii doar acceptă o idee din cultura tradițională despre conduita morală, cum ar fi bunăvoința, dreptatea, decență, înțelepciunea și credibilitatea. Mai târziu, ei respectă cerința acestei idei, dând un exemplu

altora prin punerea riguroasă a acestei idei și a acestei cerințe în practică și respectându-le, și ating scopul de a deveni un model de perfecțiune a moralității pentru restul umanității. Apoi, după ce mor, lasă în urmă o bună reputație, care se transmite de-a lungul generațiilor. În cele din urmă, obțin ceea ce și-au dorit, adică să inhaleze mulți ani tămâia care arde în această lume și să devină regi ai demonilor. Este acesta un lucru bun? (Nu.) De ce spuneți că nu este un lucru bun? Acesta este scopul suprem la care aspiră un non-credincios în viață. El aprobă idei despre o anumită conduită morală, apoi conduce prin puterea exemplului, punând în aplicare cerințele despre conduita morală, până când, în cele din urmă, ajunge la punctul în care toată lumea îl laudă ca fiind o persoană bună, blândă, distinsă și cu un caracter nobil. Vestea despre comportamentul și faptele lui se răspândește în întreaga omenire, iar comportamentul și faptele lui sunt studiate și venerate de generații de oameni, până când, în cele din urmă, acea persoană devine modelul unei întregi generații și, desigur, regele demonilor pentru o întreagă generație. Nu aceasta este calea pe care merg oamenii laici? Nu acesta este rezultatul la care aspiră oamenii laici? Are asta legătură cu adevărul? Există o legătură cu mântuirea lui Dumnezeu? Nu există nicio legătură. Acesta este rezultatul final pe care îl rezervă oamenilor zicalele despre conduita morală. Dacă o persoană acceptă pe deplin toate ideile diverse din cultura tradițională și le respectă întru totul, atunci calea pe care merge este, fără îndoială, calea demonilor. Dacă ai pornit pe calea demonilor odată pentru totdeauna, atunci nu ai nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor și nu ai absolut nimic de-a face cu mântuirea. Prin urmare, dacă pe baza înțelegerii adevărului, tot vei fi îngrădit și influențat de ideile culturii tradiționale și, în același timp, sub influența acestor idei, respectându-le legile și respectând aceste cerințe și zicale, vei fi incapabil să te răzvrătești împotriva lor sau să renunți la ele și nu vei putea accepta

cerințe de la Dumnezeu, atunci vei ajunge să urmezi calea demonilor și să devii un rege al demonilor. Înțelegi asta, nu-i așa? Nicio teorie sau zicală din lume nu poate înlocui calea mântuirii pe care a oferit-o Dumnezeu omenirii, nici măcar cele mai înalte standarde morale din lume. Dacă oamenii vor să pornească pe calea cea dreaptă, care este calea mântuirii, atunci doar venind înaintea lui Dumnezeu, acceptând cu blândețe și statornicie cuvintele Sale, acceptând toate solicitările și cerințele diverse de la El și comportându-se și acționând cu spusele Sale drept criteriu, pot ei să dobândească aprobarea Sa. În caz contrar, oamenii nu au cum să pornească pe calea cea dreaptă în viață și nu pot decât să urmeze filosofiile Satanei pe drumul spre pierzanie. Unii oameni întreabă: „Există o cale de mijloc?" Nu, fie urmezi calea lui Dumnezeu, fie calea diavolească a Satanei. Există doar două căi. Dacă nu urmezi calea lui Dumnezeu, atunci, fără îndoială, respecți diversele idei pe care ți le-a expus Satana și diversele căi diavolești generate de astfel de idei. Dacă vrei să faci un compromis, apucând pe calea de mijloc sau o a treia cale, este imposibil. E clar acest punct? (Da.) Nu voi detalia mai departe zicala: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește", deoarece este mai mult sau mai puțin asemănătoare zicalei: „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință", despre care am avut părtășie anterior. Esența celor două zicale este aproape aceeași, așadar, nu este nevoie să o discutăm mai detaliat.

Acum, haideți să vorbim despre următoarea zicală privind conduita morală – nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești. Aceasta ar trebui să fie foarte ușor de deslușit, nu-i așa? Comparând-o cu cerințele zicalelor privind conduita morală despre care am vorbit mai înainte, această zicală este în mod clar și o regulă inflexibilă care îi constrânge pe oameni. Deși în scris sună grandios și impresionant și nu pare să fie nimic în neregulă cu ea,

fiind, aparent, un principiu simplu pentru a trata oamenii, acest principiu simplu nu are niciun sens când vine vorba despre modul în care să te comporți sau să tratezi oamenii și nu ajută cu nimic comportamentul unei persoane sau ceea ce urmărește ea. Nu este un principiu pe care oamenii ar trebui să-l respecte în conduita și comportamentul lor, și nici nu este un principiu ca oamenii să urmărească direcția și scopul corect în viață. Chiar dacă respecți această cerință, tot ceea ce face este să te descurajeze să acționezi irezonabil atunci când ai de-a face cu oameni, dar nu înseamnă că ai dragoste reală pentru ei sau că îi ajuți cu adevărat și cu atât mai puțin demonstrează că ești pe calea cea dreaptă în viață. În sens literal, „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești" înseamnă că dacă nu-ți place ceva sau nu-ți place să faci un lucru, atunci nu ar trebui să-i forțezi nici pe ceilalți să-l facă. Acest lucru pare inteligent și rațional, însă dacă folosești această filosofie satanică pentru a gestiona fiecare situație, atunci vei face multe greșeli. Este probabil să-i rănești pe oameni, să-i induci în eroare sau chiar să le faci rău. La fel cum unii părinți nu sunt pasionați de studiu, dar le place să-și oblige copiii să învețe și încearcă mereu să raționeze cu ei, îndemnându-i să studieze din greu. Dacă ar fi să aplici acestei cerințe expresia „să nu impui altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești", atunci acești părinți nu ar trebui să-și pună copiii să învețe, pentru că lor înșiși nu le place. Sunt alți oameni care cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul; totuși, în inimile lor, ei știu că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă în viață. Dacă văd că odraslele lor nu cred în Dumnezeu și nu se află pe calea cea bună, le îndeamnă să creadă în Dumnezeu. Chiar dacă ei înșiși nu urmăresc adevărul, totuși vor ca ai lor copii să-l urmărească și să fie binecuvântați. În această situație, dacă ar respecta zicala: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești", atunci acești părinți nu ar trebui să-i facă pe copiii lor să creadă în Dumnezeu. Acest lucru ar fi în concordanță

cu această filosofie satanică, dar le-ar distruge totodată propriilor copii șansa la mântuire. Cine este responsabil pentru acest final? Oare zicala tradițională despre conduita morală de a nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești nu le dăunează oamenilor? Iată un alt exemplu. Unii părinți nu se mulțumesc să ducă o viață supusă, respectând legea. Nu sunt dispuși să muncească pământul sau să meargă la serviciu pentru a-și întreține familia. În schimb, le place să înșele, să escrocheze sau să parieze, folosind mijloace nedrepte pentru a face o avere necinstită, astfel încât să poată apoi să ducă o viață bună, să se distreze și să se bucure de plăcerile trupului. Nu le place să se dedice unei munci cinstite sau să urmeze calea cea dreaptă. Asta nu-și doresc ei, nu-i așa? În inima lor, știu că nu este un lucru bun. În această situație, cum ar trebui să-și educe copiii? Oamenii normali și-ar învăța copiii să studieze din greu și să stăpânească o calificare, astfel încât să-și poată găsi un loc bun de muncă în viitor și și-ar determina copiii să urmeze calea cea dreaptă. Aceasta înseamnă îndeplinirea responsabilității de părinte, nu-i așa? (Ba da, așa este.) Acest lucru este corect. Însă, dacă respectă zicala: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”, atunci ar spune: „Fiule, uită-te la mine. Pot să fac tot felul de lucruri în viață, cum ar fi să beau și să mănânc la restaurante scumpe, să mă duc la prostituate și să pariez. Mă descurc în viață chiar și fără să fi studiat sau să fi deprins vreo meserie. Învață cu mine în viitor. Nu trebuie să mergi la școală și să studiezi din greu. Învață să furi, să înșeli și să pariezi. Încă poți duce o viață confortabilă pentru restul zilelor tale!” Este corect să faci asta? Și-a învățat cineva copiii așa? (Nu.) Aceasta este zicala: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”, nu-i așa? Nu au respins aceste exemple pe deplin această zicală? Nu este nimic corect în legătură cu asta. De exemplu, unii oameni nu iubesc adevărul; ei râvnesc la confortul trupesc și găsesc modalități de a lenevi atunci când își îndeplinesc datoria. Nu sunt dispuși să

sufere sau să plătească un preț. Ei cred că zicala: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești” este corectă și le spun oamenilor: „Ar trebui să învățați cum să vă distrați. Nu trebuie să vă îndepliniți în mod adecvat datoria sau să îndurați greutăți sau să plătiți un preț. Dacă puteți să leneviți, atunci leneviți; dacă puteți să faceți un lucru de mântuială, atunci faceți-l de mântuială. Nu îngreunați atât de mult lucrurile pentru voi. Uitați, eu trăiesc așa – nu-i așa că-i grozav? Viața mea este, pur și simplu, perfectă! Vă epuizați trăind astfel! Ar trebui să învățați de la mine.” Nu îndeplinește acest lucru cerința de a „nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”? Dacă acționezi în acest mod, ești o persoană cu rațiune și conștiință? (Nu.) Dacă o persoană își pierde conștiința și rațiunea, nu îi lipsește virtutea? Acest lucru se numește lipsă de virtute. De ce îi spunem așa? Întrucât acea persoană râvnește la confort, își face de mântuială datoria și îi îndeamnă și îi influențează pe alții să i se alăture în a fi superficiali și în a tânji după confort. Ce este în neregulă cu acest lucru? A fi superficial și iresponsabil în datoria ta reprezintă un act de șiretenie și împotrivire față de Dumnezeu. În cazul în care continui să fii superficial și nu te pocăiești, vei fi dat în vileag și eliminat. Mulți oameni din biserică sunt îndepărtați în acest fel. Nu este o realitate? (Ba da, este.) Așadar, respectând această zicală și îndemnându-i pe toți să fie ca ei, astfel încât oamenii să nu-și îndeplinească îndatoririle cu sârguință, ci în schimb, să-L amăgească și să-L înșele pe Dumnezeu, nu înseamnă că le faceți rău oamenilor și îi trimiteți spre pierzanie? Ei înșiși sunt leneși și alunecoși și, totuși, îi împiedică și pe alții să-și îndeplinească îndatoririle. Nu înseamnă că perturbă și tulbură lucrarea bisericii? Nu I se împotrivesc lui Dumnezeu? Poate casa lui Dumnezeu să păstreze astfel de oameni? Să presupunem că o persoană care lucrează într-o companie de non-credincioși îi incită pe ceilalți angajați să nu-și facă treaba în mod corespunzător. Nu o va concedia șeful, dacă va afla? Cu

siguranță o va da afară. Așadar, dacă mai poate face asta în timp ce-și îndeplinește datoria în casa lui Dumnezeu, este aceasta o persoană care crede în El? Este un om rău și neîncrezător, care s-a infiltrat în casa lui Dumnezeu. Trebuie îndepărtat și eliminat! După ce ați ascultat aceste exemple, sunteți oarecum capabili să recunoașteți esența zicalei despre conduita morală: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”? (Da, suntem.) Care este concluzia finală pe care ați tras-o? Este această cerință un adevăr-principiu? (Nu.) Evident că nu. Așadar, ce este? Este doar o zicală neclară, una care sună frumos, în mod superficial, dar care, de fapt, nu are nicio semnificație practică.

Sunteți susținători ai zicalei despre conduita morală: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”? Dacă o persoană ar fi susținătoarea acestei expresii, ați crede despre aceasta că este grozavă și nobilă? Sunt unii care ar spune: „Uite, nu impune lucruri, nu îngreunează lucrurile pentru ceilalți și nu îi pune pe aceștia în poziții dificile. Nu-i așa că este minunată? Este întotdeauna strictă cu sine, dar tolerantă cu ceilalți; nu spune niciodată nimănui să facă ceva ce nu ar face ea însăși. Le oferă altora multă libertate și îi face să simtă o abundență de căldură și acceptare. Ce persoană grozavă!” Chiar așa stau lucrurile? Zicala: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești” presupune că ar trebui să oferi sau să furnizezi celorlalți doar lucrurile care îți plac și de care te bucuri. Dar care sunt lucrurile care le plac oamenilor corupți și de care se bucură? Sunt lucrurile corupte, absurde și dorințele extravagante. Dacă le oferi și le furnizezi oamenilor aceste lucruri negative, nu va deveni întreaga umanitate din ce în ce mai coruptă? Vor exista din ce în ce mai puține lucruri pozitive. Nu este aceasta realitatea? Faptul că omenirea este profund coruptă reprezintă o realitate. Oamenilor corupți le place să urmărească faima, câștigul, statutul și plăcerile trupești; vor să fie celebrități, să fie măreți și supraomenești. Își

doresc o viață confortabilă și sunt împotriva muncii grele; vor să li se înmâneze totul. Foarte puțini dintre ei iubesc adevărul sau lucrurile pozitive. Ce se va întâmpla dacă oamenii le oferă și le furnizează celorlalți corupția și predilecțiile lor? Este exact așa cum ți-ai imagina: umanitatea doar va deveni din ce în ce mai coruptă. Cei care sunt susținători ai ideii: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești" cer ca oamenii să le ofere și să le furnizeze celorlalți corupția, predilecțiile și dorințele lor extravagante, făcându-i pe alți oameni să caute răul, confortul, banii și avansarea. Este aceasta calea cea dreaptă în viață? Este limpede de văzut că „nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești" e o zicală foarte problematică. Lipsurile și defectele pe care le implică sunt flagrant de evidente; nici măcar nu merită să fie atent analizată și deslușită. La cea mai mică examinare, se văd clar erorile și caracterul ei ridicol. Cu toate acestea, mulți dintre voi sunt cu ușurință convinși și influențați de această zicală și o acceptă fără discernământ. Când interacționezi cu ceilalți, folosești adesea această zicală pentru a te admonesta și a-i îndemna pe ceilalți. Făcând acest lucru, crezi că ai un caracter deosebit de nobil și un comportament foarte rațional. Însă, fără să-ți dai seama, aceste cuvinte au dezvăluit principiul după care trăiești și poziția ta cu privire la probleme. În același timp, i-ai indus în eroare și îndrumat greșit pe alții să abordeze oamenii și circumstanțele cu aceeași poziție și opinie ca tine. Te-ai comportat ca un veritabil împăciuitor și ai ales pe deplin calea de mijloc. Spui: „Indiferent care este problema, nu este nevoie să o iei în serios. Nu îngreuna lucrurile pentru tine sau pentru ceilalți. Dacă faci lucrurile dificile pentru alți oameni, atunci le faci dificile pentru tine. A fi bun cu ceilalți înseamnă a fi bun cu tine însuți. Dacă ești dur cu ceilalți, atunci ești așa și cu tine. De ce să te pui într-o poziție dificilă? A nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești este cel mai bun și cel mai grijuliu lucru pe care l-ai putea face pentru tine."

Această atitudine este, evident, a unei persoane care nu e meticuloasă în privința niciunui lucru. Nu ai o poziție sau o perspectivă corectă asupra niciunei probleme; ai o viziune confuză asupra tuturor lucrurilor. Nu ești meticulos și doar închizi ochii la lucruri. Când vei sta, în sfârșit, înaintea lui Dumnezeu și vei da socoteală pentru tine, va fi un lucru făcut de mântuială. De ce se va întâmpla asta? Întrucât spui mereu că nu ar trebui să impui altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești. Acest lucru îți oferă o mare alinare și bucurie, dar, în același timp, îți va cauza foarte multe probleme, astfel încât să nu ai o viziune sau o poziție clară asupra multor chestiuni. Desigur, te face totodată să nu poți înțelege clar care sunt cerințele și standardele lui Dumnezeu pentru tine atunci când te confrunți cu aceste situații sau ce rezultat ar trebui să obții. Aceste lucruri se întâmplă pentru că nu ești meticulos în nimic; sunt cauzate de atitudinea și opinia ta confuză. A nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești reprezintă, oare, atitudinea tolerantă pe care ar trebui să o ai față de oameni și lucruri? Nu. Este doar o teorie care pare a fi corectă, nobilă și bună din exterior, dar este, de fapt, un lucru întru totul negativ. În mod clar, cu atât mai puțin este un adevăr-principiu la care oamenii ar trebui să adere. Dumnezeu nu le cere oamenilor să nu impună celorlalți ceea ce ei înșiși nu-și doresc, ci le cere să fie clari cu privire la principiile pe care ar trebui să le respecte atunci când gestionează diferite situații. Dacă este un lucru corect și în concordanță cu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, atunci trebuie să te ții de el. Și nu numai că trebuie să te ții de el, ci și să-i admonestezi, să-i convingi și să ai părtășie cu ceilalți, astfel încât ei să înțeleagă exact care sunt intențiile lui Dumnezeu și care sunt adevărurile-principii. Aceasta este responsabilitatea și obligația ta. Dumnezeu nu-ți cere să alegi calea de mijloc și cu atât mai puțin îți cere să arăți cât ești de mărinimos. Ar trebui să te agăți de lucrurile pentru care Dumnezeu te-a admonestat și pe care le-ai învățat de la El și de ceea ce

vorbește Dumnezeu în cuvintele Sale: cerințele, criteriile și adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le respecte. Nu numai că trebuie să te agăți și să te ții de ele pentru totdeauna, dar trebuie să și practici aceste adevăruri-principii prin puterea exemplului, precum și convingându-i, supraveghindu-i, ajutându-i și îndrumându-i pe ceilalți să se agațe de ele, să le respecte și să le practice în același mod în care o faci tu. Dumnezeu îți cere să faci acest lucru – asta îți încredințează El. Nu poți, pur și simplu, să ai cerințe de la tine în timp ce-i ignori pe ceilalți. Dumnezeu îți cere să adopți atitudinea corectă cu privire la probleme, să te ții de criteriile corecte și să știi exact care sunt criteriile din cuvintele lui Dumnezeu și să-ți dai seama exact care sunt adevărurile-principii. Chiar dacă nu poți realiza acest lucru, chiar dacă nu ești dispus să o faci, dacă nu-ți place, dacă ai noțiuni sau dacă te împotrivești acestui lucru, trebuie să-l tratezi ca pe responsabilitatea ta, ca pe obligația ta. Trebuie să ai părtășie cu oamenii despre lucrurile pozitive care vin de la Dumnezeu, despre lucrurile care sunt drepte și corecte și să le folosești pentru a-i ajuta, influența și îndruma pe ceilalți, astfel încât oamenii să poată beneficia de pe urma lor, să fie edificați de acestea și să meargă pe calea corectă în viață. Aceasta este responsabilitatea ta și nu ar trebui să te agăți cu încăpățânare de ideea: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”, pe care Satana a sădit-o în mintea ta. În ochii lui Dumnezeu, această zicală este doar o filosofie pentru interacțiuni lumești; este un mod de gândire care conține tertipurile Satanei; nu reprezintă calea corectă deloc și nici nu este un lucru pozitiv. Tot ceea ce Dumnezeu cere de la tine este să fii o persoană dreaptă, care înțelege clar ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă. El nu îți cere să fii pe placul oamenilor sau împăciuitor; El nu ți-a cerut să alegi calea de mijloc. Când o chestiune se referă la adevărurile-principii, trebuie să spui ceea ce trebuie spus și să înțelegi ceea ce trebuie înțeles. Dacă o persoană nu înțelege ceva, dar tu

înțelegi și îi poți oferi indicații și o poți ajuta, atunci trebuie neapărat să-ți îndeplinești această responsabilitate și obligație. Nu trebuie să stai, pur și simplu, pe margine și să privești și, cu atât mai puțin ar trebui să te agăți de filosofiile pe care Satana le-a sădit în mintea ta, cum ar fi să nu impui altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești. Înțelegi? (Da.) Ceea ce este corect și pozitiv este așa chiar dacă nu îți place, chiar dacă nu ești dispus să faci acest lucru, chiar dacă nu ești capabil să-l faci și să-l realizezi, chiar dacă i te împotrivești sau elaborezi noțiuni împotriva lui. Esența cuvintelor lui Dumnezeu și adevărul nu se vor schimba doar pentru că omenirea are firi corupte și anumite emoții, sentimente, dorințe și noțiuni. Esența cuvintelor lui Dumnezeu și adevărul nu se vor schimba în veci. De îndată ce cunoști, înțelegi, experimentezi și obții cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, este obligația ta să ai părtășie cu ceilalți despre mărturiile tale din experiență. Acest lucru va permite și mai multor oameni să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, să priceapă și să obțină adevărul, să înțeleagă cerințele și standardele lui Dumnezeu și să stăpânească adevărurile-principii. Făcând acest lucru, acești oameni vor câștiga o cale de practică atunci când vor întâmpina probleme în viața lor de zi cu zi și nu vor fi zăpăciți sau încătușați de diferitele idei și opinii ale Satanei. Zicala despre conduita morală: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești” este, cu adevărat, planul viclean al Satanei de a controla mintea oamenilor. Dacă susții mereu acest lucru, atunci ești o persoană care trăiește conform filosofiilor satanice; o persoană care trăiește pe deplin într-o fire satanică. Dacă nu urmezi calea lui Dumnezeu, atunci nu iubești și nu cauți adevărul. Orice s-ar întâmpla, principiul pe care trebuie să-l urmezi și cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci este să ajuți oamenii cât de mult posibil. Nu ar trebui să practici ceea ce spune Satana, și anume să „nu impui altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești” și să fii un „deștept” pe placul oamenilor. Ce înseamnă să

ajuți oamenii cât poți de mult? Înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile. De îndată ce vezi că un lucru face parte din responsabilitățile și obligațiile tale, ar trebui să ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și despre adevăr. Asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile. A clarificat această părtășie, în principiu, zicala despre conduita morală: „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești”? Ați înțeles-o? (Da.) Această zicală este relativ ușor de deslușit și puteți identifica, fără să deliberați prea mult, ce este în neregulă cu ea. Este pur și simplu prea absurdă, așa că nu este nevoie să avem și mai detaliat părtășie despre ea.

Acum, haideți să avem părtășie despre următoarea zicală privind conduita morală: „Aș încasa un glonț pentru un prieten.” Aceasta este o afirmație aparent grandioasă, extrem de răspândită în rândul omenirii. În special, oamenii care prețuiesc sentimentele și acordă importanță fraternității adoptă această zicală ca maximă pentru a-și face mulți prieteni. În orice epocă sau grup etnic în care este folosită, această zicală despre conduita morală: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” rezistă destul de bine. Adică se potrivește relativ bine cu rațiunea și conștiința omenirii. Mai exact, această zicală este în concordanță cu conceptul de „frăție” pe care-l respectă oamenii în conștiința lor. Oamenii care prețuiesc fraternitatea ar fi dispuși să încaseze un glonț pentru un prieten. Indiferent cât de dificilă și periculoasă este situația în care se află prietenul lor, ei ar face un pas înainte și ar încasa un glonț pentru el. Acesta este spiritul sacrificării propriilor interese de dragul celorlalți. Ceea ce le insuflă oamenilor zicala despre conduita morală: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” este, în principiu, să prețuiască fraternitatea. Standardul impus să fie susținut de omenire este că trebuie să prețuiești fraternitatea: aceasta este esența acestei zicale. Ce înseamnă acest cuvânt, „fraternitate”? Care este standardul pentru fraternitate? Este acela de a fi capabil să-ți sacrifici interesele pentru un

prieten și de a face totul pentru a-l mulțumi. Orice are nevoie prietenul tău, onoarea te obligă să-i oferi ajutorul necesar, iar dacă asta înseamnă să-ți riști viața, atunci așa să fie. De asta este nevoie pentru a fi un prieten adevărat și numai aceasta poate fi considerată o fraternitate adevărată. O altă interpretare a fraternității este aceea de a fi capabil să-ți riști viața, să-ți dai viața sau să-ți pui viața în pericol pentru un prieten, fără a ține cont de viață sau de moarte. Aceasta este o prietenie care rezistă încercărilor grele care pun viața în pericol, o prietenie pe viață și pe moarte, și aceasta este adevărata fraternitate. Aceasta este definiția unui prieten, potrivit cerințelor comportamentului moral. Trebuie să fii dispus să încasezi un glonț pentru prietenii tăi, ca să fii considerat un prieten adevărat, acesta este criteriul de conduită morală pe care ar trebui să-l respecte o persoană atunci când are de-a face cu prietenii ei și aceasta este cerința pentru conduita morală a oamenilor atunci când vine vorba să-și facă prieteni. Zicala despre conduita morală: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” apare ca fiind deosebit de eroică și justă, și mai ales măreață și nobilă și inspiră admirația și aprobarea oamenilor și-i determină să creadă că aceia care pot face așa ceva sunt ca nemuritorii din altă lume, care sar din crăpăturile stâncilor, și îi determină să creadă că acești oameni sunt deosebit de drepți, precum cavalerii sau spadasinii. De aceea, astfel de idei și opinii simple și directe sunt repede acceptate de ființele umane și pătrund ușor în adâncul inimii lor. Aveți sentimente similare cu privire la zicala: „Aș încasa un glonț pentru un prieten”? (Da.) Deși în zilele noastre nu sunt mulți oameni care ar încasa un glonț pentru un prieten, majoritatea speră că prietenii lor ar fi dispuși să încaseze un glonț pentru ei și că sunt oameni loiali, buni amici și că, în vremuri de restriște, prietenii lor le-ar întinde o mână de ajutor, fără să se gândească de două ori și fără să pună nicio condiție, și că aceștia ar face orice pentru ei, sfidând toate dificultățile și neînfricați de pericol. Dacă ai

cerințe similare pentru prietenii tăi, ar putea acest lucru să arate că ești în continuare influențat și constrâns de ideea de a încasa un glonț pentru un prieten? Ai spune că încă trăiești după acest mod vechi, tradițional de a gândi? (Da.) În zilele noastre, oamenii se plâng adesea că „moralitatea publică este în declin astăzi, oamenii nu au aceeași mentalitate ca strămoșii lor, vremurile s-au schimbat, prietenii nu mai sunt ceea ce erau cândva, oamenii nu mai prețuiesc fraternitatea, și-au pierdut căldura umană, iar relațiile interpersonale devin din ce în ce mai reci.” Deși în zilele noastre foarte puțini oameni prețuiesc fraternitatea între prieteni, ei încă își aduc aminte cu drag de acei oameni galanți și cu inima caldă de pe vremuri, care își dădeau viața pentru un prieten, și venerează stilul pe care îl afișează. De exemplu, luați câteva dintre poveștile transmise de-a lungul istoriei despre oamenii din vremurile vechi care își dădeau viața pentru un prieten, în special pe cele din lumea artelor marțiale despre oameni care susțin fraternitatea. Chiar și astăzi, când oamenii urmăresc aceste povești în filme și seriale de televiziune, încă simt un val de emoție în inima lor și nutresc speranțe de a se întoarce într-o epocă plină de căldură umană, când oamenii prețuiau fraternitatea. Ce arată aceste lucruri? Arată că această idee de a încasa un glonț pentru un prieten este venerată ca un lucru pozitiv în mintea oamenilor și că este susținută drept standard moral înalt pentru cei care doresc să fie sau să devină o persoană bună? (Da.) Deși oamenii nu îndrăznesc să ceară așa ceva de la ei înșiși în ziua de azi și nu pot realiza personal acest lucru, încă speră să întâlnească astfel de oameni în comunitatea lor, să se asocieze și să se împrietenească cu ei, astfel încât, atunci când întâmpină dificultăți, prietenul lor să poată încasa un glonț pentru ei. Analizând atitudinile și opiniile oamenilor cu privire la această zicală despre conduita morală, vedem clar că ei sunt profund influențați de astfel de idei și opinii care prețuiesc fraternitatea. Dat fiind că oamenii sunt

influențați de astfel de idei și opinii care-i încurajează să aspire și să adere la spiritul de fraternitate, bineînțeles că este foarte probabil să trăiască după ele. Ca urmare, oamenii tind să devină controlați și dominați de astfel de idei și opinii și sunt susceptibili să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze în conformitate cu astfel de idei și opinii și, totodată, au tendința de a folosi astfel de idei și opinii pentru a judeca oamenii, întrebându-se: „Oare această persoană prețuiește fraternitatea? Dacă prețuiește fraternitatea, atunci este o persoană de treabă; pe de altă parte, dacă nu o prețuiește, nu merită să mă asociez cu ea și nu este o persoană bună.” Bineînțeles, și tu tinzi să fii influențat de aceste idei despre fraternitate în ceea ce privește gestionarea propriului comportament și înfrânarea și judecarea propriului comportament și le iei drept criterii și îndrumare pentru interacțiunile tale cu alții. De exemplu, sub influența adânc înrădăcinată a unor astfel de idei și opinii, atunci când te asociezi cu frați și surori, îți folosești conștiința pentru a evalua tot ce faci. Ce înseamnă cuvântul „conștiință”? Realitatea este că, în adâncul inimii oamenilor, nu reprezintă nimic altceva decât fraternitatea. Uneori, ajutorul dat fraților și surorilor e oferit din fraternitate, precum și faptul de a-i compătimi. De fapt, uneori, a-ți îndeplini datoria, a depune un efort simbolic în familia lui Dumnezeu, sau a te sacrifica, sau a lua o hotărâre de moment sunt, toate, acțiuni realizate sub imperiul unor astfel de idei care prețuiesc fraternitatea. Nu arată aceste fenomene, în mod clar și răspicat, că oamenii sunt profund influențați de astfel de idei și opinii și au fost deja încătușați și asimilați de ele? Ce vreau să spun prin „încătușați” și „asimilați”? Se poate spune că astfel de idei și opinii care prețuiesc fraternitatea nu numai că pot să controleze comportamentul oamenilor, ci în plus, au devenit deja filosofia de existență a oamenilor și viața lor și că oamenii se țin de ele și le tratează drept lucruri pozitive? De ce spun că le tratează drept lucruri pozitive?

Înseamnă că, atunci când oamenii ascultă cuvintele lui Dumnezeu, Îi pun cuvintele în practică și I se supun, își îndeplinesc datoria fără a fi superficiali, plătesc un preț mai mare și Îi sunt credincioși lui Dumnezeu, tot acest comportament este în mare măsură guvernat de ideea de fraternitate și denaturat de acest element de fraternitate. De exemplu, unii oameni spun: „Trebuie să fim conștiincioși în modul în care ne comportăm, nu ne putem face datoria de mântuială! Dumnezeu ne-a dăruit foarte mult har. Într-un mediu atât de periculos, cu toată această înăbușire și persecuție din partea marelui balaur roșu, Dumnezeu ne protejează și ne salvează de influența Satanei. Nu trebuie să ne pierdem conștiința; trebuie să ne îndeplinim datoria în mod corespunzător, pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu! Viețile noastre ne sunt date de Dumnezeu, așa că trebuie să-I fim credincioși pentru a-I răsplăti dragostea. Nu putem fi nerecunoscători!” Există și alți oameni care se confruntă cu o datorie care presupune asumarea riscurilor și plata unui preț și care spun: „Dacă alții nu vor face un pas înainte, eu o voi face. Nu mi-e frică de pericol!” Oamenii îi întreabă: „De ce nu îți este frică de pericol?” Și ei răspund: „Nu ai nici măcar un strop de integritate morală în comportamentul tău? Familia lui Dumnezeu mă tratează bine și Dumnezeu este bun cu mine. Deoarece m-am hotărât să-L urmez, ar trebui să-mi fac partea și să-mi asum aceste riscuri. Trebuie să am acest spirit al fraternității și să-l prețuiesc.” Și așa mai departe. Sunt aceste fenomene și aceste revelații ale oamenilor dominate într-o anumită măsură de astfel de idei și opinii care prețuiesc fraternitatea? Dominate de astfel de idei și opinii, judecățile și alegerile pe care le fac oamenii și unele dintre comportamentele pe care le dezvăluie oamenii de cele mai multe ori nu au nimic de-a face cu practicarea adevărului. Sunt doar un impuls de moment, o stare de spirit sau o dorință de moment. Deoarece nu respectă adevărurile-principii, nu izvorăște din voința subiectivă a unei persoane de a-și îndeplini

datoria și nu are loc din dragoste pentru adevăr și pentru lucruri pozitive, această fraternitate dintre oameni adesea nu poate rezista – nu se poate manifesta mai mult de câteva ori și nici nu poate dura prea mult. După un timp, oamenii rămân fără energie, ca o minge dezumflată. Unii spun: „De ce eram atât de plin de energie înainte? De ce eram atât de dispus să îmi asum aceste slujbe periculoase pentru casa lui Dumnezeu? De ce a dispărut acum toată această energie?" La acea vreme, a fost doar un impuls, o dorință sau o hotărâre de moment de-ale tale și, inevitabil, aceasta a fost denaturată printr-un element de fraternitate. Apropo de asta, ce anume înseamnă „fraternitate"? Simplu spus, este o dispoziție sau o stare de spirit de moment, adică o dispoziție pe care oamenii o capătă în medii și situații speciale. O astfel de dispoziție este foarte dinamică, foarte optimistă și foarte pozitivă, ceea ce te determină să emiți judecăți și alegeri pozitive sau să faci niște declarații grandioase și creează o anumită disponibilitate de a lucra din greu, dar acest tip de disponibilitate nu este o stare adevărată de iubire a adevărului, de înțelegere sau practicare a lui. Este doar o stare de spirit produsă sub imperiul unor astfel de idei și opinii care prețuiesc fraternitatea. Așa este, în termeni simpli. La un nivel mai profund, din punctul Meu de vedere, fraternitatea este, de fapt, o exteriorizare a impetuozității. Ce vreau să spun prin „o exteriorizare a impetuozității"? De exemplu, atunci când oamenii sunt fericiți pe moment, pot să reziste toată ziua și toată noaptea fără să mănânce sau să doarmă și, totuși, nu simt foame sau oboseală. Este normal? În circumstanțe normale, oamenii sunt flămânzi dacă sar o masă și apatici și letargici dacă nu dorm bine toată noaptea. Dar dacă, sub impulsul momentului, au o dispoziție dinamică și nu se simt flămânzi, somnoroși sau obosiți, nu este acest lucru anormal? (Ba da, este.) Este aceasta o dezvăluire naturală a firii vieții? (Nu.) Dacă aceasta nu este o dezvăluire normală, ce este, atunci? Este impetuozitate. Ce altceva

înseamnă impetuozitatea? Înseamnă că, din cauza emoțiilor anormale, cum ar fi fericirea sau furia de moment, oamenii afișează unele comportamente extreme în timp ce se află într-o stare irațională. Care sunt aceste comportamente extreme? Uneori, când sunt fericiți, dăruiesc altora cele mai prețioase lucruri din casa lor sau, uneori, într-un acces de furie, ucid pe cineva cu un cuțit. Nu este aceasta impetuozitate? Acestea sunt comportamente care se apropie de limite extreme, care apar atunci când oamenii sunt într-o stare irațională: aceasta este impetuozitate. Unii oameni sunt deosebit de fericiți când încep să-și îndeplinească pentru prima dată datoria. Nu le este foame când este timpul să mănânce și nu sunt somnoroși când este vremea să se odihnească. În schimb, ei strigă: „Sacrifică-te pentru Dumnezeu, plătește prețul pentru Dumnezeu și îndură orice greutăți!” Ori de câte ori sunt nefericiți, nu vor să facă nimic, nu le place de niciun om pe care-l văd și chiar se gândesc să nu mai creadă. Toate acestea reprezintă impetuozitatea. Cum a apărut această impetuozitate? A apărut din firile corupte ale oamenilor? La rădăcină, este cauzată de faptul că oamenii nu înțeleg adevărul și nu sunt capabili să-l practice. Când oamenii nu înțeleg adevărul, sunt influențați de diverse gânduri denaturate. Sub influența diferitelor gânduri denaturate și negative, ei sunt cuprinși de diverse stări iraționale și anormale. Când au aceste stări, ei vin cu tot felul de judecăți și comportamente impetuoase. Așa se întâmplă, nu? Care este esența acestui punct de vedere ideologic: „Aș încasa un glonț pentru un prieten”? (Impetuozitatea.) Aveți dreptate, este impetuozitatea. Așadar, are zicala: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” vreun strop de rațiune? Este în concordanță cu principiile? Este un lucru pozitiv pe care oamenii ar trebui să-l respecte? Destul de evident, nu. Această chestiune de a încasa un glonț pentru un prieten este irațională, impulsivă și impetuoasă. Această chestiune trebuie tratată rațional. Este în regulă dacă nu prețuiești atât de mult

fraternitatea, încât să încasezi un glonț pentru un prieten? Este în regulă doar să-ți ajuți prietenii în limita capacităților tale? Cum să faci lucrurile corect? De ce sunt greșite toate ideile și opiniile precum: „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, care par să prețuiască în mod deosebit fraternitatea? Ce e în neregulă cu ele? Această chestiune trebuie clarificată. Odată ce va fi clarificată, oamenii vor renunța complet la astfel de idei și opinii. Adevărul este că această chestiune este foarte simplă. Puteți să o explicați clar? Voi nu aveți opinii privind această chestiune, nu aveți nimic de spus. Acest lucru confirmă un lucru, și anume că, înainte de a diseca zicala: „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, toți erați oameni care respectaseră sau idolatrizaseră în mod special această zicală și toți ați invidiat oamenii care ar fi încasat un glonț pentru un prieten și ați fost, de asemenea, invidioși pe cei care se puteau împrieteni cu asemenea persoane și simțiți că a avea astfel de prieteni este o bucurie și o onoare. Nu așa stau lucrurile? Cum vedeți această chestiune? (Cred că a avea de-a face cu oamenii conform zicalei: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” este un mod lipsit de principii și nu este în concordanță cu adevărul.) Ce părere aveți despre acest răspuns? Poate să înlăture legăturile și cătușele pe care ți le-au pus astfel de idei și opinii? Poate să schimbe metodele și principiile prin care gestionezi astfel de chestiuni? Poate să-ți corecteze părerile false cu privire la astfel de chestiuni? Dacă nu poate, ce este, atunci, acest răspuns? (Doctrină.) Ce rost are să vorbești despre doctrine? Nu vorbi despre doctrine. Cum apare doctrina? Din faptul că tu nu vezi clar esența unor astfel de idei și opinii și că nu înțelegi întru totul impactul negativ și răul provocat de astfel de idei și opinii asupra modului în care privești oamenii și lucrurile și în care te comporți și acționezi. Nu știi ce este în neregulă cu ele, așa că tot ce poți să faci e să răspunzi și să rezolvi această problemă folosind doctrine superficiale. Rezultatul final este că doctrinele

nu îți pot rezolva problema, iar tu încă trăiești sub imperiul și influența unor astfel de idei și opinii.

Ce este în neregulă cu ideile și opiniile precum „să încasezi un glonț pentru un prieten”? Această întrebare este, de fapt, destul de simplă și nu dificilă. Nimeni care trăiește în lume nu sare din crăpăturile stâncilor. Toată lumea are părinți și copii, toată lumea are rude, nimeni nu există în mod independent, în această lume umană. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că tu trăiești în această lume umană și ai propriile obligații de îndeplinit. În primul rând, trebuie să-ți sprijini părinții și, în al doilea rând, trebuie să-ți crești copiii. Acestea sunt responsabilitățile tale în cadrul familiei. În societate ai, de asemenea, responsabilități și obligații sociale de îndeplinit. Trebuie să joci un rol în societate, ca de exemplu să fii muncitor, fermier, om de afaceri, student sau intelectual. De la familie la societate, sunt multe responsabilități și obligații pe care ar trebui să le îndeplinești. Adică, pe lângă mâncare, îmbrăcăminte, locuință și transport, ai multe lucruri pe care trebuie să le faci și, de asemenea, multe lucruri pe care ar trebui să le faci și multe obligații pe care trebuie să le îndeplinești. Lăsând deoparte această cale dreaptă a credinței în Dumnezeu pe care merg oamenii, ca individ, ai multe responsabilități familiale și obligații sociale de îndeplinit. Nu exiști în mod independent. Responsabilitatea de pe umerii tăi nu este doar să-ți faci prieteni și să te distrezi sau să găsești pe cineva cu care să vorbești și care să te ajute. Majoritatea responsabilităților tale – și cele mai importante – sunt legate de familia ta și de societate. Doar dacă îți îndeplinești bine responsabilitățile familiale și obligațiile sociale, viața ta, ca persoană, va fi considerată completă și perfectă. Așadar, ce includ responsabilitățile pe care trebuie să le îndeplinești în familie? În copilărie, ar trebui să fii filial cu părinții tăi și să-i sprijini. Ori de câte ori părinții tăi sunt bolnavi sau în dificultate, ar trebui să faci tot ce-ți stă în putere. Ca

părinte, trebuie să transpiri și să te străduiești, să muncești din greu și să înduri greutăți pentru a întreține întreaga familie și să-ți asumi responsabilitatea grea de a fi părinte, de a-ți crește copiii, de a-i educa să urmeze calea cea dreaptă și de a-i face să înțeleagă principiile comportamentale. Prin urmare, ai numeroase responsabilități în familia ta. Trebuie să-ți sprijini părinții și să-ți asumi responsabilitatea de a-ți crește copiii. Sunt multe asemenea lucruri care ar trebui făcute. Și care sunt responsabilitățile tale în societate? Trebuie să respecți legile și regulamentele, să ai principii pentru interacțiunile cu ceilalți, să-ți dai silința la locul de muncă și să-ți gestionezi bine cariera. Pentru aceste lucruri trebuie să cheltuiești optzeci sau nouăzeci la sută din timpul și energia ta. Adică, indiferent ce rol joci în familia ta sau în societate, indiferent pe ce cale mergi, indiferent care sunt ambițiile și aspirațiile tale, fiecare persoană are responsabilități pe care și le asumă, care sunt foarte importante pentru ea și care le consumă aproape tot timpul și energia. Din perspectiva responsabilităților familiale și sociale, care este valoarea ta, ca persoană, și a vieții tale, venind în această lume umană? Este aceea de a-ți îndeplini responsabilitățile și misiunile pe care ți le-a dat Cerul. Viața ta nu-ți aparține numai ție și, desigur, nu aparține altora. Viața ta există pentru misiunile și responsabilitățile tale și pentru responsabilitățile, obligațiile și misiunile pe care ar trebui să le îndeplinești în această lume umană. Viața ta nu aparține părinților tăi și nici soției sau soțului tău și, desigur, nu aparține copiilor tăi. Cu atât mai puțin aparține descendenților tăi. Așadar, cui îi aparține viața ta? Vorbind din perspectiva unei persoane din lume, viața ta aparține responsabilităților și misiunilor date ție de Dumnezeu, dar, din perspectiva unui credincios, viața ta ar trebui să aparțină lui Dumnezeu, deoarece El este cel care rânduiește toate lucrurile care te privesc și are suveranitate asupra lor. Prin urmare, ca persoană care trăiește în lume, nu ar trebui să-ți

promiți viața altora în mod arbitrar și nu ar trebui să ți-o sacrifici în mod arbitrar pentru nimeni, de dragul fraternității. Adică, nu ar trebui să-ți subestimezi viața. Viața ta este lipsită de valoare pentru oricine altcineva, în special pentru Satana, pentru această societate și pentru această rasă umană coruptă, dar pentru părinții și rudele tale, viața ta are cea mai mare importanță, deoarece între responsabilitățile tale și supraviețuirea lor există o relație inseparabilă. Desigur, ceea ce este și mai important este că există o relație inseparabilă între viața ta și faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor și asupra întregii rase umane. Viața ta este indispensabilă printre multele vieți asupra cărora Dumnezeu are suveranitate. Poate că nu-ți prețuiești viața atât de mult și poate că nu ar trebui să o prețuiești atât de mult, dar adevărul este că viața ta este foarte importantă pentru părinții și rudele tale, cu care ai legături strânse și o relație inseparabilă. De ce spun asta? Deoarece ai responsabilități față de ei, și ei au responsabilități față de tine, ai responsabilități față de această societate, iar responsabilitățile tale față de societate au legătură cu rolul tău în această societate. Rolul fiecărei persoane și fiecare entitate vie sunt indispensabile lui Dumnezeu și sunt toate elemente indispensabile ale suveranității Sale asupra omenirii, a acestei lumi, a acestui pământ și a acestui univers. În ochii lui Dumnezeu, fiecare viață este chiar mai neînsemnată decât un fir de nisip și chiar mai vrednică de dispreț decât o furnică; cu toate acestea, pentru că fiecare persoană reprezintă o viață, o viață vie care respiră, în cadrul suveranității lui Dumnezeu, chiar dacă rolul pe care îl joacă acea persoană nu este esențial, și ea este indispensabilă. Așadar, analizând chestiunea din aceste unghiuri, dacă o persoană ar încasa fără ezitare un glonț pentru un prieten, și nu doar că se gândește să facă acest lucru, ci este și pregătită să o facă în orice moment, dându-și propria viață, fără a ține cont de responsabilitățile ei familiale, sociale și nici măcar

de misiunile și îndatoririle puse de Dumnezeu pe umerii ei, nu este un lucru greșit? (Ba da.) Este o înaltă trădare! Cel mai prețios lucru pe care Dumnezeu îl dăruiește omului este această suflare care se numește viață. Dacă îți promiți nonșalant viața unui prieten căruia tu crezi că i-o poți încredința, oare nu înseamnă asta că-L trădezi pe Dumnezeu? Nu este lipsă de respect pentru viață? Nu este un act de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? Nu este un act de trădare a lui Dumnezeu? (Ba da.) Asta înseamnă în mod clar că renunți la responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești în familia ta și în societate și că te eschivezi de la misiunile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Este o înaltă trădare. Cele mai importante lucruri din viața unei persoane nu sunt altceva decât responsabilitățile pe care ar trebui să și le asume în această viață – responsabilitățile familiale, responsabilitățile sociale și misiunile pe care i le-a dat Dumnezeu. Cele mai importante lucruri sunt aceste responsabilități și misiuni. Dacă îți pierzi viața renunțând nonșalant la ea pentru altcineva, din cauza unui sentiment trecător de fraternitate și a unei clipe de impetuozitate, mai există responsabilitățile tale? Cum mai poți vorbi, atunci, de misiuni? În mod evident, nu prețuiești viața pe care Dumnezeu ți-a dăruit-o ca fiind cel mai valoros lucru, ci, în schimb, le-o promiți nonșalant altora, renunți la viața ta pentru alții, ignorând sau abandonând complet responsabilitățile tale față de familie și societate, ceea ce este imoral și nedrept. Așadar, ce încerc să vă spun? Nu renunțați nonșalant la viața voastră și nu o promiteți altora. Unii oameni spun: „Pot să le-o promit părinților mei? Dar dacă o promit persoanei iubite, e în regulă?” Nu este în regulă. De ce nu este în regulă? Dumnezeu îți dăruiește viața și permite ca viața ta să continue, astfel încât să-ți poți îndeplini responsabilitățile față de familie și societate și să îndeplinești misiunile încredințate ție de Dumnezeu. Nu ești în măsură să-ți tratezi viața ca pe o glumă, promițând-o nonșalant altora, oferind-o altora,

sacrificând-o pentru alții și dedicând-o altora. Dacă o persoană își pierde viața, își mai poate îndeplini responsabilitățile familiale și sociale și misiunile? Mai poate face asta? (Nu.) Și când responsabilitățile familiale și sociale ale unei persoane nu mai sunt, mai există rolurile sociale pe care le-a îndeplinit? (Nu.) Când rolurile sociale pe care le-a îndeplinit o persoană nu mai există, mai există misiunile acelei persoane? Nu. Când misiunile și rolurile sociale ale unei persoane nu mai există, atunci mai există acele lucruri asupra cărora Dumnezeu domnește suveran? Lucrurile asupra cărora Dumnezeu domnește suveran sunt cele vii, ființele umane cu viață, iar când responsabilitățile și viețile lor sociale nu mai există, iar rolurile lor sociale sunt reduse la nimic, reprezintă acest lucru încercarea de a face omenirea, asupra căreia Dumnezeu domnește suveran, și planul de gestionare al lui Dumnezeu să fie reduse la nimic? Dacă faci acest lucru, nu este o trădare? (Ba da.) Acest lucru este, într-adevăr, o înaltă trădare. Viața ta există doar pentru responsabilitățile și misiunile tale, iar valoarea vieții tale poate fi reflectată doar de responsabilitățile și misiunile tale. În plus, nu este responsabilitatea și misiunea ta să încasezi un glonț pentru un prieten. Ca persoană înzestrată cu viață de către Dumnezeu, îndeplinirea responsabilităților și misiunilor încredințate ție de Dumnezeu este ceea ce ar trebui să faci. Pe de altă parte, să încasezi un glonț pentru un prieten nu este o responsabilitate sau o misiune pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Mai degrabă, înseamnă că acționezi dintr-un sentiment de fraternitate, reprezintă propriile tale dorințe deșarte, mentalitatea ta iresponsabilă despre viață și, desigur, este și un fel de gândire pe care Satana o insuflă oamenilor, pentru a le disprețui și călca în picioare viața. Așadar, indiferent când vine momentul, indiferent ce fel de fârtat ți-ai făcut, chiar dacă prietenia ta cu el a rezistat în situații care pun viața în pericol, să nu promiți în mod arbitrar că vei încasa un glonț pentru el și nici măcar să nu cochetezi ușor cu astfel de gânduri, să

nu te gândești să-i dedici toată viața, toată existența ta. Nu ai nicio responsabilitate sau obligație față de el. Dacă aveți interese similare, personalități similare și mergeți pe aceeași cale, puteți să vă ajutați unul pe celălalt, să vorbiți despre orice vă place și să fiți prieteni apropiați, dar această prietenie apropiată nu este construită pe fundamentul încasării unui glonț pentru celălalt, nici bazată pe prețuirea fraternității. Nu ești nevoit să încasezi un glonț pentru el și să renunți la viața ta sau nici măcar să verși o singură picătură de sânge pentru el. Unii oameni spun: „Așadar, la ce îmi folosește simțul fraternității? În umanitatea și în inima mea, vreau mereu să dau dovadă de fraternitate, așadar, ce ar trebui să fac?" Dacă vrei cu adevărat să dai dovadă de fraternitate, atunci ar trebui să-i spui celeilalte persoane adevărurile pe care ai ajuns să le înțelegi. Când vezi că persoana cealaltă este slabă, sprijină-o. Nu sta pe marginea drumului și privi; când merge pe o cale greșită, adu-i aminte, sfătuiește-o și dă-i o mână de ajutor. Când vezi problemele celeilalte persoane, ai obligația să o ajuți, dar nu e nevoie să încasezi un glonț pentru ea, nu e nevoie să-i promiți viața ta. Responsabilitatea ta față de ea este doar să o ajuți, să o sprijini, să îi reamintești, să o sfătuiești sau, uneori, să fii un pic iertător și tolerant, dar nu este aceea de a renunța la viața ta pentru ea, cu atât mai puțin de a-i arăta așa-numitul simț al fraternității. Pentru Mine, fraternitatea este doar impetuozitate și nu aparține adevărului. În comparație cu viața pe care o oferă Dumnezeu oamenilor, fraternitatea dintre oameni este un gunoi. Este un fel de impetuozitate insuflată oamenilor de Satana, o uneltire vicleană care îi determină pe oameni să facă impulsiv multe lucruri de dragul fraternității, lucruri pe care se vor chinui să le lase în urmă și pe care le vor regreta pentru tot restul zilelor. Acest lucru nu este recomandabil. Prin urmare, ar fi bine să renunți la această idee de fraternitate. Nu trăi conform fraternității, ci conform adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Cel puțin, ar

trebui să trăiești în conformitate cu umanitatea, conștiința și rațiunea ta, să te ocupi de toată lumea și de tot în mod rațional și să faci totul corect, conform conștiinței și rațiunii tale.

După ce am avut părtășie despre atât de multe zicale și opinii privind responsabilitatea și viața, aveți acum discernământ asupra acestei cerințe morale de a încasa un glonț pentru un prieten? Acum că aveți discernământ, aveți principiile corecte pentru a gestiona așa ceva? (Da.) Ce ai face dacă o persoană chiar ți-ar cere să încasezi un glonț pentru ea? Cum ai răspunde? Ai spune: „Dacă îmi ceri să încasez un glonț pentru tine, atunci tu ești cel care vrea să-mi ia viața. Dacă vrei să-mi iei viața, dacă îmi ceri așa ceva, atunci mă privezi de dreptul de a-mi îndeplini responsabilitățile familiale și de dreptul de a-mi îndeplini responsabilitățile în societate. Acest lucru mă privează și de drepturile mele ca om și, mai important, mă privează de oportunitatea de a mă supune suveranității lui Dumnezeu și de a-mi îndeplini bine datoria. Faptul că mă privezi astfel de drepturile mele ca om îmi va aduce sfârșitul! Mă privezi de foarte multe drepturi și mă faci să mor pentru tine. Cât de egoist și de vrednic de dispreț ai putea fi? Și, totuși, îmi mai ești prieten? În mod clar, nu ești prietenul meu, ci dușmanul meu.” Este corect să spui asta? (Da.) Într-adevăr, e lucrul corect de spus. Îndrăznești să zici asta? Înțelegi cu adevărat acest lucru? Dacă vreun prieten de-ai tăi îți tot cere să încasezi un glonț pentru el și-ți cere viața, atunci ar trebui să te ferești de el cu prima ocazie, pentru că nu este o persoană bună. Să nu crezi că ar trebui să-ți fie prieten doar pentru că poate să încaseze un glonț pentru tine. Tu spui: „Nu ți-am cerut să încasezi un glonț pentru mine, tu ești cel care te-ai oferit voluntar să faci asta. Chiar dacă ai reușit să încasezi un glonț pentru mine, nici să nu te gândești să-mi ceri să încasez un glonț pentru tine. Tu nu ești rațional, dar eu înțeleg adevărul, sunt rațional și voi trata această chestiune în mod rațional. Indiferent de câte ori ai încasat un glonț

pentru mine, eu nu voi încasa impulsiv un glonț pentru tine. Dacă ai vreo problemă, voi face tot posibilul să te ajut, dar categoric nu voi renunța la responsabilitățile și misiunile pe care mi le-a încredințat Dumnezeu în această viață, pentru a trăi doar de dragul tău. În lumea mea, nu există altceva decât responsabilități, obligații și misiuni. Dacă vrei să te împrietenești cu mine, atunci te rog să mă ajuți, să mă sprijini să-mi îndeplinesc responsabilitățile și să-mi îndeplinesc misiunile alături de tine. Abia atunci îmi ești cu adevărat prieten. Dacă ai să continui să-mi ceri să încasez un glonț pentru tine și să mă obligi să fac o astfel de promisiune, să renunț la viața mea pentru tine, să-ți promit viața mea, atunci ar trebui să pleci imediat de lângă mine, nu ești prietenul meu, nu vreau să mă împrietenesc cu cineva ca tine și nu vreau să fiu prietenul unei persoane ca tine." Ce părere aveți despre astfel de cuvinte? (Este bine să spui așa ceva.) În ce sens este bine? Neavând un prieten ca acesta, ești eliberat de presiune, nu ai griji, nu ești împovărat de gânduri, nici constrâns de idei precum prețuirea fraternității. Dacă o persoană chiar ar spune: „Nu merită să mă asociez cu oameni ca tine, care nu încasează un glonț pentru un prieten și care nu pot fi prietenul nimănui", te-ai întrista să auzi asta? Ai fi afectat de aceste cuvinte? Te-ai simți trist și negativ, abandonat de oameni, fără simțul existenței și fără vreo speranță în viață? Acest lucru este posibil, dar atunci când vei înțelege adevărul, vei putea dobândi o înțelegere aprofundată a acestei chestiuni și nu vei fi constrâns de aceste cuvinte. Începând de astăzi, trebuie să înveți să renunți la aceste lucruri ale culturii tradiționale, fără a fi nevoit să porți aceste poveri. Numai așa poți merge pe calea cea dreaptă în viață. Veți pune asta în practică? (Da.) Desigur, acesta nu este un lucru la care se poate renunța atât de repede. Oamenii trebuie mai întâi să-și pregătească mintea, să contemple puțin câte puțin, să caute adevărul puțin câte puțin, să înțeleagă puțin câte puțin și apoi să-l pună în practică puțin

câte puțin, conform adevărurilor-principii. Asta înseamnă folosirea adevărurilor-principii pentru a trata și gestiona relațiile cu oamenii și asocierile cu ei. Ca să concluzionez, aș dori să vă spun câteva ultime cuvinte: prețuiește-ți viața și responsabilitățile; prețuiește oportunitatea pe care Dumnezeu ți-a dat-o de a-ți îndeplini datoria și prețuiește misiunile date de El. Înțelegeți, nu-i așa? (Da.) Nu este o bucurie că ați dobândit o înțelegere temeinică a acestei chestiuni? (Ba da.) Dacă nu veți fi îngrădiți și constrânși de aceste idei și opinii false, vă veți simți în largul vostru. Dar acum nu sunteți chiar în largul vostru. Numai odată ce veți porni pe calea urmăririi adevărului în viitor și nu veți mai fi tulburați de aceste lucruri, veți fi cu adevărat în largul vostru. Numai cei care chiar privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, sunt realmente relaxați și în largul lor, au pace și bucurie, trăiesc și se comportă conform adevărului și nu vor avea niciodată regrete. Haideți să încheiem aici părtășia de astăzi.

7 mai 2022

Note de subsol:

a. Kong Rong apare într-o bine-cunoscută poveste chineză, folosită în mod tradițional pentru a-i educa pe copii cu privire la valorile curtoaziei și ale iubirii frățești. Povestea relatează despre modul în care, atunci când familia sa a primit un coș cu pere, Kong Rong, în vârstă de patru ani, a renunțat în favoarea fraților săi mai în vârstă la perele mai mari și a luat-o pe cea mai mică pentru el.

Ce înseamnă să urmărești adevărul (11)

În fiecare perioadă și în fiecare etapă, în biserică se întâmplă anumite lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile oamenilor. De exemplu, unii oameni se îmbolnăvesc, conducătorii și lucrătorii sunt înlocuiți, unii oameni sunt dați în vileag și eliminați, unii înfruntă încercarea vieții și a morții, în unele biserici chiar sunt oameni răi și antihriști care provoacă perturbări și așa mai departe. Aceste lucruri se petrec din când în când, dar nu sunt deloc întâmplătoare. Toate aceste lucruri sunt rezultatul suveranității și al rânduielilor lui Dumnezeu. O perioadă foarte liniștită poate fi brusc întreruptă de mai multe incidente sau evenimente neobișnuite, care fie au loc în jurul vostru, fie vi se întâmplă vouă, iar apariția acestor lucruri tulbură ordinea normală și normalitatea vieților oamenilor. Din exterior, acestea nu se conformează noțiunilor și închipuirilor oamenilor; ei nu vor să li se întâmple sau să vadă asemenea lucruri. Așadar, e benefică pentru oameni apariția acestor lucruri? Cum ar trebui să le gestioneze, să le experimenteze și să le înțeleagă? Este ceva la care s-a gândit vreunul dintre voi? (Ar trebui să înțelegem că acesta este rezultatul suveranității lui Dumnezeu.) E vorba doar de faptul de a înțelege că acesta e rezultatul suveranității lui Dumnezeu? Ați învățat vreo lecție din asta? Puteți înțelege mai amănunțit cum are Dumnezeu suveranitate asupra tuturor acestor lucruri? Ce implică, în mod specific, suveranitatea lui Dumnezeu? Ce lucruri specifice se manifestă în oameni pe care ei ar trebui să le cunoască și să le înțeleagă? Ați învățat vreo lecție din lucrurile care s-au întâmplat în jurul vostru? Puteți să le acceptați de la Dumnezeu și apoi să câștigați ceva din asta? Sau continuați să acționați la întâmplare, gândind în sinea voastră: „Totul este rezultatul suveranității lui Dumnezeu, doar supune-te lui Dumnezeu, nu este nimic în asta care-ți cere să gândești”, lăsând chestiunea

să treacă pe lângă voi, în timp ce aveți astfel de gânduri simple? Care dintre aceste situații se aplică în cazul vostru? Uneori, în biserică au loc evenimente majore: de exemplu, în răspândirea lucrării Evangheliei, se obțin rezultate neașteptat de bune sau apar unele dificultăți neașteptate, adversități, obstacole sau chiar tulburări și distrugeri cauzate de forțe externe. Uneori, într-o anumită biserică sau în rândul unor oameni care își îndeplinesc îndatoririle se întâmplă ceva neobișnuit. Fie în vremuri obișnuite, fie în vremuri neobișnuite, ați contemplat vreodată aceste lucruri neobișnuite care se întâmplă? Ce concluzie finală ați tras? Sau, oare, de cele mai multe ori, nu înțelegeți nimic? Unii oameni se gândesc la asta doar în sinea lor și apoi, pur și simplu, spun o scurtă rugăciune, fără ca nici măcar să caute adevărul pentru a dobândi o oarecare înțelegere a acestor lucruri. Ei doar admit că acestea sunt de la Dumnezeu și asta este tot. Nu înseamnă asta a acționa mecanic? Majoritatea oamenilor doar fac lucrurile de mântuială. Și atunci când oamenii de calibru extrem de slab întâmpină aceste lucruri, ei ajung la o mare neînțelegere și confuzie și pot cu ușurință să emită noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu și îndoieli privind suveranitatea și orchestrarea Sa. Oamenii nu L-au înțeles pe Dumnezeu de la început și, atunci când întâlnesc unele lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile lor, nu caută adevărul și nici alți oameni cu care să aibă părtășie, ci doar le tratează pe baza noțiunilor și a închipuirilor lor, înainte de a ajunge în cele din urmă la concluzia că „este încă incert dacă aceste lucruri sunt sau nu de la Dumnezeu” și încep să se îndoiască de El și chiar și de cuvintele Sale. Drept urmare, îndoielile, speculațiile și precauția lor față de Dumnezeu devin din ce în ce mai grave, iar ei își pierd motivația de a-și îndeplini îndatoririle. Nu sunt dispuși să sufere și să facă sacrificii și trândăvesc, făcând lucruri de mântuială de la o zi la alta. După ce au experimentat câteva incidente deosebite, stropul de entuziasm, hotărâre și

dorință pe care l-au avut înainte i-a părăsit și a dispărut, și tot ce rămâne sunt gândurile despre cum să-și facă planuri de viitor și să găsească o cale de scăpare. Oamenii ca aceștia nu sunt în minoritate. Pentru că oamenii nu iubesc adevărul și nu-l caută, ori de câte ori li se întâmplă ceva, ei privesc acel lucru cu ochii lor, fără să învețe niciodată să-l accepte de la Dumnezeu. Nu caută adevărul în cuvintele lui Dumnezeu pentru a găsi răspunsurile și nu caută oameni care înțeleg adevărul pentru a avea părtășie cu ei și a rezolva aceste lucruri. În schimb, își folosesc întotdeauna propriile cunoștințe și propria experiență de a interacționa cu lumea, pentru a analiza și a judeca lucrurile care li se întâmplă. Și care este rezultatul final? Se prind în capcana unei stări ciudate, fără ieșire – aceasta este consecința necăutării adevărului. Nimic nu se petrece întâmplător, totul este condus de Dumnezeu. Deși oamenii pot înțelege și accepta acest lucru în teorie, cum ar trebui să trateze suveranitatea lui Dumnezeu? Acesta este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l urmărească și să-l înțeleagă și ar trebui să-l practice în mod specific. Dacă oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu doar în teorie, dar nu au o înțelegere reală a ei, iar noțiunile și închipuirile lor nu au fost înlăturate, atunci indiferent de câți ani cred în Dumnezeu și câte lucruri experimentează, în cele din urmă tot nu vor putea dobândi adevărul. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, nu pot cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Cu cât experimentează mai multe lucruri, cu atât mai multe noțiuni vor avea despre Dumnezeu, cu atât mai mult Îl vor pune la îndoială și, desigur, speculațiile, înțelegerea greșită și precauția lor față de Dumnezeu vor deveni cu atât mai grave. Adevărul este că tot ceea ce se întâmplă este rezultatul suveranității și al rânduielii lui Dumnezeu. Scopul și semnificația faptului că Dumnezeu face toate aceste lucruri nu sunt să vă sporească înțelegerile greșite și îndoielile despre El, ci să vă lămuriți și să vă înlăturați noțiunile și închipuirile lăuntrice, precum și îndoielile,

înțelegerea greșită și precauția față de Dumnezeu, cât și alte asemenea lucruri negative. Dacă nu rezolvi problemele în timp util atunci când apar, odată ce aceste probleme din interiorul tău se acumulează și devin din ce în ce mai grave, iar entuziasmul sau hotărârea ta deja nu mai este suficientă pentru a te sprijini în îndeplinirea îndatoririlor tale, vei cădea în negativitate, chiar până în punctul în care există pericolul să-L părăsești pe Dumnezeu, și cu siguranță nu vei mai putea rămâne ferm. Acum, unii oameni fac, fără tragere de inimă, un efort simbolic în îndeplinirea îndatoririlor lor, dar numai pentru a obține binecuvântări, fără să urmărească deloc adevărul, și devin negativi ori de câte ori se abate asupra lor vreo dificultate. Așa sunt oamenii care nu urmăresc adevărul. Deoarece adevărul viziunilor nu le este pe deplin limpede și nu înțeleg cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă își îndeplinesc îndatoririle și se sacrifică pentru Dumnezeu, ei nu au putere în inima lor, iar puțina doctrină pe care o înțeleg nu îi poate susține mult timp înainte de a cădea. Dacă oamenii nu se întrunesc în mod regulat, nu ascultă predici sau nu caută adevărul pentru a-și rezolva problemele, nu pot rămâne fermi. Prin urmare, cei care îndeplinesc îndatoriri trebuie să aibă în mod regulat părtășie despre adevăr și, ori de câte ori li se întâmplă unele lucruri și dezvoltă noțiuni, trebuie să le rezolve căutând adevărul în timp util. Numai în acest fel pot fi siguri că vor rămâne loiali în îndeplinirea datoriei lor și că vor putea să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt.

Drumul credinței în Dumnezeu este anevoios și neuniform. Acest lucru este poruncit de Dumnezeu. Indiferent ce se întâmplă, indiferent dacă este așa cum își doresc oamenii sau nu, sau dacă este în concordanță cu noțiunile și închipuirile lor sau nu, sau este previzibil pentru ei, faptul că se întâmplă nu poate fi separat de suveranitatea lui Dumnezeu și de orchestrarea Sa. Faptul că Dumnezeu face tot ceea ce face este semnificativ în sensul că le

permite oamenilor să învețe o lecție din asta și să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu. Scopul cunoașterii suveranității lui Dumnezeu nu este ca oamenii să se împotrivească lui Dumnezeu și nici ca aceștia, după ce L-au înțeles, să aibă mai multă putere și capital prin care să concureze cu El. Mai degrabă, atunci când li se întâmplă lucruri, oamenii ar trebui să învețe să le accepte de la Dumnezeu, să caute adevărul ca să-l înțeleagă și apoi să practice adevărul pentru a ajunge la adevărata supunere și a-și dezvolta credința adevărată în El. Înțelegeți acest lucru? (Da.) Ei bine, atunci, cum îl puneți în practică? Este corectă calea voastră de practicare cu privire la astfel de lucruri? Tratați fiecare lucru care se abate asupra voastră cu o inimă de supunere și o atitudine de căutare a adevărului? Dacă ești o persoană care urmărește adevărul, vei avea o astfel de mentalitate. Orice ți se va întâmpla, vei accepta acest lucru de la Dumnezeu și vei continua să cauți adevărul, să înțelegi intențiile Lui și să privești oamenii și lucrurile pe baza cuvintelor Sale. În toate lucrurile care se abat asupra ta, vei fi capabil să experimentezi și să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și să te supui Lui. Dacă nu ești cineva care urmărește adevărul, atunci, indiferent ce ți se va întâmpla, nu vei trata acel lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu și nici nu vei căuta adevărul. Doar vei face lucrurile de mântuială, rezultatul fiind că nu vei dobândi niciun adevăr. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni rânduind multe lucruri care nu se conformează noțiunilor lor, pentru a-i instrui să caute adevărul, să dobândească o înțelegere a faptelor Sale și să vadă atotputernicia și înțelepciunea Lui, astfel încât viața lor să crească treptat. De ce aceia care urmăresc adevărul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, dobândesc adevărul și sunt desăvârșiți de Dumnezeu, în timp ce aceia care nu fac acest lucru sunt eliminați? Pentru că aceia care urmăresc adevărul îl pot căuta indiferent ce li se întâmplă, deci au lucrarea și luminarea Duhului Sfânt și, prin urmare, pot să practice adevărul, să

pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și să fie desăvârșiți de El, pe când cei care nu iubesc adevărul văd că lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor lor și, totuși, nu remediază acest lucru căutând adevărul și pot chiar să devină negativi și să se plângă. Cu timpul, noțiunile lor despre Dumnezeu se înmulțesc și încep să se îndoiască de El și să-L tăgăduiască. Drept urmare, sunt aruncați și eliminați de lucrarea lui Dumnezeu. De aceea atitudinea oamenilor față de adevăr ar trebui să fie aceea de a-l căuta, de a-l practica și de a se strădui să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, mai degrabă decât de a fi negativi și pasivi. Pentru a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să se confrunte cu multe lucruri și să le privească pe toate conform cuvintelor lui Dumnezeu, precum și să petreacă mai mult timp contemplând, căutând adevărul și având părtășie despre el, astfel încât să poată cunoaște lucrarea lui Dumnezeu și să țină pasul cu ea. Numai așa pot să înțeleagă adevărul și să-l aprofundeze zi de zi și numai așa vor putea să prindă rădăcini în oameni cuvintele lui Dumnezeu și fiecare aspect al adevărului. Experimentarea lucrării lui Dumnezeu nu poate fi separată de viața reală, cu atât mai puțin de mediile diverselor persoane, chestiuni și lucruri pe care le stabilește Dumnezeu; altfel, oamenii nu vor putea înțelege și dobândi adevărul. Majoritatea oamenilor nu știu cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu ori de câte ori au o problemă. Ei nu știu să caute adevărul pentru a-și înlătura noțiunile și închipuirile sau să-și corecteze înțelegerile greșite și opiniile ridicole. Drept urmare, în ciuda faptului că experimentează multe lucruri, ei nu pot înțelege adevărul și, în schimb, nu câștigă nimic – aceasta este o pierdere de timp. Indiferent ce li se întâmplă, în cele din urmă, ceea ce oamenii ar trebui să practice este să se supună orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu. Această supunere nu înseamnă că oamenii ar trebui să se supună în mod negativ, pasiv sau ca ultimă soluție, ci mai degrabă că au o intenție pozitivă,

proactivă și o cale de a practica adevărul. Ce înseamnă să te supui orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu? Înseamnă că, indiferent ce rânduiește Dumnezeu, indiferent ce se abate asupra ta, lasă-L pe Dumnezeu să o facă și învață să te supui Lui. Nu avea dorințe sau planuri personale și nu încerca să faci lucrurile în felul tău. Toate lucrurile care le plac oamenilor, pe care le urmăresc și după care tânjesc sunt ridicole și absurde. Oamenii se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu prea mult. El le cere să meargă spre est, dar ei nu vor să meargă spre est. Chiar dacă se supun fără tragere de inimă, în sinea lor tot se gândesc să meargă spre vest. Aceasta nu este supunere adevărată. Adevărata supunere înseamnă că, atunci când Dumnezeu îți spune să mergi spre est, ar trebui să mergi spre est și să abandonezi și să înlături toate gândurile de a merge spre sud, nord sau vest și să poți să te răzvrătești împotriva voii trupului și apoi să mergi să practici urmând calea și direcția pe care ți le-a arătat Dumnezeu. Asta înseamnă supunerea. Care sunt principiile pentru practicarea supunerii? Să asculți de cuvintele lui Dumnezeu, să te supui și să practici în conformitate cu spusele lui Dumnezeu. Să nu nutrești intenții proprii și nici nu poți să fii capricios. Indiferent dacă înțelegi cuvintele lui Dumnezeu clar sau nu, ar trebui să le pui umil în practică și să faci lucrurile conform cerințelor Lui. Prin procesul de practică și experiență, vei ajunge în mod inconștient să înțelegi adevărul. Dacă gura ta spune că te supui lui Dumnezeu, dar niciodată nu renunți și nu te răzvrătești împotriva planurilor și dorințelor tale lăuntrice, nu înseamnă asta că una spui și alta gândești? (Ba da.) Aceasta nu este supunere adevărată. Dacă nu te supui cu adevărat, vei avea multe cerințe de la Dumnezeu ori de câte ori ți se va întâmpla ceva și, în sinea ta, vei fi nerăbdător ca Dumnezeu să ți le îndeplinească. Dacă El nu face așa cum îți dorești, vei fi foarte neliniștit și supărat, vei suferi mult și nu te vei putea supune suveranității și rânduielilor Lui și mediilor pe care ți le-a pregătit.

De ce? Pentru că ai întotdeauna propriile cerințe și dorințe și nu poți renunța la propriile idei și vrei să fii cel care ia deciziile. Prin urmare, ori de câte ori întâlnești lucruri care sunt în contradicție cu noțiunile tale, nu poți să te supui și îți este greu să te supui lui Dumnezeu. Deși oamenii știu în teorie că ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să renunțe la propriile idei, cu toate acestea, pur și simplu nu pot renunța la ele, temându-se constant că vor fi dezavantajați și vor suferi pierderi. Spuneți-Mi, nu-i pune asta în mare dificultate? Oare neliniștea lor nu crește atunci? (Ba da.) Dacă poți să renunți la tot și la lucrurile care-ți plac și pe care le ceri, dar care sunt contrare intențiilor lui Dumnezeu, dacă poți să renunți la ele în mod proactiv și de bunăvoie și să nu stabilești condiții cu Dumnezeu, ci să fii dispus să faci ceea ce El cere, atunci dificultatea din sinea ta va fi mult mai mică și obstacolele vor fi mult mai mici. Dacă obstacolele din calea supunerii unei persoane față de Dumnezeu sunt diminuate, oare nu se va diminua și neliniștea ei? Pe măsură ce neliniștea ei se diminuează, suferința la care este supusă inutil se reduce drastic. Veți merge și veți experimenta în acest fel? Probabil că nu încă. Când unii oameni văd că o persoană întâmpină dificultăți, se îngrijesc imediat de ei înșiși, punându-se în locul acelei persoane. Ori de câte ori văd pe cineva întâmpinând un fel de chin, boală, necaz sau calamitate, se gândesc imediat la ei înșiși și se întreabă: „Dacă mi s-ar întâmpla asta, ce aș face? Se dovedește că ei, credincioșii, încă pot să întâlnească aceste lucruri și să sufere aceste chinuri. Așadar, ce fel de Dumnezeu este El, exact? Dacă Dumnezeu nu ține cont deloc de sentimentele acelui individ, mă va trata și pe mine la fel? Asta arată că Dumnezeu nu este de încredere. Oricând și oriunde, El creează un mediu neașteptat pentru oameni și îi poate pune în situații jenante în mod constant și în orice circumstanțe.” Se tem că, dacă nu au credință, nu vor obține binecuvântări, dar că, dacă vor continua să creadă, vor înfrunta dezastre. În

acest fel, atunci când se roagă înaintea lui Dumnezeu, oamenii spun doar atât: „Dumnezeule, Te implor să mă binecuvântezi!” și nu îndrăznesc să spună: „Dumnezeule, Îți cer să mă testezi, să mă disciplinezi și să faci ce vrei Tu, sunt dispus să accept” – ei nu îndrăznesc să se roage așa. După ce au experimentat câteva obstacole și eșecuri, hotărârea și curajul oamenilor se diminuează, iar ei au o „înțelegere” diferită a firii drepte a lui Dumnezeu, a mustrării, a judecății și a suveranității Sale și, de asemenea, dezvoltă un sentiment de precauție față de Dumnezeu. În acest fel, între oameni și Dumnezeu există un zid, o înstrăinare. Este în regulă ca oamenii să aibă aceste stări? (Nu.) Așadar, tind aceste stări să apară în voi? Se întâmplă să trăiți în aceste stări? (Da.) Cum ar trebui rezolvate astfel de probleme? Este în regulă să nu căutați adevărul? Dacă nu înțelegeți adevărul și nu aveți credință, vă va fi greu să-L urmați pe Dumnezeu până la capăt și veți cădea de fiecare dată când veți întâlni dezastre și calamități, fie ele naturale sau provocate de mâna omului.

După ce Iov a fost supus unei încercări, a rostit cuvintele: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21). În zilele noastre, mulți oameni învață să recite această frază și o fac în mod clar, dar, ori de câte ori o recită, nu se gândesc decât la faptul că Iahve este Cel care dă, însă nu se gândesc niciodată la cum va fi când Iahve va lua și ce fel de suferință, dificultăți și situații neplăcute vor experimenta oamenii atunci sau cum se vor schimba inimile oamenilor odată cu mediul lor. Nu s-au gândit niciodată la asta, ci recită în continuare: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve”, chiar până în punctul în care folosesc această frază ca slogan și doctrină pe care o prezintă cu fiecare ocazie. În mintea lor, toți se gândesc doar la harurile, binecuvântările și făgăduințele pe care le oferă Iahve oamenilor, dar nu se gândesc niciodată – sau nu-și pot imagina – ce fel de scenă va prinde viață când Iahve le va lua toate aceste

lucruri. Toți cei care ajung să creadă în Dumnezeu sunt gata doar să accepte harul, binecuvântările și făgăduințele Lui și sunt dispuși doar să accepte bunătatea și compasiunea Lui. Totuși, nimeni nu așteaptă și nu se pregătește să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu, încercările și rafinarea Sa, ori ca El să-i priveze de ceva și nici măcar o singură persoană nu se pregătește să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu, privarea și blestemele din partea Lui. Este normală sau anormală această relație dintre oameni și Dumnezeu? (Este anormală.) De ce spuneți că este anormală? Unde lasă de dorit? Lasă de dorit fiindcă oamenii nu dețin adevărul; pentru că au prea multe noțiuni și închipuiri, Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu în mod constant și nu rezolvă aceste lucruri căutând adevărul – cel mai probabil, asta duce la apariția problemelor. În special, oamenii cred în Dumnezeu doar de dragul de a fi binecuvântați. Vor doar să încheie o înțelegere cu Dumnezeu și să-I ceară ceva, dar nu urmăresc adevărul. Acest lucru este foarte periculos. De îndată ce întâlnesc ceva în dezacord cu noțiunile lor, ei elaborează imediat noțiuni, nemulțumiri și înțelegeri greșite cu privire la Dumnezeu și pot merge chiar atât de departe încât să-L trădeze. Sunt grave consecințele acestui lucru? Pe ce cale merg majoritatea oamenilor în credința lor în Dumnezeu? Deși este posibil să fi ascultat foarte multe predici și să simțiți că ați ajuns să înțelegeți destul de multe adevăruri, realitatea este că încă mergeți pe calea credinței în Dumnezeu doar pentru a vă umple stomacul. Dacă mintea ta este deja pregătită să accepte judecata și mustrarea, încercările și rafinarea, iar tu te-ai pregătit și mental să înduri dezastrele și dacă, indiferent cât de mult te sacrifici pentru Dumnezeu și cât de multe sacrificii faci în îndeplinirea datoriei tale, te-ai confrunta într-adevăr cu încercările lui Iov, iar Dumnezeu te-ar priva de toate bunurile tale, chiar până în punctul în care viața ta ar fi pe cale să se termine, ce ai face atunci? Cum ar trebui să tratezi suveranitatea și rânduielile lui

Dumnezeu? Cum ar trebui să te ocupi de datoria ta? Cum ar trebui să te descurci cu ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu? Ai înțelegerea și atitudinea corectă? Este sau nu ușor să răspunzi la aceste întrebări? Acesta este un mare obstacol pus în fața voastră. Întrucât este o piedică și o problemă, nu ar trebui rezolvată? (Ba da.) Cum să o rezolvați? Este ușor de rezolvat? Să presupunem că, după atâția ani în care ai crezut în Dumnezeu, în care ai citit atât de multe cuvinte de-ale Sale, ai ascultat atâtea predici și ai înțeles atâtea adevăruri, ești deja pregătit să-L lași pe Dumnezeu să orchestreze totul, fie că este vorba despre binecuvântări sau dezastre. Și să presupunem că, în ciuda faptului că te-ai lepădat de tine însuți și că te-ai sacrificat, în ciuda sacrificiilor pe care le-ai făcut și a energiei de-o viață, tot ce primești în schimb este că Dumnezeu te blestemă sau te privează de ceva. În cazul în care nu te plângi nici măcar atunci, nu ai dorințe sau cerințe proprii, ci doar cauți să te supui lui Dumnezeu și să te lași la mila orchestrărilor Sale și simți că, deoarece înțelegi chiar și un pic suveranitatea lui Dumnezeu și te supui puțin acesteia, viața ta merită trăită, atunci nu-ți este ușor să rezolvi unele dintre dificultăți, dacă ai o astfel de atitudine corectă? Cunoașteți acum cu adevărat suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu? Mai aveți, în adâncul inimii voastre, planuri pentru viitorul și destinul personal? Puteți să lăsați totul în urmă și să vă sacrificați sincer pentru Dumnezeu? V-ați consumat timpul și energia gândindu-vă cu atenție la aceste probleme și contemplându-le? Sau ați experimentat unele lucruri pentru a dobândi înțelegerea adevărurilor și a cunoaște suveranitatea lui Dumnezeu? Dacă nici măcar nu v-ați gândit niciodată la o astfel de problemă practică, precum modul în care oamenii care-L urmează pe Dumnezeu ar trebui să trateze suveranitatea Sa și orchestrarea și rânduielile Creatorului, care este, de asemenea, cea mai mare problemă din fața voastră și nu vă dați seama că acesta este cel mai mare adevăr al viziunilor, atunci, dacă într-o zi ar avea

loc un eveniment major sau un dezastru, ați fi capabili să rămâneți fermi în mărturia voastră? Este greu de spus și încă e un factor necunoscut, nu-i așa? (Ba da, așa este.) Nu ar trebui să reflectăm temeinic asupra acestei probleme? (Ba da.) Așadar, cum poți să ai o statură satisfăcătoare pentru a face față unui viitor pe care nu poți să-l prevezi? Cum poți să rămâi ferm în mărturia ta, în mediile pe care le stabilește Dumnezeu? Nu este aceasta o problemă care ar trebui luată în considerare și la care ar trebui să reflectăm în mod serios? Dacă tu gândești în mod constant: „Sunt o persoană bună din fire și m-am bucurat mult de harul, binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Când alții întâmpină dificultăți, ei sunt neputincioși, dar, ori de câte ori întâmpin eu dificultăți, am aprovizionarea, îndrumarea și ajutorul lui Dumnezeu. Acum sunt capabil să îndur greutăți și să fac sacrificii în îndeplinirea datoriei mele, credința mea în Dumnezeu a devenit mai puternică și, în plus, îndeplinesc o datorie importantă. Văd că Dumnezeu este deosebit de milostiv cu mine și am protecția și binecuvântarea Sa. Dacă voi continua așa, chiar dacă în viitor voi trece prin mustrare, judecată, încercări și rafinări, ar trebui să le pot depăși. În final, sigur voi fi unul dintre cei binecuvântați, voi fi adus în Împărăție de către Dumnezeu și cu siguranță voi vedea ziua în care Dumnezeu va fi slăvit!” Ce părere ai despre această gândire? Crezi că ești diferit, că Dumnezeu îți face o favoare specială și că, dacă El elimină sau abandonează pe cineva, nu vei fi tu acela. Sunt corecte aceste gânduri? (Nu.) De ce nu sunt corecte? (Nu este obiectiv să gândim astfel.) Echivalează aceste cuvinte cu o cunoaștere adevărată față de Dumnezeu? Sau este acest lucru prea subiectiv și speculativ? Sunt cei care au aceste gânduri oameni care urmăresc adevărul? (Nu.) Așadar, se pot supune cu adevărat lui Dumnezeu? (Nu.) Sunt pregătiți să accepte mustrarea, judecata, încercările și rafinarea lui Dumnezeu și chiar blestemele Sale? (Nu.) Ce vor face ei când mustrarea, judecata, încercările

și rafinarea din partea lui Dumnezeu chiar se vor abate asupra lor? Vor ajunge să aibă noțiuni sau se vor plânge de Dumnezeu? Pot ei să accepte aceste lucruri de la Dumnezeu și să se supună cu adevărat? (Nu.) Ar fi greu să facă așa ceva, ca să nu spunem mai mult, pentru că ei cred în Dumnezeu doar ca să caute har sau să-și umple stomacul. Ei nu știu că Dumnezeu are și mânie și măreție și că firea Sa nu poate fi ofensată. Dumnezeu tratează pe toată lumea în mod corect, iar când vine vorba de orice ființă creată, firea lui Dumnezeu este compasiune și iubire, dar și măreție și mânie. În interacțiunile lui Dumnezeu cu fiecare persoană, compasiunea, iubirea, măreția și mânia din firea Lui dreaptă sunt neschimbate. Dumnezeu nu va arăta niciodată compasiune și iubire doar pentru unii oameni și măreție și mânie doar pentru alții. Dumnezeu nu va face niciodată asta, pentru că El este un Dumnezeu drept și e corect cu toată lumea. Compasiunea, iubirea, măreția și mânia lui Dumnezeu există pentru orice persoană. El poate oferi har și binecuvântări oamenilor și poate să-i protejeze. Totodată, Dumnezeu poate și să-i judece și să-i mustre pe oameni, să-i blesteme și să le ia tot ce le-a dat. Dumnezeu poate să le dea oamenilor, dar și să le ia totul. Aceasta este firea lui Dumnezeu și asta este ceea ce El trebuie să facă pentru fiecare persoană. Prin urmare, dacă tu gândești: „Sunt prețios în ochii lui Dumnezeu, ca lumina ochilor Săi. Categoric nu poate îndura să mă mustre și să mă judece și categoric nu-L va lăsa inima să-mi ia tot ce mi-a dat, ca să nu fiu supărat și tulburat”, oare această gândire nu este greșită? Nu este aceasta o noțiune despre Dumnezeu? (Ba da.) Așadar, înainte să ajungi să înțelegi aceste adevăruri, nu te gândești doar să te bucuri de harul, compasiunea și iubirea lui Dumnezeu? Drept urmare, tot uiți că Dumnezeu are și măreție, și mânie. Deși buzele tale spun că Dumnezeu este drept și poți să-L mulțumești și să-L slăvești atunci când îți arată compasiune și iubire, ori de câte ori Dumnezeu dă dovadă de măreție și mânie în a te

mustra și a te judeca, ești foarte supărat. „Măcar de n-ar exista un astfel de Dumnezeu”, îți zici în sinea ta. „Măcar de n-ar fi fost Dumnezeu Cel care a făcut asta, de nu m-ar fi vizat pe mine, de n-ar fi fost asta intenția Sa, de-ar fi pățit alții aceste lucruri. Deoarece sunt o persoană bună la inimă, deoarece n-am făcut nimic rău și am plătit un preț mare pentru că am crezut în Dumnezeu mulți ani, El nu ar trebui să fie atât de nemilos. Ar trebui să fiu îndreptățit și calificat să mă bucur de compasiunea și iubirea lui Dumnezeu, precum și de harul și binecuvântările Sale din belșug. Dumnezeu nu mă va judeca sau mustra și nici nu-L lasă inima s-o facă.” Este aceasta doar o dorință și o gândire deșartă și greșită? (Da.) Ce este greșit? E greșit faptul că nu te consideri o ființă creată, un membru al umanității create. Te detașezi în mod greșit de umanitatea creată și te consideri ca aparținând unui grup sau unui tip special de ființă creată, acordându-ți un statut special. Nu înseamnă că ești arogant și neprihănit de sine? Nu este irațional acest lucru? Este aceasta o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu? (Nu.) Categoric nu.

În familia lui Dumnezeu, printre frați și surori, indiferent cât de înalt este statutul sau rangul tău, cât de importantă este datoria ta și oricât de mari sunt talentul și contribuțiile tale sau indiferent de cât timp crezi în Dumnezeu, în ochii Săi ești o ființă creată, o ființă creată obișnuită, iar titlurile și denumirile nobile pe care ți le-ai oferit nu există. Dacă le consideri întotdeauna cununi sau capital care-ți permite să aparții unui grup special sau să fii un personaj special, atunci, făcând acest lucru, te împotrivești opiniilor lui Dumnezeu și intri în conflict cu acestea și ești incompatibil cu El. Care vor fi consecințele acestui lucru? Te va face să te împotrivești îndatoririlor pe care ar trebui să le îndeplinească o ființă creată? În ochii lui Dumnezeu, ești doar o ființă creată, dar tu nu te consideri una. Cu o astfel de gândire, te poți supune cu adevărat lui

Dumnezeu? Întotdeauna te gândești cu pasiune: „Dumnezeu nu ar trebui să mă trateze așa, nu m-ar putea trata niciodată așa.” Nu creează acest lucru un conflict cu Dumnezeu? Când Dumnezeu acționează în contradicție cu noțiunile tale, cu mentalitatea și nevoile tale, ce vei gândi în inima ta? Cum vei trata mediile pe care Dumnezeu ți le-a rânduit? Te vei supune? (Nu.) Nu te vei supune și cu siguranță te vei împotrivi, te vei opune, vei mormăi și te vei plânge, mirându-te de nenumărate ori în inima ta, gândind: „Dar Dumnezeu obișnuia să mă protejeze și să mă trateze cu milă. De ce S-a schimbat acum? Nu mai pot trăi!” Așa că începi să fii irascibil și să-ți faci de cap. Dacă acasă te-ai purta așa față de părinții tăi, ar fi scuzabil și ei nu ți-ar face nimic, dar în casa lui Dumnezeu nu este acceptabil. Pentru că ești adult și credincios, nici măcar alți oameni nu-ți vor suporta prostiile – crezi că Dumnezeu ar tolera un astfel de comportament? Te va scuza dacă-I faci asta? Nu, nu te va scuza. De ce? Dumnezeu nu este părintele tău, El este Dumnezeu, este Creatorul, iar Creatorul nu ar permite niciodată unei ființe create să fie irascibilă și irațională sau să aibă accese de furie în fața Lui. Când Dumnezeu te mustră și te judecă, te încearcă sau îți ia ceva, când aduce necazul asupra ta, El vrea să vadă atitudinea unei ființe create în modul în care Îl tratează pe Creator, vrea să vadă ce fel de cale alege o ființă creată și nu-ți va permite niciodată să fii irascibil și irațional sau să vii cu justificări ridicole. După ce înțeleg aceste lucruri, oare oamenii nu ar trebui să se gândească la cum ar trebui să trateze tot ceea ce face Creatorul? În primul rând, ar trebui să-și asume locurile cuvenite de ființe create și să-și recunoască identitatea de ființe create. Poți să recunoști că ești o ființă creată? Dacă poți să recunoști acest lucru, atunci ar trebui să-ți asumi locul cuvenit de ființă creată și să te supui rânduielilor Creatorului și, chiar dacă suferi puțin, să o faci fără să te plângi. Asta înseamnă să fii o persoană cu rațiune. Dacă nu crezi că ești o ființă creată, dar consideri că ai titluri și un

nimb deasupra capului și că ești o persoană cu statut, un mare lider, dirijor, editor, sau director în familia lui Dumnezeu și cineva care a adus contribuții valoroase la lucrarea familiei lui Dumnezeu – dacă asta crezi, atunci ești o persoană foarte irațională și obraznic de nerușinată. Sunteți oameni cu statut, rang și valoare? (Nu suntem.) Atunci, ce ești? (Sunt o ființă creată.) Exact, ești doar o ființă creată obișnuită. Printre oameni, poți să-ți etalezi calificările, să mizezi pe vechime, să te lauzi cu contribuțiile tale sau să vorbești despre gesturile tale eroice, dar, înaintea lui Dumnezeu, aceste lucruri nu există și nu trebuie să vorbești niciodată despre ele, să te lauzi cu ele sau să-ți asumi atitudinea unui expert. Lucrurile vor merge prost dacă-ți etalezi calificările. Dumnezeu te va considera complet irațional și extrem de arogant. Va simți repulsie față de tine, va fi dezgustat și te va lăsa pe margine, iar atunci vei avea probleme. Mai întâi trebuie să-ți recunoști identitatea și poziția de ființă creată. Indiferent de statutul tău printre ceilalți sau cât de distinsă este poziția ta, indiferent ce avantaje ai sau dacă Dumnezeu ți-a dăruit un fel de talent special, astfel încât să te poți bucura de un amplu sentiment de superioritate printre oameni, când vii înaintea Lui, aceste lucruri nu au nicio valoare sau semnificație. Prin urmare, nu trebuie să te lauzi, ci trebuie să fii o ființă creată blajină înaintea lui Dumnezeu. În fața Lui, ești doar un membru al umanității create. Indiferent cât de renumit, înzestrat sau talentat ești și oricât de mari sunt strădaniile tale printre oameni, aceste lucruri nu merită menționate înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să te lauzi cu ele, iar tu ar trebui doar să-ți asumi locul cuvenit de ființă creată. Acesta este primul lucru. Al doilea este să nu cauți doar să te bucuri de harul și binecuvântările lui Dumnezeu, în timp ce, în sinea ta, te împotrivești mustrării și judecății lui Dumnezeu sau le respingi, sau te temi de încercările și rafinarea lui Dumnezeu pentru tine. Aceste temeri și împotriviri nu au niciun rezultat. Unii oameni spun: „Dacă

sunt dispus să accept judecata, mustrarea, încercările și rafinarea lui Dumnezeu, atunci pot fi scutit de aceste suferințe?" Dumnezeu nu face toate aceste lucruri în funcție de faptul că îți plac sau nu sau conform dorinței tale subiective sau alegerii tale, ci conform dorințelor, gândurilor și planurilor Sale. Prin urmare, ca ființă creată, pe lângă faptul că accepți harul și binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie să fii într-adevăr capabil să accepți și să experimentezi în inima ta mustrarea, judecata, încercările și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu. Există unii oameni care vor spune: „Vrei să spui că harul lui Dumnezeu poate fi dăruit oamenilor oriunde și în orice moment, dar și că mustrarea, judecata, încercările, rafinarea și calamitățile lui Dumnezeu pot să se abată asupra lor oriunde și oricând?" Credeți că mustrarea, judecata, încercările și rafinarea lui Dumnezeu s-ar abate arbitrar asupra oamenilor, lăsându-i pe aceștia în imposibilitatea de a se feri? (Nu ar face-o.) Categoric nu, lucrurile nu stau deloc așa. Ființele umane corupte nu sunt demne de judecata și mustrarea lui Dumnezeu – acesta este un lucru de care ar trebui să fiți conștienți. Însă tu trebuie să înțelegi că faptul că Dumnezeu te dezvăluie și te dă în vileag, te disciplinează, te ceartă și te mustră, precum și că judecata, încercările și rafinarea Lui și chiar blestemul asupra ta se bazează pe statura și circumstanțele tale și, desigur, pe ceea ce urmărești. Dacă Dumnezeu te aprobă, atunci judecata, mustrarea, încercările și rafinarea Lui se vor abate asupra ta la momentul potrivit. Pe parcursul credinței tale în Dumnezeu, binecuvântările și harul Său te însoțesc oricând și oriunde, la fel ca revelațiile, certarea, disciplinarea, mustrarea, judecata, încercările și rafinarea din partea Sa și așa mai departe. Bineînțeles, oricând și oriunde înseamnă în justă măsură, la momentul potrivit și pe baza planului lui Dumnezeu. Nu li se întâmplă oamenilor în mod arbitrar și nu înseamnă că o calamitate majoră se va abate brusc asupra lor de îndată ce aceștia încetează să fie atenți. Nu este deloc așa. Dacă nu ai

o anumită statură și Dumnezeu nu a plănuit încă să facă nimic cu tine, nu-ți face griji, s-ar putea ca în viața ta să fii însoțit doar de harul, binecuvântarea și prezența lui Dumnezeu. Dacă nu ai o statură satisfăcătoare sau ești deosebit de potrivnic și temător față de mustrarea, judecata, încercările și rafinarea lui Dumnezeu, atunci El nu va forța lucrurile împotriva voinței tale, așa că nu e nevoie să-ți faci griji pentru asta. Indiferent dacă aceste lucruri se întâmplă sau nu, oamenii ar trebui să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și să-I înțeleagă intențiile. Doar printr-o cunoaștere exactă a cuvintelor lui Dumnezeu pot ei să aibă o atitudine corectă, o stare normală și să fie capabili să facă față în mod corespunzător lucrurilor care li se întâmplă. Sunteți acum gata să acceptați mustrarea, judecata, încercările și rafinarea lui Dumnezeu? Sunteți dispuși să acceptați? (Suntem.) Gurile voastre spun „da”, dar în inimile voastre încă sunteți foarte speriați. Dacă, imediat ce ai spus „da”, o calamitate s-ar abate brusc asupra ta, din senin, cum ai trata-o? Ai izbucni în lacrimi? Ți-ar fi frică de moarte? Ți-ai face griji că nu vei fi binecuvântat? Ți-ai face griji că nu vei putea vedea ziua în care Dumnezeu va fi slăvit? Toate acestea sunt probleme cu care se confruntă oamenii atunci când li se întâmplă ceva. Pe scurt, dacă un om își dorește să rămână ferm în toiul încercărilor și al necazurilor, trebuie să fie înzestrat cu două lucruri. În primul rând, să-ți asumi locul cuvenit de ființă creată. În inima ta, ar trebui să-ți fie clar că ești o ființă creată obișnuită, o persoană obișnuită în rândul umanității corupte, nimic extraordinar sau special, și ar trebui să-ți asumi locul cuvenit de ființă creată. În al doilea rând, să ai o inimă sinceră care se supune lui Dumnezeu și să fii gata în orice moment să accepți binecuvântările și harul de la Dumnezeu, precum și mustrarea, judecata, încercările și rafinarea din partea Sa. După cum a spus Iov: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” (Iov 2:10) și „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov

1:21). Acesta este un fapt și o realitate care nu se vor schimba niciodată. Înțelegi, nu-i așa? (Da.) Dacă ești înzestrat cu aceste două lucruri, vei fi în principiu capabil să rămâi ferm și să treci peste calamități și necazuri generale. Deși s-ar putea să nu fii capabil să aduci o mărturie puternică și răsunătoare, măcar nu vei fi pasibil să te rătăcești, să te poticnești sau să trădezi. Nu ești, atunci, în siguranță? (Ba da.) Atunci ar trebui să practicați în conformitate cu aceste două lucruri și să vedeți dacă este ușor de realizat și dacă le puteți accepta în adâncul inimii voastre. Odată ce știi aceste lucruri, atunci când întâmpini unele încercări, depinde de tine cât de diferit le vei vedea și le vei înțelege. Aici se încheie părtășia noastră despre acest subiect.

Despre care zicale din cultura tradițională privind conduita morală am avut părtășie ultima dată? (Am avut părtășie despre trei zicale: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește", „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești" și „Aș încasa un glonț pentru un prieten".) Ultima dată, am avut părtășie despre aceste trei cerințe și zicale privind conduita morală și, de asemenea, despre esența zicalelor referitoare la conduita morală. Ce am spus, în părtășie, despre esența zicalelor ce vizează conduita morală? (Dumnezeu a vorbit despre diferențele dintre zicalele despre conduita morală și adevăr. Zicalele despre conduita morală îngrădesc doar comportamentul oamenilor și îi fac să se conformeze numai regulilor, în timp ce adevărul cuvintelor lui Dumnezeu le spune acestora adevărurile-principii pe care ar trebui să le înțeleagă și le indică unele căi de practică, astfel încât să aibă principii și o direcție pentru practica lor, ori de câte ori li se întâmplă ceva. Acestea sunt aspectele în care zicalele despre conduita morală diferă de adevăr.) Ultima dată am avut părtășie despre faptul că, în principal, zicalele despre conduita morală le cer oamenilor să respecte anumite practici și reguli și pun mai mult accent pe

utilizarea regulilor pentru a le îngrădi comportamentul. Pe de altă parte, cerințele lui Dumnezeu pentru oameni indică în principal căi de practică pentru ei, pe baza a ceea ce poate realiza umanitatea normală, iar aceste căi vaste de practică se numesc principii. Asta înseamnă că, ori de câte ori se va abate asupra ta o problemă, Dumnezeu îți va spune calea precisă și pozitivă de practică și principiile, scopurile și direcția pentru practica ta. El nu vrea ca tu să respecți reguli, ci aceste principii. În acest fel, oamenii trăiesc adevărul-realitate, iar calea pe care merg va fi corectă. Astăzi, haideți să analizăm mai detaliat ce alte probleme de natură esențială prezintă zicalele despre conduita morală. Multe dintre ele nu numai că îngrădesc gândurile oamenilor, ci le și induc în eroare și amorțesc gândirea. Totodată, există unele zicale mai radicale care revendică viețile oamenilor. De exemplu, zicala sinistră de la ultima noastră părtășie: „Aș încasa un glonț pentru un prieten" nu numai că preia controlul asupra gândurilor oamenilor și le îngrădește, ci le revendică și viețile, făcându-i să fie nu doar incapabili să le prețuiască, ci și predispuși să renunțe impetuos la ele din motive arbitrare, într-un mod impulsiv și neglijent. Nu înseamnă asta că revendică viețile oamenilor? (Ba da.) Înainte ca oamenii să înțeleagă măcar ce înseamnă viața și să găsească, în viață, calea cea dreaptă, ei renunță la ea în mod arbitrar pentru un așa-zis prieten în schimbul unui dram de bunătate și își consideră viața ca fiind foarte josnică și lipsită de valoare. Aceasta este consecința unui fel de gândire pe care-l învață oamenii de la cultura tradițională. Analizând modul în care zicalele despre conduita morală pot îngrădi gândurile oamenilor, nu există niciun lucru pozitiv în privința lor și, analizând modul în care revendică arbitrar viețile oamenilor, cu siguranță nu au efecte pozitive sau beneficii în ceea ce-i privește. În plus, oamenii sunt induși în eroare și amorțiți de aceste idei. De dragul propriei vanități și mândrii și pentru a nu fi condamnați de opinia publică, ei sunt forțați să

acționeze conform cerințelor pentru conduita morală. Oamenii au devenit deja complet înrobiți, constrânși și încătușați de aceste diverse zicale și idei despre conduita morală, rămânând fără nicio alegere. Oamenii sunt dispuși să trăiască sub robia unor zicale despre conduita morală și nu au liber arbitru doar cu scopul de a trăi o viață mai respectabilă, de a arăta bine în fața celorlalți, de a fi apreciați și a primi comentarii favorabile de la semeni, cât și pentru a evita să fie ținta bârfelor și a aduce onoare familiei lor. Analizând aceste idei și opinii ale oamenilor, precum și aceste fenomene prin care sunt controlați de zicalele despre conduita morală, deși astfel de zicale îngrădesc și constrâng într-o anumită măsură comportamentul uman, ele ascund într-o măsură semnificativă faptul că Satana corupe oamenii și că ei au firi corupte și naturi satanice. Acestea folosesc comportamentul exterior pentru a-i deghiza pe oameni, astfel încât ei să trăiască în aparență o viață respectabilă, cultivată, elegantă, bună, distinsă și onorabilă. Prin urmare, ceilalți pot să determine doar ce fel de persoane sunt – dacă sunt onorabili sau josnici, buni sau răi – pe baza comportamentului lor exterior. În astfel de circumstanțe, toată lumea evaluează și judecă dacă un om este bun sau rău bazându-se pe diversele cerințe privind conduita morală și, totuși, nimeni nu poate să vadă dincolo de conduita morală superficială a oamenilor și până la esența lor coruptă și nimeni nu este capabil să vadă în mod clar toate diversele viclenii și răutăți ascunse în spatele strălucirii conduitei morale. În acest fel, oamenii folosesc conduita morală ca pe o mantie pentru a-și ascunde, într-o mai mare măsură, esența coruptă. De exemplu, din afară, o femeie este virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală, primind laudele și admirația celor din jurul ei. Se comportă cuviincios, este manierată, mai ales răbdătoare în interacțiunile cu ceilalți, nu poartă ranchiună, este respectuoasă față de părinții ei, se îngrijește de soțul ei și-și crește copiii, poate îndura greutăți și este considerată un model de urmat

pentru celelalte femei. Înfățișarea ei exterioară nu dezvăluie nicio problemă, dar nimeni nu știe ce sau cum gândește în adâncul sufletului. Nu spune niciodată care sunt dorințele și ambițiile ei și nici nu îndrăznește să le dea glas. De ce nu îndrăznește să le dea glas? Pentru că vrea să se comporte ca o femeie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală. Dacă se destăinuie cu adevărat și-și dezvăluie inima și urâțenia, atunci nu va putea fi o femeie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală și chiar va fi criticată și disprețuită de ceilalți, așa că nu poate decât să se ascundă și să se prefacă. Faptul că se ascunde în spatele acestui comportament exterior de a fi virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală înseamnă că oamenii văd doar faptele ei bune și o laudă și, prin urmare, ea și-a atins scopul. Însă indiferent cum se deghizează și cum îi înșală pe ceilalți, chiar este ea pe cât de bună o văd oamenii? Categoric nu. Are, de fapt, o fire coruptă? Are esența corupției? Este ea înșelătoare? Arogantă? Intransigentă? Ticăloasă? (Da.) Cu siguranță este astfel, dar toate aceste lucruri sunt ascunse – asta e realitatea. Unele figuri istorice chineze sunt venerate ca sfinți și înțelepți antici. Care este baza acestei aserțiuni? Ei sunt slăviți ca sfinți și înțelepți numai pe baza unor consemnări și legende limitate, nefondate. Realitatea este că nimeni nu știe exact care au fost acțiunile și conduita lor de bază. Aveți acum o înțelegere aprofundată a acestor probleme? Unii dintre voi ar trebui să aveți o înțelegere oarecum aprofundată, pentru că ați ascultat foarte multe predici și ați văzut destul de clar esența și adevărul corupției umane. Atât timp cât oamenii înțeleg unele adevăruri, ei sunt capabili să dobândească o înțelegere aprofundată a unor persoane, chestiuni și lucruri. Oare o femeie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală – indiferent cât de exemplare sunt comportamentul ei exterior și conduita ei morală și oricât de bine se deghizează și se preface – își va dezvălui firea arogantă? (Da.) Cu siguranță o va face. Așadar, are o fire intransigentă? (Da.) Ea crede că are

dreptate și consideră că este virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală și că este o persoană bună, ceea ce demonstrează că este foarte neprihănită de sine și, de asemenea, foarte intransigentă. Adevărul este că, în adâncul sufletului, își recunoaște adevăratul eu și ce neajunsuri are, dar poate totuși să-și trâmbițeze virtuțile. Nu este aceasta intransigență? Nu este aroganță? În plus, faptul că se proclamă a fi o persoană virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală este întru totul de dragul de a lăsa în urmă o reputație bună și de a aduce onoare familiei sale. Nu e absurd și rău să gândească și să urmărească asta? Este complimentată de oameni și își face un renume, dar, în adâncul sufletului, își ascunde constant intențiile, gândurile și lucrurile rușinoase pe care le-a făcut și nu spune nimănui nimic despre ele. Se teme că, odată ce oamenii o vor vedea așa cum este, vor face comentarii despre ea, o vor judeca și o vor respinge. Ce fire este aceasta? Nu este înșelătoare? (Ba da.) Așadar, oricât de cuviincios și de respectabil este comportamentul ei exterior sau cât de onorabilă e conduita ei morală, firea ei coruptă există într-adevăr, doar că non-credincioșii care nu au auzit niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu înțeleg adevărul nu pot percepe sau ști acest lucru. Poate că e în stare să-i înșele pe non-credincioși, dar nu-i poate înșela pe cei care cred în Dumnezeu și care înțeleg adevărul. Nu este așa? (Ba da.) Asta e din cauză că ea a fost supusă corupției Satanei și are o fire și o esență coruptă. Aceasta este realitatea. Indiferent cât de exemplară este conduita ei morală sau cât de înalt este standardul la care se ridică, faptul că are o fire coruptă este de netăgăduit și imuabil. Odată ce oamenii vor înțelege adevărul, o vor putea discerne așa cum este. Totuși, Satana exploatează aceste zicale despre conduita morală pentru a induce în eroare ființele umane și, desigur, și pentru a le amorți și a le îngrădi gândurile, făcându-le să creadă în mod greșit că, dacă îndeplinesc aceste cerințe și standarde de conduită morală, sunt oameni buni și merg pe calea cea dreaptă. De fapt, contrariul este

adevărat. Chiar dacă unii oameni afișează câteva comportamente bune care sunt în concordanță cu zicalele despre conduita morală, ei nu au pornit pe calea cea dreaptă în viață. În schimb, au pornit pe calea greșită și trăiesc în păcat. Au pornit pe calea ipocriziei și au căzut în plasa Satanei. Acest lucru e din cauză că firile corupte și esența coruptă a ființelor umane nu se vor schimba câtuși de puțin doar pentru că ele au o anumită conduită morală bună. Conduita morală exterioară este doar un decor, este doar pentru spectacol, iar adevărata lor natură și adevărata fire tot vor fi dezvăluite. Satana își propune să-i constrângă și să-i controleze pe oameni prin comportamentul și înfățișarea lor exterioară, determinându-i să se deghizeze și să se prefacă prin comportamentul bun, folosind totodată comportamentul bun al oamenilor pentru a ascunde faptul că Satana a corupt omenirea și, desigur, pentru a ascunde și că oamenii au firi corupte. Scopul Satanei este, într-un sens, să-i supună pe oameni controlului acestor zicale privind conduita morală, pentru a-i determina să facă mai multe fapte bune și mai puține fapte rele și, cu siguranță, să nu săvârșească lucruri care se opun clasei conducătoare. Asta aduce și mai multe avantaje stăpânirii și controlului clasei conducătoare asupra omenirii. Într-un alt sens, după ce ființele umane acceptă aceste zicale despre conduita morală ca bază teoretică pentru comportamentul și acțiunile lor, ele tind să se distanțeze de adevăr și de lucrurile pozitive și să li se împotrivească. Desigur, când vine vorba de cuvintele rostite de Dumnezeu și de lucrurile pozitive sau adevărurile pe care le învață oamenii de la El, atunci devine o luptă pentru ei să înțeleagă și să priceapă sau pot să-și însușească tot felul de împotriviri și noțiuni. Odată ce oamenii sunt stăpâniți de aceste idei privind conduita morală, pentru ei tinde să devină mai dificil să accepte cuvintele lui Dumnezeu și adevărul și, desigur, devine și mai dificil să înțeleagă firile corupte și să le schimbe. Prin urmare, toate diversele zicale și idei despre

conduita morală au îngreunat într-o mare măsură acceptarea și înțelegerea de către oameni a cuvintelor lui Dumnezeu și, desigur, au influențat și măsura în care ei acceptă adevărul. Satana folosește metoda îndoctrinării oamenilor cu zicale despre conduita morală, pentru a-i determina să vină cu tot felul de idei și puncte de vedere nepotrivite și negative, astfel încât să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze pe baza acestor idei și puncte de vedere. Când oamenii adoptă ideile din spatele acestor zicale despre conduita morală ca bază teoretică și standard pentru opiniile lor despre oameni, lucruri, comportamentul și acțiunile lor, nu numai că firile lor corupte nu pot fi domolite sau schimbate, ci, dimpotrivă, se vor agrava într-o oarecare măsură, iar răzvrătirea și împotrivirea lor față de Dumnezeu vor deveni și mai grave. Prin urmare, când Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, când le sunt furnizate cuvintele lui Dumnezeu, cel mai mare obstacol nu îl reprezintă firile lor corupte, ci diversele filosofii satanice, diversele zicale despre conduita morală și diversele idei și opinii satanice care vin de la Satana. Aceasta este o consecință a coruperii omenirii de către Satana și reprezintă, de asemenea, impactul negativ pe care îl au asupra oamenilor corupți diversele zicale despre conduita morală. Acesta este scopul real pe care Satana vrea să-l atingă propovăduind și promovând zicale despre conduita morală.

În principal, la ultima noastră adunare am avut părtășie despre trei zicale privind conduita morală, și anume: „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”, „Nu impune altora ceea ce tu însuți nu-ți dorești” și „Aș încasa un glonț pentru un prieten”. Astăzi vom avea părtășie despre zicala: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță.” Această zicală despre conduita morală a apărut și în rândul oamenilor, provenind din ideile și opiniile ființelor umane corupte. Desigur, provine mai exact din coruperea

și îndrumarea greșită a omenirii de către Satana. Are același efect și aceeași natură ca zicalele despre conduita morală despre care am avut părtășie anterior, dar cu o abordare diferită. Sunt afirmații la fel de îndrăznețe și grandioase, foarte înflăcărate, pline de pasiune și eroice. Dacă oamenii nu ar fi auzit niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu ar fi înțeles adevărul, ar fi crezut că aceste afirmații sunt extrem de emoționante și că le fac sângele să fiarbă. După ce ar auzi aceste cuvinte, s-ar simți imediat împuterniciți și și-ar strânge pumnii. Nu ar mai putea să stea nemișcați sau să-și stăpânească starea de entuziasm lăuntric și ar simți că la asta se referă cultura chineză și spiritul dragonilor. Mai simțiți la fel acum? (Nu.) Ce simți acum, când auzi aceste cuvinte? (Acum simt că aceste cuvinte nu sunt bune sau pozitive.) De ce simțiți altceva acum, față de înainte? Oare pentru că, odată ce oamenii îmbătrânesc și trec prin atâtea suferințe, își pierd vigoarea tinerească și nesăbuită? Sau pentru că, odată ce au ajuns să înțeleagă unele adevăruri, pot discerne că aceste afirmații despre conduita morală sunt prea goale, nerealiste și inutile? (În principal, deoarece aceste afirmații nu sunt în acord cu adevărul și sunt impracticabile.) Într-adevăr, aceste zicale despre conduita morală sunt prea goale și nerealiste. Așadar, în ceea ce privește zicala despre conduita morală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”, haideți să analizăm și să disecăm ce este în neregulă cu ea, luând în considerare principiile despre care am avut părtășie anterior, pentru a expune în mod specific absurditatea acestei zicale și uneltirile viclene ale Satanei care sunt ascunse în ea. Știți cum să o disecați? Spuneți-Mi care este sensul exact al acestei propoziții. (Acestea sunt cele trei criterii propuse de Mencius pentru a deveni un bărbat viteaz, viril. Interpretarea modernă este următoarea: gloria și bogăția nu pot tulbura hotărârea cuiva, sărăcia și circumstanțele umile nu pot schimba voința puternică a cuiva, iar amenințarea cu puterea și violența nu pot face

pe cineva să se supună.) Zicala despre conduita morală pe care am menționat-o mai înainte – „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală” – se adresează femeilor, dar aceasta se adresează, evident, bărbaților. Fie că este vorba de o viață plină de glorie și bogății, fie de circumstanțe umile, fie de a se confrunta cu puterea și violența, bărbaților le sunt impuse cerințe în tot felul de medii. Câte cerințe li se impun bărbaților, în total? Bărbaților li se cere să aibă o voință puternică, o hotărâre de nezdruncinat și să nu cedeze în fața puterii și violenței. Gândiți-vă dacă aceste cerințe propuse au în vedere umanitatea normală și dacă privesc mediile din viața reală în care trăiesc oamenii. Cu alte cuvinte, gândiți-vă dacă aceste cerințe impuse bărbaților sunt deșarte și nerealiste. Cerințele culturii tradiționale pentru conduita morală a femeilor sunt că o femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală; „virtuoasă” înseamnă să aibă virtuți feminine, „bună la inimă” înseamnă să aibă o inimă bună, „blajină” înseamnă să fie o femeie blândă, iar „morală” înseamnă să fie o persoană morală și să aibă o conduită morală bună. Fiecare dintre aceste cerințe este moderată. Bărbații nu trebuie să fie virtuoși, buni la inimă, blajini sau morali, în timp ce femeile nu trebuie să aibă o voință puternică și o hotărâre de nezdruncinat și pot ceda ori de câte ori se confruntă cu puterea și violența. Adică, această cerință despre conduita morală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță” oferă femeilor suficientă libertate de acțiune, în măsura în care este deosebit de tolerantă și atentă față de ele. Care este sensul acestei toleranțe și atenții? Pot fi înțelese diferit? (Sunt o formă de discriminare.) Așa cred și Eu. Adevărul este că aceasta e o discriminare împotriva femeilor, credința că ele nu au o voință puternică și că sunt lașe, violete care se închid, și că este suficient să te aștepți ca ele să aibă copii, să aibă grijă de soții lor și să-și crească odraslele, să se îngrijească de treburile

casnice și să nu se certe cu ceilalți sau să bârfească. Ar fi imposibil să le ceri să-și facă o carieră și să aibă o voință puternică – sunt incapabile de asta. Deci, privind dintr-o altă perspectivă, aceste cerințe pentru femei sunt de-a dreptul discriminatorii și înjositoare. Această zicală despre conduita morală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță" se adresează bărbaților. Le cere bărbaților să aibă o voință puternică și o hotărâre de neoprit, precum și un spirit viteaz, viril, care nu cedează puterii și violenței. Este corectă această cerință? Este rezonabilă? Aceste cerințe pentru bărbați arată că persoana care a propus această zicală despre conduita morală are o părere foarte bună despre ei, întrucât cerințele sale pentru aceștia sunt mai mari decât cele față de femei. Înțelesul acestui lucru poate fi că, atât în lumina esenței genului lor, cât și a statutului lor social și a instinctelor masculine, bărbații ar trebui să fie mai presus de femei. A fost această zicală despre conduita morală formulată din această perspectivă? (Da.) În mod clar, este produsul unei societăți în care bărbații și femeile nu sunt egali. În această societate, bărbații continuă să le discrimineze și să le înjosească pe femei, să restrângă sfera vieții femeilor, să ignore valoarea existenței lor, să-și exagereze constant valoarea, să-și consolideze statutul social și să-și lase drepturile să le depășească pe cele ale femeilor. Care sunt efectele și consecințele acestui lucru în societate? Această societate este condusă și dominată de bărbați. Este o societate patriarhală, în care femeile ar trebui să fie sub conducerea, reprimarea și controlul bărbaților. Totodată, bărbații se pot angaja în orice domeniu de activitate, în timp ce gama de ocupații pe care pot să le desfășoare femeile ar trebui redusă și restrânsă. Bărbații ar trebui să se bucure pe deplin de toate drepturile în societate, în timp ce sfera drepturilor de care se bucură femeile este categoric limitată. Slujbele pe care bărbații nu vor sau nu aleg să le facă sau pentru care ar fi discriminați pentru că le fac pot fi lăsate

femeilor. De exemplu, spălatul rufelor, gătitul, industria serviciilor și unele ocupații cu venituri destul de mici și statut social scăzut sau pe care oamenii le discriminează sunt rezervate femeilor. Cu alte cuvinte, bărbații se pot bucura din plin de drepturile lor ca bărbați, în ceea ce privește alegerea ocupației și a statutului social, și se pot bucura de drepturile speciale acordate lor de societate. Într-o astfel de societate, ei sunt pe primul loc, în timp ce femeile sunt pe locul doi, chiar și până în punctul în care nu au nicio libertate să facă alegeri și nici măcar dreptul de a alege. Nu pot decât să aștepte pasiv să fie alese și, în cele din urmă, sunt eliminate și înlăturate de această societate. Prin urmare, cerințele acestei societăți față de femei sunt relativ moderate, în timp ce acelea care-i vizează pe bărbați sunt relativ stricte și aspre. Totuși, indiferent dacă-i vizează pe bărbați sau femei, motivul și scopul propunerii acestor cerințe pentru conduita morală este de a-i determina pe oameni să-și servească mai bine societatea, națiunea, țara și, desigur, în cele din urmă, clasa conducătoare și conducătorii. Din această zicală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”, se poate observa ușor că persoana care a propus această cerință pentru conduita morală este împotriva bărbaților. În ochii acelei persoane, bărbații trebuie să aibă o voință puternică, o hotărâre de nezdruncinat și un spirit care nu cedează puterii și violenței. Din aceste cerințe, puteți vedea care a fost scopul persoanei care a propus această zicală? A fost acela de a-i face pe oamenii utili și cu voință puternică din această societate să poată să-și slujească mai bine societatea, națiunea și țara și, în cele din urmă, să-i slujească mai bine pe cei aflați la putere și să exercite influență în această societate asupra valorii și funcției bărbaților. Numai bărbații ca aceștia pot fi numiți viteji și virili. Dacă bărbații nu îndeplinesc aceste cerințe, atunci, în ochii acestor moraliști și conducători, ei nu sunt numiți viteji și virili, ci pot fi numiți doar mediocri și paria și sunt

discriminați. Adică, dacă un bărbat nu are o voință puternică, o hotărâre de nezdruncinat și un spirit care nu cedează puterii și violenței așa cum cer ei, ci este doar o persoană obișnuită, mediocră, fără realizări și care nu poate decât să-și trăiască viața și nu poate contribui cu valoarea lui la societate, națiune și țară și nu poate fi desemnat să aibă o poziție importantă de către conducători, țară sau națiune, atunci o astfel de persoană nu va fi acceptată și apreciată de societate, nici nu va fi apreciată de cei de la putere și va fi privită de conducători sau de acești moraliști ca o persoană mediocră, un paria și un degenerat printre oameni. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Sunteți de acord cu această zicală? Este potrivită? Este corectă față de bărbați? (Nu, este nedreaptă.) Trebuie oare ca bărbații să vizeze întreaga lume, țara și marile demersuri pentru națiune? Nu pot fi doar bărbați obișnuiți, ascultători? Nu pot să plângă, să sufere din dragoste, să nutrească motive egoiste chestiuni mărunte sau să ducă o viață simplă în compania celor dragi? Trebuie să aibă lumea în vizor pentru a fi descriși ca fiind viteji și virili? Trebuie să fie numiți viteji și virili pentru a fi măcar considerați bărbați? Spune definiția unui bărbat că acesta trebuie să fie viteaz și viril? (Nu.) Aceste idei sunt o insultă la adresa bărbaților, echivalează cu un atac personal asupra lor. Simte vreunul dintre voi la fel? (Da.) Este în regulă ca bărbații să nu aibă o voință puternică? Este în regulă să nu aibă o hotărâre de nezdruncinat? Când bărbații se confruntă cu puterea și violența, este în regulă să cedeze și să caute compromisul pentru a supraviețui? (Da, este în regulă.) Este, de asemenea, în regulă ca bărbații să nu aibă ceea ce femeile nu au? Este în regulă să-și acorde o pauză, nefiind viteji și virili, ci doar bărbați obișnuiți? (Da, este.) În acest mod, oamenii vor fi eliberați, calea spre a fi bărbat va fi mai largă, iar bărbații nu vor fi atât de obosiți în viață, ci vor putea trăi normal.

Există încă destul de multe țări în care ideile culturii tradiționale, cum ar fi: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță” îi îngrădesc pe oameni. Aceste țări sunt încă societăți patriarhale în care bărbații iau deciziile, dețin supremația atât în cadrul familiei, cât și în al societății și al țării în general, au prioritate în toate domeniile, câștigă în orice situație și au un sentiment absolut de superioritate. În același timp, societățile, națiunile și țările de acest fel au cerințe mari pentru bărbați, ceea ce îi supune la o presiune uriașă și dă naștere multor consecințe nefavorabile. Unii bărbați care își pierd locul de muncă nici nu îndrăznesc să le spună familiilor lor. Zi de zi își pun geanta pe umăr și pretind că merg la serviciu, dar, de fapt, ies și colindă străzile. Uneori vin acasă târziu în noapte și chiar își mint membrii familiei că au făcut ore suplimentare la birou. Apoi, a doua zi, continuă să se prefacă, ieșind iarăși să se plimbe pe străzi. Aceste idei din cultura tradițională, precum și responsabilitățile sociale ale bărbaților și poziționarea în societate, sunt o sursă de presiune și chiar de umilire și, de asemenea, le deformează umanitatea, făcându-i pe mulți să se simtă irascibili, deprimați și adesea în pragul unei căderi nervoase, de fiecare dată când sunt asaltați de dificultăți. De ce? Pentru că ei cred că sunt bărbați, că bărbații ar trebui să câștige bani pentru a-și întreține familia, că ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile ca bărbați și că ei nu ar trebui să plângă sau să fie triști și că nu ar trebui să fie șomeri, ci stâlpi ai societății și coloana vertebrală a familiei. Așa cum spun non-credincioșii: „Bărbații nu varsă lacrimi cu ușurință”, un bărbat nu ar trebui să aibă slăbiciuni și nici neajunsuri. Aceste idei și puncte de vedere sunt cauzate de faptul că bărbații sunt etichetați greșit de moraliști, precum și de faptul că ei tot înalță statutul bărbaților. Aceste idei și opinii nu numai că-i supun pe bărbați la tot felul de probleme, supărări și angoase, ci devin și impedimente în mintea lor, făcându-le

poziția, situația și întâlnirile în societate din ce în ce mai incomode. Pe măsură ce presiunea asupra bărbaților crește, cresc și efectele negative ale acestor idei și opinii despre ei. Unii bărbați chiar se etichetează ca fiind grozavi din cauza interpretării greșite a poziționării sexului masculin în societate, crezând că cei de sex masculin sunt bărbați grozavi și cele de sex feminin sunt femei plăpânde și că, prin urmare, bărbații trebuie să preia conducerea în toate și să fie stăpânii casei și că, atunci când lucrurile nu merg, pot comite acte de violență domestică împotriva femeilor. Toate aceste probleme au legătură cu modul în care sexul masculin este etichetat în mod greșit de către omenire, nu-i așa? (Ba da, așa este.) Poți să vezi că în majoritatea țărilor din lume, statutul social al bărbaților este mai înalt decât al femeilor, mai ales în familie. Bărbații nu trebuie să facă altceva decât să meargă la muncă și să câștige bani, în timp ce femeile se ocupă de toate treburile casnice și nu pot să comenteze, să se plângă sau să îndrăznească să povestească altora despre asta, oricât de obositor sau de greu ar fi. În ce măsură este inferior statutul femeilor? De exemplu, bărbații aleg primii dintre cele mai gustoase mâncăruri de pe masă, în timp ce femeile sunt pe locul doi, iar în actele de proprietate ale locuinței, bărbatul este trecut drept capul gospodăriei, iar femeia ca membru al familiei. Doar din aceste chestiuni banale, putem vedea diferența de statut dintre bărbați și femei. Diviziunea muncii între bărbați și femei este diferită din cauza diferențelor de gen, dar nu este oare nedrept că, în familie, disparitatea dintre statutul bărbaților și cel al femeilor este atât de mare? Nu este acest lucru cauzat de educația din cultura tradițională? În societate, nu numai că femeile cred că bărbații sunt mai distinși și mai nobili, dar chiar și ei cred că sunt nobili și de rang înalt în comparație cu ele, deoarece ei pot crea mai multă valoare și, prin abilitățile lor, pot să aibă un impact mai mare în societate, națiune și țară, în timp ce femeile nu pot. Nu este asta o răstălmăcire a faptelor? Cum

a apărut o asemenea răstălmăcire a faptelor? Are legătură directă cu inculcarea și influența educației societale și a culturii tradiționale? (Da.) Are legătură directă cu educația din cultura tradițională. În rândul oamenilor, fie în societatea reală, fie într-o națiune sau țară, indiferent ce probleme aberante apar, toate sunt cauzate de câteva idei incorecte promovate de câțiva sociologi sau conducători și sunt direct legate de ideile incorecte promovate de liderii unei societăți, națiuni sau țări. Dacă ideile și opiniile pe care le promovează sunt mai pozitive și apropiate de adevăr, atunci vor exista relativ mai puține probleme printre oameni; dacă ideile pe care le promovează sunt denaturate și prezintă într-o lumină falsă umanitatea, atunci se vor întâmpla multe lucruri aberante în cadrul societății, în cadrul unui grup etnic sau într-o țară. Dacă sociologii promovează drepturile bărbaților, înalță valoarea bărbaților și minimizează valoarea și demnitatea femeilor, atunci, în această societate, între bărbați și femei va exista evident o disparitate uriașă privind statutul social, însoțită de diverse inegalități, cum ar fi inegalitatea slujbelor, a statutului social și a bunăstării sociale, precum și o disparitate imensă în statutul sexelor în familie și o diviziune complet diferită a muncii, toate acestea fiind aberante. Apariția acestor probleme aberante este legată de oamenii care promovează aceste idei și opinii și e cauzată de acești politicieni și sociologi. Dacă omenirea ar avea de la început puncte de vedere și zicale corecte privind aceste chestiuni, atunci ar exista o diminuare relativă a acestor probleme aberante în diversele țări sau națiuni.

În lumina lucrurilor despre care tocmai am avut părtășie, care ar trebui să fie punctul de vedere corect pentru tratamentul acordat bărbaților? Ce fel de comportamente, umanitate, și statut social ar trebui să aibă bărbații pentru a fi normali și ce ar trebui să urmărească? Cum ar trebui să-și abordeze ei responsabilitățile sociale? Pe lângă diferențele de gen, ar trebui

să existe diferențe între bărbați și femei în ceea ce privește responsabilitatea lor socială și statutul social? (Nu, nu ar trebui să existe.) Așadar, cum ar trebui să fie tratați bărbații într-un mod corect, obiectiv, uman și în conformitate cu adevărurile-principii? Exact asta ar trebui să înțelegem acum. Haideți, deci, să vorbim despre cum ar trebui tratați, exact, bărbații. Ar trebui să se facă deosebiri între responsabilitățile sociale ale bărbaților și cele ale femeilor? Ar trebui bărbații și femeile să aibă statut social egal? Este corect să înălțăm pe nedrept statutul bărbaților și să acordăm puțină importanță femeilor? (Nu, este nedrept.) Așadar, cum anume ar trebui să fie tratat statutul social al bărbaților și cel al femeilor într-un mod corect și rațional? Care este principiul pentru acest lucru? (Principiul este că bărbații și femeile sunt egali și ar trebui tratați corect.) Tratamentul corect este baza teoretică, dar cum ar trebui să fie pus în practică într-un mod care să reflecte corectitudinea și raționalitatea? Nu are asta legătură cu problemele practice? În primul rând, trebuie să stabilim că statutul bărbaților este egal cu al femeilor – acest lucru este incontestabil. Prin urmare, diviziunea socială a muncii între bărbați și femei ar trebui, de asemenea, să fie egală și ar trebui luată în considerare și rânduită în funcție de calibrul și capacitatea lor de a munci. Ar trebui să existe egalitate în special când vine vorba de drepturile omului, în măsura în care și femeile ar trebui să se bucure de ceea ce se pot bucura bărbații, pentru a asigura un statut egal între bărbați și femei în societate. Oricine poate face treaba sau oricine este competent să fie lider ar trebui să aibă voie să o facă, indiferent dacă este bărbat sau femeie. Ce părere aveți despre acest principiu? (Este bun.) Reflectă egalitatea dintre bărbați și femei. De exemplu, dacă sunt doi bărbați și două femei care candidează pentru o slujbă de pompier, cine ar trebui angajat? Tratamentul corect este baza teoretică și principiul. Cum ar trebui, de fapt, să procedezi? Așa cum am spus adineauri, lăsați să facă treaba pe oricine este în măsură

să o facă, în funcție de capacitatea și calibrul personal. Doar faceți o selecție conform acestui principiu, văzând care dintre acești candidați este apt fizic și nu neîndemânatic. Stingerea incendiilor înseamnă să acționezi rapid în caz de urgență. Dacă ești prea neîndemânatic, încet la minte și lent, ca o broască țestoasă sau o vacă bătrână, vei întârzia lucrurile. După ce se constată caracteristicile fiecărui candidat în ceea ce privește calibrul, abilitățile, experiența, gradul de competență în munca de stingere a incendiilor, etc., concluzia la care se ajunge este că un bărbat și o femeie sunt destul de potriviți: bărbatul este înalt, puternic din punct de vedere fizic, are experiență în stingerea incendiilor și a participat la mai multe operațiuni de stingere a lor și de salvare; femeia este agilă, are o pregătire riguroasă, este bine informată privind stingerea incendiilor și procedurile de lucru aferente, are calibru, s-a remarcat la alte locuri de muncă și a primit premii. Deci, în cele din urmă, amândoi sunt aleși. Este corect? (Da.) Asta se numește alegerea celor mai buni dintre cei mai buni, fără a favoriza pe nimeni. Înseamnă că, atunci când selectezi acest tip de persoană, nu ai în vedere o regulă conform căreia trebuie să fie bărbați sau femei – bărbații și femeile sunt toți la fel și oricine e calificat pentru acel loc de muncă, îl va avea. Prin urmare, când decizi dacă să alegi un bărbat sau o femeie pentru a face ceva, pe lângă principiul primordial al tratamentului corect, principiul specific de pus în practică este de a lăsa să facă acest lucru pe oricine este capabil și pregătit, indiferent dacă este bărbat sau femeie. Procedând astfel, nu mai ești constrâns sau înrobit de ideea că „bărbații sunt superiori femeilor” și nicio idee depășită nu îți va afecta judecata sau alegerea în această chestiune. Din punctul tău de vedere, oricine e potrivit pentru acel loc de muncă ar trebui să aibă permisiunea să îl ocupe, indiferent dacă este bărbat sau femeie – nu înseamnă asta să fii corect? Înainte de toate, atunci când te ocupi de o problemă, nu ai prejudecăți față de bărbați sau femei.

Crezi că există multe femei remarcabile și talentate și cunoști destul de multe persoane de acest gen. Prin urmare, percepția ta te convinge că puterea de muncă a femeilor nu este inferioară celei a bărbaților și că valoarea pe care femeile o aduc în societate nu este mai mică decât cea a bărbaților. Odată ce ai această percepție și această înțelegere, vei emite judecăți și vei face alegeri corecte pe baza acestui fapt, ori de câte ori vei acționa în viitor. Cu alte cuvinte, dacă nu favorizezi pe nimeni și nu ai opinii părtinitoare față de genuri, atunci umanitatea ta va fi relativ normală în acest sens și poți acționa corect. Interdicțiile culturii tradiționale, în sensul că bărbații sunt considerați superiori femeilor, vor fi ridicate, gândurile tale nu vor mai fi îngrădite și nu vei mai fi influențat de acest aspect al culturii tradiționale. Indiferent de mentalitățile sau convențiile predominante din societate, pe scurt, vei fi depășit deja aceste convenții și nu vei mai fi îngrădit și influențat de ele și vei putea confrunta realitatea și adevărul. Chiar mai bine decât atât, desigur, este că poți să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii, rezultatul fiind că ideile și opiniile precum: „Bărbații trebuie să fie viteji și viril, în timp ce femeile sunt violete care se închid” nu există în ceea ce te privește. Așadar, sunt gândurile și opiniile tale relativ progresive în rândul ființelor umane? (Da.) Acesta este progresul, relativ vorbind. Indiferent dacă este bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr, atunci când vin la tine, toți pot fi tratați corect. De fapt, acest lucru înseamnă să-i edifici pe oameni, mai degrabă decât să le faci rău. Dacă încă te agăți de opiniile culturii tradiționale, susținând că: „Din cele mai vechi timpuri, bărbații au avut un statut mai înalt decât femeile și în toate categoriile sociale există mai mulți bărbați remarcabili și talentați decât femei. Prin urmare, se poate afirma că bărbații sunt mai puternici decât femeile și că valoarea lor pentru societate este mai mare decât cea a

femeilor. Dacă valoarea lor pentru societate este mai mare, nu ar trebui ca statutul lor social să fie mai înalt? Așadar, în această societate, bărbații ar trebui să aibă ultimul cuvânt și să-și asume poziția dominantă, în timp ce femeile ar trebui să asculte de bărbați și să fie reglementate și conduse de ei", atunci acest tip de gândire este prea înapoiat și decadent și nu se conformează câtuși de puțin adevărurilor-principii. Dacă tu chiar ai astfel de idei și opinii, poți doar să discriminezi și să oprimi femeile și vei fi condamnat și eliminat de tendințele sociale. Egalitatea dintre bărbați și femei este un punct de vedere corect, care este deja universal recunoscut, și este pe deplin în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Oamenii ar trebui tratați corect, bărbații nu ar trebui admirați, femeile nu ar trebui privite cu dispreț, iar valoarea, calibrul și capacitatea de muncă a femeilor nu ar trebui ignorate. Acesta este deja consensul de bază în rândul populației informate din fiecare țară. Dacă ideile tale dominante încă sunt influențate de cultura tradițională și simți în continuare că bărbații sunt distinși, în timp ce femeile sunt modeste, atunci ori de câte ori vei acționa, perspectiva și alegerile tale vor tinde spre sexul masculin și vei oferi bărbaților relativ mai multe oportunități. Vei crede că, deși unii bărbați sunt mai puțin competenți, tot sunt mai puternici decât femeile și că ele nu pot să facă sau să realizeze tot ce pot face bărbații. Dacă tu gândești în acest fel, punctul tău de vedere va fi părtinitor și, în consecință, judecata și deciziile tale finale vor fi distorsionate din cauza modului tău de a gândi. De exemplu, în ceea ce privește selecția pompierilor pe care tocmai am menționat-o, te tot gândești uimit la asta și te întrebi: „Pot femeile să urce pe scări? Câtă forță pot exercita femeile? La ce-i folosește agilitatea unei femei? Chiar dacă a avut parte de un antrenament riguros, nu este de niciun folos." Însă apoi te gândești să-i tratezi corect pe oameni, așa că în cele din urmă alegi doi bărbați și o femeie. Realitatea este că, alegând o femeie în acest caz, faci

lucrurile de mântuială și un gest simbolic pentru a o împăca pe femeie și a-i salva mândria. Ce zici de acest mod de a proceda? Nu numai că selectezi oamenii în acest fel, dar atunci când distribui locul de muncă, adopți un punct de vedere care subestimează femeia, atribuindu-i chiar sarcini simple și ușoare. Crezi în continuare că ești empatic și că ai grijă de femeie, oferindu-i un tratament preferențial și protejând-o. Cert este că, din punctul de vedere al femeii, i-ai rănit foarte mult stima de sine. Cum i-ai rănit-o? Prin faptul că tu crezi că femeile sunt slabe și vulnerabile, că sunt violete care se închid, iar bărbații sunt virili și că, prin urmare, femeile ar trebui protejate. Cum au apărut aceste idei? Oare din cauza influenței culturii tradiționale? (Da.) Aici se află cauza principală. Indiferent ce spui despre tratarea corectă a oamenilor, analizând chestiunea pe baza acțiunilor tale, încă ești, fără îndoială, încătușat și îngrădit de această idee din cultura tradițională că: „Bărbații sunt superiori femeilor.” Se vede clar din acțiunile tale că nu te-ai dezbărat de această idee. Așa este? (Da.) Dacă vrei să scapi de aceste cătușe, trebuie să cauți adevărul, să înțelegi complet esența acestor idei și să nu acționezi sub influența sau controlul acestor idei ale culturii tradiționale. Ar trebui să le abandonezi și să te răzvrătești împotriva lor odată pentru totdeauna, să nu mai privești oamenii și lucrurile, să nu te mai comporți și să nu mai acționezi conform ideilor și opiniilor culturii tradiționale și să nu emiți nicio judecată și să nu faci nicio alegere bazându-te pe cultura tradițională; mai degrabă, privește oamenii și lucrurile, comportă-te și acționează conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. În acest fel, vei merge pe calea cea dreaptă și vei fi o adevărată ființă creată, aprobată de Dumnezeu. În caz contrar, vei fi în continuare controlat de Satana, vei trăi sub puterea lui și nu vei putea trăi prin cuvintele lui Dumnezeu: aceasta este realitatea.

Înțelegeți acum esența acestei zicale despre conduita morală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”? Și înțelegeți și contextul social în care a fost propusă această zicală? (Da.) Pentru a îmbunătăți statutul social al bărbaților și a le acorda drepturi mai mari, este necesar ca acestora să li se impună cerințe mai mari, ca imaginea lor să se stabilească în mintea oamenilor și ca aceasta să fie modelată într-una a masculinității și virilității. Aceasta este imaginea transmisă de zicala: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță” despre care vorbesc oamenii. Un aspect al lucrurilor pe care le transmit oamenilor moraliștii care au propus această zicală despre conduita morală este că aceia care se ridică la înălțimea zicalei sunt bărbați adevărați, adică le dau oamenilor definiția unui bărbat; celălalt aspect este că ei susțin că bărbații ar trebui să se ridice și să aibă valoare în societate, să-și etaleze lipsa de convenționalism, să-și consolideze statutul social și să dețină puterea asupra principalului curent social. Această gândire potrivit căreia: „Bărbații sunt superiori femeilor” a dăinuit până acum. Chiar dacă unele țări sau etnii au adus îmbunătățiri în acest sens, o astfel de gândire încă ocupă un loc dominant în multe alte țări și națiuni, unde mai controlează și domină tendințele naționale și societale și diviziunea muncii între bărbați și femei în societate, precum și statutul lor social și valoarea socială, și nici până în prezent nu s-a schimbat prea mult. Adică, în multe țări și națiuni, femeile sunt încă discriminate și excluse, ceea ce este un lucru foarte regretabil și cea mai gravă inegalitate din lume. Faptul că femeile sunt sau nu discriminate și excluse sau că sunt, în schimb, egale cu bărbații reprezintă un indicator clar pentru a evalua dacă o țară sau o națiune este progresistă sau înapoiată.

Tocmai am avut părtășie despre cum ar trebui priviți bărbații și femeile pe care i-a creat Dumnezeu și ce opinii corecte ar trebui să aibă cineva față

de ei. Atât bărbații, cât și femeile au umanitate normală și sunt înzestrați cu o conștiință și rațiune umană normală – aceste lucruri sunt comune ambelor sexe. Cu excepția diferențelor de gen, bărbații și femeile sunt, în esență, egali în ceea ce privește gândirea, instinctele, reacția la diverse probleme, calibrul, abilitățile lor și alte tipuri de aspecte. Nu se poate spune că sunt exact la fel, dar, în esență, sunt mai mult sau mai puțin asemănători. Obiceiurile și regulile lor de viață, precum și ideile, opiniile și atitudinile lor față de societate, tendințele lumii, oameni, evenimente, lucruri și toate creațiile lui Dumnezeu, cât și reacțiile lor la anumite probleme speciale, inclusiv cele fizice și mentale, sunt identice. De ce sunt aceste lucruri identice? Deoarece atât bărbații, cât și femeile au fost creați de unicul și singurul Creator, iar suflarea vieții lor, liberul lor arbitru, precum și toate activitățile diferite pe care le pot întreprinde, rutinele vieții lor și așa mai departe vin toate de la Creator. În lumina acestor fenomene, nu există nimic diferit între bărbați și femei, cu excepția diferențelor de gen și, de asemenea, a unor lucruri sau abilități profesionale diferite la care excelează. De exemplu, multe slujbe pe care le au bărbații pot să le aibă și femeile. Există femei care sunt oameni de știință, piloți și astronauți, precum și președinți și funcționari guvernamentali, ceea ce dovedește că locurile de muncă pe care le ocupă bărbații și femeile sunt mai mult sau mai puțin aceleași, în ciuda diferențelor de gen. Când vine vorba despre rezistența fizică și de exprimarea emoțiilor, bărbații și femeile sunt mai mult sau mai puțin la fel. Când ruda unei femei moare, ea plânge până-n pragul morții din cauza durerii sfâșietoare; când părinții sau iubita unui bărbat moare, și el bocește atât de tare încât să zguduie pământul; atunci când femeile se confruntă cu divorțul, ele se demoralizează, se deprimă, se întristează și pot chiar să se sinucidă, în timp ce și bărbații vor deveni depresivi dacă soția îi părăsește, iar unii chiar vor plânge în secret, ascunși în pat. Pentru că sunt

bărbați, nu îndrăznesc să se plângă de această suferință în fața altora și trebuie să se prefacă, la exterior, că sunt puternici, dar când nu este nimeni prin preajmă, plâng ca o persoană normală. Ori de câte ori se întâmplă unele lucruri speciale, atât bărbații, cât și femeile se emoționează așa cum ne-am aștepta, indiferent dacă asta înseamnă că plâng sau râd. În plus, în rândul personalului care îndeplinește diverse îndatoriri și sarcini în casa lui Dumnezeu, femeile au oportunități de a fi promovate, instruite și repartizate în funcții importante, în timp ce și bărbații au aceleași oportunități de a fi promovați, instruiți și de a primi sarcini importante – oportunitățile sunt aceleași și egale. Diversele corupții dezvăluite de femei în viața de zi cu zi și în îndeplinirea îndatoririlor proprii nu diferă de cele dezvăluite de bărbați. Chiar și printre femei există oameni răi și antihriști care tulbură și perturbă lucrarea bisericii – nu e la fel și pentru bărbați? Asta pentru că firile corupte ale oamenilor sunt aceleași. Dacă sunt oameni răi care fac rău, perturbă și tulbură lucrarea bisericii și încearcă să-și înființeze propria împărăție independentă, se va face vreo distincție între bărbați și femei când vor fi îndepărtați? Nu, toți vor fi îndepărtați în același mod. Credeți că, printre cei îndepărtați, sunt mai mulți bărbați decât femei? Sunt cam la fel de mulți. Toți cei care fac rău, perturbă, tulbură și sunt socotiți drept antihriști și oameni răi, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, trebuie să fie îndepărtați. Unii oameni spun: „Femeile nu pot face lucruri care perturbă și tulbură. Cât de rușinos ar fi pentru ele să facă astfel de lucruri; trebuie să fie mai preocupate de păstrarea demnității lor! Cum ar putea femeile fragile să comită rele atât de mari? Nu pot; ar trebui să li se dea o șansă să se căiască. Bărbații sunt insolenți; s-au născut pentru a face lucruri rele, pentru a fi antihriști și răufăcători. Chiar dacă fac doar puțin rău și chiar dacă nu înțelegem clar circumstanțele, ar trebui totuși excluși.” Face asta casa lui Dumnezeu? (Nu.) Casa lui Dumnezeu nu face asta. Casa lui Dumnezeu

îndepărtează oamenii pe baza principiilor. Nu face distincție între bărbați și femei și nu este preocupată de păstrarea demnității femeilor sau a bărbaților, ci îi tratează corect. Dacă ești un bărbat care a făcut rău și îndeplinești principiile pentru a fi îndepărtat și exclus, atunci casa lui Dumnezeu te va înlătura conform principiilor; dacă ești o femeie care a provocat perturbări și tulburări și ești o persoană rea sau un antihrist, vei fi, de asemenea, îndepărtată sau exclusă și nu vei fi cruțată doar pentru că ești femeie și plângi sau verși o lacrimă. Casa lui Dumnezeu trebuie să se ocupe de lucruri conform principiilor. Femeile credincioase aleargă după binecuvântări și au dorința și intenția de a fi binecuvântate. Și bărbații au asta? Da, în același mod; ambiția și dorința bărbaților de a fi binecuvântați este la fel ca a femeilor. A cui împotrivire față de Dumnezeu este mai gravă, a bărbaților sau a femeilor? Ambele sunt la fel. Unii vor spune: „Acum înțeleg în sfârșit adevărul: se pare că bărbații și femeile sunt la fel de corupți! Obișnuiam să cred că bărbații sunt viteji și virili, că trebuie să se comporte ca niște domni și să facă totul drept, onorabil și fățiș, spre deosebire de femei, dintre care multe au mintea îngustă, se agită la nesfârșit din cauza unor probleme banale, bârfesc mereu pe la spatele oamenilor și nu acționează fățiș. Dar nu considerasem că mai mult de câțiva oameni răi sunt bărbați și că lucrurile rele pe care le fac sunt și mai mari și mai numeroase.” Acum înțelegeți aceste chestiuni. Pe scurt, fie că sunt bărbați sau femei, firile corupte ale tuturor sunt aceleași, doar că umanitățile oamenilor sunt diferite – acesta este singurul mod corect de a privi bărbații și femeile. Este părtinitor acest punct de vedere? (Nu.) Este influențat de ideea că bărbații sunt superiori femeilor? (Nu.) Nu este influențat deloc de aceste lucruri. Când evaluați dacă o persoană este bună sau rea, mai întâi nu ar trebui să vă uitați dacă este bărbat sau femeie, ci la umanitatea sa, și apoi

să-i judecați esența pe baza manifestărilor firii sale corupte în toate aspectele-i diferite – așa trebuie să îi priviți pe oameni cu acuratețe.

Analizând subiectul din perspectiva fenomenelor despre care am avut părtășie mai devreme, în afara diferențelor de gen, nu există nicio diferență între bărbați și femei, nici în manifestarea instinctelor lor, nici în dezvăluirea diverselor firi corupte ale lor, nici în natura-esența lor. În ceea ce privește esența trupească a oamenilor și firile lor, precum și instinctul, hotărârea și liberul arbitru cu care Dumnezeu i-a înzestrat atunci când i-a creat, între ei nu există nicio diferență. Prin urmare, atunci când oamenii privesc bărbații și femeile, ar trebui să-i privească nu pe baza înfățișării lor, cu atât mai puțin pe baza ideilor culturii tradiționale pe care le învață ei de la această lume, ci mai degrabă pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. De ce ar trebui să îi privim pe baza cuvintelor lui Dumnezeu? De ce să nu-i privim pe baza ideilor și opiniilor culturii tradiționale? Sunt unii care spun: „De-a lungul mileniilor de istorie a omenirii, s-au făcut foarte multe aserțiuni și s-a scris despre ele în cărți. Oare niciuna dintre opiniile și zicalele omenirii nu este corectă? Nu conțin niciun adevăr?" În ce fel sunt absurde aceste cuvinte? Ființele umane sunt considerate ființe create; au fost corupte de Satana de milenii și sunt pline de firi satanice, și asta provoacă atât de mult întuneric și rău în societatea umană. Nimeni nu poate să vadă clar cauzele fundamentale, să-l discearnă pe Satana sau să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat. Prin urmare, opiniile omenirii corupte nu sunt în acord cu adevărul și numai Creatorul știe totul despre aceasta. Asta e realitatea. Adevărul poate fi obținut doar din cuvintele lui Dumnezeu, în timp ce cultura lumii umane este produsă de corupția Satanei. Oamenii nu au experimentat niciodată lucrarea lui Dumnezeu și nimeni nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu, așa că este imposibil ca adevărul să fie obținut în cultura tradițională a omenirii, întrucât tot adevărul vine de la Dumnezeu și

este exprimat de Hristos. Fiind corupte de Satana, toate ființele umane au o natură satanică și firi satanice. Toate venerează celebrități și figuri importante și toate îl urmează pe Satana. Ființele umane au propriile motive și scopuri ascunse atunci când privesc sau definesc unele lucruri. Indiferent cui servesc aceste motive și scopuri sau care este țelul propus, toate sunt guvernate de firi corupte. Prin urmare, lucrurile definite de oamenii corupți și gândurile pe care le promovează sigur sunt influențate de uneltirile viclene ale Satanei. Acesta este un aspect. Un alt aspect, dintr-un punct de vedere obiectiv, este că oricât de capabili sunt oamenii, nimeni nu înțelege funcțiile, instinctele și esența ființelor umane create. Deoarece ființele umane nu sunt create de nicio persoană, nici de așa-zisele personaje mărețe, de regi ai diavolilor, de Satana sau de spiritele rele, oamenii nu înțeleg deloc instinctele, funcțiile și esența semenilor. Așadar, cine cunoaște cel mai bine instinctele, funcțiile și esența oamenilor? Numai Creatorul știe cel mai bine. Cine a creat ființele umane le cunoaște cel mai bine funcțiile, instinctele și esența și, desigur, este cel mai calificat să le definească și să stabilească valoarea, identitatea și esența bărbaților sau a femeilor. Nu este acesta un fapt obiectiv? (Ba da.) Ceea ce folosește Dumnezeu pentru a crea ființe umane, instinctele pe care le dă oamenilor atunci când îi creează, funcțiile și legile corpului lor, lucrurile pentru care sunt potriviți sau nu să le facă și chiar cât de lungă ar trebui să fie durata vieții lor – toate acestea sunt prestabilite de Dumnezeu. Doar Dumnezeu înțelege cel mai bine ființele umane pe care le creează și nimeni altcineva nu înțelege mai multe despre omenirea creată. Nu este acesta un fapt? (Ba da.) Prin urmare, Dumnezeu este cel mai calificat să definească ființele umane și să stabilească identitatea, statutul, valoarea și funcția bărbaților sau a femeilor, precum și calea corectă pe care ar trebui să meargă oamenii. Dumnezeu știe cel mai bine de ce au nevoie ființele umane pe care le-a creat, ce pot realiza și ce se

încadrează în limitele posibilităților lor. Dintr-o altă perspectivă, ființele umane create au cel mai mult nevoie de cuvintele rostite de Creator. Doar Dumnezeu poate conduce, aproviziona și păstori personal ființele umane. Toate acele zicale ale omenirii corupte care nu vin de la Dumnezeu induc în eroare, mai ales cele ale culturii tradiționale, care toate îndrumă greșit oamenii, îi amorțesc și îngrădesc și, desigur, acționează ca un fel de înfrânare și control. Mai există un alt aspect, și anume că Dumnezeu a creat oamenii, iar cea mai mare grijă a Sa pentru ființele umane este dacă pot să meargă pe calea cea dreaptă în viață. Pe de altă parte, societățile, națiunile și țările iau în considerare doar interesele clasei conducătoare și stabilitatea regimului politic, fără a se preocupa de viața claselor inferioare. Drept urmare, asta cauzează apariția unor lucruri extreme și haotice. Acestea nu-i îndrumă pe oameni pe calea cea bună, astfel încât ei să poată duce o viață valoroasă și plină de claritate și să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, ci mai degrabă vor să-i exploateze pentru a sluji guvernării, carierelor, ambițiilor și dorințelor proprii. Indiferent ce aserțiuni sau idei și opinii propun, scopul tuturor acestor lucruri este de a-i induce în eroare pe oameni, de a le îngrădi gândurile și de a controla omenirea, astfel încât oamenii să îi slujească și să le fie loiali. Nu iau în considerare viitorul sau perspectivele omenirii și nici modul în care ființele umane pot supraviețui mai bine, însă ceea ce face Dumnezeu este complet diferit, în măsura în care faptele Sale sunt în conformitate cu planul Său. După ce a creat ființele umane, El le îndrumă spre înțelegerea mai multor adevăruri și principii pentru a se comporta și le face să vadă limpede realitatea coruperii omenirii de către Satana. Pe această temelie, conform acestor adevăruri-principii pe care le învață oamenii de la Dumnezeu și pe care El le folosește pentru a-i admonesta, ei sunt apoi capabili să pornească pe calea cea dreaptă în viață.

Aceste reglementări și convenții privind conduita morală din cultura tradițională sunt foarte ample și influențează gândirea oamenilor din tot felul de unghiuri, inducându-le în eroare și limitându-le gândirea. Lucrurile despre care am avut părtășie astăzi sunt câteva zicale și opinii denaturate ale culturii tradiționale în ceea ce privește genul, care au influențat opiniile corecte ale oamenilor asupra genului într-o măsură semnificativă și, de asemenea, i-au supus pe bărbați și femei la foarte multe restricții, înrobiri, constrângeri, discriminări și altele asemenea. Toate acestea sunt fapte pe care oamenii pot să le vadă și sunt, de asemenea, efectele și consecințele pe care cultura tradițională le are asupra lor.

14 mai 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (12)

Poate să ne spună cineva despre ce am avut părtășie la ultima adunare? (Ultima dată, Dumnezeu a avut părtășie despre două aspecte. Un aspect a fost că, atunci când în biserică, în diferite perioade sau etape se petrec unele incidente particulare – de exemplu, unii oameni sunt arestați de marele balaur roșu, unii conducători și lucrători sunt înlocuiți, unii oameni se îmbolnăvesc, iar unii se confruntă cu probleme de viață și de moarte – acestea nu au loc întâmplător, iar noi trebuie să căutăm adevărul în ceea ce le privește. Dumnezeu ne-a comunicat și câteva căi de practică. Când ne confruntăm cu aceste circumstanțe, ar trebui să respectăm două lucruri: primul este să ne asumăm locul cuvenit al unei ființe create și al doilea este să avem o inimă sinceră și supusă – fie că ne confruntăm cu judecată și mustrare, încercări și rafinare sau har și binecuvântări, ar trebui să acceptăm toate aceste lucruri de la Dumnezeu. În plus, prin părtășia Sa, Dumnezeu a disecat o zicală despre conduita morală din cultura tradițională, și anume: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță.") Principalul subiect al ultimei părtășii l-au constituit, de asemenea, problemele legate de zicale despre conduita morală. Multă vreme am avut părtășie despre acest subiect, expunând câteva zicale, cerințe și definiții comune ale conduitei morale din cultura tradițională. În urma părtășiei despre aceste subiecte, aveți vreo nouă înțelegere și noi definiții ale acestor zicale despre conduita morală? Ați discernut aceste afirmații așa cum sunt și le-ați văzut clar esența? Puteți să renunțați la aceste lucruri din adâncul inimii voastre, să le abandonați, să încetați să le confundați cu adevărul, să nu le mai considerați ca fiind pozitive, să nu le mai urmăriți ca adevăruri și să nu le respectați? Mai ales atunci când, în viața de zi cu zi, întâmpini unele probleme care au legătură cu zicalele despre conduita

morală, conștientizezi asta în sinea ta și poți să reflectezi cu atenție dacă încă ești influențat de aceste zicale despre conduita morală? Ești înrobit, încătușat și controlat de aceste lucruri? În sinea ta, mai poți să folosești zicalele despre conduita morală ca să te înfrânezi și să-ți influențezi limbajul și comportarea, precum și atitudinea față de lucruri? Împărtășiți-vă gândurile. (Înainte ca Dumnezeu să aibă părtășie despre cultura tradițională și să o disece, nu eram conștient că aceste idei și opinii despre conduita morală erau greșite sau ce fel de rău mi-ar face, dar acum conștientizez oarecum.) Este un lucru bun că acum conștientizezi într-o anumită măsură. Bineînțeles, după un timp, ar trebui să puteți recunoaște greșelile acestor zicale despre conduita morală. Din punct de vedere subiectiv, probabil că veți putea să vă lepădați de ele și să încetați să le mai considerați lucruri pozitive, dar, din punct de vedere obiectiv, tot trebuie să percepeți, să descoperiți și să discerneți cu atenție astfel de zicale despre conduita morală în viața de zi cu zi, ca să puteți vedea dincolo de ele și să vă lepădați de ele. Să fiți conștienți din punct de vedere subiectiv nu înseamnă că vă puteți lepăda de aceste idei și opinii greșite ale culturii tradiționale, în viața voastră de zi cu zi. Când întâlniți astfel de lucruri, s-ar putea să simțiți deodată că aceste zicale sunt rezonabile și să nu fiți în stare să vă lepădați întru totul de ele. În astfel de cazuri, trebuie să căutați adevărul în experiențele voastre, să disecați cu atenție aceste opinii greșite ale culturii tradiționale conform cuvintelor lui Dumnezeu și să ajungeți în punctul în care puteți vedea clar că esența acelor zicale din cultura tradițională este contrară adevărului, nerealistă, induce în eroare și este dăunătoare pentru oameni. Numai în acest fel toxina acestor opinii absurde poate fi dată afară din inima voastră, odată pentru totdeauna. Acum v-ați dat seama de imperfecțiunile diverselor zicale ale culturii tradiționale în ceea ce privește doctrina și este un lucru bun, dar este doar începutul. Cât despre influența

toxică a culturii tradiționale și a posibilității eradicării ei depline în viitor, acest lucru depinde de modul în care oamenii urmăresc adevărul.

Indiferent la ce se referă zicala despre conduita morală, este un fel de punct de vedere ideologic asupra conduitei morale care este promovat de omenire. Am dezvăluit anterior esența câtorva dintre diversele zicale despre conduita morală, dar, pe lângă aspectele despre care am avut părtășie până acum, cu siguranță mai există multe zicale despre conduita morală care ar trebui să fie dezvăluite, astfel încât să se obțină o înțelegere și un discernământ mai profund în privința nenumăratelor zicale despre conduita morală promovate de ființele umane. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l faceți. În ceea ce privește zicala despre conduita morală: „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță”, despre care am avut părtășie data trecută, judecând după sensul acestei propoziții, ea îi vizează în principal pe bărbați. Este o cerință pentru bărbați și, de asemenea, un standard pentru ceea ce omenirea numește „bărbați viteji, virili”. Am expus și am disecat acest standard referitor la bărbați. Pe lângă această cerință pentru bărbați, mai există și zicala: „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, despre care am avut părtășie anterior și care a fost propusă cu privire la femei. Din ambele zicale se poate observa clar cum cultura tradițională a omenirii nu doar că propune cerințe nerealiste și inumane pentru femei, care nu se potrivesc naturii umane, dar nu-i cruță nici pe bărbați, înaintând pretenții și cerințe care-i vizează și care sunt imorale, inumane și contrare naturii umane, privând astfel nu numai femeile de drepturile lor ca oameni, ci și bărbații. Din acest punct de vedere, pare corect să fii imparțial, fără să menajezi femeile și fără să-i cruți pe bărbați. Totuși, judecând după cerințele și standardele culturii tradiționale pentru femei și bărbați, este clar că există probleme serioase în această abordare. Deși, pe de o parte, cultura

tradițională propune standarde de conduită morală pentru femei și, pe de altă parte, stabilește și criterii de conduită pentru bărbații viteji, virili, judecând după aceste cerințe și standarde, lipsa de corectitudine este evidentă. Nu se poate spune asta? (Ba da.) Aceste cerințe și standarde pentru conduita morală a femeilor le îngrădesc sever libertatea, încătușându-le nu numai gândurile, ci și picioarele, cerându-le să stea acasă și să ducă o viață retrasă, fără a părăsi niciodată casa și având un contact minim cu lumea înconjurătoare. Pe lângă faptul că le povățuiesc pe femei să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale, impun chiar reglementări stricte privind domeniul de acțiune și sfera de viață a femeilor, cerându-le să nu apară în public, să nu călătorească departe și să nu-și asume nicio carieră, cu atât mai puțin să aibă ambiții, dorințe și idealuri mari și chiar mergând atât de departe încât să propună o afirmație mai inumană – că virtutea unei femei este să fie nepricepută. Cum vă simțiți auzind asta? Chiar e adevărată afirmația potrivit căreia: „Virtutea unei femei este să fie nepricepută”? Cum se poate ca virtutea unei femei să fie nepriceperea? Ce este, mai exact, acest cuvânt „virtute”? Înseamnă lipsă de virtute sau să fii virtuos? Dacă toate femeile fără aptitudini sunt considerate ca fiind virtuoase, atunci toate femeile cu aptitudini sunt lipsite de virtute și nu au morală? Este aceasta o judecare și o condamnare a femeilor pricepute? Este aceasta o privare gravă a femeilor de drepturile omului? Este o insultă la adresa demnității lor? (Da.) Nu numai că ignoră existența femeilor, dar o și desconsideră, ceea ce este nedrept față de femei și imoral. Așadar, ce părere aveți despre această zicală: „Virtutea unei femei este să fie nepricepută”? Este inumană? (Da.) Cum ar trebui interpretat cuvântul „inumană”? Înseamnă lipsa virtuții? (Da.) Acest lucru e grav lipsit de virtute. Pentru a folosi un proverb chinezesc, îi lipsesc opt vieți de virtute. Acest tip de afirmație este categoric inumană! Oamenii care trâmbițează afirmația:

„Virtutea unei femei este să fie nepriceputǎ” nutresc motive și scopuri ascunse: ei nu vor ca femeile să fie pricepute, să participe la activitatea societății și să fie pe picior de egalitate cu bărbații. Ei vor doar ca femeile să fie instrumente în slujba bărbaților, să-i aștepte pe bărbați acasă cu blândețe și să nu facă nimic altceva – ei cred că asta înseamnă „virtuoasă”. Tânjesc să definească femeile ca fiind inutile și să le nege valoarea, transformându-le în nimic altceva decât sclave ale bărbaților și obligându-le să-i servească pe bărbați pentru totdeauna, fără a le permite niciodată să fie pe picior de egalitate cu bărbații și să se bucure de un tratament egal. Provine acest punct de vedere din gândirea umană normală sau de la Satana? (De la Satana.) Așa este, sigur provine de la Satana. Indiferent ce slăbiciuni instinctive sau fizice au femeile, nimic din toate acestea nu este o problemă și nu ar trebui să devină o scuză sau un motiv ca bărbații să ponegrească femeile, să le insulte demnitatea și să le priveze de libertatea lor sau drepturile omului. În ochii lui Dumnezeu, aceste slăbiciuni și vulnerabilități înnăscute pe care oamenii le asociază cu femeile nu reprezintă o problemă. De ce? Întrucât femeile au fost create de Dumnezeu, aceste lucruri pe care oamenii le consideră slăbiciuni și probleme vin tocmai de la Dumnezeu. Au fost create și predestinate de El și nu sunt, de fapt, defecte sau probleme. Aceste lucruri care par a fi slăbiciuni și defecte în ochii oamenilor și ai Satanei sunt, în esență, naturale și pozitive și, de asemenea, se conformează legilor naturale formulate de Dumnezeu când El a creat omenirea. Numai Satana poate denigra în acest fel ființele create de Dumnezeu, considerând lucrurile care nu se conformează noțiunilor umane drept defecte, slăbiciuni și probleme legate de imperfecțiuni instinctive, făcând tărăboi din cauza lor și folosindu-le ca să-i ponegrească pe oameni, să-și bată joc de ei, să-i denigreze și să-i ostracizeze și să le priveze pe femei de dreptul lor de a exista, de dreptul lor de a-și îndeplini responsabilitățile și obligațiile în

rândul omenirii și, de asemenea, să le priveze de dreptul lor de a-și etala aptitudinile și talentele speciale printre oameni. De exemplu, termeni precum „iepuraș fricos” sau „fetișcană” sunt adesea folosiți în societate pentru a descrie femeile și a le devaloriza ca fiind inutile. Ce alte astfel de cuvinte mai există? „Fricoasă”, „cu părul lung și mintea scurtă”, „femeie cu sâni mari și fără creier” și așa mai departe sunt, toți, termeni care insultă femeile. După cum poți să-ți dai seama, acești termeni sunt folosiți pentru a insulta femeile, făcând referire la trăsăturile lor distinctive sau la apelativele asociate sexului feminin. În mod clar, societatea și rasa umană privesc femeile dintr-o perspectivă complet diferită de cea a bărbaților, o perspectivă care este, de asemenea, disproporționată. Nu este nedrept acest lucru? Asta nu înseamnă a vorbi sau a privi lucrurile pe baza egalității dintre bărbați și femei, ci mai degrabă, a privi femeile cu dispreț dintr-o perspectivă a supremației masculine și a inegalității depline dintre bărbați și femei. Prin urmare, în societate sau în rândul ființelor umane, au apărut mulți termeni care se referă la trăsături distinctive feminine și apelative pentru femei, cu scopul de a descrie diverse probleme legate de oameni, evenimente și lucruri. De exemplu, expresiile „iepuraș fricos”, „fetișcană”, „fricoasă” și, de asemenea, „cu părul lung și mintea scurtă”, „femeie cu sâni mari și fără creier” pe care tocmai le-am menționat sunt folosite de oameni nu numai ca să descrie femeile și să le vizeze, dar și ca să-și bată joc de oameni, să-i înjosească și să dea în vileag oamenii, evenimentele și lucrurile pe care aceștia le disprețuiesc, folosind termeni asociați cu trăsăturile feminine și cu genul feminin. Este exact ca atunci când descrii pe cineva ca lipsit de umanitate; s-ar putea spune că această persoană are inimă de lup și plămâni de câine, pentru că oamenii cred că nici inima de lup și nici plămânii de câine nu sunt lucruri drăguțe, așa că le unesc pe ambele pentru a descrie cât de josnică este persoana care și-a pierdut umanitatea. În mod

similar, deoarece ființele umane disprețuiesc femeile și le desconsideră existența, ele folosesc anumiți termeni asociați cu femeile pentru a descrie oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le disprețuiesc. Aceasta este în mod clar o denigrare a sexului feminin. Nu este așa? (Ba da.) În orice caz, modul în care rasa umană și societatea privesc și definesc femeile este nedrept și contrar realității. Pe scurt, atitudinea omenirii față de femei poate fi descrisă în două cuvinte, și anume „denigratoare” și „represivă”. Femeile nu au voie să-și apere ideile și să facă lucruri, nici să-și îndeplinească obligațiile și responsabilități sociale, cu atât mai puțin să joace vreun rol în societate. Pe scurt, femeilor nu li se permite să iasă din casă pentru a participa la nicio activitate în societate – acest lucru le privează de drepturile lor. Femeilor nu le este permis să-și pună imaginația la contribuție și nici să vorbească liber, cu atât mai puțin să acționeze liber și nu au voie să facă niciunul din lucrurile pe care ar trebui să le facă. Nu este aceasta persecutarea femeilor? (Ba da.) Persecutarea femeilor de către cultura tradițională este evidentă din cerințele care le sunt impuse privind conduita morală. Analizând diferitele cerințe impuse femeilor de către familie, societate și comunitate, persecuția femeilor a început în mod oficial când au luat naștere primele comunități și oamenii au creat diviziuni clare între genuri. Când a atins acest lucru apogeul? Persecuția femeilor a atins apogeul în urma apariției treptate a diferitelor zicale și cerințe privind conduita morală în cultura tradițională. Deoarece există reglementări scrise și zicale explicite, în societate, acestea au modelat opinia publică și, de asemenea, au creat un fel de forță. Această opinie publică și această forță au devenit deja un fel de cușcă inexorabilă și cătușe pentru femei, care nu pot decât să-și accepte soarta, pentru că trăind printre oameni și în diferite epoci ale societății, femeile nu pot decât să îndure nedreptatea și să fie insultate, să se înjosească și să devină sclave ale societății și chiar ale bărbaților. Și în

ziua de azi, acele idei și zicale vechi și demodate promovate pe tema conduitei morale încă influențează profund societatea umană modernă, inclusiv bărbații și, desigur, femeile. Femeile, fără să-și dea seama și în necunoștință de cauză, folosesc aceste zicale despre conduita morală și opiniile societății în general pentru a se constrânge și, desigur, se și luptă în mod inconștient să se elibereze de aceste cătușe și cuști. Totuși, pentru că oamenii nu se împotrivesc deloc acestei forțe puternice a opiniei publice în societate – sau, mai precis, oamenii nu pot vedea clar esența diverselor zicale din cultura tradițională și nici nu pot să vadă dincolo de ele – nu sunt capabili să se elibereze și să scape de aceste cătușe și cuști, deși tânjesc să facă asta. La nivel subiectiv, motivul e acela că oamenii nu pot vedea clar aceste probleme; la nivel obiectiv, asta se întâmplă pentru că ei nu înțeleg nici adevărul, nici care a fost exact intenția Creatorului în crearea oamenilor sau de ce a creat El instinctele masculine și feminine. Prin urmare, atât bărbații, cât și femeile trăiesc și subzistă în acest vast cadru al moralității sociale și, oricât de greu s-ar lupta în acest vast mediu social, tot nu pot scăpa de lanțurile zicalelor despre conduita morală din cultura tradițională, zicale care au devenit cătușe invizibile în mintea fiecăruia.

Acele zicale care persecută femeile în cultura tradițională sunt ca niște cătușe invizibile nu numai pentru ele, ci, desigur, și pentru bărbați. De ce spun asta? Întrucât s-au născut în mijlocul omenirii și ca membri la fel de importanți ai acestei societăți, bărbații sunt în mod similar inspirați și influențați de aceste culturi tradiționale ale moralității. Aceste lucruri sunt, de asemenea, adânc înrădăcinate în mintea fiecărui om și toți sunt influențați și încătușați inconștient de cultura tradițională. De exemplu, și bărbații cred cu fermitate în expresii precum: „iepuraș fricos”, „virtutea unei femei este să fie nepriceputǎ”, „femeile trebuie să fie virtuoase, bune la inimă, blajine și morale” și „femeile ar trebui să fie caste” și sunt la fel de

profund îngrădiți precum femeile de aceste lucruri din cultura tradițională. Pe de o parte, aceste zicale care le persecută pe femei sunt de mare folos și ajută la creșterea statutului bărbaților și din aceasta se poate observa că, în societate, ei au fost mult ajutați de opinia publică în acest sens. Prin urmare, ei acceptă cu ușurință aceste opinii și expresii care persecută femeile. Pe de altă parte, sunt și ei induși în eroare și influențați de aceste lucruri din cultura tradițională a moralității, așa că se poate spune și că bărbații sunt – pe lângă femei – celelalte victime ale valului culturii tradiționale. Sunt unii care zic: „În general, societatea pledează pentru supremația drepturilor omului, așa că de ce să spunem că și bărbații sunt victime?" Acest lucru trebuie privit din perspectiva conform căreia omenirea este ispitită, îndrumată greșit, indusă în eroare, amorțită și îngrădită de cultura tradițională a moralității. Femeile au fost profund lezate de ideile despre moralitate din cultura tradițională, iar bărbații au fost, de asemenea, profund induși în eroare și au suferit foarte mult. Ce înseamnă „induși în eroare", într-un alt sens? Înseamnă că oamenii nu au un punct de vedere corect din care să evalueze bărbații și să definească femeile. Indiferent de unghiul din care privesc aceste lucruri, totul se bazează pe cultura tradițională, nu pe adevărurile exprimate de Dumnezeu sau pe diversele reguli și legi formulate de Dumnezeu pentru omenire și nici nu se bazează pe lucrurile pozitive pe care El le-a dezvăluit omenirii. Din acest punct de vedere, bărbații sunt, de asemenea, victime care au fost ispitite, îndrumate greșit, induse în eroare, amorțite și îngrădite de cultura tradițională. Prin urmare, bărbații nu ar trebui să considere femeile ca fiind extrem de jalnice doar pentru că acestea din urmă nu au statut în această societate și nu ar trebui să fie mulțumiți doar pentru că statutul lor social este mai înalt decât cel al femeilor. Nu vă bucurați prea devreme; de fapt, și bărbații sunt foarte jalnici. Dacă îi comparați cu femeile, sunt la fel de jalnici. De ce spun că

toți sunt la fel de jalnici? Haideți să aruncăm încă o privire la definiția și evaluarea bărbaților de către societate și omenire și la unele dintre responsabilitățile care le sunt atribuite. Având în vedere cerința omenirii pentru bărbați despre care am avut părtășie data trecută – „Omul nu ar trebui să fie niciodată corupt de bogăție, schimbat de sărăcie sau copleșit de forță" – scopul final al acestei cerințe este de a defini bărbații ca fiind viteji, virili, care este o etichetare standard pentru ei. Odată ce această etichetare, „bărbat viteaz, viril" este pusă pe umerii unui bărbat, el este obligat să se ridice la înălțimea titlului, iar dacă vrea să se ridice la înălțimea acestuia, trebuie să facă multe sacrificii inutile și multe lucruri într-un mod care se împotrivește umanității normale. De exemplu, dacă ești bărbat și vrei ca societatea să te recunoască drept un bărbat viteaz, viril, atunci nu poți să ai nicio slăbiciune, nu poți să fii timid în niciun fel, trebuie să ai o voință puternică, nu poți să te plângi că ești obosit, nu poți să verși lacrimi sau să dai dovadă de vreo slăbiciune umană, nici măcar nu poți să fii trist și nu poți să trândăvești. Trebuie să ai în orice moment o sclipire în ochi, o privire hotărâtă și neînfricată și să fii capabil să te zbârlești de furie la dușmanii tăi, pentru a fi la înălțimea titlului de „bărbat viteaz, viril". Adică trebuie să-ți aduni curajul și să-ți îndrepți coloana vertebrală în această viață. Nu poți să fii o persoană mediocră, obișnuită, de rând sau neremarcabilă. Trebuie să-i depășești pe muritorii de rând și să fii un supraom înzestrat cu o voință și o perseverență extraordinară, rezistență și tenacitate, ca să fii demn de a fi etichetat drept „bărbat viteaz, viril". Aceasta este doar una dintre cerințele culturii tradiționale pentru bărbați. Adică, bărbații pot să iasă la băut, să fie desfrânați și să joace jocuri de noroc, dar trebuie să fie mai puternici decât femeile și să aibă o voință extraordinar de puternică. Orice ți se întâmplă, nu trebuie să cedezi, să tresari sau să spui „nu" și nu trebuie să dai dovadă de timiditate, teamă sau

lașitate. Trebuie să ascunzi și să maschezi aceste manifestări ale umanității normale, să nu le dezvălui în niciun fel și să nu lași pe nimeni să le vadă, nici măcar pe părinții și rudele tale cele mai apropiate sau pe oamenii pe care îi iubești cel mai mult. De ce? Pentru că vrei să fii un bărbat viteaz, viril. O altă caracteristică a bărbaților viteji, virili este că hotărârea lor nu poate fi zdruncinată de nicio persoană și de niciun eveniment sau lucru. Ori de câte ori un bărbat vrea să facă ceva – atunci când are aspirații, idealuri sau dorințe, cum ar fi să-și slujească țara și să dea dovadă de loialitate față de prietenii lui, sau să încaseze un glonț pentru ei, sau indiferent ce carieră alege sau orice ambiție are, chiar dacă este corectă sau greșită – nimeni nu-l poate reține și nici dragostea lui pentru femei, nici rudele, familia sau responsabilitățile sociale nu-i pot schimba hotărârea și nici nu-l pot determina să renunțe la aspirațiile, idealurile și dorințele lui. Nimeni nu îi poate schimba hotărârea, obiectivele pe care aspiră să le atingă sau calea pe care vrea să o urmeze. Totodată, ar trebui să-și impună să nu se relaxeze în niciun moment. De îndată ce se relaxează, trândăvește și vrea să revină la îndeplinirea responsabilităților familiale, la faptul de a fi un fiu bun pentru părinții săi, de a avea grijă de copiii lui și a fi o persoană normală și renunță la idealurile, aspirațiile și calea pe care vrea să o urmeze și scopurile pe care vrea să le atingă, nu va mai fi un bărbat viteaz, viril. Și dacă nu este un bărbat viteaz, viril, ce este el? Devine un mare tăntălău, nu mai e bun de nimic, adică are caracteristici disprețuite de întreaga societate și, desigur, disprețuite de el însuși. Odată ce un bărbat își dă seama că în acțiunile și conduita lui există probleme și neajunsuri care nu îndeplinesc standardul pentru a fi un bărbat viteaz, viril, se va dispreți în sinea lui și va simți că nu are loc în această societate, că nu are cum să-și exercite aptitudinile și că nu poate fi numit un bărbat viteaz, viril sau nici măcar bărbat. O altă caracteristică a bărbaților viteji, virili este că nu pot fi copleșiți de forță,

care este un fel de spirit ce face imposibil ca ei să fie subjugați de vreo putere, violență, amenințare sau altele asemenea. Indiferent de puterea, violența, amenințarea sau chiar pericolul de moarte cu care se confruntă, astfel de bărbați nu se tem de moarte și pot depăși o succesiune de adversități. Nu trebuie eliberați prin răscumpărare sau intimidați să se supună, nu vor ceda niciunei forțe doar pentru a supraviețui și nu se vor umili apelând la compromisuri. Odată ce ei cedează puterii sau oricărui fel de forță de dragul unei responsabilități, obligații sau din alt motiv, chiar dacă supraviețuiesc și își păstrează viața, vor simți repulsie față de comportamentul lor, din cauza culturii tradiționale a moralității pe care o idolatrizează. În Japonia, spiritul Bushido este cam așa. Odată ce eșuezi sau te faci de rușine, simți că trebuie să te sinucizi prin eviscerare. Este viața atât de ușor de găsit? Oamenii trăiesc o singură dată. Dacă până și un eșec sau obstacol minor provoacă gânduri de moarte, se întâmplă asta din cauza influenței culturii tradiționale? (Da.) Când o problemă se abate asupra lor și nu pot să ia o decizie rapidă sau nu pot să facă o alegere care îndeplinește cerințele culturii tradiționale, sau nu pot să-și dovedească demnitatea și caracterul sau să demonstreze că sunt bărbați viteji, virili, ei vor căuta moartea și să se sinucidă. Motivul pentru care oamenii pot să susțină aceste idei și opinii îl reprezintă impactul sever al culturii tradiționale și modul în care le îngrădește gândirea. Dacă nu ar fi influențați de ideile și opiniile culturii tradiționale, nu ar fi atât de mulți bărbați care să se sinucidă sau care să se eviscereze. În ceea ce privește definiția unui bărbat viteaz, viril, oamenii acceptă în mod pozitiv și sigur aceste idei și opinii ale culturii tradiționale și le consideră lucruri pozitive cu ajutorul cărora să se evalueze și să se înfrâneze și, de asemenea, să evalueze și să înfrâneze alți bărbați. Judecând după gândurile și opiniile lor, după idealurile, scopurile și căile pe care le aleg, toate acestea demonstrează că toți bărbații sunt profund

influențați și otrăviți de cultura tradițională. Numeroasele povești despre isprăvi eroice și legendele frumoase sunt un adevărat portret al modului în care cultura tradițională este adânc înrădăcinată în mintea oamenilor. Din acest punct de vedere, sunt bărbații la fel de profund otrăviți de cultura tradițională ca și femeile? Cultura tradițională nu face decât să impună standarde diferite pentru cerințele care-i privesc pe bărbați și femei, insultând, denigrând, restricționând și controlând femeile fără reținere, în timp ce îndeamnă, ademenește, instigă și incită bărbații să nu fie lași sau oameni obișnuiți. Cerința pentru bărbați este că tot ceea ce fac trebuie să fie diferit de femei, să le depășească, să fie și să se ridice deasupra lor. Ei trebuie să controleze societatea, rasa umană, tendințele și direcția societății și totul în societate. Bărbații trebuie chiar să fie atotputernici în societate, având puterea de a controla societatea și ființele umane, iar această putere include și conducerea și controlarea femeilor. Asta este ceea ce bărbații ar trebui să urmărească și, de asemenea, ținuta eroică a unui bărbat viteaz, viril.

În epoca actuală, multe țări au devenit societăți democratice în care drepturile și interesele femeilor și ale copiilor sunt oarecum garantate, iar influența și constrângerile acestor idei și opinii ale culturii tradiționale asupra oamenilor nu mai sunt atât de evidente. În definitiv, multe femei au avansat în societate, iar implicarea lor în multe domenii și profesii este în creștere. Cu toate acestea, deoarece ideile culturii tradiționale sunt de multă vreme adânc înrădăcinate în mintea ființelor umane – nu numai în mintea femeilor, ci și în cea a bărbaților – atât bărbații, cât și femeile adoptă în mod inconștient perspectiva și punctul de vedere al culturii tradiționale atunci când se gândesc la diverse lucruri și le abordează. Desigur, sub îndrumarea ideilor și opiniilor culturii tradiționale, ei își și asumă diverse cariere și slujbe. În societatea de astăzi, deși egalitatea dintre bărbați și femei s-a

îmbunătățit oarecum, ideea de superioritate masculină în cultura tradițională încă domină mintea oamenilor și, în majoritatea țărilor, educația se bazează în mod fundamental pe aceste idei de bază ale culturii tradiționale. Prin urmare, deși în această societate, ființele umane folosesc rar aceste zicale ale culturii tradiționale pentru a vorbi despre diverse probleme, ele sunt prizonierele cadrului ideologic al culturii tradiționale. Ce fel de termeni are societatea modernă pentru a lăuda o femeie? De exemplu: „femeie masculină" și „femeie puternică". Sunt aceste forme de adresare respectuoase sau peiorative? Există femei care spun: „Cineva m-a numit femeie masculină, ceea ce mi s-a părut foarte măgulitor. Ce zici de asta? M-am integrat în societatea masculină și statutul meu s-a îmbunătățit. Deși sunt femeie, prin adăugarea cuvântul «masculină» devin o femeie masculină, și atunci pot fi egala bărbaților, ceea ce este un fel de onoare!" Acestea sunt un fel de recunoaștere și acceptare a acestei femei de către o comunitate sau un grup din societatea umană, ceea ce este un lucru extrem de onorabil, nu-i așa? Dacă o femeie este descrisă ca fiind o femeie masculină, asta dovedește că este foarte capabilă, la fel ca bărbații, mai degrabă decât inferioară lor, iar cariera, talentele și chiar statutul social, nivelul ei de inteligență și mijloacele prin care dobândește o poziție în societate sunt suficiente pentru ca ea să fie comparată cu bărbații. După cum văd Eu lucrurile, pentru majoritatea femeilor, denumirea de „femeie masculină" este o recompensă din partea societății, un fel de recunoaștere a statutului social pe care societatea modernă îl acordă femeilor. Își dorește vreo femeie să fie una masculină? Deși această denumire este neplăcută, indiferent de circumstanțe, a spune că o femeie este masculină reprezintă cu siguranță o laudă pentru faptul că este foarte competentă și capabilă și, în ochii bărbaților, îi oferă aprobarea. În ceea ce privește denumirile pentru bărbați, oamenii încă păstrează noțiuni tradiționale, care nu se schimbă

niciodată. De exemplu, unii bărbați nu sunt interesați de carieră și nu urmăresc puterea sau statutul, ci își acceptă situația actuală și se mulțumesc cu slujba și viața lor obișnuită și țin foarte mult la familia lor. Ce fel de nume le dă această societate unor asemenea bărbați? Sunt astfel de bărbați descriși ca nefiind buni de nimic? (Da.) Unii bărbați sunt foarte minuțioși și pretențioși când își văd de treburile lor, abordând lucrurile pas cu pas și cu mare precauție. Cum îi numesc unii oameni? „Cam fetișcane" sau „iepurași fricoși". Vezi tu, bărbații nu sunt insultați folosind cuvinte murdare, ci mai degrabă folosind expresii asociate femeilor. Dacă oamenii vor să înalțe sexul feminin, folosesc termeni precum „femeie masculină" și „femeie puternică" pentru a consolida statutul unei femei și pentru a-i afirma competența, în timp ce termeni precum „iepuraș fricos" sunt folosiți pentru a-i denigra pe bărbați și a-i mustra că nu sunt viteji. Nu este acesta un fenomen larg răspândit în societate? (Ba da.) Aceste zicale apărute în societatea modernă dovedesc existența unei probleme, și anume că, deși cultura tradițională pare deja foarte îndepărtată de viața modernă și de mințile oamenilor și cu toate că oamenii sunt acum dependenți de internet sau diverse dispozitive electronice sau obsedați de tot felul de stiluri de viață moderne și chiar dacă ei trăiesc extrem de confortabil în medii de viață moderne sau au drepturi și libertăți, aceasta este doar o fațadă; adevărul este că o mare parte din otrava culturii tradiționale rămâne în mintea lor. Deși oamenii au câștigat unele libertăți fizice și unele dintre opiniile lor dominante asupra semenilor și lucrurilor par să se fi schimbat, iar ei par să fi câștigat un anumit grad de libertate în gândirea lor și să fi dobândit noi perspective în această societate modernă datorită circulației rapide a știrilor și a tehnologiei informaționale avansate și cunosc și au văzut multe lucruri în lumea exterioară, ființele umane încă trăiesc în umbra nenumăratelor zicale despre conduita morală promovate de cultura

tradițională. Chiar dacă există unii care spun: „Sunt cea mai netradițională persoană care există, sunt foarte modern, sunt modernist” și au un inel de aur în nas, mai mulți cercei în ureche, iar hainele lor sunt foarte avangardiste și la modă, opiniile lor față de oameni și lucruri, precum și cele despre modul în care ar trebui să se comporte și să acționeze sunt încă inseparabile de cultura tradițională. De ce nu se pot lipsi oamenii de cultura tradițională? Pentru că inimile și mințile lor au fost cufundate în cultura tradițională și încătușate de aceasta. Tot ceea ce este produs în adâncurile sufletului lor și chiar și ideile care le trec momentan prin minte provin din îndoctrinarea și inculcarea culturii tradiționale și toate sunt produse în acest cadru imens al culturii tradiționale, mai degrabă decât separat de influența ei. Demonstrează aceste fapte că ființele umane sunt deja încătușate de cultura tradițională? (Da.) Ființele umane sunt deja încătușate de cultura tradițională. Indiferent dacă ești sau nu cult sau ai ori nu o educație înaltă, atât timp cât trăiești printre ființe umane, vei fi inevitabil inspirat și influențat de cultura tradițională a moralității omenirii, deoarece lucrurile din cultura tradițională exercită un fel de forță și putere invizibilă care există pretutindeni, nu numai în școli și în manualele oamenilor, ci mai ales în familiile lor și, desigur, în fiecare colț al societății. În acest fel, fără să-și dea seama, oamenii sunt îndoctrinați, influențați, induși în eroare și îndrumați greșit de aceste lucruri. Prin urmare, ființele umane trăiesc sub robia, lanțurile și controlul culturii tradiționale și nu se pot ascunde sau scăpa de ea chiar dacă și-ar dori. Trăiesc într-un astfel de mediu social. Aceasta este starea actuală a lucrurilor și aceasta e și realitatea.

Analizând chestiunea pe baza zicalelor privind conduita morală și a esenței lor despre care am avut părtășie data trecută, astfel de zicale din cultura tradițională ascund firile corupte și esența omenirii și, desigur, ascund și faptul că Satana corupe omenirea. Definițiile bărbaților și

femeilor în cultura tradițională despre care am avut părtășie astăzi ilustrează limpede un alt aspect esențial al zicalelor privind conduita morală. Ce esență este aceea? Aceste zicale despre conduita morală nu numai că induc în eroare, îndrumă greșit și îngrădesc gândirea oamenilor, dar, desigur, le și insuflă concepte și opinii greșite despre diverse persoane, chestiuni și lucruri. Acesta este un fapt și un alt aspect esențial al zicalelor despre conduita morală care sunt promovate de Satana. Cum poate fi dovedită această aserțiune? Oare definițiile bărbaților și femeilor din zicalele privind conduita morală despre care tocmai am avut părtășie nu sunt suficiente pentru a ilustra acest aspect? (Ba da.) Sunt, într-adevăr, suficiente pentru a ilustra acest aspect. Zicalele despre conduita morală vorbesc numai despre comportamentul corect și greșit și despre practici bune și rele și doar superficial despre bine și rău, corect și greșit. Nu le permit oamenilor să știe ce este pozitiv și negativ, bine și rău, corect și greșit când vine vorba de oameni, chestiuni și lucruri. Lucrurile pe care îi obligă pe oameni să le respecte nu sunt criterii sau principii corecte de conduită și comportament în acord cu umanitatea sau benefice pentru ei. Indiferent dacă aceste zicale despre conduita morală încalcă legile naturale ale umanității sau dacă oamenii sunt dispuși sau nu să le respecte, ele îi obligă să se agațe rigid de dogmă, fără a face distincția între corect și greșit, bine și rău. Dacă nu reușești să le respecți, societatea te va ocărî și te va condamna, și chiar și tu te vei ocărî. Este aceasta o oglindire adevărată a modului în care cultura tradițională îngrădește gândirea umană? Aceasta este întocmai o oglindire adevărată a modului în care cultura tradițională îngrădește gândirea umană. Odată ce cultura tradițională va da naștere la noi zicale, cerințe și reguli, va modela opinia publică sau va stabili o tendință sau convenție în societate, atunci vei fi inevitabil antrenat de această tendință sau convenție și nu vei îndrăzni să spui „nu” sau să refuzi, cu atât mai puțin să ai vreo îndoială și

opinie diferită. Poți doar să i te dedici, altfel vei fi disprețuit și criticat aspru de societate și chiar ocărât de opinia publică și condamnat de omenire. Care sunt consecințele ocărârii și condamnării? Nu vei mai putea suporta să te afli în preajma oamenilor, pentru că nu vei avea demnitate, pentru că nu poți să respecți etica socială, ești lipsit de moralitate și nu ai conduita morală pe care o cere cultura tradițională și, astfel, nu vei avea nicio poziție socială. Care sunt consecințele lipsei unei poziții sociale? Nu vei fi demn să trăiești în această societate și vei fi deposedat de toate fațetele drepturilor tale de om, chiar și până în punctul în care dreptul tău de a trăi, de a vorbi și de a-ți îndeplini obligațiile vor fi limitate și restricționate. Acesta este modul în care cultura tradițională influențează și amenință omenirea. Toată lumea este victima ei și, bineînțeles, executantul său. Ești victima acestor opinii publice; în mod firesc, ești și victima tuturor diverșilor oameni din societate și, în același timp, victima propriei acceptări a culturii tradiționale. În final, ești victima acestor lucruri ale culturii tradiționale. Au aceste lucruri din cultura tradițională un impact mare asupra omenirii? (Da.) De exemplu, dacă despre o femeie se zvonește că nu este virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală și că nu este o femeie bună, atunci, ulterior, ori de câte ori începe o nouă slujbă sau se alătură oricărui grup, de îndată ce oamenii devin conștienți de poveștile despre ea și-i ascultă pe bârfitori și o judecă, ea nu va fi văzută ca o femeie bună în ochii nimănui. Odată ce apare această situație, îi va fi greu să-și croiască un drum sau să supraviețuiască în societate. Unii oameni chiar nu au alternativă decât să-și ascundă identitatea și să se mute într-un alt oraș sau mediu. Este puternică opinia publică? (Da.) Această forță invizibilă poate ruina și devasta pe oricine și îl poate călca în picioare. De exemplu, dacă tu crezi în Dumnezeu, este evident că-ți va fi greu să supraviețuiești în mediul social din China. De ce este atât de greu să supraviețuiești? Pentru că, odată ce crezi în Dumnezeu, îți îndeplinești

datoria și te sacrifici pentru El, uneori, inevitabil, nu vei avea cum să te îngrijești de familia ta, iar acei diavoli non-credincioși vor răspândi zvonuri că „nu duci o viață normală”, că „îți abandonezi familia”, că „ai fugit cu cineva” și tot așa. Deși aceste afirmații nu sunt în concordanță cu realitatea și sunt toate speculații și zvonuri false, odată ce vei fi ținta acestor acuzații, te vei afla într-o situație foarte dificilă. Ori de câte ori te vei duce la cumpărături, oamenii îți vor arunca priviri ciudate, vor mormăi și vor comenta pe la spatele tău, spunând: „Această persoană este religioasă, nu are virtute feminină, duce o viață indecentă și își petrece toată ziua perindându-se peste tot. Aceasta este o femeie care nu-și concentrează energi să ducă o viață normală. Ce face ea perindându-se peste tot? Femeile ar trebui să urmeze codul confucianist al celor trei ascultări și patru virtuți, să se îngrijească de soții lor și să-i crească pe copiii lor.” Cum te-ai simți auzind asta? Ai fi foarte supărată? Ce treabă au ei că tu crezi în Dumnezeu și-ți îndeplinești datoria? Nu este deloc treaba lor și, totuși, pot să trateze chestiunea ca pe un subiect de conversație după cină și să comenteze și să bârfească despre asta ca și cum ar fi ceva important. Nu este acesta un fenomen în societate? Nu este un fenomen care poate fi văzut peste tot? De exemplu, ai un coleg care obișnuia să se înțeleagă bine cu tine, dar când a auzit că tu crezi în Dumnezeu, a răspândit tot felul de bârfe despre tine pe la spatele tău, așa că acum mulți oameni te ocolesc și nu mai sunt în relații bune cu tine. Deși ai aceeași atitudine față de munca ta ca și înainte, de îndată ce majoritatea oamenilor aud această bârfă, crezi că-ți va mai fi ușor să-ți croiești drumul în acest domeniu? (Nu, nu-ți va fi ușor.) Vor fi atitudinile oamenilor față de tine diferite de cele de dinainte? (Da.) Despre ce vor vorbi toți? „Această femeie nu își concentrează energia să ducă o viață normală. Ce face ea crezând în religie?” și „De ce cred oamenii în religie? Doar ratații cred în religie! Asta fac femeile, în timp ce bărbații

viteji, virili ar trebui să se concentreze pe cariera lor!" A spus cineva aceste lucruri? (Da.) De unde vin aceste cuvinte? De ce îi preocupă că tu crezi în Dumnezeu? Oamenii sunt liberi să creadă ce vor, iar alții nu au dreptul să se amestece. Așadar, de ce pot vorbi despre tine? De ce te critică fără a ține seama de nimic, odată ce începi să crezi în Dumnezeu? Într-o oarecare măsură, cadrul de referință pentru observațiile lor se bazează inevitabil pe ideile și opiniile culturii tradiționale și pe atitudinea guvernului național față de credință. Deși aparent vorbesc despre tine, adevărul este că te critică fără a ține seama de nimic, spun povești și te condamnă fără motiv. În orice caz, baza pentru observațiile și judecățile oamenilor, precum și pentru opiniile și atitudinile lor față de credința ta este influențată într-o măsură semnificativă de cultura tradițională și ideologia ateistă. Pentru că, pe lângă faptul că îi învață pe oameni cum să fie femei și cum să fie bărbați, care sunt ideile esențiale ale culturii tradiționale? Că nu există Cer și Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acestea sunt idei și opinii ateiste. Prin urmare, ei îi resping pe oamenii cu credință, mai ales pe cei care cred în adevăratul Dumnezeu. Dacă te implici în activități superstițioase, dacă aparții unui cult sau te dedai unor activități religioase, ei s-ar putea să te desconsidere. Dacă ești superstițios, s-ar putea totuși să se asocieze cu tine, dar de îndată ce începi să crezi în Dumnezeu, să citești cuvintele Lui în fiecare zi, să răspândești Evanghelia, să-ți îndeplinești datoria și să-L urmezi pe Dumnezeu, ei vor deveni incompatibili cu tine. Care este sursa incompatibilității lor cu tine? Pentru a fi exact, un aspect este că ei sunt non-credincioși și toți îl urmează pe Satana și îi aparțin lui; celălalt aspect este că ei privesc lucrurile în funcție de ideile și opiniile culturii tradiționale și în conformitate cu politicile și legile marelui balaur roșu – acestea sunt realități obiective. Ori de câte ori văd oameni, evenimente și lucruri care nu sunt în conformitate cu ideile culturii tradiționale și ori de câte ori văd cum credincioșii sunt

ținta suprimării statului și sunt ridicați de poliție, îi disprețuiesc, îi critică fără a ține seama de nimic, îi judecă și îi condamnă și cooperează cu guvernul pentru a-i monitoriza pe aceia care cred în Dumnezeu și pentru a-i raporta. Pe ce se bazează ei când fac asta? În principal, se bazează pe cultura tradițională, ideologia ateistă și politicile rele ale marelui balaur roșu. De exemplu, îi judecă pe oamenii care cred în Dumnezeu, spunând: „Aceasta este o femeie care nu își concentrează energia să ducă o viață normală. Ce face ea perindându-se peste tot?" și „Acesta este un bărbat care nu urmărește o carieră adecvată. Ce face el crezând în religie? Bărbații adevărați au ambiții mărețe. Bărbații viteji, virili ar trebui să se concentreze la cariera lor!" Gândiți-vă, nu sunt toate aceste afirmații banale derivate, în mod clar, din cultura tradițională? (Ba da.) Toate sunt derivate din cultura tradițională. Acești oameni banali și mondeni nu urmăresc nicio credință, ci urmăresc doar mâncarea, băutura și plăcerile trupești. Mințile lor nu sunt doar pline de tendințe malefice, ci sunt, de asemenea, profund înrobite și îngrădite de aceste lucruri ale culturii tradiționale, sub influența cărora trăiesc fără să-și dea seama, așa că pentru ei este firesc să adopte aceste puncte de vedere atunci când au de-a face cu oricine și orice. Este ceva ce se poate întâmpla în orice colț al societății moderne și e destul de normal. Așa stau lucrurile într-o lume controlată de Satana și într-o eră a răului și desfrânării.

Zicalele despre conduita morală nu numai că le insuflă oamenilor concepte și opinii greșite, dar îi încurajează și-i incită să urmeze unele gânduri extreme și să adopte unele comportamente extreme în anumite contexte și circumstanțe. De exemplu, așa cum am menționat mai devreme: „Aș încasa un glonț pentru un prieten" este genul de cerință pe care Satana o propune sub pretextul reglementării conduitei morale a oamenilor atunci când au de-a face cu prietenii lor. Evident, zicalele despre acest aspect al

conduitei morale sunt menite să-i facă pe oameni să aibă gânduri și opinii irațională și irezonabile atunci când au de-a face cu prietenii lor și chiar să-i determine să renunțe imprudent la propria viață pentru prietenii lor. Aceasta este o cerință extremă și excesivă pe care Satana o impune ființelor umane în ceea ce privește conduita morală. Realitatea este că există și alte zicale despre conduita morală care sunt similare cu „Aș încasa un glonț pentru un prieten” și care, de asemenea, le cer oamenilor să adopte comportamente extreme. Toate acestea sunt zicale inumane și irațională. În timp ce le insuflă oamenilor ideile și opiniile culturii tradiționale, Satana le cere să respecte aceste gânduri irațională și zicale inumane și, de asemenea, îi obligă să adere cu rigiditate la aceste idei și practici. S-ar putea spune că asta echivalează cu manipularea și distrugerea omenirii! Ce zicale sunt? De exemplu, cele două zicale: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și „Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară” spun oamenilor – într-un mod mai explicit decât: „Aș încasa un glonț pentru un prieten” – să nu prețuiască viața și că acea viață ar trebui irosită în acest fel. Atunci când oamenilor li se cere să renunțe la viața lor, ei nu ar trebui să prețuiască prea mult viața, ci trebuie, în schimb, să respecte zicalele: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și „Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară”. Mai mult sau mai puțin, toți înțelegeți sensul literal al acestor două zicale despre conduita morală, dar ce anume proclamă și la ce instigă ele? Pentru cine ar trebui să „te dedici unei sarcini și să te străduiești să faci tot posibilul până în ziua morții tale”? Pentru cine ar trebui „viermii de mătase ai primăverii să țească până vor muri, iar lumânările să se mistuie până la ultima picătură de ceară”? Oamenii ar trebui să se cerceteze și să reflecteze

asupra lor: este semnificativ să facem ceea ce sugerează aceste zicale? Asemenea zicale mai întâi îți induc în eroare și-ți amorțesc mintea, tulburându-ți vederea, apoi te privează de drepturile tale de om, ghidându-te în direcția greșită, oferindu-ți definiții și opinii greșite, și apoi te constrâng să renunți la tinerețea și viața ta pentru această țară, societate și națiune, sau pentru o carieră sau dragoste. În acest fel, oamenii își oferă viața, fără să vrea, Satanei, într-o stare de confuzie, amețeală și, în plus, o fac de bunăvoie și fără plângeri sau regrete. Numai în momentul în care renunță la viața lor înțeleg totul și se simt înșelați că o fac din motive inutile, însă este prea târziu și nu mai este timp pentru regrete. Astfel, ei își petrec viața fiind induși în eroare, păcăliți, distruși, ruinați și călcați în picioare de Satana și, la final, cel mai prețios lucru pe care îl au, viața, le este, de asemenea, luată. Aceasta este consecința faptului că ființele umane sunt educate prin zicale despre conduita morală din cultura tradițională și demonstrează pe deplin ce soartă nefericită îi așteaptă pe cei care trăiesc sub puterea Satanei și sunt induși în eroare și păcăliți de el. Ce cuvinte există pentru a descrie diferitele tactici pe care le folosește Satana în tratarea omenirii? Pentru început, există „amorțește”, „induce în eroare” și ce altceva? Spuneți-Mi câteva. (Păcălește, ruinează, calcă în picioare, devastează.) Există, de asemenea, „incită”, „ademenește”, „cere viața cuiva” și, în final, „îi manipulează pe oameni și-i devorează”. Acesta este rezultatul coruperii oamenilor de către Satana. Oamenii trăiesc sub puterea Satanei și conform firilor satanice. Dacă Dumnezeu nu ar exprima adevărul și nu ar face lucrarea de judecată și de mustrare pentru a-i mântui pe oameni, oare nu ar fi toată omenirea devastată, devorată și distrusă de Satana?

Ce lucruri din cultura tradițională proclamă omenirea? Care e înțelesul zicalei: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”? Principala cerință a acestei zicale este ca, ori de câte ori

oamenii fac lucruri, să fie sinceri și sârguincioși, să dea totul și să se străduiască până mor. Cui, exact, servesc oamenii făcând asta? Desigur, societății, ținutului lor natal și națiunii. Așadar, cine deține controlul asupra acestei societăți, asupra acestui ținut natal și asupra acestei națiuni? Fără îndoială, este vorba despre Satana și regii diavoli. Prin urmare, care sunt scopurile pe care Satana și regii diavoli vor să le atingă folosind cultura tradițională pentru a-i induce în eroare pe oameni? Unul este să facă țara puternică și națiunea prosperă, iar altul este să-i determine pe oameni să-și onoreze strămunii și să fie amintiți de generațiile viitoare. Astfel, oamenii vor simți că nu există o onoare mai mare decât să facă toate aceste lucruri, vor fi recunoscători regilor diavoli și vor fi dispuși să renunțe la viața lor pentru națiune, societate și patrie. În realitate, tot ceea ce fac ei este să-l slujească pe Satana, pe regii diavoli și pozițiile dominante ale Satanei și ale regilor diavoli și să renunțe la viața lor prețioasă pentru ei. Dacă, în loc să le spună oamenilor să-și îndeplinească datoria de ființă creată cu toată inima, mintea și puterea lor și să trăiască asemănarea unei ființe umane, zicalele culturii tradiționale le cer să moară de dragul țării, pentru regii diavoli sau pentru o oarecare altă cauză, atunci ele îi induc în eroare. În aparență, le spun oamenilor să-și aducă aportul pentru țară și națiune, folosind cuvinte care sună măreț și sunt plauzibile, dar adevărul este că îi obligă să dedice o viață întreagă de efort și chiar să-și sacrifice viața, pentru a servi pozițiile dominante ale Satanei și ale regilor diavoli. Nu înseamnă asta că-i induc în eroare și-i păcălesc pe oameni și că le fac rău? Diferitele zicale înaintate de cultura tradițională nu le impun oamenilor cum ar trebui să trăiască umanitatea normală în viața reală, nici cum să-și îndeplinească responsabilitățile și îndatoririle, ci, mai degrabă, le impun ce fel de conduită morală ar trebui să afișeze în cadrul societății în general, adică sub puterea Satanei. În același timp, zicala despre conduita morală: „Dedică-te unei

sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” este, de asemenea, un principiu propus pentru a obliga ființele umane să fie loiale societății, națiunii și mai ales ținutului lor natal. Acest tip de principiu presupune ca oamenii să se dedice slujirii națiunii, ținutului natal și societății și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor. Numai cei care sunt perseverenți și dau totul până în ziua morții lor sunt considerați nobili, virtuoși și demni de a fi respectați și comemorați de generațiile viitoare. Prima parte a acestei zicale: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul”, înseamnă să fii perseverent și să dai totul. Există vreo problemă cu această frază? Dacă o analizăm din perspectiva instinctului uman și prin prisma a ceea ce poate realiza umanitatea, nu există probleme majore cu această frază. Le cere oamenilor să fie sârguincioși și să dea totul atunci când fac lucruri sau își asumă o cauză. Practic, nu este nimic în neregulă cu această atitudine, care este relativ în conformitate cu standardul umanității normale, iar oamenii ar trebui să aibă acest tip de atitudine atunci când fac lucruri. Acesta este un lucru relativ pozitiv. Adică, atunci când faci ceva, trebuie doar să fii perseverent, să dai totul, să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile și să fii la înălțimea conștiinței tale. Pentru orice persoană cu umanitate normală, conștiință și rațiune, nu există nimic mai normal decât asta și nu este o cerință exagerată. Dar ce este exagerat? Partea care le cere oamenilor să nu se oprească „până în ziua morții lor”. Există o problemă cu sintagma „până în ziua morții tale”, și anume, nu numai că trebuie să fii perseverent și să dai totul, dar trebuie și să-ți oferi viața și poți să te oprești doar dacă mori – altfel, nu te poți opri. Înseamnă că trebuie să-ți sacrifici viața și să dedici o viață întreagă de efort. Nu poți avea motive egoiste și nu poți renunța atât timp cât trăiești. Dacă renunți la jumătatea drumului, în loc să perseverezi până la moarte, atunci asta nu este considerată a fi o conduită

morală bună. Acesta este un standard pentru evaluarea conduitei morale a oamenilor în cultura tradițională. Dacă, făcând ceva, o persoană a fost deja perseverentă și a dat totul în limitele a ceea ce putea realiza și atât timp cât a fost dispusă să facă asta, dar pur și simplu nu a continuat să o facă până la moarte și a renunțat la jumătatea drumului și a ales să se dedice unei alte cauze sau să se odihnească și să aibă grijă de ea însăși în ultimii ani, asta nu înseamnă să se „dedice unei sarcini și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții ei”, așa că această persoană nu are o conduită morală bună. Cum este acest standard? Este corect sau greșit? (Este greșit.) Evident, acest standard nu este în concordanță cu instinctele umanității normale și cu drepturile pe care oamenii normali sunt îndreptățiți să le aibă. Nu le cere doar să fie perseverenți, să dea totul și nimic mai mult, ci, mai degrabă, îi obligă să continue și să nu se oprească până la moarte – asta le cere oamenilor. Indiferent cât de perseverent ești sau cât de mult te străduiești să dai totul când faci ceva, de îndată ce renunți la jumătatea drumului pentru că nu ești dispus să continui, atunci nu ești cineva cu o conduită morală bună; pe de altă parte, dacă exerciți un nivel mediu de sârguință și nu dai totul, dar continui până la moarte, atunci ești o persoană cu o conduită morală bună. Este acesta un standard pentru evaluarea conduitei morale a oamenilor în cultura tradițională? (Da.) Acesta este, într-adevăr, un standard pentru evaluarea conduitei morale a oamenilor în cultura tradițională. Analizând-o astfel, oare cerința: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” îndeplinește nevoile umanității normale? Este acest lucru corect și uman în ceea ce-i privește pe oameni? (Nu, este nedrept și inuman.) De ce spui asta? (Nu este o cerință care este propusă în sfera umanității normale, este ceva ce oamenii nu sunt dispuși să aleagă și, de asemenea, se împotrivește conștiinței și rațiunii.) Sensul principal al acestui standard este că le cere oamenilor să

renunțe la alegerile, dorințele și idealurile personale. În cazul în care calibrul și talentele tale pot fi puse în slujba societății, a rasei umane, a națiunii, a ținutului tău natal și a conducătorilor, atunci ar trebui să te supui necondiționat și nu ar trebui să ai alte opțiuni. Ar trebui să-ți dedici viața societății, națiunii, ținutului tău natal și chiar conducătorilor, până când vei muri. Nu pot exista alternative pentru cauza căreia trebuie să i te dedici în această viață – nu poți avea alte opțiuni. Poți să trăiești numai de dragul națiunii, al rasei umane, al societății, al ținutului tău natal și chiar al conducătorilor. Poți să-i slujești doar pe ei și nu trebuie să ai aspirații personale, cu atât mai puțin motive egoiste. Nu trebuie să renunți doar la tinerețea ta și să-ți dedici energia, ci trebuie să renunți și la viața ta și numai așa poți fi o persoană cu o conduită morală bună. Cum numește omenirea o astfel de conduită morală bună? O mai mare dreptate. Care este, atunci, un alt mod de a exprima zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”? Ce spuneți de zicala: „Marii eroi galanți își fac partea pentru țara și poporul lor”, care e auzită frecvent? Aceasta afirmă că așa-zișii mari eroi galanți trebuie să-și aducă aportul pentru țara și poporul lor. Trebuie să o facă pentru familia lor, pentru părinți, soții și copii, frați și surori? Trebuie să o facă pentru a-și îndeplini responsabilitățile și îndatoririle de persoane? Nu. Mai degrabă, ei trebuie să fie loiali și să se dedice țării și națiunii. Acesta este un alt mod de a spune: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale.” Să fii perseverent și să dai totul, lucrul la care se referă cerința: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, este doar o zicală pe care oamenii o pot accepta și care este folosită pentru a-i determina să se „străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor”, de bunăvoie. Cine reprezintă obiectul acestei dedicări de o viață? (Țara și națiunea.) Așadar, cine reprezintă țara și națiunea?

(Conducătorii.) Așa este, conducătorii le reprezintă. Nicio persoană sau grup independent nu poate reprezenta țara și națiunea. Numai conducătorii pot fi numiți purtători de cuvânt ai țării și ai națiunii. Aparent, zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” nu le spune oamenilor că trebuie să-și aducă aportul pentru țară, națiune și conducători cu perseverență și să dea totul până când mor. Cu toate acestea, adevărul este că îi obligă să-și dedice viața conducătorilor și regilor diavoli până mor. Această zicală nu vizează orice non-entitate din societate sau din rândul omenirii; îi vizează pe toți acei oameni care pot aduce mari contribuții în societate, rasei umane, ținutului lor natal, națiunii și mai ales conducătorilor. În orice dinastie, în orice epocă și în orice națiune, există întotdeauna unii oameni cu daruri, abilități și talente speciale care sunt „însușiți” de societate și exploatați și venerați de conducători. Datorită talentelor și abilităților lor speciale și pentru că își pot folosi talentele și forțele cu succes în societate, în națiune, în ținutul natal și sub stăpânirea conducătorilor, în ochii acestor conducători ei sunt adesea priviți ca tipul de persoane care îi pot ajuta să conducă omenirea mai eficient, să stabilizeze mai mult societatea și să liniștească opinia publică. Acest tip de persoană este adesea exploatată de conducători, care speră că astfel de oameni nu au un „sine mai neînsemnat”, ci doar un „sine mai măreț” și că pot să-și folosească spiritul galant și să devină mari eroi galanți care au doar țara și poporul în inimile lor și că pot să-și facă în mod constant griji pentru țară și popor și chiar să se dedice unei sarcini și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor. Dacă pot într-adevăr să facă asta, dacă-și pot sluji cu perseverență țara și poporul cu toată puterea lor și chiar sunt dispuși să o facă până la moarte, atunci, fără îndoială, devin un ajutor capabil al unui conducător și sunt chiar recunoscuți ca mândria națiunii sau a societății, sau chiar a întregii rase umane, în timpul unei anumite epoci.

Ori de câte ori există un astfel de grup de oameni în societate de-a lungul unei anumite epoci sau o mână de loialiști drepți care sunt celebrați ca mari eroi galanți și care se pot dedica sarcinii de a-și sluji societatea, omenirea, ținutul natal, națiunea și conducătorul, străduindu-se să facă tot posibilul până în ziua morții lor, atunci această eră este considerată de către omenire o eră glorioasă a istoriei.

Câți mari eroi galanți din istoria Chinei au fost capabili să se dedice sarcinii de a-și sluji țara și poporul și s-au străduit să facă tot posibilul până în ziua morții lor? Puteți să numiți câțiva dintre ei? (Qu Yuan, Zhuge Liang, Yue Fei și așa mai departe.) În istoria Chinei, există într-adevăr câteva figuri celebre care au putut să-și facă griji pentru țară și popor, să se dedice sarcinii de a-și sluji țara și națiunea și de a asigura supraviețuirea oamenilor și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor. În fiecare epocă a istoriei, în China și nu numai, fie în arena politică, fie în rândul populației generale, există oameni – fie ei politicieni sau cavaleri hoinari – care respectă astfel de zicale culturale tradiționale precum: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale.” Asemenea oameni sunt capabili să respecte cu scrupulozitate cerința care spune: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și, de asemenea, sunt în stare să respecte cu rigurozitate această idee de a-și sluji țara și poporul și de a-și face griji pentru țară și popor. Pot să respecte astfel de zicale privind conduita morală și își impun cu strictețe să facă aceste lucruri. Desigur, o fac pentru faima lor, pentru ca oamenii să-și amintească de ei în viitor. Acesta este un aspect. Celălalt aspect, trebuie spus, este că aceste comportamente apar ca urmare a faptului că astfel de oameni sunt inspirați și influențați de ideile culturii tradiționale. Așadar, din perspectiva umanității, sunt adecvate aceste cerințe pe care cultura tradițională le impune oamenilor? (Nu.) De ce nu sunt adecvate?

Indiferent cât de abilă, înzestrată, talentată sau informată este o persoană, identitatea și instinctul ei sunt cele ale unei ființe umane, iar ei îi este imposibil să depășească această sferă. Ea este doar puțin mai talentată, are puțin mai mult calibru decât alții și se ridică peste o persoană medie în ceea ce privește punctele ei de vedere asupra lucrurilor și are moduri mai diverse și mai flexibile de a face lucrurile, este mai eficientă și obține rezultate mai bune – asta este tot. Însă indiferent cât de eficientă este sau cât de bune sunt rezultatele ei, tot nu este decât un om de rând în ceea ce privește identitatea și statutul ei. De ce spun că este tot un om de rând? Pentru că o persoană care trăiește în trup, indiferent cât de ascuțită îi este mintea, cât de înzestrată este sau ce calibru înalt are, nu face decât să respecte întotdeauna legile supraviețuirii ființelor umane create și nimic mai mult decât atât. De exemplu, gândiți-vă la câini. Oricât de înalți, scunzi, grași sau slabi ar fi, sau de orice rasă ar fi, sau oricât de bătrâni ar fi, ori de câte ori intră în contact cu orice alt câine, de obicei disting sexul, personalitatea și atitudinea acelui câine față de ei, adulmecându-i mirosul. Această metodă de comunicare este instinctul de supraviețuire al câinilor și e, de asemenea, una dintre legile și regulile lor de supraviețuire, care sunt formulate de Dumnezeu. În mod similar, și oamenii supraviețuiesc în cadrul legilor formulate de Dumnezeu. Indiferent cât de ager sau bine informat ești, indiferent cât de înalt e calibrul tău sau cât ești de talentat, indiferent cât de capabil ești sau cât de mari sunt eforturile tale, în fiecare zi trebuie să dormi între 6 și 8 ore și să mănânci de trei ori. Îți va fi foame dacă vei rata o masă și sete dacă nu bei suficient. De asemenea, trebuie să faci sport în mod regulat pentru a rămâne sănătos. Pe măsură ce îmbătrânești, vederea ți se va încețoșa și poți să ai tot felul de afecțiuni. Aceasta este legea normală, naturală a nașterii, îmbătrânirii, bolii și morții și este rânduită de Dumnezeu. Nimeni nu poate încălca această lege și nici nu poate scăpa de

ea. Pe baza acestui fapt, indiferent cât de capabil ești și indiferent de calibrul și talentul tău, ești tot o persoană de rând. Chiar dacă ai putea să-ți pui aripi și să înconjori de două ori cerul în zbor, în cele din urmă trebuie să te întorci pe pământ, să mergi pe două picioare, să te odihnești când ești obosit, să mănânci când îți este foame și să bei când îți este sete. Acesta este instinctul uman și acest instinct este ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru tine. Nu îl poți schimba niciodată și nici nu poți scăpa de el. Indiferent cât de mari sunt abilitățile tale, nu poți încălca această lege și nu poți depăși această sferă. Prin urmare, indiferent cât de capabili sunt oamenii, identitatea și statutul lor de oameni nu se schimbă, și nici identitatea și statutul lor de ființe create. Chiar dacă poți aduce omenirii contribuții care sunt puțin mai speciale și remarcabile, ești tot o ființă umană și, de fiecare dată când vei întâmpina un pericol, tot vei fi înfricat și panicat, genunchii ți se vor înmuia și chiar vei pierde controlul asupra funcțiilor corpului tău. De ce s-ar putea să te comporți așa? Pentru că ești om. De vreme ce ești om, ai aceste comportamente pe care ar trebui să le aibă ființele umane. Acestea sunt legile naturii și nimeni nu poate scăpa de ele. Doar pentru că ai avut multe contribuții remarcabile cu siguranță nu înseamnă că devii supraom sau extraordinar sau că încetezi să mai fii o persoană normală. Toate acestea sunt imposibile. Prin urmare, chiar presupunând că poți să te dedici sarcinii de a-ți sluji țara și națiunea și să te străduiești să faci tot posibilul până în ziua morții tale, deoarece trăiești în sfera umanității normale, va trebui să suporți o presiune foarte mare în adâncul inimii tale! Îți impui să te îngrijorezi pentru țară și popor toată ziua și să faci loc întregii populații și țări în inima ta, convins fiind că dimensiunea scenei este determinată de mărimea inimii tale, dar așa stau lucrurile? (Nu.) O persoană nu va deveni niciodată diferită de oamenii obișnuiți doar gândind neconvențional, nici nu va fi diferită sau superioară celor obișnuiți, și acelei persoane nu i se va

permite să încalce regulile umanității normale și pe cele ale supraviețuirii doar pentru că are daruri sau talente speciale sau pentru că a adus contribuții remarcabile rasei umane. Prin urmare, această cerință impusă omenirii de a „se dedica unei sarcini și de a se strădui să facă tot posibilul până în ziua morții ei” este foarte inumană. Chiar dacă o persoană are un talent și idei mai importante decât oamenii obișnuiți, sau poate să anticipeze ori să judece mai bine, sau e mai pricepută decât aceștia la a gestiona chestiuni sau a-i vedea și citi pe semenii săi – sau indiferent în ce mod e mai bună decât oamenii obișnuiți – ea trăiește în trup și trebuie să respecte în continuare legile și regulile de supraviețuire ale umanității normale. Întrucât ea trebuie să respecte legile și regulile de supraviețuire ale umanității normale, nu este inuman să-i ceri lucruri nerealiste, care nu sunt conforme cu umanitatea? Într-un fel, nu înseamnă că-i calci în picioare umanitatea? (Ba da.) Unii spun: „Cu aceste daruri și talente pe care mi le-a dat Cerul, sunt extraordinar, și nu o persoană obișnuită. Ar trebui să păstrez în inima mea tot ce e sub cer – poporul, națiunea, ținutul meu natal și lumea.” Permite-Mi să-ți spun că păstrarea acestor lucruri în inima ta este o povară în plus, impusă ție de clasa conducătoare și de Satana, așa că, făcând acest lucru, te afli pe calea condamnării. Dacă vrei să păstrezi în inima ta lumea, poporul, națiunea, ținutul natal și idealurile și dorințele conducătorilor, atunci vei muri devreme. Dacă păstrezi aceste lucruri în inima ta este ca și cum te-ai cocoța pe un butoi cu pulbere și ai sta pe un sac cu explozivi. Este foarte periculos să faci asta și total lipsit de sens. Când păstrezi aceste lucruri în inima ta, îți impui singur cerințe, gândind: „Trebuie să mă dedic acestei sarcini și să mă străduiesc să fac tot posibilul până în ziua morții mele. Trebuie să contribui la marea cauză a națiunii și a omenirii și trebuie să-mi ofer viața rasei umane.” A avea ambiții atât de mari și înalte nu va duce decât la un sfârșit prematur, la o moarte nefirească sau la ruină totală.

Gândește-te: câte dintre acele figuri istorice celebre care au păstrat lumea în inimile lor au avut o moarte fericită? Unele s-au sinucis aruncându-se în râu, altele au fost executate de conducători, unele au fost decapitate cu ghilotina, iar altele au fost sugrumate cu o funie. Este posibil ca ființele umane să păstreze lumea în inimile lor? Sunt marile cauze ale ținutului natal, prosperitatea națiunii, destinul țării și soarta omenirii lucruri pe care cineva le poate purta pe umeri și cărora să le facă loc în inima sa? Dacă poți să faci loc în inima ta părinților și copiilor tăi, celor mai apropiați și dragi ție, propriilor responsabilități și misiunii încredințate ție de către Cer, atunci te descurci deja foarte bine și îți îndeplinești deja responsabilitățile. Nu este nevoie să-ți faci griji pentru țară și popor și nu trebuie să fii un mare erou galant. Cine sunt acei oameni care vor mereu să păstreze în inimile lor lumea, națiunea și ținutul natal? Toți sunt oameni prea ambițioși, care își supraestimează abilitățile. Este inima ta chiar atât de mare? Nu ești prea ambițios? De unde vine, exact, ambiția ta? Ce poți să faci odată ce păstrezi aceste lucruri în inima ta? Al cui destin îl poți manipula și controla? Nu poți nici măcar să-ți controlezi propriul destin și, totuși, îți dorești să păstrezi în inima ta lumea, națiunea și omenirea. Nu este aceasta ambiția Satanei? Așadar, pentru cei care se consideră oameni capabili, respectarea cu scrupulozitate a cerinței de a se „dedica unei sarcini și a se strădui să facă tot posibilul până în ziua morții lor” înseamnă să urmeze calea spre ruină, înseamnă să caute moartea! Cine vrea să-și facă griji pentru țară și popor și să se dedice sarcinii de a-și sluji poporul și ținutul natal și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții sale se îndreaptă spre propria condamnare. Sunt acești oameni adorabili? (Nu, nu sunt adorabili.) Nu numai că acești oameni nu sunt adorabili, dar sunt chiar un pic patetici, caraghioși și chiar extrem de nesăbuiți!

În calitate de persoană, trebuie să-ți îndeplinești obligațiile și responsabilitățile în cadrul familiei, să-ți joci rolul în mod corespunzător și să-ți îndeplinești responsabilitățile în orice grup social sau etnic, să respecți legile și regulamentele societății și să acționezi rațional, mai degrabă decât să spui lucruri care sună măreț. Să faci ceea ce oamenii pot și ar trebui să facă – asta este potrivit. În ceea ce privește familia, societatea, țara și poporul, nu trebuie să te dedici sarcinii de a-i sluji și să te străduiești să faci tot posibilul până în ziua morții tale. Trebuie doar să-ți faci bine datoria în familia lui Dumnezeu cu toată inima, mintea și puterea ta, și nimic mai mult. Cum ar trebui, așadar, să-ți faci bine datoria? Este suficient să respecți cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii, așa cum cere El. Nu trebuie să păstrezi toată ziua în inima ta voia lui Dumnezeu, pe aleșii Săi, planul Său de gestionare, lucrarea Sa în trei etape și lucrarea Sa de mântuire a omenirii. Nu este necesar să păstrezi aceste lucruri în inima ta. De ce nu este necesar? Deoarece ești o persoană obișnuită, o non-entitate și, pentru că ești o ființă creată în mâinile lui Dumnezeu, atitudinea pe care ar trebui să o adopți și responsabilitatea pe care ar trebui să ți-o asumi este să-ți îndeplinești bine datoria, cu seriozitate, să accepți suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, să te supui tuturor lucrurilor pe care le orchestrează Dumnezeu și asta este suficient. Este exagerată această cerință? (Nu, nu este.) Îți cere Dumnezeu să-ți sacrifici viața? (Nu.) Dumnezeu nu îți cere să-ți sacrifici viața, în timp ce această zicală despre conduita morală impune ca „atât timp cât ai abilități, chiar și la cel mai mic nivel, cât ai inimă și spirit cavaleresc, atunci ar trebui să faci un pas înainte și să te dedici sarcinii de a-ți sluji ținutul natal și națiunea. Renunță la viața ta, abandonează-ți familia, rudele și responsabilitățile. Poziționează-te în mijlocul acestei societăți, în rândul acestei rase umane și asumă-ți marea cauză a națiunii, marea cauză a renașterii țării și marea cauză a salvării

întregii omeniri, până vei muri.” Este aceasta o cerință extremă? (Da.) Odată ce oamenii acceptă idei extreme ca acestea, se cred măreți. Mai ales în cazul unor oameni cu talente speciale și ambiții și dorințe deosebit de mari, aceștia caută să intre în istorie și să fie amintiți de generațiile viitoare și își impun să-și asume o cauză în această viață, așa că prețuiesc și venerează în mod special opiniile culturii tradiționale. La fel ca în zicalele: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și „Moartea poate fi mai grea decât Muntele Tai sau mai ușoară decât o pană”, care sunt propuse de cultura tradițională, astfel de oameni sunt hotărâți să fie mai grei decât Muntele Tai. Ce înseamnă zicala: „Moartea poate fi mai grea decât Muntele Tai”? Nu înseamnă să mori pentru câștiguri nesemnificative, nici de dragul de a duce viața unei persoane obișnuite, de a îndeplini datoria unei ființe create sau de a respecta legile naturii. Mai degrabă, înseamnă să mori pentru marea cauză a omenirii, pentru renașterea națiunii, prosperitatea țării, dezvoltarea societății și pentru a călăuzi cursul omenirii. Aceste gânduri nerealiste ale oamenilor i-au azvârlit în epicentrul furtunii. Este aceasta vreo modalitate prin care oamenii să trăiască fericiți? (Nu.) Nu vor trăi fericiți. Odată ce trăiesc în epicentrul furtunii, ei gândesc și acționează diferit de oamenii obișnuiți și, de asemenea, urmăresc lucruri diferite. Vor să-și pună în aplicare planurile ambițioase, să ducă la bun sfârșit demersuri majore și fapte vitejești și să realizeze lucruri mari cu o mișcare a brațului lor. Treptat, unii intră în politică, pentru că doar arena politică le poate satisface dorințele și ambițiile. Unii oameni spun: „Arena politică este prea tulbure, nu mă voi implica în politică, dar tot am această dorință de a contribui cu ceva la cauza justă a omenirii.” Așa că se alătură unei organizații apolitice. Alții zic: „Nu mă voi alătura unei organizații apolitice. Voi fi un erou singuratic, folosindu-mi competența cât mai bine în a-i jefui pe bogați ca să-

i ajut pe săraci și mă voi specializa în a-i ucide pe funcționarii corupți, tiranii locali, nobilii răi, polițiștii ticăloși, pe bandiți și bătăuși și îi voi ajuta pe oamenii de rând și pe săraci.” Indiferent de calea pe care o aleg, ei fac asta sub influența culturii tradiționale și niciuna nu este calea cea dreaptă. Oricât de mult se potrivesc sintagmele oamenilor cu tendințele sociale și cu gusturile populare, ele sunt inevitabil influențate de cultura tradițională, deoarece omenirea privește întotdeauna sintagme precum „fă-ți griji pentru țară și popor”, „păstrează în inima ta tot ce este sub cer”, „mari eroi galanți” și „cauza justă a ținutului natal” drept obiective pe care să le urmărească și cărora să se consacre, dedicându-se sarcinii și străduindu-se să facă tot posibilul până în ziua morții lor. Aceasta este realitatea situației. A spus cineva vreodată: „Ceea ce îmi doresc în viață este să devin fermier, dedicându-mă sarcinii și străduindu-mă să fac tot posibilul până în ziua morții mele”? A zis cineva vreodată: „Voi păzi vite și oi pentru tot restul vieții, dedicându-mă sarcinii și străduindu-mă să fac tot posibilul până în ziua morții mele”? A folosit cineva această zicală în aceste circumstanțe? (Nu.) Oamenii folosesc zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” cu un fel de ambiție și dorință nerealistă, apelând la această cuvântare sforăitoare care sună plăcut pentru a ascunde dorințele și ambițiile din sinea lor. Desigur, zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” a dat naștere și la unele gânduri și practici atât de nerealiste și pervertite, cum ar fi să-ți faci griji pentru țară și popor și să ai în inimă tot ce este sub cer, ceea ce a făcut rău unui număr semnificativ de idealiști și vizionari.

Acum că am disecat zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și am avut părtășie pe larg despre ea, înțelegeți tot ce s-a spus? (Da.) Pe scurt, acum putem fi siguri că această zicală nu este pozitivă și nu are nicio semnificație pozitivă sau practică.

Așadar, ce fel de efect are asupra oamenilor? Este o zicală mortală? Cere viețile oamenilor? Este potrivit să o numim „zicală mortală”? (Da.) Adevărul este că îți răpește viața. Folosește cuvinte care sună frumos pentru a te face să simți cât de grozav și glorios este să-ți poți petrece viața dedicându-te unei sarcini și străduindu-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale, și ce persoană cu inimă mare te face asta. A avea o inimă atât de mare înseamnă că nu mai ai loc pentru gânduri despre lemne de foc, orez, ulei, sare, sos de soia, oțet, ceai și alte astfel de capcane ale vieții casnice, cu atât mai puțin să ai grijă de soția și copiii tăi sau să tânjești după un pat cald. Cum poate fi în regulă ca o persoană cu inimă mare să lipsească de câteva lucruri speciale? Este prea banal pentru tine să ai loc în inima ta doar pentru lucruri ca lemnele de foc, orezul, uleiul, sarea, sosul de soia, oțetul și ceaiul? Trebuie să faci loc acolo lucrurilor cărora omul obișnuit nu le poate face loc, precum națiunea, marile întreprinderi din ținutul tău natal, destinul omenirii și așa mai departe – așa este „când Cerul este pe cale să confere o mare responsabilitate unei persoane.” Odată ce oamenii vor avea acest tip de idee, ei vor aspira și mai mult să se dedice sarcinii și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor, folosind această zicală despre conduita morală pentru a se încuraja în mod constant și gândind: „Trebuie să mă dedic sarcinii de a-mi sluji destinul ținutului meu natal și al omenirii și să mă străduiesc să fac tot posibilul până în ziua morții mele – acesta este efortul și aceasta e aspirația mea de-o viață.” Se dovedește însă că ei nu sunt capabili să sprijine marea cauză a țării și a ținutului lor natal și devin atât de obosiți încât vomită sânge – faptul că se dedică sarcinii și se străduiesc să facă tot posibilul le provoacă, în cele din urmă, moartea. Asemenea oameni nu știu cum ar trebui să trăiască omenirea, ce este umanitatea, ce sunt sentimentele umane, ce este iubirea sau ce este ura și chiar plâng atât de tare făcându-și griji pentru țară și popor, încât rămân fără lacrimi și, până la

ultima lor suflare, tot nu pot renunța la mărețul demers al țării și al ținutului lor natal. Este zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” una mortală, care cere viețile oamenilor? Nu au oamenii ca aceștia o moarte jalnică? (Ba da.) Chiar și în pragul morții, astfel de oameni refuză să-și abandoneze gândurile și idealurile deșarte și, în cele din urmă, mor cu nemulțumiri și ură în sinea lor. De ce spun că mor cu nemulțumiri și ură în sinea lor? Pentru că nu pot renunța la națiune, la ținutul lor natal, la soarta omenirii și la misiunea încredințată lor de către conducători. Ei se gândesc: „Vai, viața mea este prea scurtă! Dacă aș mai putea trăi câteva mii de ani, aș vedea încotro se îndreaptă viitorul omenirii.” Ei își petrec toată viața păstrând în inimă tot ce este sub cer și, la final, tot nu pot renunța la asta. Nici măcar în momentul morții nu știu care este identitatea lor sau ce ar trebui sau nu să facă. Adevărul este că ei sunt oameni obișnuiți și s-ar cuveni să conducă viețile oamenilor obișnuiți, dar au acceptat inducerea în eroare a Satanei și otrava culturii tradiționale și se consideră salvatorii lumii. Nu este jalnic? (Ba da.) Este extrem de jalnic! Spuneți-Mi, dacă Qu Yuan nu ar fi fost influențat de această idee tradițională a dreptății mai mari a națiunii, s-ar fi sinucis aruncându-se într-un râu? Ar fi acționat într-un mod atât de extrem, punându-și capăt vieții? (Nu.) Cu siguranță nu ar fi făcut-o. A fost o victimă a culturii tradiționale, care și-a pus capăt vieții în pripă, înainte de a o trăi până la capăt. Dacă nu ar fi fost influențat de aceste lucruri și nu și-ar fi făcut griji pentru țară și popor și, în schimb, s-ar fi concentrat să-și trăiască viața, ar fi putut să ajungă la bătrânețe și să moară din cauze naturale? Ar fi putut să aibă o moarte normală? Dacă nu ar fi aspirat să se dedice unei sarcini și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lui, ar fi putut fi mai fericit, mai liber și mai împăcat în viață? (Da.) De aceea, zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”

este una mortală, care cere viețile oamenilor. Odată ce o persoană este infectată cu acest tip de gândire, ea începe să-și petreacă toată ziua agonizând din cauza țării și a poporului și ajunge să-și facă griji până la moarte, însă fără a putea să schimbe situația actuală. Oare această idee și această opinie potrivit căreia un om se dedică unei sarcini și se străduiește să facă tot posibilul până în ziua morții lui nu îi fură viața? Astfel de idei și opinii sunt într-adevăr mortale și cer viețile oamenilor. De ce spun asta? Cine poate face loc în inima sa sorții unei țări sau națiuni? Cine poate suporta o asemenea povară? Nu înseamnă acest lucru să supraestimezi abilitățile cuiva? De ce tind oamenii să-și supraestimeze abilitățile? Oare de ce unii își asumă totul? Oare sunt dispuși să facă asta din proprie inițiativă? Adevărul este că sunt victime, dar ale cui? (Ale ideilor și opiniilor pe care Satana le insuflă oamenilor.) Așa este, sunt victimele Satanei. Satana le insuflă oamenilor aceste idei, spunându-le: „Trebuie să păstrați în inimile voastre tot ce este sub cer, să păstrați populația în inimile voastre, să vă faceți griji pentru țară și popor, să fiți cavaleri rătăcitori, persoane drepte care-i jefuiesc pe cei bogați ca să-i ajute pe săraci și să contribuiți la destinul omenirii, dedicându-vă sarcinii și străduindu-vă să faceți tot posibilul până în ziua morții voastre, mai degrabă decât să duceți o viață neremarcabilă. De ce să vă îndepliniți responsabilitățile familiale și sociale? Acele lucruri nu merită menționate, oamenii care le fac sunt la fel ca furnicile. Nu ești o furnică și nici nu ar trebui să fii o vrabie. Mai degrabă, ar trebui să fii un vultur; trebuie să-ți întinzi aripile, să te înalți și să ai aspirații mari.” O astfel de incitare și instigare îi derutează pe oameni să se gândească: „Exact așa este! Nu pot fi o vrabie, trebuie să fiu un vultur care se înalță mult.” Cu toate acestea, ei nu pot zbura în înaltul cerului, oricât s-ar strădui și, în cele din urmă, cad morți de epuizare, ruinându-se singuri. Adevărul e că tu ești un nimic. Nu ești o vrabie și nici un vultur. Așadar, ce

ești? (O ființă creată.) Ai dreptate, ești o persoană obișnuită, o ființă creată obișnuită. Este în regulă să sari peste una dintre cele trei mese zilnice, dar nu este în regulă să rămâi nemâncat zile în șir. Vei îmbătrâni, te vei îmbolnăvi, vei muri – ești doar o persoană obișnuită. Oamenii cu un pic de talent și abilități pot deveni copleșitor de aroganți și, după ce sunt încurajați, ademeniți, instigați și induși în eroare în acest fel de Satana, sunt derutați să creadă într-adevăr că ei sunt salvatorii lumii. Vin și se pun în locul Mântuitorului și se dedică sarcinii de a-și sluji țara și națiunea și se străduiesc să facă tot posibilul până în ziua morții lor și nu se gândesc deloc la misiunea, responsabilitățile, obligațiile sau viața omenirii, care este cel mai prețios lucru pe care Dumnezeu îl dăruiește oamenilor. Prin urmare, ei simt că viața nu este importantă sau prețioasă, că această cauză a ținutului lor natal este cel mai prețios lucru, că trebuie să păstreze în inimă tot ce este sub cer și să-și facă griji pentru țară și popor, că, procedând așa, vor avea cele mai prețioase caractere și cele mai nobile moravuri și că toți oamenii ar trebui să trăiască astfel. Satana le insuflă aceste gânduri oamenilor, inducându-i în eroare și încurajându-i să se lepede de identitatea de ființe create și de oameni obișnuiți și să facă unele lucruri care nu corespund realității. Care este rezultatul acestui lucru? Ei se conduc pe drumul spre propria condamnare și, fără să vrea, ajung la extreme. Ce înseamnă „ajung la extreme”? Înseamnă că se abat din ce în ce mai mult de la cerințele lui Dumnezeu pentru ființele umane și de la instinctele pe care El le-a prestabilit pentru omenire. În cele din urmă, asemenea oameni ajung într-o fundătură, care este calea către propria moarte.

În ceea ce privește modul în care ar trebui să trăiască oamenii, care sunt cerințele lui Dumnezeu de la omenire? Adevărul este că sunt foarte simple. Ei trebuie să-și asume locul cuvenit unei ființe create și să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană.

Dumnezeu nu ți-a cerut să fii supraom sau o persoană eminentă și nici nu ți-a dat aripi ca să zbori pe cer. El ți-a dat doar două mâini și două picioare care îți permit să mergi pe pământ, pas cu pas, și să alergi atunci când este necesar. Organele interne pe care Dumnezeu le-a creat pentru tine digeră și absorb alimentele și asigură nutriția pentru întregul tău corp, așa că trebuie să respecți o rutină în care ai trei mese pe zi. Dumnezeu ți-a dat liberul-arbitru, intelectul umanității normale și conștiința și rațiunea pe care o ființă umană ar trebui să le aibă. Dacă folosești aceste lucruri bine și corect, dacă respecți legile pentru supraviețuirea corpului fizic, ai grijă în mod corespunzător de sănătatea ta, faci cu statornicie ceea ce îți cere Dumnezeu și realizezi ceea ce-ți cere El să realizezi, atunci este suficient și este, de asemenea, foarte simplu. Ți-a cerut Dumnezeu să te dedici sarcinii și să te străduiești să faci tot posibilul până în ziua morții tale? Ți-a cerut El să te chinui? (Nu.) Dumnezeu nu cere astfel de lucruri. Oamenii nu ar trebui să se chinuie, ci ar trebui să aibă un oarecare bun-simț și să răspundă în mod corespunzător diverselor nevoi ale corpului. Bea apă când ți-e sete, suplimentează-ți dieta când ești flămând, odihnește-te când ești obosit, fă sport după ce ai stat jos mult timp, mergi la medic atunci când ești bolnav, rămâi la trei mese pe zi și păstrează viața umanității normale. Desigur, ar trebui să-ți păstrezi și îndatoririle obișnuite. Dacă îndatoririle tale implică unele cunoștințe de specialitate pe care nu le înțelegi, ar trebui să mergi să studiezi și să le practici. Aceasta este viața normală. Diversele principii de practică pe care Dumnezeu le propune oamenilor sunt, toate, lucruri pe care intelectul umanității normale le poate pricepe, lucruri pe care oamenii le pot înțelege și accepta și care nu depășesc deloc sfera umanității normale. Toate sunt realizabile pentru oameni și nu depășesc în niciun fel limitele a ceea ce este potrivit. Dumnezeu nu le cere oamenilor să fie supraoameni sau eminenți, în timp ce zicalele despre conduita morală îi obligă să aspire să

fie supraoameni sau eminenți. Nu numai că trebuie să-și asume marea cauză a țării și națiunii lor, dar li se cere, de asemenea, să se dedice sarcinii și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor. Acest lucru îi obligă să renunțe la viața lor, ceea ce este complet contrar cerințelor lui Dumnezeu. Care este atitudinea Lui față de viața oamenilor? Dumnezeu îi ține pe oameni în siguranță în orice situație și îi ferește să nu cadă în ispită și alte necazuri periculoase și le protejează viețile. Care este scopul lui Dumnezeu făcând asta? Este acela de a-i face pe oameni să ducă o viață bună. În ce scop îi face pe oameni să ducă o viață bună? El nu te obligă să fii supraom, nici să ții în inima ta tot ce este sub cer, nici să-ți faci griji pentru țară și popor și cu atât mai puțin să-I iei locul în a conduce și orchestra toate lucrurile și a stăpâni omenirea. Mai degrabă, El îți cere să-ți asumi locul cuvenit unei ființe create, să îndeplinești îndatoririle unei ființe create, să îndeplinești îndatoririle pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească și să faci ceea ce ar trebui să facă oamenii. Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le faci, însă printre ele nu se numără și faptul de a conduce destinul omenirii, de a ține în inima ta tot ce este sub cer sau de a păstra în inima ta omenirea, ținutul tău natal, biserica, voia lui Dumnezeu sau mărețul Său demers de a mântui omenirea. Aceste lucruri nu sunt incluse. Așadar, ce includ lucrurile pe care ar trebui să le faci? Acestea includ însărcinarea pe care ți-o încredințează Dumnezeu, îndatoririle pe care ți le dă El și fiecare cerință pe care casa lui Dumnezeu o are de la tine, în fiecare perioadă. Nu este simplu? Nu este ușor de făcut? Este foarte simplu și ușor de făcut, dar oamenii Îl înțeleg întotdeauna greșit pe Dumnezeu și cred că El nu îi ia în serios. Sunt cei care cred: „Oamenii care ajung să creadă în Dumnezeu nu ar trebui să se vadă ca fiind atât de importanți, nu ar trebui să fie preocupați de corpul lor fizic și ar trebui să sufere mai mult și să nu se culce prea devreme noaptea, pentru că

Dumnezeu poate fi nefericit dacă ei se culcă prea devreme. Ar trebui să se trezească devreme și să se culce târziu și să trudească noaptea, îndeplinindu-și datoria. Chiar dacă nu obțin rezultate, trebuie să rămână treji până la două sau trei dimineața." Drept urmare, astfel de oameni se obosesc până când sunt atât de epuizați, încât chiar și mersul pe jos necesită un efort suprem și, totuși, spun că îndeplinirea îndatoririlor este ceea ce îi epuizează. Nu este lucrul acesta cauzat de nesăbuința și ignoranța lor? Sunt alții care cred: „Dumnezeu nu este fericit când purtăm haine care sunt un pic speciale și drăguțe și nici nu este fericit că mâncăm carne și mâncare bună în fiecare zi. În casa lui Dumnezeu, putem doar să ne dedicăm sarcinii noastre și să ne străduim să facem tot posibilul până în ziua morții noastre" și simt că, în calitate de credincioși în Dumnezeu, trebuie să-și îndeplinească datoria până la moarte, altfel Dumnezeu nu îi va cruța. Este chiar așa? (Nu.) Dumnezeu le cere oamenilor să-și îndeplinească datoria cu responsabilitate și loialitate, dar nu îi obligă să fie duri cu trupurile lor și cu atât mai puțin nu le cere să fie superficiali sau să-și piardă timpul. Văd că unii conducători și lucrători rânduiesc ca oamenii să-și îndeplinească îndatoririle în acest fel, fără să ceară eficiență, ci doar irosind timpul și energia oamenilor. Adevărul este că le irosesc viețile. Până la urmă, pe termen lung, unii oameni se pomenesc cu probleme de sănătate, probleme cu spatele, iar genunchii îi dor și se simt amețiți ori de câte ori se uită la ecranul unui computer. Cum se poate așa ceva? Cine a cauzat asta? (Ei înșiși.) Casa lui Dumnezeu cere ca toată lumea să se odihnească de la ora 22:00, dar unii oameni nu se culcă până la 23:00 sau 00:00, ceea ce afectează odihna altora. Unii chiar le reproșează celor care se odihnesc normal că râvnesc la confortul vieții. Este greșit. Cum poți face o treabă bună, dacă nu te-ai odihnit bine? Ce spune Dumnezeu despre asta? Cum reglementează casa lui Dumnezeu acest lucru? Totul ar trebui făcut conform

cuvintelor lui Dumnezeu și prevederilor casei lui Dumnezeu, și numai asta este corect. Unii oameni au înțelegeri absurde, ajungând mereu la extreme și chiar constrângându-i pe alții. Acest lucru nu este în conformitate cu adevărurile-principii. Unii oameni sunt doar niște nesăbuiți absurzi, fără niciun discernământ, și cred că pentru a-și îndeplini îndatoririle trebuie să stea treji până târziu, chiar și atunci când nu sunt ocupați cu lucrarea, nepermițându-și să doarmă când sunt obosiți, nepermițându-și să spună nimănui dacă sunt bolnavi și, mai grav, nepermițându-și să se ducă la medic, lucru pe care-l consideră a fi o pierdere de timp care întârzie îndeplinirea datoriei lor. Este corect acest punct de vedere? De ce mai vin credincioșii cu opinii atât de absurde, după ce au auzit atât de multe predici? Cum sunt reglementate rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu? Trebuie să te odihnești exact de la ora 22:00 și să te trezești la ora 6:00 și trebuie să te asiguri că dormi 8 ore. În plus, se subliniază chiar în mod repetat că ar trebui să ai grijă de sănătatea ta făcând exerciții fizice după muncă și să menții o dietă și o rutină sănătoasă, pentru a evita problemele de sănătate în timpul îndeplinirii datoriei tale. Unii oameni însă pur și simplu nu înțeleg, nu pot să adere la principii sau să respecte regulile și stau treji până târziu în mod inutil și mănâncă exact ce nu trebuie. Odată ce se îmbolnăvesc, nu pot să-și îndeplinească datoria și, în acel moment, este inutil să regrete. Am auzit recent că unii oameni s-au îmbolnăvit. Nu este acest lucru cauzat de faptul că ei își îndeplinesc datoria fără să respecte principiile și acționând nechibzuit? Este adevărat că îți faci datoria cu seriozitate, dar nu poți încălca legile naturale ale corpului tău. Dacă le încalci, te vei îmbolnăvi. Trebuie neapărat să ai o înțelegere generală a modului în care să te îngrijești de sănătatea ta. Ar trebui să faci exerciții fizice atunci când este cazul și să mănânci la ore fixe. Nu poți să chefuiești sau să bei prea mult și nu poți să fii pretențios la mâncare sau să ai o dietă

nesănătoasă. În plus, trebuie să-ți ajustezi starea de spirit, să acorzi atenție traiului înaintea lui Dumnezeu, să practici adevărul și să acționezi conform principiilor. În acest fel, vei avea pace și bucurie în inima ta și nu te vei simți pustiit sau deprimat. În special, dacă oamenii se leapădă de firile corupte și trăiesc umanitatea normală, atunci starea lor de spirit va fi complet normală și corpul lor va fi sănătos. Nu v-am spus niciodată să vă culcați târziu și să vă treziți devreme sau să lucrați mai mult de 10 ore pe zi. Totul e din cauză că oamenii nu se comportă conform regulilor și nu respectă rânduielile casei lui Dumnezeu. În cele din urmă, ei sunt atât de ignoranți încât își iau sănătatea de bună. Am văzut că, în unele locuri, oamenii își îndeplineau întotdeauna îndatoririle în interior, nu ieșeau la soare și nici nu erau activi, așa că am rânduit ca alții să le găsească niște echipamente de fitness și le-am spus să facă mișcare o dată sau de două ori pe săptămână, fapt care corespunde unei rutine sănătoase. Oamenii care nu fac exerciții fizice adecvate se vor îmbolnăvi în mod firesc, iar acest lucru le afectează și viața normală. Odată ce fac astfel de rânduieli, trebuie să verific cine se antrenează și cât de des? (Nu.) Nu este nevoie, Mi-am îndeplinit responsabilitatea, Mi-am exprimat punctul de vedere și ți-am spus cu toată sinceritatea ce ar trebui să faci, fără minciuni, iar tu trebuie doar să procedezi conform instrucțiunilor. Oamenii însă nu acceptă asta, se cred tineri și sănătoși, așa că nu iau în serios cuvintele Mele. Dacă nu vă prețuiți sănătatea, nu este necesar ca Eu să-Mi fac griji pentru ea – doar să nu dați vina pe alții când vă îmbolnăviți. Oamenii nu acordă atenție exercițiilor fizice. Un aspect este că au idei și opinii greșite. Celălalt este că au și o problemă fatală, care este lenea. Dacă oamenii au o boală fizică minoră, tot ce trebuie să facă este să fie atenți și să aibă grijă de sănătatea lor și să fie mai activi, dar unii preferă să meargă să facă o injecție sau să ia medicamente odată ce se îmbolnăvesc, decât să facă exerciții fizice și să

aibă grijă de sănătatea lor. Acest lucru este cauzat de lene. Oamenii sunt leneși și nu vor să facă mișcare, așa că nu are rost să le spui nimic. În cele din urmă, nu pot da vina pe alții când se îmbolnăvesc; în sinea lor, știu care este adevăratul motiv. Toată lumea ar trebui să facă un număr normal de exerciții în fiecare zi. Eu zilnic trebuie să merg cel puțin o oră sau două și să efectuez câteva exerciții necesare. Acest lucru Mă ajută nu numai să-Mi întăresc constituția, ci și să previn îmbolnăvirea și Mă face să Mă simt mai bine fizic. Exercițiul nu înseamnă doar prevenirea bolilor, ci este și o nevoie fizică normală. În această chestiune, cerința lui Dumnezeu pentru ființele umane este ca ele să aibă un minimum de pricepere. Nu fi ignorant și nu fi dur cu trupul tău, ci respectă-i legile naturale. Nu abuza de trupul tău, dar nici nu fi prea preocupat de el. Este acest principiu ușor de înțeles? (Da.) De fapt, este foarte ușor de înțeles, important e dacă oamenii îl pun în practică. Care este o altă slăbiciune fatală a oamenilor? Este aceea că ei dau mereu frâu liber imaginației lor, gândindu-se: „Dacă eu cred în Dumnezeu, nu mă voi îmbolnăvi, nu voi îmbătrâni și, desigur, e clar că nu voi muri.” Aceasta este o absurditate totală. Dumnezeu nu face aceste lucruri supranaturale. El îi mântuiește pe oameni, le face promisiuni și le cere să urmărească și să înțeleagă adevărul, să se lepede de firile lor corupte, să obțină mântuirea Lui și să intre în frumoasa destinație a omenirii. Însă Dumnezeu nu le-a promis niciodată oamenilor că nu se vor îmbolnăvi sau nu vor îmbătrâni, și nici nu le-a promis că nu vor muri. Și, desigur, Dumnezeu nu le-a impus cerința ca ei să se „dedice sarcinii și să se străduiască să facă tot posibilul până în ziua morții lor”. Când vine vorba de îndeplinirea datoriei, lucrarea bisericii și ce greutăți trebuie îndurate, lucrurile de care să se lepede, ce să sacrifice și la ce să renunțe, oamenii ar trebui să acționeze conform principiilor. Când se confruntă cu propria viață fizică și cu nevoile fiziologice, oamenii ar trebui să aibă un oarecare bun-simț și să nu încalce

nevoile normale ale corpului lor, cu atât mai puțin legile și regulile pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru ei. Desigur, acesta este și minimul de bun-simț pe care oamenii ar trebui să-l aibă. Dacă ei nici măcar nu știu să se ocupe de nevoile și legile corpului lor fizic și nu au niciun fel de bun-simț, ci se bazează doar pe închipuiri și noțiuni și au chiar anumite idei extreme și adoptă unele metode extreme pentru a-și trata corpul fizic, atunci asemenea oameni au o înțelegere absurdă. Ce fel de adevăr pot să înțeleagă oamenii cu acest tip de calibru? Există un semn de întrebare aici. Cum le cere Dumnezeu oamenilor să-și trateze corpul fizic? Când Dumnezeu a creat oamenii, El a stabilit reguli pentru ei, așa că îți cere să-ți tratezi corpul fizic potrivit acestor reguli. Acestea reprezintă cerința și standardul pregătite de Dumnezeu pentru oameni. Nu vă bazați pe noțiuni și pe închipuiri. Înțelegeți?

Sub inculcarea și influența acestei zicale despre conduita morală: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, oamenii nu știu cum să-și trateze corpul fizic sau cum să ducă o viață normală. Acesta este un aspect. Celălalt aspect este că nu știu cum să-și trateze moartea și nici cum să trăiască într-un mod care să aibă sens. Așadar, haideți să analizăm atitudinea lui Dumnezeu față de tratarea morții oamenilor. Indiferent de aspectul datoriei îndeplinite, scopul lui Dumnezeu este ca, în procesul îndeplinirii datoriei lor, oamenii să înțeleagă adevărul, să-l pună în practică, să-și lase deoparte firile corupte, să trăiască asemănarea unei persoane normale și să atingă standardul pentru dobândirea mântuirii, mai degrabă decât să se arunce spre moarte, cu capul înainte. Unii oameni se îmbolnăvesc grav sau de cancer și se gândesc: „Dumnezeu îmi cere să mor și să renunț la viața mea, așa că mă voi supune!” De fapt, Dumnezeu nu a spus asta și nici nu I-a trecut prin cap o asemenea idee. Aceasta nu este altceva decât înțelegerea greșită a

oamenilor. Așadar, ce vrea să spună Dumnezeu? Toți trăiesc un anumit număr de ani, dar durata vieții lor este diferită. Toți mor când Dumnezeu hotărăște asta, la momentul și locul potrivit. Toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. El face să se întâmple asta în funcție de timpul pe care l-a rânduit pentru durata de viață a acelei persoane și de locul și modalitatea morții ei, mai degrabă decât să lase pe cineva să moară din cauza unei chestiuni arbitrare. Dumnezeu consideră viața unei persoane ca fiind foarte importantă și, de asemenea, consideră că moartea unei persoane și sfârșitul vieții ei fizice sunt foarte importante. Toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Analizând chestiunea din acest punct de vedere, fie că Dumnezeu le cere oamenilor să-și îndeplinească îndatoririle sau să-L urmeze, El nu le cere să se arunce spre moarte, cu capul înainte. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că Dumnezeu nu cere ca tu să fii pregătit să renunți la viața ta în orice moment, de dragul îndeplinirii datoriei tale sau să te sacrifici pentru Dumnezeu sau de dragul însărcinării date de El. Nu trebuie să faci astfel de pregătiri, nu trebuie să ai o astfel de mentalitate și cu siguranță nu trebuie să planifici sau să gândești așa, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de viața ta. De ce spun asta? Este de la sine înțeles că viața ta Îi aparține lui Dumnezeu, El a fost cel care a dăruit-o, așa că de ce Și-ar dori-o înapoi? Este viața ta valoroasă? Din perspectiva lui Dumnezeu, nu se pune problema dacă este sau nu valoroasă, ci doar ce rol joci în planul de gestionare al lui Dumnezeu. În ceea ce privește viața ta, dacă Dumnezeu ar vrea să ți-o ia, ar putea să o facă oricând, în orice loc și în orice moment. Prin urmare, viața oricărei persoane este importantă pentru ea însăși și este importantă pentru îndatoririle, obligațiile și responsabilitățile ei, precum și pentru însărcinarea dată de Dumnezeu. Desigur, este importantă și pentru rolul ei în planul general de gestionare al lui Dumnezeu. Deși este importantă, Dumnezeu nu are nevoie să-ți ia viața. De ce? Când viața îți

este luată, devii o persoană moartă și nu mai ai niciun folos. Doar atunci când ești în viață, trăind în mijlocul rasei umane pe care Dumnezeu o conduce, poți să joci rolul pe care trebuie să îl joci în această viață și să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile pe care ești menit să le îndeplinești și îndatoririle pe care Dumnezeu îți cere să le îndeplinești în această viață. Doar atunci când exiști în această formă, viața ta poate avea valoare și își poate fi valorificată. Așadar, nu rosti nonșalant expresii precum „a muri pentru Dumnezeu" sau „a renunța la viața ta pentru lucrarea lui Dumnezeu", nu le repeta și nu le păstra în minte sau în adâncul inimii tale; nu este necesar. Când o persoană își dorește în mod constant să moară pentru Dumnezeu și să se sacrifice și să renunțe la viață pentru datoria ei, acesta este lucrul cel mai disprețuitor, nevrednic și infam. De ce? Dacă viața ta s-a terminat și nu mai trăiești în această formă trupească, cum îți poți îndeplini datoria de ființă creată? Dacă toți sunt morți, cine va rămâne să fie mântuit de Dumnezeu prin lucrarea Sa? Dacă nu există ființe umane care au nevoie să fie mântuite, cum va fi dus la îndeplinire planul de gestionare al lui Dumnezeu? Ar mai exista lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii? Ar mai putea continua? Analizând totul din aceste privințe, nu este un lucru important ca oamenii să aibă grijă de corpul lor și să ducă o viață sănătoasă? Nu merită să facă asta? Cu siguranță merită, iar oamenii ar trebui s-o facă. Cât despre acei oameni proști care spun cu dezinvoltură: „Dacă s-ar întâmpla ce este mai rău, aș muri pentru Dumnezeu" și care pot să-și trateze moartea cu nepăsare, să renunțe la viață și să-și abuzeze trupurile, ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt răzvrătiți? (Da.) Aceștia sunt cei mai răzvrătiți și ar trebui desconsiderați și disprețuiți. Când cineva este capabil să spună dezinvolt că ar muri pentru Dumnezeu, s-ar putea spune că se gândește nonșalant să-și pună capăt vieții, să renunțe la datoria lui, să renunțe la însărcinarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o și să împiedice

cuvintele lui Dumnezeu să se împlinească în el. Nu este acesta un mod nesăbuit de a face lucrurile? S-ar putea să renunți dezinvolt și de bunăvoie la viața ta și să spui că vrei să o oferi lui Dumnezeu, dar are El nevoie ca tu să I-o oferi? Însăși viața ta Îi aparține lui Dumnezeu și Dumnezeu o poate lua oricând, așadar, ce rost are să I-o oferi? Dacă nu o oferi, dar Dumnezeu are nevoie de ea, ți-o va cere frumos? Va trebui să discute cu tine despre asta? Nu, nu va trebui. Dar pentru ce Și-ar dori Dumnezeu viața ta? Odată ce Dumnezeu îți ia viața înapoi, nu vei mai putea să-ți îndeplinești datoria și o persoană va lipsi din planul de gestionare al lui Dumnezeu. Va fi bucuros și mulțumit de asta? Cine ar fi cu adevărat bucuros și mulțumit? (Satana.) Dacă renunți la viața ta, ce poți câștiga făcând asta? Și ce poate câștiga Dumnezeu luându-ți viața? Dacă pierzi șansa de a fi mântuit, este un câștig sau o pierdere pentru Dumnezeu? (O pierdere.) Pentru Dumnezeu nu este un câștig, ci o pierdere. Dumnezeu îți permite, în calitatea ta de ființă creată, să ai viața și să îți asumi locul unei ființe create pentru a îndeplini datoria unei ființe create și, prin aceasta, să poți să pătrunzi în adevărul-realitate, să te supui lui Dumnezeu, să-I înțelegi intențiile și să-L cunoști, să-I urmezi voia, să cooperezi cu El la înfăptuirea lucrării Sale de mântuire a omenirii și să-L urmezi până la capăt. Aceasta este dreptate și aceasta reprezintă valoarea și sensul existenței vieții tale. Dacă viața ta există pentru asta și tu trăiești în mod sănătos pentru asta, atunci acesta este cel mai semnificativ lucru și, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, acestea sunt adevărata dăruire și adevărata cooperare – pentru El, acesta este cel mai mulțumitor lucru. Dumnezeu Își dorește să vadă o ființă creată care trăiește în trup și care se leapădă de firea ei coruptă prin mustrarea și judecata Lui, care respinge multitudinea de idei false insuflate în ea de Satana și este capabilă să accepte adevărurile și cerințele de la Dumnezeu, să se supună pe deplin stăpânirii Creatorului, să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o

îndeplinească o ființă creată și să poată deveni o adevărată ființă creată. Asta este ceea ce Dumnezeu vrea să vadă și asta reprezintă valoarea și sensul existenței vieții umane. Prin urmare, pentru orice ființă creată, moartea nu este destinația finală. Nu moartea reprezintă valoarea și sensul existenței vieții umane, ci faptul de a trăi pentru Dumnezeu, de a exista pentru Dumnezeu și propria datorie, de a exista pentru a îndeplini îndatoririle și responsabilitățile unei ființe create, de urma voia lui Dumnezeu și de a-l umili pe Satana. Aceasta este valoarea existenței unei ființe create și, de asemenea, acesta e sensul vieții sale.

În ceea ce privește cerințele lui Dumnezeu de la oameni, modul în care Dumnezeu tratează viața și moartea lor este complet diferit de cel descris în zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, din cultura tradițională. Satana vrea constant ca oamenii să moară. Nu se simte confortabil să vadă oameni în viață și descoperă mereu cum să le-o revendice. Odată ce oamenii acceptă ideile false ale culturii tradiționale de la Satana, tot ce vor este să-și sacrifice viața pentru țara și națiunea lor, sau pentru cariera lor, pentru dragoste sau familia lor. Ei își disprețuiesc în mod constant viața, sunt gata să moară și să-și dea viața oriunde și în orice moment și nu consideră viața pe care le-a dat-o Dumnezeu drept cel mai prețios lucru și ceva ce ar trebui prețuit. Incapabili să-și îndeplinească îndatoririle și obligațiile în timpul vieții, deși încă au viața pe care le-a dat-o Dumnezeu, ei acceptă în schimb sofismele și cuvintele diavolești ale Satanei, intenționând mereu să se dedice sarcinii personale, străduindu-se să facă tot posibilul până în ziua morții lor și pregătindu-se să moară pentru Dumnezeu în orice moment. Adevărul este că, dacă mori cu adevărat, atunci nu o faci pentru Dumnezeu, ci pentru Satana, și nu vei fi amintit de Dumnezeu. Pentru că numai cei vii pot să-L slăvească pe Dumnezeu și să fie martori pentru El și numai cei vii pot să-și

asume locul potrivit al ființelor create și să-și îndeplinească îndatoririle și, prin urmare, nu lasă în urmă regrete și pot să-l umilească pe Satana și să fie martori pentru faptele minunate și suveranitatea Creatorului – numai cei vii pot să facă aceste lucruri. Dacă nici măcar nu ai viață, toate acestea încetează să mai existe. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, propunând zicala despre conduita morală: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale", Satana se joacă, fără îndoială, cu viața oamenilor și o calcă în picioare. Satana nu le respectă viața, ci se joacă cu ea, făcându-i să accepte idei precum: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale." Ei trăiesc după astfel de idei și nu prețuiesc viața și nu o consideră pe a lor ca fiind prețioasă, astfel încât renunță dezinvolt la ea, la cel mai prețios dintre lucrurile pe care Dumnezeu le oferă oamenilor. Acesta este un lucru înșelător și imoral. Atât timp cât termenul limită rânduit de Dumnezeu pentru tine nu a fost atins, nu ar trebui să vorbești cu ușurință despre renunțarea la viața ta, indiferent de moment. Câtă vreme mai ai suflare în tine, nu renunța, nu-ți abandona datoria și nu abandona încredințarea și însărcinarea pe care ți le-a dat Dumnezeu, deoarece viața oricărei ființe create există numai pentru Creator și numai pentru suveranitatea, orchestrarea și rânduielile Sale și, de asemenea, există și își ating valoarea pentru mărturia Creatorului și lucrarea Sa de mântuire a omenirii. Poți să vezi că perspectiva lui Dumnezeu asupra vieții umane este complet diferită de cea a Satanei. Așadar, cine prețuiește cu adevărat viața oamenilor? (Dumnezeu.) Doar Dumnezeu, în vreme ce oamenii înșiși nu știu să-și prețuiască viața. Doar Dumnezeu prețuiește viața oamenilor. Deși ființele umane nu sunt adorabile și nu sunt demne de iubire, ci pline de murdărie, răzvrătire și multele feluri de idei și opinii absurde insuflate de Satana, și, deși îl idolatrizează și îl urmează pe Satana, chiar până în punctul de a se împotrivi lui Dumnezeu, totuși, pentru că ființele umane sunt create

de Dumnezeu și El le dăruiește suflare și viață, numai El prețuiește viața oamenilor, numai El îi iubește pe oameni și numai El are grijă de omenire și o prețuiește permanent. Dumnezeu prețuiește ființele umane – nu trupurile lor fizice, ci viețile lor, pentru că numai ființele umane cărora Dumnezeu le-a dat viață pot deveni în cele din urmă ființe create care I se închină cu adevărat și Îi sunt martore. Dumnezeu are lucrări, însărcinări și așteptări pentru oameni, aceste ființe create. Prin urmare, Dumnezeu prețuiește și apreciază viața lor. Acesta este adevărul. Înțelegeți? (Da.) Așadar, odată ce oamenii ajung să înțeleagă intenția lui Dumnezeu Creatorul, nu ar trebui să existe principii pentru modul în care ar trebui să trateze viața corpului lor fizic și să trateze legile și nevoile prin care acesta supraviețuiește? Pe ce se bazează aceste principii? Ele se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Care sunt principiile pentru practicarea lor? Pe partea pasivă, oamenii trebuie să abandoneze numeroasele opinii eronate insuflate în ei de Satana, să dea în vileag și să recunoască falsitatea opiniilor Satanei – cum ar fi zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” – care-i amorțesc, rănesc și îngrădesc pe oameni și să abandonează aceste opinii; în plus, pe partea activă, ei trebuie să înțeleagă exact care sunt cerințele lui Dumnezeu Creatorul pentru omenire și să facă din cuvintele lui Dumnezeu temelia tuturor acțiunilor lor. În acest fel, oamenii vor putea să practice în mod corect, fără abateri, și chiar să urmărească adevărul. Ce înseamnă să urmărești adevărul? (Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi întru totul conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu.) Este corect să rezumăm răspunsul în aceste cuvinte.

Astăzi, am avut în principal părtășie despre cum să tratăm moartea, cât și despre cum să tratăm viața. Satana calcă în picioare, distruge și ia viețile oamenilor. Îi induce în eroare și îi amorțește pe oameni, insuflându-le idei și

opinii false și îi face să trateze cu dispreț cel mai prețios lucru pe care îl au – viața lor – perturbând și distrugând astfel lucrarea lui Dumnezeu. Spuneți-Mi, dacă toți oamenii din întreaga lume și-ar dori să moară și ar putea face acest lucru cu atâta dezinvoltură, oare societatea nu ar cădea în haos? Ar fi, atunci, dificil pentru ființele umane să supraviețuiască și să existe? (Da.) Așadar, care este atitudinea lui Dumnezeu față de viața oamenilor? O prețuiește. Dumnezeu prețuiește și apreciază viața oamenilor. Ce cale de practică ar trebui să câștige oamenii din aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? În timpul vieții lor, cât încă au viață și suflare, care sunt cele mai prețioase lucruri oferite de Dumnezeu, oamenii ar trebui să urmărească și să înțeleagă așa cum se cuvine adevărul și să-și îndeplinească îndatoririle de ființe create conform cerințelor și principiilor lui Dumnezeu, fără a lăsa în urmă niciun regret, astfel încât, într-o zi, să-și asume locul de ființe create și să fie martore pentru Creator și să I se închine. Procedând astfel, ei vor da valoare și sens vieții lor, trăind nu pentru Satana, ci mai degrabă pentru suveranitatea lui Dumnezeu, lucrarea și mărturia Sa. Viețile oamenilor au valoare și sens atunci când pot să fie mărturie pentru faptele și lucrarea lui Dumnezeu. Însă nu se poate spune că viața umană a atins atunci cea mai glorioasă perioadă. Nu este tocmai corect să spui asta, pentru că acel moment nu a fost încă atins. Odată ce ai înțeles realmente adevărul și l-ai dobândit, odată ce ai dobândit cunoașterea lui Dumnezeu și poți să-ți asumi locul de ființă creată pentru a te închina Lui și a depune mărturie pentru El, pentru suveranitatea Creatorului, pentru faptele Sale și esența și identitatea Sa, atunci valoarea vieții tale va fi atins apogeul și durata maximă. Scopul și semnificația faptului că vă spun toate acestea este de a vă face să înțelegeți valoarea și sensul existenței vieții și cum ar trebui să vă tratați viața, astfel încât să alegeți calea pe care ar trebui să mergeți, bazându-vă pe asta. Acesta este singurul mod de a fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

4 iunie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (13)

La ultima adunare, am avut părtășie în principal despre zicala din cultura tradițională: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și am analizat-o. Teoriile și zicalele tradiționale culturale pe care Satana le folosește pentru a-i îndoctrina pe oameni nu sunt corecte, cum nu sunt nici cuvintele pompoase pe care îi face pe oameni să le respecte. Dimpotrivă, acestea au ca efect inducerea în eroare și îndrumarea greșită a oamenilor și limitarea gândirii lor. Prin educarea, îndoctrinarea și influențarea maselor cu aceste idei și puncte de vedere eronate din cultura tradițională, scopul suprem este de a se asigura că aceștia se supun stăpânirii clasei conducătoare și chiar îi slujesc pe conducători cu loialitatea celor care-și iubesc țara și partidul și care sunt hotărâți să-și apere căminul și să protejeze statul. Acest lucru este suficient pentru a arăta că guvernul național popularizează educația culturală tradițională pentru a facilita controlul conducătorilor asupra omenirii și asupra tuturor diverselor grupuri etnice și pentru a spori în continuarea stabilitatea regimului conducătorilor și armonia și stabilitatea societății sub controlul lor. Indiferent de modul în care clasa conducătoare răspândește, promovează și popularizează educația culturală tradițională, în general, aceste zicale despre conduita morală i-au indus în eroare și i-au îndrumat greșit pe oameni și le-au perturbat grav capacitatea de a diferenția adevărul de minciună, binele de rău, ce e corect de ce e greșit și lucrurile pozitive de cele negative. Se mai poate spune că aceste zicale despre conduita morală inversează întru totul albul și negrul, amestecă adevărul cu minciuni și induc în eroare publicul larg, făcând ca oamenii să fie induși în eroare de aceste opinii din cultura tradițională, într-un context în care ei nu știu ce este bine și ce este greșit, ce este adevăr și ce sunt minciuni, care lucruri

sunt pozitive și care sunt negative, ce vine de la Dumnezeu și ce vine de la Satana. Modul în care cultura tradițională definește tot felul de lucruri și clasifică tot felul de oameni drept buni sau răi, blânzi sau haini a tulburat, indus în eroare și au îndrumat greșit ființele umane, chiar limitând gândurile oamenilor la diversele zicale despre conduita morală pe care le susține cultura tradițională, astfel încât să nu se poată elibera. Drept urmare, mulți oameni jură de bunăvoie credință regilor diavoli, dând dovadă de devotament orb până la bun sfârșit și onorând acel jurământ până la moarte. Această situație a continuat până în prezent și, totuși, puțini oameni s-au învățat minte. Deși în zilele noastre mulți oameni care cred în Dumnezeu pot recunoaște adevărul, există multe obstacole care-i împiedică să-l accepte și să-l pună în practică. Se poate spune că aceste obstacole provin, în principal, din ideile și punctele de vedere ale culturii tradiționale, care de multă vreme au prins rădăcini în inimile lor. Oamenii le-au învățat mai întâi pe acestea, iar ele rămân dominante, controlându-le deja gândurile, ceea ce creează foarte multe obstacole și foarte multă împotrivire ca oamenii să accepte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu. Acesta este un aspect. Un alt aspect este că oamenii au firi corupte, care sunt parțial cauzate de modul în care cultura tradițională induce în eroare și corupe oamenii. Cultura tradițională a afectat grav și a interferat cu punctele de vedere ale oamenilor cu privire la modul de evaluare a binelui și răului, a adevărului și minciunilor, și i-a determinat să aibă multe noțiuni, idei și puncte de vedere false. Acest lucru a făcut ca oamenii să nu poată înțelege în mod categoric lucrurile care sunt pozitive, frumoase și bune, legile tuturor celor create de Dumnezeu și faptul că El domnește peste toate lucrurile. În schimb, oamenii sunt plini de noțiuni și tot felul de idei vagi și nerealiste. Acestea sunt consecințele diferitelor idei pe care Satana le insuflă oamenilor. Dintr-o altă perspectivă, toate diversele zicale despre

conduita morală din cultura tradițională sunt zicale false care corup gândirea oamenilor, le tulbură mințile și le deteriorează procesele gândirii normale, afectând grav acceptarea lucrurilor pozitive și a adevărului de către oameni și, de asemenea, puritatea priceperii și înțelegerii lor privind legile și regulile tuturor lucrurilor create de Dumnezeu.

Într-o privință, diversele zicale despre conduita morală din cultura tradițională au tulburat modurile corecte de gândire cu ajutorul cărora oamenii disting binele de rău și le-au perturbat și liberul arbitru. Mai mult decât atât, după ce au acceptat aceste diverse zicale despre conduita morală, oamenii au devenit ipocriți și falși. Ei sunt buni la a se preface – chiar și până-n punctul în care spun că o căprioară este un cal, inversând albul cu negrul și tratând lucrurile negative, urâte și rele drept pozitive, frumoase și bune și invers – și au ajuns deja la stadiul venerării răului. În întreaga societate umană, indiferent de perioadă sau dinastie, lucrurile pe care oamenii le susțin și le venerează sunt, în esență, aceste zicale despre conduita morală din cultura tradițională. Sub influența gravă a acestor zicale despre conduita morală, adică sub îndoctrinarea din ce în ce mai profundă și mai temeinică a acestor zicale despre conduita morală din cultura tradițională, oamenii le adoptă inconștient drept fundament și legi ale existenței. Oamenii pur și simplu le acceptă pe deplin, fără discernământ, tratându-le drept lucruri pozitive și ca pe o ideologie și criterii călăuzitoare pentru modul în care ar trebui să se poarte cu ceilalți, să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze. Oamenii le tratează ca fiind legi supreme pentru a-și croi drumul în societate, a dobândi faimă și prestigiu sau pentru a deveni stimați și venerați. Luați orice grup din cadrul oricărei societăți sau națiuni, din orice perioadă – oamenii pe care îi prețuiesc, îi venerează și îi proclamă ca fiind cei mai buni din rasa umană nu sunt nimic mai mult decât ceea ce oamenii numesc exemple morale. Indiferent ce fel

de viață duc astfel de oameni în culise, care sunt intențiile și motivele acțiunilor lor, cum este umanitatea-esență pe care o au, cum se comportă, de fapt, și interacționează cu ceilalți și indiferent cum este esența persoanei care se ascunde sub mantia conduitei morale frumoase și bune, nimănui nu-i pasă de aceste lucruri și nici nu încearcă să cerceteze mai amănunțit. Atât timp cât sunt loiali, patrioți și dau dovadă de credință față de conducători, oamenii îi idolatrizează și le cântă osanale și chiar îi imită ca pe niște eroi, pentru că toată lumea ia conduita morală exterioară a unei persoane ca bază pentru a evalua dacă este blândă sau haină, bună sau rea, și pentru a-i evalua reputația. Deși în Biblie se relatează în mod clar poveștile multor sfinți și înțelepți de demult, precum Noe, Avraam, Moise, Iov și Petru, poveștile multor profeți și așa mai departe și, deși mulți oameni sunt familiarizați cu astfel de povești, nu există încă nicio țară, nicio națiune sau niciun grup care promovează la scară largă umanitatea și caracterul moral al acestor sfinți și înțelepți din vechime – sau exemplele în care ei se închină lui Dumnezeu, sau chiar inimile cu frică de Dumnezeu pe care le-au dezvăluit – fie în societate, în întreaga națiune sau printre oameni. Nicio țară, nicio națiune și niciun grup nu face asta. Nici măcar țările în care creștinismul este religia de stat sau țările cu populații predominant religioase încă nu atrag atenția asupra caracterului uman al acestor sfinți și înțelepți de demult, sau asupra poveștilor lor despre frica și supunerea față de Dumnezeu, așa cum sunt relatate în Biblie, și nici nu le venerează. Ce problemă indică asta? Omenirea coruptă a decăzut până în punctul în care oamenii sunt scârbiți de adevăr, de lucruri pozitive și venerează răul. Dacă Dumnezeu nu ar vorbi și nu ar lucra personal printre oameni, spunându-le clar ce este pozitiv și ce este negativ, ce este bine și ce este greșit, ce este frumos și bun și ce este urât și așa mai departe, atunci omenirea nu ar fi niciodată capabilă să distingă între bine și rău și nu ar putea să deosebească

lucrurile pozitive de cele negative. Încă de la începuturile rasei umane și chiar pe parcursul dezvoltării umane, aceste fapte și consemnări istorice ale aparițiilor și lucrării lui Dumnezeu au fost transmise până astăzi în unele țări și grupuri etnice din Europa și cele două Americi. Cu toate acestea, oamenii sunt încă incapabili să facă distincția între lucrurile pozitive și cele negative, sau între lucrurile frumoase, bune și cele urâte, rele. Oamenii nu numai că sunt incapabili să facă diferența, dar acceptă în mod activ și de bunăvoie tot felul de aserțiuni de la Satana, cum ar fi zicalele despre conduita morală, precum și definițiile și conceptele greșite ale Satanei despre diverse persoane, chestiuni și lucruri. Ce arată asta? Ar putea oare arăta că omenirea pur și simplu nu are instinctul de a accepta în mod autonom lucrurile pozitive și nici instinctul de a distinge între lucruri pozitive și cele negative, între bun și rău, bine și greșit, adevăr și minciuni? (Da.) În rândul omenirii, două feluri de lucruri predomină în același timp, dintre care unul vine de la Satana, iar celălalt vine de la Dumnezeu. Însă, în cele din urmă, în toată societatea umană și-n întreaga istorie a dezvoltării omenirii, cuvintele rostite de Dumnezeu și toate lucrurile pozitive pe care El le transmite și le elucidează omenirii nu pot fi venerate de întreaga rasă umană și nici măcar nu pot să devină curentul principal printre oameni, nici să dea naștere gândurilor corecte în mintea lor și nici să-i îndrume să trăiască normal printre toate lucrurile create de Dumnezeu. Oamenii există fără să-și dea seama sub îndrumarea diverselor remarci, idei și concepte ale Satanei și trăiesc sub călăuzirea acestor opinii eronate. În acest mod, ei nu trăiesc pasiv, ci activ. În ciuda a ceea ce a făcut Dumnezeu, a realizărilor Sale în crearea și stăpânirea tuturor lucrurilor și a numeroaselor cuvinte lăsate în urmă de lucrarea lui Dumnezeu în unele țări, precum și a definițiilor diferitelor persoane, chestiuni și lucruri care au fost transmise până în zilele noastre, ființele umane încă trăiesc inconștient sub imperiul

diverselor idei și opinii pe care Satana le insuflă oamenilor. Aceste diverse idei și opinii insuflate și susținute de Satana sunt ideile și opiniile principale din întreaga societate umană, chiar și din țările în care creștinismul este larg răspândit. Pe de altă parte, indiferent câte declarații, idei, opinii și definiții pozitive ale oamenilor, chestiunilor și lucrurilor lasă Dumnezeu omenirii prin săvârșirea lucrării Sale, acestea există doar pe alocuri sau, mai rău, sunt reținute doar de un număr foarte mic de oameni din grupurile etnice minoritare și rămân doar pe buzele unora, dar nu pot fi acceptate în mod activ de oameni drept lucruri pozitive care să-i îndrume și să-i conducă prin viață. Judecând după compararea acestor două tipuri de lucruri și după diversele atitudini ale omenirii față de lucrurile negative de la Satana și față de diferitele lucruri pozitive de la Dumnezeu, întreaga rasă umană se află în mâinile celui rău. Aceasta este o realitate și poate fi afirmată cu certitudine. Acest fapt înseamnă în primul rând că toate gândurile oamenilor, modurile lor de gândire și de tratare a celorlalți, a chestiunilor sunt controlate, influențate și manipulate de diversele idei și opinii ale Satanei și chiar îngrădite de ele. De-a lungul istoriei dezvoltării umane, indiferent în ce etapă sau perioadă – fie că este vorba de o eră relativ înapoiată, fie de epoca dezvoltată economic din zilele noastre – și indiferent de regiune, naționalitate sau grup de oameni, modurile de existență, temeliile existenței și opiniile omenirii privind modul de a trata oamenii, chestiunile și lucrurile sunt, toate, bazate pe diferitele idei insuflate oamenilor de Satana, mai degrabă decât pe cuvintele lui Dumnezeu. Acesta este un lucru foarte deplorabil. Dumnezeu vine să-Și facă lucrarea și să mântuiască omenirea într-o situație în care oamenii au fost atât de profund corupți de Satana și în care gândurile și punctele lor de vedere, precum și modurile lor de a privi tot felul de oameni, chestiuni și lucruri și de a trăi și de a trata lumea au fost întru totul îngrădite de ideile Satanei. Putem să ne imaginăm cât de dură și

dificilă este lucrarea lui Dumnezeu de a mântui omenirea într-un astfel de context. Ce fel de context este acesta? Contextul în care El vine să-Și facă lucrarea este unul în care inimile și mințile oamenilor sunt de multă vreme întru totul impregnate de filosofii și otrăvuri satanice și îngrădite de ele. El nu vine să-Și facă lucrarea într-un context în care oamenii nu au ideologii sau opinii despre oameni, chestiuni și lucruri, ci într-un context în care aceștia au moduri de a privi diferiți oameni și diverse chestiuni și lucruri și în care aceste moduri de a privi, de a gândi și de a trăi au fost serios bulversate și induse în eroare de Satana. Adică, Dumnezeu vine să lucreze și să mântuiască omenirea într-un context în care oamenii au acceptat pe deplin ideile și punctele de vedere ale Satanei și sunt copleșiți, pătrunși, înrobiți și controlați de idei satanice. Acesta este tipul de oameni pe care îi mântuiește Dumnezeu, ceea ce arată cât de dificilă este lucrarea Sa. Dumnezeu vrea ca astfel de oameni care au fost copleșiți de idei satanice și îngrădiți de acestea să ajungă să recunoască din nou și să facă distincția între lucrurile pozitive și cele negative, frumusețe și urâțenie, bine și rău, adevăr și sofisme rele și, în cele din urmă, să ajungă în punctul în care pot să deteste și să respingă din adâncul inimii lor toate diversele idei și sofisme insuflate de Satana și, prin urmare, să accepte toate punctele de vedere și modurile de viață corecte care vin de la Dumnezeu. Acesta este sensul specific al mântuirii omenirii de către Dumnezeu.

Indiferent în ce perioadă a umanității sau în ce stadiu de dezvoltare a ajuns societatea, sau care este metoda de guvernare a conducătorilor – fie că este vorba de o dictatură feudală sau de un sistem social democratic – niciunul dintre aceste lucruri nu schimbă faptul că diversele teorii ideologice și zicale despre conduita morală susținute de Satana abundă în societatea umană. De la societatea feudală și până la societatea modernă, deși orizontul, principiile călăuzitoare și modurile de guvernare ale

conducătorilor se schimbă de nenumărate ori, iar numărul diverselor grupuri etnice, al raselor și al diferitelor comunități credincioase se schimbă constant, otrava diferitelor zicale din cultura tradițională pe care Satana le-o insuflă oamenilor încă este abundentă și se răspândește, înrădăcinându-se profund în gândurile oamenilor și în adâncurile sufletului lor, controlându-le modurile de existență și influențându-le gândurile și opiniile despre oameni, chestiuni și lucruri. Desigur, această otravă afectează grav și atitudinea oamenilor față de Dumnezeu și atacă serios bunăvoința și dorința arzătoare a omenirii de a accepta adevărul și mântuirea Creatorului. Prin urmare, zicalele reprezentative despre conduita morală care derivă din cultura tradițională au controlat întotdeauna gândirea oamenilor din întreaga rasă umană, iar poziția și rolul lor dominant în rândul omenirii nu s-au schimbat niciodată, în nicio perioadă sau context social. Indiferent în ce perioadă domnește un conducător, sau dacă este sârguincios sau leneș, sau dacă metoda lui de guvernare este democratică sau dictatorială, nimic din toate acestea nu poate opri sau eradica acea inducere în eroare și controlul exercitat de ideile și opiniile culturii tradiționale asupra ființelor umane. Oricare ar fi perioada istorică, sau indiferent de grupul etnic, sau oricât de mult a progresat sau s-a schimbat credința umană și oricât de mult au progresat și s-au schimbat oamenii în ceea ce privește gândirea lor despre viață și tendințele sociale, influența pe care o au asupra gândirii umane zicalele despre conduita morală din cultura tradițională nu s-a schimbat niciodată, iar efectul lor asupra oamenilor nu și-a pierdut niciodată puterea. Din acest punct de vedere, zicalele despre conduita morală au îngrădit prea profund gândirea oamenilor, influențând grav nu numai relația dintre ființele umane, ci și atitudinile oamenilor față de adevăr, și afectând și deteriorând serios relația dintre ființele umane create și Creator. Desigur, se poate spune și că Satana folosește ideile culturii tradiționale pentru a

seduce, a induce în eroare, a amorți și a îngrădi rasa umană pe care a creat-o Dumnezeu și folosește aceste metode pentru a-I înșfăca ființele umane. Cu cât ideile despre conduita morală din cultura tradițională sunt mai larg răspândite în rândul omenirii și cu cât mai adânc prind rădăcini în inimile oamenilor, cu atât oamenii vor fi mai departe de Dumnezeu și cu atât mai îndepărtată va fi speranța mântuirii lor. Gândiți-vă la asta: înainte ca Adam și Eva să fie seduși de șarpe să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, ei credeau că Iahve Dumnezeu era Domnul și Tatăl lor, dar când șarpele a sedus-o pe Eva zicând: „A spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți copacii din grădină?» (Geneza 3:1) și «Moartea voastră nu e o certitudine, pentru că Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul»” (Geneza 3:4-5), Adam și Eva au cedat seducției șarpelui și relația lor cu Dumnezeu s-a schimbat rapid. Ce fel de schimbare a avut loc? Ei nu au mai venit goi înaintea lui Dumnezeu, ci au căutat obiecte cu care să se acopere și cu ajutorul cărora să se ascundă și au evitat lumina prezenței lui Dumnezeu; când Dumnezeu i-a căutat, ei s-au ascuns de El și nu au mai vorbit cu El față în față, ca înainte. Schimbarea care a avut loc în relația lui Adam și a Evei cu Dumnezeu nu s-a petrecut din cauza faptului că ei au mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, ci pentru că vorbele rostite de șarpe – Satana – le-au insuflat oamenilor o gândire greșită, seducându-i și îndrumându-i greșit să se îndoiască de Dumnezeu, să se îndepărteze și să se ascundă de El. Astfel, oamenii nu și-au mai dorit să vadă direct lumina prezenței lui Dumnezeu și nu au vrut să vină înaintea Sa complet dezveliți, iar între oameni și Dumnezeu s-a creat o înstrăinare. Cum a apărut această înstrăinare? Nu din cauza schimbărilor din mediu sau a trecerii timpului, ci pentru că inimile oamenilor s-au schimbat. Cum s-au schimbat inimile oamenilor? Nu oamenii înșiși au luat inițiativa de a se

schimba. Mai degrabă, a fost din cauza cuvintelor rostite de șarpe, care au semănat discordie în relația oamenilor cu Dumnezeu, înstrăinându-i de Dumnezeu și făcându-i să evite lumina prezenței Lui, să se ferească de grija Lui și să se îndoiască de cuvintele Lui. Care au fost consecințele unei astfel de schimbări? Oamenii nu au mai fost cum fuseseră înainte, inimile și gândurile lor nu au mai fost atât de pure și nu L-au mai privit pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu și ca pe Cel care le era cel mai aproape, ci, în schimb, s-au îndoit și s-au temut de El și astfel s-au îndepărtat de El și au dezvoltat mentalitatea celor care vor să se ascundă de Dumnezeu și să stea departe de El, iar acesta a fost începutul prăbușirii omenirii. Începutul prăbușirii omenirii și-a avut originea în cuvintele rostite de Satana, cuvinte otrăvitoare, seducătoare și care îndrumă greșit. Gândurile insuflate oamenilor de aceste cuvinte i-au făcut să se îndoiască de Dumnezeu, să-L înțeleagă greșit și să fie bănuitori față de Dumnezeu, înstrăinându-i de El, astfel încât nu numai că nu au mai fost dispuși să dea ochii cu Dumnezeu, dar au și vrut să se ascundă de El și chiar nu I-au mai crezut spusele. Ce a zis Dumnezeu despre asta? Dumnezeu a spus: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri” (Geneza 2:16-17). Pe de altă parte, Satana a spus că oamenii care mâncau fructe din pomul cunoașterii binelui și răului nu aveau să moară neapărat. Din cauza cuvintelor care induc în eroare, rostite de Satana, oamenii au început să se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu și să le nege, adică, oamenii au urzit în inimile lor opinii despre Dumnezeu și nu au mai fost la fel de puri ca înainte. Din cauza acestor opinii și îndoieli pe care le aveau oamenii, ei nu au mai crezut în cuvintele lui Dumnezeu și au încetat să creadă că Dumnezeu este Creatorul și că există o relație inevitabilă între ei și Dumnezeu și au încetat chiar să creadă că Dumnezeu poate să-i protejeze

pe oameni și să aibă grijă de ei. Din momentul în care nu au mai crezut aceste lucruri, oamenii nu au mai fost dispuși să accepte grija și protecția lui Dumnezeu și, desigur, nu au mai fost dispuși să accepte niciun cuvânt din gura Lui. Prăbușirea omenirii a început ca urmare a cuvintelor seducătoare ale Satanei și a pornit de la o idee și o viziune insuflate oamenilor de Satana. Desigur, a început și ca urmare a faptului că Satana i-a sedus, i-a îndrumat greșit și i-a indus în eroare pe oameni. Această idee și această viziune insuflate oamenilor de către Satana i-au făcut să înceteze să creadă în Dumnezeu sau în cuvintele Lui și, de asemenea, să se îndoiască de Dumnezeu, să-L înțeleagă greșit, să-L suspecteze, să se ascundă de El, să se îndepărteze de El, să nege ceea ce a spus El, să nege însăși identitatea Lui și chiar faptul că oamenii vin de la Dumnezeu. Așa îi seduce și-i corupe Satana pe oameni pas cu pas, perturbând și stricând relația lor cu Dumnezeu și, de asemenea, împiedicându-i să vină înaintea lui Dumnezeu și să accepte vreun cuvânt din gura Lui. Satana perturbă în mod constant dorința oamenilor de a căuta adevărul și de a accepta cuvintele lui Dumnezeu. Lipsiți de puterea să reziste diverselor remarci ale Satanei, oamenii sunt, fără să-și dea seama, roși și impregnați de ele și, în cele din urmă, degenerează până în punctul în care devin dușmani și adversari ai lui Dumnezeu. Acesta este, în esență, impactul pe care zicalele despre conduita morală îl are asupra omenirii și răul pe care i-l face. Desigur, având părtășie despre aceste lucruri, le și disecăm de la rădăcină, astfel încât oamenii să poată dobândi o înțelegere fundamentală a modului în care Satana corupe omenirea și a metodelor pe care le folosește. Tacticile principale ale Satanei pentru a corupe omenirea sunt să vizeze gândurile și părerile oamenilor, să distrugă relația dintre oameni și Dumnezeu și să-i smulgă treptat de lângă Dumnezeu, pas cu pas. Inițial, după ce au auzit cuvintele lui Dumnezeu, oamenii au crezut că sunt corecte și au vrut să acționeze și să practice

potrivit lor. Aceasta a fost situația în care Satana a folosit tot felul de idei și cuvinte pentru a coroda și a dezintegra, încetul cu încetul, singurul strop de credință, hotărâre și aspirație pe care îl aveau oamenii, împreună cu puținele lucruri și dorințe vag pozitive de care s-au ținut, înlocuindu-le cu zicalele, opiniile și noțiunile sale despre diverse lucruri. În acest fel, oamenii sunt controlați fără să vrea de ideile Satanei și devin prizonierii și sclavii săi. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) În istoria omenirii, cu cât oamenii acceptă mai profund și concret ideile Satanei, cu atât relația dintre omenire și Dumnezeu devine din ce în ce mai distantă și, astfel, mesajul că „ființele umane sunt ființe create și Dumnezeu este Creatorul" devine din ce în ce mai îndepărtat de oameni și nu mai este crezut și recunoscut de atât de mulți dintre ei. În schimb, acest mesaj este privit ca un mit și o legendă, un fapt inexistent și un sofism malefic și este chiar condamnat ca erezie de către unii oameni din societatea de astăzi. Trebuie spus că acestea sunt rezultatul și impactul diverselor sofisme rele ale Satanei, care sunt larg răspândite în rândul omenirii. De asemenea, trebuie spus că de-a lungul istoriei dezvoltării umane, sub pretextul săvârșirii unor lucruri pozitive, cum ar fi că-i învață pe oameni, că le reglementează cuvintele și acțiunile și așa mai departe, Satana a târât omenirea pas cu pas în abisul păcatului și al morții, ducând-o departe de lumina prezenței lui Dumnezeu, departe de grija, protecția și mântuirea Sa. În Vechiul Testament al Bibliei se consemnează relatări despre mesagerii lui Dumnezeu care au venit să le vorbească oamenilor și să trăiască printre ei, dar astfel de lucruri au încetat să existe în ultimii 2000 de ani, iar motivul este că, în întreaga rasă umană, nu mai există nimeni ca sfinții și înțelepții din vechime, consemnați în Biblie – precum Noe, Avraam, Moise, Iov sau Petru – și întreaga rasă umană a fost impregnată și înrobită de ideile și remarcile Satanei. Acesta este adevărul.

Lucrurile despre care tocmai am avut părtășie reprezintă un aspect al esenței zicalelor despre conduita morală din cultura tradițională și, de asemenea, marchează, dovedesc și simbolizează coruperea omenirii de către Satana. Analizând chestiunea din perspectiva esenței acestor probleme, toate ființele umane, fără excepție – fie că sunt copii sau bătrâni, sau indiferent de clasa socială în care trăiesc, sau de mediul social din care provin – sunt îngrădite de diversele remarci ale Satanei, indiferent de profunzime, și trăiesc pe deplin într-un mod care este impregnat de idei satanice. Desigur, care este faptul de netăgăduit? Că Satana corupe oamenii. Ceea ce corupe nu sunt diferitele organe ale oamenilor, ci mai degrabă gândurile lor. Coruperea gândurilor oamenilor întoarce toată omenirea împotriva lui Dumnezeu, astfel încât ființele umane pe care le-a creat nu se pot închina Lui și, în schimb, folosesc tot felul de idei și opinii de la Satana pentru a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, a I se opune, a-L trăda și a-L respinge. Acestea sunt ambiția și uneltirea vicleană a Satanei și, bineînțeles, aceasta este adevărata lui față și așa corupe el omenirea. Oricum, indiferent de câte mii de ani a corupt Satana omenirea, indiferent câte fapte indică această corupere a omenirii de către Satana, sau cât de denaturate și absurde sunt diversele idei și opinii cu care corupe omenirea și cât de profund sunt îngrădite de ele gândurile umane, pe scurt, indiferent de toate acestea, atunci când Dumnezeu vine să-Și facă lucrarea de mântuire a oamenilor și când exprimă adevărul, chiar dacă oamenii trăiesc într-un asemenea context, Dumnezeu tot îi poate smulge de sub puterea Satanei și tot îi poate cuceri. Și, desigur, Dumnezeu îi poate face pe oameni să înțeleagă adevărul din mustrarea și judecata Lui, să cunoască esența și adevărul coruptiei lor, să se lepede de firile lor satanice, să I se supună, să se teamă de El și să se ferească de rău. Acesta este rezultatul final care va fi atins în mod inevitabil și, de asemenea, o tendință în care planul de gestionare de 6000 de ani al lui

Dumnezeu va da roade cu siguranță și în care Dumnezeu Se arată tuturor țărilor și popoarelor cu slăvirea Sa. Exact cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „Dumnezeu Își ține cuvântul Lui, iar cuvântul Lui va fi împlinit și ceea ce El împlinește va fi pentru totdeauna.” Această frază este adevărată. Credeți asta? (Da.) Acesta este un fapt care cu siguranță se va adeveri, pentru că ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu este lucrarea în care oferă omenirii adevărul și viața. În scurtul interval de puțin peste treizeci de ani, un număr considerabil de oameni au venit înaintea lui Dumnezeu, fiind cuceriți de El, iar acum Îl urmează cu o hotărâre de neclintit. Ei nu vor niciun beneficiu de la Satana, sunt dispuși să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu și mântuirea Lui și toți sunt dispuși să-și reasume locul de ființe create și să accepte suveranitatea și rânduielile Creatorului. Nu este acesta un semn că planul lui Dumnezeu dă roade? (Ba da.) Acesta este un fapt stabilit și, de asemenea, unul care s-a adeverit deja și, desigur, ceva ce se întâmplă acum și care s-a întâmplat deja. Indiferent cum corupe Satana omenirea sau ce metodă folosește el, Dumnezeu va avea întotdeauna modalități prin care să smulgă oamenii de sub puterea Satanei, să-i mântuiască, să-i aducă înapoi înaintea Lui și să restabilească relația dintre omenire și Creator. Aceasta este atotputernicia și autoritatea lui Dumnezeu și, indiferent dacă tu crezi sau nu, acea zi va veni mai devreme sau mai târziu.

La ultima adunare, am avut părtășie despre zicala privind conduita morală: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, și ne-am petrecut ceva timp analizând și expunând cerințele, expresiile și ideile și opiniile inerente acestei zicale, iar oamenii au dobândit o anumită înțelegere a esenței sale. Desigur, în ceea ce privește subiectele legate de acest aspect, am avut părtășie și despre intenția exactă a lui Dumnezeu, atitudinea Lui, ce adevăruri implică aceasta și cum ar trebui

să privească oamenii moartea. După ce au înțeles adevărul și intenția lui Dumnezeu, ori de câte ori întâlnesc asemenea lucruri, oamenii ar trebui să privească astfel de probleme conform cuvintelor lui Dumnezeu și să le trateze potrivit adevărului, astfel încât să poată îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, zicala despre conduita morală pe care am menționat-o data trecută – „Viermii de mătase ai primăverii vor țese până vor muri, iar lumânările se vor mistui până la ultima picătură de ceară” – este prea superficială, iar sfera concepțiilor acesteia este prea vulgară, așa că nu merită analizată suplimentar. Următoarea zicală despre conduita morală: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, care reprezintă subiectul părtășiei noastre, merită analizată. Lucrurile care merită analizate ocupă un anumit loc în gândurile și noțiunile oamenilor. Într-o anumită perioadă, ele vor influența gândirea oamenilor, modul lor de existență, calea și, desigur, alegerile lor. Aceasta este consecința pe care o obține Satana exploatând cultura tradițională pentru a corupe omenirea. Zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” ocupă un anumit loc în inimile și mințile oamenilor, adică, tipul de problemă la care se referă această zicală este deosebit de reprezentativă. În momentele critice ale destinului țării lor, oamenii vor face alegeri bazate pe această zicală și acest lucru le va înrobi și îngrădi gândirea și procesele normale de gândire. Prin urmare, astfel de idei și opinii merită analizate. În comparație cu zicalele pe care le-am menționat anterior, și anume: „Nu-ți însuși banii găsiți pe jos”, „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”, „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” și așa mai departe, standardul de conduită morală potrivit căruia: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” ocupă un tărâm superior în lumea

Satanei. Zicalele despre conduita morală pe care le-am analizat anterior se referă la un tip de persoană sau la un tip de chestiune minoră din viață, toate fiind limitate, în timp ce această zicală acoperă un domeniu mai larg. Nu se referă la lucruri din sfera „sinelui mai mic”, ci mai degrabă atinge o serie de probleme și lucruri care au de-a face cu „sinele mai mare”. Prin urmare, ocupă o poziție crucială în inimile oamenilor și trebuie analizată pentru a vedea dacă ar trebui să ocupe o anumită poziție în inimile oamenilor și pentru a afla cum ar trebui să privească oamenii această zicală despre conduita morală într-un mod care să fie în concordanță cu adevărul.

Zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” îi constrânge pe oameni să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au față de soarta țării lor, sugerând că toată lumea ar trebui să fie răspunzătoare pentru aceasta. Dacă îți îndeplinești responsabilitatea pentru soarta țării tale, guvernul te va răsplăti cu onoruri înalte și vei fi privit ca o persoană cu un caracter nobil; pe de altă parte, dacă nu te preocupi de soarta țării și stai cu mâinile în sân în timp ce aceasta se zbate și nu tratezi acest lucru ca pe o chestiune de mare importanță sau râzi de asta, atunci se consideră că nu ai reușit deloc să-ți îndeplinești responsabilitatea. Dacă nu-ți îndeplinești îndatoririle și responsabilitățile atunci când țara ta are nevoie de tine, atunci nu ești în stare de prea multe și ești, într-adevăr, o persoană insignifiantă. Astfel de oameni sunt dați deoparte și desconsiderați în societate, disprețuiți și socotiți inferiori de către semenii lor. Pentru orice cetățean al oricărui stat suveran, zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” este una care are aprobarea oamenilor, pe care aceștia o pot accepta și care chiar este respectată de omenire. De asemenea, e o idee pe care omenirea o consideră nobilă. O persoană care este capabilă să-și facă griji pentru soarta ținutului natal, să fie preocupată de aceasta și să aibă un profund simț al responsabilității față de ea, este o persoană cu un spirit al dreptății mai înalt.

Oamenii care își fac griji pentru familiile lor și sunt preocupați de acestea au un spirit al dreptății mai scăzut, în timp ce aceia cărora le pasă de soarta țării lor au unul mai înalt și aceștia, dintre toți oamenii, ar trebui lăudați de conducători și de popor. Pe scurt, acest tip de idei sunt recunoscute incontestabil ca având o semnificație pozitivă pentru oameni și servind îndrumării pozitive a omenirii și, desigur, sunt recunoscute și ca lucruri pozitive. Și voi gândiți la fel? (Da.) Este normal să gândiți așa. Înseamnă că gândirea voastră nu este diferită de cea a oamenilor normali și că sunteți oameni obișnuiți. Oamenii obișnuiți pot să accepte ideile populare și toate diversele idei și remarci așa-zis pozitive, proactive, progresiste și nobile care provin de la restul omenirii. Aceștia sunt oameni normali. Sunt neapărat pozitive ideile acceptate și venerate de oamenii obișnuiți? (Nu.) Teoretic vorbind, nu sunt pozitive, pentru că nu sunt în acord cu adevărul, nu vin de la Dumnezeu și nu sunt învățături de la Dumnezeu sau transmise de El omenirii. Așadar, care este exact realitatea? Cum ar trebui explicată această chestiune? O voi explica acum în detaliu, iar după ce voi termina de vorbit, veți ști de ce zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” nu este un lucru pozitiv. Înainte să dezvălui răspunsul, gândiți-vă mai întâi la zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”: este într-adevăr un lucru pozitiv? Este greșit să-i faci pe oameni să-și iubească țara? Unii oameni spun: „Soarta ținutului nostru natal are o influență asupra supraviețuirii, fericirii și viitorului nostru. Nu le spune Dumnezeu oamenilor să fie ascultători față de părinții lor, să-și crească bine copiii și să-și îndeplinească responsabilitățile sociale? De ce este în neregulă dacă ne îndeplinim câteva responsabilități în țara noastră? Nu este acesta un lucru pozitiv? Deși nu se ridică la nivelul unui adevăr, ar trebui să fie o idee corectă, nu?” În ceea ce îi privește pe oameni, aceste motive sunt valabile, nu-i așa? Oamenii folosesc aceste aserțiuni, aceste

motive și chiar aceste justificări pentru a argumenta corectitudinea zicalei: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale.” Așadar, este cu adevărat corectă această zicală sau nu? Dacă este corectă, ce este corect în ceea ce o privește? Dacă nu este corectă, ce este în neregulă cu ea? Dacă veți putea răspunde clar la aceste două întrebări, atunci chiar veți înțelege acest aspect al adevărului. Există și alții care spun: „Zicala: «Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale» nu este adevărată. Țările sunt conduse de conducători și guvernate de sisteme politice. Ori de câte ori este vorba de politică, nu avem nicio responsabilitate, pentru că Dumnezeu nu Se implică în politica oamenilor. Prin urmare, nici noi nu ne implicăm în politică, așa că această zicală nu ne privește; orice se referă la politică nu are nimic de-a face cu noi. Cine se implică în politică și o îndrăgește este responsabil de soarta țării. Noi nu acceptăm această zicală, nu este un lucru pozitiv din punctul nostru de vedere.” Este această explicație corectă sau greșită? (E greșită.) De ce este greșită? Teoretic, știți că această explicație nu se leagă, nu abordează rădăcina problemei și este insuficientă pentru a-i explica esența. Este doar o explicație teoretică, dar nu clarifică esența acestei probleme. Indiferent ce fel de explicație este, atât timp cât nu reușește să atingă esența specifică a acestei probleme, nu este o explicație reală, nu este un răspuns corect și nu este adevărul. Așadar, ce este în neregulă cu zicala despre conduita morală: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”? La ce adevăr se referă această chestiune? Adevărul în această privință nu poate fi explicat clar într-o propoziție sau două. Ar fi nevoie de multe explicații pentru a vă face să înțelegeți adevărul pe care-l conține. Prin urmare, haideți să avem părtășie despre ea în termeni simpli.

Cum ar trebui privită și discernută zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”? Este un lucru pozitiv? Pentru a

explica această zicală, haideți să analizăm mai întâi ce este o țară. Care este conceptul de „țară” în mintea oamenilor? E conceptul unei țări care este foarte mare? Teoretic vorbind, o țară reprezintă întinderea teritoriului care cuprinde toate casele conduse de același conducător și guvernate de același sistem social. Adică, o multitudine de case formează o țară. Așa o definește societatea? (Da.) Numai atunci când există case mici poate exista o casă mare, iar o casă mare denotă o țară – aceasta este definiția unei țări. Așadar, e acceptabilă această definiție? Vă identificați cu ea în sufletul vostru? Cu gusturile și interesele cui se potrivește cel mai bine această definiție? (Cu ale conducătorilor.) Așa este, în primul rând ar trebui să fie conducătorii pentru că, având toate gospodăriile sub stăpânirea lor, au puterea în mâinile lor. Așadar, în ceea ce îi privește pe conducători, această definiție este una validă și ei se identifică cu ea. Indiferent care este definiția conducătorilor despre o țară, pentru orice persoană obișnuită, între țară și fiecare cetățean al ei există o distanță. În cazul oamenilor de rând, adică al indivizilor din fiecare țară, definiția pe care o dau unei țări este complet diferită de cea adoptată de conducători sau de clasa conducătoare. Modul în care clasa conducătoare definește o țară se bazează pe stăpânirea și interesele lor legitime. Ei stau la înălțime și își folosesc punctul superior de vedere și perspectiva largă, presărate cu ambiție și dorință, pentru a defini ce este o țară. De exemplu, conducătorii consideră țara ca fiind propria lor casă, propriul lor ținut și cred că le este oferită pentru propria bucurie și că fiecare centimetru al țării, fiecare resursă și chiar fiecare cetățean al ei ar trebui să le aparțină și să fie sub controlul lor și că ei ar trebui să se poată bucura de toate acestea și să domnească peste oameni după bunul plac. Însă oamenii de rând nu au astfel de dorințe, și nici astfel de condiții și, desigur, nu au o perspectivă atât de largă pentru a defini ce este o țară. Așadar, pentru oamenii de rând, pentru orice persoană independentă, care este

definiția unei țări? Dacă sunt bine educați și știu să citească hărți, cunosc doar dimensiunea teritoriului țării lor și care țări învecinate îl înconjoară, câte râuri și lacuri are și câți munți, câte păduri, cât pământ și câți oameni sunt în țara lor… Conceptul lor de „țară” nu este decât bazat pe hărți și literal, doar un concept teoretic în scris și total inconsecvent cu țara care există în realitate. Pentru o persoană destul de bine educată și care are un anumit statut social, conceptul său de „țară” este cam așa. Așadar, cum rămâne cu oamenii de rând din pătura de jos a societății? Care este definiția pe care o dau ei țării? După părerea Mea, definiția pe care o dau țării acești oameni nu este altceva decât modestul petic de pământ al familiei lor, salcia înaltă de la capătul estic al satului, muntele din capătul vestic, drumul de la intrarea în sat și mașinile care trec adesea de-a lungul șoselei, precum și câteva incidente relativ senzaționale care s-au petrecut în sat și chiar unele bârfe banale. Pentru oamenii de rând, cam așa este conceptul de „țară”. Deși limitele acestei definiții sunt foarte mici și domeniul ei de aplicare e foarte restrâns, în ceea ce-i privește pe oamenii obișnuiți care trăiesc într-un astfel de context social, este foarte realistă și practică – pentru ei, o țară nu este mai mult decât atât. Indiferent ce se întâmplă în lumea exterioară, indiferent ce se întâmplă în țară, pentru ei este doar o știre de importanță moderată pe care pot alege să o asculte sau nu. Așadar, ce are legătură cu interesele lor imediate? Dacă recolta de cereale plantate anul acesta va da roade extraordinare, dacă va fi suficientă pentru a-și hrăni familia, ce să planteze anul viitor, dacă terenul lor va fi inundat, dacă va fi invadat și ocupat de bătăuși și alte asemenea chestiuni și lucruri care au legătură strânsă cu viața, chiar până la lucruri precum o clădire din sat, un pârâu, o potecă și așa mai departe. Interesele și subiectul discuțiilor lor, precum și ceea ce lasă o impresie profundă în mintea lor nu reprezintă altceva decât oamenii, chestiunile și lucrurile care-i înconjoară și care sunt toate strâns legate de

viața lor. Ei nu au nicio idee despre cât de mare este aria de acoperire a unei țări, și nici despre prosperitatea sau declinul unei țări. Cu cât lucrurile sunt mai moderne și cu cât treburile țării sunt mai importante, cu atât sunt mai îndepărtate de astfel de oameni. Pentru acești oameni de rând, conceptul de „țară" îl reprezintă doar oamenii, chestiunile și lucrurile pe care le pot înțelege și cu care intră în contact în viața lor. Chiar dacă primesc informații despre soarta țării, este ceva foarte departe de ei. A fi departe de ei înseamnă că nu ocupă niciun loc în inimile lor și nu le va afecta viața, așa că prosperitatea și declinul țării nu au nimic de-a face cu ei. În inimile lor, care este soarta țării lor? Dacă holdele pe care le-au plantat anul acesta sunt binecuvântate de Ceruri, dacă recolta este bogată, cum se descurcă familia lor și alte detalii ale vieții de zi cu zi, în timp ce problemele de stat nu au nicio legătură cu ei. Chestiunile de importanță națională, politica, economia, educația, știința și tehnologia, dacă teritoriul țării s-a extins sau s-a micșorat, locurile pe care le-au vizitat conducătorii și ce s-a întâmplat în cadrul clasei conducătoare – aceste lucruri pur și simplu depășesc înțelegerea oamenilor de rând. Chiar dacă ar putea să le priceapă, cărui scop ar servi? Chiar dacă, după cină, ar discuta despre ce se întâmplă cu clasa conducătoare, ce ar putea face în privința asta? După ce lasă jos castronul și bețișoarele, ei trebuie să-și câștige existența în continuare și să plece la muncă, pe câmp. Nimic nu pare la fel de real ca semănăturile de pe câmpurile lor care pot da o recoltă bună. Unui om îi pasă de ceea ce are în inima lui. Orizonturile unei persoane cuprind doar lucrurile pe care le adăpostește în inima sa. Orizonturile oamenilor obișnuiți se întind doar până la locurile pe care le pot vedea în jurul lor și în care pot merge. În ceea ce privește soarta țării lor și chestiunile de importanță națională, acestea sunt foarte îndepărtate și inaccesibile. Prin urmare, când soarta țării este în joc sau când țara se confruntă cu invazia unui inamic puternic, ei se gândesc

imediat: „Oare recoltele mele vor ajunge pe mâna invadatorilor? Anul acesta, ne bazăm pe vânzarea acelor cereale pentru a le plăti copiilor noștri facultatea!” Acestea sunt lucrurile care au cea mai mare relevanță practică pentru oamenii de rând, lucrurile pe care ei le pot înțelege și pe care mintea și spiritul lor le pot suporta. Pentru oamenii obișnuiți, zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” este prea apăsătoare. Ei nu știu cum să facă asta și nu vor să poarte această povară grea și responsabilitate apăsătoare. Conceptul de „țară” al oamenilor de rând este ceva de genul acesta. Prin urmare, sfera vieții lor și lucrurile la care le stau gândurile și sufletul nu sunt altceva decât solul și apa orașului natal, care le asigură trei mese pe zi și tot ce au nevoie pentru a crește, precum și aerul și mediul din orașul lor natal. Ce altceva mai poate fi, în afară de aceste lucruri? Chiar dacă unii oameni ajung dincolo de împrejurimile familiare ale orașului în care s-au născut și au crescut, ori de câte ori țara se zbate și are nevoie de ei pentru a-și îndeplini responsabilitățile față de națiune, nimeni nu se gândește la protejarea întregii țări. La ce se gândesc oamenii, în schimb? Nu se pot gândi decât să-și îndeplinească responsabilitățile de a-și proteja orașul natal și de a păzi acea parcelă de teren pe care o au în inimile lor și chiar să-și sacrifice viața în acest scop. Indiferent unde merg oamenii, pentru ei cuvântul „țară” este doar un substantiv, un reper și un simbol. Ceea ce ocupă cu adevărat un loc considerabil în inimile lor nu este teritoriul țării și cu atât mai puțin domnia conducătorilor, ci mai degrabă muntele, parcela de teren, râul și fântâna care le oferă trei mese pe zi, le dă viață și-i ajută să și-o păstreze; asta e tot. Acesta este conceptul de „țară” în mintea oamenilor – este real, concret și, desigur, precis.

De ce ideea potrivit căreia: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” este întotdeauna susținută în cultura tradițională, mai ales în gândirea privind conduita morală? Acest lucru se referă atât la domnia

conducătorului, cât și la intențiile și scopurile oamenilor care susțin această idee. Dacă definiția țării din mintea fiecărui individ ar fi atât de nesemnificativă, concretă și reală, cine ar proteja țara? Cine ar susține domnia conducătorului? Nu sunt probleme aici? Într-adevăr, aici apar probleme. Dacă pentru toți conceptul de „țară" ar fi așa, oare conducătorul nu ar fi transformat într-un figurant? Dacă țara unui conducător s-ar confrunta cu invazia unui inamic puternic și apărarea ei s-ar baza doar pe conducător sau pe clica conducătoare, nu ar părea aceștia să se chinuie, neputincioși, izolați și slabi? Gânditorii au răspuns la aceste probleme folosindu-și creierul. Ei credeau că, pentru a proteja țara și a susține domnia conducătorului, nu era posibil să se bazeze doar pe contribuțiile unui număr mic de oameni, ci, mai degrabă, era necesar să stimuleze întreaga populație să-l slujească pe conducătorul țării. Dacă acești gânditori le-ar fi spus în mod direct oamenilor să-l slujească pe conducător și să protejeze țara, ar fi fost dispuși să o facă? (Nu, nu ar fi fost.) Oamenii cu siguranță nu ar fi fost dispuși, deoarece scopul din spatele cerinței ar fi fost prea evident și ei nu ar fi fost de acord cu asta. Acei gânditori știau că trebuia să le insufle oamenilor o expresie care suna plăcut, era nobilă și superficial grandioasă și să le spună că oricine gândește în acest fel are o conduită morală nobilă. În acest fel, oamenii ar fi acceptat cu ușurință această idee și chiar ar fi făcut sacrificii și ar fi adus contribuții de dragul acestei idei. Scopul lor ar fi fost atunci atins, nu-i așa? În acest context social și ca răspuns la nevoile conducătorilor a apărut această zicală și idee potrivit căreia: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale." Natura umană este astfel încât, indiferent ce idee apare, vor exista întotdeauna unii oameni care o consideră la modă și avangardistă și o vor accepta pe această bază. Oare nu este de folos conducătorului faptul că unii oameni acceptă ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale"? Înseamnă că

vor exista oameni care vor face sacrificii și vor contribui pentru regimul conducătorului. Astfel, conducătorul are speranța de a domni mult timp, nu-i așa? Și, relativ vorbind, nu va fi atunci domnia lui mai stabilă? (Ba da.) Prin urmare, atunci când domnia conducătorului întâmpină provocări sau se confruntă cu distrugerea, sau când țara lui se confruntă cu invazia unui inamic puternic, cei care acceptă ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale" vor înainta cu vitejie și neînfricare pentru a aduce o contribuție sau a-și sacrifica viața de dragul protejării țării. Cine este beneficiarul suprem al acestui lucru? (Conducătorul.) Beneficiarul suprem este conducătorul. Ce se întâmplă cu acei oameni care acceptă ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale" și care sunt dispuși să renunțe la viața lor prețioasă pentru aceasta? Ei devin ajutoare și pioni de sacrificiu ai conducătorului, devin victime ale acestei idei. Oamenii de rând care trăiesc în pătura de jos a societății nu au un concept precis, clar, sau o definiție clară a ceea ce este o țară. Ei nu știu ce este o țară, nici cât de mare este o țară și știu și mai puțin despre chestiunile importante legate de soarta unei țări. Deoarece, pentru oameni, definiția și conceptul de „țară" sunt vagi, clasa conducătoare folosește zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale" pentru a-i induce în eroare și pentru a le insufla această idee în minte, astfel încât toată lumea să se ridice pentru a apăra țara și a-și pune viața în pericol pentru clasa conducătoare și, astfel, scopul său va fi atins. De fapt, în ceea ce-i privește pe oamenii de rând, indiferent cine conduce țara sau dacă intrușii sunt mai buni sau mai răi decât conducătorii actuali, până la urmă, mica parcelă de teren a familiei lor tot trebuie să fie cultivată în fiecare an, iar copacul de la capătul estic al satului lor nu s-a schimbat, muntele din capătul vestic al satului nu s-a schimbat și nici fântâna din centrul satului nu s-a schimbat, iar asta e tot ce contează. Cât despre ceea ce se întâmplă în afara satului, câți conducători

vin și pleacă sau cum conduc ei țara, toate acestea nu au nicio legătură cu ei. Așa este viața oamenilor de rând. Viața lor este reală și foarte simplă, iar conceptul lor de „țară” este la fel de concret ca și conceptul lor de „familie”, doar că este mai cuprinzător decât familia. Pe de altă parte, atunci când țara este invadată de un inamic puternic și existența și supraviețuirea ei sunt nesigure, iar domnia conducătorului este tulburată și destabilizată, acei oameni care acceptă că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” sunt dominați de această idee și tot ce vor să facă este să-și folosească puterile personale pentru a schimba aceste lucruri care afectează soarta țării și dăunează domniei conducătorului. Și ce se întâmplă până la urmă? Ce schimbă ei, de fapt? Chiar dacă reușesc să-l țină pe conducător la putere, înseamnă asta că au făcut un lucru drept? Înseamnă că sacrificiul lor a fost pozitiv? Este demn de a fi amintit? Acei oameni dintr-o anumită perioadă a istoriei, care credeau că era foarte important ca: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, susțineau și ei cu putere spiritul acestei idei de apărare a țării și menținere a conducătorilor la putere, dar domnia conducătorilor pe care i-au păstrat la putere era înapoiată, sângeroasă și nu avea nicio semnificație sau valoare pentru omenire. Din acest punct de vedere, a fost pozitivă sau negativă așa-zisa responsabilitate îndeplinită de acești oameni? (A fost negativă.) S-ar putea spune că a fost negativă, că nu merită să fie amintită și că a fost disprețuită de oameni. Dimpotrivă, oamenii de rând nu se identifică profund cu ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, care este susținută de acei gânditori uneltitori, și nici nu o acceptă și nu o pun în aplicare. Prin urmare, viața lor este relativ stabilă. Deși realizările personale de-a lungul vieții lor nu sunt la fel de impresionante precum cele ale oamenilor care își dau viața pentru soarta țării lor, ei au făcut un lucru semnificativ. Care este acest lucru semnificativ? Faptul că nu interferează artificial cu soarta unei

țări, și nici cu procesul de stabilire a conducătorilor ei. În schimb, tot ce cer este să ducă o viață bună, să lucreze pământul, să-și apere orașul natal, să aibă mâncare pe tot parcursul anului și să ducă o viață îmbelșugată, confortabilă, liniștită și sănătoasă, fără să provoace necazuri țării lor, fără să-i ceară țării hrană sau bani și plătind taxele normale atunci când sunt scadente – asta reprezintă îndeplinirea responsabilității care îi revine unui cetățean. Dacă poți să nu fii influențat de nicio interferență a ideilor gânditorilor și să îți trăiești viața ca o persoană obișnuită, într-o manieră rațională, conform poziției tale, și să fii autonom, atunci este suficient și ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Acesta este cel mai important lucru și e cea mai mare responsabilitate pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană care trăiește pe acest pământ. A se îngriji de propria supraviețuire și de propriile nevoi de bază sunt problemele care ar trebui rezolvate de unul singur, cât despre chestiunile importante care au legătură cu soarta țării și cu modul în care o guvernează conducătorii, oamenii de rând nu au capacitatea să intervină sau să facă ceva în privința lor. Ei pot doar să lase aceste chestiuni în seama destinului și să permită naturii să-și urmeze cursul. Ce doresc Cerurile, asta se va întâmpla. Oamenii de rând știu foarte puțin și, în plus, Cerurile nu le-au încredințat oamenilor acest tip de responsabilitate față de țara lor. Oamenii de rând au în inimă doar propria casă și, atât timp cât își păstrează casa, este suficient și și-au îndeplinit responsabilitatea.

La fel ca și alte zicale despre conduita morală, „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” este o idee și o opinie propusă de gânditori pentru a-i menține pe conducători la putere și, desigur, reprezintă și o idee și opinie susținută astfel încât mai mulți oameni să-i sprijine pe conducători. De fapt, indiferent în ce clasă socială trăiesc oamenii, dacă nu au ambiții, dorințe și nu vor să intre în politică sau să aibă vreo legătură cu clasa conducătoare, definiția unei țări date de către oameni din perspectiva

umanității nu reprezintă altceva decât locurile pe care le pot vedea în raza lor vizuală, pământul pe care îl pot măsura cu pasul sau o sferă în care pot trăi fericiți, liberi și în mod legal. Pentru oricine are un astfel de concept de „țară", pământul pe care trăiește și sfera vieții sale îi pot oferi o viață stabilă, fericită și liberă, ceea ce este o nevoie de bază în viața sa. Această nevoie de bază este, de asemenea, o direcție și un scop pe care oamenii se străduiesc să-l apere. De îndată ce această nevoie de bază este contestată, tulburată sau încălcată, oamenii cu siguranță se vor ridica și o vor apăra spontan. Această apărare este justificată și izvorăște din nevoile omenirii și, de asemenea, din nevoile de supraviețuire. Nimeni nu trebuie să le spună oamenilor: „Când orașul tău natal și habitatul tău se confruntă cu invazia unui inamic străin, trebuie să te ridici și să le aperi, să te ridici și să lupți cu invadatorii." Ei se vor ridica și le vor apăra automat. Acesta este instinctul uman, dar și nevoia de supraviețuire umană. Așadar, când vine vorba despre o persoană normală, nu trebuie să folosești idei, precum: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale" pentru a o încuraja să-și protejeze patria și habitatul. Dacă cineva vrea cu adevărat să le insufle oamenilor astfel de idei, atunci scopul său nu este atât de simplu. Scopul său nu este ca oamenii să-și apere habitatul, să-și asigure nevoile fundamentale de viață sau să ducă o viață mai bună. Acesta are un alt scop, care nu este altul decât acela de a menține conducătorii la putere. Oamenii vor face instinctiv orice sacrificiu pentru a-și proteja habitatul și își vor proteja în mod conștient habitatul și mediul de viață pentru a se asigura că nevoile lor fundamentale de supraviețuire sunt îndeplinite, fără a fi nevoie ca alții să folosească expresii bombastice pentru a le spune ce să facă sau cum să se ridice și să-și protejeze casele. Acest instinct, această conștiință de bază o au chiar și animalele și categoric o au și oamenii, care sunt ființe create superioare oricărui animal. Chiar și animalele își vor proteja habitatul și zona, casa și

comunitatea de invazia dușmanilor străini. Și dacă animalele au acest tip de conștiință, atunci cu siguranță au și oamenii! Prin urmare, ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, pe care au propus-o acei gânditori, este redundantă pentru toți membrii rasei umane. Și când vine vorba despre definiția unei țări din adâncul inimilor oamenilor, și această idee este practic redundantă. Dar de ce au mai propus-o acei gânditori? Pentru că au vrut să atingă un alt scop. Scopul lor real nu a fost să le permită oamenilor să trăiască mai bine în habitatul lor actual, nici să le permită să aibă un mediu de viață mai stabil, mai vesel și mai fericit. Nu au pornit din perspectiva protejării oamenilor, nici din perspectiva apărării habitatelor oamenilor, ci din perspectiva și punctul de vedere al conducătorilor, pentru a le insufla oamenilor ideea că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” și a-i instiga să aibă această idee. Dacă nu ai o astfel de idee, atunci sfera gândirii tale este considerată inferioară și vei fi ridiculizat de toată lumea și privit cu dispreț de orice grup etnic; dacă nu ai o astfel de idee, dacă nu ai acest spirit al dreptății mai înalt și această mentalitate, atunci vei fi privit ca o persoană cu un caracter moral inferior, ca o persoană josnică, egoistă și vrednică de dispreț. Acești așa-ziși oameni josnici sunt disprețuiți în societate și sunt discriminați și disprețuiți de societate.

În această lume, în societate, indiferent unde se duc cei născuți într-o țară săracă sau înapoiată sau care provin dintr-o națiune cu un statut inferior, statutul lor va fi imediat stabilit și ei vor fi considerați inferiori altora, priviți cu dispreț și discriminați de îndată ce își declară naționalitatea. Dacă naționalitatea ta este cea a unei țări puternice, vei avea un statut foarte înalt în cadrul oricărui grup etnic și vei fi considerat superior altora. Așadar, această idee că: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” ocupă un loc important în inimile oamenilor.

Conceptul de „țară” pe care-l au oamenii este foarte limitat și concret, dar pentru că modul în care întreaga rasă umană tratează orice grup etnic și pe oricine dintr-o țară diferită, precum și metoda și criteriile prin care îi determină statutul au mult de-a face cu soarta țării, în sinea lor, toți sunt influențați în măsuri diferite de ideea potrivit căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. Așadar, cum ar trebui oamenii să scape de influența acestei idei? Haideți mai întâi să analizăm modul în care îi influențează pe oameni această idee. Deși definiția pe care o dau oamenii țării nu depășește mediul specific în care trăiesc, iar ei vor doar să-și păstreze dreptul fundamental de a trăi și cele necesare supraviețuirii pentru a putea avea o existență mai bună, în zilele noastre, întreaga rasă umană se mișcă și circulă în mod constant, iar ființele umane acceptă inconștient ideea conform căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. Adică, din perspectiva umanității, oamenii nu vor să accepte acele definiții goale și mărețe date unei țări, ca de exemplu „o mare națiune”, „o dinastie prosperă”, „o superputere”, „o putere tehnologică”, „o putere militară” și așa mai departe. În umanitatea normală nu există astfel de concepte, iar oamenii nu vor să se preocupe de aceste lucruri în viața lor de zi cu zi. Dar, totodată, când sunt cu restul omenirii, totuși speră să aibă naționalitatea unei țări puternice. Mai ales atunci când călătorești în străinătate și te afli printre oameni de alte etnii, vei simți cu tărie că soarta țării tale are o influență asupra intereselor tale esențiale. Dacă țara din care provii este puternică, bogată, și are un statut înalt în lume, atunci statutul tău în rândul oamenilor va fi ridicat în conformitate cu al țării tale și vei fi foarte apreciat. Dacă provii dintr-o țară săracă, dintr-o națiune mică sau dintr-un grup etnic puțin cunoscut, atunci statutul tău va fi inferior, potrivit naționalității și etniei tale. Indiferent ce tip de persoană ești, ce naționalitate ai sau cărei rase îi aparții, dacă trăiești doar într-o mică sferă, ideea că

„Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” nu va avea nicio influență asupra ta. Însă atunci când oameni din diverse țări din întreaga lume se reunesc, ideea conform căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” e acceptată de mai multe persoane. Această acceptare nu este pasivă, ci, mai degrabă, este o conștientizare mai profundă, din voința ta subiectivă, a faptului că zicala: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” e corectă, întrucât soarta țării tale are o legătură indisolubilă cu statutul, reputația și valoarea ta printre oameni. În momentul acela, nu mai simți că definiția și conceptul tău de „țară” reprezintă doar locușorul în care te-ai născut și crescut. În schimb, speri că țara ta va deveni mai mare și mai puternică. Totuși, când revii în propria țară, în mintea ta, acest lucru este din nou specific pentru tine. Locul acesta specific nu reprezintă o națiune fără formă, ci, mai degrabă, calea, râul și fântâna din orașul tău natal și câmpurile casei tale, unde plantezi culturi. Așadar, în ceea ce te privește, revenirea în propria țară înseamnă, mai precis, întoarcerea în orașul natal, întoarcerea acasă, iar când te întorci acasă, nu contează dacă țara există sau nu, nici cine e conducătorul, nici cât de întins este teritoriul patriei, nici care este situația ei economică, nici dacă este săracă sau bogată – nimic din toate acestea nu contează pentru tine. Atât timp cât căminul tău este încă acolo, atunci când îți pui pe umăr geanta de călătorie cu intenția de a te întoarce, vei avea o direcție și un scop. Atâta vreme cât mai ai o locuință, iar locul în care te-ai născut și crescut este încă acolo, vei avea un sentiment de apartenență și o destinație. Chiar dacă țara în care se află nu mai există și conducătorul s-a schimbat, câtă vreme căminul tău este încă acolo, ai totuși o casă la care să te întorci. În mintea oamenilor, acesta este un concept de „țară” foarte contradictoriu și vag, dar și unul concret de „casă”. De fapt, oamenii nu sunt atât de siguri dacă ideea potrivit căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”

este corectă sau nu, dar pentru că aceasta are un anumit impact asupra statutului lor social specific, în mod inconștient, în ei se dezvoltă un puternic sentiment de țară, naționalitate și rasă. Atunci când oamenii trăiesc doar în sfera restrânsă a orașului natal, au un anumit grad de imunitate sau împotrivire față de ideea că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. Dar de fiecare dată când își părăsesc orașul natal și patria și depășesc stăpânirea țării lor, fără să-și dea seama, conștientizează și acceptă întrucâtva ideea potrivit căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. De exemplu, când pleci în străinătate, dacă cineva te întreabă din ce țară ești, te vei gândi: „Dacă spun că sunt singaporez, oamenii vor avea o părere bună despre mine; pe de altă parte, dacă spun că sunt chinez, mă vor privi cu dispreț.” Și astfel, nu îndrăznești să îi spui adevărul. Dar într-o zi, naționalitatea ta este dezvăluită. Oamenii află că ești chinez și, de atunci, te văd într-o altă lumină. Ești discriminat, privit cu dispreț și chiar drept cetățean de rang inferior. În acel moment, gândești fără să vrei: „Zicala aceea, «Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale», chiar este corectă! Obișnuiam să cred că nu sunt responsabil pentru soarta țării mele, dar acum se pare că soarta țării cuiva îi afectează pe toți. Când țara prosperă, toată lumea prosperă, dar când ea cade, toți suferă din cauza asta. Nu este săracă țara noastră? Nu este o dictatură? Și nu au conducătorii o reputație proastă? De asta mă privesc de sus oamenii. Uită-te la cât de avuți și de fericiți sunt cei din țările occidentale. Au libertatea de a merge oriunde și de a crede orice. Pe de altă parte, sub regimul comunist, suntem persecutați deoarece noi credem în Dumnezeu și trebuie să fugim departe, fără posibilitatea de a ne întoarce acasă. Ce minunat ar fi fost dacă ne-am fi născut într-o țară occidentală!” În clipa aceea, crezi că naționalitatea este extrem de importantă, iar soarta țării tale devine importantă pentru tine. În orice caz, atunci când oamenii trăiesc într-un

astfel de mediu și într-un asemenea context, ideea că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” îi influențează fără să-și dea seama și îi conduce în diferite măsuri. În acea clipă, comportamentele lor și opiniile, perspectivele și punctele lor de vedere despre oameni, chestiuni și lucruri se vor schimba în măsuri diferite și, bineînțeles, acest fapt dă naștere unor consecințe și efecte de anverguri diferite. Prin urmare, există un anumit număr de dovezi concrete privind influența zicalei „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” asupra gândirii oamenilor. Deși conceptul de „țară” pe care-l au oamenii nu este foarte bine definit când este privit din perspectiva umanității, în anumite contexte sociale, naționalitatea care însoțește apartenența la o țară îi influențează, totuși. Dacă ei nu înțeleg adevărul și nu percep clar aceste chestiuni, nu vor putea să scape de lanțurile și efectele erozive ale acestei idei care le va afecta, de asemenea, starea de spirit și atitudinea față de gestionarea lucrurilor. Privită fie din perspectiva umanității, fie în funcție de schimbările și realizările din gândirea oamenilor atunci când mediul general se schimbă, ideea prezentată de Satana, și anume că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, chiar are o anumită influență asupra oamenilor și un oarecare efect eroziv asupra gândirii lor. Întrucât oamenii nu știu cum să explice în mod corect chestiuni ca soarta unei țări și nu înțeleg adevărul pe care-l implică această chestiune, în diferite medii, ideea aceasta îi influențează, îi corupe sau le afectează deseori dispoziția – pur și simplu nu merită.

Cât despre soarta unei țări, ar trebui oamenii să înțeleagă cum o vede Dumnezeu și cum ar trebui să o vadă ei în mod corect? (Da.) Oamenii ar trebui să înțeleagă exact ce punct de vedere ar trebui adoptat în această chestiune, pentru a scăpa de efectele erozive și de influența pe care o are asupra lor ideea că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. Haideți mai întâi să vedem dacă soarta unei țări poate fi influențată de

orice persoană, forță sau grup etnic. Cine hotărăște soarta unei țări? (Dumnezeu o hotărăște.) Corect, această cauză fundamentală trebuie înțeleasă. Soarta unei țări este strâns legată de suveranitatea lui Dumnezeu și nu are nicio legătură cu nimeni altcineva. Nicio forță, idee sau persoană nu poate să schimbe destinul unei țări. Ce înglobează destinul unei țări? Prosperitatea și declinul ei. Indiferent dacă este dezvoltată sau înapoiată și indiferent de localizarea sa geografică, de cât teritoriu ocupă, de dimensiunea și de toate resursele sale – câte sunt pe pământ, sub pământ și în aer – indiferent cine este conducătorul țării, ce fel de oameni alcătuiesc ierarhia de conducere, care sunt principiile politice directoare și metoda de guvernare a conducătorului, dacă Îl recunoaște pe Dumnezeu, I se supune și care este atitudinea lui față de El și așa mai departe, soarta țării este influențată de toate aceste aspecte. Lucrurile acestea nu sunt stabilite de nicio persoană, cu atât mai puțin de vreo forță. Nicio persoană sau putere nu are ultimul cuvânt, și nici Satana. Așadar, cine are ultimul cuvânt? Doar Dumnezeu are ultimul cuvânt. Oamenii nu înțeleg aceste lucruri, și nici Satana, dar el este sfidător. Își dorește întruna să preia controlul asupra oamenilor și să-i domine, așa că se folosește permanent de unele idei și opinii tulburătoare și care induc în eroare pentru a promova lucruri precum conduita morală și obiceiurile sociale și pentru a-i determina pe oameni să accepte aceste idei, exploatându-i astfel încât ei să-i slujească pe conducători și să-i mențină la putere. Dar, de fapt, indiferent ce face Satana, soarta unei țări nu are nicio legătură cu Satana și nici cu cât de viguros, de profund și de larg sunt răspândite aceste idei din cultura tradițională. Condițiile de trai și forma de existență a oricărei țări din orice perioadă – indiferent că este bogată sau săracă, înapoiată sau dezvoltată, precum și poziția pe care o ocupă printre numeroasele țări din lume – nu au nicio legătură cu puterea guvernării conducătorilor, cu esența ideilor acestor

gânditori sau cu vitalitatea cu care le răspândesc. Soarta unei țări are legătură doar cu suveranitatea lui Dumnezeu și cu perioada în care El gestionează întreaga omenire. În timpul oricărei perioade în care Dumnezeu este nevoit să săvârșească o anumită lucrare, să conducă și să orchestreze anumite lucruri, să îndrume întreaga societate în vreo direcție și să dea naștere oricărei forme a societății, vor apărea niște protagoniști speciali și se vor petrece unele lucruri importante și deosebite. De exemplu, războiul, anexarea terenurilor unor țări de către altele, apariția unor noi tehnologii speciale, sau chiar mișcarea tuturor oceanelor și a plăcilor continentale ale Pământului și așa mai departe – toate acestea sunt supuse suveranității și rânduielilor mâinii lui Dumnezeu. De asemenea, este posibil ca apariția unei persoane obișnuite să conducă întreaga rasă umană să facă un progres uriaș. La fel de posibil este ca producerea unui eveniment extrem de banal, insignifiant, să declanșeze o migrație în masă a omenirii, sau se poate ca, sub efectele unui eveniment neremarcabil, întreaga omenire să sufere o transformare majoră sau economia, problemele militare, afacerile sau tratamentele medicale și așa mai departe să fie supuse, în diverse măsuri, unor schimbări. Aceste schimbări influențează soarta oricărei țări de pe pământ, precum și prosperitatea și declinul său. Acesta e motivul pentru care destinul, ascensiunea și colapsul oricărei țări, indiferent că este puternică sau slabă, sunt legate, toate, de gestiunea lui Dumnezeu în rândul omenirii și de suveranitatea Sa. Atunci, de ce vrea Dumnezeu să facă lucrurile în felul acesta? Intențiile Sale se află la baza tuturor lucrurilor. Pe scurt, supraviețuirea, ascensiunea și colapsul oricărei țări sau națiuni nu au nicio legătură cu nicio rasă, nicio putere, nicio clasă conducătoare, cu niciun mod sau metodă de guvernare și cu nicio persoană individuală. Au legătură doar cu suveranitatea Creatorului și de asemenea, cu perioada în care Creatorul gestionează omenirea și cu următorul pas pe care îl va face

El în gestionarea și conducerea omenirii. Prin urmare, orice face Dumnezeu influențează destinul oricărei țări, națiuni, rase și al oricărui grup sau individ. Din acest punct de vedere, se poate spune că destinele oricărei persoane, rase, națiuni și țări sunt, de fapt, unite și strâns legate între ele și că între acestea există o relație indisolubilă. Totuși, relația dintre aceste lucruri nu se naște datorită ideii și opiniei conform căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale", ci, mai degrabă, datorită suveranității Creatorului. Tocmai datorită faptului că destinele acestor lucruri se află sub suveranitatea singurului Dumnezeu adevărat, Creatorul, între ele există o relație indisolubilă. Aceasta este cauza principală și esența sorții unei țări.

Așadar, analizând chestiunea din perspectiva majorității populației, ce punct de vedere ar trebui să aibă o persoană în ceea ce privește soarta țării sale? În primul rând, ar trebui să se uite la cât de mult face țara ca să protejeze majoritatea populației și să o mulțumească în continuare. Dacă majoritatea populației trăiește bine, este liberă și are dreptul de a vorbi nestingherit, dacă toate politicile promulgate de guvernul statului sunt foarte raționale și oamenii le consideră corecte și rezonabile, dacă drepturile omului – ale celui de rând – pot fi protejate, iar dacă lor nu li se ia dreptul la viață, atunci ei vor ajunge în mod firesc să depindă de această țară, să se simtă fericiți trăind acolo și să o iubească din adâncul inimii. Atunci, toată lumea va fi responsabilă pentru soarta acelei țări, iar oamenii chiar vor fi dispuși să-și îndeplinească responsabilitatea față de ea și își vor dori ca aceasta să existe pentru totdeauna, pentru că este de folos vieții lor și tuturor lucrurilor care îi privesc. Dacă această țară nu poate să protejeze viața oamenilor de rând și nu le oferă drepturile omului pe care le merită, iar ei nici măcar nu au libertatea de exprimare și dacă aceia care-și spun părerea sunt supuși restricțiilor și represaliilor, iar oamenilor le este chiar interzis să

vorbească sau să discute despre ceea ce vor și dacă, atunci când oamenii sunt supuși hărțuirii, umilinței și prigoanei, țării nu îi pasă și dacă nu există niciun fel de libertate, iar oamenii sunt lipsiți de drepturile lor fundamentale și de dreptul la viață și dacă aceia care cred în Dumnezeu și Îl urmează sunt chiar constrânși și prigoniți, astfel încât să nu se mai poată întoarce acasă și dacă persoanele credincioase sunt ucise fără consecințe, atunci această țară este una a diavolilor, a Satanei, și nu este una adevărată. În acest caz, ar mai trebui ca toți să fie responsabili pentru soarta sa? În situația în care, în inima lor, oamenii deja detestă și urăsc această țară, atunci, chiar dacă teoretic acceptă responsabilitatea pentru ea, nu vor fi dispuși să o îndeplinească. Dacă un inamic puternic va veni să invadeze această țară, cei mai mulți oameni chiar vor spera la prăbușirea iminentă a țării, ca să poată duce vieți fericite. Prin urmare, responsabilitatea tuturor pentru soarta unei țări depinde de modul în care îi tratează pe oameni guvernul acesteia. Important este dacă are sprijinul publicului – în principal, se stabilește pe baza acestui aspect. Celălalt aspect, esențial vorbind, este că în spatele a tot ce se petrece în orice țară există mai multe motive și mai mulți factori care determină ca acest lucru să se întâmple și nu este ceva ce poate fi influențat de o persoană de rând sau de una insignifiantă. Așadar, când este vorba de soarta unei țări, niciun individ sau niciun grup etnic nu are ultimul cuvânt ori puterea de a interveni. Nu este aceasta o realitate? (Ba da.) Haideți să spunem, de exemplu, că acea clasă conducătoare a țării tale vrea să-și extindă teritoriul și să pună mâna pe terenul, infrastructura și resursele principale ale unei țări vecine. După ce ia decizia, clasa conducătoare începe să pregătească forțele armate, să strângă fonduri, să facă rezerve cu tot felul de provizii și să discute când să inițieze extinderea terenului. Au oamenii de rând dreptul să afle despre toate acestea? Nici măcar nu ai dreptul să afli. Tot ce știi este că, în ultimii ani, impozitul la stat a crescut, precum au crescut și cotizațiile și

taxele impuse sub diverse pretexte, cât și datoria națională. Singura ta obligație este să plătești impozite. Cât despre ceea ce se va întâmpla cu țara și ce vor face conducătorii, are asta vreo legătură cu tine? Până în momentul în care țara decide să intre în război, ce țară și ce pământuri va invada și cum le va invada sunt lucruri pe care doar clasa conducătoare le știe și pe care nici măcar soldații care vor fi trimiși la luptă nu le știu. Nici măcar nu au dreptul să știe. Ei trebuie să lupte oriunde le spune conducătorul. Cât despre motivul pentru care se luptă, durata luptei, dacă pot câștiga sau nu și când se vor putea întoarce acasă, pur și simplu nu știu, nu știu absolut nimic. Copiii unora sunt trimiși la război, dar ei, ca părinți, nici măcar nu ajung să afle asta. Mai rău este că, atunci când copiii lor sunt uciși, nici măcar nu află. Abia când cenușa este adusă înapoi află că odraslele lor au murit. Așadar, spune-Mi, au vreo legătură cu tine, ca persoană obișnuită, soarta țării tale, lucrurile pe care le va face țara ta și deciziile pe care le va lua? Îți spune țara ție, persoană obișnuită, despre aceste lucruri? Ai dreptul să participi la luarea deciziilor? Nici măcar nu ai dreptul de a ști, darămite dreptul de a participa la luarea deciziilor. Indiferent ce reprezintă țara ta pentru tine, au vreo legătură cu tine modul în care se dezvoltă, direcția spre care se îndreaptă și felul în care este guvernată? Nu au nicio legătură cu tine. De ce? Pentru că ești o persoană obișnuită și toate aceste lucruri au legătură doar cu ei, conducătorii. Ultimul cuvânt aparține conducătorilor, clasei conducătoare și celor direct interesați, dar nu are nicio legătură cu tine ca persoană obișnuită. Așadar, ar trebui să fii puțin conștient. Nu face lucruri iraționale; nu este nevoie să renunți la viața ta sau să te pui în pericol pentru un conducător. Haideți să presupunem că ei, conducătorii țării, sunt dictatori și că puterea se află în mâinile diavolilor care nu se ocupă de îndatoririle lor corespunzătoare și care-și petrec întreaga zi dedându-se băuturii și desfrâului, trăind extravagant și fără să facă nimic pentru popor.

Țara ajunge să aibă datorii și devine haotică, iar conducătorii sunt corupți și incompetenți, ceea ce duce la invadarea ei de un inamic străin. Abia atunci se gândesc conducătorii la oamenii obișnuiți, chemându-i și spunându-le: „«Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale.» Dacă țara piere, pe toți vă așteaptă o viață grea. Acum țara are probleme, iar invadatorii ne-au trecut granițele. Ca să protejați țara, grăbiți-vă pe câmpul de luptă! A venit momentul în care țara are nevoie de voi!” Tu cugeți la asta, gândind: „Așa este, «Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale.» În sfârșit, țara are nevoie și de mine, așa că, deoarece am această responsabilitate, ar trebui să renunț la viața mea pentru a-mi proteja țara. Țara noastră nu poate să ajungă pe mâinile altora; fără acest conducător la putere, suntem terminați!” Este nesăbuit să gândești așa? Conducătorii acestor dictaturi Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și I se împotrivesc, mănâncă, beau și se simt bine toată ziua, se comportă nechibzuit, îi calcă în picioare pe oamenii de rând și rănesc și brutalizează masele. Dacă te grăbești vitejește și fără frică să protejezi conducători ca aceștia, servindu-le drept carne de tun pe câmpul de luptă și renunțând la viața ta pentru ei, atunci clar ești nesăbuit și juri credință oarbă! De ce spun că ești „clar nesăbuit”? Pentru cine se luptă, mai exact, soldații de pe câmpul de luptă? Pentru cine își sacrifică viața? Pentru cine servesc drept carne de tun? Și dacă dintre toți oamenii, tu, un om de rând slab și fragil, intri în luptă, atunci asta este doar o demonstrație de curaj nebunesc și risipa unei vieți. Dacă va veni războiul, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să-I ceri să te protejeze, ca să poți fugi într-un loc sigur, mai degrabă decât să faci un sacrificiu fără rost și să te împotrivești. Cum se definește sacrificiul fără rost? Drept curaj nebunesc. În mod firesc, țara-i va obliga pe acei oameni dispuși să susțină spiritul zicalei: „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” să-i protejeze pe conducători și să-și pună viața în pericol pentru ei. Soarta țării

are un impact uriaș asupra intereselor și supraviețuirii unor astfel de oameni, așa că lăsați-i pe ei să se ocupe de treburile țării. Tu ești o persoană obișnuită, nu ai puterea de a proteja țara și aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine. Mai exact, ce fel de țară merită apărată? Dacă este o țară cu sisteme libere și democratice, iar conducătorul chiar face lucruri pentru oameni și le poate garanta o viață normală, atunci o astfel de țară merită apărată și protejată. Oamenii de rând consideră că protejarea unei astfel de țări echivalează cu protejarea propriei case, ceea ce este o responsabilitate de la care nu pot să se eschiveze, așa că sunt dispuși să lucreze pentru țară și să-și îndeplinească responsabilitatea. Însă dacă diavolii sau Satana stăpânesc această țară și conducătorii sunt atât de răi și de incompetenți încât domnia acestor regi demoni se termină și ei ar trebui să abdice, Dumnezeu va ridica o țară puternică pentru a invada. Acesta este un semn din Ceruri către ființele umane, care le spune că ei, conducătorii acestui regim, ar trebui să abdice și că nu sunt demni să aibă o asemenea putere, să domine acest pământ, sau să-i facă pe oamenii acestei țări să aibă grijă de ei, întrucât nu au făcut nimic pentru a asigura bunăstarea populației țării și nici domnia lor nu a fost de vreun folos oamenilor de rând și nici nu a adus vreo fericire în viața lor. Ei doar i-au chinuit pe cetățenii de rând, le-au făcut rău, i-au torturat și abuzat. Prin urmare, conducătorii ca aceștia ar trebui să abdice și să renunțe la pozițiile lor. Dacă acest regim este înlocuit de un sistem democratic și cu oameni virtuoși la putere, acest lucru va împlini speranțele și așteptările populației și va fi, de asemenea, în conformitate cu voia Cerurilor. Cei care se conformează căilor Cerurilor vor prospera, în timp ce aceia care se împotrivesc Cerurilor vor pieri. Dacă, în calitate de cetățean obișnuit, ideea că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” te induce mereu în eroare și idolatrizezi și urmezi întotdeauna clasa conducătoare, atunci cu siguranță vei muri înainte de vreme și este

posibil să devii o victimă de sacrificiu și un obiect funerar al clasei conducătoare. Dacă urmărești adevărul, eviți să fii indus în eroare de Satana și poți să scapi de influența acestuia și să-ți păstrezi viața, ai speranța de a vedea apariția unei țări pozitive, stăpâni înțelepți și conducători chibzuiți care preiau puterea și înființarea unui sistem social bun și vei avea norocul să duci o viață fericită. Nu este aceasta alegerea unei persoane inteligente? Să nu crezi că oricine invadează e un dușman sau un diavol; este greșit. Dacă mereu îi consideri pe conducători ca fiind ființe supreme și mai presus de toți ceilalți și îi tratezi ca pe stăpânii veșnici ai acestui pământ indiferent câte rele ar face, cât de mult s-ar împotrivi lui Dumnezeu și i-ar brutaliza pe credincioși, aceasta este o greșeală gravă. Gândește-te la asta: odată ce dinastiile feudale conducătoare din trecut au fost eradicate, iar oamenii au trăit sub o mulțime de sisteme sociale relativ democratice, ei au devenit oarecum mai liberi și mai fericiți, viața lor a fost mai bună decât înainte din punct de vedere material, iar orizontul viziunii omenirii, perspectiva și opiniile despre diverse lucruri au devenit mai avansate decât înainte. Dacă toți oamenii ar fi avut o gândire înapoiată și ar fi crezut permanent că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” și și-ar fi dorit să reînvie vechile tradiții, să restabilească domnia împăraților și să se întoarcă la un sistem feudal, ar fi putut omenirea să se dezvolte la fel de mult? Ar fi habitatul ei așa cum este acum? Cu siguranță nu ar fi. Prin urmare, atunci când țara are probleme, dacă legile ei prevăd că trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle civice și să efectuezi serviciul militar, atunci trebuie să efectuezi serviciul militar în conformitate cu legea. Dacă trebuie să intri în luptă în timpul serviciului militar, și atunci ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitatea, deoarece asta este ceea ce trebuie să faci, prin lege. Nu poți încălca legea și trebuie să o respecți. Dacă legea nu o cere, atunci ești liber să alegi. Dacă țara în care locuiești Îl recunoaște pe Dumnezeu, Îl

urmează, I se închină și are binecuvântările Lui, atunci ar trebui apărată. Dacă țara în care locuiești I se împotrivește lui Dumnezeu, Îl persecută și-i arestează și-i asuprește pe creștini, atunci o astfel de țară este una satanică, de diavoli condusă. Opunându-I-se lui Dumnezeu în mod constant, cu o furie sălbatică, a ofensat deja firea lui Dumnezeu și a fost blestemată de El. Când o astfel de țară se confruntă cu invazia unui inamic străin și este copleșită de necazuri în interiorul și în afara granițelor sale, este o perioadă de indignare larg răspândită, nemulțumire și resentimente între Dumnezeu și omenire. Nu este acesta momentul în care Dumnezeu vrea să creeze un mediu pentru a distruge această țară? Acesta este momentul în care Dumnezeu începe să acționeze. Dumnezeu a auzit rugăciunile oamenilor și a sosit timpul ca El să repare greșelile făcute aleșilor Lui. Acesta este un lucru bun și este, totodată, o veste bună. Momentul în care Dumnezeu urmează să-i distrugă pe diavoli și pe Satana este și cel în care aleșii lui Dumnezeu devin extrem de entuziasmați și merg să răspândească vestea. În această clipă, nu trebuie să-ți riști viața pentru clasa conducătoare. Ar trebui să-ți folosești înțelepciunea ca să te lepezi de constrângerile impuse de clasa conducătoare, să fugi degrabă pentru a-ți salva viața și să te salvezi de urgență. Unii spun: „Dacă fug, voi fi un dezertor? Nu este egoist din partea mea?” Ai putea și să nu fii un dezertor, și doar să-ți păzești casa și să aștepți ca invadatorii să o bombardeze și să o ocupe, și să vezi atunci care este rezultatul. Cert este că atunci când are loc orice eveniment major de importanță națională, oamenii obișnuiți nu au dreptul să facă alegeri. Toată lumea poate doar să aștepte pasiv, să privească și să suporte consecințele inevitabile ale acestui eveniment. Nu este aceasta o realitate? (Ba da.) Aceasta chiar este o realitate. În orice caz, fuga este cea mai înțeleaptă cale de acțiune. Este responsabilitatea ta să-ți protejezi viața și siguranța familiei tale. Dacă tuturor li s-ar cere să fie răspunzători pentru soarta țării lor, iar

asta i-ar ucide pe toți și tot ce ar rămâne din țară ar fi o întindere de pământ, ar mai exista esența țării? „Țară” ar fi doar un cuvânt gol, nu-i așa? În ochii dictatorilor, viețile umane sunt cel mai puțin valoros lucru în comparație cu ambițiile și dorințele lor, cu actele lor de agresiune și cu oricare dintre deciziile și acțiunile lor, dar în ochii lui Dumnezeu, viețile omenești sunt cel mai important lucru. Lăsați-i pe cei dispuși să fie carne de tun pentru dictatori și pe cei care susțin spiritul zicalei „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” să aibă contribuții și să facă sacrificii pentru conducători. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu nu au nicio obligație să facă sacrificii pentru o țară a Satanei. Ai putea să o spui și așa: lăsați-i pe descendenții supuși ai Satanei și pe cei care îl urmează să facă sacrificii pentru domnia Satanei și pentru ambițiile și dorințele sale. Este corect să-i lași să fie carne de tun. Nimeni nu i-a obligat să aibă ambiții și dorințe atât de mari. Pur și simplu le place să-i urmeze pe conducători și sunt hotărâți să jure loialitate diavolilor, chiar dacă asta îi ucide. În cele din urmă, ei devin victime de sacrificiu și podoabe funerare ale Satanei, și asta este ceea ce merită.

Când o țară invadează o alta sau când o tranzacție inechitabilă cu o altă țară duce la război, în cele din urmă, victimele sunt oamenii de rând, toți cei care trăiesc în acel ținut. Faptul că unele războaie ar putea fi evitate dacă una din părți ar fi capabilă să facă unele compromisuri, să renunțe la ambițiile, dorințele și puterea sa și să se gândească la supraviețuirea oamenilor de rând, este o realitate. De fapt, multe războaie sunt iscate de conducătorii care se agață de propria domnie, care nu-și doresc să renunțe sau să piardă puterea din mâinile lor și care, mai degrabă, își respectă cu îndârjire credințele, agățându-se de putere și ținându-se de propriile interese. Odată ce izbucnește războiul, oamenii obișnuiți, de rând, sunt victimele. În vreme de război, sunt împrăștiați în toate zările și sunt cei mai

puțin capabili să facă față tuturor acestor lucruri. Se gândesc acești conducători la oamenii de rând? Imaginați-vă că ar exista un conducător care ar spune: „Dacă nu renunț la propriile convingeri și teorii, s-ar putea să sfârșesc prin a începe un război, iar victimele vor fi oamenii obișnuiți. Chiar dacă voi câștiga, acest pământ va fi distrus de arme și muniție, iar casele în care locuiesc oamenii vor fi spulberate, așa că oamenii care locuiesc pe acest pământ nu vor avea vieți fericite în viitor. Pentru a-i proteja pe oamenii de rând, voi abdica, mă voi dezarma, mă voi preda și voi face compromisuri", iar după aceea, războiul ar fi evitat. Există un astfel de conducător? (Nu.) De fapt, oamenii obișnuiți nu vor să lupte și nici să participe la rivalități sau lupte între forțele politice. Toți sunt trimiși pasiv pe câmpul de luptă și la ghilotină de către conducător. Indiferent dacă mor sau supraviețuiesc, toți acești oameni trimiși pe câmpul de luptă servesc, în cele din urmă, la menținerea conducătorului la putere. Așadar, este conducătorul beneficiarul suprem? (Da.) Ce pot câștiga oamenii de rând din război? Oamenii de rând pot doar să fie devastați de acesta și să sufere din cauza distrugerii caselor lor și a habitatului de care depind. Unii își pierd familiile și chiar mai mulți sunt strămutați și lăsați fără adăpost, fără nicio perspectivă de a se întoarce. Și totuși, conducătorul susține cu măreție că războiul a fost lansat pentru a proteja casele oamenilor și a le asigura supraviețuirea. E valabilă această afirmație? Nu este o exagerare necinstită? În cele din urmă, oamenii obișnuiți, de rând, sunt cei care suportă toate consecințele rele ale acestui lucru, iar cel mai mare beneficiar este conducătorul. El poate continua să domnească asupra oamenilor, să conducă ținutul, să păstreze puterea în mâinile lui și să continue să stea în locul conducătorului dând ordine, în timp ce oamenii obișnuiți sunt într-o situație disperată, fără viitor și fără speranță. Unii oameni cred că această idee potrivit căreia „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale"

este absolut corectă. Analizând-o acum, este corectă? (Nu, nu este corectă.) Nu există niciun pic de corectitudine în această zicală. Indiferent dacă analizăm chestiunea din perspectiva motivelor Satanei de a insufla această idee oamenilor, sau a uneltirilor, dorințelor și ambițiilor conducătorilor în diferite etape de-a lungul istoriei dezvoltării umane, sau a oricărui fapt ce privește soarta unei țări, producerea acestor evenimente nu poate fi controlată de nicio persoană obișnuită, de niciun individ sau grup etnic. În cele din urmă, victimele sunt masele nebănuitoare și oamenii de rând, în timp ce aceia care beneficiază cel mai mult sunt din clasa conducătoare a țării, conducătorii din vârf. Când țara are probleme, ei îi trimit pe oamenii de rând în prima linie pentru a fi folosiți drept carne de tun. Când țara nu are probleme, oamenii de rând sunt mâna care îi hrănește. Ei îi exploatează pe cei obișnuiți, storcându-i de energie și trăind de pe urma lor, constrângându-i pe oameni să-i îngrijească și, în cele din urmă, chiar insuflându-le ideea că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale” și forțându-i să o accepte. Cine nu o acceptă este etichetat drept nepatriot. Mesajul pe care îl transmit acești conducători este următorul: „Scopul domniei mele este ca voi să duceți vieți fericite. Fără domnia mea, nu ați putea supraviețui, așa că trebuie să faceți cum spun eu, să fiți cetățeni ascultători și întotdeauna gata să vă dedicați și să vă sacrificați pentru soarta țării voastre.” Cine este țara? Cine este sinonim cu țara? Conducătorii sunt sinonimi cu țara. Insuflându-le oamenilor această idee că „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”, pe de o parte, ei îi constrâng pe oameni să-și îndeplinească responsabilitățile fără să aibă de ales, să ezite sau să obiecteze. Pe de altă parte, le spun acestora că soarta țării și chestiunea rămânerii conducătorilor la putere sau destituirea lor sunt deosebit de importante pentru populație, așa că trebuie să aibă mare grijă să apere atât țara, cât și pe conducătorii ei, pentru a le garanta existența

normală. Oare chiar așa stau lucrurile? (Nu.) În mod evident, nu asta e situația. Conducătorii care nu pot să se supună lui Dumnezeu, să-I urmeze voia sau să lucreze de dragul oamenilor de rând nu vor câștiga sprijinul public și nu vor fi conducători buni. Dacă, în loc să acționeze de dragul oamenilor de rând, conducătorii nu-și urmăresc decât interesele, calcă peste oameni și le storc sudoarea și sângele ca niște paraziți, atunci astfel de conducători sunt satane și diavolii și nu merită sprijinul cetățenilor, oricât de puternici ar fi ei. Dacă țara nu ar avea astfel de conducători, ar exista ea? Oare viețile oamenilor ar mai exista? Ar exista la fel de bine, iar ei ar putea chiar să ducă o viață mai bună. Dacă oamenii văd clar esența întrebării referitoare la care ar trebui să fie obligațiile și responsabilitățile lor față de propria țară, atunci indiferent în ce țară trăiesc, ar trebui să aibă opinii corecte despre problemele majore din acea țară și despre cele legate de politica și soarta ei. Când vei avea aceste opinii corecte, vei putea face alegerea corectă în chestiuni care implică soarta țării. Înțelegeți, în esență, adevărul pe care ar trebui să-l înțeleagă oamenii în ceea ce privește soarta unei țări? (Da.)

Am avut foarte mult părtășie privind zicala despre conduita morală „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale”. În ceea ce privește conceptul de „țară”, influența termenului „țară” asupra oamenilor din societate, ce responsabilități ar trebui să aibă oamenii față de țara și națiunea lor când vine vorba de soarta acelei țări, ce alegeri ar trebui să facă și ce cere Dumnezeu de la omenire în această chestiune, am avut clar părtășie cu privire la toate acestea? (Da.) Atunci, aici se încheie părtășia noastră de astăzi.

11 iunie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (14)

Am petrecut ceva timp având părtășie și analizând chestiunea afirmațiilor despre conduita morală în cultura tradițională – aveți vreo experiență reală în această privință? (Anterior, am recunoscut doar că aceste afirmații despre conduita morală nu sunt adevărul, dar nu am realizat cât de profund au corupt omenirea. Doar prin părtășia și analiza Ta am realizat că diversele afirmații despre conduita morală care le sunt insuflate oamenilor de Satana par să fie corecte și bune în ochii oamenilor, dar au corupt, paralizat și întemnițat gândurile oamenilor, făcându-i să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească și îndepărtându-i tot mai mult de El. Așa a corupt Satana omenirea pas cu pas, până în ziua de azi.) Dacă n-aș avea părtășie despre aceste lucruri în detaliu, ar putea oamenii să le recunoască pe cont propriu? Ar putea ei să analizeze esența acestor afirmații despre conduita morală? (Oamenii nu ar putea analiza sau vedea esența acestor afirmații despre conduita morală.) Dar după o experiență prelungită? (Oamenii ar fi capabili să recunoască problemele legate de unele afirmații despre conduita morală, dar nu să le analizeze clar esența.) Oamenilor le place deseori să considere că zicalele celebre din cultura tradițională sunt egale cu adevărul și să le amestece, mai ales când este vorba despre lucruri care seamănă la exterior cu adevărul sau care par a fi conforme cu moralitatea umană, cu standardele conștiinței lor și cu sentimentele omenești. Toți cred că aceste lucruri sunt pozitive și conforme cu adevărul, dar nimeni nu poate vedea că provin de la Satana și că sunt, de fapt, lucruri negative. Este pozitiv ceva insuflat de Satana omului? (Nu.) Nu există absolut nimic pozitiv în acele lucruri. Dimpotrivă, toate sunt lucruri negative și otrăvuri satanice. Nu încape nicio îndoială. Așadar, ați ajuns să cunoașteți și să scoateți la iveală aceste lucruri negative și otrăvuri satanice?

A mai rămas în mintea voastră ceva similar acestor lucruri din cultura tradițională pe care le considerați a fi corecte? Dacă a mai rămas, e o năpastă, un cancer! Ar trebui să reflectați la asta mai mult acum și să observați îndeaproape și să acordați atenție acestui lucru în viața voastră cotidiană. Vedeți dacă în ce spun alții și în ce auziți sau în lucrurile care vă impresionează sau pe care vi le amintiți ori în acele lucruri pe care le acceptați în inima voastră și le considerați valoroase există ceva ce seamănă cu ceea ce susține cultura tradițională. Dacă există, trebuie să discerneți și să analizați și apoi să abandonați complet lucrul respectiv. Acest lucru va fi benefic pentru căutarea adevărului de către voi.

Unii oameni aduc în discuție expresia „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" în timp ce scriu articole de mărturie despre experiențe – ar trebui să discerneți dacă această afirmație este corectă sau greșită, dacă este un lucru pozitiv sau negativ și dacă are legătură cu adevărul, cu cerințele lui Dumnezeu și cu principiile pe care ar trebui să le aibă oamenii când tratează chestiuni. Este validă afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni"? Este în concordanță cu adevărul? Este ceva produs de legile și regulamentele stabilite de Dumnezeu? Are vreo legătură cu faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? Haideți, împărtășiți cunoașterea și înțelegerea voastră în legătură cu această afirmație. (Și eu am spus asta anterior, mai ales când organizam lucrarea bisericii. Dacă personalul nu este desemnat în mod adecvat, potrivit principiilor, uneori lucrarea devine haotică. Dacă personalul este desemnat în conformitate cu principiile, lucrarea poate fi făcută bine. Pe atunci, consideram rolurile oamenilor foarte importante și semnificative, de aceea am citat expresia „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni". Acum îmi dau seama că îmi lipsea înțelegerea privind suveranitatea și atotputernicia lui Dumnezeu. Mereu m-am axat pe rolul oamenilor și nu a existat niciun loc în inima mea

pentru Dumnezeu.) Cine ar mai vrea să-și împărtășească gândurile? (Afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni” nu este o mărturie față de Dumnezeu, ci o mărturie față de oameni, ca și cum succesul ar depinde de efortul omenesc. Este o negare a suveranității lui Dumnezeu și este echivalentă cu mărturisirea pentru Satana. Dacă această afirmație este sădită în inimile oamenilor, în timp, când se vor confrunta cu probleme, ei vor crede că trebuie doar să găsească persoanele potrivite pentru a avea succes și nu vor avea credință în Dumnezeu sau nu se vor baza pe El. Prin urmare, este o afirmație deosebit de denaturată.) Modul în care înțelegeți această afirmație este, în esență, că nu e corectă sau un lucru pozitiv și că nu este, în niciun caz, adevărul. Așadar, de ce o folosiți? Dacă o folosiți, ce dezvăluie acest lucru? (Că nu avem discernământ în privința acestei afirmații.) Care este motivul pentru lipsa voastră de discernământ? Este că încă mai credeți că această afirmație are un aspect corect și valid? (Da.) Deci, ce este greșit la această afirmație? De ce spuneți că nu este corectă sau un lucru pozitiv? Mai întâi, să vedem dacă se conformează legilor obiective ale lucrurilor. La prima vedere, pare că oamenii sunt cei care îndeplinesc orice sarcină dată. Ei pregătesc lucrarea, ei realizează lucrarea și ei o urmăresc. Ei joacă un rol esențial în fiecare etapă și, în cele din urmă, determină finalul și progresul acelui element al lucrării. La exterior, cauzele, procesul evoluției lucrurilor și rezultatele sale par a fi toate determinate de oameni, dar, în realitate, cine este Cel care guvernează, orchestrează și rânduiește toate acestea? Are vreo legătură cu oamenii? Acceptă oamenii în mod pasiv orchestrările sorții și ale Suveranului sau preiau ei înșiși, în mod activ, controlul asupra tuturor lucrurilor? (Acceptă în mod pasiv.) Toți oamenii acceptă pasiv suveranitatea, orchestrarea și rânduielile lui Dumnezeu. Ce rol joacă aici oamenii? Nu sunt ei marionete în mâinile lui Dumnezeu? (Ba da.) Oamenii sunt asemenea unor marionete

trase de sfori. Sfoara trasă determină acțiunea pe care o întreprind și expresia pe care o adoptă. Unde merg oamenii, ce spun și ce fac în fiecare zi – în mâinile cui sunt toate acestea? (În mâinile lui Dumnezeu.) Toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Oamenii acceptă pasiv suveranitatea lui Dumnezeu. Pe toată durata acestui proces, Dumnezeu stabilește ce va face, dacă va da în vileag pe cineva, ce schimbări și progres va realiza în această chestiune și când, care va fi finalul suprem și pe cine va da în vileag sau elimina; El stabilește ce lecții vor învăța oamenii prin această chestiune, ce adevăruri vor înțelege și ce tip de cunoaștere vor dobândi despre Dumnezeu, ce opinii îi va determina pe oameni să schimbe și ce noțiuni îi va face să abandoneze. Pot oamenii să realizeze toate aceste lucruri pe care le face Dumnezeu? Pot? (Nu, nu pot.) Oamenii nu pot să realizeze aceste lucruri. Pe durata întregii evoluții a oricărei chestiuni, oamenii doar fac lucruri pasiv și conștient sau inconștient, dar nicio persoană nu poate prevedea cauzele, procesul, rezultatele finale și finalurile obținute ale întregii chestiuni, nici nu poate controla vreunul dintre aceste lucruri. Cine prevede și controlează toate acestea? Doar Dumnezeu! Indiferent dacă este vorba de un eveniment semnificativ petrecut în univers sau de un mic incident petrecut în orice colț al oricărei planete, el nu depinde de oameni. Nicio persoană nu poate controla legile care guvernează totul sau procesul evoluției tuturor lucrurilor și rezultatele lor finale. Nicio persoană nu poate să prevadă viitorul tuturor lucrurilor sau să prezică ce se va întâmpla, cu atât mai puțin să controleze rezultatul final al tuturor lucrurilor. Doar Dumnezeu, care este suveran peste toate lucrurile, controlează și stăpânește toate acestea. Singurul efect pe care îl pot avea oamenii este să joace diferite roluri, ce pot fi pozitive sau negative, în medii vaste sau mărunte și alături de diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri ce sunt conduse, orchestrate și rânduite de Dumnezeu. Acesta este efectul pe care îl au

oamenii și rolul pe care îl joacă. Când ceva nu are succes sau când rezultatele nu par să fie la fel de bune pe cât se aștepta, iar finalul nu este unul pe care oamenii doresc să îl vadă, când finalul chiar le aduce multă tristețe și durere, acestea sunt tot lucruri asupra cărora oamenii nu au nicio suveranitate, care nu pot fi prevăzute de oameni și, în mod sigur, nu pot fi controlate de ei. Dacă finalul ultim este foarte bun, dacă are un impact pozitiv și activ, dacă este foarte edificator pentru oameni și are o influență profundă asupra lor, atunci este de la Dumnezeu. Dacă ceva nu atinge finalul dorit, dacă finalul nu este foarte bun sau optimist și dacă pare să aibă unele efecte negative asupra oamenilor, și nu efective pozitive și active, întregul proces al acelei chestiuni este, de asemenea, orchestrat și rânduit de Dumnezeu. Nu este controlat de vreo persoană. Să nu vorbim despre lucruri îndepărtate; haideți să vorbim despre ce se poate observa în biserică, de exemplu, apariția antihriștilor. Din momentul în care un antihrist iese în față și începe să acționeze, este promovat în rolul de conducător sau de lucrător și preia o lucrare importantă în biserică, până în punctul în care este dezvăluit ca antihrist, discernut și dat în vileag de frați și surori și, în cele din urmă, este eliminat și respins – pe tot parcursul acestui proces, mulți oameni sunt induși în eroare, unii chiar îl urmează pe antihrist, unii suferă pierderi pentru intrarea lor în viață din cauza influenței antihristului și așa mai departe. Deși toate acestea provin din tulburările Satanei și sunt lucrarea slujitorilor Satanei, înseamnă asta că Dumnezeu nu vede apariția și evoluția tuturor acestor lucruri? Oare Dumnezeu nu știe care vor fi consecințele apariției unui antihrist? Oare Dumnezeu nu știe ce impact va avea un antihrist asupra bisericii și asupra fraților și surorilor? Sunt toate acestea doar rezultatul unui eșec cauzat de oameni? Când se confruntă cu apariția unor astfel de lucruri negative, oamenii gândesc deseori: „O, nu, Satana a profitat de un punct slab acolo; acesta a fost Satana care a

perturbat lucrurile.” Implicația este: „De ce nu a supravegheat Dumnezeu lucrurile? Nu cercetează El toate lucrurile? Nu este Dumnezeu omniprezent? Nu este Dumnezeu atotputernic? Unde au fost autoritatea și puterea lui Dumnezeu?” În inimile oamenilor apar îndoieli. Care e sursa acestor îndoieli? Întrucât finalul evenimentului este negativ, nedorit, nu e ceea ce oamenii vor să vadă și se conformează chiar mai puțin noțiunilor și închipuirilor lor, credința lor sacră în Dumnezeu încasează o lovitură. Oamenii nu pot înțelege și gândesc: „Dacă Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor și controlează totul, atunci de ce s-ar întâmpla ca un antihrist să-i inducă în eroare pe oameni chiar în fața ochilor noștri? De ce s-ar întâmpla un lucru atât de nedorit în biserică și rândul fraților și surorilor?” În inimile oamenilor încolțesc îndoieli și credința lor că „Dumnezeu este atotputernic și omniprezent” este încercată. Când credința oamenilor în Dumnezeu este încercată, dacă îi întrebi: „Cine e de vină pentru că începi să ai noțiuni despre Dumnezeu?”, vor spune: „Satana e de vină.” Dar întrucât Satana nu poate fi văzut de om, cui ar trebui să-i revină în cele din urmă această răspundere? Ar trebui să-i revină antihristului sau grupului antihristului. Oamenii vor spune că aceia care au fost induși în eroare de antihrist și ale căror vieți au suferit pierderi au meritat să fie induși în eroare de antihrist. În cele din urmă, la ce afirmație se rezumă înțelegerea oamenilor despre întreaga chestiune? „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”. Aceasta e concluzia la care ajung. Unde Îl plasează pe Dumnezeu în aceasta? Ei nu înțeleg că Dumnezeu este suveran peste tot, așa că, în schimb, atribuie tot ce se întâmplă teoriei lipsite de fond potrivit căreia „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”.

Când oamenii văd unele lucruri relativ bune și pozitive întâmplându-se în jurul lor, ca atunci când Duhul Sfânt săvârșește o lucrare puternică și toți au multă credință, când oamenii rămân fermi chiar și în toiul persecuției și

al adversității, fără să devină vreunul o iudă, și când bunurile casei lui Dumnezeu și viețile fraților și surorilor nu suferă nicio pierdere, oamenii spun: „Aceasta e protecția lui Dumnezeu. Acest succes nu s-a datorat oamenilor; este fără îndoială lucrarea lui Dumnezeu.” Să presupunem că lucrurile pe care oamenii le văd întâmplându-se în jurul lor sunt indezirabile, de exemplu, biserica se confruntă cu oprimare și arestări din partea marelui balaur roșu, iar bunurile bisericii sunt confiscate de Satana. Să spunem că viețile fraților și surorilor suferă pierderi și că aleșii lui Dumnezeu sunt împrăștiați peste tot, strămutați și incapabili să se întoarcă acasă. Să presupunem că viața bisericească este distrusă și că membrii bisericii nu mai pot trăi aceeași viață bisericească precum înainte. Să ne imaginăm că nu mai pot trăi vieți vesele, fericite, de coexistență pașnică alături de frații și surorile lor, reunindu-se să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și făcându-și îndatoririle, iar unii oameni răi și neîncrezători încep să răspândească noțiuni pentru a-i induce în eroare pe alții, făcându-i să-și piardă credința în Dumnezeu și să cadă în negativitate și slăbiciune. Într-un astfel de moment, oamenii nu se pot abține să nu se plângă. Nu îndrăznesc să se plângă de Dumnezeu, așa că se plâng astfel: „Cutare e o persoană rea, cutare e Satana și cutare e un diavol. Dacă n-ar fi fost neatenți la întruniri și n-ar fi fost arestați, n-am fi ajuns în situația de a nu putea să ne întoarcem acasă. Dacă n-ar fi fost ei, am fi trăit în continuare viața bisericească fericiți, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu și făcându-ne îndatoririle în mod normal. Toate acestea sunt din cauza unei anumite persoane, a unui anumit diavol, a unei anumite satane sau unui anumit regim satanic.” Deși oamenii nu îndrăznesc să nutrească nemulțumiri față de Dumnezeu sau să atribuie răspunderea întregii situații lui Dumnezeu, în acel moment, au dobândit o neîncredere inexplicabilă, nici mare, nici neglijabilă, față de El. Ce lucruri se vor ivi din aceste gânduri de

neîncredere? Oamenii vor spune: „Am învățat o lecție din această experiență. De acum înainte, voi analiza cu atenție tot ce întâmpin și mă voi gândi de două ori înainte să acționez. Nu voi fi nechibzuit și nu mă voi încrede cu ușurință în nimeni. Voi fi mult mai atent în toate situațiile și voi învăța să mă protejez.” Îl mai au pe Dumnezeu în inimile lor? Se mai bazează pe Dumnezeu și au credință în El? Unii oameni spun: „Cum să nu? În inima mea, cred încă în Dumnezeu și încă mă bazez pe El în mod sincer.” Dar, în secret, ei își spun: „Nu te încrede atât de ușor în cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu îi încearcă și îi rafinează mereu pe oameni. Nu te poți baza pe El! Privește doar ce s-a întâmplat chiar în fața ochilor noștri. Membri ai bisericii noastre au fost arestați de marele balaur roșu. De ce nu ne-a protejat Dumnezeu? Oare El vrea să vadă că interesele casei Sale sunt afectate? Oare Dumnezeu Se simte apatic când vede că neîncrezătorii îi induc în eroare pe oameni? Dacă Dumnezeu chiar vede asta, de ce nu-I pasă? De ce nu împiedică sau nu oprește asta? De ce nu ne luminează, astfel încât să putem discerne faptul că persoana care ne induce în eroare este o persoană rea și un neîncrezător, să ne putem distanța de ea cât mai curând posibil și să evităm toate aceste consecințe? Când neîncrezătorul îi induce în eroare pe oameni, de ce nu ne protejează Dumnezeu? Chiar și un avertisment rapid ar fi suficient!” Ei nu primesc răspunsuri la toate aceste „de ce-uri” și nici nu le pot primi. În final, după ce experimentează acest lucru, concluzia la care ajung este: „Mă voi baza pe Dumnezeu în chestiuni în care ar trebui să mă bazez pe El și mă voi baza pe mine însumi în chestiuni în care n-ar trebui să mă bazez pe Dumnezeu. Nu pot să fiu nesăbuit. Noi, frații și surorile, trebuie să învățăm să ne strângem laolaltă ca să ne ținem de cald și să ne ajutăm între noi. În rest, Dumnezeu poate să facă după bunul plac. Nu putem controla asta.” Dacă marele balaur roșu îi arestează pe aleșii lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și viața bisericească vor

fi extrem de îngreunate și îndeplinirea îndatoririlor de către frați și surori va fi grav afectată. În aceste momente, neîncrezătorii și antihriștii își vor face apariția pentru a tulbura și induce în eroare, răspândind erezii și sofisme, susținând că arestările au avut loc deoarece conducătorii și lucrătorii s-au împotrivit intențiilor lui Dumnezeu, iar oamenii vor fi induși în eroare de acești antihriști și persoane rele. Când se întâmplă aceste evenimente ce nu se conformează noțiunilor și închipuirilor oamenilor și nici sentimentelor umane, oamenii nu învață niciodată lecții din ele. Ei nu ajung niciodată să înțeleagă suveranitatea, orchestrarea și firea lui Dumnezeu din aceste evenimente. Oamenii nu pricep niciodată intențiile lui Dumnezeu și nu înțeleg ce lecții dorește El să învețe ei, ce edificare dorește El să obțină ei și ce discernământ dorește El să dobândească ei din aceste evenimente. El vrea ca ei să aibă de câștigat din aceste evenimente. Oamenii nu știu niciunul dintre aceste lucruri și nu știu cum să le experimenteze. Prin urmare, când vine vorba de toate lucrurile pe care le văd petrecându-se în jurul lor, oamenii cred cu adevărat că propoziția „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" este corectă și că este mai fiabilă și mai reală decât faptul că „Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile, Dumnezeu este omniprezent și cercetează totul". De fapt, în sinea voastră, mai credeți că propoziția „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" este mai reală, că oamenii stabilesc totul și că a spune că Dumnezeu decide totul pare puțin vag. De ce cred oamenii că este ceva vag? De ce cred oamenii că afirmația „Dumnezeu decide totul" nu inspiră încredere? În teorie, pentru că oamenii nu înțeleg adevărul și nu-L cunosc pe Dumnezeu, dar, în realitate, care e motivul? (În realitate, oamenii nu recunosc sau nu cred că Dumnezeu este suveran peste tot.) Este corect să spui că oamenii nu cred sau nu recunosc că Dumnezeu este suveran asupra tuturor, dar există un motiv mai specific, și anume că propoziția „Succesul și eșecul lucrurilor depind de

oameni” dezvăluie perspectiva eronată pe care o au oamenii referitor la modul în care privesc lucrurile bune și rele. Oamenii cred că lucrurile care le aduc pace, veselie, confort și fericire sunt bune și vin de la Dumnezeu. Există unele lucruri care îi neliniștesc sau înspăimântă pe oameni, care îi fac să plângă, să sufere sau îi umplu cu atât de multă durere, încât își doresc să moară – unele lucruri chiar fac ca oamenilor să le fie imposibil să-și asigure o viață bisericească normală și un mediu normal în care să-și facă îndatoririle. Aceste tipuri de lucruri sunt considerate de oameni „lucruri rele”. Termenul „lucruri rele” trebuie pus între ghilimele. Pot „lucrurile rele” să aibă un efect bun asupra oamenilor? Ei nu pot să vadă sau să simtă aceste efecte bune, așadar, în mințile lor, acel „tot” peste care Dumnezeu este suveran include doar lucrurile care le aduc pace, veselie, îndestulare, beneficii, edificare și câștiguri, precum și lucrurile care le întăresc credința în Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile despre care oamenii cred că țin de suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor. În schimb, dacă, la suprafață, unele lucruri par să provoace suferință în viețile oamenilor, să dăuneze intereselor bisericilor și dacă unii oameni sunt induși în eroare, unii sunt chiar eliminați și unii întâmpină evenimente nefericite și îndură ceva durere, oamenii cred că aceste lucruri nu au nicio legătură cu suveranitatea lui Dumnezeu și că sunt lucrarea Satanei. Oamenii cred că, dacă ar fi lucrarea lui Dumnezeu, aceste lucruri negative nu ar apărea sau nu ar exista; asta au stabilit ei. Prin urmare, înțelegerea propoziției „Dumnezeu este suveran asupra tuturor” de către oameni e unilaterală și foarte superficială. Se limitează la noțiuni umane, e încărcată de emoții umane și nu corespunde realității. Să vă dau un exemplu. Dumnezeu a creat tot felul de insecte și păsări. Unii oameni spun: „Cred că toate lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu sunt importante, că toate sunt insecte benefice și toate sunt bune. Albinele au fost create de Dumnezeu și tot soiul de păsări bune au fost

create de El. Țânțarii îi ciupesc mereu pe oameni și răspândesc boli, așa că nu sunt buni. Poate că țânțarii nu au fost creați de Dumnezeu.” Nu este aceasta o înțelegere denaturată? În realitate, toate lucrurile au fost create de Dumnezeu. Există un singur Dumnezeu, Creatorul, și tot ce trăiește și ce nu trăiește vine de la Dumnezeu. În noțiunile lor, oamenii cred că doar diversele insecte și păsări benefice și alte creaturi benefice vin de la Dumnezeu – cât despre muște, țânțari, ploșnițe și unele animale carnivore care sunt considerate de om deosebit de violente, acele creaturi nu par să vină de la Dumnezeu și, chiar dacă vin, nu sunt lucruri bune. Nu este aceasta o noțiune umană? În ideile și noțiunile oamenilor, aceste lucruri au fost treptat clasificate sistematic: orice e pe placul oamenilor sau le aduce beneficii este considerat pozitiv și creat de Dumnezeu, în timp ce orice nu e pe placul oamenilor sau le face rău este considerat negativ și necreat de Dumnezeu și s-ar putea să fi fost creat de Satana sau produs de natură. În mintea lor, oamenii cred deseori inconștient că „Muștele, țânțarii și ploșnițele nu sunt lucruri bune, nu au fost create de Dumnezeu. El nu ar crea în niciun caz asemenea lucruri”. Sau gândesc: „Leii și tigrii mănâncă mereu oi și zebre, sunt prea cruzi. Nu sunt lucruri bune. Lupii sunt sinistri, vicleni, feroce, violenți și cruzi. Lupii sunt răi, dar vacile și oile sunt bune, iar câinii sunt chiar mai buni.” Dacă ceva creat de Dumnezeu este bun sau nu este bun nu se măsoară în funcție de nevoile emoționale sau gusturile omenești – nu așa se măsoară aceste lucruri. Dumnezeu a creat tot felul de animale, inclusiv zebre, căprioare și diverse tipuri de erbivore, precum și carnivore feroce, cum sunt leii, tigrii, leoparzii și crocodilii, care sunt deosebit de violenți, inclusiv unii prădători care își pot ucide prada dintr-o singură mușcătură. Indiferent dacă aceste animale sunt bune sau rele în ochii oamenilor, toate au fost create de Dumnezeu. Unii oameni văd lei mâncând zebre și gândesc: „O, nu, biata zebră! Leii sunt foarte feroce

pentru că mănâncă zebre.” Când văd un lup devorând o oaie, cugetă: „Lupii sunt foarte cruzi și vicleni. De ce a creat Dumnezeu lupii? Oile sunt așa drăguțe, blânde și docile. De ce nu a creat Dumnezeu doar animale docile? Lupii sunt dușmanul natural al oilor, deci de ce a creat Dumnezeu atât lupi, cât și oi?” Ei nu înțeleg misterul din spatele acestui lucru și nutresc mereu noțiuni și închipuiri umane. Când există incidente în care antihriștii induc în eroare oameni din biserică, unii spun: „Dacă lui Dumnezeu Îi este milă de această omenire, de ce l-a creat El pe Satana? De ce îi permite El Satanei să corupă omenirea? Întrucât Dumnezeu ne-a ales pe noi, de ce le permite antihriștilor să apară în biserică?” Nu înțelegi, nu-i așa? Aceasta e suveranitatea lui Dumnezeu. Așa stăpânește Dumnezeu peste toate lucrurile și doar când stăpânește asupra lor în acest mod pot toate lucrurile să existe în mod normal în cadrul regulilor și al legilor pe care le-a poruncit El. Dacă Dumnezeu te-ar proteja și i-ar împiedica pe antihriști să apară în biserică, ai ști ce sunt antihriștii? Ai ști cum este firea unui antihrist? Dacă ți s-ar spune doar niște cuvinte și doctrine despre deslușirea antihriștilor, fără să întâlnești în realitate unul, ai putea să discerni antihriștii? (Nu.) Cu siguranță nu. Dacă antihriștilor și oamenilor răi nu li s-ar permite să apară, ai fi mereu asemenea unei flori într-o seră: de îndată ce temperatura s-ar schimba subit, te-ai vești din cauza valului brusc de ger, incapabil să reziști. Prin urmare, dacă oamenii vor să înțeleagă adevărul, trebuie să accepte și să se supună tuturor mediilor și tuturor oamenilor, evenimentelor și lucrurilor peste care stăpânește Dumnezeu și pe care le orchestrează El. „Toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile” le includ pe cele pozitive și negative, includ lucrurile care se conformează noțiunilor și închipuirilor tale și lucrurile care nu se conformează. Includ lucrurile pe care le consideri pozitive și lucrurile negative care îți displac și includ lucrurile care sunt în acord cu sentimentele tale și pe cele care nu sunt în acord cu sentimentele

sau gusturile tale. Trebuie să accepți toate aceste lucruri. Care este scopul acceptării tuturor acestor lucruri? Nu este doar de a-ți clădi cunoașterea și de a-ți spori experiența, este de a-ți îngădui să ajungi să cunoști cuvintele lui Dumnezeu într-un mod mai practic și mai concret, să înțelegi adevărul și să experimentezi veridicitatea și exactitatea cuvintelor lui Dumnezeu prin aceste fapte. În cele din urmă, vei confirma că acele cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul, vei învăța lecții de la diferite persoane, evenimente și lucruri, îngăduindu-ți să înțelegi mai multe adevăruri, să vezi dincolo de fațada multor lucruri și să te îmbogățești și mai mult. Rezultatul suprem obținut astfel este că vei fi capabil să dobândești cunoaștere despre Creator prin apariția și evoluția diferitelor persoane, evenimente și lucruri, vei ajunge să-I înțelegi firea și esența și vei învăța că El guvernează și orchestrează toate lucrurile.

Indiferent dacă evenimentele pe care le vezi petrecându-se în jurul tău sunt percepute de om drept bune sau rele, indiferent dacă sunt ce vrei sau nu, indiferent dacă îți aduc bucurie și fericire sau tristețe și durere, ar trebui să le consideri persoane, evenimente și lucruri ce conțin lecții de învățat și adevăruri de căutat și ar trebui să le consideri lucruri ce vin de la Dumnezeu. Ele nu se petrec întâmplător, nu se datorează oamenilor, nu sunt cauzate de nicio persoană și nu sunt ceva ce poate fi controlat de vreo persoană. În schimb, Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate aceste lucruri; Dumnezeu orchestrează și rânduiește toate aceste lucruri. Apariția oricărui eveniment nu depinde de voința umană, nu e ca și cum vreo persoană poate controla un eveniment doar pentru că își dorește acest lucru. Dumnezeu stăpânește și orchestrează întregul proces al apariției, dezvoltării și transformării tuturor oamenilor, evenimentelor și lucrurilor până când ajung la finalurile lor ultime. Dacă nu crezi asta, încearcă să experimentezi și să observi lucrurile potrivit cuvintelor și principiilor despre care am

vorbit. Vezi dacă ceea ce spun e adevărat. Vezi dacă afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”, pe care o considerați corectă, sau afirmația „Dumnezeu stăpânește și orchestrează apariția și dezvoltarea tuturor oamenilor, evenimentelor și lucrurilor până când ajung la finalurile lor ultime” este corectă. Vezi care din aceste două afirmații este corectă, care este conformă cu faptele, care le permite oamenilor să dobândească edificare și le aduce beneficii și care le îngăduie să-L cunoască pe Dumnezeu și să aibă credință sinceră în El. Când experimentezi tot ce se întâmplă în jurul tău cu opinia și atitudinea că Dumnezeu stăpânește și orchestrează tot, părerea și perspectiva ta asupra lucrurilor vor fi complet diferite. Dacă te încăpățânezi să vezi toate lucrurile și chestiunile din perspectiva zicalei „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”, atunci, ca să ne exprimăm blând, când ți se întâmplă ceva, vei fi prins în mod firesc și involuntar în mrejele ideii de bine și rău, vei încerca să tragi oamenii la răspundere și vei analiza cauzele diverselor incidente, factorii care au condus la consecințe adverse în diferite chestiuni și așa mai departe, în loc să cauți adevărurile-principii și intențiile lui Dumnezeu pe baza cuvintelor Sale. Cu cât crezi mai mult în zicala „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”, cu atât te vor domina mai mult opiniile neîncrezătorilor. Atunci, finalurile ultime pentru tot ce experimentezi vor contrazice tot mai mult adevărul, iar credința ta în Dumnezeu va deveni doar o doctrină sau un slogan. În acel punct, te vei fi transformat complet într-un neîncrezător. Cu alte cuvinte, cu cât crezi mai mult în afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”, cu atât mai mult te vei dovedi a fi un neîncrezător. Dacă nu-L ai pe Dumnezeu sau nu ai cuvintele lui Dumnezeu în inima ta, dacă nu recunoști deloc sau nu accepți niciunul dintre cuvintele, adevărurile sau lucrurile Sale pozitive, dacă acestea nu au niciun loc în inima ta, atunci adâncurile sufletului tău au fost complet ocupate de Satana, au fost umplute

cu gânduri și idei despre evoluție și materialism, toate acestea fiind cuvinte diavolești ale diavolilor, ale Satanei. Crezi în toate faptele pe care le vezi cu ochii tăi, dar nu crezi că există cu adevărat Cel care stăpânește peste tot din univers, Cel care nu poate fi văzut de nicio persoană. Dacă privești totul din perspectiva afirmației „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni", atunci nu ești deloc diferit de Satana și de materialiști. Dar dacă privești totul din perspectiva afirmației „Totul în lume este stăpânit și rânduit de Dumnezeu", chiar dacă nu vei putea să vezi unele lucruri în mod clar, vei fi capabil să cauți răspunsuri la anumite evenimente pe care le vezi întâmplându-se în jurul tău, să cauți rădăcina problemei și să cauți esența și adevărul problemei în cuvintele lui Dumnezeu. Nu vei investiga cine a avut dreptate și cine s-a înșelat, nu vei încerca doar să tragi pe cineva la răspundere; în schimb, vei fi capabil să compari chestiunea folosind cuvintele lui Dumnezeu, să cauți rădăcina problemei, să identifici miezul chestiunii și vei explora unde au dat greș oamenii, ce lipsuri au avut, ce fire coruptă au dezvăluit, cum au fost rebeli și ce aspecte ale lor au fost incompatibile cu Dumnezeu pe parcursul întregii chestiuni. Vei fi capabil să cercetezi care au fost intențiile și scopurile lui Dumnezeu când a făcut acele lucruri, ce a vrut El să realizeze în sinea oamenilor, ce fel de rezultate a vrut să obțină, ce beneficii a vrut ca oamenii să dobândească și principiile pe care ar trebui să le respecte oamenii. Când vei discerne și vei privi un anumit eveniment din aceste perspective, starea ta interioară se va schimba. Punctul tău de vedere asupra lucrurilor va fi îndrumat și îndreptat în mod inconștient de cuvintele lui Dumnezeu. Vei dobândi în mod inconștient luminare și îndrumare din cuvintele lui Dumnezeu, precum și adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecți și să le practici când astfel de chestiuni se abat asupra ta. Când vei pătrunde cu adevărat în aceste adevăruri-principii, vei avea credință autentică în Dumnezeu și te vei baza

pe El, te vei ruga și vei implora cu sinceritate, vei da dovadă de supunere sinceră și vei fi capabil să practici potrivit adevărurilor-principii – care va fi rezultatul final al acestui lucru? Pe parcursul întregului eveniment, vei vedea limpede adevărul chestiunii, vei învăța lecții, vei fi capabil să înțelegi corect tot ce ți se întâmplă și vei fi capabil să vezi că vine din rânduielile lui Dumnezeu și conține bunăvoința Sa. Și, astfel, așa cum spun deseori oamenii, vei „face un lucru bun dintr-unul rău", vei fi capabil în mod natural să tratezi ca pe un lucru pozitiv fiecare eveniment pe care oamenii îl condamnă, îl detestă și îl urăsc și vei fi capabil să recunoști că este stăpânit și rânduit de Dumnezeu și că ar trebui acceptat de la Dumnezeu. Îl vei vedea ca pe ceva ce conține eforturile minuțioase ale lui Dumnezeu, intențiile Sale și așteptările Sale. În timp ce experimentezi acest lucru, vei ajunge pe nesimțite să înțelegi care au fost intențiile lui Dumnezeu în orchestrarea întregii chestiuni. Fără a fi conștient de asta, vei ajunge să-I înțelegi și să-I pricepi intențiile și, odată ce se întâmplă acest lucru, vei înțelege fără să-ți dai seama adevărurile lăuntrice și vei fi capabil să discerni toți oamenii și toate chestiunile implicate în întregul eveniment. Dacă, pe parcursul întregului eveniment, privești problema din perspectiva afirmației „Totul în lume este stăpânit și rânduit de Dumnezeu", vei dobândi foarte mult din aceasta. Vei dobândi adevărul, credință sinceră în Dumnezeu și o înțelegere a suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Vei înțelege intențiile lui Dumnezeu și gândurile Sale minuțioase din această chestiune. Desigur, vei dobândi și o înțelegere și experiență a expresiei „Dumnezeu este omniprezent", care exista anterior doar în conștiința ta. Dacă, pe parcursul întregului eveniment, privești problema din perspectiva afirmației „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni", te vei plânge, Îl vei desconsidera pe Dumnezeu și vei simți că Dumnezeu este foarte îndepărtat și nedeslușit. Cuvântul „Dumnezeu", identitatea lui Dumnezeu,

esența Lui și totul despre Dumnezeu vor părea foarte distante și lipsite de substanță. Vei crede că apariția, evoluția și finalul întregului eveniment au depins toate de manipulările omului și că factorii umani s-au regăsit în întreaga chestiune. Prin urmare, vei cugeta permanent la aceste chestiuni, gândindu-te: „Cine a făcut greșeala în această etapă? Cine a condus cu nepăsare la apariția unei pierderi în această etapă? Cine a tulburat, perturbat și distrus această etapă? Mă voi asigura că acel cineva plătește pentru asta.” Te vei axa exclusiv pe indivizi și probleme, trăind permanent în tărâmul binelui și al răului, ignorând totodată complet cuvintele lui Dumnezeu, adevărul, responsabilitățile, îndatoririle și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească ființele create și punctele de vedere și opiniile pe care ar trebui să le susții. Dumnezeu nu va mai avea niciun loc în inima ta. Pe întreaga durată a evenimentului, nu va exista nicio relație între tine și Dumnezeu, nici între tine și cuvintele lui Dumnezeu. Altfel spus, când te vei confrunta cu o situație, te vei axa doar asupra persoanelor și lucrurilor. Nu vei fi în stare să te gândești la vreun cuvânt care să se conformeze adevărului sau la vreo afirmație a adevărului care să vină de la Dumnezeu pentru a le compara cu chestiunea, nu vei fi în stare să le folosești drept bază pentru a analiza situația, nu vei învăța lecții din situație și nu vei dobândi discernământ, nu-ți vei spori credința și nu vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu. Nu vei face nimic din toate acestea. Pe parcursul întregului proces, te vei agăța de zicala populară „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni”, care, ca să fim mai exacți, este un argument și un punct de vedere al neîncrezătorilor. În schimb, să spunem că de la începutul evenimentului, îl poți accepta din perspectiva unei ființe create, fără a cerceta dacă vreun individ are dreptate sau se înșală, fără a analiza excesiv vreo persoană sau vreun lucru și fără a te concentra obsesiv asupra oamenilor sau a lucrurilor. Să spunem că, în schimb, cauți în mod activ

răspunsuri în cuvintele lui Dumnezeu, vii proactiv înaintea Lui pentru a te ruga și a te baza pe El și cauți luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, permițându-I să lucreze și să orchestreze. Să presupunem că atitudinea ta este cea de frică și de supunere față de Dumnezeu, de sete față de adevăr și de cooperare activă cu El – că nu este punctul de vedere și atitudinea unui neîncrezător, ci mai degrabă punctul de vedere și atitudinea pe care ar trebui să le aibă un adevărat adept al lui Dumnezeu. Cu un astfel de punct de vedere și o astfel de atitudine, vei dobândi fără să-ți dai seama ce nu ai experimentat niciodată înainte, și anume adevărurile-realități pe care nu le-ai deținut până atunci. Aceste adevăruri-realități sunt, de fapt, efectele pe care Dumnezeu dorește să le obțină și să le realizeze în tine prin suveranitatea Lui asupra întregului eveniment. Dacă Dumnezeu înfăptuiește ce intenționează să realizeze, atunci nu va fi acționat în zadar, deoarece Își va fi obținut efectele dorite în tine. Care sunt aceste efecte? Dumnezeu vrea ca tu să vezi ce se întâmplă cu adevărat, că nimic nu se petrece întâmplător, nici nu este cauzat de oameni, ci este controlat de Dumnezeu. El vrea să experimentezi existența Lui reală și să înțelegi faptul suveranității Sale, orchestrarea sorții tuturor lucrurilor de către El și că acest lucru este o realitate, și nu o afirmație goală.

Dacă, prin experiențele tale, ajungi să-ți dai cu adevărat seama că Dumnezeu stăpânește peste tot și orchestrează soarta tuturor lucrurilor, vei fi capabil să faci o afirmație precum cea făcută de Iov: „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6). Este aceasta o afirmație bună? (Da.) Această afirmație este foarte plăcută auzului și este emoționantă. Vreți să experimentați veridicitatea acestei afirmații? Vreți să înțelegeți cum s-a simțit Iov când a rostit aceste cuvinte? (Da.) Este doar o dorință normală sau una puternică? (E o dorință puternică.) Pe scurt, ai

acest tip de hotărâre și dorință. Așadar, cum poate fi îndeplinită această dorință? Este așa cum am spus înainte. Trebuie să ai perspectiva unei ființe create și să abordezi toate persoanele, evenimentele și lucrurile care ți se întâmplă din perspectiva recunoașterii faptului că Dumnezeu este Conducătorul tuturor lucrurilor și că totul este controlat și orchestrat de El. Trebuie să înveți lecții din asta, să înțelegi intențiile lui Dumnezeu în tot ce face El și să recunoști ce vrea El să obțină și să realizeze în tine. Procedând astfel, într-o bună zi, în curând și nu în viitorul prea îndepărtat, vei avea aceleași sentimente ca Iov atunci când a rostit acele cuvinte. Când vă aud spunând că vă doriți cu adevărat să experimentați cum s-a simțit Iov când a rostit acele cuvinte, știu că peste 99 la sută din oameni nu au experimentat niciodată astfel de sentimente până acum. De ce? Pentru că, spre deosebire de Iov, nu ați avut niciodată perspectiva unei ființe create și nu ați experimentat faptul că El, Creatorul, stăpânește peste toate lucrurile și guvernează tot. Toate acestea sunt cauzate de ignoranța, nesăbuința și răzvrătirea omenească, precum și de inducerea în eroare și corupția cauzate de Satana, ceea ce-i determină pe oameni să măsoare și să abordeze involuntar tot ce li se întâmplă din punctul de vedere al unui neîncrezător și chiar să identifice și să abordeze tot ce se întâmplă în jurul lor folosind unele dintre metodele și bazele teoretice utilizate în mod obișnuit de non-credincioși. Concluziile la care ajung ei în cele din urmă nu au nicio legătură cu adevărul, unele sunt chiar contrare adevărului. Asta îi împiedică pe oameni pe termen lung să experimenteze faptul că toate lucrurile sunt stăpânite și controlate de Creator și sentimentul pe care l-a avut Iov când a rostit acele cuvinte. Dacă ai trecut prin încercări similare celor ale lui Iov, fie ele mari sau mărunte, și ai simțit deja mâna lui Dumnezeu lucrând și faptul suveranității lui Dumnezeu prin ele, dacă ai recunoscut și intențiile specifice ale lui Dumnezeu în stăpânirea și orchestrarea acestor chestiuni,

precum și modul în care ar trebui oamenii să urmărească, atunci, în cele din urmă, vei fi capabil să experimentezi efectele pozitive pe care Dumnezeu a vrut să le obțină în tine pe parcursul întregului eveniment, bunele intenții și așteptările Sale pentru tine, printre alte lucruri. Vei experimenta toate acestea. Când vei experimenta toate acestea, nu vei mai crede doar că Dumnezeu poate rosti adevărul și îți poate oferi viață, ci vei realiza într-un mod tangibil că există cu adevărat Creatorul și vei realiza, de asemenea, faptul că toate lucrurile au fost create și sunt stăpânite de Creator. În timp ce experimentezi toate aceste lucruri, credința ta în Dumnezeu și în Creator va spori. În același timp, te va face să-ți dai seama că ai interacționat cu Creatorul într-un mod real și va confirma în mod tangibil și pe deplin credința ta în Dumnezeu, încrederea ta în Dumnezeu, modul în care Îl urmezi pe Dumnezeu, precum și faptul că Dumnezeu stăpânește peste toate și este omniprezent. Când primiți această confirmare și realizare, credeți că inima voastră va fi plină de bucurie și fericire sau de durere și tristețe? (De bucurie și fericire.) Cu siguranță, de bucurie și fericire! Indiferent cât de multă durere și tristețe ai experimentat anterior, acestea se vor risipi ca un nor de fum și inima ta va radia de bucurie și tu te vei veseli și vei zburda de fericire. Când vezi că faptul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor a fost confirmat cu adevărat și experimentat în tine, acest lucru este echivalent cu a-L cunoaște, a-L întâlni și a interacționa într-adevăr cu Dumnezeu față în față. În acel moment, te vei simți cum s-a simțit Iov. Ce a spus în acel moment? („Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.”) La exterior, Iov a folosit comportamentul și acțiunile de a se disprețui și de a se căi pentru a-și exprima ura față de trecut, dar, de fapt, în adâncul inimii sale, era bucuros și fericit. De ce? Pentru că văzuse pe neașteptate chipul Creatorului, ajunsese față în față cu El și Îl întâlnise pe

Dumnezeu într-un eveniment, într-un eveniment neremarcabil și neintenționat. Spuneți-Mi, ce ființă creată, ce adept al lui Dumnezeu nu tânjește să-L vadă pe Dumnezeu? Când se produce o astfel de situație, când se întâmplă un astfel de lucru, cine n-ar fi fericit, cine n-ar fi încântat? Oricine ar fi încântat; s-ar simți încântat și vesel. Ar fi ceva ce n-ar uita niciodată, oricât ar trăi, și este un lucru demn de ținut minte. Gândiți-vă, nu sunt multe beneficii în această situație? Sper că, în viitor, veți experimenta cu adevărat acest sentiment, veți avea acest tip de experiență și astfel de întâlniri. Când o persoană vede cu adevărat chipul lui Dumnezeu și este realmente capabilă să experimenteze aceleași sentimente pe care le-a simțit Iov când L-a întâlnit pe Iahve Dumnezeu, devine un moment de referință în credința sa în Dumnezeu. Este un lucru atât de minunat! Fiecare persoană așteaptă cu nerăbdare un astfel de rezultat și o astfel de situație și fiecare speră să o experimenteze și să aibă acel tip de întâlnire. Întrucât ai astfel de speranțe, ar trebui să ai punctul de vedere și atitudinea corectă în timp ce experimentezi tot ce se întâmplă în jurul tău, în timp ce experimentezi și înțelegi totul așa cum te învață și te instruiește Dumnezeu, în timp ce înveți să accepți totul de la Dumnezeu și să privești totul potrivit cuvintelor Lui, cu adevărul drept criteriu. Astfel, credința ta va spori tot mai mult, fără să-ți dai seama, și faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile și stăpânește tot va fi confirmat și verificat treptat în inima ta. Când toate acestea vor fi confirmate înlăuntrul tău, te vei mai îngrijora că statura ta nu crește? (Nu.) Dar e normal să te simți puțin îngrijorat acum, deoarece statura ta e atât de mică și sunt multe lucruri dincolo de care nu poți vedea – ți-ar fi imposibil să nu te îngrijorezi, e ceva ce nu poți evita. Asta se întâmplă deoarece înlăuntrul oamenilor sunt multe lucruri ce vin din cunoaștere, de la om, de la Satana, din societate și așa mai departe. Toate aceste lucruri influențează profund punctele de vedere din care Îl abordează

oamenii pe Dumnezeu și perspectiva și atitudinea pe care ar trebui să le adopte când experimentează diverse lucruri. Prin urmare, nu e o sarcină ușoară să poți adopta atitudinea și perspectiva corectă când ți se întâmplă lucruri. Pentru asta, trebuie să experimentezi nu doar lucruri pozitive, ci și negative. Discernând și înțelegând esența acestor lucruri negative, vei învăța mai multe lecții și vei ajunge să înțelegi acțiunile lui Dumnezeu, atotputernicia și înțelepciunea Lui când stăpânește peste toate lucrurile.

Înțelegeți acum pe deplin că afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" este incorectă? (Da, înțelegem.) Există vreun aspect corect în această afirmație? Există vreun element valid? (Nu, nu există.) Chiar niciunul? (Niciunul.) Este corect să înțelegeți că nu există absolut niciunul. Aceasta e o înțelegere teoretică. Atunci, în viața reală, prin observare și experiență, vei afla că afirmația „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" este eronată, absurdă și este punctul de vedere al neîncrezătorilor. Când vei descoperi acest fapt și vei putea utiliza faptele pentru a demonstra eroarea din această afirmație, atunci o vei abandona și respinge în totalitate și nu o vei mai folosi. Nu ai ajuns încă în acest punct. Deși ai acceptat ce am spus, mai târziu, când te vei confrunta cu situații, vei cugeta: „În acel moment, am crezut că nu e nimic corect în afirmația «Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni», deci de ce cred acum că este puțin corectă?" Începi să te frământi în sinea ta și să trăiești din nou contradicții. Așadar, ce ar trebui să faci atunci? Mai întâi, trebuie să-ți schimbi punctul de vedere. Renunță la toate gândurile și punctele de vedere care decurg din faptul că te agăți de această afirmație. Renunță la toate acțiunile care provin din această afirmație. Nu te axa în mod obsesiv asupra oamenilor sau chestiunilor. Vino întâi înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, apoi caută baza și principiile în cuvintele Lui. În procesul de căutare, vei dobândi fără să-ți dai seama luminare și vei ajunge să înțelegi adevărul.

Poate fi o provocare să cauți principiile pe cont propriu, deci adună-i laolaltă pe toți cei implicați în chestiune și căutați împreună baza și adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu. Apoi rugați-vă și citiți, aveți părtășie despre cuvintele corespunzătoare ale lui Dumnezeu și verificați-le spre comparație. După compararea față de cuvintele lui Dumnezeu, acceptați punctele de vedere corecte, iar cele greșite vor fi abandonate de la sine. De atunci înainte, rezolvați și gestionați problemele potrivit acestor principii. Cum pare această metodă? (Bună.) În procesul de căutare a adevărului, ar trebui să renunți la acțiunile ce decurg din punctul de vedere potrivit căruia „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni". Găsește cuvintele corespunzătoare ale lui Dumnezeu și rezolvă și gestionează problemele pe baza cuvintelor Sale. Căutând adevărul și rezolvând problemele astfel, punctele tale de vedere greșite vor fi înlăturate. Dacă gestionezi lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărurilor-principii, direcția și abordarea ta față de gestionarea chestiunilor se va schimba în consecință. Ca urmare, finalul chestiunii se va dezvolta într-o direcție favorabilă. În schimb, utilizarea perspectivei și punctului de vedere „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni" la rezolvarea problemelor și gestionarea chestiunilor le va face să se dezvolte într-o direcție nefavorabilă. De exemplu, când antihriștii îi induc în eroare pe oameni în biserică, dacă aceștia nu caută adevărul, ci doar se axează obsesiv pe oameni și chestiuni, discutând despre bine și rău și trăgând la răspundere persoane, rezultatul final va fi abordarea câtorva indivizi și considerarea chestiunii drept rezolvată. Unii ar putea spune: „Ai zis că se dezvolta într-o direcție nefavorabilă, dar eu n-am văzut niciun rezultat nefavorabil. Antihriștii au fost excluși, deci nu e rezolvată problema? Unde e acest final nefavorabil?" A învățat toată lumea o lecție din această experiență? Au înțeles ei adevărul din ea? Îi pot deosebi pe antihriști? Înțeleg intențiile lui

Dumnezeu? Și-au dat seama de suveranitatea lui Dumnezeu? Nu s-a obținut niciunul dintre aceste efecte pozitive. Dimpotrivă, oamenii continuă să trăiască după filosofii satanice, neavând încredere și ferindu-se unii de alții și pasând responsabilitatea de la unii la alții. Când se confruntă cu o situație, se protejează rapid pe ei înșiși, căutând doar să-și salveze pielea. Se tem să-și asume responsabilitatea și să fie abordați. Nu învață nicio lecție și nu acceptă nimic de la Dumnezeu, cu atât mai puțin caută intențiile Lui. Pot oamenii să crească în viață în acest mod? În cele din urmă, ei știu doar ce pot și ce nu pot să facă în fața conducătorilor lor, ce să spună și ce să facă pentru a-și face conducătorii fericiți, ce cuvinte și ce acțiuni îi vor face pe conducătorii lor să le poarte pică și să-i antipatizeze. Ca urmare, oamenii devin precauți unii față de alții, se închid în sine, acoperindu-se cu deghizări, și nimeni nu-și deschide sufletul. Fiind acoperiți, precauți și deghizați astfel, au venit oamenii înaintea lui Dumnezeu? Nu, nu au venit. După ce experimentează multe lucruri, oamenii învață să evite situațiile și se tem să interacționeze cu alții și să întâmpine probleme. Într-un final, se închid complet în sine, nu se destăinuie nimănui, iar inimile lor sunt lipsite de Dumnezeu. O astfel de credință în Dumnezeu se bazează în totalitate pe filosofia satanică. Prin oricât de multe experiențe trec, ei nu pot învăța nicio lecție, nu se pot cunoaște pe ei înșiși, cu atât mai puțin să se lepede de firea lor coruptă. Pot ajunge să înțeleagă adevărul și să-L cunoască pe Dumnezeu în acest mod? Pot simți căință adevărată? Nu, nu pot. În schimb, învață să se ferească de alții, să se protejeze, să observe cu atenție cuvintele și expresiile altora și să se dea după cum bate vântul. Învață să folosească vicleșuguri, să aibă mai mult tact și să fie mai capabili să gestioneze luptele și certurile. Când se confruntă cu probleme, evită să-și asume răspunderea și, în schimb, o pasează altora. Nu mai au nicio relație cu Dumnezeu, cuvintele Sale sau adevărul. Inimile lor doar se îndepărtează tot mai mult de

Dumnezeu. Nu este aceasta o evoluție nefavorabilă? (Ba da.) Cum a apărut această direcție de evoluție nefavorabilă? Dacă un individ privește oamenii și lucrurile și se comportă și acționează în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, luând adevărul drept principiul său; în cazul în care caută cuvintele lui Dumnezeu drept temelie atunci când întâlnește o problemă, căutând răspunsuri în cuvintele Sale, identificând rădăcina problemei în cuvintele lui Dumnezeu și folosindu-le spre comparație și utilizând cuvintele Sale pentru a rezolva toate problemele și dificultățile, atunci cuvintele lui Dumnezeu vor oferi o cale înainte, astfel încât individul să nu fie îngreunat, împiedicat sau blocat în aceste chestiuni. În cele din urmă, va înțelege principiile practicării pe care le cere Dumnezeu în astfel de chestiuni și va avea o cale de urmat. Dacă toată lumea ar veni înaintea lui Dumnezeu când se confruntă cu provocări, acceptând totul de la Dumnezeu, învățând să se bazeze pe El, și ar găsi adevărurile-principii drept bază în procesul căutării, s-ar mai feri oamenii unii de alții? Ar mai urmări cineva binele și răul fără să abordeze rădăcina problemei? (Nu, n-ar face asta.) Chiar dacă există cineva care nu practică adevărul și încă urmărește astfel de chestiuni, ar fi o excepție, fiind respins de toată lumea. Dacă oamenii pot accepta lucrurile de la Dumnezeu când le întâlnesc, situația se va dezvolta într-o direcție favorabilă. Oamenii vor ajunge până la urmă să înțeleagă și să cunoască cuvintele lui Dumnezeu și vor dobândi adevărul. Ce practică oamenii este adevărul și ce obțin ei este scopul corect de a dobândi adevărul și de a fi capabili să fie martori pentru Dumnezeu. Credința lor va spori, Îl vor înțelege mai bine pe Dumnezeu, iar oamenii vor ajunge să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu este aceasta o direcție favorabilă de evoluție? (Ba da.) Ce conduce la astfel de rezultate? Faptul că perspectiva și atitudinea pe care le adoptă oamenii în fiecare chestiune sunt corecte și conforme adevărului? (Da.) În termeni simpli și direcți, această perspectivă

și atitudine înseamnă să accepți lucrurile de la Dumnezeu, ceea ce conduce firesc la o direcție favorabilă de evoluție și la etape favorabile ale evoluției și obține în mod natural rezultatul de a înțelege adevărul și a-L cunoaște pe Dumnezeu. Însă, dacă oamenii nu acceptă lucruri de la Dumnezeu, ci abordează în schimb lucrurile dintr-o perspectivă umană și folosind filosofii satanice, bazându-se în continuare pe filosofia satanică de a privi chestiunile și a se axa obsesiv pe oameni și lucruri, tot ce rezultă va fi nefavorabil. Consecința finală este că nimeni nu va ajunge să înțeleagă adevărul și să obțină beneficii. Acesta e rezultatul necunoașterii modului în care se experimentează lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, în unele biserici există o atmosferă nearmonioasă în rândul unor oameni care îndeplinesc îndatoriri. Sunt mereu suspicioși între ei, ferindu-se unii de alții, dând vina unii pe alții, concurând și certându-se între ei. Ei se luptă în secret, în adâncul inimii lor. Aceasta confirmă un lucru: nu există nimeni în acest grup care să caute adevărul, nimeni care să accepte chestiunile de la Dumnezeu când se confruntă cu ele. Sunt cu toții neîncrezători și nu urmăresc adevărul. În schimb, în unele biserici sunt oameni care, în ciuda faptului că au o statură mică și nu înțeleg mult adevăr, sunt capabili să accepte sincer chestiunile de la Dumnezeu în fiecare situație, importantă sau măruntă, și apoi practică și experimentează potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și intră în realitatea cuvintelor Sale. Deși acești oameni care își îndeplinesc îndatoririle împreună uneori se ciondănesc, se contrazic și se ceartă, există o atmosferă între ei, una care nu se găsește între non-credincioși. Când se reunesc pentru a face ceva, atmosfera e deosebit de armonioasă, ca într-o familie sau între rude, fără să existe o prăpastie între inimile lor, iar ei sunt uniți în lucrarea lor. Prezența unei atmosfere atât de armonioase arată că măcar supraveghetorii sau câțiva indivizi importanți caută adevărul și abordează chestiunile în mod corect când întâmpină

probleme și au obținut cu adevărat rezultate în implementarea principiului de a „accepta totul de la Dumnezeu”. Sunt mulți oameni care cred în Dumnezeu, dar întrucât nu urmăresc adevărul sau nu iau cuvintele Lui în serios, cred în Dumnezeu de mulți ani fără intrare în viață. Orice li s-ar întâmpla, ei nu acceptă acest lucru de la Dumnezeu și, în schimb, se bazează mereu pe noțiuni și închipuiri umane în percepția lucrurilor. Ei nu pot experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Într-o biserică, dacă există câțiva indivizi care au înțelegere spirituală și pot vedea că multe lucruri sunt rânduite și poruncite de Dumnezeu, aceștia pot să se bazeze pe Dumnezeu, să caute în mod activ adevărul, să practice adevărul și să gestioneze lucrurile conform adevărurilor-principii. Într-o astfel de biserică, apare o atmosferă a lucrării Duhului Sfânt. Cu siguranță, oamenii pot simți această atmosferă armonioasă deosebit de plăcută, iar starea lor de spirit este în mod firesc în cea mai bună stare. Mai exact, există o înțelegere reciprocă între oameni, o aspirație, un țel și o motivație comună de căutare în adâncul inimilor lor. Din acest motiv, ei pot fi uniți. Într-o astfel de biserică, poți experimenta o atmosferă deosebit de armonioasă. Această atmosferă îi umple pe oameni de încredere și îi motivează să urmărească progresul. Ei simt în inimile lor că au primit putere, ca și cum ar avea o tărie inepuizabilă de a se sacrifica pentru Dumnezeu. Acest sentiment este incredibil de plăcut. Oricine participă la întruniri în această biserică se poate bucura de această atmosferă și se poate bucura de sentimentul de încredere. Într-un astfel de moment, se simt ca și cum ar trăi în îmbrățișarea lui Dumnezeu, ca și cum ar fi în prezența Lui în fiecare zi. E o experiență cu adevărat diferită. În acele biserici în care Duhul Sfânt nu lucrează, cei mai mulți oameni nu urmăresc adevărul. Ei nu pot accepta lucrurile de la Dumnezeu când se confruntă cu situații și se bazează pe metode și mijloace omenești de a controla totul. Într-o astfel de congregație, sentimentele dintre oameni sunt

diferite și relațiile dintre oameni și atmosfera produsă sunt și ele diferite. Nu simți deloc atmosfera lucrării Duhului Sfânt sau atmosfera iubirii reciproce. În schimb, simți doar o răceală. Cu alte cuvinte, oamenii sunt reci unii față de alții. Toți sunt prudenți unii cu alții, certându-se între ei, concurând în secret între ei și străduindu-se să se întreacă unii pe alții. Nimeni nu se supune altcuiva și ei chiar se suprimă, se exclud și se pedepsesc unii pe alții. Sunt asemenea unor non-credincioși la locul de muncă, în lumea afacerilor și politicii, făcându-te să simți dezgust, ură și frică, lăsându-te fără vreun sentiment de siguranță. Dacă trăiești astfel de sentimente în orice grup de oameni, vei vedea acuratețea afirmației „Omenirea a fost coruptă profund de Satana" și asta te va face să iubești chiar mai mult lucrarea Duhului Sfânt. Fără lucrarea Duhului Sfânt, cu alte cuvinte, când ființele umane, Satana, cunoașterea sau neîncrezători domnesc, atmosfera e complet diferită. Te va face să te simți neplăcut și nefericit și te vei simți în scurt timp constrâns și deprimat. Acest sentiment vine de la Satana și de la omenirea coruptă, fără nicio îndoială. Aici ia sfârșit părtășia despre acest subiect.

Referitor la afirmațiile despre conduita morală în cultura tradițională, data trecută am avut părtășie despre „Fiecare persoană este responsabilă pentru soarta țării sale". Astăzi, voi avea părtășie în continuare despre „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții". Întocmai ca expresia anterioară, „Succesul și eșecul lucrurilor depind de oameni", despre care am avut părtășie, această expresie este și ea, în mod evident, punctul de vedere al neîncrezătorilor. Punctul de vedere al neîncrezătorilor predomină printre oameni și poate fi auzit peste tot. Din momentul în care încep să vorbească, oamenii învață tot felul de zicale de la alți oameni, de la neîncrezători, de la Satana și din lume. Totul începe cu educația inițială, în care sunt învățați de părinții și familiile lor cum să se comporte, ce să

spună, ce principii morale să aibă, ce tip de gânduri și caracter să aibă și așa mai departe. Chiar și după ce intră în societate, indivizii încă acceptă inconștient îndoctrinarea cu diverse doctrine și teorii de la Satana. „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” sunt cuvinte insuflate fiecărei persoane de familie sau societate drept una dintre conduitele morale pe care ar trebui să le aibă oamenii. Dacă ai această conduită morală, oamenii spun că ești nobil, onorabil, ai integritate și ești stimat și bine văzut de societate. Întrucât expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” vine de la oameni și de la Satana, ea devine subiectul pe care îl analizăm și discernem și, mai mult, subiectul de care ne lepădăm. De ce discernem și ne lepădăm de această expresie? Haideți mai întâi să cercetăm dacă această expresie e corectă și dacă o persoană care o respectă are dreptate. E cu adevărat nobil să fii o persoană care are caracterul moral de a „face tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice i-au încredințat alții”? Deține o astfel de persoană adevărul-realitate? Are umanitatea și principiile de conduită pe care a zis Dumnezeu că ar trebui să le aibă ființele create? Înțelegeți cu toții expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? Explicați mai întâi cu cuvintele voastre ce înseamnă această expresie. (Înseamnă că, atunci când cineva îți încredințează o sarcină, n-ar trebui să precupețești niciun efort ca să o duci la bun sfârșit.) N-ar trebui să fie acesta cazul? Dacă cineva îți încredințează o sarcină, nu are o părere bună despre tine? Are o părere bună despre tine, crede în tine și te consideră demn de încredere. Așadar, indiferent ce-ți cer să faci alți oameni, ar trebui să accepți și să o faci bine și în deplină conformitate cu cerințele lor, astfel încât să fie fericiți și mulțumiți. Procedând astfel, ești o persoană bună. Implicația e că satisfacția persoanei care ți-a încredințat o sarcină stabilește dacă ești considerat o persoană bună. Se poate explica așa? (Da.) Deci nu este ușor să

fii văzut drept o persoană bună în ochii altora și să fii recunoscut de societate? (Ba da.) Ce înseamnă că e „ușor”? Înseamnă că standardul e foarte scăzut și nu e deloc nobil. Dacă îndeplinești standardul moral de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, ești considerat o persoană care are conduită morală în astfel de chestiuni. Implicit, înseamnă că meriți încrederea oamenilor, meriți să ți se încredințeze gestionarea sarcinilor, că ești o persoană respectabilă și că ești o persoană bună. Asta e semnificația acestei afirmații. Nu sunteți de acord? Aveți vreo obiecție față de standardele de judecată și evaluare din expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? Dacă puteți oferi un exemplu care contestă această afirmație și îi expune falsitatea, adică dacă puteți utiliza un caz real pentru a-i dovedi lipsa de corectitudine, atunci această afirmație nu va dăinui. Acum, în teorie, poate credeți deja că această afirmație e cu siguranță incorectă, deoarece nu e adevărul și nu vine de la Dumnezeu. Cum puteți folosi faptele pentru a infirma această afirmație? De exemplu, dacă ești prea ocupat să mergi la cumpărături azi, îi poți încredința vecinului tău această sarcină. Îi poți spune exact ce mâncare să cumpere, cât de mult să cumpere și când să o cumpere. După aceea, vecinul face cumpărăturile conform cerinței tale și le aduce la timp. Este considerat acest lucru a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? Este considerat a avea o reputație bună? Abia dacă ridică un deget. Oare capacitatea de a ajuta pe cineva cu cumpărăturile este considerată a avea o înaltă ținută morală? (Nu este.) Cât despre faptul că face sau nu lucruri rele și cum este caracterul său, au acestea vreo legătură cât de mică cu capacitatea sa de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? Dacă o persoană poate face tot posibilul pentru a realiza un lucru mic încredințat de alte persoane, are ea standardul unei conduite morale? Capacitatea ei de a

îndeplini o sarcină atât de mică demonstrează că este cu adevărat o persoană cu înaltă ținută morală? Unii oameni spun: „Această persoană e foarte demnă de încredere. Oricând i se cere să aducă ceva, orice ar fi sau oricât de mult, se întoarce întotdeauna cu acel ceva. E de încredere și are o conduită morală bună.” Așa este percepută și evaluată de alții. E corectă o astfel de evaluare? (Nu, nu este.) Sunteți vecini. În general, vecinii nu se întorc unul împotriva celuilalt și nu își fac rău unul altuia, deoarece se întâlnesc frecvent. Dacă există conflicte, devine greu să interacționeze mai târziu. Poate vecinul te-a ajutat din acest motiv. S-ar putea și să-i fi fost convenabil să facă această mică favoare; nu a fost o sarcină dificilă și nu a suferit nicio pierdere. Mai mult, l-a ajutat să lase o impresie bună și să obțină o reputație bună, ceea ce este în beneficiul său. În plus, ajutându-te cu mici favoruri, nu-i este convenabil să-ți ceară ție favoruri în viitor? Poate îți va cere o mare favoare în viitor și vei fi obligat să o faci. Oare această persoană își păstrează opțiunile deschise? Când oamenii se ajută între ei, interacționează și se ocupă unii de alții, există un scop. Dacă văd că nu le aduci niciun folos și nu-ți vor cere ajutorul mai târziu, s-ar putea să nu te ajute cu această favoare. Este posibil să ai doctori, avocați, funcționari ai guvernului sau indivizi cu statut social în familia ta, ceea ce este util pentru această persoană într-un fel. S-ar putea să te ajute pentru a-și păstra opțiunile deschise. Poate se va folosi de tine cândva în viitor sau, cel puțin, i se va părea convenabil să împrumute instrumente din casa ta. Uneori îi încredințezi mici favoruri și, după câteva zile, vine la tine acasă să împrumute lucruri. Oamenii nu ridică niciun deget decât dacă au ceva de câștigat! Privește modul în care, când le-ai cerut o favoare, au acceptat destul de prompt, cu un zâmbet pe față și, aparent, fără niciun gând; dar, de fapt, au făcut calcule minuțioase în minte, întrucât gândurile nimănui nu sunt simple. Odată, am mers într-un loc ca să-Mi repar hainele. Doamna în

vârstă care repara haine avea o fată care se întorcea în țara ei natală. Vecinul ei avea mașină, așa că doamna în vârstă i-a încredințat vecinului sarcina de a-i duce fiica la aeroport, ca să nu fie nevoită să plătească un taxi. Vecinul a fost de acord, iar doamna în vârstă a fost încântată. Totuși, acest vecin nu era atât de simplu. Nu voia să o ajute gratuit. După ce a acceptat, a rămas acolo, scoțând încet un articol de îmbrăcăminte și spunând: „Crezi că hainele mele pot fi reparate?" Doamna în vârstă a fost luată prin surprindere și expresia ei părea să spună: „De ce profită această persoană de un lucru atât de mărunt? A acceptat atât de ușor, dar se pare că nu vrea să facă asta gratuit." Doamna în vârstă a reacționat rapid, spunând după o secundă sau două: „Bine, lasă-le acolo și am să ți le repar." Nu a menționat nimic de bani. Vedeți cum trimiterea cuiva cu un simplu comision este compensată de repararea unui articol de îmbrăcăminte. Nu înseamnă asta că nimeni nu are de pierdut? Este interacțiunea între persoane simplă? (Nu, nu este.) Nimic nu e simplu. În această societate omenească, fiecare individ are o mentalitate tranzacțională și fiecare apelează la tranzacții. Fiecare are cerințe de la alții și cu toții vor să profite în detrimentul altora, fără să sufere pierderi ei înșiși. Unii oameni spun: „Printre cei care «Fac tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții», sunt mulți care nu caută să profite în detrimentul altora. Ei își propun pur și simplu să facă tot posibilul ca să gestioneze lucrurile bine; acești oameni au într-adevăr această conduită morală." Această afirmație e incorectă. Chiar dacă nu umblă după avere, bunuri materiale sau vreun tip de beneficiu, ei caută renumele. Ce este acest „renume"? Înseamnă „am acceptat încrederea oamenilor de a mă ocupa de sarcinile lor. Indiferent dacă persoana care mi-a încredințat sarcina este prezentă sau nu, atât timp cât fac tot posibilul să o gestionez bine, voi avea o reputație bună. Cel puțin unii oameni vor ști că sunt o persoană bună, o persoană cu înaltă ținută morală și un exemplu

demn de urmat. Pot să ocup un loc între oameni și să las în urma mea o reputație bună într-un grup de oameni. Și merită!" Alți oameni spun: „«Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții» și, întrucât oamenii ne-au încredințat ceva, indiferent dacă sunt prezenți sau nu, ar trebui să le gestionăm sarcinile bine și să le ducem la bun sfârșit. Chiar dacă nu putem lăsa o moștenire durabilă, cel puțin nu ne pot critica pe la spate, spunând că nu avem nicio credibilitate. Nu putem lăsa generațiile viitoare să fie discriminate și să îndure acest tip de nedreptate grosolană." Ce caută ei? Caută în continuare renumele. Unii oameni acordă o mare importanță averii și bunurilor, în timp ce alții prețuiesc renumele. Ce înseamnă „renume"? Care sunt expresiile specifice pentru „renume" printre oameni? Înseamnă să fii numit o persoană bună și cineva de înaltă ținută morală, un model, o persoană virtuoasă sau un sfânt. Există chiar unii oameni care, deoarece într-o chestiune au reușit să „Facă tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții" și au acest tip de caracter moral, sunt în permanență lăudați, iar urmașii lor beneficiază de renumele lor. Vezi, acest lucru e mult mai valoros decât micile beneficii pe care le pot obține în prezent. Prin urmare, punctul de plecare pentru oricine respectă așa-zisul standard moral de a „Face tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice i-au încredințat alții" nu este așa simplu. Ei nu caută doar să-și îndeplinească obligațiile și responsabilitățile ca indivizi, ci mai degrabă îl respectă fie pentru câștigul personal sau pentru reputație, fie pentru această viață sau pentru cea de apoi. Desigur, există și cei care doresc să evite să fie criticați pe la spate și dezonoarea. Pe scurt, punctul de plecare pentru ca oamenii să facă acest gen de lucru nu este simplu, nu este cu adevărat un punct de plecare din perspectiva umanității, nici nu este un punct de plecare din responsabilitatea socială a omenirii. Privind din perspectiva intenției și a punctului de plecare al oamenilor care fac astfel de lucruri, cei care se agață

de expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” nu au deloc un scop necomplicat.

Tocmai am analizat afirmația despre conduita morală „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” din perspectiva intențiilor și scopului oamenilor când fac lucruri și din perspectiva ambițiilor și dorințelor lor. Acesta e un aspect. Din altă privință, zicala „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” conține o altă eroare. Care este aceasta? Oamenii consideră extrem de nobil comportamentul de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, dar nu știu că nu pot discerne dacă lucrurile încredințate de alții sunt juste sau injuste. Dacă sarcina pe care ți-o încredințează cineva este una foarte comună, ceva ușor de realizat, ce nu merită menționat, atunci loialitatea nu intră în discuție deoarece, când oamenii interacționează între ei și se împacă unii cu alții, e normal să-și încredințeze sarcini unii altora. E la fel de ușor ca ridicatul unui deget. Nu se pune problema dacă cineva are un caracter moral nobil sau inferior. Nu ajunge la acest nivel. Însă dacă sarcina pe care ți-o încredințează cineva este de mare importanță, o sarcină de amploare, precum una care implică viața și moartea, soarta sau viitorul, iar tu o tratezi în continuare ca pe o chestiune obișnuită, făcând tot posibilul să te ocupi bine de ea fără discernământ, aici pot să apară probleme. Ce fel de probleme? Dacă sarcina încredințată ție este corectă, rezonabilă, justă, pozitivă și nu va provoca niciun rău sau nicio pierdere altora sau nu va avea un impact negativ asupra omenirii, atunci este în regulă să accepți sarcina și să faci tot posibilul pentru a o gestiona cu loialitate. Aceasta e o responsabilitate pe care ar trebui să o îndeplinești și un principiu pe care ar trebui să îl respecți. Însă dacă sarcina pe care o accepți e injustă și va provoca daune, tulburare, distrugere sau chiar pierderea vieții pentru alții sau pentru omenire, iar tu faci în continuare tot

posibilul ca să o gestionezi cu loialitate, ce spune oare acest lucru despre caracterul tău moral? Este bun sau rău? (E rău.) În ce fel e rău? Unii oameni urmează o persoană injustă sau se împrietenesc cu ea și ambii se consideră reciproc prieteni apropiați. Nu le pasă dacă acest prieten e bun sau rău; atât timp cât e o sarcină încredințată de prietenul lor, vor face tot posibilul să se ocupe bine de ea. Dacă prietenul le cere să omoare pe cineva, îl vor omorî, dacă le cere să facă rău cuiva, îi vor face rău și dacă le cere să distrugă ceva, o vor face. Atât timp cât e o sarcină încredințată de prietenul lor, o vor face fără discernământ și fără chibzuință. Ei sunt de părere că duc la bun sfârșit afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții". Ce spune acest lucru despre umanitatea și caracterul lor moral? Este bun sau rău? (E rău.) Chiar și oameni răi pot „Face tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții", dar tipurile de sarcini pe care alți oameni le-au încredințat și pe care fac tot posibilul să le gestioneze bine sunt toate lucruri rele și negative. Dacă ce ți-au încredințat alți oameni este să faci rău oamenilor, să omori oameni, să furi bunurile altora, să te răzbuni sau să încalci legea, este corect? (Nu, nu este corect.) Toate sunt lucruri care le fac rău oamenilor, sunt fapte rele și infracțiuni. Dacă cineva îți încredințează o sarcină rea și tu respecți în continuare principiul din cultura tradițională de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții", spunând „Întrucât mi-ai încredințat ceva, înseamnă că ai încredere în mine, ai o părere bună despre mine și mă tratezi ca pe unul de-ai tăi, ca pe un prieten și nu ca pe un străin. Prin urmare, voi face tot posibilul să gestionez cu loialitate orice mi-ai încredințat. Jur pe viața mea să gestionez bine ce mi-ai încredințat și nu-mi voi lua niciodată cuvântul înapoi", atunci ce fel de persoană e aceasta? Nu e cu adevărat un om de nimic? (Ba da.) E un om de nimic. Așadar, cum ar trebui să tratezi lucrurile de tipul „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate

orice ți-au încredințat alții”? Dacă cineva îți încredințează o sarcină simplă, ceva foarte obișnuit în interacțiunea cu oamenii, atunci, chiar dacă o faci, nu se poate spune dacă ai un caracter moral nobil sau nu. Dacă cineva îți încredințează o sarcină foarte importantă și complexă, atunci trebuie să discerni dacă e pozitivă sau negativă și dacă e ceva ce calibrul tău poate realiza. Dacă nu e ceva ce poți realiza, faci ce poți. Dacă e o sarcină negativă, o sarcină ce încalcă legea, afectează interesele sau viețile altora sau chiar distruge perspectivele și viitorul altora, iar tu tot respecți standardul moral de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, atunci ești un om de nimic. Pe baza acestor perspective, principiul pe care ar trebui să îl respecte oamenii când acceptă sarcini încredințate lor nu ar trebui să fie „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”. Această afirmație nu e exactă, are lacune și probleme semnificative și îi induce în eroare în mare măsură pe oameni. După ce acceptă această afirmație, mulți oameni o vor folosi fără îndoială pentru a evalua conduita morală a altora și, desigur, pentru a se măsura și a-și constrânge propria moralitate. Însă ei nu știu cine din lume este demn să încredințeze sarcini altora și foarte puțini oameni le încredințează altora sarcini care sunt juste, pozitive, benefice pentru alții, valoroase și care aduc prosperitate umanității. Nu există. Prin urmare, dacă folosești standardul „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” pentru a măsura calitatea moralității unei persoane, nu doar că există prea multe îndoieli și probleme pentru a face față cercetării, ci le și insuflă oamenilor concepte greșite, principii greșite și direcția greșită pentru abordarea unor astfel de chestiuni, inducând în eroare, paralizând și îndrumând greșit gândirea oamenilor. Așadar, oricum ai analiza sau diseca această afirmație, nu există nicio valoare în existența ei, nu e ceva ce ar trebui să practice oamenii și nu le aduce, sub nicio formă, beneficii.

Expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” mai are o altă eroare. Din alt punct de vedere, pentru acei indivizi răi care vor să-i folosească, să-i manipuleze și să-i controleze pe alții, pentru cei cu interese personale și pentru cei cu statut și putere în societate, această afirmație le dă o oportunitate să exploateze și o scuză să-i folosească, să-i manipuleze și să-i controleze pe alții. Le permite să se folosească în mod strategic de oameni care să se ocupe de sarcini pentru ei. Se concluzionează că aceia care nu se ocupă de sarcini pentru ei sau nu fac tot posibilul pentru ele sunt oameni în care alții nu pot avea încredere și care nu pot face tot posibilul pentru a gestiona sarcini cu loialitate. Sunt etichetați drept indivizi cu o conduită morală inferioară, care sunt nedemni de încredere, nu merită să fie apreciați sau respectați și care au o condiție joasă în societate. Astfel de oameni sunt marginalizați. De exemplu, dacă șeful tău îți încredințează o sarcină și te gândești: „Întrucât șeful meu a deschis subiectul, trebuie să accept orice ar fi. Oricât de dificil este, chiar dacă înseamnă să trec prin foc și apă. Trebuie să fac asta”, așa că accepți. Pe de o parte, e șeful tău și nu îndrăznești să refuzi. Pe de alta, te presează deseori, spunând: „Doar cei care fac tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții sunt colegi buni.” Ți-a insuflat mai demult acest concept, îndoctrinându-te dinainte, ca să te pregătească mental. Odată ce îți cere ceva, ești obligat de legile onoarei să te supui și nu poți refuza; în caz contrar, nu vei sfârși bine. Prin urmare, trebuie să-ți consumi toată energia ca să faci lucruri pentru el. Chiar dacă nu e ușor de gestionat, trebuie să găsești o cale să rezolvi. Trebuie să te folosești de relații, să intri pe ușa din spate și să cheltui bani pe cadouri. În cele din urmă, când sarcina e îndeplinită, nu poți să menționezi banii cheltuiți sau să ai vreo pretenție. Și trebuie să spui: „«Oamenii ar trebui să facă tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții.» Ai o părere bună despre mine și mă

apreciezi, așa că trebuie să fac tot ce pot ca să mă ocup bine de această sarcină.” În realitate, doar tu știi câte greutăți și dificultăți ai îndurat. Dacă reușești, oamenii vor spune că ai o conduită morală nobilă, dar dacă dai greș, se vor uita de sus la tine, te vor disprețui și vei suferi batjocura lor. Indiferent din ce clasă socială sau grup etnic faci parte, atât timp cât cineva îți încredințează o sarcină, trebuie să faci tot posibilul și să nu precupețești niciun efort și nu poți refuza. De ce? Așa cum spune zicala, „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”. Întrucât ai acceptat încredințarea dată de cineva, trebuie să o gestionezi cu loialitate până la capăt și să te asiguri că sarcina este finalizată cu succes, bine, în întregime și spre aprobarea celeilalte persoane, apoi să-i dai raportul. Chiar dacă nu-ți pune întrebări în această privință, trebuie să nu precupețești niciun efort în gestionarea ei. Unii oameni n-au practic nicio relație adevărată cu tine, cum ar fi de rude îndepărtate în familia ta extinsă. Ei văd că ai o slujbă bună în societate sau ai statut și prestigiu ori vreun talent, așa că îți încredințează sarcini oarecare. E în regulă să refuzi? De fapt, e complet în regulă, dar din cauza relațiilor sociale complexe dintre oameni și a presiunii opiniei publice influențate de ideea „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”, când acest tip de persoană cu care practic nu ai nicio relație îți cere să faci lucruri pentru ea, ești obligat să faci tot. Desigur, poți alege să nu faci. Astfel jignești o singură persoană sau pierzi o relație cu vreo două rude ori ai putea fi ostracizat de câteva rude. Dar, pe de altă parte, ce contează? De fapt, nu contează. Nu locuiești cu ei, iar destinul tău nu este în mâinile lor. Așadar, de ce nu poți pur și simplu să refuzi? Unul dintre motivele inevitabile este că opinia publică potrivit căreia trebuie să „Faci tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” te obligă și te oprimă. Altfel spus, în orice comunitate societală, ești deseori ținut ostatic de standardul moral

și de opinia publică potrivit căreia trebuie să „Faci tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”. Faptul că faci tot posibilul să te ocupi cu loialitate de sarcini nu are legătură cu îndeplinirea responsabilității sociale sau cu îndeplinirea îndatoririlor și responsabilităților unei ființe create. În schimb, ești ținut ostatic de afirmațiile standardelor morale și de lanțurile invizibile ale opiniei sociale. De ce ești predispus să fii ținut ostatic de acestea? Un aspect este că nu poți distinge dacă aceste afirmații morale transmise de la strămoșii tăi sunt bune, nici dacă oamenii ar trebui să le respecte. Un alt aspect este că îți lipsesc tăria și curajul de a te elibera de presiunea socială și de opinia publică generată de această cultură tradițională. Ca urmare, nu te poți elibera din lanțurile și de influența ei asupra ta. Un alt motiv este că, în orice comunitate sau grup din societate, oamenii vor să fie considerați de alții ca având un caracter de înaltă moralitate, ca persoane bune, de încredere, pe care te poți bizui, și demni de a li se încredința sarcini. Cu toții vor să proiecteze o astfel de imagine care să câștige respectul și să-i facă pe alții să creadă că sunt indivizi în carne și oase, plini de demnitate, cu sentimente și loialitate, și nu cu sânge rece sau străini. Dacă vrei să te integrezi în societate, să fii acceptat și aprobat de alții, trebuie să-i faci mai întâi să te recunoască drept o persoană de înaltă ținută morală, cineva cu integritate și credibilitate. Astfel, indiferent ce tip de cerințe au de la tine, încerci din răsputeri să-i mulțumești, să-i faci fericiți și apoi să te laude, zicând că ești o persoană demnă de încredere și de înaltă ținută morală și că oamenii sunt dispuși să se asocieze cu tine. În acest mod, ai senzația unei prezențe în viața ta. Dacă poți fi aprobat de societate, de mase și de colegii și prietenii tăi, vei trăi o viață deosebit de hrănitoare și satisfăcătoare. Însă dacă trăiești diferit de ei, dacă gândurile și punctele tale de vedere diferă de ale lor, dacă ai o cale în viață diferită de a lor, dacă nimeni nu spune că ai un caracter de

înaltă moralitate, că ești de încredere, demn să ți se încredințeze chestiuni sau că ai demnitate și dacă te abandonează și te izolează cu toții, atunci vei trăi o viață depresivă și tristă. De ce te simți depresiv și trist? Pentru că stima ta de sine încasează o lovitură. De unde provine stima ta de sine? Provine din aprobarea și acceptarea societății și a maselor. Dacă ceilalți nu te acceptă deloc, dacă nu te aprobă și nu te laudă sau nu te apreciază și dacă nu-ți aruncă nicio privire de admirație, iubire sau stimă, simți că nu ai nicio demnitate în viață. Te simți complet lipsit de valoare, fără vreo senzație de prezență. Nu știi unde se află valoarea ta și, în cele din urmă, nu știi cum să trăiești. Viața ta devine depresivă și frământată. Încerci mereu să-i faci pe oameni să te accepte, încerci să te integrezi în mase și în societate. Așadar, respectarea standardului moral de a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții" este o chestiune foarte importantă pentru oricine trăiește într-un astfel de mediu social. Este, de asemenea, un indicator important pentru evaluarea caracterului moral al unei persoane și pentru acceptarea sa de către alții. Dar este corect acest standard de evaluare? Cu siguranță nu. De fapt, poate fi numit chiar absurd.

Există un alt aspect al afirmației morale „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții" care trebuie discernut. Dacă sarcina încredințată ție nu consumă prea mult din timpul și energia ta și este pe măsura calibrului tău sau dacă dispui de mediul și condițiile potrivite, atunci, din considerente de conștiință și rațiune umană, poți să faci unele lucruri pentru alții cât de bine poți și să le satisfaci cererile rezonabile și adecvate. Cu toate acestea, dacă sarcina încredințată consumă foarte mult din timpul și energia ta și îți răpește mult din timpul tău, până în punctul în care te face să-ți sacrifici viața, iar responsabilitățile și obligațiile tale în această viață și îndatoririle tale de ființă creată vor fi reduse la nimic și vor fi înlocuite, atunci ce vei face? Ar trebui să refuzi, deoarece nu este

responsabilitatea sau obligația ta. Cât despre responsabilitățile și obligațiile din viața unei persoane, în afară de îngrijirea părinților, creșterea copiilor și de îndeplinirea responsabilităților sociale în societate și în cadrul legii, cel mai important lucru este ca energia, timpul și viața unei persoane să fie dedicate îndeplinirii datoriei de ființă creată, mai degrabă decât să i se încredințeze de către oricine altcineva o sarcină care să-i consume timpul și energia. Aceasta deoarece Dumnezeu creează o persoană, îi acordă viață și o aduce pe această lume și nu este treaba ei să facă lucruri și să îndeplinească responsabilități pentru alții. Ce ar trebui să accepte cel mai mult oamenii este încredințarea dată de Dumnezeu. Doar aceasta este una adevărată și acceptarea încredințării date de om înseamnă să nu te ocupi de îndatoririle tale propriu-zise. Nimeni nu este calificat să-ți ceară să-ți dedici loialitatea, energia, timpul sau chiar tinerețea și întreaga viață pentru sarcinile pe care ți le încredințează. Doar Dumnezeu este calificat să le ceară oamenilor să-și facă datoria de ființe create. De ce? Dacă orice sarcină încredințată ție necesită mult din timpul și energia ta, te va împiedica să-ți faci datoria de ființă creată și chiar să urmezi calea corectă în viață. Îți va schimba direcția și scopurile în viață. Acesta nu e un lucru bun, e o nenorocire. Dacă îți consumă mult din timpul și energia ta și chiar îți răpește tinerețea, privându-te de oportunitățile de a dobândi adevărul și viața, atunci orice încredințare de această natură vine de la Satana și nu pur și simplu de la un individ. Aceasta e o altă modalitate de a înțelege chestiunea. Dacă cineva îți încredințează o sarcină care îți consumă și irosește mult din timpul și energia ta și chiar te face să-ți sacrifici tinerețea și toată viața, luându-ți timpul pe care ar trebui să-l petreci făcându-ți datoria de ființă creată, atunci acea persoană nu doar că nu-ți este prieten, dar poate fi chiar considerat dușmanul și adversarul tău. În viața ta, pe lângă îndeplinirea responsabilităților și obligațiilor tale față de părinții și copiii tăi

și de familia pe care ți-a dat-o Dumnezeu, tot timpul și energia ta ar trebui dedicate și sacrificate pentru îndeplinirea datoriei tale de ființă creată. Nimeni nu este calificat să-ți ocupe sau să-ți răpească timpul și energia sub pretextul de a-ți încredința să faci orice. Dacă nu urmezi sfatul și accepți încredințarea cuiva, ocupându-ți mult din timp și energie, atunci timpul de care dispui pentru a-ți face datoria de ființă creată va fi redus comparativ, și chiar acaparat și ocupat. Ce înseamnă dacă ești privat de timpul și energia de a-ți face datoria? Înseamnă că oportunitatea ta de a căuta adevărul este redusă. Când oportunitatea de a căuta adevărul e redusă, nu înseamnă și că șansele tale de a fi mântuit sunt mai mici? (Ba da.) Este aceasta o binecuvântare sau un blestem pentru tine? (Un blestem.) Este, fără îndoială, un blestem. Este ca atunci când o fată are un prieten, iar acesta îi spune: „Poți crede în Dumnezeu, dar trebuie să aștepți până când voi avea succes, voi deveni bogat și influent și până când îți voi putea cumpăra o mașină, o casă și un inel cu diamant mare, și atunci mă voi căsători cu tine.” Fata spune: „Atunci, în acești câțiva ani, nu voi crede în Dumnezeu și nu-mi voi îndeplini îndatoririle. Mai întâi voi munci din greu cu tine și voi aștepta să te îmbogățești, să devii director, să-ți împlinești dorințele și apoi îmi voi îndeplini îndatoririle.” Este această fată deșteaptă sau nesăbuită? (Nesăbuită.) E atât de nesăbuită! L-ai ajutat să obțină succesul, să devină bogat și puternic și să aibă faimă și avere, dar cine îți va compensa timpul pe care l-ai pierdut? Nu ți-ai îndeplinit datoria de ființă creată, deci cine va compensa această pierdere, cine o va răsplăti? În acești ani de credință în Dumnezeu, nu ai dobândit adevărul pe care ar fi trebuit să-l dobândești și nu ai câștigat viața pe care ar fi trebuit să o câștigi. Cine va compensa acest adevăr și această viață? Unii oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmează adevărul. În schimb, își petrec mai mulți ani din viață îndeplinind o sarcină, o dorință sau o cerere încredințată de alții. În cele din urmă, nu doar că nu

câștigă nimic, dar și pierd oportunitatea de a-și face datoria pentru a obține adevărul. Nu primesc aprobarea lui Dumnezeu; pierderea e prea mare și costul e prea ridicat! Nu e atât de nesăbuit să renunțe la credința în Dumnezeu și la îndeplinirea datoriei de ființă creată doar pentru a evita să încalce încrederea altora, pentru a-i lăsa pe oameni să spună lucruri bune despre ei, pentru a fi considerați persoane de înaltă ținută morală, cu reputație bună și demni de încredere și pentru a „Face tot posibilul să gestioneze cu loialitate orice le-au încredințat alții”? Sunt și cei care încearcă să le aibă pe amândouă, mulțumind oamenii pe de o parte și alocând totodată energie pentru a îndeplini o datorie, făcându-le altora pe plac, dar dorindu-și în același timp să fie plăcuți lui Dumnezeu. Ce se întâmplă în cele din urmă? Poți face pe plac oamenilor, dar datoria ta de ființă creată nu e îndeplinită, nu înțelegi deloc adevărul și pierzi atât de multe! Deși ai făcut tot posibilul să gestionezi cu loialitate lucruri pentru oameni, ai primit laude de la ei, spunând că te ții de cuvânt și ești o persoană cu o conduită morală nobilă, n-ai dobândit adevărul de la Dumnezeu, nici n-ai primit aprobarea sau acceptarea Lui. Aceasta deoarece să faci tot posibilul ca să gestionezi cu loialitate lucruri pentru oameni nu e cerința lui Dumnezeu de la umanitate, nici nu e o sarcină încredințată ție de Dumnezeu. Să faci tot ce-ți stă în putință pentru a gestiona cu loialitate lucruri pentru oameni e o abatere, înseamnă că nu te ocupi de îndatoririle tale propriu-zise și nu are absolut nicio valoare sau semnificație. Nu este deloc o faptă bună, demnă să fie sărbătorită. Ai investit mult din energia și timpul tău pentru alții și, procedând astfel, nu doar că nu ești ținut minte de Dumnezeu, ci ai și pierdut cea mai bună ocazie de a urmări adevărul și timpul prețios pentru a-ți face datoria de ființă creată. Când te răzgândești și vrei să urmărești adevărul și să-ți faci bine îndatoririle, ești deja bătrân, fără energie sau putere fizică și chinuit de boli. Merită? Cum poți să te sacrifici

pentru Dumnezeu? Este extenuant să folosești timpul rămas pentru a urmări adevărul și a-ți face datoria de ființă creată. Puterea ta fizică nu poate ține pasul, memoria ta se deteriorează și energia ta nu e bună. Adesea ațipești în timpul întrunirilor și corpul tău are mereu dificultăți și suferințe când încerci să-ți faci îndatoririle. Până atunci, vei regreta. Făcând „tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții", ce ai câștigat? Cel mult, poți să-i mituiești pe alții și să primești complimentele lor. Dar la ce sunt bune laudele oamenilor? Pot reprezenta ele aprobarea lui Dumnezeu? Nu o reprezintă câtuși de puțin. În acel caz, acea afirmație de laudă de la o persoană e lipsită de valoare. Merită să înduri o durere atât de mare de dragul de a primi laude în timp ce pierzi oportunitatea de a fi mântuit? Așadar, ce trebuie să înțeleagă acum oamenii? Dacă cineva îți încredințează o sarcină, indiferent despre ce e vorba, atât timp cât nu implică îndeplinirea datoriei tale de ființă creată sau ceva încredințat ție de Dumnezeu, ai dreptul să refuzi, întrucât nu e obligația ta, cu atât mai puțin responsabilitatea ta. Unii oameni ar putea zice: „Dacă refuz, alții vor spune că am principii morale îndoielnice sau că nu sunt un prieten destul de bun sau de loial." Dacă te îngrijorează acest lucru, atunci n-ai decât să o faci și, după aceea, vezi ce consecințe există. Sunt și oameni care nu au terminat de făcut lucruri pentru alții și nu pot continua să facă lucruri pentru alții deoarece își îndeplinesc îndatoririle. Ei cugetă: „Nu e bine să las această sarcină terminată pe jumătate. Ar trebui să am credibilitate ca persoană. Trebuie să facem lucrurile de la început la sfârșit, nu să începem în forță și să terminăm slab. Dacă sarcinile pe care promit să le fac pentru alții sunt terminate pe jumătate și nu fac restul, nu pot justifica altora acest lucru, este lipsit de integritate!" Dacă ai astfel de gânduri în minte și nu poți renunța la mândria ta, n-ai decât să faci sarcini pentru alții și, când termini, vezi ce ai câștigat și dacă faptul că te ții de cuvânt și ai acest tip de integritate chiar

are vreo valoare. Nu înseamnă să întârzii un lucru important? Dacă te poate întârzia din realizarea îndatoririlor tale și îți poate afecta dobândirea adevărului, este echivalent cu a-ți risca viața, nu-i așa? În cazul în care consideri aceste afirmații și cerințe privind conduita morală mai importante decât să-ți faci datoria de ființă creată și să urmărești adevărul, atunci nu te poți elibera din captivitatea și obligația acestor afirmații. Dacă poți să le discerni și să le vezi limpede adevărata esență, dacă decizi să te lepezi de ele și să nu trăiești după aceste lucruri, atunci ai speranța să te eliberezi din captivitatea și obligația acestor afirmații despre conduita morală. De asemenea, ai speranța de a-ți îndeplini datoria de ființă creată și de a dobândi adevărul.

După ce am avut atât de multă părtășie, aveți acum puțin discernământ privind afirmația și standardul de a judeca moralitatea unei persoane din „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? (Da.) Deci, pentru a rezuma, din câte aspecte ar trebui să discernem dacă această afirmație e corectă sau greșită? Mai întâi, e clar că nu se conformează adevărului sau cuvintelor lui Dumnezeu și nu e un adevăr-principiu pe care ar trebui să-l respecte oamenii. Cum ar trebui să abordezi această chestiune atunci? Indiferent cine îți încredințează o sarcină, ai dreptul de a refuza și a spune: „Nu vreau să te ajut; nu sunt obligat să-ți fiu loial.” Dacă i-ai acceptat încredințarea la acel moment, dar acum că înțelegi chestiunea, nu vrei să ajuți și simți că nu este nicio nevoie sau obligație, atunci problema se termină acolo. E acesta un principiu de practică? (Da.) Poți să spui „nu” și să refuzi. În al doilea rând, ce e greșit în afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”? Dacă cineva îți încredințează o sarcină simplă, care se realizează convenabil, e doar un lucru normal în interacțiunea și relațiile dintre oameni. Nu se poate spune dacă ești loial sau dacă ai un caracter de înaltă moralitate, nu se poate

folosi drept standard pentru a evalua moralitatea unei persoane. Oare a ajuta pe cineva cu o sarcină care necesită un efort foarte mic indică dacă o persoană este morală și are credibilitate? Nu neapărat, deoarece acea persoană poate să fi făcut multe lucruri rele în spatele culiselor. Dacă a săvârșit multe lucruri rele, dar a făcut ceva pentru a-i ajuta pe alții cu un efort foarte mic, se consideră un caracter de înaltă moralitate? (Nu, nu se consideră.) Prin urmare, acest exemplu infirmă afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții". Nu e corectă și nu poate fi folosită ca standard pentru a evalua conduita morală a unei persoane. Așa se tratează unele lucruri obișnuite. Deci cum ar trebui să tratăm unele chestiuni speciale? Dacă cineva îți încredințează o sarcină importantă, specială, care îți depășește capacitățile și pe care o găsești epuizantă și solicitantă și nu ești în măsură să o realizezi, poți refuza fără să te simți prost. În plus, dacă cineva îți încredințează să faci un lucru nerezonabil, ilegal sau dăunător intereselor altora, chiar nu ar trebui să faci asta pentru persoana respectivă. Deci, când cineva îți încredințează o sarcină, care e principalul lucru pe care trebuie să-l discerni? Pe de o parte, trebuie să discerni dacă sarcina încredințată e responsabilitatea sau obligația ta și dacă ar trebui să o accepți. Pe de altă parte, după ce o accepți, indiferent dacă o faci sau nu și dacă o gestionezi bine sau prost, implică aceasta loialitatea și moralitatea unei persoane? Acesta e punctul central de discernut. Un alt aspect de discernut este natura sarcinii încredințate, dacă e rezonabilă, legală, pozitivă sau negativă. Prin intermediul acestor trei aspecte o discerni. Acum, să cântărim și să rezumăm cele despre care tocmai am avut părtășie și să discutăm despre opiniile și perspectivele voastre. (Referitor la afirmația morală „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții", mai întâi, oamenii nu sunt obligați să facă lucruri pentru alții, pot să refuze, e dreptul fiecăruia. În al doilea rând, chiar dacă acceptă

o sarcină încredințată de alții, indiferent dacă o fac sau nu și dacă o fac bine sau prost, acest lucru nu implică moralitatea lor și nu poate fi folosit drept standard pentru a evalua caracterul moral al unei persoane. Mai mult, dacă sarcina încredințată cuiva e ilegală și e o infracțiune, chiar nu ar trebui să o îndeplinească. În caz contrar, înseamnă că face rău și va fi pedepsit. Prin aceste aspecte, putem infirma într-adevăr punctul de vedere „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”.) Cel mai important aspect este că această afirmație e greșită. Unde e greșeala? Mai întâi, principiul pe care îl impune pentru tratarea și gestionarea unor astfel de chestiuni e greșit. În plus, folosirea acestei afirmații ca să judeci conduita morală a unei persoane e și ea greșită. Mai mult, utilizarea acestei afirmații pentru a evalua conduita morală a unei persoane, pentru a o obliga și constrânge, a o folosi ca să facă lucruri și pentru a o face să-și aloce timpul, energia și prețul în îndeplinirea unor responsabilități pe care n-ar trebui să le poarte sau nu e dispusă să le poarte este un tip de deturnare și, de asemenea, e greșită. Aceste câteva greșeli sunt suficiente pentru a infirma valoarea și corectitudinea afirmației „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții”. Să rezumăm rapid. Mai întâi de toate, afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” le spune oamenilor cum să se ocupe de sarcinile ce le sunt încredințate. Implică faptul că, atunci când cineva îți încredințează o sarcină, indiferent dacă e rezonabilă sau nu, bună sau rea, pozitivă sau negativă, atât timp cât sarcina îți este încredințată, trebuie să te ții de cuvânt. Ești obligat să îndeplinești sarcina bine și complet pentru a-l mulțumi. Doar acest tip de persoană poate avea credibilitate. Îi determină pe oameni să îndeplinească sarcina fără discernământ, ceea ce este, mai presus de toate, greșit; o greșeală care încalcă principiile. În al doilea rând, standardul de a putea „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” este folosit

drept bază pentru a le evalua conduita morală. Oare acest standard de evaluare nu comite o altă greșeală? Dacă fiecare ar face tot posibilul pentru a gestiona cu loialitate sarcini rele sau malefice încredințate lor, nu s-ar întoarce această societate cu susul în jos? În plus, dacă această afirmație e folosită mereu drept standard pentru a evalua conduita morală a oamenilor, va crea în mod natural o atmosferă socială, o opinie publică și o presiune socială pentru a constrânge și îngrădi gândurile oamenilor. Ce consecințe vor decurge de aici? Ținând cont de existența afirmației „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții" și de prezența unei astfel de opinii publice în societate, ești supus presiunii publice și ești nevoit să acționezi în acest mod în astfel de situații. Modul în care acționezi nu este voluntar, nu e pe măsura capacităților tale și nu-ți îndeplinește obligațiile. Ești obligat să faci asta și nu e o cerință din adâncul inimii tale, nici o cerință de la umanitatea normală sau pentru a-ți menține relațiile emoționale. E cauzat de presiunea socială, care echivalează cu o deturnare morală. Dacă dai greș în realizarea sarcinilor pe care ai acceptat să le faci pentru alții, părinții, familia, colegii și prietenii tăi te vor critica, spunând: „Ce crezi că faci? După cum spune zicala, «Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții». Din moment ce ai acceptat, de ce nu ai scos-o la capăt? Dacă ai acceptat, ar fi trebuit să o faci bine!" După ce auzi asta, simți că greșești, așa că îndeplinești ascultător sarcina. În timp ce te ocupi de ea, tot nu vrei să o faci; nu ai capacitatea și nu te poți descurca, dar tot trebuie să strângi din dinți și să o faci. În cele din urmă, întreaga ta familie te ajută și necesită mulți bani, energie și suferințe și abia dacă este îndeplinită. Persoana care ți-a încredințat-o este fericită, dar tu ai suferit mult în inima ta și ești epuizat. Chiar dacă o faci cu o inimă neîmpăcată și te simți șovăielnic, nu ai de gând să renunți și, data viitoare când te întâlnești cu acest tip de situație, vei face iarăși același lucru. De ce e așa? Pentru că

vrei respect de sine, iubești vanitatea și, în același timp, nu suporți presiunea opiniei publice. Chiar dacă nimeni nu-ți găsește vreo vină, te vei critica pe tine însuți, spunând: „N-am făcut ce am acceptat să fac pentru alții. Ce fac? Chiar mă disprețuiesc. Nu e imoral?” Chiar și tu te deturnezi singur; a fost mintea ta deja întemnițată? (Da.) De fapt, acea sarcină n-are nicio legătură cu tine. Nu câștigi niciun beneficiu și nicio edificare făcând-o. Este complet în regulă dacă nu o faci și doar câțiva indivizi te vor critica. Dar ce importanță are asta? Nu-ți va schimba câtuși de puțin destinul. Indiferent ce-ți cer oamenii, atât timp cât nu se conformează cerințelor lui Dumnezeu, poți refuza. Analizând afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” pe baza acestor trei aspecte, îi înțelegi esența? (Da.)

Când cineva îți încredințează o sarcină, ce principii ar trebui să urmezi? N-ar trebui să fie principii pentru îndeplinirea ei? Care e baza acesteia în ceea ce privește adevărul? Tocmai am menționat cel mai important aspect, și anume că, în viața cuiva, pe lângă sprijinirea părinților, creșterea copiilor și îndeplinirea responsabilităților sale sociale în cadrul legii, nu există nicio obligație de a accepta încredințarea cuiva sau de a lucra pentru cineva și nu e deloc nevoie să trăiască pentru afacerile sau încredințarea nimănui. Valoarea și semnificația vieții omenești pot fi găsite doar în îndeplinirea datoriei de ființă creată. Pe lângă aceasta, realizarea lucrurilor pentru cineva nu are nicio fărâmă de semnificație; e cu totul o muncă inutilă. Prin urmare, afirmația „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” e ceva impus de oameni altor oameni și nu are vreo legătură cu Dumnezeu. Această afirmație nu este în niciun caz o cerință de la Dumnezeu pentru oameni. Ea izvorăște de la alții care te exploatează, te deturnează moral, te controlează și te constrâng. Nu are nici cea mai mică legătură cu încredințarea lui Dumnezeu sau cu îndeplinirea

datoriei tale de ființă creată. Înțelegi? (Da.) În această lume, în întregul univers, ca ființă creată, pe lângă credința față de Dumnezeu și încredințarea dată de El și pe lângă credința față de datoria de ființă umană, nu există nimic și nimeni demn de loialitatea ta. Este clar că a „Face tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții" nu este un principiu de conduită. E ceva greșit și care încalcă principiile. Dacă cineva îți încredințează o sarcină, ce ar trebui să faci? Dacă sarcina încredințată e ceva ce necesită doar un efort foarte mic, în care trebuie doar să vorbești sau să realizezi o acțiune mică și ai calibrul necesar, poți ajuta din umanitate și compasiune; nu e ceva considerat greșit. Acesta este un principiu. Însă dacă sarcina încredințată îți va consuma mult timp și energie sau chiar va irosi o parte însemnată din timpul tău, ai dreptul să refuzi. Chiar dacă e vorba de părinții tăi, ai dreptul de a refuza. Nu e nicio nevoie să le fii loial sau să le accepți încredințarea, acesta e dreptul tău. De unde provine acest drept? Îți este acordat de Dumnezeu. Acesta este al doilea principiu. Al treilea principiu este că, dacă cineva îți încredințează o sarcină oarecare, chiar dacă nu consumă mult timp sau energie, dar îți poate tulbura sau afecta îndeplinirea datoriei sau îți poate distruge voința de a-ți îndeplini datoria, precum și credința ta în Dumnezeu, ar trebui, de asemenea, să o refuzi. Dacă cineva îți încredințează ceva ce îți poate afecta căutarea adevărului, îți poate perturba și tulbura voința de a urmări adevărul și ritmul tău în căutarea adevărului și te poate face să renunți la jumătatea drumului, atunci ar trebui cu atât mai mult să refuzi. Ar trebui să refuzi orice îți afectează îndeplinirea datoriei sau urmărirea adevărului. Acesta e dreptul tău; ai dreptul să spui „nu". Nu e nicio nevoie să-ți investești timpul și energia. Poți refuza toate lucrurile care nu au nicio semnificație, valoare, edificare, niciun ajutor sau beneficiu pentru îndeplinirea datoriei, urmărirea adevărului sau mântuirea ta. Poate fi considerat acesta un principiu? Da,

este un principiu. Deci, dacă evaluați potrivit acestor principii, de unde pot veni sarcinile încredințate pe care ar trebui să le accepte oamenii în viața lor? (De la Dumnezeu.) Așa este, pot veni doar de la Dumnezeu. Cuvintele „de la Dumnezeu" sunt relativ deșarte și îndepărtate, deci care ar trebui să fie, de fapt, această încredințare? (Îndeplinirea datoriei noastre.) Așa este, înseamnă să-ți îndeplinești datoria în biserică. Este imposibil ca Dumnezeu să-ți spună personal: „Tu mergi să răspândești Evanghelia", „Tu mergi să conduci biserica" sau „Tu mergi să îndeplinești o lucrare bazată pe text". Este imposibil ca Dumnezeu să-ți spună personal, dar El ți-a încredințat datoria prin rânduiala casei lui Dumnezeu. Toate rânduielile casei lui Dumnezeu își au originea în Dumnezeu și vin de la El, prin urmare ai nevoie să-ți spună personal Dumnezeu? Ai experimentat deja toate persoanele, evenimentele și lucrurile suveranității și orchestrării lui Dumnezeu și ai sentimente reale. Ce ai experimentat are legătură cu lucrarea Sa, cu adevărul și cu planul Său de gestionare. Nu înseamnă asta să îndeplinești datoria unei ființe create? Aceasta e din perspectiva acceptării încredințării. Pe de altă parte, pe lângă ceea ce e încredințat de la Dumnezeu, nu mai există niciun alt lucru căruia să-i fie loiali oamenii. Doar Dumnezeu merită o loialitate de nestrămutat; oamenii nu sunt demni. Nimeni, inclusiv strămoșii, părinții sau superiorii tăi, nu este demn. De ce? Adevărul suprem e că este absolut firesc și justificat ca ființele create să fie loiale Creatorului. Ai nevoie să analizezi acest adevăr? Nu, deoarece tot ce are legătură cu oamenii vine de la Dumnezeu, este absolut firesc și justificat ca ființele create să fie loiale Creatorului. Acesta e un adevăr suprem de care oamenii ar trebui să țină mereu cont! Al doilea adevăr pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă e că, fiind fideli lui Dumnezeu, tot ce dobândesc ei de la Dumnezeu este adevărul, viața și calea. Câștigurile lor sunt bogate și abundente, deosebit de îmbelșugate și debordante. Când oamenii dobândesc

adevărul, viața și calea, viețile lor devin valoroase. Prin urmare, când ești credincios lui Dumnezeu, timpul tău, energia și costurile care sunt sacrificate vor fi răsplătite pozitiv și tu nu vei avea niciodată regrete. Până acum, unii oameni L-au urmat pe Dumnezeu timp de douăzeci sau treizeci de ani, iar unii L-au urmat de la trei la cinci ani sau timp de zeci ani. Cred că cei mai mulți dintre ei nu au niciun regret și au obținut câștiguri într-o anumită măsură. Pentru cei care iubesc adevărul, cu cât Îl urmează mai mult pe Dumnezeu, cu atât simt că le lipsesc prea multe și că adevărul este prețios. Hotărârea lor de a urmări adevărul crește, iar ei simt că L-au acceptat pe Dumnezeu prea târziu și că, dacă L-ar fi acceptat cu trei până la cinci ani sau cu zece ani mai devreme, cât de mult adevăr ar fi înțeles! Acum unii oameni regretă că L-au acceptat pe Dumnezeu prea târziu, regretând că au crezut în Dumnezeu mai mulți ani fără să urmărească adevărul și că și-au irosit timpul și regretând că au crezut în Dumnezeu mai mulți ani fără să-și facă datoria bine. Pe scurt, indiferent de durata credinței cuiva în Dumnezeu, toți câștigă ceva și simt că urmărirea adevărului e incredibil de importantă. Acesta e al doilea adevăr: și anume că, fiind credincioși lui Dumnezeu, tot ce dobândesc oamenii de la Dumnezeu e adevărul, calea și viața și faptul că pot fi mântuiți, nemaitrăind sub puterea Satanei. Al treilea adevăr este că, dacă oamenii pot să ajungă la loialitatea eternă față de Dumnezeu, care va fi destinația lor finală? (De a fi mântuiți și de a rămâne pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu.) Când oamenii Îl urmează pe Dumnezeu și sunt în cele din urmă mântuiți, destinația pe care o primesc este să nu fie aruncați în pierzanie și distruși, ci să rămână ca ființe umane noi, să fie capabili să trăiască în continuare. Dacă oamenii continuă să trăiască, au speranța de a-L vedea pe Dumnezeu. Ce binecuvântare este aceasta! În chestiunea loialității față de Dumnezeu, este suficient ca oamenii să înțeleagă aceste trei adevăruri? (Da.) Ce beneficii există dacă oamenii îi

urmează pe alții și le sunt loiali lor? Dacă ești loial altora, oamenii spun că ai principii morale bune. Ai o reputație bună și câștigi doar acest mic beneficiu. Ai dobândit adevărul și viața? Nu le dobândești deloc. Ce îți poate da orice persoană când îi ești loial? Cel mult, poți beneficia din asocierea cu aceasta în timpul succesului rapid din cariera ei, asta e tot. Care e valoarea acestui lucru? Nu e ceva lipsit de conținut? Lucrurile fără legătură cu adevărul sunt inutile, oricât de mult ai dobândi. Mai mult, dacă urmezi oameni și le ești loial, poate exista o consecință. Poți deveni o victimă, o jertfă. Dacă persoana căreia îi ești loial nu merge pe calea cea dreaptă, ce se va întâmpla dacă o urmezi? Vei merge pe calea cea dreaptă? (Nu.) Dacă o urmezi, nu vei merge nici tu pe calea cea dreaptă; chiar vei fi de acord cu ea să faci rău, vei merge în iad pentru a fi pedepsit și atunci vei fi terminat. Dacă ești loial unei persoane, chiar dacă faci multe fapte bune, nu vei câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Dacă ești loial regilor diavolilor, Satanei sau antihriștilor, devii un complice și o slugă a Satanei. Finalul poate fi doar să fii îngropat alături de Satana, să fii o jertfă pentru Satana. Non-credincioșii spun: „A fi apropiat de un rege este la fel de periculos ca a te culca lângă un tigru”. Oricât de loial ai fi regilor diavolilor, până la urmă, odată ce te-au folosit, te vor devora și te vor face o victimă. Viața ta va fi mereu în pericol. Aceasta e soarta celor loiali regilor diavolilor și Satanei. Regii diavolilor și Satana nu te vor îndrepta niciodată spre direcția și scopul corect pentru viața ta și nu te vor îndruma pe calea corectă a vieții. Nu vei câștiga niciodată adevărul sau viața de la ei. Finalitatea loialității tale față de ei este fie de a pieri cu ei și de a fi jertfa lor, fie de a fi prins în capcană, mutilat și devorat de ei; toate acestea sunt rezultatul final de a merge în iad. Acesta e un fapt de necontestat. Așadar, nicio persoană, indiferent cât de faimoasă și distinsă sau cât de importantă este, nu merită loialitatea ta și sacrificarea întregii tale vieți pentru ea. Nu este demnă și nu are puterea de

a-ți rândui sau manipula destinul. Este înțelegerea acestui adevăr-principiu suficientă pentru a rezolva probleme precum urmarea oamenilor și loialitatea față de ei? (Da.) Există trei principii care ar trebui respectate când avem de-a face cu sarcinile încredințate de alții și am avut părtășie despre trei principii privind valoarea și însemnătatea loialității oamenilor față de Dumnezeu – înțelegeți clar toate aceste principii? (Da.) Pe scurt, scopul analizării afirmației „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții" este de a vă ajuta să-i vedeți clar absurditatea și falsitatea, astfel încât să puteți renunța la ea. Cu toate acestea, nu e suficient să renunțați; trebuie să și înțelegeți și să stăpâniți principiile de practică pe care ar trebui să le aibă oamenii, precum și intențiile lui Dumnezeu în astfel de chestiuni. Referitor la afirmația morală „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții", conținutul principal este, practic, acesta. Tocmai am analizat din diferite aspecte și puncte de vedere și apoi am avut părtășie în mod special despre principiile practicii pe care le-a revelat Dumnezeu oamenilor, care sunt intențiile lui Dumnezeu și ce adevăruri ar trebui să înțeleagă ei. După ce înțeleg aceste aspecte, oamenii ar trebui să priceapă în fond cum să discearnă afirmația morală „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții".

Disecarea acestui subiect, „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții", este, de fapt, destul de simplă și oamenii pot să o discearnă și să o înțeleagă cu ușurință. Această expresie este și o afirmație avansată de moraliști pentru a-i paraliza pe oameni, pentru a le induce în eroare gândurile și a le tulbura gândirea normală și nu se bazează pe o conștiință umană, rațiune normală sau pe nevoi umane normale. Astfel de idei sunt născocite de așa-ziși gânditori și moraliști, care se dau virtuoși. Sunt nu doar lipsite de bază și sens, dar sunt și imorale. De ce sunt considerate imorale? Pentru că nu izvorăsc din nevoile umanității normale,

nu pot fi realizate în sfera calibrului uman și nu sunt o obligație sau o datorie pe care ar trebui să o îndeplinească oamenii. Acei așa-ziși moraliști iau expresia „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții” drept standard pentru un comportament pe care îl pretind cu strictețe de la oameni, formând astfel un soi de atmosferă socială și opinie publică. Oamenii sunt apoi oprimați de această opinie publică și sunt forțați să trăiască în acest mod. Astfel, gândurile lor devin imperceptibil încătușate de acest tip de gândire satanică. Odată ce gândurile unei persoane sunt încătușate, în mod evident, acțiunile sale sunt și ele încătușate de această afirmație și de opinia publică. Ce înseamnă că sunt încătușate? Înseamnă că oamenii nu pot alege ce să facă, nu pot urma liber dorințele și cerințele naturii umane și nu pot urma cerințele conștiinței și rațiunii lor de a face ce doresc. În schimb, sunt constrânși și forțați de un gând denaturat, de un tip de teorie ideologică și de opinie socială pe care nu o pot distinge sau de care nu se pot elibera. Oamenii trăiesc inconștient în acest tip de mediu social și de atmosferă și nu se pot elibera. Dacă nu înțeleg adevărul, dacă nu pot înțelege clar deformările și erorile din aceste afirmații și dacă nu pot să-și dea seama de prejudiciile și consecințele cauzate de aceste afirmații care le încătușează gândurile, oamenii nu vor fi niciodată capabili să se elibereze de constrângerile, legăturile și presiunile impuse de cultura tradițională și de opinia socială. Vor fi în stare doar să trăiască bazându-se pe aceste lucruri. Motivul pentru care oamenii trăiesc bazându-se pe aceste lucruri este că nu știu care e calea cea dreaptă, care sunt direcția și scopul comportamentului lor, nici principiile modului în care să se comporte. Sunt în mod natural și pasiv induși în eroare de diversele afirmații morale din cultura tradițională, îndrumați greșit și controlați de aceste teorii greșite. Când oamenii înțeleg adevărul, devine ușor să discearnă și să respingă aceste erezii și sofisme. Nu mai sunt încătușați, deturnați sau exploatați de

opinia publică, de atmosfera și mediul din societatea care a fost creată de Satana. Astfel, direcția și scopul vieților lor sunt complet schimbate și ei pot trăi și exista potrivit cerințelor lui Dumnezeu și cuvintelor Sale. Nu mai sunt induși în eroare sau încătușați de diversele teorii satanice și de diversele sofisme ale culturii tradiționale. Când oamenii abandonează complet diversele afirmații din cultura tradițională despre conduita morală, acela e momentul în care se eliberează total de corupția, inducerea în eroare și robia Satanei. Pe această bază, când înțeleg principiile practicii pe care Dumnezeu le cere și le dă oamenilor, scopul lor în viață este profund schimbat și au vieți noi. Când au vieți noi, sunt ființe umane nou-născute și persoane noi. Întrucât gândurile din mințile lor nu mai sunt umplute cu diversele erezii și sofisme pe care li le-a insuflat Satana și, în schimb, adevărul a înlocuit aceste lucruri satanice, urmându-le pe acestea, sub călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu, adevărul devine viață înlăuntrul lor, îndrumând și guvernând modul în care aceștia privesc oamenii și lucrurile și se comportă și acționează. Ei merg pe calea cea dreaptă a vieții umane și pot trăi în lumină. Nu este ca și cum ai renaște prin cuvintele lui Dumnezeu? Bine, să încheiem aici părtășia de astăzi.

2 iulie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (15)

În prezent, dezastrele devin din ce în ce mai grave. Nu doar molima continuă să se răspândească, dar și foametea se abate asupra oamenilor. Războiul a izbucnit în unele zone și în multe țări din lume este haos. Există deja o dezbinare larg răspândită. S-a spus în trecut că „Focurile războiului se învolburează, fumul de tun umple aerul, vremea se încălzește, clima se schimbă, o ciumă se va răspândi” și această predicție se împlinește deja. O ciumă se răspândește, fără să se potolească, iar non-credincioșii trăiesc într-o situație foarte grea. Toate zilele și toți anii sunt mai răi decât cei dinainte, iar ei au căzut deja în dezastru. Cu toții vor să se elibereze de această suferință și să scape de zilele dezastrului. Cu toții speră că guvernul îi va salva și izbăvi de dezastru, dar guvernul este asemenea unui castel de nisip lovit de valuri – neputincios și incapabil să se salveze pe sine, cu atât mai puțin pe altcineva. În orice zi, guvernul se poate prăbuși și poate fi distrus; este inevitabil. Ați văzut cu toții prin ce trec non-credincioșii – ei suferă cu adevărat! Cum este viața voastră în acest moment? Nu sunteți într-o situație mult mai bună decât ei? (Ba da.) Cum este situația voastră mai bună? (Încă putem să citim împreună cuvântul lui Dumnezeu și să avem părtășie despre adevăr. Încă putem să ne facem datoria în casa lui Dumnezeu și să căutăm intrarea în viață. Inimile noastre sunt împăcate și lipsite de anxietate. Suntem într-o situație mult mai bună decât non-credincioșii.) Cel puțin, oamenii care cred în Dumnezeu sunt într-o situație mai bună decât non-credincioșii pentru că au ceva pe care să se bazeze. Ei cred în suveranitatea lui Dumnezeu; ei cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu și cred în orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Întrucât au încredere și credință adevărată în Dumnezeu, au ceva real pe care să se bazeze și un sentiment de siguranță. Oamenii care cred sincer în Dumnezeu au un sentiment de sprijin

real în inima lor, precum și un sentiment de siguranță, pace și bucurie, oricât de periculos sau haotic este mediul exterior mai larg. Prin urmare, indiferent ce situație experimentează, indiferent cum se schimbă mediul exterior, indiferent ce se întâmplă, fie că este vorba de un dezastru, un război sau o molimă, fie că este vorba de un eveniment important sau de o chestiune minoră, o persoană care crede sincer în Dumnezeu se poate devota îndeplinirii datoriei sale în casa lui Dumnezeu, mâncând și bând cuvântul lui Dumnezeu, experimentând lucrarea Sa și căutând să obțină adevărul, deoarece Îl urmează pe Dumnezeu și se ferește de tendințele lumești. Acest aspect rămâne neschimbat. Cel mai important lucru și cel mai important obiectiv pe care trebuie să îl urmărești în credința ta în Dumnezeu nu se poate schimba și acesta este căutarea adevărului, îndeplinirea corectă a datoriei și faptul de a fi o mărturie frumoasă pentru Dumnezeu. Acest lucru nu se poate schimba în niciun caz.

Indiferent cum se schimbă lumea, indiferent cum se luptă și se încaieră forțele Satanei și indiferent cât de haotică devine această societate și această lume, problemele esențiale, cum sunt inducerea în eroare, corupția, robia și controlul omenirii de către Satana rămân neschimbate. Cu alte cuvinte, diferitele erezii și sofisme pe care Satana le insuflă oamenilor și toate gândurile și afirmațiile care se împotrivesc lui Dumnezeu și încalcă legile și regulamentele creării oamenilor și a tuturor lucrurilor de către Dumnezeu rămân neschimbate. Pe de o parte, aceste lucruri satanice nu s-au schimbat. Pe de altă parte, oricum s-ar schimba starea și structura acestei lumi, ereziile și sofismele pe care Satana le-a plantat adânc în inimile oamenilor nu au fost înlăturate. Ereziile și sofismele cu care Satana îi induce în eroare și-i corupe pe oameni nu s-au șters din inimile lor nu pentru că lumea se află într-o stare de haos sau pentru că Satana este acum într-o stare proastă și incapabil să controleze lumea. Nu este cazul. Ereziile și sofismele Satanei

încă există în inimile oamenilor și nimeni nu le poate spulbera. Încă de la începutul coruperii omenirii de către Satana, ereziile și sofismele Satanei au fost treptat plantate adânc în inima și mintea fiecărei ființe omenești create. Aceste lucruri rămân complet neschimbate în inimile și mințile oamenilor până în ziua de azi. Chiar și după ce Dumnezeu a lucrat mulți ani și le-a oferit oamenilor o mare parte din adevăr, oamenii încă sunt incapabili să identifice diversele gânduri, păreri și zicale pe care Satana le-a insuflat în ei, cu atât mai puțin să încerce în mod activ să identifice aceste lucruri în absența influenței factorilor de mediu sau să le scoată din inima lor. Nu sunt capabili nici să respingă în mod proactiv diversele gânduri și afirmații pe care Satana le-a insuflat în ei, chiar și cu aprovizionarea și îndrumarea cuvântului lui Dumnezeu. Deși, la început, oamenii au fost corupți în mod pasiv de Satana, pe parcursul coruperii omenirii de către Satana, oamenii au început să trăiască în conformitate cu firea Satanei și au văzut lucrurile potrivit gândurilor și perspectivelor Satanei. Treptat, oamenii au început să colaboreze tot mai activ cu Satana și au devenit tot mai activi în răzvrătirea față de Dumnezeu, îndepărtându-se de El și abandonându-L, până când, în cele din urmă, Satana a pus complet stăpânire pe ei. Când gândurile și opiniile rele și ridicole ale Satanei sunt insuflate pe deplin în oameni, aceștia sunt întemnițați complet de Satana și devin robii lui sau, mai exact, devin o întruchipare a Satanei. Când se întâmplă asta, oamenii trăiesc complet după firea Satanei. Nu doar că trăiesc potrivit filosofiilor și gândurilor Satanei, dar diversele noțiuni și opinii pe care Satana le-a insuflat în ei s-au integrat în natura lor. Ca să fim mai exacți, oamenii nu doar trăiesc după imaginea Satanei, ci trăiesc ca satane, ca diavoli. Când se întâmplă asta, oamenii nu mai sunt corupți, influențați, induși în eroare sau controlați în mod pasiv de Satana, ci, mai degrabă, stau pe deplin de partea Satanei, în opoziție cu Dumnezeu. Când oamenii sunt corupți în această

măsură, se poate spune că au devenit un mediu al Satanei și o întruchipare a sa. Pentru ca Dumnezeu să mântuiască o ființă creată care este un mediu pentru Satana și o întruchipare a lui, pe lângă furnizarea adevărului și dezvăluirea diverselor firi corupte și acțiuni de nesupunere ale oamenilor față de Dumnezeu, este mai important să descopere și să disece gândurile, părerile și afirmațiile pe care oamenii le păstrează adânc în inimile lor și care sunt aceleași cu ale Satanei. Oamenii și Satana au aceleași gânduri, păreri și afirmații. Satana trăiește potrivit acestor lucruri și, în același mod, deoarece oamenii au fost profund corupți de Satana, și ei trăiesc în mod firesc potrivit acestor lucruri. Tocmai pentru că oamenii trăiesc potrivit acestor lucruri și sunt influențați, manipulați și controlați de aceste păreri, chiar și după ce înțeleg o parte din adevăr și știu că Dumnezeu este Creatorul, ei tot nu se pot pleca înaintea Sa pe baza credinței lor în Dumnezeu, nu se pot supune pe deplin Lui și nici nu-L pot slăvi cu o inimă onestă. Motivul pentru care oamenii nu pot ajunge să-L slăvească pe Dumnezeu cu o inimă onestă este că, adânc în inimile și mințile lor, ei sunt în continuare stăpâniți și controlați de diferitele gânduri și păreri ale Satanei. Acesta e motivul pentru care, odată ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu și sunt cuceriți, chiar dacă sunt capabili să accepte cuvântul lui Dumnezeu drept viață, oamenii sunt în continuare incapabili să renunțe complet la diversele erezii și sofisme ale Satanei; ei tot nu se pot elibera complet de influența întunericului și nu pot să devină cu adevărat supuși față de Dumnezeu sau să-L slăvească. Prin urmare, pentru ca Dumnezeu să mântuiască omenirea, pe de o parte trebuie să exprime adevărul pentru a judeca și curăți firile corupte ale oamenilor; să-i facă să înțeleagă adevărul și să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu și să I se supună; să-i învețe pe oameni cum ar trebui să se comporte și cum pot merge pe calea corectă; și să le spună oamenilor cum ar trebui să practice adevărul, cum își pot

îndeplini datoria bine și cum pot intra în adevărurile-realități. Pe de altă parte, trebuie să expună gândurile și opiniile Satanei. El trebuie să expună și să disece diversele erezii și sofisme cu care Satana îi corupe pe oameni, astfel încât oamenii să le poată identifica. Atunci, oamenii pot înlătura aceste lucruri satanice din inimile lor, pot deveni curățiți și pot dobândi mântuirea. Astfel, oamenii vor înțelege ce este adevărul și vor fi în stare, de asemenea, să identifice firea Satanei, natura Satanei și ereziile și sofismele lui. Când oamenii recunosc faptul că Dumnezeu este Creatorul și au credința să-L urmeze pe Dumnezeu, vor fi capabili să vadă urâțenia Satanei în adâncul inimilor lor și să-l respingă cu adevărat pe Satana. Inimile acestor oameni se pot întoarce atunci cu totul la Dumnezeu. Cel puțin, când inima unei persoane începe să se întoarcă la Dumnezeu, dar nu s-a întors încă întru totul, cu alte cuvinte, când inima sa nu este încă stăpânită de adevăr și nu a fost încă dobândită de Dumnezeu, pe parcursul vieții sale, persoana va folosi cuvântul lui Dumnezeu pentru a identifica, diseca și vedea dincolo de toate afirmațiile pe care Satana le insuflă oamenilor și va reuși, în cele din urmă, să-l abandoneze pe Satana. Astfel, locul Satanei în inimile oamenilor va deveni tot mai mic, până când va fi eradicat complet. Va fi înlocuit de cuvântul lui Dumnezeu, de învățăturile pe care Dumnezeu le dă oamenilor, de adevărurile-principii pe care El le oferă și așa mai departe. Această viață de pozitivitate și adevăr va prinde treptat rădăcini în sufletul oamenilor, va ocupa un loc de cinste în inima lor și, ca urmare, Dumnezeu va stăpâni inimile oamenilor. Adică, atunci când sunt identificate și înțelese diversele gânduri, opinii, erezii și sofisme cu care Satana îi corupe pe oameni, astfel încât aceștia să le disprețuiască și să le abandoneze, adevărul va umple treptat inimile oamenilor. El va deveni treptat viața oamenilor și aceștia se vor supune în mod activ de Dumnezeu și-L vor urma. Indiferent cum lucrează și conduce Dumnezeu, oamenii vor

fi în stare să accepte în mod activ adevărul și cuvântul lui Dumnezeu și să se supună lucrării Lui. Mai mult, prin această experiență, ei vor tinde în mod activ spre adevăr și vor căpăta o înțelegere a adevărului. Așa dobândesc oamenii credință adevărată în Dumnezeu și, pe măsură ce adevărul devine tot mai clar pentru ei, credința lor va spori neîncetat. Când oamenii au credință adevărată în Dumnezeu, în ei ia naștere și frica de Dumnezeu. Când se tem de Dumnezeu, oamenii au dorința de a-L câștiga pe Dumnezeu în adâncul inimii lor și se supun de bunăvoie stăpânirii Sale. Ei se supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și se supun planurilor pe care le are El pentru destinul lor. Se supun fiecărei zile și tuturor circumstanțelor speciale pe care Dumnezeu le creează pentru ei. Când oamenii au acest tip de râvnă și sete, vor accepta și se vor supune în mod activ și cerințelor pe care le are Dumnezeu de la ei. Când rezultatele acestui lucru devin tot mai clare pentru oameni și tot mai reale, afirmațiile, gândurile și părerile Satanei își vor pierde efectul în inimile oamenilor. Cu alte cuvinte, afirmațiile, gândurile și părerile Satanei vor avea tot mai puțin control și influență asupra oamenilor. După o perioadă de luptă și după o perioadă de cooperare activă și de hotărâre a oamenilor de a se supune lui Dumnezeu, ei vor fi în stare să se elibereze de robia și controlul Satanei. Când ajung în acest punct, oamenii vor fi scăpat de sub puterea Satanei. Ei vor abandona complet afirmațiile, gândurile și părerile pe care le-a folosit Satana pentru a-i induce în eroare, iar credința lor în Dumnezeu va deveni tot mai mare. Desigur, acest efect depinde de cuvântul și de lucrarea lui Dumnezeu și, chiar mai important, de ceea ce urmăresc oamenii și de cooperarea lor. Dacă o persoană ascultă mult adevărul și predicile, dar tot nu conștientizează deloc gândurile și părerile Satanei și nu a ajuns să disprețuiască aceste lucruri și dacă persoana nu vrea să identifice, să discearnă și să abandoneze în mod activ aceste lucruri satanice, având în

schimb o abordare pasivă sau ignorându-le, atunci diversele gânduri și opinii ale Satanei vor fi în continuare profund înrădăcinate în acea persoană. În viața cotidiană și pe calea întregii sale vieți, aceasta va fi în continuare influențată și controlată involuntar de diferitele gânduri și perspective ale Satanei, iar opiniile sale despre oameni și lucruri, precum și comportamentul și acțiunile sale tot vor proveni de la Satana. Dacă toate acestea provin de la Satana, atunci credința ta în Dumnezeu este doar o recunoaștere a existenței Lui, și nu credință adevărată, iar tu nu vei recunoaște niciodată pe deplin identitatea și esența lui Dumnezeu. Bineînțeles, inima ta nu se va întoarce de bunăvoie spre Dumnezeu, iar tu nu vei fi capabil să-ți întorci inima spre Dumnezeu. Se poate spune că nu ești capabil de nici cea mai mică fărâmă de devotament adevărat față de datoria și obligațiile pe care ți le-a dat Dumnezeu și că nu poți să te temi cu adevărat de Dumnezeu, cu atât mai puțin să fii într-adevăr supus față de El. Care va fi rezultatul evident dacă nu reușești să realizezi aceste lucruri? Nu vei fi mântuit. Oare asta se va întâmpla? (Da.) Asta se va întâmpla. Este clar că gândurile, opiniile și noțiunile cu care Satana îi corupe pe oameni și pe care le sădește adânc în inimile lor sunt lucruri care îi împiedică pe oameni să asculte glasul lui Dumnezeu, să creadă cuvântul Său, să accepte lucrurile pozitive și, în mod sigur, să accepte adevărul și să intre în adevăr. Aceste lucruri sunt diferite, la suprafață, de firile corupte ale ființelor omenești. Totuși, esența acestor lucruri face parte din natura Satanei și acestea sunt lucruri cu care Satana le corupe pe ființele omenești. Privind din exterior, există o distincție clară între acțiunile rele ale Satanei care corup omenirea și prefăcătoria Satanei de a face bine, o distincție greu de discernut de către oamenii obișnuiți. Consecințele inducerii în eroare și coruperii oamenilor de către Satana sunt, însă, extrem de vizibile. Este clar că acest lucru a

determinat întregul curent majoritar al societății să nege, să se împotrivească și chiar să fie în opoziție față de Dumnezeu.

Firea satanică din oameni este în întregime un rezultat al inducerii în eroare și coruperii lor de către Satana. Mai mult, diversele erezii, sofisme, filosofii și legi satanice de care se agață oamenii, precum și perspectiva lor asupra vieții și valorilor sunt toate manifestări concrete ale inducerii în eroare și coruperii lor de către Satana. Cu alte cuvinte, după ce i-a indus în eroare pe oameni și i-a făcut să se îndepărteze de Dumnezeu și să-L tăgăduiască, Satana le insuflă pe deplin tot soiul de gânduri, păreri, erezii și sofisme satanice. Mai mult, Satana răspândește în mod public multă propagandă, inclusiv tot soiul de noțiuni, păreri și afirmații care îi instruiesc și îi instigă pe oameni în ceea ce privește modul de a aborda totul, făcându-i să accepte toate acestea în inimile lor. Ca urmare, diferite firi satanice corupte sunt cultivate în sinea lor. Aceasta e metoda pe care o folosește Satana pentru a-i corupe pe oameni. Cu alte cuvinte, când există un gol în adâncul sufletelor oamenilor, când aceștia nu gândesc corect și când sunt niște vase goale, diversele afirmații ale Satanei intră în inimile lor și se stabilesc acolo. De exemplu, când sunt create afirmații precum „Nu a existat niciodată un Mântuitor”, „Cerul, pământul și toate lucrurile sunt create de natură”, „Aș încasa un glonț pentru un prieten”, „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală”, „Bărbații ar trebui să fie masculini” etc., oamenii sunt influențați de ele, fără să-și dea seama. Fără a conștientiza aceste forțe, erezii și sofisme diabolice și fără abilitatea de a le identifica sau puterea de a li se opune, oamenii acceptă tot felul de gânduri și păreri de la Satana. Procesul prin care oamenii acceptă aceste gânduri și păreri satanice este întocmai procesul prin care oamenii sunt induși în eroare, provocați și corupți. De exemplu, dacă ești o femeie care nu cunoaște modul corect în care ar trebui să trăiască o femeie și ce lucruri ar

trebui să facă, Satana își va propune ereziile și sofismele, precum „O femeie trebuie să fie virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală, să stea acasă și să nu iasă afară”, „Virtutea unei femei este să fie nepriceputǎ” și așa mai departe. Crezi că aceste zicale par destul de înțelepte și bune, așa că le accepți. Când aceste erezii și sofisme circulă în societate și pe pământ, ca femeie, le vei adopta în mod inconștient și îți vei cere cu strictețe să trăiești conform acestor zicale. Mai întâi, te vei compara cu ele, crezând că, întrucât ești femeie, trebuie să fii virtuoasă, bună la inimă, blajină și morală, să stai acasă, să fii o femeie neinstruită și cu virtute etc. Pe parcursul acestui proces, vei fi treptat provocată, îndoctrinată și influențată de afirmațiile, gândurile și opiniile care circulă în societate și, în cele din urmă, vei ajunge în punctul de a fi asimilată de ele. Ca să fim mai exacți, după ce ești indusă în eroare de gândurile și opiniile Satanei, vei fi înrobită și controlată de ele și apoi, în adâncul inimii tale, vei avea în mod inconștient cerințe de la tine și îi vei privi pe alții pe baza acestora. Prin urmare, în viața ta de zi cu zi, aceste gânduri și afirmații vor crea gânduri și păreri în adâncul inimii tale și apoi le vei adopta drept criterii și bază pentru conduita și comportamentul tău. Acesta e modul în care diversele gânduri și păreri ale Satanei se transformă treptat în practica obișnuită din societate și din publicul larg. Pe măsură ce această practică devine tot mai răspândită în societate, iar populația pe care o instigă și o asimilează devine tot mai numeroasă, aceasta se transformă într-un fel de forță. Când această forță a fost creată, omenirea este complet întemnițată și controlată de aceste gânduri și păreri sau, cu alte cuvinte, este posedată de ele. Pentru a fi mai exacți, oamenii au fost luați prizonieri de Satana. De exemplu, în lumea Satanei, „bărbații ar trebui să fie masculini, duri și ambițioși”, „bărbații ar trebui să aibă ambiții înalte, visuri și un spirit neîmblânzit”, „bărbații ar trebui să se cultive, să-și pună în ordine familia, să guverneze națiunea și să aducă pace tuturor”,

„bărbații ar trebui să învețe să-și exercite puterea, să preia controlul asupra situației și să domine lumea”, „bărbații nu varsă lacrimi cu ușurință” și așa mai departe. Fiecare bărbat este înrobit de aceste cerințe, gânduri și păreri încă de la început. Atât bărbații, cât și femeile sunt înrobiți și constrânși de diversele zicale ale culturii tradiționale. Dacă bărbații nu știu cum ar trebui să se poarte un bărbat sau cum să-și găsească locul în comunitatea, societatea sau țara lor, ei vor accepta în mod inconștient aceste gânduri și păreri atunci când le vor auzi. Se vor obișnui treptat cu ele, până când le vor accepta ca pe criteriile și baza pe care formulează cerințe stricte față de ei înșiși. Mai mult, vor pune aceste gânduri și păreri în practică, vor experimenta în realitate faptul de a fi o astfel de persoană și apoi vor da un exemplu străduindu-se să atingă aceste obiective. De exemplu, bărbații trebuie să aibă ambiții înalte, să facă lucruri mărețe și să aibă o carieră impresionantă. Ei nu ar trebui să aibă relații pline de dragoste, nici să facă din sprijinirea părinților sau din creșterea copiilor lor responsabilitatea sau scopul lor de-o viață. În schimb, trebuie să-și lărgească orizonturile, să-și urmeze aspirațiile, să învețe să controleze situația și chiar să pună mâna pe putere pentru a controla omenirea și femeile. Oamenii au acceptat aceste gânduri și opinii; ei practică și trăiesc pe baza acestora în viețile lor și urmăresc obiectivele implicate de acestea. Mai mult, când aceste gânduri și opinii s-au format și s-au înrădăcinat adânc în inimile oamenilor, ei vor privi umanitatea, societatea și întreaga lume prin prisma acestora. Când se înrădăcinează în inima unui bărbat atât de adânc încât nu pot fi îndepărtate, el va privi oamenii și lucrurile, se va comporta și va acționa pe baza unor gânduri și opinii precum „Bărbații ar trebui să fie masculini și duri” etc. Aceasta e originea și cauza principală a viziunii bărbaților asupra lumii și a vieții. Când bărbații privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează pe baza acestor gânduri și opinii insuflate de Satana, aceste gânduri și opinii

se răspândesc imperceptibil printre oameni și în societate, pătrunzând treptat în adâncul inimii fiecărei persoane – nu doar a bărbaților, ci și a femeilor. Când aceste lucruri pătrund în adâncul inimii fiecărei persoane și au fost insuflate în inimile copiilor mici care abia învață să vorbească, aceste gânduri și opinii devin o practică obișnuită în comunitate și în societate. Această practică se va extinde din ce în ce mai rapid și va deveni tot mai răspândită, până când va fi bine cunoscută de toți oamenii și recunoscută și acceptată pe deplin de ei. Când lucrurile vor progresa la acest stadiu, sociologii, politicienii și șefii de stat sau, mai exact, regii diavoli care îl urmează pe Satana, vor merge mai departe pentru a consolida statutul deținut de aceste gânduri și afirmații în rândul omenirii. Ei vor consemna aceste lucruri și vor răspândi și promova sistematic aceste afirmații pe scară largă, folosind tot felul de dovezi circumstanțiale, condiții favorabile, oameni, evenimente și lucruri, astfel încât aceste afirmații să prolifereze în rândul omenirii și să formeze un climat social și un cod moral fix în societate. Cu acest cod moral, vor controla și înrobi oamenii, moment în care obiectivul Satanei va fi atins. Când Satana își va atinge acest obiectiv, întreaga omenire, incluzând atât bărbații, cât și femeile, va fi fost indusă în eroare, coruptă și posedată de aceste gânduri și păreri. Știți ce consecințe vor exista când omenirea va fi fost indusă în eroare, coruptă și posedată de gândurile și opiniile Satanei? De ce credeți că Satana propune aceste gânduri, afirmații, erezii și sofisme? Motivul este doar de a corupe omenirea? Este doar de a-i înșfăca pe oameni? Cine este ținta tuturor acestor lucruri? (Dumnezeu.) Corect, trebuie să vă fie clar acest lucru. În toate lucrurile rele pe care le face Satana și, mai ales toate lucrurile pe care Satana le face pentru a induce în eroare, tulbura, controla și corupe omenirea, oamenii sunt doar obiecte și unelte care fac servicii. Ei sunt doar vase pe care le folosește Satana pentru a-și exercita toate abilitățile și

priceperea. Toate lucrurile pe care le face Satana sunt îndreptate către Dumnezeu, și nu către oameni. El vrea să I se opună lui Dumnezeu și oamenii sunt doar vase sau instrumente pe care le folosește în acest scop. Deci, de ce vrea Satana să lupte împotriva lui Dumnezeu? De ce vrea să corupă astfel omenirea? Pentru că Dumnezeu a creat omenirea și vrea să o mântuiască. De ce nu corupe Satana animalele, plantele sau extratereștrii? Pentru că Dumnezeu nu încearcă să mântuiască animalele, plantele sau extratereștrii sau altă creatură decât oamenii. Dumnezeu încearcă să-i mântuiască pe oamenii pe care i-a creat El pe acest pământ. El încearcă să câștige acest grup de oameni pe pământ. Ce fel de oameni? Un grup de oameni care Îl urmează pe Dumnezeu și sunt credincioși până la moarte, care sunt cu inima și mintea alături de Dumnezeu și care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Aceștia sunt oamenii pe care Dumnezeu vrea să-i câștige. Înainte ca Dumnezeu să-Și facă lucrarea pentru a mântui și câștiga acești oameni, Satana încearcă să intervină primul și să-i corupă. Satana spune: „Dumnezeule, vrei să mântuiești omenirea? Atunci eu o voi corupe mai întâi. Când oamenii sunt corupți până în punctul în care sunt complet demonici și nu umani, nu vei fi capabil să-i mântuiești. Nu vei avea succes și vei eșua în cele din urmă.” Acesta e scopul Satanei. Haideți să revenim la întrebarea pe care am adresat-o mai devreme. Când Satana corupe firea oamenilor și propune diverse erezii și sofisme și tot soiul de gânduri și păreri pentru a induce în eroare, paraliza și controla mintea și inima oamenilor, care este scopul lui? Nu puteți răspunde la această întrebare; nu o înțelegeți. Satana nu îi vizează pe oameni când face toate acestea, chiar dacă oamenii sunt cei pe care îi corupe și controlează. În schimb, toate acestea sunt îndreptate către Dumnezeu. Care este scopul final sau rezultatul coruperii oamenilor de către Satana? Este de a-i pune pe oameni în opoziție față de Dumnezeu. Când oamenii devin antiteza deplină

a lui Dumnezeu și inamicul Lui, Satana crede că planul și calculele lui egoiste vor fi avut succes și că va fi venerat și urmat de oameni pe pământ. Prin urmare, când diversele gânduri, afirmații, erezii și sofisme ale Satanei sunt adânc înrădăcinate în inimile oamenilor, ei nu vor mai crede că Dumnezeu există și nu-I vor accepta orchestrările, rânduielile și suveranitatea. Oamenii Îl vor tăgădui întru totul pe Dumnezeu și Îl vor trăda. Satana crede că e suficient să-i corupă pe oameni până în punctul în care Îl pot tăgădui pe Dumnezeu. De ce? Pentru că, în acel punct, oamenii pe care vrea să-i mântuiască Dumnezeu vor fi fost complet și cu desăvârșire luați captivi și posedați de Satana și vor fi devenit complet și cu desăvârșire antiteza lui Dumnezeu. Acesta e scopul Satanei. E adevărat că nu v-ați gândit niciodată la asta până acum? (Da.) Nu înțelegeți. Oamenii cred: „Satana îi corupe pe oameni ca să ne captureze, să ne atragă în capcană, să ne facă rău, să ne lase să murim, să ne trimită în iad și să ne țină departe de mântuirea lui Dumnezeu și de calea corectă în viață. Satana ne face să suferim.” Aceasta este o parte, dar e doar efectul obiectiv declanșat de tot ce face Satana și nu este, de fapt, scopul implicit. Înțelegeți acum care este scopul implicit? Spuneți-Mi, de ce induce în eroare, controlează și înrobește Satana mințile oamenilor? (Tot ce face Satana este îndreptat spre Dumnezeu și scopul implicit este de a-i întoarce pe toți oamenii împotriva lui Dumnezeu.) Ce altceva? (Deoarece Dumnezeu vrea să mântuiască omenirea, Satana vrea să o corupă și să o întoarcă împotriva lui Dumnezeu, astfel încât să fie incapabilă să primească mântuirea Lui. Satana vrea să distrugă planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii.) Satana le insuflă oamenilor tot soiul de erezii și sofisme și, când aceste gânduri greșite și păreri, erezii și sofisme sunt adânc înrădăcinate în inimile oamenilor, ele le controlează și le înrobesc mințile. Acest lucru dă naștere unei situații speciale. Ce fel de situație? O situație în care antiteza lui

Dumnezeu este complet formată, omenirea a devenit o forță pe deplin ostilă față de Dumnezeu și Satana este fericit. Acesta e obiectivul pe care încearcă să-l atingă Satana. Care este scopul Satanei când face toate acestea? Rezumați-l într-o frază. (Satana le insuflă oamenilor tot felul de erezii și sofisme și, când aceste gânduri greșite și păreri, erezii și sofisme sunt adânc înrădăcinate în inimile oamenilor, se creează o situație în care antiteza lui Dumnezeu este pe deplin formată și ființele omenești au devenit oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu. Ei au devenit inamicii lui Dumnezeu și Satana și-a atins scopul.) Acesta e răspunsul – nu este simplu? (Ba da, este.) Acesta e scopul și rezultatul pe care vrea să-l obțină Satana prin coruperea omenirii.

Credeți că Dumnezeu cunoaște aceste lucruri pe care le face Satana pentru a corupe omenirea? (Da.) Atunci, de ce îi permite Dumnezeu Satanei să facă asta? Folosiți ceea ce înțelegeți despre adevăr pentru a explica acest lucru. Nu există o zicală în această privință? „Înțelepciunea lui Dumnezeu se manifestă pe baza șiretlicurilor Satanei.” Acesta e un exemplu în care zicala se adeverește, nu-i așa? (Da.) De asemenea, expresia „Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu” se aplică aici? (Da.) Ambele zicale sunt relevante și pot fi folosite pentru a explica întrebarea de mai sus. Nu este așa? (Ba da.) Așa este. Dacă cineva pune această întrebare, cum i-ați explica? Dacă doar spuneți vag „Înțelepciunea lui Dumnezeu se manifestă pe baza șiretlicurilor Satanei”, persoana va fi nedumerită și nu va înțelege. Știți cum să explicați mai detaliat? E ușor de explicat, nu-i așa? Dumnezeu îi permite Satanei să facă aceste lucruri care corup omenirea nu pentru că este incapabil să le oprească sau să Se ocupe de ele, ci pentru un motiv. Motivul este că „Înțelepciunea lui Dumnezeu se manifestă pe baza șiretlicurilor Satanei”, așa cum am spus mai devreme. Aceasta nu e doar o zicală sau o teorie, ci e un adevăr incontestabil, care

poate fi verificat prin faptul că Dumnezeu poate mântui omul după ce a fost corupt de Satana. Care este scopul Satanei atunci când corupe firile umane și le insuflă oamenilor tot felul de erezii și sofisme pentru a le controla și întemnița mințile? Oare scopul final este de a suprima lucrarea lui Dumnezeu și de a-I face planul de gestionare să dispară? Acesta e șiretlicul Satanei? (Da.) Acesta e șiretlicul Satanei. Ce gândește Dumnezeu când Satana recurge la astfel de șiretlicuri? Ce face Dumnezeu? Ce este în mintea Lui? Cum se manifestă înțelepciunea Lui în toate acestea? Dumnezeu Se folosește de șiretlicul Satanei. Satana are un șiretlic. El spune: „Îi provoc și îi corup pe oameni până când sunt ca mine. Ei devin mici satane care au aceleași gânduri și opinii ca mine, care privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează potrivit perspectivei mele satanice și care se opun lui Dumnezeu. Vreau să-i iau pe toți oamenii pe care i-a creat Dumnezeu și să-i fac să-mi aparțină mie, Satanei, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu în oameni să fie zadarnică și în van. Cu siguranță asta va face să dispară planul de gestionare al lui Dumnezeu.” Este acesta șiretlicul Satanei? (Da.) Atunci ce gândește Dumnezeu? Și ce face El? Dumnezeu spune: „Satană, răspândești erezii și sofisme ca să-i tulburi și să-i induci în eroare pe oameni și faci multe lucruri ca să tulburi și să distrugi lucrarea lui Dumnezeu. Asta doar va insufla câteva erezii și sofisme în oameni, astfel încât să trăiască după ele și să se opună lui Dumnezeu. Atunci Îmi voi baza cuvintele și lucrarea pe corupția omenirii, voi expune ereziile și sofismele pe care le folosești pentru a corupe omenirea, voi judeca diversele firi corupte ale oamenilor și le voi îngădui să identifice diversele gânduri și afirmații pe care le-ai insuflat în ei. În felul acesta, oamenii nu doar vor înțelege adevărul și Îl vor înțelege pe Dumnezeu, ci vor fi și capabili să descopere diversele afirmații, gânduri și opinii ale Satanei și, de asemenea, să vadă dincolo de firea, esența și diversele fapte rele ale Satanei. Folosind

înțelegerea adevărului ca temelie a lor, oamenii vor fi în stare să-l identifice și să-l respingă pe Satana mai precis și cu mai multă putere. Pe partea negativă, oamenii nu vor mai fi induși în eroare sau luați prizonieri de Satana și înghițiți de el a doua oară. Pe partea pozitivă, ei vor fi mai capabili să creadă în Dumnezeu, să confirme existența și identitatea Lui și faptul că El domnește suveran peste toate creaturile și lucrurile. După obținerea acestor două lucruri, în ei va apărea o inimă cu frică de Dumnezeu și ei se vor supune cu adevărat lui Dumnezeu. Dumnezeu le va câștiga inimile sau, mai exact, Dumnezeu îi va câștiga pe ei. Când vor ajunge la stadiul acesta, oamenii nu vor mai fi induși în eroare și folosiți de Satana. În schimb, vor fi în stare să-l identifice pe deplin pe Satana, să vadă dincolo de aparența lui și să-l respingă din adâncurile inimilor lor. Ei vor mărturisi că sunt ființele create ale lui Dumnezeu, vor accepta de bunăvoie suveranitatea și orchestrările Creatorului și, astfel, se vor fi întors complet la Dumnezeu.” Acestea sunt rânduiala și planul exacte ale lui Dumnezeu. Desigur, se poate spune și că acestea sunt gândul și ideea pe care Dumnezeu le are în adâncul inimii Sale. Așa gândește Dumnezeu, așa funcționează ideile Sale și așa a rânduit El. Cât timp Satana a indus în eroare și a corupt oamenii, Dumnezeu a rânduit în mod sistematic toate creaturile și lucrurile, avansându-Și planul și gestionarea pas cu pas în mod organizat, continuu, până acum. Omenirea a fost complet coruptă și acaparată de Satana. Cu toate acestea, este un fapt incontestabil că această omenire, care a fost saturată și umplută cu tot soiul de otrăvuri ale Satanei, atunci când este chemată de Dumnezeu și Îi aude glasul, tot poate să vină înaintea lui Dumnezeu, să Îi accepte chemarea și să fie dispusă să-I primească judecata și mustrarea. Chiar dacă Dumnezeu condamnă și blestemă o astfel de omenire fiindcă este din tagma Satanei și este inamicul Său, ea nu-L va părăsi niciodată. Chiar dacă gândurile și părerile oamenilor sunt pline de lucruri care le-au fost insuflate de Satana,

făcându-i să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze într-un mod care este în continuare profund influențat și controlat de gândurile și opiniile Satanei, inimile lor se întorc spre Dumnezeu din ce în ce mai sincer și mai arzător. Nu e acesta un fapt de necontestat? (Ba da.) Mai mult, în viitorul apropiat, după ce Dumnezeu va expune toate faptele rele ale Satanei, această omenire care a fost profund coruptă de Satana va fi capabilă să se lepede complet de Satana, să-i spună „nu" și să-și întoarcă inimile la Dumnezeu. Va fi dispusă să-L urmeze cu statornicie pe Dumnezeu potrivit suveranității, orchestrărilor și rânduielilor Sale. Aceasta e direcția pe care o ia finalizarea cu succes a măreței lucrări a lui Dumnezeu, nu-i așa? (Da, așa este.) În special în urma părtășiei despre ce înseamnă să urmărești adevărul, mai mulți oameni vor avea determinarea de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Indiferent dacă hotărârea oamenilor este puternică sau slabă ori dacă ei au intrat în această realitate sau nu – orice ar fi, faptul că o astfel de omenire, care a fost profund coruptă de Satana, are dorința și hotărârea de a se lepăda de el, de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și acționa conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriul său, și nu diversele gânduri și păreri pe care i le-a insuflat Satana, este, în sine, un semn că Dumnezeu a câștigat deja. Deci Satana a fost deja umilit, nu-i așa? (Da.) Așadar, zicala că „Înțelepciunea lui Dumnezeu se manifestă pe baza șiretlicurilor Satanei" nu înseamnă doar cuvinte goale, ci este un fapt practic, obiectiv, de necontestat. Tot răul pe care îl face Satana a ajuns în punctul în care el induce în eroare și controlează umanitatea. El crede că a tulburat și a distrus lucrarea lui Dumnezeu și că este imposibil ca Dumnezeu să-Și continue planul de gestionare. Prin urmare, Satana crede că a câștigat. Cu toate acestea, Satana nu poate încetini ritmul planului de gestionare al lui

Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, oricât de nechibzuit devine, nici nu poate zădărnici marele succes al planului de gestionare și victoria lui Dumnezeu asupra Satanei. Acum lucrarea lui Dumnezeu s-a extins în tot universul, iar cuvântul Lui s-a răspândit în milioane de locuințe. Aceasta e dovada marelui succes al lui Dumnezeu.

Dacă vă întreabă cineva din nou: „De ce induce în eroare, controlează și întemnițează Satana mințile oamenilor? De ce-i permite Dumnezeu Satanei să facă asta?", veți fi capabili să răspundeți la aceste întrebări? Chiar dacă nu puteți explica pe deplin, puteți cel puțin să împărtășiți o parte din înțelegerea voastră. De ce face Satana toate acestea? Care e semnificația faptului că Dumnezeu îi permite să facă toate acestea? Ar trebui să vă gândiți la aceste lucruri și în inima voastră ar trebui să existe un răspuns exact. Dumnezeu lucrează pentru mântuirea umanității de șase mii de ani. Unii oameni nu înțeleg și spun: „Dumnezeu lucrează de șase mii de ani? Nu e prea mult timp?" Oricât de mult durează lucrarea lui Dumnezeu, toate acțiunile Sale au cea mai mare însemnătate. Nu doar durata lucrării Sale are însemnătate; rezultatele finale pe care le obține lucrarea Sa sunt și mai însemnate. Dacă Dumnezeu nu ar lucra de șase mii de ani pentru a mântui umanitatea, amorțeala și stupiditatea ar împiedica omenirea să-L cunoască pe Dumnezeu sau să fie pe deplin mântuită de El. Oare oamenii ar fi capabili să-i identifice pe antihriști și să recunoască natura-esența lor, dacă au experimentat inducerea în eroare și tulburarea cauzate de antihriști doar o dată sau de două ori? Oare de trei sau cinci ori ar fi destul? Mă tem că nu. Oamenii trebuie să le experimenteze de multe ori până să vadă în mod amănunțit natura-esența antihriștilor. Doar atunci pot să-i identifice cu adevărat și să se lepede complet de antihriști. Îndeosebi, dacă oamenii sunt expuși prea puțin timp la oprimarea nebunească și la persecuția crudă din partea marelui balaur roșu, nu o vor experimenta în profunzime și o vor uita

în scurt timp. Ca urmare, ei nu-l vor urî și nu-l vor respinge cu adevărat pe marele balaur roșu. Persecuția crudă a Satanei trebuie întipărită în inimile oamenilor asemenea unei însemnări cu fierul înroșit, pentru ca ei să-l poată urî din adâncul inimii lor și să-i vadă clar adevărata față. Dacă o persoană a fost persecutată scurt doar o dată sau de două ori, îi va fi greu să-l urască pe Satana și să se răzvrătească împotriva lui. Dacă i se oferă ocazia, îl va vorbi de bine pe Satana și-i va cânta osanale. O persoană trebuie să fie lăsată pe mâna Satanei de multe ori pentru a suferi tortura și cruzimea lui înainte de a putea vedea clar răutatea, urâțenia, josnicia și nerușinarea Satanei și de a-l putea abandona complet. Aceste lucruri trebuie categoric experimentate o perioadă lungă de timp. La fabricarea oțelului, de exemplu, un oțel bun nu poate fi produs dacă stă puțin timp pe foc; oțelul trebuie să fie călit bine pentru a obține cele mai bune rezultate. Cu alte cuvinte, fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu necesită mult timp; fiecare etapă necesită o lungă perioadă de timp. Trebuie să se înfăptuiască astfel; în caz contrar, nu se poate obține un rezultat bun. În adâncul inimii oamenilor și în firea coruptă a omenirii vor exista diferite grade de schimbări din cauza influenței circumstanțelor mai vaste ale fiecărei epoci și fiecare dintre aceste schimbări va avea legătură cu lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o înfăptuiască în oameni în fiecare etapă. Motivul pentru care Dumnezeu S-a întrupat din nou în zilele de pe urmă pentru a lucra la o scară atât de largă și a vorbi atât de mult este faptul că, în această ultimă fază, firea, gândurile și opiniile corupte ale omenirii, precum și mediul și contextul mai vast al societății, toate acestea corespund contextului lucrării pe care Dumnezeu dorește să o facă în zilele de pe urmă. Tendințele, obiceiurile, tiparele sau situațiile din societate, situația politică sau chiar puterea politică a națiunilor satanice sunt factori ai mediului mai vast. Într-o perioadă în care acești factori se află în fundal, peisajul interior și firea coruptă a oamenilor, adică

starea lăuntrică a întregii umanități este exact ceea ce are nevoie Dumnezeu pentru lucrarea Sa. Aceasta este cea mai adecvată perioadă pentru ca Dumnezeu să-Și desfășoare judecata și mustrarea pentru a-Și dezvălui măreția, dreptatea, mila și bunătatea iubitoare. Când toți acești factori își ating maturitatea și sunt pe deplin pregătiți, Dumnezeu Își începe lucrarea. Aceasta e lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o înfăptuiască sub influența contextului mai vast. Este suficient să înțelegeți asta. Unii oameni de calibru bun vor înțelege, în timp ce alții care nu sunt experimentați s-ar putea să nu înțeleagă. Îndeosebi, cei care nu pot înțelege situația politică și esența tendințelor din societate și care nu sunt destul de maturi în gândirea lor se mulțumesc doar cu mici experiențe spirituale și cu mărturii neînsemnate și s-ar putea să nu înțeleagă prea multe despre contextul politic și social mai vast implicat în lucrarea lui Dumnezeu. Nu contează cât de mult puteți înțelege aceste lucruri; ele vor deveni clare pe măsură ce experimentați încet mai multe dintre ele, deoarece au legătură cu planul de gestionare al lui Dumnezeu și cu lucrarea lui Dumnezeu, ceea ce este o viziune măreață. Nu vom avea mai multă părtășie despre acest subiect întrucât nu sunteți pregătiți să-l aprofundați mai mult.

Ultima dată am terminat părtășia despre zicala privind conduita morală: „Fă tot posibilul să gestionezi cu loialitate orice ți-au încredințat alții.” În continuare, vom avea părtășie despre zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”. Mai întâi de toate, ar trebui să încercăm să ne dăm seama cum se analizează gândurile și părerile false din această zicală despre conduita morală și care a fost intenția Satanei când a creat-o. Există o expresie chinezească potrivit căreia „Este greu să cunoști adevăratele intenții ale unei persoane”, deci unde se ascund adevăratele intenții ale Satanei? Asta trebuie să descoperim și să analizăm. „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” constituie un alt gând și afirmație pe

care o face Satana în rândul oamenilor și, la exterior, pare să fie destul de nobilă; este motivantă și puternică. Așadar, ce este atât de impresionant la această zicală? Merită să fie prețuită și luată în serios? Merită ca o persoană să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze conform acestui gând și acestei păreri? Are vreun merit? Este o zicală pozitivă? Dacă nu este un lucru pozitiv sau un gând și o părere corectă, atunci, care este efectul ei negativ asupra oamenilor? Care e intenția Satanei atunci când spune o astfel de zicală și le insuflă oamenilor acest gând și această părere? Cum ar trebui să o discernem? Dacă o poți discerne, această expresie va fi negată și respinsă din adâncul inimii tale și nu vei mai fi influențat de ea. Chiar dacă această expresie îți va trece prin minte și te va tulbura în adâncul sufletului din când în când, dacă vei fi în stare să o discerni, nu vei fi constrâns sau legat de ea. Credeți că există vreun merit în zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”? Este aceasta o zicală care are un efect pozitiv asupra oamenilor? (Nu.) V-ar plăcea să fiți gentlemeni? Este un lucru bun sau un lucru rău să fii un gentleman? Este mai bine să fii un gentleman sau un gentleman fals? Este mai bine să fii un gentleman sau un răufăcător? Nu v-ați gândit la aceste chestiuni? (Nu.) Chiar dacă nu v-ați gândit la acestea, un lucru e sigur: deseori folosiți cuvântul „gentleman”, spunând lucruri precum „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals” și „Un gentleman adevărat are un spirit atât de generos încât, dacă cineva îl jignește, el nu-i poartă pică și îl poate ierta. Acesta este un gentleman în adevărul sens al cuvântului!” Ce demonstrează despre tine faptul că poți spune aceste lucruri? Demonstrează că gentlemanul are un anumit statut în gândurile și opiniile tale și că gândurile și zicalele despre gentleman există în mintea ta? Am putea spune asta? (Da.) Îi aprobi și admiri pe acei oameni din societate care se comportă ca niște gentlemeni și care sunt numiți gentlemeni și muncești din greu ca să devii un gentleman și

să fii văzut drept un gentleman, și nu un răufăcător. Dacă cineva spune: „Ești un adevărat răufăcător”, te vei întrista foarte tare. Pe de altă parte, dacă cineva spune: „Ești un adevărat gentleman”, vei fi în culmea fericirii. Aceasta deoarece simți că, dacă cineva te-a complimentat numindu-te gentleman, caracterul tău a fost elevat și modurile și metodele tale de a te comporta și de a te ocupa de lucruri au fost afirmate. Desigur, după ce primești acest tip de afirmare în societate, simți că ai un statut nobil și că nu ești o persoană din clasa de jos sau inferioară. Gentlemanul integru, fie că este un mit sau că există în realitate, ocupă un loc bine definit în adâncul inimilor oamenilor. Prin urmare, când v-am întrebat dacă este mai bun un gentleman sau un răufăcător, niciunul dintre voi nu a îndrăznit să răspundă. De ce? Pentru că v-ați gândit: „Cum poți întreba asta? Desigur că este mai bine să fii un gentleman decât un răufăcător. Oare un gentleman nu este bun, integru și cu o înaltă ținută morală? A spune că nu e bine să fii un gentleman este contrar bunului-simț, nu-i așa? Ar fi împotriva umanității normale, nu-i așa? Dacă un gentleman nu este bun, atunci ce tip de persoană este bună?” Deci nu ați îndrăznit să răspundeți, nu este așa? (Da.) Confirmă asta că există o alegere clară între gentleman și răufăcător în inima voastră? Pe care îl preferați? (Pe gentleman.) Atunci, obiectivul nostru este clar. Haideți să ne axăm pe identificarea și disecarea unui gentleman. Nimănui nu-i place un răufăcător, asta se înțelege de la sine. Deci ce anume este un gentleman? Dacă întrebați „E mai bine să fii un gentleman sau un răufăcător?”, pentru Mine răspunsul e clar: amândoi sunt răi, pentru că nici gentlemanul și nici răufăcătorul nu au un caracter pozitiv. Doar că oamenii consideră că acțiunile, comportamentul, caracterul și moralitatea răufăcătorului sunt relativ rele și, prin urmare, nu îl plac. Când moralitatea și caracterul de bază al răufăcătorului sunt expuse în văzul tuturor, oamenii îl consideră chiar mai josnic. În schimb, un gentleman își afișează mai des

maniera elegantă de a vorbi și de a se purta, bunele moravuri și caracterul rafinat, iar oamenii îl respectă și se simt înnobilați de el. Drept urmare, îl numesc gentleman. Când un gentleman se prezintă astfel, este lăudat, admirat și privit cu mare respect. Prin urmare, oamenilor le este pe plac un gentleman și nu apreciază un răufăcător. Cu toate acestea, pe ce se bazează oamenii când stabilesc că o persoană este un gentleman sau un răufăcător? (Se bazează pe comportamentul său exterior.) Oamenii consideră că o persoană este nobilă sau de condiție inferioară pe baza comportamentului ei, dar de ce îi judecă oamenii pe alții pe baza comportamentului lor? Răspunsul este că majoritatea oamenilor au un calibru capabil să ajungă doar la acest nivel. Ei pot vedea doar dacă o persoană are un comportament bun sau rău; ei nu pot vedea clar esența persoanei respective. În consecință, ei sunt capabili să stabilească dacă persoana este un gentleman sau un răufăcător doar pe baza comportamentului său. Deci, este corectă această metodă de a discerne? (Nu.) Este complet incorectă. Este atunci corect să considerăm că un gentleman are un caracter rafinat și bune moravuri? (Nu.) Așa este, nu e corect. Este incorect să interpretăm că gentlemenii sunt rafinați în ceea ce privește caracterul, morali, demni și virtuoși. Prin urmare, analizând acum chestiunea, este termenul „gentleman” pozitiv? (Nu.) Nu este pozitiv. Un gentleman nu este mai nobil decât un răufăcător. Deci, dacă întreabă cineva: „E mai bine să fii un gentleman sau un răufăcător?”, care este răspunsul? (Ambii sunt răi.) Acest lucru e corect. Dacă cineva întreabă de ce sunt ambii răi, răspunsul este simplu. Nici gentlemanul, nici răufăcătorul nu sunt caractere pozitive; niciunul dintre ei nu este cu adevărat o persoană bună. Sunt plini de firea coruptă și otrava Satanei. Sunt controlați și otrăviți de Satana și trăiesc potrivit logicii și legilor sale. Prin urmare, se poate spune cu certitudine că un răufăcător nu este o persoană bună, dar nici un gentleman nu poate fi o persoană pozitivă. Chiar dacă un

gentleman este considerat de alții drept o persoană bună, pur și simplu se preface că este bun. Nu este o persoană onestă aprobată de Dumnezeu, cu atât mai puțin o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Doar că gentlemanul se poartă bine puțin mai des și se poartă rău puțin mai rar, în timp ce răufăcătorul se poartă rău puțin mai des și bine puțin mai rar. Gentlemanul este respectat puțin mai mult, în timp ce răufăcătorul este disprețuit puțin mai mult. Aceasta e singura deosebire dintre un gentleman și un răufăcător. Dacă oamenii îi judecă pe baza comportamentului lor, acesta e singurul rezultat pe care îl vor obține.

Oamenii stabilesc dacă cineva este un gentleman sau un răufăcător pe baza comportamentului său. Ar putea spune: „Această persoană este un gentleman pentru că a făcut multe lucruri în folosul tuturor. Toți cred asta. Prin urmare, este un gentleman și o persoană cu o înaltă ținută morală." Dacă toți spun că cineva este un gentleman, asta înseamnă că persoana respectivă este o persoană bună și are un caracter pozitiv? (Nu.) De ce nu? Pentru că toți oamenii sunt corupți, au firi corupte și nu au adevărurile-principii. Prin urmare, indiferent cine spune că cineva este un gentleman, afirmația vine de la Satana și de la o persoană coruptă. Standardul de evaluare al oamenilor nu este corect și, în consecință, nici rezultatul pe care îl oferă nu este corect. Dumnezeu nu vorbește niciodată despre gentlemeni sau răufăcători. El nu le cere oamenilor să fie gentlemeni adevărați, în loc de gentlemeni falși, și nici nu spune vreodată: „Sunteți cu toții răufăcători. Nu vreau un răufăcător, vreau un gentleman." Spune Dumnezeu asta? (Nu.) Nu spune. Dumnezeu nu evaluează și nu stabilește niciodată dacă o persoană e bună sau rea după cuvintele și acțiunile sale. În schimb, El evaluează și stabilește acest lucru în funcție de esența sa. Ce înseamnă asta? În primul rând, înseamnă că oamenii sunt judecați în funcție de calitatea umanității lor și de faptul dacă au conștiință și rațiune. În al doilea rând, ei

sunt judecați după atitudinea lor față de adevăr și de Dumnezeu. Așa evaluează și stabilește Dumnezeu dacă o persoană e superioară sau inferioară. Prin urmare, nu există lucruri precum gentlemeni sau răufăcători în cuvintele lui Dumnezeu. În biserică, în rândul oamenilor pe care îi mântuiește Dumnezeu, El nu le cere să fie gentlemeni, nu promovează ideea de a fi gentleman și nu le cere oamenilor să-i critice pe răufăcători. Casa lui Dumnezeu categoric nu judecă cine are o înaltă ținută morală în funcție de zicalele culturale tradiționale despre conduita morală. Nu promovează sau încurajează un gentleman și nu îndepărtează sau elimină un răufăcător. Casa lui Dumnezeu îi promovează, încurajează, îndepărtează sau elimină pe oameni în funcție de propriile principii. Ea nu-i privește pe oameni în funcție de standarde și zicale despre conduita morală, promovând orice gentleman și respingând orice răufăcător. În schimb, se ocupă de toți oamenii potrivit cuvântului lui Dumnezeu și adevărului. Ce credeți despre unii oameni din cadrul bisericii care încearcă mereu să fie gentlemeni? (Nu sunt buni de nimic.) Unii credincioși noi îi judecă mereu pe oameni după standardul de gentleman sau răufăcător. Când văd conducători de biserică emondând oameni care provoacă tulburări și perturbări, ei spun: „Acest conducător nu este un gentleman! Când un frate sau o soră face o mică greșeală, se agață de ea și nu o trece cu vederea. Unui gentleman nu i-ar păsa de asta. Un gentleman ar fi tolerant, iertător și chiar conciliant – ar fi mult mai îngăduitor! Acest conducător e atât de dur cu oamenii. E în mod clar un răufăcător!” Acești oameni spun că aceia care apără interesele casei lui Dumnezeu nu sunt gentlemeni. Spun că aceia care lucrează serios, meticulos și responsabil sunt răufăcători. Ce credeți despre oamenii care îi privesc astfel pe alții? Îi privesc potrivit adevărului sau cuvântului lui Dumnezeu? (Nu.) Ei nu-i privesc pe oameni potrivit adevărului și cuvântului lui Dumnezeu. Mai mult, ei iau gândurile, opiniile, metodele și

mijloacele cu care Satana îi evaluează pe oameni și le răspândesc și le eliberează în biserică. Aceste lucruri sunt în mod clar gândurile și opiniile non-credincioșilor și ale neîncrezătorilor. Dacă nu ai discernământ și crezi că un gentleman este o persoană bună cu înaltă ținută morală și un stâlp al bisericii, este posibil să fii indus în eroare de el. Întrucât ai aceleași gânduri și opinii ca el, când cineva face afirmații sau spune zicale despre gentlemeni, vei fi cu siguranță atras și indus în eroare fără să-ți dai seama. Cu toate acestea, dacă ai discernământ în privința unor astfel de lucruri, vei respinge aceste zicale și nu vei fi indus în eroare de ele. În schimb, vei insista să evaluezi oamenii și lucrurile și să judeci binele și răul potrivit cuvântului lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Atunci vei vedea în mod precis oamenii și lucrurile și vei acționa după intențiile lui Dumnezeu. Acei neîncrezători care nu urmăresc adevărul și aceia care nu au discernământ și nu sunt dispuși să respecte regulile casei lui Dumnezeu deseori aduc în discuție gânduri și afirmații care vin de la Satana și sunt obișnuite printre non-credincioși pentru a-i induce în eroare pe frați și surori și a le tulbura înțelegerea adevărului. Dacă oamenii nu au discernământ, deși este posibil să nu fie induși în eroare sau tulburați de acei oameni, vor fi adesea constrânși de afirmațiile lor și vor ezita să acționeze sau să vorbească deschis. Ei nu vor îndrăzni să susțină adevărurile-principii și nu vor îndrăzni să insiste să acționeze în conformitate cu cerințele cuvântului lui Dumnezeu, darămite să îndrăznească să apere interesele casei lui Dumnezeu. Este acest lucru cauzat de lipsa discernământului privind gândurile și afirmațiile Satanei? (Da.) Acesta e în mod evident motivul. Termenii „gentleman” și „răufăcător” nu sunt valabili în biserică. Non-credincioșii se pricep să se prefacă și să trăiască în spatele măștilor. Ei susțin că este mai bine să fii un gentleman decât un răufăcător și adoptă aceste deghizări în viețile lor. Folosesc aceste lucruri pentru a se impune

printre oameni, pentru a-i păcăli pe alții să le confere prestigiu și o reputație bună și pentru a obține faimă și avere. În casa lui Dumnezeu, toate aceste lucruri trebuie eliminate și interzise. Nu trebuie să se permită răspândirea lor în casa lui Dumnezeu sau printre aleșii Săi, nici nu trebuie să li se dea ocazia acestor lucruri să-i tulbure și să-i inducă în eroare pe aleșii lui Dumnezeu, deoarece toate aceste lucruri vin de la Satana, nu se bazează deloc pe cuvântul lui Dumnezeu și categoric nu sunt adevărurile-principii ce ar trebui respectate în legătură cu modul de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și de a acționa. Prin urmare, „gentleman", „gentleman fals" și „răufăcător" nu sunt termenii corecți pentru a defini esența unei persoane. Am explicat clar termenul „gentleman"? (Da.)

Haideți să analizăm din nou zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui" pentru a vedea ce înseamnă cu adevărat. Sensul literal al acestei expresii este că un gentleman trebuie să-și ia cuvintele în serios. După cum spune proverbul, o persoană valorează cât cuvântul său; un gentleman trebuie să se țină de cuvânt și să-și respecte promisiunile. Prin urmare, pentru a deveni un gentleman de înaltă ținută morală, care este apreciat și bine văzut, o persoană trebuie să se poarte conform zicalei „Cuvântul unui gentleman este legământul lui". Adică, un gentleman trebuie să fie demn de încredere. Trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce spune și promite și să se asigure că duce lucrurile la bun sfârșit. Nu poate să-și ia cuvântul înapoi sau să nu-și țină promisiunile făcute altora. O persoană care nu-și ține deseori promisiunile făcute altora nu este un gentleman sau o persoană bună, ci este un răufăcător. Așa poate fi interpretată expresia „Cuvântul unui gentleman este legământul lui". Ea subliniază în principal cuvintele și acțiunile gentlemanului în ceea ce privește moralitatea și credibilitatea. Mai întâi, dați-Mi voie să întreb ce înseamnă „cuvântul" din „cuvântul unui gentleman"? Înseamnă două

lucruri: o promisiune pe care o face sau un angajament de a face ceva. După cum am spus mai devreme, gentlemenii nu sunt oameni buni, ci oameni obișnuiți care sunt profund corupți de Satana. Așadar, în ceea ce privește esența oamenilor, care sunt principalele moduri în care se manifestă ei prin lucrurile pe care le promit? Vorbesc arogant, exagerează, vorbesc frumos despre ei înșiși, spun lucruri despre ei care nu sunt adevărate, spun lucruri care nu corespund faptelor, mint, vorbesc aspru și își varsă năduful. Toate aceste lucruri pot fi găsite în ceea ce spun și promit oamenii. Astfel, după ce o persoană spune aceste lucruri, îi ceri să-și țină promisiunea, să respecte ce a spus și să nu-și ia cuvântul înapoi și, dacă se ține de cuvânt, crezi că este un gentleman și o persoană bună. Nu e absurd? Dacă lucrurile pe care le spun oamenii corupți în fiecare zi sunt cercetate și verificate cu atenție, vei descoperi că sunt sută la sută minciuni, vorbe goale sau jumătăți de adevăruri. Nici măcar un singur cuvânt nu este exact, adevărat sau faptic. În schimb, afirmațiile lor distorsionează faptele, confundă negrul cu albul și unele dintre ele chiar ascund intenții rele sau șiretlicuri satanice. Dacă toate aceste cuvinte ar trebui onorate, ar provoca mult haos. Să nu vorbim despre ce s-ar întâmpla într-un grup mare de oameni, ci doar despre situația în care există un așa-zis gentleman într-o familie, care face în permanență remarci la întâmplare și turuie multe teorii fără sens și cuvinte arogante, greșite, sinistre și răutăcioase. Dacă își ia cuvintele în serios și cuvântul lui este legământul lui, care vor fi consecințele? Cât de haotică va deveni această familie? Este exact ca regele diavol al țării marelui balaur roșu. Oricât de absurde sau rele sunt politicile lui, el tot le propune și cei de sub el execută și implementează politicile la perfecție – nimeni nu îndrăznește să se opună sau să le oprească, fapt care duce la haos național. Mai mult, diverse dezastre se apropie, iar pregătirile de război au început. Întreaga țară este aruncată într-o confuzie totală. Dacă un conducător diavol domnește într-o

țară sau națiune mult timp, oamenii din acea țară vor avea necazuri grave. Cât de haotice vor deveni lucrurile? Dacă oamenii execută și implementează toate aiurelile irezonabile, sofismele și minciunile pe care le rostesc regii diavoli, va ieși din asta ceva bun pentru omenire? Omenirea doar va deveni tot mai haotică, întunecată și rea. Din fericire, zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” nu reprezintă decât cuvinte goale; este doar retorică, Satana nu este capabil să o pună în aplicare și să realizeze ce spune. Astfel, mai există puțină ordine în lume și oamenii sunt încă relativ stabili. Dacă nu ar sta așa lucrurile, în fiecare colț al lumii omenești, peste tot unde sunt „gentlemeni” ar fi haos. Acesta este unul dintre lucrurile false în legătură cu zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”. Din perspectiva esenței oamenilor, putem vedea că afirmațiile lor, lucrurile pe care le spun și promisiunile lor nu sunt de încredere. Un alt lucru greșit la aceasta este faptul că omenirea e constrânsă de gândul și de părerea potrivit cărora „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” și crede: „Trebuie să ne onorăm cuvântul și să facem ce spunem pentru că așa devenim gentlemeni.” Acest gând și această părere domină gândirea oamenilor și devine standardul după care aceștia consideră, judecă și caracterizează o persoană. Este acest lucru adecvat și exact? (Nu, nu este exact.) De ce este inexact? În primul rând, pentru că spusele oamenilor nu au multă valoare și sunt doar vorbe goale, minciuni și exagerări. În al doilea rând, este nedrept să folosim acest gând și această părere pentru a-i controla pe oameni și a le cere să-și onoreze cuvântul. Oamenii folosesc adesea expresia „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” pentru a măsura superioritatea sau inferioritatea unei persoane. Fără să-și dea seama, ei își fac deseori griji cum să-și onoreze promisiunile și sunt constrânși de acest lucru. Dacă nu-și pot onora promisiunile, sunt supuși discriminării și reproșurilor altora și le este greu

să-și găsească locul în comunitate dacă nu pot duce la bun sfârșit ceva trivial. Acest lucru e nedrept pentru acești oameni și e inuman. Din cauza firilor lor corupte, oamenii vorbesc în funcție de preferințele lor, spunând orice vor să spună; nu le pasă cât de absurde sau contrare faptelor sunt afirmațiile lor. Așa sunt oamenii corupți. Este natural ca orice lucru să se poarte potrivit firii sale: o găină trebuie să învețe să cotcodăcească, un câine trebuie să învețe să latre și un lup trebuie să învețe să urle. Dacă ceva nu ar fi uman și totuși i s-ar cere cu strictețe să spună și să facă lucruri omenești, i-ar fi foarte greu. Oamenii au firea coruptă a Satanei, o fire care e arogantă și înșelătoare, așa că pentru ei este natural să mintă, să exagereze și să spună cuvinte goale. Dacă înțelegi adevărul și poți vedea dincolo de aparențele oamenilor, toate acestea ar trebui să ți se pară normale și obișnuite. N-ar trebui să folosești gândul și părerea falsă potrivit cărora „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a judeca și analiza dacă oamenii sunt sau nu buni ori demni de încredere. Această metodă de evaluare nu este corectă și nu ar trebui adoptată. Care e metoda corectă? Oamenii au o fire coruptă, deci e normal să exagereze și să spună lucruri care nu reflectă situația lor reală. Trebuie să gestionezi corect acest lucru. Nu ar trebui să-i ceri unei persoane să-și onoreze promisiunile după standardele unui gentleman și, cu siguranță, nu ar trebui să-i constrângi pe alții sau pe tine însuți cu gândul și părerea potrivit cărora „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”. Nu este corect. Mai mult, a judeca umanitatea și caracterul moral al unei persoane în funcție de faptul că este sau nu un gentleman e o greșeală fundamentală și nu e abordarea corectă. Baza sa este greșită și nu e în concordanță cu cuvântul lui Dumnezeu sau cu adevărul. Prin urmare, indiferent ce gânduri și păreri folosește lumea non-credincioșilor pentru a judeca o persoană și indiferent dacă lumea non-credincioșilor pledează pentru a fi un gentleman

sau un răufăcător, în casa lui Dumnezeu, zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui” nu este promovată, nu se recomandă nimănui să fie un gentleman și, cu siguranță, nu ți se cere să acționezi potrivit zicalei „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”. Chiar dacă îți impui cum să fii un gentleman și să întruchipezi zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, ce urmează apoi? Ai putea să faci asta foarte bine și să devii un gentleman modest care își respectă promisiunile și se ține mereu de cuvânt. Totuși, dacă nu privești niciodată oamenii și lucrurile, nu te comporți și nu acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu sau nu urmezi adevărurile-principii, atunci ești întru totul un neîncrezător. Chiar dacă mulți oameni sunt de acord cu tine și te sprijină, spun că ești un gentleman, că te ții mereu de cuvânt și îți iei promisiunile în serios, ce contează? Înseamnă că înțelegi adevărul? Înseamnă că urmezi calea lui Dumnezeu? Oricât de bine și de adecvat urmezi zicala despre conduita morală „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, dacă nu înțelegi cuvântul lui Dumnezeu, nu respecți și nu acționezi potrivit adevărurilor-principii, atunci nu vei primi aprobarea lui Dumnezeu.

După ce tocmai am identificat și analizat erorile din gândurile și părerea potrivit cărora „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”, haideți să vedem ce le cere Dumnezeu oamenilor referitor la cuvintele și acțiunile lor. Ce fel de persoană le cere Dumnezeu oamenilor să fie? (O persoană onestă.) Așa este. Fii onest, nu minți, nu trișa, nu fi înșelător și nu umbla cu șiretlicuri. Caută cuvântul lui Dumnezeu și adevărurile-principii când acționezi. Sunt doar aceste câteva lucruri; e foarte simplu. Dacă vorbești necinstit, corectează-te. Dacă exagerezi, minți sau vorbești fără să-ți vezi lungul nasului, reflectează la acest lucru, conștientizează-l și caută adevărul pentru a-l rezolva. Trebuie să spui lucruri care reflectă situația ta reală, înțelegerea din inima ta și faptele. În plus, dacă poți face lucrurile pe

care le-ai promis altora, atunci fă-le. Dacă nu poți, spune-le imediat. Spune: „Îmi pare rău, nu pot s-o fac. Nu am capacitatea și nu voi fi în stare să fac o treabă bună. Nu vreau să te rețin, așa că mai bine ai cere altcuiva să te ajute.” Nu trebuie să te ții mereu de cuvânt, poți să-ți retragi promisiunile. Doar fii o persoană onestă. Fii onest în ceea ce spui și faci, în loc să încerci să falsifici sau să înșeli și caută adevărurile-principii în toate situațiile. Este atât de simplu; e atât de ușor. Există vreo parte din ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor care să-i determine să se prefacă? A cerut El vreodată prea mult de la oameni, le-a cerut să facă mai mult decât pot suporta sau sunt capabili? (Nu.) Dacă oamenii nu corespund în ceea ce privește calibrul, capacitatea de comprehensiune, energia fizică sau puterea, Dumnezeu le spune că este suficient dacă fac ceea ce sunt capabili, dacă fac tot posibilul și depun toate eforturile. Spui: „Am făcut tot posibilul, dar tot nu pot îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Asta e tot ce pot face, dar nu știu dacă Dumnezeu este mulțumit.” De fapt, făcând asta, ai îndeplinit deja cerințele lui Dumnezeu. El nu le dă oamenilor să poarte o povară prea grea. Dacă poți căra patruzeci și cinci de kilograme, Dumnezeu cu siguranță nu-ți va da o povară mai grea decât patruzeci și cinci de kilograme. El nu va pune presiune pe tine. Așa este Dumnezeu cu toată lumea. Și nu vei fi constrâns de nimic – de nicio persoană sau gând și părere. Ești liber. Când se întâmplă ceva, ai dreptul de a alege. Poți alege să practici potrivit cuvântului lui Dumnezeu, poți alege să practici potrivit dorințelor tale personale sau, desigur, poți alege să te agăți de gândurile și părerile pe care ți le-a insuflat Satana. Ești liber să alegi oricare dintre aceste opțiuni, dar trebuie să-ți asumi răspunderea pentru alegerea pe care o faci. Dumnezeu doar îți arată calea; El nu te obligă să faci sau să nu faci ceva. După ce ți-a arătat Dumnezeu calea, alegerea e a ta. Ai toate drepturile umane, inclusiv dreptul absolut de a alege. Poți alege adevărul, dorințele tale omenești sau,

bineînțeles, gândurile și părerile Satanei. Indiferent ce alegi, tu va trebui să suporți rezultatul final; nimeni altceva nu-și va asuma răspunderea pentru tine. Când faci o alegere, Dumnezeu nu va interveni în niciun mod, nici nu va face ceva ca să te oblige. Poți alege după cum dorești, oricare ar fi acea alegere. În cele din urmă, Dumnezeu nu te va lăuda, nu-ți va da un mare avantaj, nu-i va da inimii tale un sentiment plăcut și nu te va face să te simți extrem de nobil doar pentru că ai ales calea cea dreaptă și adevărul. Nu va face asta. De asemenea, Dumnezeu nu te va disciplina sau blestema imediat dacă îți alegi dorințele omenești și nu va trimite imediat dezastre asupra ta drept pedeapsă, chiar dacă te porți nesăbuit, potrivit gândurilor și părerilor pe care ți le-a insuflat Satana. Cât timp alegi, totul decurge natural și, după ce alegi, totul continuă să decurgă natural. Dumnezeu doar observă, urmărește cum se desfășoară totul și Se uită la cauză, proces și rezultat. Desigur, în cele din urmă, când oamenii sunt judecați și finalul lor este stabilit, Dumnezeu va categorisi calea pe care ai pășit pe baza tuturor alegerilor tale personale, va privi această cale în ansamblu pentru a vedea ce fel de persoană ești cu adevărat și, pe baza acestor lucruri, va determina ce tip de final ar trebui să ai. Aceasta e metoda lui Dumnezeu. Înțelegi? (Da.) Când Dumnezeu Își face lucrarea, nu permite niciodată ca o afirmație, zicală sau gând sau părere să devină o tendință în rândul oamenilor, care să le îngrădească și să le controleze gândurile pentru a-i determina să facă involuntar ceea ce vrea Dumnezeu. Nu aceasta e modalitatea lui Dumnezeu de a lucra. Dumnezeu le oferă oamenilor libertate absolută și dreptul de a alege, iar ei se bucură de drepturi umane depline și de dreptul absolut de a alege. În fiecare situație pe care o întâmpină oamenii, ei pot alege să accepte și să folosească gândurile și părerile Satanei pentru a discerne și a judeca alcătuirea unui anumit lucru sau pot alege să facă acest lucru potrivit cuvântului lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Este adevărat? (Da.)

Dumnezeu nu-i obligă pe oameni; ce face Dumnezeu este echitabil pentru toată lumea. Cei care iubesc adevărul și lucrurile pozitive merg în cele din urmă pe calea urmăririi adevărului, dobândesc adevărul, au o inimă cu frică de Dumnezeu și se pot supune cu adevărat lui Dumnezeu și vor fi mântuiți deoarece iubesc adevărul și lucrurile pozitive. Cât despre cei care nu iubesc adevărul și care acționează mereu nesăbuit, pe baza propriei lor voințe, ei sunt scârbiți de adevăr și nu-l acceptă în niciun mod. Ei doar se tem de mustrarea și judecata lui Dumnezeu și se tem că vor fi pedepsiți, prin urmare, fac fără tragere de inimă puțină lucrare în casa lui Dumnezeu, de fațadă, muncesc puțin și afișează un oarecare comportament bun. Cu toate acestea, ei nu acceptă niciodată adevărul, nu urmează calea lui Dumnezeu și nu sunt pe calea urmăririi și practicării adevărului. Ca urmare, nu vor înțelege niciodată adevărul, nu vor intra în adevărul-realitate și, în consecință, vor pierde ocazia de a fi mântuiți. Cei mai mulți dintre acești oameni sunt muncitori. Chiar dacă nu fac rău, nu provoacă tulburări sau perturbări și nu sunt eliminați sau îndepărtați din casa lui Dumnezeu precum antihriștii și oamenii răi, în cele din urmă, vor reuși cu greu să câștige doar titlul de „muncitori” și nu este clar dacă vor fi cruțați. Mai există un grup de oameni care aparțin Satanei și care se agață cu încăpățânare de toate gândurile și părerile lui. Acești oameni ar prefera să moară decât să accepte adevărul sau să fie de acord cu adevărul și cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt chiar în dezacord cu toate lucrurile pozitive și cu Dumnezeu. Deoarece perturbă și tulbură lucrarea bisericii, fac multe lucruri rele și joacă întru totul rolul Satanei, unii dintre acești oameni sunt până la urmă îndepărtați din biserică, iar unii sunt excluși sau numele lor sunt șterse din registru. Chiar dacă sunt unii care evită să fie excluși sau ca numele lor să fie șterse, Dumnezeu trebuie să-i elimine în cele din urmă. Ei își pierd ocazia de a fi mântuiți deoarece pur și simplu nu acceptă adevărul și

mântuirea lui Dumnezeu și, în final, vor fi distruși cu Satana când lumea va fi distrusă. Vezi tu, Dumnezeu lucrează într-un mod atât de liber și eliberator, încât totul își urmează cursul în mod natural. Dumnezeu lucrează în oameni pentru a-i îndruma, lumina și ajuta și, uneori, pentru a le reaminti, a-i alina și îndemna. Aceasta e latura firii lui Dumnezeu care arată milă din abundență. În timp ce Dumnezeu ne arată mila Sa, oamenii se bucură de abundența milei și binecuvântărilor Sale și de o libertate și eliberare deplină, fără a simți că sunt constrânși sau înrobiți și, cu siguranță, fără a se simți îngrădiți de vreo afirmație sau gând sau părere. În același timp în care Dumnezeu face această lucrare, El îi înfrânează pe oameni cu regulamentele administrative și diversele sisteme ale bisericii și le emondează, judecă și mustră corupția și răzvrătirea. Ba chiar îi disciplinează și mustră pe unii dintre ei sau îi dă în vileag și-i dojenește prin cuvintele Sale, făcând totodată altă lucrare. Totuși, în timp ce oamenii se bucură de toate acestea, ei se bucură și de mila abundentă și de mânia profundă a lui Dumnezeu. Când cealaltă latură a firii drepte a lui Dumnezeu – mânia profundă – este dezvăluită oamenilor, ei tot se simt liberi și eliberați, fără a fi constrânși, înrobiți sau îngrădiți. Când oamenii experimentează orice aspect al firii drepte a lui Dumnezeu și aceasta lucrează în ei, de fapt, vor simți dragostea lui Dumnezeu. Rezultatele obținute în ei vor fi pozitive, ei vor avea de câștigat și vor fi, desigur, cei mai mari beneficiari. Dumnezeu lucrează în acest mod, fără a-i forța, constrânge, suprima sau obliga vreodată pe oameni, ci făcându-i să se simtă eliberați, liberi, relaxați și fericiți. Indiferent dacă oamenii se bucură de mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu sau de dreptatea și măreția Lui, în cele din urmă, ei câștigă adevărul de la El, înțeleg sensul și valoarea vieții, calea pe care ar trebui să pășească și direcția și scopul faptului de a fi om. Ei câștigă atât de multe! Oamenii trăiesc sub puterea Satanei și sunt

constrânși, îngrădiți și paralizați de diversele gânduri false și păreri pe care acesta le insuflă. Acest lucru este insuportabil, dar ei nu au puterea de a se elibera. Când oamenii vin la Dumnezeu, atitudinea Sa față de ei va rămâne întotdeauna aceeași, indiferent ce atitudine au față de El, întrucât firea și esența lui Dumnezeu nu se schimbă. El exprimă mereu adevărul și, făcând asta, Își dezvăluie firea și esența. Așa lucrează El în oameni. Aceștia se bucură pe deplin de bunătatea iubitoare și de mila lui Dumnezeu, precum și de dreptatea și măreția Lui, iar oamenii care trăiesc în acest mediu sunt binecuvântați. Dacă, într-un astfel de mediu, oamenii sunt incapabili să urmărească, să iubească și să câștige în cele din urmă adevărul, pierd ocazia de a fi mântuiți, iar unii sunt chiar pedepsiți și distruși asemenea Satanei, există un singur motiv pentru asta și așa stau lucrurile. Care credeți că este motivul? Oamenii vor merge pe o anumită cale și vor avea un anumit final în funcție de natura lor. Momentul în care e stabilit finalul fiecărei persoane va fi momentul când aceasta este grupată după tipul ei. Dacă o persoană iubește adevărul și lucrurile pozitive, când Dumnezeu vorbește și lucrează în final, aceasta se va întoarce la El și va urma calea urmăririi adevărului, indiferent câte lucruri negative i-a insuflat Satana. Însă dacă o persoană nu iubește adevărul și este scârbită de el, firea ei va rămâne neschimbată și o va conduce, oricât de mult vorbește Dumnezeu, cât de sincere sunt cuvintele Sale, cât de mult lucrează El și cât de uimitoare sunt semnele și minunile Lui. Oamenii răi sunt chiar mai extremi. Ei nu sunt doar scârbiți de adevăr, ci au o esență care e ticăloasă și urăște adevărul. Sunt potrivnici față de Dumnezeu și fac parte din tabăra Satanei. Chiar dacă au credință în Dumnezeu, se vor întoarce până la urmă la Satana. Toate aceste trei tipuri de oameni au experimentat corupția Satanei și au fost induși în eroare și înrobiți de diversele afirmații și gânduri și păreri ale Satanei. Așadar, de ce pot unii oameni să fie mântuiți în cele din urmă, iar alții nu? Totul se

rezumă, în principal, la calea pe care o urmează oamenii și faptul că iubesc sau nu adevărul. Motivul e legat de aceste două lucruri. Atunci, de ce unii oameni sunt capabili să iubească adevărul și alții nu? De ce pot unii oameni să meargă pe calea urmăririi adevărului, în timp ce alții nu pot, iar unii chiar se ceartă fățiș cu Dumnezeu și denigrează public adevărul? Ce se întâmplă aici? Este acest lucru determinat de natura-esența lor? (Da.) Au experimentat cu toții corupția Satanei, dar esența fiecărei persoane este diferită. Spuneți-Mi, Își face Dumnezeu lucrarea cu înțelepciune? Este El capabil să vadă dincolo de aparențele omenirii? (Da.) Atunci de ce le dă Dumnezeu oamenilor dreptul de a alege liber? De ce nu îndoctrinează El cu forța pe toată lumea? Pentru că Dumnezeu vrea să clasifice fiecare persoană potrivit tipului ei și vrea să le dea în vileag pe toate. Dumnezeu nu face o lucrare inutilă; există principii în spatele întregii lucrări pe care o face Dumnezeu, iar lucrarea pe care o face El într-o persoană se bazează pe tipul acesteia de persoană. Cum este dezvăluită categoria unei persoane? Pe ce bază sunt împărțite ele în categorii diferite? Pe baza lucrurilor care le plac oamenilor și a căii pe care o urmează. Nu este așa? (Ba da.) Dumnezeu îi clasifică pe oameni după ceea ce le place și după calea pe care merg, stabilește dacă pot fi mântuiți sau nu pe baza categoriei lor și lucrează în ei în funcție de faptul dacă pot fi sau nu mântuiți. Este asemănător cu faptul că unii oameni preferă să mănânce mâncare dulce, alții picantă, sărată sau acră. Dacă aceste diverse tipuri de mâncare sunt puse pe masă, nu este nevoie să le spui oamenilor ce să mănânce și ce să nu mănânce. Cei cărora le place să mănânce mâncare picantă vor mânca ceva picant, cei cărora le plac dulciurile vor mânca ceva dulce și cei cărora le plac mâncărurile sărate vor mânca ceva sărat. Pot fi lăsați să aleagă liber. Oamenii care cred în Dumnezeu au dreptul să aleagă dacă iubesc sau nu adevărul și pe ce cale vor merge, dar nu este decizia lor dacă vor fi mântuiți sau nu și care va fi

finalul lor în cele din urmă. Vezi că există principii în spatele lucrării lui Dumnezeu? (Da.) Există principii în spatele lucrării Sale și unul dintre cele mai importante principii este de a-i lăsa pe oameni să fie clasificați în funcție de preocupările și de calea lor și de a permite lucrurilor să decurgă natural. Oamenii nu reușesc niciodată să înțeleagă asta și întreabă: „Se spune mereu că Dumnezeu are autoritate, dar unde este ea? De ce nu face Dumnezeu puțină îndoctrinare cu forța pentru a-Și arăta autoritatea?" Nu așa se manifestă autoritatea lui Dumnezeu; nu așa Își arată Dumnezeu autoritatea oamenilor.

Sunteți acum capabili să discerneți zicala despre conduita morală potrivit căreia „Cuvântul unui gentleman este legământul lui"? Înțelegeți și ce le cere Dumnezeu oamenilor? (Da.) Care este înțelegerea voastră? (Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești.) Cerințele lui Dumnezeu de la oameni sunt foarte simple. El le cere oamenilor să fie onești, să abordeze chestiunile care se ivesc în conformitate cu adevărurile-principii, să nu se prefacă, să nu se axeze doar pe comportamentul superficial, ci să se concentreze pe realizarea lucrurilor potrivit principiilor. Dacă mergi pe calea corectă și principiile după care urmărești cum să te comporți sunt corecte și se conformează adevărului din cuvintele lui Dumnezeu, este suficient. Nu este simplu? (Ba da.) Satana nu deține și nu acceptă adevărul, așa că îi induce în eroare pe oameni cu zicale pe care aceștia le consideră bune și corecte și îi determină să încerce să fie gentlemeni care se comportă bine, și nu răufăcători care fac lucruri rele. Oamenii sunt induși rapid în eroare de Satana, deoarece aceste lucruri sunt conforme cu noțiunile și preferințele lor, iar ei le pot accepta cu ușurință. Satana îi determină pe oameni să facă lucruri care doar par să fie bune. Nu contează cât de rău este un lucru pe care l-ai făcut în spatele scenei, cât de coruptă este firea ta sau dacă ești o persoană rea sau nu; atât timp cât ți-ai deghizat aspectul exterior

potrivit zicalelor și cerințelor impuse de Satana și atât timp cât alții te numesc o persoană bună, ești o persoană bună. Aceste cerințe și standarde îi încurajează în mod clar pe oameni să fie înșelători și răi, să poarte o mască, și îi împiedică să meargă pe calea cea dreaptă. Prin urmare, putem spune că fiecare gând și părere insuflată oamenilor de Satana îi conduce pe o cale greșită după alta? (Da.) Lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facă astăzi este de a le permite oamenilor să discearnă diversele erezii și sofisme ale Satanei, să vadă dincolo de aparențele lui și să-l respingă și, apoi, să-i tragă înapoi pe oameni de pe diversele lor căi rătăcitoare pe calea cea dreaptă, astfel încât să poată privi oamenii și lucrurile, să se poată comporta și acționa conform principiilor. Niciunul dintre aceste principii nu vine de la oameni, ci sunt adevărurile-principii. Când oamenii vor înțelege aceste adevăruri-principii și vor fi capabili să le practice și să intre în realitatea lor, cuvintele și viața lui Dumnezeu se vor întipări treptat în acești oameni. Dacă ei consideră cuvintele lui Dumnezeu ca pe viața lor, nu vor mai fi induși în eroare de Satana și nu vor mai merge pe calea greșită, calea Satanei, calea fără de întoarcere. Acești oameni nu-L vor trăda pe Dumnezeu indiferent cum îi induce în eroare și îi corupe Satana. Oricum se schimbă lumea și orice vremuri vin, viața lor nu se va degrada sau sfârși, deoarece acești oameni au cuvintele lui Dumnezeu ca pe viața lor și, întrucât viața lor nu se va degrada sau sfârși, ei vor coexista cu acest tip de viață și vor trăi veșnic. Este acesta un lucru bun? (Da.) Când sunt mântuiți, oamenii sunt binecuvântați din abundență!

Care este cel mai important lucru pentru voi în acest moment? Să fiți înzestrați cu mai mult din adevăr. Doar când ești înzestrat cu mai mult din adevăr și ai auzit, experimentat și înțeles mai mult, vei fi capabil să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu și să știi exact care sunt adevărurile-principii. Doar atunci nu te

vei rătăci și nu vei înlocui cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii cu voința omenească și cu gândurile și părerile pe care ți le-a insuflat Satana. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Prin urmare, unul dintre cele mai importante și urgente lucruri pe care ar trebui să le faceți acum este să vă înzestrați cu adevărul și să înțelegeți mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să vă concentrați asupra cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele Sale includ multe lucruri și există multe aspecte ale adevărului. Trebuie să te înzestrezi cu toate aceste adevăruri fără întârziere. Dacă nu te înzestrezi, nu vei fi capabil să folosești cuvintele lui Dumnezeu drept temelie atunci când se întâmplă ceva și vei trata chestiunea doar potrivit voinței tale. În consecință, vei încălca principiile și fărădelegile tale vor rămâne asupra ta ca o pată. Dacă nu știi cum să cauți adevărul când se întâmplă ceva și doar abordezi situația potrivit voinței tale și ca să-ți atingi scopurile și dacă te bazezi pe voința ta și ai impurități, dar nu știi cum să reflectezi asupra ta și să devii conștient de tine însuți și nici nu știi cum să te compari cu cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu te vei cunoaște pe tine însuți și nu vei fi capabil să te căiești cu adevărat. Dacă nu te căiești cu adevărat, cum te va vedea Dumnezeu? Asta înseamnă că ai o fire intransigentă și ești scârbit de adevăr, ceea ce va lăsa o altă pată și este o altă fărădelege gravă. Este benefic pentru tine să acumulezi multe pete și fărădelegi? (Nu.) Nu, nu este. Așadar, cum pot fi rezolvate fărădelegile? Anterior, am formulat un capitol intitulat „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”. Asta înseamnă că fărădelegile sunt legate direct de finalul unei persoane. Ce se întâmplă cu oamenii care comit mereu fărădelegi? Unii dintre ei spun: „Nu a fost intenționat. Nu am intenționat să fac ceva rău în acel moment.” Este aceasta o scuză bună? Dacă nu ai intenționat, nu a fost oare o fărădelege? Nu trebuie să reflectezi și să te căiești? Nu a fost intenționat, dar nu a fost totuși o fărădelege? Nu ai făcut-o dinadins, dar ai jignit firea lui Dumnezeu și ai

încălcat decretele administrative – nu este adevărat? (Ba da.) Așa stau lucrurile; prin urmare, a fost o fărădelege. Nu are rost să găsești scuze. Spui: „Sunt tânăr. Nu am multă educație și nu am multă experiență în societate. Nu am știut că era greșit – nu mi-a spus nimeni.” Sau spui: „Situația era prea periculoasă. Am făcut-o sub impulsul momentului.” Sunt acestea motive bune? Niciunul dintre acestea nu este un motiv bun. Dacă ai ocazia de a acționa potrivit voinței tale, ai și ocazia de a căuta adevărul și ar trebui să folosești adevărul drept principiu pentru acțiunile tale. Așadar, de ce ai ales să acționezi potrivit voinței tale când aveai ocazia de a căuta adevărul? Un motiv este că înțelegerea adevărului de către tine este prea superficială și, de obicei, nu acorzi importanță urmăririi adevărului și înzestrării cu cuvintele lui Dumnezeu. Există un alt motiv și o altă situație care sunt, de asemenea, adevărate: de obicei faci lucruri fără Dumnezeu sau cuvintele Sale în inima ta. Cuvintele lui Dumnezeu nu ți-au stăpânit niciodată inima. Ești obișnuit să fii îndărătnic și crezi în general că ai dreptate, conduci în general fiecare chestiune și faci în general lucrurile potrivit preferințelor tale. Treci doar prin procesul și formalitățile de a te ruga lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu nu au niciun loc în inima ta și nu pot domni asupra ei, iar Dumnezeu nu are niciun loc în inima ta și nu poate domni asupra ei. Ți se pare firesc să fii la conducere în tot ce faci și, drept urmare, încalci adevărurile-principii. Este aceasta o fărădelege? Este în mod sigur – este o fărădelege. Atunci, de ce oferi scuze? Nu există nicio scuză validă. O fărădelege este o fărădelege. În cazul în care comiți multe fărădelegi, afectezi interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii și, în cele din urmă, mânii firea lui Dumnezeu, șansa ta la mântuire va fi nimicită. Aceasta e o interpretare exactă a capitolului „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”; este o realitate. E cauzată de firile corupte ale oamenilor, care dau naștere la tot soiul de comportamente care, la rândul lor, constituie

calea pe care merg oamenii. Această cale incorectă îi face pe oameni să comită tot felul de fărădelegi în momente importante și critice în timp ce-și îndeplinesc datoria. Dacă ai comis prea multe fărădelegi și acestea se acumulează, atunci șansa ta la mântuire s-a dus. De ce comit oamenii mereu fărădelegi? Motivul fundamental este că nu sunt niciodată (sau sunt rareori) înzestrați cu cuvintele lui Dumnezeu și că rareori fac vreun lucru pe baza cuvintelor lui Dumnezeu sau a adevărurilor-principii – în cele din urmă, ei comit mereu o fărădelege. Când comit fărădelegi, oamenii se iartă mereu pe ei înșiși și oferă motive și scuze precum: „Nu am intenționat să fac asta. Am avut intenții bune. S-a întâmplat pentru că situația era urgentă. A fost din cauza acestei persoane. S-a întâmplat din cauza a tot soiul de motive obiective…” Indiferent de motiv, dacă nu urmărești adevărul și nu acționezi potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriul tău, vei fi predispus să comiți fărădelegi și să te opui lui Dumnezeu. Acesta e un fapt incontestabil. Pe baza acestui fapt, finalul tău va fi cel menționat de Mine anterior: „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”. Acesta va fi sfârșitul tău. Înțelegi? (Da, înțeleg.)

Firea unor oameni e atât de intransigentă, iar ei sunt atât de lipsiți de scrupule, încât visează mereu cu ochii deschiși: „O mică fărădelege nu e nimic. Dumnezeu nu-i pedepsește pe oameni. El e milostiv și iubitor, este iertător și răbdător cu oamenii. Ziua lui Dumnezeu este încă departe. Voi urmări aceste adevăruri rostite de El mai târziu, când voi avea ocazia. Deși Dumnezeu a rostit aceste cuvinte pe un ton sincer și urgent, tot vor mai fi multe ocazii să credem în Dumnezeu și să fim mântuiți.” Ei sunt mereu nepăsători, nu au niciodată sentimentul urgenței, nu au o dorință imensă de Dumnezeu sau o sete de adevăr. Au mereu o inimă intransigentă și mereu ignoră complet adevărul și cererile din cuvintele lui Dumnezeu. Dacă își fac datoria cu acest gen de atitudine și în această stare, ce se va întâmpla până

la urmă? Vor comite constant fărădelegi și vor căpăta pete! Este periculos ca o persoană să capete pete și să comită constant fărădelegi, netratând însă acest lucru cu seriozitate și fiind atât de nepăsătoare în această privință. Doar pentru că Dumnezeu nu te condamnă acum nu înseamnă că nu te va condamna în viitor. Pe scurt, o persoană care trăiește într-o astfel de stare este în pericol. Ea nu prețuiește cuvintele lui Dumnezeu, ocazia de a fi mântuită sau ocazia de a-și face datoria și, cu atât mai puțin, fiecare circumstanță orchestrată de Dumnezeu pentru ea. Este mereu indolentă și nepăsătoare și face totul într-o manieră neglijentă, imprecisă și neatentă. Acest tip de persoană este în pericol. Unii oameni încă au o părere bună despre ei, gândind: „Când fac lucruri, Dumnezeu este cu mine, am luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și uneori am disciplina Lui și El este cu mine în rugăciunile mele!” Harul lui Dumnezeu este abundent – cu siguranță suficient ca să te bucuri de el – poți să iei cât vrei și să nu-l epuizezi niciodată, dar ce contează? Harul lui Dumnezeu nu reprezintă adevărul, iar faptul că te bucuri de harul Său nu înseamnă că deții adevărul. Dumnezeu are milă față de fiecare persoană, dar mila Lui nu este exagerat de îngăduitoare. Dumnezeu are milă pentru viața omenească și pentru fiecare ființă creată, însă acest lucru nu înseamnă că El nu are principii în lucrarea Sa, că nu are o fire dreaptă și că standardele pe care le cere de la oameni și cu care îi evaluează se vor schimba. Înțelegi? (Da.) Simți că Dumnezeu nu S-a mâniat niciodată pe tine, că este mereu blând și grijuliu cu tine și că te îngrijește, iubește și prețuiește enorm. Simți căldura, aprovizionarea, ajutorul și chiar favoritismul și bunăvoința lui Dumnezeu. Simți că Dumnezeu te iubește cel mai mult și, chiar dacă îi abandonează pe alții, nu te va abandona niciodată pe tine. Prin urmare, ești plin de încredere în tine și simți că ești îndreptățit să nu urmărești adevărul, să nu suferi și să nu plătești un preț în timp ce îți îndeplinești datoria și să nu cauți o

schimbare a firii. Cu siguranță Dumnezeu nu te va abandona. Se bazează această încredere mare a ta pe cuvintele lui Dumnezeu? Dacă într-o zi chiar nu vei putea simți prezența lui Dumnezeu, te vei panica în inima ta și vei gândi: „Se poate ca Dumnezeu să mă fi părăsit?" Ar trebui să-ți fie clar care va fi finalul tău. Oamenii care nu urmăresc adevărul și sunt prea neprihăniți de sine cu siguranță nu vor sfârși bine. Atunci când Dumnezeu îi iubește și îi prețuiește pe oameni, când are milă față de ei, Își revarsă harul asupra lor sau chiar tratează favorabil ori binevoitor o anumită parte a oamenilor, precum și substanța acestor acțiuni, scopul Lui nu este în niciun caz să te menajeze sau să te răsfețe, să te conducă pe calea greșită sau să te abată de la calea corectă ori să te facă să întorci spatele adevărului sau adevăratei căi. Scopul lui Dumnezeu când face toate acestea este să te sprijine când mergi pe calea cea dreaptă, să te facă să ai o inimă care are o dorință imensă față de El, să-ți sporească credința în El și apoi să ai o inimă cu frică adevărată de El. Dacă vrei mereu să te bucuri de răsfățul lui Dumnezeu și să fii protejatul Lui, atunci spun că te înșeli. Nu ești protejatul lui Dumnezeu, iar bunăvoința sau favoritismul Lui pentru tine cu siguranță nu înseamnă răsfăț sau menajare. Scopul lui Dumnezeu când face toate acestea este să-ți îngăduie să-I prețuiești cuvintele, să accepți adevărul și să fii întărit de bunăvoința și binecuvântările Sale, astfel încât să ai voința și perseverența de a merge pe calea urmăririi adevărului și de a merge pe calea cea dreaptă în viață. Desigur, se poate spune cu siguranță că, atunci când Dumnezeu rostește aceste adevăruri, tu ai fost aprovizionat, ai câștigat viață și te-ai bucurat de iubirea Lui. Dacă poți să-L slăvești pe Dumnezeu pentru bunăvoința Lui, să stai ferm pe locul tău corect, să fii mai înzestrat cu cuvintele lui Dumnezeu, să-I prețuiești mai mult cuvintele, să cauți adevărurile-principii când îți faci datoria și să te străduiești să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui

Dumnezeu, atunci nu L-ai dezamăgit. Pe de altă parte, dacă profiți de bunăvoința și favoritismul lui Dumnezeu față de tine, dacă nu ții seama de mila Lui față de tine, dacă insiști să faci lucrurile după cum crezi și te porți cu îndărătnicie și nechibzuință, nu te înzestrezi niciodată cu cuvintele lui Dumnezeu, nu ai voința să tinzi spre adevăr sau nu privești oamenii și lucrurile, nu te comporți și nu acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, decât ca să te bucuri de harul lui Dumnezeu și să ai o părere bună despre tine, atunci nu te ridici la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu – cu alte cuvinte, când Îl dezamăgești în repetate rânduri pe Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu harul, mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu față de tine se vor epuiza. Ziua epuizării acelor lucruri este ziua în care Dumnezeu Își ia tot harul Său. Când nici măcar nu vei simți prezența lui Dumnezeu, vei ști ce simți cu adevărat în sinea ta. Va fi întuneric înlăuntrul tău. Te vei simți abătut și neliniștit, îngrijorat și pustiit. Vei simți că viitorul este nesigur. Vei fi înfricoșat și vei avea o stare permanentă de neliniște. Acesta e un lucru îngrozitor. Prin urmare, oamenii trebuie să învețe să prețuiască tot ce le-a dat Dumnezeu, să prețuiască datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și, în același timp, să știe să răspundă pe măsură. De fapt, cerința lui Dumnezeu ca tu să răspunzi pe măsură nu se referă la mărimea contribuției tale în numele Lui sau la cât de răsunătoare este mărturia ta pentru El. Ce vrea Dumnezeu este să mergi pe calea cea dreaptă, calea pe care îți cere să mergi. Harul lui Dumnezeu este suficient pentru ca oamenii să se bucure de el. El nu-Și revarsă cu zgârcenie harul asupra oamenilor, nici nu va regreta că Și-a revărsat harul asupra lor. Dacă binecuvântează o persoană și este binevoitor față de ea, Dumnezeu face mereu aceste lucruri de bunăvoie. Înfăptuirea acestora face parte din esența, firea și identitatea Lui. El nu regretă niciodată și nu are remușcări pentru că le oferă oamenilor aceste lucruri. Cu toate acestea, să spunem că

oamenii nu disting binele de rău sau nu știu să aprecieze favorurile. Ei Îl dezamăgesc pe Dumnezeu și Îl dezamăgesc din nou și din nou. Oricât de mare e prețul pe care l-a plătit Dumnezeu sau cât de mult a așteptat El, oamenii tot Îl ignoră și nu-I înțeleg bunele intenții. Ei caută doar să se bucure de harul lui Dumnezeu – cu cât mai mult, cu atât mai bine. Indiferent de cât de mult din harul și binecuvântările lui Dumnezeu se bucură ei, nu știu să-I împărtășească dragostea sau să-și întoarcă inima spre Dumnezeu și să-L urmeze. Credeți că Dumnezeu va fi mulțumit dacă oamenii Îl tratează așa? (Nu.) Ce fel de atitudine adevărată ar trebui să aibă o persoană pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu? Oamenii trebuie să se căiască, să aibă manifestări practice și să-și îndeplinească bine datoria. Nu trebuie să se agațe de diverse justificări și scuze. Harul, iertarea și mila lui Dumnezeu pentru omenire nu sunt un capital cu care să vă răsfățați, nici scuze ca să vă răsfățați. Orice ar face Dumnezeu sau ce fel de efort, preț sau gând investește în oameni, El are un singur scop final. Mai exact, El speră că oamenii se vor întoarce spre calea cea dreaptă și vor merge pe ea. Care este calea cea dreaptă? Este cea de a urmări și a deveni mai înzestrat cu adevărul. Dacă acea cale pe care merg oamenii este în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu, având adevărul drept criteriu, atunci prețul pe care Dumnezeu îl investește în oameni și toate așteptările Sale de la ei vor fi răsplătite. Credeți că Dumnezeu are așteptări mari de la oameni? (Nu.) Dumnezeu nu are așteptări mari de la oameni și are suficientă răbdare și dragoste pentru a aștepta întoarcerea lor. Când te întorci la Dumnezeu, El nu-ți va acorda pur și simplu niște har și binecuvântări, ci te va aproviziona, te va sprijini și îndruma în adevăr, în viață și pe calea pe care mergi. Dumnezeu va face o lucrare chiar mai mare asupra ta. Asta așteaptă El. Înainte de a face această lucrare, Dumnezeu îi îndrumă neobosit pe oameni, îi sprijină și Își revarsă harul și binecuvântările asupra lor. Toate acestea nu

fac parte din intenția inițială a lui Dumnezeu, nici nu sunt ceva ce dorește El în mod deosebit să facă, dar nu are de ales decât să Se oblige să plătească orice preț pentru oameni și să facă această lucrare neapărat. Ceea ce vrea Dumnezeu în cele din urmă după ce face toată această lucrare este să vadă că oamenii se pot întoarce. Dacă Îi înțeleg intențiile și gândirea și înțeleg de ce dorește El neapărat să facă aceasta, atunci oamenii Îi vor recunoaște frumusețea, vor avea ceva statură și vor crește. Când oamenii încep să fie meticuloși și să depună eforturi pentru fiecare adevăr oferit lor de Dumnezeu și când încep să intre în realitatea fiecărui adevăr, Dumnezeu este mulțumit. Atunci nu mai este nevoit să facă lucrarea simplă de a fi lângă oameni, de a-i alina, îmboldi și îndemna. În schimb, le poate furniza mai multe în ceea ce privește adevărul, viața și pe calea pe care merg ei. El poate face o lucrare mai măreață și mai concretă asupra oamenilor. De ce preferă Dumnezeu să facă acest tip de lucrare? Pentru că, în timp ce săvârșește o astfel de lucrare, El vede speranță în oameni, le vede viitorul și vede că oamenii sunt uniți cu El în inimă și minte. Acesta este un lucru infinit de măreț atât pentru oameni, cât și pentru Dumnezeu, și ceva mult așteptat de El. Când o persoană pășește pe calea urmăririi adevărului, va avea treptat mai multă putere și statură reală cu care să se lupte cu Satana și va mărturisi ferm pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu va avea mai multă speranță de a vedea încă o ființă umană creată ridicându-se și luptând pentru El împotriva Satanei. Aceasta e gloria lui Dumnezeu. Pe măsură ce oamenii cresc în statură, devin tot mai puternici, sunt martori mai mult și mai mult, au mai multă teamă de Dumnezeu și devin mai supuși față de El, înseamnă că există speranța ca Dumnezeu să câștige un grup de biruitori și să fie slăvit prin oameni și în mijlocul acestora. Este acesta un lucru bun? (Da.) Asta așteaptă Dumnezeu și acestea sunt speranța și așteptarea Lui de la voi. El așteaptă acest lucru de mult timp. Dacă oamenii înțeleg și sunt

capabili să țină seama de inima lui Dumnezeu, vor lucra la ceea ce le cere El și vor plăti prețul pentru ceea ce le cere. Ei vor depune orice efort pentru a coopera cu ceea ce dorește Dumnezeu să facă, Îi vor împlini dorințele și-I vor alina inima. Însă dacă nu dorești să faci asta, Dumnezeu nu te va forța. Spui: „De ce nu vreau asta? De ce nu vreau să fac ce cere Dumnezeu? De ce mă simt neliniștit, stânjenit și reticent să mă supun când mă gândesc la îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu?” Nu ești obligat să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu; este ceva voluntar. Ai dreptul să alegi și ești liber. Dumnezeu nu-i obligă pe oameni. Doar vă spun aceasta astfel încât să puteți înțelege pe deplin realitatea a ceea ce vrea Dumnezeu să realizeze, responsabilitatea pe care o purtați și ce așteaptă Dumnezeu de la voi. Este clar? (Da.) E bine că este clar. Dacă e clar, inimile oamenilor vor fi conștiente. Oamenii vor ști la ce să lucreze în continuare, ce să facă și ce preț trebuie să plătească; vor avea o direcție.

Astăzi am avut părtășie despre zicala privind conduita morală, „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”. După ce am avut părtășie anterior despre mai multe zicale legate de conduita morală care sunt promovate de Satana, această zicală devine puțin mai ușor de discernut. Indiferent despre ce zicală despre conduita morală este vorba, Satana practic vrea să folosească un tip de afirmație pentru a forța și îngrădi comportamentul uman și, apoi, pentru a forma o tendință în societate. Prin crearea acestei tendințe, vrea să inducă în eroare, să controleze și să întemnițeze mințile întregii omeniri și, astfel, să întoarcă întreaga omenire împotriva lui Dumnezeu. După ce oamenii sunt împotriva lui Dumnezeu, Satana vrea să vadă că Dumnezeu nu are cum să acționeze asupra oamenilor sau să facă o lucrare. Acesta e scopul pe care Satana vrea să-l atingă și aceasta e esența tuturor acestor lucruri pe care le face Satana. Indiferent ce aspect al comportamentului sau ce gânduri și păreri reprezintă,

aceste zicale legate de conduita morală pe care le promovează Satana sunt, în orice caz, irelevante pentru adevăr și, în plus, sunt contrare adevărului. Cum ar trebui să trateze oamenii aceste zicale despre conduita morală pe care le promovează Satana? Un principiu foarte simplu și elementar este că orice afirmație vine de la Satana este ceva ce ar trebui să expunem, să analizăm, să vedem dincolo de aparențe și să respingem. Întrucât vin de la Satana, dacă inimile noastre văd dincolo de aparențele lor, le putem condamna și respinge. Nu putem permite ca lucrurile Satanei să existe în biserică și să-i inducă în eroare, să-i corupă și să-i tulbure pe aleșii lui Dumnezeu. Trebuie atins scopul ca aleșii lui Dumnezeu să-l respingă pe Satana și nici măcar o fărâmă din ereziile și sofismele Satanei să nu se vadă în ei. În locul acestor erezii și sofisme, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul ar trebui să domnească peste inimile aleșilor Săi și să devină viețile lor. Acest tip de omenire este cel pe care Dumnezeu dorește să-l câștige. Să încheiem aici părtășia de astăzi.

9 iulie 2022

Ce înseamnă să urmărești adevărul (16)

În principal, am avut părtășie despre esența diverselor zicale privind conduita morală și am analizat-o, studiind impactul lor asupra oamenilor. Aceste diverse zicale despre conduita morală reprezintă în principal diferitele grade ale efectelor pe care cultura chinezească tradițională le are asupra oamenilor, efecte care dăinuie până în zilele noastre. Care zicală privind conduita morală a fost subiectul părtășiei și analizei la ultima noastră întâlnire? (Ultima dată, Dumnezeu a avut părtășie și a analizat zicala „Cuvântul unui gentleman este legământul lui”.) Când avem părtășie despre zicale privind conduita morală, aducem în discuție problema mediului general: indiferent cum se schimbă vremurile, mediul nostru social sau situația politică din orice țară, corupția pe care Satana o provoacă în sânul omenirii, în gândurile și conduita morală a oamenilor și în adâncul inimilor lor prin diversele erezii și sofisme despre conduita morală din cultura tradițională devine tot mai evidentă. Impactul pe care-l are asupra omenirii nocivitatea culturii tradiționale nu s-a diminuat din cauza vremurilor schimbătoare sau a schimbărilor din mediul de viață, iar mulți oameni încă citează și promovează diverse zicale derivate din cultura tradițională, ridicând-o la rangul de „studii tradiționale chinezești” sau „îndreptare”. Este evident că Satana a sădit diversele zicale privind conduita morală adânc în inimile oamenilor și i-a corupt până la extreme. De ce îi corupe Satana pe oameni? Care este scopul lui final când corupe oameni? Este îndreptat spre omenire sau spre Dumnezeu? (Spre Dumnezeu.) Asta e ceva ce trebuie să înțelegeți pentru a cunoaște esența Satanei și a afla cauza principală și procesul de corupere a omenirii de către Satana. Cum corupe Satana gândurile oamenilor? De ce nutresc oamenii astfel de lucruri opuse lui Dumnezeu în adâncul inimilor lor? De ce nutresc ei aceste lucruri

contrare adevărului? Cum ajung oamenii astfel? Omenirea a fost creată de Dumnezeu, deci de ce se opun și se răzvrătesc oamenii împotriva lui Dumnezeu la fiecare pas, întocmai ca Satana? Care e cauza principală? Se poate răspunde la aceste întrebări prin ceea ce am discutat anterior? (Da.) Amintiți-vă și gândiți-vă la subiectul părtășiei noastre de data trecută. (Dumnezeu a avut mai întâi părtășie despre starea noastră actuală. Chiar dacă mâncăm și bem cuvintele lui Dumnezeu, practic, nu avem discernământ când vine vorba de ereziile, sofismele, gândurile și opiniile pe care ni le insuflă Satana și putem deveni purtătorii de cuvânt și lacheii Satanei în orice moment și în orice loc. Dumnezeu a avut părtășie și despre motivul pentru care Satana folosește aceste erezii și sofisme pentru a-i induce în eroare și corupe pe oameni. Deși îi corupe și le face rău, adevăratul obiectiv al Satanei Îl vizează pe Dumnezeu. El vrea să dărâme și să distrugă planul de gestionare al lui Dumnezeu. Deoarece scopul final al planului Său de gestionare este de a mântui și desăvârși un grup de oameni, astfel încât să fie în asentiment cu Dumnezeu, Satana încearcă să-i tulbure și să-i împiedice pe acești oameni din a-L urma pe Dumnezeu și a fi desăvârșiți și câștigați de El. Dumnezeu este conștient de uneltirile viclene ale Satanei, dar nu-l oprește pe Satana. În schimb, Dumnezeu îl folosește drept obiect care face servicii și contrast, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se bazează pe uneltirile viclene ale Satanei, iar El face lucrarea de curățire și mântuire a acestor oameni care au fost corupți de Satana. Dumnezeu dezvăluie și analizează diversele zicale din cultura tradițională pentru a ne îngădui să vedem limpede că Satana recurge la aceste erezii și sofisme pentru a-i induce în eroare și corupe pe oameni. Dumnezeu procedează așa ca noi să putem căpăta discernământ, nu doar să înțelegem doctrinar că aceste erezii și sofisme sunt negative, ci mai degrabă să putem înțelege clar care sunt uneltirile viclene ale Satanei din aceste zicale. Odată

ce le-am înțeles limpede, putem să ne comparăm cu ele, să reflectăm asupra noastră în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, să cercetăm ce gânduri și idei satanice avem, ce uneltiri viclene ale Satanei există în intenția cu care acționăm și ce firi satanice manifestăm. Asta înseamnă să ne cunoaștem cu adevărat, nu doar să rămânem la nivelul înțelegerii doctrinare și al unui simplu discernământ.) Una dintre modalitățile prin care Satana îi corupe pe oameni este să le corupă gândurile și inimile; insuflă tot soiul de gânduri, idei, erezii și sofisme satanice în inimile și mințile oamenilor. Printre ele se numără diversele zicale privind conduita morală, care reprezintă „crema" culturii chinezești tradiționale – sunt reprezentări clasice ale culturii chinezești tradiționale. Aceste gânduri și opinii din cultura tradițională reprezintă practic gândurile Satanei, esența lui și lucrurile din natura Satanei ce Îl sfidează pe Dumnezeu. Care e consecința finală a faptului că Satana folosește aceste lucruri pentru a corupe oamenii? (Îi întoarce pe oameni împotriva lui Dumnezeu.) Consecința este aceea că oamenii se întorc împotriva lui Dumnezeu. Și ce devin ei? (Devin purtătorii de cuvânt și lacheii Satanei. Devin niște satane vii.) Oamenii devin purtătorii de cuvânt și întruchiparea Satanei, iar omenirea coruptă ajunge să-l reprezinte pe Satana. Intențiile, scopurile, gândurile și ideile transmise prin cuvintele rostite de omenirea coruptă și firile corupte de care dau dovadă oamenii sunt cele exprimate și manifestate de Satana. Acest lucru confirmă pe deplin că toate regulile de viață ale omenirii și diversele gânduri și opinii după care se comportă și interacționează oamenii unii cu alții provin de la Satana și reprezintă natura-esență a Satanei; confirmă pe deplin că omenirea vie coruptă este întruchiparea Satanei, progenitura lui și de aceeași teapă ca Satana; confirmă pe deplin că omenirea vie coruptă este o satană vie, un diavol viu și că omenirea, care a devenit întruchiparea Satanei, este reprezentanta Satanei. Fie că este progenitura sau întruchiparea Satanei, în

orice caz, ea e de aceeași teapă ca Satana, iar pentru Dumnezeu o astfel de omenire este una care Îl tăgăduiește și Îl trădează pe Dumnezeu, este vrăjmașa Lui și forța care I se opune. O astfel de omenire nu mai este omenirea creată, neștiutoare, cu mintea asemenea unei pagini goale, ca la început. Ea trăiește sub influența Satanei și e plină de firi corupte satanice. De ce are nevoie omenirea, care trăiește în acest tip de stare? Are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Acum este vremea în care Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-i mântui pe oameni. Care e contextul în care Dumnezeu îi mântuiește pe oameni? E cel în care coruperea omenirii de către Satana a atins cel mai profund și grav nivel; i-a transformat complet pe oameni în întruchiparea și purtătorii de cuvânt ai Satanei, iar oamenii au devenit dușmanii lui Dumnezeu și au ajuns să I se opună. În acest context, Dumnezeu Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Aceasta e situația reală privind coruperea oamenilor de către Satana și este contextul real în care Dumnezeu exprimă adevărul și săvârșește lucrarea de judecată pentru a mântui omul în zilele de pe urmă. Care sunt beneficiile cunoașterii acestei stări a lucrurilor? Le permite oamenilor să-și cunoască esența, să cunoască esența Satanei, să cunoască mijloacele prin care Satana îi corupe pe oameni și să cunoască răutatea lui; de asemenea, le îngăduie oamenilor să cunoască scopul planului de gestionare al lui Dumnezeu, precum și atotputernicia, autoritatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu pe care le dezvăluie în lucrarea Sa de mântuire a omenirii. Pe lângă faptul că trebuie să recunoască esența și răutatea Satanei și natura-esența omenirii corupte, este important ca oamenii să cunoască lucrarea, firea și esența lui Dumnezeu. A cunoaște esența lui Dumnezeu implică în primul rând cunoașterea atotputerniciei, autorității, înțelepciunii și puterii Sale – implică în primul rând cunoașterea acestor aspecte ale esenței Sale.

Din perspectiva contextului în care lucrează Dumnezeu pentru a mântui omenirea, această omenire pe care Dumnezeu dorește să o mântuiască nu este una pe care El tocmai a creat-o, ci una pe care Satana o corupe de câteva mii de ani. Adâncurile inimii omului nu sunt asemenea unor pagini goale, cum nu sunt nici gândurile sau firile lui, ci sunt profund corupte de mult timp de Satana. Cei pe care îi mântuiește Dumnezeu sunt ființe create care au fost profund corupte, seduse, controlate, manipulate și călcate în picioare de Satana. În ceea ce-i privește pe oameni, înlăturarea sau schimbarea lucrurilor ce țin de Satana și a firilor satanice dinlăuntrul acestei omeniri create este incredibil de dificilă sau chiar imposibilă. Cu alte cuvinte, în ceea ce-i privește pe oameni, a le schimba gândurile și opiniile, a curăți lucrurile care țin de Satana din adâncul inimilor lor și a le transforma firile corupte sunt sarcini imposibile; este exact așa cum spune zicala „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba". Totuși, tocmai în acest context și cu această omenire creată dorește Dumnezeu să-Și săvârșească lucrarea de mântuire a omenirii. În lucrarea Sa, Dumnezeu nu arată semne și minuni, nici nu-Și arată fățiș persoana reală, cu atât mai puțin realizează orice lucrare ce ar putea părea autoritară și puternică pentru oameni. Asta înseamnă că, în zilele de pe urmă, în timp ce Dumnezeu întrupat mântuiește omul, Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu înfăptuiește nicio lucrare care depășește limitele practicului sau ale realității și nu săvârșește nicio faptă care depășește umanitatea în carne și oase. Dumnezeu nu săvârșește astfel de lucrări supranaturale, ci Își folosește în schimb cuvintele pentru a aproviziona viețile oamenilor, pentru a-i da în vileag și a-i curăți de corupția lor. Deoarece folosește doar cuvinte pentru a săvârși această lucrare, omului i se pare cu atât mai mult o sarcină imposibilă și, în ochii majorității oamenilor, pare chiar o joacă. Oamenii cred că, bazându-Se pe cuvântări, cuvântări rostite în diverse moduri, din diverse puncte de vedere și despre

diverse lucruri, pentru a-i aproviziona și a le permite să atingă mântuirea, Dumnezeu este implicat într-o sarcină imposibilă. Satana, mai ales, este chiar mai puțin convins că Dumnezeu este pe deplin capabil de acest lucru și că El are puterea, autoritatea și înțelepciunea de a realiza această lucrare. Este evident că, în ochii oamenilor creați, faptul că Dumnezeu Își rostește cuvântările și Își săvârșește lucrarea pentru a-l mântui pe om este o sarcină imposibilă. Totuși, indiferent cum vor decurge lucrurile în viitor, în prezent, cele despre care se vorbește în cuvintele lui Dumnezeu, „Dumnezeu Își ține cuvântul Lui, iar cuvântul Lui va fi împlinit și ceea ce El împlinește va fi pentru totdeauna”, s-au împlinit deja în cei care Îl urmează, adică cei mai mulți oameni au gustat deja din această promisiune. Judecând după modul în care lucrează Dumnezeu, după faptul că-Și săvârșește lucrarea de mântuire a omenirii doar prin aprovizionarea, nutrimentul, revelația, mustrarea și judecata, certarea, avertismentul și îndemnurile cuvintelor, precum și în alte moduri, este evident că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu poartă doar simpla semnificație a unora ce pot fi înțelese prin noțiuni umane. Pe lângă afirmația fundamentală potrivit căreia cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, ceea ce oamenii sunt și mai capabili să vadă, fiind evident conform faptelor, este că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu conțin viață și sunt viață, că ele pot aproviziona viața omenirii corupte și pot furniza tot ceea ce omenirea coruptă are nevoie pentru viață. Referitor la putere și autoritate, cuvintele lui Dumnezeu pot schimba condițiile de viață, gândurile și opiniile omenirii, pot schimba inima omului profund coruptă de Satana și, chiar mai mult, pot schimba calea și direcția în viață pe care a ales-o omenirea și chiar perspectiva asupra vieții și valorile ei. Atât timp cât accepți și te supui cuvintelor lui Dumnezeu și, putem chiar spune, atât timp cât iubești și urmărești cuvintele Sale, atunci, indiferent de calibrul tău, de scopul urmăririi tale, de cât de mare e hotărârea ta de a urmări sau de cât de

mare e credința ta, cuvintele lui Dumnezeu cu siguranță te pot schimba, pot permite schimbarea perspectivei tale asupra vieții și a valorilor tale, pot îngădui schimbarea gândurilor și opiniilor tale despre oameni și lucruri și, în cele din urmă, pot permite ca firea vieții tale să se schimbe. Chiar dacă majoritatea oamenilor au un calibru slab, nu au nicio determinare de a urmări adevărul și chiar nu sunt dispuși să urmărească adevărul, indiferent de circumstanțele lor, atât timp cât au auzit cuvintele lui Dumnezeu, în subconștientul lor, într-o măsură mai mare sau mai mică, ajung să aibă unele opinii și percepții corecte din învățăturile lui Dumnezeu despre Satana, lume și omenire. În subconștientul lor, ajung să tânjească și să fie însetați, în măsuri diferite, după lucrurile pozitive, adevărurile-principii și direcția și scopurile corecte în viață pe care Dumnezeu le cere oamenilor să le aibă. Aceste fenomene care se produc înlăuntrul și în rândul oamenilor – indiferent dacă sunt ceea ce ei vor sau nu, dacă sunt conforme cu noțiunile lor sau nu, dacă îndeplinesc cerințele și standardele lui Dumnezeu sau nu și așa mai departe – toate aceste efecte asupra oamenilor și toate aceste fenomene arată că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu pot nu doar să aprovizioneze viețile oamenilor și să le furnizeze ce au nevoie, dar, mai important, cuvintele Sale nu pot fi schimbate de nicio forță. De ce spun asta? Deoarece cuvintele lui Dumnezeu au autoritate, iar autoritatea cuvintelor Sale nu poate fi depășită de nicio teorie, filosofie sau cunoaștere lumească, de niciun argument, gând sau opinie – aceasta e semnificația practică a faptului că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu au autoritate și acest lucru se manifestă clar în toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Cuvintele Sale au autoritate și pot schimba inimile și gândurile omenirii. Mai important, pot curăți și înlătura firile corupte pe care Satana le-a sădit în adâncul inimilor oamenilor – aceasta e puterea cuvintelor lui Dumnezeu. Mai există desigur și altceva, și anume că s-ar cuveni ca oamenii să

cunoască înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelepciunea Sa se varsă în fiecare parte din lucrarea Sa. Nu doar în interiorul și printre rândurile cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu, ci și în modul în care vorbește El, în lucrurile pe care le spune, în punctele de vedere pe care le adoptă în cuvântările Sale și chiar în tonul vorbirii Sale, înțelepciunea lui Dumnezeu poate fi văzută în toate. În ce aspecte se manifestă înțelepciunea Sa? Un aspect este faptul că înțelepciunea Sa poate fi văzută în fiecare cuvânt pe care îl rostește El și în feluritele moduri în care vorbește; un altul este că înțelepciunea lui Dumnezeu poate fi văzută în toate diversele moduri în care lucrează în oameni și, de asemenea, în cei care Îl urmează pe Dumnezeu și pe care îi conduce. Deci, firește, putem spune că înțelepciunea lui Dumnezeu se varsă în cuvintele Sale și, de asemenea, în lucrarea Sa. Pe lângă faptul că înțelepciunea lui Dumnezeu e vizibilă oamenilor în cuvintele Sale, ei pot ajunge să o aprecieze profund și în diferitele medii și situații ale diverselor probleme pe care le întâmpină. Cuvintele lui Dumnezeu le permit oamenilor să primească aprovizionarea corespunzătoare oricând și oriunde. Dumnezeu te poate ajuta oricând și oriunde, te poate susține și aproviziona oricând și oriunde, îți poate îngădui să-ți lași în urmă starea negativă oricând și oriunde și poate să te facă puternic, să nu mai fii slab. În orice loc și moment, Dumnezeu îți poate schimba ideile și modul în care gândești, îți poate permite să renunți la lucrurile pe care le consideri corecte și la lucrurile Satanei, să scapi de firile tale corupte, să te căiești înaintea lui Dumnezeu, să acționezi și să practici potrivit cerințelor și cuvintelor Lui. Acesta e un aspect. Mai mult, Dumnezeu lucrează în multe moduri diferite în toți cei care Îl urmează, care iubesc cuvintele Sale și iubesc adevărul. Uneori le dăruiește har și alteori le dă lumină și revelație. Desigur, uneori Dumnezeu îi va mustra și disciplina pe oameni pentru a-i face să se îndrepte, să aibă mustrări de conștiință în adâncul inimilor lor, să se simtă

cu adevărat îndatorați lui Dumnezeu, să aibă remușcări, să se căiască și, astfel, să renunțe la răul pe care îl fac și să nu se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, să nu mai acționeze după bunul plac sau să-l urmeze pe Satana, ci să practice în schimb potrivit căii pe care le-a arătat-o Dumnezeu. Lucrarea Sa este săvârșită în om. Pentru a fi mai exacți, lucrarea Duhului Sfânt este săvârșită în om, iar Duhul Sfânt lucrează în majoritatea oamenilor în moduri diferite. Desigur, indiferent cum lucrează Duhul Sfânt, toți pot experimenta într-o măsură mai mare sau mai mică diferitele moduri în care lucrează El. De aici putem vedea că lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea lui Dumnezeu, fie că sunt săvârșite în multe moduri sau într-un singur mod, amândouă le pot îngădui oamenilor să aprecieze faptul că lucrarea lui Dumnezeu este un ajutor pentru om și este ceea ce omul are nevoie în toate momentele și locurile. Duhul Sfânt poate lucra și aproviziona oamenii în toate momentele și locurile. El nu este îngrădit de spațiu, loc geografic sau timp, nici nu aruncă rutina normală din viața oamenilor în dezordine și nu tulbură gândurile oamenilor, cu atât mai puțin nu distruge vreo regulă prescrisă de Dumnezeu pentru omenire. Duhul Sfânt doar lucrează în tăcere asupra fiecărei persoane în parte, folosind cuvinte pentru a o anunța, învăța, lumina și îndruma cu claritate, utilizând totodată diferite metode pentru a lucra asupra ei, îngăduindu-i să ajungă în mod firesc și pe nesimțite să trăiască sub aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu. Bineînțeles, ca urmare a lucrării lui Dumnezeu și a lucrării Duhului Sfânt, firile oamenilor sunt schimbate și gândurile lor sunt transformate fără ca ei să-și dea seama, iar credința lor în Dumnezeu sporește treptat. În ceea ce privește toate aceste efecte obținute asupra oamenilor, trebuie spus că ele sunt rezultatul puterii cuvintelor lui Dumnezeu și al înțelepciunii lucrării Sale. Cât despre cei care-L urmează acum pe Dumnezeu, El Își folosește cuvintele pentru a lucra, a-i conduce și

aproviziona și fiecare are dreptul și ocazia de a se bucura de aceste lucruri. Dacă numărul celor care L-au urmat pe Dumnezeu ar crește și ar ajunge de zece, de douăzeci sau chiar de o sută de ori mai mare decât al celor care Îl urmează acum, Dumnezeu tot ar fi capabil să aibă grijă de ei exact la fel și tot ar fi capabil să-Și termine lucrarea. Efectele obținute nu pot fi schimbate niciodată și aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Dumnezeu exprimă toate aspectele adevărului și oferă ceea ce este necesar întregii omeniri. Dumnezeu folosește tot felul de metode de lucru diferite din diverse puncte de vedere asupra oamenilor, în momente și medii diferite, pentru a-i îndruma fără ca ei să-și dea seama și pentru a obține rezultate diferite în cazul fiecărei persoane. Chiar dacă acum gândești: „Nu înțeleg multe despre lucrarea lui Dumnezeu și încă sunt foarte slab acum. Încă am foarte puțină credință în Dumnezeu și nici nu am acumulat mai multe cunoștințe despre El. Atitudinea pe care o am în prezent față de îndeplinirea datoriei mele pare lipsită de entuziasm, așa cum era înainte, iar eu simt că n-am făcut mari progrese”, un lucru este sigur: indiferent cât de slab ești sau cât de departe simți că ești de îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu, cuvintele și lucrarea Sa au pus deja stăpânire pe inima ta. Chiar dacă nu ești prea interesat de urmărirea adevărului, chiar dacă încă nu consideri că dobândirea mântuirii este foarte importantă, adevărul cuvintelor lui Dumnezeu și conținutul cuvintelor rostite de El îți dau speranță și, în adâncul inimii tale, ajungi să ai așteptări de la lucrarea lui Dumnezeu și de la faptele pe care El dorește să le realizeze. Indiferent cât de mare e credința ta acum sau cum este statura ta, în mod sigur ai speranță. Ce arată acest lucru? Cuvintele lui Dumnezeu sunt ceea ce are nevoie omenirea, oferă ce este necesar omenirii, au pus deja stăpânire pe inima ta, iar tu ai ajuns în mod inconștient să-I accepți într-o anumită măsură cuvintele în adâncul inimii tale. Firește, aceste fapte îi privesc pe cei

care nu sunt foarte interesați de adevăr și care înțeleg relativ vag și neclar lucrarea și mântuirea lui Dumnezeu. Pentru cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și pot urmări adevărul, acesta nu e singurul rezultat obținut; în schimb, ei pot ajunge și să-L cunoască pe Dumnezeu și să fie mărturie pentru El. Din aceste fapte și indicii, putem vedea că lucrarea și cuvântările lui Dumnezeu sunt pline de puterea, autoritatea și înțelepciunea Lui. Aceasta confirmă și altceva: omenirea a fost creată de Dumnezeu și, chiar dacă poate rezista fără lumina soarelui, fără apă și fără aer, nu poate rezista fără Dumnezeu, fără cuvintele și aprovizionarea Lui. Doar călăuzirea, aprovizionarea și păstorirea de către Dumnezeu și toate adevărurile exprimate de El îi pot oferi omenirii speranță și lumină, precum și scopurile și direcția pentru supraviețuirea ei – acestea sunt lucruri pe care oamenii le-au văzut. Dezvăluind și analizând adevărata situație a coruperii omenirii de către Satana în ceea ce privește conduita morală, oamenii ar trebui să poată vedea în ce tip de context lucrează Dumnezeu pentru a-i mântui. Pe lângă faptul că recunosc adevărata situație a contextului în care lucrează Dumnezeu, cu atât mai mult ar trebui oamenii să înțeleagă cât de dificilă e lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și, înțelegând dificultatea ei, ar trebui să ajungă să cunoască puterea, autoritatea și înțelepciunea lui Dumnezeu. În lucrarea Sa de mântuire a omenirii, Dumnezeu nu S-a grăbit să o mântuiască atunci când Satana a corupt-o pentru prima dată. Nu S-a grăbit să o mântuiască acum patru mii sau șase mii de ani. În schimb, a făcut lucrurile așa cum erau menite să fie făcute: fiind ispitită de șarpe și coruptă de Satana, omenirea a căzut în păcat, iar pământul a fost distrus de potop. Apoi Dumnezeu a folosit legea pentru a conduce treptat lumea și, în timp ce coruperea omului de către Satana a devenit tot mai profundă, Dumnezeu a săvârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii luând asupra Sa asemănarea trupului păcătos și fiind răstignit. Acum, în zilele de pe urmă,

când omenirea a fost coruptă de Satana atât de mult încât oamenii au fost pe deplin distruși de acesta și au devenit de-a dreptul reprezentarea Satanei, Dumnezeu Își rostește oficial și deschis cuvintele în fața omenirii, exprimând ceea ce este în inima Sa, opiniile și atitudinile Sale față de tot soiul de oameni, evenimente și lucruri și toate adevărurile de care are nevoie omenirea. În acest tip de context, Dumnezeu începe oficial să ofere ceea ce are nevoie omenirea – nu-i oferă toate adevărurile într-o situație în care aceasta este complet neștiutoare. Tocmai când omenirea a fost profund coruptă de Satana și când oamenii cred că nu pot fi mântuiți, Dumnezeu vine, Își rostește cuvintele, Își săvârșește lucrarea, merge printre oameni și exprimă cuvintele pe care dorește să le exprime, folosind doar aprovizionarea cuvintelor pentru a realiza faptele pe care dorește să le realizeze. Nicio persoană relativ capabilă din rândul omenirii create nu îndrăznește să-și asume provocarea de a face această lucrare, deoarece oamenii o consideră foarte dificilă, una imposibil de realizat. Totuși, tocmai în acest context Își lansează Dumnezeu lucrarea din planul Său de gestionare de șase mii de ani, o lucrare ce folosește cuvinte pentru a realiza totul. Este o sarcină uriașă, o lucrare fără precedent și, mai mult decât atât, o lucrare epocală și îndelungată. Indiferent cât de multe spune cineva, indiferent ce spune sau care e esența cuvintelor sale, nimeni nu e capabil să realizeze faptele pe care cuvintele sale își propun să le realizeze. Doar cuvintele lui Dumnezeu se pot împlini și doar cuvintele Lui pot fi îndeplinite în conformitate cu cerințele și cu planurile gândului Său – aceasta e, de asemenea, autoritatea lui Dumnezeu. Nu ar trebui oamenii să înțeleagă aceste lucruri? (Ba da, ar trebui.) Care este, așadar, semnificația înțelegerii acestor lucruri? Cine dorește să vorbească? (Un aspect este că oamenii pot ajunge să înțeleagă întrucâtva înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și că lucrarea Lui nu e săvârșită asupra acelor oameni neștiutori

care nu au fost corupți de Satana. În schimb, Dumnezeu îl folosește pe Satana în slujba Lui și săvârșește lucrarea de mântuire asupra celor care au fost profund corupți de Satana. Oamenii consideră că această lucrare e foarte dificilă, însă cuvintele lui Dumnezeu chiar au un efect asupra lor. Mai mult, în mod normal, pe parcursul experiențelor noastre, suntem deseori constrânși de firile noastre corupte și nu ne putem abține să nu dăm dovadă de corupție, devenim incapabili să practicăm adevărul și, uneori, putem deveni atât de negativi, încât ne pierdem credința. Totuși, după ce auzim părtășia lui Dumnezeu, ajungem să avem credință în cuvintele Sale și înțelegem că firile noastre corupte se pot schimba atât timp cât iubim și acceptăm adevărul și că firile noastre corupte nu sunt neschimbătoare. Dacă cineva nu iubește sau nu acceptă adevărul în esența sa, va fi incapabil să-și schimbe firile corupte.) Ceea ce spui este întru totul adecvat și exact.

Cuvintele lui Dumnezeu pot îndeplini toate lucrurile și pot schimba toate lucrurile. În același timp, oamenii ar trebui să poată vedea că acestea au un alt efect asupra lor – toate lucrurile trebuie să piară, doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată și, întocmai precum Dumnezeu Însuși, cuvintele Sale vor trăi veșnic. Ce vedem aici? (Vedem autoritatea lui Dumnezeu.) Vedem autoritatea lui Dumnezeu, înțelepciunea Lui și puterea manifestată în cuvintele Sale. Întrucât cuvintele lui Dumnezeu reprezintă viața, esența și firea Sa, ele vor trăi veșnic, la fel ca Dumnezeu. Ce îți arată asta? Îți arată importanța cuvintelor lui Dumnezeu pentru omenire. Orice ai obține, nu e o comoară adevărată. Fie că primești un lingou de aur sau o bijuterie rară și prețioasă a lumii, acestea nu sunt comori adevărate. Chiar dacă primești elixirul vieții, nu valorează un sfanț. Chiar dacă reușești să practici cultivarea sinelui și zboruri în ceruri, nu vei trăi neapărat veșnic și aceasta deoarece ești o ființă creată, totul este predestinat de Dumnezeu și nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Lui. Toate lucrurile trebuie să piară,

doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată și, întocmai precum Dumnezeu Însuși, cuvintele Sale vor trăi veșnic. Care e rostul cunoașterii acestor cuvinte? Dacă nu urmărești adevărul și nu ai dragoste față de adevăr sau de corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu, s-ar putea să nu fii interesat de aceste cuvinte sau de acest fapt. Însă dacă iubești corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu, dacă iubești adevărul și lucrurile pozitive, atunci vei dezvolta un interes profund față de aceste cuvinte și, astfel, acest fapt și aceste cuvinte se vor întipări în adâncul inimii tale. Care sunt aceste cuvinte? Toate lucrurile trebuie să piară, doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată și, întocmai precum Dumnezeu Însuși, cuvintele Sale vor trăi veșnic. Trebuie să păstrați aceste cuvinte în inimile voastre și să meditați la ele în timpul vostru liber. Aceste cuvinte sunt atât de importante! Spuneți-Mi, ce dobândiți din ele? (Dumnezeule, înțeleg ceva. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „Toate lucrurile trebuie să piară, doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată.” Uneori lucrurile se schimbă în lumea exterioară și, când întâlnim astfel de circumstanțe, starea noastră se va schimba și hotărârea noastră de a-L urma pe Dumnezeu se va schimba și ea. Devine dificil pentru noi să evităm să ne simțim negativi și slabi, dar când ne gândim la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, la promisiunile pe care ni le-a făcut El la începuturi și la faptul că Dumnezeu a spus că dorește să câștige un grup de oameni care sunt în asentiment cu El, puterea și credința ne inundă inimile. Nu mai suntem afectați de circumstanțele din lumea exterioară și avem credința de a-L urma pe Dumnezeu și de a ne îndeplini îndatoririle.) Aceste cuvinte vă oferă o cale de practicare – ce tip de cale de practicare? De a nu urmări sau prețui nimic din lumea materială; aceste lucruri sunt deșarte. Toate lucrurile precum faima, câștigul, poziția, bucuriile materiale din fața ochilor tăi, frumusețea femeilor, identitatea și statutul bărbaților sunt trecătoare, dispar cât ai clipi din ochi și nu are rost să

le prețuiești. La ce Mă refer când spun că nu are rost? Vreau să spun că aceste lucruri pot satisface doar nevoile de moment, înclinațiile și dorințele trupului tău, stările de spirit și afecțiunile tale și așa mai departe, dar nu-ți pot satisface nevoile spirituale. Când spiritul tău este flămând, însetat și pustiu, nimic din lumea materială nu-ți poate satisface nevoile spirituale sau umple golul din adâncul inimii tale și de aceea nu are rost să urmărești aceste lucruri. Așadar, ce poate să te mulțumească și să-ți umple golul din adâncul inimii? Când citești cuvintele lui Dumnezeu și înțelegi adevărul, adâncul inimii tale se simte reîntregit și se bucură de pace și veselie, iar inima ta se simte mulțumită și împăcată. Dacă urmărești în continuare în acest mod, când cuvintele lui Dumnezeu vor deveni viața ta, nimeni nu-ți va putea lua viața și nimeni nu o va putea distruge. Când nimeni nu-ți va putea lua sau distruge viața, ce vei simți atunci? Nu te vei mai simți pustiu, nu te vei mai simți pierdut, temător sau neliniștit trăind în această lume, căci vei avea cuvintele lui Dumnezeu înlăuntrul tău, îndrumându-te, aprovizionându-te, îngăduindu-ți să trăiești cu un scop și o direcție. Vei trăi fiecare zi având sentimentul rostului și al valorii. Asta simt cu adevărat oamenii. Așadar, cum se obține acest rezultat pozitiv pe care îl simt cu adevărat oamenii? (E obținut înlăuntrul oamenilor de cuvintele lui Dumnezeu atunci când pun cuvintele Sale în practică.) Așa este, odată ce oamenii acceptă cuvintele lui Dumnezeu ca pe viața lor, acest rezultat este obținut înlăuntrul lor; viața lor se schimbă, modul în care trăiesc se schimbă, opiniile lor despre oameni și lucruri sunt diferite, modul în care privesc oamenii și lucrurile este diferit, la fel și ceea ce urmăresc ei. Nu mai urmăresc acele plăceri trupești, recompense materiale sau faima, câștigul și poziția. Urmărirea lucrurilor ce țin de înclinațiile trupești nu poate decât să facă pe cineva să se simtă tot mai apatic, pustiu, neliniștit și îndurerat. Însă, odată ce cuvintele lui Dumnezeu au ocupat inima cuiva, adevărul îi devine

viață înlăuntrul său, esența interioară și viața sa se schimbă și, prin urmare, se simte diferit. Sentimentele și înclinațiile, diversele sale emoții, scopurile sale în viață, direcția urmăririi sale și regulile sale de viață sunt toate complet diferite. Căutările sale se schimbă, persoana poate urmări adevărul și căuta să-L cunoască pe Dumnezeu și poate deveni capabilă să trăiască în conformitate cu modul în care Dumnezeu îi cere să trăiască. Oamenii care obțin asta nu se confruntă cu descompunerea, moartea și distrugerea, ci ajung în schimb să aibă o viață adevărată, o viață care nu e supusă degradării. La ce Mă refer când spun că nu e supusă degradării? La faptul că această viață din acești oameni nu va dispărea, nu va pieri, nu se va stinge și nu se va deteriora, iar ei nu se vor confrunta cu distrugerea, ca înainte. Astfel, oare starea actuală a existenței lor și perspectivele lor de supraviețuire nu s-au schimbat? E clar că perspectivele lor de supraviețuire cunosc o schimbare. Care e motivul pentru care viața omenească se stinge, se ofilește, se degradează, are un sfârșit și este distrusă? Motivul este că oamenii nu au cuvintele lui Dumnezeu ca pe viață a lor și, indiferent dacă cineva ar trăi o sută de ani, două sute, trei sute sau o mie de ani, regulile sale de viață, perspectiva sa asupra vieții și semnificația vieții sale nu se vor schimba. Deci, pentru ce anume trăiesc oamenii care își duc traiul așa? Trăiesc doar pentru a-și satisface trupul. Ce urmărește trupul omului? Lucruri precum averea, faima, câștigul și plăcerile materiale și tocmai aceste lucruri sunt cele care, în ochii lui Dumnezeu, sunt în contradicție cu adevărul și pe care Dumnezeu le detestă. Prin urmare, Dumnezeu le permite oamenilor să urmărească și să se bucure de aceste lucruri într-un timp limitat. O viață a omului poate dura vreo șaizeci sau șaptezeci, vreo optzeci sau nouăzeci de ani, apoi se termină și pentru fiecare sfârșit există un nou ciclu de renaștere și așa se scurge durata de viață a omului. Dacă Dumnezeu nu ar predetermina această limită de timp, nu s-ar sătura oamenii să trăiască

după ce rămân în viață mult timp? Când oamenii au douăzeci și ceva de ani, zilnic au impresia că lucrurile sunt noi, frumoase și vesele; când ajung pe la patruzeci de ani, simt că a mânca trei mese pe zi și a merge la culcare seara este un mod plictisitor de a trăi; când ajung pe la șaizeci de ani, au impresia că înțeleg totul și că s-au bucurat de unele binecuvântări, au suferit unele greutăți și simt că nimic nu mai este interesant. Se apucă de treabă în fiecare zi când răsare soarele, se odihnesc când apune soarele și ziua trece cât ai clipi din ochi. Fiecare funcție a corpului lor începe să se degradeze, fiind complet diferită de modul în care era la douăzeci de ani – atunci sfârșitul lor este aproape. Când sfârșitul cuiva e aproape, nu înseamnă că sufletul său va pieri. Înseamnă că trupul său va ajunge curând la sfârșit. În general, oamenii mor când ajung la șaizeci, șaptezeci sau optzeci de ani, iar cei foarte longevivi pot trăi cel mult peste o sută de ani. Se spune că „O persoană care a trăit prea mult se plictisește de viață – se satură să trăiască". Când cineva trăiește prea mult, se satură de viață, nu mai vrea să trăiască, iar viața devine lipsită de sens. De ce simte că viața e lipsită de sens? Există aici o situație adevărată și anume că oamenii trăiesc în trup, mâncând trei mese pe zi și făcându-și treburile zilnice, fiecare zi fiind exact ca ziua dinainte, făcând aceleași lucruri, trăind aceeași viață și, când ajung într-un anumit punct, știu pe de rost aceste lucruri. Simt că au văzut tot ce ar trebui să vadă, că au gustat tot ce ar trebui să guste și că au experimentat tot ce ar trebui să experimenteze. Simt că așa este pur și simplu viața și că nu mai au la ce spera, nu mai au ce aștepta, că viața lor este deșartă și că își vor cunoaște în scurt timp sfârșitul. Nu este așa? (Ba da.) Așa stau lucrurile.

Tocmai am vorbit despre cuvintele „Toate lucrurile trebuie să piară, doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată și, întocmai precum Dumnezeu Însuși, cuvintele Sale vor trăi veșnic". Acestea le spun oamenilor cât de importante sunt pentru omenire cuvintele lui Dumnezeu, le

indică scopurile și direcția de practicare și le spun că nicio urmărire a vreunui lucru nu poate înlocui dobândirea de către om chiar și a unui singur rând din cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta deoarece toate lucrurile trebuie să piară și toate trebuie să se stingă, să se ofilească și să slăbească în timp și doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată. Prin urmare, dacă dobândești cuvintele lui Dumnezeu și intri în realitatea lor, însemnând că înțelegi adevărul și intri în adevărul-realitate, ajungi apoi să ai valoare datorită cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, iar esența ta devine diferită de modul în care era anterior. Unii oameni spun: „Și ce dacă esența mea e diferită?" Nu spun „diferită" în sensul obișnuit, ci Mă refer la faptul că devine cu totul diferită, căci ajungi să ai cuvintele lui Dumnezeu ca pe viață a ta și, așa cum cuvintele Lui nu vor pieri niciodată, întocmai ca Dumnezeu, vei avea viață veșnică și vei avea un viitor și o destinație veșnică. Prin urmare, analizând acum ceea ce se va întâmpla în viitor, nu sunt cuvintele lui Dumnezeu importante pentru om? (Ba da, sunt.) Sunt esențiale! Cum ar trebui să urmărești odată ce ai înțeles importanța cuvintelor lui Dumnezeu? Ce ar trebui să urmărești care să aibă valoare și însemnătate? Ar trebui să urmărești să depui mai mult efort, să suferi mai mult, să plătești un preț mai mare și să alergi mai mult de colo-colo în timp ce îți îndeplinești datoria? Sau ar trebui să studiezi mai mult competențele profesionale, să te înzestrezi cu mai multă doctrină și să predici mai mult? (Nimic din toate acestea.) Atunci, care este cel mai util lucru de urmărit? Toți știți răspunsul, vă este limpede ca lumina zilei: dobândirea cuvintelor lui Dumnezeu este cea mai valoroasă și semnificativă preocupare. „Toate lucrurile trebuie să piară, doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor pieri niciodată și, întocmai precum Dumnezeu Însuși, cuvintele Sale vor trăi veșnic". Ține minte aceste cuvinte în inima ta; nu ar trebui să le uiți sau să le abandonezi niciodată. Când te simți negativ și slab, când simți că nu ai nicio speranță, când

necazurile se abat asupra ta, când ești înlocuit în datoria ta, când ești emondat, când te confrunți cu obstacole și eșecuri și când ești dojenit și condamnat; deopotrivă, când ai atins apogeul succesului, când ești ținut la mare stimă și lăudat oriunde mergi și așa mai departe; în orice moment și în orice situație, trebuie să te gândești mereu la aceste cuvinte, să le lași să te aducă înaintea lui Dumnezeu și să cauți aprovizionarea cuvintelor Lui pentru tine chiar în acest moment, să lași cuvintele Lui să te elibereze din încercările tale, să-ți rezolve dificultățile, să-ți înlăture confuzia din adâncul inimii, să te întoarcă de pe calea greșită pe care o urmezi și să-ți înlăture fărădelegile, intransigența, răzvrătirea și altele și să permiți cuvintelor lui Dumnezeu să rezolve fiecare problemă cu care te confrunți. Aceste cuvinte vă sunt atât de folositoare! Când uiți care îți sunt responsabilitățile și îndatoririle, când uiți ce principii ar trebui să respecți, ce punct de vedere și perspectivă ar trebui să adopți și când îți uiți propria identitate și poziție, gândește-te la aceste cuvinte. Ele te vor aduce înaintea lui Dumnezeu, te vor aduce în cuvintele lui Dumnezeu, te vor face să înțelegi care e intenția Lui chiar în acest moment și te vor determina să adopți punctul de vedere, opinia și perspectiva corectă în privința ta, în privința altora și în privința evenimentelor și mediilor pe care le întâlnești. Astfel, sub îndrumarea lui Dumnezeu și sub aprovizionarea, luminarea și ajutorul cuvintelor Sale, nicio problemă nu te poate pune în încurcătură, nu te poate împiedica să urmărești adevărul și nu-ți poate opri pașii înainte. Nu e aceasta calea de practicare? (Ba da, este.) Lecția pe care ar trebui să o învățați acum este să nu mormăiți nemulțumiți, să nu vă plângeți, să nu respectați regulile și să nu căutați abordările omului când vă confruntați cu probleme, ci să veniți înaintea lui Dumnezeu și să căutați adevărul, să căutați ajutorul Lui, să îngăduiți cuvintelor Sale să vă aprovizioneze și să vă rezolve fiecare dificultate – aceasta e lecția pe care ar trebui să o învățați. Vom încheia aici

părtășia noastră despre înțelegerea lansării de către Dumnezeu a celei mai importante lucrări din planul Său de gestionare pe fundalul coruperii profunde a omenirii de către Satana; în cele din urmă, totul se reduce la cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de modul în care avem părtășie, sper ca, până la urmă, oamenii să poată intra în adevărul-realitate al cuvintelor lui Dumnezeu și să nu se mulțumească doar să știe cum să predice vorbe și doctrine, să studieze teorie teologică sau să participe la ceremonii religioase în fiecare zi. Intrarea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu este cea mai urgentă lecție a intrării în viață pe care trebuie să o învețe oamenii.

Vom avea acum părtășie despre o altă problemă practică privind diversele zicale ce vizează conduita morală. Diferitele zicale legate de conduita morală despre care am avut părtășie anterior au fost expuse în principiu folosind cultura chinezească tradițională drept demonstrație, dezvăluind aceste diverse zicale satanice din adâncul inimii omenirii corupte. Unii oameni spun: „Întrucât cultura chinezească tradițională este folosită pentru a demonstra aceste zicale despre conduita morală, iar noi nu suntem chinezi, oare nu putem, pur și simplu, să nu acceptăm aceste cuvinte despre care ai părtășie? Chiar trebuie să cunoaștem aceste diverse zicale despre conduita morală din perspectiva coruperii omenirii de către Satana?” E corectă întrebarea? (Nu.) În mod foarte clar, e greșită. Coruperea omenirii de către Satana nu face distincția între rase sau vremuri; dimpotrivă, omenirea este coruptă fără nicio distincție privind rasa, timpul sau contextul religios. Prin urmare, dacă faci parte din rasa chineză, indiferent dacă ești chinez Han sau un membru al unui grup etnic minoritar, cum ar fi mongol, Hui, Miao, Yi etc., ai fost supus fără excepție îndoctrinării și ți s-au inculcat tot soiul de zicale despre conduita morală care au venit de la Satana. Cu alte cuvinte, ai fost supus de asemenea, fără excepție, coruperii omenirii de către Satana în ceea ce privește gândirea ta. Mai exact, gândirea ta, adâncul

sufletului și al inimii tale au fost și ele profund corupte și prelucrate de Satana. Chiar dacă nu ești chinez – dacă ești japonez, coreean, german sau de orice naționalitate – indiferent dacă ești asiatic, european, african sau american, indiferent dacă pielea ta este galbenă, neagră, maro sau albă, indiferent de etnia și de rasa din care faci parte, atât timp cât ești o ființă creată, ai fost profund corupt de Satana, fără nicio excepție. Pe lângă faptul că ai firi corupte satanice, ți s-au insuflat, fără excepție, gânduri și opinii satanice de către Satana, iar inima ta a fost cu siguranță, la rândul ei, profund coruptă de Satana. Singura deosebire este că, pentru oamenii din țări diferite sau de rase diferite, Satana folosește metode diferite pentru a le insufla aceleași lucruri. Aceste lucruri pot varia prin modul în care sunt spuse, poate exista o oarecare deosebire acolo, dar rezultatul final al coruperii oamenilor este mereu același, fiind aproape identic, doar cu mici diferențe. Toate îi fac pe oameni să-și ascundă înfățișarea prin comportamentul lor și, printr-o serie de zicale înșelătoare, nerealiste sau chiar imorale, care sunt contrare umanității, le cer oamenilor să acționeze și să se comporte într-un anumit mod în ceea ce privește caracterul lor moral, impunându-le cum să se comporte și să facă anumite lucruri. Chiar dacă există deosebiri între aceste zicale și chiar dacă ele apar în momente diferite și iau naștere în colțuri, regiuni și zone diferite, fiind puse în circulație de oameni diferiți, totuși, consecința finală este mereu faptul că le controlează gândurile și inimile oamenilor, le îngrădesc gândurile și inimile și le umplu mintea de opinii și noțiuni care transmit otrăvurile și natura-esența Satanei. Din cauza lor, adâncul inimii oamenilor este plin de opinii ale Satanei, de esența lui ticăloasă și de noțiunile lui ticăloase. În cele din urmă, indiferent de etnie sau rasă și indiferent de trib sau perioada de timp, omul a fost cu totul indus în eroare și călcat în picioare de Satana și corupt de Satana în gândurile și adâncul inimii sale în diverse măsuri. În final, indiferent din ce

colț al lumii sunt oamenii asupra cărora își înfăptuiește Satana această lucrare de corupere și indiferent din ce rasă fac parte sau în ce perioadă de timp au trăit, consecința este mereu transformarea deplină a omenirii în progenitura, portavocea și întruchiparea Satanei și transformarea deplină a omului în satane vii, mari și mici, vizibile și tangibile. Desigur, o astfel de omenire devine, de asemenea, dușmanul absolut al lui Dumnezeu și potrivnicul Lui. Prin urmare, indiferent ce fel de oameni ascultă acum predicile sau cât de mulți oameni sunt, există un fapt de netăgăduit: întreaga omenire zace în ghearele celui rău – aceasta e realitatea. Dacă ne exprimăm altfel, înseamnă că în timp ce toată omenirea este profund coruptă de Satana, gândurile și inimile întregii omeniri sunt și ele cu totul sub controlul și întemnițarea Satanei – acest lucru nu poate fi contestat. Așadar, orice rasă nobilă și oamenii cu o naționalitate ce face parte dintr-o țară puternică au fost cu toții, fără excepție, profund corupți de Satana și sunt profund manipulați, controlați și îngrădiți de Satana. Atât timp cât faci parte din rasa umană, atât timp cât trăiești sub soare, atât timp cât ești un om care respiră aer, bea apă și mănâncă grâne, coruperea ta de către Satana a fost inevitabilă și, fără excepție, ai fost corupt de Satana în gândurile, inima, firile și esența ta. Pentru a fi mai exacți, atât timp cât ești o ființă umană creată și atât timp cât ai fost corupt de Satana, ești dușmanul lui Dumnezeu. Atât timp cât ai fost corupt de Satana, atât timp cât ai fost în trecut sau ești în prezent controlat și îngrădit de Satana, ești obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar acest lucru este dincolo de orice îndoială. Atât timp cât ești o ființă umană coruptă de Satana, atunci ai, fără excepție, firea și gândirea Satanei și o inimă care a fost umplută și ocupată de otrăvurile Satanei. Prin urmare, recunoașterea și distingerea diverselor gânduri, opinii și zicale despre conduita morală provenind de la Satana nu este o sarcină doar pentru poporul chinez sau ceva asupra căruia poporul chinez deține monopolul.

Dimpotrivă, este o lecție pe care s-ar cuveni să o învețe și o realitate în care ar trebui să pătrundă fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu, pe care i-a selectat El. Fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu, fără excepție, ar trebui să recunoască și să discearnă nenumăratele gânduri și opinii greșite și rele care provin de la Satana. Doar pentru că te-ai născut într-o familie bogată, o familie cu o poziție de seamă, să nu crezi că poți avea un sentiment de superioritate, considerându-te necorupt de Satana, și doar pentru că ai o identitate onorabilă, să nu crezi că și sufletul tău este în mod sigur nobil – aceasta este o înțelegere denaturată. Sau poate crezi că ești de viță nobilă și culoarea pielii tale demonstrează că ai o identitate onorabilă, poziție și valoare, așa încât consideri în mod eronat că esența, gândirea și inima ta sunt mai nobile și elevate decât ale altora. În acest caz, pot spune că această înțelegere a ta este naivă și nerealistă, deoarece omenirea despre care vorbește Dumnezeu nu este împărțită în funcție de naționalitate, rasă sau religie. Indiferent de tipul circumstanțelor sociale sau al situației religioase în care trăiești, indiferent de rasa în care te-ai născut, fie că poziția ta în societate este umilă ori nobilă sau că te bucuri de un mare prestigiu printre ceilalți oameni sau nu, și așa mai departe, nu poți folosi niciunul dintre aceste lucruri drept scuză pentru a nu accepta aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sau pentru a nu accepta faptul că Satana corupe omenirea. Atât timp cât ești o ființă umană, cuvintele „ființă umană” ar trebui să fie urmate de atributul „coruptă”. Pentru a ne exprima mai exact, atât timp cât ești o ființă umană, ești în mod inevitabil o ființă umană coruptă și acest lucru este dincolo de orice îndoială. Mai mult, putem spune că atât timp cât ești o ființă umană coruptă, lucrurile din gândirea ta naturală și care sunt păstrate în adâncul inimii tale provin de la Satana și toate au fost prelucrate și corupte profund de Satana – ar trebui să accepți acest fapt. Nu ai în mod inerent absolut nicio legătură cu adevărul, absolut nicio legătură cu cuvintele lui Dumnezeu sau cu viața Lui,

ci dimpotrivă, ești indus în eroare, corupt și controlat de Satana. Mintea ta este plină de gândurile, filosofiile, logica și regulile de viață ale Satanei și tot ce se află în mintea ta vine de la Satana. Ce le spune oamenilor acest fapt? Nimeni n-ar trebui să folosească vreo scuză pentru a respinge mântuirea lui Dumnezeu sau pentru a accepta selectiv cuvintele Sale. Ca ființă umană coruptă, ar trebui să accepți cuvintele lui Dumnezeu fără nicio alegere. Aceasta este responsabilitatea ta și este, de asemenea, ceea ce ai nevoie. Dacă cineva s-a născut într-o națiune bogată și puternică și trăiește în circumstanțe sociale superioare sau dacă s-a născut într-o familie cu prestigiu și a primit o educație superioară, crezându-se în consecință diferit de toți ceilalți și mai nobil decât alți aleși ai lui Dumnezeu și dorind astfel să se plaseze deasupra tuturor celorlalți aleși ai lui Dumnezeu, atunci aceasta este o gândire absurdă, este o gândire naivă și se poate spune chiar că este extrem de nesăbuită. Indiferent cât de specială e identitatea, poziția sau valoarea ta sau cât de înalte sunt identitatea, poziția sau circumstanțele tale sociale față de cele ale oamenilor obișnuiți, vei fi mereu o ființă creată în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită de unde vii sau la circumstanțele tale la naștere, nu Se uită la naționalitatea sau rasa ta și nici la valoarea, prestigiul sau realizările tale în societate sau în lume. Dumnezeu Se uită doar dacă Îi accepți cuvintele, dacă iei cuvintele Sale ca pe adevăr și dacă poți să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi conform cuvintelor Sale. Dacă te consideri cu adevărat doar una dintre ființele create obișnuite aflate sub stăpânirea lui Dumnezeu, atunci ar trebui să renunți la circumstanțele tale sociale, la contextul tău rasial, național și religios și să vii înaintea lui Dumnezeu ca o ființă creată obișnuită, să-I accepți cuvintele fără a avea vreo etichetă sau vreun context și, procedând astfel, identitatea și statutul tău vor fi corectate. Dacă îți dorești să accepți cuvintele lui Dumnezeu cu această identitate și statut

corect, primul lucru pe care ar trebui să-l înțelegi este care e esența omului și primul lucru pe care ar trebui să-l accepți este că esența omului a fost profund coruptă de Satana și că toate lucrurile care umplu și ocupă gândurile și adâncul inimii omului vin de la Satana. Odată ce oamenii doresc să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să accepte adevărul ca pe viață, ar trebui mai întâi să scoată la iveală, să reflecteze și să ajungă să cunoască toate lucrurile din gândirea lor și din adâncul inimii lor care nu sunt în acord cu adevărul și sunt ostile adevărului. Doar când aceste lucruri sunt recunoscute clar, înțelese pe deplin și analizate temeinic pot oamenii să le abandoneze la momentul potrivit și în mediul potrivit, ceea ce permite ca adâncul inimii lor să cunoască o transformare totală. Când vor exclude toate lucrurile de la Satana și vor accepta cuvintele și adevărul lui Dumnezeu, vor deveni oameni noi. Doar când perspectiva, opiniile și punctul de vedere potrivit cărora privesc oamenii și lucrurile și cunosc o transformare completă, ei pot privi cu adevărat și în mod precis oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu. Atunci oamenii pot deveni relativ puri, neîntinați. Acum ei nu pot dobândi încă acest lucru. Deși s-ar putea să înțeleagă puțin din adevăr în inimile lor, încă sunt întinați de tot soiul de opinii absurde și de lucruri greșite și ilogice. Ei acceptă jumătate din cuvintele lui Dumnezeu și din adevăr și resping cealaltă jumătate; acceptă selectiv câte ceva, acceptă câte ceva într-o măsură variabilă, dar inimile lor lasă mereu loc pentru gândurile și logica Satanei și pentru lucrurile amăgitoare insuflate de Satana, păstrându-le mereu în inimile lor. Aceste lucruri din sinea oamenilor le afectează mintea, judecata, perspectiva și opiniile conform cărora privesc oamenii și lucrurile, având un impact covârșitor asupra măsurii în care acceptă adevărul.

Coruperea și inducerea în eroare a omenirii, cauzate de diversele zicale despre conduita morală insuflate oamenilor de Satana folosind cultura

tradițională, sunt larg răspândite. Nu se limitează doar la poporul chinez, ci ajung la întreaga omenire, în fiecare colț și în fiecare perioadă de timp. Afectează și controlează generație după generație de oameni și afectează și controlează persoane de diferite rase, naționalități și religii. Odată ce oamenii au înțeles acest lucru, atributul care însoțește „cultura tradițională" nu este doar „chinezească"; se poate spune că, pentru orice națiune sau rasă, cultura tradițională provine de la Satana și apare din corupția Satanei. De exemplu, există cultură tradițională japoneză, cultură tradițională coreeană, cultură tradițională indiană, cultură tradițională filipineză, cultură tradițională vietnameză, cultură tradițională africană, cultura tradițională a albilor, precum și culturile tradiționale ale iudaismului, creștinismului, catolicismului și alte culturi tradiționale care au luat naștere din religii. Toate aceste culturi tradiționale sunt contrare adevărului și au un efect profund asupra opiniilor, punctelor de vedere și perspectivelor oamenilor legate de modul în care privesc oamenii și lucrurile și se comportă și acționează. Sunt ca niște semne făcute cu fierul roșu, care lasă urme adânci asupra celor mai intime gânduri și unghere ale inimii oamenilor. Acestea domină viețile oamenilor, regulile lor de viață, căile pe care le urmează în viață și direcția și scopurile comportamentului lor; domină chiar și scopurile pe care le urmăresc oamenii. Aceste lucruri tulbură și afectează grav atitudinea cu care oamenii iau în considerare lucrurile pozitive, cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și pe Dumnezeu. Bineînțeles, afectează și tulbură grav și punctele de vedere și opiniile lor față de modul în care privesc oamenii și lucrurile și modul în care se comportă și acționează, ceea ce înseamnă că au un impact sever asupra acceptării și practicării adevărului de către oameni. Și care e consecința în cele din urmă? (Oamenii își pierd șansa de a dobândi mântuirea.) Așa e; în final, chestiunea esențială a dobândirii mântuirii de către oameni este cea afectată. Nu este o consecință gravă? (Ba da.) Este o

consecință foarte gravă! Modul în care cineva privește lucrurile, tipul de perspectivă pe care o adoptă pentru a privi lucrurile, opiniile pe care le adoptă și noțiunile pe care le nutrește pentru a vedea lucrurile, toate acestea sunt decise pe baza firilor sale corupte și a lucrurilor prezente în gândirea sa. Dacă lucrurile prezente în gândirea sa sunt pozitive, atunci va privi oamenii și lucrurile din perspectiva corectă; dacă lucrurile prezente în gândirea sa sunt negative, pasive și provin de la Satana, atunci inevitabil va privi oamenii și lucrurile din perspective, puncte de vedere și opinii incorecte și absurde, fapt care va avea în cele din urmă un impact asupra căii pe care o urmează. Dacă punctele de vedere, opiniile și perspectivele potrivit cărora privești oamenii și lucrurile sunt greșite, atunci obiectivele și direcția căutării tale sunt și ele greșite, la fel și calea pe care o urmezi în conduita ta. Dacă vei continua cu aceste lucruri greșite, nu vei avea absolut nicio șansă de a obține mântuirea, deoarece calea pe care o urmezi e greșită. Dacă perspectivele, punctele de vedere, gândurile și opiniile potrivit cărora privești oamenii și lucrurile sunt corecte, atunci și rezultatele obținute vor fi corecte, vor ține de lucruri pozitive și nu vor fi contrare adevărului. Când privește oamenii și lucrurile din perspective conforme cu adevărul, calea pe care o va alege omul va fi și ea corectă, la fel și scopurile și direcția lui, iar el va avea speranța de a obține mântuirea în final. Cu toate acestea, întrucât oamenii sunt acum ocupați și controlați de Satana, perspectivele, punctele de vedere și opiniile potrivit cărora privesc oamenii și lucrurile sunt greșite și, prin urmare, căutarea lor și calea pe care o urmează sunt, la rândul lor, greșite. De exemplu, când oamenii lucrează și plătesc prețul de dragul faimei și al câștigului, pentru prestigiu și statut, este această cale greșită? (Da.) Cum se face că oamenii pornesc pe o astfel de cale greșită? Nu este din cauză că perspectivele, opiniile și punctul de plecare din care privesc acest tip de lucru sunt greșite? (Ba da.) Asta îi face pe oameni să pornească

pe calea greșită. Și dacă oamenii continuă să urmeze o astfel de cale greșită, vor fi capabili să obțină mântuirea în final? Nu, nu vor fi capabili. Dacă privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi în conformitate cu vreun gând sau o opinie insuflată de Satana, calea pe care mergi va fi fără doar și poate calea pierzaniei. Nu va fi în niciun caz calea spre mântuire, căci este exact opusă și contrară căii spre mântuire. Dacă oamenii urmează această cale greșită, își distrug șansa de a obține mântuirea – aceasta dispare complet – și nu pot merge niciodată pe calea spre mântuire. Dacă urmărești însă având opinia corectă, dacă privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci principiile practicii care iau naștere vor fi pozitive, calea ta va fi pozitivă și, întrucât pornești din locul corect, calea pe care o vei urma în cele din urmă va fi și ea corectă. Dacă vei urma o astfel de cale, vei fi cu siguranță capabil să obții mântuirea. Acest aspect al adevărului este destul de profund și cei mai mulți dintre voi probabil nu-l înțelegeți. Nu aveți nicio apreciere a lui și, deocamdată, nu deținеți acest aspect al adevărului-realitate. Nu știți dacă priviți oamenii și lucrurile și dacă vă comportați și acționați pe baza opiniilor greșite sau corecte – nu aveți încă această experiență. În momentul de față, știți doar să acționați, să vă folosiți puterea, să depuneți un efort și să plătiți un preț, dar nici nu ați început încă să cercetați ce anume afectează și controlează opiniile și gândurile din adâncul inimii voastre. Acest subiect este, așadar, relativ departe de voi și vom încheia aici discuția despre el.

Tocmai am vorbit despre esența zicalelor privind conduita morală și despre faptul că măsura în care se aplică nu se limitează doar la China continentală, ci se aplică întregii omeniri. Aceasta deoarece toată omenirea se află în ghearele celui rău și fiecare ființă umană a fost profund coruptă de Satana și este sub controlul Satanei. Există o bază reală pentru a spune asta. Nu doar oamenii din China continentală au fost corupți de Satana, ci

întreaga omenire a fost coruptă de Satana și toate ființele umane se află în ghearele celui rău. Faptul că omenirea a fost profund coruptă de Satana poate fi văzut într-o anumită măsură de toți. Avem părtășie de ceva timp despre faptul că Satana insuflă diverse zicale despre conduita morală în gândurile oamenilor, folosind această metodă pentru a induce în eroare, controla și îngrădi oamenii și atingându-și astfel scopul de a-i corupe. Acest fapt nu se limitează la poporul chinez, ci este prezent la toți oamenii de diferite rase, naționalități și etnii. Toate ființele umane au fost profund corupte de Satana, incluzând toate rasele și etniile; de fapt, diversele lucruri înșelătoare, care sunt dificil de deslușit și pe care Satana le insuflă oamenilor folosind cultura tradițională și chiar zicalele care par relativ pozitive și în acord cu principiile morale, gândirea și gusturile oamenilor fac parte, toate, din coruperea omenirii de către Satana. Cu alte cuvinte, toate ființele umane au fost corupte de Satana în acest mod și toate ființele umane, de orice etnie, rasă sau naționalitate, născute oriunde, în orice regiune sau zonă de pe planeta Pământ, au fost profund induse în eroare, controlate și corupte de Satana atât în ceea ce privește mintea, cât și inima. Indiferent unde sau când te-ai născut și indiferent de etnia sau națiunea în care te-ai născut, ai fost, fără excepție, indus în eroare și corupt de zicalele din cultura tradițională pe care ți le-a insuflat Satana. Prin urmare, n-ar trebui să crezi că națiunea sau etnia ta nu are un context cultural satanic sau că ești mai bun decât chinezii doar pentru că analizăm cultura chinezească tradițională și nici n-ar trebui să ai un sentiment de superioritate, simțindu-te mai onorabil sau mai nobil decât poporul chinez. Acest sentiment de superioritate este o concepție greșită, este eronat, absurd și putem spune chiar că este ridicol. Atât timp cât e menționată omenirea coruptă, nu trebuie să te excluzi din aceasta; atât timp cât e menționată omenirea coruptă, faci parte din ea. Bineînțeles, atât timp cât se spune că ești o ființă

umană coruptă, adâncul inimii tale este plin de gânduri dominate de cultura tradițională pe care ți-o insuflă Satana și acesta este un fapt de netăgăduit, un fapt care nu se va schimba în veci. Trebuie să înțelegeți clar acest fapt – este indiscutabil și dincolo de orice îndoială. Vom încheia aici părtășia noastră despre acest subiect.

Ultima dată, am avut părtășie despre subiectul „Cuvântul unui gentleman este legământul lui". Aceasta e o zicală folosită de Satana pentru a-i corupe pe oameni în ceea ce privește conduita morală. Propaganda acestei zicale are un impact semnificativ asupra gândirii oamenilor și aceasta, asemenea altor zicale despre conduita morală, este absurdă și neconformă cu faptele. Indiferent ce spune cineva, atât timp cât face ceea ce spune, alți oameni vor crede că are o moralitate nobilă și un caracter nobil, iar acest lucru este aberant și ridicol. Această zicală este la fel ca altele despre conduita morală prin faptul că toate sunt erezii și sofisme aberante și ridicole. Toate pot fi numite astfel și, de asemenea, pot fi caracterizate drept absurde până la extrem și pot fi contrazise de o analiză profundă. Haideți să analizăm astăzi zicala despre conduita morală „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant". Înainte de a avea părtășie despre aceasta în mod formal, v-ați gândit vreodată cum să explicați această zicală? Cum poate fi analizată esența sa? Ce otrăvuri conține? Care sunt gândurile pe care Satana dorește să le insufle oamenilor prin această zicală? Care e intenția rea a Satanei? Ce aspect al ființelor umane corupe Satana folosind această zicală? V-ați gândit vreodată la aceste lucruri? Zicala „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant" poate fi explicată simplu ca a nu-i urma pe oamenii răi și a fi capabil să te protejezi de influențele rele. Indiferent dacă altcineva consideră că o persoană a crescut din noroi, nepătată, sau dacă cineva dorește să întruchipeze el însuși această zicală, ce

fel de oameni sunt aceștia, în general? Pretind că sunt incoruptibili, integri, deschiși și onești, că sunt gentlemeni cu un caracter moral nobil, dar văd că această epocă, această lume, această omenire și chiar această țară, această curte imperială și aceste oficialități nu sunt la fel. Oare acești oameni nu se uită de regulă în jurul lor cu cinism și se simt nemulțumiți de realitate? Deseori simt că au aspirații înalte, dar că s-au născut la momentul nepotrivit, că au talent, dar nu-l pot folosi. Consideră că, fie în rândul oficialităților, fie în societate, există mereu oameni josnici care le blochează calea, că au minți măreațe și strategice, că sunt indivizi de excepție, dar nimeni nu le recunoaște talentul și nu-i lasă niciodată să gestioneze sarcini importante. Sunt nemulțumiți de realitate și devin cinici, așa că folosesc această expresie „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant” pentru a se descrie pe ei înșiși, spunând că se vor proteja de influențele rele și vor fi fără cusur. Vorbind pe șleau, astfel de oameni se consideră puri și elevați și sunt nemulțumiți de realitate. Nu au neapărat vreun talent adevărat sau vreo capacitate reală, iar perspectivele din care privesc oamenii și lucrurile și se comportă și acționează nu sunt neapărat corecte sau practice și, desigur, nici nu pot neapărat să realizeze ceva. Și totuși se consideră cu totul diferiți de oamenii de rând și suspină întruna: „Toată lumea e tulbure, doar eu sunt pur; toți oamenii sunt beți, doar eu sunt treaz”, ca și cum ar fi decepționați de lumea muritorilor și ar vedea adesea răutatea și întunericul lumii. Ca să fim exacți, astfel de oameni sunt cinici. Ei detestă domeniile politice și comerciale și urăsc cercurile literare, artistice și educaționale. Detestă perspectivele intelectualilor privind preocupările lor și se uită de sus la fermieri și la aceia cu credințe religioase. Ce fel de oameni sunt aceștia? Nu sunt un soi aparte? Nu sunt anormali în vreun fel? Acești oameni nu au vreo capacitate sau educație reală. Dacă le ceri să facă o anumită lucrare practică, nu vor face

neapărat față sarcinii. Le place să se plângă și, în timpul lor liber, publică articole și culegeri de poezii pentru a dezvălui chestiuni ce țin de politică, guvernare, societate și indivizii dintr-un anumit grup, într-o anumită perioadă de timp. Critică ceva astăzi și altceva mâine, vorbesc elocvent, dar provoacă un dezastru când fac ceva. În cele din urmă, nu se potrivesc cu nimeni, nu pot realiza nimic nicăieri și nu se ridică la înălțimea slujbei lor. Cred în mod greșit: „Sunt atât de talentat! Oamenii obișnuiți nu pot atinge nivelul meu de gândire!” Se simt demoralizați, tulburați și deprimați în inimile lor. În timpul lor liber, hoinăresc și, de fiecare dată când merg într-un loc de interes istoric, tună și fulgeră: „Sunt un geniu neînțeles! Sunt un individ de excepție, dar puțini sunt cei care pot recunoaște talentul adevărat! Am aspirații înalte, dar păcat că m-am născut la momentul nepotrivit și n-am pic de noroc!” Mereu se consideră ambițioși și plini de cunoștințe, dar nu pot niciodată să se remarce din mulțime sau să fie plasați într-o funcție înaltă de cineva de la putere, așa că devin cinici și nemulțumiți, se uită de sus la toată lumea, până când sfârșesc absolut singuri. Nu e ceva vrednic de milă? Vorbind fără menajamente, astfel de oameni sunt o adunătură de neghiobi, încrezuți, extrem de distanți și nemulțumiți de realitate, care se simt mereu lipsiți de succes. De fapt, acești oameni nu sunt nimic, nu pot realiza nimic, fac totul prost și, când dobândesc puține cunoștințe, se fălesc vorbind neîncetat despre ele. În vremuri străvechi, astfel de oameni recitau poezii, scriau ode și se lăudau cu aptitudinile lor literare, cu un aer pedant. În zilele noastre, astfel de oameni au mult mai multe ocazii de a se da mari. Pot să creeze conținut propriu, să posteze comentarii pe bloguri și așa mai departe. În unele țări cu sisteme sociale relativ libere, aceștia expun frecvent latura întunecată a diverselor industrii, cum ar fi aspectele întunecate și diabolice din domeniile literar, artistic, comercial, politic și cultural. Cât e ziua de lungă, ei critică una și atacă alta, crezându-se incredibil de talentați.

La baza faptului că fac toate aceste lucruri se află convingerea lor că sunt buni și corecți în toate privințele și că au atins măreția, gloria și corectitudinea. Mai exact, se protejează de influențele rele și „cresc din noroi, nepătați, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravaganți”. Ei cred că văd totul clar, că pot înțelege totul. Critică voalat pe toți cei care fac ceva și îi privesc de sus cu dispreț și batjocură. Au mereu ceva de spus despre orice lucru făcut de orice persoană, pe care o critică și o desconsideră. În realitate, nu au habar ce sunt ei înșiși și n-au știut niciodată din ce perspectivă și punct de vedere este corect și adecvat să vorbească. Știu doar să fie guralivi și sarcastici. Sunt mulți astfel de oameni în societate? (Da.) Ce sunt acești oameni? Vorbind fără ocolișuri, sunt o adunătură de neghiobi și încrezuți care se consideră puri și elevați. Au fost mulți astfel de oameni de-a lungul istoriei, nu-i așa? (Da.) Cum i-ați descrie și defini pe acești oameni? Nu sunt niște idealiști? Ca să fim exacți, acești oameni sunt idealiști. Nu sunt dispuși să trăiască în mediul de viață real, actual, și sunt mereu cu capul în nori, plin de lucruri eterice, deșarte, invizibile și intangibile. Trăiesc într-o lume inexistentă și eterică – acești oameni se numesc idealiști. Așadar, ce perspectivă adoptă pentru a-i evalua pe alții? O fac pe moraliștii și punctul lor de plecare pentru evaluarea altora este următorul: „Pot să văd clar latura voastră rea și întunecată și să o dau în vileag. Faptul că sunt în stare să expun lucrurile rele și imorale pe care le faceți dovedește că nu sunt ca voi.” Implicația este aceasta: „«Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant» – această zicală mi se aplică. Voi ați fost cu toții contaminați de această tendință rea; nu sunteți oameni buni.” Nu înseamnă asta că se consideră puri și elevați? Nu înseamnă că se supraestimează și sunt încrezuți? Nu este aceasta o încercare disimulată de a se ridica pe ei înșiși sub pretextul de a critica realitatea, de a expune latura întunecată a societății

și de a fi nemulțumiți de realitate? (Așa este.) Prin urmare, cum definim astfel de oameni? Există o zicală din popor care spune: „Am mai cunoscut oameni nerușinați, dar n-am cunoscut pe nimeni la fel de nerușinat ca tine.” Nu-i descrie pe acești oameni? (Ba da.) Sunt nerușinați. Au guri care vorbesc doar despre bine și rău și ochi care văd doar neajunsurile și defectele altora. Cu gurile lor iscusite, expun public neajunsurile și defectele altora și, procedând astfel, își exprimă propriile opinii și le arată altora cum se protejează ei de influențele rele și cât de unici și nobili sunt ei. Sunt cu adevărat nobili? Sunt cu adevărat unici? Sunt la fel ca toți ceilalți. Indiferent ce metode folosesc alți oameni pentru a urmări faima și câștigul, metodele lor sunt evidente. Acești oameni își dau însă aere pline de demnitate, iar expunerea și criticarea altora servesc drept subiecte și rampe cu ajutorul cărora se ridică și se promovează pe ei înșiși, folosind aceste mijloace pentru a deveni faimoși și influenți. Nu urmăresc și ei faima și câștigul? Nu sunt obiectivele lor exact la fel? Nu sunt rezultatele exact la fel? Doar că folosesc mijloace și metode diferite, atâta tot. E ca și cum ai insulta pe cineva folosind un limbaj politicos sau a-l insulta folosind un limbaj grosolan; caracterul jignitor este același. Alți oameni devin faimoși într-un fel, iar aceștia devin faimoși în alt fel – rezultatul final este același, la fel și intenția, scopul și motivația, deci nu există absolut nicio deosebire.

Pe acei oameni din societate care susțin că ei „cresc din noroi, nepătați, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravaganți” i-am definit drept idealiști. Caracteristicile unor astfel de oameni includ faptul că sunt excepțional de rezervați, se cred mai buni decât ceilalți, îi consideră pe toți ceilalți inadecvați și, în cele din urmă, ajung la următoarea concluzie: „V-ați împotmolit cu toții în noroi și în tendințe rele. V-am depășit și «cresc din noroi, nepătat, scăldându-mă în valuri limpezi, fără ca totuși să par extravagant»”. Aceasta este înfumurarea lor și atât sunt de nemulțumiți de

realitate, de parcă ei înșiși ar fi sfinți și puri. De fapt, deoarece nu sunt la fel de capabili ca alții și nu au mijloacele pe care le au alți oameni, deoarece caută mereu să iasă în evidență, dar dorința lor nu se împlinește niciodată, deoarece urmăresc mereu lucruri ideale, eterice și deșarte, dar nu sunt niciodată mulțumiți și nu pot aduce niciodată aceste lucruri în realitate și deoarece nu au deloc dorința de a înfrunta realitatea sau de a renunța la idealurile lor, drept consecință, în ceea ce privește organizarea, nu au de ales decât să stea departe de cercurile oficiale, politice, artistice, literare și culturale. Întrucât nu sunt binevenițiîn astfel de cercuri, nu pot fi acceptați, nu-și pot realiza ambițiile și idealurile, iar aspirațiile lor nu pot fi atinse, ei se autoproclamă în cele din urmă drept „crescând din noroi, nepătați, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravaganți” și spun că înoată împotriva curentului, că au un caracter moral nobil și se folosesc de astfel de zicale pentru a se consola. Știți acum să identificați astfel de persoane după ce am avut părtășie despre ele în acest mod? Ce anume sunt acești oameni, în esență? Nu sunt nimic, dar sunt totuși plini de sine. Este aceasta o evaluare exactă? (Da.) Oamenii de acest tip au foarte multe idealuri, dar niciunul dintre ele nu poate fi realizat și nici nu se conformează vreunul realității. Toate aceste lucruri la care se gândesc ei sunt lipsite de noimă și nerealiste. Cât e ziua de lungă, acești oameni nu muncesc cu adevărat, știind doar să recite poezii și să compună ode, criticând una și atacând alta – în felul acesta, nu fac nicio muncă adevărată, nu-i așa? Esența pe care o au poate fi văzută din comportamentul lor: nu au pic de talent sau cunoștințe reale, toate gândurile și opiniile lor despre realitate și viață sunt lipsite de noimă, vagi și nerealiste și de aceea pot să urmeze sofismul care spune: „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant”. Se străduiesc să fie așa, sperând că mai mulți oameni vor fi la rândul lor așa – este fals. Dacă oamenii sunt așa, ce pot

obține ei? Mai exact, astfel de oameni sunt lipsiți de un obiectiv sau o direcție adevărată în viață, de credință adevărată, de o alegere adevărată în viață și de calea corectă de practică. Toată ziua, gândurile lor sunt nebunești și nestăvilite, au tot soiul de idei bizare, mințile lor sunt pline de lucruri haotice, goale și nerealiste, fără să fie vreunul rezonabil, iar acești oameni sunt, de fapt, un soi aparte față de omenire. Gândirea lor este atât lipsită de noimă, cât și incredibil de absurdă și extremă. Indiferent de grupul de oameni în care se află sau dacă fac parte din clasa superioară, de mijloc sau inferioară a societății, nu se înțeleg niciodată cu alții și nu pot fi acceptați niciodată. De ce se întâmplă asta? Pentru că gândirea, preocupările lor și perspectivele potrivit cărora privesc oamenii și lucrurile sunt extreme și de tip diferit. Ca să fim politicoși, acești oameni sunt idealiști, dar ca să fim exacți, sunt bolnavi și anormali psihic. Spuneți-Mi, se pot înțelege cei bolnavi psihic cu oamenii normali? Nu doar că nu se înțeleg cu prietenii și colegii lor de serviciu, dar nu se pot înțelege nici cu propriile familii. Când acești oameni își prezintă opiniile și afirmațiile, ceilalți se simt ciudat și scârbiți și nu vor deloc să le audă. Aceste afirmații nu au nicio bază și nu funcționează în viața reală. În viața reală, dificultățile cu care se confruntă oamenii pot să apară înlăuntrul lor, pot să ia naștere din mediile obiective ale oamenilor sau pot să fie legate de principalele necesități zilnice ale vieții – cum ar trebui înfruntate, gestionate și rezolvate aceste lucruri? În ceea ce privește dificultățile minore, există cele legate de principalele necesități zilnice ale vieții, iar referitor la dificultățile majore, există cele legate de perspectiva oamenilor asupra vieții, de regulile lor de trai, de calea pe care o urmează și credințele lor, aceste probleme fiind cele reale. Totuși, acești idealiști își doresc mereu să se detașeze de aceste probleme și nu vor niciodată să trăiască în situații din viața reală. Opiniile lor, perspectivele și punctul de plecare din care privesc oamenii și lucrurile nu se bazează pe

aceste probleme reale, ci sunt mai degrabă fanteziste și nestăvilite. Nu știi niciodată ce gândesc, de parcă ar avea gânduri de extratereștri, lucruri de care oamenii de aici, de pe Pământ, nu au auzit niciodată, lucruri care li se par anormale. Cine vrea să audă pe cineva spunând lucruri anormale? Când oamenii întâlnesc pentru prima dată o astfel de persoană și o aud vorbind, ceea ce spune li se poate părea cu adevărat de actualitate și nou, mai pătrunzător și mai inteligent decât ceea ce spun oamenii obișnuiți. Dar, după ceva timp, își dau seama că sunt doar prostii, așa că nimeni nu-i mai acordă atenție persoanei respective, nu o bagă în seamă și nimic din ce spune nu le intră pe urechi sau în inimi. Este capabilă acea persoană să-și dea seama când ceilalți adoptă o astfel de atitudine față de ea? Își dă seama pe măsură ce trece timpul și, în inima ei, își spune: „Nimeni nu mă place. De ce oare? De ce nu mă place lumea? Of, sunt o persoană de excepție, dar puțini sunt cei care pot recunoaște talentul adevărat!” Vezi, acești oameni sunt mereu încrezuți, considerându-se întotdeauna talentați, isteți și capabili, când, de fapt, nu sunt nimic. Indiferent în ce grup de oameni se găsesc, rezultatul final și soarta lor este mereu respingerea și asta este din cauză că urmează zicala: „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant”. Dacă ți-ai dorit vreodată să fii așa, atunci îți spun să te oprești chiar acum, pentru că acești oameni nu sunt normali. Dacă gândirea și rațiunea umanității tale sunt normale, ar trebui să faci ce se cuvine și ce poți să faci. Nu căuta să fii unul dintre cei care „cresc din noroi, nepătați, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravaganți”. Acești oameni sunt un soi degenerat și diferit de ființe umane și nu sunt normali.

După ce am terminat de analizat esența oamenilor care „cresc din noroi, nepătați, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravaganți”, haideți să vorbim despre problemele nemulțumirii față de

realitate și ale cinismului, pe care le-am menționat când i-am dat în vileag pe acești oameni. Unii oameni au următoarea părere: „Credem în Dumnezeu, deci ar trebui să înțelegem latura întunecată a societății și tendințele rele din societate și să nu le urmăm. De asemenea, trebuie să înțelegem politica, ticăloșia omenirii, diversele practici comune ale omenirii și toate lucrurile întunecate și rele ale omenirii ce sunt prezente în diferite timpuri, în diferite colțuri ale lumii și în rândul diferitelor rase și grupuri. Astfel, vom dobândi discernământ.” Asta îi cere Dumnezeu omului? Înainte de a avea părtășie despre acest subiect, poate că unii dintre voi ați ales să căutați aceste lucruri, dar acum îți spun clar: nu e ceva ce trebuie să faci și nu este ceea ce-ți cere Dumnezeu. Nu ești obligat să înțelegi această lume, societate și omenire, acest domeniu politic, comercial, literar ori religios sau orice practică obișnuită ce ia naștere din societate sau metoda de operare a oricărui grup sau a oricărei forțe din societate și așa mai departe – nu e o lecție pe care trebuie să o înveți. Nu e nevoie să fii nemulțumit de realitate și să te protejezi de influențele rele. Nu este punctul de vedere sau perspectiva pe care ar trebui să o adopți și nu este opinia pe care ar trebui să o adopți. Dumnezeu te-a ales și ți-a îngăduit să crezi în El și să-L urmezi; nu-ți cere să fii împotriva omenirii, a societății, a politicii sau a statului și nici nu-ți cere să te opui oricărui grup sau oricărei rase ori religii. El îți cere doar să-L urmezi și să-l respingi pe Satana, să vii înaintea Lui, să-I accepți cuvintele și să te supui lor, să-I urmezi calea, să te temi de El și să te ferești de rău. Dumnezeu nu ți-a cerut niciodată să fii împotriva omenirii, a societății sau a statului. Ca să fim mai exacți, Dumnezeu nu ți-a cerut niciodată să te opui unui anumit guvern, unui anumit sistem social sau politic ori unei anumite politici – Dumnezeu nu ți-a cerut niciodată să faci așa ceva. Unii oameni spun: „Întreaga omenire ne respinge, este împotriva noastră și ne persecută. Este oare greșit să ne ridicăm, să ne împotrivim lor

și să luptăm împotriva lor? Toți sunt împotriva noastră, așa că noi de ce nu putem fi împotriva lor?" Indiferent cum gândești sau acționezi personal sau ce tip de opinii personale ai față de societate, lume și sistemele politice naționale, este treaba ta și nu are nicio legătură cu modul în care Dumnezeu îți cere să urmezi, nici cu învățăturile sau cerințele lui Dumnezeu. Unii zic: „Întrucât spui că aceste lucruri nu au nicio legătură cu învățăturile lui Dumnezeu, că nu sunt ceea ce Dumnezeu cere de la noi și nu sunt ce ne cere El să facem, atunci de ce îl dă în vileag Dumnezeu pe Satana? De ce dă în vileag tendințele sociale, latura întunecată a societății și chiar religia?" Dumnezeu dezvăluie aceste lucruri doar ca să le poți înțelege, căci acestea sunt legate de firile corupte ale oamenilor și de opiniile și noțiunile lor care Îl sfidează pe Dumnezeu. Prin urmare, în acest tip de situație, trebuie neapărat să avem părtășie despre astfel de subiecte și să folosim astfel de exemple, cu scopul de a le îngădui oamenilor să cunoască mai precis și mai practic firile satanice de care dă dovadă omenirea coruptă, să discearnă toate diferitele gânduri și opinii eronate și noțiuni sfidătoare la adresa lui Dumnezeu pe care le insuflă Satana și nimic mai mult. Scopul nu este ca oamenii să se opună personal politicii, societății și omenirii. Dumnezeu nu le-a cerut niciodată oamenilor să fie nemulțumiți de realitate, să fie cinici sau să se protejeze de influențele rele. Unii spun: „Chiar dacă Dumnezeu nu mi-a cerut niciodată să fiu așa, cred în El doar pentru că sunt cinic și nemulțumit de realitate, pentru că simt că în casa lui Dumnezeu există corectitudine și dreptate și că adevărul domnește aici și pentru că sunt tratat corect aici." Asta e treaba ta și nu are nicio legătură cu cerințele lui Dumnezeu. Desigur, fiecare ajunge să creadă în Dumnezeu din motive diferite: unii oameni cred în Dumnezeu ca să capete binecuvântări, unii ca să scape de dezastre, unii ca să fie vindecați de boală și alții ca să aibă o destinație frumoasă în viitor; și mai sunt cei nemulțumiți de realitate, de

lume, de societate sau care au fost tratați incorect în societate și, astfel, vin în casa lui Dumnezeu căutând alinare și adăpost. Opiniile fiecăruia despre credința în Dumnezeu și intenția sau motivația inițială pentru credința sa în Dumnezeu sunt diferite. Mai sunt și cei care nu au aceste lucruri în inimile lor, care vor doar să creadă în Dumnezeu și simt că a crede în El este un lucru bun. În orice caz, când cinicii și nemulțumiții de realitate ajung să creadă în Dumnezeu, El nu-i laudă și nu-i tratează cu blândețe doar pentru că sunt înzestrați sau talentați într-un mod nesemnificativ. Aceasta pentru că nu acceptă adevărul, sunt exagerat de aroganți, neprihăniți de sine și disprețuitori față de alții, iar unor astfel de oameni le este incredibil de greu să accepte adevărul. Nu ar trebui să nutriți vreo speranță pentru astfel de oameni și nici să fiți voi înșivă astfel de oameni. Vă spun doar să fiți cinstiți, să urmăriți adevărul, să vă supuneți cuvintelor lui Dumnezeu, să vă temeți de El și să vă feriți de rău. Prin urmare, să nu crezi vreodată că ai capital și statură în credința ta în Dumnezeu, că Dumnezeu te iubește, că întrunești standardele cerute de El sau că ești o ființă creată calificată doar pentru că ești nemulțumit de realitate și o înțelegi clar sau pentru că te-ai implicat anterior în vreo industrie specială și îi înțelegi mai profund latura întunecată. În cazul în care chiar crezi un astfel de lucru, îți spun că te înșeli, opiniile după care evaluezi situația sunt greșite, perspectiva din care vezi lucrurile e greșită și punctul de vedere pe care îl adopți e greșit. De ce spun asta? Spun asta pentru că punctul de vedere pe care îl adopți și perspectiva și opiniile potrivit cărora privești oamenii și lucrurile nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și nu au adevărul drept criteriu al lor. Dacă adopți mereu perspectiva oamenilor laici și te simți nemulțumit de realitate și cinic, îi vei detesta, vei dori să lupți împotriva lor și să te războiești cu ei, să te contrazici și să dezbați cu ei ce este bine și ce este rău; vei dori să schimbi omenirea, societatea și chiar sistemul politic al unei țări.

Există chiar unii oameni care vor dori să dea în vileag latura întunecată a elitei politice a națiunii lor, crezând că procedând astfel îl resping pe Satana și practică adevărul. Toate acestea sunt greșite. Oricât de multe lucruri se petrec în sferele elitei politice, în mediul de afaceri sau în cercurile artistice și literare, nimic din toate acestea nu are vreo legătură cu urmărirea adevărului de către tine. Oricât de multe știi despre astfel de lucruri, totul este inutil și nu demonstrează că știi care este esența Satanei sau că îl poți respinge pe Satana în adâncul inimii tale. Oricât de multe știi sau oricât de mult înțelegi astfel de lucruri și indiferent cât de specifică, adevărată sau exactă este înțelegerea ta, nu demonstrează că practici adevărul, că te cunoști pe tine însuți sau că analizezi gândurile și opiniile satanice din tine, nici nu demonstrează că iubești cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, cu atât mai puțin că te temi de Dumnezeu. Să nu crezi că ești o persoană nobilă și onorabilă, că ești mai presus decât restul și „crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant" doar pentru că înțelegi câte ceva despre societate, cunoști regulile dedesubturilor unei industrii sau niște zvonuri de care majoritatea oamenilor nu au habar sau pentru că ești cinic și nemulțumit de societate și ai curajul de a expune latura întunecată a societății. Dumnezeu nu vrea astfel de oameni.

Înainte de a ajunge să creadă în Dumnezeu, unii oameni erau timizi și ezitanți, neîndrăznind să expună latura întunecată a societății, neavând curajul de a face asta. Acum, când cred în Dumnezeu, simt că El îi îmbărbătează și susține și, prin urmare, nu se mai tem să expună astfel de lucruri. Ba chiar sunt unii care merg în străinătate, în țări democratice, și îndrăznesc să dea în vileag unele dintre faptele rele ale demonului care este PCC. Acești oameni simt atunci că înțeleg adevărul, că au statură și credință în Dumnezeu. Toate acestea sunt gânduri și opinii greșite și este inutil să urmărească aceste lucruri. Indiferent dacă ești cinic și nemulțumit de

realitate, dacă ești mai presus decât restul societății și dacă ești cineva care „crește din noroi, nepătat, scăldându-se în valuri limpezi, fără ca totuși să pară extravagant”, nimic din toate acestea nu contează pentru Dumnezeu; El nu Se uită la astfel de lucruri. La ce Se uită El? Dumnezeu Se uită mai întâi dacă în adâncul inimii tale recunoști sau nu gândurile și opiniile care vin de la Satana și, odată ce le-ai recunoscut, dacă le dai în vileag și ești deschis în privința lor față de alții și dacă le respingi odată ce le înțelegi limpede. Mai mult, Dumnezeu Se uită dacă urmărești sau nu în mod conștient adevărul în viața reală, dacă tu cauți în mod conștient adevărurile-principii în modul în care privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi și care anume este atitudinea ta față de adevăr. E ceva ce trebuie să fie limpede în inima ta. Unor oameni le place să discute despre trecut și prezent, să vorbească pe larg și cu convingere despre intrigile istorice de la curte, subliniind în cele mai mici detalii ce evenimente majore s-au întâmplat într-o anumită perioadă în sferele politice, care erau problemele de fond și cine a jucat un rol în momentele esențiale și așa mai departe. Ei cred atunci că au statură, că sunt integri și au un puternic simț al dreptății, spunând: „Vezi, sunt atât de nemulțumit de societate! Privirea mea pătrunde întunericul oficialităților și eu le înțeleg atât de profund și temeinic!” Ce rost are să spui astfel de lucruri? Pe cine încerci să lingușești? Pe Dumnezeu? Te lauzi că ești intelectual și că știi atât de multe? Este inutil să spui aceste lucruri. Nu M-am uitat niciodată la fleacurile fără valoare de pe internet, nici n-am fost vreodată interesat de vreun tip de știri sau noutăți. De ce nu Mă uit la aceste lucruri? Pentru că sunt exasperante și dezgustătoare. Unii oameni consideră că, odată ce ajung să creadă în Dumnezeu, trebuie să aibă simțul dreptății și deseori comentează și debitează o mulțime de vorbe goale despre oameni faimoși, celebrități și politicieni, scoțând la iveală viețile private ale acestor oameni în speranța de a le deschide tuturor ochii. Au impresia că sunt buni

la toate, că sunt deștepți, cunosc toate secretele și sunt foarte isteți, informați și integri. La ce bun să știi astfel de lucruri? Arată că practici adevărul? Arată că ai înțeles adevărul? Arată că ai statură? (Nu.) Nu te poți abține să nu vorbești despre acele lucruri din societate, dar oare poți spune ceva despre modul în care trebuie făcute lucrurile aflate chiar în fața ochilor tăi și despre datoria pe care trebuie să o faci în conformitate cu adevărurile-principii? Nu poți; nu ai nimic de zis. Indiferent cât de multe cunoști despre acele lucruri din societate, nu demonstrează că înțelegi adevărul sau că ai o statură reală. Să nu crezi, doar pentru că poți vedea dincolo de știrile false și de raționamentele greșite, că ai statură, că te-ai lepădat de lume și l-ai respins pe Satana, că nu te mai asociezi cu Satana și că ai credință în Dumnezeu și Îi ești loial – toate acestea sunt opinii greșite și niciuna dintre ele nu reprezintă câtuși de puțin viața. În cazul în care crezi: „Cu cât sunt mai nemulțumit de realitate, cu cât îl dau mai mult în vileag și îl urăsc pe marele balaur roșu și cu cât urăsc mai mult lumea și sunt mai cinic, oare nu cu atât este mai fericit Dumnezeu și mă place mai mult?”, atunci te înșeli. Cu cât urmărești mai mult acele lucruri și urmezi mai mult acea cale, cu atât Dumnezeu te place mai puțin și cu atât este mai scârbit de tine. Cum se face că Dumnezeu te place cu atât mai puțin cu cât urmărești mai mult acele lucruri lumești? Pentru că nu urmărești calea cea dreaptă și nu faci o lucrare adecvată. Așadar, când ai ceva timp, poți să citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, să asculți imnuri, să asculți mărturii bazate pe experiența de viață a fraților și surorilor și toată lumea poate cugeta și avea părtășie împreună despre cuvintele lui Dumnezeu. Nu întreba despre bârfele care n-au nicio legătură cu intrarea ta în viață sau cu urmărirea mântuirii de către tine. Așa procedează oamenii care nu au nimic mai bun de făcut. Modul în care evoluează societatea, direcția în care se va îndrepta lumea, cât de murdară și de rea este omenirea și cât de întunecată e politica – au aceste

lucruri vreo legătură cu tine? Ai obține mântuirea dacă societatea și lumea n-ar fi întunecate, rele și murdare? (Nu.) Acele lucruri nu au absolut nicio legătură cu tine. Dacă poți obține sau nu mântuirea are legătură doar cu cât de mult din adevăr accepți și înțelegi, în cât de mult din adevărul-realitate pătrunzi și cât de bine îți îndeplinești datoria – are legătură doar cu aceste câteva lucruri. Nu comenta frecvent despre oamenii faimoși și celebrități, divulgând comportamentul rușinos și murdar al celebrităților ca să-ți ocupi timpul, lăudându-te cât ești de deștept și că ești mai presus decât ceilalți. Este ridicol să faci astfel de lucruri; nu fi genul acela de persoană. Acela e cineva care nu face nicio lucrare adecvată și nu merge pe calea cea dreaptă.

Cât privește esența zicalei despre conduita morală „Să crești din noroi, nepătat, scăldându-te în valuri limpezi, fără ca totuși să pari extravagant”, acum aproape am terminat să avem părtășie despre ea și să o analizăm. Mai mult, oare nu am avut acum părtășie în mod clar despre atitudinea și opiniile după care se comportă cineva pe baza acestei zicale, precum și despre cerințele și atitudinea lui Dumnezeu? (Ba da.) Înțelegeți acum și calea pe care ar trebui să o urmeze oamenii? (Da.) Este cinismul despre care vorbim aici un lucru pozitiv? Este nemulțumirea față de realitate un lucru pozitiv? E protejarea față de influențele rele un lucru pozitiv? (Nu.) Niciunul dintre acestea nu este un lucru pozitiv. Putem spune cu certitudine că acestea nu sunt fundamente pe baza cărora să te comporți și să acționezi, nu ar trebui să devină temelii pe baza cărora să te comporți și să acționezi, cu atât mai puțin principii pe baza cărora să te comporți și să acționezi. Prin urmare, acestea sunt lucruri la care ar trebui să renunți și pe care să le respingi. Ar trebui să discerneți cu claritate și să abandonați pe deplin aceste zicale și teorii care provin din cultura tradițională și nu ar trebui să luați aceste lucruri înșelătoare drept adevăr sau să le confundați cu adevărul. Aceasta deoarece, indiferent de câți ani circulă aceste lucruri în rândul

omenirii sau cât de adânci sunt rădăcinile lor în rândul omenirii, ele nu pot sta niciun moment în fața adevărului. Pur și simplu nu sunt lucruri pozitive și nu merită să fie menționate odată cu adevărul. Ele nu au absolut niciun efect pozitiv asupra oamenilor; nu doar că nu pot să-i conducă pe oameni sau să-i aducă pe calea cea dreaptă ci, dimpotrivă, îi conduc pe o cale greșită după alta, făcându-i mai distanți și mai nerușinați, mai puțin conștienți de sine și rezonabili și făcându-L pe Dumnezeu să-i deteste și să Se simtă dezgustat de ei. Dacă renunți la aceste lucruri, noțiuni, gânduri și opinii, la aceste metode și temelii pe baza cărora privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi care vin de la Satana și dacă vii înaintea lui Dumnezeu și privești oamenii și lucrurile și te comporți și acționezi întru totul potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, atunci aceste lucruri nu vor avea niciun efect asupra ta. Cât despre chestiunea nemulțumirii față de realitate și a cinismului, Dumnezeu nu are nevoie să depui eforturi încercând să înțelegi sau să afli ce aspecte întunecate se ascund în societate. Trebuie doar să știi în întregime și în esență că lumea și omenirea au fost corupte de Satana și că zac în ghearele celui rău. Indiferent dacă e vorba de tendințe sociale, obiceiuri, cultură tradițională, cunoaștere, educație – la orice nivel, în legătură cu orice aspect sau în orice industrie – toate sunt pline de gândurile și opiniile Satanei și de ereziile și sofismele lui. Indiferent de țară, etnie, grup de oameni sau organizație din societate, nici adevărul și nici cuvintele lui Dumnezeu nu le stăpânesc; firește, e și mai puțin probabil ca dreptatea sau corectitudinea să poată fi văzută în mijlocul lor. Nu încape nicio îndoială și, atât timp cât știi doar atât, e suficient. Pe lângă asta, cel mai important lucru este să-ți liniștești inima, să te înzestrezi mai mult cu cuvintele lui Dumnezeu și să recunoști înlăuntrul tău ereziile și sofismele, gândurile și opiniile care vin de la Satana. Doar cu o înțelegere veritabilă a acestor lucruri poți vedea cu adevărat dincolo de ele; doar când vezi cu

adevărat dincolo de ele le poți respinge și abandona în mod sincer; și doar când le-ai abandonat sincer poți să accepți adevărul și să i te supui. Astfel, calea pe care o urmezi va fi cea dreaptă și va fi iluminată. Obiectivul tău va fi și el cel drept, iar dobândirea mântuirii de către tine în cele din urmă va fi un fapt de necontestat. De aceea nu trebuie în niciun caz să permiți ca ereziile, sofismele, gândurile și opiniile pe care ți le insuflă Satana să-ți răvășească gândurile și să-ți întunece privirea; nu trebuie să fii cinic și nemulțumit de realitate, devenind astfel indiferent și amăgindu-te atât pe tine, cât și pe alții. În schimb, trebuie să urmărești adevărul, să dobândești adevărul ca pe viață a ta, să trăiești asemănarea unei ființe umane adevărate și să-ți îndeplinești bine datoria. Aceasta e lucrarea ta adecvată și e calea pe care ar trebui să o urmezi acum. Cât privește starea societății, a țării sau a oricărei industrii, acele lucruri nu au nicio legătură cu tine. De ce? Pentru că nu au niciun efect asupra urmăririi adevărului de către tine, nu au nicio legătură cu urmărirea adevărului de către tine, nicio legătură cu sfârșitul tău și nicio legătură cu dobândirea mântuirii de către tine. Ați înțeles? (Da.) Odată ce ați înțeles asta, ar trebui să vă fie clar cum să urmăriți adevărul și să dobândiți viața.

14 iulie 2022

De ce trebuie omul să urmărească adevărul?

Recent, am avut părtășie în principal despre unele afirmații referitoare la conduita morală. Rând pe rând, am analizat, disecat și expus afirmații despre fiecare aspect al conduitei morale care a fost propus în cultura tradițională. Acest lucru i-a făcut pe oameni să discearnă diverse afirmații despre conduita morală care, în cultura tradițională, sunt considerate lucruri pozitive și să vadă limpede esența lor. Când o persoană înțelege clar aceste afirmații, va începe să se simtă scârbită de ele și va putea să le respingă. După aceea, poate renunța treptat la aceste lucruri în viața reală. Lăsând deoparte aprobarea culturii tradiționale, credința oarbă în aceasta și respectarea ei, va fi capabilă să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să accepte în inima sa cerințele Lui și adevărurile-principii pe care ar trebui să le aibă o persoană, astfel încât acestea să poată înlocui acolo cultura tradițională. În acest fel, acea persoană va putea să trăiască o asemănare umană și să obțină aprobarea lui Dumnezeu. Pe scurt, scopul analizei minuțioase a diferitelor afirmații despre conduita morală adoptate de cultura tradițională a omenirii este de a le oferi oamenilor un discernământ și o cunoaștere clare privind esența din spatele acestor afirmații despre conduita morală și a modului în care Satana le folosește pentru a corupe, a induce în eroare și a controla omenirea. Oamenii vor putea astfel să discearnă cu exactitate ce este adevărul și ce sunt lucrurile pozitive. Pentru a fi precis, după ce au văzut clar dincolo de aceste afirmații despre conduita morală până la esența lor, la adevărata lor natură și la viclenia Satanei, oamenii ar trebui să fie capabili să știe exact care este adevărul. Să nu pui laolaltă cu adevărul cultura tradițională și afirmațiile despre conduita morală pe care aceasta le insuflă oamenilor. Aceste lucruri nu sunt adevărul, nu pot înlocui adevărul și, cu siguranță, nu au nimic de-a face cu adevărul. Indiferent din

ce perspectivă privești cultura tradițională și orice afirmații sau cerințe specifice ar avea, reprezintă doar instruirea, îndoctrinarea, inducerea în eroare și spălarea creierului umanității de către Satana. Reprezintă viclenia Satanei și natura-esență a Satanei. Este total lipsită de legătură cu adevărul și cu cerințele lui Dumnezeu. Deci, indiferent cât de bună este practica ta în ceea ce privește conduita morală sau cât de bine o pui în aplicare ori o înțelegi, nu înseamnă că practici adevărul sau că ești o persoană cu umanitate și rațiune și, cu siguranță, nu înseamnă că ești capabil să mulțumești intențiile lui Dumnezeu. Nicio afirmație sau cerință privind conduita morală – indiferent de tipul de persoană sau de comportament pe care îl vizează – nu are vreo legătură cu cerințele lui Dumnezeu de la om. Nu are nimic de-a face cu adevărul pe care Dumnezeu cere ca omul să îl practice sau cu principiile la care omul ar trebui să adere. V-ați gândit la această chestiune? O vedeți clar acum? (Da.)

Fără o părtășie detaliată și o analiză minuțioasă a acestor diverse afirmații ale culturii tradiționale, oamenii nu pot vedea că afirmațiile pe care le propune aceasta sunt false, înșelătoare și nevalide. În consecință, în adâncul inimilor lor, oamenii încă văd diversele afirmații ale culturii tradiționale ca parte a crezului sau a regulilor pe care ar trebui să le respecte în modul în care acționează și se comportă. Ei încă tratează comportamentele și conduita morală care sunt considerate bune în cultura tradițională ca pe adevăr și le respectă ca atare, chiar punându-le laolaltă cu adevărul. Mai rău, oamenii le predică și le promovează de parcă ar fi drepte, de parcă ar fi lucruri pozitive și chiar de parcă ar fi adevărul; ele îi induc pe oameni în eroare, îi tulbură și îi împiedică să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta adevărul. Aceasta este o problemă cât se poate de reală, care poate fi văzută de toți. Oamenii iau adesea drept adevăr afirmațiile despre conduita morală care sunt percepute de către om ca fiind bune și

pozitive. Ei chiar vor cita afirmații și cuvinte din cultura tradițională pentru a avea părtășie și a predica atunci când sunt la adunări și comunică despre cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este o problemă foarte gravă. Acest tip de chestiune sau eveniment nu ar trebui să survină în casa lui Dumnezeu, dar se întâmplă adesea – e o problemă foarte comună. Asta demonstrează o altă chestiune: atunci când oamenii nu înțeleg esența reală a culturii tradiționale și a afirmațiilor despre conduita morală, ei tratează adesea afirmațiile culturii tradiționale despre conduita morală ca pe lucruri pozitive cu care să înlocuiască sau să suplinească adevărul. E ceva ce se întâmplă des? (Da.) De exemplu, afirmații din cultura tradițională precum „Fii bun cu ceilalți", „Armonia este o comoară, toleranța este excelență", „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile", „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil", „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește" și chiar și afirmații mai populare precum „Aș încasa un glonț pentru un prieten" și „Un supus loial nu poate sluji la doi regi, o femeie bună nu se poate căsători cu doi bărbați" au devenit deja crezuri după care oamenii se comportă și criteriile și standardele după care este judecată noblețea unei persoane. Așadar, chiar și după ce au auzit mult din cuvântul lui Dumnezeu și din adevăr, oamenii încă folosesc afirmațiile și teoriile culturii tradiționale ca standarde după care să-i măsoare pe alții și să privească lucrurile. Care e chestiunea aici? Acest lucru demonstrează o problemă foarte gravă și anume că, adânc în inima omului, cultura tradițională ocupă un loc foarte important. Nu asta demonstrează? (Ba da.) Toate diferitele idei pe care Satana le-a insuflat oamenilor s-au înrădăcinat adânc în inimile lor. Ele au prevalat și au devenit curentul dominant în viața, mediile și societățile întregii omeniri. Așadar, cultura tradițională nu numai că ocupă o poziție importantă în adâncul inimilor oamenilor, ci și

influențează și controlează profund principiile și atitudinile, perspectivele și metodele după care aceștia privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează. Chiar și după ce oamenii acceptă cucerirea cuvintelor lui Dumnezeu, precum și expunerea, judecata și mustrarea lor, aceste idei ale culturii tradiționale încă ocupă un loc important în lumile lor spirituale și în adâncul inimilor lor. Aceasta înseamnă că ele controlează direcția, scopurile, principiile, atitudinile și perspectivele care stau la baza modului în care ei privesc oamenii și lucrurile, a modului în care se comportă și acționează. Nu înseamnă asta că oamenii au fost întru totul luați prizonieri de Satana? Nu e asta o realitate? (Ba da.) Este o realitate. Felul în care oamenii trăiesc și scopurile lor în viață, punctele de vedere și atitudinile cu care abordează toate lucrurile se bazează în întregime pe cultura tradițională, care e încurajată și le este insuflată de Satana. Cultura tradițională ocupă poziția dominantă în viețile oamenilor. Se poate spune că, după ce au venit înaintea lui Dumnezeu și I-au auzit cuvintele și chiar și după ce au acceptat unele afirmații și puncte de vedere corecte de la El, diferite gânduri din cultura tradițională tot ocupă un loc dominant, important în lumile lor spirituale și în adâncul inimilor lor. Din cauza acestor gânduri, oamenii nu pot să nu Îl privească pe Dumnezeu și cuvintele și lucrarea Lui folosind metodele, punctele de vedere și atitudinile culturii tradiționale. Ei chiar vor judeca, analiza și studia cuvintele, lucrarea, identitatea și esența lui Dumnezeu pe baza acestora. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Este un fapt incontestabil. Chiar și atunci când oamenii au fost cuceriți de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, de acțiunile, esența, puterea și înțelepciunea Lui, cultura tradițională încă ocupă o poziție importantă în adâncul inimilor lor, atât de mult încât nimic nu o poate substitui. Desigur, acest lucru este valabil și pentru cuvintele lui Dumnezeu și adevăr. Chiar și atunci când oamenii au fost cuceriți de Dumnezeu, cuvintele Sale și

adevărul nu pot lua locul culturii tradiționale în inimile lor. Acest lucru este foarte trist și înfricoșător. Oamenii se agață de cultura tradițională în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu, în timp ce Îi ascultă cuvintele, în timp ce acceptă adevărul și diverse idei de la El. La suprafață, acești oameni par să-L urmeze pe Dumnezeu, dar diferitele idei, puncte de vedere și perspective pe care cultura tradițională și Satana le-au insuflat în ei dețin în inimile lor o poziție de neclintit și de neînlocuit. Deși s-ar putea ca oamenii să mănânce și să bea zilnic din cuvintele lui Dumnezeu și să se roage-citind cuvintele lui Dumnezeu și să mediteze deseori la ele, perspectivele, principiile și metodele fundamentale care stau la baza modului în care ei privesc oamenii și lucrurile, precum și felul în care se comportă și acționează sunt încă bazate pe cultura tradițională. Prin urmare, cultura tradițională îi afectează pe oameni supunându-i manipulării, orchestrărilor și controlului ei în viața lor de zi cu zi. Este la fel de neclintită și inevitabilă ca propria lor umbră. De ce se întâmplă acest lucru? Deoarece oamenii nu pot descoperi, analiza sau expune, din adâncul inimilor lor, diferitele idei și perspective pe care cultura tradițională și Satana le-au inculcat în ei; nu pot recunoaște aceste lucruri, nu le pot vedea cum sunt de fapt, nu se pot răzvrăti împotriva lor și nu le pot abandona; ei nu pot să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze în modul în care le spune Dumnezeu sau în modul în care El îi învață și-i instruiește. În ce fel de situație neplăcută continuă să trăiască majoritatea oamenilor din această cauză? Într-una în care au adânc în inimile lor o dorință de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și a acționa pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, de a nu se opune intențiilor lui Dumnezeu sau adevărului, însă, fără apărare și fără să vrea, continuă să interacționeze cu oamenii, să se comporte și să gestioneze lucrurile conform metodelor deprinse de la Satana. Cu inima, oamenii tânjesc după adevăr și doresc să aibă o dorință extraordinară pentru Dumnezeu, vor să privească

oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze conform cuvintelor lui Dumnezeu și să nu încalce adevărurile-principii, însă lucrurile ajung întotdeauna să fie contrare dorințelor lor. Chiar și după ce și-au dublat eforturile, rezultatul pe care îl obțin tot nu este ceea ce își doresc. Indiferent cum se luptă oamenii, cât de mult efort depun, cât de hotărâți sunt și cât își doresc să dobândească iubire pentru lucrurile pozitive, în cele din urmă, adevărul pe care sunt capabili să-l practice și criteriile adevărului pe care sunt capabili să le respecte în viața reală sunt puține și la intervale mari de timp. Asta e ceea ce îi supără cel mai mult pe oameni în adâncul inimii. Care este cauza acestui lucru? Un motiv nu este altul decât acela că diferitele idei și perspective pe care cultura tradițională îi învață pe oameni încă le domină inimile și le controlează cuvintele, faptele, ideile, precum și metodele și modurile în care se comportă și acționează. Prin urmare, oamenii trebuie să se supună unui proces pentru a recunoaște cultura tradițională, a o analiza și a o expune, a o discerne și a o observa așa cum este de fapt și, în cele din urmă, a o abandona pentru totdeauna. A face acest lucru este foarte important, nu ceva opțional. Asta deoarece cultura tradițională domină deja profunzimile inimilor oamenilor – chiar îi domină în totalitate în sinea lor. Asta înseamnă că, în viețile lor, oamenii nu se pot abține să nu încalce adevărul în modul în care se comportă și în care gestionează lucrurile și nu se pot abține să nu fie controlați și influențați de cultura tradițională, așa cum au fost până în zilele noastre.

Dacă cineva dorește să accepte complet adevărul în credința sa în Dumnezeu și să-l practice temeinic și să-l câștige, trebuie să înceapă prin a scoate la iveală, a diseca și a cunoaște în mod profund și specific diferitele idei și puncte de vedere ale culturii tradiționale. Evident, aceste idei ale culturii tradiționale ocupă un loc important în inima fiecărei persoane și, totuși, oameni diferiți se agață de aspecte diferite ale îndoctrinării acesteia;

fiecare persoană se concentrează pe o parte diferită a acesteia. Unii oameni susțin în mod special afirmația: „Aș încasa un glonț pentru un prieten.” Sunt foarte loiali prietenilor lor, iar loialitatea este mai importantă pentru ei decât orice altceva. Loialitatea este viața lor. Din ziua în care se nasc, ei trăiesc pentru loialitate. Unii oameni prețuiesc cu adevărat bunătatea. Dacă cineva face o faptă bună pentru ei, indiferent dacă este importantă sau neînsemnată, o pun la inimă, iar răsplătirea ei devine cel mai important lucru din viața lor – devine misiunea lor în viață. Unii oameni apreciază să facă o impresie bună asupra altora; se concentrează pe a deveni genul de persoană onorabilă, nobilă, decentă și pe a-i face pe ceilalți să-i respecte și să aibă o părere bună despre ei. Vor ca alții să vorbească bine despre ei, vor să aibă o reputație bună, să fie lăudați, să primească un mare „bravo” de la toată lumea. Fiecare persoană are un obiectiv diferit în urmărirea diferitelor afirmații ale culturii tradiționale și ale conduitei morale. Unii prețuiesc faima și bogăția, alții prețuiesc integritatea, unii prețuiesc puritatea, alții prețuiesc răsplătirea bunătății. Unii oameni prețuiesc loialitatea, alții bunăvoința, iar alții prețuiesc decența – sunt respectuoși și manierați cu toată lumea, fac întotdeauna loc și dau prioritate celorlalți – și așa mai departe. Fiecare are un obiectiv diferit. Deci, dacă dorești să înțelegi cum te-a afectat și cum te controlează cultura tradițională, dacă dorești să știi cât de multă greutate are în adâncul inimii tale, trebuie să diseci ce fel de persoană ești și ce prețuiești. Îți pasă de „decență” sau de „bunăvoință”? Apreciezi „credibilitatea” sau „răbdarea”? Din perspective diferite și pe baza comportamentului tău real, trebuie să analizezi care aspect al culturii tradiționale a avut cea mai profundă influență asupra ta și de ce urmărești cultura tradițională. Oricare ar fi esența culturii tradiționale pe care o urmărești, acesta este genul de persoană care ești. Oricare ar fi felul de persoană care ești, asta este ceea ce îți domină viața – iar orice îți domină

viața, acesta este lucrul pe care trebuie să îl recunoști, să îl analizezi, să îl vezi limpede, împotriva căruia să te răzvrătești și pe care să îl abandonezi. După ce ai descoperit și ai dobândit o înțelegere a acestui lucru, poți, treptat, să te rupi de cultura tradițională, să o abandonezi cu adevărat și, în cele din urmă, să te desparți complet de ea și să o smulgi din adâncul inimii tale. Atunci vei putea să te răzvrătești complet împotriva ei și să o eradichezi. Odată ce ai făcut acest lucru, cultura tradițională nu va mai juca rolul cel mai important în viața ta; în schimb, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul vor prelua încet un rol principal în adâncul inimii tale și vor deveni viața ta. Cuvintele lui Dumnezeu și adevărul vor ocupa încet un loc important acolo, iar cuvintele lui Dumnezeu și Dumnezeu vor sta pe tronul din inima ta și vor domni ca Împărat al tău. Vor ocupa fiecare parte din tine. Nu ți se va părea atunci mai mică durerea de a trăi? Nu va deveni viața ta din ce în ce mai puțin dureroasă? (Ba da.) Nu îți va fi mai ușor să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu? (Ba da.) Va fi mult mai ușor. Pot să văd că sunteți cu toții foarte ocupați cu îndatoririle voastre în fiecare zi. Pe lângă faptul că citiți cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să aveți părtășie despre adevăr în fiecare zi, să citiți, să ascultați, să memorați și să scrieți. Cheltuiți foarte mult timp și energie, plătiți un mare preț, suferiți foarte mult și poate înțelegeți multă doctrină. Cu toate acestea, când vine vorba de a vă realiza datoria, păcat că nu puteți practica adevărul și nu puteți înțelege principiile. Ați ascultat și ați avut părtășie de atâtea ori cu privire la diferite aspecte ale adevărului, dar, când vi se întâmplă ceva, nu știți cum să experimentați, să practicați sau să folosiți cuvintele lui Dumnezeu. Nu știți să practicați adevărul; tot mai trebuie să căutați și să îl discutați cu alții. De ce durează atât de mult să prindă rădăcini în inima unei persoane cuvintele lui Dumnezeu? De ce e atât de greu să înțelegeți

adevărul și să acționați conform principiilor prin cuvintele Sale? Nu se poate exclude drept cauză principală a acestui lucru influența uriașă pe care cultura tradițională o exercită asupra oamenilor. A ocupat o poziție importantă în inimile oamenilor de foarte mult timp și controlează gândurile și mințile oamenilor. Cultura tradițională dă frâu liber firilor corupte ale oamenilor; ei se simt în largul lor dezvăluindu-le, ca un măcelar cu un cuțit, ca un pește în apă. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Cultura tradițională este strâns legată de firile corupte ale omului. Ele lucrează împreună și se întăresc reciproc. Atunci când firile corupte întâlnesc cultura tradițională, precum peștele și apa, ele sunt capabile să-și arate toate capacitățile. Firile corupte iubesc și au nevoie de cultura tradițională. Deci, sub mileniile de condiționare din partea culturii tradiționale, omul a fost corupt din ce în ce mai profund de Satana, iar firile corupte ale omului au devenit din ce în ce mai grave și amplificate. Sub aparența și în ambalajul acesteia, aceste firi nu numai că devin din ce în ce mai grave, ci și din ce în ce mai deghizate. Firi precum aroganța, înșelăciunea, răutatea, intransigența și aversiunea față de adevăr devin din ce în ce mai profund ascunse și mascate – ele sunt dezvăluite în moduri din ce în ce mai viclene, făcând ca oamenilor să le fie greu să le descopere. Deci, sub condiționarea, instruirea, inducerea în eroare și controlul culturii tradiționale, ce a devenit treptat lumea omenirii? A devenit o lume a demonilor. Oamenii nu trăiesc ca oameni; nu au nicio asemănare umană și nicio umanitate. Și totuși, oamenii care se agață de cultura tradițională, care de multă vreme au fost îndoctrinați, pătrunși și stăpâniți de ea, au devenit din ce în ce mai convinși de propria lor măreție, noblețe, transcendență. Sunt incredibil de egoiști; niciunul dintre ei nu crede că este nesemnificativ, că este lipsit de valoare, că e doar o minusculă ființă creată. Niciunul dintre ei nu este dispus să fie o persoană normală; toți vor să fie celebri, să fie grozavi, să fie înțelepți. Sub condiționarea culturii

tradiționale, oamenii nu numai că vor să se depășească – vor să depășească întreaga lume și întreaga umanitate. Ai auzit cântecul pe care îl cântă non-credincioșii: „Vreau să zbor mai sus, să zbor mai sus” și pe cel care spune: „Sunt doar o pasăre mică, vreau să zbor, dar nu pot să zbor la înălțime.” Nu sunt aceste cuvinte golite de temei și lipsite de orice umanitate și rațiune? Nu sunt ele urletul sălbatic al Satanei? (Ba da.) Sunt sunetul urletului nebun al Satanei. Așadar, indiferent cum o privim, otrava culturii tradiționale s-a infiltrat de mult în inima omului și nu este ceva ce poate fi eliminat peste noapte. Nu e la fel de ușor ca a înlătura un defect personal sau un obicei prost – trebuie să îți descoperi gândurile, punctele de vedere și firile corupte și să eradichezi rădăcina otrăvitoare a culturii tradiționale din viața ta în conformitate cu adevărul. Apoi, e nevoie să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu și să faci din adevărul cuvintelor Sale viața ta. Numai făcând acest lucru vei merge cu adevărat pe calea cea dreaptă în a-L urma pe Dumnezeu și a crede în El.

Am făcut deja mult pentru a analiza minuțios și a expune subiectul culturii tradiționale și am avut îndelung părtășie despre acesta. Indiferent cât de multă părtășie am avut sau cât de mult timp am avut părtășie, scopul rămâne acela de a rezolva diferitele dificultăți care apar în timp ce oamenii urmăresc adevărul sau diversele dificultăți și probleme care există în intrarea lor în viață. Scopul este de a înlătura toate barierele, obstacolele și dificultățile – printre care predominante sunt diferitele afirmații, idei și puncte de vedere ale culturii tradiționale – ce stau în calea oamenilor care urmăresc adevărul. Începând de astăzi, ne-am încheiat, în esență, părtășia pe tema culturii tradiționale. Am terminat, așadar, părtășia pe subiecte care se referă la căutarea adevărului? (Nu.) Părtășia noastră și analiza culturii tradiționale au fost legate de căutarea adevărului? (Da, au fost.) Ele au fost

legate de căutarea adevărului. Cultura tradițională este cea mai mare dificultate cu care se confruntă oamenii pe calea căutării adevărului. Acum că am terminat părtășia cu privire la cultura tradițională – cel mai mare obstacol în calea urmăririi adevărului de către om – astăzi vom avea părtășie privind întrebarea „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?" De ce trebuie omul să urmărească adevărul? Am mai avut părtășie referitor la această întrebare? De ce trebuie să avem părtășie despre ea? E o întrebare importantă? (Este.) De ce este importantă? Împărtășiți-vă gândurile. (Înțelegerea mea este că urmărirea adevărului are legătură directă cu mântuirea omului. Deoarece toți avem firi grav corupte și am fost îndoctrinați și profund otrăviți de cultura tradițională încă de la o vârstă fragedă, trebuie să urmărim adevărul, altfel nu vom putea discerne lucrurile negative care vin de la Satana. De asemenea, nu vom putea practica adevărul și nu vom ști cum să acționăm pozitiv și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Nu vom avea de ales decât să acționăm și să ne comportăm conform firilor noastre corupte. Dacă acesta e felul în care cineva crede în Dumnezeu, în cele din urmă va fi tot o satană vie, nu cineva pe care Dumnezeu l-ar mântui. Așadar, urmărirea adevărului este foarte importantă. În plus, firile noastre corupte pot fi curățite doar prin urmărirea adevărului; este, de asemenea, singura modalitate de a ne corecta ideile greșite despre cum ar trebui să privim oamenii și lucrurile, să ne comportăm și să acționăm. Numai după ce o persoană a înțeles și a obținut adevărul poate să își facă datoria în mod competent și să devină o persoană care se supune lui Dumnezeu. În caz contrar, își va urma involuntar firile corupte pentru a face, în îndatoririle sale, lucruri care perturbă și tulbură lucrarea bisericii.) Ai făcut două observații. Care a fost întrebarea Mea? (De ce trebuie omul să urmărească adevărul?) Este aceasta o întrebare simplă? Pare o întrebare simplă, de cauză și efect. Împărtășiți cu toții punctul de vedere

conform căruia urmărirea adevărului se referă într-un fel la mântuirea unei persoane și, în altul, la a nu crea tulburări sau neliniști? (Da.) Când o formulezi așa, întrebarea chiar pare destul de simplă. E cu adevărat atât de simplă? Împărtășiți-vă gândurile. (Eu cred că la întrebarea „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” e mai simplu să răspundem dintr-o perspectivă teoretică, dar, atunci când implică practicarea efectivă și intrarea în realitate, nu este simplu.) „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” – câte întrebări sunt cuprinse aici? Sunt cuprinse întrebări precum care este semnificația urmăririi adevărului, care sunt motivele acesteia – ce altceva? (Importanța urmăririi adevărului.) Este corect: e cuprinsă și importanța urmăririi adevărului; sunt incluse aceste întrebări. Luând în considerare aceste lucruri, este simplă întrebarea: „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” (Nu este.) În lumina acestor lucruri, chibzuiți din nou la întrebarea „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” Mai întâi aduceți-vă aminte – ce înseamnă urmărirea adevărului? Cum trebuie definită? (Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu.) Este corect? Îți lipsește cuvântul „în totalitate”. Citește din nou. („Să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu.”) Întrebarea „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” se referă la punctele de vedere ale oamenilor despre oameni și lucruri și la comportamentul și acțiunile lor. Este vorba despre modul în care oamenii ar trebui să privească lucrurile și oamenii, despre modul în care ar trebui să se comporte și să acționeze și despre motivul pentru care ar trebui să privească lucrurile și oamenii, precum și să se comporte și să acționeze, în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu și cu adevărul drept criteriu. De ce ar trebui să urmeze acest mod de a face lucrurile – nu asta e rădăcina acestei

întrebări? Nu este aceasta întrebarea fundamentală? (Ba da.) Acum ați înțeles punctul fundamental al întrebării. Haideți să ne întoarcem la întrebarea însăși: „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” Această întrebare nu este simplă. Cuprinde semnificația și valoarea urmăririi adevărului și mai există ceva în legătură cu ea care este de maximă importanță: pe baza esenței și a instinctelor oamenilor, ei au nevoie de adevăr ca de viață a lor și, astfel, trebuie să-l urmărească. Desigur, acest lucru se referă și la viitorul și supraviețuirea omenirii. Mai simplu spus, urmărirea adevărului se referă la mântuirea oamenilor și la schimbarea firilor lor corupte. Desigur, se referă și la diferitele lucruri pe care le trăiesc oamenii, la exteriorizările lor și la comportamentele lor în viața de zi cu zi. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, se poate spune cu precizie că șansele lor de a fi mântuiți sunt nule. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, există sută la sută șansa ca ei să I se împotrivească, să-L trădeze și să-L respingă pe Dumnezeu. Ei pot să I se împotrivească și să-L trădeze pe Dumnezeu în orice moment și în orice loc și, desigur, pot să tulbure lucrarea bisericii și a casei lui Dumnezeu sau, de asemenea, pot face oricând și oriunde ceva care provoacă tulburare ori neliniște. Acestea sunt câteva dintre cele mai simple și de bază motive pentru care oamenii trebuie să urmărească adevărul, care pot fi văzute și înțelese în viața lor de zi cu zi. Dar astăzi, vom avea părtășie doar asupra unor părți cruciale ale întrebării „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?” Am avut deja părtășie cu privire la aspectele fundamentale ale acestei întrebări, pe care oamenii le-au înțeles și le-au recunoscut ca pe o chestiune de doctrină, așa că astăzi nu vom avea părtășie despre aceste întrebări de bază, simple. Ne va fi suficient să avem părtășie despre câteva elemente principale. De ce avem părtășie despre subiectul urmăririi adevărului? În mod evident, există câteva întrebări mai importante

pe care le conține și pe care oamenii nu le pot vedea limpede, nu le știu și nu le înțeleg, dar pe care e necesar să le priceapă și să le înțeleagă.

De ce trebuie omul să urmărească adevărul? Nu vom începe cu aspectele de bază ale acestui lucru pe care oamenii deja le pricep și le înțeleg, nici de la doctrina pe care oamenii o cunosc deja. Așadar, de unde vom începe? Trebuie să începem de la rădăcina acestei întrebări, cu planul de gestionare al lui Dumnezeu și cu intențiile lui Dumnezeu. Ce înseamnă a începe de la rădăcina întrebării? Înseamnă că vom începe cu planul de gestionare al lui Dumnezeu și crearea omenirii de către Dumnezeu. De când au existat oameni, de când o ființă vie – omenirea creată – a primit suflarea lui Dumnezeu, El a plănuit să câștige un grup din rândurile ei. Acest grup va fi capabil să priceapă, să înțeleagă și să respecte cuvintele Sale. Va fi capabil să acționeze ca însoțitor pentru toate lucrurile, pentru nemăsurata creație a lui Dumnezeu, plantele, animalele, pădurile, oceanele, râurile, lacurile, munții, pârâiele, câmpiile ei și așa mai departe, conform cuvintelor Sale. După ce Dumnezeu a făcut acest plan, El a început să-Și pună speranțele în omenire conform acestuia. El speră ca într-o zi oamenii să poată acționa ca însoțitori pentru această omenire, pentru toate lucrurile care există în lume și diferitele creaturi care trăiesc printre ele și să poată face acest lucru într-un mod ordonat, conform metodelor, regulilor și legilor pe care El le-a stabilit. Deși Dumnezeu Și-a făcut deja acest plan și are aceste așteptări, va fi nevoie de mult timp pentru a-Și atinge obiectivul final. Nu este ceva ce poate fi realizat în zece ori douăzeci de ani sau într-o sută ori două sute de ani și, cu siguranță, nu într-o mie ori două mii de ani. Va dura 6000 de ani. În timpul acestui proces, omenirea trebuie să experimenteze diferite perioade, epoci, ere și diferite etape ale lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să aibă experiența stelelor care se mișcă pe cer, a mărilor care seacă și a stâncilor care se prăbușesc, trebuie să aibă experiența

unor schimbări dramatice. De la primii și cei mai puțini oameni, omenirea a experimentat mari suișuri și coborâșuri și vicisitudinile și schimbările acestei lumi, după care oamenii au crescut treptat în număr și au câștigat puțin câte puțin experiență, iar agricultura, economia și modurile de viață și de supraviețuire ale omenirii s-au schimbat progresiv și au dat naștere la noi metode. Numai când se ajunge într-o anumită perioadă și o anumită epocă, oamenii pot atinge nivelul la care Dumnezeu îi va judeca, îi va mustra și îi va cuceri și la care Dumnezeu le va exprima adevărul, cuvintele Sale și intențiile Sale. Pentru a ajunge la acest nivel, omenirea a experimentat o mare răsturnare, la fel ca toate lucrurile din această lume. Desigur, schimbări dramatice au avut loc și în cer, și în cosmos. Această serie de schimbări a avut loc și a apărut treptat alături de gestionarea lui Dumnezeu. A durat mult timp ca oamenii să ajungă în punctul în care vin înaintea lui Dumnezeu și acceptă cucerirea, judecata și mustrarea Sa și provizia cuvintelor Sale. Dar asta e bine; Dumnezeu poate aștepta, pentru că acesta este planul Său și aceasta este dorința Sa. Dumnezeu trebuie să aștepte mult timp datorită planului Său și dorinței Sale. Până acum a așteptat ceea ce a fost cu adevărat foarte, foarte mult timp.

După ce omenirea a trecut prin stadiul inițial de ignoranță, amăgire și confuzie, Dumnezeu a condus-o în Epoca Legii. Deși omenirea intrase într-o nouă epocă, într-o epocă din planul de gestionare al lui Dumnezeu, deși oamenii nu mai trăiau vieți neîngrădite și nedisciplinate ca turmele de oi, deși intraseră într-un mediu pentru viețile lor care avea îndrumarea, instrucțiunile și prescripțiile legii, oamenii știau doar câteva lucruri simple care le-au fost predate, spuse sau aduse la cunoștință prin lege sau care erau deja cunoscute în sfera vieții umane: ce este furtul, de exemplu, sau ce este adulterul, ce este crima, cum vor fi trași la răspundere oamenii pentru crimă, cum să interacționeze cu vecinii, cum vor fi trași la răspundere

pentru un lucru sau altul. Oamenii trecuseră de la circumstanțele lor inițiale, în care nu cunoșteau și nu înțelegeau nimic, la învățarea unor legi simple și esențiale ale conduitei umane despre care îi informase Dumnezeu. După ce Dumnezeu a proclamat aceste legi, oamenii care trăiau sub lege au știut să urmeze regulile și să respecte legea, iar în mințile lor și în lumile lor interioare, legea acționa ca o înfrânare și un ghid pentru conduita lor, iar omenirea avea o asemănare umană inițială. Acești oameni au înțeles că ar trebui să respecte anumite reguli și anumite legi. Indiferent cât de bine le-au urmat și cât de strict le-au respectat, în orice caz, acești oameni aveau mai multă asemănare umană decât cei care veniseră înaintea legii. În ceea ce privește comportamentul și viața lor, aceștia au acționat și au trăit la anumite standarde și cu anumite constrângeri. Nu mai erau la fel de rătăciți și ignoranți ca altădată și nu mai erau atât de lipsiți de scopuri în viață. Legile lui Dumnezeu și toate afirmațiile anunțate de Dumnezeu au prins rădăcini în inimile lor și au ocupat o anumită poziție acolo. Omenirea nu mai era lipsită de indicii în legătură cu ce să facă; nu mai trăia fără scopuri, direcție sau înfrânare. În ciuda acestui fapt, oamenii erau încă departe de poporul din planurile și dorințele lui Dumnezeu. Erau încă departe de a fi capabili să acționeze ca stăpâni ai tuturor lucrurilor. Dumnezeu mai trebuia să aștepte și să aibă răbdare. Deși oamenii care trăiau sub lege știau să se închine lui Dumnezeu, ei făceau acest lucru ca pe o simplă chestiune de formă. Poziția și chipul lui Dumnezeu din adâncul inimilor lor erau complet diferite de adevărata identitate și esență a lui Dumnezeu. Așadar, ei încă nu erau oamenii creați pe care Dumnezeu îi dorea și încă nu erau oamenii pe care Și-i imagina Dumnezeu, care erau capabili să acționeze ca însoțitori pentru toate lucrurile. În adâncul inimilor lor, esența, identitatea și statutul lui Dumnezeu erau doar cele ale Conducătorului omenirii, iar oamenii erau doar supușii sau beneficiarii acelui Conducător, nimic mai mult. Deci, mai

era nevoie ca Dumnezeu să-i conducă pe acești oameni, care trăiau sub lege și cunoșteau doar legea, să continue să meargă înainte. Acești oameni nu înțelegeau nimic altceva decât legea; ei nu știau să acționeze ca însoțitori pentru toate lucrurile; nu știau cine este Dumnezeu și nu cunoșteau modul corect de a trăi. Nu știau cum să se comporte și să trăiască potrivit cerințelor lui Dumnezeu, nici nu știau cum să trăiască în mod mai semnificativ decât o făceau sau ce ar trebui să urmărească oamenii în viața lor și așa mai departe. Oamenii care trăiau sub lege ignorau complet aceste lucruri. În afară de lege, acești oameni nu știau nimic despre cerințele lui Dumnezeu, despre adevăr sau despre cuvintele lui Dumnezeu. Pentru că așa stăteau lucrurile, Dumnezeu a trebuit să tolereze în continuare omenirea așa cum exista ea sub lege. Acești oameni erau cu un mare pas în fața celor care veniseră înaintea lor – ei, cel puțin, înțelegeau ce este păcatul și că ar trebui să respecte și să urmeze legea și să trăiască în cadrul legii – dar tot au rămas cu mult sub cerințele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu încă spera și aștepta cu nerăbdare.

Odată cu dezvoltarea epocilor, cu dezvoltarea omenirii, cu administrarea tuturor lucrurilor și cu rânduielile mâinilor lui Dumnezeu și suveranitatea, îndrumarea și conducerea Sa, omenirea, toate lucrurile și universul însuși merg veșnic înainte. Omenirea sub lege, după ce a fost înfrânată de lege timp de mii de ani, nu a mai fost capabilă să o susțină și a urmat lucrarea lui Dumnezeu în epoca următoare, pe care a inițiat-o Dumnezeu – Epoca Harului. La sosirea Epocii Harului, Dumnezeu Și-a început lucrarea pornind de la premisa că El trimisese profeți să o prezică. Această etapă a lucrării nu a fost atât de delicată sau dorită pe cât și-a imaginat omul în noțiunile sale, nici nu a fost atât de plăcută pe cât ar fi crezut; în schimb, din exterior, totul părea să meargă contrar profeției. Din aceste condiții, a reieșit un fapt pe care omul nu l-ar fi bănuit niciodată, și

anume că trupul în care Se întrupase Dumnezeu – Domnul Isus – a fost pironit pe cruce. Toate acestea depășeau ceea ce a prevăzut omul. Din afară, totul părea a fi o întâmplare crudă, sângeroasă, oribil de privit, și totuși a fost începutul încheierii Epocii Legii de către Dumnezeu și inițierii unei noi epoci. Această nouă epocă este Epoca Harului pe care voi toți o cunoașteți acum. Epoca Harului părea să fi venit sfidând profețiile lui Dumnezeu în Epoca Legii. Cu siguranță, a venit și sub forma pironirii pe cruce a trupului întrupat al lui Dumnezeu. Toate aceste evenimente s-au petrecut atât de brusc și atât de firesc, în condiții prielnice pentru ele. Acesta a fost mijlocul pe care l-a folosit Dumnezeu pentru a pune capăt vechii epoci și a introduce una nouă – să declanșeze una nouă. Deși tot ceea ce s-a întâmplat chiar la începutul acestei epoci a fost atât de crud, de sângeros și de neimaginat și chiar brusc în sosirea sa și nimic nu a fost atât de minunat sau delicat pe cât își imaginase omul, deși scena de deschidere a Epocii Harului a fost oribilă de privit și sfâșietoare, care era singurul lucru din ea demn de sărbătorit? Sfârșitul Epocii Legii a însemnat că Dumnezeu nu mai trebuia să suporte diferitele comportamente ale omenirii sub lege; însemna că omenirea făcuse un mare pas înainte într-o nouă epocă, în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu și cu planul Său. Desigur, însemna și că zilele lui Dumnezeu de așteptare se împuținaseră. Omenirea a intrat într-o nouă epocă, într-o nouă eră, ceea ce a însemnat că lucrarea lui Dumnezeu făcuse un mare pas înainte și că dorința Lui avea să se împlinească treptat, pe măsură ce lucrarea Lui mergea înainte. Sosirea Epocii Harului nu a fost atât de frumoasă la început, dar, după cum vedea Dumnezeu lucrurile, omenirea care urma să apară în curând, care era omenirea pe care El o dorea, se apropia din ce în ce mai mult de cerințele și scopurile Sale. Acesta a fost un lucru încântător și lăudabil, ceva care merită sărbătorit. Deși omenirea L-a pironit pe Dumnezeu pe cruce, ceea ce pentru om a fost un lucru dureros de

văzut, chiar momentul în care Hristos a fost pironit pe cruce a însemnat că următoarea epocă a lui Dumnezeu – Epoca Harului – venise și, desigur, că lucrarea din acea epocă era pe punctul de a începe. Mai mult decât atât, însemna că marea lucrare a acelui exemplu de întrupare a lui Dumnezeu fusese împlinită. Dumnezeu avea să înfrunte oamenii lumii ca un victorios, cu un nou nume și un nou chip, iar conținutul noii Sale lucrări urma să fie deschis și dezvăluit omenirii. Iar între timp, în ceea ce privește omenirea, ea nu avea să mai fie necăjită continuu de încălcări frecvente ale legii și nici să mai fie pedepsită de lege pentru că a încălcat-o. Sosirea Epocii Harului a permis omenirii să iasă din lucrarea anterioară a lui Dumnezeu și să intre într-un mediu de lucru nou-nouț, cu noi pași pentru lucrare și o nouă metodă de lucru. A permis omenirii o nouă intrare și o nouă viață și, bineînțeles, a permis ca între Dumnezeu și om să ia naștere o relație care era cu un pas mai apropiată. Datorită întrupării lui Dumnezeu, omul a putut veni față în față cu Dumnezeu. Omul a auzit vocea și cuvintele propriu-zise, reale ale lui Dumnezeu; a văzut modalitatea lucrării Sale, precum și firea Lui și așa mai departe. Oamenii au auzit acest lucru cu urechile lor și l-au văzut cu ochii lor, în toate privințele; au experimentat cu însuflețire că Dumnezeu venise în realitate și într-adevăr printre oameni, că Dumnezeu era față în față cu omul în realitate și într-adevăr, că Dumnezeu venise să trăiască printre oameni în realitate și într-adevăr. Deși durata lucrării lui Dumnezeu în acea întrupare nu a fost lungă, ea a oferit omenirii acelei vremi o experiență fermă și solidă a ceea ce înseamnă cu adevărat ca omul să trăiască împreună cu Dumnezeu. Și, deși cei care au experimentat astfel de lucruri nu au făcut-o mult timp, Dumnezeu a rostit multe cuvinte în acel moment al întrupării Sale, iar acele cuvinte au fost foarte specifice. De asemenea, El a lucrat mult și a avut mulți oameni care L-au urmat.

Omenirea și-a încheiat definitiv viața sub legea vechii epoci și a ajuns într-o epocă total nouă: Epoca Harului.

Odată intrată în noua epocă, omenirea nu a mai trăit sub restricțiile legii, ci sub noi cerințe și noi cuvinte ale lui Dumnezeu. Datorită noilor cuvinte și noilor cerințe ale lui Dumnezeu, omenirea a început o viață nouă a cărei formă era diferită, o viață de credință în Dumnezeu a cărei formă și al cărei conținut erau diferite. Această viață s-a apropiat cu un pas mai mult de a îndeplini standardele cerințelor lui Dumnezeu de la om față de viața anterioară sub lege. Dumnezeu a stabilit noi porunci pentru omenire și noi standarde comportamentale care erau mai precise și mai orientate către omenire așa cum era ea atunci, precum și criterii și principii pentru părerile omului despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile sale. Cuvintele pe care El le-a rostit atunci nu erau la fel de specifice precum cele de acum și nici nu erau atât de multe ca acum, dar, pentru omul de atunci, care tocmai ieșise de sub lege, acele cuvinte și cerințe erau suficiente. Având în vedere statura oamenilor vremii și cu ce erau echipați, acestea erau singurele lucruri pe care le puteau realiza și obține. De exemplu, Dumnezeu le-a spus oamenilor să fie smeriți, să aibă răbdare, să fie toleranți, să-și accepte crucea și așa mai departe; toate acestea erau cerințe mai specifice pe care Dumnezeu le-a avut de la om în urma legii, cerințe care menționau modul în care trebuie trăită umanitatea. Dincolo de asta, omul, care trăise sub lege, s-a bucurat de un flux abundent și constant de har, binecuvântări și alte asemenea lucruri de la Dumnezeu datorită sosirii Epocii Harului. Omenirea din acea epocă trăia cu adevărat ca pe roze. Toți erau fericiți și toți erau feblețea lui Dumnezeu, un prunc în palma Lui. Ei trebuiau să respecte poruncile și, în plus, să aibă câteva comportamente bune, care se potriveau cu noțiunile și închipuirile omului, dar pentru omenire, bucuria harului lui Dumnezeu exista într-o măsură mai mare.

Oamenii au fost vindecați de boli cauzate de posesia demonică, de exemplu, iar demonii respingători și duhurile rele din ei au fost alungați. Când oamenii aveau necazuri sau nevoi, Dumnezeu făcea excepții pentru ei și arăta semne și minuni, astfel încât să fie vindecați de diferitele lor boli, iar trupul lor să fie sătul și ei să fie hrăniți și îmbrăcați. Era atât de mult har și existau atât de multe binecuvântări de care oamenii se bucurau în acea epocă. În afară de a respecta pur și simplu poruncile, omenirea trebuia, cât mai mult, să fie răbdătoare, tolerantă, iubitoare și așa mai departe. Omul nu avea nici cel mai mic indiciu cu privire la altceva care implica adevărul sau cerințele lui Dumnezeu de la om. Datorită faptului că omul intenționa întru totul să se bucure de har și de binecuvântările lui Dumnezeu și datorită făgăduinței făcute omului, la acea vreme, de Domnul Isus, omul a început să se bucure în mod obișnuit de harul lui Dumnezeu, fără vreun sfârșit la orizont. Oamenii considerau că, din moment ce credeau în Dumnezeu, ar trebui să se bucure de harul lui Dumnezeu, că aceasta era partea lor de drept. Ei nu știau, totuși, să se închine Domnului creației sau să-și asume statutul de ființă creată, să îndeplinească datoria unei ființe create și să fie ființe create bune. Nici nu știau cum să se supună lui Dumnezeu, cum să-I fie loiali sau cum să-I accepte cuvintele și să le folosească drept bază pentru părerile lor despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile lor. Omul era destul de ignorant cu privire la astfel de lucruri. Și, pe lângă faptul că se bucura de harul lui Dumnezeu ca o chestiune de la sine înțeleasă, omul voia să intre în ceruri după moarte, ca un lucru firesc, și acolo să se bucure de mari binecuvântări împreună cu Domnul. Mai mult, omenirea care trăia în Epoca Harului, care trăia în har și binecuvântări, credea în mod eronat că Dumnezeu este doar un Dumnezeu milostiv și iubitor, că esența Lui este milă și bunătate iubitoare și nimic altceva. Pentru ei, mila și bunătatea erau emblematice pentru identitatea, statutul și esența

lui Dumnezeu; ceea ce însemnau pentru ei adevărul, calea și viața erau harul și binecuvântările lui Dumnezeu sau poate o modalitate de a accepta pur și simplu crucea și de a merge pe calea crucii. La asta se reduceau în Epoca Harului cunoașterea oamenilor despre Dumnezeu și orientarea către El, precum și orientarea lor către omenire și oameni înșiși și cunoașterea lor despre aceștia. Așadar, să ne îndreptăm spre cauze și să ajungem la rădăcină: ce anume a dus la aceste circumstanțe? Nimeni nu este de vină. Nu-L poți învinovăți pe Dumnezeu că nu lucrează sau că nu vorbește mai concret sau mai amănunțit și nici nu poți împinge responsabilitatea asupra omului. De ce? Omul este omenirea creată, o ființă creată. A apărut din lege și a ajuns la Epoca Harului. Oricât de mulți ani de experiență ar fi putut să aibă omul cu privire la lucrarea lui Dumnezeu pe măsură ce ea progresează, ceea ce Dumnezeu i-a dăruit omului, ceea ce El a făcut, a fost ceea ce omul a putut obține și cunoaște. Dar în afară de asta, omenirea nu avea capacitatea de a înțelege sau de a ști ceea ce nu fusese făcut de Dumnezeu, ceea ce El nu spusese și nu revelase. Însă, privind circumstanțele obiective și imaginea de ansamblu, când omenirea, care progresase timp de mii de ani, a ajuns la Epoca Harului, înțelegerea sa nu putea merge decât până acolo, iar Dumnezeu nu putea decât să facă o astfel de lucrare precum cea pe care o făcea. Asta pentru că lucrul de care avea nevoie omenirea, ieșită din lege, nu era să fie mustrată sau judecată, nici să fie cucerită, cu atât mai puțin să fie desăvârșită. Exista un singur lucru de care omenirea avea nevoie la acea vreme. Care era acesta? O jertfă pentru păcat, sângele prețios al lui Dumnezeu. Sângele prețios al lui Dumnezeu – acea jertfă pentru păcat a fost singurul lucru de care avea nevoie omenirea în momentul în care a ieșit din Epoca Legii. Așadar, în acea epocă, din cauza nevoilor și a circumstanțelor efective ale omenirii, lucrarea pe care Dumnezeu trebuia să o facă atunci era să ofere sângele prețios al propriei Sale întrupări ca jertfă

pentru păcat. Acesta a fost singurul mod de a răscumpăra omenirea care trăia sub puterea legii. Cu sângele Său prețios ca preț și ca jertfă pentru păcat, Dumnezeu a șters păcatul omenirii. Și abia când păcatul său a fost șters, omul s-a aflat în poziția de a veni fără păcat înaintea lui Dumnezeu și de a accepta harul Său și îndrumarea Sa permanentă. Sângele prețios al lui Dumnezeu a fost oferit omenirii și, întrucât a fost oferit omenirii, omenirea a putut fi răscumpărată. Ce putea să înțeleagă omenirea, care tocmai fusese răscumpărată? De ce avea nevoie omenirea, care tocmai fusese răscumpărată? Omenirea nu ar fi avut capacitatea de a accepta răscumpărarea dacă ar fi fost cucerită, judecată și mustrată imediat. Nu avea o asemenea putere de acceptare și nici condițiile sale nu erau astfel încât să fi putut înțelege toate acestea. Așadar, în afară de jertfa lui Dumnezeu pentru păcat, precum și de harul, binecuvântările, toleranța, răbdarea, mila și bunătatea Lui, omenirea, așa cum era la vremea aceea, nu putea accepta mai mult decât câteva cerințe simple pe care Dumnezeu le-a făcut cu privire la comportamentul omului. Acestea și nu mai mult. Iar în ceea ce privește toate adevărurile care ating mai profund mântuirea omului – ce idei și opinii greșite are omenirea, ce firi corupte are, ce esențe de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu are, care este esența culturii tradiționale pe care o susține omenirea, așa cum am avut recent părtășie despre aceasta, cum corupe Satana omenirea și așa mai departe – omenirea de la acea vreme nu ar fi putut înțelege absolut nimic. În asemenea împrejurări, Dumnezeu nu putea decât să dojenească și să aibă cerințe de la omenire în cele mai simple moduri, în cele mai directe, cu cele mai rudimentare cerințe privind comportamentul. Prin urmare, omenirea din Epoca Harului se putea bucura doar de har și se putea bucura fără limită de sângele prețios al lui Dumnezeu ca jertfă pentru păcat. Totuși, în Epoca Harului cel mai important lucru fusese deja realizat. Și care a fost acesta? A fost că

omenirii, pe care Dumnezeu avea să o mântuiască, i-a fost iertat păcatul prin sângele prețios al lui Dumnezeu. Acesta este un lucru demn de sărbătorit; a fost cel mai important lucru pe care l-a făcut Dumnezeu în Epoca Harului. Deși păcatul omului era iertat și el nu avea să mai vină înaintea lui Dumnezeu în chip de trup păcătos sau ca un păcătos, fiind în schimb iertat de păcatele sale prin jertfa pentru păcat și calificat acum să vină înaintea lui Dumnezeu, relația lui cu Dumnezeu nu devenise încă aceea a unei ființe create cu Creatorul. Încă nu era cea a omenirii create cu Creatorul. Omenirea în vremea harului era încă foarte, foarte departe de rolul pe care Dumnezeu îl cere de la ea, acela de a fi stăpânul și însoțitorul tuturor lucrurilor. Așadar, Dumnezeu a trebuit să aștepte; a trebuit să aibă răbdare. Ce însemna ca Dumnezeu să aștepte? Însemna că omenirea urma atunci să trăiască în continuare în mijlocul harului lui Dumnezeu, în centrul diferitelor moduri de lucru ale lui Dumnezeu din Epoca Harului. Dumnezeu vrea să mântuiască mult mai mult decât o mână de oameni sau o rasă; mântuirea Lui este departe de a fi limitată la o singură rasă sau la cei dintr-o singură confesiune. Deci, Epoca Harului trebuia să fie parcursă timp de mii de ani, la fel cum fusese și Epoca Legii. Omenirea trebuia să trăiască în continuare în noua eră condusă de Dumnezeu, an după an, generație după generație. Câte ere trebuie să parcurgă omul în acest fel – câte schimbări în stele, câte mări care seacă și stânci care se macină, câte oceane care fac loc pământurilor fertile, iar ei trebuie să sufere diferitele schimbări ale omenirii în diverse perioade și diferitele schimbări care au loc în nenumăratele lucruri de pe pământ. Și, pe măsură ce ei au experimentat toate acestea, cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea Lui și realitatea răscumpărării omenirii de către Domnul Isus în Epoca Harului s-au răspândit până la marginile pământului, pe străzi și alei, în fiecare colț, până când au fost cunoscute în fiecare gospodărie. Și acela a fost momentul în care acea epocă – Epoca

Harului, care a venit după Epoca Legii – a fost menită să se încheie. Lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu în această perioadă nu a fost doar să aștepte în tăcere; în timp ce a așteptat, El a lucrat asupra omenirii din Epoca Harului în diferite moduri. Și-a continuat lucrarea bazată pe har, dăruind har și binecuvântări omenirii acestei epoci, astfel încât acțiunile, lucrarea, cuvântările Lui, faptele la care a lucrat și intențiile Lui în Epoca Harului să ajungă la urechile fiecărei persoane pe care avea să o aleagă. Fiecărei persoane pe care a ales-o, i-a oferit posibilitatea de a beneficia de jertfa Lui pentru păcat, astfel încât să nu mai vină înaintea Lui în chip de trup păcătos, drept păcătos. Și, deși relația omului cu Dumnezeu nu mai era aceea de a nu-L fi văzut niciodată, ca în Epoca Legii, ci era un pas mai departe, ca relație între credincioși și Domnul, între creștini și Hristos, totuși, o astfel de relație nu este relația pe care Dumnezeu o dorește în cele din urmă între omenire și Dumnezeu, între ființe create și Creator. Relația lor de atunci era, în mod clar, încă destul de departe de relația dintre ființele create și Creator, dar, în comparație cu relația dintre omenire și Dumnezeu în Epoca Legii, reprezintă un mare progres. Acesta a fost motiv de bucurie și de sărbătoare. Dar, oricum ar fi, încă mai era nevoie ca Dumnezeu să conducă omenirea; El trebuia să conducă mai departe omenirea ale cărei adâncimi ale inimii erau pline de noțiuni despre Dumnezeu și de închipuiri, de cereri și cerințe, de răzvrătire și împotrivire. De ce? Pentru că o astfel de omenire poate că știa să se bucure de harul lui Dumnezeu și poate că știa că Dumnezeu este milostiv și iubitor, dar, în afară de asta, nu știa nici măcar un lucru despre adevărata identitate, statutul și esența lui Dumnezeu. Întrucât o astfel de omenire a suferit coruperea Satanei, deși s-a bucurat de harul lui Dumnezeu, esența ei și diferitele noțiuni și gânduri din adâncul inimii ei au rămas potrivnice lui Dumnezeu și în opoziție cu El. Omul nu știa cum să se supună lui Dumnezeu sau cum să îndeplinească datoria unei ființe create, cu

atât mai puțin cum să fie o ființă creată mulțumitoare. Cu atât mai puțin, evident, exista cineva care să știe să se închine Domnului creației. Dacă nenumăratele lucruri ale lumii ar fi fost înmânate omenirii corupte, atât de de coruptă cum era ea, ar fi fost același lucru cu a le înmâna Satanei. Consecințele ar fi fost întru totul aceleași, fără nimic care să le deosebească. Așadar, Dumnezeu încă trebuia să-Și continue lucrarea, să continue să conducă omenirea în următoarea etapă a lucrării pe care El avea să o facă. Acea etapă a fost ceva ce Dumnezeu a așteptat mult timp, ceva ce El a așteptat cu nerăbdare multă vreme și pentru care a plătit cu răbdarea Sa anterioară timp îndelungat.

Acum, că în sfârșit omenirea s-a bucurat de harul suficient și abundent al lui Dumnezeu, această lume și această omenire, așa cum sunt văzute din orice unghi, au ajuns la un nivel la care Dumnezeu Își va face adevărata lucrare de mântuire a omenirii. Au ajuns la vremea când Dumnezeu va cuceri, va mustra și va judeca omenirea, când El va exprima multe adevăruri pentru a desăvârși omenirea și pentru a câștiga din omenire un grup care poate fi însoțitor al tuturor lucrurilor printre acele lucruri. Dat fiind că această vreme a sosit, nu mai este nevoie ca Dumnezeu să aibă răbdare, nici să continue să conducă omenirea din Epoca Harului ca să trăiască în har. El nu mai este nevoit să continue să aprovizioneze omenirea care trăia în har, să o păstorească, să o vegheze sau să o apere; nu mai este nevoit să aprovizioneze omenirea, neobosit și necondiționat, cu har și binecuvântări; nu mai este nevoie să fie răbdător în mod necondiționat cu omenirea în har, în timp ce ea solicită cu lăcomie și fără rușine harul Său, fără a I se închina deloc. Ceea ce va face Dumnezeu în loc de asta este să-Și exprime intențiile, firea, adevărata voce a inimii Sale și esența Sa. În această vreme, în timp ce le oferă oamenilor numeroasele adevăruri și cuvinte de care au nevoie, Dumnezeu, de asemenea, Își revarsă și-Și

exprimă adevărata fire – o fire dreaptă. Și, exprimându-Și firea dreaptă, nu e ca și cum El oferă neatent câteva fraze de judecată și condamnare și asta-i tot; în schimb, folosește faptele pentru a expune corupția omenirii, esența ei și hidoșenia ei satanică. Dezvăluie răzvrătirea, împotrivirea și refuzul omenirii față de El, precum și diferitele ei noțiuni despre El și trădări față de El. În această perioadă, mai mult din ceea ce exprimă El depășește mila și bunătatea pe care le oferă omenirii: este vorba de ura, repulsia, aversiunea și condamnarea pe care le are față de omenire. Această întorsătură sau schimbare bruscă, de o sută optzeci de grade a firii și poziției lui Dumnezeu prinde omenirea nepregătită și o face incapabilă de acceptare. Dumnezeu Își exprimă firea și cuvintele cu toată forța bruscă a unui fulger. Desigur, El le și oferă oamenilor tot ce au nevoie, cu o imensă răbdare și toleranță. În moduri și din unghiuri diferite, Dumnezeu vorbește și Își exprimă firea față de omenire în feluri care sunt cele mai potrivite, adecvate, concrete și directe pentru a trata ființele create, din perspectiva poziției Sale de Creator. Acestea sunt, deopotrivă, căile de a vorbi și de a lucra după care tânjește Dumnezeu de șase mii de ani. Șase mii de ani de dor; șase mii de ani de așteptare – acestea vorbesc despre cei șase mii de ani de răbdare a lui Dumnezeu, cuprinzând șase mii de ani de expectativă din partea Lui. Omenirea este tot omenirea creată de Dumnezeu, dar, după șase mii de ani de schimbare neîncetată, de mutare a stelelor și năruire a mării, nu mai este omenirea așa cum a fost creată de Dumnezeu la început, cu aceeași esență. Prin urmare, pe măsură ce Dumnezeu începe să lucreze în această zi, omenirea pe care o vede acum, deși este ceea ce Se aștepta, este și detestată de El și, desigur, este ceva prea tragic de privit pentru Dumnezeu. Am vorbit aici despre trei lucruri; vi le amintiți? O astfel de omenire, deși este ceea ce Se aștepta Dumnezeu, este și detestată de El. Care era celălalt lucru? (Este prea tragic de privit pentru Dumnezeu.) Este, de asemenea,

ceva prea tragic de privit pentru Dumnezeu. Aceste trei lucruri există toate în om, concomitent. La ce Se aștepta Dumnezeu? Ca astfel de oameni, după ce au experimentat legea și apoi răscumpărarea, să meargă în sfârșit până astăzi pe temelia înțelegerii unor legi și porunci fundamentale pe care ei ar trebui să le susțină și să nu mai fie simpli oameni cu un gol în adâncul inimii lor, așa cum au fost Adam și Eva. În schimb, să aibă o oarecare parte de lucruri noi în inima lor. Aceste lucruri sunt ceea ce Dumnezeu Se aștepta ca omenirea să dețină. Totuși, în același timp, omenirea este una pe care Dumnezeu o și detestă. Așadar, ce anume detestă Dumnezeu? Nu știți cu toții? (Răzvrătirea și împotrivirea omului.) Omenirea este plină de firea coruptă a Satanei, trăind o viață îngrozitoare, nici chiar ca om, nici ca demon. Omenirea nu mai este efectiv atât de simplă încât să nu poată rezista ademenirii șarpelui. Deși oamenii au propriile gânduri și puncte de vedere, propriile opinii certe și propriile moduri de a privi nenumăratele evenimente și lucruri, în părerile acestora despre oameni și lucruri sau în comportamentul și acțiunile lor nu există absolut nimic din ceea ce vrea Dumnezeu. Oamenii pot să gândească și să aibă puncte de vedere și au temeiurile, mijloacele și atitudinile proprii pentru acțiunile lor, dar toate aceste lucruri pe care le dețin ei își au originea în corupția Satanei. Toate se bazează pe punctele de vedere și filosofiile Satanei. Când omul vine înaintea lui Dumnezeu, în inima lui nu există nicio urmă de supunere față de Dumnezeu, nici vreo sinceritate. Omul este saturat de toxinele Satanei și plin de educația și gândurile acestuia și de firile sale corupte. Ce indică asta? Faptul că Dumnezeu trebuie să rostească multe cuvinte și să lucreze mult pentru om ca să-i schimbe modul de existență și atitudinea față de Dumnezeu – și, desigur, în mod mai specific, ca să-i schimbe căile și criteriile pentru opiniile sale despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile lui. Înainte ca toate acestea să-și facă efectul, omenirea este un

obiect de dezgust în ochii lui Dumnezeu. De ce are nevoie Dumnezeu atunci când mântuiește un obiect al dezgustului Său? Există bucurie în inima Lui? Există fericire? Există mângâiere? (Nu.) Nu există deloc mângâiere, nici fericire. Inima Lui este plină de dezgust. Singurul lucru pe care Dumnezeu îl va face în astfel de circumstanțe, în afară de a vorbi, a vorbi neobosit, este să-Și exercite răbdarea. Acesta este al doilea element a ceea ce simte Dumnezeu față de astfel de oameni, așa cum sunt văzuți prin ochii Săi – dezgustul. Al treilea element este că sunt prea tragic de privit. În lumina intenției inițiale a lui Dumnezeu în a crea omenirea, relația Sa cu omul este aceea de părinte și copil, de familie. Se poate ca această dimensiune a relației să nu fie ca relațiile de sânge ale omenirii, dar, pentru Dumnezeu, ea depășește relațiile trupești de sânge ale omenirii. Omenirea pe care Dumnezeu a creat-o inițial este cu totul diferită ca înfățișare de omenirea pe care El o vede în zilele de pe urmă. La început, oamenii aveau o înfățișare simplă și juvenilă și, deși erau ignoranți, inima lor era pură și curată. În ochii lor, vedeai claritatea și transparența din adâncul inimii lor. Nu aveau diversele firi corupte pe care le are omul acum; nu aveau intransigență, aroganță, răutate sau înșelăciune și, cu siguranță, nu aveau firea celor care sunt scârbiți de adevăr. Din limbajul și faptele oamenilor, din ochii lor, din chipul lor, se putea vedea că aceștia erau oamenii pe care i-a creat Dumnezeu la început și cei pe care El îi prefera. Dar, în final, când Dumnezeu privește din nou omenirea, inima omului nu mai este atât de limpede în adâncul ei, iar ochii lui nu mai sunt atât de senini. Inima omului e plină de firea coruptă a Satanei, iar când se întâlnește cu Dumnezeu, chipul, limbajul și faptele lui sunt detestabile pentru El. Cu toate acestea, există o realitate pe care nimeni nu o poate nega, iar aceasta este faptul pentru care Dumnezeu spune că o astfel de omenire este, în ochii Săi, ceva prea tragic de privit. Ce realitate este aceasta? Este următoarea, și nimeni nu

o poate nega: Dumnezeu a creat acești oameni, care au venit încă o dată înaintea Lui, cu propria Sa mână, dar ei nu mai sunt oamenii care erau la început. De la ochii oamenilor până la gândurile lor și până în adâncul inimii lor, ei sunt plini de împotrivire și trădare față de Dumnezeu; de la ochii oamenilor până la gândurile lor și până în adâncul inimii lor, nimic mai puțin decât firea Satanei se revarsă din ei. Firile satanice ale oamenilor, de intransigență, aroganță, înșelăciune, răutate și aversiune față de adevăr se revarsă, nedisimulat și firesc, din privirea și din expresiile lor deopotrivă. Chiar și atunci când se confruntă cu spusele lui Dumnezeu sau sunt față în față cu El, firea coruptă, satanică a oamenilor și esența lor, care este coruptă de Satana, se revarsă în acest fel, nedisimulate. Există o singură expresie care poate surprinde ceea ce simte Dumnezeu la apariția acestui fapt, iar aceasta este „prea tragic de privit.” Omenirea care a ajuns până astăzi și până în această eră a atins nivelul cerințelor lui Dumnezeu pentru a treia și ultima etapă a lucrării Sale, cea a mântuirii omenirii, atât în ceea ce privește mediul mai larg al oamenilor, cât și în ceea ce privește fiecare aspect particular al situațiilor și condițiilor în care se găsesc oamenii – totuși, chiar dacă Dumnezeu este plin de speranță pentru acești oameni, El este și plin de ură pentru ei. Dumnezeu, cu siguranță, tot simte că sunt ceva prea tragic de privit, deoarece vede exemplu după exemplu de corupție a omenirii. Totuși, ceea ce merită sărbătorit este că Dumnezeu nu mai este nevoit să aibă răbdare fără rost și să aștepte inutil în numele omului. Ceea ce trebuie să facă este lucrarea la care a nădăjduit timp de șase mii de ani, pe care a anticipat-o timp de șase mii de ani și pe care a așteptat-o cu nerăbdare timp de șase mii de ani: aceea de a-Și exprima cuvintele, firea Lui și fiecare adevăr. Desigur, asta înseamnă și că, dintre acești oameni pe care i-a ales Dumnezeu, se va ridica grupul de oameni pe care El i-a așteptat de mult, cei care vor fi însoțitori ai tuturor lucrurilor și vor deveni stăpâni ai tuturor

lucrurilor. Pentru a privi situația în ansamblu, totul s-a îndepărtat atât de mult de ceea ce era de așteptat; totul a fost foarte dureros și trist. Dar ceea ce merită cel mai mult fericirea lui Dumnezeu este că, datorită trecerii timpului și epocii diferite, zilele de supunere a omenirii la coruperea Satanei s-au terminat deja. Omenirea a trecut prin botezul legii și prin răscumpărarea lui Dumnezeu; în sfârșit, a ajuns la etapa finală a lucrării pe care o va face Dumnezeu: etapa în care omenirea este mântuită ca rezultat final al acceptării mustrării și judecății lui Dumnezeu și cuceririi Sale. Pentru omenire, aceasta este fără îndoială o veste grozavă, iar pentru Dumnezeu, este cu siguranță un lucru îndelung așteptat. Acest lucru, după cum se vede din orice unghi, este sosirea celei mai mărețe ere a întregii omeniri. După cum se vede din orice unghi, fie acela al corupției omenirii, fie acela al tendințelor lumii, structurilor sociale, politicii omenirii, al resurselor întregii lumi sau al dezastrelor actuale, finalul omenirii este aproape – această omenire a ajuns la capătul liniei. Totuși, acesta este momentul culminant din lucrarea lui Dumnezeu, momentul care merită cel mai mult aducerea-aminte și celebrarea de către om și, desigur, este și sosirea celui mai important și critic moment, cel în care soarta omenirii este hotărâtă, din cei șase mii de ani de lucrare a lui Dumnezeu asupra planului Său de gestionare. Prin urmare, orice s-a întâmplat cu omenirea și oricât de mult a așteptat și a avut răbdare Dumnezeu, totul a meritat.

Să revenim la subiectul pe care am început să îl discutăm, și anume „De ce trebuie omul să urmărească adevărul.” Planul de gestionare al lui Dumnezeu este împărțit în trei etape de lucru în cadrul omenirii. El a terminat deja cele două etape anterioare. Analizând acele etape până în prezent, fie că este vorba de lege sau de porunci, utilitatea lor pentru om nu a fost alta decât să-l facă să susțină legea, poruncile, numele lui Dumnezeu, credința în adâncurile inimii sale, câteva comportamente bune și câteva

principii bune. În mod fundamental, omul nu reușește să se ridice la standardul cerinței lui Dumnezeu, acela de a fi însoțitorul tuturor lucrurilor și de a deveni stăpânul tuturor lucrurilor. Nu-i așa? Esențialmente, el nu reușește să se ridice la înălțimea aceasta. Dacă omul, care a trecut prin lege și prin Epoca Harului, ar fi pus să facă ceea ce Dumnezeu îi cere să facă, el s-ar putea implica în toate lucrurile numai prin intermediul legii sau al harului și al binecuvântărilor care i-au fost acordate în Epoca Harului. Acest lucru este cu mult sub cerința lui Dumnezeu ca omul să fie însoțitorul tuturor lucrurilor, iar omenirea este departe de a realiza lucrurile pe care Dumnezeu îi cere să le facă și responsabilitatea și datoria pe care El îi cere să le îndeplinească. Omul pur și simplu nu poate să îndeplinească sau să se ridice la înălțimea cerinței lui Dumnezeu de a fi stăpânul tuturor lucrurilor și stăpânul epocii următoare. Prin urmare, în etapa finală a lucrării Sale, Dumnezeu exprimă și le spune oamenilor toate adevărurile de care are nevoie omenirea și principiile de practică de care are nevoie, în toate aspectele lor, pentru ca oamenii să știe care sunt standardele cerințelor lui Dumnezeu, cum ar trebui să se implice în toate lucrurile, cum ar trebui să privească toate lucrurile, cum ar trebui să fie însoțitori ai tuturor lucrurilor, care ar trebui să fie modul lor de existență și în ce fel ar trebui să trăiască înaintea lui Dumnezeu, ca adevărate ființe create sub autoritatea Creatorului. Odată ce oamenii au înțeles aceste lucruri, știu și care sunt cerințele lui Dumnezeu de la ei; odată ce au îndeplinit aceste lucruri, vor fi îndeplinit și standardele cerințelor lui Dumnezeu de la ei. Având în vedere că legea, poruncile și simplele criterii de comportament nu înlocuiesc adevărul, Dumnezeu exprimă în zilele de pe urmă o mulțime de cuvinte și adevăruri care au legătură cu practica oamenilor, cu purtarea și acțiunile lor și cu punctele lor de vedere despre oameni și lucruri. Dumnezeu le spune oamenilor cum să privească oamenii și lucrurile și cum să se comporte și să

acționeze. Ce înseamnă că Dumnezeu îi spune omului toate acestea? Înseamnă că Dumnezeu îți cere să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform tuturor acestor adevăruri și să trăiești în lume în acest mod. Indiferent ce fel de datorie realizezi și ce fel de însărcinare accepți de la Dumnezeu, cerințele Lui nu se schimbă. Odată ce ai înțeles cerințele lui Dumnezeu, trebuie să practici, să-ți realizezi datoria și să-ți îndeplinești însărcinarea dată de Dumnezeu conform cerințelor Lui, așa cum le înțelegi tu, indiferent dacă El este lângă tine sau te scrutează. Numai în acest fel poți deveni cu adevărat un stăpân al tuturor lucrurilor, de care Dumnezeu este sigur și care este calificat și demn de însărcinarea dată de El. Nu atinge asta subiectul „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?" (Ba da.) Înțelegeți acum? Acestea sunt faptele pe care le va declanșa Dumnezeu. Așadar, urmărirea adevărului nu înseamnă pur și simplu a-ți lepăda firea coruptă și a nu te împotrivi lui Dumnezeu. Există o semnificație mai mare și o valoare mai mare în urmărirea adevărului despre care vorbim. Într-adevăr, implică destinația omului și soarta lui. Înțelegeți? (Da.) De ce trebuie omul să urmărească adevărul? În sens restrâns, acest lucru este abordat de acele doctrine de bază pe care omul le înțelege. În sens larg, motivul principal este că, pentru Dumnezeu, urmărirea adevărului implică gestionarea Lui, așteptările Lui de la omenire și speranțele pe care le încredințează omenirii. Aceasta este o parte a planului de gestionare al lui Dumnezeu. Se poate vedea în asta că, oricine ești și oricât de mult timp ai crezut în Dumnezeu, dacă nu urmărești adevărul sau nu-l iubești, vei ajunge inevitabil cineva care urmează să fie eliminat. Acest lucru e clar ca bună ziua. Dumnezeu săvârșește trei etape ale lucrării; El a avut un plan de gestionare de când a creat omenirea și a continuat să implementeze fiecare dintre etapele acestuia, una câte una, asupra omenirii și să conducă omenirea, pas cu pas, până în prezent. Cât de mare sunt efortul minuțios și

prețul pe care l-a plătit și cât timp a îndurat El, cu scopul final de a prelucra în om adevărurile pe care El le exprimă și fiecare fațetă a criteriilor cerințelor Sale, pe care le spune omenirii, transformându-le în viața și realitatea omului. După cum o vede Dumnezeu, aceasta e o chestiune foarte importantă. Dumnezeu îi acordă o mare însemnătate. Dumnezeu a exprimat atât de multe cuvinte și, înainte de a face asta, El a făcut foarte multe lucrări pregătitoare. Dacă, în cele din urmă, nu urmărești și nu pătrunzi aceste cuvinte, acum că El le-a exprimat, cum te va vedea Dumnezeu? Ce fel de denumire îți va atribui Dumnezeu? Acest lucru e clar ca bună ziua. Deci, fiecare persoană, indiferent de calibrul ei, de vârstă sau de numărul de ani în care a crezut în Dumnezeu, ar trebui să-și concentreze eforturile pe calea urmăririi adevărului. Nu ar trebui să pui accentul pe vreun raționament obiectiv; ar trebui să urmărești necondiționat adevărul. Nu îți petrece zilele în delăsare. Dacă tu cauți și depui eforturi pentru căutarea adevărului ca fiind marea chestiune a vieții tale, e posibil ca adevărul pe care îl câștigi și pe care îl poți atinge în căutarea ta să nu fie ceea ce ți-ai dorit. Dar dacă Dumnezeu spune că îți va oferi o destinație adecvată în funcție de atitudinea pe care o ai în urmărirea ta și de sinceritatea ta, atunci cât de minunat va fi! Deocamdată, nu te concentra asupra destinației sau finalului tău, la ce se va întâmpla și ce rezervă viitorul, sau dacă vei putea să eviți dezastrul și să nu mori – nu te gândi la aceste lucruri și nu le cere. Concentrează-te doar pe urmărirea adevărului din cuvintele lui Dumnezeu și din cerințele Lui, pe a-ți realiza bine datoria, pe a mulțumi intențiile lui Dumnezeu, astfel încât să nu te dovedești nedemn de cei șase mii de ani de așteptare din partea lui Dumnezeu, șase mii de ani de expectativă a Lui. Oferă-I lui Dumnezeu ceva mângâiere; lasă-L să vadă ceva speranță pentru tine și lasă ca dorințele Sale să se împlinească în tine. Spune-Mi, oare Dumnezeu te-ar trata rău dacă ai face asta? Sigur că nu! Și, chiar dacă rezultatele finale nu sunt așa cum și-ar

fi dorit o persoană, cum ar trebui ea să trateze acest fapt, ca ființă creată? Ar trebui să se supună în toate lucrurile orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, fără vreun plan personal. Nu e aceasta perspectiva pe care ar trebui să o adopte ființele create? (Ba da.) Aceasta este mentalitatea corectă. Vom încheia cu asta părtășia noastră privind motivele principale pentru care omul trebuie să urmărească adevărul.

Părtășia noastră de acum a analizat, în principal, de ce trebuie omul să urmărească adevărul din prisma planului de gestionare al lui Dumnezeu, din perspectiva lui Dumnezeu. Privind din cealaltă parte, este ceva mai simplu. În ceea ce îl privește pe omul însuși, din perspectiva omului, de ce trebuie omul să urmărească adevărul? Cel mai simplu, dacă urmărirea omului, în cazul în care ar trăi sub lege și nu ar înțelege adevărul, nu ar fi altceva decât menținerea legii, ce ar rezulta în cele din urmă din asta? Singurul lucru care ar putea rezulta în cele din urmă de aici ar fi condamnarea omului de către lege pentru incapacitatea sa de a respecta legea. Și mai departe, de la asta până la Epoca Harului: în acea epocă, omul a înțeles multe și a câștigat multe informații noi de la Dumnezeu despre om – îndrumări și porunci pentru comportamentul uman. Omul a profitat bine din punct de vedere al doctrinei, însă tot a sperat că va beneficia mai mult de protecția, favoarea, binecuvântările și harul lui Dumnezeu, fără să fi înțeles adevărul; punctul de vedere al omului era încă unul de a face cereri de la Dumnezeu și, pe măsură ce făcea acele cereri, urmărirea sa încă era ațintită și îndreptată către viața și confortul trupului și către o mai bună viață trupească. Scopul urmăririi sale încă era în contradicție cu adevărul și i se împotrivea. Omul încă nu era capabil să urmărească adevărul și nu putea intra într-o viață atât de reală precum aceea în care adevărul constituie temeiul existenței cuiva. Acestea sunt realitățile vieții omului, așa cum a fost trăită pe temelia faptului că a înțeles toate legile sau poruncile și restricțiile Epocii Harului,

pe temelia faptului că nu a înțeles încă adevărul. Când acestea sunt realitățile vieții omului, el își pierde adesea direcția fără să-și dea seama. Este exact așa cum spun oamenii: „Sunt confuz și în derivă.” În astfel de condiții de confuzie neîntreruptă, oamenii se vor scufunda adesea într-un gol, cu țelurile destrămate, neștiind de ce trăiește omul sau care va fi viitorul, cu atât mai puțin cum ar trebui să se confrunte cu diferitele persoane, evenimente și lucruri pe care le aduce viața reală sau care este modul corect pe care ar trebui să-l folosească pentru a le înfrunta. Există chiar mulți adepți ai lui Dumnezeu, credincioși, care, chiar și atunci când respectă poruncile și se bucură de mult din harul și binecuvântările lui Dumnezeu, urmăresc statutul, bogăția, un viitor promițător, distincția printre semenii lor, căsnicii de succes, împlinire casnică și noroc – și în societatea de astăzi, ei urmăresc să se bucure de trup, de viață și de confort; urmăresc locuințe și mașini luxoase; urmăresc călătorii pe glob, cercetând misterele și viitorul omenirii. Omenirea, în acceptarea reglementărilor și restricțiilor unei multitudini de legi și criterii comportamentale, rămâne incapabilă să renunțe la înclinația de a cerceta viitorul și misterele omenirii și orice chestiune dincolo de capacitatea de cunoaștere a omenirii. Și, pe măsură ce oamenii fac acest lucru, deseori se simt pustiiți, deprimați, supărați, enervați, neliniștiți și speriați, atât de mult încât, în multe lucruri care li se întâmplă, le este greu să-și controleze impetuozitatea și emoțiile. Există unii oameni care ajung să aibă moralul scăzut, cad în depresie, refulare și așa mai departe atunci când se confruntă cu situații agitate, cum ar fi condiții dure la locul de muncă sau neînțelegeri și supărări casnice, tulburări conjugale sau discriminarea societății. Există chiar și unii oameni care duc sentimentele la extrem; există chiar unii care aleg să-și pună capăt vieții prin mijloace extreme. Desigur, mai sunt și alții care aleg retragerea și singurătatea. Și la ce a dat naștere acest lucru în societate? La pustnici,

bărbați si femei; depresie clinică și așa mai departe. Nici în viața creștinilor nu lipsesc aceste fenomene; se întâmplă des. La urma urmelor, cauza acestui lucru, la rădăcina sa, este că oamenii nu înțeleg care e adevărul, nici de unde vine omul și încotro se duce, nici de ce este în viață și cum s-ar cuveni să trăiască. Când se confruntă cu vreunul dintre multiplele tipuri de oameni, evenimente și lucruri pe care le întâlnesc, ei nu știu cum să se ocupe, să rezolve, să se elibereze sau să vadă limpede și să pătrundă în toate aceste lucruri, astfel încât să poată trăi fericiți și în largul lor, sub suveranitatea și rânduielile Creatorului. Omenirea nu are această capacitate. Fără exprimarea adevărului de către Dumnezeu și fără ca El să le fi spus cum ar trebui să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze, oamenii se bazează pe propriile eforturi, pe cunoștințele pe care le-au dobândit și pe abilitățile de viață pe care le-au priceput și pe acele reguli ale jocului pe care le-au înțeles, precum și pe reguli de comportament sau filosofii pentru interacțiuni lumești. Ei se bazează pe propria experiență a vieții umane și pe expunerea lor la ea și chiar pe lucrurile pe care le-au învățat din cărți – dar, când se confruntă cu toate dificultățile pe care le aduce asupra lor viața reală, tot sunt neputincioși. Pentru cei care își trăiesc viața în astfel de condiții, citirea Bibliei nu are niciun folos. Nici măcar să se roage la Domnul Isus nu are niciun folos, cu atât mai puțin să se roage lui Iahve. Nici citirea a ceea ce au prezis profeții din vechime nu le poate rezolva vreo problemă. Așadar, unii oameni călătoresc pe glob; merg să exploreze Luna și planeta Marte sau caută profeți care pot prezice viitorul și conversează cu ei. Dar inimile oamenilor rămân neliniștite, lipsite de bucurie și neconsolate odată ce au făcut aceste lucruri. Direcția și scopul progresului lor încă le par atât de greu de atins și atât de goale. În general, viața omenirii rămâne foarte goală. Întrucât acesta este statu-quoul vieții oamenilor, ei inventează multe moduri de a se distra: jocurile video

moderne, de exemplu, și bungee jumping, surfingul, alpinismul și parașutismul de care se bucură occidentalii, diversele drame, cântece și dansuri care le plac chinezilor și show-urile transgender din Asia de Sud-Est. Oamenii vizionează chiar și lucruri care le satisfac lumile spirituale și poftele trupești. Cu toate acestea, indiferent de distracțiile lor, indiferent ce privesc, inimile oamenilor, în profunzimile lor, rămân nedumerite în ceea ce privește viitorul. Indiferent de cât de multe ori a făcut cineva ocolul lumii sau chiar dacă a fost pe Lună și pe Marte, odată ce s-a întors și s-a stabilit un pic, e complet lipsit de vlagă, la fel ca înainte. În orice caz, va fi și mai trist și mai nemulțumit pentru că a plecat decât dacă nu ar fi plecat. Oamenii cred că motivul pentru care sunt atât de pustiiți, atât de neputincioși și atât de năuciți și zguduiți, încât doresc să exploreze ceea ce are să urmeze și nu e cunoscut, este că nu știu să se distreze, că nu stiu cum să trăiască. Ei cred că este acela că nu știu să se bucure de viață sau să se bucure de clipă; interesele și hobby-urile lor sunt simpliste, cred ei – nu suficient de expansive. Cu toate acestea, oricât de multe interese își cultivă oamenii, la oricât de multe distracții au participat, în oricât de multe locuri au fost în jurul lumii, ei încă simt că modul în care trăiesc și direcția și scopul existenței lor nu sunt așa cum și-ar dori. Pe scurt, ceea ce simt oamenii în general este pustiire și plictiseală. Unii oameni își doresc să savureze toate delicatesele culinare ale lumii din cauza acestei goliciuni și plictiseli; oriunde ar merge, sunt hotărâți să mănânce. Alții sunt hotărâți să se distreze oriunde ar merge și se distrează, mănâncă și se amuză după pofta inimii lor – totuși, odată ce au mâncat și au băut și s-au veselit, sunt mai goi decât înainte. Ce e de făcut în privința asta? De ce este imposibil de îndepărtat acest sentiment? Când oamenii sunt într-un impas, unii dintre ei încep să folosească droguri, să consume opiu, să ia ecstasy și să se stimuleze cu tot felul de lucruri materiale. Și care este rezultatul? Are vreuna dintre aceste

metode vreun efect când vine vorba de rezolvarea golului oamenilor? Poate vreuna dintre ele să rezolve problemele de la rădăcini? (Nu.) De ce nu poate? Pentru că oamenii trăiesc după sentimentele lor. Ei nu înțeleg adevărul și nu știu ce dă naștere problemelor omenirii de pustiire, neliniște, nedumerire și așa mai departe și nici nu știu prin ce mijloace să le rezolve. Ei cred că, dacă se îngrijesc de bucuria trupească, iar lumea spiritului lor carnal a fost săturată și umplută, sentimentul de gol din duhul lor va dispărea. Așa funcționează oare? Adevărul este că nu. Dacă te îndepărtezi de aceste predici după ce le-ai acceptat ca doctrină, dar nu le urmezi și nu le practici deloc și dacă nu iei aceste cuvinte ale lui Dumnezeu ca bază și criteriu pentru opiniile tale despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile tale, modul tău de existență și viziunea asupra vieții nu se vor schimba niciodată. Și dacă acele lucruri nu se schimbă, înseamnă că viața ta, stilul acesteia și valoarea existenței sale nu se vor schimba niciodată. Și ce înseamnă dacă stilul și valoarea existenței vieții tale nu se vor schimba niciodată? Înseamnă că într-o zi, mai devreme sau mai târziu, doctrinele pe care le înțelegi ți se vor părea stâlpi ai spiritului; mai devreme sau mai târziu, vor fi pentru tine devize și teorii, lucruri cu care vei înnăbuși acel sentiment de gol din lumea ta lăuntrică atunci când situația o va cere. Dacă direcția și scopul urmăririi tale nu se schimbă, vei fi la fel ca acei oameni care nu au auzit niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu. Direcția și scopul urmăririi tale vor fi în continuare căutarea distracției, a consolării trupești. Vei încerca în continuare să îți înlături golurile și nedumerirea călătorind prin lume și cercetând mistere. Nu există nicio îndoială că vei merge atunci pe aceeași cale ca acei oameni. Ei se simt goi după ce au gustat delicatesele lumii și s-au bucurat de luxurile sale mărețe și la fel vei face și tu. Poate că vei păstra adevărata cale și cuvintele lui Dumnezeu, dar, dacă nu le urmezi și nu le practici, vei ajunge la fel ca

ei, simțindu-te adesea gol, zdruncinat, plin de resentimente și inhibat, fără adevărată fericire, fără bucurie adevărată, fără libertate adevărată și, mai mult, fără pace adevărată. Iar apoi, în cele din urmă, finalul tău va fi același cu al lor.

La ce Se uită Dumnezeu când vine vorba de finalul omului? El nu Se uită câte dintre cuvintele Sale ai citit sau câte predici ai ascultat. Dumnezeu nu Se uită la aceste lucruri. El Se uită la câte adevăruri ai câștigat în urmărirea ta, câte adevăruri poți practica; El Se uită dacă, în viața ta, iei cuvintele Sale drept bază și adevărul drept criteriu pentru părerile tale despre oameni și lucruri și pentru comportamentul și acțiunile tale – dacă ai o astfel de experiență și mărturie. Dacă nu există o astfel de mărturie în viața ta de zi cu zi și în timp ce Îl urmezi pe Dumnezeu și niciunul dintre aceste lucruri nu se verifică deloc, atunci Dumnezeu te va considera la fel cum îi consideră pe non-credincioși. Este o asemenea considerare din partea Lui sfârșitul poveștii? Nu; nici vorbă ca Dumnezeu să te considere ca atare și să lase lucrurile așa. În schimb, El va decide prin acestea finalul tău. Dumnezeu îți stabilește finalul în funcție de calea pe care mergi; El îți stabilește finalul în funcție de modul în care te desfășori în cadrul urmăririi și scopului tău, de atitudinea ta față de adevăr și dacă ai pășit sau nu pe calea urmăririi adevărului. De ce îl stabilește El în acest fel? Când o persoană care pur și simplu nu urmărește adevărul a citit cuvintele lui Dumnezeu și a auzit foarte multe dintre ele, dar tot nu Îi poate lua cuvintele drept criteriu pentru părerile sale despre oameni și lucruri, precum și pentru comportamentul și acțiunile sale, ea nu va putea fi mântuită în final. Iată cel mai important lucru: ce s-ar putea întâmpla cu astfel de oameni dacă ar rămâne? Ar putea deveni stăpâni pe toate lucrurile? Ar putea fi însoțitori ai tuturor lucrurilor în locul lui Dumnezeu? Sunt demni de vreo însărcinare? De încredere? Dacă Dumnezeu ți-ar înmâna toate lucrurile, ai face așa cum

face omenirea acum, ucigând fără discernământ ființele vii pe care le-a creat Dumnezeu, risipind fără discernământ diversitatea pe care Dumnezeu a creat-o, spurcând fără discriminare diversitatea pe care a dăruit-o omenirii? Bineînțeles că ai face-o! Deci, dacă Dumnezeu ar da această lume și toate lucrurile pe mâna ta, cu ce s-ar confrunta, în cele din urmă, toate lucrurile? Ele nu ar avea un adevărat însoțitor; ar fi pângărite și risipite de către omenirea coruptă de Satana până când nu mai rămâne nimic. În cele din urmă, toate lucrurile, ființele vii dintre toate lucrurile și omenirea coruptă de Satana ar avea aceeași soartă: ar fi distruse de Dumnezeu. Asta e ceva ce Dumnezeu nu speră să vadă. Deci, dacă o astfel de persoană a auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu și a înțeles doar o mulțime de doctrine din cuvintele Sale și este totuși încă incapabilă să-și asume datoria de stăpân al tuturor lucrurilor sau să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze după cuvintele lui Dumnezeu, Dumnezeu sigur nu îi va încredința nicio chestiune, pentru că este inaptă. Dumnezeu nu dorește să vadă pentru a doua oară toate lucrurile, pe care le-a creat cu minuțiozitate, risipite și pângărite de omenirea coruptă de Satana până când nu mai rămâne nimic și nici nu dorește să vadă omenirea, pe care a gestionat-o timp de șase mii de ani, distrusă de mâinile unor astfel de oameni. Singurul lucru pe care El vrea să-l vadă este existența continuă a tuturor lucrurilor creației Sale minuțioase sub conducerea grupului de oameni care câștigă mântuirea Lui, sub grija, protecția și conducerea lui Dumnezeu, trăind în conformitate cu ordinea tuturor lucrurilor și cu legile pe care le poruncește Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt, atunci, cei care pot suporta o răspundere atât de grea? Există un singur fel și sunt aceia despre care vorbesc Eu, oameni care urmăresc adevărul, ei fiind genul de oameni care pot privi oamenii și lucrurile și se pot comporta și acționa în conformitate riguroasă cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărul drept criteriu. Astfel de oameni merită

încredere. Modul lor de existență a apărut în întregime dintre modurile omenirii pe care a corupt-o Satana; în scopul și modalitatea urmăririi lor, în opiniile lor despre oameni și lucruri și în comportamentul și acțiunile lor, ei sunt capabili să se conformeze în totalitate cuvintelor lui Dumnezeu și pe deplin capabili să ia adevărul drept criteriu al lor. Astfel de oameni sunt cei cu adevărat potriviți să trăiască mai departe și potriviți ca toate lucrurile să le fie înmânate de către Dumnezeu. Acești oameni sunt cei care pot suporta o răspundere atât de grea precum însărcinarea dată de Dumnezeu. Cu siguranță Dumnezeu nu va înmâna toate lucrurile genului de persoană care nu urmărește adevărul. Cu siguranță El nu va înmâna toate lucrurile unor oameni care pur și simplu nu Îi ascultă cuvintele și, cu siguranță, nu va încredința nicio sarcină unor astfel de oameni. Ei nici măcar nu își pot realiza bine propriile îndatoriri, cu atât mai puțin însărcinarea dată de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu le-ar încredința toate lucrurile, ei nu ar fi deloc loiali, nici nu ar acționa conform cuvintelor Sale. Ar lucra puțin când sunt fericiți, iar când nu, ar pleca să mănânce, să bea și să se veselească. Adesea, ar fi goi și neliniștiți și neîmpliniți în inimă, fără nicio loialitate față de însărcinarea dată de Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt, cu siguranță, cei pe care Dumnezeu îi dorește. Deci, dacă înțelegi intențiile lui Dumnezeu și cunoști lipsurile omenirii corupte, precum și tipul căii pe care ar trebui să meargă omenirea coruptă, ar trebui să începi prin a urmări adevărul. Ascultă cuvintele lui Dumnezeu și pornește în direcția în care să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și acționezi în întregime conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Orientează-te spre acest scop, spre această direcție și, mai devreme sau mai târziu, va veni ziua în care Dumnezeu Își amintește și acceptă cheltuielile și plata ta. Apoi, va exista valoare în faptul că ești în viață; Dumnezeu te va aproba și nu vei mai fi o persoană obișnuită. Nu ți se cere să persiști cât Noe în construirea arcei, dar

trebuie să persiști măcar pentru această viață. Vei trăi până la o sută douăzeci de ani? Nimeni nu știe, dar este suficient să spunem că aceasta nu e durata de viață a omenirii moderne. A urmări adevărul acum este mult mai ușor decât a fost a construi arca. Cât de greu a fost de construit arca, și nu existau unelte moderne atunci – a fost făcută în întregime cu puterea omului, într-un mediu nefavorabil, nu mai puțin. A durat mult, cu puțini ca ajutor. Este mult mai ușor pentru voi să urmăriți adevărul acum decât a fost construirea arcei. Mediul vostru la scară largă și condițiile la scară mică ale vieții voastre vă oferă acest avantaj și vă garantează această comoditate în ceea ce privește urmărirea adevărului.

Părtășia de astăzi al cărei subiect este „De ce trebuie omul să urmărească adevărul" a acoperit, în principal, două aspecte ale acestuia. Unul a fost o simplă părtășie din perspectiva lui Dumnezeu despre planul Său de gestionare, dorințele și aspirațiile Sale; celălalt a fost o disecare a problemelor oamenilor înșiși, din propria lor perspectivă, care a servit la explicarea necesității și importanței urmăririi adevărului. Din oricare din aceste unghiuri, urmărirea adevărului este de maximă importanță pentru om și de o urgență critică. Urmărirea adevărului, văzută din orice perspectivă, este calea și țelul în viață pe care ar trebui să-l aleagă fiecare discipol al lui Dumnezeu, oricine a auzit cuvintele Sale. Urmărirea adevărului nu ar trebui considerată un fel de ideal sau dorință și nici afirmațiile făcute despre aceasta nu ar trebui luate ca un fel de mângâiere spirituală; mai degrabă, trebuie să luăm cuvintele pe care le rostește Dumnezeu și cerințele Sale pentru om și, pe cât de pragmatic, să le transformăm în principiile și baza pentru practica lor în viața reală, astfel încât scopul vieții omului și modul său de existență să se schimbe, ceea ce, desigur, îi și face viața mai valoroasă. În acest fel, pe măsură ce urmărești adevărul, drumul pe care îl parcurgi și alegerea ta vor fi corecte, la scară mai mică – iar la scară mare,

vei fi renunțat, în cele din urmă, la firea ta coruptă pentru că urmărești adevărul și vei fi mântuit. Cei care vor fi mântuiți nu sunt, așa cum îi vede Dumnezeu, doar lumina ochilor Săi ori comorile din mâna Sa și, cu atât mai puțin, doar simpli piloni ai Împărăției Sale. Binecuvântarea ce va veni la tine, un membru al viitoarei omeniri, este într-adevăr mare, de un fel nemaivăzut vreodată înainte și care nu va mai fi văzut nicicând; lucruri bune vor veni la tine, unul după altul, într-un mod pe care mintea ta nu îl poate concepe. În orice caz, ceea ce trebuie făcut acum este să stabilim scopul urmăririi adevărului. Stabilirea acestui scop nu este menită să rezolve golurile lumii tale spirituale, nici nu e menită să înlăture refularea și indignarea sau incertitudinea și nedumerirea din adâncul inimii tale. Nu e pentru asta. În schimb, are menirea de a servi drept scop real și autentic în direcția căruia cineva se poate comporta și acționa. Este la fel de simplu precum sună. E simplu, nu credeți? Nu îndrăzniți să spuneți asta, dar adevărul e că este destul de simplu – se rezumă la faptul dacă o persoană are sau nu hotărârea de a urmări adevărul. Dacă ai cu adevărat această hotărâre, ce adevăr există care să nu aibă o cale specifică de practică? Toate au căi, nu-i așa? (Da, au.) A avea o bază specifică pentru practica adevărului, în oricare dintre tărâmurile sale și a avea principii specifice de practică pentru orice proiect din lucrare – acest scop este realizabil de către cei care au cu adevărat hotărâre. Unii ar putea spune: „Încă nu știu cum să practic atunci când întâmpin probleme.” Asta pentru că nu reușești să cauți. Dacă ai căuta, ai avea o cale. Există o vorbă, nu-i așa? Se spune: „Căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!” (Matei 7:7). Ai căutat? Ai bătut? Ai contemplat adevărul în timp ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu? Dacă depui efort în această contemplare, vei putea înțelege totul. Tot adevărul este în cuvintele lui Dumnezeu; e nevoie doar ca tu să îl citești și să-l contempli. Nu fi inactiv; fii foarte atent. În problemele pe care nu le poți rezolva

singur, trebuie să te rogi la Dumnezeu și va fi nevoie să cauți adevărul pentru un timp, iar uneori, va fi nevoie să ai răbdare și să-L aștepți pe Dumnezeu, la vremea Lui. Dacă Dumnezeu îți rânduiește un mediu și, în acesta, îți dezvăluie totul și luminează pentru tine un pasaj din cuvintele Sale, aducând claritate inimii tale, iar tu ai principii specifice pentru practică, nu vei fi înțeles în acest fel? Deci, urmărirea adevărului nu este un lucru atât de abstract, nici nu este atât de greu. Fie din viața ta de zi cu zi, fie din datoria ta, fie din lucrarea bisericii, fie din interacțiunile tale cu ceilalți, așa cum sunt văzute din orice unghi, tu poți să cauți adevărul pentru a indica direcția și criteriile de practică. Nu e greu deloc. Este mult mai ușor pentru om să creadă în Dumnezeu acum decât era în trecut, pentru că există atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu, iar voi ascultați atât de multe predici și există atât de multă părtășie asupra fiecărui aspect al adevărului. Dacă cineva are înțelegere spirituală și are calibru, va fi înțeles deja. Numai cei cărora le lipsește înțelegerea spirituală și au un calibru teribil sunt cei care spun mereu că nu înțeleg cutare sau cutare lucru și că niciodată nu pot vedea limpede lucrurile. Se încurcă de îndată ce li se întâmplă ceva; părtășia asupra adevărului îi lămurește, dar, după o vreme, sunt din nou derutați. Acest lucru e cauzat de faptul că își pierd zilele fără o grijă pe lume. Sunt efectiv prea leneși și nu caută. Lucrurile vor fi ușor de înțeles dacă-ți dorești să cauți și să citești mai mult din cuvintele pertinente ale lui Dumnezeu, deoarece toate acele cuvinte sunt într-un limbaj comun care este ușor de înțeles. Orice persoană normală le poate înțelege, cu excepția deficienților mintal. Aceste cuvinte precizează clar multe chestiuni și îți spun totul. Cu excepția cazului în care nu vezi urmărirea adevărului ca pe un lucru mare, dacă-ți dorești cu adevărat să obții adevărul și să consideri urmărirea lui ca fiind cel mai important lucru din viață, atunci nimic nu te poate împiedica sau reține să înțelegi și să practici adevărul.

Cel mai simplu precept în urmărirea adevărului este că trebuie să accepți toate lucrurile de la Dumnezeu și să te supui în toate lucrurile. Aceasta este o parte. Cealaltă parte este că, în datoria ta și în ceea ce ai de făcut și, mai presus de asta, în însărcinarea dată de Dumnezeu și obligația ta, precum și în lucrarea importantă care e în afara datoriei tale, dar pe care e nevoie să o faci, lucrarea care este rânduită pentru tine și pe care ești chemat pe nume să o faci, ar trebui să plătești prețul, oricât de dificil ar fi. Chiar dacă e nevoie să te dedici pe deplin, chiar dacă persecuția s-ar ivi amenințător și chiar dacă ar fi să-ți pună viața în pericol, nu trebuie să-ți reproșezi costul, ci să-ți oferi loialitatea și să te supui până la moarte. Așa se manifestă în realitate urmărirea adevărului, cheltuiala ei reală și practica ei reală. Este greu? (Nu.) Îmi plac oamenii care spun că nu este greu, pentru că au inimi care sunt dornice să caute adevărul, care sunt hotărâte și credincioase – există putere în inimile lor, așa că nimic din ceea ce se abate asupra lor nu este dificil. Dar, dacă oamenilor le lipsește încrederea, dacă se îndoiesc de ei înșiși, așa cum spun adesea oamenii, atunci totul s-a terminat pentru ei. Dacă o persoană este la fel de inutilă ca o grămadă de noroi, nemotivată să facă ceva productiv, dar se însuflețește când vine vorba de a mânca, a bea și a se veseli și dacă devine negativă atunci când se confruntă cu dificultăți și îi lipsește entuziasmul, fără chiar și un minim de motivație, când vine vorba să aibă părtășie despre adevăr, ce fel de persoană este? E cineva care nu iubește adevărul. Dacă omului i s-ar fi cerut să urmărească adevărul în Epoca Harului sau în Epoca Legii, ar fi fost o mare provocare pentru el. Nu ar fi fost ușor, deoarece condițiile de atunci ale omenirii erau diferite, la fel și standardele cerințelor lui Dumnezeu de la ea. Așadar, în epocile trecute, nu erau mulți oameni capabili să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să I se supună, cu excepția unor oameni de seamă precum Noe, Avraam, Iov și Petru. Dar Dumnezeu nu i-a învinuit pe oamenii acelor

două epoci, pentru că El nu le spusese cum să atingă standardele mântuirii. În această etapă a lucrării din epoca de pe urmă, Dumnezeu le spune clar oamenilor fiecare aspect al adevărurilor pe care trebuie să le practice. Dacă oamenii tot nu le practică și tot nu pot îndeplini cerințele lui Dumnezeu, nu este vina lui Dumnezeu; este o chestiune legată de faptul că omul nu iubește adevărul și este scârbit de el. Așadar, ca oamenii să urmărească adevărul în acest moment, momentul urmăririi adevărul, nu este o provocare pentru ei – de fapt, este ceva de care sunt capabili. Într-o privință, acest lucru se datorează faptului că totul este propice pentru asta; în alta, este deoarece condițiile și temelia oamenilor sunt suficiente pentru ca aceștia să urmărească adevărul. Dacă cineva nu reușește să câștige adevărul în cele din urmă, este pentru că problemele sale sunt pur și simplu prea grave. O astfel de persoană merită orice pedeapsă ar suferi, orice final ar primi, orice moarte ar avea. Nu merită nicio milă. Pentru Dumnezeu, nu există termeni precum milă sau compasiune pentru oameni. El determină finalul pe care ar trebui să-l aibă cineva pe baza cerințelor Sale de la om, a firilor Sale și a ordinii și regulilor pe care le-a stabilit; și, întrucât o anumită performanță duce la un anumit final, viața curentă a unei persoane și viața sa viitoare sunt decise în acest fel. E la fel de simplu precum pare. Nu contează câți vor supraviețui până la urmă sau câți vor fi pedepsiți. Lui Dumnezeu nu-I pasă de asta. Ce ați înțeles din aceste cuvinte? Ce informații vă transmit ele? Știți? Lăsați-Mă să văd dacă sunteți suficient de inteligenți și de descurcăreți pentru a răspunde. Dacă nu sunteți, v-aș evalua cu un singur cuvânt – proști. De ce zic că sunteți proști? Vă voi spune. Am spus că lui Dumnezeu nu-I pasă câți oameni vor supraviețui sau câți vor întâmpina distrugerea și pedeapsa în cele din urmă. Ce vă spune asta? Vă spune că Dumnezeu nu a rânduit un număr stabilit de oameni. Poți lupta pentru asta, dar, cine supraviețuiește sau este pedepsit în cele din urmă, fie că ești tu,

altcineva sau vreun grup, nu face parte dintr-un număr pe care Dumnezeu l-a stabilit deja. Dumnezeu lucrează și vorbește așa cum face acum. El tratează fiecare persoană în mod corect și oferă fiecăruia o oportunitate vastă. El îți oferă o oportunitate vastă și har din belșug și o măsură amplă a cuvintelor Sale, a lucrării Sale, a milei și toleranței Sale. El este corect cu fiecare persoană. Dacă poți urmări adevărul și ești pe calea de a-L urma pe Dumnezeu și poți accepta adevărul, oricât de multe greutăți înduri sau oricât de multe provocări înfrunți și dacă firea ta coruptă este curățită, vei fi mântuit. Dacă poți să fii martor pentru Dumnezeu și să devii o ființă creată demnă, un stăpân demn al tuturor lucrurilor, vei supraviețui. Dacă vei supraviețui, nu va fi pentru că ai o soartă bună; mai degrabă, se va datora propriilor tale cheltuieli și eforturi și propriei urmăriri. Va fi ceea ce meriți și ceva la care ai dreptul. Nu vei avea nevoie ca Dumnezeu să îți dea ceva în plus. Dumnezeu nu îți oferă îndrumare și instruire suplimentară; El nu îți spune cuvinte în plus și nu îți face favoruri speciale. El nu face aceste lucruri. Este supraviețuirea celui mai apt, la fel ca în natură. Fiecare animal dă naștere progeniturilor sale, indiferent de numărul în care se nasc și mor, conform ordinii și regulilor pe care le-a stabilit Dumnezeu. Cei care pot supraviețui fac asta, iar cei care nu pot trăi, mor și apoi se nasc alții. Oricât de mulți dintre ei ar putea supraviețui după aceea, atât de mulți sunt. Într-un an rău, niciunul nu supraviețuiește; într-un an bun, supraviețuiesc mai mulți. Toate lucrurile mențin un echilibru, până la urmă. Așadar, cum tratează Dumnezeu omenirea pe care El a creat-o? Atitudinea lui Dumnezeu este aceeași. Așa oferă El în mod corect fiecărei persoane oportunitatea sa și așa vorbește fiecărei persoane, public și nerăsplătit. El este milostiv cu fiecare persoană și ridică fiecare persoană; conduce, îngrijește și veghează fiecare persoană. Dacă, în cele din urmă, supraviețuiești urmărind adevărul și îndeplinești standardele cerințelor lui Dumnezeu, vei fi reușit. Totuși, dacă

îți pierzi mereu vremea în mod confuz, crezându-te sortit eșecului, mereu predispus la exagerare, neștiind ce să faci, trăind mereu după sentimentele tale, fără să urmărești adevărul sau să mergi pe calea corectă, nu vei câștiga nimic până la urmă. Dacă dorești să îți irosești mereu zilele, ignorând lucrarea pe care o face Dumnezeu asupra ta, fără să-ți pese câtuși de puțin că te conduce sau că îți oferă oportunități și disciplină, luminare și sprijin, El va vedea că ești un nesăbuit amorțit și te va ignora. Dumnezeu va lucra asupra ta în ziua în care vei urmări adevărul. El nu-Și amintește fărădelegile tale. Dacă nu urmărești adevărul, Dumnezeu nu te va sili și nu te va târî cu forța. Dacă urmărești, vei câștiga; dacă nu o faci, nu vei câștiga. Oamenii pot urmări sau nu adevărul după bunul plac. E decizia lor. Când lucrarea lui Dumnezeu va ajunge la sfârșit, El îți va cere foaia cu răspunsuri și te va evalua după standardele adevărului. Dacă nu ai nicio mărturie, trebuie să fii eliminat; nu vei putea supraviețui. Vei spune: „Am îndeplinit atât de multe îndatoriri și am muncit atât de mult. Am sacrificat foarte mult și am plătit mult!” Iar Dumnezeu va spune: „Dar ai urmărit adevărul?” Tu te vei gândi bine și va părea că, în cei douăzeci, treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani de credință în Dumnezeu, nu ai urmărit adevărul. Dumnezeu va spune: „Tu însuți spui că nu ai urmărit adevărul. Gata cu tine, atunci. Du-te unde vrei.” Vei zice: „Nu crede Dumnezeu că e păcat să fi mântuit o persoană mai puțin decât ar fi trebuit, să fie lipsit de un stăpân al tuturor lucrurilor?” În acest moment, ar mai crede Dumnezeu că e păcat? Dumnezeu a avut destulă răbdare; a așteptat destul. Așteptările Lui de la tine și-au urmat cursul; Își va fi pierdut speranța în tine și nu-ți va mai acorda atenție. El nu va vărsa nicio lacrimă pentru tine și nu va mai simți durere și suferință din cauza ta. De ce? Deoarece finalul tuturor lucrurilor își va fi urmat cursul, iar lucrarea lui Dumnezeu va ajunge la sfârșit, planul Său de gestionare se va încheia și El Se va odihni. Dumnezeu nu va fi fericit pentru vreo persoană, nici nu va

fi îndurerat, nici nu va jeli, nici nu va plânge pentru cineva. Desigur, nici nu Se va veseli și nu Se va bucura că cineva supraviețuiește sau poate deveni stăpân al tuturor lucrurilor. De ce? Dumnezeu a sacrificat prea mult, pentru prea mult timp, pentru această umanitate și trebuie să Se odihnească. El trebuie să închidă cartea despre cei șase mii de ani ai planului Său de gestionare și nu-i va mai acorda nicio atenție, nu va mai plănui nimic, nu va mai spune niciun cuvânt și nu va mai face vreo lucrare asupra omului. El va înmâna lucrarea viitoare și zilele care vor veni stăpânilor epocii viitoare. Atunci, ce anume vă spun Eu? Vă spun asta: întrucât știți acum câți oameni vor rămâne în cele din urmă și cine va fi capabil de acest lucru, fiecare dintre voi se poate strădui în acest sens, iar singura cale pentru a face asta este urmărirea adevărului. Nu-ți irosi zilele; dacă ești confuz, nu va funcționa. Dacă vine o zi în care Dumnezeu nu-Și mai aduce aminte de nimic din ce ai plătit și în care nu-I mai pasă de calea pe care mergi, nici care va fi finalul tău, atunci, în acea zi, finalul tău va fi cu adevărat stabilit. Ce trebuie să faceți acum? Trebuie să profitați de prezent, în timp ce inima lui Dumnezeu încă se chinuie pentru omenire, în timp ce El încă face planuri pentru omenire, încă Se întristează și Se îngrijorează pentru fiecare mișcare și gest uman. Oamenii trebuie să facă alegerea lor, cât mai curând posibil. Stabilește scopul și direcția urmăririi tale; nu aștepta până vor fi venit zilele odihnei lui Dumnezeu pentru a-ți face planuri. Dacă nu simți cu adevărat regret, remușcare, durere și tânguire până atunci, totul va fi sosit prea târziu. Nimeni nu te va putea mântui, nici Dumnezeu nu o va face. Asta deoarece, atunci când va veni timpul, momentul în care planul lui Dumnezeu se va termina cu adevărat, iar El va pune ultimul semn și va închide cartea despre planul Său, El nu va mai lucra. Dumnezeu are nevoie de odihnă; trebuie să savureze roadele născute din planul Său de gestionare de șase mii de ani și să Se bucure de însoțirea tuturor lucrurilor, pentru El,

de către oamenii care rămân. Lucrul de care vrea Dumnezeu să Se bucure este să-i vadă pe oamenii care rămân conducând toate lucrurile conform regulilor și reglementărilor pe care El le-a stabilit, în conformitate cu ordinea pe care a creat-o pentru anotimpuri și pentru toate lucrurile și pentru omenire, fără a încălca vreun lucru pe care El îl vrea sau vreun lucru pe care îl dorește. Dumnezeu vrea să Se bucure de odihna Sa; vrea să Se bucure de confortul Său, fără să-Și mai facă griji în legătură cu omenirea sau să lucreze de dragul ei. Înțelegeți asta? (Da.) Acea zi va sosi în curând aici. Dacă am vorbi despre longevitatea umană în vremea lui Adam și a Evei, oamenilor ar mai putea să le rămână secole, iar timpul rămas ar fi foarte lung. Priviți cât de mult i-a luat lui Noe să construiască arca. Cred că sunt chiar puțini oameni astăzi care vor trăi până la mai mult de o sută de ani și, chiar dacă trăiești până la nouăzeci sau o sută de ani, câte decenii îți mai rămân? Nu sunt multe. Chiar dacă astăzi ai douăzeci de ani și poți trăi până la nouăzeci de ani, deci vei mai trăi încă șaptezeci de ani, tot e mai puțin timp decât i-a luat lui Noe să construiască arca. Pentru Dumnezeu, șase mii de ani reprezintă o clipită, iar ceea ce pentru om înseamnă șaizeci, optzeci sau o sută de ani, pentru Dumnezeu reprezintă câteva secunde – cel mult câteva minute; o clipită. Chiar și oamenii care nu merg pe calea corectă și nu urmăresc adevărul spun adesea: „Viața e scurtă: într-o clipită, suntem bătrâni; într-o clipită, casa se umple de copii și nepoți; într-o clipită, viețile noastre și-au urmat cursul.” Așadar, ce se întâmplă în cazul în care chiar urmărești adevărul? Pentru tine, timpul este și mai presant. Oamenii care nu urmăresc adevărul și trăiesc într-o lume a zădărniciei își irosesc zilele și simt cu toții că timpul trece foarte repede. Ce se întâmplă în cazul în care chiar urmărești adevărul? Orice mediu, orice persoană, eveniment sau lucru din rânduiala lui Dumnezeu reprezintă un lucru adecvat pe care să-l experimentezi pentru o vreme – și numai după mult timp vei dobândi

doar acel puțin de cunoaștere, înțelegere și experiență. Nu este ușor. Când ai cu adevărat acea cunoaștere și acea experiență, îți vei da seama: „Ah! Omul nu câștigă mare lucru dintr-o viață întreagă de căutare a adevărului!” Sunt mulți oameni acum care scriu eseuri despre mărturia lor experiențială, iar Eu văd că unii care au crezut în Dumnezeu timp de douăzeci sau treizeci de ani scriu doar despre eșecurile și căderile lor de acum zece sau douăzeci de ani. Ei își doresc să scrie despre ceva recent și despre intrarea lor în viața actuală, dar nu au nimic. Experiența lor este jalnic de redusă. În scrierea eseurilor de mărturie experiențială, unii oameni trebuie să-și aducă aminte eșecurile și căderile din trecut, iar cei cu puține amintiri au nevoie de ajutorul altora pentru a și le aminti. Acel puțin este tot ce au câștigat în cei zece, douăzeci, chiar și treizeci de ani de credință în Dumnezeu și este o muncă grea să îl noteze. Unele eseuri sunt chiar dezarticulate, părțile lor dezarticulate fiind forțate laolaltă cu fantezie. Acestea, de fapt, nici măcar nu contează ca experiență de viață; nu au nimic de-a face cu viața. Atât de jalnic este omul când nu urmărește adevărul, nu-i așa? (Așa este.) Așa stau lucrurile. Sper ca niciunul dintre voi să nu ajungă în ziua aceea când lucrarea lui Dumnezeu se va fi încheiat și tu, pocăit față de El, să cazi în genunchi și să spui: „Mă cunosc acum! Știu cum să urmăresc adevărul acum!” Prea târziu! Dumnezeu nu îți va acorda nicio atenție; nu-I va mai păsa dacă ești cineva care urmărește adevărul sau ce fel de fire coruptă ai sau ce fel de atitudine ai față de El, nici nu Îi va păsa cât de profund ai fost corupt de Satana sau ce fel de persoană ești. Când se va întâmpla asta, nu vei fi înghețat până în inimă? (Ba da.) Imaginează-ți acum: dacă acel moment ar veni cu adevărat, ai fi trist? (Da.) De ce ai fi trist? Implicația este că nu ai mai primi niciodată o altă șansă. Nu ai mai auzi niciodată cuvintele lui Dumnezeu și Dumnezeu nu Și-ar mai face niciodată griji pentru tine; nu vei mai fi niciodată cineva care să-L preocupe sau ființa Lui creată. Nu ai

avea nicio relație cu El. Ce înfricoșător e gândul la asta. Dacă îți poți imagina asta acum și totuși, va veni ziua în care vei ajunge într-un astfel de punct, nu vei fi uluit? Va fi exact așa cum spune Biblia: când va veni vremea aceea, oamenii își vor bate pieptul și spatele, plângând, scrâșnind din dinți, cu un asemenea plâns ca și cum ar putea fi moartea lor. Și plânsul de moarte va fi inutil – totul va fi prea târziu! Dumnezeu nu va mai fi Dumnezeul tău, iar tu nu vei mai fi ființa creată a lui Dumnezeu. Nu vei avea nicio relație cu El; El nu te va vrea. Felul tău de a fi nu va mai avea nimic de-a face cu Dumnezeu. Nu vei mai fi în inima Lui și El nu Își va mai face griji pentru tine. Nu vei fi ajuns atunci la capătul căii tale de credință în Dumnezeu? (Ba da.) De aceea, dacă ești în stare să-ți imaginezi că poate exista un moment în care Dumnezeu te disprețuiește și te respinge, ar trebui să prețuiești prezentul. Dumnezeu poate să te mustre sau să te judece ori să te emondeze; El poate chiar să te blesteme și să te certe mult. Toate acestea merită prețuite: Dumnezeu, cel puțin, încă te recunoaște ca ființa Lui creată și încă mai are așteptări de la tine, iar tu, cel puțin, încă ești în inima Lui și El este încă dispus să te certe și să te blesteme; înseamnă că, în inima Lui, El încă își face griji pentru tine. Această grijă nu e ceva pentru care cineva își poate da viața în schimb. Acum, nu fiți proști! Înțelegeți? (Da.) Dacă da, nu sunteți cu adevărat proști; vă prefaceți, nu? Sper că nu sunteți cu adevărat proști. Dacă ați înțeles aceste lucruri, nu vă irosiți zilele. Urmărirea adevărului este o mare problemă a vieții umane. Nicio altă chestiune nu este la fel de importantă ca urmărirea adevărului și nicio altă chestiune nu depășește, ca valoare, obținerea adevărului. A fost ușor să-L urmezi pe Dumnezeu până astăzi? Grăbește-te și fă din urmărirea adevărului o chestiune importantă! Această etapă a lucrării din zilele de pe urmă este cea mai importantă etapă a lucrării pe care Dumnezeu o face asupra oamenilor în planul Său de gestionare de șase mii de ani. Urmărirea adevărului este

cea mai mare așteptare pe care Dumnezeu o are de la aleșii Săi. El speră ca oamenii să meargă pe calea corectă, care este urmărirea adevărului. Nu-L dezamăgi pe Dumnezeu, nu-L decepționa și nu-L face să te îndepărteze din inima Lui când vine momentul final și să nu Își mai facă griji pentru tine sau nici măcar să nu mai aibă ură pentru tine. Nu lăsa să se ajungă la asta. Înțelegi? (Da.)

Care a fost subiectul părtășiei noastre astăzi? (De ce trebuie omul să urmărească adevărul.) De ce trebuie omul să urmărească adevărul – este un subiect cam greu, nu-i așa? De ce este greu? Deoarece este important. Pentru viitorul fiecărei persoane, pentru viața fiecărei persoane și pentru modul în care fiecare persoană va exista în următoarea epocă, este de cea mai mare importanță. Așadar, sper că veți asculta de câteva ori discuția de astăzi pe această temă, pentru a-i adânci puțin impresia asupra voastră. Indiferent dacă ai urmărit adevărul în trecut și indiferent dacă ești dornic să urmărești adevărul, străduiește-te, de la părtășia de astăzi pe subiectul „De ce trebuie omul să urmărească adevărul” și mai departe, să iei hotărârea și să-ți întărești voința de a alege să urmărești adevărul. Este cea mai bună alegere. Poți să faci asta? (Da.) Minunat. Am avut părtășie astăzi despre motivul pentru care omul trebuie să urmărească adevărul. Următorul nostru subiect de părtășie este cum să urmărești adevărul. Acum că v-am spus care este, chibzuiți asupra lui și vedeți ce cunoștințe aveți despre acest subiect în inima voastră. Previzualizați-l puțin mai întâi. Asta încheie părtășia de astăzi.

3 septembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (1)

Pe ce subiect am avut părtășie la ultima noastră adunare? (De ce trebuie omul să urmărească adevărul.) După ce am terminat părtășia, v-am dat un subiect ca temă pentru acasă – care a fost? (Cum să urmărești adevărul.) Ați meditat la acest subiect? (Dumnezeule, am meditat puțin la asta. Când vine vorba despre cum să urmărim adevărul, ne referim la a cerceta exteriorizările noastre de corupție și firile corupte din toți oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnim în fiecare zi și apoi la a căuta adevărul ca să rezolvăm aceste chestiuni. În același timp, realizarea unei datorii presupune anumite principii, așa că trebuie să căutăm adevăruri relevante pentru a înțelege cum să acționăm conform acestor principii când abordăm diferite îndatoriri – acesta este un alt mod prin care se practică urmărirea adevărului.) Deci, pe de o parte, căutarea adevărului în viața de zi cu zi, iar pe de alta, căutarea adevărurilor-principii în timpul îndeplinirii propriei datorii. Există și alte aspecte ale acestei urmăriri? Nu ar trebui să fie un subiect dificil, nu-i așa? Ați meditat la subiectul „Cum să urmărești adevărul”? Cum ați meditat la el? A medita la acest subiect ar trebui să implice faptul ca voi să vă petreceți o anumită vreme gândindu-vă la el și apoi să luați notițe despre cunoștințele dobândite prin această contemplare. Dacă doar îi aruncați o privire rapidă și vă gândiți puțin la el, dar nu cheltuiți timp sau energie pentru el și nu vă gândiți la el cu atenție, aceasta nu este contemplare. A contempla înseamnă că vă gândiți serios la chestiune, depuneți un efort real în a chibzui asupra ei, dobândiți unele cunoștințe concrete, primiți luminare și iluminare și culegeți unele recompense – acestea sunt rezultate care se obțin prin contemplare. Așadar, ați meditat cu adevărat la acest subiect? Niciunul dintre voi nu a meditat cu adevărat la asta, nu-i așa? Data trecută, v-am dat temă pentru acasă un

subiect, astfel încât să vă puteți pregăti, dar niciunul dintre voi nu a meditat asupra lui și nu l-a luat în serios. Sperați că vă voi servi pe tavă? Sau v-ați gândit: „Acest subiect e foarte simplu, nu are nicio profunzime. Deja l-am priceput, așa că nu trebuie să meditățm – îl înțelegem deja”? Sau nu sunteți interesați de întrebări și chestiuni legate de urmărirea adevărului? Care este problema? Nu poate fi că sunteți prea ocupați cu munca, nu-i așa? Serios, care este motivul? (După ce am ascultat întrebările lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea, cred că motivul principal este că nu iubesc adevărul. Nu am luat în serios cuvintele lui Dumnezeu și nu am meditat sincer la adevăr. De asemenea, speram ca răspunsul să mi se ofere pe tavă. Speram că, odată ce Dumnezeu va termina părtășia pe această temă, voi fi capabil să o înțeleg. Aceasta a fost atitudinea pe care am avut-o.) Așa sunt cei mai mulți oameni? Se pare că sunteți obișnuiți să fiți serviți pe tavă. Când vine vorba despre adevăr, nu sunteți foarte meticuloși și nu faceți prea mult efort. Vă place în mod deosebit să faceți lucruri și să alergați de colo colo orbește. Tot ce faceți e să vă irosiți timpul; sunteți nedumeriți când aveți de-a face cu adevărul și nu-l luați în serios. Aceasta este adevărata voastră stare.

Cum să urmărești adevărul este unul dintre subiectele despre care se are cel mai des părtășie în casa lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni înțeleg ceva doctrină despre cum să urmărească adevărul și cunosc unele abordări și modalități de a-l practica. Există unii oameni care cred în Dumnezeu de mult timp și care, mai mult sau mai puțin, au unele experiențe reale și, de asemenea, au experimentat eșecuri și căderi și au fost negativi și slabi. În procesul de urmărire a adevărului, ei au experimentat, de asemenea, multe suișuri și coborâșuri, iar în urmărirea adevărului, au învățat din experiențele lor și au câteva recompense. Desigur, s-au și confruntat cu multe dificultăți și obstacole, precum și cu diverse probleme reale în viețile sau în mediile lor. Pe scurt, cei mai mulți oameni au un anumit nivel de înțelegere cu

privire la urmărirea adevărului, fie doar ca formă sau prin intermediul unor probleme practice și au și unele cunoștințe doctrinare despre aceasta. Odată ce oamenii au început să creadă în Dumnezeu sau să meargă pe calea urmăririi adevărului, indiferent dacă au plătit cu adevărat un preț pe acea cale sau dacă au făcut doar un efort mic în abordarea urmăririi adevărului, mai mult sau mai puțin toți vor avea o oarecare înțelegere a acestui lucru. Pentru cei care iubesc adevărul, această înțelegere reprezintă recompense autentice și prețioase, dar cei care nu urmăresc adevărul nu au nicio experiență, nicio învățătură din experiența lor și nicio recompensă. În concluzie, majoritatea oamenilor înaintează ezitând și adoptând o atitudine de tipul „așteaptă și vezi” în timp ce urmăresc adevărul, vreme în care experimentează și un pic din ceea ce se simte în a-l urmări. În gândurile, opiniile sau conștiința majorității oamenilor, urmărirea adevărului este un lucru pozitiv și de cea mai mare însemnătate. Ei îl consideră un obiectiv de viață pe care oamenii ar trebui să-l urmărească și, mai mult decât atât, drumul corect pe care ar trebui să-l urmeze în viață. Fie la nivel teoretic, fie pe baza experiențelor și cunoștințelor lor reale, toți oamenii consideră urmărirea adevărului un lucru bun și cel mai pozitiv lucru. Nu există nicio urmărire sau cale pe care se angajează omenirea care să se poată compara cu urmărirea adevărului sau calea urmăririi acestuia. Urmărirea adevărului este singurul drum corect pe care oamenii ar trebui să-l urmeze. Ca membru al rasei umane, urmărirea adevărului ar trebui să fie scopul vieții fiecărei persoane și fiecare persoană ar trebui să o privească drept calea corectă pe care oamenii să o urmeze. Așadar, cum ar trebui să urmărească cineva adevărul? Chiar acum, ați adus în discuție câteva idei simple, teoretice, cu care majoritatea oamenilor ar fi probabil de acord. Toți cred că aceste tipuri de urmăriri și practici sunt legate de urmărirea adevărului. Ei cred că lucrurile care se referă în mod specific la urmărirea adevărului sunt doar

dobândirea cunoașterii de sine, spovedania și căința, iar apoi găsirea adevărurilor-principii din cuvintele lui Dumnezeu pe care să le practice și, în cele din urmă, trăirea cuvintelor Sale în viața de zi cu zi și intrarea în adevărul-realitate. Acestea sunt înțelegerea și comprehensiunea comună pe care cei mai mulți oameni le au privind modul de a urmări adevărul. Pe lângă metodele pe care le puteți recunoaște și înțelege, am rezumat câteva căi și metode de practică mai specifice pentru urmărirea adevărului. Astăzi, vom avea părtășie în mod mai detaliat despre cum să urmărești adevărul.

În afară de cele câteva metode pe care le-ați enumerat, am intrat în mai multe detalii și am rezumat două metode pentru modul în care să urmărești adevărul. O metodă este „renunțarea”. Este simplu? (E simplu.) Acest lucru nu este nici abstract, nici complicat. De asemenea, este ușor de reținut și de înțeles. Desigur, a-l practica poate implica un anumit nivel de dificultate. Vezi tu, această metodă este mult mai simplă decât cele pe care le-ați menționat. Ceea ce ați spus a fost doar o serie de teorii. Par mărețe și profunde și, desigur, au o latură concretă, dar sunt mult mai complicate decât ceea ce tocmai v-am spus. Prima metodă este „renunțarea”, iar a doua este „dedicarea”. Doar aceste două metode, două cuvinte în total. Oamenii le pot înțelege doar uitându-se la ele și știu cum să le practice fără să aibă părtășie despre ele – de asemenea, sunt ușor de ținut minte. Care este prima metodă? (Renunțarea.) A doua? (Dedicarea.) Vezi? Nu sunt simple? (Sunt simple.) Sunt mult mai succinte decât ceea ce ați spus voi. Cum se numește asta? Se numește a fi concis. A folosi mai puține cuvinte înseamnă neapărat că ceva este concis? (Nu.) Indiferent dacă un lucru este sau nu concis, nu are importanță. Ceea ce e crucial este dacă punctul cheie este atins și dacă este funcțional când oamenii îl pun în practică. În plus, este important să ne uităm la ce rezultate se obțin prin practicarea acestuia; dacă poate rezolva dificultățile practice ale oamenilor; dacă îi ajută să meargă pe calea

urmăririi adevărului; dacă le permite să-și înlăture firile corupte de la rădăcină și dacă practicarea acestuia îi ajută pe oameni să vină înaintea lui Dumnezeu și să accepte cuvintele Sale și adevărul, atingând astfel rezultatele și scopurile pe care se presupune că trebuie să le atingă urmărirea adevărului. Este corect? (Da.) Acum ați auzit aceste două metode, „renunțarea” și „dedicarea” și le cunoașteți. Care este relația dintre aceste două metode și urmărirea adevărului? Au legătură cu acele metode pe care le-ați menționat sau sunt în conflict cu acestea? Acest lucru nu este încă foarte clar, nu-i așa? (Încă nu este foarte clar.) În general, metodele specifice de practicare a urmăririi adevărului sunt cele două pe care tocmai le-am discutat. Din aceste două metode, care este conținutul specific al primei, renunțarea? Care este cel mai simplu și mai direct lucru la care te poți gândi când auzi cuvântul „renunțare”? Cum se pune în practică această metodă? Care sunt părțile și conținutul său specifice? (A renunța la propria fire coruptă.) La ce altceva, în afară de firea coruptă? (La noțiuni și închipuiri.) Noțiuni și închipuiri, sentimente, propria voință și propriile preferințe. Ce altceva? (Filosofii satanice pentru interacțiuni lumești, valori și perspective greșite asupra vieții.) (Propriile intenții și dorințe.) Pe scurt, când oamenii încearcă să se gândească la lucruri la care ar trebui să renunțe, în afară de diferitele comportamente legate de firile corupte, ei se gândesc și la lucruri care alcătuiesc gândurile și opiniile oamenilor. Deci, există două părți majore: una implică firile corupte, iar cealaltă implică gândurile și opiniile oamenilor. În afară de acestea două, la ce vă mai puteți gândi? Sunteți perplecși, nu-i așa? Care este motivul? Motivul este acela că lucrurile care vă vin imediat în minte sunt subiectele pe care, în viața voastră de zi cu zi de când ați început să credeți în Dumnezeu, le întâlniți frecvent și despre care oamenii vorbesc adesea. Dar, în ceea ce privește problemele pe care nu le menționează nimeni și care, totuși, există în

oameni – voi nu le cunoașteți, nu sunteți conștienți de ele, nu ați putut aduce vorba despre ele și, de asemenea, nu le-ați văzut niciodată ca probleme asupra cărora să meditați. Acesta este motivul pentru care sunteți perplecși. Discut acest lucru cu voi pentru că vreau să vă gândiți și să luați în considerare cu atenție chestiunea despre care vom avea părtășie în continuare și pentru ca aceasta să vă impresioneze profund.

Acum vom avea părtășie despre cele două lucruri majore legate de modul în care cineva trebuie să urmărească adevărul: numărul unu, renunțarea și numărul doi, dedicarea. Să începem prin a avea părtășie despre primul lucru – renunțarea. Acesta nu înseamnă pur și simplu renunțarea la sentimente, filosofii pentru interacțiuni lumești, înverșunare, dorința de binecuvântări și alte asemenea interpretări generale. Practica „renunțării" despre care voi avea părtășie astăzi are o denumire mai specifică și le impune oamenilor să o examineze și să o practice în viața lor de zi cu zi. Ce trebuie menționat primul rând cu privire la renunțare? Primul lucru la care oamenii trebuie să renunțe în urmărirea adevărului sunt diferitele emoții umane. La ce vă gândiți când menționez aceste diferite emoții? Ce includ aceste emoții? (Irascibilitatea, încăpățânarea și pasivitatea.) Este irascibilitatea o emoție? (Eu înțeleg că emoțiile înseamnă că oamenii, în timp ce își îndeplinesc îndatoririle, fac lucrurile în funcție de felul cum simt. Ei adoptă atitudini diferite față de lucruri în funcție de starea lor de spirit, bună sau rea.) Sunt acestea emoțiile despre care am vorbit? Este acesta modul în care trebuie explicate emoțiile? (Dumnezeule, înțelegerea mea despre emoții este că acestea includ, în cea mai mare parte, iritabilitate, enervare, alături de plăcere, mânie, tristețe și bucurie.) Aceasta este o generalizare adecvată. Așadar, ceea ce tocmai s-a menționat despre faptul că oamenii fac lucrurile în funcție de ceea ce simt este o emoție? (Aceasta e doar o manifestare.) Este un fel de manifestare a emoției. A te

simți rău, iritabil și abătut – toate acestea sunt manifestări ale emoției, dar nu reprezintă deloc definiția emoției. Deci, cum ar trebui să înțeleagă oamenii primul lucru la care trebuie să renunțe în urmărirea adevărului – diferitele emoții? La ce renunță oamenii atunci când renunță la diferitele emoții? Renunță la dispozițiile, gândurile și emoțiile care apar în diverse situații și contexte, precum și cu diverși oameni, evenimente și lucruri. Unele dintre aceste emoții devin înverșunarea unei persoane. Și, cu toate că unele nu devin înverșunarea unei persoane, ele încă pot afecta adesea atitudinea acelei persoane în acțiunile sale. Așadar, ce includ aceste emoții? Ele includ, de exemplu, descurajare, ură, mânie, iritabilitate, neliniște, precum și sentimentul de a fi ținut în frâu, inferioritate și lacrimi de plâns de bucurie – toate acestea pot fi considerate emoții. Sunt acestea manifestări concrete ale emoției? (Da.) Acestea fiind spuse, știți ce este o emoție? Are ceva de-a face cu pasivitatea și irascibilitatea pe care le-ați menționat? (Nu.) Nu are nicio legătură. Deci, ce sunt acele lucruri pe care le-ați menționat? (Firi corupte.) Sunt un fel de manifestare a firilor corupte. Emoțiile pe care tocmai le-am enumerat, sentimentul de a fi ținut în frâu, descurajarea, inferioritatea și așa mai departe, au vreo legătură cu firile corupte? (Emoțiile despre care tocmai a vorbit Dumnezeu nu au legătură cu firile corupte, nu constituie firi corupte sau, dacă nu, încă nu au atins nivelul unei firi corupte.) Așadar, ce sunt ele? Ele sunt plăcerea, mânia, tristețea și bucuria umanității normale și sunt emoțiile care apar și manifestările care se dezvăluie atunci când oamenii se confruntă cu anumite situații. Unele poate că sunt provocate de o fire coruptă, în timp ce altele nu au atins acel nivel și nu sunt atât de legate de firile corupte, totuși aceste lucruri există într-adevăr în gândurile oamenilor. În astfel de circumstanțe, indiferent ce situație întâmpină oamenii sau care este contextul, aceste emoții vor influența adesea în mod firesc, într-o oarecare măsură, judecata și opiniile

lor și vor influența poziția pe care oamenii se cuvine să o adopte și calea pe care se cuvine să meargă. Diferitele emoții despre care tocmai am vorbit sunt în mare parte mai degrabă negative. Există vreunele care sunt mai degrabă neutre, care nu sunt atât de negative sau sunt pozitive? Nu, nu există niciuna care să fie relativ pozitivă. Depresia, descurajarea, ura, mânia, inferioritatea, iritabilitatea, neliniștea și sentimentul de a fi ținut în frâu – toate acestea sunt emoții total negative. Poate vreuna dintre aceste emoții să le permită oamenilor să înfrunte în mod pozitiv viața, existența umană și situațiile pe care le întâmpină în viață? Există vreuna care să fie pozitivă? (Nu.) Toate sunt emoții relativ negative. Deci care emoții sunt oarecum mai bune? Ce spuneți despre a tânji și a-i fi dor? (Sunt mai degrabă neutre.) Da, pot fi neutre. Ce altceva? Nostalgie, jinduire și prețuire. La ce se referă aceste emoții despre care vorbim? Sunt lucruri care se ascund adesea în adâncurile inimii și sufletului omenesc; ele pot ocupa adesea inimile și gândurile oamenilor și pot afecta adesea dispozițiile, punctele de vedere și atitudinile oamenilor față de îndeplinirea lucrurilor. Prin urmare, indiferent dacă aceste emoții se găsesc în viețile reale ale oamenilor sau în credința lor în Dumnezeu și în urmărirea adevărului, ele vor interfera cu viața de zi cu zi a acestora sau o vor influența, într-o măsură mai mare sau mai mică și le vor afecta atitudinile față de îndatoririle lor. Desigur, vor afecta și judecata oamenilor și poziția pe care o adoptă atunci când urmăresc adevărul și, în special, aceste sentimente mai degrabă pasive și negative vor avea un impact extraordinar asupra oamenilor. Când ei încep să aibă amintiri și să-și simtă diferitele emoții sau încep să-și formeze o pricepere de a recunoaște evenimente și lucruri, mediul și alți oameni, diversele lor emoții încep treptat să apară și să prindă contur. Odată ce acestea se conturează, atunci, pe măsură ce oamenii îmbătrânesc și experimentează chestiuni mai lumești, aceste emoții ajung, treptat, să fie tot

mai înrădăcinate în interiorul lor, în profunzimile inimii lor, devenind trăsătura dominantă a umanității lor individuale. Ele direcționează treptat personalitatea individuală a acestora, plăcerea, mânia, tristețea și bucuria lor, predilecțiile lor, precum și urmărirea obiectivelor și direcției în viață și așa mai departe. Iată de ce aceste emoții sunt indispensabile pentru fiecare persoană în parte. De ce spun Eu asta? Deoarece, odată ce oamenii încep să aibă o conștientizare subiectivă a mediului înconjurător, aceste emoții le influențează treptat plăcerea, mânia, tristețea și bucuria, ele influențează judecata și cunoașterea lor cu privire la oameni, evenimente și lucruri și le influențează personalitatea. Desigur, vor influența și atitudinile și punctele de vedere ale oamenilor legate de modul în care aceștia se confruntă cu oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul lor și le gestionează. Și mai important, aceste emoții negative influențează căile și principiile ce guvernează felul în care se comportă oamenii, precum și obiectivele pe care le urmăresc și standardele lor pentru comportamentul omenesc. S-ar putea să simțiți că ceea ce am spus nu este atât de ușor de înțeles, că poate fi mai degrabă abstract. Vă voi da un exemplu și apoi puteți să înțelegeți lucrurile puțin mai bine. De exemplu, există unii oameni care, în copilărie, aveau un aspect obișnuit, nu vorbeau clar și nu erau foarte isteți, făcându-i pe ceilalți din familiile și mediile lor sociale să-i evalueze destul de nefavorabil, spunând lucruri precum: „Acest copil e nătâng, lent și greoi la vorbă. Uită-te la copiii altora, care sunt atât de iscusiți la vorbă, încât pot juca oamenii pe degete. În timp ce puștiul ăsta pur și simplu stă toată ziua îmbufnat. Nu știe ce să spună când se întâlnește cu oameni, nu știe cum să explice sau să se justifice după ce a făcut ceva greșit și nu poate să-i amuze pe oameni. Copilul acesta e un idiot.” Părinții spun asta, rudele și prietenii spun asta, iar profesorii lor spun și ei asta. Acest mediu exercită o anumită presiune invizibilă asupra unor astfel de indivizi. Prin experimentarea acestor medii,

ei își formează inconștient un anumit tip de mentalitate. Ce fel de mentalitate? Ei cred că nu arată bine, că nu sunt foarte simpatici și că ceilalți nu sunt niciodată bucuroși să-i vadă. Cred că nu sunt buni la studiu, că sunt lenți și se simt mereu jenați să deschidă gura și să vorbească în fața altora. Sunt prea stânjeniți să spună mulțumesc când oamenii le dau ceva, gândindu-se în sinea lor: „De ce sunt mereu ca un mut? De ce alții vorbesc atât de bine? Sunt pur și simplu prost!" În subconștient, ei cred că sunt lipsiți de valoare, dar tot nu sunt dispuși să recunoască faptul că sunt atât de lipsiți de valoare, că sunt atât de proști. În inimile lor, se întreabă mereu: „Chiar sunt atât de prost? Chiar sunt atât de neplăcut?" Părinților lor nu le place de ei și nici fraților și surorilor lor, profesorilor sau colegilor lor. Iar ocazional, membrii familiei lor, rudele și prietenii lor spun despre ei: „E scund, ochii și nasul lui sunt mici, iar cu un așa aspect, nu va avea succes când va crește." Deci, când se uită în oglindă, ei văd că ochii lor sunt într-adevăr mici. În această situație, împotrivirea, nemulțumirea, ezitarea și neacceptarea din adâncul inimii lor se transformă treptat în acceptarea și recunoașterea propriilor neajunsuri, deficiențe și probleme. Cu toate că pot accepta această realitate, în adâncul inimii lor se naște o emoție persistentă. Cum se numește această emoție? Inferioritate. Oamenii care se simt inferiori nu știu care sunt punctele lor forte. Ei doar cred că sunt neplăcuți, se simt mereu prost și nu știu cum să gestioneze lucrurile. Pe scurt, simt că nu sunt în stare să facă nimic, că nu sunt atractivi, nu sunt inteligenți și au reacții lente. Nu au nimic remarcabil în comparație cu ceilalți și nu obțin note bune la învățătură. După ce au crescut într-un astfel de mediu, această mentalitate de inferioritate preia treptat controlul. Se transformă într-un fel de emoție de durată care ți se înnoadă în inimă și-ți umple mintea. Indiferent dacă ai crescut deja, ai ieșit în lume, ești căsătorit și stabil în cariera ta și indiferent de statutul tău social, acest sentiment de inferioritate

care a fost plantat în mediul tău în timp ce creșteai este imposibil de înlăturat. Chiar și după ce începi să crezi în Dumnezeu și te alături bisericii, consideri că ai un aspect mediu, că ai un calibru intelectual slab, că ești neelocvent și nu poți să faci nimic. Te gândești: „O să fac doar ceea ce pot. Nu e nevoie să aspir să fiu un conducător, nu e nevoie să urmăresc adevăruri profunde, mă voi mulțumi doar să fiu cel mai neînsemnat și îi voi lăsa pe ceilalți să mă trateze oricum le place.” Când apar antihriști și conducători falși, simți că ești incapabil să-i discerni sau să-i expui, că nu ești bun la asta. Simți că, atât timp cât nu ești tu însuți un conducător fals sau un antihrist, atunci e suficient, că atât timp cât nu provoci tu tulburări și perturbări, atunci e în regulă și că, atât timp cât poți sta pe propria poziție, e îndeajuns. În adâncul inimii tale, simți că nu ești suficient de bun și că nu ești la fel de bun ca ceilalți oameni, că alții poate sunt obiecte pentru mântuire și că tu, în cel mai bun caz, ești un făcător de servicii și, astfel, simți că nu ești la înălțimea sarcinii de a urmări adevărul. Indiferent cât de mult adevăr poți înțelege, tot simți că, întrucât Dumnezeu te-a predestinat să ai genul de calibru pe care-l ai și să arăți așa cum arăți, atunci poate că El te-a predestinat să fii doar un făcător de servicii și că nu ai nimic de-a face cu urmărirea adevărului, cu a deveni conducător, a deveni cineva într-o poziție de responsabilitate sau a fi mântuit; în schimb, ești dispus să fii cea mai neînsemnată persoană. Acest sentiment de inferioritate poate că nu este înnăscut în tine, dar, la un alt nivel, din cauza mediului tău familial și a mediului în care ai crescut, ai fost supus unor lovituri moderate sau unor judecăți necorespunzătoare, iar acest lucru a făcut să se ivească în tine sentimentul de inferioritate. Această emoție afectează direcția corectă a urmăririlor tale, influențează aspirația corectă pentru urmăririle tale și, de asemenea, îți inhibă urmăririle adecvate. Odată ce urmărirea adecvată și hotărârea adecvată pe care ar trebui să le ai în umanitatea ta sunt inhibate,

atunci motivația ta de a urmări lucruri pozitive și de a urmări adevărul este înăbușită. Această înăbușire nu este provocată de mediul înconjurător sau de vreo persoană și, desigur, Dumnezeu nu a hotărât să o înduri, ci, mai degrabă, este cauzată de o emoție puternic negativă din adâncul inimii tale. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

La suprafață, inferioritatea este o emoție care se manifestă în oameni; dar, de fapt, cauza ei principală este această societate, omenirea și mediul în care trăiesc oamenii. De asemenea, este provocată de motivele obiective ale oamenilor. E de la sine înțeles că societatea și omenirea provin de la Satana, deoarece toată omenirea se află sub puterea celui rău, profund coruptă de Satana și nimeni nu poate instrui generația următoare în conformitate cu adevărul sau cu învățăturile lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, face asta în conformitate cu lucrurile care vin de la Satana. Așadar, consecința faptului de a instrui generația viitoare și omenirea cu lucrurile Satanei, pe lângă a corupe firile și esența oamenilor, este că face să apară emoții negative în oameni. Dacă emoțiile negative care apar sunt temporare, atunci nu vor avea un efect extraordinar asupra vieții unei persoane. Cu toate acestea, dacă o emoție negativă devine profund înrădăcinată în adâncul inimii și sufletului unei persoane și ajunge să fie blocată acolo în mod permanent, dacă acea persoană este complet incapabilă să o uite sau să scape de ea, atunci îi va afecta negreșit fiecare decizie, modul în care abordează tot felul de oameni, evenimente și lucruri, ceea ce alege atunci când se confruntă cu chestiuni majore de principiu și calea pe care va merge în viața sa – acesta este efectul pe care adevărata societate umană îl are asupra fiecărei persoane. Celălalt aspect îl reprezintă motivele obiective ale oamenilor. Adică, educația și învățăturile pe care ei le primesc pe măsură ce cresc, toate gândurile și ideile, alături de modalitățile de a se comporta pe care le acceptă, precum și diferitele zicale umane, toate vin de la Satana, până în

punctul în care oamenii nu au nicio capacitate de a gestiona și înlătura din perspectiva și poziția corecte aceste probleme pe care le întâmpină. Prin urmare, sub influența neștiută a acestui mediu aspru și fiind persecutat și controlat de el, omul nu poate face altceva decât să înceapă să aibă diverse emoții negative și să le folosească pentru a încerca să se împotrivească unor probleme pe care nu are capacitatea de a le rezolva, schimba sau înlătura. Să luăm ca exemplu sentimentul de inferioritate. Părinții tăi, profesorii, persoanele mai în vârstă și ceilalți din jurul tău au cu toții o evaluare nerealistă a calibrului, umanității și personalității tale și, în cele din urmă, ceea ce îți face acest lucru este să te atace, să te prigonească, să te sufoce, să te înfrâneze și să te constrângă. În cele din urmă, când nu mai ai puterea de a rezista, nu ai altă opțiune decât să alegi o viață de acceptare în tăcere a insultelor și a umilinței, acceptând în tăcere, împotriva judecății tale mai bune, acest tip de realitate incorectă și nedreaptă. Când accepți această realitate, emoțiile care apar în cele din urmă în tine nu sunt acelea fericite, mulțumite, pozitive sau progresive; nu trăiești cu mai multă motivație și direcție, cu atât mai puțin urmărești obiectivele exacte și corecte pentru viața umană, ci, mai degrabă, apare în tine un sentiment profund de inferioritate. Când această emoție se ivește în tine, simți că nu ai încotro să te întorci. Când întâmpini o chestiune care-ți cere să exprimi o părere, cine știe de câte ori vei lua în considerare, în adâncul inimii tale, ceea ce dorești să spui și punctul de vedere pe care dorești să-l exprimi, totuși încă nu te poți convinge să le spui cu voce tare. Când cineva exprimă același punct de vedere pe care-l ai tu, îți permiți să simți o afirmare în inima ta, confirmarea că nu ești mai rău decât alți oameni. Însă, când aceeași situație are loc din nou, tot îți spui: „Nu pot să vorbesc la întâmplare, să fac ceva pripit sau să mă fac de râs. Nu sunt bun, sunt prost, sunt nesăbuit, sunt un idiot. Trebuie să învăț cum să mă ascund și doar să ascult, nu să vorbesc.” Din asta, oare

nu putem vedea că, din momentul în care apare sentimentul de inferioritate până când devine adânc înrădăcinat în adâncul inimii unei persoane, ea este privată atunci de liberul arbitru și de drepturile legitime care i-au fost acordate de Dumnezeu? (Ba da.) A fost privată de aceste lucruri. Cine anume a privat-o de aceste lucruri? Nu poți spune sigur, nu? Niciunul dintre voi nu poate spune sigur. Acest lucru se întâmplă din cauză că, de-a lungul întregului proces, nu ești doar victima, ci și făptuitorul – ești victima altor oameni și ești și propria ta victimă. De ce oare? Tocmai am spus că un motiv pentru inferioritatea care apare în tine vine din propriile-ți motive obiective. De când ai început să ai conștiință de sine, baza ta pentru a judeca evenimentele și lucrurile și-a avut sursa în corupția Satanei, iar aceste puncte de vedere sunt insuflate în tine de către societate și omenire, și nu le-ai învățat de la Dumnezeu. Prin urmare, indiferent când sau în ce context au apărut sentimentele tale de inferioritate și indiferent de măsura în care s-au dezvoltat, tu ești constrâns și controlat de aceste sentimente fără a avea scăpare și folosești aceste moduri insuflate în tine de Satana în abordarea ta față de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău. Când sentimentele de inferioritate sunt sădite adânc în inima ta, nu numai că au un efect profund asupra ta, ci îți și domină punctele de vedere asupra oamenilor și lucrurilor, comportamentul și acțiunile. Deci, cum percep oamenii și lucrurile cei care sunt dominați de sentimente de inferioritate? Ei îi consideră pe ceilalți oameni mai buni decât ei înșiși și îi consideră și pe antihriști mai buni decât ei înșiși. Chiar dacă antihriștii au firi rele și o umanitate săracă, ei tot îi tratează ca pe oameni de imitat și ca pe modele de urmat de la care să învețe. Ei chiar își spun: „Uite, deși au o fire rea și o umanitate rea, aceștia sunt înzestrați și sunt mai capabili la muncă decât mine. Își pot afișa confortabil abilitățile în fața celorlalți și pot vorbi în fața atâtor oameni fără să se înroșească sau să aibă palpitații. Chiar au tupeu. Eu

nu pot să fiu la fel de bun ca ei. Pur și simplu nu sunt suficient de curajos.” Ce a provocat asta? Trebuie spus că o parte din motiv este că sentimentele tale de inferioritate ți-au afectat judecata asupra esențelor oamenilor, precum și perspectiva și poziția când vine vorba de a privi alți oameni. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Deci, cum afectează sentimentele de inferioritate felul în care te comporți? Tu îți spui: „M-am născut prost, fără daruri sau puncte forte și sunt lent în a învăța totul. Uită-te la acea persoană: deși uneori provoacă tulburări și neliniști și acționează în mod arbitrar și imprudent, cel puțin e talentată și are puncte forte. Oriunde ai merge, acesta e genul de persoană pe care oamenii vor să o folosească, iar eu nu sunt.” Ori de câte ori se întâmplă ceva, primul lucru pe care-l faci este să-ți dai singur un verdict și să te închizi în tine. Oricare ar fi problema, te retragi și eviți să iei inițiativa și ți-e frică să-ți asumi responsabilitatea. Îți spui: „M-am născut prost. Indiferent unde merg, nimeni nu mă place. Nu pot să mă încumet, nu trebuie să-mi arăt abilitățile minuscule. Dacă cineva mă recomandă, asta dovedește că sunt în regulă. Dar dacă nimeni nu mă recomandă, atunci nu mi-ar fi de folos să iau inițiativa de a spune că pot să preiau munca respectivă și să o fac bine. Dacă nu sunt încrezător în privința asta, nu pot să spun că sunt – și dacă dau greș, ce aș face atunci? Dacă am să fiu emondat? Mi-ar fi atât de rușine! Nu ar fi umilitor? Nu pot lăsa să mi se întâmple asta.” Aruncă o privire – nu ți-a fost afectat comportamentul? Într-o anumită măsură, atitudinea ta față de felul în care te comporți este influențată și controlată de sentimentele tale de inferioritate. Într-o anumită măsură, poate fi numită o consecință a sentimentelor tale de inferioritate.

Sub influența acestui sentiment de inferioritate, cum îți este afectat modul în care privești diferitele tipuri de persoane, fie că sunt oameni cu umanitate, cu umanitate așa și așa, fără umanitate ori cu umanitate rea? Niciunul dintre punctele tale de vedere despre oameni nu e în acord cu

adevărul sau cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin îndeplinește cerințele Sale. În același timp, sub influența acestui sentiment de inferioritate, alegi să te comporți cu atenție, precauție și timiditate, iar de cele mai multe ori, ești pasiv și abătut. Nu ai nicio hotărâre sau motivație plină de avânt, iar atunci când chiar ai o înclinație pozitivă și activă și dorești să preiei puțin de lucru, te gândești: „Nu sunt oare arogant? Nu mă împing înainte? Nu mă laud? Nu mă dau mare? Nu e asta dorința mea de statut?” Nu poți să-ți dai seama care anume este natura acțiunilor tale. Nevoile, aspirațiile, hotărârea și dorințele legitime ale umanității, precum și ceea ce te poți strădui să împlinești, ceea ce este potrivit și ce ar trebui să faci, tu vei răsuci aceste lucruri de multe ori și vei chibzui la ele de multe ori în inima ta. Când nu poți dormi noaptea, te vei gândi iar și iar: „Ar trebui să-mi asum această lucrare? Oh, dar nu sunt suficient de bun, nu îndrăznesc să o fac. Sunt prost și nătâng. Nu am darurile pe care le are persoana respectivă, nici calibrul!” Când mănânci, te gândești: „Ei mănâncă trei mese pe zi și își realizează bine datoria, iar viața lor are valoare. Eu mănânc trei mese pe zi, dar nu-mi realizez bine datoria, iar viața mea nu are niciun fel de valoare. Sunt îndatorat lui Dumnezeu și fraților și surorilor mele! Nu merit și nu ar trebui să mănânc nici măcar o farfurie cu mâncare.” Când cineva este prea laș, nu e bun de nimic și nu e în stare să îndeplinească nimic. Indiferent ce li se întâmplă, când oamenii lași se confruntă cu o oarecare dificultate, ei se eschivează. De ce fac asta? Un motiv al acestui lucru este sentimentul lor de inferioritate. Pentru că se simt inferiori, nu îndrăznesc să meargă în fața oamenilor, nu pot nici măcar să-și asume obligațiile și responsabilitățile pe care se cuvine să și le asume, nici nu pot să-și asume ceea ce sunt efectiv capabili să realizeze în limitele propriilor abilități și calibru și în sfera experienței propriei umanități. Acest sentiment de inferioritate afectează fiecare aspect al umanității lor, le

afectează personalitatea și, desigur, le afectează și caracterul. Când sunt în preajma altor oameni, rareori își exprimă propriile puncte de vedere și aproape că nu-i auzi niciodată clarificându-și poziția sau opinia. Când întâmpină o problemă, nu îndrăznesc să vorbească, ci, în schimb, se eschivează și se retrag permanent. Când sunt prezenți puțini oameni, se simt suficient de curajoși să se așeze printre ei, dar, când sunt mulți, caută un colț și se îndreaptă unde lumina este slabă, neîndrăznind să vină printre ceilalți oameni. Ori de câte ori simt că ar dori să spună ceva în mod pozitiv și activ și să-și exprime propriile puncte de vedere și opinii pentru a arăta că ceea ce cred ei este corect, nici măcar nu au curajul să facă asta. Ori de câte ori au astfel de idei, sentimentul lor de inferioritate se revarsă dintr-o dată și îi controlează, îi înăbușă, spunându-le: „Nu zice nimic, nu ești bun. Nu-ți exprima punctele de vedere, păstrează-ți ideile pentru tine. Dacă există în inima ta un lucru pe care vrei cu adevărat să-l spui, doar notează-l pe computer și chibzuiește singur la el. Nu trebuie să lași pe nimeni altcineva să afle despre asta. Dacă ai spune ceva greșit? Ar fi atât de jenant!” Această voce îți tot zice să nu faci asta, să nu faci cealaltă, să nu spui asta, să nu spui cealaltă, determinându-te să-ți înghiți fiecare cuvânt pe care dorești să-l spui. Când vrei să spui un lucru pe care l-ai cântărit mult timp în inima ta, bați în retragere și nu îndrăznești să-l spui căci, altminteri, te simți jenat să-l spui, crezând că nu se cuvine să o faci și, dacă o faci, atunci simți că ai încălcat vreo regulă sau legea. Iar când, într-o zi, chiar îți exprimi în mod activ propria părere, te simți peste măsură de perturbat și neliniștit în adâncul tău. Chiar dacă acest sentiment de mare neliniște se estompează treptat, sentimentul tău de inferioritate înăbușă încet ideile, intențiile și planurile pe care le ai de a-ți dori să vorbești, să-ți exprimi propriile opinii, să fii o persoană normală și să fii pur și simplu la fel ca toți ceilalți. Cei care nu te înțeleg cred că ești o persoană tăcută, liniștită, timidă din caracter,

cineva căruia nu-i place să iasă în evidență. Când vorbești în fața multor alți oameni, te simți jenat și roșești la față; ești oarecum introvertit și numai tu, de fapt, știi că te simți inferior. Inima ta e plină de acest sentiment de inferioritate, iar acest sentiment există de mult timp, nu e un sentiment temporar. Mai degrabă, îți controlează strâns gândurile din adâncul sufletului, îți sigilează strâns buzele și, prin urmare, indiferent cât de corect înțelegi lucrurile sau ce puncte de vedere și opinii privitor la oameni, evenimente și lucruri, tu îndrăznești să gândești și să răsucești lucrurile doar în inima ta, fără a îndrăzni vreodată să vorbești cu voce tare. Dacă alți oameni ar putea să aprobe ceea ce spui sau să te corecteze și să te critice, tu nu vei îndrăzni să înfrunți sau să vezi un astfel de rezultat. De ce? Deoarece sentimentul tău de inferioritate este în interiorul tău, spunându-ți: „Să nu faci asta, pur și simplu nu ești la înălțime. Nu ai acest tip de calibru, nu ai acest tip de realitate, nu ar trebui să faci asta, pur și simplu nu e de tine. Să nu faci nimic și să nu gândești nimic acum. Vei fi tu însuți cu adevărat doar trăind în inferioritate. Nu ești calificat să urmărești adevărul sau să-ți deschizi inima, să spui ceea ce dorești și să te conectezi cu ceilalți așa cum fac alți oameni. Și asta pentru că nu ești bun, nu ești la fel de bun ca ei.” Acest sentiment de inferioritate ghidează gândirea oamenilor în mintea lor; îi împiedică să-și îndeplinească obligațiile pe care ar trebui să le realizeze o persoană normală și să trăiască viața umanității normale pe care ar trebui să o trăiască, timp în care, de asemenea, dirijează căile și mijloacele, direcția și scopurile relative la modul în care privesc oamenii și lucrurile, în care se comportă și acționează. Deși cred că ar trebui să fie persoane cinstite și le place să fie persoane cinstite, totuși nu îndrăznesc să-și exprime niciodată în cuvinte sau fapte dorința de a fi o astfel de persoană, în așa fel încât să intre în viața în care este o persoană cinstită. Din cauza sentimentului lor de inferioritate, ei nici măcar nu îndrăznesc să fie persoane cinstite – sunt total

lipsiți de curaj. Când într-adevăr spun ceva cinstit, se uită grăbit la oamenii din jurul lor și se gândesc: „Își face cineva vreo părere despre mine? Oare o să se gândească: «Încerci să fii o persoană cinstită? Nu cumva vrei să fii o persoană cinstită doar ca să poți fi mântuit? Nu-i asta doar dorința de a fi binecuvântat?» Oh, nu, nu îndrăznesc să spun nimic. Toți pot vorbi cinstit, doar eu nu pot. Nu sunt calificat cum sunt ei, sunt pe treapta cea mai de jos.” Putem vedea din aceste manifestări și dezvăluiri specifice că, odată ce această emoție negativă – sentimentul de inferioritate – începe să-și facă efectul și a pus rădăcini în profunzimile inimilor oamenilor, atunci, dacă nu urmăresc adevărul, le va fi foarte greu să o dezrădăcineze și să se rupă de sub constrângerea ei și vor fi constrânși de ea în tot ceea ce fac. Chiar dacă nu se poate spune că acest sentiment este o fire coruptă, el a provocat deja un efect negativ grav; dăunează grav umanității lor și are un impact negativ imens asupra diferitelor emoții și a discursului și acțiunilor umanității lor normale, cu consecințe foarte grave. Influența sa minoră este de a le afecta caracterul, predilecțiile și aspirațiile; influența sa majoră este de a le afecta obiectivele și direcția în viață. Din perspectiva cauzelor acestui sentiment de inferioritate, a procesului său și a consecințelor pe care le aduce asupra unei persoane, din orice aspect ai privi, nu e acesta un lucru la care oamenii ar trebui să renunțe? (Ba da.) Unii spun: „Nu cred că sunt inferior și nu sunt constrâns în niciun fel. Nimeni nu m-a provocat, nu m-a înjosit, nici nu m-a înăbușit vreodată. Trăiesc foarte liber, deci nu înseamnă asta că nu am acest sentiment de inferioritate?” E corect? (Nu, uneori tot mai avem acel sentiment de inferioritate.) Tot s-ar putea să-l ai, într-o măsură mai mare sau mai mică. S-ar putea să nu-ți domine profunzimile inimii, dar, în anumite scenarii, poate să se ivească într-o clipă. De exemplu, te întâlnești din întâmplare cu cineva pe care îl idolatrizezi, cineva mult mai talentat decât tine, cu abilități și daruri mai speciale decât tine, cineva mai dominant decât

tine, mai autoritar decât tine, mai rău decât tine, cineva mai înalt și mai atractiv decât tine, cu statut în societate, cineva bogat, cu mai multă educație și cu un statut mai înalt decât tine, cineva care e mai în vârstă și care crede în Dumnezeu de mai mult timp, cu mai multă experiență și realitate în credința sa în Dumnezeu și, atunci, nu poți împiedica sentimentul tău de inferioritate să apară. Când apare acest sentiment, traiul tău „foarte liber" dispare, devii timid și-ți pierzi curajul, pui în cumpănă cum să-ți formulezi cuvintele, expresia feței tale devine nefirească, te simți reprimat în cuvinte și în mișcări și începi să te deghizezi. Acestea și alte manifestări se întâmplă din cauza apariției sentimentului tău de inferioritate. Desigur, acest sentiment de inferioritate este momentan și, atunci când apare, trebuie doar să te examinezi, să ai discernământ și să nu fii constrâns de el.

Diferitele emoții la care trebuie să renunți despre care discutăm astăzi sunt lucruri profund înrădăcinate în sufletele oamenilor. Efectul pe care aceste lucruri îl au asupra ta nu este unul temporar, ci, mai degrabă, este de amploare și profund. Când ți-e greu să dormi în toiul nopții, când ești singur, acei oameni, acele evenimente și lucruri care au făcut să apară în tine emoții negative și care sunt adânc înrădăcinați în memoria ta plutesc încetul cu încetul la suprafața minții tale. Un cuvânt, un sunet, chiar un blestem, o bătaie, o scenă, un lucru, un grup de oameni sau secvența unui eveniment de la început până la sfârșit – toți acești oameni, aceste evenimente și lucruri din adâncul memoriei tale care au făcut să apară în tine tot felul de emoții negative se derulează în fața minții tale ca într-un film. Se derulează iar și iar, până când, în cele din urmă și fără să-ți dai seama, te retragi înapoi la acele emoții negative care se ascund adânc în sufletul tău și la acel moment care ți-a afectat sentimentele, umanitatea, personalitatea și viața viitoare. Când ești singur, când te izbești de

dificultăți, când ai o decizie de luat și când ești disperat, nu poți să nu te strângi ca un ghem și să eviți toată lumea, retrăgându-te în sinele tău cel mai lăuntric față de acea situație, acel eveniment și acel grup de oameni care ți-au provocat durere. Chiar dacă acești oameni, aceste evenimente și lucruri te-au făcut să te simți atacat, te-au rănit și au sădit în tine tot felul de emoții negative, atunci când te simți deznădăjduit și abătut, când te confrunți cu eșecul, chiar și atunci când ești emondat sau respins de frații și surorile tale, nu poți să nu te retragi în acel sentiment negativ care își exercită influența asupra vieții tale, fie acesta depresie, ură, mânie sau inferioritate. Deși aceste emoții ți-au adus tot felul de dureri sau, altminteri, te-au făcut să te simți neliniștit ori te-au făcut să plângi sau să te simți iritabil, tot nu te poți împiedica să revii mereu la acea emoție negativă pe care ai simțit-o în acel moment. Când revii la acel moment, acea emoție negativă își întărește încă o dată influența asupra ta. Când această emoție negativă te afectează, îți reamintește și te alertează iar și iar, îți perturbă în mod invizibil ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu și înțelegerea adevărurilor-principii. Când aceste emoții negative se ivesc din nou în adâncul inimii tale, când își afirmă dominația asupra gândurilor tale, interesul tău pentru adevăr va deveni mai slab, chiar prefăcându-se în aversiune, sau pot apărea sentimente de sfidare. Din cauza durerii și a tratamentului inechitabil pe care l-ai primit în trecut, e posibil să privești omenirea și societatea cu mai multă ostilitate și să urăști tot ceea ce s-a întâmplat, precum și, desigur, tot ce se va întâmpla în viitor. Aceste emoții se manifestă constant în inima ta și-ți influențează în mod repetat sentimentele, starea și condiția. Ele influențează în mod repetat și felul în care te simți în realizarea datoriei tale, precum și atitudinea și punctele tale de vedere în realizarea datoriei și, desigur, motivația și hotărârea ta de a urmări adevărul. Uneori, tocmai ai luat hotărârea de a căuta adevărul și de a

nu te mai simți niciodată abătut, de a nu crede niciodată că nu ești suficient de bun și a nu bate în retragere din nou; cu toate acestea, când o emoție negativă de moment îți umple inima, motivația ta în urmărirea adevărului poate dispărea complet, pierind fără urmă într-o clipă. Când motivația ta de a urmări adevărul dispare fără urmă în acest tip de situație, simți atunci că urmărirea adevărului este neinteresantă și că a crede în Dumnezeu și a fi mântuit nu au niciun sens pentru tine. Apariția acestui tip de sentiment și de stare te face să nu dorești să vii din nou înaintea lui Dumnezeu, să nu dorești să te rogi-citind cuvintele lui Dumnezeu sau să Îi asculți cuvintele, cu atât mai puțin, desigur, ai vreo hotărâre sau dorință să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică ori să devii cineva care urmărește adevărul. Acesta este obstacolul și impactul imens pe care aceste diferite emoții negative îl au asupra oamenilor care merg pe calea căutării adevărului. Mai exact, ele provoacă tulburări și daune oamenilor și îți vor lua, din când în când, fărâma de încredere pe care abia ai reușit să o aduni și cele câteva principii de conduită pe care tocmai le-ai înțeles și le vor transforma în nimic. Într-o clipă, ele te fac să nu poți percepe în profunzimea inimii tale existența lui Dumnezeu, binecuvântările lui Dumnezeu, suveranitatea Lui și provizia Lui pentru tine și, într-o clipă, te umpli de oricare dintre aceste emoții negative. Când ești plin de aceste emoții negative, firile tale corupte vor prelua instantaneu controlul în tine. Când ești preluat de firile tale corupte, devii pe dată o altă persoană și arăți o față diferită înaintea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor din jurul tău. Dragostea pe care o aveai înainte a dispărut, răbdarea pe care o aveai înainte a dispărut, energia pe care o aveai înainte pentru a suferi și a plăti prețul, a îndura greutăți și a lucra din greu a dispărut, motivația pe care o aveai înainte, de a sări peste o masă și a dormi un pic mai puțin pentru a-ți realiza bine datoria a dispărut, iar ceea ce îi ia locul este ostilitatea față de fiecare persoană. Care e sursa primară a acestei

ostilități pe care o simți pentru toată lumea? Vine din firea ta coruptă, dar și din situațiile, oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le-ai trăit în trecut și care au făcut să apară în tine emoții negative. Tu spui: „Îi tolerez pe alții, dar pe mine cine mă tolerează? Le arăt altora înțelegere, dar mie cine îmi arată înțelegere? Nici măcar părinții mei sau frații și surorile mele nu-mi arată vreo înțelegere! Alți oameni fac greșeli, așa că și eu pot! Alți oameni dau frâu liber negativității atunci când sunt emondați, așa că eu de ce nu pot? Alți oameni pot concura pentru influență și poziție, așa că eu de ce nu pot? Dacă tu poți, pot și eu! Alți oameni trișează și încearcă să se sustragă de la responsabilitățile lor când își realizează îndatoririle, așa că și eu o voi face. Alți oameni nu urmăresc adevărul, așa că nici eu nu o voi face. Alți oameni acționează fără principii, așa că și eu voi face asta. Alți oameni nu protejează interesele casei lui Dumnezeu, așa că nici eu nu voi face asta. Voi urma pur și simplu ceea ce fac toți ceilalți. Ce e greșit în asta?” Ce fel de manifestare este aceasta? Fie că o privim din punctul de vedere al gândurilor tale sau al firii pe care o dezvălui, nu este nimic mai puțin decât o transformare totală, ca și cum ai fi devenit altcineva. Ce se întâmplă aici? Cauza principală este că ai suferit o schimbare lăuntrică. Poate că arăți la fel la suprafață, iar rutina ta zilnică este neschimbată, tonul pe care vorbești este neschimbat, aspectul tău e neschimbat și nimeni nu te induce în eroare sau te instigă din culise, așa că de ce crește brusc această emoție? Unul dintre motive îl reprezintă emoțiile negative sădite adânc în inima ta. Cineva care tăinuiește întotdeauna sentimentele negative de ură și mânie în interiorul său, atunci când starea sa este bună, va veni adesea înaintea lui Dumnezeu să se roage, să citească cuvintele lui Dumnezeu și se va asigura că totul decurge normal când urmărește adevărul și își realizează datoria. Dacă se confruntă cu ceva care nu este pe placul său ori cu o piedică, un eșec sau ceva stânjenitor la lucru sau în viață, ori se face de râs sau suferă

vreo vătămare a intereselor sale, ura și mânia provocate de emoțiile negative din interiorul său îl determină să turbeze de furie și să înnebunească. Poate că în prealabil a trăit unele evenimente ieșite din comun, de exemplu a fost maltratat sau bătut pe neașteptate de către oameni răi, i s-au confiscat proprietățile sau a fost hărțuit ori chiar umilit de către oameni răi; se poate ca unii oameni să fi avut colegi sau superiori care să le îngreuneze lucrurile la locul de muncă, iar unii pot să fi fost discriminați și tratați inechitabil la școală de către colegii de clasă și profesori din cauza performanței lor școlare slabe, a condițiilor proaste de acasă sau pentru că părinții lor erau fermieri și din clasa de jos a societății și așa mai departe. Când o persoană suferă tot felul de tratamente inechitabile în societate, când drepturile omului îi sunt smulse sau când interesele îi sunt nesocotite ori proprietățile îi sunt luate, semințele urii ajung să fie sădite în adâncul inimii ei în mod natural și, negreșit, ea va transmite această ură în modul în care abordează societatea, omenirea și chiar propria familie, prietenii și rudele. Punctele de vedere ale celor care au ura sădită în inimi sunt influențate de această ură, iar emoțiile lor vor fi și ele, evident, modelate de aceasta.

Odată ce ura a prins rădăcini adânc în inima unei persoane, ea devine în mod natural o emoție, iar când cineva trăiește în această emoție de ură, perspectiva sa asupra umanității și asupra oricărei chestiuni nu mai este adecvată. Părerile sale despre oameni și lucruri devin distorsionate și contrare față de cum ar fi în mod normal. Ea devine incapabilă să înțeleagă corect orice persoană, eveniment sau lucru normal și adecvat și, de asemenea, le va judeca și condamna. Caută întotdeauna o oportunitate să dea frâu liber nemulțumirilor și urii. Speră că, într-o zi, va avea putere și influență și că va fi capabilă să remedieze toate aceste nemulțumiri și să se răzbune pe cei care au agresat-o și au rănit-o în trecut. Deocamdată, însă, aceste persoane nu au nicio modalitate potrivită de a realiza acest lucru, așa

că, în cele din urmă, unele dintre ele vor ajunge să creadă în Dumnezeu. După ce au început să creadă în Dumnezeu, se gândesc: „Oh, acum cred în Dumnezeu și pot să-mi țin capul sus. Îl voi lăsa pe Dumnezeu să decidă lucrurile pentru mine, astfel încât acei oameni răi să primească ce merită. Asta e grozav!” Așadar, acum că au credință în Dumnezeu, își îngroapă ura și mânia în adâncul lor, fac tot ce pot pentru a se sacrifica, a plăti prețul, a suferi, a alerga și a lucra în casa lui Dumnezeu, sperând că într-o zi eforturile lor le vor aduce noroc și vor schimba lucrurile și că, atunci când va veni ziua în care devin mai puternici și nu mai sunt slabi, se vor asigura că cei care i-au agresat și i-au umilit atât de mult vor fi pedepsiți. Scopul lor în a face toate acestea e să asiste cu ochii lor la pedeapsa și răzbunarea impuse celor care le-au cauzat o astfel de durere și umilință nesfârșită. Ei poartă această emoție în credința lor în Dumnezeu, plătind prețul și sacrificându-se. La suprafață, se pare că niciodată nu se plâng, nu-și doresc și nu cer nimic, că se avântă din toată inima în realizarea datoriei lor în casa lui Dumnezeu și că nicio cantitate de suferință nu e prea mare. În realitate, totuși, acele emoții de ură și mânie din adâncul inimii lor rămân nerezolvate și ei nu au renunțat la ele. În momentul în care cineva le spune părerea proprie, indicându-le firile lor corupte, ei fug imediat, subconștient, înapoi la emoțiile lor de ură și mânie pentru a înfrunta și a rezolva această problemă. Se gândesc: „Mă denigrezi? Încerci să mă hărțuiești deoarece crezi că sunt ingenuu? Atâția oameni mă hărțuiesc, dar stai să vezi ce sfârșit li s-a pregătit!” Cineva trebuie doar să spună ceva despre ei și îi rănește, chiar dacă este neintenționat. Dar dacă acea persoană atinge vreun punct dureros, emoțiile lor de ură și mânie sunt stârnite, făcându-i să fugă inconștient înapoi la a se simți plini de ură pentru tot. Este clar că acest punct de vedere, această emoție, le-a afectat perspectiva și atitudinea față de oameni și lucruri, precum și modurile și mijloacele prin care se comportă și

acționează. Indiferent cine le prezintă opinii și sugestii legitime, se gândesc întotdeauna: „Mă privește cu dispreț și dorește să mă agreseze. Crede că sunt ușor de împins de colo colo?” Ei folosesc acest punct de vedere și acest mod de a face lucrurile pentru a înfrunta situația și, în același timp, emoțiile lor de ură și mânie devin mai înrădăcinate în inima lor. Odată ce emoțiile de ură și mânie devin adânc înrădăcinate în adâncul inimii lor, acestea cresc continuu, iar ei le folosesc continuu pentru a se confrunta cu tot felul de oameni, evenimente și lucruri și, de asemenea, își aduc aminte constant că trebuie să urască pe toată lumea și că nimeni nu este drăguț cu ei. Chiar dacă, pentru o clipă, cred că cineva este bun cu ei, foarte curând își vor spune, involuntar și subconștient: „Să nu gândești așa. În afară de Dumnezeu, care este cu adevărat bun, nu există oameni buni. Toată lumea se bucură de nenorocirile tale și nimeni nu-ți dorește binele. Ei te cred ingenuu, așa că te hărțuiesc, iar când văd că reușești ceva, te măgulesc și încearcă să-ți intre în grații. Așa că să nu crezi pe nimeni și să nu privești pe nimeni cu bunătate. Trebuie să fii prudent și suspicios cu ceilalți oameni.” Ori de câte ori cineva le spune un cuvânt, ei îl analizează, gândindu-se: „Are ceva cu mine? De ce-a spus asta? Încearcă să mă atace și să se răzbune pentru ceva? Încearcă să mă manipuleze?” Aceste sentimente de suspiciune, ură și mânie le reamintesc în mod repetat și îi fac să folosească subconștient aceste sentimente în felul în care abordează și tratează orice tip de persoană, eveniment și lucru și, totuși, ei înșiși nu sunt total conștienți că toate acestea sunt tipuri de emoții negative. Aceste emoții negative exercită un control strâns asupra judecății lor, le leagă strâns gândirea și îi împiedică să privească din perspectiva sau punctul de vedere corect orice persoană, eveniment sau lucru. Când cineva începe să trăiască sub influența acestor emoții negative, devine foarte dificil să scape de controlul lor. Înainte de a renunța la aceste emoții negative, trăiește în ele fără să știe, privind din

cadrul acestora oamenii, evenimentele și lucrurile, abordând oamenii, evenimentele și lucrurile cu punctele de vedere greșite care au luat naștere din aceste emoții negative. În primul rând, asta duce inevitabil la extremism, suspiciune, îndoială și chiar la irascibilitate și, de asemenea, acea persoană îi va privi pe ceilalți cu ostilitate și îi va ataca. Aceste emoții negative îi dirijează gândurile și punctele de vedere în inima sa și îi dirijează fiecare cuvânt și faptă. De aceea, când această persoană se împotmolește în aceste emoții negative, dacă e cineva care urmărește adevărul, ele dau naștere la obstacole în inima și mintea sa și au un impact asupra acestora și astfel, ea practică adevărul mult mai puțin. Din cauza alterării, tulburării și daunelor cauzate de aceste emoții negative, există o limită a adevărului pe care acești oameni sunt capabili să-l pună în practică și, când se confruntă cu o anumită situație, sunt întotdeauna influențați de sentimentele lor. Desigur, cel mai important efect e acela că ei cad sub influența acestor diverse emoții negative și, ca urmare, practicarea adevărului devine obositoare pentru ei. Nu sunt capabili să întrebuințeze conștiința și rațiunea umanității normale, nici liberul arbitru și instinctul creat de Dumnezeu, nici adevărurile-principii pe care omul ar trebui să le practice și la care ar trebui să adere în abordarea sa față de oamenii și lucrurile din jurul său și în judecata asupra semenilor și lucrurilor din jurul său.

Din aceste lucruri despre care am vorbit până acum, indiferent de felul în care analizați chestiunea, este clar că diverse emoții negative ocupă mintea fiecărei persoane într-o măsură mai mare sau mai mică. Întrucât ele ocupă mințile oamenilor, se va ivi o anumită dificultate în timp ce aceștia practică adevărul. De aceea, pe măsură ce trec prin procesul de urmărire a adevărului, oamenii trebuie să renunțe continuu la acei oameni, la acele evenimente și lucruri care fac emoțiile negative să ia naștere în ei. De

exemplu, emoția negativă de inferioritate despre care am discutat mai devreme. Indiferent de situația care a făcut să apară sentimentul de inferioritate ori de cine sau ce eveniment l-a făcut să apară, ar trebui să ai înțelegerea corectă a calibrului tău, a punctelor tale forte, a talentelor și a calității propriei umanități. Nu e corect să te simți inferior, nici nu e corect să te simți superior – ambele sunt emoții negative. Inferioritatea poate să-ți constrângă acțiunile, să-ți constrângă gândurile și să-ți influențeze punctele de vedere și poziția. În mod similar, și superioritatea are acest efect negativ. Prin urmare, fie că e vorba de inferioritate sau de o altă emoție negativă, ar trebui să nutrești înțelegerea corectă a interpretărilor care duc la apariția acestei emoții. În primul rând, ar trebui să înțelegi că acele interpretări sunt incorecte și, fie că e vorba despre calibrul tău, talentul tău sau calitatea umanității tale, evaluările și concluziile despre tine la care duc acestea sunt întotdeauna greșite. Deci, cum poți să te evaluezi și să te cunoști cu acuratețe și să te desprinzi de sentimentul de inferioritate? Ar trebui să iei cuvintele lui Dumnezeu ca bază pentru a dobândi cunoașterea de sine, a afla cum sunt umanitatea, calibrul și talentul tău și ce puncte forte ai. De exemplu, să presupunem că îți plăcea să cânți și făceai asta bine, dar unii oameni te criticau și te înjoseau întruna, spunând că ești afon și cânți fals, așa că acum simți că nu poți cânta bine și nu mai îndrăznești să o faci în fața altora. Deoarece acei oameni laici, confuzi și mediocri te-au evaluat și judecat greșit, drepturile pe care le merită umanitatea ta au fost reduse, iar talentul tău a fost înăbușit. Ca urmare, nu îndrăznești nici măcar să cânți un cântec și ești destul de curajos să cedezi și să cânți cu voce tare doar când nu e nimeni prin preajmă sau ești singur. Pentru că de obicei te simți atât de oribil de ținut în frâu, când nu ești singur nu îndrăznești să cânți un cântec; îndrăznești să cânți doar când ești singur, bucurându-te de momentul în care poți cânta cu voce tare și limpede, și ce moment minunat, eliberator e

acesta! Nu-i așa? Din cauza răului pe care ți l-au făcut oamenii, nu știi sau nu poți vedea clar ce poți să faci de fapt, la ce ești bun și la ce nu ești bun. În acest tip de situație, trebuie să-ți faci o evaluare corectă și să te măsori în mod corect, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ar trebui să stabilești ce ai învățat și în ce constau punctele tale forte și să te duci să faci tot ce poți face; cât despre lucrurile pe care nu le poți face, neajunsurile și lipsurile tale, ar trebui să reflectezi asupra lor și să le cunoști și, de asemenea, ar trebui să evaluezi și să știi cu exactitate cum este calibrul tău și dacă este bun sau rău. Dacă nu poți să-ți înțelegi propriile probleme sau să dobândești o cunoaștere clară în privința lor, atunci cere-le acelora din jurul tău care au înțelegere să-ți facă o estimare. Indiferent dacă ceea ce spun ei este corect, cel puțin îți va oferi un punct de referință și de luat în considerare și îți va permite să ai o judecată sau o caracterizare de bază în ceea ce te privește. După aceea, poți să rezolvi problema esențială a emoțiilor negative precum inferioritatea și să ieși treptat din ele. Astfel de sentimente de inferioritate sunt ușor de rezolvat dacă cineva poate să le discearnă, să se lămurească cu privire la ele și să caute adevărul.

În cazul celor care au suferit un tratament inechitabil, care au fost maltratați și discriminați în societate, în diferitele lor profesii și în diferite medii, sunt sentimentele de ură și mânie care apar în ei ușor de rezolvat? (Da.) Cum se rezolvă? (Ei trebuie să privească toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, să renunțe la aceste emoții negative de ură și mânie și să renunțe la oamenii, evenimentele și lucrurile care i-au rănit în trecut.) „A renunța” sunt doar cuvinte – cum renunți? De exemplu, o femeie iese la întâlnire cu un bărbat și ajunge să fie ademenită de el în pat și înșelată să-i dea bani și, ori de câte ori se gândește la asta, simte o explozie bruscă de mânie, iar când această mânie apare, ea își strânge pumnii și adâncul inimii ei se umple de ură. Se

gândește la fața acelui bărbat, se gândește la tot ce a spus el, la tot ce a făcut el care a rănit-o și, cu cât se gândește mai mult la aceste lucruri, cu atât devine mai mânioasă, cu atât se înfurie mai mult, cu atât supărarea arde mai tare, iar ura ei crește. Continuă să se gândească la asta și nu mai vrea să-și facă datoria, se simte din ce în ce mai rău, își spune să nu se odihnească, ci să continue să lucreze și să vorbească cu alți oameni, iar când nu poate dormi noaptea, trebuie să se bazeze pe pastile de somn ca să adoarmă. Nu îndrăznește să stea singură sau să-și lase inima să se odihnească. În momentul în care este singură, în momentul în care se odihnește, această ură năvălește în ea, iar ea vrea să se răzbune, să-l facă pe cel care a rănit-o să moară și, cu cât e mai neplăcută moartea, cu atât mai bine. Dacă într-o zi chiar aude vestea că acel bărbat a murit în mod tragic, abia atunci e capabilă să renunțe la sentimentele ei de ură și mânie. Gândește-te la asta: dacă el chiar ar muri, dacă ar primi ce merită și ar fi pedepsit, oare ai putea șterge acel eveniment care a făcut să apară ura și mânia și acea amintire îngropată atât de adânc în inima ta? Chiar ai reușit să renunți la ura din acel eveniment? Ar putea ea să dispară cu adevărat? (Nu.) Deci, a face ca persoana care te-a rănit să dispară și să îndure pedeapsa, să moară de o moarte cât mai neplăcută sau să îndure răzbunarea ori să ajungă la o finalitate rea este oare calea de a rezolva ura și mânia? Este calea de a renunța la ură și mânie? (Nu.) Și astfel, unii oameni spun: „Când descoperi că nutrești aceste emoții de ură și mânie, ar trebui să renunți la ele.” E asta calea de a practica? (Nu.) Deci, ce este când cineva spune: „Ar trebui să renunți la ele”? (Este doctrină.) Corect, este doctrină, nu calea de a practica. Tocmai v-am spus cum să rezolvați sentimentul de inferioritate, iar aceasta este o modalitate de a renunța la inferioritate. Aveți acum calea de a practica? (Da.) Deci cum renunțați la ură și mânie? A nu te gândi la ele este calea de a practica? (Nu.) Unii oameni spun să le excludeți din memoria

voastră – este aceasta modalitatea de a rezolva problema? Ar însemna că ați renunțat la aceste lucruri? (Nu, nu ar însemna.) A scutura din cap, a închide ochii și a nu vă gândi la nimic sau a vă face de lucru nu este modalitatea de a rezolva această problemă și nu e calea corectă de practică pentru a renunța la aceste emoții negative. Așadar, care anume este calea de practică? Cum puteți renunța la aceste lucruri? Cum puteți rezolva această chestiune? Aveți o metodă bună de a face asta? Pentru a renunța la aceste lucruri, trebuie să le înfrunți, nu să te ascunzi de ele sau să fugi de ele. Nu ți-e frică să fii singur? Nu ți-e frică să-ți amintești acest eveniment? Nu ți-e teamă că cineva îți va redeschide rana? Așa că înfruntă-le și ia toți acei oameni, evenimente și lucruri care te-au rănit și te-au făcut să simți ură și mânie în trecut și pe toți aceia care ți-au lăsat o impresie profundă și pe care ți-i poți aminti și notează totul în scris, discerne-le umanitatea unul câte unul, conform cuvintelor lui Dumnezeu, cunoaște-le firile, analizează minuțios, dezvăluie și cunoaște esența lor și vezi ce anume sunt acei oameni. Concluzia ta finală – singura concluzie la care poți ajunge – va fi că toți aceștia sunt răi, sunt demoni, și nu oameni! Indiferent de metoda pe care o folosesc pentru a te răni sau pentru a te prinde în cursă și a-ți face rău, esența lor e aceea a demonilor, nu a oamenilor și, categoric, nu sunt obiecte alese de Dumnezeu. Nu există printre acei oameni niciunul care să fie capabil să vină în casa lui Dumnezeu, în timp ce tu ești alesul lui Dumnezeu. Acum ești capabil să asculți predici în casa lui Dumnezeu, să-ți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu și poți să vii înaintea Lui – acesta este Dumnezeu care te ridică și îți arată bunătate. Acei oameni, pe de altă parte, nu au fost priviți niciodată ca oameni în ochii lui Dumnezeu. De aceea, odată ce ai început să crezi în Dumnezeu, ar trebui să păstrezi distanța între tine și ei. Dacă tot îți dorești să te asociezi cu ei, cu siguranță nu vei putea să te impui asupra lor și vei fi oprimat și pedepsit de ei,

discriminat și insultat, vătămat de către ei, chiar maltratat. Tot ceea ce fac ei demonstrează ce fac demonii și ce face Satana. Dacă-ți place să te asociezi cu ei și să te lupți cu ei, atunci nici tu nu ești o persoană. Ești la fel ca ei și ești capabil să faci aceleași lucruri ca ei. Asta se datorează faptului că demonii nu numai că prind oamenii în capcană, ci își și fac rău unii altora – aceasta este natura unui demon. Văzând că tu ai fost ales de Dumnezeu și aparții omenirii pe care a creat-o Dumnezeu, cum ar putea demonii să nu se ia de tine? Cum ar putea să nu te rănească și să nu te prindă în capcană? Ei fac rău tuturor. Ei își fac rău unul altuia, deci, cu atât mai mult, nu vor slăbi strânsoarea asupra oamenilor și nu-i vor lăsa în pace! Asta demonstrează că această lume și omenirea sunt demonice și inundate cu desăvârșire de faptele Satanei. E incredibil de dificil să fii o persoană bună și, de asemenea, e incredibil de dificil să fii doar o persoană obișnuită care nu vrea să fie împinsă de colo-colo de către nimeni. Încerci să eviți asta, dar nu poți. Așa e lumea. De când a înțeles suficient pentru a putea începe școala, până la intrarea în societate și începerea muncii și apoi până la moarte, cine nu a fost niciodată împins de colo-colo în timpul vieții sau înșelat și persecutat? Nu există absolut nimeni așa. Indiferent cât de priceput sau capabil ești, întotdeauna va exista cineva mai formidabil decât tine care să te trateze ca pe un nimic. Diferența este, totuși, că fiecare are filosofii de trai diferite. Unii oameni îndură și se resemnează în fața adversităților, dar alții sunt diferiți. După ce au trecut de multe ori prin experiența de a fi înșelați și au fost hărțuiți până în punctul în care nu mai pot suporta și au suferit prea mult, în ei apar emoții precum ura și mânia, și urăsc atât omenirea, cât și societatea. Odată ce ai văzut clar esența și natura celor care te rănesc și ai văzut că esența lor este cea a demonilor, ura și mânia pe care le simți nu mai sunt îndreptate către oameni, ci către demoni, iar atunci nu s-a diminuat oare ura ta? (Ba da.) Ura ta s-a diminuat oarecum. Și care e

avantajul că s-a micșorat oarecum? Este acela că, atunci când întâmpini din nou o astfel de situație, nu te vei emoționa din nou și nu vei privi situația cu irascibilitate. În schimb, o vei privi corect, o vei discerne și o vei aborda folosind cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, îi vei privi pe cei care-ți provoacă iarăși rău din punctul de vedere al conștiinței și rațiunii umanității și vei folosi, în abordarea ta față de ei, calea învățată de la Dumnezeu, calea și principiile pe care ți le-a spus El. Când îi abordezi folosind calea pe care ți-a spus-o Dumnezeu, ura și mânia nu se vor ivi din nou în tine, ci, mai degrabă, vei ajunge să cunoști corupția omenirii, să cunoști fața demonilor și să confirmi și verifici, într-un mod mult mai profund și mai progresiv, că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Când folosești cuvintele lui Dumnezeu și calea pe care ți-a spus-o Dumnezeu, calea pe care ai învățat-o de la El, pentru a privi o astfel de chestiune, atunci această chestiune nu numai că nu te va mai răni din nou și nu numai că nu va face ca ura și mânia ta să se adâncească, ci, dimpotrivă, va face ca ura și mânia din profunzimea inimii tale să se împuțineze treptat și, pe măsură ce experimentezi iar și iar acest tip de chestiune, statura ta va crește și firea ta se va schimba.

Cât despre modul exact în care trebuie să renunți la acea ură și mânie din trecut despre care am discutat, un aspect este să-i vezi clar pe acești așa-ziși non-oameni, să vezi clar că natura-esență a lor este cea a diavolilor și a Satanei, esența lor este dăunătoare oamenilor, este identică și împărtășește aceeași sursă cu cea a diavolilor, a Satanei și a marelui balaur roșu – ei te prind în capcană, îți fac rău, întocmai cum Satana corupe omenirea. Odată ce ai înțeles acest punct, nu renunți atunci oarecum la emoțiile tale de ură și mânie? (Ba da.) Unii oameni spun: „Nu e suficient să înțelegi aceste lucruri și gata. Uneori mă întristez doar când mă gândesc la asta!” Ce ar trebui să faci când te simți trist? Poți să nu simți deloc tristețe? Cicatricile își lasă

întotdeauna semnele, dar a avea aceste semne nu e neapărat un lucru rău. Tocmai aceste fenomene de nedreptate în societate și acești oameni, aceste evenimente și lucruri care fac să apară în tine ură și mânie îți permit să simți nedreptatea din societate, îți permit să simți reavoința, malițiozitatea și răutatea omenirii și să simți nedreptatea și dezolarea lumii, făcând astfel să se nască în tine dorința de a tânji după lumină și dorința ca Mântuitorul să te salveze din toată această suferință. Așadar, există un context pentru această dorință? (Da.) Vine ușor această dorință? (Nu.) Dacă nu ai fi fost rănit niciodată în rândul omenirii sau în societate, ai crede că există mulți oameni buni în jur. Dacă ieși și te împiedici, iar cineva vine să te ajute să te ridici, sau mergi la cumpărături, dar nu ai destui bani, iar persoana de lângă tine te ajută, sau îți pierzi geanta, iar cineva o găsește și ți-o dă înapoi, vei crede că există mulți oameni buni în jur. Cu această stare de spirit și având această înțelegere a societății, cât de multă înțelegere vei avea privind semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu sau necesitatea ca Dumnezeu să facă lucrarea de mântuire? Cât de mare va fi dorința ta ca Mântuitorul să vină și să te salveze din marea suferinței? Nu o să vrei asta prea mult, nu-i așa? Ar fi doar un fel de dorință, un fel de fantezie. Cu cât cineva trece prin mai multe greutăți și suferințe în lume, îndurând tot felul de tratamente inechitabile sau, altfel spus, cu cât cineva a trăit mai mult în această societate și printre oameni, cineva în care s-au ivit ură și mânie profundă față de omenire și societate, cu atât mai mult va dori ca Dumnezeu să pună capăt acestei epoci rele cât mai curând posibil, să distrugă această omenire rea cât mai curând posibil, să-l salveze din marea suferinței cât mai curând posibil, să pretindă răzbunare asupra celor răi și să-i protejeze pe cei buni – nu-i așa? (Așa este.) Deci acum, în acest moment, tu te gândești: „Oh, chiar trebuie să le mulțumesc acelor demoni. Trebuie să le mulțumesc pentru tratamentul nedrept și pentru că m-au discriminat, m-au insultat și asuprit.

Faptele lor rele și răul pe care mi l-au făcut sunt cele care m-au forțat să vin înaintea lui Dumnezeu, care m-au făcut să nu mai tânjesc după lume sau după viața printre acești oameni și care m-au făcut să fiu dornic să vin în casa lui Dumnezeu, să vin înaintea lui Dumnezeu, să mă sacrific de bunăvoie pentru El, să-mi dedic întreaga viață, să trăiesc o viață plină de însemnătate și să nu mă mai asociez cu oameni răi. Altfel, aș fi în continuare întocmai ca ei, urmând tendințele lumești și urmărind faima și câștigul, viața bună, plăcerile trupului și un viitor minunat. Acum cred în Dumnezeu, așa că nu mai este nevoie să merg pe acea cale strâmbă. Nu-i mai privesc cu ostilitate. Văd clar cine au fost dintotdeauna. Ei sunt acolo pentru a face servicii, contraste pentru lucrarea lui Dumnezeu. Fără ei, nu aș putea vedea exact care este esența acestei lumi și a acestei omeniri și m-aș gândi în continuare că această lume și această omenire sunt din ce în ce mai minunate. Acum, că am trecut prin această suferință, nu-mi voi mai pune aspirațiile și speranțele în această lume sau în mâinile vreunei persoane grozave. În schimb, sper că va veni Împărăția lui Dumnezeu, iar corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu vor fi la putere." Meditând în acest fel, oare emoțiile tale de ură și mânie nu se atenuează treptat? (Ba da.) Ele se atenuează. Iar perspectiva ta și punctele tale de vedere asupra oamenilor, evenimentelor și lucrurilor din inima ta nu au suferit o schimbare? Nu înseamnă asta că drumul pe care vei merge în viitor, alegerile tale și obiectivele tale trec gradual printr-o schimbare, iar tu te întorci treptat către urmărirea obiectivelor și direcției corecte? (Ba da.) Îți aduci aminte lucrurile care s-au întâmplat în trecut, care ți-au frânt inima și care te-au făcut să urăști lumea și, odată ce le-ai văzut clar semnificația și esența, inima ta se umple de recunoștință față de Dumnezeu. Când te umpli de recunoștință, nu te cufunzi atunci în bucuria acesteia? Nu te gândești atunci: „Acei non-credincioși care nu cred în Dumnezeu sunt încă induși în

eroare, răniți și devorați de însuși regele diavolilor, Satana. E atât de jalnic! Dacă nu aș fi crezut în Dumnezeu și nu aș fi venit înaintea Lui, aș fi exact ca ei, urmărind lumea, alergând de colo până colo încercând să obțin faimă, câștig și statut, îndurând atât de multă suferință, și fără să-mi treacă vreodată prin minte să schimb direcția. Aș fi cufundat într-un păcat inevitabil – cât de trist! Acum că am credință în Dumnezeu, înțeleg adevărul și pot vedea lămurit această chestiune. Calea pe care ar trebui să o urmeze oamenii este aceea a urmăririi adevărului – este cea mai valoroasă, cea mai semnificativă. Acum că Dumnezeu mi-a arătat atâta bunătate încât să nu mai fie nevoie să trec prin acea suferință, voi lua hotărârea de a-L urma până la capăt, de a-I asculta cuvintele, de a trăi conform cuvintelor Lui și de a nu mai trăi cum făceam înainte, când nu trăiam defel ca o ființă umană.” Vezi, această aspirație bună a apărut, așa e? Obiectivele și direcția corectă de viață nu au prins treptat contur în gândurile și conștientizarea oamenilor? Și nu sunt ei acum capabili să se îmbarce pe calea cea bună în viață? (Sunt.) Așadar, atunci când apar aceste emoții și aspirații pozitive, mai este necesar să ne gândim la acele emoții negative? După ce te-ai gândit bine la ele un timp sau te-ai gândit la ele de mai multe ori până le-ai înțeles, când aceste chestiuni nu-ți mai tulbură mintea și nu mai controlează calea pe care o parcurgi, atunci, fără să-ți dai seama, tu renunți la aceste emoții de ură și mânie, ele nu-ți mai ocupă inima și, cu timpul, rezolvi chestiunea firii tale corupte. Chestiunea rezolvării firii tale corupte are legătură cu urmărirea adevărului? (Da.) Iar asta nu înseamnă că ai pornit pe calea cea bună în viață? Nu este greu să pornești pe calea cea bună; mai întâi, trebuie să renunți la toate diferitele tale puncte de vedere despre lume, despre umanitatea cuiva și despre omenire care nu sunt în concordanță cu faptele. Cum poți vedea clar aceste puncte de vedere care nu sunt în concordanță cu faptele? Cum le poți rezolva? Aceste puncte de vedere care

nu sunt în concordanță cu faptele stau ascunse în emoțiile din inima ta, iar aceste emoții direcționează judecata și gândirea umanității tale, precum și caracterul tău, discursul și acțiunile tale, ca și, desigur, conștiința și rațiunea ta. Mai important, ele îți direcționează și-ți influențează obiectivele în viață și calea pe care o parcurgi. Prin urmare, renunță la toate emoțiile negative și la toate emoțiile care au control asupra ta – acesta este primul pas pe care ar trebui să-l practici în căutarea adevărului. Rezolvă mai întâi chestiunea diferitelor emoții negative, înlătură-le pe măsură ce le descoperi și nu lăsa nicio problemă în urmă. Când aceste chestiuni sunt rezolvate, nu vei mai fi încătușat, purtând cu tine aceste emoții negative în căutarea adevărului, și vei putea să cauți adevărul și să înlături o fire coruptă atunci când o dezvălui. Este acesta un lucru ușor de realizat? De fapt, nu e chiar atât de ușor.

În timp ce am avut părtășie și am analizat minuțios aceste emoții negative, ați pus în aplicare la voi înșivă ceea ce vă spun? Unii oameni spun: „Sunt tânăr și n-am prea multă experiență de viață. N-am suferit niciodată eșecuri sau obstacole și nu am experimentat vreo traumă. Nu înseamnă asta că nu am emoții negative?” Toată lumea le are; toată lumea va întâmpina multe dificultăți și se va afla în situația de a da naștere emoțiilor negative. De exemplu, din cauza contextului tendințelor malefice ale societății din această epocă, mulți copii cresc în familii monoparentale, unii fără iubirea unei mame, alții fără iubirea unui tată. Dacă cineva nu are iubirea unei mame sau a unui tată, se poate considera că îi lipsește ceva. Indiferent de vârsta la care pierzi iubirea tatălui sau a mamei, din perspectiva umanității normale, acest lucru va avea un impact asupra ta într-o măsură mai mare sau mai mică. Unii oameni se vor închide în sine, alții se vor simți inferiori, alții vor deveni iritabili, alții vor avea un sentiment de neliniște și nesiguranță, iar alții vor discrimina și vor evita sexul opus. În

orice caz, aceia care cresc în acest mediu special vor dezvolta, într-o măsură mai mare sau mai mică, unele anomalii în cadrul umanității lor normale. În limbaj modern, ei ajung să fie puțin denaturați. De exemplu, fetele care cresc fără dragostea tatălui vor fi relativ lipsite de experiență când vine vorba de bărbați. Ele trebuie să învețe cum să se ocupe de propriile nevoi de bază de la o vârstă fragedă și chiar să suporte povara grea a finanțelor familiei și a diferitelor sarcini care trebuiesc îndeplinite, la fel cum fac mamele lor, învățând din vreme, fără să vrea, să se preocupe și să aibă grijă de lucruri sau să se protejeze pe ele însele, pe mamele lor și familiile lor. Ele au o conștientizare puternică în ceea ce privește autoprotecția și vor avea, de asemenea, sentimente foarte puternice de inferioritate. Fără a-și da seama de asta, odată ce au crescut în acest mediu particular, ele se vor simți, în mod inconștient, în adâncul inimii lor, ca și cum ar avea vreun neajuns, și acesta este sentimentul pe care-l au, indiferent dacă el le-a afectat sau nu vreodată în mod grav judecata sau deciziile în trecut. Pe scurt, odată ce o persoană s-a maturizat pe deplin, vor exista niște emoții negative ce îi direcționează gândurile, care au fost acolo de mult timp și va exista întotdeauna un motiv pentru ca acestea să fie acolo. De exemplu, dacă unii băieți care cresc în familii monoparentale nu au tată, ci doar mamă, ei învață de mici să se ocupe de treburile casnice alături de mame, caracterele lor devenind oarecum materne. Le place să aibă grijă de fete și simt o simpatie pentru ele, se simt îngăduitori față de fete, le place să protejeze femeile și au oarece prejudecăți față de bărbați. Există chiar și unii care simt în adâncul lor un fel de antipatie și aversiune surdă față de bărbați, îi discriminează, crezând că bărbații sunt cu toții ineficienți și iresponsabili și că nu fac ce e corect și cuvenit. Desigur, există, printre acești oameni, unii care sunt destul de normali. Este inevitabil, totuși, că vor exista unii care au anumite gânduri specifice, nerealiste sau nepotrivite despre bărbați sau

femei, și toți aceștia au deficiențe și defecte în umanitatea lor. Dacă cineva descoperă că ai o astfel de problemă și îți atrage atenția sau dacă tu însuți descoperi și afli prin introspecție că ai acest tip de emoție negativă serioasă și că ea deja îți afectează alegerile și practica privind modul în care vezi oamenii și lucrurile și modul în care te comporți și acționezi, atunci ar trebui să reflectezi și să te cunoști pe tine însuți. Ar trebui să discerni și să rezolvi această emoție negativă în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, să te străduiești să te lepezi de legăturile, controlul și influența acestei emoții negative, să lupți pentru a evita ca plăcerea, mânia, tristețea, bucuria, gândirea, judecata, conștiința și rațiunea umanității tale să devină distorsionate, duse la extreme sau duse dincolo de limitele lor. Ce altceva? Odată ce te-ai străduit să eviți ca aceste lucruri să se întâmple, vei putea trăi o viață normală cu conștiința și rațiunea umanității normale și cu instinctele și liberul arbitru al umanității normale pe care Dumnezeu le-a acordat omului. Adică, te străduiești să-ți păstrezi gândurile, instinctele, liberul arbitru, capacitatea de judecată, conștiința și rațiunea în limitele umanității normale prescrise de Dumnezeu. Prin urmare, oricare ar fi emoția negativă care te controlează, ai o problemă cu acel aspect al umanității tale normale. Înțelegi asta, nu-i așa? (Da.)

Urmărirea adevărului de către oameni se realizează pe baza conștiinței, rațiunii, instinctului și liberului arbitru normal ale umanității normale și a gamei de emoții umane normale. Vezi tu, în sfera umanității normale oferite omului de către Dumnezeu, nu există nimic extrem, nimic excesiv, nimic distorsionat și nu există nicio scindare sau pervertire a personalității. Cum se manifestă faptul de a fi excesiv? A te gândi mereu că nu ești bun de nimic, că nu ești nimic – nu e acest lucru excesiv? Nu este nerealist? (Ba este.) A avea, orbește, un mare respect pentru bărbați, crezând că bărbații sunt buni, că sunt mai capabili decât femeile, că femeile sunt incompetente,

că nu sunt bune de nimic, că nu sunt la fel de capabile ca bărbații și că, luate ca un întreg, nu sunt la fel de bune ca bărbații – nu e acest lucru excesiv? (Ba da.) Cum se manifestă faptul de a duce lucrurile la extrem? Dorindu-ți întotdeauna să depășești ceea ce poți realiza instinctiv și dorindu-ți mereu să-ți forțezi limitele. Unii oameni îi văd pe alții că dorm cinci ore pe noapte și apoi reușesc în continuare să lucreze normal o zi întreagă, așa că, după aceea, ei trebuie să doarmă patru ore pe noapte și să vadă câte zile pot rezista. Unii oameni văd că alții mănâncă două mese pe zi și au energie din abundență, fiind capabili să continue să lucreze toată ziua, așa că, după aceea, ei trebuie să mănânce o masă pe zi – nu e asta dăunător fizic? Ce rost are să încerci mereu să te arăți mai capabil decât ești? Pentru ce concurezi cu propriul tău trup? Unii oameni în jur de cincizeci de ani au dinții slăbiți și nici măcar nu mai pot roade din oase sau mușca din trestia de zahăr. Ei spun: „Nu-ți face griji, pot pierde câțiva dinți, nicio problemă, voi continua să mestec! Trebuie să trec peste această dificultate. Dacă nu încerc să o biruiesc, atunci sunt doar slab și inutil!” Nu înseamnă asta a duce lucrurile la extrem? (Ba da, înseamnă.) Simți că trebuie să realizezi ceea ce nu poți să realizezi și ceea ce umanitatea ta nu poate să dobândească instinctiv. Nu poți dobândi asta cu talentul, cu înțelepciunea sau statura ta ori cu lucrurile pe care le-ai învățat, cu vârsta și sexul tău, dar, cu toate că nu le poți dobândi, tot simți că trebuie. Unele femei își exagerează punctele forte, spunând: „Noi, femeile, putem face ceea ce pot face bărbații. Bărbații pot construi clădiri, la fel și noi; bărbații pot pilota avioane, la fel și noi; bărbații pot face box, și noi putem; bărbații pot căra o sută de kilograme într-un sac, și noi putem.” Dar, până la urmă, sunt zdrobite atât de mult de asta, încât scuipă sânge. Tot mai încearcă să pară mai capabile decât sunt? Nu este extrem acest lucru? Nu este excesiv? Toate aceste manifestări sunt extreme și excesive. Adesea, oamenii absurzi consideră problemele și

privesc oamenii, evenimentele și lucrurile în acest fel, și tot așa abordează și rezolvă problemele. Prin urmare, dacă oamenii vor să rezolve aceste manifestări excesive, trebuie mai întâi să pună capăt acelor lucruri extreme și să renunțe la ele. Cele mai grave dintre aceste lucruri sunt diferitele emoții extreme din adâncul inimii lor. În anumite circumstanțe, aceste emoții îi determină adesea să aibă gânduri extreme și să folosească metode extreme, făcându-i astfel să o ia pe un drum greșit. Aceste emoții extreme nu numai că îi fac pe oameni să pară nesăbuiți, ignoranți și proști, ci îi fac să o ia razna și să sufere pierderi. Dumnezeu vrea o persoană normală care urmărește adevărul, nu o persoană absurdă, excesivă și extremă care să urmărească adevărul. De ce? Oamenii extremi și predispuși la denaturări nu sunt capabili să înțeleagă lucrurile corect, cu atât mai puțin să înțeleagă în mod pur adevărul. De asemenea, oamenii lipsiți de logică și extremi folosesc modalități extreme de a înțelege, a aborda și a practica adevărul – acest lucru e foarte periculos și problematic pentru ei. Vor suferi mari pierderi și, de asemenea, asta Îl dezonorează în mod grav pe Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să-ți depășești limitele sau să folosești metode extreme și radicale pentru a practica adevărul. Mai degrabă, în circumstanțe în care umanitatea ta este normală în toate privințele și în sfera umanității a ceea ce poți înțelege și realiza, El dorește să Îi pui cuvintele în practică, să practici adevărul și să-I îndeplinești cerințele. Scopul final este ca firea ta coruptă să se schimbe, să-ți corectezi și să-ți schimbi treptat toate gândurile și punctele de vedere, să-ți adâncești din ce în ce mai mult înțelegerea asupra firilor corupte ale omului și cunoașterea lui Dumnezeu și, prin urmare, să-ți faci supunerea față de Dumnezeu din ce în ce mai concretă și mai practică – așa vei dobândi mântuirea.

Este semnificativ să am părtășie despre cum să renunți la diferitele emoții negative? (Da.) Cu ce scop fac Eu asta? Astfel încât, indiferent dacă

aceste diferite emoții negative au apărut cu mult timp în urmă sau dacă apar chiar acum, în prezent, tu să fii capabil să adopți abordarea corectă a acestora, să le risipești și să le rezolvi în modul corect, să lași în urmă aceste emoții greșite, negative și să ajungi treptat în punctul în care nu te mai împotmolești în aceste emoții negative, indiferent ce se întâmplă. Când diversele emoții negative vor apărea din nou, vei fi conștient și vei avea discernământ, vei cunoaște răul pe care ți-l fac și, bineînțeles, va trebui și să renunți treptat la ele. Când se vor ivi aceste emoții, vei putea să practici stăpânirea de sine și să aplici înțelepciunea și vei reuși să renunți la ele sau să cauți adevărul pentru a le rezolva și a le gestiona. În orice caz, ele nu ar trebui să-ți afecteze adoptarea căilor corecte, a atitudinii corecte și a poziției corecte relative la modul în care privești oamenii și lucrurile și în care te comporți și acționezi. În acest fel, obstacolele și blocajele de-a lungul căii tale în urmărirea adevărului se vor împuțina tot mai mult, tu vei putea urmări adevărul în sfera umanității normale cerute de Dumnezeu, fără tulburări sau cu tot mai puține tulburări și vei rezolva firile corupte pe care le dezvălui în tot felul de situații. Ai acum o cale pe care să înaintezi în ceea ce privește felul de a rezolva diferitele emoții negative? În primul rând, examinează-te cu privire la corupția pe care o dezvălui și vezi dacă aceste emoții negative te influențează lăuntric și dacă aduci aceste emoții negative în modul în care privești oamenii și lucrurile și în care te comporți și acționezi. În plus, examinează, în adâncul inimii tale, chestiunile care sunt profund întipărite în memoria ta și vezi dacă aceste lucruri care ți s-au întâmplat au lăsat cicatrici sau semne și dacă te controlează constant, pentru a folosi modurile și metodele corecte de a vedea oamenii și lucrurile, de a te comporta și a acționa. În acest fel, când diferitele emoții negative care au apărut când te-ai simțit rănit în trecut sunt dezgropate, atunci, ce ar trebui să faci mai departe este să le analizezi minuțios, să le discerni și să le rezolvi

una câte una, conform adevărului. De exemplu, unii oameni au fost promovați conducători de multe ori, dar au fost, de multe ori, înlocuiți sau relocați, iar în ei se ivește o emoție negativă. De-a lungul acestui proces de a fi promovați și apoi înlocuiți și relocați iar și iar, ei nu-și dau niciodată seama ce se întâmplă și, prin urmare, nu-și cunosc niciodată deficiențele și neajunsurile, propria corupție sau care este cauza principală a fărădelegilor pe care le comit. Ei nu rezolvă niciodată aceste chestiuni și, adânc în sinea lor, rămân cu o impresie și se gândesc: „Iată cum se folosește casa lui Dumnezeu de oameni. Când ești folosit, ești ridicat, iar când nu, ești dat afară.” Oamenii cu acest tip de sentiment pot avea în societate un loc în care-și pot vărsa oful, dar, în casa lui Dumnezeu, tu simți că nu există niciun loc în care să-ți poți vărsa oful, nicio modalitate să te descarci și niciun mediu în care să te descarci și, astfel, tot ce poți face e să înghiți. Să înghiți în acest fel nu e o adevărată renunțare, ci, mai degrabă, înseamnă să îngropi lucrurile adânc în interior. Există unii oameni care cred că, într-o zi, își vor realiza bine datoria și că, dacă frații și surorile lor văd asta, îi vor alege să fie din nou conducători; există și unii care doresc să-și continue datoria în liniște, nu vor să fie din nou conducători și spun: „Nu voi fi conducător, indiferent cine mă promovează. Nu-mi permit să mă fac de râs și nu pot suporta această durere. Nu e treaba mea cine devine conducător, nici cine e înlocuit. Nu voi fi din nou conducător și, astfel, nu va trebui să suport durerea și sentimentul de a fi atacat care vin din faptul de a fi înlocuit. Pur și simplu îmi voi face bine lucrarea și-mi voi asuma această responsabilitate, iar în ceea ce privește destinația și finalitatea care mă așteaptă, le las în mâinile lui Dumnezeu – asta depinde de Dumnezeu.” Ce fel de emoție este aceasta? Nu e întru totul corect să spunem că este inferioritate; cred că este potrivit să o numim depresie – depresie, descurajare, a fi închis și ținut în frâu. Ei se gândesc: „Casa lui Dumnezeu e

un loc în care dreptatea este susținută și, cu toate acestea, sunt adesea promovat și apoi înlocuit. Mă simt atât de nedreptățit, dar nu am cum să stau la discuții, așa că pur și simplu mă voi supune! Aceasta este casa lui Dumnezeu, unde altundeva aș putea să merg să-mi expun cazul? Sunt obișnuit să trăiesc așa. Nimeni din lume nu are o părere bună despre mine, și la fel este și în casa lui Dumnezeu. Pur și simplu nu mă voi gândi la cum vor sta lucrurile în viitor." Cât e ziua de lungă, ei au moralul scăzut, nu se pot interesa de nimic, doar se descurcă cât de cât în tot ceea ce fac, fac puțin din ceea ce pot face și nimic altceva; nu studiază, nu fac niciun efort, nu se gândesc profund la nimic și nu sunt dispuși să plătească un preț. Până la urmă, ei rămân foarte repede fără energie, entuziasmul pe care l-au avut la început se răcește, consideră că nimic nu are vreo legătură cu ei, iar cine erau înainte a murit. Nu e asta descurajare? (Ba da, este.) Când cineva îi întreabă: „Cum te simți în legătură cu faptul că ai fost înlocuit?", aceștia răspund: „Ei bine, calibrul meu este slab. Cum ar trebui să mă simt? Nu înțeleg." Iar când cealaltă persoană îi întreabă: „Dacă ai fi ales din nou conducător, ți-ar plăcea să faci asta?", ei răspund: „Oh, pentru ce aș vrea să fac asta? Nu este practic! Calibrul meu e slab și nu pot să satisfac intențiile lui Dumnezeu." A spune că sunt disperați și au renunțat nu este complet realist. Pur și simplu, ei se simt mereu cu moralul scăzut, deprimați, închiși și descurajați. Nu vor să spună nimănui ce e în inima lor, nu vor să fie deschiși și nu vor să-și rezolve propriile probleme, dificultăți, stări corupte și firi corupte – ei continuă doar să se arate curajoși. Ce emoție e aceasta? (Depresie.) De asemenea, ei se agață de o idee: „Voi face ce-mi cere Dumnezeu și voi lucra din greu la orice muncă pe care biserica rânduiește să o fac. Dacă nu pot termina munca, nu mă învinovăți, întrucât nu eu am fost cel care m-a făcut de calibru slab!" Într-adevăr, o astfel de persoană chiar crede în Dumnezeu și este hotărâtă. Nu-L va părăsi niciodată pe

Dumnezeu, nu-și va abandona niciodată datoria și-L va urma întotdeauna pe Dumnezeu. Doar că nu acordă atenție intrării în viață, auto-reflecției sau rezolvării firii sale corupte. Ce fel de problemă e aceasta? Pot acești oameni să câștige adevărul crezând în acest fel? Nu este problematic pentru ei? (Ba da, este.) Nu e posibil ca ei să spună că nu cred în Dumnezeu, nici dacă ar fi bătuți până la moarte. Cu toate acestea, din cauza unor împrejurări particulare, din cauză că au experimentat unele situații și scenarii particulare și anumiți oameni le-au spus anumite lucruri, ei s-au epuizat și și-au pierdut puterile, astfel încât nu se pot ridica din nou și nu pot să adune niciun strop de energie. Nu arată asta că au emoții negative? (Ba da.) A avea emoții negative demonstrează că există o problemă, iar atunci când există o problemă, ar trebui să o rezolvi. Există întotdeauna o modalitate și o cale de a rezolva problemele care se cuvine să fie rezolvate – nu sunt de nerezolvat. Depinde doar dacă poți să înfrunți problema și dacă îți dorești sau nu să o rezolvi. Dacă da, atunci nu există nicio problemă atât de dificilă încât să nu poată fi rezolvată. Vii înaintea lui Dumnezeu și cauți adevărul în cuvintele Lui, și poți rezolva orice dificultate. Cu toate acestea, nu numai că demoralizarea, depresia, descurajarea și sentimentul tău de a fi ținut în frâu nu te pot ajuta să-ți rezolvi problemele, ci, dimpotrivă, pot face ca acestea să devină din ce în ce mai grave și să se înrăutățească din ce în ce mai mult. Credeți asta? (Da.) Prin urmare, indiferent de care emoții te agăți în acest moment sau cărei emoții ai căzut pradă acum, sper că vei putea lăsa în urmă aceste sentimente greșite. Indiferent ce motive sau scuze ai, în momentul în care cazi pradă unei emoții anormale, atunci ai căzut pradă unei emoții extreme. Când ai picat în această emoție extremă, cu siguranță ea va controla ceea ce urmărești, hotărârile și dorințele, precum și, desigur, obiectivele pe care le urmărești în viață, iar consecințele acestui lucru sunt grave.

În încheiere, aș vrea să vă spun ceva: să nu lași un sentiment minor sau o emoție simplă, nesemnificativă să te țină încurcat pentru tot restul vieții, astfel încât să-ți afecteze dobândirea mântuirii și să-ți distrugă speranța de mântuire, înțelegi? (Da.) Această emoție a ta nu e doar negativă – ca să fiu mai precis, ea este, de fapt, în opoziție cu Dumnezeu și cu adevărul. Ai putea crede că este o emoție în cadrul umanității normale, dar, în ochii lui Dumnezeu, nu e doar o simplă chestiune de emoție, ci o metodă de opoziție față de El. Este o metodă marcată de emoții negative, pe care oamenii o folosesc pentru a se împotrivi lui Dumnezeu, cuvintelor Lui și adevărului. Așadar, sper că, presupunând că vrei să urmărești adevărul, te vei examina cu atenție pentru a vedea dacă te agăți de aceste emoții negative și te împotrivești cu îndârjire și nesăbuință lui Dumnezeu și te întreci cu El. Dacă ai descoperit răspunsul prin examinare, dacă ai ajuns la o realizare și la o conștientizare clară, atunci îți cer ca, mai întâi, să renunți la aceste emoții. Nu le prețui și nu te agăța de ele, căci te vor distruge, îți vor distruge destinația și vor distruge oportunitatea și speranța pe care le ai în urmărirea adevărului și dobândirea mântuirii. Aici voi încheia această părtășie pentru astăzi.

24 septembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (2)

La ultima noastră adunare, am avut părtășie despre un subiect important: cum să urmărești adevărul. Cum să urmărești adevărul – cum am avut părtășie despre această chestiune? (Dumnezeu a oferit părtășie despre două aspecte: primul a fost „renunțarea” și cel de-al doilea „dedicarea”. În ceea ce privește renunțarea, Dumnezeu a vorbit despre emoțiile negative care există în om. În mod particular, Dumnezeu a avut părtășie despre efectele și consecințele specifice pe care emoțiile negative de inferioritate, mânie și ură le au asupra datoriei noastre. Părtășia Lui ne-a oferit o înțelegere diferită a felului în care trebuie să urmărim adevărul. Am văzut cum adesea trecem cu vederea emoțiile negative pe care le dezvăluim în fiecare zi și, de obicei, nu discernem sau nu ne înțelegem emoțiile negative. Emitem o judecată unilaterală că pur și simplu așa suntem noi. Aducem aceste emoții negative în datoria noastră, iar acest lucru are un impact direct asupra rezultatelor acelei datorii. De asemenea, influențează felul în care privim oamenii și lucrurile și felul în care tratăm problemele din viețile noastre. Din cauza asta, ne este extrem de dificil să mergem pe calea urmăririi adevărului.) La ultima noastră adunare, am avut părtășie despre felul în care trebuie urmărit adevărul. Când vine vorba despre practică, există două căi importante: cea a renunțării și cea a dedicării. Ultima dată, am rezumat problemele principale asociate cu primul aspect al acelei prime căi, „renunțarea” – adică, omul trebuie să renunțe la diferite feluri de emoții. Acestea sunt, în principal, emoții negative – cele care sunt anormale, irațională și care contravin conștiinței și rațiunii. Dintre acestea, părtășia noastră s-a axat pe emoțiile negative de inferioritate, mânie și ură, precum și pe câteva comportamente care rezultă dintr-o viață trăită în cadrul acestor emoții negative, pe diverse emoții negative produse ca rezultat al

unor anumite circumstanțe particulare sau al unui istoric de dezvoltare și pe cele reflectate de un caracter anormal. De ce trebuie să se renunțe la aceste emoții negative? Fiindcă ele, obiectiv vorbind, stârnesc în oameni mentalități și păreri negative, influențând poziția pe care aceștia o adoptă când se confruntă cu oameni, evenimente sau lucruri. Așadar, primul aspect al acestei căi de practică – renunțarea – pretinde ca oamenii să renunțe la tot felul de emoții negative. Ultima dată, am avut puțină părtășie despre aceste emoții negative. Însă, în afară de inferioritate, mânie și ură, despre care am avut părtășie, există, bineînțeles, o varietate de emoții care pot avea un impact asupra perspectivei unei umanități normale. Acestea afectează conștiința, rațiunea, gândirea și judecata umanității normale și pot afecta rezultatele urmăririi adevărului de către om. Asta înseamnă că aceste emoții negative sunt primul lucru la care omenirea trebuie să renunțe atunci când urmărește adevărul. Părtășia noastră de astăzi va continua cu subiectul de față – cum să renunți la diverse emoții negative. Mai întâi, vom avea părtășie despre diversele manifestări ale emoțiilor negative și, datorită părtășiei Mele despre aceste manifestări, omul va putea cunoaște emoțiile negative, le va putea compara cu el însuși și apoi va putea începe să le înlăture, una câte una, în viața lui cotidiană. Prin căutarea și înțelegerea adevărului și prin cunoașterea și analizarea gândurilor și părerilor negative, precum și a perspectivelor și atitudinilor anormale, pe care emoțiile negative le scot la iveală în oameni, aceștia pot începe să înlăture acele emoții negative.

Ultima dată, am vorbit despre emoția negativă de „depresie”. În primul rând, oare majoritatea oamenilor au acest sentiment de depresie? Sunteți capabili să vă dați seama ce fel de sentiment și ce fel de stare de spirit este depresia și care sunt manifestările ei? (Da.) Acest lucru este ușor de înțeles. Nu vom vorbi pe larg despre „depresie”, ci doar vom descrie manifestările

produse de această emoție, depresia, în cei care cred în Dumnezeu și Îl urmează. Ce înseamnă „depresia”? Înseamnă să te simți abătut, să nu te simți bine, să nu fii interesat de nimic din ceea ce faci, să nu ai niciun impuls, nicio motivație, să ai o atitudine destul de negativă și pasivă față de lucrurile pe care le faci și să nu ai nicio determinare de a face ceva. Așadar, care este cauza acestor manifestări? Aceasta este problema principală care trebuie disecată. Odată ce înțelegeți diversele manifestări ale depresiei, precum și diferitele stări de spirit, gânduri și atitudini față de lucruri, provocate de această emoție negativă, ar trebui să înțelegeți care sunt cauzele acestor emoții negative, adică principalele cauze de la baza acestor emoții negative, provocate de ele în oameni. De ce se deprimă oamenii? De ce nu simt nicio motivație de a face ceva? De ce sunt mereu atât de negativi, pasivi și lipsiți de determinare atunci când fac ceva? În mod clar, există un motiv. De exemplu, vezi pe cineva care este mereu deprimat și pasiv când face ceva, incapabil să adune energie, cu emoții și o atitudine nu foarte pozitive sau optimiste și care afișează mereu o atitudine foarte negativă, dezaprobatoare și disperată. Îi dai sfaturi, dar nu le ascultă niciodată, deși recunoaște că drumul pe care i l-ai arătat este cel corect și că raționamentul tău este grozav, totuși, atunci când face ceva, nu poate aduna energie și tot este negativ și pasiv. În cazuri grave, din mișcările corpului, după figură, din felul în care merge, din tonul vocii lui și după cuvintele pe care le spune, poți vedea că emoțiile acestui om sunt deosebit de deprimante, că îi lipsește energia în tot ceea ce face, că este ca un fruct strivit și că oricine petrece mult timp cu acel om va fi afectat de el. Ce înseamnă asta? Diversele comportamente, expresii faciale, tonuri ale vocii și chiar gândurile și părerile exprimate de oameni care trăiesc în depresie au trăsături negative. Așadar, care este motivul din spatele acestor fenomene negative? Care este cauza? Bineînțeles, cauza pentru apariția acestei emoții

negative, depresia, diferă de la om la om. Un fel de sentimente de depresie pot apărea din credința perpetuă a oamenilor în propria soartă teribilă. Nu este aceasta o cauză? (Ba da.) Când erau tineri, trăiau la țară sau într-o regiune săracă, familia lor nu era prosperă și, în afară de câteva obiecte simple de mobilier, nu aveau nimic de mare valoare. Probabil că aveau unul sau două rânduri de îmbrăcăminte, pe care trebuia să le poarte deși aveau găuri și nu puteau niciodată să mănânce, în mod obișnuit, mâncare bună și de calitate, ci trebuiau să aștepte Anul Nou sau sărbătorile ca să consume carne. Uneori, le era foame și nu aveau destule haine ca să le fie cald, un bol plin cu carne era o iluzie și le era dificil să găsească chiar și un fruct. Trăind într-un astfel de mediu, se simțeau diferiți de alți oameni care trăiau în marele oraș, ai căror părinți erau înstăriți, care puteau mânca și purta orice voiau, care primeau pe loc tot ce voiau și erau școliți. Se gândeau: „Au o soartă atât de bună! De ce soarta mea este atât de rea?” Ei vor mereu să se distingă din mulțime și să-și schimbe destinul. Cu toate acestea, nu este ușor să-ți schimbi destinul. Când un om se naște într-o astfel de situație, deși poate să încerce, cât își poate schimba soarta și cât poate s-o îmbunătățească? După ce devine adult, întâlnește obstacole peste tot unde merge în societate, este hărțuit oriunde merge și se simte mereu foarte oropsit. Se gândește: „De ce am atât de mult ghinion? De ce întâlnesc mereu oameni răi? Viața era grea când eram copil și pur și simplu așa stăteau lucrurile. Acum că am crescut, este încă foarte rea. Vreau tot timpul să arăt ce pot să fac, dar niciodată nu am ocazia. Dacă n-o să am niciodată ocazia, atunci așa să fie! Vreau doar să lucrez din greu și să câștig suficienți bani ca să duc o viață bună. De ce nu pot face nici măcar asta? Cum poate fi atât de greu să duci o viață bună? Nu trebuie să duc o viață superioară tuturor celorlalți. Vreau măcar să duc o viață de orășean și să nu fiu desconsiderat de oameni, să nu fiu un cetățean de mâna a doua sau a treia.

Măcar atunci, când oamenii m-ar chema, nu ar striga: «Hei, tu, vino aici!» Cel puțin m-ar striga pe nume și mi s-ar adresa cu respect. Dar nu mă pot bucura nici de o adresare respectuoasă. De ce este soarta mea atât de crudă? Când se va sfârși?" Când un astfel de om nu credea în Dumnezeu, își considera soarta crudă. După ce a început să creadă în Dumnezeu și să vadă că aceasta este adevărata cale, s-a gândit: „Toată acea suferință de dinainte a meritat. Toate au fost orchestrate și făcute de Dumnezeu, iar El a făcut bine. Dacă n-aș fi suferit în felul acela, n-aș fi ajuns să cred în Dumnezeu. Acum că o fac, dacă pot accepta adevărul, atunci destinul meu ar trebui să se schimbe în bine. Acum pot trăi, în biserică, o viață egală cu a fraților și surorilor mele, oamenii îmi spun «frate» sau «soră» și mi se adresează cu respect. Acum mă bucur de sentimentul de a avea respectul celorlalți." Pare că destinul lui s-a schimbat, că nu mai suferă și nu mai are o soartă rea. Odată ce a început să creadă în Dumnezeu, s-a hotărât să-și îndeplinească bine datoria în casa Lui, a devenit capabil să îndure greutăți și să trudească, să îndure mai mult decât oricine altcineva în orice chestiune și se străduiește să câștige aprobarea și stima celor mai mulți oameni. Crede că ar putea chiar să fie ales conducător de biserică, persoană responsabilă sau lider de echipă și, oare atunci nu-și va onora strămoșii și familia? Nu-și va fi schimbat atunci destinul? Totuși, realitatea nu se ridică la nivelul dorințelor lui, iar el devine abătut și se gândește: „Cred în Dumnezeu de ani buni și mă înțeleg foarte bine cu frații și surorile, dar cum se face că, de fiecare dată când e timpul să fie ales un conducător, o persoană responsabilă sau un lider de echipă, nu e niciodată rândul meu? Oare pentru că par atât de simplu sau pentru că n-am avut un randament bun și nimeni nu m-a observat? De fiecare dată când au loc alegeri, aș avea o mică speranță și m-aș mulțumi numai să fiu ales lider de echipă. Sunt atât de plin de entuziasm să-L răsplătesc pe Dumnezeu, dar de fiecare dată când au loc alegeri și sunt

complet trecut cu vederea, ajung să fiu dezamăgit. Ce se întâmplă? Să fie oare faptul că sunt capabil cu adevărat doar să fiu o persoană mediocră, obișnuită și neremarcabilă toată viața mea? Când îmi amintesc de copilărie, de tinerețea mea, de anii de vârstă mijlocie, această cale pe care am parcurs-o a fost întotdeauna mediocră, iar eu nu am făcut nimic notabil. Nu că n-aș avea ambiție, că aș avea un calibru slab, că nu depun suficient efort sau că nu pot să îndur greutăți. Am hotărâre și obiective și chiar se poate spune că am ambiție. Atunci cum se face că nu mă pot remarca niciodată din mulțime? În ultimă instanță, am pur și simplu o soartă rea și sunt destinat suferinței și așa a rânduit Dumnezeu lucrurile pentru mine." Cu cât stă mai mult pe gânduri, cu atât mai rea crede că îi este soarta. În cursul obișnuit al îndatoririlor lui, dacă are anumite sugestii sau exprimă anumite păreri și este mereu respins și nimeni nu-l ascultă sau nu-l ia în serios, devine și mai deprimat și se gândește: „O, soarta mea este atât de rea! În orice grup m-aș afla, întotdeauna există o persoană rea care-mi blochează calea și mă asuprește. Nimeni nu mă ia niciodată în serios și nu mă pot face remarcat. La urma urmei, la asta se reduce totul: pur și simplu am o soartă rea!" Orice i se întâmplă, mereu atribuie acel lucru sorții rele; investește mereu mult efort în această idee de a avea o soartă rea, se străduiește să o înțeleagă și să o aprecieze mai profund și, pe măsură ce o întoarce pe toate părțile în mintea lui, emoțiile îi devin tot mai deprimante. Când face o greșeală minoră în îndeplinirea datoriei lui, se gândește: „O, cum îmi pot face bine datoria când am o soartă atât de rea?" La întruniri, frații și surorile lui îi oferă părtășie, iar el tot cântărește lucrurile, dar nu înțelege și se gândește: „O, cum pot înțelege lucrurile când am o soartă atât de rea?" Oricând vede pe cineva care vorbește mai bine decât el, care discută despre înțelegerea sa într-o manieră mai clară și mai luminată, se simte și mai deprimat. Când vede pe cineva care poate îndura greutăți și poate plăti prețul, care vede

rezultate în îndeplinirea datoriei sale, care primește aprobarea fraților și surorilor sale și este promovat, se simte nefericit în sufletul lui. Când vede pe cineva că devine conducător sau lucrător, se simte și mai deprimat și chiar când vede pe cineva care cântă și dansează mai bine decât el și se simte inferior acelei persoane, se deprimă. Indiferent ce oameni, evenimente sau lucruri întâlnește sau cu ce situații se confruntă, el le răspunde mereu cu această emoție, depresia. Chiar și atunci când vede pe cineva care poartă haine puțin mai frumoase decât ale sale sau care are o tunsoare puțin mai frumoasă, se simte mereu trist, iar gelozia și invidia apar în inima lui până când, în final, se întoarce la acea emoție deprimantă. Care sunt motivele pe care le născocește? Se gândește: „O, oare asta nu se întâmplă fiindcă soarta mea este rea? Dacă aș fi fost puțin mai arătos, dacă aș fi fost demn așa ca el, dacă aș fi fost înalt și cu trăsături frumoase, cu haine bune și cu mulți bani, cu părinți buni, atunci oare lucrurile n-ar sta altfel decât acum? Oare oamenii nu m-ar respecta și nu ar fi invidioși și geloși pe mine? Până la urmă, soarta mea este rea și nu pot da vina pe nimeni pentru asta. Cu o astfel de soartă rea, nimic nu-mi merge bine și nu pot merge nicăieri fără să mă împiedic. E pur și simplu soarta mea rea și nu pot face nimic în privința asta.” În mod similar, când este emondat sau atunci când frații și surorile îi fac reproșuri, îl critică sau îi oferă sugestii, el le răspunde cu emoția sa, depresia. Oricum, fie că e vorba de ceva ce i se întâmplă sau de tot ceea ce îl înconjoară, răspunde mereu cu diverse gânduri, păreri, atitudini și puncte de vedere negative, care se nasc din emoția lui, depresia.

Asemenea oameni, care consideră mereu că au o soartă rea, simt tot timpul că inimile le sunt strivite de o stâncă enormă. Întrucât cred mereu că tot ce li se întâmplă e din cauza sorții lor rele, simt că nu pot schimba nimic, indiferent ce se întâmplă. Așadar ce fac ei? Pur și simplu se simt negativi,

sunt delăsători și se resemnează în fața nenorocirilor. Ce înseamnă că se resemnează în fața nenorocirilor? Înseamnă că se gândesc: „O, pur și simplu va trebui să mă descurc așa în viață!” Când alții sunt emondați, acei oameni pot fi introspectivi și spun: „De ce am fost emondat? Ce am făcut de am încălcat principiile adevărului? Ce firi corupte am dezvăluit? Oare înțelegerea mea este suficient de profundă și de concretă? Cum ar trebui să înțeleg și să rezolv aceste probleme?” Spun astfel de lucruri, iar aceștia sunt oameni care urmăresc adevărul. Totuși, când omul cu așa-zisa soartă rea este emondat, simte că este desconsiderat de ceilalți, că soarta lui este rea, așa că nimeni nu-l place și oricine vrea să-l emondeze îl poate emonda. Când nu-l emondează nimeni, depresia lui se ameliorează puțin, dar imediat ce este emondat, depresia se agravează și mai mult. Când sunt emondați alți oameni, ei s-ar putea să se simtă negativi timp de câteva zile. Citesc cuvintele lui Dumnezeu și, cu ajutorul fraților și surorilor lor, devin capabili să accepte adevărul și, încetul cu încetul, se schimbă și lasă în urmă acea stare negativă. Cu toate acestea, cei care consideră că au o soartă rea, nu numai că nu lasă în urmă acea emoție negativă, ci, dimpotrivă, ajung să aibă certitudinea că au o soartă rea. De ce? Pentru că ei vin în casa lui Dumnezeu și au senzația că abilitățile lor nu sunt folosite niciodată la maximum, că sunt mereu emondați și folosiți drept țapi ispășitori. Se gândesc: „Vezi? Alții oameni fac asta și nu sunt emondați, deci cum de atunci când fac eu acest lucru, sunt emondat? Cu siguranță, asta arată că soarta mea este rea!” Și astfel ajung atât de deprimați și de disperați. Indiferent cum ar încerca alți oameni să aibă părtășie cu ei despre adevăr, lor nu le intră nimic în cap și spun: „Voi sunteți emondați doar o clipă, dar pentru mine e diferit. Nu pot face nimic bine și m-am născut ca să îndur emondarea. Nu pot da vina pe nimeni, pur și simplu soarta mea este rea.” Întrucât cred mereu că au o soartă rea și că vor fi așa cât timp vor trăi,

atunci indiferent cum le spune casa lui Dumnezeu oamenilor să urmărească adevărul, să îndeplinească datoria unei ființe create și cum să o facă la înălțimea standardelor, nimic din toate acestea nu le intră în cap. Deoarece au mereu certitudinea că soarta lor este rea, simt că acest lucru minunat – urmărirea adevărului și obținerea mântuirii – n-are nici o legătură cu ei, așa că nu-și fac datoria cu prea multă conștiinciozitate. În sufletul lor, sunt siguri că „Oamenii cu o soartă rea nu-și pot îndeplini bine datoria; numai oamenii cu o soartă bună o pot face. Când un om are o soartă bună, oamenii îl plac oriunde merge și toate îi merg ca pe roate. Am o soartă rea și mereu întâlnesc oameni răi, niciodată nu mă simt bine când îmi fac datoria – aceste nenorociri vin una după alta!” Întrucât cred că au o soartă rea, se simt mereu abătuți și deprimați. Cred întotdeauna că urmărirea adevărului este doar un subiect de discuție și că un om ca ei, cu o soartă rea, nu poate obține niciodată nimic urmărind adevărul. Simt că, deși poate că urmăresc adevărul, în cele din urmă, nu vor câștiga nimic și se gândesc mereu: „Cum pot să intre în Împărăție oamenii cu o soartă rea? Cum pot ei să obțină mântuirea?” Nu îndrăznesc să creadă acest lucru, așa că se delimitează mereu, gândindu-se: „Fiindcă soarta mea este rea și m-am născut să sufăr, nu va fi atât de rău să supraviețuiesc și să devin, în final, un muncitor. Asta ar însemna că faptele bune ale strămoșilor mei ar da roade în mine și m-ar binecuvânta cu noroc. Deoarece soarta mea este rea, sunt potrivit numai să fac anumite îndatoriri banale, cum ar fi să gătesc, să fac curat sau să am grijă de copiii fraților și surorilor sau alte treburi mărunte și așa mai departe. Cât despre acele slujbe care îți permit să te faci remarcat în casa lui Dumnezeu, probabil că nu voi avea nimic de-a face cu ele cât timp voi trăi. Vezi, am venit în casa lui Dumnezeu plin de entuziasm și cum am ajuns? Am ajuns doar să gătesc și să lucrez cu mâinile. Nimeni nu observă cât de epuizat sunt sau cât de greu este, nimeni nu vede și nimănui nu-i pasă. Dacă

asta nu este o soartă rea, atunci nu știu ce este! Alții sunt actori principali sau figuranți, toarnă film după film, videoclip după videoclip – ce minunat! Eu nu m-am remarcat niciodată, nici măcar o dată. Ce destin greu! Soarta mea este atât de rea! Cine este de vină pentru soarta mea rea? Oare nu e vina mea? Voi continua așa până în ceasul morții." Ei se cufundă tot mai adânc în această emoție negativă. Nu numai că nu sunt capabili de introspecție și nu-și pot cunoaște emoțiile negative sau de unde au apărut ele sau dacă toate acestea au vreo legătură cu o soartă bună sau rea și nici nu caută adevărul pentru a înțelege aceste lucruri, dar se și agață orbește de ideea că toate problemele lor sunt cauzate de soarta lor rea. Rezultatul este că se cufundă tot mai adânc în aceste emoții negative și sunt incapabili să se elibereze. În cele din urmă, fiindcă ei cred că au o soartă rea, ajung la disperare, trăiesc fără un scop adevărat și doar mănâncă și dorm, așteptând moartea; astfel, devin din ce în ce mai dezinteresați de urmărirea adevărului, de îndeplinirea corectă a datoriei, de obținerea mântuirii și de alte astfel de cerințe de la Dumnezeu și chiar resping și dezaprobă tot mai mult aceste lucruri. Ei cred că soarta lor rea este motivul și baza în care nu urmăresc adevărul și nu sunt capabili să obțină mântuirea în mod firesc. Nu-și analizează firile corupte sau emoțiile negative în situațiile pe care le întâmpină, ajungând astfel să-și cunoască și să-și înlăture firile corupte, ci își folosesc perspectiva asupra sorții rele în felul în care reacționează la fiecare persoană, eveniment sau lucru pe care-l întâlnesc și experimentează, lucru care îi face să se cufunde și mai adânc în sentimentele lor de depresie. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Așadar, este corectă sau nu această emoție, depresia, din cauza căreia oamenii cred că au o soartă rea? (Nu este.) În ce fel nu este corectă? (Cred că această emoție este radicală. Ei explică și delimitează tot ce li se întâmplă prin prisma sorții lor rele. Când li se întâmplă ceva, nu reflectează și nu ajung la o concluzie cu privire la

motivul pentru care apar aceste probleme și nici nu caută și nu contemplă. Este un mod pe deplin radical și delimitator de a aborda lucrurile.) Cum se ajunge la acest mod radical și absurd de a aborda lucrurile? Care este cauza acestei emoții, depresia? (Cred că principala cauză a acestei emoții este că ei urmează calea greșită, iar punctul de plecare al urmăririi lor este greșit. Au niște dorințe nebunești, mereu concurează și se compară cu alții, iar atunci când nu-și pot satisface dorințele nebunești, din sinea lor apare această emoție negativă.) Nu ați înțeles clar esența acestei probleme – în principal, este vorba despre faptul că perspectiva lor asupra chestiunii „sorții" este inexactă. Urmăresc mereu o soartă bună sau vor ca ea să fie de așa natură încât totul să le meargă din plin și ușor. Se uită mereu la sorțile altor oameni și ce li se întâmplă când încep să urmărească un asemenea lucru? Se uită la oameni care trăiesc în tot felul de medii, la ce mănâncă ei, la ce poartă, de ce se bucură și apoi compară situația acestora cu a lor și simt că stau mai prost în toate privințele, că toți ceilalți sunt mai buni decât ei și astfel cred că au o soartă rea. De fapt, nu sunt neapărat cel mai rău situați, dar fac mereu comparații și se măsoară cu alții, făcând mereu eforturi ca să mediteze și să analizeze această chestiune a „sorții" și să se adâncească în studiul ei. Folosesc perspectiva și viziunea asupra sorții bune sau rele pentru a lua măsura tuturor lucrurilor, măsurând mereu, până ajung să se înghesuie într-un colț și nu mai au nicio cale de urmat, cufundându-se în final în negativitate. Folosesc mereu perspectiva asupra unei sorți bune sau rele ca să măsoare aspectul exterior al tuturor lucrurilor care se întâmplă, în loc să se uite la esența lucrurilor. În ce fel greșesc când fac asta? Gândurile și perspectivele lor sunt deformate, iar ideile lor despre soartă sunt inexacte. Soarta omului este o chestiune foarte profundă pe care nimeni n-o poate înțelege clar. Nu numai data sau ora exactă a nașterii unei persoane indică dacă soarta ei va fi bună sau rea – aceasta este o taină.

Rânduiala lui Dumnezeu cu privire la soarta unei persoane, fie că aceasta este bună sau rea, nu trebuie privită sau apreciată cu ochii omului sau cu ochii unui ghicitor și nici nu trebuie măsurată în funcție de bogăția și gloria de care se bucură acea persoană în timpul vieții, de suferința experimentată sau de succesul pe care îl are în urmărirea perspectivelor, faimei și averii. Cu toate acestea, exact asta este greșeala gravă pe care o comit cei care spun că au o soartă rea, precum și un mod de apreciere a propriei sorți folosit de majoritatea oamenilor. Cum își apreciază cei mai mulți oameni propria soartă? Cum apreciază oamenii de pe lumea asta dacă soarta unei persoane este bună sau rea? În primul rând, ei se uită dacă viața acelei persoane decurge fără probleme sau nu, dacă se poate bucura de bogăție și glorie sau nu, dacă poate avea un stil de viață superior celorlalți, cât de mult suferă și de câte lucruri se bucură în timpul vieții, cât de mult trăiește, ce carieră are, dacă viața ei este plină de trudă sau confortabilă și ușoară – ei folosesc aceste lucruri și multe altele pentru a aprecia dacă soarta unei persoane este bună sau rea. Și voi o apreciați la fel, nu-i așa? (Ba da.) Așadar, atunci când majoritatea dintre voi întâlniți ceva care nu vă place, când vremurile sunt grele sau când nu vă puteți bucura de un stil de viață superior, credeți că și voi aveți o soartă rea și vă cufundați în depresie. Cei care spun că au o soartă rea nu au neapărat o soartă cu adevărat rea și nici cei care spun că au o soartă bună nu au neapărat o soartă bună. Cum anume se apreciază dacă soarta este bună sau rea? Soarta voastră este bună dacă voi credeți în Dumnezeu și nu este bună dacă nu credeți în Dumnezeu – este corect să spunem asta? (Nu neapărat.) Spuneți „nu neapărat”, ceea ce înseamnă că există unii care cred în Dumnezeu și au cu adevărat o soartă rea și alții care au o soartă bună. Dacă așa stau lucrurile, atunci unii oameni care nu cred în Dumnezeu au și ei o soartă bună și unii au o soartă rea – este corect să spunem asta? (Nu, este greșit.) Spuneți-Mi motivele pentru care

ziceți asta! De ce este greșit acest lucru? (Nu cred că soarta unei persoane are legătură cu credința în Dumnezeu.) Așa este; o soartă bună sau rea nu are nimic de-a face cu credința în Dumnezeu. Așadar, cu ce are legătură? Are vreo legătură cu drumul pe care merg oamenii sau cu ceea ce urmăresc ei? Oare cineva are o soartă bună dacă urmărește adevărul, dar una grea dacă nu o face? Spuneți-Mi, are o văduvă o soartă bună? Pentru laici, văduvele au o soartă rea. Dacă rămân văduve la treizeci sau patruzeci de ani, chiar au o soartă rea; chiar le este foarte greu! Dar dacă o văduvă suferă mult pentru că și-a pierdut soțul și ajunge să creadă în Dumnezeu, oare soarta ei este grea? (Nu.) Întrucât cei care nu au rămas văduvi trăiesc o viață fericită, totul le merge bine, au mult sprijin, hrană și îmbrăcăminte, au o familie numeroasă, duc o viață confortabilă, fără să aibă greutăți sau să simtă vreo nevoie spirituală, ei nu cred în Dumnezeu și nu vor crede în El, oricum ai încerca tu să le împărtășești Evanghelia. Așadar, cine are soarta cea bună? (Văduva are soarta bună, pentru că a ajuns să creadă în Dumnezeu.) Vezi, pentru că laicii consideră că văduva are o soartă rea, iar ea suferă atât de mult, își schimbă apoi direcția și începe să urmeze o cale diferită, crede în Dumnezeu și Îl urmează pe Dumnezeu – nu înseamnă asta că acum are o soartă bună și trăiește fericită? (Ba da.) Soarta ei rea s-a transformat într-o soartă bună. Dacă spui că are o soartă rea, atunci soarta ei în viață ar trebui să fie întotdeauna rea, iar ea nu o poate schimba; așadar, cum poate fi schimbată soarta? Oare soarta ei s-a schimbat când a început să creadă în Dumnezeu? (Nu, s-a schimbat odată cu perspectiva ei asupra lucrurilor.) Când și-a schimbat modul în care privește lucrurile. Oare s-a schimbat adevărul obiectiv al propriei ei sorți? (Nu.) Înainte ca văduva să ajungă să creadă în Dumnezeu, ea invidia femeile care nu rămăseseră văduve, gândindu-se: „Uită-te la ea, are o soartă atât de bună! Are un soț, un cămin, trăiește o viață fericită și mulțumitoare. Ea nu suferă această

durere de a fi văduvă.” Însă, după ce ajunge să creadă în Dumnezeu, ea se gândește: „Acum cred în Dumnezeu. El m-a ales să-L urmez, iar eu pot să-mi fac datoria și să câștig adevărul. În viitor, voi putea obține mântuirea și voi intra în Împărăție. Ce soartă bună este aceasta! Ea nu a rămas văduvă, dar care este soarta ei? Întotdeauna caută să se bucure de viață, urmărind faima, averea și statutul, căutând să se descurce bine în carieră și să se bucure de prosperitate și bogăție, dar mai târziu, când va muri, tot va merge în iad. Are o soartă rea. Soarta mea este mai bună decât a ei!” Perspectiva ei s-a schimbat, dar faptele obiective nu s-au schimbat. Cea care nu crede în Dumnezeu continuă să se gândească: „Hm! Soarta mea este mai bună decât a ta! Tu ești văduvă, eu nu sunt. Viața mea este mai bună decât a ta. Eu am o soartă bună!” Cu toate acestea, în ochii femeii care a ajuns să creadă în Dumnezeu, cea dintâi nu are o soartă bună. Cum s-a produs această schimbare? Oare s-a schimbat mediul obiectiv al văduvei? (Nu.) Deci, cum i s-a schimbat perspectiva? (S-au schimbat criteriile după care ea apreciază dacă lucrurile sunt bune sau rele.) Da, și-a schimbat perspectiva asupra felului în care apreciază lucrurile și privește problemele. A trecut de la a crede că femeia care n-a rămas văduvă are o soartă bună, la a crede că aceasta are o soartă rea, și de la a crede că ea însăși are o soartă rea, la a crede că are o soartă bună. Aceste două perspective sunt complet diferite de cele pe care le avea înainte, s-au schimbat complet. Ce se întâmplă aici? Faptele obiective și mediul nu s-au schimbat, deci cum a ajuns să aibă o perspectivă diferită asupra lucrurilor? (După ce a acceptat adevărul și lucrurile pozitive, ea aplică acum criteriile corecte când apreciază lucrurile ca fiind bune sau rele.) Perspectiva ei asupra lucrurilor s-a schimbat, dar oare faptele s-au schimbat? (Nu.) Văduva este în continuare văduvă, iar femeia care trăiește fericită trăiește în continuare fericită – faptele nu s-au schimbat deloc. Așadar, în final, cine are soarta bună și cine are soarta rea?

Puteți explica? Înainte, văduva credea că are o soartă rea, un motiv fiind situația sa obiectivă de viață, iar un alt motiv fiind gândurile și opiniile provocate de mediul său obiectiv. După ce ajunge să creadă în Dumnezeu, citindu-I cuvintele și ajungând să înțeleagă unele adevăruri, gândurile ei se conformează și se schimbă, iar perspectiva ei asupra lucrurilor este diferită. Astfel, după ce ajunge să creadă în Dumnezeu, ea nu mai consideră că are o soartă rea, ci mai degrabă că are o soartă bună, deoarece a avut șansa de a accepta lucrarea lui Dumnezeu și poate să înțeleagă adevărul și să obțină mântuirea – acesta este un lucru predestinat de Dumnezeu, iar ea este extrem de binecuvântată. Odată ce ajunge să creadă în Dumnezeu, ea se axează doar pe urmărirea adevărului, lucru diferit de țelurile pe care le urmărea înainte. Deși condițiile de viață, mediul în care trăiește și calitatea vieții ei sunt exact la fel ca înainte și nu s-au schimbat, totuși perspectiva ei asupra lucrurilor s-a schimbat. În realitate, oare chiar a ajuns să aibă o soartă bună pentru că acum crede în Dumnezeu? Nu neapărat. Doar pentru că acum ea crede în Dumnezeu, are speranță, simte o oarecare mulțumire în inima ei, țelurile pe care le urmărește s-au schimbat, opiniile ei sunt diferite și, astfel, mediul ei de viață actual o face să se simtă fericită, mulțumită, bucuroasă și liniștită. Simte că soarta ei este atât de bună acum, mult mai bună decât soarta femeii care nu a rămas văduvă. Abia acum își dă seama că părerea pe care o avea înainte, când credea că are o soartă rea, era greșită. Ce puteți observa din acest lucru? Există „soartă bună” și „soartă rea”? (Nu.) Nu, nu există.

Dumnezeu a hotărât cu mult timp în urmă sorțile oamenilor, iar acestea sunt imuabile. „Soarta bună” și „soarta rea” diferă de la o persoană la alta și depind de mediu, de ceea ce simt oamenii și de ceea ce urmăresc. De aceea, soarta cuiva nu este nici bună, nici rea. Poți trăi o viață foarte grea, dar ai putea să te gândești: „Nu caut să trăiesc o viață de lux. Sunt fericit doar să

am destulă mâncare și suficiente haine pe care să le port. Toată lumea suferă în timpul vieții. Laicii spun: «Nu poți vedea un curcubeu decât dacă plouă», așa că suferința are valoare. Nu-i atât de rău, iar soarta mea nu este rea. Cerurile mi-au dat niște durere, câteva încercări și necazuri. Asta pentru că Dumnezeu are o părere bună despre mine. Asta este o soartă bună!" Unii oameni cred că suferința este un lucru rău, că asta înseamnă că au o soartă rea și că doar dacă duc o viață fără suferință, confortabilă și ușoară înseamnă că au o soartă bună. Non-credincioșii numesc acest lucru „o chestiune de perspectivă". Cum privesc credincioșii în Dumnezeu această chestiune a „sorții"? Vorbim despre a avea o „soartă bună" sau o „soartă rea"? (Nu.) Nu spunem lucruri de felul acesta. Să zicem că ai o soartă bună pentru că tu crezi în Dumnezeu. Dacă nu urmezi calea cea bună în credința ta, dacă ești pedepsit, dat în vileag și eliminat, atunci înseamnă asta că ai o soartă bună sau o soartă rea? Dacă nu crezi în Dumnezeu, nu ai cum să fii dat în vileag sau eliminat. Non-credincioșii și oamenii religioși nu vorbesc despre datul în vileag sau discernerea oamenilor și despre oameni care sunt îndepărtați sau eliminați. Asta ar trebui să însemne că oamenii au o soartă bună când sunt capabili să creadă în Dumnezeu, dar dacă sunt pedepsiți în cele din urmă, oare înseamnă atunci că au o soartă rea? Într-o clipă soarta lor este bună, în următoarea, soarta lor este rea – deci care-i adevărul? Dacă cineva are sau nu o soartă bună nu este un lucru ce poate fi judecat, oamenii nu pot judeca această chestiune. Totul este făcut de Dumnezeu și tot ceea ce rânduiește Dumnezeu este bun. Doar că traiectoria sorții fiecărui individ sau mediul în care trăiește, precum și oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnește și parcursul vieții pe care îl experimentează cât trăiește sunt toate diferite; aceste lucruri diferă de la o persoană la alta. Mediul de viață al fiecărui individ și mediul în care crește, ambele rânduite pentru el de către Dumnezeu, sunt diferite. Lucrurile pe care fiecare individ le

experimentează în timpul vieții sunt toate diferite. Nu există așa-zisa soartă bună sau soartă rea – Dumnezeu rânduiește totul și totul este făcut de Dumnezeu. Dacă privim problema din perspectiva faptului că totul este făcut de Dumnezeu, tot ceea ce face Dumnezeu este bun și corect; doar că, din perspectiva predilecțiilor, sentimentelor și alegerilor oamenilor, unii aleg să trăiască o viață confortabilă, să aibă faimă și avere, o bună reputație, să aibă prosperitate în lume și să se afirme. Ei cred că acest lucru înseamnă că au o soartă bună și că o viață mediocră și plină de eșecuri, la marginea societății, este o soartă rea. Așa arată lucrurile din perspectiva non-credincioșilor și a laicilor care urmăresc lucruri lumești și caută să trăiască în lume, și așa apare ideea de soartă bună și soartă rea. Ideea de soartă bună și soartă rea apare doar din înțelegerea îngustă a ființelor umane și din percepția superficială asupra sorții, precum și din judecățile oamenilor cu privire la cât de multă suferință fizică îndură și cât de multă plăcere, faimă și avere obțin și așa mai departe. De fapt, dacă privim lucrurile din perspectiva rânduielii și suveranității lui Dumnezeu asupra sorții omului, nu există astfel de interpretări despre soarta bună sau soarta rea. Nu-i așa? (Ba da.) Dacă privești soarta omului din perspectiva suveranității lui Dumnezeu, atunci tot ceea ce face Dumnezeu este bun și este lucrul de care are nevoie fiecare individ. Asta deoarece cauza și efectul joacă un rol în viețile trecute și prezente, sunt predestinate de Dumnezeu, El deține suveranitatea asupra lor, le planifică și le rânduiește – omenirea nu are de ales. Dacă privim lucrurile din acest punct de vedere, oamenii nu ar trebui să-și judece soarta ca fiind bună sau rea, nu-i așa? Dacă oamenii emit cu ușurință judecăți cu privire la această chestiune, nu fac atunci o greșeală teribilă? Nu fac ei greșeala de a judeca planurile, rânduielile și suveranitatea lui Dumnezeu? (Ba da.) Și nu este această greșeală una gravă? Nu va afecta calea pe care vor merge în viață? (Ba da.) Atunci acea greșeală îi va duce la pierzanie.

Ce ar trebui să facă oamenii drept răspuns la rânduielile lui Dumnezeu și la suveranitatea Sa asupra sorților pe care le au? (Să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu.) În primul rând, ar trebui să cauți să înțelegi motivul pentru care Creatorul a rânduit acest tip de soartă și mediu de viață pentru tine, de ce te face să întâlnești și să experimentezi anumite lucruri și de ce soarta îți este așa cum este. De aici, ar trebui să înțelegi după ce tânjește inima ta, precum și suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. După ce înțelegi și cunoști aceste lucruri, nu ar trebui să te împotrivești, să faci propriile alegeri cu privire la soarta ta, să o respingi, să o contrazici sau să o eviți. Desigur, nu ar trebui nici să încerci să te târguiești cu Dumnezeu. În schimb, ar trebui să te supui. De ce ar trebui să te supui? Fiindcă ești o ființă creată, nu îți poți orchestra soarta și nu ai suveranitate asupra acesteia. Soarta îți este determinată de Dumnezeu. Când vine vorba de soarta ta, ești pasiv și nu ai de ales. Singurul lucru pe care ar trebui să-l faci este să te supui. Nu ar trebui să faci propriile alegeri cu privire la soarta ta sau să o eviți, nu ar trebui să te târguiești cu Dumnezeu și să te împotrivești sorții tale sau să te plângi. Desigur, în special, nu ar trebui să spui lucruri precum: „Soarta pe care Dumnezeu mi-a rânduit-o este rea. Este nefericită și este mai rea decât soarta celorlalți” sau „Soarta mea este rea și nu pot să mă bucur deloc de fericire sau prosperitate. Dumnezeu a rânduit lucrurile prost pentru mine.” Aceste cuvinte reprezintă judecăți și, rostindu-le, îți depășești poziția. Nu sunt cuvinte care ar trebui rostite de o ființă creată și nu reprezintă perspective sau atitudini pe care o ființă creată ar trebui să le aibă. În schimb, ar trebui să renunți la aceste diferite înțelegeri, definiții, puncte de vedere și priceperi false cu privire la soartă. În același timp, ar trebui să fii capabil să adopți o atitudine și o poziție corectă, astfel încât să te supui tuturor lucrurilor care se vor întâmpla ca parte a sorții pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine. Nu ar trebui să te

împotrivești și, cu siguranță, nu ar trebui să fii deprimat și să te plângi că Cerul nu este corect, că Dumnezeu a rânduit lucrurile prost pentru tine și nu te-a aprovizionat cu tot ce este mai bun. Ființele create nu au dreptul să-și aleagă soarta. Dumnezeu nu ți-a dat acest tip de obligație și nu ți-a oferit acest drept. Prin urmare, n-ar trebui să încerci să faci alegeri, să raționezi cu Dumnezeu sau să ai cerințe suplimentare de la El. Ar trebui să te conformezi și să faci față rânduielilor lui Dumnezeu, indiferent care sunt acestea. Ar trebui să înfrunți, să încerci să experimentezi și să apreciezi orice a rânduit Dumnezeu. Ar trebui să te supui pe deplin tuturor lucrurilor pe care ar trebui să le experimentezi prin rânduielile lui Dumnezeu. Ar trebui să respecți soarta pe care Dumnezeu ți-a rânduit-o. Chiar dacă nu-ți place un lucru sau dacă suferi din această cauză, chiar dacă îți amenință și suprimă mândria și demnitatea, atât timp cât este ceva ce ar trebui să experimentezi, un lucru pe care Dumnezeu l-a orchestrat și l-a rânduit pentru tine, ar trebui să te supui acestuia și nu ai de ales în ceea ce-l privește. Întrucât Dumnezeu rânduiește sorțile oamenilor și are suveranitate asupra acestora, ele nu pot fi negociate cu El. Prin urmare, dacă oamenii sunt raționali și au rațiunea umanității normale, nu ar trebui să se plângă pe motiv că soarta lor este rea sau că ba un lucru, ba altul nu este bun pentru ei. Ei nu ar trebui să-și abordeze datoria, viața, drumul pe care îl urmează în credința lor, situațiile pe care Dumnezeu le-a rânduit sau cerințele Lui față de ei cu o atitudine deprimată doar pentru că simt că soarta lor este rea. Acest fel de depresie nu este o răzvrătire simplă sau de moment, nici revărsarea temporară a unei firi corupte, cu atât mai puțin revărsarea unei stări corupte. Mai degrabă, este o împotrivire tăcută față de Dumnezeu și o împotrivire tăcută și plină de nemulțumiri față de soarta rânduită pentru ei de Dumnezeu. Deși poate fi o simplă emoție negativă, consecințele produse asupra oamenilor sunt mai grave decât cele produse de o fire coruptă. Nu

numai că te împiedică să adopți o atitudine pozitivă și corectă față de datoria pe care se cuvine să o îndeplinești și față de viața ta de zi cu zi și de drumul vieții tale, dar, mai grav, te poate face și să pieri din cauza depresiei. Prin urmare, oamenii inteligenți ar trebui să se grăbească să-și schimbe perspectivele false, să reflecteze asupra lor, să se cunoască pe ei înșiși în lumina cuvintelor lui Dumnezeu și să vadă ce îi face să creadă că au o soartă rea; ar trebui să vadă în ce feluri le-a fost lezată demnitatea sau rănită inima, ceea ce a dus la gânduri negative, cum ar fi sentimentul că au o soartă rea, fapt ce i-a făcut să cadă în această emoție negativă, depresia, din care nu și-au revenit niciodată, nici măcar până în prezent. Aceasta este o problemă asupra căreia ar trebui să reflectezi și pe care ar trebui s-o analizezi. Este posibil ca o anumită chestiune să fie adânc întipărită în inima ta sau poate că cineva ți-a spus un lucru josnic, care ți-a rănit respectul de sine, iar acest lucru te-a făcut să simți că ai o soartă rea și, astfel, să cazi în depresie; sau poate că în viața ta sau în timp ce creșteai, a apărut un gând sau o viziune despre Satana sau despre lume care te-a determinat să ai această înțelegere incorectă a sorții și să devii incredibil de sensibil la faptul că ai o soartă bună sau rea; sau poate că, după ce ai experimentat ceva supărător la un moment dat, ai devenit deosebit de serios și sensibil față de soarta ta, iar apoi ai devenit extrem de pasionat și dedicat schimbării sorții tale – toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le analizezi. Totuși, indiferent de modul în care analizezi aceste lucruri, ceea ce ar trebui să ajungi să înțelegi în cele din urmă este următorul lucru: nu ar trebui să folosești gândurile și opiniile despre o soartă bună sau rea pentru a-ți evalua propria soartă. Soarta vieții unei persoane este în mâinile lui Dumnezeu și El a rânduit-o cu mult timp în urmă; acesta este un lucru care nu poate fi schimbat de oameni. Cu toate acestea, calea pe care o persoană o parcurge în timpul vieții și o viață valoroasă sunt alegeri pe care oamenii le pot face

pentru ei înșiși. Poți alege să trăiești o viață valoroasă, să-ți trăiești viața pentru lucruri valoroase, să trăiești pentru planurile și gestionarea Creatorului și pentru cauza dreaptă a omenirii. Bineînțeles, poți alege, de asemenea, să nu trăiești pentru lucruri pozitive, ci să trăiești pentru urmărirea faimei și a averii, a unei cariere oficiale, a bogăției și a tendințelor lumești. Poți alege să trăiești o viață lipsită de orice valoare și să fii ca un mort care umblă. Toate acestea sunt alegeri pe care le poți face.

După ce am avut părtășie în felul acesta, ați înțeles dacă gândurile și părerile acelor oameni care spun mereu că au o soartă rea sunt corecte sau greșite? (Sunt greșite.) În mod clar, acești oameni experimentează această emoție, depresia, pentru că se împotmolesc în extremism. Întrucât au această emoție extremă, depresia, deoarece au gânduri și păreri extreme, sunt incapabili să înfrunte corect lucrurile care se întâmplă în viață, nu pot folosi normal funcțiile pe care ar trebui să le aibă oamenii și nici nu-și îndeplinesc îndatoririle, responsabilitățile sau obligațiile de ființe create. Prin urmare, sunt la fel ca acele tipuri diverse de oameni care se cufundă în emoții negative, despre care am discutat în ultima noastră părtășie. Deși acești oameni care consideră că au o soartă rea cred în Dumnezeu și sunt capabili să renunțe la lucruri, să se sacrifice ca să-L urmeze pe Dumnezeu, sunt totuși incapabili să-și îndeplinească datoria în casa lui Dumnezeu într-un mod liber, eliberat și relaxat. De ce nu pot face asta? Pentru că, în sinea lor, au numeroase gânduri și păreri extreme și anormale, care le provoacă emoții extreme. Aceste emoții extreme fac astfel încât modul în care judecă lucrurile, cel în care gândesc și părerile lor despre lucruri să provină dintr-un punct de vedere extrem, incorect și deformat. Ei privesc aceste probleme și acești oameni din acest punct de vedere extrem și incorect, astfel trăind, privind oamenii și lucrurile și purtându-se și acționând, în mod repetat, sub efectul și influența acestei emoții negative. În cele din urmă, indiferent cum

trăiesc, par atât de obosiți încât nu sunt capabili să se entuziasmeze pentru credința lor în Dumnezeu și pentru urmărirea adevărului. Indiferent cum aleg să-și trăiască viața, nu pot să-și îndeplinească datoria în mod pozitiv sau activ și, deși cred în Dumnezeu de mulți ani, totuși nu se axează niciodată pe îndeplinirea datoriei din toată inima și din tot sufletul sau pe îndeplinirea acesteia în mod satisfăcător și cu atât mai puțin urmăresc adevărul, desigur, sau practică în conformitate cu adevărurile-principii. De ce? În ultimă instanță, pentru că ei consideră mereu că au o soartă rea, iar asta îi face să aibă un sentiment de depresie profund. Se descurajează complet, sunt lipsiți de orice putere, ca niște cadavre ambulante, fără pic de vitalitate și fără să manifeste niciun comportament pozitiv sau optimist, cu atât mai puțin vreo hotărâre sau forță de a se devota cu loialitate datoriei, responsabilităților și obligațiilor pe care le au. În schimb, se zbat fără tragere de inimă de pe o zi pe alta, cu o atitudine neglijentă, fără țintă și confuzi și chiar ajungând la finalul zilei fără să-și dea seama. Habar nu au cât timp vor mai face lucrurile de mântuială. În cele din urmă, nu pot decât să se admonesteze spunând: „O, voi continua să fac lucrurile de mântuială cât de mult pot! Dacă într-o zi nu voi putea să continui, iar biserica va vrea să mă excludă și să mă elimine, ar trebui pur și simplu să mă elimine. Asta pentru că am o soartă rea!” Vezi, chiar și lucrurile pe care le spun sunt pe un ton învins. Această emoție, depresia, nu este doar o simplă stare de spirit, ci, mai important, are un impact devastator asupra gândurilor, inimilor și a ceea ce urmăresc oamenii. Dacă nu-ți poți schimba emoția de depresie la timp și rapid, acestea nu numai că-ți vor afecta întreaga viață, dar ți-o vor distruge și te vor duce la pieire. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, nu vei fi capabil să câștigi adevărul și să obții mântuirea și, în final, vei pieri. Acesta este motivul pentru care cei care consideră că soarta lor este rea ar trebui să se trezească acum; să cerceteze mereu dacă soarta lor este bună sau rea, să

urmărească mereu un anumit fel de soartă, să-și facă mereu griji în legătură cu soarta lor – acesta nu este un lucru bun. Dacă îți iei mereu foarte în serios soarta, atunci când întâmpini o mică tulburare sau dezamăgire, sau când apar eșecuri, piedici sau situații stânjenitoare, vei ajunge să crezi rapid că asta e din cauza sorții tale rele și a ghinionului tău. Așadar, îți tot reamintești că ești un om cu o soartă rea, că nu ai o soartă bună, precum alți oameni și te cufunzi în mod repetat în depresie, împrejmuit, legat și prins de această emoție negativă, depresia, incapabil să scapi de ea. E un lucru foarte înspăimântător și periculos. Deși această emoție negativă, depresia, s-ar putea să nu te facă mai arogant sau înșelător, să dezvălui ticăloșie sau intransigență, sau alte astfel de firi corupte; deși s-ar putea să nu ajungă la nivelul la care dezvălui o fire coruptă și-L sfidezi pe Dumnezeu, sau dezvălui o fire coruptă și încalci adevărurile-principii, sau provoci tulburări și întreruperi, sau faci fapte rele, totuși, în esență, această emoție, depresia, este o manifestare foarte serioasă a nemulțumirii oamenilor față de realitate. În esență, această manifestare a nemulțumirii față de realitate este și o nemulțumire față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Și care sunt consecințele, dacă ești nemulțumit de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu? Cu siguranță, ele sunt foarte grave și te vor face să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și să-L sfidezi și să fii incapabil să-I accepți cuvântările și aprovizionarea, te vor face să nu fii capabil să înțelegi și să nu fii dispus să-I auzi învățăturile, îndemnurile, mementourile și avertismentele. Întrucât ești plin de această emoție negativă, depresia, ești incapabil să accepți cuvântările actuale ale lui Dumnezeu și nu ai cum să accepți lucrarea realistă a lui Dumnezeu și nici luminarea, îndrumarea, ajutorul, sprijinul și aprovizionarea Duhului Sfânt pentru tine. Chiar dacă Dumnezeu lucrează, tu ești incapabil să simți asta; chiar dacă Dumnezeu și Duhul Sfânt lucrează, ești incapabil să accepți asta. Nu poți accepta aceste

lucruri pozitive, cerințele și aprovizionarea de la Dumnezeu, inima îți este plină și ocupată doar de această emoție, depresia, și nimic din ceea ce face Dumnezeu nu are niciun efect asupra ta. În final, vei rata fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, vei rata fiecare fază a cuvântărilor Lui și chiar și fiecare fază a lucrării Lui și aprovizionarea Lui pentru tine. Când cuvântările și etapele lucrării Lui se vor încheia, tot vei fi incapabil să-ți înlături sentimentul de depresie, să îl lași în urmă, vei rămâne înconjurat și cuprins de această emoție, depresia, și atunci vei fi ratat cu totul lucrarea lui Dumnezeu. Odată ce ai ratat complet lucrarea lui Dumnezeu, în final, vei înfrunta judecata și condamnarea publică a omenirii, iar acesta este momentul în care Dumnezeu va anunța finalitățile oamenilor. Doar atunci îți vei da seama: „O, ar trebui să reflectez asupra mea, ar trebui să las în urmă acest sentiment de depresie, să citesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, să vin înaintea Lui ca să-I caut ajutorul și sprijinul, să caut aprovizionarea de la El, să caut cum să-I accept mustrarea și judecata și să fiu curățit, astfel încât să fiu capabil să mă supun suveranității și rânduielilor Sale.” Prea târziu! Totul este în urma ta acum. E prea târziu să te trezești acum, și ce te așteaptă? Te vei lovi în piept, vei jeli și vei fi plin de regrete. Deși depresia este doar un fel de emoție, deoarece natura ei și consecințele pe care le provoacă sunt atât de grave, ar trebui să te analizezi cu atenție și să nu lași această emoție de depresie să preia controlul asupra gândurilor și țelurilor pe care le urmărești. Trebuie să o înlături și să n-o lași să devină o piedică pe calea urmăririi adevărului sau un zid care te împiedică să vii înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți poți da seama clar de ea, sau dacă găsești această emoție gravă, depresia, prin introspecție, atunci ar trebui să schimbi direcția imediat, să renunți la această emoție și să lași în urmă acest sentiment de depresie. Nu te agăța cu obstinație de direcția în care mergi, gândindu-te: „Indiferent ce spune sau face Dumnezeu, știu că

soarta mea este rea. Cu o soartă rea, ar trebui să fiu deprimat. Cu o soartă rea, ar trebui să o accept pur și simplu și să renunț la orice speranță.” Să înfrunți tot ce se întâmplă cu o astfel de atitudine negativă înseamnă să fii fixist și încăpățânat. Când îți dai seama că ai acest sentiment de depresie, ar trebui să te schimbi și să-l îndepărtezi cât de curând posibil. Nu aștepta până preia complet controlul asupra ta, pentru că atunci va fi prea târziu să-ți vii în fire.

Spuneți-Mi, să crezi în soartă este o expresie a urmăririi adevărului? (Nu, nu este.) Așadar, care este atitudinea corectă pe care ar trebui s-o aibă oamenii în felul în care abordează problema sorții? (Ar trebui să creadă în orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu și să se supună lor.) Așa e. Dacă un om se gândește mereu dacă soarta lui este bună sau rea, ce poate rezolva asta? Să își dea seama că soarta lui este rea, dar să creadă că soarta lui rea este orchestrată și rânduită de Dumnezeu și să fie dispus să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu – este această perspectivă corectă sau nu? (Nu, e greșită.) În ce fel e greșită? (Fiindcă acea perspectivă tot include interpretarea sorții ca fiind bună sau rea.) Este asta o regulă? Ce adevăr ar trebui să înțeleagă oamenii aici? (Despre soartă nu se poate spune că e bună sau rea. Tot ce hotărăște dinainte Dumnezeu este bun, iar oamenii ar trebui să se supună tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu.) Oamenii ar trebui să creadă că soarta este orchestrată și rânduită de Dumnezeu și, de vreme ce totul este orchestrat și rânduit de Dumnezeu, ei nu pot vorbi despre soartă ca fiind bună sau rea. Dacă e bună sau rea se judecă pe baza perspectivelor, părerilor, predilecțiilor și sentimentelor oamenilor, iar această judecată se bazează pe închipuirile și părerile lor și nu este în conformitate cu adevărul. Unii oameni spun: „Am o soartă minunată, m-am născut într-o familie de credincioși. N-am fost niciodată influențat de mediul lumii non-credincioșilor și n-am fost niciodată influențat, ispitit sau

indus în eroare de tendințele non-credincioșilor. Deși am și eu firi corupte, am crescut în sânul bisericii și nu m-am rătăcit niciodată. Am o soartă atât de bună!" E corect ceea ce spun ei? (Nu.) De ce nu? (Faptul că s-au născut într-o familie de credincioși a fost prestabilit de Dumnezeu, acestea au fost suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. N-are nicio legătură cu faptul că soarta lor este bună sau rea.) Corect, ați pus punctul pe i. Acestea au fost suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Este unul dintre felurile în care Dumnezeu rânduiește și este suveran peste soarta omului și este una dintre formele pe care o poate lua soarta – oamenii nu trebuie să se folosească de faptul că soarta lor este bună sau rea ca să judece această chestiune. Unii spun că soarta lor este bună fiindcă s-au născut într-o familie creștină, deci cum i-ați contrazice? Ați putea spune: „Te-ai născut într-o familie creștină și spui că ai o soartă bună, deci oricine nu s-a născut într-o familie creștină trebuie să aibă o soartă rea. Spui că soarta pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru toți acești oameni este rea?" E corect să-i contrazici în felul acesta? (Da.) E corect să-i contraziceți în felul acesta. Contrazicându-i în acest fel, arătați cum afirmația că oamenii care se nasc în familii creștine au o soartă bună este nefondată și nu este în conformitate cu adevărul. Este acum părerea voastră despre sorți bune și rele puțin mai corectă? (Da.) Ce părere ar trebui să aibă oamenii despre chestiunea credinței în soartă, care să fie corectă, cea mai potrivită și în conformitate cu adevărul? În primul rând, nu puteți judeca dacă o soartă este bună sau rea din perspectiva laicilor. Mai mult, ar trebui să credeți că soarta fiecărui membru al rasei umane este rânduită de mâna lui Dumnezeu. Unii oameni întreabă: „Să fie rânduită de mâna lui Dumnezeu înseamnă că Însuși Dumnezeu o rânduiește?" Nu, nu asta înseamnă. Sunt nenumărate căi, mijloace și maniere prin care Dumnezeu rânduiește sorțile oamenilor și există detalii complicate cu privire la asta pe tărâmul spiritual, despre care nu voi vorbi aici. Este o

chestiune foarte complicată, dar vorbind în general, totul este rânduit de Creator. Unele dintre aceste rânduieli sunt făcute de Însuși Dumnezeu pentru diferite feluri de oameni, în vreme ce altele implică o categorisire a diverselor feluri de oameni și grupuri de oameni, conform reglementărilor, decretelor administrative, principiilor și sistemelor stabilite de Dumnezeu; conform categoriei lor și traiectoriei sorții lor stabilite de Dumnezeu, sorțile oamenilor sunt rânduite și formulate pe tărâmul spiritual și apoi oamenii se nasc. Această este o chestiune foarte detaliată, însă, în general vorbind, Dumnezeu rânduiește și este suveran peste toate lucrurile. Suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu implică principiile, legile și regulile suveranității și rânduielilor Sale. Aici nu există bine și rău, toate sunt lucruri naturale și obișnuite pentru Dumnezeu, lucruri care includ cauze și efecte. Cât despre sentimentele oamenilor față de soartă, acestea pot fi bune sau rele, pot exista sorți în care lucrurile merg ca pe roate, sorți pline de obstacole, sorți dificile și sorți nefericite – nu există sorți bune sau rele. Ce atitudine ar trebui să aibă oamenii față de soartă? Ar trebui să te supui rânduielilor Creatorului, să cauți activ și sârguincios țelul și însemnătatea din felul în care Creatorul a rânduit toate aceste lucruri și să obții înțelegerea adevărului, să folosești cele mai grozave aptitudini în viața pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine, să-ți îndeplinești îndatoririle, responsabilitățile și obligațiile de ființă creată și să-ți faci viața mai însemnată și mai valoroasă, până când, în sfârșit, Creatorul este mulțumit de tine și te comemorează. Desigur, și mai bine ar fi să obții mântuirea prin căutarea și efortul tău sârguincios – acesta ar fi cel mai bun final. În orice caz, cu privire la soartă, atitudinea cea mai potrivită pe care ar trebui s-o aibă omenirea creată nu este una de judecată arbitrară și definitorie sau în care să folosească metode extreme pentru a o aborda. Bineînțeles, cu atât mai puțin ar trebui oamenii să încerce să se împotrivească, să aleagă sau să-

și schimbe soarta, ci ar trebui să-și folosească inima ca să o aprecieze, să caute și să exploreze, să i se supună, înainte de a o înfrunta într-un mod pozitiv. În sfârșit, în mediul de viață și în călătoria prin viață stabilită pentru tine de Dumnezeu, ar trebui să cauți să te comporți așa cum te învață Dumnezeu, să cauți calea pe care Dumnezeu îți cere să o urmezi și să experimentezi soarta pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine în felul acesta și, în cele din urmă, vei fi binecuvântat. Când experimentezi soarta pe care Creatorul a rânduit-o astfel pentru tine, ajungi să cunoști nu doar mâhnirea, tristețea, lacrimile, durerea, frustrarea și eșecul, ci, mai important, vei experimenta bucuria, pacea și confortul, precum și luminarea și iluminarea adevărului pe care ți-l oferă Dumnezeu. În plus, când vei rătăci pe drumul tău prin viață, când vei înfrunta frustrarea și eșecul și va trebui să faci o alegere, vei experimenta îndrumarea Creatorului și, în final, vei obține înțelegerea, experiența și aprecierea felului în care să trăiești cea mai însemnată viață. Atunci nu te vei mai rătăci niciodată în viață, nu vei mai fi niciodată într-o stare permanentă de anxietate și, desigur, nu te vei mai plânge niciodată că ai o soartă rea și cu atât mai puțin te vei cufunda în sentimentul de depresie, pentru că tu consideri că soarta ta este rea. Dacă ai această atitudine și folosești această metodă ca să înfrunți soarta pe care Creatorul a rânduit-o pentru tine, atunci nu numai că umanitatea ta va deveni mai normală, ci vei ajunge să ai o umanitate normală și gândirea, părerile și principiile felului de a privi lucrurile unei umanități normale, și, de asemenea, vei ajunge și să ai perspectiva și înțelegerea sensului vieții pe care non-credincioșii nu le vor avea niciodată. Non-credincioșii spun mereu: „De unde venim? Încotro ne îndreptăm? De ce trăim?” Întotdeauna există cineva care se întreabă aceste lucruri și, în final, la ce răspunsuri ajunge? Încheie cu semne de întrebare, nu cu răspunsuri. De ce nu poate găsi răspunsurile la aceste întrebări? Deși unii oameni inteligenți cred în

soartă, ei nu au idee cum să abordeze chestiunea sorții sau cum să se ocupe de diferite dificultăți, frustrări, eșecuri și nefericiri care apar în soarta lor; nu știu nici cum să abordeze lucrurile care se întâmplă în viața lor și îi fac să se simtă bucuroși și fericiți – nu știu cum să le gestioneze. Într-o clipă spun că au o soartă bună, în următoarea spun că au o soartă rea; într-o clipă spun că au o viață fericită, în următoarea spun că au ghinion în viață – spun ambele lucruri cu aceeași gură. Spun ceva când sunt fericiți și altceva când sunt nefericiți; spun ceva când lucrurile merg ca pe roate și altceva când lucrurile nu merg atât de bine; ei sunt cei care spun că sunt ghinioniști și tot ei sunt cei care spun că soarta lor e bună. În mod clar, sunt confuzi și nu înțeleg lucrurile. Mereu bâjbâie în ceață, trăind în confuzie, fără cale de scăpare. Prin urmare, oamenii ar trebui să aibă o înțelegere și o cale clară de urmat în ceea ce privește felul corect de a trata soarta, ce ar trebui să facă și modul în care ar trebui să înfrunte această problemă majoră în viață. Odată ce această problemă e rezolvată, atitudinile și părerile oamenilor față de soartă ar trebui să fie cât de cât corecte și în conformitate cu adevărurile-principii, iar atunci nu vor ajunge niciodată la extreme în această chestiune.

Sunt în acord cu adevărul aceste zicale privind soarta, despre care tocmai am avut părtășie? (Da.) Știți care sunt caracteristicile zicalelor care sunt în acord cu adevărul? (Când oamenii le aud, lucrurile le sunt mai clare și ei se simt mai în largul lor.) (Sunt destul de practice și conțin căi de practică.) Așa e, sunt destul de practice; acesta este un mod mai precis de a spune lucrurile. Există feluri și mai precise de a descrie acest lucru. Cine va vorbi în continuare? (Ele pot rezolva problemele actuale ale oamenilor.) Acesta este efectul caracterului lor practic. Ele pot rezolva probleme fiindcă sunt practice. Oamenii cred în soartă, dar mințile lor sunt mereu încurcate de ideea de sorți bune și sorți rele, așadar, spuneți-Mi, sunt ei eliberați și liberi în străfundul inimii sau sunt constrânși? (Sunt constrânși.) Dacă nu

înțelegi adevărul, atunci vei fi mereu constrâns de ideea asta. Odată ce înțelegi adevărul, pe lângă faptul că vei simți că e practic și că ai o cale de a înainta, ce altceva vei simți? (Mă voi simți eliberat.) Așa e, te vei simți liber și eliberat. Când ai o cale de practică și nu mai ești prins în capcană, oare duhul tău nu va fi atunci eliberat și liber? Acele viziuni deformate și absurde nu vor putea să-ți constrângă gândurile sau să-ți lege mâinile și picioarele; vei avea o cale de urmat și nu vei mai fi controlat de acele păreri. Odată ce L-ai auzit pe Dumnezeu având părtășie despre sorțile oamenilor, te vei simți liber și eliberat și vei spune: „O, deci așa stau lucrurile! Uau, felul în care înțelegeam soarta înainte era atât de deformat și extrem! Acum înțeleg și nu mă mai supără ideea falsă a sorților bune sau rele. Nu mă mai necăjește. Dacă n-aș fi înțeles asta, aș fi crezut mereu că soarta mea e bună într-o clipă și, dintr-o dată, rea în următoarea și m-aș fi întrebat dacă soarta mea e bună sau rea! Tot timpul mi-aș fi făcut griji pentru asta.” Odată ce înțelegi acest adevăr, vei avea o cale de urmat, vei avea o părere corectă despre această chestiune și vei avea o cale precisă de practică – asta înseamnă că ești liber și eliberat. Așadar, pentru a discerne dacă vorbele cuiva sunt în acord cu adevărurile-principii și dacă sunt adevărul, trebuie să asculți și să vezi dacă aceste cuvinte sunt practice sau nu; în același timp, ar trebui să observi dacă dificultățile și problemele tale se rezolvă odată ce ai auzit aceste cuvinte – dacă da, atunci te vei simți liber și eliberat, ca și cum ai fi scăpat de o mare greutate. Prin urmare, de fiecare dată când ajungi să înțelegi un adevăr-principiu, vei putea să rezolvi câteva probleme asociate și vei putea pune în practică anumite adevăruri, iar asta te va face să te simți eliberat și liber. Nu acesta va fi finalul? (Ba da.) Acum înțelegi exact ce efect are adevărul? (Da.) Ce efect poate avea adevărul? (Poate face duhurile oamenilor să se simtă libere și eliberate.) Acesta este singurul efect al adevărului? Singurul sentiment? (În primul rând, înlătură

părerile false și radicale pe care le au oamenii despre lucruri. Odată ce oamenii văd lucrurile într-un mod care este pur și conform adevărului, ei se vor simți eliberați și liberi în duhurile lor și nu vor mai fi constrânși sau tulburați de lucruri negative care vin de la Satana.) Pe lângă faptul că te vei simți liber și eliberat în duhul tău, lucrul esențial este că asta îți poate permite să pătrunzi într-un anumit adevăr-realitate, ca să nu mai fii constrâns sau influențat de gânduri și păreri eronate și deformate. Locul lor este luat de principiile practicării adevărului și atunci tu poți pătrunde în acel adevăr-realitate. Îmi voi încheia aici părtășia despre manifestările oamenilor care se simt deprimați deoarece cred că au o soartă rea.

Un alt motiv pentru care oamenii se deprimă este că, deși ei nu cred că sorțile lor sunt rele, simt că sunt mereu ghinioniști și că niciodată nu li se întâmplă nimic bun, întocmai cum spun non-credincioșii: „Zeul Norocului mă ocolește mereu.” Deși ei nu consideră că situația lor e chiar atât de rea și că sunt înalți, arătoși, educați, talentați și lucrători capabili, se întreabă de ce Zeul Norocului nu-i favorizează niciodată. Asta îi face să se simtă mereu nemulțumiți, iar ei se consideră mereu ghinioniști. Începând cu anul în care dau admiterea la facultate, inimile lor se umplu de speranță că vor fi admiși, dar când vine ziua examenelor, fac gripă și febră. Asta le afectează performanța la examene, iar ei ratează admiterea la facultate cu două sau trei puncte. Își spun în sinea lor: „Cum am putut fi atât de ghinionist? Învăț bine și, de obicei, muncesc din greu. Din toate zilele, de ce a trebuit să fac febră în ziua examenelor de admitere la facultate? E pur și simplu ghinion. Vai de mine! A fost primul eveniment major din viața mea și eu am întâmpinat un obstacol. Ce să fac acum? Sper că, în viitor, mi se va schimba norocul.” Însă, mai târziu în viețile lor, întâlnesc tot felul de dificultăți și probleme. De exemplu, o companie oarecare angajează personal nou, iar ei se pregătesc să aplice pentru o slujbă, când află că toate posturile libere s-au

ocupat și compania nu mai are nevoie de oameni. Se întreabă: „Cum să am atâta ghinion? Ori de câte ori apare un lucru bun, de ce pur și simplu mă ocolește? Ce ghinion!” Iar în prima zi în care încep să lucreze undeva, alții sunt promovați în funcția de director, director adjunct și șef de departament. Oricât ar trudi, e inutil; trebuie să aștepte următoarea ocazie ca să fie promovați. Întrucât își fac treaba bine, iar superiorii îi privesc cu ochi buni, ei cred că vor fi promovați data viitoare, dar în final, superiorii aduc un director din altă parte, iar ei ratează din nou ocazia. Își spun în sinea lor: „O, vai! Se pare că eu chiar am ghinion! N-am niciodată noroc – Zeul Norocului nu mă favorizează niciodată.” Ulterior, ajung să creadă în Dumnezeu și, întrucât le place să scrie, speră că vor putea îndeplini o datorie ce implică scrierea textelor, dar în final nu se descurcă bine la testare și eșuează. Se gândesc: „De obicei scriu foarte bine, deci de ce nu m-am putut descurca bine la test? Dumnezeu nu m-a luminat și nu m-a îndrumat! Am crezut că, dacă îndeplinesc o datorie ce implică scrierea textelor, voi fi capabil să mănânc și să beau mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleg mai mult adevărul. Păcat că am avut ghinion. Deși planul a fost bun, pur și simplu n-a mers.” În cele din urmă, aleg din multe alte îndatoriri, spunând: „Voi merge să răspândesc Evanghelia alături de echipa evanghelică.” La început, totul merge bine cu echipa evanghelică, iar ei simt că de data asta și-au găsit locul, că-și pot folosi aptitudinile. Se cred deștepți, capabili în munca lor și sunt dispuși să facă lucrare practică. Cu efort, reușesc să obțină anumite rezultate și devin supraveghetori. Cu toate astea, fac ceva greșit și conducătorul lor află. Li se spune că ceea ce au făcut e împotriva principiilor și că a afectat lucrarea bisericii. După ce echipa lor este emondată, cineva le spune: „Înainte să vii tu, ne descurcam grozav. Apoi ai venit și noi suntem emondați pentru prima oară.” Ei se întreabă: „Oare nu-i tot ghinionul meu?” După un timp, oamenii trec printr-

o restructurare, din cauza schimbărilor din lucrarea evanghelică, iar ei trec de la statutul de supraveghetori la cel de simpli membri ai echipei și sunt trimiși într-o nouă zonă pentru a răspândi Evanghelia. Se gândesc: „O, nu! Regresez în loc să progresez. Înainte să vin eu, n-a existat nicio restructurare, deci cum de are loc această mare restructurare după ce am venit eu? Acum că am fost trimis aici, n-am nicio speranță de a mai fi promovat vreodată.” În zona asta, există puține biserici și puțini membri ai bisericii. Ei întâmpină dificultăți în începerea lucrării și nu au deloc experiență. O vreme, trebuie să-și dea seama cum stau lucrurile și există și bariere lingvistice, deci ce pot face? Vor să renunțe și să plece, dar nu îndrăznesc; vor să-și facă bine îndatoririle, dar e prea greu și epuizant, iar ei se gândesc: „O, asta se întâmplă pentru că sunt atât de ghinionist! Cum îmi pot schimba norocul?” Oriunde se întorc, se lovesc de un zid, simțind mereu că au ghinion, că ceva le blochează fiecare mișcare și că fiecare pas pe care îl fac este foarte dificil. Au depus mari eforturi ca să obțină anumite rezultate și să vadă o rază de speranță, iar apoi situația li s-a schimbat și speranța a dispărut; n-au de ales decât s-o ia de la capăt. Devin din ce în ce mai deprimați, gândindu-se: „De ce îmi este atât de greu să obțin câteva rezultate și să primesc aprobarea oamenilor? De ce îmi e atât de greu să-mi stabilesc o poziție fermă într-un grup de oameni? De ce e atât de greu să fiu un om aprobat și plăcut de ceilalți? De ce e atât de greu ca totul să meargă bine și fără dificultăți? De ce atât de multe lucruri merg prost în viața mea? De ce sunt atât de multe obstacole? De ce, în tot ceea ce fac, mă lovesc de un zid?” Unii oameni, mai ales, nu-și îndeplinesc niciodată îndatoririle bine, indiferent unde merg, și sunt mereu înlocuiți și eliminați. Ei devin foarte deprimați și se cred mereu ghinioniști, gândindu-se: „Sunt ca un cal ager care nu e niciodată observat. Ca în zicala: «Sunt mulți cai ageri, dar puțini care pot să-i recunoască.» Sunt ca un cal ager care n-a fost descoperit. La

urma urmei, am pur și simplu ghinion și nu pot să realizez nimic sau să mă descurc bine în vreun domeniu, indiferent unde merg. Nu-mi pot folosi niciodată aptitudinile, nu le pot etala și nici nu pot primi ceea ce-mi doresc. O, sunt atât de ghinionist! Ce se întâmplă aici?" Ei simt mereu că au ghinion și trăiesc fiecare zi într-un nor de anxietate, gândindu-se: „O, nu! Dă, Doamne, să nu fiu repartizat la altă datorie!" sau „O, nu! Dă, Doamne, să nu se întâmple nimic rău!" sau „O, nu! Dă, Doamne, să nu se schimbe nimic!" sau „O, nu! Dă, Doamne, să nu mai fie și alte probleme grave!" Nu numai că se deprimă, dar nu se simt deloc în largul lor, sunt extrem de agitați, irascibili și anxioși. Ei se gândesc mereu că au ghinion, așa că se simt incredibil de deprimați, iar această depresie provine din sentimentul lor subiectiv că au ghinion. Se simt mereu ghinioniști, nu sunt niciodată promovați, nu pot fi niciodată lideri de echipă sau supraveghetori și nu au niciodată ocazia să se remarce din mulțime. Aceste lucruri bune nu li se întâmplă niciodată, iar ei habar nu au de ce. Se gândesc: „Nu am niciun neajuns, deci de ce nu mă place nimeni oriunde m-aș duce? N-am ofensat pe nimeni și nici n-am vrut să fac zile fripte nimănui, deci de ce sunt atât de ghinionist?" Întrucât se agață mereu de astfel de sentimente, această emoție, depresia, le reamintește mereu: „Ești ghinionist, așa că nu fi mulțumit de tine, nu merge țanțoș și nu-ți dori mereu să te remarci. Ești ghinionist, deci nici nu te gândi să devii conducător. Ești ghinionist, deci trebuie să fii mai atent când îți îndeplinești datoria și să fii puțin mai reținut, doar în caz că într-o zi vei fi dat în vileag și înlocuit sau în caz că cineva te va raporta fără să știi și va profita de ocazie ca să-ți facă rău sau în caz că vei prelua mereu conducerea, vei face o greșeală și vei fi emondat. Chiar dacă devii conducător, tot trebuie să fii atent și precaut tot timpul, ca și cum ai merge pe muchia unui cuțit. Nu fi arogant, trebuie să fii modest." Această emoție negativă le reamintește tot timpul să fie modești, să se furișeze cu coada

între picioare și să nu se mai comporte niciodată cu demnitate. Ideea, gândul, perspectiva sau conștientizarea faptului că au ghinion le amintește tot timpul să nu fie pozitivi sau activi, să nu-și ceară drepturile și să nu riște. În schimb, trebuie să continue să fie deprimați, fără să îndrăznească să trăiască înaintea celorlalți. Chiar dacă toți sunt în aceeași casă, ei trebuie să găsească un loc discret în care să stea, astfel încât să nu fie observați. Nu trebuie să pară prea aroganți, fiindcă în clipa în care dau dovadă de aroganță, ghinionul lor îi va găsi. Întrucât această emoție, depresia, îi cuprinde tot timpul și îi avertizează mereu de lucrurile acelea în străfundul inimii lor, ei sunt timizi și precauți în tot ce fac. În sufletul lor, nu se simt niciodată în largul lor, nu-și găsesc niciodată locul potrivit și nu-și pot devota pe deplin inima, mintea și forța îndeplinirii responsabilităților și obligațiilor lor. E ca și cum se păzesc de ceva și așteaptă să se întâmple ceva. Se păzesc de venirea ghinionului, de lucrurile rele și de rușinea pe care le-o va atrage ghinionul lor. Prin urmare, în afară de luptele din străfundul inimii, această emoție, depresia, este cea care domină mai mult căile și metodele prin care ei văd oamenii și lucrurile, se comportă și acționează. Ei folosesc mereu norocul și ghinionul ca să-și evalueze propriul comportament și să aprecieze dacă felurile în care văd oamenii și lucrurile, se comportă și acționează sunt corecte și de aceea ei se cufundă în mod repetat în această emoție, depresia, și nu se pot elibera de ea și tot depresia e motivul pentru care nu pot folosi gândirea și perspectivele corecte ca să înfrunte aceste așa-zise „ghinioane” sau să facă față și să înlăture acest lucru pe care ei îl numesc ghinion teribil. Într-un cerc atât de vicios ca acesta, ei sunt tot timpul controlați și influențați de această emoție, depresia. Cu mari eforturi reușesc să-și deschidă inimile și să aibă părtășie cu ceilalți despre starea sau ideile lor, dar apoi, la întruniri, cuvintele rostite de frați și surori în părtășie, intenționat sau nu, le menționează starea și

miezul problemei lor, lucru care îi face să simtă că mândria și demnitatea le-au fost rănite. Ei continuă să creadă că aceasta este o manifestare a ghinionului lor și se gândesc: „Vezi? Mi-a fost atât de greu să vorbesc despre ce aveam pe suflet și, imediat ce am făcut-o, cineva a profitat de ocazie și a încercat să mă rănească. Sunt atât de ghinionist!” Ei cred că acesta este ghinionul lor la muncă și că, atunci când un om e ghinionist, absolut toate lucrurile sunt împotriva lui.

Care e problema cu oamenii care cred mereu că sunt ghinioniști? Ei folosesc întotdeauna standardul norocului ca să evalueze dacă acțiunile lor sunt corecte sau greșite și să cântărească pe ce cale ar trebui să meargă, lucrurile pe care ar trebui să le experimenteze și orice problemă înfruntă. E corect sau greșit acest lucru? (Este greșit.) Ei descriu lucrurile rele ca fiind cu ghinion și lucrurile bune ca fiind cu noroc sau profitabile. E corectă sau greșită această perspectivă? (E greșită.) E greșit să măsori lucrurile din această perspectivă. Reprezintă un standard și o metodă extremă și incorectă de a aprecia lucrurile. O astfel de metodă îi face adesea pe oameni să se cufunde în depresie și să nu se simtă în largul lor, să simtă că nimic nu le merge așa cum vor și că nu primesc niciodată ceea ce-și doresc, lucru care, în cele din urmă, îi face să se simtă tot timpul anxioși, irascibili și stânjeniți. Când aceste emoții negative nu sunt înlăturate, acești oameni se cufundă tot timpul în depresie și simt că Dumnezeu nu-i favorizează. Ei cred că El îi tratează pe ceilalți cu har, dar nu pe ei, și că Dumnezeu are grijă de ceilalți, dar nu de ei. „De ce nu mă simt niciodată în largul meu și sunt atât de anxios? De ce mi se întâmplă mereu lucruri rele? De ce nu mi se întâmplă niciodată lucruri bune? Doar o dată de ar fi așa!” Când vezi lucrurile cu acest mod de gândire și perspectivă eronată, vei cădea în capcana norocului și ghinionului. Când cazi constant în această capcană, vei fi tot timpul deprimat. În toiul acestei depresii, vei fi foarte sensibil la

lucrurile care ți se întâmplă, dacă sunt cu noroc sau cu ghinion. Când se întâmplă asta, dovedește că această perspectivă și idee de noroc și ghinion a preluat controlul asupra ta. Când ești controlat de o astfel de perspectivă, părerile și atitudinile tale față de oameni, evenimente și lucruri nu se mai încadrează în sfera conștiinței și rațiunii umanității normale, ci au căzut într-un fel de extremă. Când cazi în această extremă, nu vei ieși din depresia ta. Te vei deprima iar și iar și, chiar dacă de obicei nu te simți deprimat, de îndată ce un lucru merge prost, de îndată ce simți că s-a întâmplat un ghinion, te vei cufunda imediat în depresie. Această depresie îți va afecta judecata normală și capacitatea de a lua decizii și chiar fericirea, mânia, durerea și bucuria. Când îți afectează fericirea, mânia, durerea și bucuria, îți va tulbura și distruge randamentul în datoria ta, precum și dorința de a-L urma pe Dumnezeu. Când aceste lucruri pozitive sunt distruse, se va alege praful de cele câteva adevăruri pe care ai ajuns să le înțelegi și nu-ți vor mai fi de niciun ajutor. De aceea, când intri în cercul acesta vicios, îți va fi greu să pui în practică cele câteva adevăruri-principii pe care le înțelegi. Doar atunci când te simți norocos, când nu ești suprimat de depresie, poți, fără tragere de inimă, să plătești un mic preț, să înduri câteva greutăți și să arăți o fărâmă de sinceritate în timp ce faci lucrurile pe care ești dispus să le faci. De îndată ce simți că norocul te-a părăsit și că iarăși ai ghinioane, depresia preia din nou controlul asupra ta, iar sinceritatea, loialitatea și dorința de a îndura greutăți te părăsesc imediat. Prin urmare, oamenii care cred că au ghinion sau care iau foarte în serios norocul sunt exact ca aceia care cred că sorțile lor sunt rele. Ei au adesea emoții extreme – alunecă frecvent mai ales în emoții negative precum depresia. Sunt deosebit de negativi și slabi și chiar predispuși la schimbări de dispoziție. Când se simt norocoși, sunt bucuroși, plini de energie și pot să îndure greutăți și să plătească un preț; ei pot să doarmă mai puțin noaptea și să mănânce mai puțin în timpul zilei,

sunt dispuși să îndure orice greutate și, dacă se entuziasmează pentru o clipă, sunt bucuroși să-și sacrifice viețile. Cu toate acestea, în clipa în care simt că recent au avut ghinion, când nimic nu pare să le meargă bine, această emoție, depresia, pune imediat stăpânire pe inima lor. Jurămintele și deciziile pe care le-au luat înainte sunt toate negate; dintr-o dată se simt ca un balon dezumflat, incapabili să adune energie, sau ca o baltă de noroi, lipsiți de dorința de a face sau de a spune ceva. Se gândesc: „Adevărurile-principii, urmărirea adevărului, obținerea mântuirii, supunerea față de Dumnezeu – nimic nu are de-a face cu mine. Am ghinion și, oricâte adevăruri aș practica sau orice preț aș plăti, e inutil, niciodată nu voi obține mântuirea. Gata! Sunt ca un talisman care atrage ghinionul, un individ ghinionist. Ei bine, așa să fie, oricum am ghinion!” Vezi, într-o clipă sunt ca un balon plin cu aer, care stă să explodeze, și în următoarea sunt dezumflați. Nu-i supărător? Cum apare acest necaz? Care este cauza? Ei își urmăresc mereu norocul, de parcă ar urmări bursa, ca să vadă dacă e ascendentă sau descendentă, dacă e o piață în care trebuie să cumpere sau să vândă. Sunt mereu nevrotici, incredibil de sensibili la chestiunea norocului lor și incredibil de încăpățânați. Acest fel de persoană extremă se va afunda adesea în această emoție, depresia, fiindcă îi pasă prea mult de norocul ei și trăiește după dispozițiile pe care le are. Dacă este într-o dispoziție proastă când se trezește dimineața, se gândește: „O, nu! Pun pariu că astăzi nu va fi o zi norocoasă! De câteva zile, mi se zbate pleoapa stângă, îmi simt limba înțepenită, iar creierul îmi e letargic. Mi-am mușcat limba când mâncam și noaptea trecută, în somn, n-am avut un vis bun.” Sau se gândesc: „Primele cuvinte pe care le-am auzit azi de la cineva par de rău augur.” Ei sunt tot timpul paranoici, trăncănesc despre prostiile acestea și studiază astfel de lucruri. Sunt incredibil de preocupați de averea, direcția și dispoziția lor în fiecare zi și în fiecare perioadă. De asemenea, observă privirea, atitudinea și

chiar și tonul vocii pe care frații și surorile din biserică le folosesc față de ei. Inimile lor sunt ocupate cu aceste lucruri, ceea ce-i face să fie tot timpul deprimați. Știu că nu sunt într-o stare bună și totuși nu se roagă lui Dumnezeu, nu caută adevărul ca s-o înlăture și, oricât de multe firi corupte dezvăluie, ei nu le dau atenție și nu le iau în serios. Nu-i asta o problemă? (Ba da.)

Este corect modul în care văd lucrurile acești oameni care sunt mereu preocupați de norocul sau ghinionul lor? Există noroc sau ghinion? (Nu.) În baza cărui lucru putem spune că nu există? (Oamenii pe care îi întâlnim și lucrurile care ni se întâmplă în fiecare zi sunt determinate de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Nu există noroc sau ghinion; totul se întâmplă din necesitate și are un sens.) Este corectă această afirmație? (Da, este.) Acest punct de vedere este corect și aceasta este baza teoretică pentru a spune că norocul nu există. Orice ți se întâmplă, fie că este bun sau rău, totul este normal, la fel ca vremea de-a lungul celor patru anotimpuri – nu fiecare zi poate fi însorită. Nu poți spune că zilele însorite sunt rânduite de Dumnezeu, în timp ce zilele înnorate, ploaia, vântul și furtunile nu sunt. Totul este stabilit de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu și este generat de mediul natural. Acest mediu natural apare în conformitate cu legile și regulile pe care Dumnezeu le-a rânduit și stabilit. Toate acestea sunt necesare și imperative, așa că, indiferent de vreme, aceasta este generată și provocată de legile naturale. Nu există nimic bun sau rău în ea – doar sentimentele oamenilor în legătură cu ea sunt bune sau rele. Oamenii nu se simt bine atunci când plouă, bate vântul sau este înnorat sau în timpul furtunilor cu grindină. Oamenilor nu le place mai ales când plouă și este umed; îi dor articulațiile și se simt slăbiți. S-ar putea să te simți rău în zilele ploioase, dar poți spune că zilele ploioase sunt zile cu ghinion? Acesta este doar un sentiment pe care vremea îl trezește în oameni – norocul nu are

nimic de-a face cu faptul că plouă. Ai putea spune că zilele însorite sunt bune. Dacă este soare timp de trei luni, fără un strop de ploaie, oamenii se simt bine. Ei pot vedea soarele în fiecare zi, este uscat și cald, cu o briză ocazională, iar ei pot ieși în aer liber oricând doresc. Dar plantele nu pot tolera acest lucru, iar culturile mor din cauza secetei, așa că nu există recoltă în acel an. Așadar, faptul că tu te simți bine înseamnă că este cu adevărat bine? Când vine toamna și nu ai ce mânca, vei spune: „Vai de mine, nici să fie prea multe zile însorite nu e bine. Dacă nu plouă, culturile au de suferit, nu există hrană de recoltat, iar oamenii suferă de foame.” În acest moment, îți dai seama că nici zilele însorite nesfârșite nu sunt bune. Adevărul este că unei persoane îi place sau nu îi place un lucru, în funcție de propriile motive egoiste, de dorințe și interese personale, mai degrabă decât de esența lucrului în sine. Așadar, baza după care oamenii evaluează dacă un lucru este bun sau rău este inexactă. Întrucât baza este inexactă, concluziile finale pe care le trag sunt, de asemenea, inexacte. Revenind la subiectul norocului și al ghinionului, acum toată lumea știe că această zicală despre noroc nu se susține și că aceasta nu este nici bună, nici rea. Oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești, fie că sunt bune sau rele, sunt toate stabilite de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, așa că ar trebui să le înfrunți în mod adecvat. Acceptă ce este bun de la Dumnezeu și acceptă de la El și ce este rău. Nu spune că ești norocos când se întâmplă lucruri bune și că ești ghinionist când se întâmplă lucruri rele. Se poate spune doar că există lecții pe care oamenii trebuie să le învețe în toate aceste lucruri și să nu le respingă sau să le evite. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru lucrurile bune, dar mulțumește-I și pentru cele rele, pentru că toate sunt rânduite de El. Oamenii, evenimentele, lucrurile și mediile bune oferă lecții pe care oamenii ar trebui să le învețe, dar există și mai multe de învățat de la oamenii, evenimentele, lucrurile și mediile rele.

Toate acestea sunt experiențe și episoade care ar trebui să facă parte din viața unui om. Oamenii nu ar trebui să folosească ideea de noroc pentru a le evalua. Așadar, care sunt gândurile și perspectivele oamenilor care folosesc norocul pentru a aprecia dacă lucrurile sunt bune sau rele? Care este esența unor astfel de oameni? De ce acordă ei atât de multă atenție norocului și ghinionului? Oamenii care se concentrează foarte mult asupra norocului speră să aibă noroc sau ghinion? (Ei speră să aibă noroc.) Așa este. De fapt, ei urmăresc norocul și să li se întâmple lucruri bune și doar profită de ele și trag foloase. Nu le pasă cât de mult suferă alții sau câte greutăți sau dificultăți trebuie să îndure alții. Ei nu vor să li se întâmple nimic din ceea ce percep ca fiind un ghinion. Cu alte cuvinte, ei nu vor să li se întâmple niciun rău: să nu întâlnească niciun obstacol, să n-aibă niciun eșec sau să sufere o rușine, să nu fie emondați, să nu piardă lucruri, să nu sufere nicio pierdere și să nu fie înșelați. Dacă se întâmplă ceva din toate acestea, ei consideră că este vorba de ghinion. Indiferent cine le rânduiește, dacă se întâmplă lucruri rele, este ghinion. Ei speră ca toate lucrurile bune – de la a fi promovat, a se remarca din mulțime și a trage foloase de pe urma altora, până la a profita de ceva, a face mulți bani sau a deveni un oficial de rang înalt – să li se întâmple lor și consideră că acesta este noroc. Ei apreciază întotdeauna oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnesc pe baza norocului. Ei urmăresc norocul, nu ghinionul. De îndată ce lucrul cel mai mărunt merge prost, se înfurie, se enervează și devin nemulțumiți. Pentru a spune lucrurilor pe nume, astfel de oameni sunt egoiști. Ei urmăresc să tragă foloase pe cheltuiala altora, să obțină un profit, să iasă învingători și să se remarce din mulțime. Ar fi mulțumiți dacă toate lucrurile bune li s-ar întâmpla numai lor. Aceasta este natura-esență a oamenilor ca aceștia; este adevărata lor față.

Fiecare trebuie să treacă prin multe dificultăți și eșecuri în viață. Cine are o viață plină doar de satisfacții? Cine nu trece niciodată prin eșecuri și dificultăți? Când lucrurile nu merg bine pentru tine sau întâmpini dificultăți și eșecuri, acesta nu este ghinion, este ceea ce se cuvine să experimentezi. E ca atunci când mănânci – trebuie să mănânci atât acru, cât și dulce, amar și picant. Oamenii nu pot trăi fără sare și trebuie să consume mâncăruri sărate, dar dacă mănânci prea multă, îți va afecta rinichii. În anumite anotimpuri, trebuie să mănânci anumite alimente acre, dar nu este bine să mănânci prea mult acru, pentru că nu este bine pentru dinții sau stomacul tău. Totul trebuie consumat cu moderație. Mănânci alimente acre, sărate și dulci și trebuie să consumi și câteva alimente amare. Acestea sunt benefice pentru anumite organe interne, așa că trebuie să mănânci și puține mâncăruri amare. Viața omului este la fel. Majoritatea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care le întâlnești în fiecare etapă a vieții tale nu vor fi pe placul tău. De ce? Fiindcă oamenii urmăresc lucruri diferite. Dacă urmărești faima și averea, statutul, bogăția, să le fii superior celorlalți, să obții mari succese și așa mai departe, atunci 99 la sută din lucruri nu vor fi pe placul tău. E întocmai cum spun oamenii: totul este ghinion și nesansă. Totuși, dacă renunți la ideea de cât de norocos sau ghinionist ești și tratezi aceste lucruri cu calm și corect, vei descoperi că majoritatea lucrurilor nu sunt atât de nefavorabile sau greu de gestionat. Când renunți la ambițiile și dorințele tale, când încetezi să respingi sau să eviți orice nenorocire care ți se întâmplă și nu mai evaluezi astfel de lucruri după cât de norocos sau ghinionist ești, multe lucruri pe care înainte le vedeai drept nefericite și rele, le vei considera acum bune – lucrurile rele se vor transforma în lucruri bune. Mentalitatea ta și felul în care privești lucrurile se vor schimba, ceea ce îți va permite să ai altă părere față de experiențele tale de viață și, în același timp, să culegi recompense diferite. Aceasta este o experiență

extraordinară, una care îți va aduce recompense de neînchipuit. Este un lucru bun, nu unul rău. De exemplu, anumiți indivizi obțin mereu aprecieri, promovări, laude și încurajări, câștigă adesea aprobarea fraților și surorilor lor și toată lumea îi privește cu invidie. Este acesta un lucru bun? Cei mai mulți oameni cred că aceste lucruri se întâmplă pentru că acei indivizi au norocul de partea lor. Ei spun: „Uite, tipul acela are un calibru bun, s-a născut norocos și s-a descurcat bine în viață – obține oportunități bune și câștigă promovări. Pur și simplu este foarte norocos!” Sunt incredibil de invidioși. Totuși, în cele din urmă, acel individ este demis în câțiva ani și devine un credincios de rând. Plânge din cauza asta și încearcă să se spânzure și, în decurs de câteva zile, este îndepărtat. Este acesta noroc? Dacă privești lucrurile în felul acesta, este un ghinionist fără speranță. Însă este, în realitate, un caz de ghinion? (Nu.) De fapt, nu este vorba de ghinion, ci de faptul că nu a urmărit calea corectă. Întrucât nu a urmărit calea corectă, atunci când i s-au întâmplat lucruri pe care oamenii le percep drept „norocoase”, ele au devenit o ispită, o capcană și un catalizator care i-a accelerat distrugerea. Este acesta un lucru bun? A aspirat mereu să fie promovat, să fie mai presus decât toți ceilalți, să fie centrul atenției și ca totul să meargă bine și în felul în care și-a dorit, dar, la sfârșit, ce s-a întâmplat? N-a fost el eliminat? Acesta este rezultatul care apare când oamenii nu urmăresc calea corectă. Faptul în sine de a urmări norocul nu este calea corectă. Oamenii care urmăresc norocul sigur vor respinge și vor evita toate lucrurile rele, toate lucrurile pe care oamenii înclină să le privească drept indezirabile, cele care nu sunt în acord cu stările de spirit și cu interesele lor trupești. Ei se tem, evită și resping apariția acestor lucruri. Când ele se întâmplă, le descriu ca fiind „cu ghinion”. Pot să caute adevărul când cred că sunt ghinioniști? (Nu.) Crezi că oamenii care nu caută adevărul și care cred tot timpul că sunt ghinioniști pot merge pe calea corectă? (Nu.)

Sigur că nu pot. Prin urmare, aceia care urmăresc întotdeauna norocul, care se concentrează mereu doar asupra lui și îl contemplă, sunt oameni care nu urmăresc calea corectă. Asemenea oameni nu se ocupă de îndatoririle care li se cuvin și nu urmează calea corectă, așa că se tot cufundă în depresie. Este vina lor și o merită! Asta pentru că urmează calea greșită! Merită să se cufunde în depresie. E ușor să ieși din această depresie? De fapt, da, este. Pur și simplu renunță la perspectivele tale eronate, nu te aștepta ca totul să meargă bine, exact așa cum îți dorești sau fără probleme. Nu te teme, nu te împotrivi și nu respinge lucrurile care merg rău. În schimb, renunță la împotrivirea ta, calmează-te, vino înaintea lui Dumnezeu cu o atitudine de supunere și acceptă tot ceea ce El rânduiește. Nu urmări așa-zisul „noroc” și nu respinge așa-zisul „ghinion”. Oferă-ți inima și toată ființa lui Dumnezeu, lasă-L pe El să acționeze și să orchestreze și supune-te orchestrărilor și rânduielilor Sale. Dumnezeu îți va da ce ai nevoie în măsura potrivită, la momentul potrivit. El va orchestra mediile, oamenii, evenimentele și lucrurile de care ai nevoie, conform nevoilor și neajunsurilor tale, astfel încât să poți învăța lecțiile pe care se cuvine să le înveți de la oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești. Desigur, condiția prealabilă pentru toate acestea este să ai o mentalitate de supunere față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Așadar, nu urmări perfecțiunea; nu respinge și nu te speria de apariția lucrurilor nedorite, jenante sau nefavorabile; și nu-ți folosi depresia ca, în sinea ta, să te împotrivești apariției lucrurilor rele. De exemplu, dacă un cântăreț are, într-o zi, o durere în gât și nu are o prestație bună, se gândește: „Sunt atât de ghinionist! De ce nu are grijă Dumnezeu de vocea mea? De obicei, când sunt singur, cânt foarte bine, dar astăzi m-am făcut de rușine în fața tuturor. Nu am reușit să intonez bine și nici să prind ritmul. M-am făcut de râs!” Să te faci de râs este un lucru bun. Te ajută să-ți vezi neajunsurile și iubirea de vanitate. Îți arată unde sunt problemele tale și

să înțelegi clar că nu ești o persoană perfectă. Nu există oameni perfecți și este foarte normal să te faci de râs. Toți oamenii trec prin momente când se fac de râs sau sunt stânjeniți. Toți au eșecuri, întâlnesc obstacole și au slăbiciuni. Să te faci de râs nu este un lucru rău. Când te faci de râs, dar nu ești stânjenit și nu te simți deprimat în adâncul sufletului, asta nu înseamnă că ai obrazul gros; înseamnă că nu-ți pasă dacă asta îți va afecta reputația și înseamnă că vanitatea nu-ți mai acaparează gândurile. Înseamnă că te-ai maturizat în umanitatea ta. E minunat! Nu este acesta un lucru bun? Ba este. Nu te gândi că nu ai procedat bine sau că ai ghinion și nu căuta cauzele obiective din spatele acestui lucru. Este normal. Te poți face de râs, alții se pot face de râs, toată lumea se poate face de râs – în cele din urmă, vei descoperi că toți sunt la fel, toți sunt oameni obișnuiți, muritori, nimeni nu este mai presus sau mai bun decât ceilalți. Uneori toată lumea se face de râs, deci nimeni n-ar trebui să râdă de ceilalți. Odată ce ai trecut prin numeroase eșecuri, te maturizezi treptat în umanitatea ta; așadar, oricând întâlnești iar aceste lucruri, nu vei mai fi constrâns și ele nu-ți vor afecta modul normal în care îți îndeplinești datoria. Umanitatea ta va fi normală și atunci când umanitatea ta este normală, și rațiunea ta va fi normală.

Acești oameni cărora le place să urmărească norocul sunt oameni care urmăresc șansa în această viață, care duc lucrurile la extrem. Acești oameni urmăresc un lucru greșit și ar trebui să renunțe la el. Tocmai am avut părtășie despre felul în care să gestionați și să abordați corect aceste lucruri indezirabile – înțelegeți asta acum? Cum am avut părtășie despre acest subiect? (Oamenii ar trebui să se supună tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să caute să devină perfecți, să se teamă de lucruri care îi stânjenesc sau că se va întâmpla ceva nefavorabil și nu trebuie să-și folosească sentimentul de depresie ca să se împotrivească acestor lucruri când ele se întâmplă.) Liniștește-ți mintea și înfruntă totul cu mentalitatea

corectă. Când ți se întâmplă ceva rău, trebuie să ai calea corectă de a aborda și rezolva acel lucru și, chiar dacă nu-l gestionezi bine, tot nu ar trebui să te cufunzi în depresie. Dacă eșuezi, poți încerca din nou; în cel mai rău caz, eșecul este o lecție și, chiar dacă dai greș, tot este mai bine decât să fii ostil, potrivnic, să respingi și să fugi. Așadar, indiferent ce ți se întâmplă sau ce trebuie să înfrunți în viitor, niciodată n-ar trebui să respingi sau să încerci să scapi de acele lucruri și cu atât mai puțin să le evaluezi din perspectiva norocului sau a ghinionului. De vreme ce afirmi că totul este orchestrat de mâinile lui Dumnezeu, nu ar trebui să apreciezi toate aceste lucruri cu perspectiva și mentalitatea că ai sau nu noroc și cu atât mai puțin să respingi aceste lucruri rele care se întâmplă. Desigur, nu ar trebui să le abordezi nici prin prisma acestei emoții, depresia. În schimb, ar trebui să adopți o atitudine întreprinzătoare și o stare de spirit pozitivă pentru a înfrunta și a aborda aceste lucruri și să vezi ce lecții poți învăța și ce trebuie să înțelegi din ele – asta se cuvine să faci. Oare gândurile și părerile tale nu vor fi atunci corecte? (Ba da.) Și atunci când înfrunți, din nou, ceva rău sau se întâmplă lucruri regretabile, le vei putea aborda conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei avea gândurile și părerile corecte și, astfel, umanitatea și rațiunea ta vor deveni normale. Când privești lucrurile în felul acesta, nu este foarte important să ai perspectiva corectă? Nu este oare de o importanță crucială să înțelegi clar chestiunea sorții, conform cuvintelor lui Dumnezeu? (Ba da.) Acum că ne apropiem de sfârșitul părtășiei noastre despre noroc și ghinion, înțelegeți? (Da.) Dacă puteți înțelege clar esența acestui tip de problemă, atunci aveți perspectiva corectă asupra chestiunii sorții.

Mai există un motiv pentru care oamenii se cufundă în această emoție, depresia, iar acela este că anumite lucruri li se întâmplă oamenilor înainte ca ei să ajungă la maturitate sau după ce au crescut și au devenit adulți,

adică, ei comit anumite fărădelegi sau fac niște lucruri stupide, nesăbuite și ignorante. Se cufundă în depresie din cauza acestor fărădelegi, a acestor lucruri stupide și ignorante pe care le-au făcut. Acest fel de depresie este o condamnare a propriei persoane și este și un mod de a stabili ce fel de oameni sunt. Desigur, acest tip de fărădelege nu înseamnă numai o înjurătură sau vorbe de rău, spuse pe la spatele cuiva, ori un alt lucru meschin de felul acesta, ci este, mai degrabă, ceva care implică rușinea, personalitatea și demnitatea unui om și chiar legea. Amintindu-și continuu de eveniment, această emoție, depresia, se acumulează puțin câte puțin adânc în inimile lor, până în ziua de azi. Care sunt aceste fărădelegi? După cum tocmai am spus, sunt lucruri ignorante, stupide și nesăbuite pe care oamenii le-au făcut fie în copilărie, fie ca adulți. Știți cum sunt aceste lucruri? Stupide, nesăbuite și ignorante – aceste lucruri includ rănirea celorlalți pentru beneficiul propriu, lucruri dificil de discutat și lucruri rușinoase. S-ar putea să fie ceva murdar, demn de dispreț, obscen sau indecent, care te face să te cufunzi în această emoție, depresia. Această depresie nu este doar un fel de a-ți face reproșuri, ci este o condamnare a propriei persoane. Vă puteți gândi la lucruri care ar putea fi incluse în sfera pe care am schițat-o? Dați un exemplu! (Promiscuitatea.) Unul este promiscuitatea, da. De exemplu, unii și-au trădat soțul sau soția, cu gândul sau cu fapta; unii au comis adulter și s-au dedat promiscuității, dar tot nu renunță la ea și se gândesc mereu cu cine vor să comită adulter; unii oameni i-au înșelat pe alții cu bani, poate chiar sume mari; unii au furat lucruri care aparțineau altcuiva, iar unii oameni le-au înscenat ceva altora sau s-au răzbunat pe alții. Câteva dintre aceste lucruri se apropie de încălcarea legii, în vreme ce altele chiar o încalcă; unele pot fi la limita moralității, în timp ce altele pot fi cu adevărat împotriva eticii umanității normale. Ele sunt adânc îngropate în amintirile din străfundul inimilor oamenilor și, din când

în când, aceștia își amintesc de ele. Când ești singur, când nu poți dormi în toiul nopții, nu te poți abține să nu te gândești la aceste lucruri. Ele se derulează în fața ochilor minții ca un film, scenă după scenă, iar tu nu le poți șterge și nu poți scăpa de ele. De fiecare dată când te gândești la aceste lucruri, te simți deprimat, îți arde fața, îți tremură inima, ți-e rușine, iar duhul tău e plin de neliniște. Deși crezi în Dumnezeu, tot ai senzația că aceste lucruri pe care le-ai făcut s-au întâmplat chiar ieri. Nu poți fugi de ele, nu te poți ascunde de ele și nu ai habar cum să le lași în urmă. Deși doar câțiva alți oameni știu ce ai făcut, sau poate nu știe nimeni, ai un sentiment vag de neliniște în inima ta. Din această neliniște apare depresia, iar aceasta te face să te simți vinovat când Îl urmezi pe Dumnezeu și-ți îndeplinești datoria. Nu poți să-ți dai seama dacă acest sentiment de vină provine din propria conștiință, din lege sau din simțul moralității și al eticii. În orice caz, atunci când se întâmplă anumite lucruri sau în anumite medii și contexte, oamenii care au făcut aceste lucruri se simt adesea neliniștiți fără să vrea. Acest sentiment de neliniște îi face să cadă, fără să știe, într-o depresie profundă, care îi constrânge și-pi limitează. Ori de câte ori ascultă o predică sau o părtășie despre adevăr, această depresie se strecoară încet în mintea și în adâncul inimii lor, iar ei se interoghează, spunând: „Pot face asta? Sunt capabil să urmăresc adevărul? Sunt capabil să obțin mântuirea? Ce fel de om sunt? Am mai făcut acel lucru, așa eram înainte. Mai pot fi mântuit? Oare Dumnezeu mă mai va mântui?” Unii oameni pot uneori să renunțe la sentimentul lor de depresie și să îl lase în urmă. Își direcționează toată sinceritatea și energia îndeplinirii datoriei lor, a obligațiilor și a responsabilităților și chiar își pot dedica pe deplin inima și mintea urmăririi adevărului și contemplării cuvintelor lui Dumnezeu și își concentrează toate eforturile asupra acestora. Cu toate acestea, în momentul în care apar situații sau circumstanțe speciale, această emoție, depresia, îi cuprinde iar și

îi face să se simtă din nou vinovați în adâncul inimii. Își spun: „Ai mai făcut asta și ai fost un astfel de om. Poți obține mântuirea? Are rost să practici adevărul? Ce crede Dumnezeu despre ceea ce ai făcut? Oare te va ierta pentru ceea ce ai făcut? Oare dacă plătești prețul în felul acesta, îți vei răscumpăra fărădelegea?" Își fac adesea reproșuri și se simt vinovați în sufletul lor, se îndoiesc mereu și se torturează cu aceste întrebări. Nu pot niciodată să lase în urmă sau să alunge acest sentiment de depresie și simt tot timpul o neliniște față de lucrul rușinos pe care l-au făcut. Așadar, deși cred în Dumnezeu de mulți ani, e ca și cum n-au ascultat și n-au înțeles nimic din ceea ce a spus El. E ca și cum nu știu dacă obținerea mântuirii are sau nu ceva de-a face cu ei, dacă pot fi absolviți și răscumpărați sau dacă se califică să primească judecata, mustrarea și mântuirea de la Dumnezeu. Nu știu nimic despre aceste lucruri. Întrucât nu primesc răspunsuri și un verdict precis, se simt mereu deprimați în sinea lor. În adâncul sufletului, își amintesc la nesfârșit ce au făcut, derulează la nesfârșit filmul întâmplărilor în mintea lor, amintindu-și cum a început și cum s-a terminat totul, amintindu-și totul de la început la sfârșit. Indiferent de felul în care își amintesc de acel lucru, ei se simt mereu păcătoși și, astfel, această chestiune îi deprimă constant de-a lungul anilor. Chiar și atunci când își fac datoria, când sunt responsabili de o anumită sarcină, tot simt că nu au deloc speranțe de a fi mântuiți. Prin urmare, nu înfruntă niciodată direct chestiunea urmăririi adevărului și nu o privesc ca pe cel mai corect și important lucru. Cred că acea greșeală pe care au săvârșit-o sau acel lucru pe care l-au făcut în trecut este privit cu dispreț de cei mai mulți oameni sau că ei ar putea fi condamnați sau disprețuiți de oameni sau chiar condamnați de Dumnezeu. Indiferent de etapa în care se află lucrarea lui Dumnezeu sau de câte cuvântări a ținut El, ei nu înfruntă niciodată corect chestiunea urmăririi adevărului. De ce? Pentru că nu au curajul să-și lase în urmă depresia.

Aceasta este concluzia finală la care ajunge acest tip de persoană, după ce a experimentat un astfel de lucru și, întrucât nu trage concluzia corectă, este incapabilă să-și lase în urmă depresia.

Există, cu siguranță, mulți oameni care au comis o fărădelege sau alta, fie ea mare sau mică, dar cel mai probabil sunt foarte puțini cei care au comis fărădelegi grave, de tipul celor care depășesc limitele morale. Nu vom vorbi aici despre cei care au săvârșit diverse alte fărădelegi, ci doar despre ce ar trebui să facă oamenii care au comis fărădelegi grave, de tipul celor care depășesc limitele morale și etica. Cât despre oamenii care au comis fărădelegi grave – și aici vorbesc despre acelea care depășesc limitele morale – asta nu implică ofensarea firii lui Dumnezeu și încălcarea decretelor Sale administrative. Înțelegeți? Nu vorbesc despre fărădelegi care ofensează firea, esența sau identitatea și statutul lui Dumnezeu și nici despre cele care Îl hulesc. Vorbesc despre cele care depășesc limitele morale. De asemenea, există ceva de spus despre modul în care acei oameni care au comis astfel de fărădelegi își pot înlătura această emoție, depresia. Astfel de oameni au două căi pe care pot să le urmeze, iar asta este o chestiune simplă. Mai întâi, dacă simți în inima ta că poți lăsa în urmă acel lucru pe care l-ai făcut sau ai ocazia să-i ceri scuze celeilalte persoane și să te revanșezi față de ea, atunci poți merge să faci aceste lucruri, iar sentimentele de pace și liniște se vor întoarce în duhul tău; dacă nu ai oportunitatea de a face acest lucru, dacă nu este posibil, dacă ajungi să îți cunoști cu adevărat problema în adâncul inimii tale, dacă îți dai seama exact cât de grav este lucrul pe care l-ai făcut și ai cu adevărat remușcări, atunci ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu ca să mărturisești și să te căiești. Ori de câte ori te gândești la lucrul pe care l-ai făcut și te simți vinovat, adică exact momentul în care ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu ca să mărturisești și să te căiești, trebuie să fii sincer și să-ți arăți adevăratele

sentimente pentru a primi dezlegarea de păcate și iertarea lui Dumnezeu. Și cum poți fi dezlegat de păcate și iertat de Dumnezeu? Asta ține de inima ta. Dacă mărturisești sincer, îți recunoști cu adevărat greșeala și problema și, fie că ai comis o fărădelege sau un păcat, mărturisești cu adevărat, simți o ură adevărată pentru ceea ce ai făcut și chiar te schimbi, astfel încât să nu mai faci niciodată greșeala aceea, atunci, într-o zi, vei fi dezlegat de păcate și iertat de Dumnezeu, adică El nu-ți va mai hotărî finalitatea pe baza lucrurilor ignorante, nesăbuite și murdare pe care le-ai făcut în trecut. Când vei ajunge la acest nivel, Dumnezeu va uita complet această chestiune; vei fi exact la fel ca alți oameni normali, fără cea mai mică diferență. Totuși, premisa pentru acest lucru este că trebuie să fii sincer și să te căiești cu adevărat, ca David. Câte lacrimi a vărsat David pentru fărădelegea pe care o comisese? Nenumărate. De câte ori a plâns? De nenumărate ori. Lacrimile pe care le-a vărsat pot fi descrise cu aceste cuvinte: „În fiecare noapte îmi fac patul să înot.” Nu știu cât de gravă este fărădelegea ta. Dacă este foarte gravă, s-ar putea să trebuiască să plângi până când patul va pluti pe lacrimile tale – s-ar putea să trebuiască să mărturisești și să te căiești până la acest nivel înainte de a primi iertarea lui Dumnezeu. Dacă nu faci acest lucru, Mă tem că fărădelegea ta va deveni un păcat în ochii lui Dumnezeu și că nu vei fi absolvit de ea. Atunci vei avea necazuri și nu ar mai avea rost să spun nimic despre asta. Prin urmare, primul pas pentru a primi absolvirea și iertarea lui Dumnezeu este să fii sincer și să acționezi practic astfel încât să mărturisești și să te căiești cu adevărat. Unii întreabă: „Trebuie să le spun tuturor despre asta?” Nu este necesar; pur și simplu mergi și roagă-te lui Dumnezeu de unul singur. Ori de câte ori te simți rău și vinovat în inima ta, ar trebui să vii imediat înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi și să primești iertarea Sa. Unii întreabă: „Cât de mult trebuie să mă rog înainte de a ști că Dumnezeu m-a iertat?” Când nu te vei mai simți vinovat de această

chestiune, când nu vei mai cădea în depresie din cauza ei, atunci vei fi obținut rezultate, iar acest lucru va arăta că Dumnezeu te-a absolvit. Când nimeni, nicio putere și nicio forță din exterior nu te poate tulbura și când nu ești constrâns de nicio persoană, de niciun eveniment sau lucru, atunci vei fi obținut rezultate. Acesta este primul pas pe care trebuie să îl faci. Al doilea pas este că, în timp ce Îl implori în mod constant pe Dumnezeu pentru absolvire, ar trebui să cauți în mod activ principiile pe care ar trebui să le urmezi în timp ce-ți îndeplinești datoria – numai făcând acest lucru vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria. Desigur, și aceasta este o acțiune, o expresie și o atitudine practică, una care compensează fărădelegea ta și care dovedește că te-ai căit și că te-ai schimbat; este ceea ce se cuvine să faci. Cât de bine îți îndeplinești datoria, însărcinarea pe care ți-o dă Dumnezeu? O abordezi cu atitudinea unui om deprimat sau cu principiile pe care Dumnezeu îți cere să le urmezi? Îi oferi loialitate? În ce bază ar trebui să te absolve Dumnezeu? Ți-ai exprimat căința în vreun fel? Ce Îi arăți lui Dumnezeu? Dacă dorești să primești absolvirea lui Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să fii sincer: pe de o parte, trebuie să mărturisești cu seriozitate, iar pe de altă parte, trebuie să fii sincer și să îți îndeplinești bine datoria, altfel nu avem ce discuta. Dacă poți face aceste două lucruri, dacă Îl poți emoționa pe Dumnezeu cu sinceritatea și cu buna ta credință și să-L faci să te absolve de păcatele tale, atunci vei fi la fel ca alți oameni. Dumnezeu te va privi, trata, judeca, mustra, încerca și rafina la fel ca pe ceilalți oameni – nu vei fi tratat diferit. Astfel, nu numai că vei avea determinarea și dorința de a urmări adevărul, dar atunci când o vei face, Dumnezeu te va lumina, te va îndruma și te va aproviziona și pe tine în același mod. Bineînțeles, întrucât acum ai o dorință sinceră și autentică și o atitudine serioasă, Dumnezeu nu te va trata diferit și, la fel ca și ceilalți oameni, vei avea șansa de a obține mântuirea. Înțelegi acest lucru, nu-i așa?

(Da.) Comiterea unei fărădelegi grave este un caz special. Nu putem spune că nu este înfricoșător; este o problemă foarte gravă. Nu este același lucru cu o fire coruptă obișnuită sau unele gânduri și păreri greșite. Este ceva care s-a întâmplat cu adevărat, s-a înfăptuit și atrage consecințe grave. De aceea, acest lucru ar trebui să fie tratat într-un mod deosebit. Totuși, indiferent dacă este tratat într-un mod deosebit sau într-unul normal, există întotdeauna o cale de urmat și o modalitate de a-l rezolva, iar asta depinde de tine, dacă poți practica conform căilor și metodelor pe care ți le spun și spre care te îndrum. Dacă practici cu adevărat în felul acesta, atunci speranțele tale de a obține mântuirea la final vor fi aceleași ca ale celorlalți oameni. Desigur, rezolvarea tuturor acestor lucruri nu are doar scopul de a-i face pe oameni să poată lăsa în urmă sentimentul de depresie. Scopul final este ca, prin înlăturarea sentimentului lor de depresie, atunci când întâlnesc oameni, evenimente și lucruri, să poată aborda corect toate aceste lucruri în limitele conștiinței și rațiunii umanității normale. Nu trebuie să ajungă la extreme și să fie încăpățânați; trebuie să meargă mai departe în căutarea intențiilor lui Dumnezeu și a adevărului, să îndeplinească responsabilitățile și îndatoririle pe care o ființă creată ar trebui să le îndeplinească, până când, în cele din urmă, pot privi oamenii și lucrurile, se pot comporta și pot acționa în întregime conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Odată ce oamenii au pătruns în această realitate, se vor apropia treptat de calea mântuirii și, în acest fel, vor avea speranța de a o obține. Vă este clară acum calea de înlătura această emoție, depresia, care apare ca urmare a unor fărădelegi grave? (Da, ne este clară.)

Este înlăturarea acestei emoții, depresia, o problemă dificilă? Cred că este foarte dificilă, întrucât implică lucruri importante din viață, calea pe care oamenii merg în credința lor în Dumnezeu, dacă pot obține mântuirea în viitor sau dacă toată credința lor va fi în van – aceasta este o problemă

majoră. La suprafață, ceea ce se revelează este o emoție, când, de fapt, există motive pentru apariția acesteia. Astăzi, am avut părtășie în mod clar despre aceste motive, acum am oferit o cale de înaintare pentru a rezolva problema acestor cauze, deci nu se poate îndepărta prompt această emoție, depresia? (Ba da.) Teoretic, a fost îndepărtată. Dacă ai o înțelegere doctrinară, apoi o compari cu ceea ce ai făcut în trecut, folosind-o drept bază pentru a-ți înlătura treptat dificultățile din viață și pe cele din gândirea ta și dacă urmezi constant această cale, poți să pătrunzi treptat pe calea urmăririi adevărului. Ce crezi despre acest mod de a rezolva problema? (Este bun.) Așa trebuie oamenii să rezolve problema. Dacă nu o fac, atunci problemele complicate dinlăuntrul lor – cele din gândirea lor, din inimile lor, problemele lor mentale, precum și firile lor corupte – îi țin strâns legați. În felul acesta, devin legați și prinși în capcană, suferă și se simt epuizați tot timpul, nu știu dacă să râdă sau să plângă și niciodată nu pot găsi o cale de scăpare. Când vei termina de ascultat părtășia de azi, poți să meditezi atent la ea și să ajungi la o înțelegere doctrinară a ei. Apoi, prin experiențele tale practice și prin cele din viața ta cotidiană, vei scăpa treptat de aceste emoții negative și de diversele stări ale firilor tale corupte. Odată ce le-ai lăsat în urmă, nu numai că vei fi cu adevărat eliberat și liber și nu numai că vei fi pătruns în adevărul-realitate, dar, cel mai important, vei fi înțeles adevărul, îl vei fi câștigat și vei fi capabil să trăiești adevărul-realitate. Atunci vei fi de mare folos și vei trăi o viață valoroasă. Doriți să trăiți în felul acesta? (Da.) Majoritatea oamenilor vor să înțeleagă adevărul și să pătrundă în adevărul-realitate și nu vor să-și petreacă viețile cuprinși de emoțiile negative ale trupului, de dorințele sale desfrânate, de tendințele lumești și de firi corupte – o astfel de viață este prea grea și epuizantă. Va avea viața ta un final bun, dacă trăiești cuprins de aceste firi corupte și emoții negative? Să trăiești cuprins de aceste emoții negative înseamnă să trăiești sub puterea

Satanei. E ca și cum ai trăi într-un tocător de carne – mai devreme sau mai târziu vei fi mestecat și va fi greu să găsești o cale de scăpare. Totuși, dacă poți accepta adevărul, atunci ai speranța de a lăsa în urmă confuzia și durerea și vei fi capabil să scapi de durerea care provine din a fi prins și derutat de emoții negative.

Inițial plănuisem să am părtășie despre mai multe subiecte astăzi, dar am ajuns să comunic mult timp despre depresie. Sunt multe de spus în legătură cu orice subiect; nimic nu poate fi explicat clar în doar câteva cuvinte. Indiferent despre ce vorbesc, nu pot pur și simplu să explic doctrina unei chestiuni și gata. Orice subiect implică multe aspecte ale adevărului și ale realității; implică gândurile și opiniile oamenilor, felurile și modurile în care se comportă, calea pe care merg și toate aceste lucruri au legătură cu obținerea mântuirii de către voi. Nu pot fi neglijent când am părtășie despre adevăr sau despre un subiect și de aceea încerc pe toate căile posibile, ca o bunică bătrână și cicălitoare, să vă tot repet aceste lucruri. Nu vă plângeți că e supărător și prea plictisitor. S-ar putea să mai fi vorbit despre un subiect, deci ce să o fac din nou? Dacă vorbesc din nou despre el, poți să asculți din nou și să consideri asta o trecere în revistă. E în regulă, nu-i așa? (Da.) Pe scurt, trebuie să abordezi cu conștiinciozitate chestiunile legate de adevăr și de calea pe care merg oamenii și nu trebuie să fii neglijent. Cu cât intru mai mult în detalii și cu cât mai specific devin, cu atât mai detaliată și mai clară devine înțelegerea voastră privind relația dintre diversele adevăruri, precum și diferențele și conexiunile în detaliile dintre ele, printre alte aspecte. Dacă aș vorbi în termeni generali și doar despre unele lucruri, în mare, atunci ele vi s-ar părea greu de înțeles și de pătruns și ar fi epuizant pentru voi să încercați să le contemplați și să vă dați seama singuri de ele, nu-i așa? (Da, așa este.) De exemplu, subiectul de astăzi – emoțiile negative care apar din soartă, noroc și anumite fărădelegi

pe care oamenii le-au comis în trecut – nu ați fi capabili să vă gândiți singuri la aceste lucruri și, chiar dacă ați face-o, nu ați avea o cale de scăpare din ele. Întrucât nu înțelegi adevărul din aceste lucruri, nu vei fi niciodată capabil să găsești răspunsul corect la chestiunea comiterii anumitor fărădelegi în trecut și va rămâne mereu un mister pentru tine, sâcâindu-te și încurcându-te pentru totdeauna, răpindu-ți pacea, bucuria, libertatea și eliberarea din adâncul inimii. Sau poate pentru că nu ai abordat corect chestiunea și nu ai urmat calea corectă, asta a avut un impact asupra obținerii mântuirii tale. În cele din urmă, unii oameni au fost abandonați și eliminați. De ce se întâmplă asta? Fiindcă, în trecut, au făcut niște lucruri de nedescris, nu le-au gestionat bine și nu au primit absolvirea de ele. Inima lor era permanent prinsă în mrejele acestor lucruri; nu aveau chef să urmărească adevărul, își îndeplineau datoria într-o manieră neglijentă, nu pătrundeau în adevărul-realitate și simțeau că nu aveau nicio speranță să urmărească adevărul. Au avut această părere negativă până la sfârșit, nu au vorbit niciodată despre mărturia bazată pe experiență și nu au câștigat adevărul. Abia atunci au început să regrete, dar era prea târziu. Prin urmare, au legătură toate aceste chestiuni cu adevărul și cu obținerea mântuirii? (Da, au.) Să nu crezi că, doar pentru că toate aceste chestiuni nu ți s-au întâmplat ție, sau nu s-au întâmplat altcuiva, sau nu s-au întâmplat oamenilor din jurul tău, ele nu există. Îți spun Eu, s-ar putea să fi făcut unele lucruri dezonorante în trecut, care încă nu au avut consecințe înspăimântătoare sau s-ar putea ca, anterior, să te fi împotmolit în acest fel de emoție negativă sau ești împotmolit acum în ea, numai că nu ai observat și nu ți-ai dat seama și apoi, într-o zi, se întâmplă cu adevărat ceva și această emoție are un impact grav asupra ta și duce la consecințe serioase. Doar atunci când te analizezi în profunzime, descoperi că ai fost împotmolit în această emoție negativă mulți ani și chiar mai mult, fără să-ți dai seama. De aceea oamenii trebuie

să contemple, să reflecteze, să înțeleagă, să aprecieze și să experimenteze continuu aceste lucruri, pentru a le descoperi încetul cu încetul. Desigur, să descoperi în final aceste lucruri înseamnă vești extrem bune pentru tine și este o oportunitate grozavă de a obține mântuirea. Atunci când le vei descoperi, vei avea șansa sau speranța de a le lăsa în urmă și lucrurile despre care am vorbit azi nu vor fi fost în van. Niciun adevăr, niciun subiect și niciun cuvânt nu poate fi înțeles pe deplin și experimentat într-o zi sau două. De vreme ce implică adevărul, implică umanitatea, firile corupte ale oamenilor, calea pe care merg și obținerea mântuirii. Prin urmare, nu poți trece cu vederea niciun adevăr, ci trebuie să le abordezi conștiincios pe toate. Chiar dacă nu înțelegi prea bine aceste adevăruri și nu știi cum să te examinezi pentru a vedea ce probleme ai conform acestor adevăruri, atunci poate că după ce le vei experimenta timp de câțiva ani, aceste adevăruri te vor salva din constrângerile firilor tale corupte și vor deveni adevăruri prețioase care te vor mântui. Când se va întâmpla acest lucru, aceste adevăruri te vor îndruma pe calea corectă prin viață și poate că, peste vreo zece ani, aceste cuvinte și aceste adevăruri îți vor fi schimbat complet gândurile și părerile și îți vor fi transformat pe deplin țelurile și direcția în viață.

Acesta este finalul părtășiei noastre de astăzi! Cu bine!

1 octombrie 2022

Cum să urmărești adevărul (3)

Unde am ajuns cu părtășia la ultima noastră adunare? Aveam părtășie despre felul în care trebuie urmărit adevărul, lucru care are legătură cu două subiecte importante, care sunt, în primul rând, două aspecte ale practicii. Care este primul? (Primul este renunțarea.) Și al doilea? (Al doilea este dedicarea.) Primul este renunțarea, iar cel de-al doilea este dedicarea. Cu privire la practica „renunțării”, mai întâi am avut părtășie despre renunțarea la diverse emoții negative. Primul aspect al „renunțării” implică renunțarea la diverse emoții negative. Așadar, când am vorbit despre renunțarea la diverse emoții negative, pe care le-am menționat? (Dumnezeu a vorbit prima dată despre inferioritate, ură și mânie și, apoi, a doua oară, despre depresie.) Prima dată am vorbit despre nevoia de a renunța la ură, mânie și inferioritate – mai întâi, am vorbit despre aceste trei emoții negative și am vorbit destul de mult și despre depresie. A doua oară, am vorbit despre practicarea renunțării la depresie, drept una dintre emoțiile negative. Oamenii se pot deprima din tot felul de motive și, ultima dată, am vorbit mai ales despre mai multe feluri în care această emoție, depresia, poate apărea. Spuneți-Mi, care erau principalele cauze pe care le-am menționat, care fac să apară această emoție, depresia? (Dumnezeule, în total există trei cauze. Prima este că oamenii consideră mereu că au o soartă rea; cea de-a doua este că oamenii dau vina pe ghinion când li se întâmplă ceva; iar cea de-a treia o reprezintă fărădelegile pe care oamenii le-au comis în trecut sau faptele nesăbuite sau ignorante pe care le-au săvârșit, lucru care i-a determinat să se adâncească în depresie.) Acestea sunt cele trei cauze principale. Prima este că oamenii cred că soarta lor este rea, așa că sunt adesea deprimați; a doua este că oamenii se cred ghinioniști și, de asemenea, se deprimă des; iar a treia este că oamenii au comis fărădelegi

grave, ceea ce îi face să se simtă deprimați deseori. Acestea sunt cele trei cauze esențiale. Această emoție, depresia, nu este un sentiment trecător de negativitate sau tristețe. Mai degrabă, este o emoție negativă obișnuită și recurentă în minte, provocată de anumite cauze. Această emoție negativă îi face pe oameni să aibă multe gânduri, păreri și puncte de vedere negative și chiar multe gânduri, păreri, comportamente și metode extreme și denaturate. Nu este o stare de spirit temporară sau o idee trecătoare; este o emoție negativă recurentă și obișnuită, care îi însoțește mereu pe oameni în viețile lor, în adâncul inimilor și sufletelor lor și în gândurile și acțiunile lor. Nu numai că această emoție negativă afectează conștiința și rațiunea umanității normale oamenilor, dar poate avea un impact și asupra diverselor puncte de vedere, păreri și perspective pe care le au ei când se uită la alții, la lucruri și în conduita și acțiunile lor din viața cotidiană. Prin urmare, este necesar să analizăm diferite sentimente negative, să le disecăm și să le recunoaștem, înainte de a renunța la ele și a le schimba una câte una, străduindu-ne să le lăsăm în urmă treptat, astfel încât conștiința și rațiunea ta, precum și gândirea umanității tale, să devină normale și practice, iar modul în care privești oamenii și lucrurile și felul în care te porți și faci lucruri în viața ta cotidiană să nu mai fie afectate, controlate și chiar oprimate de aceste sentimente negative – acesta este obiectivul principal al disecării și discernerii acestor diverse emoții negative. Scopul principal nu este ca tu să asculți ce spun, să cunoști și să înțelegi acel lucru, iar apoi să-l lași acolo, ci să afli, din cuvintele Mele, exact cât sunt de dăunătoare pentru oameni emoțiile negative, să știi cât de dăunătoare sunt și cât de mare este impactul lor asupra vieților de zi cu zi ale oamenilor, asupra felului în care privesc oamenii și lucrurile și al modului în care se poartă și se comportă.

În trecut, am avut părtășie și despre felul în care, într-o anumită măsură, aceste emoții negative nu ajung la nivelul firilor corupte și al unei

esențe corupte, dar facilitează și exacerbează, până într-un anumit grad, firile corupte ale oamenilor, oferindu-le un motiv pentru care ei să facă lucruri în baza firilor lor corupte și mai multe motive să trăiască după firile lor corupte, în timp ce sunt influențați de aceste emoții negative, precum și motive pentru a privi pe oricine și orice pe baza firilor lor corupte. Prin urmare, toate aceste emoții negative au un impact, mai mic sau mai mare, asupra vieților cotidiene ale oamenilor, le afectează și controlează diversele gânduri și le influențează atitudinile, perspectivele și punctele de vedere pe care le au față de adevăr și față de Dumnezeu. Se poate spune că aceste emoții negative nu au deloc un impact pozitiv asupra oamenilor și nici vreun efect pozitiv sau folositor, ci, dimpotrivă, pot doar să le facă rău. De aceea, atunci când oamenii trăiesc cu aceste emoții negative, inimile lor sunt în mod natural influențate și controlate de ele, iar ei nu se pot abține să nu trăiască într-o stare de negativitate și chiar adoptă păreri extreme despre oameni și lucruri, din puncte de vedere absurde. Când oamenii privesc o persoană sau un lucru din perspectiva și punctul de vedere al emoțiilor negative, în mod natural, purtările, abordările și efectele comportamentului și acțiunilor pe care le produc vor fi denaturate cu emoții extreme, negative și deprimante. Aceste emoții negative, deprimante și extreme îi vor face pe oameni să fie neascultători față de Dumnezeu, nemulțumiți de El, să-L învinovățească, să-L sfideze și chiar să I se împotrivească, precum și, bineînțeles, să-L urască. De exemplu, atunci când un om crede că are o soartă rea, pe cine dă vina pentru ea? E posibil să n-o spună, dar, în inima lui, crede că Dumnezeu a acționat greșit și că este nedrept și se gândește: „De ce l-a făcut Dumnezeu atât de arătos? De ce i-a permis să se nască într-o familie atât de grozavă? De ce i-a dat asemenea daruri? De ce i-a dat un calibru atât de bun? De ce calibrul meu este atât de rău? De ce a rânduit Dumnezeu ca el să fie lider? De ce nu e niciodată rândul meu, de ce nu am

ajuns să fiu lider nici măcar o dată? De ce lui îi merg toate atât de bine și, când fac eu ceva, nu merge niciodată cum trebuie sau fără probleme? De ce este soarta mea atât de nefericită? De ce lucrurile care mi se întâmplă sunt atât de diferite? De ce mi se întâmplă numai lucruri rele?" Deși aceste gânduri care apar din emoții deprimante nu-i fac pe oameni să-L învinovățească pe Dumnezeu sau să se împotrivească Lui și sorții lor în conștiința lor subiectivă, totuși îi fac să se adâncească adesea și involuntar, în adâncul inimii, în emoții cum ar fi neascultarea, nemulțumirea, resentimentele, invidia și ura. În cazuri grave, ele chiar le pot provoca oamenilor gânduri și comportamente extreme. De exemplu, când unii oameni văd pe altcineva cu un randament mai bun decât al lor și lăudat de Dumnezeu, simt invidie și ură. În consecință, o serie de acțiuni meschine se pun în mișcare: vor vorbi de rău și vor submina cealaltă persoană, fără știrea ei, vor face, în secret, niște lucruri dubioase și irațională și așa mai departe. Apariția acestei serii de probleme este direct legată de depresia și emoțiile lor negative. Această serie de gânduri, comportamente și abordări care provin din emoțiile lor deprimante pot părea, la început, doar un fel de emoții, dar, pe măsură ce lucrurile progresează, aceste emoții negative și deprimante pot încuraja oamenii, din ce în ce mai mult, să trăiască după firile lor satanice corupte. Cu toate acestea, dacă ei înțeleg adevărul și trăiesc având o umanitate normală, atunci când în sinea lor apar aceste emoții negative și deprimante, conștiința și rațiunea lor pot acționa cu promptitudine, iar acești oameni pot percepe prezența acestor emoții deprimante și tulburarea provocată de ele și le pot deslușI. Apoi, ei pot să-și lase în urmă foarte repede emoțiile deprimante, iar atunci când întâlnesc oameni, evenimente și lucruri în situația lor actuală, pot face judecăți raționale și pot privi rațional și din perspectiva corectă situațiile pe care le întâlnesc și lucrurile pe care le experimentează. Când oamenii fac toate

acestea rațional, cel mai simplu lucru pe care îl vor putea realiza este să accepte stăpânirea conștiinței și rațiunii umanității normale. Chiar mai bine, dacă înțeleg adevărul, vor fi capabili să acționeze conform adevărurilor-principii, într-o manieră mai rațională, pe baza conștiinței și rațiunii lor, și nu se vor purta sau nu vor acționa sub stăpânirea firilor lor corupte. Cu toate acestea, dacă emoțiile negative ocupă o poziție predominantă în inimile lor, influențându-le gândurile, părerile și felul în care gestionează lucrurile și se comportă, atunci, în mod natural, aceste emoții negative le vor afecta progresul în viață și vor duce la îngreunarea și tulburarea gândurilor, alegerilor, comportamentului și abordărilor lor în diferite situații. Pe de o parte, aceste emoții negative facilitează firile corupte ale oamenilor, făcându-i pe aceștia să se simtă în largul lor și justificați să trăiască în firile lor corupte; pe de altă parte, îi pot face pe oameni și să se împotrivească lucrurilor pozitive și să trăiască în negativitate, fără să fie dispuși să vadă lumina. În felul acesta, emoțiile negative ale oamenilor devin mai galopante și mai grave și nu le permit sub nicio formă să acționeze rațional, în limitele conștiinței și rațiunii. În schimb, îi împiedică pe oameni să caute adevărul și să trăiască înaintea lui Dumnezeu și, în felul acesta, oamenii decad și mai mult, în mod natural, nu doar simțindu-se negativi, dar și îndepărtându-se mult de Dumnezeu. Și care vor fi consecințele, dacă lucrurile continuă astfel? Nu numai că emoțiile negative nu pot înlătura firile corupte ale oamenilor, dar le vor facilita, ceea ce-i va face pe aceștia să gestioneze lucrurile și să se comporte pe baza firilor lor corupte și să meargă pe drumul lor. Ce vor face oamenii când vor fi dominați de gânduri și păreri eronate și extreme? Oare vor tulbura lucrarea bisericii? Oare vor răspândi negativitate și-L vor judeca pe Dumnezeu și rânduielile lucrării din casa Lui? Oare-L vor învinovăți și-L vor sfida? Cu siguranță o vor face! Acestea sunt consecințele finale. O serie de abordări, precum neascultarea,

nemulțumirea, negativitatea și împotrivirea vor apărea înlăuntrul oamenilor – toate acestea sunt consecințele faptului că emoțiile negative ocupă o poziție predominantă în inimile oamenilor, pentru o perioadă lungă de timp. Uite, doar o emoție negativă neînsemnată – o emoție pe care oamenii ar părea incapabili s-o simtă, a cărei existență nici nu ar putea s-o sesizeze sau al cărei efect nu l-ar putea simți – această emoție negativă neînsemnată tot îi urmărește peste tot, ca și cum ar fi fost cu ei de la naștere. Le face rău în toate felurile și chiar te cuprinde, te intimidează, te suprimă și te constrânge constant, până în punctul în care te însoțește tot timpul, întocmai ca viața ta și, totuși, nu ești deloc conștient de ea, trăind adesea în ea și luând-o ca pe un lucru de la sine înțeles, gândind lucruri precum: „Așa ar trebui să gândească oamenii, nu e nimic greșit, este foarte normal. Cine nu are câteva gânduri active de felul acesta? Cine nu are câteva emoții negative?” Ești incapabil să simți răul pe care ți-l provoacă această emoție negativă, dar el este real, iar tu vei fi adesea instigat involuntar de ea să-ți reverși în mod natural firile corupte și să acționezi și să te comporți pe baza lor, până când, în final, faci totul după ele. Îți poți închipui rezultatele finale ale acestui lucru: toate sunt negative, nefavorabile, lipsite de orice lucru benefic sau pozitiv, cu atât mai puțin ceva care poate să ajute oamenii să câștige adevărul și lauda de la Dumnezeu – acestea nu sunt finaluri optimiste. Prin urmare, atât timp cât în sinea unei persoane există emoții negative, tot felul de gânduri și păreri negative îi vor influența și domina grav viața. Cât timp gândurile și părerile negative îi influențează și domină viața, vor exista obstacole enorme care o vor împiedica să urmărească adevărul, să-l practice și să pătrundă în adevărul-realitate. Așadar, este necesar ca noi să continuăm să dăm în vileag și să analizăm aceste emoții negative, astfel încât toate să poată fi înlăturate.

Emoțiile negative despre care tocmai am avut părtășie au un efect grav asupra oamenilor și le fac mult rău, dar mai există alte emoții negative care, la fel, îi influențează pe oameni și le fac rău. În afară de emoțiile negative de ură, mânie, inferioritate și depresie, despre care am vorbit deja, există emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Aceste emoții sunt și ele adânc înrădăcinate în inimile oamenilor și îi însoțesc pe aceștia în viețile lor de zi cu zi și în cuvintele și acțiunile lor. Desigur, atunci când oamenilor li se întâmplă ceva, acestea afectează și gândurile și părerile care se nasc în sinea lor, precum și punctele de vedere și perspectivele pe care le adoptă. Astăzi, vom diseca și da în vileag emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare și ne vom strădui să-i ajutăm pe oameni să le descopere înlăuntrul lor. După ce fac acest lucru, scopul final este ca ei să cunoască temeinic aceste emoții negative, să le îndepărteze, să nu mai trăiască sub influența lor și să nu mai trăiască și să se comporte având drept bază și temelie aceste emoții negative. Mai întâi, să analizăm cuvintele „tulburare, anxietate și îngrijorare”. Nu sunt ele căi de a exprima emoții? (Ba da.) Înainte să avem părtășie despre acest subiect, haideți mai întâi să-l contemplăm, astfel încât să aveți conceptul de bază despre „tulburare, anxietate și îngrijorare”. Fie că ajungeți la o înțelegere literală a cuvintelor sau la una mai profundă, dincolo de sensul lor literal, veți avea atunci o cunoaștere fundamentală a acestor emoții negative. Mai întâi, spuneți-Mi ce v-a făcut să vă îngrijorați în trecut sau în legătură cu ce lucruri te simți mereu tulburat, anxios și îngrijorat. Ele pot fi ca o piatră uriașă care te strivește sau ca o umbră care te urmărește tot timpul și te constrânge. (Dumnezeule, voi spune câteva cuvinte. Când nu obțin rezultate în datoria mea, această emoție este destul de evidentă și-mi fac griji că voi fi dat în vileag și eliminat și dacă voi avea un viitor și o destinație bună. Când obțin rezultate în datoria mea, nu mă simt așa, dar ori de câte ori nu obțin

rezultate ceva vreme, acest fel de emoție negativă devine evidentă.) Nu este aceasta o manifestare a emoțiilor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare? (Ba da.) Așa este. Acest fel de emoție negativă se ascunde tot timpul în adâncul inimii oamenilor, influențându-le constant gândurile. Deși oamenii nu pot simți acest fel de emoție negativă atunci când nu s-a întâmplat nimic rău, ea este ca un iz, sau un fel de gaz, sau, mai mult, ca o undă electrică. N-o poți vedea și, când nu ești conștient de ea, nu ești nici măcar capabil s-o simți. Cu toate acestea, îi poți simți mereu prezența în adâncul inimii tale, ca așa-zisul „al șaselea simț" și poți întotdeauna, în subconștient, să simți existența acestui fel de gând și emoție. La momentul potrivit, în locul potrivit și în contextul potrivit, acest fel de emoție negativă se va ridica puțin câte puțin și va ieși la suprafață încetul cu încetul. Nu-i așa? (Ba da.) Așadar, ce alte lucruri vă fac să vă simțiți tulburați, anxioși și îngrijorați? În afară de ceea ce tocmai s-a menționat, nu mai există nimic? Dacă nu, atunci probabil că trăiți foarte fericiți și lipsiți de griji, fără nicio anxietate și fără să fiți tulburați de nimic – atunci probabil că sunteți cu adevărat liberi. Așa stau lucrurile? (Nu.) Ei bine, spuneți-Mi ce este în inimile voastre! (Când nu am randament în datoria mea, îmi fac mereu griji că-mi voi pierde reputația și statutul și mă îngrijorez de ceea ce vor crede despre mine frații, surorile și conducătorul. De asemenea, când lucrez cu frații și surorile mele ca să-mi fac datoria și îmi tot dezvălui firile corupte, îmi fac griji mereu că eu cred în Dumnezeu de atât de mult timp, dar nu m-am schimbat deloc și că, dacă lucrurile continuă așa, atunci, poate într-o zi voi fi eliminat. Acestea sunt îndoielile pe care le am.) Apar, în sinea ta, emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare atunci când ai aceste îndoieli? (Da.) Așadar, majoritatea dintre voi sunteți anxioși și îngrijorați pentru că nu vă îndepliniți bine îndatoririle, așa e? (Cel mai mult îmi fac griji în legătură cu viitorul și cu soarta mea.) Grija cu privire la viitor și

soartă este cea predominantă. Atunci când oamenii nu reușesc să vadă clar lucrurile, să înțeleagă, să accepte sau să se supună mediilor orchestrate de Dumnezeu și suveranității Sale și când înfruntă diverse dificultăți în viețile lor cotidiene sau când acestea depășesc ceea ce pot suporta oamenii normali, în subconștient, ei simt tot felul de griji și anxietăți și chiar tulburare. Nu știu cum va fi ziua de mâine sau cea de după, sau cum vor sta lucrurile peste câțiva ani, sau cum va fi viitorul lor și, astfel, se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu tot felul de lucruri. În ce context se simt oamenii tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu tot felul de lucruri? Acela în care nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu – adică sunt incapabili să creadă în ea și s-o înțeleagă. Chiar dacă ar vedea-o cu ochii lor, nu ar înțelege-o sau nu ar crede-o. Nu cred că Dumnezeu deține suveranitatea asupra sorții lor, că viețile lor sunt în mâinile lui Dumnezeu și, astfel, în inimile lor, apare neîncrederea față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, iar atunci apare învinovățirea și ei sunt incapabili să se supună. Pe lângă învinovățire și incapacitatea de a se supune, vor să fie stăpânii propriei sorți și să acționeze din proprie inițiativă. Care este situația reală atunci când încep să acționeze din proprie inițiativă? Tot ce pot face este să trăiască bazându-se pe calibrul și abilitățile proprii, dar există multe lucruri pe care nu le pot realiza, atinge sau îndeplini în felul acesta. De exemplu: ce li se va întâmpla în viitor, dacă vor fi capabili să intre la facultate, să obțină o slujbă bună atunci când termină facultatea și dacă totul le va merge bine odată ce obțin o slujbă; și dacă vor să urce pe scara ierarhică și să se îmbogățească, dacă vor fi capabili, în câțiva ani, să-și atingă idealurile și dorințele; și apoi, când vor să-și găsească un partener, să se căsătorească și să-și întemeieze o familie, ce fel de partener va fi potrivit pentru ei? Pentru om, astfel de lucruri sunt necunoscute. Cu astfel de lucruri necunoscute, oamenii se simt confuzi. Când se simt astfel, devin tulburați,

anxioși și îngrijorați – se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu tot ce le-ar putea rezerva viitorul. De ce se întâmplă asta? Pentru că, în sfera umanității normale, oamenii pur și simplu nu pot suporta toate aceste lucruri. Nimeni nu știe cum va fi în câțiva ani, ce slujbă, căsnicie sau copii va avea în viitor – oamenii pur și simplu nu știu aceste lucruri. Ele nu pot fi cunoscute dinainte, în sfera abilităților umanității normale, și de aceea oamenii se simt mereu tulburați, anxioși și îngrijorați în privința lor. Oricât de simplă este mintea unui om, atât timp cât este capabil să gândească, odată ajuns la maturitate, aceste emoții negative vor apărea în adâncul inimii lui, una câte una. De ce apar tulburarea, anxietatea și îngrijorarea la oameni? Fiindcă ei se frământă și se agită mereu în privința lucrurilor care depășesc sfera abilității lor; vor mereu să știe, să cunoască și să obțină lucruri dincolo de sfera abilității lor și chiar să controleze lucruri din afara sferei abilităților umanității normale. Vor să controleze toate aceste lucruri și nu doar atât – de asemenea, vor ca legile și finalul dezvoltării acestor lucruri să progreseze și să se împlinească după voia lor. Prin urmare, dominați de astfel de gânduri irațională, oamenii simt tulburare, anxietate și îngrijorare, iar consecințele acestor emoții diferă de la om la om. Indiferent de lucrurile pentru care oamenii se simt intens tulburați, anxioși și îngrijorați, formând astfel aceste emoții negative, ei ar trebui să le ia foarte în serios și să caute adevărul pentru a le înlătura.

Vom avea părtășie despre emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, mai ales din două perspective: prima va fi să analizăm dificultățile oamenilor, pentru a vedea care sunt acestea și, de acolo, să vedem exact care sunt motivele pentru care apar emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare și cum apar ele; a doua va fi să disecăm emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare în ceea ce privește diversele atitudini pe care le au oamenii față de lucrarea lui Dumnezeu.

Înțelegeți? (Da.) Câte perspective sunt? (Două.) Vom analiza motivele apariției emoțiilor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, în primul rând din dificultățile pe care le au oamenii și, în al doilea rând, din atitudinile lor față de lucrarea lui Dumnezeu. Repetați ce am spus! (Vom analiza motivele apariției emoțiilor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, în primul rând din dificultățile pe care le au oamenii și, în al doilea rând, din atitudinile lor față de lucrarea lui Dumnezeu.) Există multe dificultăți pe care le pot avea oamenii și toate pot fi întâlnite în viața lor cotidiană, dificultăți care apar adesea în cadrul unei vieți cu o umanitate normală. Și de ce apar acestea? Apar pentru că oamenii încearcă mereu să se întreacă pe ei înșiși, să-și controleze soarta, să-și cunoască viitorul dinainte. Dacă viitorul lor nu arată bine, ei pleacă imediat în căutarea unui expert în feng shui sau a unui ghicitor pentru a redresa și corecta viitorul. De asta oamenii întâlnesc atât de multe dificultăți în viețile lor de zi cu zi, iar acestea sunt cele care îi fac să alunece adesea în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Care sunt aceste dificultăți? Haideți să ne uităm mai întâi la ceea ce consideră oamenii a fi cea mai mare dificultate a lor – care este aceea? Perspectivele lor, adică felul în care va fi viitorul lor în această viață, dacă vor fi bogați sau obișnuiți în viitor, dacă vor fi capabili să se facă remarcați, să obțină mari succese și să prospere în lume și printre semenii lor. Mai ales printre cei care cred în Dumnezeu, s-ar putea să nu știe ce li se va întâmpla altora în viitor, dar adesea își fac griji pentru propriul viitor și se întreabă mereu: „Numai atât înseamnă credința în Dumnezeu? Oare, în viitor, voi reuși vreodată să mă remarc din mulțime? Voi fi capabil să-mi asum un rol important în casa lui Dumnezeu? Voi fi capabil să fiu lider de echipă sau șef? Voi fi capabil să fiu conducător? Ce se va întâmpla cu mine? Dacă îmi îndeplinesc datoria constant, în felul acesta, în casa lui Dumnezeu, ce se va întâmpla cu mine în final? Voi obține

mântuirea? Am vreo perspectivă? Mai trebuie oare să-mi fac meseria în lume? Mai trebuie oare să studiez ca să-mi dezvolt abilitățile profesionale sau să mă înscriu la studii superioare? Dacă pot în continuare să-mi îndeplinesc datoria cu normă întreagă în casa lui Dumnezeu, nu ar trebui să am probleme cu nevoile de bază din viață, dar dacă nu-mi îndeplinesc bine datoria și sunt repartizat în altă parte și înlocuit, cum voi trăi atunci? Oare să profit de ocazie acum, înainte să fiu înlocuit sau eliminat, să mă pregătesc pentru eventualitatea asta?" Ei se întreabă astfel de lucruri, văd că au niște economii și se gândesc: „Câți ani pot să rezist cu ce am economisit? Acum am treizeci de ani, iar peste zece ani, voi avea patruzeci. Dacă voi fi înlăturat din biserică, oare voi fi capabil să fac față situației atunci când mă voi întoarce în lume? Oare îmi va permite sănătatea să continui să lucrez? Voi fi în stare să câștig suficient ca să trăiesc? Oare îmi va fi greu să trăiesc? Îmi îndeplinesc datoria în casa lui Dumnezeu, dar oare mă va păstra El până la sfârșit?" Deși se gândesc tot timpul la aceste lucruri, nu găsesc niciodată răspunsurile. Cu toate că nu există niciodată nicio concluzie, ei nu se pot abține să nu se gândească la aceste lucruri – nu se pot controla. Când întâlnesc vreun obstacol sau vreo dificultate, sau când ceva nu merge așa cum au vrut ei, în adâncul inimii, se gândesc la aceste lucruri fără să spună nimănui. Când unii oameni sunt emondați, când sunt înlocuiți din îndatoririle lor, când li se repartizează altele, sau când întâmpină o criză sau alta, caută, în mod involuntar, o cale de a se retrage și nu se pot stăpâni să nu facă planuri și proiecte pentru următorii pași. Indiferent de ceea ce se întâmplă la final, oamenii tot fac adesea planuri și proiecte pentru lucrurile în legătură cu care se simt îngrijorați, anxioși și tulburați. Nu sunt acestea lucruri la care oamenii se gândesc pentru propriile perspective? Nu apar aceste emoții negative pentru că ei sunt incapabili să renunțe la perspectivele lor? (Ba da.) Când oamenii se simt deosebit de

entuziasmați, când lucrurile merg foarte bine atunci când își îndeplinesc îndatoririle și mai ales când sunt promovați, când sunt folosiți pentru anumite sarcini importante, când se bucură de sprijinul majorității fraților și surorilor lor și când valoarea lor este reflectată, nu se gândesc la emoțiile negative. În clipa în care reputația, statutul și interesele le sunt amenințate, nu se pot abține și se retrag în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Când fac asta, modul în care abordează aceste emoții negative nu este să fugă de ele sau să le respingă, ci mai degrabă să le satisfacă și să trudească pentru a se cufunda în aceste sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare, să se adâncească tot mai mult în ele. De ce spun asta? Când oamenii se cufundă în aceste emoții negative, au mai multe motive, mai multe scuze și mai multă libertate să-și facă planuri pentru viitor și pentru următorii pași. În timp ce fac planuri, se gândesc că pur și simplu așa ar trebui să fie, că asta ar trebui să facă și folosesc zicala: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” și o alta: „Cine nu-și face planuri de viitor va avea necazuri în curând”, adică, dacă nu faci planuri de viitor și nu te gândești dinainte la el și la soarta ta, atunci nimeni nu-și va face griji pentru ele și nimeni nu se va îngriji de ele în locul tău. Când nu ai habar care e următorul tău pas, vei înfrunta stângăcia, durerea și rușinea, iar cel care va suferi și va îndura greutăți vei fi tu. Așadar, unii consideră că sunt foarte deștepți și, cu fiecare pas pe care-l fac, se gândesc cu nerăbdare la următorii zece pași. În momentul în care se confruntă cu dificultăți sau dezamăgiri, se întorc imediat la emoțiile lor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, pentru a se proteja, pentru ca viitorul și următorul lor pas în viață să fie infailibile, să aibă mâncare și îmbrăcăminte, să nu rătăcească pe străzi și să nu ducă lipsă de hrană sau de haine. Prin urmare, sub influența acestor emoții negative, ei se avertizează adesea, gândindu-se: „Trebuie să fac planuri din timp, să țin pentru mine unele lucruri și să-mi las căi

suficiente de retragere. Nu trebuie să fiu prost – soarta mea este în mâinile mele. Oamenii spun adesea: «Sorțile noastre sunt în mâinile lui Dumnezeu, iar El e suveran peste ele», dar acestea sunt doar amabilități fără conținut. Cine a văzut cu adevărat acest lucru? Cum deține Dumnezeu suveranitatea asupra sorților noastre? Cine L-a văzut de fapt pe Dumnezeu pregătind trei mese pe zi pentru cineva sau rânduind lucrurile de care are nevoie în viață? Nimeni.” Oamenii cred că, atunci când nu văd suveranitatea lui Dumnezeu și dacă se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu perspectivele lor, atunci aceste emoții negative sunt ca o protecție pentru ei, ca un scut protector, un refugiu sigur. Ei se avertizează și-și amintesc constant să facă planuri de viitor, că trebuie să se îngrijoreze pentru ziua de mâine, că nu trebuie să se îndoape toată ziua și să fie sedentari; că nu este greșit să faci planuri pentru tine, să găsești o cale de scăpare și să lucrezi zi și noapte pentru viitorul tău. Ei își spun că este normal și perfect justificat și că nu este un lucru de care să le fie rușine. Așadar, deși oamenii cred că tulburarea, anxietatea și îngrijorarea sunt emoții negative, nu se gândesc niciodată că este un lucru rău să le simtă, nu se gândesc niciodată că aceste emoții negative i-ar putea răni în vreun fel sau că ar putea fi obstacole în calea lor de a urmări adevărul și a pătrunde în adevărul-realitate. Dimpotrivă, se bucură neobosiți de ele și trăiesc, de bunăvoie și neobosiți, cuprinși de aceste emoții negative. Asta pentru că ei cred că pot fi în siguranță doar dacă trăiesc cuprinși de ele și se simt mereu tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu perspectivele lor. Altfel, cine altcineva se va simți tulburat, anxios și îngrijorat în legătură cu viitorul lor? Nimeni. Nimeni nu-i iubește mai mult decât se iubesc ei înșiși și nimeni nu-i înțelege așa cum se înțeleg ei înșiși. Așadar, chiar dacă oamenii pot recunoaște, într-o anumită măsură și în ceea ce privește cuvintele și doctrinele, că existența unor astfel de emoții negative le face rău, tot nu sunt

dispuși să renunțe la ele, pentru că acestea le permit să preia ferm inițiativa de a prinde și a prelua controlul asupra propriului viitor. E corect să spunem asta? (Da.) Prin urmare, pentru oameni, îngrijorarea, anxietatea și tulburarea în legătură cu viitorul lor reprezintă o chestiune de responsabilitate enormă. Nu este un lucru rușinos, patetic sau odios, ci, pentru ei, mai degrabă așa cum ar trebui să fie. De aceea oamenilor le este foarte greu să renunțe la aceste emoții negative, de parcă s-ar fi născut cu ele. De la naștere, oamenii nu se gândesc decât la ei înșiși, iar ceea ce contează cel mai mult pentru ei sunt propriile perspective. Ei cred că, dacă preiau ferm frâiele asupra viitorului lor și îl supraveghează, vor trăi o viață lipsită de griji. Cred că, dacă au perspective bune, vor avea tot ce-și doresc și totul va fi floare la ureche. Astfel, oamenii nu se satură niciodată să se simtă, iar și iar, tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu viitorul lor. Chiar dacă Dumnezeu Și-a dat cuvântul, chiar dacă oamenii s-au bucurat și au primit mult har de la El, chiar dacă L-au văzut binecuvântând în multe feluri omenirea și făcând alte fapte de felul acesta, ei tot vor să trăiască cuprinși de emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare și să-și facă planuri și țeluri de viitor.

Pe lângă perspective, mai există un lucru important în legătură cu care oamenii se simt adesea tulburați, anxioși și îngrijorați, iar acela este căsătoria. Unii nu-și fac griji în privința asta și nu sunt preocupați dacă au treizeci de ani și încă nu s-au căsătorit, fiindcă în prezent există mulți oameni de treizeci de ani care nu sunt căsătoriți. Acesta este un lucru văzut des în societate și nimeni nu râde de tine pentru asta, nimeni nu spune că este ceva în neregulă cu tine. Cu toate acestea, dacă cineva nu se căsătorește până la patruzeci de ani, începe să simtă vag o panică în adâncul sufletului și se gândește: „Oare ar trebui sau nu să caut un partener? Să mă căsătoresc sau nu? Dacă n-o fac și nu-mi întemeiez o familie, dacă nu am copii, oare

voi avea pe cineva să aibă grijă de mine la bătrânețe? Oare va avea cineva grijă de mine când mă voi îmbolnăvi? Oare va fi cineva care să-mi organizeze înmormântarea după moartea mea?" Oamenii se îngrijorează în legătură cu aceste lucruri. Cei care nu plănuiesc să se căsătorească nu se simt atât de tulburați, anxioși sau îngrijorați. De exemplu, unii spun: „Acum cred în Dumnezeu și sunt dispus să mă sacrific pentru El. Nu voi căuta un partener și nu mă voi căsători. Aceste lucruri nu mă vor tulbura, indiferent de vârstă." Celibatarii, care au fost singuri 10 sau 20 de ani, care au fost singuri de la 20 până la 40 de ani, nu ar trebui să aibă griji mari. Deși, ocazional, s-ar putea să fie puțin îngrijorați și tulburați din cauza factorilor de mediu sau din motive obiective, întrucât cred în Dumnezeu și sunt ocupați cu îndeplinirea datoriei lor și pentru că hotărârea lor curentă nu s-a schimbat, felul de îngrijorare pe care o simt este vagă și apare numai când și când, iar asta nu-i mare scofală. Acest fel de emoție, care nu afectează îndeplinirea normală a îndatoririlor, nu le dăunează oamenilor și nici nu este considerată o emoție negativă, adică această chestiune nu s-a transformat într-o emoție negativă pentru tine. Cât despre cei care sunt deja căsătoriți, în legătură cu ce fel de lucruri își faci ei griji? Oare această căsnicie va dura, dacă atât soțul, cât și soția cred în Dumnezeu și-și îndeplinesc îndatoririle? Există familia? Dar copiii? În plus, dacă unul din cei doi urmărește adevărul, iar celălalt nu o face, dacă acela care nu urmărește adevărul, ci urmărește mereu lumea, o viață îmbelșugată, iar acela care urmărește adevărul vrea mereu să-și îndeplinească datoria, în vreme ce acela care nu urmărește adevărul încearcă mereu să-și împiedice partenerul, dar se simte rușinat să o facă, dând glas ocazional unor doleanțe sau spunând lucruri negative pentru a-și descuraja partenerul, atunci cel care urmărește adevărul se va întreba: „O, soțul meu nu crede cu adevărat în Dumnezeu, deci cum ne va merge în viitor? Dacă divorțăm, voi fi singură și nu voi fi capabilă să-

mi câștig traiul. Dacă rămân cu el, nu vom merge pe aceeași cale, vom avea vise diferite și ce voi face atunci?" Se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu aceste lucruri. Odată ce încep să creadă în Dumnezeu, unele surori consideră că, deși soții lor nu cred în Dumnezeu, ei nu se străduiesc prea mult să le împiedice să creadă și ele nu sunt persecutate, așa că nu există niciun motiv de divorț. Cu toate acestea, dacă rămân împreună, se simt mereu constrânse și influențate. De ce sunt influențate? Sunt constrânse și influențate de sentimentele lor, iar diversele dificultăți din viața de familie și din căsnicie stârnesc ocazional lucruri în adâncul inimii lor, făcându-le să experimenteze anumite tulburări, anxietăți și îngrijorări, care nu sunt nici majore, nici minore. În astfel de circumstanțe, căsătoria este o formalitate care menține o viață de familie normală și devine un lucru care le îngrădește soțiilor gândirea normală, viețile normale și chiar îndeplinirea normală a îndatoririlor – e dificil să-și mențină căsnicia, dar nu pot să iasă din ea. Nu există niciun motiv pentru menținerea unei astfel de căsnicii și nici vreun motiv anume de divorț; nu există niciun motiv întemeiat pentru niciuna din aceste două acțiuni. Ele nu știu care este alegerea corectă și nici care este cea greșită. Prin urmare, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea apar în sufletul lor. Aceste sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare plutesc constant în mintea lor, le constrâng în viața de zi cu zi și le afectează și viața normală. Când își îndeplinesc îndatoririle, aceste lucruri plutesc mereu în mintea lor și apar în adâncul inimii lor, influențându-le îndeplinirea normală a îndatoririlor. Deși aceste lucruri nu par a fi un cuvânt clar în legătură cu ce ar trebui să facă aceste soții sau ce să aleagă, aceste chestiuni le pot face să se împotmolească adânc în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, ceea ce le face să se simtă oprimate și prinse în capcană. Nu este acesta un alt tip de

dificultate? (Ba da.) Acesta este un alt fel de dificultate, una care este provocată de căsnicie.

Mai există și cei care, întrucât au ajuns să creadă în Dumnezeu, să trăiască viața bisericească, să citească din cuvintele lui Dumnezeu și să-și îndeplinească îndatoririle, nu vor avea timp să relaționeze normal cu copiii, soțiile (sau soții), părinții sau prietenii și rudele lor non-credincioase. În special, vor fi incapabili să aibă grijă cum trebuie de copiii lor non-credincioși sau să facă lucrurile de care au ei nevoie, și astfel își fac griji pentru viitorul și perspectivele copiilor lor. Mai ales când aceștia cresc, unii oameni vor începe să se frământe: oare copilul meu va merge sau nu la facultate? Dacă va fi admis, oare care va fi specializarea lui? Copilul meu nu crede în Dumnezeu și vrea să meargă la facultate, așa că oare ar trebui ca eu, în calitate de credincios în Dumnezeu, să-i plătesc studiile? Oare ar trebui să mă ocup de necesitățile lui zilnice și să-l sprijin în studiile sale? Și când e vorba să se căsătorească, să-și ia o slujbă și chiar să aibă o familie și copii proprii, ce rol ar trebui să joc eu? Ce ar trebui să fac și ce nu? Nu au habar de aceste lucruri. În momentul în care se întâmplă un lucru de felul acesta, în clipa în care se regăsesc într-o astfel de situație, se simt pierduți, nu știu ce să facă și nici nu știu cum să gestioneze asemenea lucruri. Pe măsură ce timpul trece, apar tulburarea, anxietatea și îngrijorarea față de lucruri de felul acesta: dacă le fac pentru copilul lor, se tem să nu încalce intențiile lui Dumnezeu și să-L nemulțumească și dacă nu le fac, se tem că nu-și îndeplinesc responsabilitățile părintești și că vor fi învinovățiți de copilul lor și de alți membri ai familiei; dacă le fac, se tem că vor pierde mărturia și dacă nu le fac, se tem că vor fi batjocoriți de oamenii din lume și că vor fi luați în râs, ironizați și judecați de vecinii lor; se tem să nu-L necinstească pe Dumnezeu, dar le e frică și să nu-și facă o reputație proastă și să nu-și poată arăta fața de rușine. Pe măsură ce oscilează între aceste

lucruri, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea apar în inimile lor; se simt tulburați fiindcă nu știu ce să facă, se simt anxioși să nu facă lucrul greșit, indiferent ce aleg și să nu știe dacă ceea ce fac este potrivit și își fac griji că, dacă aceste lucruri continuă să se întâmple, atunci, într-o zi, nu vor fi capabili să le facă față și, dacă vor avea o cădere nervoasă, lucrurile vor fi și mai dificile pentru ei. Oamenii aflați într-o astfel de situație se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu toate aceste lucruri care apar în viață, fie că sunt importante sau nesemnificative. Odată ce, înlăuntrul lor, apar aceste sentimente negative, se împotmolesc în această tulburare, anxietate și îngrijorare și sunt incapabili să se elibereze: dacă fac cutare lucru, e greșit, dacă fac cutare lucru, este de asemenea greșit și nu știu ce este corect să facă; vor să mulțumească alți oameni, dar se tem să nu-L nemulțumească pe Dumnezeu; vor să facă lucruri pentru alți oameni, ca să fie vorbiți de bine, dar nu vor să-L necinstească pe Dumnezeu sau să-L facă să-i deteste. Aceasta este motivul pentru care ei se împotmolesc mereu în aceste sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare. Se simt tulburați și pentru alți oameni și pentru ei înșiși; se simt anxioși în legătură cu lucruri pentru alți oameni precum și pentru ei înșiși; și, de asemenea, se îngrijorează în legătură cu lucruri pentru alți oameni precum și pentru ei înșiși, astfel încât se împotmolesc într-o dublă dificultate din care nu pot să scape. Astfel de emoții negative nu le afectează doar viețile de zi cu zi, ci și îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și, bineînțeles, într-o anumită măsură, urmărirea adevărului. Acesta este un fel de dificultate, adică acestea sunt dificultăți legate de căsnicie, viața de familie și cea personală și, din cauza lor, oamenii se împotmolesc în tulburare, anxietate și îngrijorare. Oare nu sunt oamenii de compătimit atunci când se blochează într-o astfel de emoție negativă? (Ba da.) Sunt de compătimit? Voi spuneți: „Da, sunt”, arătând multă compasiune față de ei. Când cineva se împotmolește într-o emoție

negativă, indiferent de contextul apariției acesteia, de ce apare ea? Oare din cauza mediului, a oamenilor, a evenimentelor și a lucrurilor din jurul acelei persoane? Sau pentru că adevărul exprimat de Dumnezeu îi tulbură? Oare mediul afectează omul sau cuvintele lui Dumnezeu îi tulbură viața? Care este, mai exact, motivul? Știți? Spuneți-Mi, fie că există în viețile normale ale oamenilor sau în îndeplinirea datoriei lor, sunt aceste dificultăți prezente dacă oamenii urmăresc adevărul și sunt dispuși să-l practice? (Nu.) Acestea sunt prezente ca realitate obiectivă. Voi spuneți că nu sunt prezente, așadar, oare ați înlăturat aceste dificultăți? Sunteți capabili să faceți asta? Acestea nu pot fi înlăturate și sunt prezente drept realitate obiectivă. Care va fi rezultatul acestor dificultăți în cazul oamenilor care urmăresc adevărul? Și care va fi rezultatul lor în cazul celor care nu o fac? Vor avea două rezultate complet diferite. Dacă oamenii urmăresc adevărul, nu se vor împotmoli în acestea dificultăți și nu se vor cufunda în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Dimpotrivă, dacă nu urmăresc adevărul, aceste dificultăți tot sunt prezente înlăuntrul lor și care va fi rezultatul? Ele te vor încurca astfel încât să nu fii capabil să scapi și, dacă nu ești în stare să le înlături, în cele din urmă, vor deveni emoții negative care se vor lega în noduri în adâncul inimii tale; îți vor afecta viața normală și îndeplinirea normală a îndatoririlor tale și te vor face să te simți asuprit și incapabil să găsești o cale de eliberare – acesta este rezultatul pe care îl vor avea asupra ta. Aceste două rezultate sunt diferite, nu-i așa? (Da, așa este.) Așadar, să revenim la întrebarea de adineauri. Ce am întrebat? (Influențele mediului sau cuvintele lui Dumnezeu, care-i tulbură pe oameni, sunt cele care provoacă emoții negative?) Așadar, care este motivul? Care este răspunsul? (Motivul este că oamenii nu urmăresc adevărul.) Așa este, nu este niciunul din aceste lucruri, ci mai degrabă că oamenii nu urmăresc adevărul. Când nu o fac, se împotmolesc adesea în gânduri extreme și în emoții negative și

sunt incapabili să se elibereze. Repetați întrebarea pe care tocmai am formulat-o. (Motivul apariției emoțiilor negative înlăuntrul oamenilor îl reprezintă mediul, oamenii și lucrurile din jurul lor sau faptul că adevărul exprimat de Dumnezeu îi tulbură pe oameni?) Mai simplu, motivul îl reprezintă influențele mediului sau cuvintele lui Dumnezeu care îi tulbură pe oameni? Care din ele? (Niciuna.) Corect, niciuna din ele. Mediile îi influențează pe toți în mod echitabil; dacă urmărești adevărul, nu te vei cufunda într-o emoție negativă din cauza unui oarecare mediu. Totuși, dacă nu urmărești adevărul, vei fi copleșit de mediul tău, în mod natural, iar și iar și te vei bloca în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Privind lucrurile din această perspectivă, nu este importantă urmărirea adevărului? (Ba da.) Există adevăruri-principii de căutat în tot ceea ce se întâmplă. Totuși, de fapt, întrucât oamenii nu urmăresc adevărul și nu caută adevărurile-principii sau pentru că știu clar care sunt cerințele lui Dumnezeu, care sunt adevărurile-principii, calea pe care ar trebui s-o practice și criteriile pentru practică, dar nu le iau în seamă și nu le respectă, atunci când fac mereu propriile alegeri și planuri, ce se va întâmpla cu ei în final? Când oamenii nu practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, îngrijorându-se mereu în legătură cu un lucru sau altul, atunci există un singur rezultat și acela este că se împotmolesc în tulburare, anxietate și îngrijorare și nu mai pot ieși la liman. Este posibil ca oamenii să se bazeze mereu pe închipuirile lor, ca lucrurile să meargă cum și-ar dori, să-i mențină mulțumiți pe ceilalți precum și să primească aprobarea lui Dumnezeu? Este imposibil! Vor mereu să gestioneze lucrurile într-un mod care-i menține pe toți cei din jur fericiți, mulțumiți și plini de laude la adresa lor. Vor să fie numiți oameni buni și vor ca Dumnezeu să fie mulțumit și, dacă nu ating acest standard, se simt tulburați. Și nu merită ei să se simtă tulburați? (Ba da.) Asta e ceea ce aleg oamenii pentru ei înșiși.

Unii oameni care sunt predispuși la denaturări spun: „Dacă Dumnezeu nu ar rosti atât de multe cuvinte, aș face lucrurile conform standardelor morale ale unei persoane bune. Ar fi atât de simplu și nu s-ar mai face atâtea declarații. Întocmai ca în Epoca Harului: oamenii respectau poruncile, îndurau și tolerau, duceau crucea și sufereau și era foarte simplu. Nu la asta se reducea totul? Acum, cu atâtea adevăruri rostite de Dumnezeu și atâtea principii de practică oferite în părtășie, de ce nu le pot realiza oamenii după atât de mult timp? Calibrele oamenilor sunt prea slabe, iar ei nu sunt capabili să înțeleagă totul și sunt multe adevăruri la care nu pot să ajungă; în plus, oamenilor le este foarte dificil să pună în practică adevărul și, chiar dacă îl înțeleg, tot li se pare greu de atins. Dacă înțelegi adevărul, dar nu-l practici, nu te simți în largul tău, însă atunci când îl practici, există foarte multe dificultăți concrete.” Oamenii cred că îi tulbură cuvintele lui Dumnezeu, dar oare așa este în realitate? (Nu.) Asta înseamnă să fii absurd și irațional. Au aversiune față de adevăr și nu-l urmăresc, nici nu-l practică, dar tot vor să pretindă că sunt spirituali și că practică adevărul și vor să obțină mântuirea. În final, când nu pot realiza aceste lucruri, se simt deprimați și tulburați, gândindu-se: „Cine poate echilibra toate aceste lucruri? Ar fi mai bine dacă Dumnezeu Și-ar coborî puțin standardele, iar atunci oamenii ar fi bine, Dumnezeu ar fi bine, toată lumea ar fi bine – ce viață cerească ar fi aceea!” Astfel de oameni cred mereu acele cuvinte pe care le rostește Dumnezeu nu țin cont de om. De fapt, când au sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare, sunt nemulțumiți de Dumnezeu în privința multor lucruri. Mai ales când vine vorba despre felul în care abordează adevărurile-principii, ei nu le pot atinge sau obține, nu pot vorbi deloc despre ele, iar asta are un impact grav asupra reputației și prestigiului lor în ochii celorlalți, precum și asupra dorinței lor de a fi binecuvântați, făcându-i să se împotmolească în tulburare, anxietate și îngrijorare, și de

aceea cred ei că există multe lucruri pe care Dumnezeu le face și de care ei nu sunt mulțumiți. Chiar există unii care spun: „Dumnezeu este drept, nu neg asta; Dumnezeu este sfânt și nu neg nici asta. Tot ce spune El este desigur adevărul, păcat doar că ceea ce spune acum este prea măreț, că are cerințe prea stricte de la oameni, iar lor nu le este ușor să le îndeplinească pe toate!” Nu iubesc deloc adevărul și lasă toată răspunderea pe umerii lui Dumnezeu. Încep de la premisa că Dumnezeu este drept și sfânt și cred că toate acestea sunt adevărate. Dumnezeu este drept, Dumnezeu este sfânt – oare e necesar ca tu să recunoști esența lui Dumnezeu? Acestea sunt faptele; ele nu sunt adevărate doar pentru că le recunoști tu. Ca să nu fie condamnați pentru că-L învinuiesc pe Dumnezeu, spun repede că Dumnezeu este drept și sfânt. Cu toate acestea, orice ar zice despre El, că este drept și sfânt, emoțiile lor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare tot sunt prezente și nu numai că sunt prezente, dar ei nu sunt dispuși să renunțe la ele, să le lase în urmă, să-și schimbe principiile de practică, să schimbe direcția urmăririi lor și calea pe care o urmează în viață. Astfel de oameni sunt deopotrivă demni de milă și odioși. Pur și simplu nu merită compasiune și, oricât ar suferi, nu merită mila noastră. Tot ce trebuie să facem este să le spunem aceste câteva cuvinte: așa-ți trebuie! Dacă mori de la atâta tulburare, tot nu te va compătimi nimeni! Cine te-a pus să nu cauți adevărul pentru a-ți rezolva problemele? Cine te-a făcut incapabil să te supui lui Dumnezeu și să practici adevărul? De dragul cui te simți tulburat, anxios și îngrijorat? Simți aceste lucruri ca să câștigi adevărul? Sau ca să-L câștigi pe Dumnezeu? Sau de dragul lucrării lui Dumnezeu? Sau de dragul slavei lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci, pentru ce simți aceste emoții? Toate sunt pentru tine, pentru copiii tăi, pentru familia ta, pentru respectul de sine, pentru reputația, viitorul și perspectivele tale, pentru tot ce faci cu tine însuți. Un astfel de om nu renunță la nimic, nu lasă nimic în urmă, nu se răzvrătește

împotriva niciunui lucru și nu abandonează nimic; nu are credință adevărată în Dumnezeu și loialitate sinceră în îndeplinirea datoriei lui. În credința lui în Dumnezeu, nu se sacrifică realmente, crede numai pentru a primi binecuvântări și crede în El numai din convingerea de a le primi. E plin de „credință” în Dumnezeu, în lucrarea Lui, în promisiunile Lui, dar Dumnezeu nu laudă o astfel de credință și nici nu Și-o amintește, ci, dimpotrivă, o detestă. Astfel de oameni nu respectă și nu practică principiile gestionării niciunei chestiuni pe care Dumnezeu o cere de la ei, nu lasă lucrurile pe care ar trebui să le lase, nu renunță la lucrurile la care ar trebui să renunțe, nu abandonează lucrurile pe care ar trebui să le abandoneze și nu oferă loialitatea pe care ar trebui s-o ofere, așa că merită să se cufunde în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Oricât suferă, o fac numai pentru ei înșiși, nu pentru datoria lor și nici pentru lucrarea bisericii. Prin urmare, astfel de oameni pur și simplu nu urmăresc adevărul – sunt doar o mulțime de oameni care cred de formă în Dumnezeu. Știu exact că aceasta este adevărata cale, dar nu o practică și nici nu o urmează. Credința lor este jalnică și nu poate câștiga aprobarea lui Dumnezeu, iar El nu Și-o va aminti. Asemenea oameni se împotmolesc în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare din cauza numeroaselor dificultăți din viețile lor casnice.

Apoi sunt cei cu o sănătate șubredă, care au o constituție fragilă și sunt lipsiți de energie, care au adesea boli grave sau minore, care nu pot face nici lucrurile de bază, necesare în viața cotidiană, care nu pot trăi sau nu se pot deplasa ca oamenii normali. Oamenii ca aceștia se simt adesea inconfortabil și rău în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle; unii sunt slabi din punct de vedere fizic, alții au boli reale și, bineînțeles, există unii care au boli cunoscute și latente, de un fel sau altul. Întrucât au asemenea dificultăți fizice concrete, astfel de oameni se cufundă adesea în emoții negative și

simt tulburare, anxietate și îngrijorare. În legătură cu ce simt aceste lucruri? Își fac griji că, dacă vor continua să-și îndeplinească datoria în felul acesta, sacrificându-se și alergând de colo-colo pentru Dumnezeu și simțindu-se mereu obosiți, atunci oare sănătatea lor se va deteriora tot mai mult? Când vor ajunge la 40 sau la 50 de ani, oare vor fi imobilizați la pat? Au aceste griji vreo bază? Le va oferi cineva o cale concretă de a gestiona această problemă? Cine-și va suma responsabilitatea pentru asta? Cine va răspunde? Oamenii cu o sănătate precară și care nu sunt apți din punct de vedere fizic se simt tulburați, anxioși și îngrijorați privind astfel de lucruri. Oamenii care suferă de o boală se gândesc adesea: „O, sunt hotărât să-mi îndeplinesc bine datoria, dar am boala aceasta. Îi cer lui Dumnezeu să mă ferească de rău și, cu protecția Lui, nu trebuie să-mi fie teamă. Însă dacă mă epuizez când îmi îndeplinesc îndatoririle, oare boala mea nu se va agrava? Ce o să fac în cazul în care boala se va agrava? Dacă este nevoie să mă internez ca să mă operez, nu am bani să plătesc pentru asta, așa că, dacă nu împrumut bani ca să-mi achit tratamentul, oare starea mea se va agrava și mai mult? Și dacă se agravează foarte tare, oare voi muri? Poate o astfel de moarte să fie considerată o moarte normală? Dacă eu chiar mor, oare Dumnezeu Își va aminti îndatoririle pe care le-am îndeplinit? Oare se va considera că am făcut fapte bune? Oare voi obține mântuirea?” Mai există și unii care știu că sunt bolnavi, adică știu că au o anumită boală reală, de exemplu, boli de stomac, de șale sau de picioare, artrită, reumatism, precum și boli de piele, ginecologice, de ficat, hipertensiune, boli cardiace și așa mai departe. Se gândesc: „Dacă voi continua să-mi îndeplinesc datoria, oare va plăti casa lui Dumnezeu tratamentul pentru boala mea? Dacă aceasta se agravează și-mi afectează îndeplinirea datoriei, oare Dumnezeu mă va vindeca? Alți oameni s-au însănătoșit după ce au crezut în Dumnezeu, așadar, voi fi și eu vindecat? Oare Dumnezeu mă va vindeca, la fel cum le

arată bunătate altora? Dacă-mi îndeplinesc datoria cu loialitate, El ar trebui să mă vindece, dar dacă îmi doresc doar ca El să mă tămăduiască și nu mă vindecă, atunci eu ce voi face?" Ori de câte ori se gândesc la aceste lucruri, în inimile lor apare un sentiment profund de anxietate. Deși nu se opresc niciodată din a-și îndeplini datoria și fac mereu ceea ce trebuie să facă, se gândesc constant la boala lor, la sănătatea lor, la viitorul lor și la viața și moartea lor. În cele din urmă, ajung la concluzia, care este doar o dorință deșartă, că: „Dumnezeu mă va vindeca, mă va ține în siguranță. Nu mă va abandona și nu va sta cu mâinile în sân, fără să facă nimic, dacă va vedea că mă îmbolnăvesc." Astfel de gânduri nu au nicio bază și chiar pot fi numite un fel de noțiuni. Oamenii nu vor fi niciodată capabili să-și înlăture dificultățile practice cu astfel de noțiuni și închipuiri și, în adâncul inimii lor, se simt vag tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu sănătatea și boala lor; nu au idee cine își va asuma răspunderea pentru aceste lucruri sau dacă o va face cineva.

De asemenea, există unii care, deși nu se simt rău cu adevărat și nu au fost diagnosticați cu nimic, știu că au o boală latentă. Ce boală latentă? De exemplu, poate fi o boală ereditară ca bolile de inimă, diabetul sau hipertensiunea. Sau poate fi Alzheimer, Parkinson sau un fel de cancer – toate acestea sunt boli latente. Unii știu că, din moment ce se nasc într-o astfel de familie, această boală genetică îi va afecta mai devreme sau mai târziu. Se întreabă: dacă ei cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul, își îndeplinesc bine datoria, fac suficiente fapte bune și-L pot mulțumi pe Dumnezeu, oare această boală latentă va trece pe lângă ei și nu se va abate asupra lor? Totuși, Dumnezeu nu le-a promis niciodată așa ceva, iar ei n-au avut niciodată acest fel de credință în El și nu au îndrăznit niciodată să ofere garanții sau să aibă idei nerealiste. Întrucât nu pot avea nicio garanție sau asigurare, cheltuie multă energie și depun mari eforturi atunci când își

îndeplinesc îndatoririle, se axează pe suferință și pe plătirea prețului și mereu vor face mai mult decât ceilalți și se vor remarca mai mult, gândindu-se: „Voi fi primul care suferă și ultimul care se bucură.” Întotdeauna se motivează cu acest tip de motto și, totuși, frica și îngrijorarea din adâncul sufletului lor, în legătură cu boala lor latentă nu poate fi alungată, iar această grijă, această tulburare este mereu cu ei. Deși e posibil să fie capabili să îndure suferința și munca grea și sunt dispuși să plătească prețul când își îndeplinesc îndatoririle, tot simt că sunt incapabili să obțină promisiunea lui Dumnezeu sau un cuvânt concret de la El pe această temă, așa că sunt în continuare plini de tulburare, anxietate și îngrijorare în privința acestei chestiuni. Deși se străduiesc să nu facă nimic în legătură cu boala lor latentă, tot caută ocazional și subconștient tot felul de remedii din popor, ca să împiedice această boală latentă să se abată brusc asupra lor într-o anumită zi, la o anumită oră sau fără ca ei să fie conștienți de acest lucru. Unii s-ar putea să pregătească din când în când niște ierburi medicinale chinezești pe care să le ia, alții merg și întreabă ocazional despre prepararea unor remedii populare pe care să le poată lua la nevoie, în vreme ce unii caută pe internet, din când în când, sfaturi despre exerciții fizice, ca să poată să facă gimnastică și să experimenteze. Deși s-ar putea să fie doar o boală latentă, este totuși în prim-plan în mintea lor; deși s-ar putea ca acești oameni să nu se simtă rău și să nu aibă niciun simptom, ei tot sunt plini de îngrijorare și anxietate în legătură cu acest lucru, iar în adâncul inimii, se simt tulburați și îngrijorați, sperând mereu să amelioreze sau să risipească aceste emoții negative dinlăuntrul lor, prin rugăciune sau prin îndeplinirea îndatoririlor pe care le au. Acești oameni care sunt într-adevăr bolnavi sau care au o boală latentă, împreună cu cei care-și fac griji că se vor îmbolnăvi în viitor și cei care s-au născut cu o sănătate precară, care nu au o boală gravă, dar care suferă constant de afecțiuni minore, se simt

permanent tulburați și îngrijorați în legătură cu aceste boli și diversele dificultăți ale trupului. Își doresc să scape de ele, să fugă de ele, dar nu au cum s-o facă; își doresc să renunțe la ele, dar nu pot; vor să-L roage pe Dumnezeu să le ia aceste boli și dificultăți, dar nu pot rosti cuvintele și se rușinează, fiindcă simt că o astfel de cerință nu are nicio justificare. Știu bine că Dumnezeu nu trebuie să fie implorat în privința acestor chestiuni, dar, în inimile lor, se simt neputincioși, întrebându-se: oare dacă-și pun toate speranțele în Dumnezeu, se vor simți mai în largul lor, iar conștiința le va fi ușurată? Prin urmare, din când în când, se roagă în tăcere pentru asta, în adâncul inimilor lor. Dacă primesc vreun favor sau har suplimentar și neașteptat de la Dumnezeu, simt puțină bucurie și alinare; dacă nu primesc nicio grijă specială din partea casei lui Dumnezeu și nu simt nicio bunătate din partea lui Dumnezeu, atunci, fără să-și dea seama, alunecă iarăși în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Deși nașterea, bătrânețea, boala și moartea sunt constante printre oameni și inevitabile în viață, există cei cu o anumită constituție fizică sau cu o boală deosebită care, fie că-și îndeplinesc sau nu îndatoririle, se prăbușesc în tulburare, anxietate și îngrijorare din cauza dificultăților și bolilor trupului; își fac griji în legătură cu boala lor, cu numeroasele greutăți pe care le poate provoca boala, dacă aceasta se va agrava, care vor fi consecințele dacă se agravează și dacă vor muri din cauza ei. În situații speciale și în anumite contexte, această serie de întrebări îi face să se împotmolească în tulburare, anxietate și îngrijorare și incapabili să scape; unii chiar trăiesc într-o stare de tulburare, anxietate și îngrijorare din cauza bolii grave pe care știu deja că o au sau a unei boli latente pe care știu că nu o pot evita și sunt influențați, afectați și controlați de aceste emoții negative. Odată ce intră sub controlul acestora, unii renunță complet la orice șansă și speranță de a obține mântuirea; aleg să nu-și mai îndeplinească datoria și chiar renunță la orice

șansă de a primi bunătatea lui Dumnezeu. În schimb, aleg să înfrunte și să-și gestioneze boala fără să ceară ajutorul nimănui și fără să aștepte vreo oportunitate. Se dedică tratării bolii, nu-și mai îndeplinesc datoria și, chiar dacă fizic sunt capabili, tot nu o fac. Care este motivul? Își fac griji: „Dacă boala mea avansează în felul acesta și Dumnezeu nu mă vindecă, aș putea să continui să-mi îndeplinesc datoria așa cum o fac acum și să tot mor în final. Dacă nu-mi mai fac datoria și caut un tratament, aș mai putea trăi vreo doi ani și poate că aș reuși chiar să mă vindec. Dacă voi continua să-mi îndeplinesc datoria și Dumnezeu nu a spus că mă va vindeca, sănătatea mea s-ar putea degrada și mai mult. Nu vreau să-mi îndeplinesc datoria încă 10 sau 20 de ani și apoi să mor. Vreau să mai trăiesc câțiva ani, nu vreau să mor atât de curând, atât de devreme!” Așadar, își îndeplinesc o vreme datoria în casa lui Dumnezeu, observă un timp și, am putea spune, urmăresc să vadă ce se întâmplă o vreme și apoi încep să se întrebe: „Mi-am îndeplinit datoria, dar boala mea nu s-a ameliorat și nu s-a atenuat. Se pare că nu există nicio speranță să mă însănătoșesc. Înainte aveam un plan, crezând că dacă abandonez totul și îmi îndeplinesc datoria cu credință, poate că Dumnezeu mi-ar lua boala. Nimic însă nu a ieșit așa cum am plănuit, cum mi-am închipuit și mi-am dorit. Boala mea este la fel ca înainte. Au trecut toți acești ani, iar această boală tot nu a cedat deloc. Se pare că trebuie s-o tratez singur. Nu mă pot baza pe nimeni, nimeni nu mă poate sprijini. Trebuie să-mi iau soarta în propriile mâini. Știința și tehnologia sunt foarte dezvoltate acum, la fel și medicina, sunt disponibile medicamente eficiente pentru a trata tot felul de boli și există metode avansate de tratament pentru orice. Sunt sigur că această boală poate fi tratată.” Cu astfel de planuri, încep să cerceteze pe internet sau să întrebe lumea și să se intereseze până când, în final, găsesc câteva soluții. În cele din urmă, decid ce medicament să ia, cum să-și trateze boala, cum să facă

gimnastică și cum să aibă grijă de sănătatea lor. Se gândesc: „Dacă nu-mi îndeplinesc datoria și mă axez pe tratarea acestei boli, atunci există speranță să fie vindecată. Există foarte multe cazuri în care această boală a fost vindecată.” După ce plănuiesc și fac astfel de proiecte o vreme, în final, decid să nu-și mai îndeplinească datoria, iar tratarea bolii devine prioritatea lor numărul unu – pentru ei, nimic nu este mai important decât să trăiască. Tulburarea, anxietatea și îngrijorarea lor se transformă într-un fel de acțiune practică; anxietatea și îngrijorarea lor se transformă din simple gânduri într-un fel de acțiune. Non-credincioșii au o zicală care spune așa: „Acțiunea este mai bună decât gândul și, chiar mai bună decât acțiunea, este acțiunea imediată.” Astfel de oameni gândesc și apoi acționează și o fac repede. Într-o zi se gândesc să-și trateze boala, iar în dimineața următoare au bagajele făcute și sunt gata de plecare. Câteva luni mai târziu, sosește vestea proastă că au murit fără să se vindece de boala lor. Și-au revenit din boală? (Nu.) Nu e neapărat posibil să vindeci o boală de unul singur, dar e sigur că nu te vei îmbolnăvi când îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu? Nimeni nu-ți va face o astfel de promisiune. Așadar, cum ar trebui să alegi și cum ar trebui să abordezi chestiunea îmbolnăvirii? Este foarte simplu și există o singură cale de urmat: urmărește adevărul. Urmărește adevărul și privește chestiunea conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii – aceasta este înțelegerea pe care ar trebui s-o aibă oamenii. Și cum ar trebui să practici? Iei toate aceste experiențe și pui în practică înțelegerea pe care ai câștigat-o și adevărurile-principii pe care le-ai înțeles conform adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu, iar apoi le transformi în realitatea și viața ta – acesta este un aspect. Celălalt aspect este că nu trebuie să-ți abandonezi datoria. Fie că suferi sau ai dureri, atât timp cât ți-a mai rămas chiar și o suflare, atât timp cât încă trăiești, atât timp cât încă poți să vorbești și să mergi, înseamnă că ai energie să-ți îndeplinești datoria și ar trebui să te

comporți bine în îndeplinirea datoriei tale, cu picioarele pe pământ. Nu trebuie să-ți abandonezi datoria de ființă creată sau responsabilitatea pe care ți-a dat-o Creatorul. Atât timp cât încă nu ești mort, ar trebui să-ți îndeplinești datoria și s-o îndeplinești bine. Unii zic: „Aceste lucruri pe care le spui Tu nu prea țin cont de oameni. Sunt bolnav și mi-e greu să suport!" Când îți este greu, poți să te odihnești, să ai grijă de tine și să primești tratament. Dacă tot vrei să-ți îndeplinești datoria, poți reduce volumul de muncă și poți îndeplini o datorie potrivită, una care să nu-ți afecteze recuperarea. Asta va dovedi că, în inima ta, nu ți-ai abandonat datoria, că inima ta nu s-a îndepărtat de Dumnezeu, că, în sufletul tău, nu ai negat numele lui Dumnezeu și nu ai abandonat dorința de a fi o ființă creată adecvată. Unii spun: „Am făcut toate astea, deci îmi va lua Dumnezeu boala?" O va face? (Nu neapărat.) Fie că Dumnezeu îți ia sau nu boala, fie că te vindecă sau nu, ceea ce faci este ceea ce se cuvine să facă o ființă creată. Fie că ești sau nu capabil fizic să-ți îndeplinești datoria, fie că poți sau nu să-ți asumi o parte din lucrare, fie că sănătatea îți permite sau nu să-ți îndeplinești datoria, inima ta nu trebuie să se îndepărteze de Dumnezeu, iar tu nu trebuie, în sufletul tău, să-ți abandonezi datoria. În felul acesta, îți vei îndeplini responsabilitățile, obligațiile și datoria – aceasta este loialitatea pe care trebuie să o păstrezi. Doar pentru că nu-ți mai poți folosi mâinile și nu mai poți vorbi, sau ți-ai pierdut vederea, sau nu te mai poți mișca, nu trebuie să te gândești că Dumnezeu trebuie să te vindece și, dacă nu o face, vrei să-L negi în adâncul inimii tale, să-ți abandonezi datoria și să-L lași în urmă pe Dumnezeu. Care este natura unei asemenea fapte? (Este o trădare a lui Dumnezeu.) Este o trădare! Când nu sunt bolnavi, unii vin adesea înaintea lui Dumnezeu pentru a se ruga, iar când sunt bolnavi și speră că Dumnezeu îi va vindeca, punându-și toate speranțele în El, tot vin înaintea Lui și nu-L abandonează. Totuși, după ce trece ceva timp și Dumnezeu tot

nu-i vindecă, devin dezamăgiți de El, Îl abandonează adânc în inimile lor și-și abandonează îndatoririle. Când boala lor nu este atât de gravă și Dumnezeu nu-i vindecă, unii nu-L abandonează; totuși, când boala lor se agravează și ei privesc moartea în față, știu sigur că Dumnezeu chiar nu i-a vindecat, că în tot acest timp n-au așteptat decât moartea și astfel Îl abandonează și-L neagă pe Dumnezeu în inimile lor. Ei cred că, dacă Dumnezeu nu i-a vindecat, atunci înseamnă că nu există; dacă Dumnezeu nu i-a vindecat, atunci El nu e deloc Dumnezeu și nu merită să creadă în El. Pentru că Dumnezeu nu i-a vindecat, ei regretă că au crezut vreodată în El și încetează să mai creadă. Nu este aceasta o trădare a lui Dumnezeu? Aceasta este o trădare gravă a lui Dumnezeu. Prin urmare, nu trebuie să mergi sub nicio formă pe această cale – doar cei care I se supun lui Dumnezeu până la moarte au credință adevărată.

Când boala bate la ușă, care e calea pe care ar trebui să meargă oamenii? Cum ar trebui să aleagă? Oamenii nu ar trebui să se cufunde în tulburare, anxietate și îngrijorare și să-și contemple propriile perspective și căi de mers înainte. Cu cât se regăsesc mai mult în astfel de vremuri, în asemenea situații și contexte speciale și în asemenea dificultăți imediate, oamenii ar trebui, mai degrabă, să caute și să urmărească mai mult adevărul. Numai dacă faci asta, predicile pe care le-ai auzit în trecut și adevărurile pe care le-ai înțeles nu vor fi în zadar și vor avea efect. Cu cât te regăsești mai mult în asemenea dificultăți, cu atât mai mult ar trebui să renunți la propriile dorințe și să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu. Scopul Lui când creează o astfel de situație și rânduiește aceste condiții pentru tine nu este să te facă să te adâncești în emoțiile de tulburare, anxietate și îngrijorare și nici ca tu să-L poți testa pe Dumnezeu, ca să vezi dacă te va vindeca atunci când te îmbolnăvești, sau să descoperi adevărul în această privință; El creează aceste situații și condiții speciale pentru tine, ca să poți învăța lecțiile

practice din acestea, să obții o pătrundere mai profundă în adevăr și în supunerea față de Dumnezeu și ca să știi mai clar și mai precis cum orchestrează Dumnezeu toți oamenii, toate evenimentele și toate lucrurile. Sorțile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu și, indiferent dacă oamenii pot simți sau nu asta, indiferent dacă sunt cu adevărat conștienți de lucrul acesta sau nu, ar trebui să I se supună și să nu I se împotrivească, să nu-L respingă și mai ales să nu-L testeze pe Dumnezeu. Poți muri oricum și, dacă te împotrivești, Îl respingi și-L testezi pe Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles care va fi sfârșitul tău. Pe de altă parte, dacă în aceleași situații și condiții, ești capabil să cauți felul în care se cuvine ca o ființă creată să se supună orchestrărilor Creatorului, să cauți lecțiile pe care trebuie să le înveți și ce firi corupte trebuie să cunoști în situațiile pe care le creează Dumnezeu pentru tine, să înțelegi intențiile Lui în astfel de situații și să fii mărturie bună ca să răspunzi cerințelor lui Dumnezeu, atunci asta ar trebui să faci. Când Dumnezeu rânduiește ca un om să se îmbolnăvească, fie de o boală grea sau de una ușoară, scopul Lui nu este să te facă să cunoști amănuntele bolii, răul pe care ți-l face, greutățile și dificultățile pe care ți le provoacă și nenumăratele sentimente pe care te face să le ai – scopul Lui nu este ca tu să cunoști boala trecând prin ea. Scopul Lui este mai degrabă ca tu să tragi învățăminte din boală, să înveți cum să cauți intențiile lui Dumnezeu, să cunoști firile corupte pe care le dezvălui și atitudinile greșite pe care le adopți față de Dumnezeu atunci când ești bolnav și să înveți cum să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, astfel încât să poți ajunge la o supunere adevărată față de Dumnezeu și să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta – acest lucru este esențial. Dumnezeu Își dorește să te mântuiască și să te curățească prin boală. Ce anume vrea să curățească la tine? Vrea să curățească toate dorințele și cerințele tale extravagante de la Dumnezeu și chiar diversele planuri, judecăți și intrigi pe care le faci cu

orice preț, ca să supraviețuiești și să rămâi în viață. Dumnezeu nu-ți cere să faci planuri și să judeci și nu-ți permite să ai dorințe extravagante față de El; îți cere doar să I te supui și, prin practicarea ta și experimentarea supunerii tale, să-ți cunoști atitudinea față de boală și față de aceste afecțiuni trupești pe care ți le dă, precum și propriile dorințe. Când ajungi să cunoști aceste lucruri, poți aprecia beneficiile pe care ți le aduce faptul că Dumnezeu a rânduit circumstanțele bolii pentru tine sau că ți-a dat aceste afecțiuni trupești; și poți aprecia cât de mult te ajută acestea să-ți schimbi firea, să obții mântuirea și să pătrunzi în viață. De aceea, atunci când boala îți bate la ușă, nu trebuie să te întrebi mereu cum poți să scapi, să fugi de ea sau s-o respingi. Unii spun: „Zici că nu trebuie să fug de ea sau s-o resping și că nu trebuie să încerc să scap de ea, așa că ceea ce vrei să spui de fapt este să nu merg să mă tratez!” N-am spus niciodată asta; aceea este înțelegerea ta greșită. Te sprijin să-ți tratezi activ boala, dar nu vreau să trăiești acaparat de ea și să te cufunzi în tulburare, anxietate și îngrijorare din cauza impactului bolii tale, până când, în final, te îndepărtezi de Dumnezeu și-L abandonezi din cauza durerii provocate de boala ta. Dacă boala ta îți cauzează o suferință enormă, îți dorești să primești tratament și ca boala ta să dispară, atunci e în regulă, bineînțeles. Este dreptul tău; ai dreptul de a alege să mergi să primești tratament și nimeni nu are dreptul să te oprească. Totuși, nu trebuie să trăiești acaparat de boala ta și să refuzi să-ți îndeplinești datoria sau s-o abandonezi, sau să respingi orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu pentru că primești tratament. Dacă ai o boală incurabilă, te vei cufunda în tulburare, anxietate și îngrijorare și, prin urmare, vei avea nenumărate plângeri și îndoieli cu privire la Dumnezeu și chiar îți vei pierde credința în El și speranța, iar unii vor alege să-și abandoneze îndatoririle – acesta este un lucru pe care chiar nu ar trebui să-l faci. Când înfrunți boala, poți să cauți activ tratament, dar ar trebui și s-o

abordezi cu o atitudine pozitivă. Cât despre măsura în care poate fi tratată boala ta sau dacă poate fi vindecată și ce s-ar putea întâmpla la sfârșit, ar trebui să te supui mereu și să nu te plângi. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o adopți, fiindcă ești o ființă creată și nu ai altă opțiune. Nu poți să spui: „Dacă mă vindec de boala asta, atunci voi crede că este marea putere a lui Dumnezeu, dar dacă nu mă vindec, atunci nu voi fi mulțumit de Dumnezeu. De ce mi-a dat această boală? De ce nu vindecă această boală? De ce m-am îmbolnăvit eu și nu altcineva? Nu o vreau! De ce trebuie să mor atât de devreme, la o vârstă atât de fragedă? Cum se face că alți oameni pot continua să trăiască? De ce?” Nu întreba de ce, este orchestrarea lui Dumnezeu. Nu există niciun motiv și nu ar trebui să întrebi de ce. Dacă faci asta, sunt vorbe de răzvrătire, iar aceasta nu este o întrebare pe care ar trebui s-o pună o ființă creată. Nu întreba de ce, nu există un motiv. Dumnezeu a rânduit și a planificat lucrurile în felul acesta. Dacă întrebi de ce, atunci se poate spune doar că ești prea răzvrătit, prea intransigent. Când ceva te nemulțumește sau Dumnezeu nu face așa cum îți dorești sau nu te lasă să faci cum vrei tu, devii nefericit, ești nemulțumit și întrebi mereu de ce. Așadar, Dumnezeu te întreabă: „În calitate de ființă creată, de ce nu ți-ai făcut bine datoria? De ce nu ți-ai îndeplinit-o cu fidelitate?” Și tu cum vei răspunde? Spui: „Nu există un motiv, pur și simplu așa sunt eu.” Este acceptabil? (Nu.) Este acceptabil ca Dumnezeu să-ți vorbească în felul acela, dar nu este acceptabil ca tu să-I vorbești Lui așa. Punctul tău de vedere este greșit, iar tu ești prea absurd. Indiferent ce dificultăți întâlnește o ființă creată, este absolut firesc și justificat faptul că ar trebui să te supui rânduielilor și orchestrărilor Creatorului. De exemplu, părinții tăi ți-au dat viață, te-au crescut, iar tu le spui mamă și tată – acest lucru este absolut firesc și justificat și așa ar trebui să fie; nu există un motiv. Așadar, Dumnezeu orchestrează toate aceste lucruri pentru tine și, fie că te bucuri de

binecuvântări sau suferi greutăți, și acest lucru este absolut firesc și justificat, iar tu nu ai un cuvânt de spus în chestiunea aceasta. Dacă te poți supune până la bun sfârșit, atunci vei obține mântuirea, la fel ca Petru. Totuși, dacă-L învinuiești pe Dumnezeu, Îl abandonezi și-L trădezi din cauza unei boli trecătoare, atunci degeaba ai renunțat, te-ai sacrificat, ți-ai îndeplinit datoria și ai plătit prețul înainte. Asta pentru că toată truda ta din trecut nu va fi pus nicio bază pentru ca tu să-ți îndeplinești bine datoria de ființă creată sau să-ți iei locul cuvenit de ființă creată și nu va fi schimbat nimic la tine. Acest lucru te va face apoi să-L trădezi pe Dumnezeu din cauza bolii tale, iar sfârșitul tău va fi la fel ca al lui Pavel, să fii, în cele din urmă, pedepsit. Motivul acestei hotărâri este că tot ceea ce ai făcut în trecut a fost ca să poți obține o cunună și de dragul binecuvântărilor. Dacă, atunci când, în cele din urmă, înfrunți boala și moartea, tot ești capabil să te supui fără să te plângi deloc, asta dovedește că tot ce ai făcut înainte a fost făcut sincer și de bunăvoie pentru Dumnezeu. Ești supus față de Dumnezeu și, în final, supunerea ta va fi un sfârșit perfect pentru viața ta de credință în Dumnezeu, iar acest lucru este lăudat de El. Prin urmare, o boală te poate face să ai un sfârșit bun sau unul rău; tipul de sfârșit pe care-l ai depinde de calea pe care o urmezi și de atitudinea ta față de Dumnezeu.

S-a rezolvat acum problema oamenilor care se cufundă în emoții negative din cauza bolii? (Da.) Aveți acum ideile și părerile corecte despre cum trebuie înfruntată boala? (Da.) Știți cum să practicați acest lucru? Dacă nu, vă voi da atuul, lucrul cel mai bun de făcut. Știți care este acesta? Dacă o boală se abate asupra ta și, indiferent cât de multă doctrină înțelegi, nu poți s-o depășești, inima ta tot va deveni tulburată, anxioasă și îngrijorată și nu numai că vei fi incapabil să înfrunți chestiunea cu calm, dar, de asemenea, inima ta va fi plină de doleanțe. Te vei întreba mereu: „De ce nu mai are nimeni boala asta? De ce m-a făcut pe mine să am această boală?

Cum de mi s-a întâmplat asta? Pentru că sunt ghinionist și am o soartă rea. Nu am ofensat niciodată pe nimeni și nici n-am comis niciun păcat, deci de ce mi s-a întâmplat asta? Dumnezeu mă tratează foarte nedrept!" Vezi, în afară de tulburare, anxietate și îngrijorare, cazi și în depresie, cu o emoție negativă după alta și fără să poți scăpa de ele oricât de mult ți-ai putea dori. Întrucât este o boală reală, nu îți poate fi luată ușor sau vindecată, deci ce ar trebui să faci? Vrei să te supui, dar nu poți și, dacă te supui într-o zi, în următoarea, starea ta se agravează și te doare foarte mult, iar apoi nu mai vrei să te supui și începi să te plângi din nou. Te gândești și te răzgândești așa tot timpul, deci ce ar trebui să faci? Lasă-Mă să-ți spun secretul succesului. Fie că înfrunți o boală gravă sau una ușoară, în momentul în care se agravează și ești în pragul morții, doar amintește-ți un lucru: nu te teme de moarte. Chiar dacă ești în ultimele stadii ale cancerului, chiar dacă rata de mortalitate pentru boala ta este foarte ridicată, nu te teme de moarte. Indiferent de cât de mult suferi, dacă te temi de moarte, nu te vei supune. Unii oameni spun: „Auzindu-Te spunând asta, mă simt inspirat și am o idee și mai bună. Nu numai că nu mă voi teme de moarte, dar voi implora să vină. Oare nu-mi va fi mai ușor așa?" De ce să implori să vină moartea? E o idee extremă, pe când frica de moarte este o atitudine rezonabilă de adoptat. Nu-i așa? (Ba da.) Care este atitudinea corectă pe care ar trebui s-o adopți ca să nu te temi de moarte? Dacă boala ta se agravează atât de mult încât ai putea muri, rata ei de mortalitate este mare indiferent de vârsta persoanei care face boala și intervalul de timp dintre debutul bolii și moarte este foarte scurt, ce ar trebui să gândești în inima ta? „Nu trebuie să mă tem de moarte, toată lumea moare în final. Totuși, majoritatea oamenilor nu se pot supune lui Dumnezeu, iar eu pot folosi această boală ca să practic supunerea față de El. Ar trebui să am gândirea și atitudinea de supunere față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu și nu trebuie să mă tem de moarte." Să mori e

ușor, mult mai ușor decât să trăiești. Poți să ai durere enorme și să nu fii conștient de asta și, imediat ce închizi ochii, respirația încetează, sufletul tău părăsește trupul și viața ta se încheie. Asta este moartea; atât este de simplă. Atitudinea pe care trebuie să o adopți este să nu te temi de moarte. Pe lângă asta, nu trebuie să-ți faci griji dacă boala ta se va agrava sau nu, dacă vei muri în cazul în care nu poți să te vindeci, cât va dura până vei muri, sau ce dureri vei avea când va veni vremea să mori. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu aceste lucruri; acestea nu sunt lucruri în legătură cu care să-ți faci griji. Asta pentru că ziua trebuie să sosească și trebuie să sosească într-un anumit an, o anumită lună și într-o anumită zi. Nu te poți ascunde și nu poți scăpa de ea – este soarta ta. Așa-zisa ta soartă a fost predestinată de Dumnezeu și rânduită deja de El. La câți ani vei ajunge, vârsta și vremea la care vei muri sunt deja stabilite de Dumnezeu, deci de ce îți faci griji? Poți să te îngrijorezi, dar asta nu va schimba nimic; poți să te îngrijorezi, dar nu o poți împiedica să se întâmple; te poți îngrijora, dar nu poți opri acea zi să nu sosească. Prin urmare, îngrijorarea ta este superfluă și nu face decât să-ți îngreuneze și mai mult povara bolii. Un aspect este să nu-ți faci griji și alt aspect este să nu te temi de moarte. Un alt aspect este să nu te simți anxios, spunând: „Oare soțul meu (sau soția mea) se va recăsători după moartea mea? Cine va avea grijă de copilul meu? Cine îmi va prelua datoria? Cine-și va aduce aminte de mine? După moartea mea, ce sfârșit va hotărî Dumnezeu pentru mine?” Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu astfel de chestiuni. Oamenii care mor au cu toții locul cuvenit în care să meargă, iar Dumnezeu a făcut rânduielile. Cei care trăiesc vor continua să trăiască; existența unei singure persoane nu va afecta activitatea și supraviețuirea normală a omenirii și nici dispariția unei singure persoane nu va schimba nimic, astfel încât nu trebuie să-ți faci griji în privința acestor lucruri. Nu-i nevoie să te îngrijorezi pentru diversele tale rude și cu

atât mai puțin necesar să te îngrijorezi dacă își va aminti cineva de tine după moartea ta. Pentru ce să-și amintească cineva de tine? Dacă ai fost ca Petru, atunci amintirea ta ar fi valoroasă; dacă ai fost ca Pavel, atunci nu le vei aduce oamenilor decât calamități, așa că de ce ar vrea cineva să-și amintească de tine? Mai există un motiv de îngrijorare, un gând foarte realist pe care îl au oamenii. Ei spun: „După moartea mea, nu voi mai vedea niciodată lumea asta și nu mă voi mai putea bucura de viața materială a tuturor acestor lucruri. După moartea mea, nimic din lumea asta nu mă va mai preocupa, iar sentimentul de a trăi va dispărea. Unde voi merge, după moartea mea?” Locul în care vei merge nu trebuie să te îngrijoreze și nici să-ți provoace anxietate. Nu vei mai fi în viață și tu îți faci griji că nu vei mai fi capabil să simți toți oamenii, toate evenimentele, lucrurile, mediile și așa mai departe din lumea materială. Cu atât mai mult nu ar trebui să-ți faci griji în legătură cu acest fapt și, chiar dacă nu poți renunța la aceste lucruri, tot va fi în zadar. Totuși, ceea ce-ți poate aduce puțină alinare este că poate moartea sau plecarea ta ar putea fi un nou început pentru următoarea ta încarnare, un început mai bun, sănătos, cu totul bun, un început pentru întoarcerea sufletului tău. Nu va fi neapărat un lucru rău, întrucât te-ai putea întoarce să exiști într-un mod diferit și într-o formă diferită. Cât despre forma exactă în care te vei întoarce, asta depinde de rânduielile lui Dumnezeu și ale Creatorului. Cu privire la acest aspect, se poate spune că fiecare ar trebui pur și simplu să aștepte și să vadă. Dacă alegi să trăiești într-un mod mai bun și într-o formă mai bună după ce mori în viața asta, atunci, indiferent de cât de mult se agravează boala ta, cel mai important lucru este cum o înfrunți și ce fapte bune ar trebui să pregătești, și nu tulburarea, anxietatea și îngrijorarea ta inutilă. Când gândești în felul acesta, nu-ți scade nivelul fricii, al terorii și al respingerii tale față de moarte? (Ba da.) Despre câte aspecte am vorbit mai înainte? Unul a fost să nu te temi de

moarte. Care au fost celelalte? (Nu trebuie să ne facem griji dacă boala noastră se va agrava sau nu și nu trebuie să ne simțim anxioși în legătură cu partenerii sau copiii noștri, sau cu propriile sfârșituri și destinații și așa mai departe.) Lăsați totul în mâinile lui Dumnezeu. Și ce altceva? (Nu trebuie să ne facem griji în legătură cu locul în care mergem după ce murim.) Nu are rost să vă faceți griji în legătură cu astfel de lucruri. Trăiește în prezent și fă bine lucrurile pe care ar trebui să le faci aici și acum. Nu știi cum vor decurge lucrurile în viitor, așa că ar trebui să lași totul în mâinile lui Dumnezeu. Ce altceva? (Ar trebui să ne grăbim să pregătim fapte bune pentru viitoarea noastră destinație.) Așa e, oamenii ar trebui să pregătească mai multe fapte bune pentru viitor, ar trebui să urmărească adevărul, să înțeleagă adevărul și să fie în posesia adevărului-realitate. Unii spun: „Acum vorbești despre moarte, deci vrei să spui că toată lumea va trebui să înfrunte moartea în viitor? Este acesta un semn rău?" Nu este un semn rău și nici o inoculare preventivă, cu atât mai puțin un blestem de moarte – aceste cuvinte nu sunt blesteme. Deci, ce sunt ele? (Sunt o cale de practică pentru oameni.) Corect, sunt ceea ce oamenii ar trebui să practice, sunt părerile și atitudinile corecte pe care ar trebui să le păstreze și adevăruri pe care ar trebui să le înțeleagă. Chiar și oamenii care nu au nicio boală ar trebui să adopte acest fel de atitudine față de moarte. Așadar, unii spun: „Dacă nu ne temem de moarte, asta înseamnă că nu se va abate asupra noastră?" Este acesta adevărul? (Nu.) Atunci, ce este? (Este o noțiune și închipuirea lor.) Este denaturat, un raționament logic și o filosofie satanică – nu este adevărul. Nu este vorba că, dacă nu te temi de moarte și nu te îngrijorezi în privința ei, atunci nu se va abate asupra ta și tu nu vei muri – acesta nu este adevărul. Eu vorbesc despre atitudinea pe care ar trebui s-o aibă oamenii față de moarte și de boală. Când adopți această atitudine, poți apoi să lași în urmă emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare.

Atunci nu vei mai fi acaparat de boala ta, iar gândirea și lumea duhului tău nu vor mai fi afectate sau tulburate de faptul că ești bolnav. Una dintre dificultățile personale pe care le înfruntă oamenii este legată de perspectivele lor și alta o reprezintă boala și moartea. Perspectivele și mortalitatea pot acapara inimile oamenilor, dar dacă poți să înfrunți corect aceste două probleme și îți poți depăși emoțiile negative, atunci dificultățile banale nu te vor învinge.

Pe lângă boală, oamenii se simt adesea tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu alte probleme reale din viețile lor. Există multe probleme reale în viață: de exemplu, în casa ta sunt oameni în vârstă sau copii pe care trebuie să-i îngrijești sau să-i crești, banii de care au nevoie copiii tăi pentru școlarizare și cheltuielile de trai, vârstnicii care au nevoie de bani ca să-și trateze afecțiunile medicale și sumele mari de bani necesare pentru cheltuielile de zi cu zi. Vrei să-ți îndeplinești datoria, dar dacă renunți la slujba ta, cum vei trăi? Economiile casei tale se vor epuiza repede, așa că ce vei face atunci, fără bani? Dacă te duci să câștigi bani, asta va întârzia îndeplinirea datoriei tale, dar dacă renunți la slujba ta ca să-ți îndeplinești datoria, nu vei avea cum să rezolvi dificultățile de acasă. Așadar, ce ar trebui să faci? Mulți oameni se chinuie cu astfel de lucruri și sunt derutați din cauza lor, așa că toți tânjesc după ziua sosirii lui Dumnezeu și se întreabă când vor veni dezastrele și dacă trebuie să-și facă provizii de hrană. Dacă se pregătesc, nu mai au bani de rezervă acasă, iar viața lor devine foarte dificilă. Văd că alți oameni poartă haine mai bune și mănâncă mai bine și se simt nefericiți și consideră că viața lor este prea grea. Se lipsesc de carne o perioadă lungă de timp și, dacă au câteva ouă, ezită să le mănânce și se grăbesc să le vândă în piață, pentru a face câțiva bani. Când se gândesc la toate aceste dificultăți, încep să se îngrijoreze: „Când se vor sfârși aceste zile dificile? Se spune mereu: «Vine ziua lui Dumnezeu, vine

ziua lui Dumnezeu» și «Lucrarea lui Dumnezeu se va încheia în curând», dar când îmi va spune cineva când se va întâmpla acest lucru cu adevărat? Cine poate spune asta cu siguranță?" Unii petrec ani îndeplinindu-și datoria departe de casă și, din când în când, se gândesc: „Habar nu am ce vârsta au copiii mei acum sau dacă părinții mei sunt sănătoși. Am fost departe de casă în toți acești ani și nu am avut grijă de ei. Au vreo dificultate? Ce vor face dacă se îmbolnăvesc? Cine va avea grijă de ei? Părinții mei trebuie să aibă vreo 80 sau 90 de ani și nici măcar nu am idee dacă mai trăiesc." Când se gândesc la aceste lucruri, o anxietate fără nume ia naștere în inimile lor. Dincolo de anxietate, ei își vor face griji, dar asta nu rezolvă niciodată nimic, așa că încep să se simtă tulburați. Când se simt foarte tulburați, atenția li se îndreaptă spre lucrarea lui Dumnezeu și spre ziua lui Dumnezeu și se întreabă: „De ce nu a sosit încă ziua lui Dumnezeu? Oare trebuie să trăim mereu rătăcind și izolându-ne? Când va sosi ziua lui Dumnezeu? Când se va încheia lucrarea Lui? Când va distruge El această lume? Când se va manifesta Împărăția Lui pe Pământ? Când vom vedea apariția persoanei lui Dumnezeu?" Se gândesc într-una la aceste lucruri, iar aceste emoții negative de îngrijorare, anxietate și tulburare izbucnesc în inimile lor, ei afișează instantaneu o expresie îngrijorată, nu mai simt nicio bucurie, merg apatici, mănâncă fără poftă și-și petrec fiecare zi cu mintea tulburată. Este oare un lucru bun să trăiești acaparat de astfel de emoții negative? (Nu.) Chiar și o mică dificultate în viață îi poate face pe oameni să se cufunde ocazional în aceste emoții negative de pasivitate și, uneori, chiar și fără niciun motiv sau fără un context anume, sau fără ca vreo persoană anume să spună ceva special, aceste emoții negative vor izbucni, fără ca ei să știe, în inimile lor. Atunci când aceste emoții negative dau năvală în inimile oamenilor, dorințele pe care le au, tânjind după sosirea zilei lui Dumnezeu, după încheierea lucrării Sale și după venirea Împărăției Sale, devin și mai

accentuate. Unii chiar îngenunchează cu sinceritate și se roagă lui Dumnezeu, scăldați în lacrimi, spunând: „O, Dumnezeule, urăsc lumea aceasta și urăsc omenirea aceasta! Te rog să termini totul cât mai curând posibil, să pui capăt vieților trupești ale oamenilor și tuturor acestor greutăți.” Ei se roagă adesea așa, fără rezultat, iar emoțiile negative de îngrijorare, anxietate și tulburare încă le învăluie inimile și rămân în gândurile și în adâncul duhului lor, influențându-i profund și acaparându-i. De fapt, asta se întâmplă numai pentru că ei tânjesc ca ziua lui Dumnezeu să vină mai repede, ca lucrarea Lui să se încheie mai rapid, ca ei să primească binecuvântări cât mai curând posibil, să aibă o destinație bună, să intre în Raiul sau în Împărăția pe care și-o închipuie și pe care o doresc în noțiunile lor; de aceea se frământă mereu atât de mult în adâncul inimii lor în legătură cu aceste lucruri. Din exterior, par că se frământă, dar de fapt se simt tulburați, anxioși și îngrijorați. Atunci când astfel de sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare îi înconjoară constant, un gând se activează: „Dacă ziua lui Dumnezeu nu va veni curând și dacă lucrarea Lui nu va fi finalizată cât mai curând posibil, ar trebui să profit de tinerețea mea și de capacitatea de a munci din greu. Vreau să muncesc și să câștig bani, să trudesc în lume pentru o vreme și să mă bucur de viață. Dacă ziua lui Dumnezeu nu va veni curând, vreau să mă întorc acasă și să mă reîntâlnesc cu familia mea, să-mi găsesc un partener, să trăiesc bine un timp, să-mi întrețin părinții, să-mi cresc copiii. Când voi îmbătrâni, voi avea o mulțime de copii și ei vor trăi alături de mine și ne vom bucura de viața de familie – ce scenă minunată! Ce imagine duioasă!” Gândind astfel, ei așteaptă cu nerăbdare să se bucure de o astfel de viață. Ori de câte ori se gândesc că ziua lui Dumnezeu va sosi curând și că lucrarea Lui se va încheia curând, dorințele lor ard și mai puternic, iar ei tânjesc și mai mult să vadă lucrarea lui Dumnezeu încheiată cât mai curând posibil. Într-o astfel de situație, când

faptele nu sunt în concordanță cu dorințele oamenilor, când ei nu pot vedea niciun indiciu că lucrarea lui Dumnezeu se va încheia sau că ziua Lui va sosi, sentimentele lor de tulburare, anxietate și îngrijorare devin tot mai grave. Se îngrijorează că, peste câțiva ani, când vor fi îmbătrânit și nu-și vor fi găsit un partener, nu va avea cine să aibă grijă de ei la bătrânețe. Își fac griji că, dacă își îndeplinesc tot timpul datoria în casa lui Dumnezeu și au rupt deja toate legăturile cu societatea, când se vor întoarce acasă, nu vor fi capabili să se integreze din nou în societate. Își fac griji că, dacă se vor reapuca de afaceri peste câțiva ani sau dacă se vor întoarce la muncă, nu vor fi capabili să țină pasul cu vremurile, să se facă remarcați din mulțime și să supraviețuiască. Cu cât se îngrijorează mai mult în legătură cu astfel de lucruri și cu cât se simt mai anxioși și mai tulburați din cauza lor, cu atât sunt mai incapabili să își îndeplinească datoria cu calm și să-L urmeze pe Dumnezeu în casa Lui. Astfel, ei își fac din ce în ce mai multe griji cu privire la viitorul lor, la perspectivele lor și la viața de familie, precum și pentru toate dificultățile care ar putea apărea în viață, în viitor. Se gândesc la tot ce pot, își fac griji pentru tot ce pot; își fac griji chiar și pentru nepoții lor și pentru viața urmașilor nepoților lor. Gândurile lor ajung departe, sunt foarte minuțioase, iar ei gândesc totul până la capăt. Atunci când au aceste griji, anxietăți și sentimente de tulburare, devin incapabili să își îndeplinească îndatoririle cu calm și pur și simplu nu pot să-L urmeze pe Dumnezeu, ci, în schimb, au adesea gânduri active și sunt nehotărâți. Când văd că lucrarea evanghelică merge foarte bine, se gândesc: „Ziua lui Dumnezeu va sosi în curând. Trebuie să-mi îndeplinesc bine datoria, da! Haideți! Trebuie să mai continui încă vreo câțiva ani, nu mai durează mult. Toată această suferință va merita și totul va da roade, iar eu nu voi mai avea nicio grijă!” Totuși, după câțiva ani, marile dezastre încă sosesc și nimeni nu pomenește de ziua lui Dumnezeu, așa că inimile lor se răcesc. Această

tulburare, anxietate și îngrijorare, precum și gândurile lor active continuă să vină și să plece, să se repete la nesfârșit în felul acesta, învârtindu-se în cercuri nesfârșite în funcție de situația internațională și de cea din casa lui Dumnezeu și ei nu pot face nimic să le controleze – sunt incapabili să schimbe starea în care se află, indiferent de ce spun oamenii. Există astfel de oameni? (Da.) Le este ușor să rămână fermi? (Nu.) Atitudinea și starea lor de spirit când își îndeplinesc îndatoririle și cantitatea de energie pe care o investesc în ele se bazează toate pe „ultimele știri". Unii spun: „Conform unor știri de încredere, Evanghelia lui Dumnezeu se răspândește minunat!" Iar alții zic: „Ultimele știri spun că acum dezastrele se petrec frecvent în întreaga lume și, aparent, situația lumii și dezastrele au împlinit acum dezastrul cutare din Apocalipsa. Lucrarea lui Dumnezeu se va încheia în curând, ziua Lui va sosi curând și e mare zarvă în lumea religioasă!" Ori de câte ori aud „ultimele știri" sau „știri de încredere", tulburarea, anxietatea și îngrijorarea lor dispar temporar și nu-i mai tulbură, iar ei renunță o vreme la gândurile lor active. Cu toate acestea, atunci când în ultima vreme nu mai aud nicio „știre de încredere" sau nicio „știre exactă", tulburarea, anxietatea și îngrijorarea lor, precum și gândurile lor active, încep să se reverse. Unii chiar se pregătesc gândindu-se unde să înainteze o cerere pentru un loc de muncă, unde să lucreze, câți copii să aibă, unde vor merge aceștia la școală peste câțiva ani, cum să se pregătească pentru taxele de la facultate și chiar plănuiesc să cumpere o casă, un teren sau o mașină. Totuși, la auzul unor „știri de încredere", aceste lucruri sunt puse temporar în așteptare. Nu pare o glumă? (Ba da.) Cred în Dumnezeu, dar nu cu tot sufletul și spun că a crede în El este calea corectă în viață, cea mai însemnată, că o astfel de viață are cea mai mare valoare; indiferent cum îi conduce Dumnezeu sau ce face El, ei sunt siguri că tot ceea ce săvârșește este pentru mântuirea lor și, așadar, Îl vor urma până la sfârșit. Fie că va dura până când Cerurile și

Pământul vor îmbătrâni, până când stelele își vor schimba locul, fie că va dura până când oceanele vor seca, până când rocile se vor transforma în praf sau până când oceanele vor deveni uscat și uscatul va deveni ocean, inimile lor rămân la fel și așa e stabilit. Inimile lor vor fi dăruite lui Dumnezeu pentru tot restul vieții lor și, dacă există o altă viață după aceasta, Îl vor urma tot pe El. Totuși, acești oameni care au atâtea dificultăți în viață nu gândesc așa. Credința lor în Dumnezeu presupune să urmărească pentru moment, iar ei își trăiesc viața așa cum cred că se cuvine să o trăiască. Nu își vor schimba căile și mijloacele de trai și nici dorințele sau planurile doar pentru că ei cred în Dumnezeu și urmează calea credinței în El. Oricare ar fi fost planurile lor de la început, nu le schimbă doar pentru că acum cred în Dumnezeu, nu schimbă absolut nimic și caută să trăiască oricum trăiesc non-credincioșii. Cu toate acestea, credința în Dumnezeu implică un lucru special, iar acela este că în curând vor sosi ziua Lui, Împărăția Lui și marile dezastre. Cei care cred în El vor putea scăpa atunci de dezastre, nu se vor prăbuși în ele, pot fi mântuiți și sunt extrem de interesați să creadă în Dumnezeu numai datorită acestui lucru special. Prin urmare, scopul lor și lucrul asupra căruia se concentrează în credința lor în Dumnezeu este întotdeauna doar acesta. Indiferent câte predici sau câte părtășii despre adevăr ascultă, sau de cât timp cred în Dumnezeu, modul în care cred în El nu se schimbă niciodată și ei nu renunță niciodată la el. Nu se schimbă și nu renunță la părerile lor greșite despre credința în Dumnezeu nici datorită predicilor pe care le ascultă și nici datorită adevărurilor pe care le înțeleg. Și astfel, indiferent dacă există vreo schimbare sau vreo veste despre situația din lumea exterioară sau din casa lui Dumnezeu, asta are întotdeauna un impact asupra acestui lucru care îi preocupă cel mai mult în adâncul inimii lor. Dacă aud că lucrarea lui Dumnezeu se va încheia încurând, se bucură nespus; dacă aud însă că este încă prea devreme ca

lucrarea Lui să se încheie și ei nu mai pot merge înainte, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea lor vor spori pe zi ce trece și ei vor începe să se pregătească să se despartă în orice moment de casa lui Dumnezeu și de frații și surorile lor, să se separe în termeni buni de casa lui Dumnezeu. Bineînțeles că există și cei care, în orice moment, încep să se pregătească să șteargă complet toate datele de contact și mesajele fraților și surorilor lor și să returneze bisericii cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu, pe care le-au primit de la casa Lui. Se gândesc: „Chiar nu mai pot continua să urmez calea credinței în Dumnezeu și să urmăresc adevărul. Am crezut că, datorită credinței, voi trăi o viață fericită, voi avea copii, voi primi binecuvântări și voi intra în Împărăția cerurilor. Acum, acest vis frumos s-a spulberat, așa că voi alege în continuare să trăiesc o viață fericită, să am copii și să mă bucur de viață. Totuși, tot nu pot renunța la credința mea în Dumnezeu. Dacă există o șansă să primesc de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în cea viitoare, nu ar fi chiar și mai bine?” Aceasta este părerea lor despre credința în Dumnezeu, acesta este planul lor și, desigur, este și ceea ce fac. Aceasta este gândirea și planificarea din adâncul inimilor celor care se bazează pe închipuirile lor în credința în Dumnezeu, care se simt mereu tulburați, anxioși și îngrijorați de viața lor trupească și reprezintă ceea ce urmăresc ei și calea pe care o urmează în credința lor în Dumnezeu. Ce îi obsedează cel mai mult? Când va sosi ziua lui Dumnezeu, când se va încheia lucrarea Lui, când vor veni marile dezastre și dacă vor putea scăpa de ele – iată ce îi obsedează cel mai mult.

Cât despre cei care sunt mereu tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu viețile lor trupești, ceea ce urmăresc în credința lor în Dumnezeu este „să primească de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în cea viitoare”. Cu toate acestea, nu le place să audă cât de mult a progresat lucrarea lui Dumnezeu, dacă aceia care cred în El obțin

rezultatul de a atinge mântuirea, câți oameni au obținut adevărul, au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu și au fost o mărturie bună, ca și cum aceste lucruri nu ar avea nimic de-a face cu ei. Așadar, ce vor ei să audă? (Când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu.) Au speranțe mai mari, nu-i așa? Cei mai mulți oameni sunt prea înguști la minte. Uitați-vă la ceea ce își propun, ei speră doar la lucruri mari – în ce stare înaltă se află! Majoritatea oamenilor sunt foarte vulgari, vorbesc mereu despre schimbările firii, despre supunerea față de Dumnezeu, despre îndeplinirea cu credincioșie a datoriei lor, despre a face lucrurile în conformitate cu adevărurile-principii – cum sunt acești oameni? Sunt prea înguști la minte! Ce spun chinezii? Sunt prea josnici. Ce înseamnă josnici? Prea vulgari. Și unde își fixează ei obiectivele? Foarte sus, speră la lucruri grozave, mărețe, de lux. Cei care speră la lucruri de lux vor mereu să progreseze, sperând încă în zadar că Dumnezeu îi va ridica într-o zi în văzduh pentru a se întâlni cu El. Vrei să-L întâlnești pe Dumnezeu, dar nu te întrebi dacă El vrea sau nu să te întâlnească pe tine – continui să îți dorești aceste lucruri uimitoare! L-ai întâlnit pe Dumnezeu doar de câteva ori? Oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu, așa că atunci când Îl vei întâlni, tot Îl vei sfida. Așadar, care este motivul tulburării, anxietății și îngrijorării acestor oameni? Oare chiar totul este din cauza dificultăților din viața lor? Nu, nu este vorba de faptul că ei chiar au dificultăți în viețile lor, ci de faptul că, în credința lor în Dumnezeu, se concentrează asupra vieților lor trupești. Punctul central al urmăririi lor nu este adevărul, ci mai degrabă este acela de a trăi o viață fericită, de a se bucura de o viață bună și de un viitor bun. Sunt ușor de rezolvat problemele acestor oameni? Există astfel de oameni în biserică? Ei îi întreabă mereu pe alții: „O, când va sosi ziua lui Dumnezeu? Nu s-a spus acum câțiva ani că lucrarea Lui este pe cale să se încheie? Atunci de ce nu s-a încheiat încă?” Există vreo modalitate de a interacționa cu astfel de

oameni? Spuneți-le doar un singur cuvânt și „în curând!” Când vine vorba de astfel de oameni, mai întâi, puneți-le următoarea întrebare: „Întrebi mereu despre asta. Ți-ai făcut planuri? Dacă da, atunci nu te deranja să rămâi aici dacă nu vrei. Fă numai ce vrei. Nu te opune dorințelor tale și nu-ți face singur zile fripte. Casa lui Dumnezeu nu te ține aici, nu te închide în capcană aici. Poți pleca oricând dorești. Nu întreba mereu ce se mai aude. La fiecare zvon ți se va spune doar «în curând!» Dacă acest răspuns nu te mulțumește, dacă ți-ai făcut deja planuri în sufletul tău și oricum le vei duce la bun sfârșit mai devreme sau mai târziu, atunci urmează-mi sfatul: returnează bisericii cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu cât mai curând posibil, fă-ți bagajele și pleacă. Pur și simplu ne vom lua rămas bun unul de la celălalt, iar tu nu va trebui să te mai simți vreodată tulburat, anxios sau îngrijorat în legătură cu aceste lucruri. Întoarce-te acasă și trăiește-ți viața! Îți doresc numai bine! Îți doresc o viață fericită și mulțumitoare și sper ca totul să-ți meargă bine în viitor!” Ce părere aveți despre acest lucru? (Este bun.) Sfătuiți-i să plece din biserică; nu încercați să-i rețineți. De ce să nu încercați să îi rețineți? (Ei nu cred cu adevărat în Dumnezeu, așa că nu are rost să-i reținem.) Așa este; sunt neîncrezători! Ce rost ar avea să-i păstrăm pe neîncrezători și să nu-i dăm afară? Unii spun: „Dar nu au făcut niciun rău și nu au perturbat lucrurile.” Trebuie să perturbe ceva? Spuneți-Mi, oare faptul că un astfel de om rămâne într-un grup de oameni nu constituie o perturbare? Oriunde s-ar duce, comportamentul și acțiunile lui constituie deja o perturbare. Nu face niciodată devoțiuni spirituale, nu citește niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă și nu are părtășie în cadrul adunărilor, ci doar își îndeplinește în mod automat îndatoririle, întrebând mereu ce se mai aude. Este extrem de emotiv și capricios. În plus, se concentrează extrem de mult asupra mâncării, a băuturii și a distracției și există chiar unii care sunt leneși, își fac poftele,

dorm cât vor, își fac de cap, sunt acolo doar pentru a ieși la număr în casa lui Dumnezeu. Nu sunt preocupați de îndeplinirea îndatoririlor și sunt doar niște leneși. Când vin în casa lui Dumnezeu, sunt acolo doar pentru a căuta lucruri care să le fie de folos și ca să profite. Dacă nu pot să profite, vor pleca la prima ocazie. Dat fiind că vor pleca la prima ocazie, nu este mai bine pentru ei să plece mai devreme decât mai târziu? Astfel de oameni nici măcar nu pot munci până la capăt, iar munca lor nu are niciun efect bun. Atunci când muncesc, ei nu fac lucrurile corecte – sunt pur și simplu niște neîncrezători. În credința lor în Dumnezeu, privesc lucrurile dintr-o a treia perspectivă. Când casa lui Dumnezeu prosperă, sunt fericiți, gândindu-se că au speranța de a fi binecuvântați, că sunt avantajați, că nu au crezut în Dumnezeu în zadar, că nu au pierdut și că au pariat pe partea câștigătoare. Dacă, însă, casa lui Dumnezeu este asuprită de forțe satanice, abandonată de societate, supusă calomniei și persecuției și se află într-o situație disperată, atunci nu numai că nu sunt supărați, dar râd de asta. Putem păstra astfel de oameni în biserică? (Nu.) Sunt neîncrezători și dușmani! Dacă un dușman este chiar lângă tine și totuși îl privești ca pe un frate sau ca pe o soră, atunci asta nu te face prost? Dacă astfel de oameni nu sunt în stare să muncească de bunăvoie, atunci ar trebui să fie dați afară, nu-i așa? (Așa e.) Corect, într-adevăr, faceți-o prompt și temeinic. Nu este nevoie să îi sfătuim, ci doar să le cerem relaxați să plece. Nu este nevoie să vă răciți gura cu ei, ar trebui doar să-i trimiteți înapoi acasă. În esență, nu sunt oameni al căror loc este în casa lui Dumnezeu, sunt doar neîncrezători care s-au strecurat în biserică. Se pot întoarce de unde au venit, iar tu poți să le ceri pur și simplu să plece. După ce au intrat în biserică, unii chiar fac o distincție clară între ei înșiși și frații și surorile și casa lui Dumnezeu. Asta pentru că știu ce au venit să facă, știu dacă au sau nu credință adevărată și, în afară de speranțele lor cu privire la momentul în care lucrarea lui

Dumnezeu se va încheia și dacă vor putea primi binecuvântări, nicio lucrare a casei lui Dumnezeu sau niciunul dintre adevărurile în care Dumnezeu le cere oamenilor să pătrundă nu are nicio legătură cu ei; nu dau nicio atenție acestor lucruri, nu citesc cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu, pe care biserica le trimite să le citească și pur și simplu le lasă pe jos, cu ambalajul încă nedesfăcut. Astfel de oameni doar spun că au credință; par să creadă ca și ceilalți și își îndeplinesc îndatoririle în mod automat, dar nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu. Nu au deschis nici măcar o dată o carte conținând cuvintele lui Dumnezeu, nu au întors nici măcar o singură pagină – nu au citit niciodată nimic din aceste cărți. Nu urmăresc niciodată videoclipurile cu mărturii bazate pe experiențe, nici filmele evanghelice, nici imnurile și alte lucruri pe care casa lui Dumnezeu le pune pe internet. La ce se uită de obicei? La știri, la emisiuni populare, la videoclipuri și la comedii, urmărind doar ceea ce este inutil. Ce sunt acești oameni? Vizitează ocazional biserica pentru a întreba: „În câte țări s-a răspândit lucrarea evanghelică acum? Câți oameni s-au întors la Dumnezeu? În câte țări au fost înființate biserici acum? Câte biserici sunt acolo? În ce stadiu se află lucrarea lui Dumnezeu?” În timpul liber, întreabă mereu despre aceste lucruri. Nu cumva există o suspiciune că această persoană este un spion? Spuneți-Mi, este în regulă să păstrăm o astfel de persoană? (Nu.) Dacă nu părăsește biserica din proprie inițiativă, atunci voi trebuie să o îndepărtați imediat ce o descoperiți și să scăpați biserica de aceste năpaste. Păstrarea lor este inutilă și va cauza probleme. Așadar, lucrurile în legătură cu care acești oameni sunt tulburați, anxioși și îngrijorați nu au nicio legătură cu noi. Nu vă obosiți să le dați sfaturi și este inutil să aveți părtășie cu ei despre adevăr. Pur și simplu scăpați de ei și cu asta basta – aceasta este cea mai bună cale de a interacționa cu astfel de oameni.

În afară de neîncrezători, printre frați și surori, mai există și oameni mai în vârstă, de la 60 până pe la 80 sau 90 de ani și care, din cauza vârstei lor înaintate, experimentează și ei anumite dificultăți. În ciuda vârstei lor, gândirea nu le este neapărat foarte corectă și rațională, iar ideile și părerile lor nu sunt, în mod necesar, în conformitate cu adevărul. Acești oameni mai în vârstă au și ei probleme și se îngrijorează mereu: „Sănătatea mea nu mai este atât de bună și sunt limitat în privința datoriei pe care o pot îndeplini. Dacă îndeplinesc doar această datorie neînsemnată, oare Dumnezeu Își va aminti de mine? Uneori mă îmbolnăvesc și am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Când nu este nimeni să o facă, nu sunt capabil să-mi îndeplinesc datoria, deci ce pot face? Sunt bătrân și nu-mi amintesc cuvintele lui Dumnezeu după ce le citesc și îmi este greu să înțeleg adevărul. Când am părtășie despre acesta, vorbesc încâlcit și fără logică și nu am nicio experiență demnă de menționat. Sunt bătrân și nu am destulă energie, vederea nu îmi este foarte bună și nu mai sunt în putere. Totul e dificil pentru mine. Nu numai că nu-mi pot îndeplini datoria, dar uit ușor lucruri și greșesc. Uneori, sunt derutat și provoc probleme bisericii și fraților și surorilor mele. Vreau să obțin mântuirea și să urmăresc adevărul, dar este foarte dificil. Ce pot să fac?” Când se gândesc la aceste lucruri, încep să se frământe, zicându-și: „Cum de am început să cred în Dumnezeu abia la vârsta aceasta? Cum de nu sunt ca aceia care au 20 sau 30 de ani sau chiar aceia care au 40 sau 50? Cum de am găsit lucrarea lui Dumnezeu abia acum, când sunt atât de bătrân? Nu e vorba că soarta mea este rea; cel puțin acum am întâlnit lucrarea lui Dumnezeu. Soarta mea este bună, iar Dumnezeu a fost bun cu mine! Nu sunt mulțumit de un singur lucru, iar acela este că sunt prea bătrân. Memoria nu-mi este foarte bună și nici sănătatea nu-mi este grozavă, dar am o forță interioară de neclintit. Doar că trupul meu nu mă ascultă și, la adunări, mi se face somn după ce ascult o

vreme. Uneori închid ochii ca să mă rog și adorm, iar mintea mea rătăcește când citesc cuvintele lui Dumnezeu. După ce citesc puțin, mi se face somn și ațipesc, iar cuvintele nu mi se întipăresc în minte. Ce pot face? Cu astfel de dificultăți practice, oare mai sunt capabil să urmăresc și să înțeleg adevărul? Dacă nu și dacă nu sunt capabil să practic în conformitate cu adevărurile-principii, nu cumva toată credința mea va fi în van? Nu voi eșua să obțin mântuirea? Ce pot să fac? Sunt atât de îngrijorat! La vârsta asta, nimic nu mai este important. Acum că am credință în Dumnezeu, nu mai am griji sau anxietăți, iar copiii mei sunt mari și nu mai au nevoie de mine ca să am grijă de ei sau să-i cresc, cea mai mare dorință a mea în viață este să urmăresc adevărul, să îndeplinesc datoria unei ființe create și, în final, să obțin mântuirea, în anii care mi-au rămas. Totuși, uitându-mă la situația mea actuală, miop din cauza vârstei și cu mintea începătoșată, cu o sănătate precară, fără să fiu capabil să-mi îndeplinesc bine datoria și creând uneori probleme când încerc să fac atât cât pot, se pare că obținerea mântuirii nu va fi un lucru ușor pentru mine.” Se gândesc necontenit la aceste lucruri și devin tot mai anxioși și apoi își spun: „Se pare că lucrurile bune li se întâmplă numai tinerilor, nu bătrânilor. Se pare că indiferent de cât de bune sunt lucrurile, nu voi mai fi capabil să mă bucur de ele.” Cu cât se gândesc mai mult la aceste lucruri, cu atât se frământă mai mult și devin tot mai anxioși. Nu numai că își fac griji pentru ei înșiși, dar se simt și răniți. Dacă plâng, simt că de fapt nu au pentru ce să plângă și dacă nu o fac, acea durere, acea suferință este mereu cu ei. Așadar, ce ar trebui să facă? Există mai ales niște oameni în vârstă care vor să-și petreacă tot timpul sacrificându-se pentru Dumnezeu și îndeplinindu-și datoria, dar nu se simt bine din punct de vedere fizic. Unii au tensiunea ridicată, alții au glicemia mare, unii au probleme gastrointestinale, iar forța lor fizică nu poate face față cerințelor datoriei, așa că ei se frământă. Văd oameni tineri care sunt

capabili să mănânce și să bea, să alerge și să sară, și sunt invidioși. Cu cât văd mai mult tineri care fac astfel de lucruri, cu atât mai tulburați se simt, gândindu-se: „Vreau să-mi fac bine datoria, să urmăresc și să înțeleg adevărul și să-l și practic, deci de ce este atât de greu? Sunt atât de bătrân și inutil! Oare Dumnezeu nu vrea oameni bătrâni? Oare ei chiar sunt inutili? Nu putem obține mântuirea?” Sunt triști și incapabili să fie fericiți, oricât de mult se gândesc la asta. Nu vor să rateze o perioadă atât de minunată și o oportunitate atât de grozavă, și totuși sunt incapabili să se sacrifice și să-și îndeplinească datoria din toată inima și din tot sufletul, așa cum fac tinerii. Acești oameni în vârstă se cufundă într-o tulburare, anxietate și îngrijorare adâncă din cauza vârstei lor. De fiecare dată când întâlnesc o dificultate, o piedică, o greutate sau un obstacol, dau vina pe vârsta lor și chiar se urăsc și nu se plac deloc. Dar, în orice caz, nu are niciun rost, nu există nicio soluție și nu au nicio cale de a merge înainte. Oare chiar așa să fie? Nu există nicio soluție? (Oamenii în vârstă ar trebui să-și îndeplinească și ei îndatoririle, atât cât sunt capabili.) Este acceptabil ca oamenii în vârstă să-și îndeplinească îndatoririle atât cât sunt capabili, nu-i așa? Oare oamenii în vârstă nu mai pot urmări adevărul din cauza vârstei lor? Nu sunt capabili să înțeleagă adevărul? (Ba da, sunt.) Pot oamenii în vârstă să înțeleagă adevărul? Pot înțelege o parte din el și nici tinerii nu-l pot înțelege pe deplin. Oamenii în vârstă au mereu o concepție greșită, crezând că sunt confuzi, că memoria nu-i ajută și că, astfel, nu pot înțelege adevărul. Oare au dreptate? (Nu.) Deși tinerii au mult mai multă energie decât bătrânii și, fizic, sunt mai puternici, de fapt, capacitatea lor de a înțelege, a pătrunde și a cunoaște este exact la fel ca aceea a oamenilor în vârstă. N-au fost și bătrânii cândva tineri? Nu s-au născut bătrâni, iar tinerii vor îmbătrâni și ei într-o zi. Oamenii în vârstă nu trebuie să se gândească mereu că, pentru că sunt bătrâni, slabi din punct de vedere fizic, nu se simt bine și nu au

memoria bună, sunt diferiți de tineri. De fapt, nu există nicio diferență. Ce înseamnă când spun că nu există nicio diferență? Fie că un om este bătrân sau tânăr, firile lui corupte sunt la fel, atitudinile și părerile lui despre tot felul de lucruri sunt la fel, iar perspectivele și punctele lui de vedere despre tot felul de lucruri sunt la fel. Așadar, oamenii în vârstă nu trebuie să considere că, fiindcă sunt bătrâni, cu mai puține dorințe extravagante decât tinerii și capabili de stabilitate, ei nu au ambiții sau dorințe nebunești și că au mai puține firi corupte – aceasta este o concepție greșită. Tinerii pot lupta pentru o funcție, deci nu o pot face și bătrânii? Tinerii pot face lucruri împotriva principiilor și pot acționa arbitrar, deci nu pot și bătrânii să facă la fel? (Ba da, pot.) Tinerii pot fi aroganți, dar nu cumva și bătrânii pot fi aroganți? Totuși, când bătrânii sunt aroganți, din cauza vârstei lor înaintate, nu sunt atât de agresivi și nu este o aroganță atât de mare. Tinerii își manifestă mai evident aroganța, din cauza membrelor și a minților lor flexibile, în vreme ce oamenii în vârstă au manifestări mai puțin evidente ale aroganței, din cauza membrelor lor rigide și a minților inflexibile. Cu toate astea, esența aroganței lor și firile lor corupte sunt la fel. Indiferent de când crede un bătrân în Dumnezeu sau de câți ani își îndeplinește datoria, dacă nu urmărește adevărul, atunci firile lui corupte vor rămâne. De exemplu, unele persoane în vârstă care locuiesc singure sunt obișnuite să trăiască așa și au tabieturile lor: au ore fixe și propriile rânduieli pentru a mânca, a dormi și a se odihni și nu sunt dispuse să perturbe ordinea lucrurilor din viețile lor. Din exterior, aceste persoane în vârstă par oameni minunați, dar tot au firi corupte, iar tu ajungi să afli asta după ce relaționezi cu ele vreme îndelungată. Unii bătrâni sunt incredibil de capricioși și aroganți; trebuie neapărat să mănânce ceea ce-și doresc și nimeni nu-i poate opri când vor să meargă undeva să se relaxeze. Când își pun în gând să facă ceva, nici armăsarii sălbatici nu-i pot opri. Nimeni nu-i poate schimba și

rămân capricioși toată viața. Astfel de bătrâni încăpățânați sunt chiar mai supărători decât tinerii nestatornici! Prin urmare, când unii spun: „Bătrânii nu sunt la fel de profund corupți ca tinerii. Bătrânii au trăit niște timpuri mai conservatoare și mai închise și de aceea această generație de persoane în vârstă nu este atât de coruptă”, este acest lucru adevărat? (Nu.) Aceasta este doar o chichiță în beneficiul lor. Tinerilor nu le place să lucreze cu ceilalți, dar nu pot bătrânii să fie la fel? (Ba da.) Unii bătrâni au firi corupte care sunt chiar mai grave decât cele ale tinerilor, etalându-și mereu bătrânețea și mândrindu-se cu anii lor de veterani, spunând: „Sunt înaintat în vârstă. Tu câți ani ai? Eu sunt mai în vârstă sau tu? Nu-ți va plăcea să auzi asta, dar am mai multă experiență decât tine și trebuie să mă asculți. Am experiență și sunt bine informat. Ce înțelegeți voi, tinerii? Credeam în Dumnezeu dinainte să te naști!” Nu este și mai supărător? (Ba da.) Odată ce au titlul de „seniori”, bătrânii pot fi și mai supărători. Așadar, nu este vorba că oamenii în vârstă nu au nimic de făcut și nici că sunt incapabili să-și îndeplinească îndatoririle, cu atât mai puțin că sunt incapabili să urmărească adevărul – există multe lucruri pe care le pot face. Diversele erezii și sofisme, precum și diversele idei și noțiuni tradiționale, lucruri ignorante și înverșunate, conservatoare, irațională și denaturate pe care le-ai acumulat în timpul vieții s-au adunat în inima ta și ar trebui să petreci și mai mult timp decât tinerii ca să scoți la iveală, să analizezi și să recunoști aceste lucruri. Nu se pune problema că nu ai nimic de făcut sau că ar trebui să te simți tulburat, anxios și îngrijorat când te afli în impas – aceasta nu este nici sarcina, nici responsabilitatea ta. În primul rând, oamenii în vârstă ar trebui să aibă mentalitatea corectă. Deși avansezi în vârstă și ești relativ îmbătrânit fizic, tot ar trebui să ai o mentalitate de tânăr. Deși îmbătrânești, gândirea îți este încetinită, iar memoria îți este slabă, dacă încă te poți cunoaște pe tine însuți, dacă încă poți înțelege cuvintele pe care le spun și încă poți înțelege

adevărul, atunci asta demonstrează că nu ești bătrân și că nu-ți lipsește calibrul. Dacă un om are 70 de ani, dar nu este capabil să înțeleagă adevărul, atunci asta arată că statura lui este prea mică și nu este pe măsura sarcinii. Prin urmare, vârsta este irelevantă când este vorba despre adevăr și, mai mult decât atât, este irelevantă când e vorba de firi corupte. Satana există de zeci de mii de ani, de sute de milioane de ani și este tot Satana, și totuși trebuie să adăugăm un adjectiv atributiv înainte de cuvântul „Satana", adică „bătrânul Satana", ceea ce înseamnă că este extrem de rău, nu-i așa? (Da, așa este.) Așadar, cum ar trebui să practice oamenii în vârstă? Pe de o parte, ar trebui să ai aceeași mentalitate ca tinerii, să urmărești adevărul și să te cunoști pe tine însuți și, odată ce ajungi să te cunoști, ar trebui să te căiești. Pe de altă parte, ar trebui să cauți principiile când îți îndeplinești datoria și să practici în conformitate cu adevărurile-principii. Nu ar trebui să te excluzi de la urmărirea adevărului, spunând că ești bătrân, înaintat în vârstă, că nu ai gândurile active pe care le au tinerii, că ai experimentat totul în viața asta, că ai înțeles totul și, prin urmare, nu ai ambiții sau dorințe nebunești. Ceea ce vrei să spui de fapt este că: „Firile mele corupte nu sunt atât de grave, așadar urmărirea adevărului este pentru voi, tinerii. Nu are nimic de-a face cu bătrânii. Noi, bătrânii, pur și simplu facem orice lucrare putem și depunem cât efort suntem în stare în casa lui Dumnezeu și apoi ne vom fi făcut bine datoria și vom fi mântuiți. Cât despre faptul că Dumnezeu dezvăluie firile corupte ale oamenilor, firile de antihriști și esența de antihriști, asta ar trebui să înțelegeți voi, tinerii. Puteți să ascultați cu atenție și e suficient că vă suntem gazde bune și supraveghem împrejurimile ca să fiți în siguranță. Noi, bătrânii, nu avem ambiții nebunești. Îmbătrânim, creierele noastre răspund mai greu și de aceea toate răspunsurile noastre sunt pozitive. Înainte să murim, devenim buni la inimă. Când oamenii îmbătrânesc, devin cuviincioși, așa că noi suntem oameni cuviincioși."

Ceea ce vor să spună de fapt este că nu au firi corupte. Când am spus noi vreodată că oamenii în vârstă nu trebuie să urmărească adevărul sau că urmărirea adevărului diferă în funcție de vârstă? Am spus vreodată lucrul acesta? Nu, nu l-am spus. În casa lui Dumnezeu și când este vorba despre adevăr, oare bătrânii constituie un grup special? Nu. Vârsta este irelevantă când este vorba despre adevăr, la fel ca atunci când este vorba despre firile tale corupte, profunzimea corupției tale, dacă ești calificat să urmărești adevărul, dacă poți obține mântuirea sau care este probabilitatea ca tu să fii mântuit. Nu-i așa? (Ba da.) Avem părtășie despre adevăr de atâția ani, dar nu am avut niciodată părtășie despre diferitele tipuri de adevăr, conform vârstelor diferite ale oamenilor. Nu am avut niciodată părtășie despre adevăr și nici nu am dezvăluit firi corupte exclusiv fie pentru tineri, fie pentru oameni în vârstă și nici nu s-a spus că, din cauza vârstei lor înaintate, a gândirii rigide și a inabilității de a accepta lucruri noi, firile lor corupte se diminuează și se transformă în mod natural – aceste lucruri nu s-au spus niciodată. N-am avut părtășie despre niciun adevăr în mod special, în funcție de vârsta oamenilor și excluzând bătrânii. Aceștia nu constituie un grup special în cadrul bisericii, în casa lui Dumnezeu sau înaintea Lui, ci sunt mai degrabă la fel ca orice alt grup de vârstă. Nu sunt speciali cu nimic, doar că au trăit puțin mai mult decât alții, au sosit pe lumea asta cu câțiva ani mai devreme decât ceilalți, părul lor este puțin mai grizonat decât al altora și trupurile lor au îmbătrânit puțin mai devreme decât ale altora; în afară de aceste lucruri, nu există nicio diferență. Și, astfel, dacă bătrânii se gândesc mereu: „Sunt bătrân, deci asta înseamnă că sunt o persoană cuviincioasă, că nu am firi corupte și că sunt doar puțin corupt”, atunci nu este aceasta o înțelegere eronată? (Ba este.) Nu este oarecum nerușinată? Unii oameni în vârstă sunt niște ticăloși bătrâni și șmecheri, extrem de vicleni. Ei spun că nu au firi corupte sau chiar că acestea s-au uzat, când, de

fapt, revărsările firilor lor corupte nu sunt cu nimic mai prejos decât ale altor oameni. De fapt, există multe feluri în care putem descrie firile corupte și calitatea umanității unei astfel de persoane vârstnice. De exemplu, „ticăloși bătrâni și vicleni” și „ghimbirul vechi este cel mai picant, experiența bate tinerețea” – ambele expresii folosesc cuvântul „bătrân”, nu-i așa? (Corect.) Ce alte descrieri mai există care folosesc cuvântul „bătrân”? (Bătrâni intriganți.) Da, asta e bună, „bătrâni intriganți”. Vezi, toate folosesc cuvântul „bătrân”. Apoi mai sunt expresiile „bătrânul Satana” și „diavoli bătrâni” – seniori prin excelență! Ce cred oamenii când fac parte dintr-un grup de oameni în vârstă? Iată ce cred: „Toate firile noastre corupte s-au uzat. Acestea sunt o problemă pentru voi, tinerii. Voi sunteți mai profund corupți decât noi.” Nu este aceasta o denaturare deliberată? Vor să se înfățișeze într-o lumină bună și să se laude, dar de fapt nu este așa, lucrurile nu stau chiar așa. „Diavoli bătrâni”, „bătrânul Satana”, „bătrâni intriganți”, „ticăloși bătrâni și vicleni” și „etalarea bătrâneții” – aceste descrieri care folosesc cuvântul „bătrân” nu sunt lucruri bune și pozitive.

Avem acum părtășie pe acest subiect pentru a le da un avertisment celor în vârstă, pentru a-i sfătui și a-i îndruma și, de asemenea, pentru a le oferi tinerilor un vaccin preventiv. Scopul pentru care spunem aceste lucruri este, în primul rând, acela de a rezolva care problemă? Problema tulburării, anxietății și îngrijorării oamenilor în vârstă, pentru a ne asigura că înțeleg că acestea sunt superflue și nenecesare. Dacă îți dorești să îndeplinești o datorie și ești potrivit să o faci, oare casa lui Dumnezeu te va refuza? (Nu.) Casa lui Dumnezeu îți va oferi, cu siguranță, o șansă să îndeplinești o datorie. Categoric nu va spune: „Nu poți îndeplini datoria pentru că ești bătrân. Ieși afară! Nu-ți oferim o șansă.” Nu, casa lui Dumnezeu îi tratează corect pe toți oamenii. Atât timp cât ești potrivit să îndeplinești o datorie și nu există niciun pericol ascuns, casa lui Dumnezeu îți va oferi șansa și-ți va

permite să îndeplinești o datorie, în măsura în care ești capabil s-o faci. În plus, dacă îți dorești să te cunoști și să urmărești adevărul, oare va râde cineva de tine și va spune: „Este un om atât de bătrân ca tine calificat să urmărească adevărul?” Va râde cineva de tine? (Nu.) Va spune cineva: „Ești bătrân și confuz. Ce rost are să urmărești adevărul? Dumnezeu nu va mântui pe cineva de vârsta ta”? (Nu.) Nu. Înaintea adevărului, toți sunt egali și toți sunt tratați corect. Doar că s-ar putea să nu urmărești adevărul și te vei folosi mereu de vârstă și experiență, gândindu-te tot timpul: „Sunt bătrân și nu pot îndeplini nicio datorie.” De fapt, există multe îndatoriri pe care le poți îndeplini, în funcție de abilitățile tale. Dacă nu îndeplinești niciuna și, în schimb, îți etalezi bătrânețea, vrând să le faci morală celorlalți, atunci cine ar vrea să te asculte? Nimeni. Spui mereu: „O, voi, tinerii, pur și simplu nu înțelegeți nimic!” și „O, voi, tinerii, pur și simplu sunteți egoiști!” și „O, voi, tinerii, pur și simplu sunteți aroganți!” și „O, voi, tinerii, pur și simplu sunteți leneși! Noi, bătrânii, suntem muncitori și, pe vremea mea, eram cutare și cutare.” Ce rost are să spui asemenea lucruri? Nu trăncăni despre trecutul tău „magnific”; nimeni nu vrea să audă asta. Nu are rost să vorbești despre acele lucruri învechite; ele nu reprezintă adevărul. Dacă vrei să vorbești despre ceva, atunci fă puțin efort cu adevărul, înțelege-l puțin mai mult, cunoaște-te pe tine însuți, privește-te ca pe un simplu om obișnuit și nu ca pe un membru al unui grup special, care ar trebui să fie respectat, venerat și prețuit de ceilalți și în jurul căruia oamenii se îngrămădesc. Aceasta este o dorință extravagantă și este o gândire greșită. Vârsta nu este un simbol al identității tale, nu reprezintă eligibilitatea și nici vechimea și cu atât mai puțin că ești în posesia adevărului sau a umanității, iar vârsta nu-ți poate slăbi firile corupte. Așadar, ești la fel ca și ceilalți oameni. Nu te eticheta mereu drept „în vârstă” pentru a te separa de ceilalți și chiar pentru a te distinge ca fiind

sfânt. Asta arată că nu te cunoști deloc pe tine însuți! În timpul vieții, oamenii în vârstă ar trebui să se străduiască și mai mult să urmărească adevărul și intrarea în viață și să lucreze împreună cu frații și surorile ca să-și îndeplinească datoria; doar în felul acesta poate crește statura lor. Oamenii în vârstă nu trebuie, sub nicio formă, să se considere seniori față de ceilalți și să-și etaleze vârsta înaintată. Tinerii pot dezvălui tot felul de firi corupte, la fel ca tine; tinerii pot face tot felul de lucruri nesăbuite, la fel ca tine; tinerii au noțiuni și bătrânii la fel; tinerii pot fi rebeli și la fel și oamenii în vârstă; tinerii pot dezvălui o fire de antihrist, la fel și bătrânii; tinerii pot avea ambiții și dorințe nebunești, la fel și bătrânii, fără nici cea mai mică diferență; tinerii pot provoca perturbări și tulburări și sunt îndepărtați din biserică, la fel ca persoanele în vârstă. Prin urmare, pe lângă a fi capabili să-și îndeplinească datoria cât de bine posibil, există multe lucruri pe care le pot face. Dacă nu ești prost, dement și nu poți înțelege adevărul și dacă nu ești incapabil să ai grijă de tine, există multe lucruri pe care ar trebui să le faci. Exact ca tinerii, poți urmări adevărul, îl poți căuta și ar trebui să vii adesea înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi, să cauți adevărurile-principii, să te străduiești să vezi oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Aceasta este calea pe care ar trebui s-o urmezi și nu ar trebui să te simți tulburat, anxios sau îngrijorat pentru că ești bătrân, ai multe boli sau trupul tău îmbătrânește. Nu este corect să te simți tulburat, anxios și îngrijorat – sunt manifestări iraționale. Oamenii în vârstă ar trebui să renunțe la titlul de „vârstnici”, să se integreze printre tineri și să stea alături de ei, ca egali. Nu trebuie să vă etalați vârsta înaintată, crezând mereu că sunteți de o virtute înaltă, demnă de respect, că sunteți cei mai calificat, că-i puteți gestiona pe tineri, că sunteți seniorii și bătrânii celor tineri, având mereu ambiția de a-i controla și dorința de a-i gestiona –

aceasta este, sub toate aspectele, o fire coruptă. De vreme ce vârstnicii au firi corupte, la fel ca tinerii, și le dezvăluie adesea în viață și când își îndeplinesc îndatoririle, la fel ca tinerii, atunci de ce nu fac vârstnicii ceea ce se cuvine și, în schimb, se simt mereu tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu vârsta lor și ceea ce li se întâmplă după moarte? De ce nu-și îndeplinesc îndatoririle la fel ca tinerii? De ce nu urmăresc adevărul ca tinerii? Ți-a fost oferită această șansă, așa că, dacă nu profiți de ea și chiar ajungi atât de bătrân încât să nu poți auzi sau vedea sau avea grijă de tine, atunci vei regreta și, în felul acesta, viața va trece pe lângă tine. Înțelegi? (Da.)

S-a rezolvat acum problema emoțiilor negative ale oamenilor în vârstă? Când veți fi bătrâni, vă veți etala vârsta înaintată? Veți deveni ticăloși bătrâni și vicleni și intriganți bătrâni? Când veți vedea o persoană în vârstă, o veți striga „bătrâne frate” sau „bătrână soră”? Acești oameni au nume, dar nu-l folosiți, ci adăugați cuvântul „bătrân”. Dacă adaugi mereu cuvântul „bătrân” când vorbești cu oameni în vârstă, oare asta nu-i va răni? Ei deja se consideră bătrâni și au anumite emoții negative, așa că dacă îi numești „bătrâni”, e ca și cum le-ai spune: „Ești bătrân, mai bătrân decât mine și nu mai ești de niciun folos.” Oare se vor simți confortabil când te vor auzi spunând asta? Vor fi cu siguranță nefericiți. Oare nu-i va răni dacă li te adresezi în felul acesta? Unii oameni în vârstă vor fi încântați când te vor auzi că li te adresezi astfel și se vor gândi: „Vezi, sunt de o virtute înaltă, demnă de respect, și am o reputație respectabilă. Când mă văd frații și surorile, ei nu-mi spun pe nume. În casa lui Dumnezeu, oamenii nu li se adresează bătrânilor cu «unchiule» sau «bunicule» sau «bunico». În schimb, când frații și surorile mi se adresează, adaugă cuvântul «bătrân» și îmi spun «bătrâne frate» (sau «bătrână soră»). Priviți cât sunt de demn și respectabil în fața celorlalți. Casa lui Dumnezeu este bună – oamenii îi respectă pe

bătrâni și au grijă de tineri!” Ești tu demn de respect? În ce mod ți-ai edificat frații și surorile? Ce beneficii le-ai adus? Care este contribuția ta în casa lui Dumnezeu? Cât înțelegi din adevăr? Cât din el pui în practică? Te crezi de o virtute înaltă, demnă de respect, și totuși nu ai adus nicio contribuție, așa că meriți ca frații și surorile tale să-ți spună „bătrâne frate” sau „bătrână soră”? Categoric nu! Îți etalezi vârsta înaintată și vrei mereu să fii respectat de ceilalți! Este bine să ți se spună „bătrâne frate” sau „bătrână soră”? (Nu.) Nu, nu este, dar aud des lucrul acesta. E atât de rău, și totuși oamenii încă li se adresează adesea în felul acesta persoanelor în vârstă. Ce fel de atmosferă creează acest lucru? E dezgustător, nu-i așa? Cu cât te adresezi mai mult cu „bătrâne frate” sau „bătrână soră” persoanelor în vârstă, cu atât se consideră mai calificate și de o virtute înaltă și demnă de respect; cu cât li te adresezi mai mult cu „bătrâne cutare”, cu atât mai speciale se cred, mai importante și mai bune decât alți oameni, inimile lor înclină să conducă alți oameni și cu atât mai mult se îndepărtează de urmărirea adevărului. Vor mereu să conducă și să gestioneze alți oameni, se consideră mereu mai bune decât alții, considerându-i pe ceilalți dezagreabili, văzând mereu problemele pe care le au alții și niciodată pe ale lor, personale. Spune-Mi, mai poate o astfel de persoană să urmărească adevărul? Nu, nu poate. Așadar, nu le aduci niciun beneficiu oamenilor dacă li te adresezi cu „bătrâne frate” sau „bătrână soră”, nu faci decât să-i rănești și să le faci rău. Dacă le spui pur și simplu pe nume și renunți la titlul de „bătrân”, dacă îi vezi în maniera corectă și stai alături de ei ca egal, atunci starea și mentalitatea lor vor deveni normale, iar ei nu se vor mai mândri cu anii lor de veterani și nu-i vor mai desconsidera pe ceilalți. În felul acesta, le va fi ușor să se considere egali cu alți oameni, vor fi capabili să se privească pe ei înșiși și pe ceilalți în mod corect, capabili să se considere la fel ca alți oameni, exact la fel ca oamenii obișnuiți și cu nimic

mai buni decât ceilalți. Astfel, dificultățile lor se vor diminua, iar ei nu vor experimenta emoțiile negative care apar din cauza vârstei lor avansate și pentru că nu au câștigat adevărul și atunci vor avea speranța de a urmări adevărul. Când aceste emoții negative nu vor apărea, ei își vor privi propriile probleme, mai ales firile corupte, cu mentalitatea corectă. Acest lucru are un efect pozitiv și util asupra urmăririi adevărului, a cunoașterii de sine și a abilității lor de a merge pe calea urmăririi adevărului. Oare nu se vor rezolva atunci problemele emoțiilor negative în cazul persoanelor în vârstă? (Ba da.) Se vor rezolva și nu vor mai exista dificultăți. Așadar, care este mentalitatea pe care ar trebui să o adopte mai întâi oamenii în vârstă? Trebuie să adopte o mentalitate pozitivă; nu trebuie să fie doar prudenți, ci și mărinimoși. Nu trebuie să se plângă de tineri, ci să dea un exemplu și să le arate calea tinerilor și să nu fie prea aspri cu ei. Tinerii au un temperament iute și vorbesc repede, așa că nu te plânge de ei. Sunt tineri, imaturi și lipsiți de experiență și după câțiva ani de temperare, se vor îndrepta. Așa ar trebui să stea lucrurile, iar vârstnicii ar trebui să înțeleagă asta. Așadar, ce mentalitate care să fie conform adevărului ar trebui să adopte vârstnicii? Ei ar trebui să-i trateze corect pe tineri și, în același timp, nu trebuie să fie aroganți și îngâmfați, considerându-se foarte experimentați și înțelepți. Ar trebui să se considere oameni obișnuiți, la fel ca toți ceilalți – așa e corect. Bătrânii nu trebuie să fie ținuți pe loc de vârsta lor și nici nu trebuie să treacă la mentalitatea pe care o au tinerii. Nici acest lucru nu este normal, așa că pur și simplu nu te lăsa ținut pe loc de vârsta ta. Nu te gândi mereu: „O, sunt atât de bătrân, nu pot face cutare lucru, nu pot spune asta, nu pot face cealaltă. Pentru că sunt atât de bătrân, trebuie să fac asta, trebuie să fac cealaltă, trebuie să stau jos sau în picioare într-un anumit fel și trebuie chiar și să mănânc într-o anumită manieră bună, toate acestea pentru ca tinerii să le vadă, astfel încât să nu privească de sus persoanele în

vârstă.” Această mentalitate este greșită și, gândind astfel, ești controlat și restricționat de un fel de gândire greșită și ești puțin prefăcut, ipocrit și fals. Nu te lăsa ținut pe loc de vârsta ta, fii la fel ca toată lumea, fă tot ce poți face și tot ce se cuvine să faci – în felul acesta, vei avea o mentalitate normală. Înțelegi? (Da.) Așadar, când un om în vârstă are o mentalitate normală, diversele emoții negative care pot apărea din cauza vârstei înaintate dispar fără ca el să-și dea seama; ele nu te mai pot încurca, răul pe care ți-l provoacă dispare și el și atunci umanitatea, rațiunea și conștiința ta devin toate relativ normale. Pornind de la premisa de a avea o conștiință și o rațiune normale, punctul de plecare al oamenilor pentru a urmări adevărul, pentru a-și îndeplini datoria, pentru a participa la orice activitate și la orice lucrare devine relativ corect, iar rezultatele obținute sunt, de asemenea, relativ corecte. În primul rând, oamenii în vârstă nu vor fi ținuți pe loc de vârsta lor, ci vor fi capabili să se evalueze obiectiv și practic, să facă ceea ce se cuvine să facă, să fie la fel ca alți oameni și să îndeplinească pe cât pot de bine datoria pe care se cuvine să o îndeplinească. Tinerii nu ar trebui să se gândească: „Ești atât de bătrân, nu-mi faci niciodată loc și nici nu ai grijă de mine. Ești atât de bătrân, ar trebui să ai experiență, dar tu nu-mi dai sfaturi despre felul în care trebuie făcute lucrurile și nu am nimic de câștigat dacă stau cu tine. Ești bătrân, deci cum se face că nu știi să fii înțelegător cu tinerii?” Este corect să spui asta? (Nu.) Este nepotrivit să ai astfel de cerințe de la persoanele în vârstă. Prin urmare, toți oamenii sunt egali în fața adevărului. Dacă gândirea ta este în întregime practică, obiectivă, precisă și rațională, atunci va fi cu siguranță în concordanță cu adevărurile-principii. Dacă nu ești afectat deloc de vreo condiție, cauză, de vreun mediu sau chiar de vreun factor obiectiv, dacă faci doar ceea ce ar trebui să facă oamenii și doar ceea ce Dumnezeu îi învață pe aceștia să facă, atunci ceea ce faci va fi cu siguranță adecvat și corect, în principiu, conform adevărului. Nu te vei

împotmoli nici în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare din cauza vârstei tale înaintate, iar această problemă se va rezolva.

Grozav, voi încheia aici părtășia de azi! Pe curând!

22 octombrie 2022

Cum să urmărești adevărul (4)

După ce ați crezut în Dumnezeu toți acești ani, ați simțit schimbarea constantă care a avut loc în oamenii și lucrurile din jurul vostru și în situația din lumea exterioară? Mai ales în ultimii ani, ați văzut să se întâmple schimbări majore? (Da.) Ați văzut acest lucru. Și ați ajuns la vreo concluzie în acest sens? (Lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit.) Așa e, într-adevăr, lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, iar oamenii, evenimentele, lucrurile și mediile din jurul vostru sunt într-o perpetuă stare de schimbare. De exemplu, înainte, în acest grup erau zece oameni, iar acum sunt opt. Ce s-a întâmplat cu ceilalți doi? Unul a fost izgonit, iar celălalt a fost înlocuit din datoria pe care o făcea. Toate diferitele tipuri de oameni din biserică trec permanent prin schimbări și sunt mereu dați în vileag. La început, unii par foarte entuziaști, dar, după o vreme, devin dintr-odată slabi și atât de negativi încât nu pot continua. Entuziasmul, energia arzătoare și așa-zisa loialitate pe care le-au avut la început au dispărut toate, iar hotărârea lor de a îndura suferința nu mai există, nu mai au niciun interes să creadă în Dumnezeu și par a fi, dintr-odată, oameni complet diferiți. Nimeni nu știe de ce. De asemenea, mediile trec tot timpul prin schimbări. Ce schimbări se produc în mediile oamenilor? În unele locuri, mediul este ostil și persecuția e aspră, așa că oamenii nu se mai pot întruni sau nu mai pot lua legătura cu frații și surorile; în unele locuri, mediul este puțin mai bun și mai sigur; în alte locuri, mediul pentru îndeplinirea datoriei și condițiile de trai sunt oarecum mai avantajoase, mai liniștite și mai stabile decât au fost înainte, iar oamenii de acolo sunt mult mai buni decât cei care au fost acolo înainte; toți se sacrifică sincer pentru Dumnezeu, există mai mulți oameni care sunt capabili să îndure suferința și să plătească prețul, toate proiectele lucrării progresează mai lin, lucrarea progresează mai

eficient, iar rezultatele și efectele văzute sunt mai optimiste și mai satisfăcătoare. Mai mult decât atât, planurile, formele, căile și metodele în care se efectuează proiectele lucrării sunt îmbunătățite constant. Pe scurt, deși oamenii văd că apar tot felul de persoane, evenimente și lucruri greșite și negative, există, desigur, și tot felul de oameni, evenimente și lucruri bune, corecte și pozitive care apar tot timpul. Când oamenii trăiesc într-un astfel de mediu social, cu diverse lucruri pozitive și negative care alternează și se schimbă constant în jurul lor, de fapt, cei care beneficiază în cele din urmă sunt cei care Îl doresc cu tărie pe Dumnezeu, urmăresc adevărul și tânjesc după el. Ei sunt cei care tânjesc după lumină și dreptate, în vreme ce aceia care nu urmăresc adevărul, care se abandonează viciilor și care sunt scârbiți de adevăr sunt dați în vileag, eliminați și abandonați în ceea ce privește diferiți oameni, evenimente, lucruri și medii. Când sunt date în vileag toate aceste medii, oameni și evenimente diferite și când apar constant noi medii, oameni și evenimente, care este intenția lui Dumnezeu? După ce ați crezut în Dumnezeu toți acești ani, înțelegeți acest lucru? Cel puțin, simțiți că Dumnezeu orchestrează toate acestea și că El a îndrumat mereu aceste lucruri? (Da.) Scopul și sensul pentru care Dumnezeu face toate astea este de a le permite celor care-L urmează să învețe lecțiile, să dobândească mai multă pătrundere și experiență și, astfel, să pătrundă treptat în adevărul-realitate. Voi înșivă ați realizat asta? Oricât de ocupați cu munca sunt oamenii sau oricât de avantajos sau ostil este mediul lor, ținta lor în credința în Dumnezeu este să urmărească adevărul, fără să se schimbe. Oamenii nu trebuie să uite să urmărească adevărul fiindcă sunt ocupați cu munca, cu lucrurile, sau pentru că vor să evite mediul lor ostil, sau să uite că toate aceste situații sunt rânduite de Dumnezeu, sau că intenția Lui este ca ei să învețe lecțiile din aceste diverse situații, să învețe cum să discearnă între toate felurile de oameni, evenimente și lucruri, să

înțeleagă adevărul, să-și dezvolte pătrunderea și să-L cunoască pe Dumnezeu. Cu toții ar trebui să faceți un rezumat sincer să vedeți dacă ați realizat aceste lucruri.

Lucrarea bisericii a fost incredibil de aglomerată în ultimii ani, așadar, transferul și repartizarea, precum și dezvăluirea, eliminarea și înlăturarea membrilor din fiecare grup au fost relativ frecvente. În procesul efectuării acestei lucrări, mai ales transferul de membri ai echipei a fost frecvent și cu o sferă largă. Totuși, indiferent câte transferuri au loc sau cât de multe lucruri se schimbă, hotărârea de a urmări adevărul a celor care cred cu adevărat în Dumnezeu și Îl doresc nu se schimbă, dorința lor de a obține mântuirea nu se schimbă, credința lor în Dumnezeu nu se diminuează, iar ei mereu evoluează într-o direcție bună și au continuat să persevereze în îndeplinirea propriilor îndatoriri până în ziua de azi. Există cei care sunt chiar mult mai buni decât atât, care, prin repartizări constante, își găsesc locul potrivit și învață cum să caute principiile și să-și îndeplinească datoria. Cu toate acestea, cei care nu urmăresc adevărul, care nu iubesc lucrurile pozitive și care sunt scârbiți de adevăr nu au randament. Unii se forțează să continue să-și îndeplinească îndatoririle când, de fapt, în sinea lor sunt deja complet răvășiți, iar ei sunt pe deplin deprimați și negativi. Totuși, ei încă nu au părăsit biserica și par să creadă în Dumnezeu și încă își îndeplinesc îndatoririle, dar, în realitate, inimile lor s-au schimbat, iar ei s-au îndepărtat de Dumnezeu și L-au abandonat. Unii oameni se căsătoresc și se întorc acasă să-și trăiască viețile, spunând: „Nu-mi pot permite să-mi irosesc tinerețea. Suntem tineri doar o dată și în niciun caz nu-mi pot irosi tinerețea! În inima mea, cred că există un Dumnezeu, dar nu pot fi atât de naiv ca voi, care vă sacrificați tinerețea ca să urmăriți adevărul. Trebuie să mă căsătoresc și să-mi trăiesc viața. Viața e scurtă și noi suntem tineri doar câțiva ani. Viața se sfârșește cât ai clipi. Pur și simplu nu-mi pot irosi

tinerețea aici. Înainte ca ea să treacă, pot să fiu lipsit de griji și să-mi trăiesc viața la maximum timp de câțiva ani.” Unii oameni continuă să-și urmărească visele de a se îmbogăți; unii continuă să urmărească o carieră de funcționar și să-și îndeplinească visul de a deveni funcționari sau birocrați; unii urmăresc prosperitatea de a avea copii, așa că-și iau o soție care poate să le nască fii; unii oameni sunt hăituiți pentru credința lor în Dumnezeu, sunt persecutați ani de zile până devin slabi și se îmbolnăvesc, iar apoi își abandonează îndatoririle și se întorc acasă pentru a-și trăi anii rămași. Situația fiecăruia este diferită. Unii oameni pleacă de bunăvoie și cer să li se șteargă numele de pe listă, unii sunt neîncrezători care sunt înlăturați și unii fac tot felul de fapte rele și sunt excluși. Ce se află în adâncul sufletului acestor oameni? Care este esența lor? Ați văzut-o clar? Te simți profund impresionat de fiecare dată când poveștile acestor oameni îți ajung la urechi? S-ar putea să te gândești: „Cum au putut ajunge așa? Cum au putut atinge această finalitate? Înainte nu erau așa, erau minunați, deci cum s-au putut schimba atât de repede?” Aceste lucruri nu pot fi deslușite sau înțelese, indiferent cât de mult v-ați gândi la ele. Le cântăriți o vreme și vă gândiți: „Această persoană nu iubește lucrurile pozitive; este un neîncrezător.” După o vreme, lucrurile pe care le fac aceste persoane, randamentul lor, comportamentul, unele dintre cuvintele și remarcile lor și ceea ce urmăresc se estompează în mintea ta sau în conștiința oamenilor și, după aceea, uiți aceste lucruri și, puțin câte puțin, sentimentele tale față de ele dispar. Când astfel de oameni, evenimente sau lucruri reapar, te gândești din nou: „O, e de neconceput! Cum au putut? Înainte nu erau așa. Pur și simplu nu-mi dau seama.” Simți din nou aceleași lucruri și înțelegi la fel. Spuneți-Mi, e păcat când acești oameni sunt dați în vileag și eliminați? (Nu.) Nu vă e dor de acești oameni? (Nu.) Nu luptați de partea acestor oameni? (Nu.) Atunci sunteți foarte necruțători. Cum de sunteți cu toții atât

de lipsiți de empatie? Ei au părăsit biserica; cum de nu luptați de partea lor și nu aveți deloc empatie sau compasiune pentru ei? Cum de nu vă e milă de ei? Sunteți pur și simplu incapabili de empatie? Sunteți necruțători? (Nu.) Spuneți-Mi, este acesta un mod adecvat prin care casa lui Dumnezeu să-i trateze pe acești oameni? (Da.) În ce fel este adecvat? Spuneți-Mi. (Acești oameni au crezut în Dumnezeu timp de foarte mulți ani și au auzit atât de mult adevăr, încât faptul că ei se poartă acum într-un asemenea fel, că Îl trădează pe Dumnezeu și se îndepărtează de El arată că ei sunt neîncrezători care nu sunt demni de mila noastră și de care nu merită să ne fie dor.) Așadar, când au început să creadă în Dumnezeu, au fost plini de entuziasm, au renunțat la casele lor, la slujbele lor, au adus adesea jertfe și și-au asumat slujbe riscante pentru casa lui Dumnezeu. Oricum i-ați fi privit, cu toții s-au sacrificat sincer pentru Dumnezeu. Deci cum de s-au schimbat acum? E din cauză că Dumnezeu nu i-a plăcut și i-a folosit de la început? (Nu.) Dumnezeu tratează corect și egal pe fiecare și oferă oportunități tuturor. Cu toții au trăit viața bisericească, au mâncat și au băut cuvintele lui Dumnezeu și au trăit aprovizionați de Dumnezeu, udați și păstoriți de El, deci cum de s-au schimbat atât de mult? Comportamentul lor când au început să creadă în Dumnezeu și comportamentul lor când au părăsit biserica păreau să aparțină unor persoane diferite. Dumnezeu i-a făcut să-și piardă speranța? Casa lui Dumnezeu sau faptele Lui i-au făcut să se simtă atât de dezamăgiți? Oare Dumnezeu, cuvintele pe care le rostește sau lucrarea pe care o face le-au rănit demnitatea? (Nu.) Atunci care e motivul? Cine poate explica asta? (Cred că acești oameni au ajuns să creadă în Dumnezeu mânați de dorința lor de binecuvântări. Ei au crezut în Dumnezeu doar ca să primească binecuvântări. În momentul în care au văzut că nu au nicio speranță de a le primi, s-au îndepărtat de Dumnezeu.) Oare nu există o binecuvântare chiar în fața lor? Încă nu a sosit momentul să înceteze să-și

îndeplinească îndatoririle, așadar, de ce se grăbesc? Cum de nu pot înțelege nici măcar asta? (Dumnezeule, cred că, atunci când acești oameni au început să creadă în Dumnezeu, ei s-au bazat pe entuziasmul lor și pe bunele lor intenții și au fost capabili să facă unele lucruri, dar acum casa lui Dumnezeu își tratează toată lucrarea tot mai serios. Le cere oamenilor să facă lucruri conform adevărurilor-principii, dar acești oameni nu acceptă adevărul, ei se dezlănțuie, făcând orice le place atunci când își îndeplinesc îndatoririle și sunt adesea emondați. Așadar, simt tot mai mult că nu pot continua să facă totul de mântuială, ca acum, până când, în final, părăsesc casa lui Dumnezeu. Cred că acesta este un motiv.) Ei nu pot continua să facă totul de mântuială ca acum – e adevărat acest lucru? (Da.) Ei nu pot continua să facă totul de mântuială ca acum – spunem asta cu privire la oamenii care fac lucrurile de mântuială. Există unii oameni care ajung să creadă în Dumnezeu și nu fac lucrurile de mântuială, sunt foarte sinceri, tratează această chestiune cu multă seriozitate, deci cum de nu au continuat? (Fiindcă, prin însăși natura lor, acești oameni nu iubesc adevărul. Au ajuns să creadă în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări. Ei văd cum casa lui Dumnezeu vorbește mereu despre adevăr și simt aversiune și împotrivire față de adevăr, devin din ce în ce mai puțin dornici să participe la adunări și să asculte predici și, astfel, sunt dați în vileag.) Acesta este un tip de situație și există mulți oameni de acest fel. De asemenea, există unii oameni care își îndeplinesc mereu îndatoririle în mod neglijent, care nu le îndeplinesc niciodată bine sau nu-și asumă răspunderea pentru ele, orice datorie ar face. Nu e vorba că nu sunt capabili sau că nu au un calibru pe măsura sarcinii, ci că sunt neascultători și nu fac lucrurile conform cerințelor casei lui Dumnezeu. Ei fac întotdeauna lucrurile așa cum vor ei să le facă, până când, în cele din urmă, provoacă tulburări și perturbări fiindcă se dezlănțuie și fac tot ce le place. Nu se căiesc, indiferent de felul în care

sunt emondați, astfel încât ajung să fie goniți. Acești oameni care sunt goniți au o fire incredibil de odioasă și o umanitate arogantă. Oriunde se duc, vor să aibă ultimul cuvânt, îi privesc de sus pe toți și se poartă ca niște tirani, până când, în final, sunt înlăturați. După ce unii oameni sunt înlocuiți și eliminați, ei simt că nimic nu le merge bine oriunde s-ar duce și că nimeni nu-i mai prețuiește și nu le mai acordă atenție. Nimeni nu-i mai stimează, nu mai pot avea ultimul cuvânt, nu pot obține ceea ce vor și nu au nicio speranță de a obține vreun statut, cu atât mai puțin de a primi binecuvântări. Simt că nu mai au nicio speranță de-a continua să facă totul de mântuială în biserică, nu mai au niciun interes față de ea, așa că aleg să plece – există mulți oameni de acest fel.

Există și unii oameni al căror motiv pentru a pleca este același ca al majorității celor care sunt eliminați. Indiferent de când cred în Dumnezeu acești oameni, ceea ce experimentează și văd personal în casa lui Dumnezeu este că adunările de acolo au scopul ca oamenii să citească perpetuu cuvintele lui Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr, vorbind despre cunoașterea de sine, practicarea adevărului, acceptarea judecății și a mustrării, acceptarea emondării, îndeplinirea datoriei conform adevărurilor-principii, vorbind despre schimbarea firii și lepădarea de firile corupte. Conținutul despre lucrarea pe care o face Dumnezeu – fie că se are părtășie despre el în viața bisericească, fie că este o temă abordată în predici și părtășia oferită de Cel de mai sus – este în întregime adevărul, cuvintele lui Dumnezeu și pe deplin pozitiv. Totuși, acești oameni nu acceptă deloc adevărul. La început, au ajuns să creadă în Dumnezeu, pentru a primi binecuvântări și a profita. Privind natura-esență pe care o au, ei nu numai că nu iubesc lucrurile pozitive sau adevărul, dar, chiar mai grav, simt o repulsie extremă și sunt ostili față de lucrurile pozitive și de adevăr. De aceea, cu cât casa lui Dumnezeu are mai multă părtășie despre adevăr, cu cât vorbește

mai mult despre practicarea adevărului, urmărirea acestuia și a face lucrurile conform principiilor, cu atât mai neliniștiți și mai plini de repulsie se simt acești oameni și cu atât mai puțin sunt doritori să asculte. Spuneți-Mi, ce le place acestor oameni să audă? Știți? (Le place să audă subiecte despre destinații și primirea de binecuvântări și despre lucrarea de propovăduire a Evangheliei, care atinge niveluri fără precedent.) Acestea sunt câteva lucruri pe care vor să le audă. De asemenea, le place să trâmbițeze sloganuri, să predice doctrine și să vorbească despre teologie, teorie și taine. Din când în când, vorbesc despre momentul în care lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, când se vor abate marile dezastre, care va fi viitoarea destinație a omenirii, cum forțele malefice vor fi treptat distruse când vor veni dezastrele, cum Dumnezeu va înfăptui câteva semne și minuni și cum forțele și anvergura casei lui Dumnezeu se vor extinde și vor crește constant și, de asemenea, cum ei vor merge țanțoși, dându-se în spectacol. În plus, cel mai important lucru pentru ei este să fie tot timpul promovați și folosiți în casa lui Dumnezeu. Astfel, ei vor putea să facă lucruri de mântuială în casa lui Dumnezeu, pentru o vreme, dar, în timp ce fac asta, niciuna dintre lucrările făcute de Dumnezeu sau de casa Lui nu este ceea ce vor ei să fie și tot ce aud și văd sunt chestiuni legate de adevăr. Prin urmare, în inimile lor, ei sunt extrem de scârbiți de viața bisericească; nu sunt interesați de ea, se simt neliniștiți, incapabili să rămână și chinuiți de ea. Unii născocesc o scuză, un motiv și un pretext și găsesc o cale de a părăsi biserica, spunând: „Voi comite o faptă rea, voi da frâu liber negativității și voi face un lucru rău. Apoi, biserica mă va înlătura și mă va exclude, așa că voi avea justificarea perfectă pentru a părăsi biserica.” Mai sunt și cei care predau cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu, își strâng lucrurile și pleacă atunci când se duc să-și facă permise de ședere, fără ca măcar să-și ia rămas-bun. Acești oameni sunt ca niște huligani și prostituate

și nu fac lucrurile în felul în care le fac oamenii normali. Ceea ce gândesc femeile virtuoase și oamenii normali și ceea ce spun când sunt în preajma altor oameni sunt chestiunile serioase despre cum trebuie trăită viața. Cum să trăiască o viață bună, cum să permită întregii familii să mănânce bine, să poarte haine decente, să aibă un cămin bun, cum să-și crească până la maturitate copiii și cum să-i facă să urmeze calea cea dreaptă – acestea sunt lucrurile la care se gândesc. Cu toate acestea, acei huligani și acele prostituate nu se gândesc niciodată la aceste lucruri. Dacă vorbești cu ei despre aceste chestiuni adecvate, îi enervezi, iar ei te urăsc și se îndepărtează de tine. Așadar, la ce se gândesc ei? Se gândesc mereu la mâncare, băutură și petreceri? (Da.) Ei se gândesc mereu la mâncare, băutură și petreceri, precum și la lucruri desfrânate. Când vorbesc cu oameni normali despre aceste lucruri, aceștia din urmă nu răspund; oamenii normali nu sunt ca ei, nu au un limbaj comun și nu sunt pe aceeași lungime de undă. Lucrurile despre care vorbesc oamenii normali nu se află în inimile lor, ei nu le pot tolera și nu vor să le asculte. Ei cred că o astfel de viață înseamnă că își fac singuri o mare nedreptate și că trăiesc încătușați și lipsiți de libertate. Ei cred că a fi mereu îmbrăcați frumos pentru a seduce un membru al sexului opus este un mod de viață incitant și lipsit de griji – pentru ei, este viața perfectă! Acești oameni care părăsesc biserica sunt invidioși pe viețile non-credincioșilor, pe plăcerile păcatului și cred că a-și petrece zilele și a trăi în felul în care o fac non-credincioșii este singura cale prin care pot duce o viață incitantă și fericită și singura cale de a trăi fără să se dezamăgească pe ei înșiși. Acești neîncrezători, întocmai precum huliganii și prostituatele, nu au umanitate normală și nu sunt oameni normali. Dacă le ceri să facă un lucru pozitiv, ei refuză categoric fiindcă, în adâncul sufletului lor și în natura-esența pe care o au, nu iubesc lucrurile pozitive și sunt scârbiți de adevăr. Ce lucruri fac ei? Ce fac ei în biserică,

printre frați și surori și atunci când își îndeplinesc îndatoririle? Le îndeplinesc într-o manieră neglijentă, rostesc teorii pompoase, trâmbițând mereu sloganuri, dar nefăcând, de fapt, nimic – acesta este comportamentul lor normal. Ei nu fac niciodată tot ce pot pentru a-și îndeplini datoria, sunt mereu neglijenți și doar fac lucrurile mecanic, doar ca să-i vadă ceilalți, căutând în același timp să obțină prin tertipuri prestigiu și profit în preajma altor oameni. În plus, acești oameni răi îi fac pe alții să sufere și îi suprimă, iar oriunde sunt oameni răi, nu există pace și odihnă – există numai haos. Când oameni răi sunt la conducere, nu numai că lucrarea nu progresează eficient, dar devine paralizată; când oameni răi controlează o biserică, oamenii buni sunt hărțuiți, biserica devine insuportabil de haotică, credința aleșilor lui Dumnezeu va deveni lipsită de entuziasm, iar ei vor deveni negativi și slabi. Oriunde sunt oameni răi, ei joacă un rol perturbator și distructiv. Cea mai evidentă manifestare a oamenilor răi este lipsa dorinței lor de a-și îndeplini îndatoririle. Chiar dacă și le îndeplinesc, o fac într-o manieră neglijentă și nu le tratează niciodată cu seriozitate. În plus, ei îi deranjează și pe ceilalți atunci când aceștia își îndeplinesc îndatoririle. Mai există un aspect care trebuie subliniat, și anume că oamenii răi nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă, nu au părtășie despre adevăr cu ceilalți și nu și-au deschis niciodată cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu. Unii vin cu argumente amăgitoare în apărarea oamenilor răi, spunând: „Deși nu au citit cuvintele lui Dumnezeu, tot ascultă predicile.” Dar le înțeleg? Ei pur și simplu nu ascultă cu seriozitate, nu urmăresc niciodată videoclipurile și filmele produse de casa lui Dumnezeu, nu ascultă imnuri, mărturii bazate pe experiență sau înregistrări ale predicilor. La adunări, li se face somn și chiar sunt unii care își pierd vremea pe telefoane și urmăresc programe de divertisment, și mai există și unii care se uită la filme pentru adulți. Nimic din ceea ce fac toată ziua nu are nicio legătură cu

credința în Dumnezeu sau urmărirea adevărului. Pe măsură ce casa lui Dumnezeu are părtășie tot mai detaliată despre adevăr, scârba pe care o simt față de adevăr și față de lucrurile pozitive devine tot mai evidentă. Se simt neliniștiți și, în limita de timp pe care o pot tolera, sunt incapabili să vadă destinația bună, finalitatea bună și marile dezastre după care tânjesc atât de mult și așteaptă în zadar aceste lucruri. Așteaptă aceste lucruri în zadar, așa că oare inimile lor nu sunt tulburate? (Ba da, sunt.) Ce fel de tulburare? Nu își fac mereu calcule în sinea lor? Ei nu sunt niciodată pregătiți să accepte judecata și mustrarea de la Dumnezeu, suveranitatea și rânduielile Lui, să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu și să facă tot ce pot pentru a-și îndeplini îndatoririle oricând și oriunde. Care este mentalitatea lor? Ei sunt pregătiți, oricând și oriunde, să-și facă bagajele și să plece. Ei sunt de mult pregătiți să plece oricând, să-și ia rămas-bun de la biserică și de la frați și surori, să se separe complet de acestea și să rupă toate legăturile. Momentul în care pleacă este acela când ajung la capătul limitei de timp pe care sunt capabili să o tolereze. Nu-i așa? (Ba da.)

După ce sunt înlocuiți sau eliminați, unii oameni, indiferent de motiv, rămân capabili să persevereze în a-și îndeplini datoria cât pot ei de bine. Unii nu caută deloc adevărul și, astfel, decid să nu-și mai îndeplinească datoria. În vreme ce și-o îndeplineau, deja dădeau semne de repulsie și nerăbdare față de ea, vrând mereu să scape de viața bisericească și să nu-și îndeplinească datoria. Întrucât acești oameni nu sunt interesați de adevăr, ei nu se bucură de viața bisericească și nu sunt dispuși să-și îndeplinească datoria. Așteaptă cu nerăbdare doar venirea zilei lui Dumnezeu, ca să poată primi binecuvântări; nu sunt capabili să continue să facă lucruri de mântuială ca acum, ei văd că dezastrele devin tot mai mari și cred că, dacă nu caută plăcerile trupești acum, vor pierde șansa s-o facă. Așa că părăsesc biserica fără să privească în urmă, fără nicio reținere. Din acel moment, ei

dispar în oceanul de oameni și nimeni din biserică nu mai aude nimic despre ei – acesta este modul în care acești neîncrezători sunt expuși și eliminați. Cu cât casa lui Dumnezeu are mai multă părtășie despre adevăr și le cere oamenilor să-l practice și să pătrundă în realitate, cu atât mai multă repulsie simt ei și nu vor să audă nimic despre asta. Nu numai că nu acceptă aceste lucruri, dar li se și împotrivesc. Ei înțeleg foarte bine situația: știu că oamenii ca ei nu au niciun loc în casa lui Dumnezeu, că nu se sacrifică realmente pentru Dumnezeu în credința lor, că nu fac tot ce pot când își îndeplinesc datoria, că sunt mereu neglijenți în datoria lor și că simt repulsie și detestare extreme față de adevăr; de asemenea, știu că, mai devreme sau mai târziu, vor fi eliminați, că acesta va fi cu siguranță finalul. Ei și-au făcut de mult planurile, gândindu-se: „În orice caz, un om ca mine sigur nu va primi binecuvântări, deci cel mai bine e să plec acum, să mă bucur de viața în lume timp de câțiva ani, să trăiesc viața bună câțiva ani și să nu mă dezamăgesc.” Nu fac ei astfel de planuri? (Ba da.) Cu astfel de intenții și planuri, își pot oamenii îndeplini bine datoria? Nu, nu pot. Prin urmare, indiferent de câți ani cred acești oameni în Dumnezeu, ei nu au nicio reținere să se despartă de Dumnezeu, de casa Lui, de biserică, de frați și surori sau de viața bisericească. Într-o zi spun că pleacă, iar în următoarea sunt îmbrăcați ca niște non-credincioși, la patru ace și machiați strident, îmbrăcându-se, vorbind și comportându-se exact ca niște non-credincioși; se îmbracă în haine ciudate și, pentru tine, nu arată bine, totuși, rămân inconștienți de modul în care apar în ochii tăi. Cum se face că se schimbă atât de repede? (Fiindcă și-au făcut demult planurile și așa este natura lor.) Așa e. Și-au făcut demult planurile; ei n-au născocit aceste planuri cu câteva zile înainte de plecare, ci au hotărât să facă asta cu mult timp în urmă. Au complotat și au plănuit multă vreme cum vor mânca, bea, petrece, cum se vor comporta și cum vor trăi. Nu le place să trăiască viața bisericească, să-și

îndeplinească datoria, să aibă părtășie despre adevăr și, cu atât mai puțin, să asculte predici și să participe la adunări în fiecare zi. Sunt sătui până peste cap de acest fel de viață bisericească și, dacă n-ar fi fost vorba să primească binecuvântări, să obțină o destinație bună și să scape de marile dezastre, ei n-ar fi capabili să continue nici măcar o zi – aceasta este adevărata lor față. Așadar, cum ar trebui să vă comportați cu astfel de oameni, atunci când îi reîntâlniți? Îi veți convinge prin cuvinte pline de tact sau le veți oferi mai mult sprijin și ajutor? Sau veți fi triști să-i vedeți că pleacă și vă veți folosi de iubirea voastră ca să încercați să-i schimbați? Cum ar trebui să-i abordați? (Ar trebui să le cerem să plece imediat și să meargă în lumea non-credincioșilor.) Corect, cereți-le să se întoarcă în lume și nu vă mai bateți capul cu ei! Le spui: „Gândește-te bine, ca să nu regreți decizia ta mai târziu!” Ei spun: „M-am gândit bine și, orice greutăți aș înfrunta în viitor, nu mă voi întoarce și nu voi regreta!” Tu spui: „Atunci, du-te! Nu te oprește nimeni. Cu toții îți dorim succes și sperăm să-ți atingi idealurile și să-ți îndeplinești visurile dorite. Sperăm și că, atunci când va veni ziua în care vei vedea cum alți oameni sunt mântuiți, să nu simți invidie sau regret! La revedere!” Nu este acesta un lucru foarte potrivit pe care să li-l spuneți? (Ba da.) Așadar, privind astfel de oameni în felul acesta, pe de o parte, trebuie să le vedeți clar natura-esență, în vreme ce, pe de altă parte, trebuie să-i abordați în modul potrivit. Dacă sunt neîncrezători, non-credincioși, dar totuși sunt dornici să muncească și pot fi ascultători și supuși, atunci, chiar dacă nu urmăresc adevărul, nu-i deranjați și nu-i îndepărtați. În schimb, lăsați-i să continue să muncească și, dacă puteți să-i ajutați, atunci ajutați-i! Dacă nu vor nici măcar să muncească și încep să fie neglijenți și să comită fapte rele, atunci noi am făcut tot ce trebuia făcut. Dacă vor să plece, atunci lăsați-i să plece și nu le duceți dorul după ce pleacă! Au ajuns în punctul în care ar trebui să plece, iar astfel de oameni nu merită mila voastră, fiindcă

sunt neîncrezători. Cel mai de plâns este că există unii oameni care sunt incredibil de nesăbuiți, care au mereu sentimente personale față de cei care sunt goniți, cărora mereu le e dor de ei, care vorbesc pentru ei, le țin partea și care chiar plâng, se roagă și imploră pentru ei. Ce credeți despre ceea ce fac acești oameni? (Că este o mare nesăbuință.) În ce fel? (Cei care pleacă sunt neîncrezători, nu acceptă adevărul și pur și simplu nu merită să ne rugăm pentru ei sau să ne fie dor de ei. Numai cei cărora Dumnezeu le oferă oportunități și care au speranța de a fi mântuiți merită lacrimile și rugăciunile celorlalți. Dacă cineva se roagă pentru un neîncrezător sau un diavol, atunci este foarte nesăbuit și ignorant.) Pe de o parte, nu cred cu adevărat că există un Dumnezeu – sunt neîncrezători; pe de altă parte, natura-esență a acestor oameni este aceea a unor non-credincioși. Care este semnificația subînțeleasă aici? Aceea că ei nu sunt deloc oameni, ci natura-esență pe care o au este aceea a unui diavol, a Satanei, și că acești oameni Îi sunt potrivnici lui Dumnezeu. Astfel stau lucrurile cu privire la natura-esență pe care o au. Totuși, mai există un aspect, și anume acela că Dumnezeu alege oameni, nu diavoli. Așadar, spuneți-Mi, sunt acești diavoli aleșii lui Dumnezeu și sunt selectați de El? (Nu.) Ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu, așa că dacă ai mereu legături emoționale cu acești oameni și ești trist să-i vezi plecând, atunci nu înseamnă că ești nesăbuit? Nu te face asta potrivnic lui Dumnezeu? Dacă nu ai sentimente profunde față de adevărații frați și surori și, totuși, le ai pentru acești diavoli, atunci tu ce ești? Ești cel puțin confuz, nu privești oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu, încă nu te comporți având perspectiva corectă și nu tratezi chestiunile principial. Ești un om confuz. Dacă ai sentimente pentru unul dintre acești diavoli, atunci te vei gândi: „O, dar este un om atât de bun și avem o relație minunată! Ne înțelegem bine și mă ajută foarte mult! Când sunt slab, mă alină foarte mult, iar când greșesc, este tolerant și răbdător cu mine. E foarte

iubitor!” A fost așa numai cu tine, deci ce ești tu? Nu ești doar o altă ființă umană obișnuită și coruptă? Și cum tratează acea persoană adevărul, pe Dumnezeu și datoria pe care i-o încredințează casa lui Dumnezeu? De ce nu vezi lucrurile din aceste perspective? Este corect să vezi lucrurile din perspectiva propriilor interese, cu ochii și sentimentele tale trupești? (Nu.) În mod clar nu este corect! Și, de vreme ce nu este un mod corect de a vedea lucrurile, ar trebui să renunți și să schimbi perspectiva și punctul de vedere cu care privești acea persoană. Ar trebui să cauți să abordezi și să te comporți cu acea persoană având cuvintele lui Dumnezeu drept bază – acesta este punctul de vedere pe care aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-l adopte și atitudinea pe care ar trebui s-o aibă. Nu fi prost! Crezi că ești un om bun pentru că ți-e milă de alții? Ești incredibil de nesăbuit și nu ai deloc principii. Nu tratezi oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu; stai de partea Satanei și simpatizezi cu el și cu diavolii. Simpatia ta nu este îndreptată către aleșii lui Dumnezeu sau către cei pe care El vrea să-i mântuiască și nu este îndreptată către adevărații frați și surori.

Acești oameni care sunt neîncrezători nu sunt niciodată dispuși să-și îndeplinească datoria și vor mereu s-o îndeplinească așa cum le place. Oricum ai avea părtășie despre adevăr cu ei, ei nu o acceptă și, chiar dacă înțeleg puțin adevărul, nu-l pun în practică. Mai există o manifestare principală pe care o arată – care este aceea? Faptul că și-au îndeplinit mereu datoria într-o manieră neglijentă, sunt mereu neglijenți și refuză cu încăpățânare să se căiască. Sunt foarte atenți, serioși și riguroși cu treburile personale și nu îndrăznesc deloc să le neglijeze. S-au gândit cu atenție la mâncarea, îmbrăcămintea, statutul, reputația, respectul de sine, plăcerile trupului, bolile, viitorul, perspectivele, pensionarea lor și chiar și la chestiuni privind propria moarte – au acoperit toate aspectele. Când e vorba de chestiuni privind îndeplinirea datoriei lor, ei sunt complet neatenți și cu

atât mai puțin urmăresc adevărul. Unora li se face somn și ațipesc de fiecare dată când participă la o adunare și chiar simt repulsie când Îmi aud glasul. Nu se simt deloc în largul lor, se simt neliniștiți, se întind și cască, își scarpină urechile și-și freacă obrajii. Se comportă ca niște animale. Unii spun: „Predicile durează mult la adunări, iar unii oameni nu pot sta într-un loc atât de mult timp." De fapt, uneori adunarea abia a început și ei deja se foiesc și simt repulsie în timp ce ascultă. De asta ei nu ascultă niciodată predicile sau nu citesc cuvintele lui Dumnezeu. În clipa în care aud pe cineva având părtășie despre adevăr, ei simt repulsie și sunt sătui până peste cap să vadă oameni ascultând cu mare atenție. Care este natura-esență pe care o au astfel de oameni? Ei poartă piele de om; la exterior, sunt oameni, dar dacă le îndepărtezi pielea, sunt diavoli, nu oameni. Dumnezeu vrea ca mulți să fie mântuiți, vrea ca aceia cu umanitate să fie mântuiți; El nu vrea ca diavolii să fie mântuiți. Dumnezeu nu mântuiește diavoli! Trebuie să-ți amintești asta mereu și să nu uiți acest lucru! Nu trebuie să te asociezi cu niciunul dintre cei care poartă piei de oameni, dar a căror natură și esență sunt acelea ale unor diavoli. Dacă nu rupi toate legăturile cu o astfel de persoană și încerci să-i faci pe plac și s-o flatezi, atunci vei deveni batjocura Satanei, iar Dumnezeu te va detesta și va spune: „Nebun orb, nu poți înțelege pe nimeni!" Dumnezeu nu mântuiește diavoli, înțelegi? (Da.) Dumnezeu nu mântuiește diavoli și nici nu alege diavoli. Diavolii nu pot iubi niciodată adevărul, nici nu-l pot urmări, cu atât mai puțin se pot supune lui Dumnezeu – ei nu se pot supune niciodată lui Dumnezeu. Ei cred în El nu pentru că-I iubesc dreptatea și corectitudinea și nu ca să poată urmări dobândirea mântuirii. Își exprimă repulsia și disprețul pentru frica de Dumnezeu a lui Iov și pentru faptul că se ferea de rău, iar în inimile lor simt o repulsie și o împotrivire enormă față de chestiunea urmăririi adevărului. Dacă nu Mă credeți, doar uitați-vă la cei din jurul vostru care au fost goniți

și dați în vileag și vedeți ce ascund în suflet, despre ce vorbesc când nimeni nu ascultă, de ce le pasă, care este atitudinea lor față de propria viață și supraviețuire, față de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul lor, precum și ceea ce spun și ce opinii exprimă. Din toate aceste expresii și manifestări, poți vedea clar exact ceea ce sunt, de ce sunt capabili să plece și de ce casa lui Dumnezeu vrea să-i îndepărteze. Nu este aceasta o lecție care merită învățată? (Ba da, este.) Și care este lecția pe care ați învățat-o? Ce ați înțeles? (Am învățat cum să avem discernământ și am înțeles că, în adâncul sufletului acestor oameni, ei nu iubesc adevărul și sunt scârbiți de el. Ei doar fac lucruri de mântuială în casa lui Dumnezeu și, mai devreme sau mai târziu, vor fi îndepărtați.) Dacă vedeți lucrurile în felul acesta, asta arată că ați învățat lecția.

Ești capabil să vezi cum diavolilor și Satanei din tărâmul spiritual le este scârbă de adevăr și-l urăsc? Ești capabil să vezi cum diavolii și Satana Îl sfidează și-L hulesc pe Dumnezeu? Ești capabil să vezi ce cuvinte, zicale și metode folosesc diavolii și Satana ca să-L atace pe Dumnezeu? Ești capabil să vezi ce le permite Dumnezeu să facă diavolilor și Satanei, felul în care o fac și care este atitudinea lor? (Nu.) Nu poți vedea aceste lucruri. Prin urmare, orice spune Dumnezeu este doar o închipuire sau o imagine în inima ta; nu este realitatea. Întrucât nu ai văzut aceste lucruri cu ochii tăi, tot ce poți să faci este să te bazezi pe închipuirea ta și să-ți imaginezi un astfel de tablou sau un fel de faptă. Cu toate acestea, când întâlnești acești diavoli și satane în carne și oase, care poartă piele de om, practic intri în contact cu discursul și acțiunile diavolilor și ale satanelor, precum și cu faptele și dovezile că ei Îl judecă, atacă, sfidează și hulesc pe Dumnezeu – vei vedea cu absolută claritate firea lor de a le fi scârbă de adevăr și de a-l urî. Acești diavoli și satane care poartă piele de om Îl atacă pe Dumnezeu exact în același mod în care o fac diavolii și satanele din tărâmul spiritual;

sunt absolut identici, doar că diavolii și satanele care poartă piele de om au adoptat o formă diferită de a-L ataca pe Dumnezeu – totuși esența lor rămâne aceeași. Ei poartă piele de om și s-au transformat în oameni, dar tot vin să-L judece, atace, sfideze și hulească pe Dumnezeu. Modul în care acești diavoli și satane în carne și oase și acești neîncrezători Îl judecă, atacă și sfidează pe Dumnezeu și în care Îi dărâmă lucrarea și tulbură lucrarea bisericii este exact același în care diavolii și satanele din tărâmul spiritual fac toate aceste lucruri. Prin urmare, când vezi cum diavolii și satanele din lumea materială Îl sfidează pe Dumnezeu, vezi cum diavolii și satanele din tărâmul spiritual Îl sfidează pe Dumnezeu – nu există nicio diferență. Provin din aceeași sursă și posedă aceeași natură-esență; de aceea fac aceleași lucruri. Indiferent de forma pe care o iau, toți fac aceleași lucruri. Prin urmare, acești diavoli și satane care poartă piele de om Îl sfidează pe Dumnezeu, Îl atacă și manifestă o repulsie și o împotrivire extremă față de adevăr, din cauza naturii lor și fiindcă nu se pot abține. De ce spun că nu se pot abține? Ei par a fi oameni, trăiesc împreună cu alți oameni, mănâncă trei mese complete pe zi, primesc o educație și cunoștințe umane, au aceleași aptitudini de viață și moduri de a trăi ca și ceilalți oameni; cu toate acestea, duhul lor interior nu este același cu al celorlalți oameni și nici esența lor nu este aceeași. Așadar, esența, rădăcina și sursa părerilor pe care le au și a lucrurilor de care sunt capabili sunt cele care dictează ceea ce sunt acești oameni. Dacă Îl atacă și-L hulesc pe Dumnezeu, atunci sunt diavoli, nu oameni. În piele de om, oricât de bine ar suna sau oricât de corecte sunt lucrurile pe care le spun ei, natura-esență pe care o au este aceea a diavolilor. Diavolii pot spune lucruri care sună bine ca să inducă în eroare oamenii, totuși, ei nu acceptă deloc adevărul și cu atât mai puțin îl pun în practică – exact așa stau lucrurile. Uitați-vă la acei oameni răi și antihriști și la cei care-L sfidează și-L trădează pe Dumnezeu – nu

sunt ei astfel de persoane? Ei sunt capabili să spună lucruri care sună bine, dar nu sunt capabili să facă nimic practic. Pot să le arate puțin respect și să le spună lucruri care sună bine oamenilor care au statut și putere, mai ales superiorilor lor direcți, dar când vin înaintea lui Dumnezeu, ei nu arată nici minimul de respect pentru Dumnezeul întrupat. Dacă le cereți să se ocupe de o anumită chestiune pentru Dumnezeu, ei chiar nu vor să o facă și, chiar dacă o fac, o fac în mod neglijent. De ce sunt capabili să-L trateze pe Dumnezeu în felul acesta? Oare pentru că adevărul i-a dezamăgit? Oare Dumnezeu i-a dezamăgit? A mai interacționat Dumnezeu cu ei? Răspunsul la aceste întrebări este nu, iar Dumnezeu nici măcar nu i-a întâlnit niciodată. Deci cum se face că acești oameni au o astfel de atitudine față de Dumnezeu și de adevăr? Există un motiv și anume acela că natura-esență pe care o au este, în mod inerent, în opoziție cu Dumnezeu. De aceea ei nu se pot abține să nu-L ridiculizeze, hulească, disprețuiască, judece și atace pe Dumnezeu în inimile lor și chiar fac asta fără niciun fel de scrupule – acest lucru este decis de natura-esență pe care o au. Ei fac acest lucru aproape fără niciun efort, cuvintele le scapă din gură pe negândite, fără să-și dea seama, aceste lucruri se revarsă în mod natural. Ei le pot arăta respect altor oameni, oamenilor cu statut și oamenilor obișnuiți, dar disprețuiesc complet adevărul și pe Dumnezeu. Ce sunt ei? (Diavoli.) Așa este, sunt diavoli, nu oameni, indiferent de vârsta lor. Unii oameni spun: „Poate că doar sunt tineri și nu înțeleg lucrurile.” Crezi că sunt tineri și nu înțeleg lucrurile, dar atunci când merg în lume și în societate și văd oameni mai în vârstă, întotdeauna li se adresează cuviincios. Numai când Îl văd pe Dumnezeu nu I se adresează, spunând, în schimb: „Hei” sau „Tu de colo” sau doar „Tu”. Ei nu I se adresează lui Dumnezeu. În societate, știu să-i respecte pe cei bătrâni și să aibă grijă de cei tineri și sunt civilizați și politicoși. Cu toate acestea, când vin înaintea lui Dumnezeu, nu sunt capabili să facă aceste

lucruri și nu înțeleg cum să-L onoreze. Așadar, ce sunt ei? (Diavoli.) Sunt diavoli, diavoli tipici! Sunt capabili să le arate respect și să fie politicoși cu oameni prestigioși din societate, cu cei care au statut, cu cei pe care îi admiră și chiar și cu cei de la care pot obține beneficii; doar că, atunci când vin înaintea lui Dumnezeu, ei nu arată deloc respect sau politețe, ci se împotrivesc imediat, disprețuindu-L în mod deschis și tratându-L cu o atitudine disprețuitoare. Ce sunt ei? Sunt diavoli, diavoli tipici! Acești neîncrezători, acești oameni care se infiltrează în casa lui Dumnezeu și sunt mai apoi îndepărtați și dați afară, sunt toți acest tip de persoane, sută la sută. Ei I se împotrivesc lui Dumnezeu și, astfel, Îl tratează cu dispreț, iar când e vorba de datoria pe care Dumnezeu le cere oamenilor s-o îndeplinească, cu atât mai mult nu țin cont de ea. Indiferent de statutul lor în societate, de nivelul lor de educație, de vârsta sau genul lor, natura-esență pe care o au este aceeași. Când sunt în lume și întâlnesc o persoană oficială care le cere să facă ceva, abia așteaptă să se târască pe jos și să se ploconească. Sunt fericiți și dispuși să fie sclavii acelei persoane oficiale și vor încerca să o flateze cât de bine pot. Dacă primesc o strângere de mână sau o îmbrățișare de la o celebritate sau un președinte, se simt onorați și poate că nu se vor mai spăla pe mâini sau nu-și vor mai schimba hainele cât vor trăi. Ei consideră că aceste celebrități și oameni mari sunt mai presus și mai măreți chiar și decât Dumnezeu și de aceea, în inimile lor, sunt capabili să-L disprețuiască pe Dumnezeu. Indiferent ce spune Dumnezeu sau ce lucrare face, acești oameni nu consideră aceste lucruri demne de menționat. Nu numai că nu le consideră demne de menționat, dar vor tot timpul să lucreze asupra cuvintelor lui Dumnezeu și să le schimbe, să le adauge propriul înțeles și să le facă să fie în deplin acord cu ceea ce gândesc ei – toți aceștia sunt oameni care au probleme cu natura-esență pe care o dețin. Spuneți-Mi, este potrivit să le permitem acestor oameni care aparțin diavolilor sau

acestor oameni cu natura-esență a diavolilor să rămână în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu este.) Nu, nu este. Ei nu sunt la fel ca aleșii lui Dumnezeu: aleșii lui Dumnezeu aparțin lui Dumnezeu, pe când acești oameni aparțin diavolilor și Satanei.

Ce fel de oameni trebuie să se întrunească pentru a forma o biserică? Ce fel de oameni sunt doriți în casa lui Dumnezeu și cărui tip de oameni aparține casa lui Dumnezeu? Spuneți-Mi. (Oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și urmăresc adevărul.) E puțin cam aspru. Din punctul Meu de vedere, limita minimă și standardul minim trebuie să fie oamenii care sunt dispuși să muncească. Poate că nu iubesc adevărul, dar asta nu înseamnă că sunt scârbiți de el. Fac ceea ce le cere casa lui Dumnezeu să facă, fără să pună întrebări, sunt ascultători și capabili să se supună. Când vine vorba de condițiile pentru urmărirea adevărului, unii ar putea considera că au un calibru slab, nu se bucură să facă acest lucru și nu sunt prea interesați. Ar putea crede că e acceptabil să asculte din când în când câte o predică și, uneori, când o ascultă, adorm, iar când se trezesc, se întreabă: „Ce ascultam? Am uitat. Mai bine mă apuc de lucru. E suficient doar să lucrez.” Nu sunt indisciplinați sau perturbatori și muncesc din greu la orice sarcină le este rânduită. Au un real aer de sinceritate și sunt ca niște cai de bătaie bătrâni – proprietarul lor doar le spune să lucreze și, fie că este vorba de rotit o piatră de moară, de tras la plug, de munca la câmp sau de trasul căruței, ei au mereu un real aer de sinceritate și pot îndeplini sarcini fără să provoace necazuri. Ce gândesc ei? „Mi se spune că sunt un muncitor, așa că voi munci. Nu sunt bun de nimic, sunt un nimeni de rând. Muncind pentru Dumnezeu, El mă înalță, iar eu nu mă simt deloc nedreptățit.” Vezi, aceasta e atitudinea pe care o au. Așadar, astfel de oameni ar trebui să fie păstrați în casa lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să aibă unele defecte, neajunsuri și obiceiuri proaste sau s-ar putea să aibă un calibru slab sau să fie nesăbuiți,

Eu pot să-i tolerez și să-i includ pe toți acești oameni; nu este o problemă, iar Eu ofer oportunități acestor oameni. Ce oportunități? Le ofer oportunitatea de a munci sau de a obține mântuirea? Ambele, desigur. În calitate de ființe create, ei sunt dispuși să muncească pentru Dumnezeu, să muncească în casa lui Dumnezeu și este dreptul lor să facă asta. În plus, cu această dorință pe care o au, ar trebui să li se ofere oportunitatea de a obține mântuirea. Totuși, există unii care spun: „Dar ei nu caută să obțină mântuirea!" Dacă nu caută să obțină mântuirea, atunci asta e treaba lor, dar cel puțin, acestor oameni li se poate face o favoare specială și li se poate da oportunitatea de a obține mântuirea și au șansa de a fi mântuiți. Ce vreau să spun prin „au șansa"? Adică ei au un calibru slab, sunt puțin nesăbuiți, nu-și pot asuma lucrări foarte mari sau importante atunci când își îndeplinesc îndatoririle, ci fac doar o datorie obișnuită, nu joacă un rol foarte important în casa lui Dumnezeu, nu-și asumă nicio sarcină importantă în timp ce Dumnezeu Își extinde lucrarea și nu aduc o contribuție prea mare; cu toate acestea, întrucât au această dorință de a fi dispuși să muncească pentru Dumnezeu, li se face o favoare specială și li se dă șansa de a fi mântuiți – aceasta este favoarea specială care li se oferă. Dumnezeu oferă multe oportunități fiecăruia. Tratează Dumnezeu oamenii în mod echitabil? (Da.) Fiindcă oricât de slabi sunt, oricât de slab este calibrul lor, oricât de nesăbuiți sunt, ei sunt membri ai rasei umane obișnuite și corupte; ei personal doar nu urmăresc foarte activ adevărul, dar tot sunt drepți ca oameni. În final, dacă sunt capabili să câștige adevărul sau să obțină mântuirea, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, El le acordă bunătate și le face o favoare specială, fiindcă acești oameni sunt făcuți dintr-un aluat complet diferit de cel al neîncrezătorilor și diavolilor care I se împotrivesc lui Dumnezeu și au o esență diferită. Acei oameni sunt diavoli și dușmanii lui Dumnezeu, în vreme ce acești oameni, în ciuda faptului că doar caută să

muncească și se mulțumesc cu asta, nu au deloc împotrivire față de Dumnezeu în inimile lor. Ei niciodată nu-L vor ataca, judeca sau huli activ pe Dumnezeu și au o atitudine pozitivă și corectă față de El, adică sunt dispuși să muncească pentru El, fie că sunt capabili să obțină mântuirea sau nu. Apoi există unii care sunt puțin mai buni decât atât și care, în timp ce muncesc, sunt capabili să pună în practică unele adevăruri, atât cât pot ei, care caută în mod activ și pozitiv unele adevăruri-principii și care se străduiesc să nu se abată de la principii. Acestea sunt dorința și atitudinea pe care le au și astfel Dumnezeu le oferă bunătate. El nu-i tratează nedrept, pur și simplu nu renunță la ei și le oferă mereu oportunități. Până când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, dacă au obținut supunerea față de Dumnezeu și pot scăpa de influența Satanei, atunci Dumnezeu îi va conduce în Împărăție – aceasta este destinația pe care ar trebui s-o aibă. Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe acești oameni și nu va renunța la ei; cât despre felul în care Dumnezeu va face asta și cum va împlini aceste cuvinte, într-o zi veți afla. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de diavoli și satane? (Este scârbit de ei.) Atitudinea lui este că este scârbit de ei. Nu mai este nevoie să spunem că este scârbit de ei. Dumnezeu folosește diavoli și satane ca să facă servicii la timpul și locul potrivit, în situația potrivită și cu lucrurile potrivite. Odată ce au făcut servicii, El îi dă afară fără să stea pe gânduri. Natura-esență pe care o au, care nu urmărește adevărul și care este scârbită de el este dată în vileag constant, în tot felul de situații. Dumnezeu nu le acordă bunătate, fiindcă îi detestă în mod absolut și este extrem de dezgustat de ei. Acești oameni nesăbuiți cu un calibru slab, dintre care unii s-ar putea să fie chiar confuzi, sunt totuși dispuși să muncească pentru Dumnezeu și au atitudinea și determinarea de a „dori să muncească și să nu regrete asta niciodată”. Prin urmare, în viața de zi cu zi, Dumnezeu le va ierta mereu nesăbuința și le va tolera slăbiciunea și, de asemenea, îi va

proteja și va veghea asupra lor. Ce vreau să spun atunci când zic că Dumnezeu îi va proteja și va veghea asupra lor? Adică Dumnezeu îi va lumina în privința sensurilor proprii ale celor câteva adevăruri pe care ei sunt capabili să le pătrundă și le va permite să înțeleagă adevărurile pe care sunt capabili să le pătrundă; Dumnezeu este cu ei, oferindu-le pace și bucurie, iar atunci când întâlnesc ispite, Dumnezeu va rândui medii potrivite ca să-i apere de ele. Care sunt principalele ispite? Există multe ispite: căsătoria, relațiile nepotrivite între bărbați și femei, banii, statutul, faima și profitul, reputația, precum și o slujbă bună și un pachet salarial bun și așa mai departe – toate acestea sunt ispite. Și în ce alte feluri îi protejează Dumnezeu pe oameni? El te vindecă de boală ca să nu suferi, te ferește să fii prins în capcană și atacat de oameni răi și așa mai departe. În plus, atunci când întâmpini unele dificultăți sau lucruri care par catastrofale, Dumnezeu va rândui unii oameni, evenimente și lucruri ca să te protejeze de aceste calamități și dificultăți, permițându-ți să muncești nestingherit pentru Dumnezeu, în casa Lui, așa cum dorești, până la sfârșit – nu este acesta un lucru bun? (Ba da, este.) Așadar, să-ți meargă toate bine și așa cum îți dorești, de unde provine acest lucru? (Din protecția de la Dumnezeu.) Corect, provine din protecția de la Dumnezeu și din bunătatea Lui, fiindcă El veghează asupra ta. Cu toate acestea, acei oameni care aparțin diavolilor nu se pot abține să nu facă lucruri diavolești. Ei greșesc în orice fac și au cu toții intenții rele. E normal să cadă adesea în ispită; este întocmai lucrul de care au nevoie, ca o piatră mare care cade brusc din cer, îi lovește în cap, îi strivește și apoi îi ucide. Oamenii care sunt dispuși să muncească pentru Dumnezeu vor întâmpina și ei aceste lucruri, dar cu protecția miraculoasă de la Dumnezeu, acest dezastru nu se abate asupra lor, îi ocolește, iar ei, în inimile lor, spun: „Dumnezeu mă protejează, nu a venit timpul să mor!” Dumnezeu te ține în viață fiindcă încă Îi ești util. Dumnezeu ți-a dat viață

și, de vreme ce ești dispus să muncești pentru El și să I te oferi, de ce nu te-ar proteja? Cu siguranță, Dumnezeu te va proteja. Cere El mult de la oameni? (Nu.) Acești oameni care sunt dispuși să muncească pentru Dumnezeu nu sunt de fapt foarte talentați, iar calibrul lor nu este atât de grozav; ei au o comprehensiune limitată a adevărului, până la punctul în care pot doar să înțeleagă unele cuvinte și doctrine și învață să vorbească la fel cum o fac ceilalți oameni. Cu toate acestea, ei pur și simplu nu sunt capabili să priceapă adevărurile-principii și nici nu pot ajunge să urmărească adevărul și să obțină mântuirea. Supunerea lor față de Dumnezeu implică doar să facă exact ce le spune casa lui Dumnezeu, iar ei nu se pot supune sub niciun chip adevărului, asta-i tot. Așadar, întrucât sunt doar ființe umane obișnuite și corupte și întrucât sunt dispuși să muncească pentru Dumnezeu, El nu se leapădă de ei. Prin urmare, acei oameni care sunt înlăturați cu siguranță nu sunt buni de nimic. Dacă sunteți cu adevărat oameni buni, dacă sunteți cu adevărat oameni care au fost selectați de Dumnezeu, dacă într-adevăr ai o atitudine de supunere față de Dumnezeu, dorința și atitudinea de a fi dispus să muncești pentru Dumnezeu și să nu regreți asta niciodată, atunci, cu siguranță Dumnezeu nu se va lepăda niciodată de tine, ci îți va arăta bunătate. Aceasta va fi o binecuvântare pentru tine, iar Dumnezeu vrea astfel de oameni. Dumnezeu vrea astfel de oameni – ei nu urmăresc adevărul și sunt incapabili să-l înțeleagă fiindcă au un calibru prea slab. Totuși, ei sunt dispuși să muncească pentru Dumnezeu. Celălalt tip de oameni pe care îi vrea Dumnezeu sunt cei care doresc să urmărească adevărul, care iubesc adevărul, care iubesc corectitudinea, dreptatea și lucrurile pozitive, care vor să se supună adevărului și care, odată ce au înțeles și au pătruns adevărul, odată ce au ajuns să cunoască și să priceapă adevărul, sunt capabili să asculte, să se supună și să practice conform adevărului. Mai mult, acești oameni au determinarea de a urmări

adevărul și a obține mântuirea și nu s-au îndoit niciodată de Dumnezeu. Desigur, acești oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi iubește și dorește să îi mântuiască. Cu toate acestea, ești capabil să ajungi la acest standard? Și ce vei face dacă nu? Cel puțin atitudinea ta față de Dumnezeu și de adevăr nu trebuie să fie cea a diavolilor și a Satanei. Trebuie să te apropii măcar de standardul de aprobare al lui Dumnezeu și trebuie să fii dispus să muncești pentru Dumnezeu. Dacă te pui mereu în opoziție cu Dumnezeu, dacă acționezi contrar Lui, Îl ataci și-L hulești tot timpul în inima ta, atunci te vei afla într-o situație dificilă și periculoasă. În inima ta, ar trebui să știi clar ce atitudine să ai față de Dumnezeu și ar trebui să vezi unde te încadrezi printre categoriile de oameni despre care am vorbit aici.

Urmărirea adevărului este foarte importantă, dar asta nu înseamnă că, dacă oamenii nu-l urmăresc, nu pot ajunge la capătul drumului; nu este un lucru sigur. Toți oamenii sunt ființe create și, atât timp cât nu sunt diavoli sau satane, ei nu-L vor ataca activ pe Dumnezeu sau nu-L vor ataca și huli activ în mod conștient. Prin urmare, Dumnezeu este corect și rezonabil față de omenirea obișnuită și coruptă și le dă tuturor șansa de a obține mântuirea. În vreme ce oamenii experimentează obținerea mântuirii, Dumnezeu este bun cu ei, îi protejează și are grijă de ei. Așadar, care este atitudinea lui Dumnezeu față de acei oameni care sunt diavoli și satane? Ei Îl văd pe Dumnezeu ca pe dușmanul lor și Îl judecă, atacă și hulesc continuu, Îi distrug lucrarea și nu știu niciodată să se căiască. Dacă interacționează cu alți oameni, vor exista câțiva cu care se vor înțelege bine, dar numai când vin înaintea lui Dumnezeu, nu se înțeleg deloc cu El, nici măcar un minut sau o secundă; ei nu pot să lucreze cu Dumnezeu, să coexiste cu El sau să ajungă la un consens cu El în legătură cu nimic, iar asta arată că sunt diavoli și satane tipice. Dumnezeu nu tolerează sub nicio formă astfel de oameni, iar casa lui Dumnezeu nu păstrează sub nicio formă

astfel de oameni. Când unul este descoperit, este îndepărtat; când doi sunt descoperiți, amândoi sunt îndepărtați; oricât de mulți sunt descoperiți, tot atâția sunt îndepărtați – ziua în care sunt dați în vileag este ziua în care sunt terminați. Vezi tu, atunci când oameni buni sunt promovați și folosiți în scopuri importante, ei sunt desăvârșiți, binecuvântați și culeg cea mai mare recoltă; când oameni răi și diavoli sunt promovați și folosiți, ei sunt dați în vileag și eliminați în mod natural, iar ultima lor zi a sosit. Gândiți-vă la cei din jurul vostru care au fost dați în vileag, eliminați sau îndepărtați recent sau cu mai mult timp în urmă și la cei care, în final, au fost șterși de pe listă. Au fost eliminați atunci când au ajuns la apogeul „carierei" lor în casa lui Dumnezeu, ultima lor zi a sosit și, în dreptul vieții lor de credință în Dumnezeu, s-a pus un mare punct. Neîncrezătorii vin și pleacă din biserică, nu-și pot găsi un loc potrivit și nici nu pot îndeplini nicio datorie. În momentul în care comit vreo faptă rea, ei sunt dați în vileag, iar ultima lor zi a sosit. Diavolilor le place să facă lucruri mari și să-și facă un renume, iar ziua în care se bucură de cea mai multă glorie este ultima lor zi. De ce spun acest lucru? Știți cumva? Așa stau lucrurile. Atunci când se bucură de cea mai multă glorie sunt cel mai mulțumiți și oare nu atunci când sunt cel mai mulțumiți este cel mai probabil să uite de ei? (Ba da.) Când nu au succes și glorie, acești oameni țin capul jos. Însă doar pentru că spun că țin capul jos nu înseamnă că sunt capabili să practice adevărul, ci numai că fac lucrurile cu multă grijă și prudență, cu o inimă precaută, nu una cu frică de Dumnezeu. În clipa în care întrezăresc o oportunitate sau se văd cu o anumită putere și statut, capabili să le poruncească vântului și ploii să le îndeplinească voia, devin mulțumiți și uită de ei înșiși, gândindu-se: „A venit vremea mea. Acum e momentul să-mi pun în valoare abilitățile și calitățile și să-mi pun în joc aptitudinile!" Și trec repede la acțiune. Care este motivația din spatele propriilor acțiuni și care este sursa acestora? De

unde izvorăsc motivația și sursa propriilor acțiuni? De la diavoli, de la Satana și din ambițiile și dorințele lor nestăpânite. În asemenea circumstanțe, lucrurile pe care le fac pot fi în acord cu principiile adevărului? Pot ei să aibă o inimă temătoare de Dumnezeu atunci când fac ceva? Se pot ocupa de chestiuni în conformitate cu ceea ce cere casa lui Dumnezeu? Răspunsul la toate aceste întrebări este nu, nu pot. Și care sunt consecințele? (Ei provoacă perturbări și tulburări.) Așa e, consecințele sunt că ei provoacă perturbări și tulburări grave și chiar tulburări și pierderi grave pentru casa lui Dumnezeu și lucrarea bisericii. Așadar, conform principiilor tratării oamenilor în casa lui Dumnezeu, cum ar trebui să fie tratați oamenii care produc astfel de consecințe în lucrarea bisericii? Dacă este vorba de o chestiune minoră, ei ar trebui să fie înlocuiți, iar dacă este o chestiune gravă, atunci ar trebui să fie îndepărtați. Când un om este promovat și folosit în scopuri importante sau când îi este rânduit să facă o anumită lucrare, casa lui Dumnezeu va avea întotdeauna părtășie clară cu el despre principiile îndeplinirii lucrării. Acelui om i se spun multe principii și detalii și numai când acesta a înțeles, a priceput și și-a notat tot, se consideră că predarea lucrării este completă. Cu toate acestea, atunci când ar trebui să facă o anumită lucrare și să-și îndeplinească datoria, se apucă de ea cu ghearele de diavol scoase și adevăratul diavol din sinea lui iese la iveală. Nu face deloc lucrurile conform principiilor cerute de casa lui Dumnezeu, ci numai cum vrea el, așa cum îi place, așa cum dorește. Nimeni nu-l poate controla, iar el nu ascultă de nimeni, gândindu-se: „Casa lui Dumnezeu, Dumnezeu și adevărul se pot da toate deoparte! Aici eu iau deciziile!” Așa fac diavolii lucrurile și aceasta este atitudinea pe care o au față de datorie și de adevăr. Dacă ai o astfel de atitudine față de adevăr, atunci vei fi dat în vileag. Dacă tu consideri lucrarea casei lui Dumnezeu și datoria ta drept chestiuni neînsemnate și nu faci lucrurile conform

principiilor pe care casa lui Dumnezeu ți-a poruncit să le urmezi, atunci nu vei fi tratat cu amabilitate. Casa lui Dumnezeu are principii după care se ocupă de oameni; cei care ar trebui să fie demiși din postul lor sunt demiși, iar cei care ar trebui să fie îndepărtați sunt îndepărtați și cu asta basta. Nu-i așa? Nu asta face casa lui Dumnezeu? Și nu așa sunt dezvăluiți acei diavoli? Și nu aceasta este motivația lor de a face lucrurile, sursa acțiunilor lor și felul în care fac lucrurile? (Ba da.) Oare, procedând astfel, casa lui Dumnezeu îi tratează nedrept? (Nu.) Este un mod potrivit de a-i trata? (Da.) Chiar este foarte potrivit! O persoană normală își acceptă datoria, primește o promovare și este folosită într-un scop important. Își duce la îndeplinire lucrarea conform propriilor abilități și propriului calibru și, într-o mai mică sau mai mare măsură, conform principiilor lucrării pe care le înțelege sau pe care casa lui Dumnezeu i-a poruncit să le urmeze. În pofida faptului că adesea dezvăluie firi corupte, acest lucru nu afectează îndeplinirea normală a datoriei sale. Orice dificultăți întâmpină, în orice stare greșită se află sau orice tulburare îndură, în cele din urmă, va obține câteva rezultate pozitive în îndeplinirea datoriei sale, iar aceste rezultate sunt acceptabile pentru toată lumea. Cu toate acestea, acei neîncrezători, indiferent de cât timp își îndeplinesc datoria, nu obțin niciodată rezultate pozitive. Ei fac mereu lucruri rele și încearcă să strice lucrurile, iar asta nu numai că afectează lucrarea bisericii, dar dăunează și intereselor ei, creând o atmosferă respingătoare în jurul lucrării lor și distrugând-o. Dacă un singur diavol tulbură și strică o anumită lucrare, trebuie să existe mulți oameni în culise care să facă iarăși lucrarea de la zero, risipind resursele umane și financiare ale casei lui Dumnezeu și mâniindu-i pe mulți dintre aleșii lui Dumnezeu. Odată ce diavolul a fost înlăturat, lucrarea bisericii capătă imediat un aspect nou și strălucitor, iar rezultatele lucrării sunt diferite. Diavolul care a provocat perturbări și tulburări este izgonit, oamenii ajung să aibă o

mentalitate liberă și degajată, eficiența lucrării crește și toți își îndeplinesc îndatoririle în mod normal. Prin urmare, acești oameni care aparțin diavolilor și Satanei par, din exterior, a fi oameni și, indiferent de vârsta sau educația lor, atât timp cât sunt oameni răi, pot face fapte rele și joacă rolul diavolilor și al Satanei, corupând și perturbând oamenii. De exemplu, faci o oală de supă de pui, pe care toată lumea abia așteaptă să o mănânce, când, deodată, o muscă aterizează în supă. Spune-Mi, mai poate fi mâncată această supă de pui? Nu ai ce face, trebuie să o arunci și ai pierdut două sau trei ore de muncă. Apoi trebuie să speli oala de mai multe ori și, chiar și după ce ai spălat-o, tot nu ți se pare curată și rămâi cu o urmă de dezgust. Ce te-a perturbat? (Musca.) Deși musca este foarte mică, esența ei murdară este foarte dezgustătoare. Acești oameni care aparțin diavolilor sunt ca muștele. Ei se strecoară în biserică, provoacă tulburări grave în ordinea normală a vieții bisericești și perturbă progresul normal al lucrării bisericii. Așadar, acum îi înțelegeți clar pe acești oameni care aparțin diavolilor? Să încerci să-i determini să presteze vreun serviciu și să își îndeplinească bine datoria este mai greu decât să încerci să faci o vacă să se urce în copac; este ca și cum ai încerca să forțezi pe cineva să facă un lucru de care nu este capabil. Cel mai greu este să încerci să-i faci pe diavoli și pe satane să practice adevărul, la fel cum este să încerci să-i faci pe neîncrezători să-și îndeplinească datoria cu loialitate. Pur și simplu așa stau lucrurile. Dacă întâlniți oameni care aparțin Satanei și sunt neîncrezători și trebuie să le cereți să vă ajute temporar cu ceva, atunci este în regulă. Dar dacă rânduiești ca ei să îndeplinească o datorie sau să facă o anumită lucrare, atunci ești orb și ești luat de prost. Mai ales dacă le ceri să facă vreo lucrare importantă, atunci ești și mai nesăbuit. Dacă într-adevăr nu găsești pe nimeni potrivit să te ajute cu ceva și de aceea le ceri ajutorul, atunci este în regulă să le ceri să facă ceva, dar trebuie să fii cu ochii pe ei și să nu tratezi

problema cu indiferență. Nu te poți baza deloc pe astfel de oameni; întrucât nu sunt oameni, ci diavoli, nu te poți baza deloc pe ei. Așadar, acum, aruncă o privire la persoanele care se ocupă de echipe sau la liderii de echipă și la cei care îndeplinesc îndatoriri-cheie și lucrări importante și vezi dacă sunt asemenea acestor diavoli. Dacă îi poți înlocui, înlocuiește-i cât mai curând posibil; dacă nu îi poți înlocui, fiindcă nu există nimeni potrivit pentru a le lua locul, fii cu ochii pe ei, supraveghează-i și urmărește-i cu atenție. Nu trebuie să le dai diavolilor și satanelor șansa de a provoca perturbări. Un diavol va fi întotdeauna un diavol, nu are umanitate, conștiință și rațiune – trebuie să-ți amintești mereu acest lucru! Toți cei neîncrezători aparțin diavolilor și Satanei și nu trebuie să îi crezi! Să ne oprim aici cu părtășia despre acest subiect!

Înainte, când am avut părtășie despre felul în care trebuie urmărit adevărul, am vorbit despre două lucruri. Care a fost primul? (Renunțarea.) Unul dintre ele a fost renunțarea. Dar celălalt? (Dedicarea.) Dedicarea. Am vorbit despre primul, „renunțarea”, de trei ori. Despre ce am avut părtășie ultima dată? (Ultima dată, Dumnezeu a disecat motivele pentru care emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare apar în oameni, din perspectiva dificultăților pe care le înfruntă și a atitudinii lor față de lucrarea lui Dumnezeu și de adevăr.) Există multe motive pentru care emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare pot apărea, dar, în general, ele sunt provocate de motivul obiectiv că oamenii nu înțeleg adevărul. Aceasta este un motiv. Mai există unul, iar acela este motivul principal pentru care oamenii nu urmăresc adevărul. Când oamenii nu înțeleg sau nu urmăresc adevărul și nu au credință adevărată în Dumnezeu, atunci nu se supun cu adevărat și de aceea apar în ei tot felul de emoții negative. În viața de zi cu zi, din cauza dificultăților practice pe care oamenii le experimentează în viețile lor și a tuturor problemelor diferite pe

care le întâmpină în gândirea lor, ei ajung să simtă tot felul de emoții negative în mediile lor obiective. Mai ales emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, despre care am vorbit data trecută, toate apar pentru că oamenii înfruntă tot felul de dificultăți și probleme legate de viețile lor trupești. Întrucât atunci când oamenii se confruntă cu aceste probleme, ei nu caută adevărul sau nu cred ceea ce spune Dumnezeu, cu atât mai puțin caută în cuvintele lui Dumnezeu adevărul pe care ar trebui să-l înțeleagă și să-l pună în practică, lucru care le-ar permite să renunțe la opiniile lor greșite, la gândurile și părerile lor greșite cu privire la aceste chestiuni, precum și să renunțe la modurile lor greșite de a trata și de a aborda aceste lucruri, zilele trec, timpul trece, iar diversele dificultăți cu care oamenii se confruntă în viața de zi cu zi generează tot felul de gânduri care tulbură și constrâng în adâncul inimilor lor. Fără știrea lor, aceste gânduri le provoacă sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare cu privire la viețile lor trupești și la toate problemele diferite cu care se confruntă. De fapt, atunci când oamenii n-au venit încă înaintea lui Dumnezeu sau nu înțeleg adevărul, aceste probleme îi vor provoca fiecărei persoane sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare, într-o măsură diferită – acest lucru nu poate fi evitat. Pentru cei care trăiesc în trup, orice li se întâmplă va provoca o anumită tulburare și le va afecta viețile și gândurile. Când această tulburare și acest efect devin mai mult decât pot îndura sau suporta sau atunci când instinctele, abilitățile și statutul lor social sunt insuficiente ca să-i mențină în picioare, ori să rezolve sau să îndepărteze aceste dificultăți, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea vor apărea în mod natural în adâncul inimilor lor, se vor aduna acolo și aceste sentimente vor deveni starea lor normală. Să se frământe în legătură cu diverse lucruri, precum perspectivele de viitor, mâncarea, băutura, căsătoria, supraviețuirea în viitor sau sănătatea, vârsta înaintată, statul și reputația în societate este o stare împărtășită de toată omenirea, pe

baza faptului că oamenii nu înțeleg adevărul și nu cred în Dumnezeu. Cu toate acestea, odată ce oamenii ajung să creadă în Dumnezeu, atunci când înțeleg puțin din adevăr, hotărârea lor de a urmări adevărul va deveni tot mai puternică. În felul acesta, dificultățile și problemele practice pe care le întâmpină se vor diminua treptat, iar emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare vor scădea și se vor atenua puțin câte puțin – acesta este un lucru foarte natural. Asta pentru că, după ce oamenii au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și ajung să înțeleagă o parte din adevăr în credința lor în Dumnezeu, ei vor cântări și vor aborda mereu esența, originea și sursa problemelor pe care le întâmpină de-a lungul vieții conform cuvintelor lui Dumnezeu. La analiza finală, ei vor ajunge, în cele din urmă, să înțeleagă că soarta lor și toate aceste lucruri pe care le experimentează în viețile lor sunt în mâinile lui Dumnezeu și astfel vor înțelege, dintr-o perspectivă generală, că toate acestea sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu și nimic nu depinde de ei. Prin urmare, cel mai ușor lucru pe care-l pot face oamenii este să se supună – să se supună rânduielilor și suveranității Cerului. Ei n-ar trebui să lupte împotriva sorții lor, ci, atunci când întâlnesc orice problemă, ar trebui să caute mereu, în mod pozitiv și activ, intențiile lui Dumnezeu și, de acolo, să găsească cea mai potrivită cale de a o rezolva – acesta este un lucru de bază pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Adică, după ce oamenii ajung să creadă în Dumnezeu, datorită adevărurilor pe care le înțeleg și pentru că se supun în principiu lui Dumnezeu, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea lor scad treptat. Asta înseamnă că aceste emoții nu vor putea să-i vexeze atât de mult sau să-i facă să se simtă confunzi sau dezorientați sau să creadă că viitorul lor este sumbru și nesigur, făcându-i astfel să se simtă adesea tulburați, anxioși și îngrijorați cu privire la aceste lucruri. Dimpotrivă, întrucât au ajuns să creadă în Dumnezeu, să înțeleagă o parte din adevăr și să aibă un

anumit discernământ și o oarecare înțelegere a tuturor felurilor de lucruri din viață sau să aibă o cale mai potrivită de a se ocupa de aceste lucruri, emoțiile lor negative de tulburare, anxietate și îngrijorare se vor diminua treptat. Cu toate acestea, deși crezi în Dumnezeu de mulți ani și ai ascultat multe predici, emoțiile tale negative de tulburare, anxietate și îngrijorare tot nu au fost eliminate sau diminuate – adică atitudinea ta față de modul în care ai privit oamenii și lucrurile, te-ai comportat și ai acționat, precum și gândurile și părerile tale și felul în care te-ai ocupat de lucruri înainte să ajungi să crezi în Dumnezeu nu s-au schimbat – asta înseamnă că, după ce ai ajuns să crezi în Dumnezeu, nu ai acceptat adevărul, nu l-ai dobândit sau nu l-ai folosit ca să rezolvi aceste probleme, după ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu și ai ascultat predici, înlăturând astfel aceste emoții negative de tulburare, anxietate și îngrijorare. Dacă nu cauți niciodată adevărul pentru a înlătura aceste emoții negative, oare nu arată asta că ai o problemă? (Ba da.) Ce problemă arată? Crezi în Dumnezeu de mulți ani și crezi în continuare că viitorul tău este complet sumbru și trist. Deseori, tot te simți pustiit și neajutorat în inima ta, pierdut și fără o cale de a merge înainte. Nu știi încotro se îndreaptă viața ta și încă ai senzația că bâjbâi în ceață, fără o cale, fără o direcție înainte. Ce înseamnă asta? Înseamnă cel puțin că nu ai dobândit adevărul, nu-i așa? Și dacă nu ai dobândit adevărul, ce ai făcut în toți acești ani? Ai urmărit adevărul? (Nu.) Dacă, în timp ce ai renunțat la lucruri, te-ai sacrificat și ți-ai îndeplinit îndatoririle, nu ai urmărit adevărul și nu l-ai folosit ca să rezolvi probleme practice, ce ai făcut în tot acest timp? (Am lenevit și am făcut lucrurile de mântuială.) Există mulți oameni care-și îndeplinesc îndatoririle într-un mod neglijent, iar acești oameni, de fapt, muncesc. Muncitorii se mulțumesc să fie capabili să-și îndeplinească îndatoririle, să plătească un anumit preț și să sufere puțin, dar ei nu urmăresc adevărul. De aceea, după ce au crezut în Dumnezeu timp de mulți

ani, ei nu s-au schimbat deloc. Acești oameni sunt, de fapt, muncitori și, dacă spunem ceea ce se spunea odinioară, putem zice că se implică în activități religioase. Uită-te la acele activități religioase din lumea religioasă – duminica, oamenii merg să se închine și să țină adunări, de obicei se roagă dimineața, spun rugăciunea, mulțumesc pentru toate, binecuvântează oamenii cu rugăciunile lor și, când văd alți oameni, spun: „Dumnezeu te binecuvântează, Dumnezeu te protejează.” Când văd un potențial candidat, ei predică Evanghelia și îi citesc un fragment din Biblie. Cei mai buni fac curat în biserică, iar atunci când vine un predicator, îl găzduiesc entuziaști în casele lor; când întâlnesc oameni în vârstă, care au dificultăți în viețile lor, ei îi ajută și le face plăcere s-o facă. Nu sunt toate acestea activități religioase? Să mănânce ouă de Paști, să sărbătorească Crăciunul și să cânte imnuri de Crăciun – acestea sunt activitățile în care se implică ei. Activitățile voastre de acum sunt ceva mai frecvente decât cele făcute de oamenii religioși. Mulți dintre voi vă părăsiți casele și vă îndepliniți îndatoririle cu normă întreagă. Vă faceți devoțiunile spirituale dimineața, o parte din lucrarea bisericii după-amiaza, mergeți regulat la adunări și citiți cuvintele lui Dumnezeu, iar înainte de a merge la culcare seara, vă rugați lui Dumnezeu și Îi cereți să vă protejeze, să vă dea un somn liniștit și să vă ferească de vise urâte, iar apoi faceți totul din nou în ziua următoare. Viețile voastre de zi cu zi sunt excepțional de regulate, dar și excepțional de insipide și plictisitoare. Nu dobândiți nimic și nu înțelegeți nimic vreme îndelungată, nu reflectați niciodată sau nu recunoașteți aceste emoții negative de bază și nici nu le-ați scos la iveală și nu le-ați îndepărtat. În timpul vostru liber sau când întâlniți un lucru care nu vă place în datoria voastră sau primiți un mesaj de acasă, care spune că părinții voștri nu se simt bine sau că s-a întâmplat un lucru nefericit, nu mai aveți chef să vă faceți datoria și deveniți slabi zile în șir. Când vă simțiți slabi, acele emoții

negative, care s-au adunat în sinea voastră de mult timp, izbucnesc din nou. Te gândești la ele zi și noapte și te urmăresc ca niște umbre. Ba chiar există unii în sinea cărora gândurile și opiniile pe care le aveau înainte de a crede în Dumnezeu reizbucnesc brusc, atunci când se simt slabi și negativi și se gândesc: „Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi mers la facultate, dacă aș fi făcut vreo specializare și aș fi găsit un loc de muncă bun – aș fi putut chiar să mă căsătoresc până acum. Cutare coleg de-ai mei nu părea deloc special când eram la școală împreună, dar, când a absolvit, a mers la facultate. După ce și-a găsit un loc de muncă, a fost promovat, iar acum are o viață de familie fericită și perfectă. Are mașină și casă și duce o viață minunată.” Atunci când se gândesc la astfel de lucruri și cad în aceste stări negative, tot felul de emoții negative izbucnesc toate odată. Se gândesc la casă, la mamele lor, tânjesc după felul în care erau lucrurile înainte, iar lucrurile bune, rele, dureroase, fericite și de neuitat le inundă mintea și, când se gândesc la toate acestea, se întristează, iar ochii li se umplu de lacrimi. Ce arată toate acestea? Arată că modul în care trăiai și modul în care îți trăiai viața pot să apară din când în când și să-ți tulbure viața actuală și starea ei curentă. Aceste lucruri pot chiar să domine modul în care îți trăiești viața acum și atitudinea pe care o ai față de ea, precum și părerile pe care le ai despre lucruri. Ele îți deranjează și îți domină în mod constant viața. Acest lucru nu este intenționat din partea ta, ci mai degrabă este un caz în care te-ai împotmolit, în mod natural, în aceste emoții negative. În prezent, s-ar putea să crezi că nu ai aceste emoții, dar asta numai pentru că nu au sosit momentul și mediul potrivit. De îndată ce vor sosi momentul și mediul potrivit, atunci, în orice clipă și în orice loc, poți cădea pradă exact acelorași emoții. Atunci când cazi pradă acestor emoții, ești în pericol, în pericol de a reveni, oricând și oriunde, la modul tău de viață inițial și de a cădea sub stăpânirea gândurilor și viziunilor tale primare – acest lucru este foarte

periculos. Acest pericol te poate priva oricând și oriunde de șansa și de speranța de a obține mântuirea și te poate îndepărta oricând și oriunde de calea credinței în Dumnezeu. Prin urmare, indiferent cât de puternice sunt acum hotărârea și dorința ta de a-ți îndeplini datoria sau oricât de profunde și înalte crezi că sunt adevărurile pe care le înțelegi sau oricât de mare este statura ta, atât timp cât gândurile tale, perspectiva ta asupra vieții, modul în care îți trăiești viața și dorința de a obține ceea ce vrei în viață nu se schimbă – toate acestea fiind sub influența acestor emoții – vei fi în pericol în orice moment și în orice loc; când poți fi devorat, copleșit și dus de aceste gânduri oricând și oriunde, ești în pericol. Prin urmare, nu trata cu superficialitate aceste emoții negative. În orice moment și în orice loc, ele pot să te priveze de șansa de a dobândi mântuirea și să ți-o distrugă, iar aceasta nu este o chestiune minoră.

Toate emoțiile negative ale oamenilor sunt provocate de diferitele lor gânduri, păreri, moduri și filosofii de viață satanice greșite. Există, de asemenea, unele lucruri care se întâmplă în viața ta reală, mai ales în momentele în care nu ești capabil să înțelegi clar esența acestor lucruri, poți să te sperii foarte ușor și să fii copleșit de felul cum par aceste lucruri și poți să aluneci foarte ușor spre confuzie, revenind astfel la vechile obiceiuri de viață; fără să știi, te vei proteja, Îl vei abandona pe Dumnezeu, vei abandona adevărul și vei folosi propriile metode și căi, pe care le crezi a fi cele mai tradiționale și de încredere pentru a căuta o cale de scăpare, un mod de trai și speranța de a continua să trăiești. Deși, în aparență, aceste emoții negative se prezintă ca simple emoții și, dacă le descriem în cuvinte, ele par subestimate când sunt luate literalmente și nu sunt atât de grave, unii oameni se agață strâns de aceste emoții negative și nu vor să le dea drumul, de parcă s-ar agăța de un pai care le va salva viața, și sunt strâns legați și încătușați de aceste lucruri. De fapt, faptul că sunt legați de aceste emoții

negative este, în realitate, provocat de diversele căi pe care oamenii se bazează pentru a supraviețui, precum și de diversele gânduri și păreri care îi domină și diversele atitudini pe care le au față de viață și existență. Prin urmare, deși sentimentele de depresie, tulburare, anxietate, îngrijorare, inferioritate, ură și mânie și așa mai departe sunt toate negative, oamenii continuă să creadă că se pot baza pe aceste lucruri și doar atunci când alunecă înapoi spre aceste emoții se simt în siguranță, simt că s-au regăsit și că există. În realitate, faptul că oamenii se împotmolesc în aceste emoții merge în direcția opusă adevărului și se îndepărtează de el, precum și de modurile corecte de a gândi, de gândurile și părerile corecte și de atitudinea și perspectiva corectă asupra lucrurilor pe care Dumnezeu le spune să le aibă. Indiferent de emoția negativă pe care o experimentezi, cu cât te afunzi mai adânc în ea, cu atât vei fi mai înrobit de ea; cu cât ești mai înrobit de ea, cu atât vei simți nevoia să te protejezi; cu cât simți nevoia să te protejezi, cu atât vei spera să fii mai puternic, mai capabil și mai competent să câștigi oportunități de a trăi și să găsești diverse moduri de a trăi pentru a cuceri lumea, pentru a revendica victoria asupra tuturor dificultăților pe care le înfrunți în lume și pentru a depăși toate dificultățile și greutățile vieții. Cu cât te afunzi în aceste emoții, cu atât vrei, de fapt, să controlezi sau să rezolvi toate dificultățile cu care te întâlnești în viață. Nu-i așa? (Ba da, așa este.) Așadar, cum apar aceste gânduri ale omului? Să luăm căsătoria drept exemplu. Te simți tulburat, anxios și îngrijorat în legătură cu căsătoria, dar care anume este problema din spatele acestui lucru? De ce îți faci griji? De unde provine această îngrijorare? Provine din faptul că tu nu știi că această căsătorie este rânduită și guvernată de soartă și că e rânduită și guvernată de Cer. Neștiind acest lucru, vrei mereu să decizi singur lucrurile, să plănuiești, să propui și să complotezi, gândindu-te în mod repetat la lucruri precum: „Ce fel de partener ar trebui să caut? Cât de înalt ar trebui să fie? Cum ar

trebui să arate? Ce fel de personalitate ar trebui să aibă? Ce nivel de educație? Din ce fel de familie ar trebui să provină?" Cu cât planurile tale sunt mai amănunțite, cu atât te frământi mai mult, nu-i așa? Cu cât cerințele tale sunt mai mari și mai numeroase, cu atât te frământi mai mult, nu-i așa? Și cu atât mai greu devine să găsești un partener, nu? (Ba da.) Când nu știi dacă cineva este potrivit sau nu pentru tine, dificultățile tale devin mai mari și, cu cât dificultățile tale devin mai mari, cu atât mai grave devin sentimentele tale de tulburare și anxietate, nu-i așa? Cu cât mai grave devin sentimentele tale de tulburare și anxietate, cu atât mai mult te acaparează aceste emoții. Așadar, cum rezolvi această problemă? Să spunem că înțelegi esența căsătoriei și calea corectă de a înainta și direcția în care să mergi – atunci care este abordarea corectă a căsătoriei? Spui: „Căsătoria este un eveniment major în viață și, indiferent ce aleg oamenii, totul a fost predestinat cu mult timp în urmă. Dumnezeu a poruncit și a rânduit demult cine va fi soțul tău sau soția ta și cum va fi el sau ea. Oamenii nu trebuie să se pripească sau să se bazeze pe închipuirile lor, cu atât mai puțin pe preferințele lor. Să te bazezi pe închipuirile și preferințele tale și să te pripești sunt toate manifestări ale ignoranței și nu sunt în acord cu realitatea. Oamenii nu trebuie să își lase fanteziile să o ia razna și toate închipuirile sunt contrare realității. Cel mai practic lucru de făcut este să lași aceste lucruri să-și urmeze cursul natural și să aștepți persoana pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine." Așadar, având această teorie și această înțelegere practică drept fundament, cum ar trebui să practici în legătură cu această chestiune? Ar trebui să ai credință, să aștepți vremea lui Dumnezeu și rânduiala Lui. Dacă Dumnezeu îți rânduiește un partener potrivit în această viață, acesta va apărea la momentul potrivit, în locul potrivit și în mediul potrivit. Asta se va întâmpla când condițiile vor fi adecvate și tot ce trebuie să faci este să cooperezi în această chestiune într-un astfel de moment, loc și

mediu. Singurul lucru pe care poți să-l faci este să aștepți – așteaptă acest moment, așteaptă acest loc, așteaptă acest mediu, așteaptă ca această persoană să apară, așteaptă ca toate acestea să se întâmple, fiind nici activ, nici pasiv, ci doar așteptând ca aceste lucruri să se întâmple și să sosească. Ce vreau să spun prin „așteaptă”? Vreau să spun că trebuie să ai o atitudine supusă, să nu fii nici activ, nici pasiv; această atitudine este una de căutare și supunere, fără stăruință. Odată ce ai adoptat acest tip de atitudine, oare te vei mai simți tulburat, anxios și îngrijorat față de căsătorie? (Nu.) Planurile, închipuirile, dorințele, predilecțiile tale individuale și toată gândirea ta ignorantă, care este contrară faptelor, dispar. Inima ta este atunci calmă și nu mai simți emoții negative față de chestiunea căsătoriei. Te simți relaxat, eliberat și degajat în legătură cu această chestiune și lași lucrurile să-și urmeze cursul normal. Odată ce ajungi să ai atitudinea corectă, tot ceea ce faci și tot ceea ce exprimi devine rațional și adecvat. Emoțiile care se manifestă în mod firesc din umanitatea ta normală nu pot fi tulburare, anxietate și îngrijorare, ci sunt sentimente pașnice și stabile. Emoțiile nu sunt deprimante sau radicale – doar așteaptă! În inima ta, singura cale de a practica și atitudinea privind această chestiune sunt de a aștepta și a te supune: „Vreau să mă supun tuturor rânduielilor lui Dumnezeu pentru mine. Nu am nicio cerință sau plan personal.” Oare n-ai renunțat atunci la aceste emoții negative? Și nu este așa că aceste emoții nu vor apărea? Chiar dacă le-ai simți, oare, după aceea, nu ai renunța treptat la ele? Așadar, ce fel de proces este procesul de renunțare la aceste emoții negative? Este o manifestare a urmăririi adevărului? Arată atât că urmărești adevărul, cât și că îl practici. Rezultatul final obținut prin urmărirea adevărului este acela de a-l practica – se implementează prin practicarea adevărului. Când atingi nivelul de practicare a adevărului, tulburarea, anxietatea și îngrijorarea nu te vor mai urmări ca niște umbre; ele vor fi fost complet îndepărtate din

adâncul inimii tale. Este procesul de îndepărtare a acestor emoții acela de renunțare? (Da.) Practicarea adevărului este atât de simplă. Este ușoară? Practicarea adevărului este o transformare a gândurilor și părerilor și, mai mult decât atât, este o transformare a atitudinii față de lucruri. Pentru a renunța la o simplă emoție negativă, trebuie să practici și să parcurgi aceste procese. Mai întâi treci printr-o transformare a gândurilor și părerilor, apoi printr-o transformare a atitudinii față de practicare, înainte de a trece printr-o transformare a modului în care practici, a principiilor de practicare și a căii de practicare. Nu vei fi renunțat atunci la acea emoție negativă? E atât de simplu. Rezultatul final pe care-l obții prin „renunțare" este că nu mai ești perturbat, uluit și controlat de această emoție negativă și, în același timp, nu mai ești bântuit de tot felul de gânduri și păreri negative provocate de această emoție negativă. Astfel, vei trăi relaxat, liber și degajat. Desigur, să te simți relaxat, liber și eliberat sunt doar sentimente umane – beneficiul real pe care îl câștigă cu adevărat oamenii este că ajung să înțeleagă adevărul. Baza existenței omului este adevărul și cuvintele lui Dumnezeu. Dacă oamenii se bazează pe închipuirile lor ca să trăiască diverse emoții negative pentru a se proteja, dacă se bazează pe ei înșiși și pe propriile abilități, mijloace și metode de autoapărare și merg pe propria cale, atunci se vor fi îndepărtat de adevăr și de Dumnezeu și vor ajunge, în mod firesc, să trăiască sub puterea Satanei. Prin urmare, când înfrunți aceleași dificultăți și situații, ar trebui să ai înțelegere în inima ta și, în mod natural, te vei gândi: „Nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu aceste lucruri. Nu are sens să mă îngrijorez. Oamenii inteligenți și înțelepți se vor baza pe Dumnezeu și îi vor încredința toate aceste lucruri Lui, se vor supune suveranității Sale, vor aștepta toate lucrurile pe care le rânduiește și timpul, locul, persoana sau lucrul rânduit de El. Ceea ce ar trebui și poate să facă omul este doar să coopereze și să se supună – aceasta este cea mai rațională

alegere.” Desigur, dacă nu faci asta și nu practici în felul acesta, atunci tot ceea ce rânduiește Dumnezeu tot se va întâmpla în final – nicio persoană, niciun eveniment și nicio situație nu pot fi schimbate prin voia omului. Tulburarea, anxietatea și îngrijorarea omului sunt doar un sacrificiu neînsemnat, sunt doar gânduri nesăbuite și manifestări ignorante ale omului. Oricât de profunde sau grave sunt sentimentele tale de tulburare, anxietate și îngrijorare sau oricât de temeinic cântărești o chestiune, în cele din urmă, toate sunt în zadar și trebuie să scapi de ele. Faptele și rezultatele finale nu pot fi schimbate prin voia omului. În final, omul trebuie să trăiască sub suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu; nimeni nu poate schimba aceste lucruri și nimeni nu se poate elibera de ele. Nu este așa? (Ba da.)

Să vorbim acum despre boală! Când vine vorba de acest trup bătrân al omului, nu contează ce boală fac oamenii, dacă se pot însănătoși sau în ce măsură suferă, niciunul dintre aceste lucruri nu ține de ei – toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă, atunci când te îmbolnăvești, te supui orchestrărilor lui Dumnezeu și ești dispus să înduri și să accepți acest fapt, tot vei avea această boală; dacă nu accepți acest fapt, tot nu vei fi capabil să scapi de această boală – asta e realitatea. Într-o zi îți poți înfrunta boala în mod pozitiv și în alta în mod negativ. Adică, indiferent de atitudinea pe care o ai, nu poți schimba faptul că ești bolnav. Ce alegere fac oamenii inteligenți? Și ce alegere fac oamenii nesăbuiți? Oamenii nesăbuiți vor alege să trăiască sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare. Ba chiar se vor împotmoli în aceste sentimente și nu vor dori să iasă din ele. Nu ascultă niciun sfat primit și se întreabă: „O, cum m-am îmbolnăvit așa? A fost din cauza oboselii? A fost din cauza îngrijorării? Sau din cauza inhibiției?” În fiecare zi, se întreabă cum s-au îmbolnăvit și când a început, gândindu-se: „De ce nu am observat? Cum am putut să fiu atât de prost și să-mi îndeplinesc datoria cu atâta onestitate? Alți oameni merg la un control

în fiecare an și, cel puțin, își iau tensiunea și fac o radiografie. Cum de nu mi-am dat seama că trebuia să merg la un control? Alții trăiesc cu foarte mare grijă. Eu cum de trăiesc prostește? Am făcut această boală și nici nu mi-am dat seama. O, trebuie să mă tratez! Ce tratament pot să iau?" Apoi intră pe internet și caută cum s-au îmbolnăvit, ce a provocat boala, cum să o trateze prin medicina chinezească, cum să o trateze cu medicina occidentală și ce remedii din popor există – ei caută toate aceste lucruri. După aceea, acasă, iau medicamente chinezești și apoi medicamente occidentale, fiind mereu gravi, anxioși și nerăbdători în legătură cu îmbolnăvirea lor și, cu timpul, nu-și mai îndeplinesc datoria, renunță la credința în Dumnezeu, nu mai cred și se gândesc numai cum să-și vindece boala; datoria lor este acum de a-i vindeca boala. Boala lor îi consumă, în fiecare zi se simt tulburați din cauza ei, iar când se întâlnesc cu cineva, spun: „O, așa am făcut această boală. Ce mi se întâmplă mie să-ți fie învățătură de minte și, când te îmbolnăvești, să mergi la control și să iei tratament. Cel mai important lucru e să ai grijă de sănătatea ta. Trebuie să fii ager și să nu trăiești prostește." Ei spun aceste lucruri tuturor celor pe care îi întâlnesc. Îmbolnăvindu-se, au această experiență și învață această lecție. Odată ce se îmbolnăvesc, sunt atenți când mănâncă și când se plimbă, și învață să aibă grijă de sănătatea lor. În cele din urmă, ajung la o concluzie: „Oamenii trebuie să se bazeze pe ei înșiși ca să aibă grijă de sănătatea lor. În ultimii câțiva ani, nu prea am avut grijă de sănătatea mea, iar în clipa în care nu am fost atent, am făcut această boală. Din fericire, am descoperit-o devreme. Dacă aș fi descoperit-o mai târziu, acesta mi-ar fi fost sfârșitul. Ar fi un mare ghinion să mă îmbolnăvesc și să mor tânăr. Încă nu am putut să mă bucur de viață, sunt atât de multe mâncăruri bune pe care nu le-am gustat încă și atât de multe locuri distractive în care nu am fost încă!" Se îmbolnăvesc și trag această concluzie. Se îmbolnăvesc, dar nu mor și se consideră isteți și cred că au

descoperit boala la timp. Nu spun niciodată că toate acestea depind de suveranitatea lui Dumnezeu și că sunt prestabilite de El și că, dacă cineva nu trebuie să moară, atunci indiferent cât de grav bolnav este, tot nu va putea muri și că, dacă cineva trebuie să moartă, atunci va muri și fără să se îmbolnăvească – nu înțeleg acest lucru. Cred că boala lor i-a făcut isteți, când, de fapt, merg prea departe cu „istețimea" lor și sunt prea nesăbuiți. Când oamenii care urmăresc adevărul dau piept cu boala, oare se vor împotmoli în sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare? (Nu.) Ce abordare vor avea față de boala lor? (Mai întâi, ei sunt capabili să se supună și apoi, cât sunt bolnavi, caută să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și reflectează asupra firilor corupte pe care le au.) Pot aceste câteva cuvinte să rezolve problema? Dacă nu fac decât să reflecteze, oare tot nu va trebui să-și trateze boala? (De asemenea, vor căuta tratament.) Da, dacă este o boală care ar trebui să fie tratată, o boală gravă sau una care s-ar putea agrava fără tratament, atunci trebuie să fie tratată – asta fac oamenii inteligenți. Când oamenii nesăbuiți nu sunt bolnavi, își fac mereu griji: „O, oare sunt bolnav? Și dacă sunt, oare se va agrava? Voi lua acea boală? Și dacă o voi lua, oare voi avea o moarte prematură? Voi suferi când voi muri? Voi duce o viață fericită? Dacă fac acea boală, atunci oare trebuie să fac pregătiri pentru moartea mea și să mă bucur de viață cât de curând posibil?" Oamenii nesăbuiți se vor simți adesea tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu astfel de lucruri. Nu caută niciodată adevărul sau adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă în legătură cu această chestiune. Cu toate acestea, oamenii inteligenți înțeleg într-o oarecare măsură și pătrund această chestiune, fie atunci când se îmbolnăvește altcineva sau atunci când ei înșiși nu sunt încă bolnavi. Așadar, ce ar trebui să înțeleagă și să pătrundă? În primul rând, oare boala va ocoli pe cineva pentru că se simte tulburat, anxios și îngrijorat? (Nu.) Spune-Mi, nu este sortit deja când cineva va face

o anumită boală, cum va fi sănătatea lui la o anumită vârstă și dacă va face vreo boală majoră sau gravă? Ba da, și acest lucru este sigur, îți spun Eu. Nu vom discuta acum despre felul în care Dumnezeu predestinează aceste lucruri pentru tine; înfățișarea oamenilor, trăsăturile lor, forma corpului și data nașterii sunt lucruri știute clar de toți. Acei ghicitori și astrologi non-credincioși și cei care pot citi în stele și în palmele, chipurile și datele de naștere ale oamenilor atunci când aceștia din urmă vor suferi un dezastru și vor întâmpina vreo nenorocire – aceste lucruri au fost deja stabilite. Așadar, când cineva se îmbolnăvește, poate părea că e din cauza epuizării, a sentimentelor de mânie sau pentru că a trăit prost și nu s-a hrănit suficient – așa poate părea la suprafață. Această situație se aplică tuturor, așadar, de ce unii oameni din același grup de vârstă fac această boală, în vreme ce alții, nu? E sortit să fie așa? (Da.) În termeni simpli, este sortit. Cum spunem asta în cuvinte care sunt în conformitate cu adevărul? Toate acestea țin de suveranitatea și de rânduielile lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent cum sunt hrana, băutura, locul și mediul în care trăiești, acestea nu au nicio legătură cu momentul în care te vei îmbolnăvi sau cu felul de boală care te va afecta. Oamenii care nu cred în Dumnezeu caută mereu motive din punct de vedere obiectiv și subliniază mereu cauzele bolii, spunând: „Trebuie să faci mai multă mișcare și să mănânci mai multe legume și mai puțină carne.” Chiar așa stau lucrurile? Oamenii care nu mănâncă niciodată carne tot pot avea tensiunea arterială ridicată și diabet, iar vegetarienii tot pot avea colesterolul mărit. Știința medicală nu a oferit o explicație precisă și rezonabilă pentru aceste lucruri. Dă-mi voie să-ți spun, toate alimentele diferite pe care Dumnezeu le-a creat pentru om sunt lucruri pe care omul trebuie să le mănânce; doar că nu în exces, ci cu moderație. Trebuie să înveți cum să ai grijă de sănătatea ta, dar e greșit să vrei mereu să studiezi cum să previi boala. Cum tocmai am spus, felul în care va fi sănătatea cuiva

la o anumită vârstă sau dacă va face o boală gravă, toate sunt rânduite de Dumnezeu. Non-credincioșii nu cred în Dumnezeu și se duc să caute pe cineva care să le vadă aceste lucruri în palmă, în datele de naștere și pe chipurile lor, și cred aceste lucruri. Crezi în Dumnezeu și asculți adesea predici și părtășii despre adevăr, așa că dacă nu crezi asta, atunci nu ești altceva decât un neîncrezător. Dacă tu crezi cu adevărat că totul este în mâinile lui Dumnezeu, atunci ar trebui să crezi că aceste lucruri – boli grave, boli majore, boli minore și sănătatea – toate se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Apariția unei boli grave și felul în care va fi sănătatea cuiva la o anumită vârstă nu sunt lucruri care se întâmplă accidental, iar înțelegerea acestui lucru înseamnă să ai o înțelegere pozitivă și precisă. Este acest lucru în conformitate cu adevărul? (Da.) Este conform adevărului, este adevărul, ar trebui să accepți asta, iar atitudinea și părerile pe care le ai față de această chestiune ar trebui să se schimbe. Și ce se rezolvă odată ce aceste lucruri se schimbă? Nu sunt îndepărtate sentimentele tale de tulburare, anxietate și îngrijorare? Cel puțin, emoțiile tale negative de tulburare, anxietate și îngrijorare față de boală sunt, teoretic, înlăturate. Întrucât înțelegerea ta ți-a transformat gândurile și părerile, pe cale de consecință, îți înlătură emoțiile negative. Acesta este un aspect: dacă cineva se va îmbolnăvi sau nu, ce boală gravă va face și cum va fi sănătatea lui în fiecare etapă a vieții, aceste lucruri nu pot fi schimbate prin voia omului, ci sunt toate predestinate de Dumnezeu. Unii spun: „Așadar este în regulă să nu vreau să mă îmbolnăvesc? E în regulă dacă vreau să-I cer lui Dumnezeu să-mi ia boala? E în regulă dacă vreau să-I cer să mă ferească de acest dezastru și de această nenorocire?” Voi ce credeți? Sunt aceste lucruri în regulă? (Nu.) Spuneți asta cu multă certitudine, dar nimeni nu este capabil să înțeleagă clar aceste lucruri. Poate că cineva își îndeplinește datoria cu loialitate și are determinarea de a urmări adevărul și

este esențial pentru o anumită lucrare din casa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu poate că ia în serios boala care îi afectează datoria, lucrarea, energia și puterea fizică, fiindcă Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru lucrarea Sa. Dar există o astfel de persoană? Cine este așa? Nu știți, nu-i așa? Poate că există astfel de oameni. Dacă ar exista cu adevărat astfel de oameni, atunci oare Dumnezeu nu ar fi capabil să le ia boala și nenorocirea cu un singur cuvânt? N-ar fi capabil Dumnezeu s-o facă printr-un simplu gând? Gândul Lui ar fi: „Această persoană va întâlni o boală într-o anumită lună, la această vârstă. Acum este foarte ocupată cu datoria ei, așa că nu se va îmbolnăvi. Nu are nevoie să experimenteze această boală. Fie s-o ocolească!" Nu există niciun motiv pentru care să nu se întâmple asta și ar fi nevoie de un singur cuvânt de la Dumnezeu, nu-i așa? Dar cine ar putea primi o astfel de binecuvântare? Oricine posedă cu adevărat o astfel de determinare și loialitate și poate cu adevărat să îndeplinească această funcție în lucrarea lui Dumnezeu, acela este posibil să primească o astfel de binecuvântare. Nu acesta este subiectul despre care trebuie să vorbim, așa că nu-l vom discuta acum. Vorbim despre boală; acesta este un lucru pe care majoritatea oamenilor îl vor experimenta pe parcursul vieții. Prin urmare, felul de boală care va afecta trupurile oamenilor, momentul sau vârsta la care se va întâmpla asta și cum va fi sănătatea lor sunt toate lucruri rânduite de Dumnezeu, iar oamenii nu le pot decide singuri; exact ca data la care se naște cineva – oamenii nu sunt capabili să o decidă singuri. Așadar, nu este o nesăbuință să te simți tulburat, anxios și îngrijorat de lucruri pe care nu le poți decide singur? (Ba da.) Oamenii ar trebui să se apuce să rezolve lucrurile pe care le pot rezolva singuri, iar pentru acele lucruri pe care nu le pot face singuri, ar trebui să-L aștepte pe Dumnezeu; oamenii ar trebui să se supună în tăcere și să-I ceară lui Dumnezeu să-i protejeze – aceasta este mentalitatea pe care ar trebui s-o aibă oamenii. Atunci când boala chiar

lovește și moartea e aproape, oamenii ar trebui să se supună, să nu se plângă și să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu sau să spună lucruri care Îl hulesc sau Îl atacă. În schimb, oamenii ar trebui să ia postura de ființe create și să experimenteze și să aprecieze tot ce vine de la Dumnezeu – nu ar trebui să încerce să aleagă lucruri pentru ei înșiși. Aceasta ar trebui să fie o experiență specială care îți îmbogățește viața și nu e neapărat un lucru rău, nu-i așa? Prin urmare, când vine vorba de boală, oamenii ar trebui mai întâi să-și înlăture gândurile și părerile greșite cu privire la originea bolii și apoi nu-și vor mai face griji în privința asta; în plus, oamenii nu au dreptul de a controla lucruri cunoscute sau necunoscute și nici nu sunt capabili să le controleze, întrucât toate aceste lucruri se supun suveranității lui Dumnezeu. Atitudinea și principiile de practică pe care ar trebui să le aibă oamenii sunt să aștepte și să se supună. De la înțelegere la practică, totul ar trebui să se facă în conformitate cu adevărurile-principii – asta înseamnă să urmărești adevărul.

Unii oameni se îngrijorează mereu în legătură cu boala lor, spunând: „Oare voi fi capabil să o îndur dacă se agravează? Dacă starea mea se deteriorează, oare îmi va lua viața? Voi avea nevoie de o operație? Și dacă mă operez, oare voi muri pe masă? M-am supus. Oare Dumnezeu îmi va lua viața din cauza acestei boli?” Ce rost are să te gândești la aceste lucruri? Dacă nu te poți abține și te gândești la aceste lucruri, atunci ar trebui să te rogi lui Dumnezeu. Nu are rost să te bazezi pe tine însuți, sigur nu vei fi capabil să reziști. Nimeni nu vrea să fie nevoit să îndure boala și nimeni nu radiază, zâmbind, nu se bucură și nu sărbătorește când se îmbolnăvește. Nu există un astfel de om pentru că aceasta nu este o umanitate normală. Când oamenii normali se îmbolnăvesc, ei vor suferi mereu, se vor simți deprimați și au o limită la ceea ce pot îndura. Totuși, trebuie remarcat un lucru: dacă oamenii s-ar gândi întotdeauna să depindă de propriile forțe atunci când

sunt bolnavi, ca să se elibereze de boală și să scape de ea, care ar fi rezultatul final? Pe lângă boala lor, nu ar suferi și s-ar simți și mai abătuți? De aceea, cu cât oamenii sunt mai acaparați de boală, cu atât mai mult ar trebui să caute adevărul și calea de a practica, pentru a fi în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Cu cât oamenii sunt mai acaparați de boală, cu atât mai mult ar trebui să vină înaintea lui Dumnezeu și să-și cunoască propria corupție și cerințele absurde pe care le au față de Dumnezeu. Cu cât ești mai acaparat de boala ta, cu atât mai mult îți este testată supunerea. Prin urmare, când ești bolnav, abilitatea ta de a continua să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu și să te răzvrătești împotriva propriilor doleanțe și cerințe absurde arată că ești un om care urmărește realmente adevărul și se supune cu adevărat lui Dumnezeu, că ești mărturie, că loialitatea și supunerea ta față de Dumnezeu sunt reale și pot trece testul și că ele nu sunt doar sloganuri și doctrine. Astfel trebuie să practice astfel oamenii atunci când se îmbolnăvesc. Când te îmbolnăvești, asta se întâmplă ca toate cerințele tale absurde, toate închipuirile și noțiunile tale nerealiste despre Dumnezeu să fie dezvăluite și ca să-ți testeze credința în Dumnezeu și supunerea față de El. Dacă treci testul acestor lucruri, atunci ai o mărturie adevărată și o dovadă reală a credinței tale în Dumnezeu, a loialității și supunerii tale față de El. Asta vrea Dumnezeu și este ceea ce o ființă creată ar trebui să aibă și să trăiască. Nu sunt toate acestea lucruri pozitive? (Ba da.) Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le urmărească. Mai mult decât atât, dacă Dumnezeu permite să te îmbolnăvești, oare nu poate, de asemenea, să-ți ia boala oricând și oriunde? (Ba da.) Dumnezeu îți poate lua boala oricând și oriunde, așadar, nu poate face în așa fel încât boala ta să persiste și să nu te părăsească niciodată? (Ba poate.) Și dacă Dumnezeu face ca această boală să nu te părăsească niciodată, oare îți mai poți îndeplini datoria? Îți poți păstra credința în Dumnezeu? Nu este acesta un test? (Ba

este.) Dacă te îmbolnăvești și apoi, după câteva luni, îți revii, atunci credința ta în Dumnezeu, loialitatea și supunerea ta față de El nu sunt testate, iar tu nu ai nicio mărturie. E ușor să înduri boala timp de câteva luni, dar dacă aceasta persistă timp de doi sau trei ani, iar credința ta și dorința de a fi supus și loial față de Dumnezeu nu se schimbă, ci devin tot mai reale, oare asta nu arată că ai crescut în viață? Nu culegi aceste roade? (Ba da.) Așadar, atunci când cineva care chiar urmărește adevărul este bolnav, el experimentează personal și este supus nenumăratelor beneficii aduse de boala lui. El nu încearcă, anxios, să scape de boala sa sau nu-și face griji dacă boala lui se prelungește în legătură cu finalul, ce probleme va provoca, dacă se va agrava sau dacă el va muri – el nu-și face astfel de griji. Pe lângă faptul că nu se îngrijorează cu privire la aceste lucruri, el este capabil să pătrundă în mod pozitiv, să aibă credință adevărată în Dumnezeu și să fie cu adevărat supus și loial față de El. Practicând în felul acesta, el ajunge să aibă mărturie, iar acest lucru aduce, de asemenea, mari beneficii pătrunderii sale în viață și schimbării firii și construiește o fundație solidă pentru obținerea mântuirii. Ce minunat este acest lucru! În plus, boala poate fi gravă sau ușoară, însă, oricum ar fi, ea rafinează mereu oamenii. După ce au trecut printr-o anumită boală, oamenii nu-și pierd credința în Dumnezeu, sunt supuși și nu se plâng, comportamentul lor este în principiu acceptabil și, ulterior, ei pot culege anumite roade după ce boala a trecut, iar ei sunt foarte mulțumiți – asta se întâmplă când oamenii întâmpină o boală obișnuită. Ei nu sunt bolnavi mult timp și sunt capabili să îndure, iar boala se încadrează practic în sfera a ceea ce pot ei îndura. Cu toate acestea, există unele boli care, deși se ameliorează după ce sunt tratate o vreme, recidivează și se agravează. Acest lucru se tot întâmplă până când, în cele din urmă, boala ajunge într-un asemenea stadiu încât nu mai poate fi tratată, iar toate mijloacele medicinii moderne nu mai sunt de niciun folos. În ce

stadiu ajunge boala? Ajunge în stadiul în care persoana afectată poate muri oriunde și în orice moment. Ce semnifică acest lucru? Faptul că viața acelei persoane este limitată. Nu este un moment în care nu este bolnavă, iar moartea este îndepărtată și nu se simte, ci acea persoană simte ca ziua morții ei se apropie și că se confruntă moartea. Înfruntarea morții anunță sosirea celui mai greu moment crucial din viața unei persoane. Așadar, ce faci? Cei care se simt tulburați, anxioși și îngrijorați se vor simți tot timpul anxioși, tulburați și îngrijorați cu privire la moartea lor, până când, în cele din urmă, cel mai greu moment din viața lor sosește, iar lucrul în privința căruia sunt anxioși, tulburați și îngrijorați devine, în final, o realitate. Cu cât se tem mai mult de moarte, cu atât mai mult aceasta se apropie și cu atât mai puțin vor s-o înfrunte atât de curând și, totuși, moartea îi atacă pe neașteptate, fără veste. Ce trebuie să facă ei? Să încerce să fugă de moarte, s-o respingă, să i se împotrivească, să se plângă de ea sau să încerce să negocieze cu Dumnezeu? Care dintre aceste metode va da roade? Niciuna, iar tulburarea și anxietatea lor sunt inutile. Care este cel mai trist lucru atunci când ajung în clipa morții lor? Înainte, le plăcea să mănânce carne de porc înăbușită, dar în ultimii ani nu au mâncat prea des, au suferit enorm și sunt la sfârșitul vieții lor. Se gândesc la carnea de porc înăbușită și vor s-o mănânce din nou, dar nu le permite sănătatea și n-o pot mânca, este prea grasă. Înainte, le plăcea să se facă atrăgători și să se îmbrace frumos. Acum sunt în pragul morții și tot ce pot face este să se uite la dulapul lor plin de haine frumoase, fără să poată purta niciuna. Ce tristă este moartea! Moartea este cel mai dureros lucru dintre toate, iar atunci când se gândesc la ea, ei simt că li se răsucește un cuțit în inimă și că toate oasele din trup se transformă în gelatină. Când se gândesc la moarte, sunt îndurerați și vor să plângă, vor să se jelească și chiar plâng, chiar se jelesc și se simt răniți că sunt pe cale să înfrunte moartea. Se gândesc: „De ce nu vreau să mor? De

ce mă tem atât de mult de moarte? Înainte, când nu eram grav bolnav, nu credeam că moartea era înspăimântătoare. Cine nu va înfrunta moartea? Cine nu moare? Lăsați-mă să mor atunci! Acum, când mă gândesc la asta, nu este un lucru atât de ușor de spus, iar atunci când moartea vine cu adevărat, nu este un lucru atât de ușor de rezolvat. De ce sunt atât de trist?" Sunteți triști când vă gândiți la moarte? Oricând vă gândiți la moarte, sunteți triști și îndurerați, iar acest lucru care vă provoacă cea mai multă anxietate și îngrijorare sosește, în cele din urmă. Prin urmare, cu cât gândiți mai mult astfel, cu atât mai înfricoșați și neajutorați vă simțiți și cu atât mai mult suferiți. Inimile voastre sunt neconsolate, iar voi nu vreți să muriți. Cine poate rezolva această chestiune a morții? Nimeni. Și cu siguranță n-o puteți rezolva voi înșivă. Nu vreți să muriți, deci ce puteți face? Tot trebuie să muriți și nimeni nu poate scăpa de moarte. Moartea îi încătușează pe oameni; în inimile lor, ei nu vor să moară, însă nu se gândesc decât la moarte. Nu înseamnă asta că mor chiar înainte să fie morți? Chiar pot muri? Cine îndrăznește să spună cu certitudine când va muri sau în ce an? Cine poate ști aceste lucruri? Unii oameni spun: „Mi s-a citit viitorul și știu anul, luna și ziua morții mele și cum voi muri." Îndrăznești să spui cu certitudine acest lucru? (Nu.) Nu poți ști sigur acest lucru. Nu știi când vei muri – acesta este un lucru secundar. Cel mai important este ce atitudine vei adopta atunci când boala ta te va aduce, cu adevărat, în pragul morții. Aceasta este o întrebare la care ar trebui să meditezi și să te gândești. Vei înfrunta moartea cu o atitudine de supunere sau o vei aborda cu o atitudine de împotrivire, respingere și reticență? Ce atitudine ar trebui să ai? (O atitudine de supunere.) Această supunere nu este realizabilă și practicabilă doar cu vorba. Cum poți obține această supunere? Ce înțelegere trebuie să ai înainte să poți obține supunerea de bunăvoie? Nu e un lucru simplu, nu-i așa? (Nu, nu este.) Așadar, spuneți ce este în inimile voastre. (Dacă m-aș îmbolnăvi

grav, m-aș gândi că, și dacă aș muri, totul ar fi sub suveranitatea lui Dumnezeu și rânduit de El. Omul este atât de profund corupt încât, dacă ar fi să mor, ar fi prin dreptatea lui Dumnezeu. Nu e ca și cum ar trebui neapărat să trăiesc; omul nu este calificat să aibă astfel de cerințe de la Dumnezeu. În plus, consider că, acum că eu cred în Dumnezeu, orice s-ar întâmpla, am văzut calea corectă în viață și am înțeles atât de multe adevăruri încât, chiar dacă aș muri în curând, totul ar merita.) Este acesta modul corect de a gândi? Constituie aceasta o teorie pe care te poți baza? (Da.) Cine altcineva va vorbi? (Dumnezeule, dacă într-o zi chiar întâmpin o boală și e posibil să mor, atunci oricum nu am cum să evit moartea. Aceasta este predestinarea și suveranitatea lui Dumnezeu și, oricât de mult m-aș agita sau îngrijora, nu ar folosi la nimic. Ar trebui să-mi petrec puținul timp rămas axându-mă pe modul în care să-mi îndeplinesc bine datoria. Chiar dacă mor, nu voi avea regrete. Să fii capabil, în final, să te supui lui Dumnezeu și rânduielilor Sale este mult mai bine decât să trăiești în frică și teroare.) Ce credeți despre această înțelegere? Nu e puțin mai bună? (Ba da.) Așa e, acesta este modul în care ar trebui să privești chestiunea morții. Toți trebuie să înfrunte moartea în viața aceasta, adică moartea este lucrul pe care toți trebuie să-l înfrunte la sfârșitul călătoriei lor. Totuși, există multe atribute diferite ale morții. Unul dintre acestea este că, la momentul predestinat de Dumnezeu, tu ți-ai îndeplinit misiunea și Dumnezeu trage o linie sub viața ta trupească, iar aceasta ajunge la sfârșit, deși asta nu înseamnă că viața ta s-a încheiat. Când o persoană este lipsită de trup, viața ei s-a încheiat – așa stau lucrurile? (Nu.) Forma în care viața ta există după moarte depinde de felul în care ai tratat, în timpul vieții, lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru este foarte important. Forma în care exiști după moarte sau dacă vei exista sau nu va depinde de atitudinea pe care o ai față de Dumnezeu și adevăr în timpul vieții. Dacă, în timpul vieții,

atunci când înfrunți moartea și tot felul de boli, atitudinea ta față de adevăr este una de răzvrătire, împotrivire și aversiune față de adevăr, atunci, când vine vremea ca viața ta trupească să se sfârșească, în ce fel vei exista după moarte? Cu siguranță vei exista într-un alt fel, iar viața ta sigur nu va continua. Dimpotrivă, dacă, în timpul vieții, atunci când ești conștient în trupul tău, atitudinea ta față de adevăr și de Dumnezeu este una de supunere și loialitate și ai credință adevărată, atunci, chiar dacă viața ta trupească ajunge la final, viața ta va continua să existe într-o altă formă, într-o altă lume. Aceasta este una dintre explicațiile morții. Mai există un lucru de care trebuie să se țină cont și anume că problema morții are aceeași natură ca alte chestiuni. Nu depinde de oameni să aleagă pentru ei înșiși și cu atât mai puțin poate fi schimbată prin voința omului. Moartea este la fel ca orice alt eveniment important din viață: se află în întregime sub predestinarea și suveranitatea Creatorului. Dacă cineva ar implora ca moartea să vină, e posibil să nu moară; dacă ar implora să trăiască, e posibil să nu trăiască. Toate acestea sunt sub suveranitatea și predestinarea lui Dumnezeu și sunt lucruri schimbate și hotărâte de autoritatea Sa, de firea Lui dreaptă și de suveranitatea și rânduielile Sale. Prin urmare, să spunem că faci o boală gravă, posibil fatală, nu vei muri neapărat – cine decide dacă vei muri sau nu? (Dumnezeu.) Dumnezeu decide. Și, de vreme ce Dumnezeu decide și oamenii nu pot hotărî un asemenea lucru, în legătură cu ce se simt ei anxioși și tulburați? Ca și părinții tăi, momentul și locul în care te-ai născut – nu poți alege nici aceste lucruri. Cea mai înțeleaptă alegere în aceste chestiuni este să lași lucrurile să-și urmeze cursul natural, să te supui și să nu alegi, să nu te gândești mult la asta sau să consumi energie în legătură cu această chestiune și să nu te simți tulburat, anxios sau îngrijorat în privința acestor lucruri. De vreme ce oamenii nu sunt capabili să aleagă pentru ei înșiși, să cheltuie atât de multă energie și să aibă atât de multe gânduri în privința

acestei chestiuni reprezintă o nesăbuință și o lipsă de înțelepciune. Ceea ce ar trebui să facă oamenii atunci când se confruntă cu chestiunea extraordinar de importantă a morții este să nu se tulbure, să nu se agite sau să se teamă de ea, dar ce? Oamenii ar trebui să aștepte, da? (Da.) Nu-i așa? Așteptarea înseamnă să aștepte moartea? Să aștepte să moară atunci când se confruntă cu moartea? Așa este? (Nu, oamenii ar trebui să o înfrunte în mod pozitiv și să se supună.) Așa e, nu înseamnă să aștepți moartea. Nu rămâne împietrit în fața morții și nu-ți folosi toată energia gândindu-te la moarte. Nu te gândi toată ziua: „Oare voi muri? Când voi muri? Ce voi face după ce voi muri?" Pur și simplu nu te gândi la asta. Unii spun: „De ce să nu mă gândesc la asta? De ce să nu mă gândesc la asta când sunt în pragul morții?" Fiindcă nu se știe dacă vei muri sau nu și nici dacă Dumnezeu îți va permite să mori – aceste lucruri sunt necunoscute. Mai exact, nu se știe când vei muri, unde, la ce oră sau cum te vei simți când vei muri. Oare nu ești nesăbuit dacă îți macini creierul, gândindu-te și meditând la lucruri pe care nu le cunoști și fiind anxios și îngrijorat din cauza lor? De vreme ce asta te face un nesăbuit, nu ar trebui să îți macini creierul pentru aceste lucruri.

Cu orice chestiune s-ar confrunta oamenii, ar trebui s-o abordeze întotdeauna cu o atitudine activă și pozitivă, iar acest lucru este cu atât mai adevărat atunci când vine vorba de chestiunea morții. Să ai o atitudine activă și pozitivă nu înseamnă să fii de acord cu moartea, să o aștepți sau să o urmărești în mod pozitiv și activ. Dacă nu înseamnă să urmărești moartea, să fii de acord cu ea sau s-o aștepți, atunci ce înseamnă? (Să te supui.) Supunerea este un fel de atitudine față de chestiunea morții, iar a renunța la moarte și a nu te gândi la ea este cea mai bună cale de a o aborda. Unii oameni spun: „De ce să nu mă gândesc la ea? Dacă nu mă gândesc bine la ea, oare voi fi capabil să o înving? Dacă nu mă gândesc bine la ea, oare voi fi capabil să renunț la ea?" Da, vei fi capabil. Și care este motivul? Spune-

Mi, atunci când părinții tăi ți-au dat viață, a fost ideea ta să te naști? Felul în care arăți, vârsta ta, domeniul în care lucrezi, faptul că stai aici acum și felul în care te simți în momentul acesta – tu ai înfăptuit toate acestea? Nu tu le-ai înfăptuit, ele s-au întâmplat prin trecerea zilelor și a lunilor și prin faptul că ți-ai trăit viața normală de la o zi la alta, zi după zi, până ai ajuns acolo unde ești acum, iar acesta este un lucru foarte natural. Moartea este la fel. Fără să-ți dai seama, crești și devii adult, ajungi la vârsta mijlocie, îmbătrânești, ajungi la ultimii tăi ani și atunci vine moartea – nu te gândi la ea. Nu poți evita lucrurile la care nu te gândești dacă nu te gândești la ele și nici nu vor veni mai devreme dacă te gândești la ele; acestea nu pot fi schimbate prin voia omului, nu-i așa? Nu te gândi la ele. La ce Mă refer când spun „nu te gândi la ele”? Vreau să spun că dacă acest lucru chiar urmează să se întâmple în viitorul apropiat, atunci faptul că te gândești mereu la el va fi ca o presiune invizibilă asupra ta. Această presiune te va face să te temi de viață și de a trăi, vei fi lipsit de o atitudine activă și pozitivă și, în schimb, vei deveni și mai deprimat. Întrucât o persoană care înfruntă moartea nu este interesată de nimic și nu are o atitudine pozitivă față de nimic, se simte tot timpul deprimată. Va muri, totul s-a sfârșit, nu mai are niciun sens să urmărească sau să facă ceva, nu mai are perspective de viitor sau motivație, iar tot ceea ce face are scopul de a se pregăti pentru moarte și de a se îndrepta în direcția ei, așadar, ce sens mai are orice face? Prin urmare, tot ceea ce face conține elemente ale negativității și morții și o natură a acestora. Așadar, poți să nu te gândești la moarte? E un lucru ușor de realizat? Dacă această chestiune este pur și simplu un rezultat al rațiunii și închipuirii tale, atunci te-ai alarmat degeaba, te sperii și pur și simplu nu se va întâmpla în viitorul apropiat. Prin urmare, de ce te gândești la ea? A te gândi la ea devine și mai inutil. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla întotdeauna; ce nu trebuie să se întâmple nu se va întâmpla, indiferent cum

te-ai gândi la acel lucru. Să te temi de ea e inutil, la fel și să te îngrijorezi în privința ei. Moartea nu poate fi evitată dacă te îngrijorezi în privința ei și nici nu te va cruța doar pentru că ți-e frică de ea. Prin urmare, un aspect este acela că ar trebui să renunți din inimă la chestiunea morții și să nu-i dai importanță; ar trebui să o încredințezi lui Dumnezeu, ca și cum nu ar avea nicio legătură cu tine. Este un lucru rânduit de Dumnezeu, deci lasă-L pe El să-l rânduiască – nu devin lucrurile simple atunci? Un alt aspect este că ar trebui să ai o atitudine activă și pozitivă față de moarte. Spuneți-Mi, cine dintre miliardele de oameni din toată lumea este atât de binecuvântat să audă atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă atât de multe adevăruri despre viață și atât de multe taine? Cine dintre ei poate primi personal îndrumarea, aprovizionarea, grija și protecția lui Dumnezeu? Cine e atât de binecuvântat? Foarte puțini. Așadar, faptul că voi, cei puțini, sunteți capabili să trăiți astăzi în casa lui Dumnezeu, să-I primiți mântuirea și aprovizionarea, face să merite totul, chiar dacă ar fi să muriți acum. Sunteți atât de binecuvântați, nu-i așa? (Ba da.) Privind lucrurile din această perspectivă, oamenii nu ar trebui să fie îngroziți de chestiunea morții și nici n-ar trebui să fie constrânși de ea. Chiar dacă nu te-ai bucurat deloc de gloria și bogăția lumii, ai primit, totuși, mila Creatorului și ai auzit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu – nu este aceasta o mare fericire? (Ba da.) Oricâți ani trăiești în viața asta, totul merită și nu ai regrete, fiindcă ți-ai făcut mereu datoria în lucrarea lui Dumnezeu, ai înțeles adevărul, tainele vieții, calea și obiectivele pe care ar trebui să le urmărești în viață – ai câștigat atât de mult! Ai trăit o viață însemnată! Deși nu poți explica asta foarte clar, ești capabil să practici unele adevăruri și să dețiii o parte din realitate, iar asta dovedește că ai dobândit o oarecare aprovizionare a vieții și ai înțeles câteva adevăruri din lucrarea lui Dumnezeu. Ai câștigat atât de mult – un adevărat belșug – iar asta e o binecuvântare grozavă! De la

începutul istoriei omenirii, de-a lungul veacurilor, nimeni nu s-a bucurat de această binecuvântare, totuși, voi vă bucurați de ea. Sunteți dispuși să muriți acum? Având o astfel de disponibilitate, atitudinea voastră față de moarte ar trebui să fie cu adevărat supusă, nu-i așa? (Ba da.) Un aspect este acela că oamenii ar trebui să aibă o înțelegere adevărată, să coopereze pozitiv și activ, să se supună cu adevărat și să aibă atitudinea corectă față de moarte. Astfel, oare sentimentelor oamenilor de tulburare, anxietate și îngrijorare față de moarte nu se vor atenua foarte mult? (Ba da.) Se vor atenua foarte mult. Unii spun: „Tocmai am terminat de ascultat această părtășie, dar nu simt că aceste sentimente s-au atenuat prea mult. Poate că durează ceva timp. Mai ales oamenii în vârstă și cei care sunt bolnavi se gândesc mult la moarte.” Oamenii își cunosc dificultățile. Când sunt bolnavi de mult timp, ei trag linie și se gândesc: „Am crezut în Dumnezeu în toți acești ani, iar oamenii care au avut aceeași boală ca mine au murit demult. Dacă s-au reîntrupat, probabil că acum au vreo douăzeci-treizeci de ani. Am trăit atât de mulți ani datorită harului lui Dumnezeu. I-am primit pe toți gratuit. Dacă n-aș crede în Dumnezeu, aș fi mort demult. Când am mers la spital pentru consultație, doctorii au fost uluiți. Ce avantaj și binecuvântare mare am! Dacă aș fi murit acum 20 de ani, atunci n-aș mai fi auzit aceste adevăruri și predici și nu le-aș fi înțeles. Dacă aș fi murit în felul acela, n-aș fi câștigat nimic. Chiar dacă aș fi dus o viață lungă, n-ar fi fost decât o viață deșartă și irosită. Acum, am trăit toți acești ani în plus și am fost foarte favorizat. Nu m-am gândit la moarte în toți acești ani și nu mi-e teamă de ea!” Dacă oamenii se tem mereu de moarte, atunci se vor gândi mereu la toate întrebările legate de moarte. Dacă oamenilor nu le e frică să moară și nu sunt îngroziți de moarte, atunci asta arată că au suferit mai mult decât suficient și că nu mai sunt îngroziți de ea. Unii spun: „Dacă cineva nu e îngrozit de moarte, înseamnă asta că el o caută?” Nu, nu este așa. Căutarea

morții este un tip de atitudine negativă, evazivă, în vreme ce tot ce am spus mai devreme despre a nu te gândi la moarte este o atitudine obiectivă, pozitivă; adică, a privi moartea cu indiferență, ca nesemnificativă, ca nefiind un eveniment atât de dureros care provoacă anxietate; a nu-ți mai face griji în privința ei, a nu mai fi preocupat de ea, a nu te mai agita din cauza ei, a o lăsa departe în urma ta – oamenii care pot face asta au o anumită cunoaștere și experiență personală a morții. Dacă un om e mereu înrobit și constrâns de boală și moarte, cufundat mereu în emoțiile negative de tulburare, anxietate și îngrijorare, nu-și poate îndeplini datoria în mod normal sau nu poate trăi normal, atunci ar trebui să asculte mai multe mărturii experiențiale despre moarte, să vadă cum o experimentează și o înțeleg în experiența lor cei care pot privi moartea cu indiferență și apoi vor fi capabili să câștige un lucru prețios.

Moartea nu este o problemă ușor de rezolvat și este cea mai mare dificultate a omului. Dacă cineva îți spune: „Firile tale corupte sunt prea profunde și nici umanitatea ta nu este bună. Dacă nu urmărești cu sinceritate adevărul și faci multe lucruri rele în viitor, atunci vei merge jos, în iad, și vei fi pedepsit!”, s-ar putea să te simți mâhnit o vreme după aceea. S-ar putea să te gândești bine la asta și să te simți mult mai bine după o noapte de somn și apoi nu te mai ești atât de mâhnit. Cu toate astea, dacă te îmbolnăvești de ceva incurabil și nu mai ai mult de trăit, atunci acesta este un lucru care nu poate fi rezolvat cu o noapte de somn și nu e un lucru la care să poți renunța atât de ușor. O vreme, ți se cere să fii temperat în această chestiune. Cei care urmăresc sincer adevărul pot să lase în urmă această chestiune, să caute adevărul în toate și să folosească adevărul ca s-o rezolve – nu există nicio problemă pe care să n-o poată rezolva. Totuși, dacă oamenii folosesc căile omenești, atunci, în final, nu vor fi capabili decât să se simtă tot timpul tulburați, anxioși și îngrijorați în privința morții. Când

lucrurile nu pot fi rezolvate, ei iau măsuri extreme ca să încerce să le rezolve. Unii au o abordare deprimată și negativă, spunând: „Atunci o să mor și gata. Cine se teme de moarte? După moarte, pur și simplu mă voi reîntrupa și voi trăi din nou!” Poți verifica asta? Tu doar cauți niște cuvinte de alinare, iar asta nu rezolvă problema. Toate lucrurile și fiecare dintre ele, vizibile sau invizibile, materiale sau imateriale sunt controlate și conduse de mâinile Creatorului. Nimeni nu-și poate controla destinul și singura atitudine pe care ar trebui s-o aibă omul față de boală sau de moarte este aceea de înțelegere, acceptare și supunere; oamenii n-ar trebui să se bazeze pe închipuirile sau noțiunile lor, nu ar trebui să caute să scape de aceste lucruri și cu atât mai puțin ar trebui să le respingă sau să li se împotrivească. Dacă încerci orbește să rezolvi problema bolii și a morții prin propriile metode, atunci cu cât trăiești mai mult, cu atât mai mult vei suferi, cu atât mai deprimat vei deveni și cu atât mai prins în capcană te vei simți. În cele din urmă, tot va trebui să mergi pe calea morții, iar finalitatea ta va fi într-adevăr aceeași ca moartea ta – chiar vei muri. Dacă poți căuta adevărul în mod activ și, fie că e vorba de a înțelege boala pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine sau a înfrunta moartea, poți să cauți în mod pozitiv și activ adevărul, să cauți orchestrările, suveranitatea și rânduielile Creatorului privind acest fel de eveniment major și să obții adevărata supunere, atunci asta e în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă te bazezi pe puterile și metodele omului ca să faci față acestor lucruri și încerci din răsputeri să le rezolvi sau să scapi de ele, atunci, chiar dacă nu mori și reușești temporar să eviți dificultatea morții, întrucât nu ai înțelegere, acceptare și supunere adevărată față de Dumnezeu și adevăr, ceea ce te face să nu fii mărturie în această chestiune, atunci rezultatul final va fi că, atunci când reîntâlnești aceeași problemă, ea va fi în continuare un test important pentru tine. Vei avea în continuare posibilitatea de a-L trăda pe Dumnezeu și de a cădea, iar

acesta va fi, fără îndoială, un lucru periculos pentru tine. Așadar, dacă acum chiar înfrunți boala sau moartea, atunci lasă-Mă să-ți spun, e mai bine să profiți de această situație practică în acest moment, pentru a căuta adevărul și a rezolva problema de la rădăcină, în loc să aștepți ca moartea să vină cu adevărat doar ca să te prindă nepregătit, să te simți pierdut, perplex și neajutorat, determinându-te astfel să faci lucruri pe care le vei regreta tot restul vieții. Dacă faci lucruri pe care le regreți și în legătură cu care ai remușcări, atunci asta te poate duce la pieire. Prin urmare, oricare ar fi problema, întotdeauna ar trebui să începi pătrunderea cu înțelegerea pe care ar trebui să o ai asupra chestiunii și cu adevărurile pe care ar trebui să le înțelegi. Dacă te simți tot timpul tulburat, anxios și îngrijorat în legătură cu lucruri precum boala și trăiești cuprins de astfel de emoții negative, atunci ar trebui să începi să cauți adevărul chiar acum și să rezolvi aceste probleme cât de curând posibil.

Emoții negative precum tulburarea, anxietatea și îngrijorarea au aceeași natură ca alte diverse tipuri de emoții negative. Ele sunt tot felul de emoții negative care apar în oameni fiindcă aceștia nu înțeleg adevărul și trăiesc încătușați de numeroasele lor firi corupte satanice sau trăiesc asediați și afectați de tot felul de gânduri satanice. Aceste emoții negative îi fac pe oameni să trăiască perpetuu cu tot felul de gânduri și păreri greșite, precum și să fie mereu controlați de tot felul de gânduri și opinii greșite, ceea ce le afectează și obstrucționează urmărirea adevărului. Desigur, aceste tipuri de emoții negative de tulburare, anxietate și îngrijorare tulbură și dirijează viețile oamenilor, le afectează urmărirea adevărului și îi împiedică să îl urmărească. Prin urmare, deși aceste emoții negative sunt emoții într-un sens simplu, funcția lor nu trebuie subestimată; efectul pe care îl au asupra oamenilor și consecințele pe care le provoacă asupra a ceea ce urmăresc oamenii și a căii pe care merg aceștia sunt periculoase. În orice caz, când un

om are adesea tot felul de emoții negative care ies la suprafață ca să-l perturbe, el ar trebui imediat să descopere și să disece de ce aceste emoții negative apar adesea și de ce este adesea deranjat de ele. De asemenea, într-un anumit mediu special, aceste emoții negative vor deranja tot timpul acea persoană și îi va perturba grav urmărirea adevărului – acestea sunt lucruri pe care oamenii trebuie să le înțeleagă. Odată ce au înțeles aceste lucruri, următorul lucru pe care trebuie să-l facă este să se gândească cum să caute și să înțeleagă adevărul în această chestiune, să se străduiască să nu mai fie deranjați și afectați de aceste gânduri și opinii greșite și să le înlocuiască cu adevărurile-principii învățate de la Dumnezeu. Odată ce au înțeles adevărurile-principii, următorul pas este să practice în conformitate cu adevărurile-principii învățate de la Dumnezeu. În timp ce fac asta, toate emoțiile lor negative vor ieși la iveală ca să-i perturbe, doar ca să fie treptat îndepărtate și ca ei să se răzvrătească împotriva lor, una câte una, până când, fără ca ei să-și dea seama, vor lăsa în urmă toate aceste emoții negative. Așadar, pe ce se bazează îndepărtarea diverselor emoții negative? Se bazează pe faptul că oamenii le disecă și le înțeleg, pe faptul că oamenii acceptă adevărul și, mai mult decât atât, pe faptul că oamenii urmăresc și practică adevărul. Nu-i așa? (Așa este.) Pe măsură ce oamenii urmăresc și practică treptat adevărul, ei îndepărtează și renunță treptat la toate diversele lor emoții negative. Așadar, privind lucrurile acum, care credeți că sunt mai ușor de îndepărtat și la care se renunță mai ușor, la aceste emoții negative sau la firile corupte? (Emoțiile negative sunt mai ușor de îndepărtat.) Credeți că emoțiile negative sunt mai ușor de îndepărtat? Diferă de la om la om. Unele nu sunt mai greu sau mai ușor de îndepărtat decât celelalte, doar depinde de persoană. În orice caz, începând cu părtășia despre renunțarea la emoțiile negative, am adăugat un anumit conținut la urmărirea de către oameni a schimbării firii, și anume renunțarea la diverse emoții negative.

Renunțarea la emoțiile negative se face în primul rând pentru înlăturarea unor gânduri și opinii greșite, pe când înlăturarea firilor corupte necesită o înțelegere a esenței firilor corupte. Spuneți-Mi, care e mai ușoară, înlăturarea emoțiilor negative sau a firilor corupte? De fapt, niciuna dintre probleme nu este ușor de rezolvat. Dacă ești cu adevărat hotărât și poți căuta adevărul, atunci orice problemă încerci să rezolvi nu va fi deloc o problemă. Totuși, dacă nu urmărești adevărul și nu ești capabil să simți cât de grave sunt cu adevărat aceste probleme, atunci nu va fi ușor, indiferent ce problemă încerci să rezolvi. Când vine vorba despre aceste lucruri negative, ostile, trebuie să accepți adevărul, să-l practici și să i te supui, pentru a le rezolva și a le înlocui cu lucruri pozitive. Procesul e mereu același și necesită mereu ca oamenii să se răzvrătească împotriva lucrurilor negative și să accepte lucrurile pozitive și active și pe cele care sunt în conformitate cu adevărul. Un aspect este să lucrezi asupra gândurilor și opiniilor tale, iar altul este să lucrezi asupra firilor tale; unul este să-ți înlături gândurile și opiniile, iar altul este să-ți înlături firile corupte. Desigur, aceste două lucruri uneori apar împreună și se implică unul pe celălalt. În orice caz, renunțarea la emoțiile negative este un lucru pe care oamenii ar trebui să-l practice când urmăresc adevărul. Bine, să încheiem aici părtășia de azi.

29 octombrie 2022

Cum să urmărești adevărul (5)

În această perioadă, am avut părtășie despre primul aspect al modului în care să urmărești adevărul, care se referă la renunțare. Am vorbit în principal despre prima parte a acestui subiect – renunțarea la diverse emoții negative. De câte ori am discutat despre subiectul renunțării la diverse emoții negative? (De patru ori.) Aveți căi pentru cum să renunțați la emoțiile negative? Diversele emoții negative despre care am avut părtășie și pe care le-am disecat superficial par a fi tipuri de emoții sau gânduri, dar în realitate, la bază, ele provin din concepțiile eronate ale oamenilor despre viață și despre sistemele de valori și din gândurile și punctele de vedere greșite ale oamenilor. Firește, diversele firi corupte ale oamenilor duc la apariția a diferite gânduri și puncte de vedere false care, la rândul lor, dau naștere diverselor emoții negative. Prin urmare, apariția diverselor emoții negative are o origine și cauze. Emoțiile negative despre care am discutat nu sunt gânduri trecătoare sau impulsive și nu sunt nici gânduri și puncte de vedere în simplul sens al acestor cuvinte, sau dispoziții pasagere. Aceste emoții pot influența modul de viață al oamenilor, ce practică aceștia și gândurile și punctele lor de vedere, precum și perspectivele și atitudinile cu care privesc oamenii și lucrurile. Aceste emoții negative sunt ascunse în profunzimea inimilor oamenilor și în mințile lor, îi însoțesc constant în viața de zi cu zi și le afectează perspectivele și pozițiile pe care le iau atunci când privesc anumiți oameni, anumite evenimente și anumite lucruri. Aceste emoții negative au un efect negativ semnificativ asupra vieții de zi cu zi a oamenilor, a comportamentului lor și a căilor pe care aceștia le aleg în viață. În mod invizibil, acestea au diverse consecințe defavorabile pentru oameni. Așadar, oamenii trebuie, încet-încet, să înțeleagă și să înlăture aceste emoții negative prin intermediul urmăririi adevărului și să renunțe treptat la

acestea. A renunța la aceste emoții negative nu este ca și cum te-ai debarasa de un obiect fizic la care nu te mai gândești și care nu te mai domină după aceea; nu presupune să iei un lucru și să renunți la el, în înțelesul simplu al acestor cuvinte. Așadar, ce înseamnă să „renunți”, în acest context? În primul rând, înseamnă că trebuie să-ți expui și să-ți diseci gândurile și punctele de vedere incorecte și perspectivele și atitudinile incorecte cu care privești oamenii și lucrurile, până când înțelegi adevărul. Atunci, vei fi capabil să îți abandonezi cu adevărat emoțiile negative. Indiferent ce emoții negative iau naștere în tine, trebuie să le înlături căutând adevărurile relevante, până când deții principiile și căile pentru practicarea adevărului. Abia atunci te poți desprinde complet de tortura, controlul și influența emoțiilor negative, obținând în cele din urmă abilitatea de a te supune adevărului și mediilor rânduite de Dumnezeu, astfel mărturisind ferm. Trebuie să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Doar procedând astfel poți renunța complet la emoțiile tale negative și la gândurile și punctele tale de vedere incorecte. De ce este nevoie de un proces atât de complex pentru a renunța complet la acestea? Motivul este că aceste emoții negative nu sunt obiecte tangibile. Nu sunt emoții care stăpânesc sau afectează temporar mintea cuiva. Ele sunt gânduri și puncte de vedere întemeiate, preexistente sau chiar adânc înrădăcinate care se formează în oameni, iar influența lor asupra oamenilor este deosebit de gravă. Prin urmare, sunt necesare diverse metode și etape pentru a renunța la aceste emoții negative. Acest proces de renunțare este și procesul de urmărire a adevărului, nu-i așa? (Așa este.) Procesul de renunțare la aceste emoții negative este, într-adevăr, procesul de urmărire a adevărului. Așadar, singurul mod de a te confrunta cu emoțiile negative este să cauți adevărul și

să le înlături pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Înțelegi sensul acestei afirmații? (Da.)

Când am început să avem părtășie despre emoțiile negative, diversele adevăruri cu privire la care avuseserăm părtășie în linii mari în trecut nu abordaseră acest subiect, deci era un subiect foarte nefamiliar pentru voi toți. Oamenii cred că este normal să ai emoții negative și le consideră un lucru separat de firile corupte; ei cred că emoțiile negative nu sunt firi corupte și că între ele nu există nicio legătură. Acest lucru este incorect. Unii oameni cred că emoțiile negative sunt doar gânduri sau idei temporare care nu au niciun impact asupra oamenilor și, prin urmare, cred că nu contează dacă renunță sau nu la ele. Acum, prin multiple sesiuni de părtășie și disecare, s-a dovedit că emoțiile negative au, într-adevăr, un impact real asupra oamenilor. În trecut, am avut mereu părtășie cu privire la înțelegerea și disecarea firilor corupte și am abordat doar în trecere emoțiile negative, când am expus firile corupte, dar nu am avut părtășie foarte detaliat despre acestea. Acum, după mai multe discuții concrete, sper că puteți să vă concentrați pe acest subiect și să începeți să învățați cum să disecați și să înțelegeți aceste emoții negative în viața voastră de zi cu zi. Când le înțelegeți esența, le puteți respinge și vă puteți răzvrăti împotriva lor și, treptat, puteți renunța la ele. Abia după ce renunțați la aceste emoții negative puteți să pășiți pe drumul cel bun în urmărirea adevărului și să porniți pe calea urmăririi adevărului. Acestea sunt măsurile pe care trebuie să le luați, este clar? (Da.) Chiar dacă este posibil ca emoțiile negative să nu stăpânească și să nu controleze oamenii în aceeași măsură ca firile corupte când vine vorba de viețile, existența oamenilor și de căile pe care pășesc aceștia, aceste emoții negative sunt, de asemenea, inevitabile. În anumite situații și într-un anumit grad, efectele negative pe care le au acestea atunci când vine vorba de controlarea gândurilor oamenilor, de influențarea

acceptării de către aceștia a adevărului și de faptul că aceștia pășesc sau nu pe calea corectă, nu sunt mai puțin semnificative decât cele ale firilor lor corupte. Veți începe, treptat, să apreciați acest lucru în viitoarele lucruri pe care le veți urmări, experiențe și practici. În acest moment, întrucât abia ați descoperit acest subiect, unii dintre voi nu vor avea deloc cunoaștere sau cunoștință despre el și cu atât mai puțin apreciere pentru el. Când vei experimenta acest subiect în viitor, vei simți că emoțiile negative nu sunt atât de simple pe cât par. Acestea ocupă un loc și un spațiu semnificativ în gândurile oamenilor, în profunzimile inimilor lor și chiar în subconștientul lor. Se poate spune că aceste emoții negative stimulează și motivează persoanele să acționeze pe baza firilor lor corupte într-o mare măsură și că ele alimentează și motivează constrângerea și controlul pe care firile corupte le exercită asupra oamenilor. Acestea fac oamenii să trăiască încăpățânat, conform firilor lor corupte când vine vorba despre cum privesc oamenii și lucrurile și cum se comportă și acționează și, prin urmare, nu ar trebui să subestimați aceste emoții negative. De fapt, într-o privință, există multe gânduri și puncte de vedere negative ascunse în emoțiile negative și, în altă privință, diverse emoții negative se ascund în firile corupte ale oamenilor, în diferite grade. Pe scurt, aceste emoții negative ocupă inimile oamenilor și au aceeași esență ca firile corupte ale oamenilor. Ambele sunt fațete ale negativității și sunt lucruri negative. Ce înseamnă aici „lucruri negative”? La ce se referă? Un aspect este că aceste emoții negative nu joacă un rol pozitiv în intrarea oamenilor în viață. Nu te pot călăuzi sau ajuta să vii înaintea lui Dumnezeu, să cauți în mod activ intențiile Lui și apoi să ajungi la supunerea față de El. Când aceste emoții negative sunt ascunse în oameni, inimile lor sunt îndepărtate de Dumnezeu, se apără de El și Îl evită, ba chiar pot să-L bănuiască, să-L tăgăduiască și să-L judece pe Dumnezeu, în mod secret, subtil și involuntar. Din această perspectivă, sunt

lucruri pozitive aceste emoții negative? (Nu, nu sunt.) Acesta este un aspect. Sub alt aspect, aceste emoții negative nu îi conduc pe oameni înaintea lui Dumnezeu, pentru a se supune adevărului, ci îi conduc pe oameni pe căi și spre scopuri și în direcții care contrazic adevărul și care se opun acestuia. Nu există niciun dubiu în acest sens. Funcția pe care aceste emoții negative o îndeplinesc într-o persoană este să o facă să se protejeze, să apere interesele trupului său și să-și păstreze vanitatea, mândria și statutul. Ele te controlează și te constrâng în mod constant, împiedicându-te să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să fii o persoană cinstită și să practici adevărul. Te fac să crezi că vei pierde ceva dacă practici adevărul, că te vei face de râs și-ți vei pierde statutul, că vei fi ridiculizat de alții și că adevăratul tău sine va fi expus în fața lumii. Aceste emoții negative controlează oamenii, dominându-le gândurile și făcându-i să se gândească doar la aceste lucruri negative. Acum, este esența acestor lucruri negative în contradicție cu adevărul? (Da.) Așadar, în timp ce emoțiile negative îți reamintesc permanent de aceste lucruri, în același timp, te și împiedică în mod constant să practici și să urmărești adevărul. Ele acționează drept ziduri în fața urmăririi de către tine a adevărului și drept obstacole în calea ta spre intrarea în adevărul-realitate. Ori de câte ori dorești să practici adevărul, să vorbești cinstit, să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, să acționezi conform principiilor sau să te sacrifici sincer pentru Dumnezeu, să plătești un preț și să-ți arăți loialitatea față de Dumnezeu, aceste emoții negative apar imediat și te împiedică să practici adevărul. Ele apar constant în gândurile tale și îți trec prin minte, spunându-ți ce vei pierde acționând în acel fel, care va fi sfârșitul tău, care vor fi consecințele și ce vei putea să câștigi. Îți reamintesc și te atenționează în mod repetat, împiedicându-te să accepți și să practici adevărul și să I te supui lui Dumnezeu. În schimb, te fac să te gândești la tine, să ții cont de interesele

tale și, ca urmare, ești incapabil să practici adevărul sau să I te supui, pur și simplu, lui Dumnezeu. Într-o clipă, gândurile tale devin constrânse și controlate de aceste emoții negative. Chiar dacă la început vrei să practici adevărul, ești dispus să I te supui lui Dumnezeu și vrei să-L mulțumești, când în tine apar emoții negative, le urmărești și devii controlat de ele, în mod involuntar. Îți pecetluiesc buzele, te leagă de mâini și de picioare și te împiedică să faci ce ar trebui să faci și să spui cuvintele pe care s-ar cuveni să le spui. În schimb, ajungi să rostești cuvinte false, înșelătoare și critice și să te implici în acțiuni care contrazic adevărul. Inima ta se întunecă imediat și devine prizoniera torturii. Ideile și planurile tale inițiale sunt bune – vrei să practici adevărul și să-ți oferi loialitatea pentru a-ți face bine datoria și ai motivația, dorința și voința de a practica adevărul, dar în momente critice, aceste emoții negative ajung să te controleze. Nu ai puterea să te răzvrătești împotriva lor sau să le respingi și, în cele din urmă, nu poți decât să cedezi în fața lor. Când emoțiile negative îi bântuie și-i tulbură pe oameni, când le controlează gândurile și-i împiedică să practice adevărul, oamenii par atât de neajutorați, de neputincioși și de demni de milă! Când nu apar probleme majore și când nu sunt implicate principii, oamenii cred că au o forță nelimitată, că hotărârea și credința lor sunt puternice și se simt foarte motivați. Ei cred că nu-L pot iubi pe Dumnezeu îndeajuns, cred că au o inimă cu frică de Dumnezeu și că nu pot greși, că sunt incapabili să provoace perturbări sau tulburări și că sunt cu siguranță incapabili să facă rău în mod intenționat, dar când se întâmplă ceva, de ce nu-și pot controla reacțiile? Aceste acțiuni involuntare ale lor nu sunt plănuite sau dorite, dar ele tot se întâmplă și se transformă în realitate și sunt foarte diferite de cum doreau să acționeze oamenii respectivi. Trebuie spus că apariția acestor lucruri și survenirea repetată a acestor fenomene sunt provocate de emoțiile negative. Este clar că impactul emoțiilor negative asupra oamenilor și

controlul lor asupra acestora nu sunt atât de simple cum își imaginează lumea, nici nu sunt atât de ușor de înlăturat și cu siguranță nu este atât de ușor să renunți sau să te răzvrătești împotriva lor. Indiferent cât de tare își strigă oamenii de obicei lozincile, indiferent cât de puternică este de obicei hotărârea lor, cât de înalte sunt aspirațiile lor, sau cât de mari sunt inimile lor iubitoare de Dumnezeu și credința lor în El, când se confruntă cu realitatea, de ce acea hotărâre și credință și acele aspirații și idealuri nu mai au niciun efect? Cum sunt acestea influențate și înăbușite de emoții negative trecătoare? De aici, este clar că emoțiile negative au prins rădăcini în viețile oamenilor; ele coexistă cu firile corupte ale oamenilor și au capacitatea de a influența și de a controla gândurile și punctele de vedere ale oamenilor, exact ca firile corupte. În același timp, și chiar mai grav, ele controlează cuvintele și acțiunile oamenilor și, mai mult decât atât, le controlează fiecare gând și fiecare idee, precum și fiecare acțiune și fiecare comportament în tot felul de situații. Așadar, nu este foarte important să înlături aceste emoții negative? (Ba da.) Emoțiile negative nu sunt lucruri pozitive, acest lucru poate fi ilustrat în două moduri: în primul rând, emoțiile negative nu pot conduce o persoană să vină în mod activ înaintea lui Dumnezeu; în al doilea rând, ele nu pot oferi unei persoane posibilitatea să practice cu succes adevărul în fața realității și să pătrundă în adevăr, așa cum și-ar dori. Ele sunt obstacole în calea urmăririi adevărului de către oameni, împiedică oamenii să caute și să urmărească adevărul. Prin urmare, emoțiile negative trebuie înlăturate. Uitându-ne la efectul și esența emoțiilor negative, poți vedea că acestea nu sunt lucruri pozitive. Mai mult, se poate spune că în esența lor, ele au o capacitate mai mare decât firile corupte de a constrânge și de a controla oamenii, într-o anumită măsură. Așadar, ați spune că existența acestor emoții negative este o problemă gravă? (Da.) Dacă aceste emoții negative nu sunt înlăturate, la ce consecințe vă puteți

aștepta? Puteți fi siguri că aceste emoții vor face o persoană să trăiască multă vreme în negativitate și că au o capacitate chiar mai mare de a constrânge și de a controla oamenii, împiedicându-i să urmărească adevărul. Ar trebui rezolvată o problemă atât de gravă? Ar trebui rezolvată. În timp ce-și abordează firile corupte, oamenii ar trebui și să-și înlăture emoțiile negative. Dacă oamenii își înlătură emoțiile negative și firile corupte, căutarea adevărului va fi mult mai ușoară și fără obstacole semnificative.

Firile corupte se ascund în unele dintre manifestările și abordările superficiale ale oamenilor, precum și în anumite stări, deci cum discerneți emoțiile negative? Cum faceți distincția între emoțiile negative și firile corupte? Ați mai reflectat la acest lucru? (Nu.) Firile și emoțiile sunt două tipuri diferite de lucruri. Dacă vorbim doar despre firi și emoții, este simplu să facem distincția între sensurile literare ale acestora? Firile se referă la lucrurile care se revarsă din natura-esență a unei persoane, în timp ce emoțiile sunt, practic, un tip de stare psihologică pe care oamenii o au în timp ce fac ceva. Indiferent cum interpretăm acești termeni în mod literal, în orice caz, emoțiile oamenilor – în special emoțiile lor negative – conțin multe gânduri negative. Când o persoană nutrește aceste emoții negative, asta o poate face să trăiască într-o stare negativă și dominată de gânduri și puncte de vedere incorecte, nu-i așa? (Așa e.) Aceste emoții negative pot să rămână ascunse multă vreme în inimile oamenilor și, dacă oamenii nu înțeleg adevărul, ei nu vor fi niciodată conștienți de aceste emoții și nici nu le vor simți prezența; ele îi însoțesc mereu pe oameni, exact ca firile lor corupte. De multe ori, aceste emoții negative sunt ascunse în diversele gânduri și puncte de vedere incorecte ale oamenilor, iar aceste gânduri și puncte de vedere incorecte îi fac pe oameni să se îndoiască de Dumnezeu, să-și piardă credința sinceră și chiar să-I ceară lui Dumnezeu tot felul de lucruri absurde și să-și piardă rațiunea normală. Deghizate drept diferite

motive, gânduri și puncte de vedere, aceste emoții negative se ascund în firile corupte ale unei persoane și în diversele ei gânduri și puncte de vedere incorecte, reprezentând în totalitate natura-esență a persoanei respective. Firile corupte se manifestă în diversele stări care sunt dezvăluite prin comportamentul și acțiunile oamenilor – aceste stări diferite poartă în ele firile corupte ale oamenilor. Deși emoțiile negative și firile corupte se deosebesc unele de altele, există o legătură necesară între ele în unele privințe și chiar pot deveni întrepătrunse și inseparabile unele de celelalte. În anumite privințe, ele pot să se susțină reciproc, să se alimenteze reciproc și pot să depindă unele de altele și să coexiste. De exemplu, tulburarea, îngrijorarea și anxietatea despre care am avut părtășie data trecută sunt un tip de emoție negativă. O astfel de emoție negativă este cea care îi face pe oameni să trăiască în tulburare, îngrijorare și anxietate. Când oamenii sunt prizonierii acestor emoții, își vor forma în mod firesc anumite gânduri și puncte de vedere, care-i vor face să se îndoiască de Dumnezeu, să speculeze în legătură cu El, să se apere de El, să-L înțeleagă greșit și chiar să-L judece și să-L atace pe Dumnezeu și este posibil și să aibă cerințe irațională și tranzacționale de la Dumnezeu. În acest moment, aceste emoții negative deja s-au transformat într-o fire coruptă. Așadar, ce ați înțeles din acest exemplu? Puteți să faceți distincția între emoții negative și firi corupte? Spuneți-Mi. (Emoțiile negative dau naștere anumitor gânduri și puncte de vedere incorecte, în timp ce firile corupte sunt mai profunde și-i fac pe oameni să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și să se apere împotriva Lui.) Voi da un exemplu. Luați emoțiile negative: tulburare, îngrijorare și anxietate. Să spunem că o persoană se îmbolnăvește și se gândește la afecțiunea sa și, ca urmare, simte tulburare, îngrijorare și anxietate. Aceste lucruri îi controlează inima și o fac să se teamă că boala sa se va agrava și să se teamă de diversele consecințe care vin odată cu moartea. Apoi, începe

să se teamă de moarte, să o respingă și să-și dorească să scape de ea. Această înlănțuire de gânduri și idei ia naștere din cauza afecțiunii sale. În contextul acestei afecțiuni, această persoană începe să aibă multe gânduri active. Sursa acestor gânduri active are la bază interesele sale trupești și clar nu se bazează pe faptul că Dumnezeu guvernează toate lucrurile, sau pe adevăr. Din acest motiv, pe acestea le clasificăm drept emoții negative. Acea persoană se simte rău din cauza bolii sale, dar boala deja o afectează și trebuie să se confrunte cu ea – nu poate să scape de ea, deci se gândește: „Vai, cum ar trebui să mă confrunt cu boala asta? Ar trebui s-o tratez sau nu? Ce se va întâmpla dacă nu o tratez? Ce se va întâmpla dacă o tratez?" Când continuă să se gândească, începe să sufere. Diversele gânduri și puncte de vedere pe care le are despre afecțiunea sa o fac prizoniera tulburării, a îngrijorării și a anxietății. Atunci, nu a început deja să-și facă efectul această emoție negativă? (Ba da.) Când începe să simtă afecțiunea, intenționează să încerce s-o trateze, dar apoi, simte că nu este adecvat să facă asta și, în schimb, plănuiește să trăiască în conformitate cu credința sa, făcându-și datoria în mod normal, dar încă temându-se că boala se va agrava. Care este modul adecvat de a trata această problemă? Ei îi lipsește o cale. Dominată de emoțiile sale negative, ea se simte mereu tulburată, îngrijorată și anxioasă în legătură cu această chestiune și, odată ce tulburarea, îngrijorarea și anxietatea iau naștere în sinea sa, ea nu mai poate renunța la ele. Se simte frământată de boala sa – ce ar trebui să facă în legătură cu ea? Începe să se gândească: „Nu-i nimic, cred în Dumnezeu. Dumnezeu mă va vindeca. Am credință." Totuși, după o perioadă de timp, boala nu se ameliorează și Dumnezeu n-o vindecă. Persoana continuă să se simtă tulburată, îngrijorată și anxioasă în legătură cu chestiunea, spunând: „Mă va vindeca Dumnezeu sau nu? Trebuie doar să aștept, Dumnezeu mă va vindeca. Am credință." Spune că are credință, dar, în sinea sa, trăiește de

fapt în mijlocul emoțiilor sale negative, gândindu-se: „Dacă nu mă vindecă Dumnezeu și mă îmbolnăvesc grav și mor? Îmi voi fi făcut în van datoria? Nu voi putea să primesc nicio binecuvântare? Ar trebui să-I cer lui Dumnezeu să mă vindece.” Așa că se roagă lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, pe baza mulților ani în care mi-am îndeplinit datoria, poți să-mi iei boala?” Reflectând în continuare, își dă seama: „Nu este corect să-I cer asta lui Dumnezeu. Nu ar trebui să am asemenea cereri extravagante de la Dumnezeu. Ar trebui să am credință.” Când are credință, simte că afecțiunea s-a ameliorat puțin, dar după o vreme, se gândește: „Nu simt că boala mea chiar s-a ameliorat. De fapt, pare să se fi agravat. Ce ar trebui să fac? Mă voi strădui mai mult și voi face mai mult efort în datoria mea, voi îndura mai multă suferință, voi plăti un preț mai mare și mă voi lupta să-L fac pe Dumnezeu să mă vindece. Îi voi arăta lui Dumnezeu loialitatea și credința mea și-I voi arăta că pot accepta această încercare.” După o vreme, boala nu numai că nu se ameliorează, ci se agravează, iar ea se simte tot mai tristă și se gândește: „Dumnezeu nu m-a vindecat. Ce ar trebui să fac? Mă va vindeca Dumnezeu sau nu?” Tulburarea, îngrijorarea și anxietatea ei se vor intensifica. În acest context, ea trăiește constant în mijlocul emoțiilor negative precum tulburarea, îngrijorarea și anxietatea, din cauza afecțiunii sale. Din când în când, dobândește puțină „credință” în Dumnezeu și, ocazional, oferă puțin din loialitatea și hotărârea sa. Indiferent ce face sau ce abordare folosește, în orice caz, ea este în mod constant prizoniera acestor emoții: tulburare, îngrijorare și anxietate. Este profund controlată de afecțiunea ei și tot ce face este să-și amelioreze și să-și vindece boala și să găsească o cale de a scăpa de ea. Când o persoană trăiește în mijlocul unor astfel de emoții negative, nu se gândește doar în trecere la boala sa; mai degrabă, dominată de acele emoții negative, gândirea ei este adesea foarte activă. Când aceste gânduri active nu pot fi puse în practică sau când

realitatea nu se aliniază cu ceea ce vrea persoana, din când în când, numeroase idei sau chiar abordări i se nasc în minte, împotriva voinței sale. Ea spune: „Dacă Dumnezeu nu mă vindecă, eu tot îmi voi face datoria, dar dacă Dumnezeu chiar nu mă va vindeca, atunci credința mea în El este inutilă și va trebui să-mi tratez singură boala.” Vezi, ea se gândește în sinea sa: „Dacă Dumnezeu nu mă vindecă, eu tot îmi voi face bine datoria – aceasta este încercarea lui Dumnezeu pentru mine”, dar, în același timp, gândește și următoarele: „Dacă Dumnezeu chiar nu mă va vindeca, va trebui să-mi tratez singură boala. Dacă trebuie să mi-o tratez singură, atunci nu-mi voi face datoria. În cazul în care credința mea în Dumnezeu nici măcar nu-mi poate vindeca boala, de ce ar trebui să cred în Dumnezeu? De ce îi vindecă Dumnezeu pe alții, dar pe mine nu?” Ea este încontinuu prizoniera emoțiilor sale negative și nu numai că este incapabilă să-și reconsidere sau să-și schimbe gândurile și punctele de vedere incorecte, dar aceste emoții negative o fac, treptat să Îl înțeleagă greșit pe Dumnezeu, să se plângă de El și să se îndoiască de El în timpul procesului de experimentare a afecțiunii sale. În acest proces, emoțiile sale negative se transformă treptat, iar ea începe să acționeze conform firii sale corupte. Odată ce o fire coruptă preia controlul asupra acțiunilor unei persoane, persoana respectivă nu numai că va avea emoții negative, dar în ea vor lua naștere anumite gânduri și puncte de vedere sau judecăți și hotărâri, iar acestea vor produce anumite acțiuni. Când un tip de emoție se transformă într-un tip de stare, nu mai este vorba doar despre emoții negative, despre a te gândi la ceva sau despre a trăi într-un anumit status quo, ci este vorba despre faptul că respectivul status quo produce gânduri, puncte de vedere și hotărâri, produce mișcare și acțiuni. Așadar, ce domină aceste gânduri, puncte de vedere, mișcări și acțiuni? Le domină o fire coruptă. Nu este lămurit acum acest proces de transformare? (Ba da.) La început, oamenii

produc emoții negative într-un anumit context, iar aceste emoții negative sunt doar câteva gânduri, puncte de vedere și idei simple, dar toate aceste idei sunt negative. Aceste idei negative stagnează în emoțiile oamenilor, iar apoi le fac să producă diverse stări incorecte. Când oamenii trăiesc în stări incorecte și decid ce și cum să facă și ce abordări să adopte, în ei se formează puncte de vedere și teorii eronate, iar asta, atunci, implică firea lor coruptă. Este chiar atât de simplu. Acum este clar acest lucru? (Da, este clar.) Așadar, vorbiți-Mi despre asta. (În anumite contexte, oamenii produc unele emoții negative. La început, aceste emoții negative nu sunt mai mult decât câteva idei negative. Când aceste idei negative ajung să dea naștere unor stări incorecte și oamenii încep să decidă ce să facă și să adopte anumite abordări, ei devin dominați de anumite gânduri și teorii. Atunci, asta implică firea lor coruptă.) Reflectați la asta și vedeți dacă înțelegeți. Nu este simplu? (Ba da.) Pare simplu, dar puteți să faceți distincția între emoțiile negative și firile corupte? Indiferent dacă sunt sau nu ușor de distins teoretic, în orice caz, ați înțeles distincția dintre emoțiile negative și firile corupte? (Da.)

Dacă diversele emoții negative despre care am avut părtășie există în propriile voastre inimi, le puteți discerne și analiza atent? (Le putem discerne oarecum.) Dacă le aveți, s-ar cuveni să fiți capabili să le discerneți. Scopul discernerii emoțiilor negative nu este doar să aveți o înțelegere teoretică generală a acestora sau să le înțelegeți sensul și atât. Este să vă eliberați din tortura emoțiilor negative după ce dobândiți un discernământ practic în ce le privește și să renunțați la aceste emoții negative diverse care nu ar trebui să existe în oameni, precum emoțiile negative despre care am avut părtășie mai devreme. Acum, pe baza distincției dintre emoțiile negative și stările corupte despre care tocmai am avut părtășie, putem spune că emoțiile negative sunt o cauză primară sau un context care îi face pe

oameni să-și dezvăluie firile corupte? De exemplu, în cazul bolii, dacă nu începi să simți emoții negative precum tulburare, îngrijorare și anxietate din cauza bolii, asta dovedește că ai cunoștințe și experiență privind chestiunea, că ai gânduri și puncte de vedere corecte și supunere autentică. În consecință, s-ar cuveni ca gândurile și acțiunile tale în acea privință să fie conforme cu adevărul. În schimb, dacă simți constant emoții negative cu privire la o anumită chestiune și rămâi permanent prizonierul emoțiilor negative din acest motiv, este firesc să ia naștere în tine anumite stări negative, din cauza acestor emoții negative. Aceste stări negative te vor face să îți dezvălui în mod natural firea coruptă în timp ce ești în acele stări incorecte. Atunci, vei acționa pe baza filosofiilor satanice, vei încălca adevărul în toate privințele și vei trăi conform firii tale corupte. Prin urmare, indiferent cum facem distincția între emoțiile negative și firile corupte, pe scurt, aceste două lucruri sunt legate și inseparabile. În special, ele au o esență comună, și anume faptul că atât emoțiile negative cât și firile corupte sunt lucruri negative – au aceeași esență și aceleași gânduri și puncte de vedere de bază. Gândurile și punctele de vedere care duc la apariția emoțiilor negative sunt toate negative, toate sunt filosofii satanice, iar aceste lucruri negative fac oamenii să-și dezvăluie firile corupte și să se comporte și să acționeze pe baza firilor lor corupte. Nu este așa? (Ba da.)

Data trecută, am avut părtășie despre emoții negative precum tulburarea, îngrijorarea și anxietatea. Acum, vom avea părtășie despre un alt aspect al emoțiilor negative, care este aproape același, în esența lui, ca tulburarea, îngrijorarea și anxietatea, dar a cărui natură negativă e și mai gravă. Care este această emoție? Este starea de spirit cu care oamenii se confruntă cel mai des în viața de zi cu zi – reprimarea. Ați auzit toți de termenul „reprimare”? (Da, am auzit.) Atunci, vă rog să alcătuiți un enunț sau să dați un exemplu folosind cuvântul „reprimare”. Încep Eu cu una.

Unii oameni spun adesea: „Ah, mă simt adesea ținut în frâu în timp ce-mi fac datoria și nu mă pot elibera de acest lucru.” Este această frază corect alcătuită? (Da.) Acum, este rândul vostru. (Mereu dezvălui corupție când mi se întâmplă lucruri și sunt constant nevoit să reflectez și să încerc să mă cunosc, așa că mă simt ținut în frâu.) Te simți ținut în frâu fiindcă încerci prea mult să te cunoști. Care este contextul acestei reprimări? Ce o provoacă? Faptul că știi că nu ești absolut nimic și că pare că nu te așteaptă nicio perspectivă și nicio destinație și că nu ai nicio speranță de a fi vreodată mântuit, așa că te simți ținut în frâu. Cine mai vrea să ne împărtășească ceva? (În țara balaurului roșu, credința în Dumnezeu îi face pe oameni să se simtă ținuți în frâu.) Asta înseamnă să te simți ținut în frâu din cauza mediului tău. (Faptul că sunt supravegheat constant de conducătorul meu în timp ce-mi fac datoria mă face să mă simt ținut în frâu.) Bine zis, asta exprimă foarte concret reprimarea. (Mereu mă confrunt cu eșecuri și obstacole în timp ce-mi îndeplinesc datoria și asta mă face să mă simt ținut în frâu.) Obstacolele și eșecurile vă fac să vă simțiți ținuți în frâu, ca și cum nu ați face progrese. Când lucrarea voastră înaintează lent, vă simțiți ținuți în frâu? (Da.) Acest lucru are o conotație oarecum pozitivă. Spuneți-Mi mai multe. (Mă simt ținut în frâu când sunt mereu emondat în timp ce-mi fac datoria.) Asta este realitatea, nu-i așa? (Mă simt ținut în frâu când nu obțin rezultate bune în datoria mea.) Care este cauza acestei reprimări? Chiar este faptul că nu ai obținut rezultate bune? Nu te temi că datoria ta va fi ajustată sau că vei fi eliminat? (Ba da.) Acestea sunt motivele concrete ale reprimării tale. Mai sunt și alte senzații de reprimare? Vorbiți-Mi despre ele. (Toți partenerii mei sunt mai buni decât mine, deci mă simt ținut în frâu.) Aceasta este problema provocată de invidie – reprimarea. Mai există și alte aspecte ale reprimării? (Mă simt ținut în frâu din cauza unei lipse îndelungate a progresului în domeniul meu de

activitate.) Este aceasta presiune sau reprimare? Este o mică presiune. Atunci, este un lucru bun să ai această presiune. Nu ai nevoie pur și simplu să transformi această presiune în motivație? Când îndatoririle membrilor fiecărei echipe sunt mereu ajustate, nu vă simțiți ținuți în frâu? (Ba da.) Și atunci vă simțiți ținuți în frâu. Din frazele pe care le-ați oferit, se pare că toți simțiți reprimarea. Se pare că sinele lăuntric al oamenilor este foarte neliniștit, constant agitat și sub un soi de presiune invizibilă, motiv pentru care reprimarea ia naștere în ei, iar atunci, ei trăiesc în mijlocul acestei emoții negative care este reprimarea. Este acesta un lucru bun? (Nu, nu este.) Nu este un lucru bun. Atunci, nu ar trebui să fie înlăturat? Fiindcă nu este un lucru bun, ar trebui înlăturat. Când oamenii trăiesc constant în mijlocul unei emoții negative, indiferent ce emoție este, la o scară mai mică, ea poate avea efecte nefavorabile asupra corpurilor și minților lor, împiedicându-i să trăiască sănătos și să crească puternici. La o scară mai mare, impactul diferitelor emoții negative asupra oamenilor nu se limitează la nevoile de bază pe care le au aceștia în viața de zi cu zi, precum hrană, îmbrăcăminte, adăpost și transport. Mai important, el afectează felul în care aceștia privesc oamenii și lucrurile, precum și comportamentul și acțiunile lor. Mai concret, le influențează eficiența, progresul și eficacitatea în îndatoririle lor. Firește, mai important, afectează ceea ce obțin ei din îndeplinirea îndatoririlor lor și câștigurile pe care oamenii ar trebui să le obțină din credința lor în Dumnezeu. Mințile oamenilor sunt constant frământate și controlate de aceste emoții negative, inimile lor sunt adesea tulburate și acestea se regăsesc în mod frecvent în sentimente precum nerăbdarea, disconfortul și impulsivitatea. Când oamenii sunt prizonierii acestor sentimente, conștiința și rațiunea lor normală, precum și viețile lor normale și îndeplinirea normală de către ei a îndatoririlor lor sunt perturbate, afectate și distruse. Prin urmare, ar trebui să înlăturați prompt

aceste emoții negative și să le împiedicați să vă afecteze în continuare viața și lucrarea normală. Conceptul de reprimare despre care am discutat astăzi este același, în esență, ca diversele emoții negative despre care am discutat mai devreme. Oamenii sunt adesea îngrijorați și au rețineri cu privire la multe lucruri sau nutresc mult disconfort în profunzimile inimilor lor, așa că se simt ținuți în frâu. Dacă această emoție care este reprimarea rămâne multă vreme nerezolvată, în profunzimea inimilor lor, oamenii vor deveni chiar mai anxioși și mai agitați. În anumite medii și contexte specifice, oamenii pot chiar să se elibereze de controlul conștiinței și rațiunii umanității, producând unele abordări extreme, în scopul de a-și depăși situațiile. Asta este pentru că există o limită a capacității instinctive a corpului uman de a îndura anumite emoții negative. Când acea limită și acea culme sunt atinse, oamenii se vor elibera de constrângerile rațiunii umanității și vor adopta anumite abordări extreme, în scopul de a-și descărca emoțiile și de a da frâu liber la tot soiul de idei iraționale care se găsesc în profunzimea inimilor lor.

Tocmai ați exprimat câteva dintre diferitele motive pentru care oamenii se simt ținuți în frâu, prin frazele pe care le-ați oferit. Astăzi, vom avea în principal părtășie despre trei dintre cauzele și motivele pentru care această emoție negativă care este reprimarea ia naștere în oameni. Primul este faptul că mulți oameni, fie în viața de zi cu zi, fie în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, simt că nu pot face ce vor. Acesta este primul motiv: imposibilitatea de a face ce vrei. Ce înseamnă să-ți fie imposibil să faci ce vrei? Înseamnă să nu poți să acționezi pe baza oricărei dorințe care-ți trece prin minte. Să poată face ce vor, când vor și cum vor este o cerință pe care oamenii o au și la muncă, și în viețile lor. Totuși, din diverse motive, inclusiv din cauza unor legi, a unor medii de trai sau a regulilor, sistemelor, stipulațiilor și măsurilor disciplinare ale unui grup și așa mai departe,

oamenii nu pot să acționeze conform propriilor dorințe și închipuiri. În consecință, se simt ținuți în frâu în profunzimile inimilor lor. Ca s-o spunem pe șleau, această reprimare apare fiindcă oamenii se simt lezați – unii oameni se simt chiar nedreptățiți. A nu putea să faci ce vrei, ca să vorbim deschis, înseamnă să nu poți acționa pe baza voii tale – înseamnă că nu poți să fii încăpățânat sau îngăduitor, așa cum vrei, din cauza anumitor motive și a restricțiilor diverselor medii și condiții obiective. De exemplu, unii oameni sunt mereu superficiali și găsesc moduri de a lenevi, în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Uneori, lucrarea bisericii impune grabă, dar ei vor să facă doar ce doresc. Dacă nu se simt foarte bine fizic, sau sunt într-o dispoziție proastă și au moralul scăzut câteva zile, ei nu vor fi dispuși să îndure greutăți și să plătească un preț pentru a face lucrarea bisericii. Sunt deosebit de leneși și de iubitori de confort. Când sunt lipsiți de motivație, corpurile lor devin lente, iar ei nu sunt dispuși să se miște, dar se tem să nu fie emondați de conducători și făcuți leneși de către frații și surorile lor, deci nu pot face nimic altceva decât să-și îndeplinească fără tragere de inimă lucrarea, alături de toți ceilalți. Totuși, se simt foarte nedoritori, nefericiți și fără tragere de inimă în legătură cu acest lucru. Se simt nedreptățiți, lezați, enervați și epuizați. Ei vor să acționeze pe baza voii proprii, dar nu îndrăznesc să se desprindă de cerințele și stipulațiile casei lui Dumnezeu sau să li se opună. Ca urmare, în timp, în ei începe să se nască o emoție – reprimarea. Odată ce această emoție represivă prinde rădăcini în ei, aceștia vor începe să pară, treptat, apatici și slăbiți. Ca o mașinărie, ei nu vor mai înțelege clar ce fac, dar tot vor face orice li se spune să facă în fiecare zi, în felul în care li se spune să facă acel lucru. Chiar dacă, aparent, vor continua să-și îndeplinească sarcinile fără oprire, fără pauză, fără să plece din mediul îndeplinirii îndatoririlor, totuși, în inimile lor, ei se vor simți ținuți în frâu și se vor gândi că viețile lor sunt epuizante și pline de nedreptăți. Cea mai

mare dorință actuală a lor este ca într-o zi să nu mai fie controlați de alții, să nu mai fie restricționați de stipulațiile casei lui Dumnezeu și să fie eliberați de rânduielile casei lui Dumnezeu. Vor să facă orice doresc, oricând doresc, să lucreze puțin, dacă se simt bine, și să nu lucreze, dacă nu se simt bine. Tânjesc să fie scutiți de orice vină, de a fi vreodată emondați și de a-i supraveghea, monitoriza sau coordona cineva. Ei cred că atunci când va veni acea zi, va fi o zi minunată și că se vor simți foarte liberi și eliberați. Totuși, încă nu sunt dispuși să plece sau să se dea bătuți; se tem că dacă nu-și îndeplinesc îndatoririle, dacă fac într-adevăr orice doresc și dacă într-o zi vor fi liberi și eliberați, atunci, se vor îndepărta în mod firesc de Dumnezeu și se tem că dacă Dumnezeu nu-i mai vrea, nu vor mai putea să obțină binecuvântări. Unii oameni se trezesc că au o dilemă: dacă încearcă să se plângă fraților și surorilor lor, vor descoperi că le este greu să vorbească. Dacă se întorc spre Dumnezeu în rugăciune, se vor simți incapabili să deschidă gura. Dacă se plâng, vor simți că sunt ei înșiși de vină. Dacă nu se plâng, se vor simți stingheri. Se întreabă de ce viețile lor par atât de pline de nedreptăți, atât de opuse propriei voințe și atât de epuizante. Nu vor să trăiască în acel fel, nu vor să fie în unison cu toți ceilalți, vor să facă orice doresc, oricum doresc, și se întreabă de ce le este imposibil să realizeze acest lucru. Înainte, se simțeau epuizați doar fizic, dar, acum, simt că și inimile lor sunt obosite. Nu înțeleg ce li se întâmplă. Spuneți-Mi, nu emoțiile represive provoacă asta? (Ba da.)

Unii oameni spun: „Conform tuturor, credincioșii sunt liberi și eliberați, trăiesc vieți deosebit de fericite, liniștite și vesele. Eu de ce nu pot trăi la fel de fericit și de liniștit ca alții? De ce nu simt nicio veselie? De ce mă simt atât de ținut în frâu și de epuizat? Cum se face că alți oameni trăiesc vieți atât de fericite? De ce este viața mea atât de tristă?” Spuneți-Mi, care este cauza acestui lucru? Ce le-a provocat reprimarea? (Corpurile

lor fizice nu erau mulțumite și sufereau.) Când corpul fizic al unei persoane suferă și aceasta simte că i s-a făcut o nedreptate, dacă persoana poate accepta acest lucru în inima și în mintea sa, nu va simți că suferința ei fizică nu mai este atât de mare? Dacă găsește alinare, liniște și veselie în inima și în mintea ei, se va mai simți ea ținută în frâu? (Nu.) Prin urmare, este eronat să spunem că reprimarea este provocată de suferința fizică. Dacă reprimarea apare din cauza unei suferințe fizice excesive, atunci, voi nu suferiți? Vă simțiți ținuți în frâu fiindcă nu puteți face ce doriți? Deveniți prizonierii emoțiilor represive fiindcă nu puteți face ce vreți? (Nu.) Sunteți ocupați, în lucrarea zilnică? (Oarecum ocupați.) Sunteți cu toții destul de ocupați, lucrând din zori și până la apus. În afară de somn și mâncare, îți petreci aproape toată ziua în fața unui computer, obosindu-ți ochii și creierul și epuizându-ți corpul, dar te simți ținut în frâu? Îți va provoca reprimare această oboseală? (Nu.) Ce provoacă reprimarea oamenilor? Cu siguranță nu se datorează oboselii fizice, așadar, ce o provoacă? Dacă oamenii caută constant confort fizic și fericire, dacă urmăresc constant fericire și confort fizic și nu doresc să sufere, atunci, chiar și puțină suferință fizică, faptul că suferă puțin mai mult decât alții sau că se simt puțin mai munciți decât de obicei i-ar face să se simtă ținuți în frâu. Aceasta este una dintre cauzele reprimării. Dacă oamenii nu consideră că puțină suferință fizică este mare lucru și nu urmăresc confortul fizic, ci, în schimb, urmăresc adevărul și caută să-și îndeplinească îndatoririle pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci, adesea, ei nu vor simți suferința fizică. Chiar dacă, ocazional, se simt puțin ocupați, obosiți sau epuizați, după ce se culcă, se vor trezi simțindu-se mai bine și apoi, își vor continua lucrarea. Ei se vor concentra pe îndatoririle și pe lucrarea lor; nu vor considera că puțină oboseală fizică este o problemă semnificativă. Totuși, când apare o problemă în gândirea oamenilor și aceștia urmăresc constant confortul fizic, oricând le sunt ușor

nedreptățite corpurile fizice sau nu pot găsi mulțumire, în ei se vor naște anumite emoții negative. Așadar, de ce acest tip de persoană, care mereu vrea să facă ce dorește, să-și răsfețe trupul și să se bucure de viață se trezește adesea prizoniera acestei emoții negative care este reprimarea, oricând este nemulțumită? (Pentru că urmărește confortul și plăcerea fizică.) Asta este adevărat pentru unii oameni. Mai există un grup de oameni care nu urmăresc confortul fizic. Ei caută să facă lucruri conform propriilor toane și să-și urmărească propriile dispoziții. Când sunt fericiți, sunt capabili să îndure mai multă suferință, pot să lucreze încontinuu toată ziua și, întrebați dacă se simt obosiți, ei vor spune: „Nu sunt obosit. Cum ar putea să mă obosească să-mi fac datoria?” Dar dacă într-o zi sunt nefericiți, vor fi nemulțumiți chiar dacă îi rogi doar să aloce un minut în plus unui lucru, iar dacă îi mustri puțin, ei vor spune: „Taci! Mă simt ținut în frâu. Dacă mai vorbești, nu-mi voi mai face datoria și asta va fi vina ta. Dacă nu primesc binecuvântări în viitor, va fi vina ta și tu vei purta toată răspunderea pentru asta!” Oamenii sunt instabili când sunt într-o stare anormală. Uneori, ei vor fi capabili să sufere și să plătească un preț, dar, alteori, se vor plânge chiar și cu privire la o mică suferință și-i va supăra chiar și o problemă minoră. Când sunt într-o dispoziție proastă, nu vor mai dori să-și îndeplinească îndatoririle, să citească din cuvintele lui Dumnezeu, să cânte imnuri sau să participe la adunări și să asculte predici. Vor dori doar să fie singuri o vreme și va fi imposibil să-i ajute și să-i susțină cineva. După câteva zile, e posibil să le treacă și să se simtă mai bine. Orice lucru care nu reușește să-i mulțumească îi face să se simtă ținuți în frâu. Nu este o astfel de persoană deosebit de încăpățânată? (Ba da.) Este deosebit de încăpățânată. De exemplu, dacă vrea să se culce imediat, va insista să facă acest lucru. Va spune: „Am obosit și vreau să mă culc chiar acum. Când nu am pic de energie, trebuie să dorm!” Dacă spune cineva: „Nu mai poți să

reziști zece minute? Sarcina asta se va termina foarte curând și apoi, ne putem odihni cu toții, ce zici?", persoana va spune: „Nu, trebuie să mă culc chiar acum!" Dacă o convinge cineva, ea va mai rezista o vreme, fără tragere de inimă, dar se va simți ținută în frâu și enervată. Ea se simte adesea ținută în frâu cu privire la aceste chestiuni și nu este dispusă să accepte ajutor de la frații și surorile ei sau să fie supravegheată de conducători. Dacă face o greșeală, nu le permite altora să o emondeze. Nu-și dorește să fie restricționată în niciun fel. Se gândește: „Cred în Dumnezeu ca să găsesc fericirea, așadar, de ce ar trebui să-mi îngreunez situația? De ce ar trebui să fie viața mea atât de epuizantă? Oamenii ar trebui să trăiască fericiți. Nu ar trebui să dea atât de multă atenție acestor reglementări și acelor sisteme. La ce folosește să le respecți mereu? Acum, în clipa asta, eu voi face orice doresc. Niciunul dintre voi nu ar trebui să aibă nimic de spus despre asta." O astfel de persoană este deosebit de încăpățânată și de desfrânată: nu-și permite să sufere nicio limitare și nici nu-și dorește să se simtă limitată în niciun mediu de lucru. Nu-și dorește să adere la reglementările și principiile casei lui Dumnezeu, nu este dispusă să accepte principiile de care oamenii ar trebui să se țină în comportamentul lor și nici măcar nu dorește să respecte ceea ce îi spun conștiința și rațiunea că ar trebui să facă. Vrea să facă ce dorește, orice o face fericită, orice îi va aduce un beneficiu și o va face să se simtă confortabil. Ea crede că a trăi sub aceste limitări i-ar încălca voia, că ar fi un soi de auto-abuz, că i-ar fi prea greu și că oamenii nu ar trebui să trăiască așa. Crede că oamenii ar trebui să trăiască liberi și eliberați, cedând în mod necontrolat trupului și pasiunilor lor, precum și idealurilor și dorințelor lor. Crede că ei ar trebui să cedeze tuturor ideilor lor, să spună orice vor, să facă orice vor și să meargă oriunde vor, fără să fie nevoie să țină cont de consecințe sau de sentimentele altor oameni și mai ales, fără să trebuiască să ia în calcul propriile

responsabilități și obligații sau îndatoririle pe care credincioșii s-ar cuveni să le îndeplinească, sau adevărurile-realități pe care s-ar cuveni să le susțină și să le trăiască, sau calea pe care s-ar cuveni s-o urmeze în viață. Oamenii din acest grup vor mereu să facă ce le place în societate și printre alți oameni, dar indiferent unde merg, nu pot obține niciodată asta. În opinia lor, casa lui Dumnezeu subliniază drepturile omului, le acordă oamenilor libertate completă, ține la umanitate și vrea să-i tolereze pe oameni și să aibă răbdare cu ei. Ei cred că după ce vin în casa lui Dumnezeu ar trebui să poată ceda liber trupului și dorințelor personale, însă deoarece casa lui Dumnezeu are decrete și reglementări, ei tot nu pot face ce vor. Prin urmare, această emoție represivă negativă a lor nu poate fi înlăturată nici măcar după ce ei se alătură casei lui Dumnezeu. Ei nu trăiesc pentru a îndeplini vreun fel de responsabilități, pentru a duce până la capăt vreo misiune, sau pentru a deveni persoane adevărate. Credința lor în Dumnezeu nu este pentru a îndeplini datoria unei ființe create, pentru a-și duce până la capăt misiunea și pentru a obține mântuirea. Indiferent de oamenii printre care se află, de mediile în care sunt sau de profesia căreia i se dedică, scopul lor fundamental este să se găsească și să se mulțumească pe sine. Scopul tuturor lucrurilor pe care le fac se învârte în jurul acestui lucru și automulțumirea este dorința lor de o viață și obiectivul căutării lor.

Printre voi, există oameni responsabili cu găzduirea fraților și surorilor și pregătirea meselor pentru ei și, în acest caz, trebuie să-i întrebi pe frați și pe surori ce le place să mănânce, să te întrebi care sunt principiile și cerințele casei lui Dumnezeu și, apoi, să-i găzduiești pe baza acestor două tipuri de principii. Dacă găzduiești oameni din China de Nord, fă mai multe feluri de mâncare pe bază de grâu, precum chifle la aburi, chifle-floare și chifle umplute. Ocazional, poți face și orez sau tăiței din orez, pe care-i mănâncă oamenii din China de Sud. Toate acestea sunt acceptabile. Să

presupunem că majoritatea oamenilor pe care îi găzduiești sunt din China de Sud. Lor nu le plac felurile de mâncare pe bază de grâu, preferă orezul și, dacă nu au consumat deloc orez, simt că nu au mâncat. Așa că, dacă-i găzduiești pe ei, trebuie să faci mai des orez și să te asiguri că felurile tale de mâncare se potrivesc gusturilor oamenilor din China de Sud. Dacă găzduiești oameni din China de Sud și din China de Nord, atunci, poți să pregătești două tipuri de mâncăruri și să-i lași pe oameni să aleagă ce preferă, dându-le libertatea de alegere. A găzdui frați și surori în acest fel este în acord cu principiile – este o chestiune foarte clară. Atât timp cât majoritatea oamenilor sunt satisfăcuți, este suficient. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu câțiva indivizi răzleți care sunt nemulțumiți. Totuși, dacă persoana responsabilă cu găzduirea nu înțelege adevărul și nu știe cum să se ocupe de chestiuni conform principiilor și acționează mereu pe baza propriilor preferințe, gătind orice mâncare vrea, fără să ia în calcul dacă oamenilor le va face plăcere s-o mănânce, ce fel de problemă este asta? Este una de extremă încăpățânare și egoism. Unii oameni sunt din China de Sud și majoritatea oamenilor pe care-i găzduiesc sunt din nord. Ei fac orez în fiecare zi, fără să ia în calcul dacă frații și surorile sunt obișnuiți cu el, iar când încerci să-i emondezi și să le dai unele sfaturi, în ei ia naștere un anumit tip de emoție și inima lor devine potrivnică, neascultătoare și plină de resentimente, iar ei spun: „Nu este simplu să gătești în casa lui Dumnezeu. Este foarte dificil să-i servesc pe acești oameni. Trudesc de dimineața până seara ca să gătesc pentru voi, dar voi tot sunteți atât de mofturoși. Ce-are dacă mâncați orez? Noi, sudicii, nu mâncăm orez de trei ori pe zi? Nu este un mod destul de plăcut de a trăi? Suntem mai puternici decât voi și avem mai multă energie. Ce-i așa de bine să mănânci mereu tăiței și chifle la aburi? Poți să te saturi cu astea? De ce nu mi se par gustoși tăițeii? De ce nu simt că m-am săturat după ce-i mănânc? Nu am ce face.

Cred că, pentru a-mi face datoria în casa lui Dumnezeu, va trebui să suport și să mă abțin. Dacă nu mă abțin, e posibil să fiu înlocuit sau eliminat. Va trebui pur și simplu să fac tăiței și chifle la aburi, în cazul acesta!" Ea continuă așa fără tragere de inimă în fiecare zi, gândindu-se: „Nici măcar nu pot să mănânc orez la o masă. Vreau doar să mănânc orez la toate mesele. Fără orez, nu pot supraviețui. Vreau să mănânc orez!" Deși face, fără tragere de inimă, tăiței și chifle la aburi în fiecare zi, extrem de prost dispusă. De ce este extrem de prost dispusă? Fiindcă se simte ținută în frâu. Se gândește: „Trebuie să vă servesc pe voi și să gătesc mâncarea pe care vă place vouă s-o mâncați, și nu ce vreau eu să mănânc. De ce trebuie mereu să vă mulțumesc pe voi, și pe mine nu?" Se simte lezată, ținută în frâu și simte că viața ei e epuizantă. Refuză să lucreze în plus și, când lucrează puțin, o face într-un mod superficial; se teme că va fi înlocuită sau alungată dacă nu lucrează deloc. În consecință, singurul lucru pe care-l poate face este să acționeze fără tragere de inimă și împotriva voinței sale și să-și facă datoria în acest fel, fără să experimenteze momente de fericire, libertate sau eliberare. Oamenii o întreabă: „Cum te simți când găzduiești frații și surorile și gătești?" Ea răspunde: „De fapt, nu e atât de obositor, dar mă simt ținută în frâu." Oamenii spun: „De ce te simți ținută în frâu? Ai orez, făină – ai de toate. Nici măcar nu trebuie să-ți cheltuiești banii ca să cumperi aceste lucruri. Trebuie doar să te obosești și să lucrezi puțin mai mult decât alți oameni, din când în când. Nu asta este ceea ce s-ar cuveni să faci? Credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei sunt lucruri vesele. Sunt voluntare. Deci, de ce te simți ținută în frâu?" Ea răspunde: „Deși fac în mod voluntar aceste lucruri, nu pot să mănânc foarte des orez și nu pot să fac ce vreau, mâncând ce-mi place și ce mi se pare delicios. Mă tem că voi fi criticată dacă sunt văzută încercând să gătesc ceva delicios pentru mine, așa că mă simt ținută în frâu și nu sunt niciodată fericită." Oamenii de acest

fel trăiesc în mijlocul emoțiilor represive fiindcă nu-și pot satisface pofta de mâncare.

Unii oameni cultivă legume la fermele bisericii. Cum ar trebui să procedeze? Ar trebui să planteze o cultură adecvată de legume, în funcție de anotimpuri, de climat, de temperatură și de numărul oamenilor pe care trebuie să-i hrănească. În casa lui Dumnezeu există regulamente cu privire la cultivarea diverselor legume, care pot fi destul de dificile pentru mulți oameni. Există unele legume pe care oamenii le mănâncă zilnic cu plăcere și unele care oamenilor nu le plac. Unora li se reglementează cantitățile, iar altele sunt consumate sezonier. În acest fel, cantitatea pe care oamenii o pot mânca este limitată. Unii oameni s-au gândit: „Ah, nu ne putem bucura niciodată pe deplin când mâncăm aceste legume. Mâncăm câteva și s-au terminat. Nu sunt multe de împărțit cu ceilalți! De exemplu, roșiile cherry: primim doar un pumn mic de fiecare dată și se termină înainte să apucăm să le savurăm gustul. Ar fi grozav dacă am putea să mâncăm castroane întregi!” Așadar, într-un loc unde trăiau în jur de zece oameni, au plantat două sute de plante de roșii cherry. Începeau să mănânce castroane întregi de îndată ce se trezeau dimineața și continuau să le mănânce până mergeau seara la culcare. Le plăcea foarte mult să mănânce castroane întregi de roșii cherry, roșii obișnuite și coșulețe întregi de castraveți. Simțeau că acele zile erau divine, încântătoare. Oamenii de acest fel nu pot urma stipulațiile casei lui Dumnezeu în acțiunile lor și nu pot respecta principiile științei. Ei refuză să asculte pe oricine, punându-și pe primul loc propriile interese, ținând cont doar de ei înșiși în toate lucrurile și făcând ce vor. Ca urmare, sub controlul, supravegherea și gestionarea casei lui Dumnezeu, acești oameni care au vrut să-și umple gura cu fructe au fost supuși unor restricții, iar unii dintre ei au fost emondați. Spuneți-Mi, cum credeți că se simt ei acum? Nu se simt ei incredibil de dezamăgiți? Nu simt că lumea este deprimantă și că

nu există nici dragoste, nici căldură în casa lui Dumnezeu? Nu se simt ei incredibil de ținuți în frâu? (Ba da.) Ei se gândesc constant: „Care-i problema, dacă fac ce vreau? Nu pot, pur și simplu, să mă bucur că mănânc niște legume? Nici măcar nu mă lasă să mănânc castroane întregi de roșii cherry. Ce zgârciți! Casa lui Dumnezeu nu le acordă oamenilor libertate. Dacă vrem să mâncăm roșii cherry, ei ne pun să le plantăm în funcție de numărul de oameni care trebuie hrăniți. Care e problema dacă plantez două sau trei sute de plante? Dacă nu le putem mânca pe toate, pur și simplu vom hrăni animalele cu ele.” Este potrivit să mănânci castroane întregi? Nu ar trebui să existe o moderație și o limită pentru ceea ce consumi? Proporția consumată de oameni din alimentele create de Dumnezeu ar trebui să se bazeze pe recolta și pe disponibilitatea lor sezonieră. Alimentele de bază ar trebui să fie cele cu o recoltă bogată, în timp ce acelea cu o recoltă slabă, cu sezoane scurte, perioade de creștere scurte sau recolte restricționate ar trebui consumate în cantități mai mici – în anumite locuri, oamenii nu le mănâncă deloc și nu pierd nimic. Asta este rezonabil. Oamenii au mereu dorințe și vor constant să-și satisfacă apetitul. Este potrivit acest lucru? Nu este potrivit să ai mereu dorințe și apetituri. Casa lui Dumnezeu are propriile reguli. Există regulamente, gestionare și sisteme adecvate în toate aspectele lucrării în casa lui Dumnezeu. Dacă vrei să devii un membru al casei lui Dumnezeu, s-ar cuveni să aderi cu strictețe la regulamentele ei. Nu ar trebui să fii impertinent, ci să înveți să te supui și să acționezi într-un mod pe care toată lumea îl găsește satisfăcător. Asta se conformează standardelor de conștiință și rațiune. Niciunul dintre regulamentele casei lui Dumnezeu nu este instituit în beneficiul unei singure persoane; ele sunt instituite pentru toți cei din casa lui Dumnezeu. Sunt menite să protejeze lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Aceste regulamente și sisteme sunt rezonabile și dacă oamenii au conștiință și rațiune, s-ar cuveni ca ei să

le respecte. Prin urmare, indiferent ce faci, trebuie să procedezi conform regulamentelor și sistemelor casei lui Dumnezeu și, în altă privință, ai și o responsabilitate și o obligație să le susții pe toate, în loc să acționezi constant pe baza propriilor interese și perspective. Nu este așa? (Ba da.) Dacă te simți deosebit de ținut în frâu trăind și lucrând în casa lui Dumnezeu, asta nu este din cauza vreunei probleme cu regulamentele, sistemele sau metodele de gestionare ale casei lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, o problemă personală a ta. Să presupunem că mereu vrei să cauți mulțumirea de sine și să-ți satisfaci propriile dorințe în casa lui Dumnezeu și că mereu te simți incredibil de ținut în frâu, neliber și neeliberat, fără pic de liniște sau veselie. Să spunem că te simți constant stânjenit și nedreptățit, că nu poți să faci ce vrei în nicio situație, că nu poți să mănânci ce vrei sau să te îmbraci cum vrei, că nu ți se permite să te îmbraci modern sau într-un mod atrăgător și te simți nefericit și nelalocul tău în fiecare zi, din cauza acestor lucruri. Să presupunem că mereu ți se par stânjenitoare interacțiunile cu frații și surorile tale și te gândești: „Acești oameni au mereu părtășie despre adevăr cu mine, este prea dificil! Nu vreau să mă comport în acest fel. Vreau doar să trăiesc fericit, mulțumit și liber. Simt că nu sunt atât de fericit și de liber cum mi-am imaginat că voi fi, crezând în Dumnezeu. Nu vreau să fiu constrâns de nimeni. Mereu sunt oameni care se ocupă de mine și mă constrâng și mă simt ținut în frâu.” Oamenilor de acest gen le displace acest soi de mediu de viață și ei simt aversiune față de el. Totuși, pentru a primi binecuvântări, nu au de ales și i se dedică. Nu au unde să-și verse frustrările, nu îndrăznesc să se plângă și adesea se simt ținuți în frâu. Singura soluție, cel mai bun mod de a te purta cu astfel de oameni este să le spui: „Poți să pleci. Mergi și mănâncă ce vrei, poartă hainele pe care le dorești, trăiește viața pe care o vrei, fă lucrurile pe care le dorești, ai cariera pe care o vrei și urmărește țelurile și direcția pe care vrei să le urmărești.

Casa lui Dumnezeu nu te ține pe loc. Mâinile și picioarele tale sunt eliberate și libere, cum este și inima ta. Nu te controlează nimeni. În afară de a te dedica tu casei lui Dumnezeu pentru a atinge un anumit țel, nimeni nu ți-a impus aceste regulamente, spunând că trebuie, că ești nevoit și că ești obligat să rămâi în casa lui Dumnezeu, fiindcă altfel, casa lui Dumnezeu îți va face ceva." Îți spun adevărul, casa lui Dumnezeu nu îți va face nimic. Dacă vrei să pleci, poți pleca oricând. Doar înapoiază bisericii cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și predă lucrarea pe care o ai în curs de execuție. Poți pleca oricând vrei. Casa lui Dumnezeu nu te restricționează, nu este închisoarea ta sau o ocnă. Casa lui Dumnezeu este un loc liber și ușile ei sunt larg deschise. Dacă te simți ținut în frâu, este fiindcă nu poți face ce vrei, iar asta înseamnă că acest loc nu este potrivit pentru tine. Nu este casa fericită pe care vrei să o găsești, nici locul unde ar trebui să stai. Dacă trăiești într-un loc care îți contrazice atât de mult voia, ar trebui să pleci. Înțelegi? Casa lui Dumnezeu nu-i forțează niciodată pe neîncrezători sau pe cei care nu urmăresc adevărul. Dacă dorești să faci afaceri, să devii bogat, să ai o carieră sau să te aventurezi în lume și să-ți faci un renume, atunci acesta este țelul tău personal și ar trebui să te întorci în lumea seculară. Casa lui Dumnezeu nu limitează niciodată libertatea oamenilor. Ușile casei lui Dumnezeu sunt larg deschise. Neîncrezătorii și cei care nu urmăresc adevărul pot să iasă și să părăsească oricând casa lui Dumnezeu.

Unii oameni pur și simplu nu sunt dispuși să-și îndeplinească îndatoririle și să aibă părtășie despre adevăr. Ei nu s-au adaptat la viața bisericească, sunt incapabili să se adapteze la ea și întotdeauna se simt deosebit de nefericiți și de neajutorați. Eu le-aș spune acelor oameni: ar trebui să pleci degrabă. Du-te în lumea laică, să-ți cauți propriile țeluri și propria direcție și să trăiești viața pe care s-ar cuveni s-o trăiești. Casa lui Dumnezeu nu forțează niciodată pe nimeni. Niciunul dintre regulamentele,

sistemele sau decretele administrative ale bisericii nu te vizează pe tine, ca individ. Dacă ți se par dificile, dacă nu le poți respecta și te simți deosebit de nefericit și de ținut în frâu, atunci poți alege să pleci. Cei care pot să accepte adevărul și să susțină principiile sunt cei potriviți să rămână în biserică. Desigur, dacă simți că nu ești potrivit pentru a rămâne în casa lui Dumnezeu, va exista un alt loc potrivit pentru tine? Da, lumea este mare și va exista un loc potrivit pentru tine. Pe scurt, dacă aici te simți ținut în frâu, dacă nu poți găsi eliberarea, dacă vrei adesea să te descarci și există mereu posibilitatea ca natura ta să iasă la iveală, atunci ești în pericol și nu ești potrivit pentru a rămâne în casa lui Dumnezeu. Lumea este mare și va exista mereu un loc potrivit pentru tine. Ia-ți timpul necesar pentru a-l găsi singur. Nu este acesta un mod potrivit de a trata această problemă? Nu este rațional? (Ba da.) Dacă acești oameni se simt atât de stânjeniți și tot vrei să-i ții aici, nu ești tu nesăbuit? Hai să-i lăsăm să plece și să le urăm succes în împlinirea visurilor lor, bine? Care sunt visurile lor? (Să mănânce castroane întregi de roșii cherry.) Ei vor și să mănânce orez și pește la fiecare masă, tot anul. Ce alte visuri au? Să se trezească în mod firesc în fiecare zi, să lucreze oricând vor și să nu-i gestioneze sau supravegheze nimeni când nu vor să lucreze. Nu este acesta visul lor? (Ba da.) Ce vis grandios! Cât de măreț este! Spuneți-Mi, au perspective bune oamenii de acest gen? Se ocupă ei de lucrarea lor reală? (Nu.) Ca să rezumăm, oamenii de acest gen se simt mereu ținuți în frâu. În termeni simpli, dorința lor este să-și răsfețe trupul și să-și satisfacă dorințele. Ei sunt prea egoiști, vor să facă totul conform propriilor toane și așa cum vor, ignorând regulile și netratând lucrurile conform principiilor, făcând lucrurile doar pe baza propriilor sentimente, preferințe și dorințe și acționând pe baza propriilor interese. Le lipsește umanitatea normală și oamenii de acest fel nu se ocupă de lucrarea lor reală. Oamenii care nu se ocupă de lucrarea lor reală se simt ținuți în

frâu în tot ceea ce fac, oriunde merg. Chiar dacă ar trăi singuri, tot s-ar simți așa. Frumos spus, acești oameni nu sunt indivizi promițători și nu se ocupă de lucrarea lor reală. Mai precis, umanitatea lor este anormală și sunt cam netoți. Cum sunt oamenii care se ocupă de lucrarea lor reală? Sunt oameni care-și privesc nevoile de bază, precum mâncarea, îmbrăcămintea, adăpostul și transportul într-un mod simplu. Atât timp cât lucrurile se ridică la un standard normal, este suficient pentru ei. Le pasă mai mult de calea lor în viață, de misiunea lor ca ființe umane, de perspectiva lor asupra vieții și de valorile lor. La ce reflectează toată ziua oamenii fără perspective? Ei reflectează mereu la cum să lenevească, cum să păcălească pentru a evita responsabilitatea, cum să mănânce bine și să se distreze, cum să trăiască în tihnă și confort fizic, fără să țină cont de chestiuni reale. Prin urmare, ei se simt ținuți în frâu în contextul și mediul în care-și îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu le cere oamenilor să-și însușească anumite cunoștințe comune și profesionale legate de îndatoririle lor, pentru a le îndeplini mai bine. Casa lui Dumnezeu le cere oamenilor să mănânce și să bea frecvent cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să poată dobândi o înțelegere mai bună a adevărului, să pătrundă în adevărul-realitate și să știe care sunt principiile pentru fiecare acțiune. Toate aceste lucruri despre care are părtășie și pe care le menționează casa lui Dumnezeu au legătură cu subiecte, chestiuni practice și așa mai departe, care intră în sfera vieților oamenilor și a îndeplinirii îndatoririlor lor și sunt menite să-i ajute pe oameni să se ocupe de lucrarea lor reală și să pășească pe calea corectă. Acești indivizi care nu se ocupă de lucrarea lor reală și care fac ce vor ei nu doresc să facă aceste lucruri reale. Țelurile finale pe care vor să le atingă făcând orice doresc sunt confortul, plăcerea și tihna fizică și să nu fie îngrădiți sau nedreptățiți în vreun fel. Să poată să mănânce suficient din orice vor ei și să facă ce doresc. Din cauza calității umanității lor și a

căutărilor lor lăuntrice se simt ei adesea ținuți în frâu. Indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr, nu se vor schimba și reprimarea nu le va fi înlăturată. Pur și simplu, acesta este felul lor; sunt doar niște lucruri care nu se ocupă de lucrarea lor reală. Deși la suprafață nu par să fi comis vreun mare rău sau să fie oameni răi și cu toate că, aparent, doar au eșuat să susțină principiile și regulamentele, în realitate, natura-esență a acestora este că ei nu se ocupă de lucrarea lor reală și nici nu urmează calea corectă. Oamenii de acest fel sunt lipsiți de conștiința și rațiunea umanității normale și nu pot dobândi inteligența umanității normale. Nu se gândesc, nu reflectează și nu urmăresc țelurile pe care oamenii cu umanitate normală s-ar cuveni să le urmărească, sau atitudinile de viață și metodele de existență pe care ar trebui să le adopte oamenii cu umanitate normală. Mințile lor sunt în fiecare zi pline de gânduri despre cum să găsească tihnă și plăcere fizică. Totuși, în mediul de viață al bisericii, ei nu-și pot satisface preferințele fizice, deci se simt stânjeniți și ținuți în frâu. Așa ajung să aibă aceste emoții. Spuneți-Mi, nu au vieți epuizante oamenii de acest fel? (Ba da.) Sunt viețile lor jalnice? (Nu, nu sunt jalnice.) Așa este, nu sunt jalnice. Ca să ne exprimăm cu blândețe, aceștia sunt genul de oameni care nu se ocupă de lucrarea lor reală. În societate, cine sunt oamenii care nu se ocupă de lucrarea lor reală? Sunt trântorii, nesăbuiții, leneșii, huliganii, ticăloșii și derbedeii – oamenii de acest fel. Ei nu-și doresc să deprindă calificări sau abilități noi și nu vor să urmeze cariere serioase sau să găsească o slujbă, ca să se poată descurca. Ei sunt trântorii și derbedeii societății. Se infiltrează în biserică și apoi vor să obțină lucruri gratis și să-și obțină partea lor de binecuvântări. Sunt oportuniști. Acești oportuniști nu sunt niciodată dispuși să-și îndeplinească îndatoririle. Dacă lucrurile nu merg cum vor ei, chiar și într-o mică măsură, se simt ținuți în frâu. Întotdeauna își doresc să trăiască liber, nu vor să facă niciun fel de lucrare și totuși, vor să mănânce mâncare

bună și să poarte haine frumoase, să mănânce orice doresc și să doarmă oricând vor. Ei cred că, atunci când va veni o astfel de zi, cu siguranță va fi minunat. Nu vor să îndure nici măcar puține greutăți și își doresc o viață de răsfăț. Acestor oameni li se pare epuizant chiar și să trăiască; ei sunt controlați de emoții negative. Se simt adesea obosiți și derutați, fiindcă nu pot face ce vor. Nu vor să se ocupe de lucrarea lor reală sau să-și gestioneze afacerile lor reale. Nu vor să rămână fideli unei slujbe și să o facă în mod constant, de la început până la sfârșit, tratând-o ca pe propria profesie și datorie, ca pe obligația și responsabilitatea lor; nu vor să o finalizeze și să obțină rezultate, sau să o facă la cel mai înalt standard posibil. Nu au gândit niciodată așa. Vor doar să acționeze într-un mod superficial și să-și folosească datoria drept mijloc de a-și câștiga existența. Când se confruntă cu puțină presiune sau vreo formă de control, sau când se așteaptă de la ei un standard puțin mai ridicat, sau sunt puși să își asume puțină responsabilitate, se simt stânjeniți și ținuți în frâu. Aceste emoții negative iau naștere în ei, a trăi li se pare epuizant și sunt nefericiți. Un motiv fundamental pentru care a trăi li se pare epuizant este faptul că oamenii de acest fel nu au rațiune. Rațiunea lor este defectuoasă, ei își petrec toată ziua complăcându-se în fantezii, trăind într-un vis, în nori, închipuindu-și mereu cele mai extraordinare lucruri. Din acest motiv, reprimarea este foarte greu de înlăturat. Ei nu sunt interesați de adevăr, sunt neîncrezători. Singurul lucru pe care-l putem face este să le cerem să plece din casa lui Dumnezeu, să se întoarcă în lume și să-și găsească propriul loc de tihnă și confort.

Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt toți indivizi care se ocupă de lucrarea lor reală, sunt cu toții dispuși să-și îndeplinească îndatoririle, sunt capabili să preia o lucrare și să o îndeplinească bine conform calibrului lor și reglementărilor casei lui Dumnezeu. Firește, inițial, poate fi dificil să te adaptezi la această viață. Este posibil să te simți epuizat fizic și mental.

Totuși, dacă ești cu adevărat hotărât să cooperezi și ești dispus să devii o persoană normală și bună și să obții mântuirea, atunci, trebuie să plătești un mic preț și să-I permiți lui Dumnezeu să te disciplineze. Când ai impulsul de a fi încăpățânat, trebuie să te răzvrătești împotriva lui și să renunți la el, reducându-ți treptat încăpățânarea și dorințele egoiste. Trebuie să cauți ajutorul lui Dumnezeu în chestiuni cruciale, în momente cruciale și cu privire la sarcini cruciale. Dacă ești hotărât, atunci ar trebui să-I ceri lui Dumnezeu să te mustre și să te disciplineze și să te lumineze astfel încât să poți înțelege adevărul și astfel, vei obține rezultate mai bune. Dacă ești cu adevărat hotărât și te rogi lui Dumnezeu în prezența Lui și Îl implori, Dumnezeu va acționa. Îți va schimba starea și gândurile. Dacă Duhul Sfânt lucrează puțin, mișcându-te și luminându-te puțin, inima ta se va schimba și starea ta va fi transformată. Când va avea loc această transformare, vei simți că nu ești ținut în frâu când trăiești în acest fel. Starea și emoțiile tale reprimate vor fi transformate și alinate și vor fi altfel decât înainte. Vei simți că nu este obositor să trăiești în acest fel. Te vei bucura să-ți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu. Vei simți că ai o viață bună comportându-te și îndeplinindu-ți datoria în acest fel, îndurând greutăți și plătind un preț, urmând regulile și făcând lucruri pe baza principiilor. Vei simți că acesta este genul de viață pe care ar trebui să-l aibă oamenii normali. Când trăiești în conformitate cu adevărul și îți îndeplinești bine datoria, vei simți că inima ta este calmă și liniștită și că viața ta este plină de sens. Te vei gândi: „De ce nu am știut asta înainte? De ce am fost atât de încăpățânat? Înainte, trăiam conform filosofiilor și firii Satanei, netrăind nici ca om, nici ca fantomă, și cu cât trăiam mai mult, cu atât era durerea mai mare. Acum, că înțeleg adevărul, pot să renunț la o parte din firea mea coruptă și pot să simt adevărata liniște și bucurie a unei vieți petrecute îndeplinindu-mi datoria și practicând adevărul!” Nu ți se va fi schimbat atunci dispoziția? (Ba da.)

Odată ce-ți vei da seama de ce viața ta părea represivă și tristă înainte, odată ce vei găsi cauza principală a suferinței tale și vei rezolva problema, vei avea o șansă să te schimbi. Atât timp cât te lupți pentru adevăr, investești mai mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, ai mai des părtășie despre adevăr și asculți și mărturiile fraților și surorilor tale privind experiențele lor, vei avea o cale mai clară, iar atunci, nu ți se va îmbunătăți starea? Dacă ți se îmbunătățește starea, emoțiile tale represive se vor reduce treptat și nu te vor mai înlănțui. Desigur, în anumite situații sau contexte, pot apărea sentimente ocazionale de reprimare și durere, dar atât timp cât cauți adevărul pentru a le înlătura, aceste emoții represive vor dispărea. Vei fi capabil să-ți oferi sinceritatea, întreaga putere și loialitatea în timp ce-ți îndeplinești datoria și vei avea o speranță de mântuire. Dacă ești capabil să suferi o astfel de transformare, atunci nu este nevoie să părăsești casa lui Dumnezeu. Capacitatea ta de a suferi această transformare va dovedi că încă mai există o speranță pentru tine – o speranță de schimbare, o speranță de mântuire. Va dovedi că încă ești un membru al casei lui Dumnezeu, dar ai fost influențat prea multă vreme și prea profund de diverse motive egoiste și considerente personale, sau de diverse obiceiuri și idei proaste, din cauza cărora conștiința ta a amorțit și nu a mai simțit nimic, rațiunea ți-a fost întunecată, iar simțul rușinii ți-a fost erodat. Dacă poți să suferi o astfel de transformare, casa lui Dumnezeu te va primi ca să rămâi, să-ți îndeplinești datoria, să-ți realizezi misiunea și să duci până la capăt lucrarea pe care o ai în curs de execuție. Sigur, oamenii care au aceste emoții negative pot fi ajutați doar cu o inimă iubitoare. Dacă o persoană refuză în mod consecvent să accepte adevărul și rămâne impenitentă în ciuda avertismentelor repetate, ar trebui să ne luăm rămas bun de la ea. Dar dacă un om chiar este dispus să se schimbe, să se transforme, să-și reconsidere direcția, îl primim cu căldură să rămână. Atât timp cât sunt cu adevărat

dispuși să rămână și să-și schimbe abordările și modurile de viață anterioare și sunt capabili să sufere treptat o transformare în timp ce-și îndeplinesc datoria și devin mai buni la datoria lor, cu cât o îndeplinesc mai multă vreme, atunci îi primim pe astfel de oameni să rămână și sperăm că vor continua să se îmbunătățească. De asemenea, ne exprimăm marea dorință pentru ei: ne dorim ca ei să poată ieși din emoțiile lor negative, să nu mai fie înlănțuiți de acestea sau învăluiți de umbra lor și să poată, în schimb, să se ocupe de lucrarea lor reală și să păşească pe calea corectă, acționând și trăind așa cum s-ar cuveni să o facă oamenii normali conform cerințelor lui Dumnezeu și îndeplinindu-și în mod constant îndatoririle în casa lui Dumnezeu conform cerințelor Lui, fără a se mai lăsa în voia sorții. Le dorim să aibă un viitor promițător și să nu mai facă orice vor sau să se preocupe doar de căutarea plăcerii și de desfătare fizică ci, în schimb, să se gândească mai mult la chestiuni legate de îndeplinirea îndatoririlor lor, de calea pe care păşesc în viață și de trăirea unei umanități normale. Ne dorim din toată inima ca ei să poată trăi fericiți, liberi și eliberați în casa lui Dumnezeu, experimentând zilnic liniște și bucurie și simțind căldură și plăcere în viețile lor aici. Nu este aceasta cea mai grozavă urare? (Ba da.) Eu Mi-am terminat urarea și vă invit pe toți să le oferiți urările voastre din toată inima. (Urarea noastră din toată inima este ca ei să poată trăi fericiți, liberi și eliberați în casa lui Dumnezeu, experimentând zilnic liniște și bucurie și simțind căldură și veselie în viețile lor aici.) Și ce altceva? Ce ar fi să le urăm din toată inima să nu mai trăiască sub controlul emoțiilor represive? (Da.) Aceasta este urarea Mea. Mai aveți și alte urări pentru ei? (Urarea mea din toată inima este ca ei să poată să se ocupe de lucrarea lor reală, îmbunătățindu-și constant îndeplinirea îndatoririlor lor.) Este aceasta o urare bună? (Da.) Mai aveți și alte urări? (Urarea mea din toată inima este ca ei să poată începe în curând să trăiască o umanitate normală.) Poate că

această urare nu este foarte măreață, dar cred că este practică. Ființele umane ar trebui să trăiască o umanitate normală și să nu se simtă ținute în frâu. De ce suntem noi incapabili să îndurăm greutățile pe care alții le pot îndura? Dacă o persoană are conștiința, rațiunea și simțul rușinii asociate umanității normale, precum și țelurile, metodele de existență și scopurile corecte în căutarea lor, pe care s-ar cuveni să le aibă oamenii normali, ea nu se va simți ținută în frâu. Nu este aceasta o urare destul de bună? (Ba da.) Mai este și altceva? (Urarea mea din toată inima pentru ei este să coopereze armonios cu frații și surorile lor, să simtă iubirea lui Dumnezeu în casa Lui și să acționeze conform principiilor casei lui Dumnezeu.) Este măreață această cerință? (Nu.) Fiindcă nu este măreață, este ea ușor de împlinit? A simți iubirea casei lui Dumnezeu corespunde oarecum realității – de asta au nevoie acești oameni, nu? (Da.) Cerințele pentru astfel de oameni nu sunt mari. În primul rând, ei trebuie să aibă conștiința și rațiunea umanității normale. Nu ar trebui să fie delăsători sau să se lase în voia sorții; ar trebui să învețe să trăiască, să se ocupe de lucrarea lor reală, să ia asupra lor responsabilitățile și îndatoririle proprii. Apoi, trebuie să învețe cum să trăiască, să trăiască umanitatea normală și să-și îndeplinească bine responsabilitățile și îndatoririle. Făcând asta, vor putea să simtă alinare, liniște și bucurie în casa lui Dumnezeu și vor fi dispuși să trăiască și să-și îndeplinească îndatoririle aici. După ce se vor elibera de emoțiile lor represive, negative, vor putea, încetul cu încetul, să urmărească adevărul și să coopereze armonios cu alții. Acestea sunt cerințele pentru astfel de oameni. Indiferent de vârsta lor, noi nu avem urări grandioase sau cerințe mărețe pentru ei, în afara acestora, despre care am vorbit. În primul rând, trebuie să învețe să se ocupe de lucrarea lor reală, să ia asupra lor responsabilitățile și obligațiile unui adult și ale unei persoane normale, iar apoi, să învețe să se conformeze regulilor și să accepte gestionarea,

supravegherea și emondarea de către casa lui Dumnezeu și să-și îndeplinească bine îndatoririle. Aceasta este atitudinea corectă pe care ar trebui să o adopte o persoană cu conștiință și rațiune. În al doilea rând, ar trebui să aibă o înțelegere și o cunoaștere corectă a responsabilităților, obligațiilor, gândurilor și punctelor de vedere care presupun conștiința și rațiunea unei umanități normale. Ar trebui să scapi de emoțiile tale negative și de reprimare și să te confrunți în mod corect cu diversele dificultăți care apar în viața ta. Pentru tine, acestea nu sunt lucruri, poveri, sau obligații suplimentare, ci mai degrabă ceea ce ar trebui să suporți tu, ca adult normal. Asta înseamnă că fiecare adult, indiferent de sexul său, de calibrul său, de cât de competent este sau de ce talente are, trebuie să suporte toate lucrurile pe care s-ar cuveni să le suporte adulții, inclusiv: mediile de viață la care trebuie să se adapteze adulții, responsabilitățile, obligațiile și misiunile pe care ar trebui să le preia și lucrarea pe care ar trebui să și le asume. Mai întâi, ar trebui să accepți în mod clar aceste lucruri, în loc să aștepți să te îmbrace și să te hrănească alții sau să te bazezi pe roadele muncii altora, ca să te descurci. În plus, ar trebui să înveți să te adaptezi și să accepți diverse tipuri de reguli, reglementări și gestionare, ar trebui să accepți decretele administrative ale casei lui Dumnezeu și să înveți să te adaptezi unei existențe și unei vieți între alți oameni. Ar trebui să ai conștiința și rațiunea umanității normale, să abordezi în mod corect oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău și să tratezi și să rezolvi corect diversele probleme cu care te confrunți. Toate acestea sunt lucruri de care ar trebui să se ocupe o persoană cu umanitate normală; se poate spune și că acestea sunt viața și mediul de viață cu care s-ar cuveni să se confrunte un adult. De exemplu, ca adult, ar trebui să te bazezi pe propriile capacități de a-ți întreține și hrăni familia, indiferent cât de dificilă ar putea fi viața ta. Asta este greutatea pe care ar trebui s-o înduri, responsabilitatea pe care ar trebui s-o îndeplinești

și obligația pe care ar trebui s-o duci la bun sfârșit. Ar trebui să iei asupra ta responsabilitățile pe care s-ar cuveni să și le asume un adult. Indiferent cât de multă suferință înduri sau cât de mare este prețul pe care-l plătești, indiferent cât de trist te simți, ar trebui să-ți înghiți nemulțumirile și ar trebui să nu începi să ai emoții negative sau să te plângi în legătură cu cineva, fiindcă asta ar trebui să suporte adulții. Ca adult, trebuie să iei asupra ta aceste lucruri – fără să te plângi sau să te împotrivești și, mai ales, fără să le eviți sau să le respingi. A te lăsa în voia sorții, a fi leneș, a face lucrurile așa cum vrei, a fi încăpățânat sau capricios, a face ce vrei și a nu face ce nu vrei să faci – aceasta nu este atitudinea pe care ar trebui s-o aibă un adult în viață. Fiecare adult ar trebui să ia asupra lui responsabilitățile unui adult, indiferent cu cât de multă presiune se confruntă, precum greutăți, boli, chiar și diverse dificultăți – acestea sunt lucruri pe care toată lumea ar trebui să le experimenteze și să le suporte. Ele fac parte din viața unei persoane normale. Dacă nu poți suporta presiune sau îndura suferință, asta înseamnă că ești prea fragil și inutil. Oricine trăiește trebuie să suporte această suferință și nimeni n-o poate evita. Fie în societate, fie în casa lui Dumnezeu, este la fel pentru toată lumea. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui s-o porți, povara grea pe care ar trebui s-o ducă un adult, lucrul pe care ar trebui să-l ia asupra lui, și nu ar trebui să-l eviți. Dacă încerci mereu să scapi sau să te eliberezi de toate acestea, atunci emoțiile tale represive vor ieși la suprafață și vei fi mereu înlănțuit de ele. Totuși, dacă poți înțelege și accepta corect toate acestea și le poți privi ca pe o parte necesară a vieții și existenței tale, atunci, aceste probleme nu ar trebui să fie un motiv pentru care să începi să simți emoții negative. Într-o privință, trebuie să înveți să iei asupra ta responsabilitățile și obligațiile pe care adulții s-ar cuveni să le aibă și să le preia. Într-o altă privință, ar trebui să înveți să coexiști armonios cu alții, cu umanitate normală, în mediul tău de

viață și de lucru. Nu face, pur și simplu, ce vrei. Care este scopul coexistenței armonioase? Este să duci mai bine lucrarea la bun sfârșit și să îndeplinești mai bine obligațiile și responsabilitățile pe care tu, ca adult, s-ar cuveni să le duci la bun sfârșit și să le îndeplinești, să minimizezi pierderile provocate de problemele cu care te confrunți în lucrarea ta și să maximizezi rezultatele și eficiența lucrării tale. Asta s-ar cuveni să realizezi. Dacă ai umanitate normală, ar trebui să realizezi asta când lucrezi între oameni. Cât despre presiunea lucrării, indiferent dacă vine de la Cel de mai sus sau de la casa lui Dumnezeu sau dacă este o presiune exercitată asupra ta de către frații și surorile tale, este ceva ce ar trebui să suporți. Nu poți să spui: „Este prea multă presiune, așa că nu o voi face. Eu caut doar timp liber, tihnă, fericire și confort când îmi fac datoria și lucrez în casa lui Dumnezeu.” Asta nu va funcționa; acesta nu este un gând pe care ar trebui să-l aibă un adult normal, iar casa lui Dumnezeu nu este un loc în care tu să te bucuri de confort. Fiecare persoană își asumă un anumit nivel de presiune și de risc în viața și în lucrarea sa. La orice slujbă, în special când îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu, ar trebui să te străduiești să obții rezultate optime. La o scară mai mare, aceasta este învățătura și cererea lui Dumnezeu. La o scară mai redusă, este atitudinea, punctul de vedere, standardul și principiul pe care fiecare persoană ar trebui să le adopte în comportamentul și în acțiunile sale. Când îndeplinești o datorie în casa lui Dumnezeu, trebuie să înveți să te conformezi reglementărilor și sistemelor casei lui Dumnezeu, trebuie să înveți să respecți, să înveți regulile și să te comporți într-un mod educat. Aceasta este o parte esențială a comportamentului unui om. Nu ar trebui să-ți petreci tot timpul făcându-ți poftele, în loc să lucrezi, negândindu-te la nimic în mod serios și trândăvind în fiecare zi, sau implicându-te în acte ilegale și urmărindu-ți propriul mod de viață, cum fac non-credincioșii. Nu îi face pe ceilalți să te disprețuiască, nu deveni o

pacoste pentru ei sau un ghimpe în coastele lor, nu-i face pe toți să te ocolească sau să te respingă și nu deveni un obstacol sau o piedică în calea vreunei lucrări. Acestea sunt conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă un adult normal și, de asemenea, aceasta este responsabilitatea pe care orice adult normal ar trebui s-o poarte. Acestea sunt o parte din lucrurile pe care trebuie să le faci pentru a purta această responsabilitate. Înțelegi? (Da.)

Dacă ești o persoană hotărâtă, dacă poți să tratezi responsabilitățile și obligațiile pe care oamenii ar trebui să le poarte, lucrurile pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui să le îndeplinească și acele lucruri pe care adulții trebuie să le realizeze ca fiind țelurile și scopurile căutării tale și dacă poți să iei asupra ta responsabilitățile proprii, atunci, indiferent ce preț plătești și ce durere înduri, nu te vei plânge și, atât timp cât le recunoști ca fiind cerințele și intențiile lui Dumnezeu, vei fi capabil să înduri orice suferință și să îți îndeplinești bine datoria. În acel moment, cum ar fi starea ta de spirit? Ar fi diferită; ai simți liniște și stabilitate în inima ta și ai experimenta plăcere. Vezi tu, doar căutând să trăiești umanitatea normală și urmărind responsabilitățile, obligațiile și misiunea pe care oamenii cu umanitate normală s-ar cuveni să le poarte și să le preia, oamenii simt liniște și bucurie în inimile lor și experimentează plăcere. Nici măcar nu au ajuns în punctul în care fac treburi în conformitate cu principiile și obțin adevărul și deja au suferit o schimbare. Acești oameni sunt cei care au conștiință și rațiune; sunt oameni integri care pot să depășească orice dificultate și să preia orice sarcină. Ei sunt bunii ostași ai lui Hristos, au fost instruiți și nu-i poate învinge nicio dificultate. Spuneți-Mi, ce părere aveți despre acest comportament? Nu au tărie acești oameni? (Ba da.) Au tărie, iar oamenii îi admiră. S-ar mai simți ținuți în frâu astfel de oameni? (Nu.) Atunci, cum au schimbat ei aceste emoții represive? Din ce motiv nici nu îi tulbură, nici nu îi găsesc aceste emoții? (Motivul este că ei iubesc lucrurile

pozitive și poartă o povară în îndatoririle lor.) Corect, cheia este să te ocupi de lucrarea ta reală. Când oamenii se concentrează la chestiuni reale și când intră în acțiune conștiința și rațiunea umanității normale și simțul răspunderii și al misiunii, pe care ei le au, ei se descurcă bine, indiferent unde sunt plasați. Pot avea succes în orice sarcină, fără nicio reprimare, tulburare sau depresie. Crezi că Dumnezeu îi binecuvântează pe acești oameni? Oare oamenii care au o astfel de conștiință, rațiune și umanitate normală se confruntă cu dificultăți în urmărirea adevărului? (Nu.) Pe baza căutărilor, punctelor de vedere și metodelor de existență ale umanității normale, urmărirea adevărului nu va fi foarte dificilă pentru ei. Când oamenii ajung în acest punct, nu sunt departe de înțelegerea adevărului, de practicarea lui, de a acționa conform adevărurilor-principii și de a pătrunde în adevărul-realitate. Ce înseamnă aici „nu sunt departe”? Înseamnă că perspectiva lor asupra comportamentului propriu și metoda de existență pe care au ales-o sunt absolut pozitive și dinamice, aliniindu-se, în esență, cu umanitatea normală pe care o cere Dumnezeu. Înseamnă că au atins standardele stabilite de Dumnezeu. Odată ce ating aceste standarde, acești indivizi pot înțelege adevărul atunci când îl aud și le va fi mult mai puțin dificil să-l practice. Le va fi ușor să pătrundă în adevărul-realitate și să acționeze conform adevărurilor-principii. În total, câte aspecte există, cu privire la ce s-ar cuveni să facă oamenii cu o umanitate normală? Există aproximativ trei. Care sunt acestea? Spuneți-Mi. (Primul este legat de a învăța să porți responsabilitățile și obligațiile pe care un adult ar trebui să le aibă și să le poarte. Al doilea este legat de a învăța să coexiști armonios cu alții, cu umanitate normală, în mediul tău de viață și de lucru, și să nu faci orice vrei. Iar al treilea este legat de a învăța să te conformezi învățăturilor lui Dumnezeu în sfera rațiunii umanității normale și aderând la atitudinile, punctele de vedere, standardele și principiile pe care s-ar cuveni să le ai în

comportament, ceea ce înseamnă să respecți regulile.) Aceste trei aspecte sunt ceea ce s-ar cuveni să aibă oamenii cu umanitate normală. Dacă oamenii încep să se gândească și să se concentreze pe aceste aspecte și să lucreze din greu pentru a le obține, ei vor începe să se ocupe de lucrarea lor reală – atunci, vor mai experimenta ei emoții negative? Se vor mai simți ei ținuți în frâu? Când te ocupi de lucrarea ta reală, îți gestionezi treburile reale și iei asupra ta responsabilitățile pe care s-ar cuveni să le poarte adulții, va trebui să faci și să te gândești la atât de multe lucruri, că vei fi copleșitor de ocupat. În special pentru cei care își îndeplinesc în prezent îndatoririle în casa lui Dumnezeu, au ei vreun pic de timp să se simtă ținuți în frâu? Nu au timp. Așadar, care este problema cu cei care se simt ținuți în frâu, au toane și moralul scăzut sau sunt deprimați oricând se confruntă cu ceva puțin neplăcut? Problema este că ei nu se ocupă de lucrurile corecte și sunt leneși. Este că ei nu se ocupă de lucrarea lor reală și nu pot vedea lucrurile pe care s-ar cuveni să le facă, așa că mințile lor se lenevesc și gândurile lor o iau razna. Se gândesc și se tot gândesc, fără să aibă vreo cale de urmat, așa că se simt ținuți în frâu. Cu cât se gândesc mai mult, cu atât se simt mai necăjiți și mai neajutorați și cu atât le este calea mai puțin clară; cu cât se gândesc mai mult, cu atât simt că viețile lor nu merită, că sunt jalnici și cu atât se simt mai triști. Nu au putere să se elibereze și, în cele din urmă, devin prizonierii acestor emoții ale reprimării. Nu este așa? (Ba da.) De fapt, această problemă este ușor de rezolvat, fiindcă există atât de multe lucruri pe care ar trebui să le faci, atât de multe chestiuni reale la care ar trebui să te gândești și pe care ar trebui să le iei în calcul, încât nu vei avea timp să te gândești la acele lucruri inutile, la acele activități căutătoare de plăceri. Oamenii ale căror minți sunt suficient de leneșe încât să se gândească la astfel de lucruri preferă să se relaxeze, în loc să lucreze, sunt niște trântori lacomi și nu se ocupă de lucrarea lor reală. Cei care nu se

ocupă de lucrarea lor reală se trezesc adesea prizonierii emoțiilor represive. Acești oameni nu se ocupă de lucrurile corecte, în timp ce există o grămadă de chestiuni importante care trebuie rezolvate, și nu se gândesc și nu acționează pe baza acestora. În schimb, găsesc timp să-și lase mințile să zboare, să se plângă și să cârtească în legătură cu trupurile lor fizice, să se îngrijoreze cu privire la viitor și să se agite privind durerea pe care au îndurat-o și prețurile pe care le-au plătit. Când nu pot rezolva toate aceste probleme, nu pot să le suporte sau să găsească o supapă pentru aceste frustrări, se simt ținuți în frâu. Se tem să nu piardă binecuvântări când se gândesc să plece din casa lui Dumnezeu, se tem că vor ajunge în iad dacă fac rău și nici nu sunt dispuși să urmărească adevărul sau să-și îndeplinească îndatoririle cum se cuvine. Ca urmare, se simt ținuți în frâu. Nu este așa? (Ba da.) Așa este. Dacă o persoană se ocupă de lucrarea sa reală și urmează calea corectă, aceste emoții nu vor apărea. Chiar dacă experimentează ocazional emoții represive din cauza unor circumstanțe speciale temporare, acestea vor fi doar dispoziții trecătoare, fiindcă oamenii cu modul de viață corect și perspectiva potrivită asupra existenței vor depăși rapid aceste emoții negative. Ca urmare, nu te vei trezi în mod frecvent prizonierul emoțiilor reprimării. Asta înseamnă că aceste emoții ale reprimării nu te vor deranja. Este posibil să experimentezi dispoziții proaste temporare, dar nu le vei cădea prizonier. Acest lucru subliniază importanța urmăririi adevărului. Dacă tu cauți să te ocupi de lucrarea ta reală, dacă porți responsabilitățile pe care ar trebui să le poarte adulții și cauți să ai un mod de existență normal, bun, pozitiv și dinamic, atunci nu vei simți aceste emoții negative. Aceste emoții nu te vor găsi sau nu se vor agăța de tine.

Așadar, am încheiat părtășia despre problema și dificultatea rezolvării reprimării, care include cele trei aspecte menționate mai devreme. Ne dorim din toată inima ca aceia care au fost înlănțuiți de emoțiile reprimării și aceia

care au căzut prizonieri emoțiilor reprimării, dar care doresc să se elibereze de acestea, să nu mai fie controlați de aceste emoții. Sperăm ca, în curând, să poată să iasă din emoțiile negative ale reprimării și să trăiască asemănarea unei persoane normale, adoptând un mod de existență normal și cuviincios. Este aceasta o dorință bună? (Da.) Atunci, ar trebui să vă doriți și voi asta. (Ne dorim ca aceia care au fost înlănțuiți de emoțiile reprimării și cei care au devenit prizonierii emoțiilor reprimării, dar doresc să se elibereze de acestea, să nu mai fie controlați de aceste emoții. Sperăm ca în curând să poată să iasă din emoțiile negative ale reprimării și să trăiască asemănarea unei persoane normale, adoptând un mod de existență normal și cuviincios.) Această dorință este realistă. Acum, că ne-am exprimat dorințele, dacă acești oameni se pot elibera de emoțiile reprimării depinde, în cele din urmă, de alegerile lor personale – ar trebui să fie o chestiune simplă. De fapt, este ceva ce oamenii cu umanitate normală ar trebui să aibă. Dacă o persoană este suficient de hotărâtă și are disponibilitatea de a urmări adevărul și lucruri pozitive, atunci îi va fi ușor să se elibereze de emoțiile reprimării. Nu va fi o sarcină dificilă. Dacă cineva nu se bucură urmărind adevărul și lucrurile pozitive și dacă lucrurile pozitive nu îi plac, atunci, lăsați-l să rămână prizonierul emoțiilor reprimării. Lăsați-l în pace. Nu mai este nevoie să exprimăm dorințe pentru el, bine? (Bine.) Acesta este un alt mod de a trata situația. Există o rezolvare pentru orice problemă și totul poate fi abordat și rezolvat pe baza adevărurilor-principii și a circumstanțelor propriu-zise ale oamenilor. Ne-am terminat urările pe ziua de azi și am avut părtășie în mod exhaustiv cu privire la mai multe situații diferite. Am spus tot ce este necesar să fie spus despre acest tip de persoană, deci haideți să încheiem aici această discuție.

12 noiembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (6)

Data trecută, am avut părtășie despre „renunțare”, care este unul dintre principiile de practică pentru modul de a urmări adevărul. Prima parte a „renunțării” înseamnă să renunți la toate emoțiile negative. Deja am avut părtășie de mai multe ori cu privire la acest subiect. Data trecută am avut părtășie despre emoția negativă asociată reprimării? (Da.) Despre ce am avut părtășie, în legătură cu acest aspect? Ce îi face pe oameni să se simtă ținuți în frâu? (Dumnezeu a avut părtășie cu privire la faptul că oamenii fac ce vor în îndatoririle lor și nu sunt dispuși să respecte regulile și reglementările bisericii sau să se supună limitărilor. Din cauza încăpățânării lor și a faptului că nu acționează conform principiilor, nu-și pot îndeplini bine îndatoririle și, prin urmare, sunt adesea emondați. Dacă nu reflectează la acțiunile lor și nu reușesc să-și rezolve problemele căutând adevărul, se vor simți ținuți în frâu.) Data trecută, am avut părtășie despre un tip de situație în care oamenii simt emoția negativă de a fi ținuți în frâu, datorată îndeosebi faptului că nu pot face ce vor. Acea părtășie s-a referit în principal la următoarele: situații în care oamenii nu pot face ceea ce vor, ce lucruri își doresc oamenii să facă așa cum vor și ce comportamente comune se manifestă în oamenii care se complac în emoția asociată reprimării. Apoi, am avut părtășie despre calea pe care trebuie să o urmați pentru a înlătura această emoție. Ați tras vreo concluzie după ce ați ascultat aceste părtășii despre renunțarea la emoțiile negative, dacă dezvăluiau manifestările emoțiilor negative ale omului sau le indicau oamenilor calea pentru renunțarea la acestea? Ce vizează această practică a renunțării la emoțiile negative? După ce ați ascultat aceste părtășii, ați reflectat la acest lucru? (Dumnezeule, înțelegerea mea este că această practică vizează opiniile oamenilor despre lucruri.) Corect, acesta este un aspect al

chestiunii. Se referă la punctele de vedere ale oamenilor despre lucruri. Aceste opinii se referă în primul rând la diversele idei și puncte de vedere de care te agăți atunci când întâlnești diverse persoane, chestiuni și lucruri și vizează în primul rând diversele probleme pe care le întâmpini în viața și existența ta umană normală. Astfel de exemple includ: cum să interacționezi cu ceilalți, cum să aplanezi animozități, atitudinea pe care ar trebui s-o ai față de căsnicie, familie, muncă, față de perspectivele tale, față de boală, îmbătrânire, moarte și față de chestiunile banale din viață. Tratează, de asemenea, felul în care ar trebui să faci față mediului tău și felul în care ar trebui să faci față datoriei pe care ar trebui s-o îndeplinești, printre alte aspecte. Nu tratează aceste lucruri? (Ba da.) Cât despre toate aspectele și chestiunile principiale importante care au legătură cu o viață și o existență umană normală – dacă ai ideile, opiniile și atitudinea corectă, atunci, umanitatea ta va fi relativ normală. Când spun „normală”, mă refer la a avea o rațiune normală și o perspectivă și o atitudine normală față de lucruri. Doar celor care au idei și opinii corecte le va fi ușor să înțeleagă și să pătrundă în adevăr atunci când îl urmăresc. Asta înseamnă că doar cei cu idei normale și cu opinii, perspective și atitudini normale față de oameni și lucruri vor putea să obțină anumite rezultate în timp ce caută adevărul. Dacă perspectiva și atitudinea unei persoane față de oameni și lucruri, cât și ideile, opiniile și atitudinea sa sunt toate negative, nu se conformează conștiinței și raționalității umanității normale și sunt radicale, îndărătnice și impure – pe scurt, dacă sunt toate negative, potrivnice și depresive – dacă o persoană care are aceste feluri de idei și opinii negative urmărește adevărul, i se va părea ușor să îl înțeleagă și să îl pună în practică? (Nu.) Este destul de simplu să spuneți acest lucru dintr-o perspectivă teoretică, dar în realitate, nu-l înțelegeți cu adevărat. Simplu spus, cu privire la diversele emoții negative despre care avem părtășie, dacă o persoană are o

perspectivă și o atitudine incorectă față de diverse persoane, chestiuni și lucruri pe care le întâlnește în viața sa și pe calea vieții sale, va fi ea capabilă să dobândească o înțelegere a adevărului? (Nu.) Dacă mereu se complace în emoții negative, poate ea să dobândească o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă este mereu dominată, controlată și influențată de gândurile și opiniile asociate emoțiilor negative, nu vor fi negative perspectiva și atitudinea sa cu privire la toate lucrurile, cât și opiniile sale despre lucrurile care i se întâmplă? (Ba da.) Ce înseamnă „negativ" aici? În primul rând, putem spune că este în contradicție cu faptele și cu legile obiective? Încalcă legile naturii, cărora omul ar trebui să li se conformeze, precum și realitatea suveranității lui Dumnezeu? (Da.) Dacă oamenii nutresc aceste idei și opinii negative în timp ce ascultă și citesc cuvintele lui Dumnezeu, pot ei cu adevărat să accepte cuvintele Lui și să li se supună? Pot ei să dobândească supunere față de Dumnezeu și compatibilitate cu El? (Nu.) Dați un exemplu care ilustrează acest lucru, ca să văd dacă ați înțeles. Găsiți un exemplu în care cineva se confruntă cu probleme majore ale vieții și supraviețuirii lui, precum cele legate de căsnicie, familie, copii sau boală, de viitorul, soarta lui, dacă viața lui înaintează fără obstacole, meritele lui, statutul lui social, interesele personale și așa mai departe. (Îmi amintesc că, data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre faptul că atunci când oamenii se confruntă cu boala, se complac în emoții negative precum tulburarea, neliniștea sau îngrijorarea și le este extrem de teamă de moarte. Acest lucru le afectează abilitatea de a-și face datoria și de a trăi o viață normală și îi face incapabili să se conformeze legilor obiective. În realitate, viața și moartea oamenilor, momentul când se îmbolnăvesc și cât de mult suferă sunt toate predestinate de Dumnezeu. Oamenii ar trebui să înfrunte și să experimenteze aceste situații cu o atitudine potrivită, pozitivă. Ar trebui să caute tratamentul de care au nevoie

și să facă datoria pe care ar trebui să o facă – ar trebui să păstreze o stare de spirit pozitivă și să nu cadă în capcana bolii lor. Dar când oamenii se complac în emoții negative, ei nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu și nu cred că Dumnezeu le-a predestinat viața și moartea. Pur și simplu se simt îngrijorați, speriați și neliniștiți din cauza bolii lor. Devin tot mai îngrijorați și mai temători – nu sunt guvernați de adevărul suveranității lui Dumnezeu peste soarta omului, iar Dumnezeu este absent din inimile lor.) Acesta este un exemplu grozav. Are legătură cu întrebarea referitoare la ce opinie ar trebui să aibă oamenii despre chestiunea semnificativă a vieții și a morții? (Da.) Știți cu toții ceva despre acest subiect? Este o chestiune de înfruntare a propriei vieți și a propriei morți. Are legătură cu probleme din sfera umanității normale? (Da.) Acesta este un aspect important pe care trebuie să-l înfrunte toți. Chiar dacă ești tânăr sau sănătos și nu ai avut de-a face sau nu ai experimentat probleme de viață și de moarte, inevitabil va veni o zi când va trebui să o faci – este ceva ce trebuie să înfrunte toți oamenii. Ca persoană normală, indiferent dacă ești afectat personal de acest lucru sau dacă ești foarte îndepărtat de el, acesta este, în orice caz, cel mai semnificativ aspect cu care te vei confrunta în viață. Așadar, când se confruntă cu semnificativa chestiune a morții, nu ar trebui să reflecteze oamenii la cum să o trateze? Nu vor adopta ei unele metode umane pentru a o trata? De ce opinii ar trebui să se agațe oamenii? Nu este aceasta o chestiune practică? (Ba da.) Dacă oamenii se complac în emoții negative, ce vor gândi ei? Am avut în trecut părtășie despre acest lucru – dacă oamenii trăiesc conduși de gânduri și opinii asociate emoțiilor negative, sunt sau nu sunt acțiunile și expresiile lor conforme cu adevărul? Corespund ele gândirii umanității normale sau nu corespund? (Nu, nu corespund.) Ele nu corespund gândirii umanității normale și cu atât mai puțin sunt în

conformitate cu adevărul. Ele nu corespund faptelor obiective sau legilor obiective și categoric nu se conformează suveranității lui Dumnezeu.

Care este rezultatul suprem al părtășiei noastre despre renunțarea la diverse emoții negative? Cum poți să exprimi și să practici în mod specific „renunțarea" pentru a avea gândirea și rațiunea umanității normale, cu alte cuvinte, pentru a avea gândurile, perspectivele și punctele de vedere pe care ar trebui să le aibă cineva cu umanitate și rațiune normală? Care sunt pașii sau căile de practică specifice implicate în această „renunțare"? Nu este primul pas să recunoști dacă punctele tale de vedere cu privire la chestiunile cu care te confrunți sunt corecte și dacă atrag după sine vreo emoție negativă? Acesta este primul pas. De pildă, cu privire la exemplul pe care l-am dat mai devreme despre cum să faci față bolii și morții, ar trebui mai întâi să îți diseci punctele de vedere față de aceste chestiuni, dacă există în ele emoții negative, cum ar fi, de exemplu, dacă simți vreo tulburare, îngrijorare sau neliniște în legătură cu aceste aspecte și cum apar tulburarea, îngrijorarea și neliniștea ta și ar trebui să cercetezi amănunțit cauza primară a acestor probleme. Apoi, continuă să diseci și vei descoperi că nu ai înțeles în totalitate aceste chestiuni. Nu ai recunoscut clar că tot ce ține de omenire este în mâinile lui Dumnezeu și sub suveranitatea Lui. Nici măcar atunci când se îmbolnăvesc sau se confruntă cu moartea, oamenii nu ar trebui să fie prinși în capcană de aceste lucruri. În schimb, ar trebui să se supună rânduielilor și orchestrărilor lui Dumnezeu, fără să fie intimidați sau copleșiți de boală sau de moarte. Nu ar trebui să se teamă de aceste lucruri și nici să le lase să le influențeze propriile vieți normale și îndeplinirea îndatoririlor. Într-o privință, ar trebui să experimenteze în mod activ și să aprecieze suveranitatea lui Dumnezeu și să se supună orchestrărilor și rânduielilor Lui în timp ce se luptă cu boala, și pot căuta tratament, atunci când este nevoie. Mai precis, ar trebui să înfrunte, să experimenteze și să

aprecieze în mod activ procesul. În altă privință, ar trebui să ajungă la o înțelegere corectă în inimile lor cu privire la aceste chestiuni și să creadă că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Ființele umane pot doar să-și joace rolul lor, iar pentru restul, ar trebui să se supună voii Cerului. Fiindcă totul este în mâinile lui Dumnezeu, iar viața și moartea oamenilor sunt predestinate de Dumnezeu. Chiar dacă oamenii fac ceea ce trebuie, finalul suprem al tuturor acestor lucruri nu se schimbă potrivit voii lor și nu este stabilit de oameni, nu-i așa? (Ba da.) Când vă confruntați cu boala, ar trebui mai întâi să vă examinați propria inimă și să identificați orice emoții negative. Ar trebui să vă evaluați înțelegerea chestiunii și punctele de vedere pe care le aveți în inimi, dacă sunteți sau nu sub constrângerea emoțiilor negative sau înrobiți de ele și cum au apărut aceste emoții negative. Ar trebui să diseci următoarele, cum ar fi, de exemplu, ce te îngrijorează, de ce te temi, în ce privință te simți nesigur și la ce ești incapabil să renunți din cauza bolii tale, apoi, să examinezi cauza acestor lucruri care te fac să te simți îngrijorat, înfricoșat sau speriat și, treptat, să-l înlături pe fiecare dintre ele, unul câte unul. Mai întâi ar trebui să diseci și să explorezi dacă aceste elemente negative există în tine și, dacă există, să diseci și să verifici dacă sunt corecte sau dacă există elemente care nu sunt conforme cu adevărul. Dacă găsești elemente care nu sunt conforme cu adevărul, ar trebui să cauți răspunsuri în cuvintele lui Dumnezeu și să cauți treptat adevărul, pentru a le înlătura. Ar trebui să te străduiești să atingi o stare în care nu ești tulburat, afectat sau înrobit de aceste elemente negative, făcând în așa fel încât să nu-ți afecteze viața normală, lucrarea sau îndeplinirea îndatoririlor, sau să perturbe ordinea vieții tale. Și, firește, cu siguranță nu ar trebui să afecteze credința ta în Dumnezeu și faptul că-L urmezi. Pe scurt, obiectivul este ca, în cele din urmă, să fii capabil să înfrunți aceste tipuri de probleme pe care le întâmpini sau le vei întâmpina cu rațiune, corectitudine, obiectivitate și

acurateţe. Nu este acesta procesul de renunţare? (Ba da.) Aceasta este calea specifică de practică. Puteţi să rezumaţi care este calea specifică de practică? (Mai întâi, trebuie să înţelegi chestiunea cu care te confrunţi, să diseci dacă ai sau nu emoţii negative în timpul acestui proces, apoi să cauţi răspunsuri în cuvintele lui Dumnezeu, să cauţi adevărul pentru a înlătura aceste emoţii negative, să nu te laşi tulburat de ele şi nici să nu îţi fie afectate viaţa sau îndeplinirea îndatoririlor. De asemenea, ar trebui să crezi că aceste chestiuni cu care te confrunţi iau naştere din suveranitatea şi rânduielile lui Dumnezeu. Cu acest tip de înţelegere, oamenii pot să obţină, în cele din urmă, supunerea şi să desfăşoare o practică pozitivă şi proactivă.) Spune-Mi, dacă oamenii trăiesc cu emoţii negative, care este comportamentul lor tipic, oricând se confruntă cu boala? Cum îţi dai seama când ai emoţii negative? (Mai întâi, există multă frică şi începem să avem gânduri aleatorii, precum: „Ce fel de boală este aceasta? Îmi va aduce multă suferinţă dacă nu mă pot vindeca? Va duce, în final, la moartea mea? Voi mai putea să-mi fac datoria, ulterior?” Ne vom gândi la aceste lucruri, ne vom face griji pentru ele şi ne va fi frică. Unii oameni încep să acorde mai multă atenţie sănătăţii lor, nefiind dispuşi să plătească un preţ pentru a-şi îndeplini îndatoririle, gândindu-se că, dacă plătesc un preţ mai mic, boala lor s-ar putea ameliora. Toate acestea sunt emoţii negative.) Emoţiile negative pot fi cercetate din două unghiuri. Dintr-un unghi, ar trebui să ştii ce gândeşti în propria minte. Când te îmbolnăveşti, poate te gândeşti: „Vai, cum am luat boala asta? Mi-a transmis-o cineva? Să fie, oare, fiindcă sunt obosit? Dacă voi continua să mă extenuez, oare se va agrava boala asta? Va deveni mai dureroasă?” Acesta este un unghi; poţi să percepi lucrurile din gândurile tale. Dintr-un alt unghi, când ai aceste gânduri, cum se manifestă ele în comportamentul tău? Când oamenii au gânduri, acţiunile lor sunt influenţate de ele. Toate acţiunile, comportamentele şi metodele oamenilor

sunt stăpânite de diverse gânduri. Când oamenii au aceste emoții negative, generează diverse gânduri și, stăpâniți de aceste gânduri, atitudinile sau metodele lor cu privire la îndeplinirea propriilor îndatoriri suferă o transformare. De exemplu, în trecut, uneori începeau să-și îndeplinească îndatoririle imediat după ce se trezeau. Dar acum, când este timpul să se dea jos din pat, încep să reflecteze: „S-ar putea datora epuizării această boală? Poate că ar trebui să dorm puțin mai mult. Înainte, sufeream prea mult și mă simțeam epuizat. Acum, trebuie să mă concentrez asupra îngrijirii trupului meu, astfel încât să nu se agraveze boala." Stăpâniți de aceste gânduri active, ajung să se trezească mai târziu decât de obicei. Când vine vorba de mâncat, reflectează: „Poate că boala mea are legătură cu o nutriție defectuoasă. În trecut, puteam să mănânc orice, dar acum, trebuie să fiu selectiv. Ar trebui să mănânc mai multe ouă și mai multă carne, astfel încât nutriția mea să poată menține ritmul și trupul meu să se poată înzdrăveni – astfel, nu va mai trebui să sufăr de boala mea." Și când vine vorba să-și îndeplinească îndatoririle, se gândesc tot timpul cum să aibă grijă de trupurile lor. În trecut, după ce lucrau încontinuu o oră sau două, cel mult se întindeau sau se ridicau și se mișcau. Dar acum, și-au stabilit o regulă pentru ei înșiși, să se miște o dată la o jumătate de oră, ca să nu se extenueze. Oricând au părtășie la adunări, încearcă să ia cuvântul cât mai puțin posibil, gândindu-se: „Trebuie să învăț să am grijă de trupul meu." În trecut, indiferent ce întreba cineva, sau când, răspundeau fără ezitare. Dar acum, vor să vorbească mai puțin, să-și conserve energia, iar dacă cineva pune prea multe întrebări, spun: „Trebuie să mă odihnesc." Vezi tu, au devenit deosebit de preocupați de trupul lor fizic, ceea ce este diferit de cum era înainte. Adesea, au constant grijă și să ia suplimente alimentare, să consume fructe și să facă în mod regulat mișcare. Se gândesc: „În trecut, eram prea prost și prea ignorant și nu știam cum să am grijă de trupul meu.

Îmi urmam apetitul și mă răsfățam îmbuibându-mă. Acum că trupul meu are probleme, dacă nu mă concentrez la sănătatea mea și dacă boala mi se agravează și nu-mi pot îndeplini datoria, voi mai primi, oare, binecuvântări? Trebuie să fiu atent să acord atenție îngrijirii trupului meu în viitor și să nu las să apară afecțiuni." Așa că încep să acorde atenție sănătății lor și nu-și mai îndeplinesc îndatoririle cu tot devotamentul. Ba chiar regretă și se simt nemulțumiți de suferința pe care au îndurat-o și de prețul pe care l-au plătit în trecut, în timp ce-și îndeplineau îndatoririle. Nu sunt aceste gânduri și aceste comportamente influențate de emoțiile negative și nu iau naștere din ele? Aceste gânduri și comportamente sunt, într-adevăr, provocate de aceste emoții negative. Atunci, pot aceste gânduri și comportamente, împreună cu emoțiile negative asociate acestora, să-i ajute să aibă mai multă credință în Dumnezeu și să fie mai devotați în îndeplinirea propriilor îndatoriri? Categoric nu. Care va fi rezultatul final? Își vor îndeplini îndatoririle într-un mod superficial, fără devotament. Când fac lucruri, pot ei să caute adevărul și să acționeze conform adevărurilor-principii? (Nu, nu pot.) Vor face orice doresc în timp ce sunt stăpâniți de aceste emoții negative, lăsând adevărul la o parte, fără să-l prețuiască sau să-l pună în practică. Tot ce fac, tot ce pun în practică va gravita în jurul gândurilor generate de propriile lor emoții negative. Poate o astfel de persoană să atingă urmărirea adevărului? (Nu, nu poate.) Atunci sunt gândurile de acest gen cele pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală? (Nu, nu sunt.) Dat fiind că gândurile de acest gen nu sunt cele pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală, unde credeți că greșesc aceștia? (Oamenii nu au nicio înțelegere cu privire la suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. În realitate, toate aceste boli sunt în mâinile lui Dumnezeu. Câtă suferință ar trebui să îndure o persoană este, de asemenea, stabilit și rânduit de Dumnezeu. Totuși, când o persoană trăiește cu emoții negative, ea tinde să recurgă la uneltiri și este

stăpânită de gânduri și puncte de vedere false. Se bazează pe metode umane și-și prețuiește propriul trup fizic.) Este corect ca o persoană să-și prețuiască trupul fizic în acest fel? Când o persoană este exagerat de preocupată de trupul său fizic și-l menține bine hrănit, sănătos și robust, ce valoare are acest lucru pentru ea? Ce sens are să trăiască așa? Care este valoarea vieții unei persoane? Este doar de a se deda la plăceri trupești, cum ar fi să mănânce, să bea și să se distreze? (Nu, nu este.) Atunci, care este? Vă rog să-Mi împărtășiți gândurile voastre. (Să îndeplinească îndatoririle unei ființe create, măcar atât ar trebui să realizeze o persoană în viața sa.) Așa este. Spuneți-Mi, dacă acțiunile și gândurile zilnice ale unei persoane de-a lungul întregii sale vieți se concentrează exclusiv asupra evitării bolii și a morții, asupra menținerii corpului sănătos și ferit de boli și asupra efortului pentru longevitate, este acesta valoarea pe care ar trebui să o aibă viața unei persoane? (Nu, nu este.) Aceasta nu este valoarea pe care ar trebui să o aibă viața unei persoane. Așadar, care este valoarea pe care ar trebui să o aibă viața unei persoane? Cineva tocmai a menționat îndeplinirea datoriei unei ființe create, care este un aspect specific. Mai este si altceva? Spuneți-Mi aspirațiile pe care le aveți de obicei în timp ce vă rugați sau în timp ce luați hotărâri. (Să ne supunem rânduielilor și orchestrărilor lui Dumnezeu pentru noi.) (Să jucăm bine rolul pe care ni l-a încredințat Dumnezeu și să ne îndeplinim misiunea și responsabilitatea.) Și altceva? Într-o privință, este vorba să îndeplinești datoria unei ființe create. În alta, este să faci cât poți de bine tot ce ține de abilitatea și capacitatea ta, ajungând măcar într-un punct în care conștiința ta nu te acuză, în care poți fi împăcat cu propria conștiință și se poate demonstra că ești acceptabil în ochii celorlalți. Mergând puțin mai departe, de-a lungul vieții tale, indiferent de familia în care te-ai născut, indiferent de parcursul tău educațional sau de calibrul tău, trebuie să ai o oarecare înțelegere a principiilor pe care oamenii ar trebui să

le priceapă în viață. De exemplu, ce fel de cale ar trebui să urmeze oamenii, cum ar trebui să trăiască și cum să ducă o viață plină de sens – ar trebui măcar să explorezi puțin din adevărata valoare a vieții. Această viață nu poate fi trăită în zadar și nu poți veni în zadar pe acest pământ. În altă privință, pe durata vieții tale, trebuie să-ți îndeplinești misiunea; asta este cel mai important. Nu vorbim despre a duce la îndeplinire o misiune, datorie sau responsabilitate măreață; dar cel puțin ar trebui să realizezi ceva. De exemplu, în biserică, unii oameni își investesc toate eforturile în lucrarea de răspândire a Evangheliei, dedicându-și energia întregii lor vieți, plătind un preț mare și atrăgând mulți oameni. Datorită acestui lucru, simt că viețile lor nu au fost trăite în zadar și că sunt valoroase și confortabile. Când se confruntă cu boala sau cu moartea, când își rezumă întreaga viață și se gândesc la tot ce au făcut vreodată, la calea pe care au urmat-o, găsesc mângâiere în inimile lor. Nu resimt nici acuzații, nici regrete. Unii oameni nu precupețesc niciun efort atunci când conduc în biserică sau răspund de un anumit aspect al lucrării. Dau frâu liber potențialului lor maxim, dedicându-și toată forța, consumându-și toată energia și plătind prețul pentru lucrarea pe care o fac. Prin udarea, conducerea, ajutorul și susținerea lor, ei ajută mulți oameni care se confruntă cu propriile slăbiciuni și cu propria negativitate să devină puternici și să rămână neclintiți, să nu se retragă, ci, în schimb, să se întoarcă la prezența lui Dumnezeu și chiar să fie, în sfârșit, martori pentru El. Mai mult, cât sunt conducători, îndeplinesc multe sarcini semnificative, îndepărtând numeroși oameni răi, protejându-i pe mulți dintre aleșii lui Dumnezeu și recuperând o serie de pierderi semnificative. Toate aceste realizări au loc pe perioada conducerii lor. Când se gândesc la calea pe care au urmat-o, când își amintesc lucrarea pe care au făcut-o și prețul pe care l-au plătit de-a lungul anilor, nu resimt niciun regret și nicio acuzație. Consideră că nu au făcut nimic demn de remușcări și

trăiesc cu un sentiment al valorii, cu echilibru și confort în inimile lor. Cât de minunat este acest lucru! Nu este acesta rezultatul? (Ba da.) Această senzație de echilibru și confort, această lipsă a regretelor sunt rezultatul și recompensa urmăririi lucrurilor pozitive și a adevărului. Haideți să nu stabilim standarde înalte pentru oameni. Să luăm în considerare o situație în care o persoană se confruntă cu o sarcină pe care ar trebui să o facă sau pe care vrea să o facă în timpul vieții sale. După ce își găsește locul, rămâne neclintită pe poziția sa, păstrându-și-o, străduindu-se din răsputeri, plătind prețul și dedicându-și toată energia realizării și finalizării lucrului pe care ar trebui să-l facă și să-l finalizeze. Când în sfârșit stă înaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteală, se simte relativ satisfăcută, fără acuzații sau regrete în inimă. Are o senzație de confort și de recompensă, că a trăit o viață valoroasă. Nu este acesta un obiectiv semnificativ? Indiferent de amploarea lui, spuneți-Mi, este practic? (Este practic.) Este specific? Este suficient de specific, suficient de practic și suficient de realist. Astfel, pentru a trăi o viață valoroasă și pentru a obține, în cele din urmă, acest fel de recompensă, crezi că merită ca trupul fizic al unei persoane să sufere puțin și să plătească un mic preț, chiar dacă aceasta simte epuizare și îmbolnăvire fizică? (Merită.) Când o persoană vine pe această lume, nu vine doar pentru a se bucura de trup și nici nu vine exclusiv pentru a mânca, a bea și a se distra. Nu ar trebui să trăiești doar pentru acele lucruri; nu aceasta este valoarea vieții umane și nici nu este calea cea dreaptă. Valoarea vieții umane și calea cea dreaptă de urmat presupun să realizezi ceva valoros și să duci la îndeplinire unul sau mai multe sarcini de valoare. Aceasta nu se numește carieră; se numește calea cea dreaptă, se numește și sarcina corectă. Spune-Mi, merită ca o persoană să plătească prețul pentru a duce la îndeplinire o lucrare de valoare, pentru a trăi o viață semnificativă și valoroasă și pentru a urmări și a obține adevărul? Dacă dorești cu adevărat să urmărești și să

înțelegi adevărul, să pășești pe calea cea dreaptă în viață, să-ți îndeplinești bine datoria și să trăiești o viață valoroasă și semnificativă, atunci nu ar trebui să eziți să-ți dedici toată energia, să plătești prețul și să-ți oferi tot timpul și durata zilelor tale. Dacă vei experimenta puțină boală în timpul acestei perioade, nu va conta, nu te va doborî. Nu este acest lucru net superior unei vieți de tihnă și lenevie, în care îngrijești trupul fizic până când acesta este bine hrănit și sănătos și tu atingi, în cele din urmă, longevitatea? (Ba da.) Care dintre aceste două opțiuni este mai propice unei vieți valoroase? Care dintre ele poate să aducă oamenilor confort și lipsă de regrete atunci când se confruntă cu moartea, chiar la final? (Să trăiască o viață semnificativă.) A trăi o viață semnificativă înseamnă să simți rezultate și confort în inima ta. Cum rămâne cu cei care sunt bine hrăniți și se mențin sănătoși până la moarte? Ei nu urmăresc o viață semnificativă, deci cum se simt când mor? (Ca și cum ar fi trăit în zadar.) Aceste cuvinte sunt pătrunzătoare – a trăi în zadar. Ce înseamnă să „trăiești în zadar”? (Să-ți irosești viața.) Să trăiești în zadar, să-ți irosești viața – care este temeiul acestor două formulări? (La finalul vieții lor, ei descoperă că nu au obținut nimic.) Ce ar trebui să obțină o persoană atunci? (Ar trebui să obțină adevărul sau să realizeze lucruri valoroase și semnificative în această viață. Ar trebui să facă bine lucrurile pe care o ființă creată se cuvine să le facă. Dacă nu face toate aceste lucruri și trăiește doar pentru trupul său fizic, va simți că viața sa a fost trăită în zadar și irosită.) Când se confruntă cu moartea, va reflecta la ce a făcut de-a lungul vieții. Va spune: „O, m-am gândit doar la mâncare, la băutură și la distracție, în fiecare zi. Sănătatea mea a fost bună și nu am avut nicio boală. Întreaga mea viață a fost liniștită. Dar acum că îmbătrânesc și sunt în pragul morții, unde voi merge, după moarte? Voi merge în iad sau în rai? Cum îmi va rândui Dumnezeu finalitatea? Care va fi destinația mea?” Se va simți neliniștită. Bucurându-se

de confortul fizic de-a lungul întregii vieți, înainte nu era conștientă, dar acum se simte neliniștită, odată cu apropierea morții. Fiindcă se simte neliniștită, nu va începe să se gândească să-și îndrepte greșelile? În acel moment, mai are timp să-și îndrepte greșelile? (Nu mai are timp.) Nu mai are forță nici să alerge, nici să vorbească. Chiar dacă vrea să plătească un mic preț sau să îndure mici greutăți, forța sa fizică este inadecvată. Chiar dacă vrea să iasă și să predice Evanghelia, nu are condiția fizică pentru acest lucru. Mai mult, nu înțelege nimic din adevăr și nu poate avea părtășie nici măcar cu privire la o parte din el. Nu mai are timp să-și îndrepte greșelile. Să spunem că vrea să asculte câteva imnuri. În timp ce ascultă, adoarme. Să spunem că vrea să asculte o predică. În timp ce ascultă, devine moleșită. Nu mai are energie și este incapabilă să se concentreze. Se gândește la ce a făcut în toți acei ani și unde și-a consumat energia. Acum a înaintat în vârstă și vrea să se ocupe de propria ei lucrare, dar corpul său slăbit nu o mai lasă. Pur și simplu nu mai are energie, nu poate învăța nimic, chiar dacă ar vrea, iar reacțiile sale sunt lente. Nu poate înțelege multe adevăruri, iar când încearcă să aibă părtășie cu alții, toți sunt ocupați și nu au timp de părtășie cu ea. Nu are principii sau o cale în nimic din ceea ce face. În final, ce se întâmplă cu ea? Cu cât reflectează mai mult, cu atât devine mai neliniștită. Cu cât reflectează mai mult, cu atât mai neliniștită devine. Cu cât reflectează mai mult, cu atât mai multe remușcări are. În cele din urmă, nu are de ales decât să aștepte moartea. Viața ei s-a sfârșit și nu are cum să-și îndrepte greșelile. Simte remușcări? (Da.) E prea târziu! Nu mai este timp. Când se confruntă cu moartea, își dă seama că a te bucura de o viață plină de confort fizic este un lucru complet frivol. Își dă seama de tot și vrea să se întoarcă în timp să urmărească adevărul, să-și îndeplinească datoria și să facă ceva bine, dar nu poate realiza nimic și nu poate lupta pentru nimic, în nicio privință. Această viață este aproape de sfârșit, se

încheie cu regrete, atrăgând după sine remușcări și neliniște. Care este finalul definitiv pentru oamenii de acest gen, când se confruntă cu moartea? Pot doar să moară cu regret, remușcări și neliniște. Această viață a fost trăită în zadar! Trupurile lor fizice nu au îndurat nicio greutate. S-au bucurat doar de confort, fără să fie bătuți de vânt sau de soare și fără să-și asume riscuri. Nu au plătit niciun preț. Au trăit sănătoși, rareori au avut vreo boală, abia de au luat o răceală. Și-au îngrijit bine trupurile fizice, dar, din nefericire, nu au îndeplinit nicio datorie și nu au obținut niciun adevăr. Abia în momentul morții simt regret. Și ce dacă simt regret? Aceasta se numește suferință din cauza propriilor acțiuni!

Dacă o persoană dorește să trăiască o viață valoroasă și semnificativă, trebuie să urmărească adevărul. În primul și în primul rând, ar trebui să aibă o perspectivă corectă asupra vieții, precum și gândurile și punctele de vedere corecte asupra diverselor chestiuni mari și mărunte cu care se confruntă în viață și pe calea vieții sale. De asemenea, ar trebui să privească toate aceste chestiuni din perspectiva și din postura corectă, în loc să abordeze diversele probleme pe care le întâmpină de-a lungul vieții sau în viața de zi cu zi folosind gânduri și puncte de vedere extreme sau radicale. Desigur, nici nu trebuie să privească aceste lucruri dintr-o perspectivă laică și, în schimb, ar trebui să renunțe la astfel de gânduri și puncte de vedere negative și incorecte. Dacă dorești să realizezi acest lucru, mai întâi ar trebui să diseci, să expui și să recunoști diversele gânduri negative pe care le nutresc oamenii, iar apoi, să devii capabil să îți schimbi și să îți corectezi diversele emoții negative, renunțând la ele și dobândind gânduri și puncte de vedere corecte și pozitive, precum și perspectivele și posturile corecte din care trebuie priviți oamenii și lucrurile. Procedând astfel, vei avea conștiința și rațiunea necesare pentru a urmări adevărul. Desigur, s-ar putea spune în mod specific că, atunci când o persoană are punctele de vedere,

perspectivele și posturile corecte din care să privească oamenii și lucrurile, asta înseamnă că are umanitate normală. Dacă oamenii au acest gen de umanitate normală și aceste gânduri și puncte de vedere corecte, devine mult mai puțin epuizant și mult mai simplu pentru ei să urmărească adevărul. Este ca atunci când o persoană dorește să ajungă la o destinație – dacă este pe calea cea dreaptă și merge în direcția corectă, atunci, indiferent de viteza ei, va ajunge, într-un final, la acea destinație. Însă dacă o persoană se îndreaptă în direcția opusă destinației intenționate de ea, atunci, indiferent cât de repede sau cât de încet merge, ea doar se va îndepărta tot mai mult de obiectivul său. Cum sună acea expresie? „Să încerci să ajungi în sud conducând spre nord.” Este exact ca atunci când unii oameni cred în Dumnezeu și își doresc mântuirea, dar urmăresc faima, profitul și statutul, ceea ce înseamnă că nu au cum să obțină mântuirea. Care va fi finalul lor definitiv? Categoric va fi pedeapsa. Ca să dau un exemplu, să spunem că o persoană s-a îmbolnăvit de cancer și se teme să nu moară. Refuză să accepte moartea și se roagă constant lui Dumnezeu să o protejeze de moarte și să-i prelungească viața cu câțiva ani. Ea nutrește emoțiile negative de tulburare, îngrijorare și neliniște trecând prin fiecare zi, chiar dacă reușește să mai supraviețuiască niște ani, atingându-și obiectivul și experimentând fericirea provocată de evitarea morții. Se simte norocoasă și crede că Dumnezeu este atât de bun, că este cu adevărat magnific. Prin propriile eforturi, prin cereri repetate, dragoste și grijă de sine, ea evită moartea și, în final, continuă să trăiască, exact cum își dorea. Exprimă recunoștință pentru ocrotirea, harul, iubirea și mila lui Dumnezeu. În fiecare zi Îi mulțumește lui Dumnezeu și vine înaintea Lui, ca să-I aducă laude pentru acest lucru. Adesea, plânge în timp ce cântă imnuri și în timp ce reflectează la cuvintele lui Dumnezeu și se gândește cât de minunat este Dumnezeu: „Dumnezeu are cu adevărat control asupra vieții și morții; El mi-a îngăduit să trăiesc.”

În timp ce-și face datoria în fiecare zi, adesea se gândește cum să pună suferința pe primul loc și plăcerea pe ultimul și cum să se descurce mai bine decât ceilalți în toate privințele, astfel încât să-și poată proteja propria viață și să evite moartea – ajunge să trăiască niște ani în plus și se simte destul de satisfăcută și de fericită. Dar într-o zi, boala ei se agravează și doctorul îi dă un ultim avertisment, spunându-i să se pregătească pentru sfârșit. Acum, se confruntă cu moartea; este cu adevărat în pragul morții. Cum va reacționa? Cea mai mare frică a sa a ajuns-o din urmă, cea mai mare grijă a sa s-a materializat, în cele din urmă. Ziua pe care ezita cel mai mult s-o vadă și s-o experimenteze a sosit. Într-o clipită, are inima grea și starea sa atinge cote pragul de jos. Nu mai este dispusă să-și facă datoria și nu i-au mai rămas cuvinte ca să se roage lui Dumnezeu. Nu mai vrea să-I aducă laude lui Dumnezeu sau să-L audă rostind vreun cuvânt sau furnizând vreun adevăr. Nu mai crede că Dumnezeu este iubire, dreptate, milă și bunătate. În același timp, simte regret: „În toți acești ani, am uitat să mănânc mai multă mâncare bună și să merg să mă distrez în timpul liber. Acum, nu mai am ocazia să fac acele lucruri.” Mintea sa este plină de nemulțumiri și tânguiri, iar inima sa este plină de durere, precum și de plângeri, resentimente și tăgăduire față de Dumnezeu. Apoi, cu regret, părăsește această lume. Înainte să plece, Îl mai avea pe Dumnezeu în inima sa? Mai credea ea în existența lui Dumnezeu? (Nu mai credea.) Cum s-a ajuns la acest final? Nu a început cu punctele de vedere eronate pe care le-a avut cu privire la viață și la moarte, încă de la început? (Ba da.) Nu numai că a avut gânduri și puncte de vedere incorecte de la început, ba chiar mai grav, după aceea, ea și-a urmat propriile gânduri și puncte de vedere și s-a conformat lor în tot ce a urmărit ulterior. Nu s-a dat niciodată bătută și a pornit în fugă țâșnind pe calea greșită, fără să privească în urmă. Drept rezultat, la final și-a pierdut credința în Dumnezeu – călătoria credinței sale a luat sfârșit în acest fel și

astfel s-a încheiat viața ei. A obținut ea adevărul? A câștigat-o Dumnezeu de partea Lui? (Nu.) Când în sfârșit a murit, s-au schimbat perspectivele și atitudinile față de moarte, de care s-a agățat ea? (Nu.) A murit ea cu alinare, bucurie și pace, sau cu regret, reticență și amărăciune? (A murit cu reticență și amărăciune.) Nu a câștigat absolut nimic. Ea nu a obținut adevărul și nici Dumnezeu n-a câștigat-o pe ea de partea Lui. Așadar, ați spune că o astfel de persoană a obținut mântuirea? (Nu.) Nu a fost mântuită. Înainte să moară, nu a alergat peste tot și nu s-a sacrificat mult? (Ba da.) Exact ca alți oameni, a crezut în Dumnezeu și și-a făcut datoria și, la suprafață, nu părea să existe nicio diferență între ea și oricine altcineva. Când a experimentat boala și moartea, s-a rugat lui Dumnezeu și tot nu și-a abandonat datoria. A continuat să lucreze, chiar la același nivel la care lucrase înainte. Totuși, există ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă și să discearnă: gândurile și punctele de vedere pe care le nutrea această persoană erau în mod consecvent negative și eronate. Indiferent de amploarea suferinței sale sau de prețul pe care l-a plătit în timp ce-și făcea datoria, a nutrit aceste gânduri și puncte de vedere eronate în ceea ce urmărea. A fost constant stăpânită de ele și și-a adus emoțiile negative în datoria ei, căutând să-I ofere lui Dumnezeu îndeplinirea datoriei sale în schimbul propriei supraviețuiri, pentru a-și atinge scopul. Obiectivul a ceea ce urmărea nu a fost să înțeleagă sau să dobândească adevărul, sau să se supună tuturor orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Obiectivul a ceea ce urmărea a fost exact la polul opus. Ea a vrut să trăiască în conformitate cu voia și cerințele proprii, obținând ceea ce dorea să urmărească. A vrut să-și rânduiască și să-și orchestreze propria soartă, ba chiar și propria viață și moarte. Și, astfel, la sfârșitul călătoriei, finalul său a fost că nu a câștigat absolut nimic. Nu a obținut adevărul și, în cele din urmă, a tăgăduit existența lui Dumnezeu și și-a pierdut credința în El. Nici măcar când se

apropia moartea, nu a reușit să înțeleagă cum ar trebui să trăiască oamenii și cum ar trebui să trateze o ființă creată orchestrările și rânduielile Creatorului. Acesta este lucrul cel mai jalnic și mai tragic la ea. Chiar și în pragul morții, nu a reușit să înțeleagă că, de-a lungul vieții unei persoane, totul este sub suveranitatea și rânduiala Creatorului. Dacă vrea Creatorul să trăiești, atunci, chiar dacă ești chinuit de o boală mortală, nu vei muri. Dacă vrea Creatorul să mori, atunci, chiar dacă ești tânăr, sănătos și puternic, când ți se împlinește sorocul, trebuie să mori. Totul este sub suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu, aceasta este autoritatea lui Dumnezeu și nimeni nu se poate ridica deasupra ei. Ea nu a reușit să priceapă un lucru atât de simplu – nu este jalnic? (Ba da.) În ciuda faptului că a crezut în Dumnezeu, că a participat la adunări, a ascultat predici și și-a făcut datoria, în ciuda faptului că a crezut în existența lui Dumnezeu, a refuzat în mod repetat să recunoască faptul că destinul uman, inclusiv viața și moartea, este în mâinile lui Dumnezeu și nu ține de voia omului. Nimeni nu moare pur și simplu pentru că vrea acest lucru și nimeni nu supraviețuiește doar pentru că vrea să trăiască și se teme de moarte. Nu a reușit să priceapă un lucru atât de simplu, nu a reușit să-l identifice nici măcar când s-a confruntat cu moartea iminentă și tot nu a știut că viața și moartea unei persoane nu sunt hotărâte de aceasta, ci depind, în schimb, de predestinarea Creatorului. Nu este tragic acest lucru? (Ba da.) Prin urmare, deși diverse emoții negative le pot părea nesemnificative oamenilor, toate sunt implicate în atitudinea cu care o persoană privește oamenii și lucrurile din sfera umanității normale. Dacă o persoană poate aborda în mod pozitiv orice fel de lucru care se întâmplă într-o viață și existență umană normală, atunci, va avea relativ puține emoții negative. Se poate spune și că rațiunea și conștiința ei vor fi relativ normale, ușurându-i misiunea de a urmări adevărul și de a intra în realitate, reducând dificultățile și obstacolele pe care le va înfrunta. Dacă

inima unei persoane este plină cu tot felul de emoții negative, ceea ce înseamnă că persoana abundă în diverse gânduri negative atunci când abordează provocările vieții și ale existenței, atunci va întâmpina mai multe obstacole și dificultăți în urmărirea adevărului. Dacă voința sa de a urmări adevărul nu este puternică, dacă nu are mult zel sau o asemenea dorință arzătoare pentru Dumnezeu, atunci, dificultățile și provocările cu care se confruntă în urmărirea adevărului vor fi semnificative. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că se va chinui să pătrundă în adevărul-realitate. Lăsând la o parte gravitatea firii sale corupte, chiar și doar aceste emoții negative o vor constrânge, îngreunându-i fiecare pas. Când unii oameni se confruntă cu ura, furia, cu diverse tipuri de durere sau alte probleme, diferitele gânduri pe care le emit sunt negative. Adică, aproape în orice chestiune, starea lor este, practic, mereu dominată de emoții negative. Dacă nu ai hotărârea și perseverența necesare pentru a înlătura aceste emoții negative și pentru a ieși din această stare a emoțiilor negative, îți va fi extrem de dificil să intri în adevărul-realitate. Nu va fi ușor. Asta înseamnă că, înainte de a pătrunde în realitatea urmăririi adevărului, oamenii trebuie mai întâi să aibă gândurile, punctele de vedere și posturile fundamentale corecte cu privire la orice problemă legată de umanitatea normală. Abia atunci pot să priceapă și să accepte adevărul și să pătrundă, treptat, în adevărul-realitate. Înainte să urmărești în mod oficial adevărul, trebuie mai întâi să-ți înlături diversele emoții negative și să depășești acest stadiu. Odată ce oamenii au depășit acest stadiu și toate gândurile și punctele lor de vedere cu privire la diverse chestiuni, precum și perspectiva și postura din care privesc oamenii și lucrurile, sunt corecte, atunci, urmărirea adevărului și pătrunderea în realitate vor fi mai ușoare pentru ei.

Data trecută am avut părtășie cu privire la un motiv pentru care ia naștere în oameni emoția negativă a reprimării. Aceasta apare fiindcă ei nu

pot face ceea ce vor. Astăzi, vom continua să avem părtășie despre alt motiv pentru apariția acestei emoții negative a reprimării, și anume, faptul că oamenii trăiesc adesea cu această emoție represivă fiindcă nu își pot pune în aplicare cunoștințele de specialitate. Nu este acesta un alt motiv? (Ba da.) Data trecută am discutat despre cum unii oameni adesea doresc să facă ceea ce vor în biserică sau în viața lor de zi cu zi, lenevind și neocupându-se de lucrarea lor propriu-zisă, așadar, când nu li se împlinesc dorințele, se simt ținuți în frâu. De data aceasta, vom avea părtășie în legătură cu manifestările unui alt grup de oameni. Acești oameni au anumite înzestrări, puncte forte sau talente și aptitudini profesionale sau au învățat un anumit tip de profesie tehnică și așa mai departe, însă sunt incapabili să-și utilizeze înzestrările, punctele forte și aptitudinile profesionale în mod normal în cadrul bisericii și, ca urmare, adesea au moralul scăzut, simțind că viața în acest mediu este incomodă și nefericită și că nu au nicio bucurie. Pe scurt, cuvântul care descrie acest sentiment este reprimarea. Cum se numesc oamenii de acest fel, în societatea laică? Se numesc profesioniști, experți tehnici și experți specialiști – pe scurt, sunt denumiți experți. Ce caracteristici au experții? Au frunți înalte și ochi inteligenți, poartă ochelari și țin capul sus, mergând cu pas grăbit, ocupându-se de chestiuni în mod decisiv și eficient. Cea mai vizibilă caracteristică a lor este faptul că poartă laptopuri în genți, oriunde merg. Sunt recunoscuți imediat ca profesioniști și experți tehnici. Pe scurt, oamenii de acest fel au anumite aptitudini profesionale sau sunt relativ specialiști într-un anumit tip de tehnologie. Au primit educație și îndrumare profesională și au făcut instruire și pregătire profesională, sau poate că unii dintre ei nu au primit îndrumare și pregătire profesională, ci s-au născut cu anumite talente și un anumit calibru. Oamenii de acest gen sunt cunoscuți drept profesioniști și experți tehnici. Când acești oameni se alătură bisericii, ca și în societate, adesea își cară cu

ei laptopurile și vor să fie recunoscuți drept profesioniști și experți tehnici oriunde lucrează. Le place să fie numiți experți și chiar preferă să fie adăugat cuvântul „Profesor” în fața numelui lor de familie și așa mai departe; le place să fie tratați și abordați în acest fel. Totuși, biserica este un loc special și un loc cu o lucrare specială. Este diferită de orice grup sau orice organizație sau instituție din societatea laică. Ce se discută de obicei aici? Adevărul, principiile, regulile și rânduielile de lucru, precum și protejarea intereselor casei lui Dumnezeu și mărturia pentru Dumnezeu. Desigur, mai concret, oamenilor li se cere și să pună în practică adevărul, să se supună cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii și să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu și principiilor pe care le comunică aceasta și așa mai departe. Imediat ce sunt promovate aceste reguli explicite, iar oamenilor li se cere să le practice și să le respecte, acești experți care s-au alăturat bisericii se simt oarecum nedreptățiți. Aptitudinile pe care și le-au însușit sau cunoștințele pe care le au în anumite domenii rămân adesea nefolosite în biserică. De obicei, nu primesc funcții importante și nu sunt foarte stimați și sunt frecvent marginalizați. În mod firesc, acești oameni se simt adesea inutili și simt că abilitățile lor nu sunt utilizate. Ce gândesc ei, în sinea lor? „O, este exact ca acea zicală: «Dacă un tigru coboară pe câmpie, va fi insultat de câini»! Pe vremuri, când lucram pentru cutare și cutare companie de stat sau străină, cât de splendid era! Nici măcar nu trebuia să-mi car propria geantă și alții rânduiau fiecare aspect al vieții mele de zi cu zi și lucrau pentru mine. Nu trebuia să-mi fac griji pentru nimic. Eram un expert avansat, un tehnician priceput, deci eram o persoană importantă în cadrul companiei. Ce înseamnă să fii o persoană importantă? Înseamnă că fără mine, compania nu putea funcționa, nu putea asigura comenzi și toți angajații ei ar fi trebuit să ia o pauză – compania ar fi riscat să dea faliment, nu se putea descurca fără mine. Au fost zile glorioase, o

perioadă când chiar m-am simțit apreciat!” Acum că au credință în Dumnezeu, încă vor să se bucure de aceeași glorie. Cred în sinea lor: „Cu abilitățile mele, ar trebui să strălucesc și mai mult în casa lui Dumnezeu. Așadar, de ce nu sunt utilizat? De ce mă trec mereu cu vederea conducătorii, frații și surorile din biserică? Ce îmi lipsește, în comparație cu alții? În ceea ce privește aspectul fizic, sunt chipeș; în ceea ce privește temperamentul, nu sunt mai rău decât oricine altcineva; în ceea ce privește reputația și prestigiul, nu am nicio problemă; și în ceea ce privește cunoștințele tehnice, ale mele sunt excelente. Așadar, de ce nu-mi acordă nimeni atenție? De ce nu-mi ascultă nimeni cuvintele și sugestiile? De ce nu sunt bine primit în casa lui Dumnezeu? Este posibil să nu aibă nevoie casa lui Dumnezeu de un expert ca mine? Cum se face că nu am unde să-mi folosesc aptitudinile, de când am venit aici? Un aspect al lucrării casei lui Dumnezeu trebuie să aibă nevoie de aptitudinile tehnice pe care mi le-am însușit. Cunoștințele mele de specialitate ar trebui să fie prețuite aici! Sunt profesionist, ar trebui să fiu lider de echipă, supraveghetor, conducător – ar trebui să conduc alți oameni. De ce sunt mereu doar un subordonat? Nimeni nu-mi acordă atenție, nimeni nu mă respectă. Ce se întâmplă? Chiar este acesta tratamentul pe care ar trebui să-l primesc dacă nu înțeleg adevărul?” Își pun în mod repetat aceste întrebări, dar nu pot găsi niciodată răspunsurile, prin urmare, ajung să fie stăpâniți de reprimare.

Când a venit corul pe scenă să cânte, membrii M-au întrebat odată despre frizurile lor. Am spus: „Surorile pot să-și lege părul în coadă sau să și-l tundă scurt sau până la umeri. Sigur, pot să-l poarte și prins în coc sau ridicat. Frații pot să și-l tundă perie sau să-și facă o cărare. Nu este nevoie de podoabe sau coafuri. Doar aveți grijă să arate îngrijit, curat, bine și natural. Pe scurt, atât timp cât aveți un aspect integru și demn, iar înfățișarea voastră este aceea a unui creștin, este în regulă. Cel mai

important lucru este să cântați și să interpretați programul bine.” Au fost cuvintele Mele rostite clar? Au fost ușor de înțeles? (Da.) Atât frizurile bărbaților, cât și cele ale femeilor au fost explicate clar. Care sunt principiile pentru alegerea frizurilor? Frații pot purta părul cu cărare sau tuns perie, iar surorile pot avea părul fie scurt, fie lung. Dacă este lung, pot să-l lege în coadă, iar dacă este scurt, trebuie doar să aibă grijă să nu fie prea scurt. Acesta este un principiu. Celălalt principiu include curățenia și aspectul îngrijit, o înfățișare pozitivă și demnă și un caracter pozitiv. Scopul nostru nu este să devenim celebrități sau oameni faimoși în societate. Nu căutăm să avem o imagine strălucitoare, doar un aspect integru și demn. Pe scurt, ar trebui să ai un aspect curat, îngrijit, integru și demn. M-am făcut înțeles? Sunt aceste două principii simplu de înțeles și de îndeplinit? (Da.) Odată ce le aud, oamenii le înțeleg clar în inimile lor și nu este nevoie să le repet. Sunt foarte ușor de aplicat. După mai bine de zece zile, Mi-au trimis o filmare. Urmărind-o, am văzut trei sau patru rânduri de surori. În rândul întâi, toate aveau părul coafat, fiecare persoană avea o frizură diferită și părul aranjat altfel. Fiecare arăta altfel, fiecare coafură arăta ciudat, unele surori de douăzeci de ani păreau a avea treizeci sau patruzeci, iar unele păreau femei în vârstă. Pe scurt, fiecare persoană avea o frizură diferită. Persoana care a trimis filmarea a spus: „Am pregătit multe frizuri diferite dintre care Tu să alegi. O poți alege pe oricare dintre ele, iar noi putem face acest lucru. Nu ne va fi greu! După ce alegi, doar spune-ne și se rezolvă, nu este nicio problemă!” Cum credeți că M-am simțit după ce am urmărit această filmare? M-am simțit puțin dezgustat, iar apoi, după o privire mai atentă, am început să mă alarmez. Când mi-am amintit principiile pe care li le explicasem, în final, am amuțit. Nu știam ce să spun. M-am gândit: „Ah, acești oameni nu înțeleg limbajul uman.” Am reflectat asupra cuvintelor pe care le spusesem și asupra principiilor pe care li le comunicasem, asupra

faptului că toate erau lucruri pe care oricine le putea înțelege și pătrunde. Astfel de lucruri simple nu erau dificile pentru oameni și oamenii le puteau face – dar de ce Mi-au trimis o asemenea filmare? După ce am investigat, mi-am dat seama că problema nu era că nu Mi-am explicat clar punctul de vedere și, mai ales, nu era că le-am spus să-și facă diverse frizuri diferite. Există două motive pentru acest comportament: un motiv este că n-au putut să-Mi înțeleagă cuvintele. Un alt motiv este că, imediat ce oamenii sunt capabili să facă ceva, imediat ce înțeleg ceva și au deprins anumite aptitudini și tehnici, ei nu-și cunosc locul în univers. Nu respectă pe nimeni și vor mereu să se dea în spectacol. Devin extrem de aroganți. Chiar dacă Îmi înțeleg cuvintele, ei nu le acceptă și nu le pun în practică. Ei nu sunt afectați de cuvintele Mele, nu le consideră importante și pur și simplu ignoră ce spun. Chiar nu îi interesează ce le cer să facă sau ce am nevoie. Când M-au întrebat despre principii, în realitate, deja hotărâseră ce și cum urmau să facă. Faptul că M-au întrebat a fost doar o etapă în procesul lor. Nu este un soi de batjocură din partea lor să întrebe asta? (Ba da.) După ce au terminat cu batjocura lor, indiferent ce am spus Eu, în final, ei au făcut ce au vrut, fără să-Mi urmeze deloc cuvintele. Au fost atât de îndărătnici! Ce au gândit ei? „Ne subestimezi. Suntem tehnicieni profesioniști. Interacționăm cu oameni influenți în societate. Avem aceste aptitudini și cunoștințe de specialitate și, oriunde mergem, putem să trăim o viață bună și să câștigăm respectul oamenilor. Doar atunci când venim în casa lui Dumnezeu devenim prestatori de servicii și suntem constant desconsiderați. Avem aptitudini, suntem experți, nu suntem oameni obișnuiți. Ar trebui să fim respectați în casa lui Dumnezeu. Nu ne poți suprima talentele în acest fel. Ne folosim cunoștințele de specialitate în casa lui Dumnezeu și Tu ar trebui să ne susții și să ne ții partea.” Nu este nepoliticos și irezonabil? (Ba da.) Există vreo urmă de umanitate normală în acest lucru? (Nu, nu există.)

Când am văzut asta, M-am gândit: „Ah, nu se poate vorbi cu acești oameni!” Când le-am vorbit despre principii, chiar i-am întrebat în mod repetat: „Ați înțeles? O să țineți minte?” În față, mi-au promis categoric, dar de îndată ce mi-au întors spatele, și-au încălcat imediat promisiunea. Au spus lucruri care sună foarte bine: „Sunt aici ca să-mi fac datoria, sunt aici ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu.” Asta numești tu să-ți faci datoria? Chiar Îl mulțumești pe Dumnezeu? Îți mulțumești propriul trup, propria reputație. Ești aici ca să-ți urmărești propria carieră, nu ca să-ți îndeplinești datoria. Cu alte cuvinte, ai venit în casa lui Dumnezeu ca să provoci haos. Spune-Mi, cine are ultimul cuvânt în principiile pe care ar trebui să le susțină oamenii în toate aspectele lucrării casei lui Dumnezeu? Tu sau Dumnezeu? (Dumnezeu are ultimul cuvânt.) Cuvintele tale sunt adevărul, sau ale lui Dumnezeu? (Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul.) Tot ce spuneți este un tip de doctrină. Dacă acea doctrină nu este conformă cu adevărul, atunci devine un sofism. Dat fiind că recunoașteți că este adevărul ceea ce spun Eu, de ce sunteți incapabili să-l acceptați? De ce, atunci când vă vorbesc, acest lucru nu are niciun efect? În față, Îmi spuneți lucruri frumoase, dar pe la spate, nu puneți în practică adevărul. Ce se întâmplă? Când umanitatea coruptă are doar o fărâmă de talent, de cunoștințe de specialitate sau câteva idei, devine arogantă și încrezută și refuză să asculte de oricine. Nu ascultă ce le spune nimeni. Nu este acest lucru pur și simplu prea irațional? Dacă voi credeți că faceți lucrul corect, atunci de ce Mă lăsați să-l examinez? Când vă atrag atenția asupra defectelor și vă expun greșelile, de ce sunteți incapabili să acceptați aceste lucruri? Nu înțelegeți adevărul, dar pot să am părtășie cu voi despre adevăr. Știu cum să acționez conform adevărului, conform principiilor, cu decența sfinților. Știu cum să acționez într-un mod care-i edifică pe alții. Voi știți? Dacă nu știți nici măcar aceste lucruri, de ce sunteți încă incapabili să acceptați adevărul? De ce nu faceți cum spun Eu?

Unii oameni excelează la scris; sunt înzestrați de la natură cu organizarea limbajului și transmiterea ideilor. Poate că au și un anume nivel de competență literară, folosind anumite tehnici și stiluri atunci când descriu lucruri. Dar faptul că au aceste calități înseamnă oare că înțeleg adevărul? (Nu, nu înseamnă asta.) Acesta este doar un aspect al cunoașterii, o fațetă a înzestrărilor și talentelor unei persoane. Înseamnă că ai un anumit talent, că ești bun la scris și la transmiterea ideilor prin limbaj și că ești experimentat în folosirea cuvintelor. Faptul că sunt buni la astfel de lucruri îi face pe unii oameni să se gândească: „Mânuiesc penița în casa lui Dumnezeu; ar trebui să mă implic în lucrări bazate pe texte." Este bine să fie mai mulți oameni implicați în lucrări bazate pe texte; casa lui Dumnezeu are nevoie de acest lucru. Însă casa lui Dumnezeu nu cere doar lucrurile la care excelezi, doar capacitățile tale profesionale. Aptitudinile și cunoștințele tale profesionale sunt doar instrumente pentru lucrarea în care te implici. Indiferent de abilitățile tale profesionale și de nivelul aptitudinilor tale, ar trebui să te conformezi principiilor cerute de casa lui Dumnezeu și să obții rezultatele și obiectivele dorite, propuse de casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu are standarde obligatorii și principii aferente pentru aceste rezultate și obiective; nu te lasă să acționezi pe baza gustului sau a preferințelor personale. De exemplu, unii oameni au aptitudini bune pentru scriere și compun scenarii cu limbaj elaborat și o intrigă abil dezvoltată. Dar obțin prin asta rezultatul dorit? Departe de a obține efectul de a fi mărturie pentru Dumnezeu, astfel de scenarii pur și simplu nu sunt valabile. Totuși, acești scenariști se simt mulțumiți și încrezători în abilitatea lor de a scrie într-un limbaj sofisticat și au o părere bună despre ei. Nu înțeleg că un scenariu trebuie să obțină efectul de a fi mărturie pentru Dumnezeu, de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este scopul. Casa lui Dumnezeu cere ca un scenariu să prezinte cuvintele lui Dumnezeu pe care le citește

protagonistul și înțelegerea autentică pe care acesta o dobândește experimentând și practicând cuvintele lui Dumnezeu sub îndrumarea lucrării lui Dumnezeu. Într-o privință, trebuie să servească drept mărturie pentru Dumnezeu, iar în alta, trebuie să predice cuvântul Lui. Abia atunci obține scenariul rezultatul dorit. Casa lui Dumnezeu are aceste cerințe. Credeți că asta face lucrurile dificile pentru oameni? (Nu, nu le face.) Nu, aceasta este lucrarea casei lui Dumnezeu. Totuși, acești scenariști nu sunt dispuși să facă astfel lucrurile. Atitudinea lor este: „Ce am scris este deja perfect și suficient de explicit. Dacă-mi ceri să adaug acel material, va contraveni intenției mele. Nu-mi place asta și nu vreau să-l scriu așa.” Deși acest material a fost adăugat ulterior, cu reticență, emoțiile lor s-au schimbat în mod semnificativ până în acel moment. Unii spun: „Ne simțim foarte ținuți în frâu când ne facem datoria în casa lui Dumnezeu. Mereu există oameni care ne emondează și ne caută nod în papură. Mă simt realmente încolțit, cum se spune, calul de dar nu se caută la dinți. Dacă aș putea să am ultimul cuvânt și să scriu ce vreau, cât de grozav ar fi! În timp ce ne facem datoria în casa lui Dumnezeu, trebuie să-i ascultăm mereu pe alții și să acceptăm emondarea. Ne simțim prea ținuți în frâu!” Este aceasta atitudinea corectă? Ce fel de fire este aceasta? Este prea arogantă și prea neprihănită de sine! De asemenea, în cor există oameni care-și îndeplinesc datoria machiindu-se. Le plac frizurile non-credincioșilor, dar rezultatul final al acelor frizuri este respins. De ce? Deoarece casa lui Dumnezeu nu vrea frizuri demonice; vrea frizuri care sunt normale, demne și integre. Orice frizură ești capabil să-ți faci, poți să mergi și să o etalezi în lumea non-credincioșilor. Ei au nevoie de astfel de experți, dar casa lui Dumnezeu nu are. Unii oameni spun că sunt dispuși să facă astfel de frizuri gratis în casa lui Dumnezeu, dar nici măcar atunci nu sunt dorite sau apreciate; este dezgustător să asiști la așa ceva. Casa lui Dumnezeu cere ca tu să ai o

înfățișare demnă și integră, ca o persoană decentă. Nu are nevoie ca tu să fii elegant, să semeni cu nobilimea de la palat și categoric nu are nevoie să fii ca o prințesă, o doamnă, un tânăr stăpân bogat sau un lord. Suntem oameni obișnuiți, fără niciun statut, nicio funcție sau valoare, doar niște oameni cât se poate de normali și de banali. Cel mai bine este să fii o persoană obișnuită, nu una nobilă sau rafinată, să porți haine obișnuite și să ai aspectul unei persoane obișnuite, să nu te prefaci, ci să te bucuri de ce ești capabil să faci și să fii mulțumit să trăiești viața unei persoane obișnuite, fără ambiții sau dorințe. Așa este cel mai bine, aceasta este viața unui om cu umanitate normală. Ești doar o persoană obișnuită, însă mereu încerci să te porți ca o persoană nobilă. Nu este dezgustător? (Este dezgustător.) Mereu încerci să-ți etalezi cunoștințele de specialitate în casa lui Dumnezeu și să te dai în spectacol. Hai să-ți spun Eu, este un lucru de valoare să te dai în spectacol cu toate cunoștințele tale de specialitate? Dacă are cu adevărat valoare, atunci este acceptabil. Dar dacă nu are absolut nicio valoare și, în schimb, devine perturbator și distructiv, atunci doar îți arăți natura respingătoare și calitățile indezirabile. Cunoști consecințele dezvăluirii unor asemenea lucruri? Dacă nu le cunoști, te rog, nu le dezvălui. Ce poți să faci, ce aptitudini tehnice ai, în ce talente speciale excelezi în mod natural sau ce talente speciale ai, niciunul dintre aceste lucruri nu este considerat nobil; ești doar o persoană obișnuită. Unii oameni spun: „Sunt expert în mai multe limbi.” Atunci mergi și lucrează ca traducător și fă-ți bine lucrarea de traducere; atunci poți fi considerat o persoană bună. Unii oameni spun: „Pot să recit întregul dicționar Xinhua.” Și ce dacă ai memorat întregul dicționar Xinhua? Îți permite asta să răspândești Evanghelia? Îți permite asta să fii martor pentru Dumnezeu? Unii oameni spun: „Pot să citesc zece rânduri dintr-o privire. Pot să citesc 100 de pagini pe zi din cuvântul lui Dumnezeu. Uitați-vă la aptitudinea asta, nu este impresionantă?” Îi fi tu în stare să

citești 100 de pagini pe zi din „Cuvântul se arată în trup”, dar ce înțelegi din ele? Ce aspect al adevărului înțelegi? Îl poți pune în practică? Unii oameni spun: „Am fost un copil-minune. Puteam să cânt și să scriu poezii înainte să împlinesc cinci ani.” Este folositor? Poate că non-credincioșii te admiră, dar nu ai nicio utilitate în casa lui Dumnezeu. Să spunem că-ți cer să compui chiar acum un cântec care aduce laudă lui Dumnezeu. Ai putea să o faci? Dacă nu poți, înseamnă că nu înțelegi niciun aspect al adevărului. Nu e mare lucru doar să fii înzestrat. Dacă nu înțelegi adevărul, nu vei fi în stare să realizezi nimic. Indiferent de înzestrările, aptitudinile sau talentele pe care le are o persoană, în realitate, acestea sunt doar instrumente. Dacă pot fi folosite pentru lucruri pozitive și pot avea un impact pozitiv, se poate spune că au o oarecare valoare. Dacă nu pot fi folosite pentru lucruri pozitive și nu au un impact pozitiv, atunci nu au nicio valoare, iar pentru tine, este inutil și împovărător să le înveți. Dacă poți să îți aplici aptitudinile sau talentele profesionale în îndeplinirea datoriei tale și să îndeplinești o sarcină în casa lui Dumnezeu în conformitate cu adevărurile-principii, atunci se poate spune că aptitudinile și talentele tale profesionale sunt folosite în locul potrivit și slujesc unui scop – aceasta este valoarea pe care o au. Pe de altă parte, dacă nu le poți aplica deloc în îndeplinirea datoriei tale, atunci aptitudinile și talentele tale profesionale nu au nicio valoare și nu au niciun merit pentru Mine. De exemplu, unii oameni sunt de la natură elocvenți și coerenți și sunt lingviști competenți și gânditori ageri. Acesta poate fi considerat un talent. În lume, dacă astfel de oameni se implică în discursuri publice, în publicitate sau în negocieri, sau lucrează ca judecători, avocați sau au profesii similare, atunci talentele lor sunt utile. Însă în casa lui Dumnezeu, dacă ai un astfel de talent, dar nu înțelegi niciun aspect al adevărului, nu ai nici măcar o înțelegere de bază a adevărului viziunilor și nu poți să răspândești Evanghelia sau să fii martor pentru Dumnezeu, atunci

înzestrarea sau talentul tău sunt puțin importante. Dacă depinzi constant de înzestrarea ta, făcând paradă cu talentul tău pe oriunde mergi, lăudându-te și predicând cuvinte și doctrine, vei deveni respingător pentru oameni. Fiindcă fiecare cuvânt pe care-l rostești va deveni dezgustător și fiecare gând sau punct de vedere pe care-l exprimi va deveni obositor. În acel caz, va fi mai bine să păstrezi tăcerea. Cu cât încerci mai mult să ieși în evidență și să te prefaci, cu atât mai respingător vei deveni. Oamenii vor spune: „Ține-ți gura aia spurcată! Tot ce spui este doctrină, dar cine nu înțelege deja asta? De câți ani predici? Cuvintele tale nu sunt cu nimic diferite de cele ale fariseilor, pline de teorii fără substanță, care poluează mediul bisericii. Nimeni nu vrea să asculte!” Vezi, asta provoacă furie și îi dezgustă pe oameni. Prin urmare, este mai bine să te concentrezi mai mult asupra adevărului și să cauți mai multă înțelegere a acestuia, iar aceasta este o abilitate reală. Cu cât spun mai mult acest lucru, cu atât mai ținuți în frâu se simt acești oameni „capabili” și „experți”, gândindu-se: „Acum s-a terminat, nu mai am scăpare. M-am considerat mereu talentat, excelând și primind funcții-cheie pe oriunde merg. Nu există o vorbă: «Dacă este aur, mai devreme sau mai târziu, va străluci»? Dar eu m-am lovit, pe neașteptate, de un zid în casa lui Dumnezeu. Mă simt ținut în frâu, atât de ținut în frâu! Cum am ajuns așa?” Să crezi în Dumnezeu este un lucru bun, așadar, de ce se simt ținuți în frâu astfel de experți extrem de talentați și de avansați, atunci când vin în casa lui Dumnezeu? S-au simțit ținuți în frâu de atâția ani, încât suferă de depresie. Nici măcar nu mai știu cum să vorbească sau cum să se poarte. În final, unii spun: „Mă simt foarte ținut în frâu fiindcă sunt emondat constant. Acum sunt mult mai ascultător și sunt de acord cu orice spun conducătorii de biserică sau liderii de grup, răspunzând mereu cu «da» sau «bine».” Poate părea că au învățat să se supună și să asculte, dar tot nu înțeleg principiile sau cum să-și îndeplinească în mod

corespunzător îndatoririle. Nutresc acest sentiment de reprimare și se simt indignați și subevaluați. Când sunt întrebați despre nivelul educației lor, unii spun: „Am obținut diploma de licență”, alții: „Am diplomă de masterat”, alții: „Am făcut un doctorat” sau „Am absolvit facultatea de medicină”, „Am studiat finanțele” sau „Am studiat managementul”, în timp ce alții sunt programatori sau ingineri. Dacă nu au deja „dr.” în fața numelui, atunci au un alt titlu oficial. Acești oameni nu sunt numiți așa în casa lui Dumnezeu, nici nu sunt tratați cu vreun respect deosebit. Se simt adesea ținuți în frâu și își pierd simțul identității. Biserica are tot felul de experți, inclusiv muzicieni, dansatori, regizori, tehnicieni, profesioniști din domeniul afacerilor, economiști, ba chiar și politicieni. Când sunt între frați și surori, acești oameni spun adesea: „Sunt un director respectat într-o firmă de stat. Sunt directorul executiv al unei corporații multinaționale. Sunt directorul general, de cine m-am temut eu vreodată? Cui m-am supus eu vreodată? M-am născut cu aptitudini de conducere și, oriunde merg, ar trebui să dețin o funcție autoritară, ar trebui să fiu la cârmă, mereu cel care îi dirijează pe alții, iar pe mine nu mă poate dirija nimeni. Așadar, în casa lui Dumnezeu ar trebui măcar să fiu lider de grup sau o persoană de la conducere!” În scurt timp, le devine clar tuturor că acești oameni nu dețin niciun adevăr-realitate, sunt incapabili să facă vreo sarcină și sunt deosebit de aroganți și de îngâmfați. Nu reușesc să îndeplinească nicio datorie în mod corespunzător și, în cele din urmă, unora dintre ei li se pot încredința doar sarcini de muncă manuală, în timp ce alții nu sunt niciodată dispuși să se supună, încercând constant să-și etaleze abilitățile și luând-o razna. Ca urmare, provoacă prea multe probleme, înfurie congregația și, într-un final, sunt îndepărtați. Nu se vor simți ținuți în frâu acești oameni? În cele din urmă, ei își rezumă experiența afirmând: „Casa lui Dumnezeu nu este un loc pentru oameni talentați ca noi. Suntem ca niște cai pursânge, dar nu există

un judecător cu discernământ în casa lui Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu sunt ignoranți și prost informați, în special cei care sunt conducători la diverse niveluri. Cu toate că înțeleg adevărul, ei nu recunosc că suntem o rasă pură. Trebuie să plecăm și să găsim pe cineva care ne poate recunoaște talentele." În final, ajung la această concluzie. Sunt alții care spun: „Este prea puțin loc în casa lui Dumnezeu pentru a ne găzdui. Suntem toți personaje importante, iar cei care cred în Dumnezeu sunt oameni modești din clasele de jos ale societății: agricultori, vânzători ambulanți și proprietari de mici afaceri. Nu există experți de top printre ei. Deși biserica este mică, lumea este largă și, într-o asemenea lume mare, trebuie să existe un loc pentru noi. Noi, cei talentați, ne vom găsi, în cele din urmă, propriul evaluator!" Haideți să le urăm acestor oameni succes în găsirea evaluatorului lor, da? (Bine.) În ziua în care își vor lua rămas-bun de la noi, după ce și-au găsit evaluatorul, haideți să le oferim o cină de adio și să sperăm că-și vor găsi locul cuvenit, feriți de orice emoții de reprimare. Fie ca ei să trăiască mai bine decât noi și să aibă o viață liniștită. Fiindcă noi spunem asta, se simt puțin mai ușurați oamenii cu emoții reprimate? Senzațiile lor de apăsare în piept, cap greu, piatră pe inimă, disconfort fizic și neliniște – au dispărut acele senzații? Sper ca dorințele lor să se împlinească, să nu se mai simtă ținuți în frâu și să poată trăi fericiți și liberi.

Spuneți-Mi, casa lui Dumnezeu le îngreunează în mod intenționat situația acestor persoane talentate? (Nu.) Categoric nu. Atunci de ce diversele principii, rânduieli de lucru și cerințele pentru fiecare element al lucrării în casa lui Dumnezeu le provoacă emoții represive? De ce ajung aceste persoane talentate să fie captive unor emoții represive în casa lui Dumnezeu? A făcut o greșeală casa lui Dumnezeu? Sau le îngreunează casa lui Dumnezeu în mod intenționat situația acestor oameni? (Nici una, nici alta.) În ceea ce privește doctrina, înțelegeți cu toții că ambele explicații

sunt absolut incorecte. Atunci, de ce se întâmplă asta? (Se întâmplă fiindcă oamenii impun cunoștințele profesionale pe care le-au acumulat în lumea laică sau preferințele lor personale asupra principiilor și cerințelor casei lui Dumnezeu, în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle.) Dar le permite casa lui Dumnezeu să impună aceste lucruri asupra cerințelor și principiilor sale? Categoric nu. Unii oameni se simt ținuți în frâu deoarece casa lui Dumnezeu nu permite acest lucru. Ce credeți că ar trebui să facă în acest sens? (Înainte să-și îndeplinească fiecare datorie, trebuie, mai întâi, să înțeleagă cerințele și principiile pe care le are casa lui Dumnezeu pentru datoria respectivă. După ce pricep corect aceste principii, pot apoi să aplice în mod rezonabil cunoștințele profesionale pe care le-au acumulat.) Acest principiu este corect. Acum, spuneți-Mi, este un punct de plecare corect să vrei constant să-ți afișezi cunoștințele de specialitate și să te lauzi cu abilitățile tale în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu este.) În ce fel este incorect? Vă rog să explicați motivul. (Intenția lor este să se laude și să se facă remarcați – își urmăresc propriile cariere. Nu se gândesc cum își pot îndeplini bine îndatoririle sau cum să acționeze într-un fel care aduce beneficii lucrării casei lui Dumnezeu. În schimb, vor să acționeze conform propriilor preferințe, fără să protejeze interesele casei lui Dumnezeu sau să caute adevărurile-principii.) Cum văd alții această chestiune? (Să te lauzi mereu atunci când se întâmplă ceva este o fire satanică. Ei nu se gândesc cum să-și îndeplinească îndatoririle și să fie martori pentru Dumnezeu; vor mereu să fie martori pentru ei înșiși, iar această cale este în mod inerent greșită.) Acest punct de plecare este în mod inerent incorect, ceea ce este sigur. Așadar, în ce fel este el incorect? Acesta este un aspect pe care cu toții sunteți incapabili să-l negați. Se pare că toți vă simțiți ținuți în frâu și că toți vreți să vă afișați cunoștințele de specialitate pentru a vă etala abilitățile – nu este așa? Printre non-credincioși circulă o zicală. Cum sună

ea? „O femeie bătrână se dă cu ruj – ca să-ți ofere ceva la care să te uiți.” Nu asta înseamnă „să-ți etalezi abilitățile”? (Ba da.) Să-ți etalezi abilitățile înseamnă să vrei să-ți afișezi capacitățile și să te lauzi, să dobândești prestigiu și statut printre ceilalți și să fii foarte apreciat. Înseamnă cel puțin să vrei să profiți de ocazie pentru a-ți etala abilitățile, ca să-i informezi și să-i înștiințezi pe alții că: „Am câteva aptitudini reale, nu sunt o persoană obișnuită, nu mă priviți cu dispreț, sunt un om talentat.” Cel puțin acesta este înțelesul din spatele acestor cuvinte. Așadar, atunci când cineva are astfel de intenții și vrea mereu să-și etaleze abilitățile, care este natura acestui lucru? Vrea să-și urmărească propria carieră, să-și gestioneze propriul statut, să se afirme și să câștige prestigiu printre alți oameni. Este cât se poate de simplu. Nu fac acest lucru ca să-și facă datoria sau de dragul casei lui Dumnezeu și nu caută adevărul și nu acționează conform principiilor și cerințelor casei lui Dumnezeu. Fac acest lucru pentru ei înșiși, pentru a ajunge recunoscuți la o scară mai largă, pentru a-și spori meritele și reputația; fac acest lucru pentru ca oamenii să-i aleagă în funcția de supraveghetor sau conducător. Odată ce vor fi aleși conducători sau lucrători, nu vor avea atunci statut? Nu vor fi atunci în centrul atenției? Asta este ceea ce urmăresc, punctul lor de plecare este cât se poate de simplu – nu este nimic mai mult decât urmărirea statutului. Urmăresc în mod intenționat statutul și nu protejează lucrarea casei lui Dumnezeu și nici interesele sale.

Cum ar trebui să practice oamenii cu înzestrări și talente, pentru a evita să se simtă ținuți în frâu? Este simplu de realizat acest lucru? (Este simplu.) Așadar, cum poți să înlături emoțiile negative ale reprimării, care apar din cauză că nu-ți poți folosi cunoștințele de specialitate? În primul și în primul rând, trebuie să înțelegi ce sunt aptitudinile tehnice sau orice fel de talente și cunoștințe de specialitate pe care oamenii le studiază și le stăpânesc –

sunt ele viața însăși? (Nu, nu sunt.) Pot să fie clasificate drept lucruri pozitive? (Nu, nu pot.) Nu pot să fie clasificate drept lucruri pozitive; în cel mai bun caz, sunt un soi de instrument. În societate și în lumea laică ele sunt, cel mult, abilități care le permit oamenilor să-și poarte în mod adecvat de grijă și să-și asigure supraviețuirea. Dar în ochii casei lui Dumnezeu, doar ai dobândit un fel de aptitudine tehnică; este doar un fel de cunoaștere, este un fel de cunoaștere simplă și pură. Cu siguranță nu indică noblețea sau smerenia cuiva – nu se poate spune că o persoană este mai nobilă decât altele doar fiindcă are anumite cunoștințe de specialitate sau o anumită aptitudine. Așadar, cum se pot vedea nobilitatea sau smerenia unei persoane? Privindu-i umanitatea, ceea ce urmărește și calea pe care o urmează. Aptitudinile sau cunoștințele tehnice pot reprezenta doar ce aptitudini sau cunoștințe ai dobândit, cât de profundă sau de superficială este înțelegerea ta cu privire la acestea și ce nivel de competență ai obținut în privința lor. Aceste aptitudini și cunoștințe tehnice pot fi discutate doar din punctul de vedere al competenței, al cantității, al profunzimii și al faptului că un om este sau nu foarte experimentat în domeniul respectiv, sau doar îl cunoaște superficial. Ele nu pot fi folosite pentru a evalua calitatea umanității unei persoane, ceea ce urmărește aceasta sau calea pe care o urmează. Ele sunt pur și simplu un tip de cunoștințe sau un tip de instrument. Aceste cunoștințe sau acest instrument îți pot permite să îndeplinești unele sarcini conexe sau te fac mai competent într-un anume tip de lucrare, dar acest lucru doar îți asigură siguranță la locul de muncă și o sursă de venit garantată. Asta este tot. Indiferent cum îți vede societatea aptitudinile și cunoștințele tehnice, în orice caz, așa le vede casa lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu nu va privi niciodată un om în mod diferit, nu va face excepții pentru a-l promova sau nici măcar pentru a-l scuti de orice formă de emondare sau de orice formă de mustrare sau judecată, doar

fiindcă are vreun soi de aptitudine specială. Indiferent ce aptitudini sau cunoștințe tehnice ar putea avea o persoană, firea sa coruptă tot există, iar ea tot este o ființă umană coruptă. Înzestrările, talentele și aptitudinile tehnice ale unui om sunt separate și nelegate de firea sa coruptă și nici nu au nimic de-a face cu umanitatea sau caracterul acestuia. Unele persoane au un calibru puțin mai bun, o inteligență puțin mai mare sau o istețime și o percepție puțin mai ridicate, ceea ce le permite să dobândească o cunoaștere oarecum mai profundă atunci când studiază anumite aptitudini tehnice. Obțin realizări și rezultate puțin mai bune și le îndeplinesc în număr mai mare atunci când desfășoară lucrări care implică această profesie. În societate, acest lucru le-ar putea aduce câștiguri financiare oarecum mai importante și mai mari și un statut, o vechime sau un prestigiu oarecum mai mare în domeniul lor. Asta este tot. Cu toate acestea, niciunul dintre aceste lucruri nu indică pe ce cale merg, ceea ce urmăresc sau atitudinea lor față de viață și existență. Aptitudinile și cunoștințele tehnice sunt lucruri ce țin de un domeniu real al cunoașterii și nu au nimic de-a face cu gândurile, punctele de vedere ale unei persoane sau cu perspectiva și poziția pe care aceasta o adoptă cu privire la orice. Nu sunt legate în niciun fel de aceste lucruri. Firește, ideile care sunt promovate în anumite domenii de cunoaștere sunt erezii și sofisme care induc oamenii în eroare cu privire la înțelegerea adevărului și recunoașterea lucrurilor pozitive. Aceasta este o cu totul altă chestiune. Aici, ne referim la cunoștințe și abilități tehnice pure, care nu oferă o susținere și o corectare pozitivă sau activă pentru firile corupte sau umanitatea normală a oamenilor. Acestea nu pot nici să împiedice sau să restricționeze firea coruptă a unei persoane. Aceasta este natura ei. Dacă o persoană se implică în literatură sau în orice aspect al artelor, în științe, biologie sau chimie, sau în design, arhitectură, comerț sau chiar și în meșteșuguri, indiferent de domeniu, natura cunoștințelor sale

tehnice este astfel – aceasta este esența ei. Credeți că am vorbit cu exactitate? (Da.) Indiferent în ce domeniu te implici sau ce aptitudini tehnice studiezi, sau dacă ai unele cunoștințe înnăscute, acest lucru nu indică noblețea sau smerenia ta. De exemplu, unii oameni cred că aceia care se implică în afaceri și științe economice în societate, în special elitele, au un caracter nobil și, fiindcă profesiile și cunoștințele pe care le-au dobândit sunt foarte respectate de om, iar ei câștigă venituri deosebit de mari, au un statut social înalt. Totuși, o astfel de opinie nu există în casa lui Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu nu îi va evalua în acest fel. Fiindcă principiile și standardele folosite de acei oameni pentru a evalua această chestiune nu reprezintă adevărul, ci înțelegeri umane, care aparțin cunoașterii umane, aceste puncte de vedere nu sunt sustenabile în casa lui Dumnezeu. Ca să mai dăm un exemplu, unii oameni sunt pescari, vânzători ambulanți sau meșteșugari în societate; se consideră că au un statut social inferior și nimeni nu-i stimează acolo. Însă, în casa lui Dumnezeu, toți aleșii lui Dumnezeu sunt egali. Înaintea adevărului, toți oamenii sunt egali și nu există nicio distincție între oameni nobili și modești. Nu vei fi considerat onorabil fiindcă ai un statut înalt sau te implici într-o profesie nobilă în societate, nici nu vei fi considerat modest fiindcă îndeplinești o ocupație cu statut inferior în societate. Prin urmare, în casa și în ochii lui Dumnezeu, dacă identitatea, meritele și statutul tău sunt considerate înalte sau modeste nu are absolut nicio legătură cu abilitățile tale profesionale, cu competența ta tehnică sau cu cunoștințele tehnice pe care le ai. Unii spun: „Cândva, am fost comandant, general și mareșal în armată.” Eu le spun: „Tu, cel de acolo, mergi și stai deoparte.” De ce ar trebui să stai deoparte? Fiindcă firea ta satanică este prea gravă și Mă scârbește să te privesc. Petrece mai întâi ceva timp citind cuvintele lui Dumnezeu, dobândește o înțelegere a câtorva adevăruri și trăiește puțină asemănare umană, iar apoi, când te vei întoarce,

toți vor fi capabili să te accepte. În casa lui Dumnezeu, nu vei fi stimat fiindcă te-ai implicat în societate într-un tip de lucrare care este considerată nobilă de către om, nici nu vei fi privit cu dispreț fiindcă ai avut, cândva, un statut inferior în societate. Standardele și principiile casei lui Dumnezeu pentru evaluarea oamenilor se bazează doar pe criteriile adevărului. Așadar, care sunt criteriile adevărului? Aceste criterii au câteva aspecte specifice: în primul rând, oamenii sunt evaluați pe baza calității umanității lor, a faptului că au conștiință și rațiune, o inimă bună și un simț al dreptății; în al doilea rând, oamenii sunt evaluați pe baza faptului că iubesc sau nu adevărul și a căii pe care merg – dacă urmăresc adevărul, dacă iubesc lucrurile pozitive și dacă iubesc corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu, sau dacă nu urmăresc adevărul, au aversiune față de el și de lucrurile pozitive și se implică mereu în demersuri personale și așa mai departe. Prin urmare, indiferent dacă ai vreun fel de aptitudini sau cunoștințe tehnice, sau dacă nu ai nicio aptitudine și nicio cunoștință tehnică, în casa lui Dumnezeu vei fi tratat corect. Casa lui Dumnezeu a funcționat mereu în acest fel, continuă să o facă și acum și va face la fel și în viitor. Aceste principii și standarde nu se vor schimba niciodată. Prin urmare, schimbarea trebuie să vină de la cei care se simt ținuți în frâu fiindcă nu-și pot utiliza cunoștințele de specialitate. Dacă într-adevăr crezi că Dumnezeu este drept, că adevărul este cel care conduce casa lui Dumnezeu și că există corectitudine și dreptate în casa Lui, atunci, te rog să renunți degrabă la punctele tale de vedere și la opiniile tale incorecte cu privire la aptitudinile și cunoștințele tehnice. Nu crede că a avea câteva înzestrări sau cunoștințe de specialitate te face superior. Deși poate că ai aptitudini sau cunoștințe tehnice care altora le lipsesc, umanitatea și firea ta coruptă nu sunt cu nimic diferite de ale altora. În ochii lui Dumnezeu, ești doar o persoană obișnuită și nu ai nimic special. Poți să spui: „Cândva, am fost un funcționar de rang înalt”;

da, dar tot o persoană obișnuită ești. Poți să spui: „Cândva, am realizat lucruri mari”; da, dar tot o persoană obișnuită ești. Poți să spui: „Cândva, am fost un erou”, însă nu folosește la nimic, indiferent ce fel de erou sau celebritate ai fost. Din perspectiva lui Dumnezeu, tot doar o persoană obișnuită ești. Acesta este un aspect al adevărului și al principiilor pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă despre aptitudinile tehnice și despre unele tipuri de cunoștințe de specialitate. Un alt aspect – cum să abordezi aceste aptitudini și cunoștințe profesionale – este o cale de practică specifică pe care oamenii ar trebui s-o înțeleagă. În primul rând, trebuie să știi clar în gândurile și în conștiința ta că, indiferent de aptitudinile sau cunoștințele profesionale pe care le ai, nu vii în casa lui Dumnezeu pentru a presta o slujbă, pentru a-ți demonstra meritele, pentru a primi un salariu sau pentru a-ți câștiga existența. Ești aici pentru a-ți face datoria. Singura ta identitate în casa lui Dumnezeu este de frate sau soră, cu alte cuvinte, o ființă creată în ochii lui Dumnezeu. Nu ai o a doua identitate. În ochii lui Dumnezeu, o ființă creată nu este un animal, o legumă sau un diavol. Este o ființă umană și, în calitate de ființă umană, ar trebui să-ți faci datoria. A-ți face datoria de ființă umană este obiectivul primar pe care ar trebui să-l deții pentru a veni în casa lui Dumnezeu și punctul de vedere fundamental pe care ar trebui să-l ai. Ar trebui să spui: „Sunt o persoană. Sunt cineva cu umanitate normală, conștiință și rațiune. Ar trebui să-mi fac datoria.” Acestea sunt gândul și punctul de vedere pe care oamenii ar trebui să le aibă în primul rând, teoretic vorbind. Urmează apoi felul în care ar trebui să-ți faci datoria: ar trebui să te asculți pe tine, sau să-L asculți pe Dumnezeu? (Să-L ascult pe Dumnezeu.) Așa este; și de ce ar trebui să-L asculți pe Dumnezeu? În principiu și în teorie, oamenii știu că trebuie să-L asculte pe Dumnezeu, că Dumnezeu este adevărul și că El are ultimul cuvânt. Acesta este punctul de vedere pe care cineva ar trebui să-l aibă, în teorie. În realitate, faci această

datorie nu pentru tine însuți, nu pentru familia ta, nu pentru existența ta de zi cu zi, nu pentru cariera sau demersurile tale personale, ci pentru lucrarea lui Dumnezeu, pentru gestionarea lui Dumnezeu în scopul mântuirii umanității. Nu are nimic de-a face cu treburile tale personale. Trebuie să înțelegi și să ai acest punct de vedere. După ce dobândești acest punct de vedere, trebuie să înțelegi în continuare că, deoarece îndeplinirea datoriei tale nu este de dragul tău, ci de dragul lucrării lui Dumnezeu, trebuie să te rogi și să cauți să afli de la Dumnezeu cum ar trebui să-ți îndeplinești această datorie și care sunt principiile și cerințele casei lui Dumnezeu. Îndeplinește-ți datoria oricum îți spune Dumnezeu să ți-o îndeplinești, făcând orice îți cere El să faci, fără să spui nimic despre acest lucru, fără să eziți sau să refuzi. Acesta este un lucru primordial. Fiindcă aceasta este casa lui Dumnezeu, este corect și potrivit ca oamenii să îndeplinească îndatoririle pe care s-ar cuveni să și le îndeplinească aici. Dar oamenii nu fac acest lucru pentru ei înșiși, pentru existența lor de zi cu zi, pentru viețile, familiile sau carierele lor. Atunci, pentru ce o fac? Pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru gestionarea lui Dumnezeu. Indiferent ce profesie distinctivă sau ce fel de lucrare presupune, dacă este măruntă precum un semn de punctuație sau un stil de formatare, sau semnificativă precum un element specific al lucrării, totul intră în sfera lucrării lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă ai rațiune, mai întâi ar trebui să te întrebi: „Cum ar trebui să duc la îndeplinire lucrarea aceasta? Care sunt cerințele lui Dumnezeu? Ce principii a propus casa lui Dumnezeu?” Apoi, enumeră principiile relevante, unul câte unul, și acționează în strictă conformitate cu fiecare regulă și principiu. Atât timp cât se conformează principiilor și nu iese din sfera acestora, tot ce vei face va fi adecvat și Dumnezeu îl va trata și îl va clasifica drept îndeplinirea datoriei de către tine. Nu este ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă? (Ba da.) Dacă înțelegi acest lucru, nu ar trebui să

reflectezi mereu la cum dorești să faci lucrurile sau la ce dorești să faci. A gândi și a acționa în acest fel e lipsit de rațiune. Ar trebui făcute lucrurile lipsite de rațiune? Nu, nu ar trebui. Dacă dorești să le faci, cum ar trebui să procedezi, în acest sens? (Ar trebui să mă lepăd de mine.) Ar trebui să te răzvrătești împotriva ta și să renunți la tine și să pui pe primul loc datoria ta și cerințele și principiile casei lui Dumnezeu. Dacă te simți stingherit și te răsfeți cu interesele și hobbyurile tale în timpul liber, atunci, casa lui Dumnezeu nu va interveni în acest lucru. Acesta este un aspect legat de ceea ce ar trebui să înțelegi – care este datoria ta și cum ar trebui să o faci. Un alt aspect ține de problema cunoștințelor și aptitudinilor profesionale ale oamenilor. Cum ar trebui să abordezi chestiunea aptitudinilor și cunoștințelor profesionale? În cazul în care casa lui Dumnezeu are nevoie să-ți folosești cunoștințele și aptitudinile profesionale în care excelezi sau pe care le-ai deprins deja, care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să le folosești fără rezerve, permițându-le să-și îndeplinească funcția și să fie valorificate în datoria ta pe cât de mult posibil. Nu ar trebui să le lași să se irosească; fiindcă le poți folosi, le înțelegi și le-ai deprins, ar trebui să le lași să fie utilizate. Care este principiul utilizării lor? Este ca tu să folosești aceste aptitudini într-un mod care este moderat și calculat, indiferent de ce ar avea nevoie casa lui Dumnezeu, de cât de mult ar avea nevoie și în ce măsură ar avea nevoie. Aplică-ți aptitudinile și cunoștințele profesionale în datoria ta, permițându-le să-și îndeplinească funcția și să te ajute să obții rezultate mai bune în datoria ta. În acest fel, nu va fi existat un motiv pentru care ți-ai însușit aptitudinile și cunoștințele tale profesionale? Nu vor avea acestea valoare? Nu vei fi adus o contribuție? (Ba da.) Sunteți dispuși să contribuiți în acest fel? (Da.) Acesta este un lucru bun. Cât privește aptitudinile și cunoștințele de specialitate care nu au nicio utilitate în casa lui Dumnezeu, aceasta pur și simplu nu le cere și nu le încurajează, iar cei

care au astfel de aptitudini sau cunoștințe de specialitate nu ar trebui să le folosească în mod arbitrar. Cum ar trebui să înțelegi această chestiune? (Ar trebui să abandonez acele aptitudini.) Exact, cea mai simplă abordare este să le abandonezi, să te comporți ca și cum nu ți le-ai fi însușit niciodată. Spune-Mi, dacă renunți la ele de bunăvoie, vor mai apărea ele să te tulbure în timp ce-ți faci datoria? Nu, nu vor mai apărea. Nu tu ești cel care decide asta? Sunt doar câteva cunoștințe. Câte probleme, cât de mare efect pot provoca? Pur și simplu tratează-le de parcă nu ți le-ai fi însușit niciodată, de parcă nu le-ai avea și, atunci, nu vei fi rezolvat problema? Ar trebui să tratezi corect această chestiune. Dacă este ceva ce nu-ți cere casa lui Dumnezeu să faci, nu continua să-ți arăți cu forța aptitudinile pentru a te lăuda, pentru a-ți satisface propriile interese sau pentru a le arăta tuturor că știi câteva tertipuri. Acest lucru este greșit, nu reprezintă îndeplinirea datoriei tale și nu va fi ținut minte. Dă-Mi voie să-ți spun, nu numai că nu va fi ținut minte, ci va fi condamnat, fiindcă nu-ți faci datoria, te implici în demersuri personale, iar acest lucru este foarte grav! De ce este grav? Fiindcă, prin natura lui, este o perturbare și o tulburare! Casa lui Dumnezeu ți-a spus în mod repetat că nu trebuie să faci lucrurile în acel fel, sau să faci acele lucruri, sau să folosești acel gen de metodă, dar tu nu asculți. Continui să le faci, continui să refuzi să renunți la ele și insiști. Nu este aceasta o tulburare? Nu este un lucru intenționat? Știi bine că nu are nevoie casa lui Dumnezeu de aceste lucruri și, totuși, continui în mod intenționat să le faci. Nu-ți place pur și simplu să te lauzi? Dacă filmările sau programele pe care le faci Îl vor umili pe Dumnezeu, atunci, consecințele vor fi inimaginabile, iar fărădelegea ta va fi mare. Înțelegi acest lucru, nu-i așa? (Da.) Prin urmare, pentru lucrurile de care te bucuri personal și pentru aptitudinile profesionale pe care le ai – dacă îți plac, dacă te interesează, dacă le prețuiești, fă-le acasă, în privat. Este în regulă. Dar nu le afișa în mod

public. Dacă vrei să afișezi ceva în public, trebuie să fii în stare să o faci la un standard înalt și să nu-L umilești pe Dumnezeu sau să-I discreditezi casa. Ideea nu este pur și simplu dacă ai bună cunoaștere sau cât de competent ești în privința unor aptitudini profesionale. Nu este atât de simplu. Există o bază pentru principiile și standardele pe care le cere casa lui Dumnezeu pentru fiecare lucrare pe care o faci, precum și pentru direcția și obiectivele care vă îndrumă lucrarea în fiecare etapă. Toate sunt menite să protejeze lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu, nu să le perturbe, să le tulbure, să le discrediteze sau să le distrugă. În cazul în care calibrul vostru personal, buna cunoaștere, experiența și gustul vostru nu le pot face față sau nu corespund cu ele, atunci aveți părtășie în privat și cereți îndrumare și sprijin de la cei care înțeleg și le pot face față. Nu vă împotriviți, nu nutriți constant emoții negative doar pentru că nu vi se permite să faceți anumite lucruri. Pur și simplu, cele câteva tertipuri ale voastre nu sunt suficient de bune. De ce spun că nu sunteți suficient de buni? Fiindcă gândurile și punctele voastre de vedere sunt prea denaturate. Nu numai că gustul, buna cunoaștere, judecata și experiența voastră sunt inadecvate și nesatisfăcătoare, dar nutriți și multe noțiuni religioase vechi. Noțiunile voastre religioase sunt prea numeroase și adânc înrădăcinate și chiar și unii tineri de douăzeci de ani au gânduri și noțiuni foarte învechite. Deși sunteți oameni ai epocii moderne, care își însușesc aptitudini tehnice moderne și au anumite cunoștințe profesionale, fiindcă nu înțelegeți adevărul, toate perspectivele, punctele de vedere și pozițiile voastre cu privire la diverse chestiuni și gândurile pe care le aveți sunt învechite. Astfel, indiferent cât de multe aptitudini profesionale vă însușiți, gândurile voastre rămân învechite. Trebuie să înțelegi această problemă și această situație reală. Prin urmare, trebuie să renunți la acele lucruri pe care casa lui Dumnezeu îți cere să le abandonezi, le interzice sau nu-ți permite să le folosești. Trebuie să

înveți să asculți. Dacă nu înțelegi motivele de bază pentru acest lucru, trebuie cel puțin să ai suficientă rațiune ca să înveți să asculți și să acționezi mai întâi pe baza cerințelor casei lui Dumnezeu. Nu te împotrivi, mai întâi învață să te supui.

După ce am avut părtășie despre atitudinea corectă pe care ar trebui să o aibă oamenii față de aptitudinile profesionale pe care le au, ce altceva ar mai trebui să înțelegi? În cursul îndeplinirii datoriei tale, dacă eșuezi din cauza aplicării necorespunzătoare a anumitor aptitudini sau cunoștințe tehnice, provocând perturbări și pierderi în lucrarea bisericii și te confrunți cu emondarea, ce ar trebui să faci? Acest lucru este ușor de gestionat. Schimbă-te și căiește-te degrabă, iar casa lui Dumnezeu îți va oferi o șansă să-ți corectezi greșelile. Fiindcă nimeni nu este perfect, toți fac greșeli și au momente când se simt derutați. Greșelile nu sunt deranjante, îngrijorător este dacă vei continua să faci în mod repetat aceleași greșeli, comițând cu persistență aceleași erori și neschimbându-te până nu ajungi la capătul drumului. Dacă îți conștientizezi greșelile, atunci corectează-le. Nu este atât de dificil, nu? Toți oamenii au făcut greșeli, deci niciunul nu ar trebui să râdă de altul. Dacă poți să-ți recunoști greșelile după ce le comiți, să-ți înveți lecția și să te schimbi, atunci vei face progrese. Mai mult, dacă problema se datorează unei lipse de competență în lucrarea ta, poți continua să înveți și să deprinzi aptitudinile necesare, iar problema poate fi rezolvată. Dacă poți să te asiguri că nu vei mai face acea greșeală în viitor, nu se va rezolva situația? Este o chestiune atât de simplă! Nu ai de ce să te simți ținut în frâu doar fiindcă faci în mod constant greșeli din cauza aplicării greșite a aptitudinilor tale profesionale și fiindcă te confrunți cu emondarea. De ce să te simți ținut în frâu? De ce ești atât de fragil? Indiferent de situație sau de mediul de lucru, oamenii fac uneori greșeli și există domenii în care calibrul, intuițiile și perspectivele lor nu sunt la înălțime. Este un lucru

normal și trebuie să înveți cum să îl gestionezi în mod corect. În orice caz, indiferent care este practica ta, ar trebui să îl înfrunți și să îl tratezi în mod corect și activ. Nu deveni deprimat și nu te simți negativ sau ținut în frâu când te confrunți cu o mică dificultate și nu te lăsa cuprins de emoții negative. Nu este nevoie de toate acestea, nu face din țânțar armăsar. Ce ar trebui să faci este să reflectezi imediat asupra ta și să stabilești dacă există o problemă legată de aptitudinile tale profesionale sau o problemă legată de intențiile tale. Examinează dacă există impurități în acțiunile tale sau dacă sunt de vină anumite noțiuni. Reflectează asupra tuturor aspectelor. Dacă problema este lipsa competenței, poți să continui să înveți, să găsești pe cineva care să te ajute să explorezi soluții sau să te consulți cu oameni din același domeniu. Dacă există și câteva intenții greșite, care implică o problemă ce poate fi rezolvată folosind adevărul, poți căuta conducători de biserică sau pe cineva care înțelege adevărul, pentru sfaturi și părtășie. Vorbește cu ei despre starea în care ești și lasă-i să te ajute s-o înlături. Dacă este o problemă care implică noțiuni, odată ce le-ai examinat și le-ai conștientizat, poți să le diseci și să le înțelegi, apoi să le întorci spatele și să te răzvrătești împotriva lor. Nu este asta tot? Viitorul încă te așteaptă, soarele va răsări din nou mâine și trebuie să continui să trăiești. Dat fiind că ești în viață, dat fiind că ești om, ar trebui să continui să-ți faci datoria. Atât timp cât ești în viață și ai gânduri, ar trebui să te străduiești să-ți îndeplinești datoria și s-o duci până la capăt. Acesta este un obiectiv care nu ar trebui să se schimbe niciodată, de-a lungul vieții unei persoane. Indiferent în ce moment, indiferent ce dificultăți întâmpini, indiferent cu ce te confrunți, nu ar trebui să te simți ținut în frâu. Dacă te simți ținut în frâu, vei stagna și vei fi învins. Ce fel de oameni se simt mereu ținuți în frâu? Nevolnicii și neghiobii se simt adesea ținuți în frâu. Dar ție nu-ți lipsesc inima și gândurile, așadar, ce te face să te simți ținut în frâu? Doar faptul că,

momentan, aptitudinile sau cunoștințele tale tehnice nu sunt utilizate în mod normal. Ce înseamnă să fie utilizate în mod normal? Înseamnă să faci ce îți cere casa lui Dumnezeu și să aplici aptitudinile tehnice învățate pentru a întruni standardele obligatorii ale casei lui Dumnezeu. Nu este suficient acest lucru? Nu asta numim noi utilizare normală? Casa lui Dumnezeu nu îți interzice să-ți utilizezi abilitățile. Pur și simplu dorește să ți le utilizezi în mod deliberat, cu moderație, standarde și principii, în loc să le folosești în mod imprudent. În afară de asta, casa lui Dumnezeu nu intervine în chestiuni care nu presupun îndeplinirea îndatoririlor tale sau în viața ta privată. Doar în chestiunile privind îndeplinirea îndatoririlor tale, casa lui Dumnezeu are reguli stricte și standarde obligatorii. Astfel, când este vorba despre gestionarea aptitudinilor și cunoștințelor tale profesionale, nu ești legat de mâini și de picioare, iar gândurile tale nu sunt controlate. Gândurile tale sunt libere, mâinile și picioarele tale sunt libere, iar inima ta este și ea liberă. Doar că, atunci când dai curs emoțiilor negative, alegi să te retragi, devii deprimat, refuzi și te împotrivești. Dar dacă alegi să înfrunți lucrurile într-un mod pozitiv, dacă asculți cu atenție și urmezi principiile, regulile și cerințele casei lui Dumnezeu, nu te vei trezi fără o cale de urmat sau fără lucruri de făcut. Nu ești o persoană inutilă, un nevolnic sau un neghiob. Dumnezeu ți-a dat liber arbitru, o gândire normală și o umanitate normală. Așadar, ai o datorie de îndeplinit și ar trebui să-ți îndeplinești propria datorie. Mai mult, ai aptitudini și cunoștințe profesionale, așadar, în casa lui Dumnezeu, ești o persoană utilă. Dacă îți poți utiliza cunoștințele de specialitate așa cum ar trebui în anumite aspecte ale lucrării casei lui Dumnezeu care implică aptitudini și cunoștințe profesionale, îți vei găsi locul și vei face datoria unei ființe create. Atât timp cât rămâi de neclintit pe locul tău, îți îndeplinești datoria și-ți faci bine lucrarea, nu ești o persoană lipsită de valoare, ci una utilă. Dacă poți să-ți faci datoria, dacă ai gânduri și

lucrezi competent, indiferent cu ce dificultăți te confrunți, nu ar trebui să te simți ținut în frâu, nu ar trebui să te retragi și nici nu ar trebui să refuzi sau să te sustragi. Acum, în acest moment, ce ar trebui să faci este să nu te afunzi în emoții negative, astfel încât să nu poți scăpa de ele. Nu ar trebui să te plângi ca o femeie plină de resentimente cu privire la faptul că este nedreaptă casa lui Dumnezeu, că frații și surorile te privesc cu dispreț sau că nu te prețuiește sau nu-ți oferă oportunități casa lui Dumnezeu. În realitate, casa lui Dumnezeu ți-a oferit oportunități și ți-a încredințat datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești, dar tu nu te-ai descurcat bine. Ai continuat să aderi la propriile alegeri și cerințe, nu ai ascultat cu grijă cuvintele lui Dumnezeu și nici nu ai acordat atenție principiilor pe care ți le-a comunicat casa lui Dumnezeu cu privire la lucrarea ta. Ești prea încăpățânat. Prin urmare, dacă ești blocat în emoția negativă a reprimării, nu este responsabilitatea nimănui altcuiva. Problema nu este că te-a dezamăgit casa lui Dumnezeu și cu atât mai puțin că nu poți fi tolerat aici. Problema este că nu ți-ai utilizat total abilitățile în îndeplinirea datoriei tale. Nu ți-ai gestionat sau utilizat corect profesia și cunoștințele tehnice. Nu ai abordat această chestiune în mod rațional, ci i te-ai împotrivit în mod impulsiv și cu emoții negative. Aceasta este greșeala ta. Dacă renunți la emoțiile tale negative și ieși din această stare de a fi ținut în frâu, îți vei da seama că există multe sarcini pe care le poți îndeplini și multe sarcini pe care este nevoie să le îndeplinești. Dacă poți să scapi de aceste emoții negative și să faci față datoriei tale cu o atitudine pozitivă, vei vedea că drumul care te așteaptă este luminos, nu întunecat. Nimeni nu îți blochează viziunea și nimeni nu-ți împiedică pașii. Doar că tu nu dorești să înaintezi. Preferințele, dorințele și planurile tale personale ți-au împiedicat pașii. Lasă deoparte aceste lucruri, renunță la ele, învață să te adaptezi la mediul de lucru din casa lui Dumnezeu, la ajutorul și sprijinul pe care ți le oferă frații și surorile tale și

la metoda de îndeplinire a datoriei tale și de lucru în casa lui Dumnezeu. Încetul cu încetul, renunță la preferințele, dorințele tale și la ideile tale nerealiste, fanteziste. Treptat, vei ieși în mod firesc din aceste emoții negative ale reprimării. Un alt lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că, indiferent cât de avansate sunt aptitudinile și cunoștințele tale profesionale, ele nu reprezintă viața ta. Ele nu reprezintă maturitatea ta în viață sau faptul că deja ai primit mântuirea. Dacă îți faci datoria în casa lui Dumnezeu într-un mod normal și ascultător, conform adevărurilor-principii, folosindu-ți aptitudinile și cunoștințele profesionale, atunci te descurci bine aici și ești cu adevărat un membru al casei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, întotdeauna te mândrești cu îndeplinirea datoriei tale, profiți de ocazia îndeplinirii ei, profiți de ocaziile oferite de casa lui Dumnezeu și aderi la preferințele, ambițiile și dorințele tale, pentru a-ți utiliza pe deplin propriile cunoștințe de specialitate, folosind acest lucru pentru a-ți urmări propria carieră și demersurile personale și, ca urmare, ajungi într-un punct mort și te simți ținut în frâu. Cine a provocat această reprimare? Tu singur l-ai provocat. Dacă vei continua să urmărești demersurile personale în timp ce-ți faci datoria în casa lui Dumnezeu, acest lucru nu va funcționa aici, fiindcă ai venit în locul nepotrivit. De la început până la sfârșit, în casa lui Dumnezeu se discută adevărul, cerințele lui Dumnezeu și cuvintele Lui. În afară de acestea, nu mai este nimic altceva de discutat. Prin urmare, indiferent de cerințele casei lui Dumnezeu pentru oameni în orice aspect al lucrării sau profesiei acestora sau de orice rânduieli de lucru speciale, acestea nu vizează o persoană anume și nici nu sunt menite să înfrâneze pe nimeni sau să înăbușe entuziasmul sau mândria cuiva. Ele sunt exclusiv pentru lucrarea lui Dumnezeu, pentru a fi mărturie pentru Dumnezeu, pentru a-I răspândi cuvântul și pentru a aduce mai mulți oameni înaintea Lui. Firește, au ca scop, de asemenea, ca fiecare dintre voi, cei prezenți aici,

să pornească pe calea urmăririi adevărului cât mai curând posibil și să intre în realitatea adevărului. Înțelegeți? Dacă exemplele menționate astăzi se aplică anumitor persoane, nu te simți demoralizat. Dacă ești de acord cu ceea ce spun, acceptă. Dacă nu ești de acord și te simți în continuare ținut în frâu, atunci rămâi cu reprimarea ta. Haideți să vedem în ce măsură se pot simți ținuți în frâu astfel de oameni și cât de multă vreme pot rezista în casa lui Dumnezeu în timp ce nutresc astfel de emoții negative, fără să urmărească adevărul sau să se schimbe.

Dacă nu renunță la reprimare, cei care trăiesc cu această emoție negativă se confruntă cu un alt dezavantaj: imediat ce li se prezintă o ocazie, sar ca arși și încep lucrul, preluând de unii singuri controlul și ignorând toate cerințele, regulile și principiile casei lui Dumnezeu, acționând în mod imprudent și lăsându-se total pradă dorințelor lor. Odată ce acționează, consecințele sunt inimaginabile. Într-o măsură mai mică, ei pot provoca pierderi financiare casei lui Dumnezeu, sau într-o măsură mai mare, pot perturba lucrarea bisericii. Dacă acei conducători și supraveghetori își neglijează responsabilitatea și nu reușesc să rezolve probleme, vor afecta și lucrarea casei lui Dumnezeu de răspândire a Evangheliei, ceea ce presupune împotrivire față de Dumnezeu. Dacă acești oameni se confruntă cu astfel de incidente și consecințe, li se apropie sfârșitul. În loc să-și anticipeze viitorul, este mai bine să renunțe urgent la reprimare și să-și schimbe atitudinile și opiniile pe care le-au susținut încontinuu, supraestimând și dând importanță aptitudinilor și cunoștințelor tehnice. Este important să-și reconsidere punctele de vedere și să nu fie atașați de ele. Nu trebuie să fie atașați de ele nu pentru că acestea sunt fundamental nesemnificative în casa lui Dumnezeu sau din cauza judecății sau opiniei Mele negative față de aceste lucruri. Motivul este că aptitudinile și cunoștințele tehnice sunt, în esență, un fel de instrument. Ele nu

reprezintă adevărul sau viața. Când cerul și pământul se vor stinge, vor pieri și toate aptitudinile și cunoștințele tehnice, în timp ce lucrurile pozitive și adevărurile dobândite de oameni nu numai că nu vor pieri, dar nu vor dispărea niciodată. Indiferent cât de profunde, de mărețe sau de neînlocuit pot fi aptitudinile tehnice sau cunoștințele speciale pe care le ai, ele nu pot schimba umanitatea sau lumea și nu pot schimba nici măcar un singur gând sau punct de vedere mărunt pe care-l au oamenii. Aceste lucruri nu pot schimba nici măcar un singur gând sau punct de vedere mărunt, cu atât mai puțin firea coruptă a ființelor umane, pe care pot și mai puțin să o schimbe. Ele nu pot schimba umanitatea și nu pot schimba nici lumea. Nu pot hotărî prezentul omenirii, zilele care vor veni sau viitorul ei și, cu siguranță, nu pot hotărî soarta omenirii. Pur și simplu acesta este adevărul. Dacă nu Mă crezi, așteaptă și ai să vezi. Dacă nu-Mi crezi cuvintele și continui să prețuiești astfel de lucruri drept cunoștințe, aptitudini tehnice și cunoștințe de specialitate, vezi cine va fi încetinit atunci când le vei prețui până la final și ce vei câștiga de pe urma lor. Unii oameni sunt foarte competenți și cunoscători în tehnologia informației, depășindu-i pe oamenii de rând și excelând în acest domeniu. Ei sunt tehnicieni cu vechime, afișează un aer de superioritate oriunde merg și proclamă: „Sunt foarte priceput la computere, sunt inginer informatician!” Dacă vei continua să te comporți așa, hai să vedem cât de departe vei merge cu adevărat și unde vei ajunge, în final. Ar trebui să te descotorosești de acest titlu și să te redefinești. Ești o persoană obișnuită. Înțelege că aptitudinile și cunoștințele tehnice vin de la ființele umane. Sunt limitate la capacitatea mentală și gândurile oamenilor, cel mult inundând neuronii din creierii oamenilor, lăsând amprente și urme în memoriile lor. Însă nu au niciun impact pozitiv asupra vieții-firi a unei persoane sau asupra căii sale viitoare. Ele nu aduc beneficii reale. Dacă tu continui să te agăți de aptitudinile sau cunoștințele tale tehnice și nu ești

dispus să renunți la ele, gândindu-te mereu că sunt prețioase și atrăgătoare, crezând că a le avea te face să fii superior, mai presus de ceilalți, demn de onoare, atunci Eu îți spun că ești nesăbuit. Acele lucruri sunt total lipsite de valoare! Sper că poți să încerci să renunți la ele, să scapi de titlul de tehnician sau profesionist, să ieși din domeniul tehnic și din cel profesional și să înveți să spui și să faci totul și să tratezi toți oamenii și toate lucrurile într-un mod rațional. Nu te lăsa pradă unor idei fanteziste și nu fi cu capul în nori. În schimb, ar trebui să fii cu picioarele bine înfipte în pământ, să faci lucrurile într-un mod realist și să păstrezi un comportament practic. Ar trebui să înveți să vorbești onest, sincer și realist, nutrind gândurile și punctele de vedere, perspectivele și pozițiile corecte față de oameni și lucruri. E fundamental. Înseamnă că renunți și înlături aptitudinile și cunoștințele tehnice pe care le porți de mulți ani în inimă și care ți-au ocupat inima și gândurile și că poți să înveți lucruri fundamentale, precum felul în care să te comporți, în care să vorbești, în care să privești oamenii și lucrurile și în care să-ți îndeplinești datoria conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Toate acestea sunt relevante pentru căile pe care merg oamenii, pentru existența și viitorul lor. Aceste lucruri care sunt relevante pentru căile pe care merg oamenii și pentru viitorul lor îți pot schimba soarta, ți-o pot hotărî și te pot mântui. Pe de altă parte, aptitudinile și cunoștințele tehnice nu-ți pot schimba nici soarta, nici viitorul. Ele nu pot hotărî nimic. Dacă folosești aceste aptitudini și cunoștințe de specialitate pentru a îndeplini o slujbă în societate, ele pot doar să te ajute să-ți câștigi existența sau să-ți îmbunătățești viața într-o oarecare măsură. Dar lasă-Mă să-ți spun, când vii în casa lui Dumnezeu, ele nu hotărăsc nimic. În schimb, pot deveni obstacole în calea îndeplinirii datoriei tale și te pot împiedica să fii o persoană obișnuită și normală. Prin urmare, orice ar fi, mai întâi trebuie să ai înțelegerea și perspectiva corectă în privința lor. Nu te considera un

talent special și nu crede că în casa lui Dumnezeu ești extraordinar, superior altora sau mai deosebit decât ei. Nu ești deloc deosebit, cel puțin nu în ochii Mei. În afară de faptul că ai unele abilități speciale sau cunoștințe și aptitudini pe care alții nu le au, nu ești cu nimic diferit de ceilalți. Cuvintele, acțiunile și comportamentul tău, gândurile și punctele tale de vedere sunt pline de otrăvurile Satanei, de gânduri și puncte de vedere denaturate și negative. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le schimbi, multe lucruri pe care trebuie să le transformi. Dacă rămâi blocat într-o stare de complacere, mulțumire de sine și admirație de sine, atunci ești prea nesăbuit și te supraestimezi. Chiar dacă ai adus, cândva, unele contribuții în casa lui Dumnezeu datorită aptitudinilor și cunoștințelor tale profesionale, nu merită să continui să prețuiești aceste lucruri. Nicio aptitudine sau cunoștință profesională nu merită să-i dedici întreaga ta viață și chiar să-ți periclitezi viitorul și minunata destinație pentru a prețui, a susține, a apăra și a te agăța de ea, ajungând atât de departe încât să trăiești și să mori pentru ea. Desigur, nu ar trebui nici să lași existența lor să-ți afecteze gândurile și emoțiile în nicio privință și ar trebui chiar și mai puțin să te simți ținut în frâu din cauza lor, fiindcă le pierzi sau nu le recunoaște nimeni. Ar fi o abordare nesăbuită și irațională. Vorbind pe șleau, sunt ca niște articole de îmbrăcăminte care pot fi aruncate sau luate și purtate în orice moment. Nu au nimic remarcabil. Le porți când ai nevoie de ele și poți să le dai jos și să le arunci oricând nu ai nevoie de ele. Ar trebui să fii indiferent față de ele; acestea sunt atitudinea și punctul de vedere pe care ar trebui să le ai față de orice cunoștință, aptitudine sau cunoștință de specialitate. Nu ar trebui să le prețuiești sau să consideri că sunt viața ta, găsind bucurie sau fericire datorită lor, sau trăind și murind pentru ele. Nu este nevoie de asta. Ar trebui să le abordezi rațional. Desigur, dacă devii blocat în emoții negative ale reprimării din cauza lor, iar asta îți afectează îndeplinirea îndatoririlor și

cea mai importantă chestiune din viața ta, care este să urmărești adevărul, acest lucru este și mai puțin acceptabil. Fiindcă ele sunt doar un instrument pe care poți să-l folosești sau să-l arunci în orice moment, nu ar trebui să-ți evoce niciun atașament sau sentiment. Așadar, indiferent cum tratează casa lui Dumnezeu aptitudinile sau cunoștințele profesionale pe care le-ai dobândit, indiferent dacă este de acord cu ele sau îți cere să renunți la ele, sau chiar le condamnă și le critică, nu ar trebui să ai idei proprii. Ar trebui să accepți chestiunea de la Dumnezeu, înfruntând-o și tratând-o în mod rațional, cu atitudinile și perspectivele corecte. În cazul în care casa lui Dumnezeu îți folosește aptitudinile, dar aceste aptitudini ale tale sunt deficitare într-un fel, atunci poți să înveți și să le îmbunătățești. În cazul în care casa lui Dumnezeu nu le utilizează, ar trebui să renunți la ele fără ezitare, fără griji și fără dificultăți – este chiar atât de simplu. Faptul că nu are casa lui Dumnezeu nevoie de aptitudinile și cunoștințele tale profesionale nu te vizează pe tine personal, nici nu te privează de dreptul de a-ți face datoria. Dacă nu reușești să-ți faci datoria, acest lucru se datorează răzvrătirii tale. Dacă spui: „Casa lui Dumnezeu mă disprețuiește pe mine și îmi disprețuiește talentele și cunoștințele pe care le-am dobândit și nu mă tratează ca pe o persoană talentată. Prin urmare, nu-mi voi mai îndeplini datoria!”, aceasta este alegerea ta personală să nu-ți îndeplinești datoria; nu este vorba de faptul că ți-a refuzat casa lui Dumnezeu oportunitatea sau ți-a luat dreptul de a ți-o îndeplini. Dacă nu reușești să îți faci datoria, este echivalent cu a renunța la șansa ta la mântuire. Fiindcă dai întâietate păstrării aptitudinilor, cunoștințelor tale profesionale și demnității personale, abandonezi îndeplinirea datoriei tale și speranța de a primi mântuirea. Spune-Mi, este acest lucru rațional sau irațional? (Irațional.) Este nesăbuit sau înțelept? (Nesăbuit.) Așadar, există o cale pentru ceea ce ar trebui să alegi? (Da.) Există o cale. Atunci, te mai simți ținut în frâu?

(Nu, nu mă mai simt.) Nu te mai simți ținut în frâu, nu-i așa? Persoanele cu emoții represive și cele fără emoții represive au atitudini complet diferite față de îndeplinirea propriilor îndatoriri și moduri complet diferite de a face lucrurile. Oamenii ținuți în frâu nu pot fi niciodată fericiți, nu vor simți niciodată pace sau bucurie și nu vor experimenta plăcerea și consolarea provenite din îndeplinirea propriilor îndatoriri. Desigur, după ce se eliberează de această emoție negativă a reprimării, oamenii vor simți fericire, alinare și plăcere prin îndeplinirea propriilor îndatoriri în casa lui Dumnezeu. După aceea, unii oameni ar trebui să investească mai mult efort în urmărirea adevărului – viitorul acestor oameni va fi luminos. Totuși, dacă te simți constant ținut în frâu și nu cauți adevărul pentru a te elibera, atunci continuă să rămâi în starea ta de reprimare și vezi cât de mult poți îndura. Dacă rămâi în această stare de reprimare, viitorul tău va fi sumbru, negru ca smoala, astfel încât nu vei putea vedea nimic și nu va exista nicio cale în față. Vei trăi fiecare zi confuz, cât de ignorant vei fi! În realitate, aceasta este o chestiune banală, doar un lucru mărunt, dar oamenii nu pot să se elibereze de el, să renunțe la el sau să-l schimbe. Dacă ar putea să-l schimbe, mentalitatea și aspirațiile din inimile lor ar fi diferite, precum și ceea ce urmăresc. Bun, astăzi vom încheia aici părtășia noastră. Sper că vă veți elibera în curând de emoția negativă a reprimării!

19 noiembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (7)

În acest sezon, subiectul principal despre care am avut părtășie a fost „Cum să urmărești adevărul”. Anterior, am rezumat două principii de practică pentru urmărirea adevărului. Care este primul principiu? (Primul principiu este renunțarea, iar al doilea este dedicarea.) Primul principiu este renunțarea, iar al doilea este dedicarea. Nu am terminat părtășia despre subiectul „renunțării”. Care este prima temă a „renunțării”? (Renunțarea la diverse emoții negative.) Despre ce am avut în principal părtășie, în ceea ce privește renunțarea la diverse emoții negative? În principal, am dezvăluit și am avut părtășie despre emoțiile negative pe care le experimentează oamenii, mai precis, despre ce tipuri de emoții negative îi însoțesc adesea pe oameni în viața zilnică și pe calea vieții lor, precum și despre cum să renunțe la acestea. Aceste emoții negative se manifestă ca un soi de senzație în interiorul oamenilor, dar, în realitate, sunt declanșate de diverse gânduri și puncte de vedere false pe care le au oamenii. Diversele emoții negative se declanșează din cauza diferitelor gânduri și puncte de vedere ale oamenilor și sunt dezvăluite și se manifestă în ei. Pe baza aspectelor emoțiilor negative despre care am avut părtășie mai devreme, a diverselor comportamente ale oamenilor și a diverselor lor gânduri și puncte de vedere, ce probleme vedeți? Cu alte cuvinte, disecând manifestările externe ale diverselor emoții negative, puteți să percepeți vreo esență fundamentală a gândurilor oamenilor? Când emoțiile negative se manifestă într-o persoană, dacă le analizăm mai în profunzime și le disecăm cu atenție, putem observa diversele sale opinii, perspective și atitudini incorecte față de oameni, evenimente și lucruri ascunse în acele emoții negative și putem să vedem chiar și abordările sale cu privire la gestionarea și clasificarea diverselor persoane, chestiuni și lucruri din interiorul lor, așa este? (Așa este.) Așadar,

din diversele momente în care am avut părtășie despre disecarea acestor emoții negative, putem spune că diversele gânduri și puncte de vedere eronate, înșelătoare, părtinitoare, negative și potrivnice ale oamenilor sunt ascunse în emoțiile lor negative? Putem spune acest lucru? (Da, putem.) Ce am spus, în acest moment? (Dumnezeu a spus, în acest moment, că diversele gânduri și puncte de vedere eronate, înșelătoare, părtinitoare, negative și potrivnice ale oamenilor sunt ascunse în emoțiile lor negative.) M-ați înțeles clar? (Da, Te-am înțeles.) Dacă nu avem părtășie despre aceste emoții negative, este posibil ca oamenii să nu acorde multă atenție emoțiilor negative temporare sau pe termen lung care ies la suprafață. Totuși, după ce disecă diversele gânduri și puncte de vedere ascunse în emoțiile negative, recunosc oamenii acest lucru? Diverse gânduri și puncte de vedere negative se ascund în diferite emoții negative ale oamenilor. Cu alte cuvinte, când o persoană experimentează emoții negative, la suprafață, acestea ar putea părea anumite sentimente. Persoana ar putea să dea frâu liber emoțiilor sale, să spună lucruri deprimante, să se arate plictisită și să aducă vorba despre anumite rezultate negative, sau să facă lucruri care sunt relativ extreme. Asta este dezvăluit la exterior. Totuși, în spatele acestor manifestări ale emoțiilor negative și ale comportamentelor extreme, în realitate, oamenii au în sinea lor diverse gânduri și puncte de vedere negative. Prin urmare, deși am discutat despre emoțiile negative în această perioadă, în realitate, disecăm diversele gânduri și puncte de vedere negative ale oamenilor, expunând și disecând diversele lor emoții negative. De ce expunem aceste gânduri și puncte de vedere? Afectează aceste gânduri și puncte de vedere negative doar emoțiile oamenilor? Este așa doar fiindcă ele provoacă oamenilor emoții negative? Nu. Aceste gânduri și puncte de vedere eronate nu influențează doar emoțiile și lucrurile pe care le urmărește cineva; totuși, ce pot vedea și percepe oamenii sunt emoțiile și comportamentele sale

exterioare. Prin urmare, folosim metoda simplă și convenabilă a disecării emoțiilor negative pentru a expune diversele gânduri și puncte de vedere negative, potrivnice și necuviincioase ale oamenilor. Expunem aceste gânduri, puncte de vedere și emoții negative fiindcă aceste gânduri și aceste puncte de vedere sunt raportate la perspectiva și poziția oamenilor în legătură cu felul de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și de a acționa în viața reală. Au, de asemenea, legătură cu obiectivele de supraviețuire și cu direcția oamenilor și, în mod firesc, și cu opiniile lor despre viață. Astfel, am efectuat această expunere a anumitor emoții negative. Cu toate acestea, scopul principal al părtășiei despre diverse emoții negative este de a expune, a diseca și a înlătura diversele gânduri și puncte de vedere false, negative și potrivnice ale oamenilor. Prin faptul că dezvăluim aceste gânduri și puncte de vedere negative, oamenii vor fi capabili să recunoască opiniile, atitudinile și perspectivele incorecte care există în gândurile lor față de diverse persoane, evenimente și lucruri. Acest lucru ajută la înlăturarea diverselor emoții negative provocate de aceste gânduri și puncte de vedere negative și, astfel, permite oamenilor să recunoască și să vadă ca atare aceste gânduri și puncte de vedere false, după care, pot să caute calea corectă, să renunțe la ele și să le abandoneze complet. Țelul suprem este să dobândească abilitatea de a înfrunta, aborda, gestiona și înlătura anumite persoane, evenimente și lucruri cu care se confruntă în viața de zi cu zi sau de-a lungul vieții lor cu gândurile și punctele de vedere corecte. Pe scurt, care este finalul dorit? Este de a-i ajuta pe oameni să recunoască și să vadă ca atare diversele gânduri negative prezente în interiorul lor și, după ce le recunosc, să schimbe și să corecteze permanent aceste gânduri și puncte de vedere eronate în viețile și pe căile vieților lor, să caute, să accepte sau să se supună gândurilor și punctelor de vedere corecte care se conformează adevărului și, în cele din urmă, să

trăiască și să se comporte având gândurile și punctele de vedere corecte. Acesta este scopul. Sunteți de acord? (Da.) La suprafață, expunem emoțiile negative ale oamenilor, dar, în realitate, expunem gândurile și punctele de vedere false ale acestora față de diferite persoane, evenimente și lucruri. Scopul este de a-i ajuta pe oameni să folosească gândurile și punctele de vedere corecte atunci când se confruntă cu anumite persoane, evenimente și lucruri pentru a le ține piept și a le trata și, în cele din urmă, să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii atunci când privesc oamenii și lucrurile, când se comportă și când acționează. Nu reia acest lucru tema „Cum să urmărești adevărul”? (Ba da.)

Părtășia despre renunțarea la anumite emoții negative revine, în cele din urmă, tot la subiectul mai larg „Cum să urmărești adevărul”, fără se devieze de la tema principală, nu-i așa? (Da, așa este.) La început, unii oameni s-ar putea gândi: „Renunțarea la diverse emoții negative nu pare să aibă o mare legătură cu urmărirea adevărului. Emoțiile negative sunt doar dispoziții temporare sau gânduri și idei de moment.” Dacă este un gând de moment sau o dispoziție temporară, nu se încadrează în sfera emoțiilor negative despre care avem părtășie. Aceste emoții negative presupun aspecte de principiu și de fond legate de felul în care o persoană privește oamenii și lucrurile și de felul în care ei se comportă și acționează. Ele implică punctele de vedere, pozițiile și principiile pe care oamenii ar trebui să le susțină în viață, precum și opiniile lor despre viață și despre modurile de viață. Scopul suprem al părtășiei despre acestea este de a-i ajuta pe oameni, atunci când înfruntă diverse chestiuni în viață, să nu mai gestioneze aceste chestiuni cu spontaneitatea sau impetuozitatea lor, sau să nu mai trateze aceste chestiuni folosindu-și firile corupte. Firește, înseamnă și că nu vor gestiona aceste probleme pe baza diverselor filosofii satanice insuflate lor de către societate. În schimb, le vor aborda în modul corect, cu

conștiința și rațiunea pe care o persoană ar trebui să le aibă măcar atunci când tratează problemele cu care se confruntă în viață. Mai mult, cu condițiile de bază ale conștiinței și rațiunii umane normale, ei vor trata diversele persoane, evenimente și lucruri implicate și întâlnite în viață și în existență conform cuvintelor lui Dumnezeu, adevărului și diverselor principii învățate de la Dumnezeu. Părtășia despre diverse emoții negative și disecarea acestora sunt menite a atinge acest obiectiv. Înțelegi? (Da, înțeleg.) Spune-Mi. (Obiectivul lui Dumnezeu, atunci când are părtășie despre aceste emoții negative și le disecă, este de a-i ajuta pe oameni să discearnă și să schimbe gândurile și punctele de vedere eronate din emoțiile lor negative, renunțând astfel la aceste emoții negative și bazându-se pe conștiință și pe rațiune pentru a gestiona și a trata în mod corect diversele persoane, evenimente și lucruri cu care se confruntă în viață, conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. Acest lucru le permite să-și schimbe în mod treptat opinia despre viață, să privească oamenii și lucrurile pe baza adevărului, să se comporte și să acționeze în conformitate cu adevărul și să-și trăiască umanitatea normală.) Dacă nu aș avea părtășie despre aceste emoții negative și nu le-aș diseca, dacă nici nu aș avea părtășie despre gândurile și punctele de vedere negative ale oamenilor și nici nu le-aș expune, atunci, când oamenii s-ar confrunta cu probleme în viața zilnică, adesea ar aborda poziția și perspectiva greșită, înfruntând, gestionând și înlăturând aceste chestiuni cu gânduri și puncte de vedere false. În acest fel, într-o mare măsură, oamenii s-ar simți adesea constrânși, obligați și controlați de aceste gânduri negative, incapabili să gestioneze anumite probleme ale vieții conform cerințelor lui Dumnezeu sau principiilor și metodelor dezvăluite în cuvintele lui Dumnezeu. Desigur, dacă o persoană are gândurile și punctele de vedere corecte față de diverse persoane, evenimente și lucruri, precum și perspectiva și poziția corectă,

acest lucru o va ajuta mult ca, atunci când se va confrunta cu aceste persoane, evenimente și lucruri, să le trateze din perspectiva corectă, sau măcar în sfera conștiinței și rațiunii umane normale și să evite să gestioneze diverse aspecte într-un mod impetuos sau conform firilor sale corupte, lucru care poate să ducă la probleme inutile și să provoace consecințe nedorite. De exemplu, felul în care o persoană abordează viitorul, boala, familia, căsnicia, sentimentele, banii, relațiile dintre oameni și propriile talente, precum și statutul social și meritele sale și alte aspecte similare se bazează pe ceea ce auzit, a învățat sau a influențat-o și a afectat-o în familia ei sau în societate, înainte să ajungă la o înțelegere a adevărului, ca să nu mai vorbim despre anumite experiențe sau metode pe care ea le-a născocit singură. Fiecare persoană are propriul mod unic de a aborda lucrurile și fiecare persoană accentuează o anumită atitudine atunci când tratează chestiunile. Desigur, există un factor comun în modurile diferite în care oamenii abordează lucrurile, și anume faptul că toți sunt dominați și conduși de gânduri și puncte de vedere negative, potrivnice, false sau părtinitoare. Scopul lor final este să obțină propria faimă, propria avere și propriul interes personal. Mai precis, aceste gânduri și puncte de vedere provin din influența și învățăturile Satanei. Se poate spune și că acestea își au originea în diversele gânduri și puncte de vedere false pe care Satana le răspândește, le susține și le încurajează în rândul omenirii. Sub îndrumarea acestor gânduri și puncte de vedere false, oamenii le folosesc în mod inconștient pentru a se proteja și pentru a asigura maximizarea propriilor interese. Ei fac tot posibilul să utilizeze aceste gânduri și puncte de vedere diverse care își au originea în societate și în lume pentru a se proteja și a căuta maximizarea propriilor beneficii, ca să-și atingă interesele personale. Desigur, această misiune de dobândire este de neoprit și depășește limitele morale, precum și conștiința și rațiunea. Prin urmare, sub îndrumarea

acestor emoții negative și a acestor gânduri și puncte de vedere negative, rezultatul suprem al modului în care o persoană vede oamenii și lucrurile și modul în care se comportă și acționează poate duce doar la exploatări, înșelăciuni, prejudicii reciproce și la conflicte între oameni. În cele din urmă, sub îndrumarea, înlănțuirea, sau ademenirea diverselor gânduri și puncte de vedere negative, oamenii se vor îndepărta mai mult de cerințele lui Dumnezeu, sau chiar și de principiile privind modul în care să te comporți și să acționezi după cum te-a învățat Dumnezeu. Se poate spune și că sub îndrumarea și ademenirea diverselor gânduri negative, oamenii nu vor dobândi niciodată adevărul și nu vor intra în realitatea practicării acestuia, conform cerințelor lui Dumnezeu. Le devine greu și să respecte principiul de a-și baza opiniile despre oameni și lucruri și comportamentul și acțiunile pe cuvintele lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Prin urmare, pe măsură ce oamenii își înlătură propriile emoții negative, în realitate, ei trebuie și să renunțe la diverse gânduri și puncte de vedere negative. Abia când oamenii recunosc diversele gânduri și puncte de vedere eronate din interiorul lor, pot ei să renunțe la orice fel de emoție negativă. Desigur, când oamenii renunță la diverse gânduri și puncte de vedere negative, în mare măsură, și emoțiile negative le sunt înlăturate. De exemplu, să ne gândim la emoțiile deprimante despre care am avut părtășie mai devreme. În termeni simpli, dacă o persoană dă naștere acestor emoții negative fiindcă simte constant că soarta ei este rea, atunci, când se agață de gândurile și punctele de vedere că soarta ei este rea, ea se scufundă în mod inconștient în depresie. Mai mult, conștiința ei subiectivă îi întărește tot mai mult convingerea că soarta ei este rea. Oricând se confruntă cu ceva oarecum dificil sau solicitant, se gândește: „Ah, am o soartă rea.” Atribuie lucrul respectiv sorții sale rele. Ca urmare, ea trăiește în emoțiile negative de disperare, abnegație și depresie. Dacă oamenii pot să înfrunte în mod

corect diversele dificultăți cu care se confruntă în viață sau să caute adevărul atunci când apar gânduri și puncte de vedere negative, bazându-se pe cuvintele lui Dumnezeu pentru a le înfrunta, recunoscând ce înseamnă destinul uman și crezând că soarta lor este în mâinile lui Dumnezeu și că El deține controlul, atunci pot aborda în mod corect aceste greutăți, provocări, obstacole și dificultăți ale vieții sau pot înțelege în mod corect aceste strădanii. Făcând acest lucru, se schimbă vreun pic gândul și punctul lor de vedere că au o soartă rea? În același timp, câștigă ei o poziție adecvată pentru a înfrunta aceste probleme? (Da.) Când oamenii au poziția corectă în confruntarea cu aceste aspecte, sentimentele lor de depresie se îmbunătățesc treptat, ajungând de la grave la moderate, făcând tranziția de la moderate spre ușoare, până când, de la o stare ușoară, se disipează complet și dispar din ființa lor. În consecință, sentimentele lor de depresie încetează să existe. Din ce motiv se întâmplă asta? Fiindcă gândul și punctul lor de vedere dinainte, respectiv „Am o soartă rea”, suferă o transformare. După ce este corectat, ei nu își mai privesc soarta cu un sentiment de depresie, ci abordează aspectele cu o atitudine dinamică și optimistă, cu metodele învățăturilor lui Dumnezeu și cu perspectiva esenței destinului, pe care El a dezvăluit-o umanității. Prin urmare, când înfruntă aceeași problemă cu care s-au confruntat în trecut, ei nu își mai privesc destinul prin prisma gândurilor și punctelor de vedere conform cărora au o soartă rea și nu se mai împotrivesc și răzvrătesc împotriva acestor probleme cu sentimente de deprimare. Deși inițial s-ar putea să le ignore sau să le trateze cu indiferență, de-a lungul timpului, pe măsură ce vor cerceta mai amănunțit căutarea adevărului și statura lor va crește, pe măsură ce perspectiva și poziția lor în legătură cu felul de a privi oamenii și lucrurile vor deveni tot mai corecte, sentimentele lor de deprimare nu numai că vor dispărea, dar vor deveni și mai dinamice și mai optimiste. În cele din urmă, ei dobândesc

o înțelegere completă și o perspectivă clară asupra naturii destinului uman. Ei pot să gestioneze și să abordeze corect aceste chestiuni, cu o atitudine sau o realitate de supunere în fața orchestrării lui Dumnezeu. În acel moment, ei au renunțat complet la sentimentele lor de depresie. A renunța la emoțiile negative este un proces atât de important, încât este un subiect semnificativ în viață. Pe scurt, când o emoție negativă prinde rădăcini adânci în inima unei persoane sau influențează felul în care aceasta privește oamenii și lucrurile și felul în care se comportă și acționează, ea este fără îndoială mai mult decât o simplă emoție negativă. În spatele său există un gând sau un punct de vedere incorect cu privire la această chestiune, sau la alta. În astfel de cazuri, ce trebuie să faci nu este doar să analizezi sursa emoțiilor negative ci, mai important, să cercetezi asasinul ascuns din emoțiile tale negative. Acest element ascuns este un gând sau un punct de vedere negativ care s-a înrădăcinat adânc în inima ta într-o lungă perioadă de timp, un gând sau un punct de vedere fals cu privire la modul cum tratezi lucrurile. Cât despre aspectele false și negative, acest gând sau punct de vedere în mod categoric contrazice adevărul și i se opune. În acest moment, sarcina ta nu este doar să te gândești la el, să-l diseci și să te familiarizezi cu el, ci mai degrabă să înțelegi pe deplin răul pe care ți-l face, controlul și înlănțuirea pe care le exercită asupra ta și impactul negativ pe care îl are asupra căutării de către tine a adevărului. Prin urmare, ce trebuie să faci este să expui, să diseci și să recunoști diverse gânduri și puncte de vedere negative; în același timp, trebuie să cauți cuvintele lui Dumnezeu, pentru a le discerne și a le vedea ca atare conform adevărurilor-principii despre care are părtășie Dumnezeu, să-ți înlocuiești gândurile și punctele de vedere negative cu adevărul și să înlături complet emoțiile negative care te-au prins în mreje. Aceasta este calea spre înlăturarea emoțiilor negative.

Unii oameni spun: „Până acum, nu am observat emoții negative la mine.” Nu-ți face griji, mai devreme sau mai târziu, la momentul potrivit, în mediul adecvat, sau când vei ajunge la vârsta adecvată sau într-un moment special, semnificativ în viață, aceste emoții negative vor apărea în mod firesc. Nu este nevoie să te uiți după ele sau să le cauți în mod conștient; mai mult sau mai puțin, într-o anumită măsură, ele există în inimile tuturor. Asta fiindcă oamenii trăiesc în lumea umană; nimeni nu abordează nimic așa cum ar face-o un computer, fără să țină cont de propriile gânduri și puncte de vedere, iar gândurile oamenilor sunt active, sunt ca un recipient care poate primi lucruri pozitive și negative. Din nefericire, cu mult timp înainte ca oamenii să înceapă să accepte gânduri și puncte de vedere negative, ei deja acceptau diverse gânduri și puncte de vedere eronate și incorecte de la Satana, de la societate și de la omenirea coruptă. Aceste gânduri și puncte de vedere incorecte au umplut în profunzime sufletele oamenilor, afectându-le și tulburându-le grav viețile de zi cu zi și căile vieții. Prin urmare, în timp ce gândurile și punctele de vedere negative însoțesc viețile oamenilor și existența acestora, diverse emoții negative însoțesc, de asemenea, viețile și calea existenței lor. Așadar, indiferent de persoană, într-o zi vei descoperi că nu ai doar câteva emoții negative temporare, ci ai multe. Nu numai că ai un gând sau un punct de vedere negativ, ci în tine există simultan numeroase gânduri și puncte de vedere negative. Chiar dacă încă nu au fost dezvăluite, asta e doar din cauză că nu există un mediu potrivit, un moment adecvat, sau un factor declanșator care te-ar putea face să-ți expui gândurile și punctele de vedere eronate sau să te descarci și să-ți dezvălui emoțiile negative, sau pentru că încă nu a apărut mediul sau momentul respectiv. Dacă va apărea unul dintre acești factori, el va acționa ca un fitil, aprinzându-ți emoțiile negative și gândurile și punctele de vedere negative, ca să explodeze. Vei fi în mod involuntar

influențat, controlat și limitat de acestea. Ele pot chiar să devină un obstacol pentru tine și să-ți influențeze alegerile. Este numai o chestiune de timp. Este așa fiindcă diversele emoții negative despre care am avut părtășie sunt aspecte care pot fi întâlnite în viața oamenilor sau pe calea existenței lor și sunt probleme realiste cu care se confruntă fiecare persoană în viața sau în existența sa. Ele nu sunt iluzorii, ci concrete. Fiindcă aceste emoții negative implică în mod direct principiile pe care ar trebui să le susții și perspectiva asupra supraviețuirii pe care ar trebui să o ai, este necesar să căutăm și să disecăm cu grijă aceste aspecte.

Înainte, am avut părtășie despre emoția negativă a „reprimării”. De câte ori am avut părtășie despre aspectul „reprimării”? (Am avut de două ori părtășie despre el.) Despre ce am avut părtășie prima oară? (Prima oară am avut părtășie despre faptul că, adesea, oamenii nu pot face ce vor, ceea ce dă naștere emoțiilor negative ale reprimării. A doua oară, am avut părtășie despre faptul că oamenii nu își pot utiliza competențele și trăiesc adesea într-o stare de emoții negative reprimate.) Am avut părtășie despre aceste două aspecte. Din ele, putem spune că în spatele acestor două tipuri de reprimare există, tot ascunse, gânduri și puncte de vedere despre felul în care abordează oamenii viața? Primul tip, care își are originea în incapacitatea de a face ce vrei, ce fel de gând sau punct de vedere reprezintă? Este mentalitatea de a-ți dori mereu să fii încăpățânat și iresponsabil, să faci lucruri pe baza unui impuls, a unei dispoziții și a unui interes, fără să înțelegi nevoia de a-ți asuma o răspundere. Nu este aceasta o anumită atitudine față de viață, pe care o adoptă oamenii? (Ba da.) Este și o metodă de supraviețuire. Este aceasta o atitudine și o metodă de supraviețuire pozitivă? (Nu.) Nu este pozitivă. Oamenii vor mereu să trăiască așa cum își doresc, să facă lucruri cu încăpățânare, pe baza dispoziției, intereselor și hobby-urilor. Acesta nu este modul de viață corect;

este negativ și trebuie înlăturat. Desigur, emoțiile negative care apar din această atitudine și metodă de supraviețuire negativă ar trebui cu atât mai mult înlăturate. Celălalt tip sunt emoțiile negative ale reprimării, care apar din inabilitatea de a-ți utiliza propria competență. Când oamenii nu pot să-și demonstreze competența, să se etaleze, să-și demonstreze valoarea personală, să primească validare din partea celorlalți sau să-și satisfacă propriile preferințe, se simt nefericiți, melancolici și ținuți în frâu. Este aceasta o metodă și o perspectivă corectă asupra existenței? (Nu.) Lucrurile incorecte s-ar cuveni să fie schimbate și adevărul ar trebui căutat pentru a le înlătura și a le înlocui cu calea corectă, care este în concordanță cu adevărul și cu umanitatea normală. Înainte am avut părtășie despre aceste două motive din spatele apariției emoțiilor represive, precum incapacitatea de a face ceea ce vrei și incapacitatea de a-ți utiliza competențele. Mai există un motiv pentru apariția emoțiilor represive; vă puteți gândi care este acela? Care sunt alte câteva lucruri legate de punctul de vedere existențial al unui om, care-i pot face pe oameni să se simtă ținuți în frâu? Nu sunteți siguri? Un alt motiv este să te simți ținut în frâu și să dai naștere emoțiilor negative ale reprimării pentru că nu îți poți îndeplini idealurile și dorințele. Gândiți-vă puțin la acest lucru: există acest aspect al reprimării? Este el o problemă reală pentru oameni? (Da.) Oamenii despre care am discutat mai devreme, care vor să facă ceea ce-și doresc, tind să fie mai egocentrici și mai încăpățânați. Atitudinea lor față de viață e caracterizată de faptul că ei acționează în baza impulsurilor lor și fac orice vor. Ei preferă să facă pe șefii cu alții și nu sunt potriviți traiului într-o comunitate. Metoda lor de supraviețuire este să-i determine pe toți ceilalți să se învârtă în jurul lor și sunt egoiști și incapabili să trăiască în armonie sau să colaboreze armonios cu alții. Al doilea tip de persoană care dă naștere reprimării este un om care vrea mereu să se laude, să-și dea aere, care crede că el este tot ceea ce

trebuie și care niciodată nu le dă celorlalți spațiul necesar pentru a exista. Atât timp cât are un strop de pricepere și puțin talent, va dori să le afișeze, indiferent dacă mediul este potrivit sau dacă priceperea lui este valoroasă, sau dacă poate fi folosită în casa lui Dumnezeu. Acest gen de persoană tinde, de asemenea, să sublinieze individualismul, nu-i așa? Sunt toate aceste lucruri implicate în metodele de supraviețuire ale oamenilor? (Da.) Ambele metode de viață și de supraviețuire sunt incorecte. Acum, să revenim la emoțiile negative ale reprimării despre care am discutat mai devreme și care apar din cauza inabilității oamenilor de a-și îndeplini idealurile și dorințele. Indiferent de ocazie, de mediu sau de perioadă, și indiferent în ce tip de lucrare se implică, ei se concentrează mereu pe țelul de a-și îndeplini propriile idealuri și dorințe, făcându-l standardul lor. Dacă nu-și pot atinge sau realiza acest scop, se simt ținuți în frâu și triști. Nu este aceasta și o metodă de supraviețuire pentru un anumit tip de persoană? (Ba da.) Aceasta este și o metodă de supraviețuire pentru anumiți oameni. Așadar, care este gândul sau punctul de vedere principal al celor care trăiesc conform acestei metode de supraviețuire? Este că, atât timp cât au idealuri și dorințe, indiferent unde sunt sau ce fac, scopul lor este de a-și îndeplini propriile idealuri și dorințe. Aceasta este metoda lor de supraviețuire și scopul lor. Indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească alții sau de sacrificiile pe care trebuie să le facă alții, indiferent câți oameni trebuie să poarte povara sau să-și sacrifice propriile interese pentru idealurile și dorințele lor, ei vor urmări țelul de a-și realiza propriile idealuri și dorințe, fără să renunțe. Sunt dispuși chiar și să profite de realizările altora sau să sacrifice interesele altora fără să ezite. Dacă nu pot realiza acest țel, se simt ținuți în frâu. Este corect acest tip de gând sau punct de vedere? (Nu.) Ce este în neregulă cu el? (Este prea egoist!) Este termenul „egoist” pozitiv sau

negativ? (Este negativ.) Este un lucru negativ și potrivnic, deci trebuie să fie înlăturat pe baza adevărului.

Cum ar trebuie să-ți înlături aceste emoții reprimate, care apar din cauză că ești incapabil să-ți împlinești idealurile și dorințele? Haideți să analizăm, mai întâi, diversele idealuri și dorințe pe care le au oamenii. Ce-ar fi să începem părtășia de acolo? (Bine.) Începându-ne părtășia de la idealurile și dorințele pe care le au oamenii, acestora le va fi mai ușor să înțeleagă și să urmeze o înșiruire clară a ideilor. Așadar, haideți să analizăm mai întâi idealurile și dorințele pe care le au oamenii. Unele idealuri și dorințe sunt realiste, în timp ce altele sunt nerealiste. Unii oameni au idealuri idealiste, în timp ce alții au idealuri realiste. Oare să avem părtășie mai întâi despre idealurile idealiștilor sau despre cele ale realiștilor? (Despre cele realiste.) Despre cele realiste. Cum rămâne cu idealurile nerealiste? Ar trebui sau nu să avem părtășie despre ele? Dacă nu avem părtășie despre ele, vor fi oamenii conștienți de ele? (Nu vor fi conștienți.) Dacă nu vor fi conștienți de ele fără să avem părtășie, atunci chiar este nevoie să avem părtășie despre ele. Adesea, chiar fără să aibă părtășie, oamenii pot percepe idealurile realiștilor. Aceste lucruri există în gândurile și în conștiința tuturor. Unele idealuri și dorințe rămân neschimbate din copilărie până la maturitate, indiferent dacă sunt îndeplinite sau nu, în timp ce altele se schimbă cu vârsta. Pe măsură ce oamenii înaintează în vârstă, iar cunoștințele, orizonturile și experiența lor se lărgesc, idealurile și dorințele lor se schimbă constant. Ele devin mai realiste, mai apropiate de viața de zi cu zi și mai exacte. De exemplu, în tinerețe, unii oameni și-au dorit să devină cântăreți, dar când au crescut, și-au dat seama că nu pot să cânte corect, deci nu era realist să devină cântăreți. Apoi, s-au gândit să devină actori. Câțiva ani mai târziu, s-au privit în oglindă și și-au dat seama că nu sunt foarte arătoși. Deși erau puțin mai înalți, nu erau buni la actorie,

iar expresiile lor faciale nu erau foarte naturale. Era nerealist și să fie actori. Așadar, s-au gândit să devină în schimb regizori, ca să poată regiza filme pentru actori. Când au împlinit douăzeci de ani și au trebuit să aleagă o specializare principală la facultate, idealul lor s-a transformat în a deveni regizori. După absolvire, când au primit diploma pentru regie și au intrat în lumea reală, și-au dat seama că, pentru a fi regizori, aveau nevoie de faimă și prestigiu, de calificări, precum și de resurse financiare, iar lor le lipseau toate acestea. Nu avea să-i angajeze nimeni ca regizori. Prin urmare, au trebuit să accepte mai puțin și să-și croiască un drum în industria cinematografică, poate ca supervizori de scenariu sau coordonatori de producție. În timp, s-au gândit: „Mi s-ar putea potrivi postul de producător. Îmi place să fiu ocupat și să strâng fonduri, vorbesc bine și sunt rezonabil de arătos. Oamenii nu mă consideră enervant și pot să comunic bine cu ceilalți și să le intru în grații. Mi s-ar putea potrivi postul de producător." Vezi, idealul lor s-a schimbat treptat. De ce s-a schimbat? Inițial, s-a schimbat pentru că gândurile lor s-au maturizat treptat, percepția lor asupra lucrurilor a devenit mai precisă, mai obiectivă și practică. Apoi, trăind în viața reală, pe baza mediului lor din viața de zi cu zi și a nevoilor practice și stresurilor vieții, idealurile lor anterioare au fost modificate treptat de mediul respectiv. Într-un impas, incapabili să revină regizori, au ales să devină producători în schimb. Dar, în realitate, a deveni producători le-a împlinit sau nu idealurile? Nu prea au putut să-și dea seama singuri. În orice caz, după ce au început, au făcut asta aproximativ de zece ani, sau chiar până la pensionare. Acesta este un rezumat general al idealurilor realiștilor.

Tocmai discutam despre modul în care idealurile oamenilor se pot împărți în idealurile idealiștilor și idealurile realiștilor, în aceste două categorii. Să începem să vorbim despre idealurile idealiștilor. Idealurile realiștilor ar trebui să fie ușor de distins. Pe de altă parte, idealurile

idealiștilor nu sunt foarte concrete și sunt oarecum îndepărtate de viața reală. Sunt, de asemenea, foarte îndepărtate și de chestiunile practice pe care le presupune supraviețuirea umană, precum nevoile zilnice. Aceste idealuri au concepte concrete, dar sunt lipsite de o destinație exactă. Se poate spune că aceste idealuri și dorințe sunt fantezii, relativ iluzorii și detașate de natura umană. Unele pot fi considerate abstracte, iar altele sunt chiar idealuri și dorințe care iau naștere dintr-o personalitate fragmentată. Care sunt idealurile idealiștilor? Idealismul ar trebui să fie ușor de înțeles. Este o reverie, o fantezie, fără legătură cu chestiunile practice asociate nevoilor zilnice din viața reală. De exemplu, să fii poet, un poet nemuritor, care hoinărește prin lume; sau să fii spadasin, un cavaler rătăcitor, care hoinărește și el prin lume, rămâne necăsătorit și fără copii, liber de complicațiile banalităților vieții, scutit de îngrijorarea nevoilor zilnice, trăind ușor și relaxat, lăsându-se în voia sorții, aspirând mereu să devină nemuritor și să scape de viața reală. Este acesta idealul unui idealist? (Da.) Are vreunul dintre voi asemenea gânduri? (Nu.) Cum erau acei poeți faimoși din trecutul Chinei, care obișnuiau să se îmbete și să scrie poezii? Erau idealiști sau realiști? (Erau idealiști.) Ideile pe care le susțineau erau fanteziile și reveriile idealiștilor. Ei se lăsau mereu în voia sorții și vorbeau în termeni neclari și nesiguri, imaginându-și cât de frumoasă era lumea, cât de liniștită ar putea fi omenirea, cum ar putea oamenii să coexiste în armonie. Se detașau de conștiința, rațiunea și nevoile vieții umanității normale. Se despărțeau de aceste aspecte ale vieții de zi cu zi și-și imaginau un tărâm utopic sau imaginar, care era complet rupt de realitate. Își imaginau că sunt ființe în cadrul acelui tărâm, trăind în acel spațiu. Nu este acesta idealul unui idealist? Există o poezie din trecut, iar unul dintre versuri spune „Aș vrea să zbor acasă, pe aripile vântului”. Care era titlul acelei poezii? („Melodia apei.”) Citiți versurile acelei poezii. („Aș vrea să

zbor acasă, pe aripile vântului. Mă tem că în cer este prea frig, iar palatul de jad e prea sus. Dansând cu umbra mea, nu mai simt că aș fi muritor.”) Ce vrea să spună prin cuvintele „Dansând cu umbra mea, nu mai simt că aș fi muritor”? Transmit aceste două versuri emoțiile represive și pline de resentimente ale unui idealist ale cărui idealuri nu au putut fi atinse sau îndeplinite? Sunt ele un lucru exprimat prin această emoție represivă? Care este punctul central aici? Ce frază indică mediul și contextul în care se afla el la momentul respectiv? Este oare „Mă tem că în cer este prea frig”? (Da.) El expunea întunericul și răul autorității, un loc corupt în care să fii. Voia să fie ca un nemuritor, să scape dintr-un astfel de mediu și dintr-o astfel de situație. Nu ar fi fost de ajuns ca, pur și simplu, să nu mai fie funcționar oficial? Oare voia el să schimbe acest mediu? Era nemulțumit de un astfel de mediu, simțind că nu se potrivea cu mediul vieții ideale pe care și-o imaginase și, adânc în sinea lui, se simțea ținut în frâu. Acesta este un tip de ideal pe care-l are un idealist. Idealurile idealiștilor tind mai cu seamă spre fantezii, sunt nerealiste și abstracte, rupte de viața de zi cu zi. E ca și cum ei ar trăi într-o altă lume din afara tărâmului material, într-un spațiu independent și individual, complăcându-se în fantezii și rupți de realitate. Exact ca unii oameni care trăiesc în societatea modernă, ei vor mereu să se îmbrace în haine străvechi, să-și aranjeze părul în feluri străvechi și să vorbească o limbă străveche. Ei se gândesc: „O, genul acela de viață este prea minunat! Exact ca un nemuritor, rătăcind și hoinărind, fără problemele corpului fizic, fără diversele greutăți ale vieții de zi cu zi. În acel tip de mediu de viață, nu există oprimare, exploatare și griji. Oamenii sunt egali, ajutându-se și trăind în armonie unii cu alții. Cât de frumoase și de atrăgătoare sunt acele condiții de viață ideale!” Printre non-credincioși, există unii care urmăresc aceste lucruri. Unii oameni cântă cântece similare sau scriu poezii similare, sau dau reprezentații similare. Ca urmare, oamenii

tânjesc chiar mai mult după cealaltă lume, la care visează idealiștii. Și atunci când unii oameni cântă aceste cântece sau dau aceste reprezentații, cu cât cântă mai mult, cu atât devin mai melancolici și cu atât tânjesc mai mult la acea lume ideală și se agață mai mult de ea. Ce se întâmplă în final? Unii oameni, după ce cântă multă vreme, simt că nu pot scăpa de grijile lor. Indiferent cât de mult cântă, tot nu pot simți căldura lumii umane. Indiferent cât de mult cântă, tot simt că tărâmul imaginar al idealismului lor este mai bun. Devin dezamăgiți de lume, nu mai vor să trăiască în acest tărâm uman și, în cele din urmă, iau o decizie fermă de a ajunge cum vor ei în acea lume ideală. Unii înghit otravă, alții se aruncă de pe clădiri, unii se strangulează cu colanții, iar alții devin călugări și urmăresc practica spirituală. În cuvintele lor, ei au văzut dincolo de iluzia legăturilor lumești. De fapt, nu este nevoie să recurgă la asemenea măsuri și metode extreme pentru a-și înlătura dezamăgirea cu privire la lume. Există multe moduri de a aborda astfel de probleme și dificultăți, dar fiindcă ei nu reușesc să perceapă esența inerentă a acestor aspecte, în cele din urmă, aleg metode extreme de a aborda aceste dificultăți și de a scăpa de ele, pentru a atinge scopul îndeplinirii idealurilor personale. Această situație îi reprezintă pe câțiva dintre idealiștii care trăiesc printre non-credincioși și problemele lor.

În casa lui Dumnezeu, în biserică, există oameni care au idealuri similare? Cu siguranță, doar că încă nu i-ați descoperit, așa că vă voi spune Eu despre ei. Există persoane care, atunci când sunt în lumea laică, tânjesc după o societate ideală cu pace, armonie, liniște și egalitate pentru toți, cum fac și idealiștii printre non-credincioși. Această societate ideală este precum utopiile descrise de unii poeți sau autori, deși, firește, mai adesea este ca anumite spații, moduri de viață sau medii de trai care există în lumile ideale ale oamenilor. Acești oameni, motivați de astfel de nevoi și idealuri, își caută în mod inconștient credința, pentru a-și realiza idealurile. În timp ce

caută, descoperă că a crede în Dumnezeu este o cale bună și o credință bine aleasă. Luându-și idealurile cu ei, vin în casa lui Dumnezeu, sperând să simtă căldură, grijă și să fie prețuiți și îngrijiți printre oameni și, desigur, speră chiar și mai mult să simtă marea iubire și protecție a lui Dumnezeu. Intră în casa lui Dumnezeu cu idealurile lor și, indiferent dacă-și îndeplinesc îndatoririle sau nu, în orice situație, idealurile lor rămân neschimbate – mereu își poartă și își țin idealurile în ei. De la început până la sfârșit, idealurile lor pot fi descrise după cum urmează: când intră în casa lui Dumnezeu, speră că este un loc unde pot simți căldură, unde se pot bucura de căldură, de fericire și de bunăstare. Speră că este un loc fără conflicte, fără suspiciuni sau discriminare între oameni, un loc unde nu au loc hărțuiri, înșelăciuni, unde oamenii nu își fac rău și nu sunt ostracizați. În principiu, acestea sunt idealurile care pot fi găsite în mințile acestor idealiști. Adică își imaginează un loc unde oamenii se tratează reciproc ca pe niște roboți, fără viață și fără gânduri, zâmbind, dând din cap aprobator și înclinându-se mecanic atunci când se întâlnesc, pentru a manifesta prietenie, pentru a arăta că nu există ostilitate. În acest loc ideal, există o mare dragoste între oameni, iar ei pot să aibă grijă unii de alții, să se prețuiască, să se ajute, să se înțeleagă și să vină unii în întâmpinarea altora și chiar să se protejeze și să-și mușamalizeze reciproc faptele. Toate acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care idealiștii le idealizează și la care aceștia visează. De exemplu, atunci când idealiștii intră în casa lui Dumnezeu, idealul și speranța lor este ca oamenii în vârstă să fie respectați, prețuiți, îngrijiți și să li se acorde o atenție și o îngrijire meticuloasă de către cei mai tineri. În afară de respect, ei speră și că oamenii vor folosi titluri onorifice, adresându-se fraților cu „Marele unchi cutare și cutare”, „Unchiul așa și pe dincolo” sau „Unchiul cutare și cutare” și surorilor lor cu „Bunica așa și pe dincolo”, „Mătușa cutare și cutare” sau „Sora cutare și cutare” – fiecare

având, practic, propria formă de adresare. Ei speră că oamenii vor fi deosebit de cordiali, de armonioși și de curtenitori unii cu alții la exterior și că niciunul nu va avea rea-voință sau lucruri urâte ori rele nici la suprafață, nici în profunzimea inimii sale. Speră că dacă o persoană face o greșeală sau întâmpină dificultăți, toți oamenii pot da o mână de ajutor pentru a o asista și, mai mult, îi poate oferi și o grijă și o toleranță profundă. În special când vine vorba despre cei care sunt slabi și despre acei oameni relativ inocenți, care sunt ușor de hărțuit sau oprimat de către ceilalți în lume – speră chiar mai mult că atunci când astfel de oameni vin în biserică, în casa lui Dumnezeu, ei pot primi o îngrijire meticuloasă, atenție și un tratament special. După cum spun acești idealiști, când au venit în casa lui Dumnezeu, și-au dorit ca toți să fie fericiți și să le fie bine și au sperat că, dat fiind că toți credeau în Dumnezeu, vor fi împreună o mare familie și frați și surori. Ei cred că nu ar trebui să existe hărțuire, pedepse, că nu ar trebui să se facă rău. Cred că dacă apare o problemă, nu ar trebui să existe certuri sau mânie între oameni și că, în schimb, toți oamenii ar trebui să se trateze reciproc într-un mod calm, cu mare răbdare și cu dorința de a ajuta, că ar trebui să-i facă mereu pe ceilalți să se simtă în largul lor și că fiecare persoană ar trebui să le arate celorlalți doar latura sa cea mai bună și cea mai blândă, ținându-și pentru ea latura rea sau urâtă. Ei cred că oamenii ar trebui să se trateze reciproc ca pe niște roboți, că nu ar trebui să aibă puncte de vedere sau opinii negative despre alți oameni și, cu atât mai puțin, să își facă reciproc ceva negativ; ei cred că oamenii ar trebui să aibă intenții bune față de ceilalți și că acest proverb, „Cei buni au o viață liniștită”, exprimă bine lucrurile. Ei cred că doar aceasta este adevărata casă a lui Dumnezeu și adevărata biserică. Totuși, idealurile acestor idealiști încă nu s-au îndeplinit. În locul lor, casa lui Dumnezeu se concentrează pe principii, subliniind ajutorul și sprijinul reciproc între oameni și cerând tuturor să trateze toate

felurile de oameni pe baza adevărurilor-principii și a cuvintelor lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu a propus chiar câteva cerințe care sunt „lipsite de considerație” față de oameni, precum a face distincția între diferite tipuri de oameni și a-i trata în mod diferit. Casa lui Dumnezeu le cere oamenilor și să expună și să emondeze pe oricine văd că lezează interesele casei lui Dumnezeu, încalcă rânduielile de lucru sau contrazic principiile, astfel încât interesele casei lui Dumnezeu să poată fi protejate, și nu le permite oamenilor să protejeze pe nimeni sau să mușamalizeze faptele nimănui, pe baza sentimentelor. Desigur, casa lui Dumnezeu a stabilit și diverse niveluri de conducere. Într-o privință, casa lui Dumnezeu are nevoie ca liderii de la toate nivelurile să se ocupe de lucrările de zi cu zi ale bisericii. În altă privință, are nevoie ca aceștia să supravegheze, să gestioneze și să verifice strict diverse sarcini, rămânând în același timp la curent, înțelegând și fiind atenți în permanență la stările și la viața bisericească a mai multor tipuri de persoane, observând atitudinile și tendințele pe care le au acestea în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle și făcând modificări rezonabile și adecvate atunci când este nevoie. Desigur, casa lui Dumnezeu le cere conducătorilor și lucrătorilor și să emondeze cu strictețe persoanele pe care le descoperă că se opun rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu sau încalcă principiile, perturbă și tulbură lucrarea bisericii, dând avertismente pentru ofensele minore și tratând în mod corespunzător cazurile mai grave. În acest context, unii oameni au fost înlăturați, excluși sau le-au fost șterse numele de pe listă. Desigur, când oamenii vin în casa lui Dumnezeu pentru a îndeplini diverse îndatoriri și a se implica în diverse sarcini, mulți dintre ei aud, văd, sau simt mustrarea și judecata care vin din cuvintele lui Dumnezeu; mai mult, experimentează emondarea de către conducători de diferite ranguri. Aceste medii și chestiuni variate cu care se confruntă oamenii în casa lui Dumnezeu sunt

complet diferite de casa ideală a lui Dumnezeu și de biserica ideală imaginate de idealiști, în sensul că acestea le depășesc enorm așteptările, iar asta îi face să simtă o presiune semnificativă adânc în inimile lor. Într-o privință, găsesc de neconceput diversele situații care apar în biserică, sau metodele și principiile bisericii de gestionare a problemelor. În altă privință, din cauza idealurilor și a înțelegerii lor false în legătură cu lucrurile pozitive, despre biserică și despre casa lui Dumnezeu, din profunzimile inimilor lor apar emoții represive. După ce apar aceste emoții represive, fiindcă nu reușesc să își corecteze prompt gândurile și punctele de vedere eronate, sau să vadă ca atare și să recunoască în mod clar problemele legate de idealurile lor, multe noțiuni încep, ca urmare, să ia naștere în ei. În plus, fiindcă sunt incapabili să înțeleagă adevărul sau să-l folosească pentru a înlătura aceste noțiuni, acestea încep să prindă rădăcini adânc în gândurile lor sau în profunzimea inimilor lor, făcându-le emoțiile represive să fie amplificate constant și să devină din ce în ce mai grave. În realitate, Dumnezeu, casa lui Dumnezeu, biserica, credincioșii și creștinii sunt cu toții incompatibili cu paradisul idilic, raiul sau utopia imaginată pe care și le-au închipuit acești idealiști în idealurile lor. Ca urmare, reprimarea care există în profunzimea inimilor lor continuă să se acumuleze constant, iar ei nu au niciun mod de a scăpa de el. Există astfel de oameni în biserică? (Da.)

Unii oameni spun: „O, de ce vorbește mereu casa lui Dumnezeu despre acceptarea judecății și a mustrării? Cum pot încă să înfrunte cei ce cred în Dumnezeu emondarea? O, de ce exclude casa lui Dumnezeu oamenii? Nu există deloc dragoste în ea! Cum se pot întâmpla astfel de lucruri în «raiul pe pământ»? Cum pot să apară antihriști în biserică? Cum pot să existe situații în care antihriștii îi țin în frâu și îi pedepsesc pe alții? În biserică, în casa lui Dumnezeu, cum pot oamenii să se expună și să se disece reciproc? Cum pot să aibă loc certuri? Cum pot să existe gelozii și conflicte? Ce se

întâmplă? Dat fiind că am venit în casa lui Dumnezeu, ar trebui să existe dragoste între noi și să fim cu toții capabili să ne ajutăm reciproc. Cum se mai pot întâmpla astfel de lucruri?" Există mulți oameni care au aceste idei? Mulți oameni privesc casa lui Dumnezeu prin filtrul imaginațiilor lor. Acum, spuneți-Mi, sunt obiective aceste închipuiri și interpretări? (Nu, nu sunt obiective.) Unde sunt lipsite de obiectivitate? (Umanitatea este profund coruptă, iar toți cei pe care îi mântuiește Dumnezeu au firi corupte, deci, în mod inevitabil, ei vor dezvălui corupție în interacțiunile cu ceilalți. Vor exista gelozii și conflicte și vor avea loc incidente de hărțuire și înfrânare. Aceste lucruri sunt inevitabile. Lucrurile imaginate de astfel de idealiști nu există. Mai mult, pentru a proteja viața și lucrarea bisericească, biserica va emonda oamenii pe baza adevărurilor-principii, sau va schimba și înlocui oamenii, sau va îndepărta și va elimina oamenii răi și neîncrezătorii – acest lucru este în conformitate cu principiile. Asta se întâmplă fiindcă atunci când oamenii acționează conform firilor lor corupte, ei perturbă și tulbură lucrarea bisericii. Ar fi nerealist dacă biserica nu ar lua măsuri precum emondarea, înlocuirea sau înlăturarea acestor oameni.) Este nerealist și de aceea ideile acestor oameni sunt idealurile idealiștilor. Niciunul dintre ele nu este realist, sunt toate seci și imaginate, nu-i așa? Chiar și acum, acești oameni încă nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu. Unii oameni spun: „Este bine să crezi în Dumnezeu. Să crezi în Dumnezeu înseamnă să faci lucruri bune și să fii o persoană bună." Este corectă această afirmație? (Nu, nu este corectă.) „Cei ce cred în Dumnezeu ar trebui să aibă intenții bune în inimile lor." Este corectă această afirmație? (Nu, nu este corectă.) Să ai intenții bune în inima ta – ce fel de afirmație este aceasta? Poți să ai intenții bune doar fiindcă îți dorești asta? Tu ai intenții bune? Este faptul de a avea intenții bune în inima ta un principiu al comportamentului uman? Este doar un slogan, o doctrină. Este un lucru sec. Când interesele tale nu

sunt implicate, poți să spui destul de frumos asta, gândindu-te: „Am intenții bune în inima mea, nu hărțuiesc, nu fac rău, nu înșel și nu profit de alții.” Dar când sunt implicate interesele, statutul și mândria ta, va putea să te țină în frâu afirmația „să ai intenții bune în inima ta”? Poate ea să-ți înlăture firea coruptă? (Nu, nu poate.) Prin urmare, această afirmație este seacă; nu este adevărul. Adevărul poate să expună esența firii tale corupte, poate să expună și să disece esența și natura adevărată a lucrurilor pe care le faci și poate să identifice și să condamne esența acestor lucruri pe care le faci și a firii pe care o dezvălui. Apoi, îți oferă calea și principiile adecvate pentru a-ți schimba modul de viață și modul în care te comporți și în care acționezi. În acest fel, dacă oamenii pot să accepte adevărul și să-și schimbe modul de viață, atunci, firile lor corupte pot fi înlăturate; nu acțiunea de a îndemna oamenii să aibă intenții bune în inimile lor poate face acest lucru, ci doar adevărul. Adevărul nu înlătură firile corupte ale cuiva furnizând sloganuri, doctrine, sau reglementări și reguli, ci dându-i principii, criterii și instrucțiuni despre cum să se comporte. Folosește aceste principii, criterii și instrucțiuni pentru a înlătura și înlocui firea coruptă a oamenilor. Când principiile, criteriile și instrucțiunile oamenilor cu privire la modul în care să se comporte se schimbă și sunt corectate, toate diversele idei distorsionate și gânduri greșite din mințile lor se schimbă, de asemenea, în mod firesc. Când o persoană înțelege și dobândește adevărul, gândurile sale se schimbă în consecință. Ideea nu este să aibă intenții bune în inimă, ci să schimbe sursa gândurilor sale, să-și schimbe firea și esența. Ceea ce este dezvăluit și trăit de o astfel de persoană devine pozitiv. Direcția, modul și sursa felului în care se comportă aceasta suferă, toate, o schimbare. Vorbele și acțiunile acesteia au cuvintele lui Dumnezeu drept bază și criteriu, iar ea poate trăi o umanitate normală. Așadar, mai este nevoie să îi spunem, pur și simplu, să „aibă intenții bune în inima sa”? Este util? Acea afirmație este

seacă; nu poate rezolva absolut nicio problemă. După ce idealiștii vin în casa lui Dumnezeu, în biserică, idealurile lor tot nu pot fi realizate și, din această cauză, ei se simt ținuți în frâu în inimile lor. Este ca atunci când unii idealiști se adâncesc în treburile guvernului sau în ale societății și, apoi, află că idealurile lor nu pot fi realizate sau îndeplinite. Ca urmare, se simt adesea demoralizați. După ce unii oameni devin funcționari oficiali sau împărați, se simt foarte mulțumiți de ei înșiși și devin extrem de aroganți, exact ca în acel vers al unei poezii care spune „Un vânt puternic se iscă, norii se împrăștie". Cum sună următorul vers? („Acum, că puterea mea stăpânește totul între mări, mă întorc în patria mea.") Vezi, cuvintele lor sună ciudat. Au un soi de emoție pe care oamenii cu umanitate și rațiune normală o găsesc greu de înțeles. Acești idealiști vorbesc mereu pe un ton superior. Ce înseamnă să vorbești pe un ton superior? Înseamnă că ei niciodată nu înfruntă realitatea și nu rezolvă probleme reale în niciuna dintre acțiunile lor. Ei nu înțeleg ce este realitatea, sunt mereu conduși de emoții. Când acești oameni vin în casa lui Dumnezeu, indiferent cât de mult aud din adevăr, nu înțeleg ce înseamnă să crezi în Dumnezeu sau semnificația credinței în Dumnezeu. Nu înțeleg valoarea adevărului, ca să nu mai vorbim de valoarea actului de a-l urmări. Ce urmăresc ei mereu sunt idealurile idealiștilor. Visul lor este ca într-o zi, casa lui Dumnezeu să fie așa cum își imaginează ei, un loc unde oamenii se tratează reciproc cu respect, trăiesc împreună în mod armonios, se înțeleg foarte bine între ei și se prețuiesc, se îngrijesc, se ajută reciproc și își mulțumesc unii altora. Un loc unde oamenii își spun lucruri frumoase și cuvinte de binecuvântare unii altora, fără cuvinte neplăcute sau dureroase, sau cuvinte care expun esența coruptă a oamenilor, fără certuri și fără ca oamenii să se expună și să se emondeze reciproc. Indiferent cât de mult aud din adevăr, acești oameni tot nu înțeleg sensul credinței în Dumnezeu, sau care sunt cerințele Lui și ce fel

de persoane vrea Dumnezeu să fie oamenii. Nu numai că nu înțeleg aceste lucruri, dar și speră, chiar mai mult, ca într-o zi să se poată bucura de tratamentul idealist pe care îl doresc în casa lui Dumnezeu. Dacă nu primesc acest tratament, simt că nu există loc în casa lui Dumnezeu unde pot fi realizate idealurile lor și nici ocazii de a le realiza. Prin urmare, unii oameni se gândesc adesea să renunțe, când se simt ținuți în frâu, spunând: „A crede în Dumnezeu pare plictisitor și sec. Cei ce cred în Dumnezeu nu se ajută, nu se prețuiesc și nu se respectă reciproc în același fel în care o fac cei care cred în budism. Iar cei ce cred în Dumnezeu discută mereu despre adevăr și despre principii, vorbesc adesea despre discernământ în relațiile interpersonale, ocazional sunt expuși și criticați, ba chiar se confruntă frecvent cu emondarea. Nu este genul de viață pe care mi-l doresc.” Dacă nu ar avea idealurile și licărul de speranță că vor ajunge în rai, idealiștii de acest gen ar putea să părăsească în orice moment biserica și să-și găsească o altă cale. Așadar, spuneți-Mi, aparțin acești oameni casei lui Dumnezeu? Sunt ei potriviți să rămână în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu sunt.) Unde credeți că ar trebui să meargă? (S-ar potrivi să se alăture vieții monahale.) Ar putea să meargă la temple budiste sau taoiste, oricare dintre acestea ar fi o alegere bună. Ei nu se simt ținuți în frâu în lumea laică, dar se simt deosebit de ținuți în frâu în casa lui Dumnezeu, simt că nu au ocazia să-și realizeze idealurile și nici un spațiu în care să le poată folosi. Prin urmare, acești oameni sunt foarte potriviți în locuri pline cu rotocoale de fum și unde se arde constant tămâie. Acele locuri sunt liniștite și nu te învață cum s-ar cuveni să te comporți. Nu îți expun diversele gânduri și puncte de vedere false, nu-ți expun și nu-ți emondează firea coruptă. Acolo, există o distanță și un respect între oameni. Oamenii nu schimbă mai mult de câteva cuvinte pe zi și nu există certuri. Nu ești sub supravegherea sau reglementarea nimănui. Vei trăi o viață autonomă acolo, întâlnind foarte

puțini străini de-a lungul anului. Nu va trebui să-ți bați capul cu problemele zilnice. Dacă ai nevoie de ceva pentru subzistența proprie, poți să iei un castronaș sau un vas pentru pomană și să cerșești pomană de la populația generală și să primești hrană, ca să ai ce mânca, fără a fi nevoie să câștigi bani. În acele locuri, toate problemele lumești dispar. Oamenii se tratează cu mare blândețe și nimeni nu se ceartă cu nimeni. Dacă există neînțelegeri, ele rămân în inimile oamenilor. Zilele sunt petrecute în huzur și confort. Acesta este cunoscut drept tărâmul fericirii supreme, este locul idealurilor idealiștilor și locul unde idealiștii își pot realiza idealurile. Acești oameni ar trebui să trăiască în locul imaginat de ei, nu în biserică. Pentru oamenii ca ei, sunt prea multe lucruri de făcut în biserică. În fiecare zi, au de citit cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să participe la adunări, să învețe fiecare dintre principii și să aibă tot timpul părtășie cu privire la adevăr și la cum își înțeleg ei propriile firi corupte; unii oameni, care acționează pe baza propriilor firi corupte și care încalcă principiile, riscă să fie emondați și câțiva chiar se confruntă frecvent cu asta. Acești oameni se simt deosebit de ținuți în frâu și de nefericiți aici. Biserica nu este mediul lor ideal. Ei cred că în loc să-și consume timpul sau să-și irosească tinerețea în acest loc, ar fi mai bine să meargă puțin mai devreme să trăiască într-un loc care le place. Cred că nu este nevoie să-și consume timpul aici, simțindu-se constant ținuți în frâu și ducând o viață incomodă, tristă și nefericită. Aceasta este singura manifestare tipică a idealurilor idealiștilor despre care am vorbit. Nu sunt prea multe de spus despre acești oameni. Indiferent despre cât de mult din adevăr ai părtășie cu ei, nu vor să asculte. Toată ziua se complac în fantezii, iar toate lucrurile la care se gândesc sunt foarte nerealiste și neclare și sunt mult prea îndepărtate de umanitatea normală. Se gândesc cât e ziua de lungă la aceste lucruri și nu pot să comunice cu oamenii normali. Nici oamenii normali nu pot să înțeleagă lucrurile din care e formată lumea lor.

Prin urmare, indiferent ce fel de gânduri și de puncte de vedere au acești oameni, idealurile lor sunt lipsite de fond. Fiindcă idealurile lor sunt lipsite de fond, și gândurile și punctele lor de vedere sunt, în mod firesc, lipsite de fond. Acestea nu merită disecate sau analizate foarte profund. Fiind lipsite de fond, să le lăsăm să rămână așa. Acești oameni pot să meargă oriunde vor, iar casa lui Dumnezeu nu va interveni. Dacă sunt dispuși să rămână în casa lui Dumnezeu și să îndeplinească o parte din îndatoririle lor sau să muncească, atât timp cât nu provoacă o tulburare și nu fac rău, le vom îndeplini nevoile și le vom da ocazia să se pocăiască. Pe scurt, atât timp cât rămâne prietenoasă față de frați și de surori, față de casa lui Dumnezeu și față de biserică, nu este nevoie ca noi să tratăm o astfel de persoană, cu excepția cazului în care ea însăși își exprimă dorința de a pleca. Dacă așa stau lucrurile, să întâmpinăm acest lucru cu brațele deschise, bine? (Bine.) Atunci, așa rămâne.

Idealurile idealiștilor tind să fie lipsite de fond, în timp ce ale realiștilor sunt mult mai practice și mai în acord cu viețile și mediile reale ale oamenilor. Desigur, ele au și o legătură mai concretă cu aspecte privind viața și existența umană, inclusiv cu aspectele stabilirii oamenilor la casa lor și începerii vieții lor. A te stabili la casa ta și a-ți începe viața presupune deprinderile, abilitățile și talentele pe care le dobândesc oamenii, diversele tipuri de educație pe care le primesc, precum și înzestrările, capacitățile și competențele lor. Idealurile realiștilor includ aceste aspecte. În sfera idealurilor idealiștilor, indiferent că acestea sunt menite a le îmbunătăți condițiile de viață sau a le satisface propria lume spirituală, aceste idealuri se manifestă concret în viețile adevărate ale oamenilor. De exemplu, unii oameni au abilități de conducători și adoră să fie în centrul atenției. Poate că excelează la oratorie sau comunicare verbală sau înțeleg bine oamenii și se pricep să-i folosească, ceea ce poate fi descris, mai potrivit, ca un talent de a

da ordine oamenilor. În consecință, oamenilor de acest gen le place în mod deosebit să fie la putere, să-și asume roluri de lideri sau să lucreze în departamentul de resurse umane. Odată ce sunt conștienți de talentul lor în aceste domenii, aspiră să fie conducători sau organizatori între oameni, să supravegheze sarcini și personal, sau chiar să coordoneze o anumită sarcină. Idealul lor principal este să devină conducători. Desigur, așa acționează ei în societate. Când intră în casa lui Dumnezeu, o percep ca pe o organizație religioasă, una aparte. După ce se alătură bisericii, idealurile lor rămân neschimbate. Idealurile lor nu sunt afectate de schimbările mediului sau ale contextului în care trăiesc. Aduc cu ei în casa lui Dumnezeu același ideal de a conduce. Dorința lor este să dețină funcții de conducere în casa lui Dumnezeu, cum ar fi să conducă o biserică, să fie responsabili cu un anumit nivel, sau să conducă un grup. Acesta este idealul lor. Totuși, fiindcă în casa lui Dumnezeu rânduielile de lucru au principii și reglementări pentru selecționarea conducătorilor sau lucrătorilor, iar acești oameni nu au calificările necesare, chiar dacă participă ocazional la procesul de selecționare a conducătorilor pentru un anumit nivel, în cele din urmă, ei nu pot să-și atingă idealul și să devină conducători, așa cum aspiră să fie. Cu cât sunt mai incapabili să obțină funcții de conducere sau să-și îndeplinească slujba ideală, cu atât li se răscolesc mai mult idealurile în interior, intensificându-le dorința de a fi conducători. În consecință, ei fac eforturi mari în diverse proiecte, fie printre frații și surorile lor, fie în fața conducătorilor de la niveluri superioare, pentru a se etala, pentru a se face să pară nemaipomeniți și excepționali și pentru a se asigura că le sunt recunoscute talentele. Poate chiar își compromit conștiința pentru a satisface preferințele fraților și ale surorilor lor, făcând sau spunând anumite lucruri și manifestând în mod intenționat anumite comportamente pentru a se conforma cerințelor aferente unei poziții de lider, stabilite prin rânduielile

de lucru ale casei lui Dumnezeu. Totuși, în ciuda eforturilor lor insistente, ei sunt în continuare incapabili să-și atingă idealurile de a deveni conducători. Există cei care se simt descurajați, pierduți și rupți de ei înșiși. Emoțiile negative ale reprimării, pe care le mai simțiseră, se intensifică atunci când cred în Dumnezeu, dar nu pot să accepte adevărul și nici să găsească soluții la problemele lor. Și-au dorit mereu să fie la putere și să fie conducători, iar aceste idealuri deja prinseseră viață în inimile lor, chiar dinainte să ajungă să creadă în Dumnezeu. Fiindcă nu au putut să-și realizeze idealurile, în profunzimea ființei lor au avut mereu un sentiment invizibil de reprimare. Chiar și după ce au intrat în casa lui Dumnezeu, unde idealurile lor tot nu pot fi realizate, sentimentele lor de reprimare devin tot mai puternice și îi apasă tot mai mult. Acești oameni încep să aibă resentimente fiindcă nu le sunt utilizate abilitățile de lideri și se simt ghinioniști, dezamăgiți și ținuți în frâu fiindcă idealurile lor nu pot fi atinse. Dat fiind că idealurile lor rămân neîndeplinite, se simt nedreptățiți. Fiindcă nu au cum să-și folosească abilitățile, devin descurajați cu privire la viață și la calea care-i așteaptă. În consecință, în viețile lor de zi cu zi, au mereu un sentiment de reprimare în timp ce îndeplinesc diverse sarcini. Unii oameni, chiar după multe eforturi și încercări, tot nu pot să devină conducători sau să-și atingă idealul. În astfel de situații, ei încep să recurgă la diverse moduri de a-și vărsa emoțiile și de a-și elibera sau de a transmite reprimarea lor. Desigur, unii oameni care cred în Dumnezeu în timp ce încă se agață de idealurile lor de a deține funcții obțin ceea ce își doresc și devin conducători în biserică. Totuși, sunt incapabili să-și îndeplinească îndatoririle de conducători conform cerințelor lui Dumnezeu și rânduielilor casei Lui. În același timp, se trezesc că îndeplinesc fără tragere de inimă aceste roluri de conducere la cererea și sub supravegherea casei lui Dumnezeu și a fraților și surorilor lor. Deși și-au atins idealurile și fac lucrurile pe care își doreau, în mod ideal, să le facă, tot

se simt ținuți în frâu. Asta este din cauză că ei conduc pornind de la fundamentul de a-și realiza idealurile și, deși la exterior sau superficial par să-și îndeplinească sarcinile cerute de casa lui Dumnezeu, idealurile lor depășesc cu mult aceste responsabilități. Ambițiile, idealurile, dorințele și viziunea lor se extind mult peste sfera de acoperire a rolurilor lor actuale. Din cauza rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și a cerințelor lui Dumnezeu, acțiunile și gândurile lor, precum și planurile și intențiile lor, sunt înfrânate și limitate. Prin urmare, chiar și după ce preiau funcții de conducere, ei tot se simt ținuți în frâu. Care este cauza acestor probleme? Este faptul că, deși au devenit conducători, continuă să urmărească realizarea propriilor idealuri și a promisiunilor pe care le-au făcut, în propriile idealuri. Totuși, a sluji ca lideri în casa lui Dumnezeu și în biserică nu le realizează idealurile și dorințele, iar sentimentele lor devin amestecate și se contrazic între ele. Din cauza acestor conflicte și a inabilității lor de a renunța la propriile idealuri și țeluri, adesea se simt ținuți în frâu în adâncul ființei lor și incapabili să găsească eliberarea. Acesta este un gen de persoană. În casa lui Dumnezeu, printre acești idealiști, există cei care se luptă pentru idealurile lor, dar tot nu le pot atinge, și există cei care se luptă pentru idealurile lor și care, în cele din urmă, și le ating, dar tot se simt ținuți în frâu. Indiferent în ce situație se găsesc, aceștia sunt oameni care nu au renunțat la idealurile lor și care continuă să le urmărească în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle și își trăiesc viețile în casa lui Dumnezeu.

Există și alții care au talent la scris, comunicare verbală și literatură. Ei speră să-și exprime gândurile prin talentele lor literare și, în același timp, să-și etaleze aceste talente și să-i facă pe oameni să le observe abilitatea, valoarea și contribuția în casa lui Dumnezeu. Idealul lor este să încerce să devină scriitori și intelectuali excepționali și calificați. Când intră în casa lui Dumnezeu și încep să îndeplinească îndatoriri bazate pe texte, simt că au

găsit un loc unde-și pot utiliza abilitățile. Își demonstrează cu înflăcărare punctele forte și talentele, pentru a-și realiza idealul de a deveni scriitori și intelectuali. Deși continuă să-și îndeplinească îndatoririle, nu renunță la idealurile lor. În îndeplinirea idealurilor lor, se poate spune că în proporție de 80 – 90 la sută, aceasta se bazează pe idealurile lor; cu alte cuvinte, motivația pentru îndeplinirea îndatoririlor lor vine din urmărirea și speranța lor cu privire la aceste idealuri. În consecință, pentru astfel de oameni, îndeplinirea îndatoririlor este destul de denaturată, îngreunându-le acestora întrunirea standardelor privind îndeplinirea îndatoririlor conform adevărurilor-principii și standardelor obligatorii ale lui Dumnezeu. Ei nu vin în casa lui Dumnezeu doar pentru a-și îndeplini îndatoririle, ci speră, mai degrabă, să profite de ocazia de a-și îndeplini îndatoririle pentru a-și arăta propriile talente, tânjind să-și atingă idealurile și să-și demonstreze valoarea prin etalarea talentelor lor. Astfel, cel mai mare obstacol al lor în îndeplinirea îndatoririlor conform standardului sunt idealurile lor, adică procesul lor de îndeplinire a îndatoririlor este amestecat cu preferințe personale și cu gândurile și perspectivele lor asupra anumitor oameni, evenimente și lucruri. Unii oameni au o înțelegere a anumitor aptitudini profesionale sau au un anumit talent, de exemplu, unii înțeleg tehnologia informației și le place să lucreze ca ingineri informaticieni. Poartă ochelari, au ținute profesioniste și, în mod caracteristic, poartă cu ei laptopuri care sunt neobișnuite sau pe care alții arareori le văd. Indiferent unde merg, stau acolo cu laptopurile lor și le deschid pentru a căuta informații pe diverse pagini de internet și pentru a se ocupa de diverse probleme cu computerul, făcând toate acestea cu un aer profesionist. Pe scurt, cer de la ei înșiși o perspectivă, o înfățișare, un discurs și o manieră profesionistă și pe acestea le etalează în fața altora, străduindu-se să devină profesioniști în industria ingineriei informatice. După ce intră în casa lui Dumnezeu, acești oameni

își realizează în sfârșit idealul și îndeplinesc sarcini legate de tehnologia informației. Studiază constant tehnologia și-și actualizează aptitudinile, identificând și rezolvând sârguincioși probleme, pentru a fi permanent la curent cu tendințele din industrie și cu promovarea și publicarea de noi informații în domeniul lor. Oamenii de acest gen au un interes și o înțelegere deosebită cu privire la o aptitudine profesională distinctă, ceea ce îi face profesioniști și experți. În consecință, idealul lor este să devină profesioniști și speră să îi plaseze casa lui Dumnezeu într-o funcție importantă, să-i stimeze și să se bazeze pe ei. Desigur, în casa lui Dumnezeu și în perioada prezentă, majoritatea oamenilor de acest gen și-au utilizat, într-adevăr, punctele forte și și-au atins idealurile. Totuși, în timp ce-și realizează idealurile, s-au gândit, oare, acești oameni, dacă își îndeplinesc îndatoririle sau își urmăresc propriile idealuri în timp ce-și fac lucrarea? Nu este foarte clar, nu-i așa? Lucrarea în care se implică este specializată, complexă și meticuloasă. Totuși, aptitudinile pe care le au nu corespund cerințelor casei lui Dumnezeu pentru această lucrare. Prin urmare, în timp ce-și urmăresc propriile idealuri și-și îndeplinesc îndatoririle, ei se simt oarecum reținuți și controlați. Acești oameni, datorită idealurilor pe care le poartă în inimi, pot să simtă un anumit grad de reprimare atunci când se confruntă cu diversele adevăruri legate de credința în Dumnezeu și de principiile îndeplinirii îndatoririlor. Așa sunt o parte din oameni.

Există un alt grup de oameni care sunt implicați în răspândirea Evangheliei. Ei aspiră să devină lideri în evanghelism, să fie primii și să conducă și să exceleze în orice biserică din care fac parte, nefiind niciodată mulțumiți să rămână în urmă. Deși își îndeplinesc îndatoririle și își desfășoară lucrarea, țelul lor sunt propriile idealuri și obiectivele pe care le planifică și le concep și care nu au nicio legătură cu credința în Dumnezeu

sau cu adevărul. Când aceste obiective și idealuri sunt expuse și etichetate, sau când înfruntă anumite obstacole și acești oameni își dau seama că idealurile lor nu pot fi realizate, iar valoarea lor nu poate fi demonstrată, se simt deosebit de ținuți în frâu și de nemulțumiți. Mulți dintre ei își doresc să obțină ratificare și validare în timp ce-și urmăresc idealurile. Când nu primesc aceste lucruri, sau când costul eforturilor lor nu aduce beneficii imediate, ei simt că nu merită, că este nedrept, așadar, se simt ținuți în frâu. Nu manifestă ei astfel de comportamente? (Ba da, o fac.) Printre cei implicați în răspândirea Evangheliei, există unii care au vrut mereu să fie predicatori sau evangheliști calificați și exemplari. Când îl aud pe cutare și cutare, un evanghelist și un predicator faimos, se umplu de invidie și speră ca, într-o bună zi, să poată fi și ei așa, comemorați și lăudați de generațiile viitoare și amintiți de Dumnezeu. Vor mereu să predice în propriul mod idealizat, folosindu-și idealul drept obiectiv și motivație pentru a deveni predicatori și a dobândi faimă sau pentru a fi amintiți de generațiile viitoare în casa lui Dumnezeu. Acesta este idealul lor. Totuși, în casa lui Dumnezeu există cerințe stricte pentru orice sarcină și principii cu care Dumnezeu le-a spus oamenilor să îndeplinească această sarcină. În consecință, aceste persoane se simt ținute în frâu fiindcă nu pot să devină tipul de evangheliști pe care i-au idealizat, sunt adesea supuși supravegherii și reglementării, iar conducătorii și lucrătorii efectuează adesea consultații ulterioare și investigații cu privire la lucrarea lor. Există și aceia care, deoarece au aptitudini sau talente speciale, continuă să-și urmărească idealurile după ce vin în casa lui Dumnezeu. De exemplu, printre cei care sunt actori, unii au talent la interpretare și au o înțelegere de bază a tehnicilor de actorie. Ei aspiră să devină actori ideali, sperând ca într-o bună zi să fie ca actorii faimoși îndrăgiți de non-credincioși: persoane importante, vedete, precum regii și reginele. Totuși, în casa lui Dumnezeu, firea și manifestarea

corupției în această privință sunt mereu expuse și există cerințe și principii specifice pentru actori. Chiar și după ce dobândesc ceva renume ca actori, tot sunt incapabili să devină celebrități la care oamenii se închină și pe care îi urmează, ceea ce îi face să se simtă ținuți în frâu. Ei spun: „Casa lui Dumnezeu este dificilă. Mereu restricționează oamenii, în toate lucrurile. Ce e rău în a urma exemplul celebrităților? Ce e rău în a te îmbrăca într-un mod unic, cu puțină personalitate și cerințe?" Datorită cerințelor pentru costumele actorilor și pentru anumite spectacole în casa lui Dumnezeu, în ochii lor, există mereu un conflict și o incompatibilitate între aceste cerințe și idealul lor de a deveni celebrități și persoane importante. În consecință, se simt extrem de necăjiți în inimile lor, gândindu-se: „De ce este atât de dificil să-mi realizez idealurile? De ce, în casa lui Dumnezeu, întâmpin obstacole peste tot?" Când au aceste gânduri sau când nu le sunt satisfăcute așteptările, se simt ținuți în frâu. În spatele acestui sentiment de reprimare este convingerea lor că idealurile proprii sunt legitime și au valoare. Ei cred, de asemenea, că nu e nimic rău în a-și urma idealurile, că au dreptul să facă acest lucru și, în consecință, în ei încep să ia naștere emoții represive. De exemplu, unii regizori cred că după ce au regizat mai multe filme, au dobândit destul de multă experiență. Cred că filmele lor merită să fie difuzate și s-au îmbunătățit în ceea ce privește cinematografia, editarea, interpretarea actorilor și gestionarea similară de toate soiurile, în comparație cu situația anterioară. După ce primesc călăuzire de la Cel de mai sus, filmele lor se ridică, în sfârșit, la standardele adecvate și sunt lansate la timp. Acest lucru pare să confirme că țelul lor de a deveni regizori calificați este o aspirație adecvată, legitimă și necesară. Totuși, în timp ce-și urmăresc obiectivul de a deveni regizori calificați, unele dintre ideile, punctele de vedere și acțiunile lor neprincipiale sunt adesea respinse, anulate sau rămân nerecunoscute. Poate chiar se confruntă adesea cu emondarea. Asta le

provoacă, în profunzimea inimii, lor un sentiment de reprimare și spun: „De ce este atât de greu să fii regizor, în casa lui Dumnezeu? Priviți cât de fascinanți sunt acei regizori din lumea non-credincioșilor. Au oameni care-i servesc cu ceai, le toarnă băuturi și chiar le spală picioarele. În casa lui Dumnezeu, când ești regizor, nu ai statut și eleganță și nimeni nu ne respectă și nu ne admiră. De ce suntem mereu emondați? Indiferent ce facem, nu e niciodată bine. Cât suntem de ținuți în frâu! Avem propriile idei, puncte de vedere și abilități profesionale, așadar, de ce suntem mereu emondați? Este greșit să ne urmărim idealurile, sau este posibil ca urmărirea idealurilor noastre să fie ilegitimă? De ce este atât de dificil să ne realizăm idealurile? Cât suntem de ținuți în frâu!” Indiferent în ce fel se gândesc la acest lucru, tot se simt ținuți în frâu. Există, de asemenea, anumiți cântăreți care spun: „În casa lui Dumnezeu, eu nu urmăresc nimic altceva în afară de a fi un cântăreț calificat, de a cânta bine, de a-mi etala propriul stil și de a fi iubit de toți cei care mă ascultă.” Totuși, casa lui Dumnezeu propune adesea diverse cerințe și principii pentru cântarea imnurilor, iar acești cântăreți sunt adesea emondați fiindcă încalcă frecvent acele cerințe. Când nu sunt emondați, simt că își pot realiza fără greutate idealurile. Dar când sunt emondați și întâmpină câteva piedici, simt că eforturile și realizările lor în acea perioadă par să fi fost anulate și o iau de la zero. În profunzimea inimii lor, asta dă naștere unui sentiment de reprimare și își spun: „Ah, este cu adevărat dificil să-mi realizez idealurile! Lumea este largă, însă nu pare să existe un loc pentru mine. La fel este și în casa lui Dumnezeu. De ce este atât de dificil să-mi urmez cariera? De ce este atât de dificil să fac lucrurile pe care vreau să le fac? Nu-mi dă nimeni undă verde, întâmpin obstacole la fiecare pas și sunt constant emondat. Toate aceste lucruri sunt cu adevărat dificile și mă simt ținut în frâu! În lumea non-credincioșilor, aceștia mereu complotează și se ceartă între ei și există peste tot obstacole în calea

carierei, deci a te simți ținut în frâu este normal. Dar de ce mă simt încă ținut în frâu când vin în casa lui Dumnezeu cu idealurile mele?" Cei care se implică în diverse sarcini în casa lui Dumnezeu întâmpină adesea obstacole în procesul urmăririi idealurilor lor, sunt frecvent discreditați, sunt adesea emondați și adesea nu primesc recunoaștere. După ce experimentează pasiv aceste lucruri, fără să-și dea seama, le scade moralul, simțind că mai bine li s-ar sfârși viața și că e imposibil să-și realizeze idealurile. Înainte să vină în casa lui Dumnezeu, se gândeau: „Port cu mine propriile idealuri și aspirații. Am propriile dorințe, iar în casa lui Dumnezeu există posibilități infinite. Pot să devin un regizor, un actor, un scriitor calificat, sau chiar și un dansator, cântăreț sau muzician calificat." Deși erau incapabili să-și etaleze talentele și să-și atingă idealurile, credeau că în casa lui Dumnezeu li se va pune la dispoziție propria scenă, un spațiu vast în care idealurile, visurile și aspirațiile lor ar putea deveni realitate. Simțeau că scena din casa lui Dumnezeu era deosebit de mare. Totuși, după atât de mulți ani, se întreabă: „De ce simt că scena se micșorează sub picioarele mele? De ce mi se micșorează lumea? Posibilitatea de a-mi realiza idealurile pare tot mai îndepărtată, ba chiar imposibilă. Ce se întâmplă?" În acest moment, acești oameni tot nu vor renunța la idealurile lor și nu vor pune sub semnul întrebării corectitudinea acestor idealuri și dorințe. Tot poartă cu ei aceste idealuri și dorințe când își îndeplinesc îndatoririle. În consecință, emoțiile represive ale oamenilor îi însoțesc pe aceștia peste tot, fie în timp ce-și urmăresc idealurile și dorințele, fie când își îndeplinesc îndatoririle reale. Pentru cei care poartă emoții represive, sau care nu pot renunța la ele, contradicția dintre aceste două lucruri nu poate fi reconciliată. Ei poartă un sentiment de reprimare atât în urmărirea idealurilor și dorințelor lor, cât și în îndeplinirea îndatoririlor lor. Așa că, indiferent de situație, oamenii se adaptează constant, își urmăresc constant idealurile și visurile în timp ce-și

îndeplinesc îndatoririle. Se poate spune și că oamenii își îndeplinesc îndatoririle cu o atitudine contradictorie, simțindu-se ținuți în frâu și reticenți tot timpul. Dar pentru a-și realiza idealurile și dorințele, pentru a-și demonstra valoarea și pentru a urmări aceste idealuri și dorințe, nu au de ales și trebuie să-și îndeplinească îndatoririle. Nu sunt siguri de ce fac acest lucru, ce caută să obțină, ce obiectiv încearcă să atingă, să urmărească sau să realizeze. Aceste lucruri le devin tot mai neclare, iar calea de urmat pare din ce în ce mai neclară. Într-o astfel de stare, nu le este dificil să renunțe la emoțiile represive, sau să și le înlăture? (Ba da.)

Ajungând în acest punct cu părtășia, haideți să continuăm să vorbim despre modul în care oamenii ar trebui să înțeleagă și să perceapă relația dintre idealurile, dorințele și îndatoririle lor. Mai întâi, să vorbim despre idealuri, și anume, despre idealurile acelor oameni pe care i-am menționat mai devreme. Este potrivit ca oamenii să urmărească realizarea propriilor idealuri în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu este potrivit.) Care este natura problemei? De ce este nepotrivit? (Urmărind realizarea propriilor idealuri în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, se prezintă pe ei înșiși și pun bazele propriilor cariere, în loc să urmărească îndeplinirea îndatoririlor lor ca ființe create.) Spuneți-Mi, este inadecvat să urmărești realizarea propriilor idealuri și dorințe? (Da, este inadecvat.) Dacă spuneți că este inadecvat, îl privează acest lucru pe om de drepturile sale? (Nu, nu-l privează.) Atunci, care este problema? (Când oamenii cred în Dumnezeu, ar trebui să urmărească adevărul și să urmeze calea pe care o arată cuvintele lui Dumnezeu pentru ei. Dacă își urmăresc doar propriile dorințe și idealuri, urmăresc ceea ce-și dorește trupul lor, iar aceasta este o ideologie insuflată de Satana.) În lume, se consideră adecvat să urmărești realizarea propriilor idealuri. Indiferent ce idealuri urmărești, este acceptabil, atât timp cât sunt legale și nu încalcă nicio limită morală. Nimeni nu pune la îndoială nimic și

nu ajungi să fii implicat în chestiuni legate de bine sau rău. Urmărești orice ai putea tu, personal, să preferi și, dacă obții acel lucru, dacă îți atingi obiectivul, atunci, ești încununat de succes; dar dacă ratezi, dacă eșuezi, este doar problema ta. Totuși, când intri în casa lui Dumnezeu, un loc special, indiferent ce idealuri și dorințe porți cu tine, ar trebui să renunți la toate. De ce? Urmărirea idealurilor și a dorințelor, indiferent ce anume urmărești – haideți să vorbim doar despre urmărirea în sine – atât planul său de acțiune, cât și calea pe care o urmează, gravitează în jurul egoismului, al interesului personal, al statutului și al reputației. În jurul tuturor acestor lucruri gravitează ele. Cu alte cuvinte, când oamenii urmăresc realizarea propriilor idealuri, ei sunt singurii beneficiari. Este just ca o persoană să urmărească realizarea idealurilor sale de dragul statutului, al reputației, al vanității și al intereselor fizice? (Nu, nu este.) De dragul idealurilor, gândurilor și dorințelor personale și intime, toate metodele și abordările pe care le adoptă sunt egocentrice și axate pe câștigul personal. Dacă le comparăm cu adevărul, nu sunt nici juste, nici legitime. Oamenii ar trebui să renunțe la ele, nu este indiscutabil? (Ba da, este.) Ar trebui să renunțe, să renunțe la egoism, la idealurile și dorințele personale. Acest lucru se vede din perspectiva esenței căilor pe care pășesc oamenii – a urmări realizarea propriilor idealuri și dorințe nu este un lucru pozitiv, a fost tăgăduit. Acesta este un aspect. Acum, haideți să discutăm despre un alt aspect: ce fel de spațiu este casa lui Dumnezeu, biserica, indiferent de numele ei? Ce fel de loc este? Care este esența bisericii, a casei lui Dumnezeu? În primul rând, din punct de vedere teoretic, nu este lumea, societatea sau orice corporație sau organizație umană din societate. Nu aparține lumii sau omenirii. De ce a fost înființată? Care a fost motivul pentru apariția și existența sa? Motivul I se datorează lui Dumnezeu și lucrării Lui, nu-i așa? (Așa e.) Casa lui Dumnezeu, biserica, există datorită prezenței lui Dumnezeu și lucrării Lui.

Prin urmare, este casa lui Dumnezeu, biserica, un loc unde să-ți prezinți talentele personale și să-ți îndeplinești idealurile, aspirațiile și dorințele personale? (Nu, nu este.) Evident, nu este. Casa lui Dumnezeu, biserica, există datorită prezenței lui Dumnezeu și a prezenței lucrării Lui. Ca atare, nu este un loc unde să-ți demonstrezi talentele sau să realizezi idealuri, aspirații și dorințe personale. Nu gravitează în jurul vieții în trup, al perspectivelor lumești, al faimei și averii, al statutului, al reputației și așa mai departe – nu lucrează pentru acestea. Și nici nu a apărut și nu există datorită faimei materiale, statutului, plăcerii sau perspectivelor oamenilor. Așadar, ce fel de loc este? Întrucât casa lui Dumnezeu, biserica, a fost înființată datorită prezenței lui Dumnezeu și a lucrării Lui, nu ar trebui să ducă la îndeplinire voia lui Dumnezeu, să proclame cuvintele Lui și să fie martoră pentru El? (Ba da.) Nu este acesta adevărul? (Ba da.) Casa lui Dumnezeu, biserica, există datorită prezenței lui Dumnezeu și a lucrării Lui; prin urmare, poate doar să ducă la îndeplinire voia lui Dumnezeu, să proclame cuvintele Lui și să fie martoră pentru El. Nu are nicio legătură cu statutul personal, faima, perspectivele sau orice alte interese. Principiile care guvernează oricare și toate lucrările făcute de biserică, de casa lui Dumnezeu, ar trebui să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu, pe cerințele și pe învățăturile Lui. Vorbind în termeni generali, se poate spune că gravitează în jurul voii și al lucrării lui Dumnezeu; mai precis, în jurul răspândirii Evangheliei Împărăției, al actului de a fi martor și al proclamării cuvântului Lui. Este corect? (Da.) În afară de a duce la îndeplinire voia lui Dumnezeu, de a proclama cuvintele lui Dumnezeu și de a fi martoră pentru El, mai există ceva chiar mai important pentru biserică, pentru casa lui Dumnezeu? (Este locul unde aleșii lui Dumnezeu experimentează lucrarea Lui, sunt curățiți și obțin mântuirea.) Ai pus punctul pe i. Casa lui Dumnezeu, biserica, este un loc unde voia lui Dumnezeu este dusă la

îndeplinire, unde cuvântul Lui este proclamat, unde se mărturisește pentru El și, cel mai important, este un loc unde oamenii pot primi mântuirea. Ți-ai amintit acest lucru? (Da, mi-am amintit.) Citește. (Casa lui Dumnezeu, biserica, este un loc unde voia lui Dumnezeu este dusă la îndeplinire, unde cuvântul Lui este proclamat, unde se mărturisește pentru El și unde aleșii lui Dumnezeu sunt curățiți și mântuiți.) Casa lui Dumnezeu, biserica, este un loc unde voia lui Dumnezeu este dusă la îndeplinire, unde cuvântul Lui este proclamat, unde se mărturisește pentru El și unde aleșii Lui sunt curățiți și mântuiți. Este un astfel de loc. Într-un astfel de loc, există vreo sarcină sau vreun proiect, indiferent ce ar putea fi, care este în concordanță cu îndeplinirea idealurilor și dorințelor personale? Nu există nicio lucrare și niciun proiect care să slujească scopului îndeplinirii idealurilor și dorințelor personale și niciun aspect al acestora nu există pentru realizarea idealurilor și dorințelor personale. Prin urmare, ar trebui să existe idealuri și dorințe personale în casa lui Dumnezeu? (Nu ar trebui.) Nu ar trebui, fiindcă idealurile și dorințele personale sunt în contradicție cu orice lucrare pe care Dumnezeu dorește să o facă în biserică. Idealurile și dorințele personale contrazic orice lucrare care este făcută în biserică. Ele contrazic adevărul, se abat de la voia lui Dumnezeu, de la proclamarea cuvintelor Lui, de la actul de a fi martor pentru El și de la lucrarea de curățire și mântuire a aleșilor lui Dumnezeu. Indiferent de idealurile cuiva, atât timp cât sunt idealuri și dorințe personale, ele îi vor împiedica pe oameni să urmeze voia lui Dumnezeu și vor afecta sau împiedica proclamarea cuvintelor Lui și actul de a fi martor pentru El. Desigur, atât timp cât sunt idealuri și dorințe personale, nu pot permite oamenilor să fie curățiți și mântuiți. Nu este doar o chestiune de contradicție între cele două aspecte, acestea sunt fundamental opuse. În timp ce-ți urmărești idealurile și dorințele, împiedici ducerea la îndeplinire a voii lui Dumnezeu, lucrarea de proclamare a

cuvintelor Lui și de mărturisire pentru El, precum și mântuirea oamenilor și, firește, a ta. Pe scurt, indiferent care sunt idealurile oamenilor, acestea nu sunt să urmeze intențiile lui Dumnezeu și nu pot obține rezultatul propriu-zis al supunerii absolute față de Dumnezeu. Când oamenii își urmăresc idealurile și dorințele, scopul lor suprem nu este să înțeleagă adevărul sau cum să se comporte, cum să facă voia lui Dumnezeu și cum să-și îndeplinească bine îndatoririle și rolul lor ca ființe create. Nu este ca oamenii să manifeste o frică și o supunere reală față de Dumnezeu. Dimpotrivă, cu cât sunt realizate mai mult idealurile și dorințele cuiva, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu și cu atât se apropie mai mult de Satana. În mod similar, cu cât își urmărește cineva mai mult idealurile și le realizează, cu atât devine inima sa mai răzvrătită împotriva lui Dumnezeu, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu și, în cele din urmă, când este capabil să-și îndeplinească idealurile așa cum dorește și să-și realizeze și satisfacă dorințele, cu atât devine mai disprețuitor față de Dumnezeu, de suveranitatea Lui și de tot ce ține de El. E posibil chiar să pășească pe calea tăgăduirii, răzvrătirii și împotrivirii față de Dumnezeu. Acesta este finalul absolut.

După ce înțeleg ce este casa lui Dumnezeu, biserica, oamenii ar trebui să înțeleagă, de asemenea, ce atitudine și ce poziție să adopte atunci când trăiesc și supraviețuiesc în casa lui Dumnezeu, ca membri ai acesteia. Unii oameni au spus: „Nu ne lași să urmărim realizarea idealurilor proprii sau să ne realizăm propriile dorințe.” Nu vă interzic să vă urmăriți propriile idealuri; îți spun cum să trăiești într-un mod potrivit în casa lui Dumnezeu, cum să iei în mod potrivit o poziție adecvată și cum să-ți îndeplinești îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ca ființă creată. Dacă insiști să urmărești realizarea propriilor idealuri, atunci pot să fiu direct și să spun: trog să pleci! Biserica nu este un loc în care tu să urmărești realizarea propriilor

idealuri. În afara casei lui Dumnezeu, poți să faci orice vrei tu în idealurile tale și să-ți urmărești propriile idealuri și aspirații. Tot ce trebuie să faci este să pleci din casa lui Dumnezeu și nimeni nu se va amesteca în ceea ce faci. Totuși, casa lui Dumnezeu, biserica, nu este un loc potrivit în care tu să urmărești realizarea idealurilor tale. Mai exact, este imposibil să-ți urmărești propriile idealuri și dorințe în acest loc. În cazul în care vei rămâne chiar și o zi în casa lui Dumnezeu, în biserică, nici să nu-ți treacă prin minte să-ți realizezi sau să-ți urmărești propriile idealuri. Dacă spui: „Renunț la idealurile mele. Sunt dispus să-mi îndeplinesc îndatoririle conform cerințelor lui Dumnezeu și să devin o ființă creată calificată", atunci, acest lucru ar fi acceptabil. Ai putea să-ți îndeplinești îndatoririle conform locului tău și regulilor din casa lui Dumnezeu. Dar dacă insiști să-ți urmărești și să-ți realizezi propriile idealuri, năzuind să nu-ți trăiești viața în van, atunci poți să renunți la îndatoririle tale și să pleci din casa lui Dumnezeu. Sau poți să scrii o declarație, spunând: „Mă retrag de bunăvoie din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, ca să urmăresc realizarea propriilor idealuri și dorințe. Lumea este largă și trebuie să existe un loc pentru mine acolo. Rămas bun." Astfel, poți să pleci într-un mod care este potrivit și corespunzător și să-ți urmărești propriile idealuri. Totuși, dacă spui: „Aș prefera să renunț la propriile idealuri, să-mi îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, să fiu o ființă creată calificată și să urmăresc mântuirea", atunci putem găsi un numitor comun între noi. Dat fiind că dorești să rămâi pașnic în casa lui Dumnezeu, ca membru, ar trebui mai întâi să înveți cum să fii o ființă creată bună și cum să-ți îndeplinești îndatoririle conform locului tău. În casa lui Dumnezeu, atunci ai deveni o ființă creată care se ridică la așteptările numelui său. Ființa creată reprezintă identitatea ta și titlul tău exterior și ar trebui să fie însoțită de manifestări și de un fond specifice. Ideea nu este doar să deții titlul; însă dat fiind că ești o

ființă creată, ar trebui să îndeplinești îndatoririle unei ființe create. Dat fiind că ești o ființă creată, ar trebui să îndeplinești responsabilitățile corespunzătoare. Așadar, care sunt îndatoririle și responsabilitățile unei ființe create? Cuvântul lui Dumnezeu prezintă clar îndatoririle, obligațiile și responsabilitățile ființelor create, nu-i așa? Începând de azi, ești un membru veritabil al casei lui Dumnezeu, și anume, te recunoști drept una dintre ființele create ale lui Dumnezeu. În consecință, începând de azi, ar trebui să-ți reconsideri planurile vieții. Nu ar trebui să mai urmărești, ci să renunți la idealurile, dorințele și obiectivele pe care le-ai stabilit înainte pentru viața ta. În schimb, ar trebui să-ți schimbi identitatea și perspectiva, pentru a planifica obiectivele vieții și direcția pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. În primul și în primul rând, obiectivele și direcția ta nu ar trebui să fie să devii conducător, să conduci sau să excelezi în orice industrie, să devii un personaj renumit care îndeplinește o anumită sarcină sau care stăpânește o anumită aptitudine. Obiectivul tău ar trebui să fie să-ți accepți datoria de la Dumnezeu, adică să știi ce lucrare ar trebui să faci acum, în acest moment, și să înțelegi ce datorie trebuie să îndeplinești. Trebuie să întrebi ce îți cere Dumnezeu și ce datorie a fost rânduită pentru tine în casa Lui. Ar trebui să înțelegi și să dobândești claritate cu privire la principiile care ar trebui înțelese, dobândite și respectate în legătură cu datoria respectivă. Dacă nu poți să le ții minte, poți să le scrii pe hârtie sau să le înregistrezi în computerul tău. Ia-ți timpul necesar ca să le analizezi și să cugeți la ele. Ca membru al ființelor create, obiectivul principal al vieții tale ar trebui să fie să-ți îndeplinești datoria ca ființă creată și să fii o ființă creată calificată. Acesta este cel mai important obiectiv al vieții pe care ar trebui să-l ai. Al doilea, mai specific, este cum să îți îndeplinești datoria ca ființă creată și să fii o ființă creată calificată. Firește, orice obiective sau indicații privind reputația, statutul, vanitatea, viitorul tău și așa mai departe

ar trebui abandonate. Unii ar putea întreba: „De ce ar trebui să renunțăm la ele?” E simplu. Urmărirea faimei, averii și statutului va împiedica ducerea la îndeplinire a voii lui Dumnezeu, va perturba anumite lucrări în casa lui Dumnezeu sau în biserică și chiar va submina anumite lucrări ale bisericii. Va afecta răspândirea cuvântului lui Dumnezeu, actul de a fi martor pentru Dumnezeu și, mai grav, primirea mântuirii de către oameni. Pentru a-ți face datoria conform standardelor și a deveni o ființă creată calificată, poți să stabilești obiective și să îți rezumi experiențele în orice fel vrei, dar nu ar trebui să urmărești niciodată realizarea propriilor idealuri. Idealurile tale nu ar trebui să se amestece cu niciunul dintre principiile și cu niciuna dintre abordările adoptate de tine pentru a-ți îndeplini datoria. Ca să-ți faci datoria bine și conform standardelor și să devii o ființă creată bună, ar trebui să cauți principii în cuvintele lui Dumnezeu și o cale de practică mai exactă, în loc să-ți rezumi propriile idei și oportunități în afara cuvintelor lui Dumnezeu. Aceste principii de practică gravitează, în cele din urmă, în jurul modului în care ești o ființă creată calificată și îți îndeplinești datoria. Totul se axează pe a înțelege adevărul, pe a-ți îndeplini datoria ca ființă creată și, în cele din urmă, pe a înțelege principiile ce trebuie respectate atunci când te confrunți cu diverse persoane, evenimente și lucruri în timp ce îți faci datoria sau în viața de zi cu zi. Este clar? (Da.) Firește, dacă îți faci datoria conform cerințelor și principiilor casei lui Dumnezeu și te străduiești să fii o ființă creată calificată, poți obține aceste rezultate. Însă dacă urmărești realizarea propriilor idealuri, nu vei primi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dacă oamenii caută în mod consecvent realizarea propriilor idealuri fără să meargă pe calea urmăririi adevărului, în cele din urmă, ei vor deveni mai aroganți, mai egoiști, mai agresivi, mai răi și mai lacomi. Ce altceva se va mai întâmpla? De asemenea, vor deveni din ce în ce mai îngâmfați și mai

plini de sine. Totuși, când oamenii renunță să mai urmărească realizarea propriilor idealuri și dorințe și, în schimb, urmăresc să înțeleagă diverse adevăruri, precum și diverse aspecte ale cuvintelor lui Dumnezeu și ale criteriilor adevărului legate de modul de a privi oamenii și lucrurile, de a te comporta și de a lua atitudine, vor trăi cu o asemănare umană mai mare. Când duc la îndeplinire diverse sarcini sau experimentează diverse medii, nu se vor mai simți pierduți și derutați, ca înainte. Mai mult, nu se vor mai simți blocați în emoții negative, așa cum se simțeau adesea, incapabili să se sustragă, constrânși și obligați de gânduri și emoții negative, ajungând, în cele din urmă, să fie controlați și copleșiți de diverse emoții negative. Urmărirea realizării propriilor idealuri și dorințe doar îndepărtează mai mult oamenii, atât de principiile cuvintelor lui Dumnezeu, cât și de posibilitatea de a deveni, cu exactitate, ființe create calificate. Nu știu cum să se supună rânduielilor și orchestrărilor lui Dumnezeu și nu înțeleg scopul vieții umane, al îmbătrânirii, al bolii și al morții. Nu știu cum să facă față urii sau cum să trateze diverse emoții negative. Desigur, habar n-au nici cum să se orienteze printre oamenii, evenimentele și lucrurile care apar în viața lor. Când se confruntă cu diverse persoane, evenimente și lucruri, sunt neajutorați, plini de confuzie și nedumeriți. În cele din urmă, pot doar să permită emoțiilor negative și gândurilor și punctelor de vedere negative să se răspândească și să crească în inimile lor, îngăduind ca acestea să-i controleze și să-i oblige. Mai mult, conduși de aceste emoții negative sau gânduri și puncte de vedere negative, este posibil să adopte comportamente extreme sau să facă lucruri care le dăunează lor sau altora, dând naștere unor consecințe inimaginabile. Astfel de acțiuni îngrădesc căutările legitime ale oamenilor și dăunează conștiinței și rațiunii pe care ar trebui să le aibă aceștia. Prin urmare, acum, cel mai important lucru ar fi ca oamenii să cerceteze în profunzimea inimilor lor care sunt lucrurile la care încă tânjesc

și care sunt lucrurile care țin de trup, de lume și de interesele trupești, precum faima, prestigiul, reputația, statutul, averea și așa mai departe, la care încă tânjesc, de care încă au nevoie, pe care nu le pot identifica și care îi obligă și îi ispitesc în mod frecvent. Este posibil chiar să fie profund prinși în capcană de aceste lucruri sau să simtă o profundă admirație pentru ele și, cu un mic pas greșit, ar putea cu ușurință să cadă în plasa acestora în orice moment și în orice loc. În acel caz, aceste lucruri sunt idealurile lor. Odată ce ating aceste idealuri, ele le aduc pieirea și devin motivul morții lor. Cum vedeți această chestiune? (Oamenii ar trebui să cerceteze, în profunzimea inimilor lor, care sunt lucrurile la care încă tânjesc. Trebuie să identifice lucruri precum faima trupească și lumească, prestigiul, reputația, statutul, averea și așa mai departe; altfel, acestea ar putea cu ușurință să îi prindă în capcană.) Pot fi prinși în capcană de către acestea, nu-i așa? Așadar, aceste lucruri ce țin de trup sunt foarte periculoase. Dacă nu le poți identifica, vei risca mereu să fii influențat de ele, ba chiar să le cazi în capcană. Așadar, cel mai important lucru pe care trebuie să-l faceți acum este să disecați și să înțelegeți aceste lucruri trupești pe care le-am menționat mai devreme, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Odată ce le puteți scoate la lumină și discerne, ar trebui să renunțați la ele și să vă dedicați trupul, mintea și energia cauzei de a deveni ființe create obișnuite, precum și îndatoririlor și lucrării voastre actuale. Nu te mai considera o persoană specială sau invincibilă sau un om cu talente sau abilități extraordinare. Ești doar o persoană nesemnificativă. Cât de nesemnificativă? Între toate ființele create și toate lucrurile create de Dumnezeu, tu ești doar unul, cel mai obișnuit. Cât de obișnuit ești? Ești obișnuit ca orice fir de iarbă, ca orice copac, munte, picătură de apă sau chiar fir de nisip de pe malul apei. Nu ai cu ce să te lauzi, nu ai nimic vrednic de admirație. Atât de obișnuit ești. Mai mult, dacă mai există

imaginile idolilor, ale personajelor importante, ale celebrităților, ale oamenilor iluștri, care stau mândre în profunzimea inimii tale, sau anumite lucruri pe care le invidiezi, ar trebui să le înlături și să renunți la ele. Ar trebui să le identifici natura-esență și să revii pe calea de a fi o ființă creată obișnuită. A fi o ființă creată obișnuită și a-ți îndeplini îndatoririle este cel mai important lucru pe care ar trebui să-l faci. Apoi, ar trebui să revii la acest subiect al urmăririi adevărului și să investești mai mult efort în adevăr. Încearcă să-ți reduci la minimum expunerea la știri, informații, evenimente externe și profiluri ale celebrităților. Este mai bine să eviți orice ar putea să-ți resusciteze dorința de a-ți realiza propriile idealuri. Acum, trebuie să te distanțezi de oameni, evenimente și lucruri care nu îți aduc niciun beneficiu și care sunt negative. Izolează-te de acestea și încearcă să le eviți pe toate, în această lume complicată și haotică. Chiar dacă nu prezintă niciun pericol sau nicio ispită pentru tine, tot ar trebui să te distanțezi de ele. Exact așa cum a trăit Moise în sălbăticie vreme de patruzeci de ani; nu a reușit el, totuși, să trăiască bine? În cele din urmă, în ciuda lipsei lui de talent ca vorbitor, a fost ales de Dumnezeu, lucru care a fost cel mai onorabil din viața lui. Nu a fost nimic rău. Prin urmare, în primul și în primul rând, regăsește-ți inima în profunzimea gândurilor tale și, tot acolo, ar trebui să ai o mentalitate axată pe foamea și setea de dreptate, care urmărește adevărul în credința ta. Trebuie să ai un astfel de plan, o astfel de voință și de dorință, mai degrabă decât să te gândești constant la idealurile tale sau să te străduiești și să meditezi încontinuu la posibilitatea sau imposibilitatea de a le atinge. Ar trebui să renunți complet la atașamentul tău față de idealuri și dorințe anterioare și să te străduiești să fii o ființă creată calificată și obișnuită. Nu este un lucru rău să fii una dintre ființele create obișnuite. De ce spun acest lucru? De fapt, este un lucru bun. Din momentul în care începi să renunți la idealurile și dorințele tale trupești, din momentul în care

iei o decizie fermă de a fi o ființă creată obișnuită, fără un statut, o poziție sau un merit special, înseamnă că ai disponibilitatea și hotărârea de a te abandona în totalitate stăpânirii lui Dumnezeu, stăpânirii Creatorului, permițându-I lui Dumnezeu să-ți orchestreze și să-ți conducă viața. Ai disponibilitatea de a te supune, de a abandona și de a respinge idealurile și dorințele personale, de a-L lăsa pe Dumnezeu să fie Domnul tău și să-ți stăpânească destinul, de a deveni o ființă creată calificată cu o astfel de mentalitate și de a-ți îndeplini datoria bine, cu o astfel de mentalitate și atitudine. Aceasta este perspectiva asupra vieții pe care ar trebui s-o ai. Este corect acest lucru? Este acesta adevărul? (Da.) Pe ce se axează obiectivele și direcția vieții tale? (Pe îndeplinirea îndatoririlor unei ființe create.) Acesta este lucrul de bază. Pe ce altceva? (Pe țelul de a deveni o ființă creată obișnuită.) Mai este ceva? (Pe urmărirea adevărului pentru a obține mântuirea.) Acesta este un alt lucru. Mai este ceva? (Pe axarea pe cuvintele lui Dumnezeu și pe investirea unui efort mai mare în adevăr.) Este un pic mai concret, nu-i așa? Toate obiectivele și direcția vieții tale ar trebui să graviteze în jurul cuvintelor lui Dumnezeu, iar tu ar trebui să investești mai mult efort în adevăr. Ia entuziasmul pe care-l aveai înainte pentru urmărirea unor idealuri vagi și redirecționează-l spre citirea cuvintelor lui Dumnezeu și spre reflectarea la adevăr și vezi dacă vei face progrese spre adevăr. Dacă ai făcut cu adevărat progrese către adevăr, în interiorul tău vor exista manifestări specifice. Mai precis, atunci când te vei confrunta cu anumite persoane, evenimente și lucruri ce implică gânduri și puncte de vedere, precum și principii umane, nu te vei mai simți nedumerit, derutat, perplex sau uluit. În schimb, te vei ruga lui Dumnezeu, vei fi călăuzit de cuvintele Lui, vei avea o inimă calmă și de neclintit și vei ști cum să acționezi într-un mod care I se supune lui Dumnezeu și care este în concordanță cu intențiile Lui. Atunci vei fi, cu adevărat, pe calea corectă în viață. Mulți oameni fac

progrese lente în viețile lor fiindcă, în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, își urmăresc mereu propriile idealuri, faima, statutul și obiectivele de viață pe care și le imaginează și-și doresc să primească binecuvântări în timp ce-și satisfac dorințele trupești. Prin urmare, nu-și pot îndeplini îndatoririle într-un mod realist și nu experimentează o adevărată intrare în viață. De la început până la sfârșit, sunt incapabili să împărtășească o mărturie experiențială veritabilă. În consecință, indiferent de cât de mult timp își îndeplinesc îndatoririle, progresul lor spre intrarea în viață și spre adevăr rămâne minim, iar ei obțin puține rezultate. Dacă te-ai fi dedicat cu adevărat îndeplinirii îndatoririlor tale, investind toată energia ta în urmărirea adevărului și străduindu-te să obții adevărul, nu te-ai fi trezit în starea, cu statura și în condiția în care ești acum. Asta se întâmplă fiindcă oamenii se concentrează în general pe sarcini banale, pe lucrări profesionale și pe sarcina curentă, iar esența de fond a acestor activități este să-și îndeplinească dorințe și aspirații personale, în timp ce-și realizează propriile idealuri. Care sunt aceste idealuri? Ideea este că oamenii întotdeauna vor să se regăsească în lucrarea lor și, după ce au avut anumite realizări, au câștigat anumite rezultate și au obținut recunoașterea celorlalți, în același timp, ei vor mereu să-și realizeze visurile și obiectivele căutării lor, pentru a-și demonstra valoarea. Atunci se simt împliniți. Totuși, aceasta nu reprezintă urmărirea adevărului; reprezintă doar umplerea golului din interiorul lor și folosirea muncii pentru a-și îmbogăți viețile. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Prin urmare, indiferent cât de mult lucrează o persoană sau cât de multe lucrări a făcut, aceste lucruri nu au nicio legătură cu adevărul. Ea tot nu înțelege adevărul și este departe de a-l urmări. Referitor la principiile aferente responsabilităților lor profesionale, oamenii încă nu au nici intrare, nici înțelegere. În consecință, vă simțiți epuizați și vă întrebați: „De ce suntem emondați mereu? Depunem mult efort, am îndurat

multe greutăți și am plătit un preț mare. De ce mai suntem emondați?” Ești emondat fiindcă nu înțelegi principiile. Nu ai înțeles și nu ai pătruns niciodată principiile și nici nu ai investit vreun efort în acestea. Cu alte cuvinte, nu ai investit efort în adevăr, în cuvintele lui Dumnezeu. Pur și simplu respecți câteva reguli și acționezi conform propriei imaginații. Trăiești mereu într-o lume a propriilor idealuri și noțiuni și tot ce faci este irelevant pentru adevăr. Îți urmărești propria carieră, nu urmezi voia lui Dumnezeu. Așadar, tot nu înțelegi principiile din cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, unii oameni sunt etichetați drept muncitori, iar unii se simt nedreptățiți. Din ce motiv se simt nedreptățiți? Deoarece cred că suferința lor și faptul că plătesc un preț sunt echivalente cu punerea în practică a adevărului. De fapt, suferința lor și faptul că plătesc un preț înseamnă doar că îndură niște greutăți. Nu înseamnă că pun în practică adevărul sau că urmează calea lui Dumnezeu. Mai precis, nu au nicio legătură cu punerea în practică a adevărului; înseamnă doar că depun un efort și că fac o lucrare. Doar a depune un efort și a face o lucrare înseamnă că îți îndeplinești îndatoririle conform standardelor? Înseamnă că ești o ființă creată calificată? (Nu.) Există o distanță și o discrepanță între cele două.

Cu privire la subiectul renunțării la emoțiile negative ale reprimării, haideți să încheiem aici părtășia de azi. Puteți vedea clar aceste probleme care apar pentru acei oameni care se simt ținuți în frâu fiindcă nu-și pot atinge idealurile și dorințele proprii? (Da, este clar.) Ce este clar? Haideți să facem un mic rezumat. Mai întâi, haideți să discutăm despre ce sunt idealurile. Idealurile disecate aici sunt negative, nu lucruri legitime sau pozitive. Ce sunt idealurile? Folosiți un limbaj precis pentru a furniza o definiție a „idealurilor”. (Sunt gânduri iluzorii care se abat de la conștiința și rațiunea umană normală, pe care oamenii și le imaginează pentru ei înșiși, dar care nu corespund realității. Nu sunt adevărate.) Ce ai menționat tu sunt

idealurile idealiștilor. Cum ai defini idealurile, în general? Le poți defini? Sunt dificil de definit? Care sunt obiectivele urmărite pe care și le stabilesc oamenii cu privire la statutul, reputația și perspectivele lor? (Obiectivele urmărite, stabilite de oameni cu privire la statutul, reputația și perspectivele lor sunt idealuri.) Este corectă această definiție? (Da.) Obiectivele urmărite, stabilite cu privire la statutul, reputația, perspectivele și interesele personale ale oamenilor sunt idealuri și dorințe. Este aceasta definiția generală a idealurilor, așa cum se referă non-credincioșii la ele? Definim termenul pe baza esenței lui de bază, nu-i așa? (Da.) Indiferent de tipul specific de idealuri, dacă sunt înalte, modeste sau obișnuite, toate sunt obiective urmărite, stabilite de oameni cu privire la propriile interese. Aceste obiective sunt idealurile sau dorințele lor. Nu este acesta idealul celor despre care am avut părtășie și pe care i-am disecat în exemplele anterioare? Obiectivele urmărite, stabilite de oameni cu privire la statutul, reputația, perspectivele, interesele lor, și așa mai departe, sunt idealuri și dorințe. Cei care urmăresc idealuri și dorințe dar nu și le pot realiza se simt adesea ținuți în frâu în cadrul bisericii. Acești oameni se simt ținuți în frâu. Gândește-te puțin, ești și tu într-o astfel de stare și situație? Trăiești și tu adesea într-o astfel de condiție, cu astfel de emoții? Dacă ai astfel de emoții, pentru ce te lupți? Pentru statutul, reputația, perspectivele și interesele proprii. Idealurile și obiectivele urmărite pe care le-ai stabilit sunt adesea restricționate și îngreunate de adevăr și de lucruri pozitive – ele nu pot fi realizate. Prin urmare, te simți nefericit și trăiești cu emoții ale reprimării. Nu este așa? (Ba da.) Aceasta este problema idealurilor umane. Mai întâi, am disecat idealurile umane, iar apoi, despre ce am avut părtășie? Am avut părtășie cu privire la faptul că biserica, casa lui Dumnezeu, nu este locul unde oamenii să-și îndeplinească idealurile. Apoi, am avut părtășie despre obiectivele corecte pe care oamenii ar trebui să le urmărească în credința lor

în Dumnezeu, despre cum să fii o ființă creată calificată și cum să îndeplinești îndatoririle unei ființe create. Nu este așa? (Ba da.) Scopul principal al părtășiei despre aceste lucruri este de a le spune oamenilor cum să aleagă și cum să-și trateze idealurile și îndatoririle. Oamenii ar trebui să-și abandoneze idealurile nepotrivite, în timp ce pentru îndatoririle lor ar trebui să plătească în această viață și lor ar trebui să-și dedice întreaga viață. Îndatoririle unei ființe create sunt lucruri pozitive, în timp ce idealurile umane nu sunt și nu ar trebui să fie păstrate, ci abandonate. Ce ar trebui să păstreze și să urmărească oamenii este să devină ființe create calificate și să-și îndeplinească îndatoririle în această calitate. Așadar, ce ar trebui să facă oamenii atunci când idealurile lor sunt în dezacord cu îndatoririle lor? (Ar trebui să renunțe la propriile idealuri și să le abandoneze.) Ar trebui să-și abandoneze idealurile și să-și păstreze îndatoririle. Indiferent când sau până la ce vârstă ar putea trăi, ce ar trebui să facă și ce ar trebui să urmărească oamenii trebuie să graviteze în jurul modului prin care să îndeplinească îndatoririle unei ființe create și să obțină supunerea față de Dumnezeu, față de cuvintele Lui și față de adevăr. Doar printr-o astfel de practică poți trăi o viață plină de sens și valoare, corect? (Da.) Bine, haideți să încheiem aici părtășia, pe ziua de azi. La revedere!

10 decembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (8)

Înainte, am avut părtășie despre primul aspect major al modului în care să urmărești adevărul, care este renunțarea. În ceea ce privește renunțarea, am avut părtășie despre primul aspect de practicat, care este renunțarea la diverse emoții negative. Scopul părtășiei noastre despre emoțiile negative și disecarea acestora este, în principal, să abordăm ideile și punctele de vedere incorecte și denaturate ascunse în spatele respectivelor emoții negative. Nu este așa? (Ba da.) Adică, înlăturând emoțiile negative din inimile oamenilor, năzuim să corectăm ideile și punctele de vedere negative pe care aceștia le au în adâncul inimilor lor față de diverse persoane, evenimente și lucruri. Desigur, diversele emoții negative ale oamenilor ar putea fi înlăturate și dând în vileag și disecând diverse emoții negative și furnizându-le oamenilor gândurile, punctele de vedere și înțelegerea corectă. Scopul este ca oamenii să nu fie tulburați sau înrobiți de idei și puncte de vedere eronate și denaturate oricând li se întâmplă ceva, fie în viețile zilnice, fie pe calea vieții lor și, în schimb, să înfrunte fiecare zi și persoanele, evenimentele și lucrurile pe care le întâmpină în timpul fiecărei zile cu idei și puncte de vedere pozitive, corecte, care sunt conforme cu adevărul. Astfel, când se confruntă cu persoane, evenimente și lucruri în viața reală, ei nu vor răspunde cu impetuozitate, ci vor rămâne în sfera conștiinței și a rațiunii umane normale și vor fi capabili să abordeze și să trateze rațional fiecare situație pe care o întâmpină sau o experimentează în viața lor și pe calea vieții, folosind căi precise și corecte învățate de la Dumnezeu. Un aspect al acestor acțiuni este menit să ajute oamenii să trăiască sub îndrumarea și influența unor idei și puncte de vedere corecte. Celălalt aspect este ca ei să trateze fiecare situație în mod corect, sub îndrumarea și influența acestor idei și puncte de vedere pozitive. Firește, abilitatea de a trata corect fiecare

situație nu este obiectivul suprem. Obiectivul suprem este să realizăm ceea ce ar trebui să realizeze cei care cred în Dumnezeu, și anume, să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să se supună lui Dumnezeu și rânduielilor și orchestrărilor Lui, să se supună fiecărui mediu pe care El l-a aranjat și, desigur, să se supună destinului lor, asupra căruia El are suveranitate, și să trăiască rațional între toate persoanele, evenimentele și lucrurile, în fiecare mediu. Pe scurt, fie că avem părtășie despre emoțiile negative ale oamenilor sau despre ideile și punctele lor de vedere negative și le disecăm, toate acestea au legătură cu calea pe care ar trebui să pășească o ființă creată, calea vieții pe care i-o cere Dumnezeu unei persoane normale. Și, desigur, au legătură și cu principiile pe care ar trebui să le aibă o ființă creată în legătură cu modul în care privește oamenii și lucrurile, în care se comportă și în care acționează. Renunțarea la diverse emoții negative se referă, aparent, la înlăturarea emoțiilor negative ale oamenilor și la abordarea ideilor și punctelor de vedere negative și false ascunse în spatele acelor emoții negative. Dar, în realitate, s-ar putea spune și că, în esență, se referă la a îndruma oamenii, a-i aproviziona și a-i ajuta sau la a-i învăța cum să se comporte și cum să fie persoane autentice și normale, persoane raționale, persoane cum le cere Dumnezeu să fie, pe care El le iubește și care Îl mulțumesc pe Dumnezeu, atunci când întâmpină diverse medii, oameni, evenimente și lucruri. Este la fel ca alte aspecte ale adevărurilor-principii, prin faptul că toate se referă la comportamentul unei persoane. La suprafață, subiectul renunțării la diverse emoții negative pare să presupună o emoție complet banală sau o stare în care oamenii trăiesc în prezent. Dar, în realitate, aceste emoții și aceste stări simple au legătură cu calea pe care pășesc oamenii și cu principiile conform cărora se comportă. Din perspectiva unei persoane, ele pot părea nesemnificative și deloc vrednice de a fi menționate. Însă, fiindcă sunt legate de punctele de vedere

pe care le au oamenii și de perspectivele și pozițiile pe care ei le adoptă atunci când se confruntă cu diverse persoane, evenimente și lucruri, ele se referă la comportamentul unei persoane. Mai precis, presupun felul în care să privești oamenii și lucrurile, în care să te comporți și în care să acționezi. Fiindcă presupun felul în care să privești oamenii și lucrurile, în care să te comporți și în care să acționezi, aceste emoții negative și aceste idei și puncte de vedere negative trebuie să fie constant examinate și supuse reflecției, în viețile de zi cu zi ale oamenilor. Desigur, este de asemenea necesar ca oamenii să fie capabili să se corecteze prompt oricând descoperă, în timpul procesului de reflecție, că au emoții negative sau idei și puncte de vedere negative și false și să fie capabili să înlocuiască prompt aceste emoții negative și aceste idei și puncte de vedere false cu gânduri și puncte de vedere pozitive și corecte, care sunt conforme cu adevărurile-principii. Acest lucru le permite să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze având cuvintele lui Dumnezeu drept temelie și cu adevărul drept criteriu. Este, de asemenea, o modalitate prin care să se transforme firile oamenilor, astfel încât ei să fie în concordanță cu Dumnezeu, să dobândească teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Lucrurile de mai sus despre care am avut părtășie sunt, în esență, detaliile-cheie ale primului aspect, „renunțarea”, din „Cum să urmărești adevărul”. Desigur, printre diverse emoții umane, există și anumite lucruri negative minore, specifice sau unele emoții negative speciale care nu sunt deloc reprezentative și care au și ele legătură cu unele gânduri și puncte de vedere negative sau false. Se poate spune că aceste emoții negative sau gânduri și puncte de vedere false au efecte minime asupra oamenilor, așa că nu vom avea părtășie mai detaliată despre ele, în mod individual.

Toate emoțiile negative despre care am avut părtășie mai devreme pot reprezenta, în esență, probleme care există în viețile reale ale oamenilor sau

pe calea vieții lor. Aceste emoții implică diverse puncte de vedere despre cum să privești oamenii și lucrurile și cum să te comporți și să acționezi. Aceste gânduri și puncte de vedere negative diverse despre cum să privești oamenii și lucrurile și cum să te comporți și să acționezi se referă la direcții mai largi, la principii majore și la urmărirea de către oameni a adevărului. Așadar, acestea sunt lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe și pe care ar trebui să le corecteze în gândurile și în punctele lor de vedere. Unele chestiuni specifice, nereprezentative sau mai personalizate care rămân – precum mâncarea, îmbrăcămintea, viața personală și așa mai departe – nu presupun principiile majore legate de felul în care privești oamenii și lucrurile și în care te comporți și acționezi și se poate spune că nu presupun faptul de a face o distincție între lucruri pozitive și lucruri negative. Prin urmare, nu se încadrează în sfera subiectului despre care avem părtășie. De exemplu, când cineva spune: „Îmi plac lucrurile care sunt negre", aceasta este libertatea sa, gustul și preferința personală. Presupune asta vreun principiu? (Nu presupune.) Nu presupune felul în care privești oamenii și lucrurile, cu atât mai puțin felul în care te comporți și acționezi. De exemplu, cineva care poartă ochelari pentru miopie spune: „Îmi plac ramele cu auriu pe margine." Și altcineva spune: „Ramele aurii sunt atât de demodate. Eu prefer ochelarii fără rame." Presupune acest lucru principii despre cum să privești oamenii și lucrurile și cum să te comporți și să acționezi? (Nu, nu presupune.) Nu presupune principii despre cum să privești oamenii și lucrurile și cum să te comporți și să acționezi. Alții spun: „Am sentimente negative față de treburile gospodărești zilnice și curățenie. Mereu mi se par dificile și-mi fac viața epuizantă. Și să mănânc e un deranj. Durează peste o oră să pregătesc o masă, iar după ce mănânc, încă trebuie să spăl vasele, să curăț oalele și să fac ordine în bucătărie, iar aceste lucruri sunt și ele deosebit de enervante." Alții spun: „Viața este atât de dificilă.

Hainele trebuie schimbate în fiecare anotimp și, cu toate acestea, e prea cald vara, indiferent cât de subțiri sunt hainele tale, și prea frig iarna, indiferent cât de groase sunt hainele tale. Trupul fizic este o adevărată pacoste!" Când li se murdărește părul, nu vor să-l spele, dar când nu-l spală, le provoacă mâncărimi. Au un aer letargic și dezordonat. Nu pot să nu-și spele părul, dar se enervează când îl spală, gândindu-se: „Nu ar fi grozav să nu am păr? Este atât de enervant să trebuiască să-l tund și să-l spăl tot timpul!" Sunt acestea emoții negative? (Da.) Ar trebui să fie înlăturate aceste emoții negative? Fac ele parte din categoria diverselor emoții negative la care ar trebui să se renunțe? (Nu, nu fac.) De ce nu fac? (Acestea sunt doar câteva obiceiuri și probleme legate de viața fizică a trupului.) Femeile, în special femeile adulte, pot face față acestor chestiuni zilnice banale, cum ar fi să spele, să facă ordine și să curețe după ele. Bărbații sunt mai dezavantajați. Ei tind să considere dificile gătitul, spălatul rufelor și treburile gospodărești. Depun eforturi în special când vine vorba de spălatul rufelor. Ar trebui să le spele? Nu au chef. Ar trebui să nu le spele? Sunt prea murdare și se tem că vor fi batjocoriți, așa că doar le clătesc o clipă în apă. Bărbații și femeile au abordări și atitudini ușor diferite față de gestionarea acestor chestiuni zilnice banale. Femeile tind să fie mai meticuloase și mai minuțioase, acordând atenției curățeniei și aspectului, în tip ce bărbații pot fi relativ grosolani în gestionarea acestor chestiuni. Dar nu este nimic în neregulă cu acest lucru. Nu este bine să fii prea dezordonat; mai ales când locuiești cu alți oameni, vei da în vileag prea multe dintre cusururile tale, iar asta îi va face pe ceilalți să te antipatizeze. Aceste cusururi sunt defecte din umanitatea ta și ar trebui să le depășești pe cele care trebuie depășite și să le înlături pe cele care trebuie înlăturate. Fii puțin mai sârguincios, organizează-ți lucrurile din spațiul tău de trai, împăturește-ți hainele și păturile așa cum trebuie și curăță-ți și organizează-ți mediul de lucru o dată

la două sau la mai multe zile, astfel încât să nu-i deranjezi pe ceilalți – chiar este foarte simplu. Nu ai de ce să te simți pus la încercare, nu-i așa? (Nu.) În ceea ce privește cât de des faci tu personal baie sau îți schimbi hainele, este în regulă atât timp cât nu afectează dispozițiile celorlalți. Acesta este standardul. Dacă nu faci baie, nu-ți speli părul sau nu-ți schimbi hainele vreme îndelungată, începi să miroși și nimeni nu vrea să stea lângă tine, asta nu este în regulă. Ar trebui să te speli și să te faci prezentabil, măcar atât cât să nu afectezi dispoziția celorlalți. Nu ar trebui să fie nevoiți să-și acopere nasul sau gura în timp ce vorbesc cu tine și să se simtă jenați din cauza ta. Dacă ceilalți te tratează așa și nu te deranjează sau nu-ți pasă, atunci poți continua să trăiești în acel fel. Nimeni nu a avut pretenții exagerate de la tine. Atât timp cât ești capabil să accepți aceste lucruri. Dar dacă te simți jenat, fă tot posibilul să-ți gestionezi mediul personal de lucru și igiena personală, astfel încât ceilalți să nu fie deranjați de ele. Obiectivul este să nu pui nicio povară sau niciun stres nejustificat asupra propriei vieți și să ții cont de sentimentele celorlalți. Nu pune presiune și nu-ți impune influența asupra altora. Aceasta este cerința minimă pentru conștiința și rațiunea umană normală. Dacă nici măcar atât nu ai, cum poți să te comporți cu bună-cuviință? Prin urmare, aceste lucruri pe care cineva cu umanitate normală ar trebui să le realizeze nu necesită multe explicații. Nu este nevoie să-ți dea casa lui Dumnezeu sarcini sau comenzi specifice. Ar trebui să le poți gestiona singur. Chestiunile personale pe care le-am menționat mai devreme nu presupun principii sau criterii pentru modul în care să privești oamenii și lucrurile, în care să te comporți și în care să acționezi. Prin urmare, poți să te bazezi pe conștiința și rațiunea umană fundamentală pentru a le gestiona. O persoană cu o conștiință și o rațiune umană normală ar trebui să aibă acest nivel de inteligență. Nu este nevoie să faci din țânțar armăsar și, mai mult, aceste chestiuni banale nu ar trebui tratate ca

probleme ce necesită înțelegere sau rezolvare prin urmărirea adevărului, fiindcă acestea sunt lucruri pe care orice persoană cu umanitate normală le poate realiza. Chiar și un cățeluș înțelege ce înseamnă să fii cuviincios. Dacă oamenii nu înțeleg acest lucru, atunci nu corespund standardelor pentru a fi oameni, nu-i așa? (Ba da.) Eu am un câine de companie. Acest câine este deosebit de frumos, are ochii mari, botul lat și un nas frumos conturat. Odată, s-a bătut pentru mâncare cu propriul pui, iar puiul l-a mușcat de nas. După aceea, a rămas cu o mică rană în mijlocul nasului, care i-a stricat aspectul. I-am aplicat rapid un tratament pe rană și am spus: „Ce putem face acum? Dacă un câine atât de frumos ar rămâne cu o cicatrice, ce imagine tristă ar fi!” I-am spus: „De acum încolo, nu mai veni după noi, când ieșim. Dacă oamenii văd o cicatrice pe botul tău, te vor considera urât.” După ce a auzit acest lucru, a scos un sunet de confirmare, s-a uitat o clipă în gol și a făcut ochii mari. Am continuat: „Ești rănit. Ai o rană atât de mare pe nas, încât oamenii s-ar putea să râdă de tine, dacă o văd. Trebuie să te odihnești și să te vindeci. Nu mai poți veni după noi, până nu-ți revii complet.” După ce Mi-a auzit cuvintele, n-a mai scos niciun sunet și n-a insistat să iasă. M-am gândit că până și un câine știe cum stau lucrurile. După o vreme, rana a făcut coajă și s-a ameliorat semnificativ, așa că l-am dus afară. O soră a văzut cățelușul și a întrebat: „Hei, ce ai pățit la nas?” După ce a auzit asta, a întors capul și a fugit fără să se uite înapoi, direct la mașină, refuzând să revină. Când sora a început să-i vorbească, s-a purtat frumos, bând apă atunci când ea i-a oferit. Nu a fugit. Dar imediat ce l-a întrebat: „Ce ai pățit la nas?”, a întors capul și a fugit fără să se uite înapoi. Când ne-am întors acasă, l-am întrebat: „Ai fost rănit la nas, de ce ai fugit când te-a întrebat sora despre asta? Ești timid?” M-a privit cu o expresie timidă, plecând întruna capul și simțindu-se prea jenat ca să Mă privească. S-a cuibărit la Mine în brațe, lăsându-Mă să-l mângâi și să-l țin. I-am spus:

„Nu mai poți să te bați cu puiul tău. Dacă iar te rănești și rămâi cu cicatrici, s-ar putea să arăți urât. Oamenii vor râde de tine. Unde îți vei ascunde mutra?” Uite, chiar și un cățeluș de cinci ani știe ce înseamnă să te simți timid. Știe să se ascundă de oameni fiindcă a fost rănit la bot și se teme să nu râdă lumea de el. Dacă un cățeluș are acest nivel de inteligență, nu ar trebui să-l aibă și oamenii? (Ba da.) Oamenii ar trebui să-l aibă, adică ar trebui să fie ceva ce au în sfera rațiunii lor. Ce înseamnă să fii cuviincios? Ce înseamnă să te lămurești și să nu fii antipatizat de alții sau să nu le produci dezgust? Ar trebui să ai în tine acest standard. Este chestiunea cea mai simplă în viața de zi cu zi și, cu o conștiință și o rațiune normală, poți să gestionezi lucrurile cu precizie, fără să fie nevoie să ai părtășie despre adevăruri precum înlăturarea firii corupte sau a emoțiilor negative ale oamenilor. Desigur, dacă locuiești în propria casă, poți fi puțin dezordonat, standardele nu sunt atât de stricte. Însă dacă locuiești împreună cu frați și surori, trebuie să te asiguri că umanitatea ta normală este bine întreținută. Cu toate că nu avem cerințe specifice sau standarde stricte în acest sens, ca ființă umană normală, ar trebui să înțelegi astfel de chestiuni. Acestea sunt lucruri pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui să le facă și să le aibă. Ele nu presupun gânduri, puncte de vedere, perspective sau atitudini despre cum să privești oamenii și lucrurile, cum să te comporți și să acționezi și categoric nu presupun o cale a vieții, o direcție sau un obiectiv mai măreț. În consecință, cel mai bine ar fi ca tu să rezolvi aceste chestiuni conform cerințelor conștiinței și rațiunii umane normale, astfel încât ceilalți să nu bârfească sau să nu se simtă dezgustați de tine din cauza acestor lucruri. În ceea ce privește obiceiurile personale, hobbyurile, diferențele de personalitate sau alegerile aferente chestiunilor care nu au legătură cu principiile, aceste lucruri care nu presupun gânduri și puncte de vedere, ești liber să alegi și să-ți păstrezi propriile maniere. Casa lui Dumnezeu nu va

interveni. Dumnezeu le-a dat oamenilor liber arbitru și o conștiință și o rațiune de bază, permițându-le persoanelor să-și aleagă propriile interese, hobbyuri și obiceiuri, sau stilurile de viață potrivite personalităților lor. Nimeni nu are dreptul să te constrângă, să te înrobească sau să dea vina pe tine. Cu privire la chestiuni care nu presupun adevărurile-principii sau cerințele lui Dumnezeu din cuvintele Lui, concret vorbind, chestiuni care nu presupun modul în care să privească oamenii și lucrurile, în care să se comporte și să acționeze, oamenii au dreptul să aleagă liber propriul mod de viață, fără intervenții din partea altora. Dacă un conducător, un lider de grup sau un supraveghetor te critică sau intervine în chestiunile tale personale, ai dreptul să-l respingi. Pe scurt, aceste chestiuni aferente umanității normale nu au nimic de-a face cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu sau cu adevărurile-principii. Atât timp cât te simți în largul tău și cum se cuvine, iar comportamentul tău nu are niciun impact asupra altora sau nu îi deranjează, este în regulă. De exemplu, dacă îți place să te îmbraci elegant și să fii ordonat, atât timp cât nu-i afectezi pe alții, nu este o problemă. Dar dacă este noaptea târziu și alții au nevoie să se culce la ora unsprezece, iar tu încă speli rufele sau faci curățenie, acest lucru nu este acceptabil. Dacă ești în propria casă și nu afectezi viețile altor oameni, pot să stai treaz toată noaptea, până la ora patru sau cinci dimineața, dacă vrei. Aceasta este libertatea ta. Totuși, acum că locuiești împreună cu frați și surori, acțiunile tale vor avea impact asupra activităților și programelor lor zilnice. Asta nu este bine. Procedând astfel, nu îți exerciți în mod corect drepturile și libertatea; în schimb, ești încăpățânat, iar asta se numește lipsă de umanitate. Pentru propria libertate și pentru a satisface preferințele și dorințele propriului trup, tulburi viețile altora, ba chiar le sacrifici orele de odihnă. Acest comportament nu este conform conștiinței și rațiunii umane normale. Trebuie să se schimbe. Acest lucru are legătură cu principiile

comportamentului propriu. Nu este vorba de faptul că e ceva în neregulă cu stilul tău de viață personal sau cu obiceiurile tale privind curățenia, ci că există o problemă cu principiile privind felul în care să te comporți. Nu ții cont de sentimentele, dispozițiile sau interesele altora. Îți protejezi și-ți păstrezi propriile interese în detrimentul altora. Acest mod de a te purta nu este conform cerințelor lui Dumnezeu pentru comportamentul tău sau conform principiilor comportamentale cerute de Dumnezeu. Prin urmare, orice preferințe, interese, alegeri privind stilul de viață, obiceiuri, libertăți, drepturi, etc. ale umanității normale trebuie să rămână în sfera conștiinței și rațiunii unei persoane pentru a fi considerate umanitate normală. Dacă depășesc limitele conștiinței și rațiunii umane normale, atunci, aceea nu este umanitate normală, nu-i așa? (Da.) În limitele conștiinței și rațiunii umane normale, te comporți ca o persoană normală. Dacă depășești limitele conștiinței și rațiunii umane normale și tot pui accent pe libertatea ta, atunci nu acționezi ca o persoană normală; ești subuman. Asta este ceva ce trebuie să se schimbe, ar trebui să fie clar. Ce ar trebui să fie clar? Ar trebui să fie clar că aceste chestiuni personale ar trebui gestionate în limitele conștiinței și rațiunii umane normale și că acesta este un principiu al comportamentului personal. Toate obiceiurile tale personale, pretențiile, alegerile privind stilul de viață, etc. sunt la latitudinea ta, atât timp cât nu depășesc limitele conștiinței și rațiunii umane normale. Nu există cerințe specifice privind aceste chestiuni.

În prima secțiune despre cum să urmărești adevărul, „renunțarea”, în privința renunțării la diverse emoții negative, precum inferioritatea, ura, mânia, depresia, tulburarea, îngrijorarea, neliniștea și reprimarea, acestea sunt, în esență, problemele orientative majore și problemele ce presupun principii asupra cărora trebuie să avem părtășie. Cât despre problemele minore, adiacente, care nu presupun principii sau instrucțiuni, am avut mai

devreme părtășie despre ele într-un mod cuprinzător. În ceea ce privește reticența, insatisfacția, nemulțumirea și așa mai departe, pe care le simți față de propriile probleme personale, atât timp cât nu presupun gânduri și puncte de vedere autentice și nu abordează principiile modului în care privești oamenii și lucrurile sau în care te comporți și acționezi, ele sunt problemele tale personale. Trebuie să le ajustezi și să le abordezi prin prisma conștiinței și rațiunii tale. De exemplu, îți este foame și nu ai chef să gătești, dar ești prea slăbit ca să lucrezi pe stomacul gol, iar când gătești, devii agasat. Ai putea să te gândești: „Este aceasta o emoție negativă?" Aceasta nu este o emoție negativă; sunt lenea și aversiunea ta față de gătit. Este o chestiune ce ține de trupul tău corupt. Dacă situația financiară ți-o permite, poți să angajezi pe cineva să te ajute la gătit. Dacă nu deții mijloacele financiare, doar tu singur poți rezolva problema. Nu sunt obligați alții să îți rezolve aceste probleme ale vieții; este responsabilitatea ta. Aceste sarcini banale de a mânca, a te îmbrăca, de a peria și curăța fac parte din viața umană. Sunt inerente vieții omului. Oamenii sunt diferiți de pisici și câini. Odată ce adopți un pui de pisică sau de câine, tu te ocupi de hrana și de apa lui. Când îi este foame, trebuie să-l hrănești. Dar la oameni nu merge așa; oamenii trebuie să-și poarte singuri de grijă și să își asume singuri aceste aspecte ale vieții. Nu este o povară; a învăța să gestionezi în mod adecvat aceste lucruri este ceva ce oamenii cu umanitate normală pot realiza. Doar că unii oameni ar putea să simtă că nu au mai făcut niciodată aceste lucruri, în special anumiți bărbați ai căror părinți sau membri ai familiei i-au ajutat să rămână organizați și i-au cocoloșit atât de mult, încât nu au învățat niciodată să gătească, să spele rufe sau să se îngrijească de ceva în viața lor. Acesta este un rezultat al mediului familial. Totuși, odată ce pleacă de la părinți și încep să trăiască independent, sunt capabili să facă totul singuri, inclusiv să spele rufe și să-și facă patul. De fapt, acestea sunt lucruri pe care umanitatea

normală le poate realiza. Nu sunt sarcini dificile pentru niciun adult și categoric nu sunt copleșitoare. Aceste probleme sunt rezolvate cu ușurință. Dacă ai standarde mai înalte pentru calitatea vieții tale, atunci te poți descurca mai bine. Dacă ai așteptări mai puțin stricte sau mai reduse pentru calitatea vieții tale, atunci poți aborda lucrurile într-un mod mai relaxat. Toate acestea sunt chestiuni care nu presupun principii.

Cu privire la primul subiect major al modului în care să urmărești adevărul – renunțarea la diverse emoții negative – haideți să încheiem părtășia aici, fiindcă, în esență, s-a terminat. În continuare, în cursul urmăririi adevărului, în afară de a renunța la emoțiile negative, ar trebui să renunți și la ceea ce urmărești, la idealurile și dorințele personale. Acesta este al doilea aspect major al „renunțării” în practicarea modului în care să urmărești adevărul, despre care vom avea părtășie astăzi. Renunțarea la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor – înțelegeți? (Da, înțelegem.) Tocmai am menționat obiectele acestei practici specifice de „renunțare”, și le-ați luat și voi la cunoștință. Acum, haideți să examinăm subiectul: ce vă vine în minte atunci când vorbim despre renunțarea la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor? La ce exemple vă puteți gândi? (Eu mă pot gândi la idealurile pe care le au oamenii, despre care Dumnezeu a avut părtășie mai devreme, de exemplu, oamenii cu un anume talent, precum actoria, care aspiră să devină celebrități sau superstaruri. Alții care au abilități la scris și puțin talent literar pot aspira să îndeplinească îndatoriri pe bază de texte în casa lui Dumnezeu și să devină scriitori. Acestea sunt unele idealuri care iau naștere în oameni.) Altceva? (Oamenii urmăresc succesul, precum și propriile perspective și speranțe și doresc să primească binecuvântări.) Mai gândiți-vă, ce altceva? Pe ce ar trebui să punem accentul aici? Pe ceea ce urmăresc oamenii, pe idealurile și dorințele la care aceștia ar trebui să renunțe. Pe lângă dorința de lux și

speranțele pe care și le pun legat de perspectivele și de destinul lor, în contextul vieții reale a oamenilor, în situațiile necesare ale existenței umane, ce altceva este implicat în ceea ce urmăresc oamenii, în idealurile și dorințele la care ar trebui să renunțe aceștia? Care sunt câteva dintre chestiunile semnificative din viață care îți pot afecta credința în Dumnezeu și urmărirea adevărului? (Când oamenii ajung la vârsta căsătoriei, pot fi supuși constrângerilor căsniciei. De asemenea, când cariera cuiva este în contradicție cu credința sa în Dumnezeu, poate alege să-și urmeze propria carieră. Acestea sunt cele două aspecte la care este nevoie, de asemenea, să se renunțe.) Bine zis. Credința ta în Dumnezeu de-a lungul ultimilor ani ți-a oferit rezultate și o apreciere. Ai menționat corect două aspecte semnificative, căsătoria și cariera. Aceste două lucruri majore se numără printre aspectele legate de chestiuni permanente pe calea vieții umane. Căsătoria este o chestiune semnificativă pentru toată lumea, iar cariera unei persoane este și ea o preocupare majoră, care este de neînlăturat și inevitabilă. Există și alte chestiuni majore, în afara acestor două? (Există și aspectul interacțiunilor cu familia, părinții și copiii. Când aceste chestiuni intră în conflict cu credința în Dumnezeu și cu urmărirea adevărului, oamenilor le devine dificil să renunțe.) Când faceți un rezumat, nu ar trebui să folosiți fraze atât de lungi. Mai devreme, am menționat căsătoria și cariera. Așadar, cum ar trebui să se numească acest subiect? (Familia.) Așa este, și familia este un aspect major. Include el toate persoanele? (Da.) Include toate persoanele și este suficient de specific și de reprezentativ. Căsătoria, familia și cariera sunt toate subiecte majore care presupun tema principală a ceea ce urmăresc oamenii, a idealurilor și dorințelor acestora. Există, în total, patru subiecte majore legate de renunțarea la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. Ați identificat corect trei dintre ele, ceea ce este grozav. Se pare că acest subiect necesită o părtășie

detaliată, este un subiect deja prezent în mințile voastre și este destul de strâns legat de viața voastră sau de statura și experiența voastră. Mai există un subiect care este, de fapt, foarte simplu. Care este acela? E reprezentat de interesele și hobbyurile unei persoane. Nu este simplu? (Ba da.) De ce spun interesele și hobbyurile unei persoane? Examinați mai cu atenție subiectul și vedeți dacă interesele și hobbyurile au legătură cu ceea ce urmăresc oamenii, cu idealurile și dorințele lor despre care trebuie să discutăm. (Da.) Are căsătoria legătură cu ele? (Da.) Are familia legătură cu ele? (Da.) Are cariera legătură cu ele? Și ea are. Fiecare dintre aceste patru aspecte are legătură cu ceea ce urmărește o persoană, cu interesele, idealurile și dorințele acesteia. Fiecare aspect presupune închipuiri și cerințe specifice legate de acesta în adâncul inimii sale și lucrurile pe care omul dorește să le obțină în trupul și în sentimentele sale. Fiecare aspect are elemente specifice și ceea ce se urmărește în mod concret și presupune, de asemenea, efortul pe care îl depune și prețul pe care îl plătește o persoană pentru acestea. Fiecare aspect presupune și influențează gândurile și opiniile unei persoane de-a lungul vieții sale și îi poate afecta urmărirea unor obiective corecte. Bineînțeles, are un impact și asupra modului în care o persoană privește oamenii și lucrurile și în care se comportă și acționează. Dacă ar fi să vorbesc în termeni generali, poate vi s-ar părea neclar și dificil de înțeles. Așadar, haideți să avem părtășie despre fiecare aspect pe rând, să le examinăm cu atenție și așa ați putea dobândi treptat o înțelegere clară a problemelor. Odată ce devin clare, oamenii pot căuta aici principiile pe care ar trebui să le aplice și să le respecte.

Mai întâi, haideți să vorbim despre interese și hobbyuri. Desigur, interesele și hobbyurile nu presupun ceea ce oamenii fac, ocazional, de amuzament sau distracțiile sau interesele lor pentru studiu temporare – nu au nimic de-a face cu lucrurile temporare. Aici, interese și hobbyuri se

referă la dorința autentică și la ceea ce urmărește o persoană în mod autentic, acestea fiind lucruri existente în ființa ei spirituală și în adâncul sufletului său. Ea chiar va lua măsuri și va face planuri pentru aceste lucruri și, mai mult, va depune eforturi concrete și se va strădui să satisfacă sau să dezvolte în continuare aceste interese și hobbyuri sau ca să facă lucrări care corespund propriilor interese și hobbyuri. În acest context, interesele și hobbyurile presupun faptul că oamenii și-au stabilit obiective și idealuri și chiar au plătit un preț, au consumat energie sau au luat măsuri specifice. De exemplu, au mers și au studiat cunoștințe relevante pentru interesele și hobbyurile lor, petrecând cea mai mare parte a vieții de zi cu zi studiind aceste cunoștințe și dobândind experiență practică și o apreciere directă a acestora. De pildă, unii oameni au interesul și hobbyul specific de a picta, iar picturile lor nu sunt la fel de simple precum a desena portrete sau peisaje. Sunt mai mult decât astfel de interese și hobbyuri simple. Ei studiază diferite tehnici de pictură, precum schițele, peisajele și portretele, iar unii studiază chiar și pictura în ulei și în tuș. Motivul pentru care studiază în acest fel nu decurge doar din interesele și hobbyurile lor, ci mai degrabă din idealurile pe care au ajuns să le aibă și și le-au stabilit și din dorințele pe care le au, datorită interesului lor pentru pictură. Ba chiar doresc să dedice picturii întreaga energie vitală, să devină pictori desăvârșiți și să urmeze pictura ca profesie. Înainte să se implice în această profesie, sunt necesare o pregătire și o planificare complexă, de exemplu, să meargă la școli specializate pentru educație și instruire avansată, să studieze diverse aspecte ale picturii, să facă schițe pe teren, să caute îndrumare de la experți și maeștri și să participe la concursuri, printre altele. Toate aceste activități gravitează în jurul a ceea ce urmăresc, în jurul idealurilor și dorințelor acestora. Bineînțeles, tot ceea ce urmăresc, toate idealurile și dorințele au la bază interesele și hobbyurile lor. Datorită acestor interese și hobbyuri și-au

dezvoltat ei idealurile și dorințele vieții lor și ceea ce urmăresc în viață. Unii oameni au o mare pasiune pentru studiul istoriei, inclusiv al istoriei antice și moderne, naționale și străine. Pe măsură ce interesul lor crește, încep să se considere persoane talentate în acest domeniu și se simt obligați să urmeze o carieră legată de acesta. Continuă să învețe și să-și avanseze educația. Bineînțeles, în acest proces, ceea ce urmăresc ei, idealurile și dorințele lor continuă să prindă formă și să se consolideze, iar în cele din urmă, ei aspiră să devină istorici. Înainte să devină istorici, majoritatea timpului și energiei lor gravitează în jurul acestui interes și al acestui hobby. Există și unii oameni care au un interes deosebit pentru economie și cărora le place să lucreze cu numere și să studieze lucruri legate de domeniul economiei. Speră ca într-o zi să devină figuri excepționale sau prospere în industria financiară. Pe scurt, și ei își construiesc ceea ce urmăresc pe baza interesului și a hobbyului lor și nutresc idealuri și dorințe legate de acel interes și acel hobby. În același timp, ei investesc și timp, iau măsuri, plătesc prețul și consumă energie pentru a învăța, a se documenta, a-și completa educația și a dobândi cunoștințe cuprinzătoare legate de interesele și hobbyurile lor. Alții sunt pasionați de arte, precum artele spectacolului, dansul, cantoul sau regia. După ce încep să aibă astfel de interese și hobbyuri, sub impulsul acestora, idealurile și dorințele lor prind formă și se consolidează treptat. Pe măsură ce idealurile și dorințele lor se transformă treptat în obiectivele vieții lor, ei își dedică și eforturile, munca și acțiunile urmăririi acelor obiective. Unor oameni le place să lucreze în domeniul educației. Studiază diverse aspecte ale educației, precum psihologia și alte cunoștințe relevante, pentru a urma o carieră legată de interesele și hobbyurile lor. Unor oameni le plac designul, ingineria, tehnologia, electronica sau studiul insectelor, al microorganismelor și al diverselor comportamente, tipare de supraviețuire și origini ale animalelor și altele.

Altor oameni le place să lucreze în media și aspiră să fie angajați în industria media ca moderatori, prezentatori, reporteri și așa mai departe. Motivați de diversele lor interese și hobbyuri, oamenii continuă să învețe, să exploreze în profunzime și să dobândească treptat înțelegere. Ceea ce urmăresc, idealurile și dorințele lor se intensifică în inima lor și continuă să prindă formă. Desigur, în timp ce toate acestea prind treptat formă, oamenii se și străduiesc și avansează spre idealurile și dorințele lor. Prin fiecare măsură specifică pe care o iau își investesc energia, timpul, tinerețea și chiar și emoțiile și eforturile în aceste lucruri.

Indiferent în ce domeniu sau industrie sunt interesele și hobbyurile unui om, indiferent de categoria pe care o presupun, odată ce acestea stârnesc ceea ce urmărește și creează idealuri și dorințe corespondente, obiectivele și direcția vieții sale se fixează și ele. Când idealurile și dorințele unui om se transformă în obiectivele vieții sale, practic îi este stabilită calea viitoare în această lume. De ce spun că este stabilită? Care este problema abordată aici? Este faptul că odată ce ai stabilit idealurile și dorințele care decurg din interesele și hobbyurile tale, trebuie, de asemenea, să te străduiești și să te lupți în acea direcție, chiar până în punctul de-a avea un spirit și o mentalitate de neclintit, fiind dispus să investești o viață întreagă energie, timp și să plătești prețul. Viața, destinul, perspectivele și chiar și destinația ta finală vor fi în mod inevitabil influențate, dacă nu legate, de obiectivele vieții pe care le-ai stabilit deja. Care este ideea principală pe care vreau s-o subliniez aici? Odată ce o persoană își definește ceea ce urmărește, idealurile și dorințele pe baza unui interes sau a unul hobby anume, ea nu va mai rămâne inactivă, fără să facă nimic. Datorită intereselor și hobbyurilor specifice, încep să prindă formă măsuri concrete. Simultan, îndrumat de aceste măsuri specifice, îți vei stabili idealurile și dorințele. Începând din acel moment, inima ta nu se va opri și picioarele nu

vor mai sta pe loc. Menirea ta este să-ți trăiești viața pentru idealurile și dorințele tale. Niciodată nu te vei mulțumi să înveți pur și simplu câteva cunoștințe și să te oprești. Fiindcă ai astfel de talente și deții un asemenea potențial și astfel de înzestrări, cu siguranță vei căuta o funcție care ți se potrivește sau vei face eforturi necontenite pentru a ajunge pe culmi înalte și a deveni extraordinar în această lume și în rândurile mulțimii, fără niciun regret. Îți vei urmări idealurile și dorințele cu o credință fermă în victorie și chiar vei fi dispus să plătești orice preț și să înfrunți orice dificultăți, pericole și suferințe pentru a le atinge. De ce sunt oamenii capabili să facă acest lucru? De ce, după ce ajung să-și făurească idealuri și dorințe pe baza intereselor și hobbyurilor lor, se pot comporta într-un asemenea fel? (O fac pentru a-și atinge idealurile, pentru a urmări lucruri mai înalte și pentru a fi deasupra celorlalți. În consecință, ei nu se retrag din fața niciunei dificultăți, ci continuă să-și urmărească idealurile și dorințele.) Oamenii au un instinct înnăscut. Dacă nu știu niciodată care le sunt punctele forte, care le sunt interesele și hobbyurile, ei simt că nu au un loc al lor, sunt incapabili să-și conștientizeze propria valoare și se simt inutili. Sunt incapabili să-și demonstreze valoarea. Însă, atunci când o persoană își descoperă interesele și hobbyurile, le va transforma într-o punte sau trambulină pentru a-și realiza propria valoare. Este dispusă să plătească prețul pentru a-și urmări idealurile, pentru a trăi o viață mai valoroasă, pentru a deveni un individ util, pentru a se distinge și a se face văzută în rândurile mulțimii, pentru a fi admirată și validată și pentru a deveni o persoană extraordinară. În acest fel, ea poate să trăiască o viață împlinită, să aibă o carieră de succes în această lume și să-și îndeplinească idealurile și dorințele, trăind, astfel, o viață valoroasă. Privind în jur la mulțimile agitate de oameni, există doar câțiva care sunt la fel de înzestrați de la natură ca ea, care și-au stabilit idealuri și dorințe înalte și care, în cele din urmă, au obținut aceste lucruri prin eforturi

necontenite. Și-au clădit o carieră făcând ceea ce iubesc, au obținut faima, profitul și prestigiul pe care și le doreau, și-au demonstrat valoarea și și-au conștientizat stima de sine. E ceea ce oamenii urmăresc. Fiecare persoană, motivată de interesele și hobbyurile sale unice, are lucruri de urmărit, idealuri și dorințe proprii. Bineînțeles, după ce stabilește ceea ce urmărește, idealurile și dorințele proprii, poate nu va reuși să-și îndeplinească aceste idealuri și dorințe. Totuși, odată ce oamenii își stabilesc idealurile și dorințele, odată ce urmăresc așa ceva, cu siguranță nu-și vor mai permite să rămână oameni de rând. După cum spune zicala, tuturor oamenilor le place să facă paradă, vor ca alții să-i creadă unici. Nimeni nu este dispus să fie o persoană de rând care spune: „Așa va fi viața mea. Aș putea să fiu văcar, fermier, un zidar obișnuit sau un portar. Aș putea fi chiar curier sau livrator.” Nimeni nu are un asemenea ideal. Să presupunem că spui: „Este un gen de ideal să fii un curier fericit?” Toți vor răspunde: „Nu, nu este deloc un ideal! Să devii proprietarul unei firme de curierat, un șef cu renume mondial, acela este un ideal și o dorință!” Nimeni nu își acceptă de bunăvoie rolul de persoană de rând. Odată ce un om detectează și cea mai mică urmă de interes sau de hobby, dacă există o șansă de unu la un milion să devină un personaj proeminent în societate sau să obțină un succes moderat, el nu se va da bătut. Va face mai mult decât îi stă în putință și va plăti orice preț pentru asta, nu-i așa? (Da.) Oamenii nu se dau bătuți niciodată.

Care este natura idealurilor și dorințelor care se nasc din interesele și hobbyurile oamenilor? Nu dăm în vileag interesele și hobbyurile oamenilor aici, așadar, ce dăm în vileag și disecăm, de fapt? Nu cumva ceea ce urmăresc ei, idealurile și dorințele care se nasc din anumite interese și hobbyuri pe care le au oamenii? (Ba da.) Nu dăm în vileag diversele comportamente pe care oamenii le manifestă și căile pe care pornesc ca

urmare a ceea ce urmăresc ei, a idealurilor și dorințelor proprii? Nu este aceasta esența pe care o dăm în vileag? (Ba da.) Așadar, care sunt căile pe care le urmează oamenii pentru ceea ce urmăresc ei, pentru idealurile și dorințele lor? Pe ce fel de cale e condusă orice persoană de ceea ce urmărește ea, de idealurile și dorințele sale? Ce fel de obiective realizează aceasta? În timp ce oamenii realizează ceea ce urmăresc, idealurile și dorințele lor, în afară de a-și investi energia și timpul, precum și de a îndura mai multă durere și tot felul de munci fizice, oboseală, stres și alte greutăți similare, cel mai important, care este calea pe care o urmează? Adică, în timp ce oamenii urmăresc realizarea propriilor idealuri și dorințe, care este calea pe care trebuie să o urmeze pentru a obține realizarea a ceea ce urmăresc, a idealurilor și dorințelor proprii? În primul și în primul rând, pentru ca oamenii să realizeze ceea ce urmăresc, propriile idealuri și dorințe în această lume, ce ar trebui să studieze ei, într-o primă fază? (Tot felul de cunoștințe.) Așa este, ar trebui să învețe și să se doteze cu tot felul de cunoștințe. Cu cât sunt cunoștințele lor mai bogate, mai cuprinzătoare și mai profunde, cu atât vor fi ei mai aproape de ceea ce urmăresc, de idealurile și dorințele lor. Cu cât sunt cunoștințele lor mai bogate, mai cuprinzătoare și mai profunde, cu atât este mai probabil că ei vor fi recunoscuți drept persoane experimentate și se vor bucura de un statut cu atât mai înalt în societate. În același timp, cu cât sunt mai bogate, mai profunde și mai cuprinzătoare cunoștințele lor, asta înseamnă că vor trebui să investească mai mult timp și mai multă energie. Vorbim din perspectiva energiei fizice. Mai mult, după ce dobândesc o temelie a cunoștințelor, oamenii sunt cu un pas mai aproape de realizarea a ceea ce urmăresc, a idealurilor și dorințelor proprii. A avea suficiente cunoștințe este doar primul pas, este temelia. După aceea, oamenii au nevoie să se cufunde în societate, în mase, în marea cuvă de vopsire sau, s-ar putea spune, în marea

mașină de tocat a industriei aferente idealurilor și dorințelor proprii, întrecându-se, luptându-se și concurând cu forțe din toate părțile și participând la diverse concursuri, competiții și seminare. În timp ce cheltuiesc multă energie, oamenii trebuie și să se adapteze unor situații și medii diferite pentru a obține realizarea a ceea ce urmăresc, a idealurilor și dorințelor proprii. În același timp, în această mare cuvă de vopsire, oamenii trebuie să se bazeze pe cunoștințele lor și, chiar mai mult, pe ce au învățat de la mase, precum și pe metodele, filosofia și regulile de supraviețuire pe care le dețin deja, pentru a se adapta la mase, la mecanismele societății și la convenții. Prin acest proces, oamenii se apropie treptat de obiectivele lucrurilor pe care le urmăresc, ale idealurilor și dorințelor proprii. După ce supraviețuiesc atât de multor chinuri, atât de multor suișuri și coborâșuri, care este finalul absolut? Câștigătorii iau cununa, iar perdanții nu iau nimic. În final, cu acest rezultat ating ceea ce urmăresc, idealurile și dorințele vieții lor, realizându-și obiectivele vieții și dobândind o poziție stabilă în industrie. Pe atunci, oamenii vor fi ajuns, de obicei, la vârsta mijlocie sau la bătrânețe, iar unii poate chiar își trăiesc ultimii ani, nu mai văd bine, au chelit, nu mai aud și li se clatină dinții. La acea vârstă, deși și-au atins idealurile și dorințele, au făcut și multe lucruri dăunătoare. Și-au dedicat întreaga viață acestui lucru. De-a lungul ei, pentru a-și realiza idealurile și dorințele, au spus multe lucruri care le-au contrazis voia, au comis multe acte care au încălcat etica și conștiința și au întrecut anumite limite, ba chiar au comis multe acte inadmisibile și imorale. I-au înșelat pe ceilalți și au fost înșelați de mai multe ori, i-au învins pe alții și au fost învinși la rândul lor. Sunt suficient de norocoși să fi supraviețuit și să fi obținut o poziție stabilă, iar viețile lor par perfecte, de parcă și-ar fi conștientizat stima de sine și nu ar fi trăit în zadar. S-au luptat întreaga viață pentru idealurile și dorințele lor și par să fi trăit o viață valoroasă și plină de însemnătate. Cu toate acestea,

ei nu văd adevărul despre calea de comportament personal pe care ar fi trebuit s-o urmeze, le lipsește orice fel de motto pentru viața lor și s-au luptat toată viața doar pentru a-și realiza idealurile și dorințele, războindu-se cu umanitatea, societatea, chiar și cu ei înșiși. Au pierdut conștiința, limitele și principiile necesare pentru comportamentul personal. Cu toate că idealurile și dorințele lor au fost realizate, iar după numeroase suișuri și coborâșuri, obiectivele vieții pe care și le-au stabilit în fiecare etapă au fost îndeplinite, în sinea lor, ei nu se simt liniștiți sau împliniți. În termeni simpli, ceea ce urmăresc, idealurile și dorințele pe care și le-au stabilit pentru propriile interese și hobbyuri îi conduc, în cele din urmă, spre o cale de urmărire a faimei și a profitului. Deși poate simt că, odată cu atingerea obiectivelor lor supreme, și-au conștientizat stima de sine, au dobândit un simț al prezenței lor și au câștigat și au deținut atât faimă, cât și profit, ei rămân neștiutori cu privire la viitor, la destinația lor și la valoarea existenței umane, pe care oamenii ar trebui să o înțeleagă cu adevărat. Când ajung la bătrânețe, simt din ce în ce mai mult că tot ce au urmărit vreodată este extrem de evaziv și de superficial. Această superficialitate și acest caracter evaziv aduc cu ele valuri de deșertăciune și de teamă. Abia la bătrânețe își dau oamenii seama că idealurile și dorințele pe care le-au urmărit au servit doar pentru a le satisface vanitatea și a le oferi o faimă și un profit temporar, care nu sunt nimic mai mult decât o consolare efemeră. O asemenea consolare se transformă rapid într-un soi de neliniște și teamă, fiindcă, pe măsură ce oamenii îmbătrânesc, sunt mai predispuși la a se gândi la viitor, la ce se va alege de ei și la ce li se va întâmpla după moarte, iar când toate aceste întrebări vor rămâne fără răspuns, când nu vor avea niciun gând și niciun punct de vedere corect cu privire la aceste chestiuni, oamenii vor începe să se simtă temători și neliniștiți. Vor simți această neliniște și această teamă până când vor închide ochii și vor muri. Bucuria adusă de

faimă și de profit dispare rapid din inima oamenilor și, cu cât încerci mai mult să o atingi și să o păstrezi, cu atât dispare mai ușor, iar acest sentiment de bucurie se transformă mai ușor în neliniște și frică. În consecință, indiferent de idealurile și dorințele care iau naștere din diversele interese și hobbyuri ale oamenilor, în cele din urmă, ele conduc spre o cale de urmărire a faimei și profitului, iar obiectivul suprem atins, ceea ce dobândesc oamenii, nu cuprinde nimic mai mult decât faimă și profit. Această faimă și acest profit oferă doar o consolare temporară și satisfacția pasageră a vanității trupești. Când oamenii nu înțeleg adevărul, simt că e real ceea ce urmăresc, că idealurile și dorințele lor sunt adevărate, că îi fac să se simtă bazați, că sunt mai capabili să-și găsească locul în lume, să controleze direcția vieții lor și să rămână stăpâni asupra ei, să fie responsabili de propriul destin. Totuși, atunci când idealurile și dorințele lor sunt realizate, oamenii experimentează, în sfârșit, o trezire la realitate. Care este cauza acestei treziri la realitate? Este conștientizarea faptului că și-au dedicat energia de-o viață unui lucru deșert care nu poate fi atins cu mâna sau simțit cu inima. Cu cât încearcă mai mult să-l atingă și să-l păstreze, cu atât le scapă mai mult, lăsându-i cu un sentiment accentuat de pierdere și deșertăciune și, bineînțeles, cu sentimente mai puternice de teamă și regret. Fiindcă oamenii au interese și hobbyuri, ei nutresc idealuri și dorințe, iar acestea creează o iluzie care-i face pe oameni să creadă că au abilitatea de a-și controla viețile, de a dirija calea vieții lor și de a-și hotărî modul de existență și obiectivele ei. Sursa acestei iluzii este faptul că oamenii nu urmăresc adevărul, nu au nicio iubire pentru acesta și, bineînțeles, se poate spune că iluzia este provocată de faptul că oamenii nu înțeleg adevărul. Când nu înțeleg adevărul, ei urmăresc adesea, în mod instinctiv, lucruri care le pot satisface trupul sau spiritul. Indiferent cât de îndepărtate de ei pot fi aceste lucruri, atât timp cât ei simt că le pot atinge și le pot obține, sunt

dispuși să plătească prețul, chiar investind energie și timp toată viața lor. Fiindcă oamenii nu înțeleg adevărul, își confundă cu ușurință interesele și hobbyurile cu o piatră de temelie sau cu un fel de calificare sau de capital pentru a-și urmări obiectivele vieții, iar pentru asta, sunt dispuși să plătească orice preț. Nu îți dai seama că odată ce plătești acest preț, odată ce pornești pe această cale, îți este hărăzit să pășești pe o cale controlată de Satana, de tendințele lumii și de convenții. În același timp, îți este hărăzit să te cufunzi în mod involuntar în cuva de vopsire a societății, în mașina ei de tocat. Indiferent în ce culoare te vopsește, indiferent în ce formă te toacă, indiferent cât de deformată devine umanitatea ta, te consolezi spunând: „Trebuie să îndur, pentru a-mi realiza idealurile și dorințele și de dragul viitorului meu!" De asemenea, îți spui constant: „Trebuie să mă adaptez la această societate, indiferent în ce culoare sunt vopsit, trebuie să accept și să mă adaptez." În timp ce te adaptezi la toate aceste medii diferite, te adaptezi și la diferitele culori în care ești vopsit și accepți constant diferite versiuni ale tale, cu diferite stiluri și diferite caractere. În acest fel, oamenii devin, fără să-și dea seama, tot mai amorțiți, tot mai lipsiți de simțul rușinii, iar conștiința și rațiunea lor reușesc tot mai puțin să le călăuzească sau să le controleze gândurile, dorințele și alegerile. În cele din urmă, în diverse proporții, majoritatea oamenilor își ating idealurile și dorințele în timp ce le urmăresc. Bineînțeles, câțiva indivizi, indiferent cum urmăresc sau cât efort și câte greutăți îndură, tot nu reușesc să-și realizeze idealurile și dorințele. Indiferent de finalul absolut, ce dobândesc oamenii? Cei care reușesc dobândesc faimă și profit, în timp ce perdanții poate că sunt incapabili să dobândească această faimă și acest profit, dar primesc același lucru ca oamenii care au reușit – ei primesc diversele suferințe și gânduri negative insuflate de Satana, de această umanitate rea și de întregul mecanism social și întreaga influență rea a societății. Altfel, de ce ar folosi oamenii frecvent

expresii precum: „e versat”, „vulpoi bătrân”, „șarpe experimentat și viclean” sau „a trecut prin multe” și așa mai departe? Fiindcă, atunci când îți urmărești idealurile și dorințele, în același timp „înveți” multe în această mare cuvă de vopsire și în această mașină de tocat a societății. „Înveți” lucruri care nu există în instinctele tale fizice – termenul „înveți” ar trebui să fie aici între ghilimele. La ce se referă „înveți”? Înseamnă că societatea, Satana și omenirea rea te îndoctrinează cu diverse gânduri care sfidează conștiința și rațiunea umană normală, făcându-te să trăiești cu tot mai puțină conștiință și rațiune, tot mai lipsit de rușine și să-i disprețuiești tot mai mult pe oamenii normali și pe cei care pășesc pe calea cea dreaptă. În același timp, care este cel mai grav rezultat? Nu numai că îi vei desconsidera tot mai mult pe oamenii cu umanitate, conștiință și rațiune normală, ci, în același timp, vei și invidia și admira actele josnice ale celor care își trădează conștiința și moralitatea și-i vei invidia pentru beneficiile materiale sau economice abundente pe care le dobândesc în urma propriilor acte josnice și a comportamentului lor neadecvat. Nu este aceasta consecința? (Ba da.) Aceasta este o consecință mai îngrozitoare, adică, în timp ce oamenii urmăresc realizarea idealurilor și dorințelor proprii, înfățișarea lor devine tot mai mohorâtă și mai îngrozitoare, ei își pierd treptat conștiința și rațiunea, iar concepția lor morală, concepția despre viață și comportamentul lor devin tot mai rele, mai urâte, mai josnice și mai sordide.

Din momentul în care o persoană începe să aibă interese și hobbyuri până când își realizează idealurile și dorințele, în cursul acestui proces, calea pe care pășește și activitățile în care se implică – adică întreaga situație curentă a vieții sale – se poate spune că reprezintă o situație de viață prinsă în strânsoarea societății și a tendințelor rele. De fapt, reprezintă și un proces în cursul căruia oamenii acceptă de bunăvoie să fie manipulați, călcați în picioare și exploatați de Satana, în timp ce urmăresc realizarea

idealurilor și dorințelor proprii. Bineînțeles, este și un proces în cursul căruia Satana corupe oamenii mai mult și în mod mai specific, în toate lucrurile. În fiecare situație pe care o întâmpini, Satana îți insuflă încontinuu ideea că, pentru a-ți realiza obiectivele, trebuie să folosești orice mijloace necesare, abandonând lucruri care sunt pozitive și pe care umanitatea normală s-ar cuveni să le susțină, precum demnitatea umană, integritatea personală, limitele morale, conștiința proprie și criteriile pentru comportamentul personal. Pe când te induce în eroare ca să renunți treptat la acestea, îți și provoacă rațiunea, conștiința și limitele morale, precum și picul de rușine care ți-a mai rămas. După ce încetează să le provoace pe acestea, te împinge să faci încontinuu compromisuri în mijlocul inducerii în eroare, a ispitei, controlului și călcării în picioare venite din partea tendințelor rele. În procesul de a face constant compromisuri, alegi să adopți gândurile și punctele de vedere insuflate de Satana cu privire la modul în care să privești oamenii și lucrurile și în care să te comporți și să acționezi și, de asemenea, practici în mod activ gândurile și punctele de vedere pe care Satana ți le-a împărtășit, precum și căile și metodele pentru felul în care să te comporți și să acționezi. În toate acestea te implici cu reticență și în mod involuntar, dar în același timp, pentru a-ți realiza idealurile și dorințele, le faci pe toate de bunăvoie și în mod activ, cu o atitudine foarte binevoitoare. Pe scurt, în cursul acestui proces, oamenii rămân pasivi, dar dintr-o altă perspectivă, se conformează în mod activ controlului și corupției Satanei. În timp ce urmăresc realizarea idealurilor și dorințelor lor, ei trăiesc tot timpul în marea cuvă de vopsire a tendințelor rele ale societății, în strânsoarea acestora. În mod similar, ei trăiesc cu o mentalitate complexă și contradictorie, fiind atât doritori, cât și nedoritori și într-un mediu real, care este atât complex, cât și contradictoriu. Prin acest proces, pe măsură ce oamenii se apropie mai mult de idealurile, dorințele și

obiectivele de viață pe care le urmăreau, ei seamănă tot mai puțin cu ființele umane, conștiința lor devine tot mai amorțită, iar rațiunea lor se împuținează. Totuși, în sinea lor, oamenii cred că au idealuri și dorințe, unii spun chiar că idealurile și dorințele lor reprezintă convingerile lor, că a avea convingeri în inimă înseamnă că au păreri și că trebuie să ai păreri în viață. Ei cred că sunt ființe umane normale fiindcă au păreri și că, prin urmare, ar trebui să urmărească în continuare conform fostelor lor metode și legi de supraviețuire și că, atât timp cât rezultatele acestui lucru sunt bune și îi aduc mai aproape de idealurile și obiectivele vieții lor, atunci merită orice preț plătesc pentru acest lucru, chiar dacă înseamnă că vor pierde totul. În consecință, în mentalitatea contradictorie de a fi atât doritori, cât și nedoritori, oamenii vor continua să accepte controlul Satanei, gândurile, manipularea și șiretlicurile lui. Chiar și atunci când oamenii știu foarte bine că au fost corupți de societate și de tendințele rele, în situațiile de acest gen, ei tot vor continua să urmărească necontenit, cu scopul de a-și realiza idealurile și a-și atinge obiectivele vieții. Poate chiar se felicită singuri pentru faptul că sunt capabili să recurgă la orice mijloace necesare și că nu s-au dat bătuți niciodată, bucurându-se de capacitatea lor de a continua până acum. Examinând comportamentele pe care oamenii le manifestă în timpul urmăririi idealurilor și dorințelor lor, precum și căile pe care le urmează și diversele lor transformări, ce fel de cale este aceea de a urmări realizarea idealurilor și dorințelor oamenilor? (Este o cale care duce la distrugere.) Este o cale fără întoarcere, pe care cu cât merg mai mult oamenii, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu. Se poate spune și că este o cale a distrugerii. Lângă obiectivele vieții, spre care conduc idealurile și dorințele pe care și le-au stabilit oamenii, îi așteaptă Satana. Și pe drumul spre aceste obiective ale vieții, ceea ce îi însoțește și îi urmează nu este adevărul, nu sunt cuvintele lui Dumnezeu. Atunci cine este? (Este Satana, împreună cu

tendințele lui rele și cu diverse filosofii pentru interacțiuni lumești.) Sunt însoțiți de Satana, de controlul, corupția, șiretlicurile și ispitele lui repetate. Aceasta este o cale fără întoarcere, o cale a distrugerii, nu-i așa? (Așa este.) Fiindcă, în timp ce oamenii își urmăresc idealurile și dorințele, ceea ce urmăresc, de fapt, ca obiectiv, nu este materializarea idealurilor și dorințelor proprii, ci mai degrabă folosesc urmărirea acestor lucruri drept forță motoare și temelie pentru a dobândi faimă și profit. Acestea sunt esența și adevărul problemei. Această cale doar îi face pe oameni să tânjească tot mai mult după faimă și profit, după tendințele rele ale lumii. Această cale doar îi conduce pe oameni să se afunde tot mai adânc, făcându-i tot mai depravați și mai lipsiți de raționalitate și privați de conștiință, îndepărtându-i de lucrurile pozitive. În același timp, îi duce tot mai departe de modurile și de obiectivele de viață mai practice pe care ar trebui să le aibă cineva cu umanitate normală. Poate doar să facă firile corupte ale oamenilor să devină mai adânc înrădăcinate și poate doar să-i îndepărteze și mai mult de suveranitatea și de orchestrarea lui Dumnezeu. Bineînțeles, le și îngreunează tot mai mult oamenilor actul de a discerne între lucrurile pozitive și cele negative. Aceasta este o realitate. Așadar, cum putem rezolva aceste probleme? Odată ce înțelegem esența a ceea ce urmăresc oamenii, a idealurilor și dorințelor umane, despre ce ar trebui să avem părtășie? Ar trebui să avem părtășie despre cum să se renunțe la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele umane, nu este așa? (Ba da.)

Tocmai aveam părtășie despre faptul că urmărirea realizării idealurilor și dorințelor unui om este o cale fără întoarcere, un drum care duce la distrugere – atunci, ar trebui să abandoneze oamenii un astfel de mod de viață? (Da.) Ar trebui să renunțe la modul în care trăiesc și să-l schimbe: nu este nici o abordare corectă, nici o cale dreaptă în viață. De vreme ce nu este corectă, ar trebui să renunțe la ea, să schimbe modul în care trăiesc și să

adopte o abordare corectă cu privire la viață și la existență. Bineînțeles, ar trebui să adopte o abordare corectă cu privire la modul în care tratează interesele și hobbyurile oamenilor și la modul în care tratează ceea ce urmăresc aceștia, idealurile și dorințele lor. Talentele și înzestrările oamenilor, împreună cu aceste interese și hobbyuri, le permit acestora să-și stabilească idealurile, ceea ce urmăresc și dorințele și, în același timp, le permit și să-și dezvolte obiectivele de urmărit. Aceste obiective nu sunt corecte și vor călăuzi oamenii spre o cale fără întoarcere, îndepărtându-i și mai mult de Dumnezeu și, în cele din urmă, provocându-le distrugerea. De vreme ce nu sunt corecte, care este conduita cea bună? Mai întâi, haideți să analizăm dacă este bine ca oamenii să aibă interese și hobbyuri; adică, pot fi incluse interesele și hobbyurile lor în categoria lucrurilor negative? (Nu, nu pot.) Interesele și hobbyurile oamenilor nu sunt în mod inerent ceva rău și, bineînțeles, chiar nu se poate spune că sunt lucruri negative. Nu ar trebui condamnate sau criticate. Faptul că oamenii au interese, hobbyuri și talente în anumite domenii face parte din umanitatea normală – fiecare persoană le are. Unor oameni le place să danseze, altora să cânte, să deseneze, să interpreteze, unora le place mecanica, economia, ingineria, medicina, agricultura, navigația sau anumite sporturi, altora le place să studieze geografia, geologia sau aviația și, bineînțeles, mai sunt alții cărora le-ar putea plăcea să studieze subiecte chiar mai obscure. Indiferent de interesele și hobbyurile unei persoane, toate fac parte din umanitate și din viața umană normală. Nu ar trebui să fie denigrate drept lucruri negative și nu ar trebui nici să fie criticate, cu atât mai puțin interzise. Adică orice interes sau hobby pe care l-ai putea avea este legitim. De vreme ce orice interes sau hobby este legitim și ar trebui să-i fie permis să existe, cum ar trebui tratate idealurile și dorințele legate de acestea? De exemplu, unor oameni le place muzica. Ei spun: „Vreau să devin muzician sau dirijor”, apoi ignoră orice

altceva, pentru a merge să studieze și să se perfecționeze în domeniul muzicii, îndreptându-și obiectivele și direcția vieții spre ocuparea poziției de muzician. Asta este ceea ce trebuie să facă? (Nu este.) Dacă nu crezi în Dumnezeu, dacă faci parte din lume și îți petreci viața realizând idealurile și dorințele stabilite de propriile interese și hobbyuri, nu avem nimic de spus despre acest lucru. Acum, fiind credincios în Dumnezeu, dacă ai astfel de interese și hobbyuri și vrei să-ți dedici întreaga viață, plătind pe tot parcursul ei prețul pentru a realiza idealurile și dorințele stabilite de propriile interese și hobbyuri, este această cale bună sau rea? Merită promovată? (Nu merită promovată.) Haideți să nu vorbim încă dacă merită promovată sau nu; s-ar cuveni ca totul să fie rezolvat în mod solemn, deci cum faci acest lucru, pentru a stabili dacă această chestiune este corectă sau greșită? Trebuie să te gândești dacă tot ceea ce urmărești, idealurile și dorințele pe care le-ai stabilit au vreo legătură cu învățăturile lui Dumnezeu și cu mântuirea și așteptările Lui pentru tine, cu intenția lui Dumnezeu de a mântui omenirea, cu misiunea și cu datoria ta, dacă te vor ajuta să-ți duci la capăt misiunea și să-ți îndeplinești datoria mai eficient sau dacă îți vor mări șansele de a fi mântuit și te vor ajuta să dobândești mulțumirea intențiilor lui Dumnezeu. În calitate de persoană obișnuită, este dreptul tău să urmărești idealuri și dorințe, dar când îți realizezi propriile idealuri și dorințe și urmărești această cale, te vor conduce ele pe calea mântuirii? Te vor conduce ele pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău? Te vor conduce ele, în cele din urmă, la rezultatul supunerii absolute față de Dumnezeu și închinării la El? (Nu te vor conduce.) Acest lucru este sigur. De vreme ce nu te vor conduce, atunci, în calitate de credincios în Dumnezeu, sunt pozitive sau negative idealurile și dorințele stabilite datorită intereselor, hobbyurilor și chiar și talentelor și înzestrărilor tale? Ar trebui sau nu să le ai? (Sunt negative; nu ar trebui să le avem.) Nu ar trebui

să le ai. Așadar, ce devine natura idealurilor și dorințelor unei persoane? Devin ele lucruri pozitive sau negative? Devin un drept pe care ar trebui să-l ai sau ceva ce nu ar trebui să ai? (Devin lucruri negative, ceva ce nu ar trebui să am.) Devin ceva ce nu ar trebui să ai. Unii oameni spun: „Atunci, dacă nu ar trebui să le am, asta sigur înseamnă că Tu îmi iei drepturile!” Nu îți iau drepturile; vorbesc despre ce fel de cale ar trebui să urmeze oamenii și cum să urmărească adevărul. Nu îți iau drepturile; libertatea de alegere îți aparține, ai voie să alegi. Dar cât privește care este natura acestei chestiuni și cum ar trebui judecată, avem o bază pentru argumentele noastre și nu vorbim la întâmplare. Dacă iei cuvintele lui Dumnezeu drept bază și vorbești din perspectiva adevărului, atunci, idealurile și dorințele unei persoane nu sunt lucruri pozitive. Bineînțeles, pentru mai multă precizie, dacă tu, în calitate de credincios în Dumnezeu, dorești să urmărești adevărul și să obții mântuirea, dacă dorești să urmărești adevărul și să ajungi să te temi de Dumnezeu, să te ferești de rău și să te supui lui Dumnezeu, atunci nu ar trebui să ai aceleași idealuri și dorințe pe care le au oamenii mondeni. Cu alte cuvinte, dacă vrei să urmărești adevărul și să obții mântuirea, atunci ar trebui să renunți la ceea ce urmărești, la idealurile și dorințele tale. Ca să formulăm altfel, dacă vrei să urmărești adevărul și să obții mântuirea, atunci, nu ar trebui să-ți urmărești propriile idealuri și dorințe și mai ales nu ar trebui să folosești urmărirea acestor idealuri și dorințe în scopul de a obține faimă și profit. Putem formula lucrurile astfel? (Da.) Totul este clar acum. În calitate de credincios în Dumnezeu, de vreme ce ești dornic să urmărești adevărul și vrei să obții mântuirea, atunci ar trebui să renunți la ceea ce urmărești, la idealurile și dorințele tale, ar trebui să abandonezi această cale, care este cea a căutării faimei și profitului și să renunți la aceste idealuri și dorințe. Nu ar trebui să alegi realizarea idealurilor și

dorințelor proprii ca obiectiv al vieții tale; în schimb, acesta ar trebui să fie să urmărești adevărul și să obții mântuirea.

Unii oameni întreabă: „De vreme ce nu pot să realizez ceea ce urmăresc, idealurile și dorințele mele și am renunțat la toate, ce ar trebui să fac în legătură cu interesele și hobbyurile mele?" Asta este treaba ta. Deși poate că ai interese și hobbyuri, atât timp cât ele nu perturbă ceea ce urmărești în mod normal, nu intervin în realizarea datoriei și în finalizarea misiunii tale și nu-ți afectează obiectivele vieții sau calea pe care o urmezi, tu poți păstra aceste interese și hobbyuri. Bineînțeles, se poate înțelege și astfel: dat fiind că aceste interese și hobbyuri fac parte din umanitatea ta, atunci, s-ar putea spune și că îți sunt date de Dumnezeu. Toate aspectele, precum înfățișarea unei persoane, familia, pregătirea și mediul de supraviețuire, au fost predestinate de Dumnezeu. Prin urmare, nu putem nega faptul că și interesele și hobbyurile pe care le ai sunt date tot de Dumnezeu. Acest fapt nu poate fi negat, este sigur. De pildă, unii oameni sunt pricepuți la limbi străine, la desen, la muzică, la distingerea sunetelor, a culorilor, etc. Indiferent dacă aceste lucruri sunt aptitudinile tale speciale sau interese și hobbyuri, s-ar putea spune că toate fac parte din umanitate. De ce le dă Dumnezeu oamenilor anumite interese și hobbyuri? Pentru a-ți face viața umană puțin mai bogată și mai plină de culoare, astfel încât viața ta să poată fi însoțită de anumite elemente de divertisment și relaxare, fără să afecteze faptul că mergi pe calea cea dreaptă în viață, făcându-ți viața mai puțin plictisitoare, mai puțin neinteresantă și mai puțin monotonă. De exemplu, când vine momentul cântării imnurilor la adunări, cineva care știe să cânte la un instrument muzical poate acompania interpretarea, cântând la pian sau la chitară. Dacă nimeni nu ar ști să cânte, atunci toți ar fi privați de această plăcere. Dacă este cineva care să ofere un acompaniament, atunci, rezultatul va fi mult mai bun decât dacă ar cânta fără acompaniament și le

va plăcea tuturor. În același timp, acest lucru lărgește orizonturi, îmbogățește experiențe, viața capătă mai multă substanță, oamenii simt că este mai frumoasă și devin mai binedispuși. Acest lucru este benefic atât pentru umanitatea lor normală, cât și pentru calea pe care o urmează în credința în Dumnezeu. De pildă, dacă îți place să desenezi, atunci, când viața fraților și surorilor devine monotonă, poți să faci desene comice și să ilustrezi expresiile și fețele negative ale anumitor oameni, precum și remarcile lor negative, sub formă de benzi desenate ingenioase și amuzante, apoi, să le aduni într-o mică broșură și să le împărtășești tuturor, inclusiv acelor persoane pesimiste. Când o văd și zic: „Vai, eu sunt în desenul ăsta?", vor chicoti, se vor înveseli și nu vor mai fi negativi. Nu este acesta un lucru bun? Nu a presupus prea mult efort, dar i-a ajutat să iasă destul de ușor din negativitatea lor. În timpul liber, să deseneze, să cânte la diverse instrumente muzicale, să discute despre artă sau să exploreze actoria și să interpreteze diverse personaje, inclusiv diferite tipuri de oameni negativi, diferite tipuri de indivizi aroganți și diversele manifestări ale antihriștilor care acționează arbitrar poate ajuta oamenii să-și îmbunătățească discernământul și să-și lărgească orizonturile. Nu este acesta un lucru bun? Cum să nu fie utile aceste interese și hobbyuri? Le sunt benefice oamenilor. Totuși, dacă nutrești idealuri și dorințe datorită intereselor și hobbyurilor tale, iar acestea au efectul de a te dirija spre o cale fără întoarcere, atunci, ele nu sunt bune pentru tine. Dar dacă le aplici propriei vieți într-un mod care este eficient pentru umanitatea ta, dacă îți face viața mai bogată și mai plină de culoare, iar pe tine te face mai ingenios și mai vesel, trăind mai sănătos, liber și dezinvolt, atunci interesele și hobbyurile tale vor avea un efect pozitiv, aducând beneficii tuturor și oferindu-ți edificare, fără să-ți afecteze îndeplinirea datoriei și finalizarea misiunii. Bineînțeles, într-o anumită măsură, te vor ajuta să-ți îndeplinești datoria. Când te simți abătut

și descurajat, să interpretezi un cântec, să cânți la un instrument sau să cânți o muzică vioaie și ritmată îți poate îmbunătăți starea de spirit, permițându-ți să vii înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Nu vei mai nutri negativitate, nu te vei mai plânge sau nu vei mai vrea să abandonezi. În același timp, îți vei descoperi slăbiciunile și defectele, dându-ți seama că ești prea fragil și incapabil să faci față loviturilor sau obstacolelor. A cânta la un instrument te va ajuta să-ți îmbunătățești dispoziția; asta se numește să știi cum să trăiești. Nu au avut aceste interese și hobbyuri un efect pozitiv? (Ba da.) Interesele și hobbyurile pot fi considerate instrumente care, atunci când sunt folosite în mod corespunzător, îți pot schimba dispoziția, permițându-ți să trăiești o viață mai normală și mai rațională. Într-o anumită măsură, ele îți pot accelera sau facilita intrarea în adevărul-realitate și-ți pot oferi un instrument suplimentar care să te ajute să-ți realizezi îndatoririle. Bineînțeles, unii oameni au o umanitate rea și diabolică; sunt mereu ambițioși, au firea unui antihrist sau chiar sunt antihriști. Pentru ei, a avea interese și hobbyuri poate fi problematic, fiindcă ar putea să le folosească drept capital și să se creadă foarte importanți, ceea ce le alimentează, fără îndoială, agresivitatea și îndrăzneala de a face fapte diabolice. Prin urmare, interesele și hobbyurile în sine nu sunt lucruri rele sau negative. Oamenii buni și normali le folosesc pentru lucruri pozitive, în timp ce indivizii răi, diabolici și negativi le folosesc pentru a face fapte diabolice și rele. Așadar, interesele și hobbyurile te pot face fie mai bun, fie mai rău, nu-i așa? (Ba da.) Haideți să revenim la tema privind modul de a renunța la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. După ce înțeleg esența intereselor și a hobbyurilor, oamenii nu ar trebui să vadă doar latura pozitivă a intereselor și hobbyurilor cuiva și categoric nu ar trebui să respingă oamenii care au interese sau hobbyuri. Interesele și hobbyurile fac parte din umanitatea normală și oamenii ar trebui să le trateze în mod

corect. Cu excepția cazului în care interesele și hobbyurile tale încep să afecteze viețile altora sau să le provoace disconfort sau dacă îți păstrezi interesele și hobbyurile cu prețul afectării sau perturbării altora, atunci, acest lucru este nepotrivit. În afară de acest caz, interesele și hobbyurile tale sunt legitime și se speră că oamenii le pot trata cum se cuvine, că se pot folosi de ele și le pot utiliza în mod rezonabil. Bineînțeles, cel mai bun și cel mai corect mod de a te folosi de ele și de a le utiliza este să-ți lași interesele și hobbyurile să aibă cel mai mare impact asupra lucrării pe care o faci și asupra îndatoririlor pe care le realizezi să te folosești de ele cât mai mult posibil, fără a le lăsa să se irosească. Unii oameni spun: „Interesele și hobbyurile mele pot juca un rol semnificativ în realizarea îndatoririlor mele, dar simt că, acum, cunoștințele mele în acest domeniu nu sunt suficiente și destul de cuprinzătoare. Vreau să mă perfecționez și să realizez un studiu mai bun și mai sistematic al subiectelor aferente acestui domeniu, iar apoi, să-l aplic îndatoririlor mele. Pot să fac asta?” Da, poți. Casa lui Dumnezeu vă încurajează în mod repetat să continuați să învățați. Cunoștințele sunt un instrument, iar dacă nu conțin ceva care să te macine sau să-ți destrame gândurile, poți să studiezi și să-ți aprofundezi înțelegerea cu privire la acestea. Le poți folosi ca pe un instrument pozitiv și benefic pentru a-ți realiza îndatoririle, permițându-le să fie eficiente și să aibă un impact. Nu este acesta un lucru bun? Nu este aceasta o abordare potrivită? (Ba da.) Bineînțeles, această metodă de practică este și un mod potrivit de a-ți trata interesele și hobbyurile și, în același timp, este un mod corect de a renunța la ceea ce urmărești, la idealurile și dorințele tale. Te folosești de interesele și hobbyurile tale și le utilizezi corect, nu le folosești ca să realizezi obiective personale sau ca să atingi obiectivul de a urmări satisfacerea ambițiilor și a poftelor personale. Atunci, acest lucru este legitim și este un mod de practică exact și, bineînțeles, este și un mod de practică pozitiv și

corect. Mai mult, servește și drept cale concretă pentru felul în care să renunți la ceea ce urmărești, la idealuri și dorințele.

Am clarificat aspectul legat de felul în care să tratați corect interesele și hobbyurile; acum, la ce se referă cu adevărat renunțarea? Nu criticăm și nu condamnăm interesele și hobbyurile, mai degrabă disecăm ceea ce urmăresc oamenii, idealurile și dorințele pe care le stabilesc având interesele și hobbyurile drept temelie și capital. În consecință, trebuie să se renunțe cu adevărat la ceea ce urmăresc, la idealuri și dorințe. Mai devreme, am avut părtășie despre ideea de a-ți lăsa interesele și hobbyurile să joace un rol pozitiv și să producă un efect pozitiv – aceasta este o metodă activă de practică pentru renunțarea la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. Din altă privință, oamenii nu ar trebui să-și urmărească propriile idealuri și dorințe, fiindcă au interese și hobbyuri – aceasta este o formă mai practică de renunțare. Cu alte cuvinte, un aspect este să-ți utilizezi bine interesele și hobbyurile, iar altul este că nu ar trebui să urmărești idealuri și dorințe stabilite datorită propriilor interese și hobbyuri, adică nu urmări obiectivele vieții pe care le ai datorită intereselor și hobbyurilor tale. Așadar, cum ai putea să stabilești dacă folosești interese și hobbyuri în mod normal și nu urmărești idealuri și dorințe? Dacă ai un interes sau un hobby și-l aplici corect lucrării tale, îndeplinirii datoriei tale și propriei vieți de zi cu zi, dacă obiectivul a ceea ce urmărești nu este să faci paradă sau să te lauzi singur, dacă acesta sigur nu este să-ți crești popularitatea sau să dobândești stima, elogiul și admirația celorlalți și, firește, mai ales dacă nu este să îi faci pe oameni să-și găsească loc în inimile lor pentru tine datorită intereselor și hobbyurilor tale și, astfel, să ți se dedice și să te urmeze, atunci ai realizat o aplicare pozitivă, potrivită, adecvată și rațională a intereselor și hobbyurilor tale, care este în concordanță cu umanitatea normală și în acord cu intențiile lui Dumnezeu și

le utilizezi conform adevărurilor-principii. Dar dacă, în timp ce utilizezi sau aplici interesele și hobbyurile tale, îi forțezi pe ceilalți să te admire și să te accepte, cu scopul deosebit de puternic de a face paradă, dacă-i împingi pe alții într-un mod lipsit de scrupule, nerușinat și forțat să te asculte și să te accepte, satisfăcând vanitatea pe care o dobândești în urma etalării intereselor și hobbyurilor tale, indiferent cum se simt ceilalți, folosindu-ți, în cele din urmă, interesele și hobbyurile drept capital pentru a-i controla pe ceilalți, pentru a câștiga un loc în inimile lor și a dobândi prestigiu în rândul oamenilor și dacă, în cele din urmă, obții faimă și profit ca urmare a propriilor interese și hobbyuri, atunci, aceasta nu este nici o utilizare legitimă a intereselor și hobbyurilor, nici o folosire normală a lor. Astfel de acțiuni ar trebui condamnate, ar trebui discernute și respinse de ceilalți și, bineînțeles, oamenii ar trebui să renunțe și la acestea. Când te folosești de ocazii pentru a-ți realiza îndatoririle sau îți oferi singur pretextul de a fi conducător, cineva cu răspundere sau un talent extraordinar, în scopul de a le arăta celorlalți că ai anumite talente și aptitudini și de a le arăta că interesele și hobbyurile tale le depășesc pe ale lor, acest mod de a face lucrurile este nepotrivit. Presupune să folosești utilizarea intereselor și hobbyurilor tale ca pretext pentru a dobândi prestigiu în rândul oamenilor și pentru a-ți satisface propriile ambiții și dorințe. Mai precis, acest proces sau plan de acțiune se reduce la exploatarea intereselor și hobbyurilor tale și a admirației oamenilor pentru acestea, ca să realizezi ceea ce urmărești, idealurile și dorințele tale. La acest lucru ar trebui să renunți. Unii oameni spun: „După ce am auzit asta, tot nu știu cum să renunț.” În realitate, este ușor să renunți? Atunci când ai anumite interese și hobbyuri unice, dacă nu faci nimic, aceste interese și hobbyuri rămân în umanitatea ta și nu au nicio legătură cu calea pe care o urmezi. Totuși, odată ce îți etalezi constant interesele și hobbyurile, încercând să obții faimă în rândul oamenilor sau

să-ți sporești popularitatea, să te faci cunoscut mai multor oameni și să atragi mai multă atenție, acest proces și acest plan de acțiune nu sunt simple moduri de a face lucrurile. Când sunt combinate toate aceste acțiuni și comportamente, ele alcătuiesc calea pe care o urmează o persoană. Așadar, care este această cale? Este un efort să urmărești realizarea idealurilor și dorințelor tale în casa lui Dumnezeu, să urmărești admirația celorlalți și să obții satisfacerea propriilor ambiții și dorințe. Odată ce începi să urmărești așa ceva, calea pe care o urmezi devine una fără întoarcere, o cale care conduce spre distrugere. Nu ar trebui să te schimbi degrabă, să revii asupra acestor acțiuni și să renunți la ele și la aceste ambiții și dorințe? Unii ar putea spune: „Tot nu știu cum să renunț." Atunci, nu o face. Ce înseamnă „nu o face"? Înseamnă că ar trebui să-ți păstrezi interesele și hobbyurile ascunse și să faci tot posibilul să nu le etalezi. Unii pot întreba: „Dar dacă realizarea îndatoririlor mele o cere, ar trebui să le arăt?" Când ar trebui, când este obligatoriu să le arăți, atunci ar trebui să o faci – este momentul potrivit pentru asta. Totuși, dacă în prezent ești pe calea urmăririi idealurilor și dorințelor tale, atunci, nu le dezvălui. Când simți nevoia de a te lăuda cu ele, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu, să iei o hotărâre fermă, să-ți înăbuși aceste dorințe și, în același timp, să accepți analiza atentă și disciplinarea lui Dumnezeu, să-ți controlezi inima și să-ți înăbuși din față ambițiile și dorințele, făcându-le să dispară și nelăsându-le niciodată să se transforme în realitate – este bine așa? (Da.) Este ușor de făcut? Nu este ușor, nu-i așa? Cine are puțin talent, dar nu vrea să se laude cu el? Ca să nu mai vorbim despre cei care au vreo aptitudine specială. Unii oameni știu să gătească și să pregătească mâncăruri și vor să se laude cu asta oriunde merg, ba chiar își zic „Frumusețea Tofului" sau „Regina Tăițeilor". Merită aceste aptitudini minore să fie etalate? Dacă ar fi ca ei să aibă înzestrări excepționale, cât de exagerată ar deveni aroganța lor? Fără îndoială că ar ajunge pe o cale fără

întoarcere. Bineînțeles, pe lângă faptul că oamenii urmează calea greșită sau o cale fără întoarcere din cauza intereselor și hobbyurilor lor, majoritatea au adeseori gânduri active din cauza intereselor și hobbyurilor proprii, pe parcursul credinței în Dumnezeu. În vreme ce cred în Dumnezeu și-și îndeplinesc îndatoririle, în mintea lor, ei analizează constant idealurile și dorințele pe care le-au stabilit sau poate că își reamintesc încontinuu idealurile și dorințele lor nerealizate, spunându-și constant în sufletul lor că încă au aceste idealuri și dorințe care nu s-au realizat niciodată. Deși nu au plătit niciodată un preț specific și nu au adoptat nicio practică specifică pentru aceste lucruri, aceste idealuri și dorințe au prins rădăcini adânci în inimile lor, iar ei nu au renunțat niciodată la ele.

Mai devreme, am avut părtășie și am disecat faptul că urmărirea realizării idealurilor și dorințelor, precum și urmarea căii acestei lumi, sunt o cale fără întoarcere, un drum care conduce spre distrugere. Aceasta și urmărirea adevărului sunt precum două linii paralele, nu va exista niciodată un punct în care aceste linii se vor intersecta și, bineînțeles, nici ele între ele nu se vor intersecta vreodată. Dacă tu crezi în Dumnezeu și dorești să urmărești adevărul și să obții mântuirea, atunci, trebuie să renunți complet la orice idealuri și dorințe pe care le aveai în inimă înainte. Nu le păstra și nu le prețui; ar trebui abandonate. A urmări realizarea idealurilor și dorințelor tale și a urmări adevărul sunt precum calea uleiului și cea a apei. Dacă ai idealuri și dorințe și vrei să le realizezi, vei fi incapabil să urmărești adevărul. Dacă, printr-o înțelegere a adevărului și după atâția ani de experiență, dorești să-ți propui să urmărești adevărul într-un mod echilibrat, atunci ar trebui să abandonezi vechile idealuri și dorințe, eliminându-le complet din conștiința ta sau din adâncul sufletului tău. Dacă dorești să urmărești adevărul, atunci, idealurile și dorințele tale nu se vor împlini niciodată. În schimb, ele îți vor tulbura urmărirea adevărului și intrarea în

adevărul-realitate, în timp ce te vor trage în jos și-ți vor face calea urmăririi adevărului obositoare și dificilă. De vreme ce știi că nu vei fi capabil să-ți realizezi idealurile și dorințele, este mai bine să rupi legătura în mod decisiv cu ele și să renunți complet la ele; nu te mai gândi niciodată la ele și nu-ți mai face iluzii în privința lor. Dacă spui: „Încă nu mă interesează foarte mult calea urmăririi adevărului și a obținerii mântuirii. Încă nu știu dacă pot să urmăresc adevărul, dacă sunt un urmăritor al adevărului. Încă îmi este neclară această cale a obținerii mântuirii. În schimb, am o cale foarte concretă către urmărirea idealurilor și dorințelor lumești și un plan și o strategie foarte concretă.” Dacă așa stau lucrurile, atunci poți să renunți la calea urmăririi adevărului și a realizării îndatoririlor tale, ca să mergi să-ți realizezi idealurile și dorințele. Bineînțeles, în cazul în care nu ești sigur dacă să-ți urmărești propriile idealuri și dorințe sau adevărul, te sfătuiesc să rămâi calm o perioadă. Poate mai rămâi un an sau doi în casa lui Dumnezeu: cu cât mănânci și bei mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu cât experimentezi mai multe medii, cu atât mai mult ți se vor maturiza perspectiva și abordarea față de modul în care privești lucrurile, ți se vor îmbunătăți dispoziția și starea, lucru care va fi, fără îndoială, o binecuvântare imensă pentru tine. Este posibil ca, după doi ani, să ajungi să înțelegi anumite adevăruri, dobândind o perspectivă complexă asupra lumii și asupra umanității; atunci, vei fi capabil să renunți complet la idealurile și dorințele tale și să Îl urmezi de bunăvoie pe Dumnezeu pentru tot restul vieții, acceptându-I orchestrările. Indiferent cât de mari sunt greutățile pe care le-ai putea înfrunta în casa lui Dumnezeu, vei fi capabil să-ți îndeplinești în continuare îndatoririle și să-ți duci la capăt misiunea. Și cel mai important lucru este că vei fi luat o hotărâre fermă și vei fi decis să-ți abandonezi idealurile și dorințele anterioare, ceea ce îți permite să urmărești adevărul într-un mod echilibrat, fără ezitare. Totuși, dacă nu poți fi sigur

acum și dorești să reevaluezi peste un an sau doi dacă poți urmări adevărul, casa lui Dumnezeu nu te va forța și nu va spune: „Ești distras și nestatornic.” După un an sau doi, când vei citi mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, vei asculta mai multe predici, vei înțelege puțin din adevăr și umanitatea ți se va maturiza, perspectiva felului în care privești lucrurile, concepția despre viață și viziunea asupra lumii ți se vor schimba. În acel moment, alegerile tale vor fi oarecum mai exacte decât sunt acum, sau, ca să folosim o expresie a non-credincioșilor, în acel moment vei ști de ce ai nevoie tu personal, ce cale trebuie să urmezi și ce fel de persoană trebuie să fii. Acesta este un aspect. Să presupunem că tu chiar nu ești interesat să crezi în Dumnezeu și doar ai făcut-o fiindcă părinții sau colegii de serviciu ți-au prezentat Evanghelia și ai acceptat ca să salvezi aparențele sau din politețe; fără nicio tragere de inimă, participi la adunări și îți îndeplinești îndatoririle în casa lui Dumnezeu, în timp ce te gândești că frații și surorile de la biserică nu sunt răi și măcar nu hărțuiesc oamenii, iar casa lui Dumnezeu este un loc al rațiunii, unde adevărul are autoritate și unde oamenii nu sunt supuși oprimării sau hărțuirii de către ceilalți și simți că este mai bună casa lui Dumnezeu decât lumea non-credincioșilor; dar nu ai renunțat niciodată la idealurile și dorințele tale și ele nu s-au schimbat, ba dimpotrivă, aceste idealuri și dorințe pe care le aveai înainte au devenit mai puternice și mai clare în adâncul inimii, minții și spiritului tău; și pe măsură ce ele devin mai pronunțate, descoperi că, atunci când vine vorba de credința în Dumnezeu, de adevărul despre care avem părtășie, precum și de cuvintele, acțiunile și modurile de viață zilnice, etc., aceste idealuri și dorințe sunt tot mai monotone și mai anoste; simți disconfort și este exclus să urmărești adevărul, nu te interesează absolut deloc să-l urmărești și nu ai în minte nicio opinie bună despre alegerea căii corecte în viață, despre cum să te comporți adecvat sau despre ce constituie lucruri pozitive; dacă ești o

astfel de persoană, atunci îți spun să mergi de îndată să-ți urmărești propriile idealuri și dorințe! Există un loc pentru tine în această lume, un loc în mijlocul tendințelor complexe și haotice ale răului. Îți vei realiza fără îndoială idealurile și dorințele exact cum speraseși și vei obține lucrurile pe care ți le dorești. Casa lui Dumnezeu nu este un loc potrivit în care să rămâi, nu este locul tău ideal și, cu siguranță, calea urmăririi adevărului nu este cea pe care vrei să o urmezi și, mai ales, nu este cea de care ai nevoie. Profită chiar acum, cât timp idealurile și dorințele tale prind formă și cât timp ești încă tânăr și ai energia sau resursele necesare ca să mergi să te zbați în lume, părăsește degrabă casa lui Dumnezeu, du-te și realizează-ți idealurile și dorințele. Casa lui Dumnezeu nu te va reține. Nu aștepta până în ziua când îți vei pierde speranța de a primi binecuvântări și nu vei avea nimic de spus despre mărturia ta experiențială, când nu ți-ai terminat de îndeplinit îndatoririle în mod corespunzător și te vei trezi, într-un final, la vârsta de cincizeci, șaizeci, șaptezeci, chiar optzeci de ani, dorind să urmărești adevărul – atunci va fi prea târziu. Dacă nu vei dori să rămâi în casa lui Dumnezeu, atunci te vei lăsa pradă distrugerii. Oamenii ca tine nu au nevoie să se opună voinței lor și să renunțe la ceea ce urmăresc, la idealurile și dorințele lor. Fiindcă premisa despre care am discutat pentru a renunța la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor este că tu ești o persoană care urmărește adevărul sau că, deși momentan încă nu ai început să-l urmărești, ți-ai pus în gând să devii o astfel de persoană și nu vei părăsi casa lui Dumnezeu indiferent dacă obții sau nu mântuirea, indiferent dacă trăiești sau mori. Mă adresez oamenilor de acest fel. Bineînțeles, ar trebui să adaug o notă explicativă: fiindcă astăzi am părtășie despre subiectul „renunțării la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor”, pornesc de la premisa că oamenii sunt dornici să urmărească adevărul și să obțină mântuirea. Sunt vizați în mod special oamenii care sunt dornici să

urmărească adevărul și să obțină mântuirea. În afară de aceștia, nu este nevoie să asculte subiectul zilei de azi cei pe care nu îi preocupă calea, direcția, dorința sau hotărârea de a urmări adevărul și de a obține mântuirea. Aceasta este nota explicativă pe care am adăugat-o; este necesară, nu-i așa? (Da.) Le acordăm oamenilor libertate, nu forțăm pe nimeni. Orice adevăr-principiu, orice învățătură, aprovizionare, sprijin sau ajutor este oferit oamenilor pe baza raționalității și cu condiția ca ei să fie dornici. Dacă nu dorești să asculți, poți să-ți acoperi urechile și nici să nu asculți, nici să nu accepți subiectul, sau poți și să pleci – ambele variante sunt acceptabile. Nu este nimeni forțat să accepte părtășia despre adevăr din casa lui Dumnezeu. Dumnezeu le acordă oamenilor libertate și nu obligă pe nimeni. Spune-Mi, este acesta un lucru bun? (Da.) Este nevoie să-i forțăm? (Nu.) Nu este nevoie de forță. Adevărul aduce viață, viață veșnică. Dacă dorești să-l primești, iar apoi îl accepți și i te supui, atunci, îl vei primi. Dacă nu-l accepți, ci îl respingi și te împotrivești, atunci nu-l vei obține. Indiferent dacă-l poți obține sau nu, trebuie să accepți consecințele. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

Motivul pentru care avem părtășie despre nevoia de a renunța la anumite lucruri în timp ce urmărim adevărul este că urmărirea lui și obținerea mântuirii sunt similare momentului când oamenii participă la un maraton. Concurenții care participă la un maraton nu au nevoie de o forță fizică extraordinară sau de aptitudini excepționale, ci trebuie să aibă o anumită rezistență și perseverență și trebuie să aibă credință, precum și hotărârea de a persevera. Bineînțeles, în timp ce participă la un maraton, în afara acestor elemente spirituale, oamenii trebuie și să renunțe treptat la anumite poveri, pentru a-și atinge destinația mai ușor, mai liber sau într-un mod care se armonizează mai bine cu dorințele lor. Maratonul, ca sport, nu ține cont de clasamentul participanților care ajung la destinație; mai degrabă

ține cont de performanța persoanelor de-a lungul evenimentului, de perseverența, rezistența lor și tot ce îndură ei pe parcursul acestei activități. Nu este așa? (Ba da.) Când vine vorba de credința în Dumnezeu, urmărirea adevărului și, în cele din urmă, obținerea mântuirii sunt similare unui maraton; necesită un proces foarte lung, iar în acest proces, necesită și să renunți la multe lucruri care nu au legătură cu urmărirea adevărului. Aceste lucruri nu numai că pur și simplu nu au legătură cu adevărul, ci, mai important, te pot împiedica să-l urmărești. În consecință, în timp ce renunți la aceste lucruri și le înlături, este posibil să experimentezi în mod inevitabil o oarecare durere și să trebuiască să abandonezi anumite lucruri și să faci alegeri corecte. Urmărirea adevărului le cere oamenilor să renunțe la multe lucruri, fiindcă acestea se abat de la calea urmăririi lui și contrazic obiectivele corecte ale vieții și direcția spre care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni. Orice contrazice adevărul și împiedică o persoană să-l urmărească și să urmeze calea corectă în viață este un lucru negativ, având ca scop urmărirea faimei și a profitului sau obținerea unor rezultate precum proprietăți și bani din abundență. Această cale a urmăririi realizării idealurilor și dorințelor personale se bazează pe abilitățile oamenilor, precum și pe cunoștințele lor, pe gândurile și punctele lor de vedere false și pe diversele lor filosofii pentru interacțiuni lumești, precum și pe diversele lor metode, șiretlicuri și uneltiri. Cu cât cineva urmărește mai mult realizarea propriilor idealuri și dorințe, cu atât se îndepărtează mai mult de adevăr, de cuvintele lui Dumnezeu și de calea cea dreaptă pe care i-a indicat-o Dumnezeu. Așa-zisele idealuri și dorințe din inima ta sunt, de fapt, lucruri deșarte, nu te pot învăța cum să te comporți, cum să te închini lui Dumnezeu și cum să-L înțelegi sau cum să te supui lui Dumnezeu, voii Lui și Suveranului, printre alte astfel de lucruri pozitive. Când îți urmărești idealurile și dorințele, nu vei obține niciunul dintre aceste lucruri deopotrivă

pozitive și valoroase, care corespund adevărului. Orice cale a vieții orientată spre ceea ce urmăresc oamenii, spre idealurile și dorințele lor are același obiectiv, aceeași esență și natură supremă – toate contrazic adevărul. Totuși, calea urmăririi adevărului este diferită. Ea îți va călăuzi în mod corect calea vieții – acesta este un fel de a o spune oarecum general. Mai precis, îți va da în vileag gândurile și punctele de vedere incorecte și denaturate privind felul în care tratezi diverși oameni, diverse evenimente și lucruri. În același timp, te va informa, te va călăuzi, îți va furniza și te va învăța să ai gânduri și puncte de vedere corecte și precise. Bineînțeles, îți va spune și ce fel de gânduri și puncte de vedere să ai atunci când privești oamenii și lucrurile, când te comporți și când acționezi. Această cale a urmăririi adevărului îți spune cum să te comporți, cum să trăiești în limitele umanității normale și cum să te comporți conform adevărurilor-principii. Ar trebui măcar să nu cobori sub standardul de conștiință și rațiune – ar trebui să trăiești ca un om și ca om. În afară de asta, această cale te informează mai precis în legătură cu gândurile, punctele de vedere, perspectivele și atitudinile pe care ar trebui să le ai când privești fiecare chestiune și faci fiecare lucru. Aceste gânduri, puncte de vedere, perspective și atitudini corecte sunt, în același timp, criteriile și principiile corecte de comportament personal și de acțiune pe care ar trebui să le susții. Când o persoană atinge sau intră în realitatea de a privi oamenii și lucrurile, a se comporta și a acționa în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu, acea persoană a devenit mântuită. Odată ce o persoană este mântuită și dobândește adevărul, punctul său de vedere față de lucruri se va transforma complet, corespunzând perfect cuvintelor lui Dumnezeu și fiind în acord cu Dumnezeu. Când ajunge în această etapă, o persoană nu se va mai răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, iar El nu o va mai mustra și judeca și nici nu o va disprețui. Explicația este că această

persoană nu mai este un dușman al lui Dumnezeu, nu I se mai împotrivește, iar Dumnezeu a devenit cu adevărat și pe bună dreptate Creatorul ființelor Lui create. Oamenii s-au întors sub stăpânirea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu se bucură de închinarea, supunerea și frica pe care oamenii ar trebui să I le ofere. Totul se așază de la sine. Toate lucrurile create de Dumnezeu sunt pentru omenire, iar omenirea, la rândul ei, gestionează toate lucrurile sub suveranitatea lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt sub gestionarea omenirii, totul urmează regulile și legile stabilite de Dumnezeu, progresând și mergând mai departe în mod ordonat. Omenirea se bucură de toate lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu și acestea există în mod ordonat sub gestionarea omenirii. Toate lucrurile sunt pentru omenire, iar omenirea este pentru toate lucrurile. Toate acestea sunt foarte armonioase și ordonate, toate provin din suveranitatea lui Dumnezeu și din mântuirea omenirii de către El. Chiar este un lucru minunat. Acesta este unul dintre înțelesurile supreme ale renunțării la ceea ce se urmărește, la idealuri și dorințe. Vezi tu, deși acum renunți la idealurile și dorințele temporare, în final, ceea ce dobândești este adevărul, este viața, este lucrul cel mai prețios. Prin comparație cu idealurile și dorințele lipsite de valoare la care renunți, acestea sunt de cine știe câte mii, sau chiar zeci de mii de ori mai valoroase. Sunt practic incomparabile. Nu este așa? (Ba da.) Desigur, ar trebui clarificat un lucru: oamenii ar trebui să înțeleagă că urmărirea idealurilor și dorințelor nu te va învăța niciodată cum să te comporți. Din ziua în care te-ai născut, părinții tăi ți-au spus: „Trebuie să înveți să minți, să te protejezi și nu-i lăsa pe ceilalți să te hărțuiască. Când te hărțuiește cineva, trebuie să fii dur, nu fi slab, nu-i lăsa pe ceilalți să creadă că ești atât de ușor de hărțuit. Mai mult, trebuie să dobândești cunoștințe și să te întărești, astfel încât să fii de neclintit în societate. Trebuie să urmărești faima și profitul, femeile ar trebui să fie independente, iar bărbații ar trebui să poarte povara lumii.” De

la o vârstă fragedă, părinții tăi te-au educat în acest fel, de parcă te-ar fi învățat cum să te comporți; dar, în realitate, se străduiau, făceau tot ce era nevoie, ba chiar păreau să-și pună viețile în pericol pentru a te împinge în această lume, în această tendință rea, pentru a te lăsa neștiutor cu privire la ce este pozitiv și ce este negativ, neștiutor cu privire la felul în care să distingi între dreptate și rău și să discerni între lucruri pozitive și negative. În același timp, părinții tăi te-au învățat și următoarele: „Fă orice este nevoie, nu fi prea politicos cu ceilalți. Toleranța față de ceilalți este cruzime față de tine însuți.” Te-au educat astfel de când ai început să înțelegi lucruri, iar apoi, la școală și în societate, toată lumea te învață aceleași lucruri. Nu te învață asta ca să te comporți ca un om, ci ca să devii demon, să minți, să faci rău și să pieri. Abia după ce crezi în Dumnezeu, ajungi să știi cum ar trebui să te comporți ca o persoană onestă și să rostești adevărul și faptele. Îți faci curaj și în sfârșit reușești să spui adevărul, îți păstrezi conștiința și limitele morale pentru a-l spune o dată, dar ești respins de societate, învinuit de familie, ba chiar ridiculizat de prietenii tăi și, în final, ce se întâmplă? Ești rănit, nu poți suporta și nu mai știi cum să te comporți. Simți că a te comporta ca un om este prea dificil, că este mai ușor să fii demon. Pur și simplu fii demon și urmează tendința rea a acestei societăți – nu va spune nimeni nimic. Nimeni din rândul întregii omeniri nu te învață cum să te comporți. După ce crezi în Dumnezeu, auzi că fiecare cuvânt pe care îl rostește El și tot ce face El are ca scop să te învețe cum să te comporți, cum să practici adevărul, astfel încât să devii o ființă umană adevărată. Doar în cuvintele lui Dumnezeu poți găsi răspunsul corect la ce este adevărata viață umană. În consecință, felul în care să privești oamenii și lucrurile și în care să te comporți și să acționezi trebuie să se bazeze în întregime pe cuvintele lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Asta se numește să acționezi ca o persoană. Când vei înțelege temeiul pentru a te comporta conform

cuvintelor lui Dumnezeu și vei pricepe și intra în adevărurile-principii, atunci vei ști cum să te comporți și vei deveni o adevărată ființă umană. Aceasta este temelia pentru comportamentul personal și doar viața unei astfel de persoane are valoare, doar o astfel de persoană merită să trăiască și nu ar trebui să moară. Dimpotrivă, cei care acționează ca demonii, acele leșuri ambulante îmbrăcate în piele umană, acei oameni nu merită să trăiască. De ce? Fiindcă tot ce a creat Dumnezeu este pregătit pentru omenire, pentru ființele create ale lui Dumnezeu, nu pentru specia demonică. Atunci, de ce mai pot rămâne în viață acei oameni în prezent? Nu profită ei de beneficiul acelor oameni pe care Dumnezeu a intenționat să-i mântuiască? Dacă nu ar fi existat lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu în această etapă, utilizarea diavolilor și a satanelor pentru a presta servicii, lăsarea aleșilor lui Dumnezeu să discearnă lucrurile negative și perceperea adevăratei esențe a diavolilor, Dumnezeu i-ar fi distrus de mult, fiindcă acești oameni nu merită să se bucure de toate lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu, iar ei risipesc și distrug lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu. Cum crezi că Se va simți Dumnezeu când va vedea acest lucru? Va fi El într-o dispoziție bună? (Nu.) Prin urmare, Dumnezeu vrea să mântuiască degrabă un grup de oameni cu umanitate normală, care sunt ființe umane adevărate, și să-i învețe cum să se comporte. Când acești oameni vor obține mântuirea, când vor deveni calificați pentru a rămâne și a nu fi distruși – atunci, marea lucrare a lui Dumnezeu va fi îndeplinită. Cu alte cuvinte, indiferent dacă aceste lucruri ajung la nivelul de a fi precise și corecte, când legile de supraviețuire ale oamenilor, concepțiile lor asupra vieții, căile pe care le urmează, precum și ceea ce urmăresc ei și atitudinile cu care Îl tratează pe Dumnezeu, adevărul și lucrurile pozitive, când toate acestea măcar nu contrazic adevărul și cu siguranță nu merg atât de departe încât să ofenseze firea lui Dumnezeu, când acești oameni nu vor fi distruși, fiindcă

sunt capabili să se supună lui Dumnezeu într-un mod simplu – atunci, marea lucrare a lui Dumnezeu va fi îndeplinită. Ce înseamnă că această mare lucrare va fi îndeplinită? Înseamnă că aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit pot exista, pot continua să trăiască de-a pururi. Ca să folosim limbajul uman, înseamnă că această rasă umană va avea succesori, strămoșii oamenilor creați de Dumnezeu vor avea succesori și vor exista oameni capabili să gestioneze toate lucrurile. Atunci, Dumnezeu se va simți liniștit, atunci se va odihni și nu va mai fi nevoie să fie preocupat de lucruri. Toate lucrurile au propriile reguli și legi, deja stabilite de Dumnezeu, iar Dumnezeu nu are nevoie să le acorde nici măcar un gând, o idee sau un proiect. Toate lucrurile există în cadrul regulilor și legilor lor respective, oamenii trebuie doar să le păstreze și să le gestioneze. Cu o asemenea rasă de oameni, crezi că Dumnezeu va mai trebui să se îngrijoreze? Va mai trebui să fie preocupat? Dumnezeu se va odihni, iar când El se va odihni, va fi venit momentul ca marea Lui lucrare să fie îndeplinită. Bineînțeles, acesta va fi și un moment de sărbătoare pentru oameni – adică, în cele din urmă vor obține mântuirea pe temelia căii de a urmări adevărul, fără să se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, ci corespunzând intențiilor Lui. Oamenii vor fi fost câștigați de Dumnezeu și nu vor mai fi nevoiți să simtă gustul morții – atunci, vor fi primit deja mântuirea. Nu merită sărbătorit acest lucru? (Ba da.) Așadar, de vreme ce vor fi beneficii extraordinare și știi că intențiile lui Dumnezeu sunt acestea, nu merită ca oamenii să renunțe la măruntele idealuri și dorințe pe care le aveau înainte? (Ba da.) Este un lucru potrivit, oricum l-ai evalua. Așadar, de vreme ce este potrivit, nu ar trebui să renunți? (Ba da.) Teoretic, toți știu că ar trebui să renunțe, dar cum se face acest lucru, în mod specific? De fapt, este destul de simplu. Înseamnă să nu mai iei măsuri, să nu mai investești niciun efort și să nu mai plătești niciun preț pentru idealurile și dorințele tale. Nu le mai lași să-ți

preocupe mintea și nu mai faci niciun sacrificiu pentru ele. În schimb, te întorci la Dumnezeu, renunți la dorințele și idealurile personale, încetezi să te mai gândești obsesiv la ele și chiar încetezi să mai visezi la ele, în somn. În schimb, puțin câte puțin în inima ta, îți schimbi direcția și înclinația spre calea urmăririi adevărului și a obținerii mântuirii. Zi după zi, tot ceea ce faci, gândurile, energia și prețul pe care îl plătești sunt toate în vederea urmăririi adevărului și obținerii mântuirii – așa renunți în mod treptat.

Cu privire la părtășia de astăzi despre subiectul „renunțării la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor", am discutat despre acesta într-un mod ușor de înțeles? Știți cum să renunțați? Unii oameni ar putea spune: „Ah, deja renunțam dinainte să aduci Tu subiectul în discuție." Dar acest lucru nu este neapărat adevărat. De fapt, doar prin procesul urmăririi adevărului văd oamenii, treptat, dincolo de tendința rea a lumii și, tot treptat, văd dincolo de calea urmăririi faimei și a profitului aleasă de non-credincioși și renunță la ea. Dacă încă nu ai urmărit adevărul și doar te gândești în inima ta să renunți nu este același lucru cu a renunța cu adevărat. Faptul că te pregătești să renunți și faptul că renunți cu adevărat sunt două lucruri separate – încă există o diferență. Prin urmare, cel mai important lucru este să începi să urmărești adevărul, iar acest lucru nu ar trebui să se schimbe, indiferent de moment – este cel mai important lucru. Odată ce începi să urmărești adevărul, devine mai ușor să renunți la idealuri și dorințe. Dacă nu accepți adevărul, ci spui: „Vreau cu adevărat să renunț la aceste idealuri și dorințe. Nu vreau să fiu vopsit în marea cuvă de vopsire sau trecut prin mașina de tocat" și dacă încă vrei să supraviețuiești, Eu îți spun că asta nu este posibil. Este exclus, nu vei primi o ofertă atât de avantajoasă! Dacă nu dorești să urmărești adevărul, dar tot vrei să renunți la idealuri și dorințe, acest lucru este imposibil. Toți oamenii normali au idealuri și dorințe, mai ales cei care au câteva înzestrări sau talente. Unde

există o persoană care este fericită singură și se resemnează de bunăvoie să trăiască o viață banală? Nu există nicăieri o astfel de persoană. Toți vor să iasă în evidență, să realizeze ceva pe cont propriu, să aibă o anumită aură și să-și facă viața mai confortabilă. Dacă vrei să renunți la idealurile și dorințele personale, să obții mântuirea și să trăiești o viață plină de sens, atunci trebuie să accepți adevărul, să-l urmărești și să te supui lucrării lui Dumnezeu – în acest fel, vei avea speranță. Să asculți cuvintele lui Dumnezeu și să-L urmărești sunt singura cale. Prin urmare, în ciuda tuturor schimbărilor aparente, un lucru rămâne, în esență, la fel – urmărirea adevărului. Acesta este cel mai important subiect, nu-i așa? (Da.) Bine, să încheiem aici părtășia de astăzi despre subiectul nostru. La revedere!

17 decembrie 2022

Cum să urmărești adevărul (9)

Ultima dată când ne-am adunat, am avut părtășie despre cea de-a doua parte a lucrurilor la care trebuie să renunțați în contextul „cum să urmărești adevărul” – respectiv renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. Cu privire la acest subiect, am enumerat patru lucruri în total: primul, interesele și hobbyurile, al doilea, căsnicia, al treilea, familia, iar al patrulea, cariera. Data trecută, am avut părtășie despre interese și hobbyuri. Unul dintre elementele renunțării la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor este reprezentat de lucrurile urmărite, idealurile și dorințele lor care apar ca urmare a intereselor și hobbyurilor. După ce ați ascultat părtășia Mea, aveți cu toții o atitudine și o perspectivă corectă cu privire la interese și hobbyuri? (Da.) Scopul acestei părtășii este să renunțați la lucrurile pe care le urmăriți, la idealurile și dorințele care apar ca urmare a intereselor și hobbyurilor, dar ca să renunțați la acestea, mai întâi trebuie să înțelegeți ce sunt interesele și hobbyurile, apoi să înțelegeți cum s-ar cuveni să le tratați și cum să renunțați la lucrurile care apar ca urmare a acestora. Nu contează dacă avem părtășie despre aspectele pozitive sau despre cele negative. Pe scurt, obiectivul este de a ajuta oamenii să înțeleagă ce sunt interesele și hobbyurile, iar apoi să le trateze și să le aplice în mod corect, să le asigure spațiul sau valoarea adecvată pentru a exista și, în același timp, de a-i ajuta pe oameni să renunțe la ceea ce urmăresc, la dorințele și idealurile care sunt incorecte, nepotrivite, pe care nu s-ar cuveni să le aibă, care le influențează credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei. S-ar putea spune că lucrurile pe care le urmărești, idealurile și dorințele care se nasc din interesele și hobbyurile tale îți vor influența viața, supraviețuirea și punctul de vedere cu privire la supraviețuire; bineînțeles, vor avea o influență și mai mare asupra căii pe

care pășești și asupra datoriei și misiunii tale în această viață. Așadar, dintr-o perspectivă pasivă, lucrurile pe care le urmăresc, idealurile și dorințele aduse oamenilor de interese și hobbyuri nu sunt obiectivele pe care aceștia le urmăresc și nici direcția pe care o urmăresc – și cu atât mai puțin sunt punctul de vedere despre viață și valorile pe care s-ar cuveni să le stabilească în această viață. Având părtășie despre ce sunt interesele și hobbyurile, Eu le spun oamenilor cum să le cunoască și să le trateze corect, iar apoi îi ajut să descopere dacă lucrurile pe care le urmăresc, idealurile și dorințele lor sunt corecte sau nu, din perspectiva influenței pe care o au interesele și hobbyurile. Adică folosesc și latura pozitivă, și latura negativă, pentru a le permite oamenilor să vadă clar cum să trateze în mod corect interesele și hobbyurile. În primul rând, dacă un om are o cunoaștere corectă și o înțelegere exactă a intereselor și hobbyurilor și poate să le trateze cu exactitate, atunci, el și renunță cu adevărat la idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri. Odată ce ai o înțelegere corectă a intereselor și hobbyurilor, metodele și modalitățile prin care le tratezi vor fi corecte și relativ conforme cu principiile și cerințele lui Dumnezeu pentru oameni. În acest fel, îți va fi posibil să renunți într-un mod pozitiv la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale care se nasc din interese și hobbyuri. În plus, această părtășie îți permite să vezi clar diversele influențe dăunătoare pe care le au lucrurile pe care le urmărești, idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri, sau influența contrară, negativă pe care o exercită, ceea ce apoi îți va permite să renunți în mod activ la aceste lucruri pe care le urmărești, idealuri și dorințe nepotrivite. După părtășia noastră despre toate acestea, nu există unii care spun: „Toate diversele tipuri de oameni din această lume au interese și hobbyuri diferite, iar interesele și hobbyurile lor individuale dau naștere unor lucruri pe care le urmăresc, unor idealuri și dorințe diferite. Să zicem

că ne-am fi luat după convingerile actuale și că oamenii nu ar fi mers să-și urmărească idealurile și dorințele – s-ar fi dezvoltat această lume? Cum s-ar mai fi putut dezvolta domenii precum tehnologia, cultura și educația omenirii, care tratează supraviețuirea și viața omenirii? Ar mai putea omenirea să se bucure de stilul de viață actual? Ar fi ajuns lumea la stadiul actual? Nu ar fi lumea ca o societate primitivă? Am avea noi stilul de viață uman modern din ziua de azi?" Este acesta un aspect? Este posibil ca, oricare ar fi subiectul despre care avem părtășie, să-l acceptați cu toții din perspectiva ideii „Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, ar trebui să le acceptați și să vă supuneți lor", așa că, în majoritatea timpului, nu aveți opinii diferite cu care să negați cuvintele pe care vi le împărtășesc. Nu este însă echivalent cu a nu exista nimeni – sau cu a nu exista o terță parte – care să aducă în discuție asemenea îndoieli, nu-i așa? Dacă ar exista cu adevărat cineva care să aducă în discuție o astfel de întrebare, cum ați răspunde? (Cred că perspectiva exprimată în această întrebare este greșită, fiindcă interesele și hobbyurile oamenilor nu controlează dezvoltarea tehnologiei și nici nu controlează progresul epocilor. Dezvoltarea tehnologiei și progresul epocilor sunt toate sub suveranitatea lui Dumnezeu. Nu poți să spui că un om cu un interes sau un hobby este capabil să contribuie la dezvoltarea lumii, că el poate schimba lumea.) Vorbești la nivel macroscopic. Există moduri diferite de a privi chestiunea? Depinde dacă înțelegi realmente adevărul sau nu. Credeți că după ce vor auzi aceste cuvinte de părtășie, vor pune non-credincioșii o astfel de întrebare? (Probabil.) Deci dacă pun această întrebare, cum poți să răspunzi în conformitate cu faptele obiective, cu adevărul? Dacă nu poți răspunde, atunci vor spune că ai fost indus în eroare. Faptul că nu poți răspunde dovedește cel puțin un lucru, și anume că nu înțelegi acest aspect al adevărului. Nu puteți să răspundeți? (Nu putem.) Atunci, haideți să discutăm despre această chestiune.

Unii oameni spun: „Dacă omenirea nu și-ar fi urmărit idealurile, atunci s-ar fi dezvoltat lumea până la stadiul actual?” Răspunsul este „da”. Nu este simplu? (Ba da.) Care este cea mai simplă, cea mai directă explicație pentru acest „da”? Aceasta este că dacă omenirea își urmărește sau nu idealurile nu are nicio influență asupra lumii, fiindcă dezvoltarea până în prezent a lumii nu a fost grăbită și călăuzită de idealurile omenirii; mai degrabă, Creatorul a călăuzit omenirea până în prezent, până în ziua de azi. Fără lucrurile pe care le urmărește, idealurile și dorințele sale, omenirea ar fi ajuns la fel de bine până în ziua de azi, dar fără călăuzirea și suveranitatea Creatorului, nu ar fi ajuns. Este adecvată această explicație? (Da.) Ce este adecvat la ea? Răspunde la întrebare? Explică esența întrebării? Nu o explică; doar răspunde, teoretic, la întrebare, din ceea ce s-ar putea numi punctul de vedere al unei viziuni. Există însă o explicație mai detaliată, mai importantă, care nu a fost exprimată. Care este acea explicație detaliată? Haideți să vorbim mai întâi simplu. În rândurile întregii omeniri, oamenii își urmează semenii, fiecare tip de persoană având propria misiune. Misiunea celor care cred în Dumnezeu este să depună mărturie cu privire la suveranitatea Creatorului, la faptele Lui, să ducă la bun sfârșit ce le-a încredințat El, să-și facă datoria bine și, în cele din urmă, să fie mântuiți. Aceasta este misiunea lor. Ca să vorbim mai detaliat, este de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, iar apoi, acceptându-I călăuzirea și experimentându-I lucrarea, de a-și abandona firea coruptă și de a fi mântuiți. O asemenea persoană este aleasă de Dumnezeu. Este tipul de persoană care cooperează la lucrarea pe care o realizează El în lucrarea Sa de gestionare. Misiunea unei astfel de persoane este să-și facă datoria bine și să ducă la bun sfârșit ceea ce i-a încredințat Dumnezeu. Se poate spune că astfel de oameni sunt un grup unic în rândurile întregii omeniri. Acest grup unic de oameni are o misiune unică în lucrarea de gestionare a lui

Dumnezeu, în planul Lui de gestionare de șase mii de ani; are o datorie unică, precum și o responsabilitate unică. Așadar, când vorbesc despre renunțarea la lucrurile urmărite, idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri, le cer acestor oameni – Mă refer, aici, la voi toți – să renunțe la ceea ce urmăresc, la idealurile și dorințele personale, fiindcă misiunea, datoria și responsabilitatea voastră sunt în casa lui Dumnezeu și în biserică, nu pe acest pământ. Mai precis, voi, toți, nu aveți nimic de-a face cu dezvoltarea și progresul acestei lumi sau cu vreuna dintre tendințele sale. Se poate spune și că Dumnezeu nu v-a dăruit nicio misiune cu privire la dezvoltarea și progresul acestei lumi. Aceasta este porunca Lui. Care este misiunea pe care Dumnezeu a dăruit-o celor pe care El i-a ales, celor pe care El îi va mântui? Este să își facă datoria bine în casa lui Dumnezeu și să fie mântuiți. Unul dintre lucrurile pe care El le cere oamenilor pentru a fi mântuiți este să urmărească adevărul, iar unul dintre modurile în care El le cere să urmărească adevărul este să renunțe la pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor. Prin urmare, aceste cuvinte și aceste cerințe nu vizează toată omenirea; mai degrabă vă vizează pe voi, pe fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu pe care El i-a selecționat și pe toți cei care vor să fie mântuiți – și, bineînțeles, îi vizează pe toți cei care sunt capabili să-și facă datoria în cadrul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Care este rolul pe care îl puteți juca în lucrarea planului de gestionare al lui Dumnezeu? Sunteți cei pe care îi va mântui Dumnezeu. Așadar, când vine vorba de cei pe care îi va mântui Dumnezeu, ce include această „mântuire”? Include acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui, porunca Lui, suveranitatea și rânduielile Lui, supunerea în fața tuturor cuvintelor Lui, urmarea căii Lui și, în cele din urmă, închinarea în fața Lui și ferirea de rău; făcând aceste lucruri, vei fi mântuit și vei intra în epoca următoare. Acesta este rolul pe care-l jucați în rândurile întregii

omeniri și aceasta este misiunea unică pe care Dumnezeu v-a dăruit-o vouă, dintre toți oamenii. Bineînțeles, vorbind din perspectiva voastră, acesta este un tip special de responsabilitate și de datorie pe care o aveți voi, din rândurile întregii omeniri. Aici vorbim despre acest aspect din perspectiva acelora dintre aleșii lui Dumnezeu pe care El i-a selecționat. În al doilea rând, din rândurile întregii omeniri, Dumnezeu a dat acestui grup unic de oameni o misiune unică. El nu are nevoie ca aceștia să aibă vreo obligație sau vreo responsabilitate față de dezvoltarea lumii, față de progresul acesteia sau orice altceva legat de lume. În afara acestui grup unic de oameni, Dumnezeu a dăruit diverse misiuni celorlalți oameni de toate felurile pe care El nu i-a ales, indiferent de natura-esență a acestora. În diferitele perioade, diferitele medii sociale ale omenirii și între diferite rase, misiunile lor diferite îi obligă să joace tot felul de roluri, ocupând toate păturile sociale. Datorită diverselor roluri pe care le joacă potrivit poruncii lui Dumnezeu, fiecare dintre ei are propriile interese și hobbyuri. Sub condițiile prestabilite ale respectivelor interese și hobbyuri, în ei se nasc tot soiul de lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe. Fiindcă au tot felul de lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe, în diferite epoci și în diferite medii sociale, lumea produce tot felul de lucruri și de industrii noi – de exemplu, tehnologia, medicina, afacerile, economia și educația, sau industrii ușoare, precum cea a textilelor și artizanală, precum și industria aviatică și maritimă și așa mai departe. Astfel, personajele de marcă, persoanele remarcabile și entuziaștii unici care apar în fiecare domeniu ca urmare a diverselor lucruri pe care urmăresc, idealuri și dorințe, au propriile misiuni în diferite momente și în diferite medii sociale. În același timp, în mediul lor social aparte, ei continuă să-și îndeplinească și misiunea. În acest fel, în perioadele și în mediile sociale diferite ale omenirii, societatea se dezvoltă și progresează în mod continuu ca urmare a realizării lucrurilor pe

care le urmăresc, a idealurilor și dorințelor acestor oameni unici. Și bineînțeles, ea aduce omenirii încontinuu diferite calități ale vieții materiale. De exemplu, acum câteva sute de ani, nu exista electricitate, așa că oamenii foloseau lămpi cu gaz. În aceste împrejurări unice, o persoană unică a venit și a inventat electricitatea, iar omenirea a început să folosească electricitatea în scopul iluminării. Ca un alt exemplu, într-un anume mediu social, a apărut o altă persoană unică. A văzut că scrisul pe foi de bambus era prea complicat și a sperat că va veni o zi când oamenii vor putea scrie pe o suprafață subțire, netedă, ceea ce ar fi fost atât convenabil, cât și ușor de citit. Apoi, a început să studieze tehnicile de fabricare a hârtiei și, prin studiul, explorarea și experimentele lui permanente, în cele din urmă, a inventat hârtia. După aceea, a mai fost și invenția motorului cu aburi. Într-o perioadă unică, a apărut o persoană unică și s-a gândit că lucrul manual era prea epuizant, risipea prea multă energie umană și era prea ineficient. Dacă ar fi existat o mașină sau o altă metodă care ar fi putut înlocui munca umană, atunci oamenii ar fi economisit mult timp și ar fi putut face alte lucruri. Astfel, cu studiu și explorare, a fost inventat motorul cu abur, iar apoi au fost inventate tot felul de lucruri mecanice unul după altul, care foloseau legile motrice ale motorului cu abur. Nu este așa? (Ba da.) Astfel, în momente diferite, realizarea și verificarea continuă a lucrurilor urmărite, a idealurilor și dorințelor unei persoane sau ale unui grup de persoane progresează și dezvoltă treptat și încontinuu atât industria ușoară, cât și pe cea grea, îmbunătățind constant calitatea vieții și condițiile de viață ale întregii omeniri. Industriile ușoare, precum cea textilă și cea artizanală, se dezvoltă acum la niveluri de calitate, rafinament și precizie tot mai ridicate, iar omenirea se bucură tot mai mult de ele. Industriile grele, cum ar fi tot soiul de mijloace de transport, precum automobile, trenuri, nave cu abur și avioane, aduc multă liniște în viețile oamenilor, făcând călătoriile acestora

ușoare și convenabile. Acesta este adevăratul proces și aceasta e manifestarea detaliată a dezvoltării umanității. Pe scurt, indiferent dacă este vorba de industria ușoară sau de cea grea, indiferent de aspect, totul este inițiat și produs de interesele și hobbyurile unei persoane unice sau ale unui grup de oameni unici. Datorită intereselor și hobbyurilor lor unice, acestea au propriile lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe. În același timp, datorită lucrurilor pe cre le urmăresc, a idealurilor și dorințelor lor unice, în diferitele perioade ale omenirii și în mediile sociale în care trăiesc oamenii, diversele domenii din rândurile lor dau naștere unor lucruri mai avansate de toate felurile, mai convenabile, care sunt mai benefice pentru creșterea calității vieții în rândurile întregii omeniri. Asta aduce liniște omenirii și crește calitatea vieții oamenilor. Nu vom vorbi despre toate acestea. În schimb, vom analiza originile acestor persoane unice. De unde vin aceste persoane unice, în perioade diferite? Nu sunt ele predestinate de către Dumnezeu? (Ba sunt.) Acest lucru este sigur, fără nicio urmă de îndoială, și nimeni nu-l poate nega. Având în vedere faptul că sunt predestinate de către Dumnezeu, și misiunile lor sunt legate de porunca lui Dumnezeu. Ce înseamnă asta, „legate de porunca lui Dumnezeu”? Înseamnă că Dumnezeu a dăruit misiuni unice acestor persoane unice, făcându-le să apară în anumite momente, să facă ce vor în anumite momente, iar apoi, îmboldind umanitatea în diferite momente prin lucrurile unice pe care le fac respectivele persoane. Datorită acestor persoane unice, lumea trece constant prin schimbări și reînnoiri subtile. Așa se dezvoltă umanitatea.

Care este diferența dintre cei care au aceste interese și hobbyuri unice și aleșii lui Dumnezeu, pe care El i-a selecționat? Diferența este că deși Dumnezeu a poruncit o misiune unică pentru acești oameni, ei nu sunt cei pentru care El a poruncit mântuirea, prin urmare, cerințele Lui pentru ei sunt doar că trebuie să facă ceva unic în epoca lor unică, în existența lor

unică. Ei își îndeplinesc misiunea și, în momentul lor unic, pleacă. Câtă vreme trăiesc pe pământ, Dumnezeu nu realizează lucrarea de mântuire asupra lor. Ei doar au o misiune pentru dezvoltarea și progresul acestei societăți și acestei omeniri, sau pentru a schimba condițiile de viață ale omenirii în diferite perioade. Nu au absolut nimic de-a face cu lucrarea de mântuire a omenirii în planul de gestionare al lui Dumnezeu, deci indiferent de ce fel de misiune îndeplinesc, de cât de mari sunt contribuțiile lor pentru omenire, sau de cât de profundă este influența pe care o au asupra omenirii, ei nu au nimic de-a face cu lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Ei aparțin lumii, tendințelor, dezvoltării și tuturor domeniilor și industriilor ei; nu au nimic de-a face cu lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, deci nu au nimic de-a face cu fiecare cuvânt rostit de El, cu fiecare cuvânt pe care El îl oferă omenirii, cu adevărul și viața pe care El le exprimă, sau cu diversele cerințe pe care El le are pentru omenire. Ce înseamnă asta? Înseamnă că toate cuvântările lui Dumnezeu pentru întreaga omenire, pentru întregul univers, până la cerințele și principiile specifice despre care vorbește El, nu îi vizează pe toți oamenii; bineînțeles, îi vizează mult mai puțin pe acei oameni unici care au un rol important de jucat în dezvoltarea societății umane. Cuvintele lui Dumnezeu – adevărul, calea și viața – îi vizează doar pe aleșii lui Dumnezeu, pe care El i-a selecționat. Acest aspect este ușor de explicat: cuvintele lui Dumnezeu vizează pe oricine alege El, pe oricine vrea El să mântuiască, pe oricine vrea El să fie mântuit. Dacă un om nu este ales de Dumnezeu și dacă El nu plănuiește să-l mântuiască, atunci aceste cuvinte ale vieții nu sunt rostite pentru el – el nu are niciun rol în acestea. Înțelegi? (Da.) Aceste persoane unice au interese și hobbyuri unice, deci au lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe diferite, mai înalte decât au oamenii obișnuiți. Fiindcă au aceste lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe unice și fiindcă au interese și hobbyuri diferite

sau unice, ele joacă un rol important în cursul dezvoltării societății umane și, bineînțeles, în momente diferite, își îndeplinesc importantele misiuni. Indiferent dacă în cele din urmă își îndeplinesc sau nu misiunile la un standard acceptabil, sunt singurele care au ceva de-a face cu lucrurile urmărite, idealurile și dorințele care se nasc datorită acestor interese și hobbyuri. Fiindcă acești oameni au misiuni unice, ei trebuie să își realizeze lucrurile pe care le urmăresc, idealurile și dorințele în anumite momente și în anumite împrejurări sociale. Aceasta e misiunea pe care le-o dăruiește Dumnezeu, misiunea pe care El le-o încredințează; aceasta e responsabilitatea lor și în acest fel trebuie ei să acționeze. Indiferent de cât de mult stres suportă trupul, inimile sau lumile minții lor, sau cât de mare este prețul pe care-l plătesc, pentru a urmări realizarea idealurilor și dorințelor lor, ei toți vor îndeplini – sau trebuie să îndeplinească – misiunea cuvenită, fiindcă aceasta este porunca lui Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate scăpa de suveranitatea și de rânduielile Lui. Așadar, ei nu au nimic de-a face cu lucrul despre care vorbim, privind renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. Ce înseamnă că nu au nimic de-a face cu acesta? Înseamnă că aceste cuvinte despre renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor nu îi vizează. Indiferent de perioadă, de împrejurările sociale și de punctul până în care se dezvoltă societatea, aceste cuvinte de la Dumnezeu nu au nimic de-a face cu ei. Aceste cuvinte nu îi vizează, deci nu sunt o cerință pentru ei. Trebuie să îndeplinească misiunea care li s-a dat în conformitate cu porunca, suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Trebuie să facă ceea ce trebuie în diferitele momente și în diferitele împrejurări sociale ale omenirii rele și corupte, să-și îndeplinească obligațiile și să ducă la bun sfârșit misiunea pe care trebuie s-o îndeplinească. Așadar, joacă ei rolul unui făcător de servicii

sau al unui contrast? E în regulă, oricum ai spune-o. Pe scurt, nu sunt cei aleși de Dumnezeu și nu sunt nici cei pe care El vrea să-i mântuiască – atâta tot. Așadar, indiferent cum renunță credincioșii la lucrurile pe care le urmăresc, la idealuri și dorințe, acest lucru nu va întârzia dezvoltarea lumii sau a omenirii; și, bineînțeles, nu va întârzia nici dezvoltarea diverselor domenii și industrii în diferitele perioadele de timp și în diferitele împrejurări sociale ale lumii. Nu este adevărat? (Ba da.) Care este motivul? Motivul este că dezvoltarea omenirii și a industriilor societății nu are nimic de-a face cu credincioșii sau cu oamenii pe care i-a ales Dumnezeu, deci nu este nevoie să-ți faci griji: „Dacă facem cum spui Tu și renunțăm la lucrurile pe care le urmărim, la idealuri și dorințe, atunci vor continua să se dezvolte această societate și omenirea?” De ce ai fi neliniștit? Nu ai de ce să fii. Dumnezeu are planuri și rânduieli – înțelegi asta, nu? (Da.) Neliniștea ta e inutilă, provocată de faptul că nu vezi clar lucrurile și că nu înțelegi adevărul.

Care sunt lucrurile urmărite, idealurile și dorințele pe care s-ar cuveni să le aibă un om care crede în Dumnezeu? Trebuie să îți faci bine datoria, la un standard acceptabil, să duci la bun sfârșit ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu, să urmărești și să practici adevărul în timp ce-ți faci datoria, să dobândești intrarea în adevărul-realitate, privind oamenii și lucrurile și comportându-te și acționând în totalitate conform cuvintele lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Acestea sunt lucrurile urmărite, idealurile și dorințele pe care s-ar cuveni să le ai. Lucrurile urmărite, idealurile și dorințele lumești care se nasc din interese și hobbyuri sunt lucrurile la care s-ar cuveni să renunți. De ce este nevoie să renunți la ele? Ești diferit de oamenii din afara bisericii; Dumnezeu te-a ales, tu ai ales să urmărești adevărul și te-ai hotărât să urmezi calea urmăririi adevărului, așadar, obiectivele vieții tale și direcția ta ar trebui să sufere o schimbare, iar tu ar

trebui să renunți în totalitate și în mod absolut la lucrurile urmărite, idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri. De ce este nevoie să renunți la ele? Fiindcă aceasta nu este calea pe care s-ar cuveni să mergi. Aceasta este calea non-credincioșilor, a celor care nu cred în Dumnezeu. Dacă urmărești să mergi pe acea cale, atunci nu ești unul dintre cei pe care i-a ales Dumnezeu. Dacă urmărești idealurile și dorințele alese de non-credincioși, atunci nu poți urmări adevărul și nu poți obține mântuirea. Ca să vorbim mai concret, dacă nu poți să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale și, mai mult, vrei să le realizezi, atunci nu ești capabil să te supui lucrării lui Dumnezeu sau să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău și nu poți fi niciodată mântuit. Ce înseamnă asta? Să nu fii capabil să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale și, mai mult, să vrei să le realizezi, este echivalent cu a abandona urmărirea adevărului, a abandona mântuirea și a nu dori să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Nu este acesta adevărul? (Ba da.) Deci în cele din urmă, este cum am spus: dacă vrei să urmărești adevărul, ar trebui, mai întâi, să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri. Trebuie să renunți la ele, fiindcă urmărirea idealurilor și dorințelor lumești nu are nimic de-a face cu cei care urmăresc adevărul și mântuirea; aceasta nu este calea pe care ar trebui să pășești și nici obiectivul și direcția pe care ar trebui să le stabilești și să le ai în viața ta. Dacă adesea le plănuiești și-ți faci calcule în inimă cu privire la ele, frământându-ți creierii pentru a reflecta și a te gândi la ele, atunci ar trebui să renunți la ele cât mai repede posibil. Nu poți să împaci și capra, și varza, dorind să urmărești adevărul și să obții mântuirea și vrând, în același timp, să urmezi lumea și să-ți realizezi propriile idealuri și dorințe. În acest fel, nu doar ți-ar fi imposibil să obții sau să realizezi oricare dintre aceste lucruri, dar, mai mult – și cel mai

important – asta ți-ar afecta mântuirea. În cele din urmă, ai rata lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, ai lăsa să-ți scape cea mai bună ocazie pentru mântuirea omenirii de către Dumnezeu și ai pierde șansa de a fi mântuit. În final, ai cădea în dezastru, bătându-te cu pumnii în piept și lovind pământul cu picioarele, dar va fi prea târziu pentru regrete – asta ar fi jalnica ta soartă. Dacă ești deștept și deja te-ai hotărât să urmărești adevărul, atunci ar trebui să renunți la idealurile și dorințele pe care le aveai cândva sau pe care încă le urmărești. Oamenii neghiobi, idioții, oamenii imprudenți și confuzi – aceștia vor să urmărească adevărul și să fie mântuiți, dar nu vor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor lumești. Vor să le aibă pe toate. Cred că a acționa astfel înseamnă că profită, că e un lucru inteligent, când, in realitate, este cel mai stupid plan de acțiune. Oamenii deștepți își vor abandona complet lucrurile pe care le urmăresc, idealurile și dorințele lumești și vor alege să urmărească adevărul și să fie mântuiți. Indiferent de stadiul până la care se dezvoltă lumea și indiferent de starea actuală sau de dezvoltarea diverselor domenii și industrii, niciunul dintre aceste lucruri nu are nimic de-a face cu tine. Lasă-i pe cei care aparțin lumii, pe acei diavoli care trăiesc pe pământ, să facă orice trebuie să facă. Ce vom face noi, în primul rând, este să ducem la bun sfârșit datoria pe care s-ar cuveni să o îndeplinim și, în al doilea rând, să ne bucurăm de roadele trudei lor. Ce minunat! De exemplu, computerele și programele pe care le inventează sunt foarte utile pentru tine când îți faci datoria și lucrezi. Le iei și le folosești, le faci să-ți fie de ajutor; le faci să te asiste când îți îndeplinești datoria, să te asiste ca să-ți finalizezi mai bine lucrarea, sporind eficiența cu care îți faci datoria și îmbunătățind rezultatele ei, economisind, în plus, și mai mult timp. Ce minunat! Nu ai nevoie să-ți frământi creierii studiind: „Cum a fost inventat acest program? De la cine vine? Cum ar trebui să depun efort în acest program, în acest domeniu

tehnic?” Este inutil să-ți frământi astfel creierii. Gândurile și energia ta nu sunt menite acestui lucru. Nu este nevoie să-ți investești energia sau celulele nervoase în această chestiune. Lasă-i să investească pe acei oameni ai lumii care s-ar cuveni să facă acest lucru; după ce investesc ei, îl luăm și îl folosim. Ce minunat! Totul este gata făcut. Dumnezeu a rânduit totul dinainte, deci nu este nevoie ca tu să urmărești acest lucru și, în aceste chestiuni, nu ai de ce să fii neliniștit sau să faci efort. În aceste chestiuni, tu nu trebuie să-ți asumi nimic și nici să îți faci griji sau să fii preocupat cu privire la ceva. Tot ce trebuie să faci este să-ți îndeplinești bine datoria, să urmărești adevărul, să ajungi la o înțelegere a adevărului și să intri în adevărul-realitate. Nu este aceasta cea mai corectă cale în viață? (Ba da.)

Acum înțelegeți aspectul urmăririi idealurilor și dorințelor? Unii oameni spun: „Dacă oamenii nu și-ar urmări idealurile, oare lumea ar mai face progrese?” Eu spun că da. Pricepeți acest răspuns? Înțelegeți? (Da.) Atunci, vedeți clar și esența aspectului despre care discutăm? Nu așa stau lucrurile, de fapt? (Ba da.) Când vine vorba de ultimul cuvânt – dezvoltarea, progresul și problemele lumii – lăsați-i pe diavolii care aparțin lumii, sau pe așa-zișii „oameni” care aparțin lumii să se ocupe de acest lucru. El nu are nimic de-a face cu cei care cred în Dumnezeu. Care este misiunea și responsabilitatea celor care cred în Dumnezeu? (Să-și facă bine datoria, să urmărească adevărul și să obțină mântuirea.) Așa este. Este foarte precis și practic. Nu este simplu? (Ba da.) Cei care cred în Dumnezeu trebuie doar să urmărească adevărul și să-I urmeze calea și, în cele din urmă, vor fi mântuiți. Aceasta este misiunea ta și este așteptarea și speranța cea mai mare a lui Dumnezeu pentru voi. Dumnezeu rânduiește celelalte chestiuni, deci nu este cazul să fii neliniștit sau îngrijorat. Când va veni momentul, te vei bucura de tot ce se cuvine, vei mânca tot ce se cuvine și vei folosi tot ce se cuvine. Totul îți va depăși imaginația și așteptările și va fi din abundență.

Dumnezeu nu te va lăsa nici să duci lipsuri, nici să fii sărac. Există un verset în Biblie care spune că povara Domnului este ușoară. Cum sună originalul? („Căci jugul meu este bun, iar povara Mea este ușoară” (Matei 11:30).) Nu acesta este sensul? (Ba da.) Cerința ca tu să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealuri și dorințe nu este menită să te facă mediocru, nici leneș, nici lipsit de lucruri pe care să le urmărești, nici să te transforme într-un cadavru ambulant, într-o persoană fără suflet; este mai degrabă menită să schimbe direcția și obiectivele incorecte ale lucrurilor pe care le urmărești. Trebuie să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele pe care nu se cuvine să le ai și să stabilești lucruri pe care le urmărești, idealuri și dorințe corecte. Doar în acest fel poți să pășești pe calea corectă a vieții. Așadar, a fost rezolvată această problemă? Dacă oamenii nu și-ar urmări idealurile, ar continua lumea să se dezvolte? Răspunsul este „da”. De ce? (Fiindcă Dumnezeu a poruncit o misiune pentru cei care aparțin lumii; ei vor face această lucrare.) Așa este, fiindcă Dumnezeu are poruncile și rânduielile Lui, deci nu ai de ce să fii neliniștit. Lumea se va dezvolta și nu are nevoie ca aceia care cred în Dumnezeu să ia asupra lor această misiune, să îndeplinească această responsabilitate și această obligație. Dumnezeu rânduiește lucrurile. Nu ai de ce să îți faci griji cu privire la persoanele rânduite de Dumnezeu. Este suficient ca tu să urmărești adevărul, să urmezi calea lui Dumnezeu și să obții mântuirea. Este nevoie să-ți mai faci griji cu privire la altceva? (Nu.) Nu. Așadar, renunțarea la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale este o cale pe care s-ar cuveni să o practici. Nu ai de ce să-ți faci griji cu privire la ce se va alege de lume sau de omenire după ce renunți la idealurile și dorințele tale. Acest lucru nu este ceva cu privire la care să-ți faci griji. Nu are nimic de-a face cu tine. Dumnezeu rânduiește lucrurile. Este chiar atât de simplu. Înțelegi? (Da.) Având părtășie în acest fel, nu am rezolvat

problema de la sursă? (Ba da.) Dacă v-ar întreba cineva din nou, cum ați privi și cum ați explica această problemă? Dacă ar fi să întrebe cineva care nu crede în Dumnezeu: „Vorbiți mereu despre faptul de a nu urmări idealuri, de a renunța la idealuri și la dorințe. Dacă ar fi să practice toți așa cum spuneți voi, atunci ar mai exista lumea? Ar continua să se dezvolte umanitatea?”, atunci poți răspunde spunând: „Fiecare persoană are propriile aspirații; nu o poți forța.” Aceasta este o zicală populară în lume. Ar trebui să spui: „Dumnezeu le cere oamenilor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor; acesta este adevărul. Dacă ești dispus să accepți asta, atunci poți renunța la aceste lucruri. Dacă nu ești dispus să accepți asta, atunci poți să alegi și să nu renunți la ele. Dumnezeu nu va forța pe nimeni. Renunțarea la ceea ceurmărești, la idealurile și dorințele tale este voluntară din partea ta și este dreptul tău. Și să nu renunți la ele este tot voluntar și, de asemenea, este dreptul tău. Fiecare persoană are misiunea sa precisă. Din rândurile întregii omeniri, fiecare persoană are propria misiune, propriul rol pe care ar trebui să-l joace. Alegerile oamenilor sunt diferite, deci căile pe care pășesc sunt diferite. Tu alegi să urmărești lumea, să-ți îndeplinești idealurile și dorințele în lume și să-ți reprezinți valorile, în timp ce eu aleg să renunț la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele mele ca să-L urmez pe Dumnezeu, să-I ascult cuvintele, să-I urmez calea și să-L mulțumesc. În cele din urmă, voi putea să obțin mântuirea. Tu nu urmărești această cale și ești liber să faci asta. Nu te poate forța nimeni.” Cum este acest răspuns? (Este bun.) Dacă poți să accepți ideea de a „renunța la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor”, atunci aceste cuvinte te vizează. Dacă nu poți s-o accepți, atunci nu există niciun indiciu că trebuie să asculți și să accepți aceste cuvinte. Poți alege să nu asculți; poți alege să renunți la lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii și să-ți abandonezi

șansa la mântuire. Acesta este dreptul tău. Poți, de asemenea, să nu renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale și să pleci în lume și să ți le îndeplinești, cu încredere și cu îndrăzneală. Nu te va forța și nu te va condamna nimeni. Acesta este dreptul tău. Alegerea ta este și misiunea ta, iar misiunea ta este rolul pe care Dumnezeu ți-a poruncit să-l joci printre oameni. Asta este tot. Aceasta este adevărata stare de fapt. Orice ai alege, acesta este genul de drum pe care vei păși; pe orice fel de drum ai păși, acela este rolul pe care îl vei juca între oameni. Este chiar atât de simplu. Aceasta este adevărata stare de fapt. Așadar, sunt în continuare cuvintele de mai sus: „Fiecare persoană are propriile aspirații; nu o poți forța.” Dar de unde vine acea aspirație? La originile ei, este poruncită de Dumnezeu. Dacă nu alegi să accepți adevărul și să-ți faci bine datoria, înseamnă că Dumnezeu nu te-a ales pe tine și că tu nu ai o ocazie de mântuire. Simplu spus, tu nu ai această binecuvântare; nu a fost poruncită de Dumnezeu. Dacă nu te interesează să crezi în Dumnezeu sau să urmărești adevărul – dacă nu urmărești acest aspect – atunci îți lipsește această binecuvântare. Cei care sunt predestinați să vină în casa lui Dumnezeu sunt dispuși să-și facă datoria acolo. Orice spune Dumnezeu, ei ascultă; dacă El vrea ca ei să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor, asta fac. Dacă nu pot să renunțe la acestea, atunci își frământă creierii reflectând la cum să facă acest lucru. O asemenea persoană este dispusă să urmărească mântuirea. Aceasta este cea mai profundă nevoie și cerință a sufletului său, care este sorocită de Dumnezeu, așadar are această binecuvântare, ceea ce este norocul ei. Rolul pe care Dumnezeu îl sorocește pentru tine este cel pe care ar trebui să-l joci. Aceea este sursa. Cei care nu sunt binecuvântați urmăresc lumea, iar cei care sunt binecuvântați urmăresc adevărul – nu este așa? (Ba da.) Așadar, dacă vă întreabă din nou cineva, veți putea să răspundeți? (Da.) Care este cel mai

simplu răspuns? (Fiecare persoană are propriile aspirații; nu o poți forța.) Fiecare persoană are propriile aspirații; nu o poți forța. Cerința de a renunța la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale este menită doar să-ți dea o cale de practică. Poți alege să renunți la ele și poți alege să nu renunți la ele. Fiecare persoană are propriile aspirații; nu o poți forța. Dacă accepți, atunci aceste cuvinte te vizează. Dacă nu accepți, atunci aceste cuvinte nu te vizează pe tine și renunțarea la lucrurile urmărite, la idealuri și dorințe nu are nimic de-a face cu tine; ești liber. Este rezolvat acest aspect? (Da.) Este rezolvat, deci nimeni nu va continua să vorbească despre această chestiune, corect? (Corect.)

Mai există un aspect atunci când vine vorba de renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. Unii oameni spun: „Acum vorbești despre renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor – oare fiindcă se apropie momentul, zilele de pe urmă sunt aici și au sosit dezastrele și fiindcă a venit ziua lui Dumnezeu le ceri Tu oamenilor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor?” Așa este? (Nu.) Răspunsul este negativ: nu! Așadar, haideți să vorbim despre motivul precis. Deoarece răspunsul este nu, cu siguranță există unele aspecte detaliate aici despre care trebuie să avem părtășie și care trebuie înțelese. Haideți să vorbim despre asta. Acum două mii de ani, sau chiar acum câteva sute, întregul mediu social era diferit de cel din zilele noastre; starea de fapt pentru toată omenirea era diferită de cea din zilele noastre. Mediul vieții lor era foarte ordonat. Lumea nu era atât de malefică precum este acum, societatea umană nu era atât de haotică precum este acum și nu existau dezastre. Tot era nevoie ca oamenii să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor? (Da.) De ce? Dați-Mi un motiv și vorbiți din cunoștințele voastre specifice. (Acum, că omenirea este coruptă de Satana, oamenii au firea coruptă a Satanei, deci

atunci când își urmăresc idealurile și dorințele, fac totul pentru a urmări faima, profitul și statutul. Fiindcă urmăresc faima și profitul, se luptă și se ceartă între ei, luptându-se pe viață și pe moarte, iar rezultatul este că sunt corupți chiar mai profund de Satana, pierzându-și tot mai mult fărâma de umanitate, îndepărtându-se tot mai mult de Dumnezeu. Astfel, se poate vedea că este greșită calea urmăririi idealurilor și dorințelor. Deci nu din cauză că se apropie ziua lui Dumnezeu le cere El oamenilor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor; mai degrabă, de la bun început, oamenii nu ar trebui să urmărească aceste lucruri. Ar trebui să urmărească în mod corect, conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Credeți că renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor este un principiu de practică? (Da.) Reprezintă adevărul renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor? Este aceasta o cerință pe care o are Dumnezeu pentru om? (Da.) Este un adevăr, o cerință pe care o are Dumnezeu pentru om. Așadar, este modul în care oamenii s-ar cuveni să urmeze? (Da.) Deoarece este adevărul, o cerință specifică pe care Dumnezeu o are pentru om și este modul în care s-ar cuveni să urmeze oamenii, suferă modificări în funcție de moment și de mediu? (Nu.) De ce nu? Fiindcă adevărul, cerințele lui Dumnezeu și calea Lui nu se modifică odată cu schimbările momentului, locului și mediului. Indiferent de moment, de loc și de spațiu, adevărul rămâne mereu tot adevăr, iar standardul pe care Dumnezeu îl cere de la om nu se schimbă, așa cum nu se schimbă nici standardul pe care-l cere de la discipolii Săi. Așa că, pentru adepții lui Dumnezeu, indiferent de moment, de loc sau de context, calea lui Dumnezeu, pe care ar trebui să o urmeze, nu se schimbă. Așadar, a le cere oamenilor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor în vremurile noastre nu este o cerință prezentată omului doar fiindcă se apropie momentul, sau fiindcă zilele de pe urmă sunt

aici; nu este nici fiindcă zilele s-au împuținat și dezastrele sunt mari, nici de teamă să nu cadă omul în dezastru nu există o asemenea cerință urgentă de la om, care îi impune să se implice în acțiuni extreme sau radicale, pentru a obține cea mai rapidă intrare în adevărul-realitate. Nu acesta este motivul. Atunci, care este motivul? Indiferent de moment, dacă au trecut câteva sute sau câteva mii de ani de atunci – chiar și în prezent – cerințele lui Dumnezeu pentru om în această privință nu s-au schimbat. Doar că acum câteva mii de ani, chiar și până în orice moment înainte de ziua de azi, Dumnezeu nu făcuse publice în mod scris și detaliat aceste cuvinte pentru omenire, dar cerințele Lui pentru om nu s-au schimbat niciodată, în niciun moment. Din momentul în care omenirea a început să țină evidențe, cerințele lui Dumnezeu pentru oameni nu au fost niciodată ca ei să urmărească în mod sârguincios lumea, sau să își îndeplinească propriile idealuri și dorințe în lume. Singurele Lui cerințe pentru ei sunt să Îi asculte cuvintele, să-I urmeze calea, să nu se tăvălească în mocirlă cu lumea și să nu o urmărească. Lăsați-i pe oamenii lumii să se ocupe de lucrurile lumești; lăsați-i pe ei să îndeplinească aceste lucruri. Ele nu au nimic de-a face cu cei care cred în Dumnezeu și care Îl urmează. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă cei care cred în Dumnezeu este să-I urmeze calea și să-L urmeze. A urma calea lui Dumnezeu este ceva ce credincioșii și discipolii lui Dumnezeu au datoria să facă. Această chestiune nu se schimbă în funcție de moment, de loc sau de context. Chiar și în viitor, când omenirea va fi mântuită și va intra în epoca următoare, această cerință va rămâne neschimbată. Să asculți cuvintele lui Dumnezeu și să-I urmezi calea reprezintă atitudinea și practica specifică pe care un discipol al lui Dumnezeu s-ar cuveni să le aibă față de El. Doar ascultând cuvintele lui Dumnezeu și urmându-I calea pot reuși oamenii să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Așadar, faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să

renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor nu se naște din cauza timpului și nici din cauza unor medii sau contexte unice; mai degrabă, de când există oamenii, chiar dacă Dumnezeu nu le-a dat niciodată în mod clar cuvintele, El le-a cerut mereu acest standard și principiu. Indiferent de câți oameni îl pot atinge, de câți oameni pot să-I practice cuvintele sau de cât de multe dintre cuvintele Lui sunt ei capabili să înțeleagă, această cerință de la Dumnezeu este neschimbată. Uitați-vă în Biblie, unde există consemnări ale acelor oameni unici pe care Dumnezeu i-a ales în momente unice – Noe, Avraam, Isac, Iov etc. Cerințele lui Dumnezeu pentru ei, calea pe care au urmat-o, obiectivele și direcția vieții lor, precum și obiectivele pe care le-au urmărit și planurile de acțiune specifice pe care le-au urmat pentru viață și pentru supraviețuire reprezintă toate cerințele lui Dumnezeu pentru om. Care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru om? Ele includ faptul că oamenii trebuie să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor, nu-i așa? (Așa este.) Indiferent dacă în spirit sau în formă, ei trebuie să se ferească de omenirea zgomotoasă, dezordonată, malefică și să se ferească de tendințele ei zgomotoase, dezordonate, malefice. Înainte, exista un cuvânt care nu era prea potrivit – „sanctificat”. În realitate, sensul acestui cuvânt este să-ți ceară să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale – să te împiedice să devii un non-credincios sau să faci lucrurile pe care le fac non-credincioșii, sau să urmărești ceea ce urmărește un non-credincios și, mai degrabă, să te facă să urmărești lucrurile pe care s-ar cuveni să le urmărească un credincios. Asta înseamnă. Așadar, când unii oameni spun: „Oare fiindcă se apropie momentul, zilele de pe urmă sunt aici și au sosit dezastrele le cere Dumnezeu oamenilor să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor?”, care ar trebui să fie răspunsul la această întrebare? Ar trebui să fie că oricare dintre cerințele

lui Dumnezeu pentru om și toate aceste cerințe sunt adevărul și calea pe care s-ar cuveni să o urmeze oamenii. Ele nu se modifică pe baza schimbărilor de moment, loc, mediu, amplasare geografică sau context social. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, adevărul care nu s-a schimbat din vremuri imemoriale, care nu se schimbă de-a lungul întregii eternități – așadar, fiecare dintre cerințele lui Dumnezeu pentru om și fiecare principiu de practică precis pe care El îl prezintă oamenilor datează de după crearea omenirii de către El, când încă nu se ținea evidența timpului. Acestea coexistă cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, din momentul în care au existat oameni, omenirea a putut să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu pentru ei. Indiferent de domeniul pe care îl ating cerințele, toate acestea sunt eterne și nu se vor schimba. În general, cerințele lui Dumnezeu pentru om sunt să-I asculte cuvintele și să-I urmeze calea. Înțelegi? (Da.) Cerințele lui Dumnezeu nu au nicio legătură cu dezvoltarea lumii, cu contextele sociale umane, cu un moment sau un loc, sau cu mediul și spațiul geografic în care trăiesc oamenii. După ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu, este corect ca oamenii să le protejeze și să le practice. Dumnezeu nu are alte cerințe pentru oameni. Când aud și înțeleg cuvintele Lui, este suficient ca ei să le practice și să le protejeze; ei vor fi atins standardul de a fi ființe create acceptabile în ochii Lui. Înțelegi? (Da.) Așadar, indiferent de moment, de mediul sau contextul social sau de amplasarea geografică, ce trebuie să faci este să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi ce spune El și care sunt cerințele Lui pentru tine și apoi, următorul lucru pe care s-ar cuveni să-l faci ar fi să asculți, să te supui și să practici. Nu-ți face griji în legătură cu lucruri precum „Sunt mari dezastrele din lumea exterioară acum? Este haotică lumea? Este periculos să pleci în lume? Aș putea să contractez o boală? Aș putea să mor? Voi cădea oare în dezastre? Există ispite în lume?” Este inutil să te gândești la asemenea lucruri și ele nu au nimic de-a face cu

tine. Trebuie să-ți faci griji doar în legătură cu urmărirea adevărului și urmarea căii lui Dumnezeu, nu în legătură cu mediul lumii exterioare. Indiferent cum este mediul lumii exterioare, tu ești o ființă creată, iar Dumnezeu este Creatorul. Relația dintre Creator și ființă creată nu se va schimba, identitatea ta nu se va schimba, iar esența lui Dumnezeu nu se va schimba. Tu vei fi întotdeauna cineva care s-ar cuveni să urmeze calea lui Dumnezeu, care s-ar cuveni să asculte cuvintele Lui și să I se supună. Dumnezeu va fi mereu Singurul care are stăpânire asupra ta, care îți rânduiește soarta și care te călăuzește prin viață. Relația ta cu El nu se va schimba, identitatea Lui nu se va schimba și nici identitatea ta nu se va schimba. Din toate aceste motive, indiferent de moment, responsabilitatea, obligația și datoria ta cea mai importantă sunt să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să li te supui și să le practici. Acest lucru nu va fi niciodată greșit și este standardul cel mai înalt. Este rezolvat acest aspect? (Da.) Este rezolvat. Am vorbit clar? Am vorbit mai corect decât voi? (Da.) În ce sens vorbesc corect? (Noi vorbeam doar în linii mari, dar Dumnezeu a disecat acest aspect într-un mod destul de amănunțit și a avut, de asemenea, părtășie că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, căile pe care să le respecte oamenii, și că ei ar trebui să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să-I urmeze calea. Dumnezeu a spus clar toate aceste lucruri.) Ce spun Eu este un aspect al adevărului. Expresia „un aspect al adevărului” este o teorie, așadar, ce susține această teorie? O susțin aceste fapte precise și acest conținut, despre care am mai vorbit. Există dovezi ale tuturor acestor fapte; nici măcar unul dintre ele nu este inventat, nici măcar unul nu este închipuit. Sunt toate fapte, sau sunt esența și realitatea fenomenelor exterioare ale faptelor. Dacă le poți pătrunde și le poți înțelege, asta dovedește că înțelegi adevărul. Motivul pentru care nu puteți spune cu voce tare acest lucru este că încă nu înțelegeți acest aspect al adevărului și nici nu

înțelegeți esența și realitatea inerentă a acestor fenomene, deci doar vorbiți puțin despre sentimentele și cunoștințele voastre, ceea ce nu suferă comparație cu adevărul. Nu este așa? (Ba da.) Acest aspect este rezolvat, deci haideți să încheiem aici. Cu privire la subiectul renunțării la lucrurile pe care le urmăriți, la idealurile și dorințele care se nasc ca urmare a intereselor și hobbyurilor, era necesar să includem această întrebare ca punct suplimentar? (Da.) Era necesar. Fiecare întrebare atinge o parte a adevărului, adică tratează realitatea și esența unor fapte, iar în spatele acestei realități și a acestei esențe sunt mereu rânduielile, planurile, ideile și dorințele lui Dumnezeu. Și ce altceva? Unele dintre metodele specifice ale lui Dumnezeu, precum și baza, obiectivele și contextul acțiunilor Sale. Acestea sunt realitatea.

După ce încheiem părtășia despre subiectul renunțării la lucrurile urmărite, la idealurile și dorințele care se nasc din interese și hobbyuri, ar trebui să avem părtășie despre următorul subiect. Care este acesta? Este că oamenii ar trebui să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor care se nasc din căsnicie. Evident, acest subiect atinge toate diversele probleme asociate căsniciei. Nu este acest subiect puțin mai vast decât interesele și hobbyurile? Dar nu vă temeți de amploarea lui. Îl vom analiza puțin câte puțin, înțelegând lent și răzbătând prin acest subiect cu ajutorul părtășiei. Poziția pe care o vom adopta în părtășia despre acest subiect este să disecăm aspectul căsniciei din perspectivele și aspectele esenței problemelor de aici, atât pozitive, cât și negative; ale înțelegerilor variate ale oamenilor, atât corecte, cât și incorecte; ale greșelilor pe care le fac ei în căsnicie, precum și ale diverselor idei și puncte de vedere incorecte cărora le dă naștere acest aspect, ajutându-i pe oameni, în cele din urmă, să renunțe la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele care se nasc din căsnicie. Cea mai bună și cea mai simplă practică pentru a atinge

„renunțarea” este aceasta: în primul rând, trebuie să vezi clar esența problemelor și să fii conștient de acestea, fie că sunt pozitive, fie că sunt negative. Apoi, trebuie să fii capabil să tratezi problemele în mod corect și rațional. Aceasta este latura pozitivă a lucrurilor. Din perspectiva pasivă a lucrurilor, trebuie să fii capabil să înțelegi și să fii conștient de ideile, punctele de vedere și atitudinile greșite pe care ți le aduc problemele, sau de diversele influențe dăunătoare și negative pe care acestea le au asupra umanității tale, iar apoi, pornind de la aceste aspecte, să poți să renunți. Cu alte cuvinte, trebuie să fii capabil să înțelegi și să fii conștient de aceste probleme, fără să fii legat sau înrobit de ideile greșite care se nasc din acestea și fără să le lași să-ți controleze viața și să te conducă pe căi necinstite sau să te determine să faci alegeri greșite. Pe scurt, fie că avem părtășie despre aspectele pozitive, fie despre cele negative, obiectivul suprem este să-i ajutăm pe oameni să trateze în mod rațional problema căsniciei, să nu folosească idei și puncte de vedere false pentru a o pătrunde și a o înțelege și să nu aibă atitudini incorecte față de ea. Aceasta este înțelegerea corectă a practicii „renunțării”. Bun, haideți să continuăm părtășia despre lucrurile urmărite, idealurile și dorințele care se nasc din căsnicie. Mai întâi, haideți să analizăm definiția căsniciei, care este conceptul. Majoritatea nu v-ați căsătorit, nu-i așa? Văd că majoritatea sunteți adulți. Ce înseamnă să fii adult? Înseamnă că deja ați atins sau ați depășit o vârstă potrivită pentru a vă căsători. Indiferent dacă sunteți la acea vârstă sau ați depășit-o, fiecare persoană are unele puncte de vedere, definiții și concepte relativ burgheze despre căsnicie, fie că acestea sunt corecte sau incorecte. Așadar, haideți să explorăm mai întâi ce este, în realitate, căsnicia. Mai întâi, în cuvintele voastre: ce este, de fapt, căsnicia? Dacă vrem să discutăm despre cine este calificat să spună ce este căsnicia, probabil sunt cei care au mai fost căsătoriți. Așadar, haideți să începem cu

cei care sunt căsătoriți, iar când vor termina ei de vorbit, putem să trecem la adulții necăsătoriți. Puteți să vorbiți despre punctele voastre de vedere privind căsnicia și vom asculta înțelegerea și definiția voastră cu privire la căsnicie. Spuneți ce aveți de spus, indiferent dacă este sau nu plăcut de ascultat – nemulțumiri despre căsnicie sau așteptări în legătură cu aceasta, toate se acceptă. (Înainte să se căsătorească, toți oamenii au așteptări. Unii oameni se căsătoresc pentru a putea avea un stil de viață abundent, în timp ce unii urmăresc o căsnicie fericită, căutând un prinț pe un cal alb, visând că vor trăi o viață fericită. Există și unii care vor să se folosească de căsnicie pentru a-și împlini unele dintre propriile scopuri.) Așadar, din punctul tău de vedere, ce este, de fapt, căsnicia? Este ceva tranzacțional? Este un joc? Ce este? Unele dintre situațiile pe care le-ai menționat sunt despre a avea o viață înstărită, ceea ce este un soi de tranzacție. Ce altceva? (Simt că, pentru mine, căsnicia este doar ceva la care tânjesc, ceva ce-mi doresc.) Cine mai vrea să vorbească? Ce cunoștințe au oamenii căsătoriți despre căsnicie? Mai ales oamenii care sunt căsătoriți de zece sau douăzeci de ani – ce sentimente aveți în legătură cu căsnicia? Nu sunteți, de obicei, plini de reflecții privind căsnicia? În primul rând, aveți experiență cu propria căsnicie și, în al doilea rând, ați văzut căsniciile celor din jurul vostru; în același timp, v-ați gândit la căsniciile altora, pe care le-ați văzut în cărți, în literatură și în filme. Așadar, pe baza acelor aspecte, ce crezi că este căsnicia? Cum ai defini-o? Ce înțelegi în legătură cu ea? Cum definești tu căsnicia? Oameni căsătoriți, cei care sunteți căsătoriți de câțiva ani – mai ales aceia dintre voi care au crescut copii – ce simțiți voi în legătură cu căsnicia? Vorbiți! (Pot face eu câteva completări. De la o vârstă fragedă, m-am uitat mult la televizor. Mereu tânjeam după o viață conjugală fericită, dar după ce m-am căsătorit, mi-am dat seama că nu este cum îmi imaginasem eu. După ce m-am căsătorit, primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să muncesc din greu

pentru familia mea, ceea ce era foarte obositor. În plus, din cauza incompatibilității dintre temperamentul meu și cel al soțului meu și dintre lucrurile la care tânjeam și pe care le urmăream – mai ales din cauza diferenței dintre căile pe care le urmăream – am avut multe dispute în viață, până în punctul în care ajungeam să ne certăm. Viața era grea. În acel moment, am simțit că tipul de viață conjugală la care tânjisem în copilărie nu este, de fapt, realist. Era doar o dorință plăcută, dar viața adevărată nu este așa. Acestea sunt gândurile mele despre căsnicie.) Deci înțelegerea ta despre căsnicie este că e plină de amărăciune, corect? (Da.) Deci toate amintirile și memoriile tale sunt pline de amărăciune, obositoare, dureroase și insuportabil de rememorat; te-ai simțit necăjită, deci, după aceea, nu ai avut așteptări mai bune de la căsnicie. Consideri că mariajul nu este conform cu dorințele tale, că nu este nici bun, nici romantic. Înțelegi căsnicia ca pe o tragedie – cam asta vrei să spui? (Da.) În căsnicia ta, fie în lucruri pe care le-ai putut face, fie în lucruri pe care nu ai fost dispusă să le faci, ai fost deosebit de obosită și de plină de amărăciune cu privire la toate, corect? (Da.) Căsnicia este plină de amărăciune – acesta este un tip de sentiment, un sentiment pe care oamenii pot să-l înțeleagă sau pe care îl simt și ei. Indiferent de formă, probabil că, în acest moment, în lume există mai multe afirmații diferite despre căsnicie și familie. Există mai multe în filme și în cărți, iar în societate există experți în căsnicii și experți în relații, care analizează și disecă tot felul de căsnicii, care tratează și înlătură contradicțiile care apar în respectivele căsnicii, pentru a le media. În cele din urmă, societatea a popularizat unele zicale despre căsnicie. Cu care dintre aceste zicale populare despre căsnicie sunteți de acord sau pe care le împărtășiți? (Dumnezeule, oamenii din societate spun adesea că a te căsători este ca și cum ai intra într-un mormânt. Eu cred că după ce se căsătoresc, își întemeiază o familie și au copii, oamenii au responsabilități,

cred că trebuie să muncească neîncetat pentru a-și întreține familia, iar dacă la asta se adaugă nepotrivirile care apar ca urmare a faptului că doi oameni trăiesc împreună, se nasc tot felul de probleme și dificultăți.) Cum sună, exact, expresia? „Căsnicia este un mormânt.” Există unele zicale celebre, populare în China? Nu este expresia „căsnicia este un mormânt” destul de populară? (Ba da.) Care mai există? „Căsnicia este un oraș sub asediu – cei din afară vor să intre, iar cei dinăuntru vor să iasă.” Și mai care? „O căsnicie fără iubire este imorală.” Ei cred că o căsnicie este un semn al iubirii și că o căsnicie fără iubire este imorală. Folosesc iubirea romantică pentru a evalua standardul de moralitate. Sunt acelea definițiile și conceptele căsniciei pe care le au oamenii căsătoriți? (Da.) Pe scurt, cei care sunt căsătoriți sunt plini de amărăciune. Ca să folosim o expresie pentru a o descrie: „Căsnicia este un mormânt.” Chiar este atât de simplu? Oamenii căsătoriți au terminat de vorbit, deci acum, putem asculta ce au de spus cei necăsătoriți, singuri. Cine vrea să vorbească despre propria înțelegere privind căsnicia? Chiar dacă este imatură, sau este o fantezie sau sunt așteptări deloc conforme cu realitatea, totul se acceptă. (Dumnezeule, eu cred că o căsnicie înseamnă doi oameni care trăiesc ca parteneri, o viață de nevoi zilnice.) Ai fost căsătorit? Ai vreo experiență personală? (Nu.) Nevoi zilnice, viața ca parteneri – chiar asta crezi? Ceva atât de practic? (În idealurile mele, căsnicia nu este așa, dar asta am văzut în căsnicia părinților mei.) Așa este căsnicia părinților tăi, dar căsnicia ta ideală nu este așa. Ce înțelegi și ce urmărești tu, când vine vorba de căsnicie? (Când eram mică, înțelegeam doar să găsesc un om pe care îl admiram, iar apoi, să trăiesc cu el o viață fericită și romantică.) Voiai să trăiești cu el, să-l ții de mână și să îmbătrâniți împreună, așa este? (Da.) Asta este înțelegerea ta precisă privind căsnicia, care te implică pe tine; nu o dobândești privindu-i pe alții. Ce vezi în căsniciile altora este doar aspectul lor superficial și, fiindcă încă nu ai

experimentat și tu asta, nu știi dacă ceea ce vezi este realitatea faptelor sau doar un aspect superficial al lor; lucrul pe care îl crezi real va exista mereu în ideile și în punctele tale de vedere. O parte a înțelegerii pe care o au tinerii cu privire la căsnicie este să trăiască romantic cu omul iubit, să se țină de mână, să îmbătrânească împreună și să trăiască împreună această viață. Aveți toți vreo altă înțelegere cu privire la căsnicie? (Nu.)

Unii oameni spun: „Scopul căsniciei este să găsești un om care te iubește. Nu contează dacă este romantic sau nu, nici nu este nevoie să-l iubești atât de mult. Ar trebui măcar să te iubească el pe tine, să te primească în inima sa și să aibă lucruri pe care le urmărește, idealuri, caracter, interese și hobbyuri în comun cu tine, astfel încât să vă considerați reciproc compatibili și să trăiți împreună." Alți oameni spun: „Găsește pe cineva cu care să trăiești, pe care îl iubești și care te iubește. Doar asta este fericirea." Și sunt alții a căror înțelegere privind căsnicia este: „Trebuie să găsești pe cineva cu putere economică, astfel încât să nu îți faci griji cu privire la îmbrăcăminte și mâncare în ultima parte a vieții tale, să ai o viață materială îmbelșugată și să nu suferi din cauza sărăciei. Indiferent de vârsta sa ori de felul în care arată, indiferent de caracterul său și de gusturile sale, este în regulă, atât timp cât are bani. Atât timp cât îți poate da bani de cheltuială și îți poate satisface nevoile materiale, este acceptabil. A trăi cu o asemenea persoană aduce fericire și, fizic, te vei simți confortabil. Aceasta este căsnicia." Acestea sunt câteva dintre cerințele și definițiile pe care le dau oamenii căsniciei. Majoritatea oamenilor înțeleg căsnicia ca însemnând să găsească iubitul, omul îndrăgit al visurilor lor, un Făt-Frumos și să trăiască împreună cu el și să se considere reciproc compatibili. De exemplu, unii oameni și-l imaginează pe Făt-Frumosul lor ca pe o vedetă sau o celebritate, cineva cu bani, faimă și avuții. Cred că doar viața cu o astfel de persoană reprezintă o căsnicie lăudabilă, plăcută, o căsnicie perfectă, și că

doar o astfel de viață este fericită. Unii oameni și-l imaginează pe partenerul lor ca fiind un om cu statut. Unii și-l imaginează ca fiind cineva drăguț și frumos, iar alții și-l imaginează ca fiind un om cu o familie cu relații, puternică și înstărită, o persoană bogată. Unii oameni și-l imaginează pe partenerul lor ca fiind ambițios și puternic în profesia lui, alții și-l imaginează ca având un talent unic, iar alții și-l imaginează ca având un caracter distinctiv. Toate acestea, și nu numai, sunt cerințe pe care oamenii le au de la căsnicie și, bineînțeles, sunt închipuirile, noțiunile și punctele de vedere pe care le au despre căsnicie. Pe scurt, cei care au mai fost căsătoriți consideră căsnicia ca fiind un mormânt, că a te căsători înseamnă să intri într-un mormânt, sau într-un dezastru; cei care sunt necăsătoriți își imaginează căsnicia ca fiind deosebit de plăcută și romantică și sunt plini de dorință și de așteptări. Dar fie că sunt cei care au fost căsătoriți sau cei care nu au fost, nimeni nu poate vorbi prea clar despre pătrunderea sau înțelegerea sa cu privire la căsnicie, sau despre care sunt definiția și conceptul real al căsniciei, nu-i așa? (Da.) Cei care au experiența căsniciei spun: „Căsnicia este un mormânt, este plină de amărăciune.” Unii dintre cei necăsătoriți zic: „Înțelegerea ta cu privire la căsnicie este incorectă. Spui că este rea căsnicia, iar asta fiindcă ești prea egoist. Nu ai investit mult în căsnicia ta. Din cauza diverselor tale defecte și probleme, ai reușit să-ți strici căsnicia. Ți-ai distrus și destrămat singur căsnicia.” Există și unii care sunt deja căsătoriți și care le spun acelor oameni singuri, care încă nu s-au căsătorit: „Ești un copil ignorant, ce știi tu? Știi tu cum este căsnicia? Căsnicia nu este o chestiune ce ține de o singură persoană, nici de două – este o chestiune ce ține de două familii, poate chiar două clanuri. Include multe aspecte care nu sunt nici simple, nici directe. Chiar și într-o lume cu doar doi oameni, unde este o chestiune ce ține doar de două persoane, tot nu este atât de simplu. Indiferent de cât de plăcută este înțelegerea și fantezia

ta despre căsnicie, pe măsură ce trec zilele, ea va fi copleșită de banalitatea nevoilor cotidiene, până când culoarea și aroma sa vor păli. Nu ești căsătorit, deci ce știi tu? Nu ai fost niciodată căsătorit, nu ai gestionat niciodată o căsnicie, deci nu ești calificat să o evaluezi sau să faci remarci critice. Înțelegerea ta cu privire la căsnicie este închipuire, este utopie – nu se bazează pe realitate!" Indiferent cine vorbește despre ea, există un raționament obiectiv, dar până la urmă, ce este, de fapt, căsnicia? Care dintre perspective este modul cel mai corect, cel mai obiectiv de a o analiza? Care este cea mai conformă cu adevărul? Cum ar trebui să o analizezi? Fie că vorbim despre cei care au mai experimentat căsnicia sau despre cei care nu au făcut asta, în primul rând, înțelegerea lor cu privire la căsnicie este plină de propriile închipuiri, iar în al doilea rând, omenirea coruptă este plină de emoții privind rolul pe care oamenii îl joacă în căsnicie. Fiindcă oamenii corupți nu înțeleg principiile pe care ar trebui să le respecte în diverse medii și nu înțeleg rolul pe care ei îl joacă în căsnicie sau obligațiile sau responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească, unele dintre zicalele lor despre căsnicie sunt inevitabil sentimentale și implică egoismul și impulsivitatea personală etc. Bineînțeles, fie că o persoană este căsătorită sau nu, dacă nu vede căsnicia din perspectiva adevărului și dacă nu are o înțelegere și o cunoaștere pură a acesteia de la Dumnezeu, atunci, cu excepția întregii sale practici personale privind căsnicia, înțelegerea sa cu privire la aceasta este în mare măsură influențată de societate și de omenirea malefică. Este influențată și de atmosfera, tendințele și opiniile publice ale societății, precum și de lucrurile false, părtinitoare – și cele care ar putea fi numite mai exact inumane – spuse despre căsnicie de către oamenii de la fiecare nivel și din fiecare pătură a societății. Din cauza acestor lucruri pe care le spun ceilalți, oamenii vor fi, în primul rând, influențați și controlați inconștient de aceste gânduri și

puncte de vedere și, în al doilea rând, vor accepta inconștient aceste atitudini și moduri de a privi căsnicia, precum și aceste moduri de a trata căsnicia și atitudinile față de viață pe care le au cei care trăiesc căsătoriți. În primul rând, oamenii nu au o înțelegere pozitivă a căsniciei și nici o cunoaștere și o percepție pozitivă, precisă a acesteia. În plus, atât societatea, cât și omenirea malefică le insuflă oamenilor gânduri negative și false despre căsnicie. Prin urmare, gândurile și punctele de vedere ale oamenilor despre căsnicie devin denaturate, ba chiar malefice. Atât timp cât trăiești și supraviețuiești în această societate și ai ochi de văzut, urechi de auzit și gânduri pentru a reflecta la întrebări, vei accepta în măsuri diferite aceste gânduri și puncte de vedere false, ceea ce duce la o înțelegere și o cunoaștere incorectă și părtănitoare despre căsnicie. De exemplu, acum o sută de ani, oamenii nu înțelegeau ce însemna iubirea romantică, iar înțelegerea lor privind căsnicia era foarte simplă. Când o persoană ajungea la vârsta căsătoriei, o peţitoare îi făcea cunoștință cu un membru al sexului opus, părtinții lor se ocupau de tot, iar apoi făceau o nuntă cu un membru al sexului opus, se căsătoreau și cei doi trăiau și-și petreceau zilele împreună. Astfel se însoțeau reciproc de-a lungul vieții, până când ajungeau la capătul ei. Căsnicia era cât se poate de simplă. Era o chestiune ce ținea de două persoane – doi oameni din familii diferite, care trăiau împreună, se însoțeau reciproc, aveau grijă unul de altul și trăiau o viață împreună. Era cât se poate de simplu. La un moment dat, însă, oamenii au început să vorbească despre ceea ce numesc ei iubire romantică, iar iubirea romantică a fost adăugată la ideea de căsnicie, până în zilele noastre. Acest termen, „iubire romantică”, sau înțelesul și ideea acestuia, nu mai reprezintă un lucru în legătură cu care oamenii, în profunzimea inimii lor, se simt jenați sau despre care le este greu să vorbească. Mai degrabă, există foarte firesc în gândurile oamenilor și este un subiect de discuție firesc pentru ei, mergând

atât de departe încât până și oamenii care încă nu sunt adulți discută despre ceea ce numesc ei iubire romantică. Așadar, asemenea gânduri, puncte de vedere și afirmații exercită în mod intangibil o influență asupra tuturor, bărbați și femei, tineri și bătrâni. Această influență este motivul pentru care înțelegerile tuturor cu privire la căsnicie sunt atât de pretențioase – ca să vorbim mai corect, sunt pline de prejudecăți. Toți au început să se joace cu iubirea și să cocheteze cu pasiunea. Așa-zisa „iubire romantică" a omului este doar îmbinarea iubirii și a pasiunii.[a] Ce înseamnă „iubire"? Iubirea este un fel de afecțiune. Ce însemnă „pasiune"? Înseamnă poftă trupească. Căsnicia nu mai este un lucru atât de simplu precum doi oameni care-și petrec zilele împreună, ca parteneri; mai degrabă, a devenit o jucărie pentru afecțiune și pentru pofta trupească. Nu este așa? (Ba da.) Oamenii au ajuns să înțeleagă căsnicia drept o combinație de poftă trupească și afecțiune, deci pot fi bune căsniciile lor? Bărbații și femeile nu trăiesc așa cum se cuvine, nici nu își îndeplinesc bine responsabilitățile și-și petrec zilele într-un mod care nu este realist. Vorbesc adesea despre iubire, despre pasiune, afecțiune și poftă trupească. Crezi că, astfel, pot ei trăi fără probleme și într-un mod stabil? (Nu.) Ce persoană poate să depășească aceste ispite și ademeniri? Nimeni nu poate trece prin aceste ispite și ademeniri. În societate, oamenii sunt plini de poftă trupească și afecțiune unii pentru alții. Asta numesc ei iubire romantică și acesta este modul în care oamenii contemporani înțeleg căsnicia; este cea mai înaltă evaluare a lor privind căsnicia, cel mai înalt dintre gusturi. Așadar, situația căsniciei oamenilor contemporani s-a schimbat până a devenit de nerecunoscut și este într-o situație teribilă, groaznică. Căsnicia nu mai este o chestiune simplă, ce ține de un bărbat și o femeie; mai degrabă, a devenit o chestiune ce ține de toți oamenii, bărbați și femei, care se joacă cu afecțiunea și pofta trupească – total depravată. Prin ademenirea tendințelor malefice, sau prin inocularea gândurilor malefice,

înțelegerea și perspectiva oamenilor față de căsnicie devin deformate, anormale și malefice. În plus, filmele și programele de televiziune ale societății, precum și operele literare și artistice, oferă constant tot mai multe interpretări și afirmații malefice și imorale despre căsnicie. Regizorii, scenariștii și actorii vorbesc cu toții în detaliu despre căsnicie ca fiind o stare teribilă. Acest lucru este plin de maliţiozitate și poftă trupească, ceea ce duce la faptul că o căsnicie cuviincioasă este azvârlită în haos. Așadar, de când există iubirea romantică, divorțul a devenit tot mai comun în societatea umană, cum au devenit și relațiile extraconjugale; mai mulți copii au fost obligați să îndure rănile provocate de divorțul părinților, să trăiască cu mame singure sau cu tați singuri, petrecându-și astfel copilăria și tinerețea sau crescând în situațiile conjugale nepotrivite ale părinților lor. Motivul tuturor acestor tragedii conjugale diferite, al acestor căsnicii incorecte sau disfuncționale, este faptul că opinia despre căsnicie pe care o promovează societatea este plină de prejudicii, malefică și imorală, până în punctul în care aceasta este lipsită de etică și de moralitate. Din cauză că omenirea nu are o înțelegere exactă a lucrurilor pozitive sau adecvate, oamenii vor accepta fără să-și dea seama aceste gânduri și puncte de vedere pe care le promovează societatea, indiferent de cât de denaturate sunt ele. Aceste lucruri sunt ca o ciumă, răspândindu-se prin corpul tău, distrugându-ți toate gândurile și toate ideile și distrugând părțile corecte ale umanității tale. Conștiința și rațiunea umanității tale normale devin rapid încețoșate, neclare sau slabe; atunci, aceste gânduri și puncte de vedere care provin de la Satana și care sunt denaturate, malefice și lipsite de etică și de morală, preiau poziția superioară și rolul dominant în profunzimea gândurilor și inimii tale și în universul minții tale. După ce aceste lucruri preiau poziția superioară și rolul dominant, perspectiva ta asupra unor aspecte precum căsnicia devine rapid bolnavă și denaturată și lipsită de etică și de morală,

ajungând până în punctul în care devine malefică, dar tu nu știi asta și crezi că este absolut adecvată: „Toată lumea gândește așa, deci de ce nu aș gândi și eu? Este adecvat ca toată lumea să gândească așa, deci nu este adecvat să gândesc și eu așa? Așadar, dacă nimeni altcineva nu roșește vorbind despre iubirea romantică, nu ar trebui să roșesc nici eu. Prima oară, am fost puțin timid, puțin jenat și mi-a fost greu să deschid gura. După ce am mai vorbit de câteva ori despre ea, mi-a trecut. Ascultând mai mult și vorbind mai mult despre ea, mi-am însușit-o.” Este adevărat, vorbești și asculți și ți-ai însușit acest lucru, dar înțelegerea adevărată, inițială a căsniciei nu poate rămâne neclintită în profunzimea gândurilor tale, așa că ai pierdut conștiința și rațiunea pe care se cuvine să le ai ca persoană normală. Care este motivul pierderii lor? Este faptul că ai acceptat perspectiva așa-zisei „iubiri romantice” cu privire la căsnicie. Această perspectivă a așa-zisei „iubiri romantice” asupra căsniciei a înghițit înțelegerea și sentimentul inițial de responsabilitate pe care îl are umanitatea ta normală față de căsnicie. Foarte rapid, începi să pui personal în practică propria înțelegere a iubirii romantice. Cauți încontinuu oameni pe care îi consideri compatibili cu tine, care te iubesc sau pe care îi iubești, și urmărești iubirea romantică prin mijloace corecte sau josnice, străduindu-te din răsputeri și fiind foarte nerușinat, până în punctul de a-ți sacrifica energia de o viață de dragul iubirii romantice – atunci s-a zis cu tine. Să spunem că, în cursul urmăririi iubirii romantice, o femeie găsește un om pe care îl admiră și spune: „Ne iubim, deci hai să ne căsătorim!” După ce se căsătorește, trăiește o vreme cu persoana respectivă, apoi își dă seama că el are unele defecte și se gândește: „El nu mă place pe mine și eu nu-l plac cu adevărat pe el. Noi doi nu ne potrivim, deci iubirea noastră romantică a fost o greșeală. Bine, o să divorțăm.” După divorț, duce după ea un copil de doi sau trei ani și se pregătește să găsească pe altcineva, gândindu-se: „Întrucât căsnicia mea

anterioară a fost lipsită de iubire, trebuie să mă asigur că următorul simte o iubire romantică adevărată. De data asta, trebuie să fiu sigură, deci trebuie să petrec ceva timp analizând.” După o vreme, întâlnește pe altcineva: „Ah, acesta este iubitul visurilor mele, persoana care mi-am imaginat că-mi va plăcea. El mă place pe mine, iar eu îl plac pe el. Nu suportă să stea departe de mine și eu nu suport să stau departe de el; suntem ca doi magneți care se atrag unul pe altul, dorindu-ne mereu să fim împreună. Suntem îndrăgostiți, hai să ne căsătorim!” Așa că se căsătorește din nou. Odată căsătorită, mai face un copil și, după doi sau trei ani, se gândește: „Persoana asta are mai multe defecte; este atât leneș, cât și nesătul. Îi place să se dea rotund și să se laude, precum și să sporovăiască. Nu-și îndeplinește responsabilitățile, nu dă familiei banii pe care îi câștigă și bea și joacă jocuri de noroc cât e ziua de lungă. Aceasta nu e persoana pe care vreau s-o iubesc. Nu așa este persoana pe care o iubesc. Divorț!” Cărând după ea doi copii, divorțează din nou. După ce divorțează, începe să se gândească: ce este iubirea romantică? Nu poate spune. Unii oameni au câte două sau trei căsnicii eșuate și, la final, ce spun? „Eu nu cred în iubirea romantică, ci în umanitate.” Vezi tu, sunt nehotărâți și nu știu în ce ar trebui să creadă. Nu știu ce este căsnicia; acceptă gânduri și perspective false și folosesc aceste gânduri și perspective drept standarde. Pun personal în practică aceste gânduri și perspective și, în același timp, fac rău căsniciei și lor înșiși, precum și altor oameni; în diferite măsuri, lezează viitoarea generație și pe ei înșiși, atât fizic, cât și spiritual. Toate aceste lucruri fac parte din motivul pentru care oamenii se simt în suferință și lipsiți de speranță cu privire la căsnicie, față de care nu au sentimente bune. Tocmai am avut părtășie despre diversele perspective și definiții ale oamenilor cu privire la căsnicie, precum și despre situația în care se află căsnicia lor, ca urmare a punctelor de vedere incorecte pe care le au oamenii moderni cu privire la căsnicie; pe

scurt, este bună sau rea situația căsniciei umane moderne? (Rea.) Nu are perspective, nu este optimistă și este din ce în ce mai dată peste cap. De la Est la Vest, de la Sud la Nord, căsnicia umană este într-o stare teribilă, groaznică. Toți oamenii din generația actuală – cei sub vârsta de patruzeci sau cincizeci de ani – sunt martori la ghinionul căsniciilor generațiilor anterioare și viitoare, precum și la opiniile acestor generații despre căsnicie și la experiențele lor conjugale eșuate. Bineînțeles, mulți oameni sub vârsta de patruzeci de ani sunt victimele a tot felul de căsnicii ghinioniste; unii dintre ei sunt mame singure, alții sunt tați singuri, deși, bineînțeles, relativ vorbind, nu sunt la fel de mulți tați singuri. Unii oameni cresc cu mama lor biologică și cu tatăl vitreg, alții cresc cu tatăl lor biologic și cu mama vitregă, iar alții cresc cu frați și surori de la diferite mame și tați. Alții au părinți divorțați care se recăsătoresc și niciunul dintre părinți nu îi vrea, deci devin orfani, care se transformă în adulți, după câțiva ani în care se descurcă așa cum pot în societate; apoi, devin tați vitregi sau mame vitrege, sau devin mame sau tați singuri. Aceasta este situația căsniciei moderne. Nu este gestionarea căsniciei de către omenire în această măsură rezultatul coruperii oamenilor de către Satana? (Ba da.) Această formă necesară a celei mai simple supraviețuiri și înmulțiri a omenirii a fost complet mutilată și distrusă. Cum crezi că trăiește omenirea? A vedea viața fiecărei familii este tulburător, este prea groaznic chiar și de privit. Haideți să nu mai vorbim despre asta; cu cât spui mai multe, cu atât mai tulburat te simți, nu-i așa?

Întrucât vorbim despre subiectul căsniciei, ar trebui să vedem care sunt, de fapt, definiția și conceptul precis, corect de căsnicie. Întrucât vorbim despre definiția și conceptul precis, corect de căsnicie, trebuie să căutăm răspunsul în cuvintele lui Dumnezeu, să dăm căsniciei o definiție și un concept corect pe baza tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu le-a spus și

le-a făcut cu privire la această chestiune, să clarificăm adevărata stare a căsniciei, precum și intenția inițială din spatele creării și existenței căsniciei. Dacă vrei să vezi clar definiția și conceptul de căsnicie, atunci trebuie să începi prin a-i studia pe strămoșii omenirii. Care este motivul pentru a începe să-i studiezi pe strămoșii omenirii? Omenirea a reușit să supraviețuiască până acum datorită căsniciei strămoșilor săi; cu alte cuvinte, cauza primară a faptului că există atât de mulți oameni în prezent este căsnicia dintre oamenii pe care Dumnezeu i-a creat la început. Așadar, dacă vrei să înțelegi definiția și conceptul precis de căsnicie, trebuie să începi prin a studia căsnicia strămoșilor omenirii. Când a început căsnicia pentru strămoșii omenirii? A început odată cu crearea omului de către Dumnezeu. Este consemnată încă din Cartea Genezei, deci trebuie să deschidem Biblia și să vedem ce spun aceste fragmente. Sunt oamenii, în majoritatea lor, interesați de acest subiect? Cei care sunt deja căsătoriți ar putea crede că nici măcar nu este nimic de discutat, că acest subiect este foarte banal, dar tinerii singuri sunt deosebit de interesați de acest subiect, fiindcă ei consideră căsnicia misterioasă și cred că există multe lucruri pe care nu le cunosc despre ea. Așadar, haideți să începem discuția de la sursă. Să citească cineva din Geneza 2:18. („Și Iahve Dumnezeu a spus: «Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el.»”) Apoi, din Geneza 2:21-24. („Și Iahve Dumnezeu a trimis un somn profund peste Adam și el a adormit: și i-a luat una dintre coaste, închizând carnea la loc; Și din coastele, pe care Iahve Dumnezeu le luase de la om, a făcut o femeie și i-a adus-o omului. Și Adam a spus: «Aceasta este acum os din osul meu și trup din trupul meu; ea va fi numită Femeie, pentru că a fost luată de la Bărbat.» De aceea, bărbatul își va părăsi părinții și se va uni cu soția lui, iar cei doi vor fi un singur trup.”) Apoi, din Geneza 3:16-19. („El i-a zis femeii: Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința

ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine. Și lui Adam i-a spus: Pentru că ai ascultat de soția ta și ai mâncat din pomul din care-ți poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; cu mâhnire îți vei lua hrana din el câte zile vei trăi; îți va da spini și mărăcini, iar tu din plantele câmpului vei mânca; cu sudoarea frunții îți vei mânca pâinea, până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.") Ne vom opri acolo. Sunt cinci versete în capitolul doi și patru versete în capitolul trei, în total, nouă versete din Scripturi. Nouă versete din Geneză descriu un lucru, și anume, cum a apărut căsnicia strămoșului omenirii. Nu este așa? (Ba da.) Acum înțelegeți? Înțelegeți puțin mai bine sensul general și puteți să vi-l amintiți? Care este lucrul principal despre care discutăm aici? (Cum a apărut căsnicia strămoșului omenirii.) Deci cum a apărut, de fapt? (A pregătit-o Dumnezeu.) Așa e, asta este situația adevărată. A pregătit-o Dumnezeu pentru om. Dumnezeu l-a creat pe Adam, apoi i-a creat o parteneră, o consoartă care să-l ajute și care să-l însoțească, să trăiască împreună cu el. Aceasta este originea căsniciei pentru strămoșul omenirii și este sursa căsniciei umane. Nu este așa? (Ba da.) Știm sursa căsniciei umane: a fost sorocită de Dumnezeu. Dumnezeu a pregătit o parteneră pentru strămoșul omenirii, care ar putea fi numită și consoartă, care apoi, avea să-l ajute și să-l însoțească de-a lungul vieții. Aceasta este originea și sursa căsniciei umane. Așadar, după ce am analizat originea și sursa căsniciei umane, cum ar trebui să înțelegem corect căsnicia? Ați spune că este sacră căsnicia? (Da.) Este sacră? Are ea ceva de-a face cu sfințenia? Nu are. Nu puteți spune că este sacră. Căsnicia este rânduită și sorocită de Dumnezeu. Își are originea și sursa în creația lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat primul om, care avea nevoie de o parteneră ca să-l ajute și să-l însoțească, să trăiască împreună cu el, astfel că Dumnezeu i-a creat o parteneră, iar apoi, a apărut

căsnicia umană. Asta este tot. Este cât se poate de simplu. Aceasta este înțelegerea rudimentară despre căsnicie pe care ar trebui s-o aveți. Căsnicia vine de la Dumnezeu; este rânduită și sorocită de El. Măcar puteți spune că nu este un lucru negativ, ci mai degrabă pozitiv. Se poate spune, în mod precis, și că este adecvată, că este un segment adecvat pe parcursul vieții umane și în procesul existenței oamenilor. Nu este malefică și nici nu este un instrument sau un mijloc de corupere a omenirii; este adecvată și pozitivă, fiindcă a fost creată și poruncită de Dumnezeu și, bineînțeles, fiindcă El a rânduit-o. Căsnicia umană își are originea în creația lui Dumnezeu și este ceva ce El personal a rânduit și a poruncit, deci privind lucrurile din acest unghi, singura perspectivă pe care se cuvine să o aibă cineva cu privire la căsnicie este că aceasta vine de la Dumnezeu, că este un lucru adecvat și pozitiv, că nu este negativă, malefică, egoistă sau sumbră. Nu vine de la om, nici de la Satana, și cu atât mai puțin s-a dezvoltat organic în natură; mai degrabă, Dumnezeu a creat-o cu propriile mâini și a rânduit-o și a poruncit-o personal. Acest lucru este absolut sigur. Asta reprezintă definiția și conceptul original și precis al căsniciei.

Acum, că înțelegeți conceptul și definiția precisă a căsniciei, pe care se cuvine să le aibă oamenii, haideți să analizăm: care este sensul din spatele poruncii și rânduielii lui Dumnezeu cu privire la căsnicie? El este menționat în versetele din Biblie pe care tocmai le-am citit, și anume, de ce omenirea are căsnicia, care au fost gândurile lui Dumnezeu, care au fost situația și împrejurările în acel moment și în ce împrejurări a dat Dumnezeu omului această căsnicie. Iahve Dumnezeu a spus lucrurile astfel: „Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el.” Aceste cuvinte spun două lucruri. În primul rând, Dumnezeu a văzut că acest bărbat era prea stingher de unul singur, fără o parteneră, fără cineva cu care să vorbească sau o însoțitoare cu care să împartă fericirea și gândurile lui; El a

văzut că viața lui ar fi anostă, insipidă și neinteresantă, așa că I-a venit un gând: un bărbat este puțin stingher, deci trebuie să-i fac o parteneră. Această parteneră va fi consoarta lui, care îl va însoți peste tot și-l va ajuta să facă toate lucrurile; va fi partenera și consoarta lui. Scopul unei partenere este să-l însoțească de-a lungul vieții, să meargă înainte împreună cu el pe calea vieții lui. Indiferent dacă pentru zece, douăzeci, o sută sau două sute de ani, partenera lui îi va fi alături, va fi cea care-l va însoți peste tot, care va vorbi cu el, care va împărtăși cu el fericirea, durerea și fiecare emoție și, în același timp, îl va însoți și-l va împiedica să se simtă singur sau stingher. Aceste gânduri și idei ce se nasc în mintea lui Dumnezeu sunt împrejurările din jurul sursei căsniciei umane. În aceste împrejurări, Dumnezeu a mai făcut ceva. Haideți să analizăm consemnarea biblică: „Și Iahve Dumnezeu a trimis un somn profund peste Adam și el a adormit: și i-a luat una dintre coaste, închizând carnea la loc; Și din coastele, pe care Iahve Dumnezeu le luase de la om, a făcut o femeie și i-a adus-o omului.” Dumnezeu a luat o coastă a bărbatului, a luat pământ și a folosit coasta pentru a mai face o persoană. Această persoană a fost făcută din coasta bărbatului, creată din coasta lui. Colocvial vorbind, această persoană – partenera lui Adam – a fost creată din carnea și din osul luat din corpul lui, deci nu am putea spune că, așa cum era partenera lui, era și o parte din corpul lui? (Ba da.) Cu alte cuvinte, ea a fost derivată din el. După ce a fost creată, cum a numit-o Adam? „Femeie.” Adam era bărbat, ea era femeie; în mod clar, aceștia erau doi oameni de sexe diferite. Dumnezeu a făcut mai întâi o persoană cu caracteristici fiziologice masculine, apoi El a luat o coastă de la bărbat și a creat o persoană cu caracteristici fiziologice feminine. Acești doi oameni au trăit împreună ca un tot unitar, ceea ce constituie o căsnicie, deci așa a apărut căsnicia. Așadar, indiferent de ce pereche de părinți este crescut un om, în final, toți trebuie să se căsătorească și să fie uniți cu partenerul lor

sub porunca și rânduielile lui Dumnezeu și să meargă până la capătul drumului. Aceasta este porunca lui Dumnezeu. În primul rând, privind lucrurile în mod obiectiv, oamenii au nevoie de parteneri; în al doilea rând, privind lucrurile în mod subiectiv, întrucât căsnicia este poruncită de Dumnezeu, soțul și soția ar trebui să formeze un tot unitar, să fie o singură persoană, care nu poate fi divizată. Acesta este și un fapt subiectiv, și unul obiectiv. Așadar, fiecare persoană trebuie să părăsească familia în care s-a născut, să se căsătorească și să-și întemeieze o familie cu partenerul său. Acest lucru e inevitabil. De ce? Fiindcă este poruncit de Dumnezeu și este ceva ce El a rânduit de la începuturile omului. Ce le spune asta oamenilor? Indiferent cine îți imaginezi că este partenerul tău, dacă este sau nu cel de care ai nevoie și la care speri în mod subiectiv și indiferent care sunt condițiile lui, persoana cu care te vei căsători, cu care vei întemeia o familie și-ți vei petrece această viață este cu siguranță cea deja rânduită și sorocită de către Dumnezeu pentru tine. Nu este așa? (Ba da.) Care este motivul pentru asta? (Porunca lui Dumnezeu.) Motivul este porunca lui Dumnezeu. Privind lucrurile în contextul vieților dinainte sau din perspectiva lui Dumnezeu, un soț și o soție care se căsătoresc sunt, de fapt, un tot unitar, deci Dumnezeu rânduiește ca tu să te căsătorești și să-ți petreci viața cu persoana cu care formezi un tot unitar. Simplu spus, așa stau lucrurile. Indiferent dacă persoana cu care te căsătorești este iubitul visurilor tale, dacă este Făt-Frumosul tău, dacă este persoana pe care o așteptai, dacă tu o iubești sau ea te iubește pe tine, dacă vă căsătoriți într-un mod foarte firesc, din noroc și coincidență, sau în alte împrejurări, căsnicia voastră este sorocită de Dumnezeu. Sunteți partenerii pe care Dumnezeu i-a menit unul pentru altul, oamenii cărora Dumnezeu le-a poruncit să se însoțească unul pe altul, să-și petreacă această viață împreună și să meargă până la capăt ținându-se de mână. Nu este așa? (Ba da.) Credeți că această înțelegere este

pretențioasă sau denaturată? (Nu.) Nu este nici pretențioasă, nici denaturată. Unii oameni spun: „Este posibil să greșești când spui asta. Dacă aceste căsnicii chiar sunt poruncite de Dumnezeu, atunci de ce, totuși, unele dintre ele sfârșesc în divorț?” Asta se întâmplă fiindcă acești oameni au probleme cu umanitatea lor, ceea ce este o chestiune separată. Asta atinge subiectul urmăririi adevărului, despre care vom avea părtășie mai târziu. Momentan, făcând referire la definiția, înțelegerea și conceptul precis de căsnicie, realitatea este că așa stau lucrurile. Unii oameni spun: „Întrucât Tu spui că soțul și soția sunt un tot unitar, atunci nu este așa cum spun non-credincioșii: «Dacă este predestinat, atunci este predestinat, iar dacă nu este predestinat, atunci nu este predestinat!» și cum spun oamenii din unele națiuni,[b] «Este nevoie de o sută de ani de karmă bună să dobândești șansa de a călători cu cineva în barcă și de o mie de ani de karmă bună pentru a împărți un pat conjugal»?” Credeți că o căsnicie, așa cum vorbim despre ea acum, are ceva de-a face cu aceste zicale? (Nu.) Nu au nicio legătură între ele. Căsnicia nu există ca urmare a cultivării – este poruncită de Dumnezeu. Când Dumnezeu poruncește ca doi oameni să devină soț și soție, să devină parteneri, nu este nevoie ca ei să se autocultive. Ce ar cultiva ei? Fibra morală? Umanitatea? Nu este nevoie ca ei să se autocultive. Acesta este un mod budist de a vorbi, care nu este adevărul și nu are nimic de-a face cu adevărul. Căsnicia umană este rânduită și poruncită de Dumnezeu. Fie formal, fie textual, în definiție sau în concept, căsnicia ar trebui înțeleasă în acest fel. Prin cuvintele consemnate în Biblie, prin această părtășie, aveți o definiție și un concept al căsniciei precis, aliniat cu adevărul? (Da.) Acest concept și această definiție nu sunt denaturate; nu este o perspectivă idealizată și cu atât mai puțin este înțeleasă și definită prin emoții umane. Mai degrabă are o bază; se bazează pe cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu și se bazează pe rânduielile și poruncile Lui. Fiindcă am ajuns în acest

punct, pricepeți cu toții înțelegerea și definiția de bază a căsniciei? (Da.) Acum, că o înțelegeți, nu veți mai avea fantezii abstracte despre căsnicie și nemulțumirile voastre privind căsnicia se vor împuțina, nu-i așa? Ar putea exista unii care spun: „Căsnicia este poruncită de Dumnezeu – nu este nimic de spus în această privință – dar căsniciile se destramă. Care este explicația?" Există multe motive pentru acest lucru. Omenirea coruptă are firi corupte, oamenii nu pot fi conștienți de esența problemelor, urmăresc satisfacerea propriilor pofte și preferințe, până în punctul în care promovează lucruri malefice, așa încât căsniciile lor se destramă. Acesta este un subiect separat, despre care nu vom discuta mai mult.

Haideți să vorbim despre întrajutorarea și însoțirea reciprocă în căsnicie. Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el." Cei care sunt căsătoriți știu că o căsnicie aduce multe beneficii unei familii și vieții unei persoane, pe care aceasta nu și le-ar fi închipuit. Inițial, oamenii sunt foarte stingheri și solitari atunci când trăiesc singuri, fără cineva căruia să i se destăinuie, cu care să vorbească și care să le țină companie; viața este deosebit de anostă și inutilă. După ce se căsătoresc, nu mai este nevoie să sufere de această singurătate și izolare. Au cui să i se destăinuie. Uneori, își varsă ofurile partenerului lor și uneori, își împărtășesc emoțiile și bucuriile, sau chiar își varsă nervii. Uneori, își deschid sufletul unul în fața celuilalt și viața pare plină de bucurie și fericire. Își sunt unul altuia confidenți și cred unul în celălalt, deci în afară de faptul că nu mai sunt stingheri, experimentează mult mai multe plăceri și se bucură de fericirea de a avea un partener. În afară de diverse dispoziții, emoții și sentimente, precum și diverse gânduri care trebuie exprimate, oamenii trebuie să se confrunte cu multe aspecte practice în viața cotidiană, în timp ce-și duc existența, aspecte precum nevoile zilnice, îmbrăcămintea, hrana și locuința. De exemplu, să spunem că doi oameni vor să trăiască

împreună și au nevoie să construiască o mică magazie. Bărbatul trebuie să fie zidar, să pună cărămizi pentru a construi un perete, iar femeia îl poate ajuta, dându-i cărămizi și amestecând mortarul, sau ștergându-i sudoarea și dându-i apă. Cei doi vorbesc și râd împreună, iar el are un ajutor, ceea ce este bine. Chiar înainte să se lase întunericul, lucrarea este gata. Este exact cum descrie vechea operă chinezească „Cuplul de nimfe": „Eu iau apă și tu uzi grădina." Și mai ce? („Tu lucrezi pământul, iar eu țes pânza.") Așa este. Una țese pânza, în timp ce unul lucrează pământul; una este stăpână înăuntru, celălalt este stăpân afară. Este chiar bine să trăiești așa. S-ar putea numi completare armonioasă, sau coexistență în armonie. În acest fel, în viață, aptitudinile bărbatului sunt la vedere, iar domeniile în care el are lipsuri sau nu are aptitudini sunt compensate de către femeie; unde femeia este slabă, bărbatul o iartă, o ajută și o asistă, iar punctele ei forte sunt și ele la vedere, aducând beneficii bărbatului familiei. Soțul și soția își fac propria datorie, învățând din punctele forte ale celuilalt, ca să-și compenseze propriile slăbiciuni și lucrând împreună pentru a proteja armonia căminului și viața și supraviețuirea întregii familii. Bineînțeles, mai important decât compania este faptul că se susțin și se însoțesc unul pe celălalt de-a lungul vieții, petrecându-și bine zilele, indiferent dacă în sărăcie sau în bogăție. Pe scurt, așa cum a zis Dumnezeu, nu este bine ca omul să fie singur, deci El a rânduit căsnicia în numele lui – bărbatul să taie lemne și să întrețină curtea, femeia să gătească, să facă curățenie, să coasă și să servească întreaga familie. Fiecare își îndeplinește bine treaba, făcând ce trebuie să facă în viață, iar zilele lor trec într-un mod fericit. Viețile oamenilor au progresat treptat pe de-a-ntregul din acest punct unic, ființele umane răspândindu-se și înmulțindu-se până în prezent. Așadar, căsnicia este indispensabilă omenirii ca întreg – indispensabilă dezvoltării ei și indispensabilă oamenilor, ca persoane individuale. Adevăratul sens al căsniciei nu este

doar înmulțirea rasei umane, ci, mai important, este ca Dumnezeu să rânduiască un partener pentru fiecare bărbat și pentru fiecare femeie, care îi va însoți în fiecare perioadă din viața lor, fie că este dificilă și dureroasă sau ușoară, plină de bucurie și fericire – în toate aceste momente, vor avea pe cineva căruia să i se confeseze, care să formeze un tot unitar cu ei, în inimă și în minte și care să le împărtășească tristețea, durerea, fericirea și bucuria. Acesta este sensul din spatele faptului că Dumnezeu rânduiește căsnicia pentru oameni și este nevoia subiectivă a fiecărei persoane. Când Dumnezeu a creat omenirea, El nu a vrut ca oamenii să se simtă stingheri, așa că a rânduit căsnicia pentru ei. În căsnicie, bărbații și femeile își asumă fiecare roluri diferite și cel mai important lucru este că se însoțesc și se susțin reciproc, trăind fiecare zi cum se cuvine, parcurgând cu bine drumul vieții. În primul rând, se pot însoți unul pe altul și, în alt doilea rând, se pot susține reciproc – acesta este sensul căsniciei și nevoia ca ea să existe. Bineînțeles, este și înțelegerea și atitudinea pe care oamenii ar trebui să le aibă față de căsnicie și este responsabilitatea și obligația pe care ar trebui să le îndeplinească față de căsnicie.

Haideți să revenim și să analizăm Geneza 3:16. Dumnezeu i-a spus femeii: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine.” Aceasta este sarcina pe care Dumnezeu a dat-o sexului feminin, care este, bineînțeles, și o cerință prin care El sorocește rolul pe care femeia l-ar juca în căsnicie și responsabilitățile pe care și le-ar asuma. Femeia trebuie să nască, ceea ce, într-o privință, era o pedeapsă pentru fărădelegea ei anterioară și, în altă privință, era responsabilitatea și obligația pe care se presupunea că le va accepta în căsnicie, ca femeie. Avea să rămână însărcinată și să nască și, mai mult, avea să aducă pe lume copii, în suferință. În consecință, după ce se căsătoresc, femeile nu ar trebui să respingă ideea de a avea copii fiindcă

se tem de suferință. Aceasta este o greșeală. A face copii este o responsabilitate pe care se cuvine să ți-o asumi. Prin urmare, dacă vrei să ai pe cineva care să te însoțească, să te ajute în viață, atunci trebuie să iei în considerare prima responsabilitate și obligație pe care ți-o asumi când te căsătorești. Dacă este o femeie care spune: „Nu vreau să fac copii", atunci, bărbații vor zice: „Dacă tu nu vrei să faci copii, atunci eu nu te vreau pe tine." Dacă nu vrei să înduri durerile facerii, atunci nu ar trebui să te căsătorești. Nu ar trebui să te căsătorești, nu ești vrednică de asta. Când te căsătorești, primul lucru pe care ar trebui să-l faci, ca femeie, este să faci copii și, mai mult, să suferi. Dacă nu poți face asta, atunci nu ar trebui să te căsătorești. Deși nu se poate spune că nu ești vrednică de a fi femeie, cel puțin nu ai reușit să-ți îndeplinești responsabilitatea ca femeie. Să rămâi însărcinată și să nași copii este prima cerință de la femei. A doua cerință este: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine." Să fii partenera unui bărbat – ca femeie, a te mărita cu un bărbat dovedește că ești partenera lui și, vorbind puțin dogmatic, că astfel ești o parte din el, deci dorința inimii tale trebuie să se îndrepte spre el, adică trebuie să-l porți în inima ta. Abia când îl porți în inima ta poți să ai grijă de el și să-l însoțești bucuroasă. Abia atunci, chiar și când soțul tău este bolnav, când întâmpină dificultăți și obstacole, sau când se confruntă cu eșecuri, piedici sau tulburări, fie printre alți oameni, fie în propria viață, poți să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile ca femeie, ținând la el, prețuindu-l, având grijă de el, făcându-l să înțeleagă, alinându-l și sfătuindu-l și încurajându-l într-un mod feminin. Aceasta este o companie care este adevărată, este mai bună. Doar în acest fel va fi fericită căsnicia voastră și doar atunci vei fi capabilă să-ți îndeplinești responsabilitatea de femeie. Bineînțeles, această responsabilitate nu îți este încredințată de către părinții tăi, ci de către Dumnezeu. Acestea sunt responsabilitatea și obligația pe care se cuvine să

le îndeplinească o femeie. Ca femeie, așa se cuvine să fii. Acesta este modul în care se cuvine să-ți tratezi și să-ți îngrijești soțul; acestea sunt responsabilitatea și obligația ta. Dacă o femeie nu poate să facă asta, atunci, nu este o femeie bună și, bineînțeles, nu este o femeie acceptabilă, fiindcă nu a reușit să îndeplinească nici măcar cerințele minime ale lui Dumnezeu pentru femei: „Dorința ta va fi pentru soțul tău.” Înțelegi? (Da.) Ca parteneră a unui bărbat, ești capabilă să-ți adori și să-ți îngrijești soțul când lucrurile merg bine, când el are bani și putere, când este ascultător și are mare grijă de tine, când te face fericită și mulțumită în toate privințele. Dar când se confruntă cu dificultăți, cu boală, frustrări, eșecuri, descurajări sau dezamăgiri, când lucrurile nu merg așa cum vrea el, atunci ești incapabilă să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile pe care se cuvine să le îndeplinească o femeie, ești incapabilă să-l alini sincer, să-l faci să înțeleagă, să-l încurajezi sau să-l susții. În acest caz, nu ești o femeie bună, fiindcă nu ai îndeplinit responsabilitatea unei femei și nu ești o parteneră bună pentru un bărbat. Deci s-ar putea spune că o asemenea femeie este o femeie rea? Este exclus să o numim „rea”; dar cel puțin nu ai conștiința și rațiunea pe care le cere Dumnezeu, pe care se cuvine să le aibă cineva cu umanitate normală – ești o femeie fără umanitate. Nu este așa? (Ba da.) Am terminat de vorbit despre cerințele adresate femeilor. Dumnezeu a afirmat responsabilitatea unei femei față de soțul ei, care este aceasta: „Dorința ta va fi pentru soțul tău.” Acest cuvânt, „dorință”, nu se referă la iubire sau la afecțiune; mai degrabă, înseamnă că trebuie să-l porți în suflet. Trebuie să-ți fie drag; trebuie să-l tratezi ca pe iubitul tău, ca pe cealaltă jumătate a ta. El este cel pe care trebuie să-l prețuiești, să-l însoțești și la care trebuie să ții, cel de care trebuie să ai grijă, ca și el de tine, până la sfârșitul vieții voastre. Trebuie să ai grijă de el și să-l prețuiești din toată inima. Aceasta este responsabilitatea ta – la asta se referă cuvântul „dorință”. Bineînțeles, când

Dumnezeu spune aici „dorința ta va fi pentru soțul tău”, această expresie, „dorința va fi”, este o învățătură dată oamenilor. Ca o femeie cu umanitate, o femeie acceptabilă, dorința ta ar trebui să fie pentru soțul tău. Mai mult, Dumnezeu nu ți-a zis să-i dorești și pe soțul tău, și pe alți bărbați. Așa-i că Dumnezeu nu a spus asta? (Nu a spus asta.) Dumnezeu cere ca o femeie să îi fie credincioasă soțului ei și ca singura persoană din inima ei, singura căreia îi este destinată dorința ei să fie soțul ei. El nu vrea ca ea să fie schimbătoare în ceea ce privește persoana către care se îndreaptă afecțiunea ei, sau să fie promiscuă, sau necredincioasă soțului ei, sau să dorească pe altcineva, în afara căsniciei ei. Mai degrabă, vrea ca ea să dorească persoana cu care este căsătorită și cu care își petrece tot restul vieții. Acest bărbat este cel către care ar trebui să se îndrepte adevărata ta dorință, el este cel pentru care ar trebui să-ți petreci o viață întreagă de eforturi asidue îngrijindu-l, prețuindu-l, ținând la el, însoțindu-l, ajutându-l și susținându-l. Înțelegi? (Da.) Nu este acesta un lucru bun? (Ba da.) Un astfel de lucru bun există printre păsări și vânat și în restul regnului animal, dar este aproape inexistent între oameni – poți să vezi cât de profund a corupt Satana omenirea! Am avut părtășie în mod clar despre cele mai simple obligații pe care o femeie se cuvine să le îndeplinească în căsnicie, precum și despre principiile conform cărora ar trebui să-și trateze soțul. În plus, mai este ceva aici, și anume faptul că o căsnicie, așa cum a fost poruncită și rânduită de Dumnezeu, este monogamă. Unde în Biblie găsim o bază pentru asta? Dumnezeu a scos o coastă a bărbatului pentru a crea o femeie – nu a scos două sau mai multe coaste ale bărbatului, creând mai multe femei. El a creat o singură femeie. Adică Dumnezeu a creat singura femeie pentru singurul bărbat pe care El l-a creat. Asta înseamnă că exista o singură parteneră pentru bărbat. Bărbatul avea o singură parteneră, iar femeia avea un singur partener; mai mult, în același timp, Dumnezeu a atenționat-o pe femeie:

„Dorința ta va fi pentru soțul tău.” Cine este soțul tău? Este persoana cu care te căsătorești și nimeni altcineva. Nu este iubitul tău secret, nu este nici idolul celebru pe care îl adori, nici Făt-Frumosul visurilor tale. Este soțul tău și ai unul singur. Aceasta este căsnicia pe care a poruncit-o Dumnezeu – monogamia. Este reprezentat acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu? (Da.) Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el.” Dumnezeu nu a spus că a făcut câteva sau multe ajutoare potrivite pentru el, nu era necesar. Unul era de ajuns. Dumnezeu nu a spus nici că o femeie ar trebui să se mărite cu mai mulți soți, sau că un bărbat ar trebui să aibă mai multe soții. Dumnezeu nu a făcut partenere multiple pentru un om și nici nu a luat câte o coastă de la mai mulți bărbați pentru a face mai multe femei, deci consoarta unui bărbat poate fi doar femeia făcută din propria coastă. Nu este acesta adevărul? (Ba da.) Așadar, în dezvoltarea ulterioară a omenirii, au apărut atât poligamia, cât și poliandria. Asemenea căsnicii sunt anormale și nu sunt deloc căsnicii. Toate reprezintă desfrâu. Se face excepție în câteva împrejurări unice, cum ar fi că un bărbat moare și soția lui se recăsătorește. Aceste lucru este poruncit și rânduit de Dumnezeu, ceea ce este permis. Pe scurt, căsnicia a menținut mereu monogamia. Nu este așa? (Ba da.) Priviți viața în natură. Gâsca sălbatică este monogamă. Dacă un om omoară una dintre gâște, cealaltă nu se va „recăsători” niciodată – va deveni o gâscă singuratică. Se spune că atunci când zboară stoluri de gâște, cea din frunte este, de obicei, o gâscă singuratică. Pentru o gâscă singuratică, lucrurile sunt dificile. Trebuie să facă lucrurile pe care celelalte gâște din stol nu sunt dispuse să le facă. Când celelalte gâște mănâncă sau se odihnesc, răspunderea ei trebuie să fie să protejeze restul stolului. Nu poate nici să doarmă, nici să mănânce; trebuie să fie atentă la siguranța mediului înconjurător, pentru a proteja stolul. Sunt multe lucruri pe care nu le poate face. Poate fi doar solitară, nu-și poate găsi

o nouă iubire. Nu poate avea alt partener tot restul vieții. Gâștele sălbatice mereu respectă regulile pe care le-a poruncit Dumnezeu pentru ele, neschimbându-se niciodată, chiar până în prezent, dar oamenii sunt anapoda. De ce sunt oamenii atât de anapoda? Fiindcă oamenii sunt cei pe care i-a corupt Satana și fiindcă trăiesc în maliţiozitate și promiscuitate, ei nu pot rămâne monogami și nu-și pot menține rolurile conjugale și nici nu pot respecta responsabilitățile și obligațiile pe care se cuvine să le respecte. Nu este adevărat? (Ba da.)

Haideți să citim mai departe. Dumnezeu a spus: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine.” Ce înseamnă „va stăpâni peste”? Să guverneze cu de-a sila, să transforme femeile în sclave, asta înseamnă? (Nu.) Atunci, ce înseamnă? (Să aibă grijă de ea și să răspundă pentru ea.) Această idee de „responsabilitate” este puțin mai apropiată. Această stăpânire asupra ei are legătură cu faptul că femeia l-a ispitit pe bărbat să păcătuiască. Fiindcă femeia mai întâi a încălcat cuvintele lui Dumnezeu și a fost ispitită de șarpe, iar apoi l-a făcut pe bărbat să fie ademenit la fel ca ea și să-L trădeze pe Dumnezeu, Dumnezeu a fost puțin supărat pe ea și, prin urmare, i-a cerut să se abțină să ia inițiativa, să se consulte cu bărbatul în tot ceea ce făcea; ar fi mai bine pentru ea să-i permită bărbatului să fie stăpânul. Așadar, li se dă femeilor ocazia de a fi stăpâne? Li se poate da. O femeie se poate consulta cu bărbatul ei și poate fi și stăpână, dar este cel mai bine ca ea să nu ia singură decizii; trebuie să se consulte cu soțul ei, cu bărbatul ei. Cel mai bine este ca ea să se consulte cu bărbatul ei cu privire la chestiunile importante. Ca femeie, nu trebuie doar să-ți însoțești soțul, trebuie și să-l ajuți să se ocupe de treburile gospodăriei. Mai important, rolul pe care soțul tău ar trebui să-l îndeplinească în familie și în căsnicia voastră este acela de stăpân, deci ar trebui să te consulți cu el în orice faci. Din cauza diferențelor dintre sexe, femeile nu au un avantaj

asupra bărbaților în gândurile, în răbdarea, în perspectivele lor sau în orice fel de chestiuni externe; dimpotrivă, bărbații au avantajul asupra femeilor. Așadar, pe baza acestor diferențe dintre sexe, Dumnezeu le-a dat bărbaților o autoritate unică – în familie, bărbatul este stăpânul, iar femeia este ajutorul. Femeia trebuie să-și asiste soțul sau să-l însoțească în gestionarea chestiunilor mari și mărunte. Dar când Dumnezeu a spus „el va stăpâni peste tine", El nu a vrut să spună că bărbații au un statut mai înalt decât femeile, sau că bărbații ar trebui să domine întreaga societate. Nu așa stau lucrurile. Spunând asta, Dumnezeu vorbea doar cu privire la căsnicie; vorbea doar despre familii și chestiuni gospodărești banale, care sunt rezolvate de către bărbați și femei. Când vine vorba de chestiuni gospodărești banale, Dumnezeu nu îi cere bărbatului să o controleze sau să o constrângă pe femeie în toate; mai degrabă, bărbatul trebuie să preia în mod activ poverile și responsabilitățile familiei lui și, în același timp, trebuie să se ocupe de femeie, care este relativ slabă, și trebuie să ofere călăuzirea corectă. După cum se poate vedea din această idee, bărbaților li s-au dat unele responsabilități unice. De exemplu, bărbatul ar trebui să preia inițiativa în asumarea răspunderii pentru chestiuni importante privind binele și răul; nu ar trebui să arunce femeia în groapa cu foc, nici nu ar trebui să permită ca ea să fie insultată în societate, hărțuită și călcată în picioare. Bărbatul ar trebui să preia inițiativa în asumarea acestei responsabilități. Nu înseamnă că datorită cuvintelor lui Dumnezeu, care spun „el va stăpâni peste tine", el poate să conducă femeia cu forța sau că o poate controla, sau că o poate transforma într-o sclavă, ca să o trateze cum vrea el. În condițiile prealabile ale căsniciei și în cadrul acesteia, bărbatul și femeia sunt egali în fața lui Dumnezeu, doar că bărbatul este soțul, iar Dumnezeu i-a dat acest drept și această responsabilitate. Aceasta este doar un fel de responsabilitate, nu o putere unică și nu un motiv de a trata o femeie ca și

cum ar fi altceva decât o persoană. Voi doi sunteți egali. Și bărbatul, și femeia sunt creați de Dumnezeu, doar că există o cerință unică pentru bărbat, și anume că, în primul rând, el trebuie să-și asume poverile și responsabilitățile familiei și, în al doilea rând, când apar probleme mari, bărbatul trebuie să se ofere curajos voluntar și să accepte responsabilitățile și obligațiile care revin rolului unui bărbat, al unui soț – să protejeze femeia, să se străduiască s-o împiedice să facă lucruri pe care nu se cuvine să le facă o femeie sau, vorbind colocvial, să n-o lase să îndure greutăți, să n-o lase să sufere, cum nu ar trebui să sufere o femeie. De exemplu, pentru a dobândi o poziție mai înaltă, pentru a trăi bine și a se îmbogăți, pentru a urmări faima, profitul și statutul și pentru a-i face pe ceilalți să-i admire, unii bărbați își oferă soția șefilor lor drept concubină sau iubită, prostituând trupul soției lor. După ce-și vând soțiile, când obiectivele lor sunt atinse, ei încetează a-și mai prețui femeia și nu o mai vor. Ce fel de bărbat este acesta? Nu există astfel de bărbați? (Ba da.) Nu este diabolic acest bărbat? (Ba da.) Ideea de a stăpâni peste o femeie este ca tu să-ți îndeplinești responsabilitățile și s-o protejezi și asta fiindcă, din punctul de vedere al genului fiziologic, bărbații au un avantaj asupra femeilor în diversele idei, puncte de vedere, niveluri și perspective pe care le au cu privire la lucruri; aceasta este o realitate pe care nu o poate nega nimeni. Așadar, întrucât Dumnezeu le-a dat pe femei bărbaților, spunând „el va stăpâni peste tine”, responsabilitatea pe care un bărbat se cuvine s-o îndeplinească este să poarte poverile familiei sau, atunci când se întâmplă lucruri grave, să-și protejeze și să-și prețuiască femeia, să-i arate compasiune și înțelegere; să n-o împingă în ispită, ci să-și asume responsabilitățile ce-i revin unui bărbat și unui soț. În acest fel, în familie și în cadrul căsniciei, vei îndeplini responsabilitățile și obligațiile care îți revin și îți vei face femeia să simtă că ești vrednic de încredințarea ei, că tu ești persoana cu care își va petrece viața, că ești demn de încredere

și că se poate baza pe tine să o susții. Când femeia ta se bazează pe tine, când are nevoie ca tu, soțul ei, să iei o decizie ca să rezolvi unele chestiuni grave, nu vrei să fii în altă parte, dormind, bând, jucând jocuri de noroc sau hoinărind pe străzi. Toate acestea sunt inacceptabile; sunt acte de lașitate. Nu ești un bărbat bun; nu ai îndeplinit responsabilitățile care îți revin. Dacă tu, ca bărbat, ai mereu nevoie ca femeia ta să-și ofere ajutorul în fiecare problemă majoră și dacă o împingi pe ea, care are un rol mai delicat decât al unui bărbat, spre groapa cu foc, împingând-o unde vântul și valurile sunt cele mai mari, împingând-o spre vârtejul diverselor tipuri de chestiuni complicate, asta nu este ceva ce se cuvine să facă un bărbat bun și nici nu este modul în care se cuvine să se comporte un soț bun. Responsabilitatea ta nu este doar să o faci pe femeia ta să te dorească, să te însoțească și să te asiste în a trăi bine; nu la asta se reduce totul, ai și responsabilitatea pe care se cuvine să ți-o asumi. Ea și-a îndeplinit responsabilitățile față de tine – tu ți-ai îndeplinit responsabilitățile față de ea? Nu este suficient să-i oferi mâncare bună, haine călduroase de purtat și să-i liniștești inima; mai important este ca în diverse chestiuni importante și dispute despre bine și rău, să fii capabil să o ajuți într-un mod precis, corect și adecvat ca să le facă față tuturor, să o împiedici să aibă griji, să-i oferi posibilitatea să primească beneficii reale de la tine și să vadă că îți îndeplinești responsabilitățile care îți revin, ca soț. Aceasta este sursa fericirii unei femei în căsnicie. Nu este așa? (Ba da.) Indiferent cât de mieroase sunt cuvintele tale sau cum o farmeci, sau cât de des o însoțești, în chestiunile importante, dacă femeia ta nu se poate baza pe tine sau nu poate avea încredere în tine, dacă nu îți asumi responsabilitățile care-ți revin și, în schimb, permiți ca o femeie delicată să-și ofere ajutorul și să îndure umilire, sau orice durere, atunci, o astfel de femeie va fi incapabilă să simtă fericire sau bucurie și nu va vedea nicio speranță în tine. Așadar, orice femeie care s-ar căsători cu un

asemenea bărbat s-ar simți fără noroc în căsnicia ei și ar simți că zilele și viața ei viitoare ar fi fără speranță și fără lumină, fiindcă s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu se poate baza, care nu-și îndeplinește responsabilitățile, este fricos, nu este bun de nimic și este laș; nu ar simți nicio fericire. Așadar, bărbații trebuie să-și asume propriile responsabilități. În primul rând, aceasta este o cerință pentru oameni și, în al doilea rând – și mai important – ei trebuie să accepte acest lucru de la Dumnezeu. Acestea sunt responsabilitatea și obligația pe care le-a dat Dumnezeu fiecărui bărbat în căsnicie. Așadar, adresându-ne femeilor: dacă vrei să te căsătorești și să-ți găsești partenerul de viață, atunci trebuie cel puțin să verifici dacă bărbatul este sau nu de încredere. Înfățișarea, înălțimea, diploma lui, dacă este bogat și dacă face mulți bani sunt toate aspecte secundare. Cheia este să vezi dacă această persoană are sau nu umanitate și un simț al răspunderii, dacă are sau nu umerii lați și puternici și, când te bazezi pe el, dacă se va prăbuși sau va fi capabil să te susțină și dacă este demn de încredere. Mai exact, dacă poate sau nu să îndeplinească responsabilitățile unui soț, după cum a spus Dumnezeu, dacă este sau nu un asemenea tip de persoană; ca să nu mai pomenim de a urma calea lui Dumnezeu, ar trebui măcar să fie un om care are umanitate în ochii lui Dumnezeu. Când doi oameni trăiesc împreună, nu contează dacă sunt bogați sau săraci, care este calitatea vieții lor, ce este în casa lor, sau dacă au sau nu caractere compatibile; bărbatul cu care te căsătorești trebuie măcar să își îndeplinească responsabilitățile și obligațiile față de tine, să aibă un simț al răspunderii față de tine, să te poarte în suflet. Fie că ține la tine sau te iubește, trebuie măcar să te poarte în suflet, să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile care-i revin în cadrul căsniciei. Atunci, viața ta va fi plină de bucurie, zilele tale vor fi fericite și viitoarea ta cale nu va fi neclară. Dacă bărbatul cu care se căsătorește o femeie nu este niciodată demn de încredere și fuge și se ascunde oricând se întâmplă ceva

și se umflă în pene și se laudă când nu este nimic în neregulă, ca și când ar avea aptitudini grozave și ar fi viteaz și viril, dar se transformă în mămăligă când se întâmplă ceva, crezi că femeia respectivă ar fi necăjită? (Da.) Ar fi ea fericită? (Nu.) O femeie decentă, bună, ar gândi: „Mereu am grijă de el și-l prețuiesc, sunt dispusă să îndur orice, să-mi îndeplinesc responsabilitățile ca femeie, dar nu pot vedea un viitor cu acest bărbat.” Nu este dureroasă o asemenea căsnicie? Durerea pe care o simte femeia nu este legată de bărbat, de partenerul ei de viață? (Ba da.) Este aceasta responsabilitatea bărbatului? (Este.) Bărbatul ar trebui să reflecteze asupra lui. El nu se poate plânge mereu că femeia îi caută nod în papură, că-i place să cicălească și să despice firul în patru. Ambele părți trebuie să se gândească bine dacă își îndeplinesc sau nu obligațiile și responsabilitățile și dacă fac acest lucru conform cuvintelor lui Dumnezeu, după ce le-au ascultat. Dacă nu le îndeplinesc, trebuie să se schimbe și să se îndrepte rapid și să remedieze situația; nu este prea târziu. Este acesta un mod bun de a te comporta? (Da.)

Haideți să citim mai departe. Urmează o altă poruncă a lui Dumnezeu pentru Adam, primul dintre strămoșii omenirii. Dumnezeu a spus: „Pentru că ai ascultat de soția ta și ai mâncat din pomul din care-ți poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă îți vei lua hrana din el toată viața ta. Spini și mărăcini îți va da, iar tu vei mânca din plantele câmpului. Cu sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea, până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:17-19). Acest fragment este cu precădere porunca lui Dumnezeu pentru bărbați. Indiferent de împrejurări, întrucât Dumnezeu le-a dat bărbaților o poruncă, aceasta reprezintă obligațiile și sarcinile pe care ei trebuie să le îndeplinească în cadrul căsniciei și în familie. Dumnezeu le cere bărbaților să asigure mijloacele de trai ale familiei după căsătorie, ceea

ce înseamnă că trebuie să lucreze din greu toată viața pentru a menține aceste mijloace de trai. Bărbații trebuie să mențină mijloacele lor de trai, deci trebuie să trudească; în limbaj modern, trebuie să-și găsească o slujbă și să muncească pentru a câștiga bani, sau trebuie să cultive cereale și să le recolteze, pentru a menține mijloacele de trai ale familiei. Bărbații trebuie să trudească pentru a întreține întreaga familie, pentru a menține mijloacele de trai ale acesteia. Aceasta este porunca lui Dumnezeu pentru soți, pentru bărbați; aceasta este responsabilitatea lor. Așadar, în cadrul căsniciei, bărbații nu pot puncta: „A, sănătatea mea este precară!", „A, e greu de găsit o slujbă în societatea de azi, sunt foarte stresat!", „Am fost cocoloșit de părinții mei în copilărie, nu pot să-mi iau nicio slujbă!" Dacă nu poți să-ți iei nicio slujbă, de ce te-ai căsătorit? Dacă nu poți să întreții o familie și nu ai capacitatea de a munci, pentru a prelua asupra ta mijloacele de trai ale unei întregi familii, de ce te-ai căsătorit? Este iresponsabil să spui așa ceva. În primul rând, Dumnezeu le cere oamenilor să lucreze cu sârguință și, în al doilea rând, le cere să trudească pentru a obține hrană din pământ. Bineînțeles, în prezent, El nu insistă să obții hrană din pământ, dar truda este o necesitate. De aceea, constituția unui bărbat este atât de robustă și de puternică, în timp ce, prin comparație, a femeii este slabă; sunt diferite. Dumnezeu a creat constituții diferite pentru bărbați și femei. Prin natura lui, bărbatul ar trebui să trudească și să muncească pentru a menține mijloacele de trai ale familiei sale, pentru a întreține familia; acesta este rolul lui, el este forța principală a familiei. Pe de altă parte, femeii nu i-a poruncit astfel Dumnezeu. Deci poate femeia să culeagă ce nu a semănat ea, așteptând să mănânce mese gata pregătite, fără să facă nimic? Nici asta nu este bine. Deși Dumnezeu nu i-a poruncit femeii să asigure mijloacele de trai ale familiei, ea nu poate pur și simplu să lenevească. Să nu credeți că, fiindcă Dumnezeu nu le-a dat porunci femeilor, ele pot pur și simplu să stea

deoparte în această chestiune. Nu așa stau lucrurile. Și femeile trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile; ar trebui să-și asiste soții în menținerea mijloacelor de trai ale familiei. O femeie nu trebuie doar să fie o parteneră – în același timp, trebuie să-și ajute bărbatul să-și îndeplinească responsabilitățile și misiunea în familie. Ea nu poate pur și simplu să stea deoparte, privind și râzând de soțul ei și nu poate nici să aștepte mâncare gata pregătită. Cei doi trebuie să fie în armonie. Astfel, obligațiile și responsabilitățile pe care bărbații și femeile se cuvine să le îndeplinească vor fi toate îndeplinite și vor fi făcute bine.

Haideți să citim mai departe. Dumnezeu a spus: „Spini și mărăcini îți va da, iar tu vei mânca din plantele câmpului.” Vezi tu, pe lângă munca pe care Dumnezeu le-a dat-o bărbaților, există poveri suplimentare; nu este suficient să muncești, pe câmpuri cresc și buruieni pe care trebuie să le smulgi. Asta înseamnă că dacă ești fermier, ai de făcut munci suplimentare, pe lângă plantare. Trebuie să și smulgi buruieni și nu poți să lenevești; trebuie să muncești suficient de mult încât să susții mijloacele de trai ale familiei, exact așa cum a spus Dumnezeu: „Cu sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea.” Ce înseamnă această propoziție? Înseamnă că bărbaților li se dau mai multe poveri, pe lângă munca lor. Până când? „Până când te vei întoarce în pământ.” Până la ultima ta suflare, până când vei încheia călătoria vieții; atunci, nu va mai fi nevoie să acționezi în acest fel și responsabilitățile tale vor fi îndeplinite. Aceasta este instrucțiunea dată de Dumnezeu bărbaților și este porunca lui Dumnezeu pentru bărbați, precum și o responsabilitate și o povară pe care El le-a dat-o acestora. Indiferent dacă ești sau nu dispus, acest lucru este poruncit de Dumnezeu și nu poți scăpa de el. Așadar, în toată societatea sau în toată omenirea, indiferent dacă privești lucrurile dintr-un punct de vedere subiectiv sau obiectiv, bărbații simt un stres mai mare în supraviețuirea lor pe pământ, în

comparație cu femeile, lucru care în mod inevitabil trebuie spus că este rezultatul poruncii și orchestrării lui Dumnezeu. În această chestiune, bărbații trebuie să accepte lucrurile de la Dumnezeu și să-și asume responsabilitățile și obligațiile care le revin; în mod special, acei oameni din cadrul căsniciei care au familii și parteneri de viață nu ar trebui să încerce să scape sau să respingă îndeplinirea responsabilităților lor fiindcă viața este prea grea, prea plină de amărăciune sau prea obositoare. Dacă spui: „Nu vreau să îndeplinesc această responsabilitate și nu vreau să muncesc", atunci poți alege să renunți la căsnicie sau să o respingi. Așadar, înainte să te căsătorești, trebuie mai întâi să reflectezi, să te gândești și să înțelegi clar care sunt responsabilitățile pe care Dumnezeu îi cere unui bărbat căsătorit să și le asume, dacă le poți îndeplini sau nu, dacă le poți face bine sau nu, dacă-ți poți juca în mod adecvat rolul sau nu, să înțelegi clar poruncile lui Dumnezeu pentru tine, și dacă poți sau nu să porți poverile familiei, pe care ți le va da Dumnezeu. Dacă simți că îți lipsește credința pentru a face bine toate aceste lucruri, sau dacă nu ești dispus să le faci – dacă nu vrei să le faci – dacă refuzi această responsabilitate și această obligație, refuzi să porți o povară în gospodărie și în cadrul căsniciei, atunci nu ar trebui să te căsătorești. Atât pentru bărbat, cât și pentru femeie, căsnicia presupune responsabilități și poveri; nu este o chestiune măruntă. Deși nu este sacră, după înțelegerea Mea, căsnicia este cel puțin solemnă și oamenii ar trebui să-și îndrepte atitudinile față de ea. Scopul căsniciei nu este ca tu să te joci cu poftele tale trupești, nici să-ți satisfaci nevoile emoționale de moment și, cu atât mai puțin nu este să-ți satisfaci curiozitatea. Este o responsabilitate și o obligație; și, bineînțeles, chiar mai mult, este o confirmare și o verificare a faptului că un bărbat sau o femeie are sau nu capacitatea și credința de a-și asuma responsabilitățile căsniciei. În cazul în care nu știi dacă ai sau nu capacitatea de a-ți asuma responsabilitățile și obligațiile

căsniciei, dacă acestea sunt abilități total necunoscute pentru tine sau dacă nu vrei să te căsătorești – sau dacă simpla idee îți provoacă lehamite – dacă nu vrei să-ți asumi responsabilitățile și obligațiile vieții de familie, fie că sunt chestiuni banale sau chestiuni mai mari și vrei să fii necăsătorit – „Dumnezeu a spus că nu este bine să fii singur, dar mie mi se pare plăcut să fii singur” – atunci poți să respingi căsnicia, sau chiar să-ți abandonezi căsnicia. Acest lucru diferă de la om la om și fiecare persoană e liberă să aleagă, dar indiferent ce spui, dacă citești ceea ce este consemnat în Biblie despre zicalele și poruncile date de Dumnezeu cu privire la cea mai veche căsnicie a omenirii, vei vedea că o căsnicie nu este un joc și nici o chestiune măruntă; bineînțeles, este cu atât mai puțin un mormânt, cum o descriu oamenii. Căsnicia este rânduită și poruncită de Dumnezeu. De la începuturile omenirii, Dumnezeu a poruncit-o și a rânduit-o. Așadar, există vreun adevăr în acele zicale lumești – „Căsnicia este un mormânt”, „Căsnicia este un oraș sub asediu”, „Căsnicia este o tragedie”, „Căsnicia este un dezastru” și în altele asemenea? (Nu.) Nu există. Aceasta este doar înțelegerea pe care o are omenirea coruptă față de căsnicie după ce a pervertit-o, a corupt-o și a stigmatizat-o. După ce au pervertit, au corupt și au stigmatizat căsnicia cuviincioasă, oamenii o și critică, debitând câteva aberații necuviincioase, emițând cuvinte diavolești și, ca urmare, cei care cred în Dumnezeu sunt și ei induși în eroare, deci au și ei opinii incorecte și anormale despre căsnicie. Ați fost și voi induși în eroare și corupți? (Da.) Atunci, prin părtășia noastră, după ce veți avea o înțelegere precisă și corectă a căsniciei, când cineva va întreba din nou: „Știi ce este căsnicia?” vei mai spune tu „Căsnicia este un mormânt”? (Nu.) Este corectă această afirmație? (Nu.) Ar trebui să spui acest lucru? (Nu.) De ce nu? Deoarece căsnicia este rânduită și poruncită de Dumnezeu, oamenii ar trebui să o trateze corect. Dacă oamenii acționează arbitrar și-și fac poftele, pierzându-

și vremea cu promiscuitatea și provocând consecințe rele, numind căsnicia un mormânt, atunci pot spune doar că singuri își sapă groapa și-și provoacă probleme; nu se pot plânge. Nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Nu este așa? A numi căsnicia un mormânt este pervertirea și condamnarea căsniciei și a unei chestiuni pozitive de către Satana. Cu cât un lucru este mai bun, cu atât Satana și omenirea coruptă îl pervertesc în ceva malefic. Nu este acesta un lucru rău? Dacă o persoană trăiește în păcat, dedându-se promiscuității și triunghiurilor amoroase, de ce nu spun oamenii asta? Dacă o persoană se dedă desfrâului, de ce nu spun oamenii asta? Căsnicia cuviincioasă nu este nici desfrâu, nici promiscuitate, nu este satisfacerea poftelor trupești și nici nu este o chestiune măruntă; bineînțeles, cu atât mai puțin este un mormânt. Este ceva pozitiv. Dumnezeu a poruncit și a rânduit căsnicia umană și a dat însărcinări și ordine în privința ei; bineînțeles, chiar mai mult, El a dat responsabilități și obligații ambelor părți la căsnicie, prin ordin, precum și prin zicalele Lui despre ce constituie o căsnicie. Căsnicia poate fi formată doar dintr-un bărbat și o femeie. În Biblie, a creat Dumnezeu un bărbat, apoi a creat altul și i-a căsătorit? Nu, nu există o căsnicie homosexuală între doi bărbați sau între două femei. Există doar căsnicia unui bărbat cu o femeie. Căsnicia este formată dintr-un bărbat și o femeie, care nu sunt doar parteneri, ci și ajutoare, care se însoțesc unul pe altul, au grijă unul de altul și-și îndeplinesc responsabilitățile unul față de celălalt, trăind cuviincios și însoțindu-se în mod adecvat unul pe altul pe căile vieților lor, însoțindu-se unul pe altul în fiecare perioadă dificilă a vieții, în fiecare perioadă diferită și deosebită; și, bineînțeles, trec și prin momentele obișnuite. Aceasta este responsabilitatea pe care ambele părți la căsnicie se cuvine să și-o asume și este și ceea ce le încredințează Dumnezeu. Ce le încredințează Dumnezeu? Principiile pe care oamenii se cuvine să le respecte și să le practice. Așadar, pentru toți cei care se căsătoresc, căsnicia este importantă. Are un efect

suplimentar asupra experienței și cunoașterii tale personale, precum și asupra creșterii, maturizării și desăvârșirii umanității tale. Și dimpotrivă, dacă nu ești căsătorit și doar locuiești cu părinții tăi sau trăiești singur toată viața, sau dacă ai o căsnicie anormală, o căsnicie care este imorală și care nu este poruncită de Dumnezeu, atunci ceea ce trăiești tu nu va fi experiența de viață, cunoașterea sau întâlnirile, nici creșterea, maturizarea și desăvârșirea umanității, pe care le-ai obține dintr-o căsnicie cuviincioasă. În căsnicie, dincolo de faptul că acei doi oameni au experiența companiei și a sprijinului reciproc, ei trăiesc, bineînțeles, și neînțelegerile, disputele și contradicțiile care apar în viață. În același timp, ei trăiesc împreună durerea de a naște copii și experiența de a educa și de a crește copii și de a avea grijă de rudele vârstnice, urmărind cum crește generația următoare, cum se căsătorește și are copii, exact ca ei, repetând același parcurs ca ei. În acest fel, experiența, cunoașterea sau întâlnirile din viețile oamenilor sunt destul de bogate și de variate, nu-i așa? (Da, sunt.) Dacă ai fi avut asemenea experiențe de viață înainte să crezi în Dumnezeu, înainte să accepți lucrarea, cuvintele, judecata și mustrarea lui Dumnezeu și, în plus, dacă ai fi putut să I te închini lui Dumnezeu și să-L urmezi după ce ai ajuns să crezi în El, atunci, viața ta ar fi fost puțin mai abundentă decât a majorității oamenilor; experiența și înțelegerea ta personală ar fi fost puțin mai profunde. Bineînțeles, toate aceste lucruri despre care vorbesc se bazează pe premisa că, în cadrul căsniciei așa cum a fost predestinată de Dumnezeu, ar trebui să îți îndeplinești în mod serios responsabilitățile și obligațiile, responsabilitățile și obligațiile bărbaților și femeilor și ale soților și soțiilor. Acestea sunt lucruri care ar trebui făcute. Dacă nu îți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile, atunci căsnicia ta va fi haotică și va eșua, iar în final, se va destrăma. Vei avea experiența unei căsnicii destrămate, eșuate, precum și a necazurilor, complicațiilor, durerilor și agitației pe care

ți le va cauza căsnicia. Dacă cele două părți care se căsătoresc una cu alta nu pot să ia inițiativa și să-și îndeplinească personal responsabilitățile și obligațiile, atunci se vor certa și se vor contrazice. Odată cu trecerea timpului, se vor certa tot mai mult, contradicțiile lor vor deveni tot mai profunde și vor începe să apară fisuri în căsnicia lor; cu cât rămân fisurile mai mult acolo, cu atât ei vor fi incapabili să repare oglinda spartă a căsniciei lor și o asemenea căsnicie se va îndrepta cu siguranță spre destrămare, spre distrugere – o asemenea căsnicie e cu siguranță eșuată. Așadar, din perspectiva ta, căsnicia pe care a poruncit-o Dumnezeu nu este conformă cu dorințele tale și tu o consideri nepotrivită. De ce gândești așa? Fiindcă în cadrul căsniciei, tu nu faci nimic în conformitate cu cerințele și ordinele lui Dumnezeu; tu urmărești în mod egoist satisfacerea propriilor cerințe, preferințe și dorințe și satisfacerea închipuirii tale. Nu te înfrânezi și nu te schimbi în folosul partenerului tău, nici nu înduri vreo durere; mai degrabă îți subliniezi pur și simplu scuzele, profitul și preferințe proprii și nu te gândești niciodată la perechea ta. Ce se va întâmpla în final? Căsnicia ta se va destrăma. Sursa acestei destrămări e reprezentată de firile corupte ale oamenilor. Oamenii sunt prea egoiști, deci chiar și soțul și soția, care ar trebui să formeze un tot unitar, sunt incapabili să trăiască împreună în armonie, incapabili să se compătimească reciproc, să se înțeleagă, să se aline și să se accepte unul pe celălalt, sau să se schimbe și să renunțe la lucruri unul pentru altul. Poți vedea cât de coruptă a devenit omenirea. Căsnicia nu poate să înfrâneze comportamentul oamenilor și nici nu-i poate face pe oameni să renunțe la dorințele lor egoiste, deci nu există principii morale sau practici bune care vin din partea societății și care îi pot face pe oameni mai buni, sau care le pot menține conștiința și rațiunea. Așadar, când vine vorba de căsnicie, oamenii ar trebui să ajungă să o cunoască din modul în care Dumnezeu a poruncit prima oară căsnicia pentru om.

Bineînțeles, ar trebui să înțeleagă această chestiune și de la Dumnezeu. Înțelegerea tuturor acestor lucruri de la Dumnezeu este pură, iar când oamenii vor fi capabili să înțeleagă toate aceste lucruri, unghiul și punctul de vedere din care privesc ei căsnicia vor fi corecte. Motivul pentru care unghiul și punctul lor de vedere despre căsnicie trebuie să fie corecte nu este doar de a-i determina să știe conceptul și definiția corectă a căsniciei; este și de a le oferi oamenilor posibilitatea să aibă o metodă de practică potrivită, corectă, precisă și rezonabilă atunci când se confruntă cu căsnicia, ca să nu fie induși în eroare de Satana sau de diversele idei din tendințele malefice ale lumii, în felul în care tratează căsnicia. Când alegeți căsnicia pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, voi, femeile, trebuie să vedeți clar dacă perechea voastră este sau nu genul de persoană capabilă să îndeplinească responsabilitățile și obligațiile unui bărbat, cum a spus Dumnezeu, dacă merită sau nu să-i încredințați întreaga voastră viață. Voi, bărbații, trebuie să vedeți clar dacă o femeie este sau nu genul de persoană capabilă să lase deoparte propriul profit de dragul vieții de familie și al soțului ei, să-și corecteze lipsurile și defectele. Trebuie să iei în considerare aceste lucruri, dar și altele. Nu te baza pe închipuirea ta, sau pe interese sau hobbyuri de moment; cu atât mai puțin ar trebui să te bazezi pe ideile greșite despre iubire și romantism pe care ți le insuflă Satana pentru a alege orbește căsnicia. După această părtășie, este toată lumea lămurită cu privire la ideile, punctele de vedere, unghiurile și atitudinile pe care ar trebui să le aibă oamenii despre căsnicie, precum și cu privire la practica pe care se cuvine să o aleagă și principiile pe care se cuvine să le susțină cu privire la căsnicie? (Da.)

Azi, încă nu am vorbit despre renunțarea la lucrurile urmărite, idealurile și dorințele căsniciei; doar am clarificat definiția și conceptul de căsnicie. Nu am vorbit clar despre subiect? (Ba da.) Am vorbit clar. Mai

aveți vreo nemulțumire cu privire la căsnicie? (Nu.) Și față de persoana cu care ai fost căsătorit cândva, persoana pe care ai părăsit-o, simți vreo dușmănie? (Nu.) Înțelegerile și opiniile voastre anormale, părtinitoare despre căsnicie, sau chiar fanteziile voastre copilărești, care nu corespundeau realității, mai există? (Nu.) Ar trebui să fiți mai realiști acum. Dar căsnicia nu este o simplă chestiune de nevoi zilnice. Atinge viețile oamenilor cu umanitate normală și responsabilitățile și obligațiile oamenilor și, mai mult, există standardele și principiile mai practice în legătură cu care Dumnezeu i-a atenționat pe oameni, pe care le-a cerut de la ei și pe care le-a poruncit lor. Acestea sunt responsabilitățile și obligațiile pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească și sunt responsabilitățile și obligațiile pe care se cuvine să și le asume. Acestea sunt definiția concretă a căsniciei și importanța existenței concrete a căsniciei, pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală. Bine, aici vom încheia azi. La revedere!

7 ianuarie 2023

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „Așa-zisa «iubire romantică» a oamenilor este doar îmbinarea iubirii și a pasiunii”.

b. Textul original nu include expresia „cum spun oamenii din unele națiuni”.

Cum să urmărești adevărul (10)

Astăzi vom continua să avem părtășie despre conținutul adunării noastre precedente. Care a fost subiectul părtășiei de la adunarea precedentă? (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie în principal despre două subiecte. Mai întâi, Dumnezeu a avut părtășie despre întrebarea pe care o pun oamenii: „Dacă omenirea nu și-ar fi urmărit idealurile și dorințele, s-ar fi dezvoltat lumea așa cum a făcut-o până în prezent?” Apoi, Dumnezeu a avut părtășie cu privire la unele dintre perspectivele și punctele de vedere greșite ale oamenilor despre căsnicie, iar apoi a avut părtășie despre conceptul și definiția corectă a căsniciei.) Data trecută, am avut părtășie despre un subiect foarte vast – căsnicia. Căsnicia este un subiect vast, care atinge toată omenirea și străbate istoria dezvoltării umane. Acest subiect atinge viața cotidiană a oamenilor și este important pentru toți. Data trecută am avut părtășie despre unele idei care se referă la acest subiect, în principal despre originea și formarea căsniciei, precum și despre instrucțiunile și poruncile lui Dumnezeu pentru ambele părți implicate în căsnicie și despre responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să și le asume acestea. Pe ce se bazau, în primul rând, aceste idei? (Pe consemnările biblice.) Această părtășie s-a bazat pe cuvintele și versetele consemnate în Biblie, în care, după ce Dumnezeu a creat omenirea, a poruncit căsnicia pentru oameni, nu-i așa? (Așa este.) Prin ultima noastră părtășie și citind despre unele dintre zicalele și faptele lui Dumnezeu cu privire la căsnicia oamenilor, conform consemnărilor din Biblie, aveți acum o definiție precisă a căsniciei? Unii oameni spun: „Suntem tineri, nu avem niciun concept al căsniciei și nu avem nici experiență. Ne este greu să definim căsnicia.” Este greu? (Nu.) Nu este dificil. Așadar, cum ar trebui să definim căsnicia? Pe baza zicalelor și faptelor lui Dumnezeu cu privire la căsnicia oamenilor, nu

ar trebui să aveți o definiție precisă a căsniciei? (Ar trebui.) În ceea ce privește căsnicia, indiferent dacă ești sau nu căsătorit, acum trebuie să ai o cunoaștere precisă a cuvintelor din părtășia Mea. Acesta este un aspect al adevărului pe care se cuvine să-l înțelegi. Vorbind din această perspectivă, indiferent dacă ai sau nu experiență cu privire la căsnicie și dacă simți sau nu vreun interes pentru ea și indiferent ce calcule și ce planuri poate că ai avut în trecut privind căsnicia, atât timp cât această chestiune atinge propria urmărire a adevărului, se cuvine să știi acest lucru. Și aceasta este o chestiune pe care se cade s-o vezi clar, fiindcă atinge adevărul, ideile și punctele de vedere ale oamenilor, urmărirea adevărului de către oameni și principiile și calea ta de practică pe drumul tău de urmărire a adevărului. Așadar, indiferent dacă ai avut sau nu experiența căsniciei, dacă ești sau nu interesat de căsnicie sau indiferent care este situația ta conjugală, dacă vrei să urmărești adevărul și să dobândești mântuirea, atunci trebuie să ai o cunoaștere precisă și idei și puncte de vedere corecte privind căsnicia, la fel cum ai avea despre orice chestiuni care ating adevărul; nu ar trebui să i te împotrivești în sufletul tău sau să vezi doar partea bună a lucrurilor și să ai noțiuni despre ea sau să o tratezi pe baza propriului context și a propriilor împrejurări sau să faci vreo alegere în legătură cu ea. Toate aceste sunt puncte de vedere greșite. Căsnicia, ca orice altă chestiune, atinge punctele de vedere, atitudinile și perspectivele oamenilor. Dacă vrei să ai idei, puncte de vedere, perspective și atitudini corecte, aliniate la adevăr în ceea ce privește căsnicia, atunci trebuie să ai o cunoaștere și o definiție precisă a chestiunii, care să atingă adevărul. Așadar, când vine vorba de căsnicie, ar trebui să ai o cunoaștere corectă și să înțelegi adevărul pe care Dumnezeu vrea ca oamenii să-l înțeleagă în această chestiune. Doar înțelegând adevărul aici poți să ai ideile și punctele de vedere corecte pentru a face față căsniciei atunci când te căsătorești sau când în viața ta se întâmplă lucruri

care ating chestiunea căsniciei; abia atunci poți să ai atitudini și perspective corecte cu privire la ea și, bineînțeles, poți să ai o cale precisă pentru rezolvarea problemelor legate de căsnicie. Unii oameni spun: „Eu nu mă voi căsători niciodată.” Și poate că nu te vei căsători niciodată, dar vei avea, inevitabil, unele idei și puncte de vedere despre căsnicie, importante sau nesemnificative, corecte sau greșite. În plus, în viața ta vei întâlni, în mod cert, unii oameni sau unele lucruri care prezintă probleme legate de chestiunea căsniciei, așadar, cum vei privi și rezolva aceste probleme? Când apar aceste probleme care ating căsnicia, ce trebuie să faci ca să ai idei, puncte de vedere, atitudini și principii de practică precise? Cum trebuie să acționezi, ca să fii în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu? Asta este ceva ce se cuvine să înțelegi, ceva ce se cade să urmărești de acum înainte. Ce vreau să spun prin acest lucru? Vreau să spun că există unii oameni care ar putea crede că nu-i privește căsnicia, așa că ascultă cu neatenție. Este acesta punctul de vedere corect? (Nu.) Nu este. Indiferent despre ce subiect am părtășie, atât timp cât atinge adevărul, urmărirea acestuia și temeiul și criteriile pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a te comporta și a acționa, atunci ar trebui să-l accepți și să asculți sincer, atent. Fiindcă acesta nu este bun-simț, nici cunoaștere și cu atât mai puțin nu este înțelegere profesională – este adevărul.

Haideți să revenim și să continuăm părtășia despre subiectul căsniciei. Care ar trebui să fie definiția căsniciei? Pe baza poruncii și a rânduielilor lui Dumnezeu cu privire la căsnicie, precum și a îndemnurilor și instrucțiunilor Lui pentru ambele părți căsătorite, despre care am avut părtășie data trecută, conceptul și definiția voastră privind căsnicia nu ar trebui să fie neclare; ar trebui să fie mai degrabă limpezi și neechivoce. Căsnicia ar trebui să însemne unirea unui bărbat cu o femeie, conform poruncii și rânduielilor lui Dumnezeu. Aceasta este alcătuirea căsniciei, care are condiții prealabile.

Conform poruncii și rânduielilor lui Dumnezeu, un bărbat și o femeie, uniți, constituie o căsnicie. Nu este așa? (Ba da.) Din punct de vedere teoretic, nu este precisă o asemenea definiție a căsniciei? (Ba da.) De ce spunem că este precisă? Cum puteți fi siguri că este precisă? Fiindcă se bazează pe consemnări biblice și are indicii care pot fi urmărite. Consemnările biblice explică în mod clar originile căsniciei. Aceasta este definiția căsniciei. Pe temelia acestei definiții clare a căsniciei, haideți să vedem care sunt îndatoririle pe care și le asumă fiecare parte în căsnicie. Nu era clar consemnat acest lucru în fragmentele din Biblie pe care le-am citit la adunarea trecută? (Ba da.) Cea mai simplă dintre îndatoririle pe care fiecare parte la căsnicie și le asumă este să se însoțească și să se ajute reciproc. Apoi, care a fost instrucțiunea lui Dumnezeu pentru femeie? (Dumnezeu i-a spus femeii: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Geneza 3:16).) Acesta este modul autentic de a vorbi din Biblie. Folosind cuvintele noastre moderne, instrucțiunea dată de Dumnezeu femeii era datoria ei. Care era acea datorie? De a naște copii, de a-i crește și de a avea grijă de soțul ei și de a-l adora. Aceasta a fost instrucțiunea lui Dumnezeu pentru femeie. Așadar, ce datorie l-a instruit Dumnezeu pe bărbat să îndeplinească? Fiind capul familiei, bărbatul trebuie să poarte povara vieții de familie și să-și întrețină familia cu sudoarea frunții. De asemenea, trebuie să poarte povara gestionării membrilor familiei, a soției lui și a propriei vieți. Aceasta este împărțirea de către Dumnezeu a îndatoririlor între femei și bărbați. Ar trebui să știi clar și precis îndatoririle bărbaților și ale femeilor. Acestea sunt definiția și organizarea căsniciei, precum și responsabilitățile pe care ambele părți ar trebui să și le asume și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească. Aceasta este căsnicia în sine și acesta este conținutul practic al acesteia. Există vreun lucru negativ în conținutul despre care am discutat

cu privire la căsnicie? (Nu.) Nu există lucruri negative în el. Totul este cât se poate de pur, în concordanță cu adevărul și cu realitatea și cu temeiul cuvintelor lui Dumnezeu. Având consemnările biblice drept temelie, chestiunea căsniciei devine foarte limpede și foarte clară pentru oamenii moderni; nu este nevoie să punem prea multe condiții prealabile sau să folosim prea multe cuvinte pentru a vorbi despre originea căsniciei. Nu este necesar. Definiția căsniciei este clară, iar îndatoririle pe care ambele părți din căsnicie ar trebui să și le asume și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească sunt clare și precise. Odată ce unei persoane îi sunt clare și precise aceste chestiuni, ce efect are acest lucru asupra urmăririi adevărului de către aceasta? Care este sensul din spatele înțelegerii definiției și organizării căsniciei și a îndatoririlor ambelor părți? Mai precis, care sunt rezultatele pe care le are părtășia despre aceste idei asupra oamenilor și care sunt efectele pe care le provoacă? Vorbind colocvial, cu ce vă ajută să ascultați acest conținut? (Ne permite să avem un punct de vedere corect și conform cu adevărul pentru a privi lucrurile atunci când abordăm sau atunci când analizăm căsnicia; nu vom fi influențați sau induși în eroare de tendințe ticăloase sau de ideile întipărite nouă în minte de Satana.) Acesta este un efect pozitiv. Le permite oamenilor părtășia despre definiția și organizarea căsniciei și despre îndatoririle ambelor părți să aibă idei și puncte de vedere corecte cu privire la căsnicie? (Da.) Când o persoană are idei și puncte de vedere corecte, oare beneficiile și efectele pozitive ale acestui lucru îi permit să-și formeze în conștiință o opinie corectă despre căsnicie? Când cineva are o opinie corectă despre căsnicie și idei și puncte de vedere corecte, are oare și o anumită împotrivire sau imunitate la idei și puncte de vedere contrare, negative, care țin de tendințele ticăloase? (Da, are.) La ce se referă această împotrivire și imunitate? Înseamnă că ai cel puțin discernământ când vine vorba de unele idei și puncte de vedere

ticăloase cu privire la căsnicie, care vin din partea lumii și a societății. Odată ce ai discernământ, nu vei mai privi căsnicia pe baza ideilor și a punctelor de vedere care provin din tendințele ticăloase ale lumii și nici nu vei mai accepta acele idei și puncte de vedere. Așadar, ce beneficiu ai dacă nu accepți acele idei și puncte de vedere? Este faptul că acele idei și puncte de vedere nu îți vor controla perspectivele și acțiunile cu privire la căsnicie și nu te vor mai corupe, nici nu vor planta în tine acele idei și puncte de vedere ticăloase; prin urmare, nu vei privi căsnicia urmând tendințele ticăloase ale lumii, și nici nu te vei lăsa sedus de ele, deci vei putea rămâne ferm în mărturia ta privind chestiunea căsniciei. Așadar, într-un anume sens, vei fi renunțat deja la unele dintre acele idei, puncte de vedere și perspective satanice, lumești, despre căsnicie? (Da.) După ce oamenii au o definiție precisă a căsniciei, pot să renunțe la unele dintre lucrurile pe care le urmăresc, la unele dintre idealurile și dorințele lor cu privire la căsnicie, dar este suficient să se oprească acolo? Sunt ei capabili să renunțe complet la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor cu privire la căsnicie? Nu este nici pe departe suficient. În gândurile lor nu au nimic mai mult decât o definiție și un concept precis al căsniciei, doar un concept și o cunoaștere inițială, de bază despre căsnicie. Însă diversele idei, puncte de vedere și subiecte pe care lumea și societatea le răspândesc în ceea ce privește căsnicia tot îți vor influența ideile și punctele de vedere și îți vor afecta perspectivele – chiar și acțiunile – cu privire la căsnicie. Așadar, până în prezent, după ce au o definiție precisă a căsniciei, oamenii sunt tot incapabili să renunțe total și complet la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor privind căsnicia. Așadar, în continuare, nu ar trebui să avem părtășie despre diversele lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe care se nasc în ei cu privire la căsnicie? (Ba da, ar trebui.)

Voi încheia această părtășie despre definiția căsniciei. În continuare, vom avea părtășie despre cum să renunțați la lucrurile pe care le urmăriți, la idealurile și dorințele care se nasc datorită căsniciei. În primul rând, haideți să avem părtășie despre diversele fantezii ale oamenilor cu privire la căsnicie. Când menționez fanteziile, mă refer la imaginile pe care și le închipuie oamenii. Aceste imagini încă nu au devenit reale; sunt doar închipuiri provocate de viețile cotidiene ale oamenilor sau de împrejurările cu care se confruntă. Aceste închipuiri formează imagini și iluzii în mintea oamenilor, devenind chiar lucrurile pe care le urmăresc ei, idealurile și dorințele lor cu privire la căsnicie. Așadar, ca să renunți la lucrurile pe care le urmărești, la idealurile și dorințele tale privind căsnicia, mai întâi ar trebui să renunți la diversele fantezii care au fost în trecut sau de curând plantate în mintea ta și în adâncul inimii tale. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faceți pentru a renunța la lucrurile pe care le urmăriți, la idealurile și dorințele voastre privind căsnicia – mai precis, să renunțați la diversele voastre fantezii despre căsnicie. Așadar, haideți să vorbim, mai întâi, despre ce fantezii au oamenii cu privire la căsnicie. Diversele opinii despre căsnicie ale strămoșilor de acum câteva sute sau mii de ani sunt prea diferite de prezent, așa că nu le vom aborda. Vom vorbi, în schimb, despre care sunt opiniile și acțiunile noi, populare, la modă și dominante ale oamenilor moderni cu privire la căsnicie; aceste lucruri vă influențează, făcându-vă să aveți constant tot felul de fantezii despre căsnicie care se nasc în adâncul inimii sau al minții voastre. Mai întâi, unele opinii privind căsnicia devin populare în societate, iar apoi, diverse opere literare transmit ideile și opiniile autorilor cu privire la căsnicie; când aceste opere literare sunt transformate în programe de televiziune și filme pentru marele ecran, expun și mai viu diversele opinii ale oamenilor despre căsnicie, despre diversele lor lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe despre ea. Fie

mai mult, fie mai puțin, vizibil sau invizibil, aceste lucruri vă sunt insuflate încontinuu. Înainte să aveți vreun concept precis despre căsnicie, aceste opinii și mesaje societale despre căsnicie dau naștere unor prejudecăți în voi, iar voi le acceptați; atunci, începeți să visați la cum va fi propria căsnicie și cum va fi jumătatea voastră. Fie că accepți aceste mesaje prin intermediul programelor de televiziune, al filmelor și romanelor sau prin cercurile tale sociale și prin oamenii din viața ta – indiferent de sursă, toate aceste mesaje vin de la oameni, de la societate și de la lume sau, mai precis, evoluează și se dezvoltă din tendințe ticăloase. Bineînțeles, chiar mai exact, vin de la Satana. Nu este așa? (Ba da.) În acest proces, indiferent ce fel de idei și puncte de vedere despre căsnicie ați acceptat, adevărul este că, deși acceptați diverse idei și puncte de vedere despre căsnicie, în gândurile voastre visați încontinuu la căsnicie. Toate aceste fantezii gravitează în jurul unui lucru. Știți care este acesta? (Iubirea romantică.) În societatea actuală, mesajul mai popular sau mai dominant gravitează în jurul discuției despre căsnicie din punctul de vedere al iubirii romantice; fericirea unei căsnicii depinde de existența iubirii romantice și de faptul că soțul și soția sunt sau nu îndrăgostiți unul de celălalt. Aceste opinii ale societății cu privire la căsnicie – aceste lucruri care afectează gândurile oamenilor și adâncul sufletului lor – sunt, în principal, despre iubirea romantică. Aceste opinii le sunt insuflate oamenilor, făcându-i să înceapă să aibă tot felul de fantezii despre căsnicie. De exemplu, visează la cine va fi persoana pe care o vor iubi, ce fel de persoană va fi și care sunt cerințele lor de la un partener conjugal. Există în special mesaje cu multe aspecte venite din partea societății, care le spun că trebuie să iubească neapărat acea persoană și că acea persoană trebuie să-i iubească pe ei, că doar aceasta este adevărata iubire romantică, că numai iubirea romantică poate duce la căsnicie, că doar căsnicia bazată pe iubire romantică este bună și fericită și că o căsnicie fără

iubire romantică este imorală. Așadar, înainte să găsească persoana pe care o vor iubi, toți se pregătesc să găsească iubirea romantică, făcând în avans aranjamente pentru căsnicie, pregătindu-se pentru ziua în care vor întâlni persoana pe care o vor iubi, ca să urmărească în mod necugetat iubirea acesteia și să-și împlinească iubirea. Este corect? (Da.) În trecut, oamenii nu vorbeau despre iubirea romantică și nici despre așa-zisa libertate a căsniciei sau despre faptul că iubirea este lipsită de vină, că iubirea este supremă. Pe vremea aceea, oamenii se rușinau când trebuiau să vorbească despre căsnicie, iubire și povești de dragoste. În special când era vorba de sexul opus, oamenii se simțeau jenați, roșeau și inima le bătea nebunește sau le era greu să vorbească. În prezent, atitudinile lor s-au schimbat. Când îi văd pe alții discutând despre povești de dragoste și despre căsnicie cu atâta calm și atâta încredere în sine, vor și ei să fie astfel de persoane, care să discute despre povești de dragoste și despre căsnicie într-un mod liber și deschis, fără să roșească și fără să le bată inima nebunește. Mai mult, vor să fie capabili să-și mărturisească deschis sentimentele atunci când întâlnesc persoana pe care vor să o curteze și să-și deschidă inima; chiar visează la tot felul de scene pentru a curta sau a fi curtați și, mai mult, visează la ce fel de persoană va fi cea pe care o vor iubi și pe care o vor curta. Femeile visează că persoana pe care o vor curta va fi un Făt-Frumos înalt de cel puțin 1,80 metri, un partener de discuție spiritual, rafinat, bine educat, de familie bună și, chiar mai mult decât atât, că va avea mașină și casă, poziție socială, că va fi cât de cât înstărit și așa mai departe. Cât despre bărbați, ei visează că partenera lor va fi o frumusețe cu pielea albă, o super-femeie care poate străluci și la întâlnirile sociale, și în bucătărie. Ba chiar visează că partenera lor va fi o femeie frumoasă și bogată și, cu atât mai bine dacă are o situație familială trainică. Atunci, oamenii vor spune că ei doi, împreună, sunt ca Romeo și Julieta, ca un cuplu perfect sau ca o pereche ideală, un cuplu pe

care spectatorii îl invidiază, care niciodată nu se ceartă sau nu se enervează reciproc, care niciodată nu și-ar căuta nod în papură pentru niciun motiv, care se iubesc unul pe celălalt foarte mult – precum cuplurile din filme, care jură să se iubească unul până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma, să îmbătrânească împreună, să nu se antipatizeze sau să nu se evite niciodată, să nu se lase baltă și să nu se părăsească niciodată unul pe altul. Femeile visează că, într-o zi, vor intra în oficiul stării civile cu bărbatul iubit și apoi, cu binecuvântarea preotului, vor face schimb de verighete, de jurăminte, făcând promisiuni solemne de iubire, angajându-se să trăiască această viață împreună și să nu se părăsească sau să nu se abandoneze unul pe celălalt nici la boală, nici în sărăcie. Și bărbații visează că, într-o bună zi, vor intra în oficiul stării civile cu femeia iubită și, cu binecuvântarea preotului, vor face schimb de verighete și vor face promisiuni, jurând că, indiferent de cât de bătrână sau de urâtă va deveni noua lor soție, nu o vor părăsi sau nu o vor abandona și că îi vor oferi o căsnicie minunată, fericită și o vor face să fie cea mai fericită femeie de pe pământ. Toți bărbații și toate femeile visează astfel, curtează astfel și, în viața reală, învață constant despre căsnicie tot felul de lucruri pe care le urmăresc, idealuri și dorințe. În același timp, ei și repetă întruna aceste fantezii în adâncul inimii lor, sperând că, într-o zi, se vor împlini în viața reală, nemaifiind, astfel, un gen de ideal sau de dorință, ci mai degrabă ceva real. Sub influența vieții moderne și a condiționării de către tot felul de mesaje și informații din partea societății, fiecare femeie speră să poarte o rochie albă și să devină cea mai frumoasă mireasă din lume, cea mai fericită femeie din lume; speră și să poarte propriul inel cu diamant, care neapărat trebuie să depășească un carat și să aibă cea mai mare puritate. Nu poate avea niciun defect, iar bărbatul ei cel mai iubit trebuie să i-l pună pe deget. Aceasta este fantezia unei femei despre căsătorie. În primul rând, are unele fantezii cu privire la

căsătoria în sine; în al doilea rând, are și tot felul de fantezii în legătură cu viața conjugală, sperând că bărbatul pe care-l iubește se va ridica la nivelul așteptărilor ei, că o va iubi la fel de profund în timpul căsniciei ca și la început, când s-au îndrăgostit, că nu va iubi altă femeie, că îi va oferi o viață fericită, că își va respecta angajamentul și că, până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma, vor rămâne împreună în viața aceasta și în următoarea. Și în al treilea rând, ea are și tot felul de fantezii și cerințe cu privire la persoana de care se îndrăgostește. Trebuie cel puțin să fie un Făt-Frumos, dacă nu pe un cal alb, atunci pe unul negru. O femeie cu siguranță își dorește această calitate princiară de la bărbatul ei ideal – ar fi atât de romantic și de frumos, ce viață fericită ar avea! Temeiul acestor fantezii pe care oamenii încep să le aibă despre căsnicie vine din societate, din grupurile lor sociale sau din tot felul de mesaje, tot felul de cărți, opere literare și filme; la acestea, adaugă în sufletele lor unele dintre acele elemente ușor burgheze care sunt în concordanță cu propriile preferințe, așa că visează la tot felul de oameni de care să se îndrăgostească, la tot felul de iubiți, tot felul de forme și vieți conjugale. Pe scurt, toate diversele fantezii ale oamenilor se bazează pe înțelegerea, pe interpretarea și pe opiniile variate ale societății despre căsnicie. Femeile sunt așa, iar bărbații sunt la fel. Ce urmăresc bărbații legat de căsnicie nu este mai puțin decât ce urmăresc femeile. Și un bărbat speră să găsească o fată care-i place, care este virtuoasă, blajină, bună și amabilă, care îl tratează cu grijă și afecțiune și care este dependentă de el ca o micuță pasăre, care îi este absolut devotată, care nu îi disprețuiește niciunul dintre defecte sau lipsuri, care chiar i-ar accepta toate lipsurile și defectele, care, atunci când el se simte demoralizat sau frustrat și când are un eșec, îi întinde o mână ca să-l ajute și să-l susțină, iar apoi îi spune: „Dragul meu, nu contează, sunt aici. Împreună, putem trece peste orice. Nu te teme. Indiferent de moment, voi fi

mereu alături de tine.” Femeile au tot felul de cerințe pentru bărbați și în mod similar, bărbații au tot felul de cerințe pentru femei, așadar, indiferent că sunt bărbați sau femei, își caută partenerul de viață în mulțime, iar temeiul căutării partenerului lor îl reprezintă diversele lor fantezii despre căsnicie. Bineînțeles, un bărbat va visa mai des la a avea o poziție sigură în societate, la a-și construi o carieră, la a acumula o anumită avere și un anumit nivel de capital, după care își va putea căuta o parteneră de viață care îi este egală ca statut, identitate, gusturi și preferințe. Atât timp cât o place, iar ea îi întrunește cerințele, el va fi dispus să facă orice pentru ea, chiar și să meargă pe cărbuni încinși. Bineînțeles, vorbind puțin mai realist, el îi va cumpăra câteva lucruri frumoase, îi va satisface nevoile materiale, îi va cumpăra o mașină, o casă, un inel cu diamant, o geantă și haine de firmă. Dacă are posibilități, îi va cumpăra și un yacht și un avion privat și-și va duce femeia iubită în largul mării, doar ei doi, sau o va duce să vadă lumea, să călătorească până la cei mai cunoscuți munți, pe cele mai cunoscute meleaguri și locuri pitorești. Cât de minunată ar fi o astfel de viață! Femeile plătesc tot felul de prețuri pentru diversele lor fantezii despre căsnicie și, în același fel, bărbații se străduiesc și muncesc pentru diversele lor fantezii despre căsnicie. Indiferent de ce fel de fantezie ai despre căsnicie, atât timp cât vine din partea lumii, din înțelegerea și opiniile pe care le are omenirea coruptă despre căsnicie sau din informațiile despre căsnicie pe care ți le insuflă ele, aceste idei și puncte de vedere îți vor influența, într-o anumită măsură și într-un anumit grad, viața și credința, concepția despre viață și calea pe care pășești în viață. Asta deoarece căsnicia este ceva ce niciun adult nu poate evita și, de asemenea, este un subiect inevitabil. Chiar dacă alegi să rămâi celibatar toată viața, necăsătorindu-te niciodată, fanteziile tale despre căsnicie tot vor exista. Poți să alegi să rămâi celibatar, dar începând din momentul în care ai avut un concept și gânduri elementare cu

privire la căsnicie, ai tot felul de fantezii despre ea. Aceste fantezii nu numai că îți ocupă gândurile, ci îți inundă și viața cotidiană și îți influențează ideile, punctele de vedere și alegerile atunci când ai de-a face cu tot felul de lucruri. Simplu spus, dacă o femeie are un standard cu privire la persoana de care se îndrăgostește, atunci, indiferent de cât de matur sau de solid este standardul, ea îl va folosi pentru a cântări bunătatea sau răutatea umanității și caracterului membrilor sexului opus, precum și dacă acei membri sunt sau nu genul de oameni cu care i-ar plăcea să-și petreacă timpul. Acest standard e inseparabil de cel conform căruia ea își alege un partener conjugal. De exemplu, să spunem că tipul de bărbat care-i place are trăsături pronunțate, o față mare și pătrățoasă și un ten perfect; vorbește elegant, într-un stil ușor livresc și este destul de politicos. În viziunea ei despre iubire, are o părere bună despre un astfel de bărbat și o înclinație mai mare spre unul ca acesta. Așa că, în viața ei, indiferent dacă se îndrăgostește de un astfel de om, cu siguranță va avea o părere bună despre el. Vreau să spun că atunci când intră în contact cu un astfel de om, indiferent dacă umanitatea lui este bună sau rea, oricum ar fi caracterul lui, dacă este o persoană periculoasă sau una rea, toate aceste lucruri au caracter secundar; acestea nu sunt standardul pe care ea îl folosește pentru a privi membrii sexului opus. Care este standardul ei? Este cel prin care ea își alege un soț. Dacă perechea ei este în concordanță cu standardul pe care îl are pentru alegerea unui soț, atunci, chiar dacă el nu este persoana pe care o alege, de fapt, drept soț, tot este cineva cu care i-ar plăcea să-și petreacă timpul. Ce ilustrează acest aspect? Opinia unei persoane despre iubire – mai precis, standardul unei persoane cu privire la un partener în iubire sau în căsnicie – o influențează într-o mare măsură pe cea despre toți membrii sexului opus. Când întâlnește un bărbat care îi întrunește standardele pentru alegerea unui soț, totul i se pare atrăgător la el, îi place să-i audă vocea și o liniștește să-i

observe cuvintele și acțiunile. Chiar dacă nu este cel de care intenționează să se îndrăgostească, tot îl găsește atrăgător. Acest caracter plăcut provoacă necazurile. Orice spune el, nu discerni dacă are sau nu dreptate; tot ce-l privește ți se pare bun și corect și crezi că face totul bine. Datorită acestor sentimente bune pe care le ai în legătură cu el, începi, treptat, să-l admiri și să-l venerezi. De unde vin această admirație și această venerație? Sursa este standardul pe care îl folosești pentru a-ți alege un partener pentru iubire și căsnicie. La un anumit nivel, acest standard te induce în eroare când e vorba de modul în care privești alți oameni; mai precis, distorsionează criteriile și temeiurile pe care le folosești pentru a privi membrii sexului opus. Aspectul lui exterior întrunește standardele tale estetice, deci indiferent de ce fel de caracter are, indiferent dacă acțiunile lui sunt sau nu în concordanță cu principiile, dacă are sau nu adevărurile-principii, dacă urmărește sau nu adevărul, dacă are sau nu credință și supunere adevărată față de Dumnezeu – pentru tine, aceste lucruri devin foarte neclare și este posibil să fii influențată emoțional în felul în care privești această persoană. Fiindcă ai sentimente bune față de această persoană și fiindcă, la nivel emoțional, el îți întrunește standardul, vezi tot ceea ce face drept bun și destul de în regulă; îl ocrotești și-l venerezi până în punctul în care, atunci când face un lucru rău, tu nu discerni acel lucru, iar pe el nu-l dai în vileag și nu te lepezi de el. Din ce motiv faci asta? Pentru că sunt în joc sentimentele tale, care-ți țin inima captivă. Imediat ce sentimentele tale se fac simțite, îți este ușor să faci lucrurile conform principiilor? Sentimentele tale dețin avantajul, deci nu ai principii. Așadar, consecințele pe care le provoacă această chestiune sunt foarte grave. Deși nu este persoana de care ești îndrăgostită sau nu este persoana cu care vrei să te căsătorești, el tot este în concordanță cu estetica ta și cu nevoile tale emoționale; în baza acestei condiții prealabile, ești inevitabil influențată și controlată de sentimentele tale și îți este foarte greu

să privești acea persoană, să gestionezi problemele care apar la această persoană și să te ocupi de propriile probleme, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Imediat ce sentimentele te controlează și devin forța dominantă în tine, este foarte dificil să te desprinzi din lanțurile emoționale care te înrobesc, să intri în realitatea practicării adevărului. Așadar, ce vreau să spun prin toate acestea? Vreau să spun că toți oamenii au tot felul de fantezii despre căsnicie. Asta fiindcă nu trăiești într-un vid sau pe altă planetă și, bineînțeles, nu ești minor și cu atât mai puțin nu ești înapoiat mintal sau idiot; ești adult și ai idei de adult. În același timp, ai și acceptat involuntar diversele opinii ale societății despre căsnicie, fiindcă ai acceptat informațiile despre căsnicie care vin de la societate și de la omenirea ticăloasă. După ce ai acceptat aceste lucruri, visezi involuntar la acela care îți va fi partener romantic. La ce se referă visarea? Înseamnă să întreții gânduri nerealiste, fără substanță. Pe baza lucrurilor despre care am avut acum părtășie și pe care le-am dezvăluit, vizează în principal diversele opinii despre căsnicie care vin din partea societății și a omenirii ticăloase. Fiindcă nu ai o opinie corectă, conformă cu adevărul, despre căsnicie, ești în mod inevitabil influențat, compromis și corupt de diversele opinii despre căsnicie care vin din partea societății și a omenirii ticăloase, dar nu știi și nu ești conștient. Nu poți să simți că ești compromis, corupt. În mod involuntar, primești această influență și, fără să vrei, începi să crezi că totul este destul de corect și de rezonabil și iei lucrurile ca de la sine înțelese, gândindu-te că toate acestea sunt idei pe care se cuvine să le aibă adulții. Vei transforma în mod destul de firesc toate aceste idei în propriile cerințe și nevoi corespunzătoare – în ideile adecvate pe care se cuvine să le aibă adulții. Astfel, din momentul în care începi să primești aceste mesaje, fanteziile tale despre căsnicie vor lua proporții tot mai mari și vor deveni și mai profunde. În același timp, simțul rușinii tale cu privire la căsnicie va

scădea neîncetat sau, am putea spune, vei fi tot mai puțin dispus să respingi în mod proactiv aceste fantezii despre căsnicie. Altfel spus, fanteziile tale cu privire la partenerul tău în iubire sau diversele scene și lucruri legate de căsnicie vor deveni tot mai involuntare și mai îndrăznețe. Nu este așa? (Ba da.) Cu cât acceptă mai mult oamenii opinii și informații despre căsnicie din partea societății și a omenirii ticăloase, cu atât devin mai îndrăzneți și mai neînfrânați când își imaginează propria căsnicie, când își caută un partener în iubire și când curtează acel partener. În același timp, speră că iubitul lor ar putea fi exact ca un personaj descris într-un roman de dragoste, într-un serial TV sau într-un film romantic – că îi va iubi necondiționat, până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma, rămânând fidel până la moarte. În ceea ce-i privește, și ei își iubesc profund partenerul, exact cum descriu serialele TV și romanele de dragoste, până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma, rămânând credincioși până la moarte. Pe scurt, aceste fantezii sunt rupte de nevoile reale ale umanității și ale vieții. Bineînțeles, sunt rupte și de esența umanității; sunt complet incompatibile cu viața reală. Ca orice alte lucruri pe care oamenii le cred bune, sunt doar gânduri plăcute, produse de imaginațiile oamenilor. Având în vedere că aceste gânduri nu sunt în concordanță cu definiția lui Dumnezeu pentru căsnicie și cu rânduielile Lui legate de aceasta, oamenii ar trebui să renunțe la aceste idei și la aceste puncte de vedere care sunt complet neconforme cu realitatea și pe care nu se cuvine din start să le urmărească.

Cum ar trebui să renunțe oamenii la aceste fantezii nerealiste despre căsnicie? Ar trebui să-și corecteze gândurile și opiniile despre iubirea romantică și despre căsnicie. Mai întâi, ar trebui să renunțe la așa-zisa lor opinie despre iubire, să renunțe la lucrurile iluzorii și la zicalele precum a iubi pe cineva până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma, la iubirea nestrămutată până la moarte și iubirea care durează de la o viață la

alta. Oamenii nu știu dacă vor avea acea iubire toată viața, cu atât mai puțin în vieți viitoare sau până când mările vor seca și pietrele se vor sfărâma. Câți ani le va lua mărilor să sece și pietrelor să se sfărâme? Oare nu ar fi oamenii monștri dacă ar putea trăi atât de mult? Este suficient de bine doar să trăiești această viață cuviincios și s-o trăiești conștient și cu claritate. Este suficient doar să-ți joci bine rolul în căsnicie, să faci ce ar trebui să facă un bărbat sau o femeie, să îndeplinești obligațiile și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească un bărbat sau o femeie, să vă îndepliniți responsabilitățile unul față de celălalt, să vă susțineți reciproc, să vă ajutați între voi și să fiți împreună toată viața. Aceasta este o căsnicie perfectă și adecvată și toate celelalte lucruri – așa-zisa iubire, acele așa-zise promisiuni solemne de iubire, acea iubire care durează de la o viață la alta – sunt inutile, nu au nimic de-a face cu căsnicia pe care a poruncit-o Dumnezeu și nimic de-a face cu instrucțiunile și îndemnurile lui Dumnezeu pentru bărbați și femei. Asta fiindcă indiferent care este premisa oricărei căsnicii, sau care sunt condițiile individuale ale soțului sau ale soției, fie că sunt săraci sau bogați, sau ce talente, ce situație socială ar putea avea sau din ce mediu ar putea proveni, sau dacă sunt o pereche ideală sau cuplul perfect; indiferent dacă această căsnicie e rezultatul dragostei la prima vedere sau dacă a fost aranjată de părinți, dacă s-a întâmplat accidental sau s-a format prin iubirea de lungă durată – indiferent ce fel de căsnicie este, atât timp cât cei doi oameni se căsătoresc și încep căsnicia, atunci această căsnicie trebuie neapărat să revină la realitate, la viața adevărată a nevoilor zilnice. Nimeni nu poate scăpa de viața adevărată și fiecare căsnicie, indiferent că are sau nu iubire, trebuie să revină, în cele din urmă, la viața de zi cu zi. De exemplu, facturile la utilități trebuie plătite și soția se plânge: „Vai, iar au crescut facturile. Totul crește, mai puțin salariile. Cum pot trăi oamenii, când prețurile lucrurilor cresc așa?” Dar, în ciuda plângerilor ei, tot trebuie

să folosească apă și electricitate, nu are de ales. Așa că plătește facturile și, odată ce acestea sunt plătite, trebuie să facă economii la mâncare și cheltuieli, încercând să recupereze banii pe care a trebuit să-i plătească în plus la facturile mai mari. Văzând că la piață sunt legume cu reducere, soțul spune: „Fasolea e la promoție azi. Cumpără mai multă, cumpără suficientă pentru două săptămâni." Soția spune: „Câtă ar trebui să cumpărăm? Dacă luăm prea multă și n-o putem mânca pe toată, o să se strice. Și dacă luăm atât de multă, nici măcar n-o să încapă în frigider!" Soțul îi răspunde: „Dacă nu încape toată, nu am putea pur și simplu să mâncăm mai multă? Putem să mâncăm fasole de două ori pe zi. Nu mai fi mereu atât de preocupată să cumperi alimente scumpe!" Soțul își primește salariul și spune: „Iar am primit o primă luna asta. Dacă primesc o primă mare la sfârșitul anului, putem pleca în concediu. Toți pleacă în concediu în Maldive sau în Bali. Am să te duc și pe tine acolo în concediu, ca să te simți bine." Pomii fructiferi din jurul casei lor fac fructe din abundență, iar soțul și soția au o discuție: „Anul trecut nu am avut o recoltă bună. Anul ăsta, fructele sunt imense, așa că putem să vindem câteva și să facem ceva bani. După ce vom face ceva bani, poate vom reuși să renovăm casa? Am putea să instalăm ferestre mai mari din aliaj de aluminiu și să avem o nouă ușă metalică mare." Când vine vremea rece a iernii, soția spune: „Port jacheta asta din bumbac de șapte sau opt ani și se rărește tot mai mult. Când primești salariul, poți să cheltuiești mai puțin și să pui deoparte bani ca să-mi iau o jachetă de iarnă. O jachetă cu puf costă cel puțin trei, patru sute, sau poate cinci, șase sute de yuani." „Bine, spune soțul. O să pun niște bani deoparte și o să-ți cumpăr o jachetă bună, călduroasă, cu puf de rață." Soția spune: „Vrei să-mi cumperi mie una, dar nici tu nu ai. Cumpără una și pentru tine." Soțul răspunde: „Dacă voi avea suficienți bani, o voi cumpăra. Dacă nu, mă voi descurca încă un an cu jacheta mea." Un alt soț îi spune soției lui: „Aud

că în apropiere s-a deschis un mare restaurant, unde se servesc tot felul de fructe de mare. Să mergem?” Soția zice: „Hai să mergem! Avem suficienți bani, ne permitem.” Merg și mănâncă fructe de mare și se întorc acasă încântați și foarte fericiți. Soția se gândește: „Uite cât de confortabilă este viața mea acum. M-am măritat cu bărbatul potrivit. Pot să mănânc fructe de mare proaspete. Vecinii noștri nu-și permit să mănânce fructe de mare proaspete. Am o viață grozavă!” Nu așa este viața conjugală? (Ba da.) Ei își petrec viețile calculând și discutând. Muncesc în fiecare zi, din zori și până-n seară, mergând la muncă la ora opt, fiind deci nevoiți să se trezească la cinci dimineața. Când sună ceasul deșteptător, se gândesc: „Of, chiar nu vreau să mă trezesc, dar nu am de ales. Trebuie să mă trezesc ca să câștig bani și să-mi întrețin familia”, așa că se dau cu greu jos din pat. „Din fericire, n-am întârziat astăzi, deci nu-mi vor reduce prima.” Termină treaba și se întorc acasă și spun: „Ce zi grea a fost, atât de dificilă! Când nu voi mai fi nevoit să muncesc?” Trebuie să muncească foarte mult pentru a câștiga un salariu și a pune mâncare pe masă; trebuie să trăiască așa pentru a avea o viață bună, pentru a întreține viața a doi oameni în cadrul căsniciei, sau pentru a putea avea o viață stabilă. Își petrec viețile în acest fel, până îmbătrânesc și ajung la o vârstă înaintată, iar bătrâna soție spune: „Vai, bărbate, uite, am încărunțit! Am riduri în jurul ochilor și colțurile gurii lăsate. Sunt bătrână acum? Îți va displăcea cât de bătrână arăt și vei merge să-ți cauți altă femeie?” Soțul ei răspunde: „În niciun caz, prostuță dragă. Mi-am petrecut toată viața cu tine și tot nu mă cunoști. Chiar crezi că sunt genul acela de bărbat?” Soția lui e constant îngrijorată că lui nu-i va plăcea că îmbătrânește și se teme că n-o va mai dori. E tot mai cicălitoare, soțul ei vorbește tot mai puțin, cei doi își vorbesc tot mai puțin și-și urmăresc propriile emisiuni la televizor, ignorându-se reciproc. Într-o zi, soția spune: „Bărbate, ne-am certat mult în viața noastră. A fost foarte greu să trăiesc cu

tine toți anii aceștia. N-o să-mi petrec viața următoare cu un bărbat ca tine. După mese, nu te oferi niciodată să mă ajuți să fac ordine, pur și simplu stai acolo și nu faci nimic. Nu ți-ai corectat toată viața acest defect. Când îți schimbi hainele, nu ți le speli niciodată singur, trebuie să ți le spăl și să ți le strâng eu mereu. Dacă aș muri, cine te-ar ajuta atunci?" Soțul ei spune: „Aș fi incapabil să trăiesc fără tine? Mă vor așa de multe femei tinere, că nu pot să scap de ele." Soția lui răspunde: „Ce vorbe mari! Uită-te cât de neglijent arăți. N-ai putea să fii cu nimeni, în afară de mine." Soțul ei spune: „Înfurie-te dacă vrei, dar există mulți oameni care mă plac. Tu ești singura care mă disprețuiește și nu mă ia în serios." Ce fel de căsnicie au ei? Soția spune: „Ah, deși nu am niciun motiv să fiu fericită și nicio amintire plăcută după o viață întreagă cu tine, acum, că sunt bătrână, m-am gândit: dacă nu te am pe tine, simt că parcă-mi lipsește ceva. Dacă o să te duci înaintea mea, o să fiu tristă și n-o să am pe cine să cicălesc. Nu vreau să fiu singură. Trebuie să mă duc înaintea ta, ca să trebuiască să-ți trăiești viața singur, fără să ai pe cineva care să-ți spele rufele sau să-ți gătească mesele, cineva care să aibă grijă de viața ta de zi cu zi și ca să-ți amintești bunătatea mea. Nu ai spus tu că te vor multe femei tinere? Când o să mor, poți să mergi și să-ți aduci una imediat." Soțul ei spune: „Liniștește-te, o să mă asigur că te duci înaintea mea. Când o să te duci, cu siguranță o să găsesc o parteneră mai bună decât tine." Dar ce gândește el cu adevărat, în inima lui? „Tu o să te duci prima, iar când o să te duci, eu o să îndur singurătatea. Prefer să îndur eu greutatea asta și să sufăr așa, decât să suferi tu." Însă soția bătrână se plânge mereu de soțul ei, că face greșit una și alta, că are un defect sau altul și, deși soțul ei nu-și corectează defectele, ei continuă să trăiască astfel și, odată cu trecerea timpului, ea se obișnuiește. În final, femeia se resemnează, bărbatul îndură și, în acest fel, trăiesc împreună toată viața. Aceasta este viața conjugală.

Deși în căsnicie unei persoane nu-i sunt pe plac multe lucruri și au loc multe certuri, iar cuplul trece prin boli, sărăcie, dificultăți financiare în viață și chiar se confruntă cu situații extrem de vesele și extrem de triste, precum și cu alte astfel de evenimente, totuși depășesc tot felul de obstacole împreună, iar partenerul său este o persoană pe care n-ar putea s-o părăsească niciodată, la care n-ar putea renunța niciodată înainte să închidă ochii pentru ultima oară. Ce este un partener? Este un soț. Bărbatul îndeplinește o viață întreagă responsabilități față de femeie și, în mod similar, femeia îndeplinește o viață întreagă responsabilități față de bărbat; femeia îi ține bărbatului companie de-a lungul vieții, iar bărbatul îi ține femeii companie de-a lungul vieții. Niciunul dintre ei nu poate spune clar care dintre ei îl însoțește mai mult pe celălalt; niciunul nu poate spune clar cine a adus o contribuție mai mare, cine a făcut mai multe greșeli, sau cine are mai multe defecte; niciunul nu poate spune clar care dintre ei este sprijinul primar sau principalul întreținător al vieții lor împreună; niciunul nu poate spune clar care este capul familiei sau cine este responsabilul și cine este ajutorul; niciunul nu poate spune clar care dintre ei este incapabil să-l părăsească pe celălalt, dacă bărbatul nu o poate părăsi pe femeie sau femeia nu-l poate părăsi pe bărbat; și niciunul nu poate spune clar cine are dreptate și cine greșește atunci când se ceartă. Aceasta este viața, aceasta este viața normală a unui bărbat și a unei femei în cadrul căsniciei și este cea mai normală și cea mai obișnuită existență pentru ființele umane. Așa este viața, inseparabilă de tot felul de defecte și preferințe ale umanității și, chiar mai mult, de tot felul de nevoi ale umanității, precum și, bineînțeles, de toate alegerile corecte sau incorecte, raționale sau irațională ale umanității, făcute sub stăpânirea conștiinței și rațiunii unei persoane. Aceasta este viața, aceasta este cea mai normală viață. Nu există bine și rău în ea, este doar o existență relativ adecvată și convențională și realitatea

vieții. Acum, ce spune oamenilor această realitate a vieții și această existență în cadrul căsniciei? Că oamenii ar trebui să renunțe la toate diversele lor fantezii nerealiste despre căsnicie, să renunțe la toate ideile care nu au nimic de-a face cu definiția corectă a căsniciei și cu porunca și rânduielile lui Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe, fiindcă nu au nimic de-a face cu viața unei umanități normale sau cu obligațiile și responsabilitățile pe care o persoană normală le îndeplinește în viață. Prin urmare, oamenii ar trebui să renunțe la acele diverse definiții ale căsniciei și zicale despre aceasta care vin din partea societății și a omenirii ticăloase, în special la acea așa-zisă iubire care nu are nimic de-a face cu viața conjugală reală. Căsnicia nu este un angajament pe viață și nu este nici o promisiune solemnă de iubire pe viață și cu atât mai puțin este o îndeplinire de jurăminte pe viață. Mai degrabă este viața reală a unui bărbat și a unei femei în căsnicie, este lucrul de care ei au nevoie în viața reală și exprimarea lor în viața reală. Unii oameni spun: „Dacă ai părtășie despre subiectul căsniciei și nu vorbești despre iubire, nu vorbești despre promisiuni solemne de iubire, sau despre iubirea care durează până când mările seacă și pietrele se sfărâmă, sau despre jurămintele pe care cuplurile căsătorite și le fac reciproc, atunci despre ce vorbești?” Vorbesc despre umanitate, despre responsabilitate, despre a face ce ar trebui să facă un bărbat și o femeie în conformitate cu îndemnurile și instrucțiunile lui Dumnezeu, despre îndeplinirea obligațiilor și responsabilităților pe care un bărbat și o femeie ar trebui să le îndeplinească, despre asumarea obligațiilor și responsabilităților pe care ar trebui să și le asume un bărbat și o femeie – în acest fel, obligațiile tale, responsabilitățile tale sau misiunea ta vor fi îndeplinite. În orice caz, care este modul corect de practică în legătură cu renunțarea la diverse fantezii despre căsnicie despre care trebuie să avem părtășie? Este acela că nu

trebuie să-ți bazezi gândurile sau acțiunile pe diversele idei care vin din partea omenirii ticăloase și a tendințelor ticăloase, ci mai degrabă trebuie să ți le bazezi pe cuvintele lui Dumnezeu. Oricum vorbește Dumnezeu despre problema căsniciei, trebuie să-ți bazezi gândurile și acțiunile pe cuvintele Lui. Acest principiu este corect, nu-i așa? (Da.) Am terminat acum, cât de cât, părtășia privind subiectul renunțării la diversele fantezii despre căsnicie? Vă este clar acum, în principiu? (Da, este clar acum.)

Tocmai am avut părtășie în legătură cu renunțarea la diversele fantezii despre căsnicie și unii oameni au spus: „Dacă nu vreau să fiu singur și plănuiesc să ies cu cineva și să găsesc pe cineva cu care să mă căsătoresc, atunci cum ar trebui să practic cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să pot să renunț la diversele mele fantezii despre căsnicie? Cum ar trebui să practic acest principiu?” Oare acest lucru nu are legătură cu principiile privind alegerea unui soț, cu principiile privind alegerea unui partener cu care să te căsătorești? Care sunt principiile privind alegerea unui soț, pe care ți le-a insuflat lumea? Un Făt-Frumos, o frumusețe cu pielea albă, un bărbat chipeș și bogat, o femeie frumoasă și bogată, și cel mai bine este dacă sunt a doua generație a unei familii bogate. Căsătorindu-te cu o astfel de persoană, elimini din viața ta 20 de ani de zbucium. Bărbatul trebuie să fie cineva care-și permite un inel cu diamant, o rochie de mireasă și o nuntă stilată pentru tine. Trebuie să fie cineva care are ambiții legate de carieră, care poate face avere sau care este deja destul de înstărit. Nu sunt acestea gândurile și opiniile pe care ți le-a insuflat lumea? (Ba da.) Apoi, sunt aceia care spun: „Partenerul meu trebuie să fie un om pe care îl iubesc.” Altcineva spune: „Nu e bine. Cel pe care îl iubești nu te va iubi neapărat și el. Iubirea trebuie să fie reciprocă; cel pe care îl iubești trebuie să te iubească și el. Dacă te iubește, atunci nu va alege niciodată să te abandoneze sau să renunțe la tine. Dacă acela pe care-l iubești nu te iubește

pe tine, atunci, într-o bună zi, pur și simplu te va abandona.” Sunt corecte aceste opinii? (Nu.) Atunci, spuneți-Mi: când alegeți un soț, ce principiu care se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și care ia drept criteriu adevărul ar trebui să urmați? Vorbiți despre acest subiect conform gândurilor și opiniilor corecte pe care le aveți acum. (Dacă aș vrea să găsesc un partener, trebuie să fie măcar cineva care crede în Dumnezeu, cineva care poate urmări adevărul, care urmărește aceleași lucruri ca mine în viață și care urmează aceeași cale ca mine.) Cineva care împărtășește aceleași aspirații și urmează aceeași cale ca tine și care crede în Dumnezeu – menționezi câteva criterii specifice pentru alegerea unui soț. Cine ar mai vrea să vorbească? (Trebuie să vedem și dacă este cineva cu umanitate și dacă își poate îndeplini responsabilitățile și obligațiile într-o familie. Mai este și altceva: nu este adevărat că o persoană va găsi cu siguranță un partener cu care să se căsătorească doar fiindcă acum vrea să găsească unul. De Dumnezeu depinde să rânduiască acest lucru, iar tu trebuie să te supui și să aștepți.) Există o practică specifică și există și un temei specific de gândire și teorie. Trebuie să te supui și să aștepți, să Îi încredințezi această chestiune lui Dumnezeu și să-L lași pe El să o rânduiască pentru tine dar, în același timp, trebuie și să abordezi principial chestiunea. Cine ar mai vrea să vorbească? (Dumnezeule, opinia mea este aceeași ca a lor, și anume că trebuie să găsești pe cineva care împărtășește aceleași aspirații și care urmează aceeași cale, pe cineva cu umanitate și care-și poate asuma răspunderea. Ar trebui să renunți la opiniile greșite despre căsnicie pe care ți le insuflă Satana, să pui suflet în datoria ta, să te supui suveranității lui Dumnezeu și să aștepți rânduielile Lui.) Dacă nu și-ar permite un inel cu diamant pentru tine, te-ai mai căsători cu el? (Dacă ar fi un bărbat cu umanitate, l-aș accepta chiar dacă nu și-ar permite să-mi cumpere un inel cu diamant.) Să spunem că are ceva bani și că și-ar permite să-ți cumpere un inel cu un diamant de un

carat, dar în schimb, îți cumpără un inel cu un diamant de 0.3 carate – ai fi atunci dispusă să te căsătorești cu el? (Nu i-aș cere un asemenea lucru.) Este în regulă să nu ceri un asemenea lucru. Economisind bani, poți apoi să-i cheltuiești în timp și asta înseamnă să ai o perspectivă pe termen lung. Chiar înainte să găsești un partener, deja te gândești să trăiești bine – e foarte pragmatic! Altcineva? (Dumnezeule, cred că, în primul rând, trebuie să renunț la acele criterii lumești pentru alegerea unui soț. Adică nu trebuie să visez mereu că voi găsi un Făt-Frumos, sau un bărbat chipeș și bogat, sau un romantic. Odată ce voi renunța la aceste lucruri, ar trebui să abordez căsnicia cu opinia corectă, iar apoi să mă supun și să aștept vremea lui Dumnezeu. Deși o astfel de persoană ar putea apărea, trebuie să fie cineva care împărtășește aceleași aspirații și urmează aceeași cale ca mine. Nu trebuie să mă bazez pe opiniile mele lumești pentru a cere ca bărbatul să fie atent cu mine. Cel mai important este ca el să poată urmări adevărul și să fie atent la intențiile lui Dumnezeu.) Dacă urmărește adevărul, e atent la intențiile lui Dumnezeu, pleacă să-și îndeplinească datoria, deci nu este niciodată acasă, iar tu trebuie să porți singură povara vieții de familie, iar rezervorul rămâne fără benzină, deci tu trebuie să-l cari singură la etaj, ce vei face atunci? (Pur și simplu îl voi căra singură.) Și dacă nu poți să-l cari, poți să angajezi pe cineva să te ajute. (Sau aș putea să găsesc un frate sau o soră ca să mă ajute.) Da, toate acestea sunt moduri de a rezolva această situație. Așadar, ai fi furioasă dacă ar pleca de acasă un an sau doi, sau trei sau cinci ani? „Nu e ca și când aș trăi ca o văduvă? Ce sens a avut să mă căsătoresc cu el? Nu e exact ca înainte să mă căsătoresc, când pur și simplu trăiam singură? Trebuie să mă ocup singură de toate. Ce trist e că m-am căsătorit cu el!” Nu ai gândi așa? (Nu, nu ar trebui să gândesc așa, fiindcă el și-ar îndeplini datoria și ar lucra pentru o cauză dreaptă. Nu ar trebui să am toane din cauza asta.) Acelea sunt gânduri excelente, dar ai fi în stare să

treci peste toate acestea în viața reală? Dacă acest bărbat pe care l-ai găsit ar fi extrem de onest, în general rezervat în vorbă și manieră, nu ar fi romantic și nu ți-ar cumpăra niciodată haine adecvate, nu ți-ar da niciodată flori și mai ales nu ți-ar zice niciodată „Te iubesc” sau orice astfel de lucru, așa că, în sufletul tău, nu ai ști dacă te iubește sau nu, dar ar fi, totuși, un bărbat foarte bun, care ar fi foarte atent cu tine și ar avea grijă de tine în viață, care doar nu ar spune astfel de lucruri și nu ar face nimic romantic și care nici măcar nu ar încerca să te convingă sau să te împace atunci când ai avea toane, nu ai nutri în inima ta niciun resentiment față de el? (Probabil aș fi avut resentimente când nu credeam în Dumnezeu și nu înțelegeam adevărul, dar după ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu, știu că nu ar conta dacă spune sau nu acele lucruri și dacă face sau nu acele lucruri romantice. Acestea sunt opiniile oamenilor mondeni și nu ele ar trebui urmărite de aceia cu umanitate normală. Ar trebui să renunț la aceste lucruri și, apoi, nu m-aș mai plânge.) Nu ar trebui să plângi, nu-i așa? (Așa este.) Acum, nu ești în acea situație și nu știi ce ai simți în acea împrejurare, sau cum ți s-ar dezlănțui și ți s-ar schimba toanele. Totuși, acum, teoretic știți cu toții că, deoarece credeți în Dumnezeu, nu ar trebui să aveți astfel de pretenții nerezonabile de la partenerul vostru, nici nu ar trebui să vă plângeți de el când se întâmplă astfel de lucruri, fiindcă acestea nu sunt lucrurile pe care le vreți. Acum aveți aceste idei, dar sunteți în stare să le realizați? Sunt ușor de realizat? (Trebuie să ne răzvrătim împotriva preferințelor și a opiniilor noastre lumești; atunci ar trebui să fie relativ simplu să renunțăm la aceste lucruri.) Îți spun Eu cum să rezolvi această chestiune. Toți bărbații și toate femeile se vor confrunta cu aceste probleme și vor avea aceste gânduri și aceste toane în viața conjugală și toți vor avea aceste nevoi. Totuși, cea mai importantă idee pe care trebuie să o înțelegi este că, dacă partenerul pe care îl alegi este cel pe care îl dorești din inimă – lăsând la o parte faptul că acest

lucru a fost rânduit de Dumnezeu – l-ai ales tu însăți și te mulțumește totul la el și, mai ales, împărtășește aceleași aspirații și urmează aceeași cale ca tine, își poate îndeplini datoria în casa lui Dumnezeu și tot ce face este drept, atunci ar trebui să alegi o abordare rațională și să-i permiți să facă asta, să-i permiți să-ți ignore sentimentele, să-i permiți chiar și să-ți ignore existența – teoretic, ar trebui să reușești să faci acest lucru. Mai mult, dacă în tine se naște o astfel de nevoie sau de toană, indusă de o situație specială sau de un anumit eveniment, atunci trebuie să vii înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi. Vei fi în stare să renunți complet la aceste lucruri după ce te vei ruga? Nicidecum. În fond, oamenii trăiesc în propria umanitate, au minte, iar mintea lor le va provoca tot felul de toane. Nu vom discuta acum dacă aceste toane sunt corecte sau greșite. Momentan, problema cea mai practică este că ție îți este greu să renunți la aceste toane. Chiar dacă renunți la ele de data asta, pot apărea din nou, în vreun fel de situație obiectivă. Așadar, ce ar trebui să faci? Nu trebuie să-ți bați capul cu ele, fiindcă teoretic, și din perspectiva formei și a raționalității, deja ai renunțat la acest lucru pe care-l urmăreai sau la această nevoie. Doar că, datorită umanității lor, oamenii de diferite vârste vor avea aceste nevoi și vor simți aceste toane în diverse grade și într-o măsură mai mare sau mai mică. Îți sunt clare aceste situații reale și te-ai rugat lui Dumnezeu, ai renunțat de data asta la toană, sau toana pe care o ai nu este atât de gravă și nu o iei foarte în serios. Totuși, categoric vei avea din nou această toană data viitoare. Așadar, atunci care este practica ta specifică? Aceasta este că nu e nevoie să o iei în seamă sau în serios, spunând: „Ah, acest aspect al firii mele încă nu s-a schimbat.” Aceasta nu este niciun fel de fire; este doar o toană temporară, care nu are nimic de-a face cu firile tale. Nici nu trebuie să faci din țânțar armăsar, spunând: „Ah, de ce sunt încă așa? Nu urmăresc adevărul? Cum de mă comport așa? Este groaznic!” Nu este nevoie să faci din țânțar armăsar; este

doar exprimarea unei toane care ține de diversele emoții ale umanității tale normale. N-o băga în seamă. Aceasta este o atitudine privind rezolvarea toanelor. În plus, atât timp cât nu afectează ordinea și regularitatea vieții tale normale, a vieții tale spirituale, sau îndeplinirea datoriei tale, atunci este în regulă. De exemplu, fiindcă soțul tău (sau soția ta) este ocupat să-și facă datoria, a trecut mult timp de când v-ați văzut unul pe altul și nu aveți timp să vorbiți între voi. Într-o zi, vezi brusc o soră care stă de vorbă cu soțul ei și ți se naște o toană în inimă și te gândești: „Vezi, ea își poate îndeplini datoria împreună cu soțul ei. Sunt foarte fericiți și veseli. De ce este soțul meu atât de insensibil? De ce nu mă întreabă: «Cum ți-a fost în ultima vreme? Ești bine?» De ce nu e preocupat de persoana mea? De ce nu mă prețuiește și nu mă iubește?" Ai acest fel de toană și, după o vreme, te gândești: „Ah, nu e bine să mă simt posacă." Știi că nu este bine să te simți așa, dar tot te simți puțin furioasă și te lupți cu tine, spunând: „N-o să-mi bat capul cu el, pur și simplu o să-l aștept pe el să preia inițiativa de a-mi acorda atenție. Dacă n-o să o facă, atunci o să mă supăr pe el. Suntem căsătoriți de atâția ani, nu ne-am văzut de atâta vreme și el tot nu spune că-i este dor de mine. Îi este dor de mine sau nu? Nu-și bate capul cu mine, așa că n-o să-mi bat nici eu capul cu el!" Te lupți cu tine și trăiești în această toană. Doar pentru o clipă, apar un val de furie și o dispoziție. Atât timp cât poți să dormi și să mănânci normal, să citești cuvintele lui Dumnezeu, să participi la adunări, să-ți îndeplinești datoria în mod normal și să te înțelegi normal cu frații și surorile tale, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asemenea toane și poți să gândești orice vrei în inima ta. Orice gândești, atât timp cât simțul rațiunii tale este normal și tu îți îndeplinești datoria normal, este în regulă. Nu este nevoie să o înăbuși cu forța, nici nu este nevoie să te rogi cu forța lui Dumnezeu și să-I ceri să te disciplineze sau să te mustre, sau să simți că ești o păcătoasă. Nu este nevoie să faci din țânțar armăsar,

fiindcă această toană va dispărea în curând. Dacă îți este chiar atât de dor de soțul tău, atunci sună-l tu și întreabă-l ce face, puteți să vă deschideți sufletul unul în fața celuilalt și să vorbiți; nu vor dispărea atunci acele toane și neînțelegeri temporare? De fapt, nu ai nevoie ca el să facă nimic. Uneori, vei avea doar o senzație de moment și vei dori să-i auzi vocea, sau poate vei simți o singurătate de moment, sau te vei simți nemulțumită pentru scurt timp, sau poate te vei simți nefericită, iar atunci îl vei suna și-l vei auzi vorbind. Atunci, vezi că este bine, că te iubește mult, la fel ca înainte, și că ești în gândurile lui. Doar că este ocupat cu munca, sau se întâmplă fiindcă bărbații pot neglija oarecum detaliile mai subtile, iar el a fost ocupat cu datoria lui și nu crede că a trecut atât de mult timp și de aceea nu te-a contactat. Nu este un lucru bun că este ocupat și că-și îndeplinește normal datoria? Nu este exact ce ți-ai dorit? Dacă ar comite un rău, provocând tulburări și, perturbări și ar fi dat afară, nu ți-ai face griji pentru el? Acum, totul este normal la el și totul este exact ca înainte – nu ți se liniștește mintea atunci? Ce vrei mai mult? Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Sunând astfel și spunându-vă unul altuia câteva cuvinte alină singurătatea din inimă și senzațiile de dor, exact cum spun non-credincioșii; și nu este rezolvată atunci această problemă? Există vreo dificultate? Să-ți suni soțul și să vă arătați preocupați unul de celălalt – spune-Mi, condamnă Dumnezeu un astfel de lucru? (Nu.) Sunteți soț și soție prin lege, iar a-l suna, a vorbi și a vă mărturisi unul altuia dorul sunt toate lucruri cuviincioase, sunt sentimente umane normale și sunt lucruri pe care ar trebui să le faci în sfera umanității. Mai mult, acestea sunt incluse în porunca lui Dumnezeu cu privire la căsnicie pentru omenire – să se însoțească unul pe altul, să se aline și să se susțină unul pe altul. Dacă el nu-și îndeplinește aceste responsabilități, nu poți pur și simplu să-l ajuți tu să le îndeplinească? Aceasta este o chestiune foarte simplă, care este foarte ușor de rezolvat.

Practicând în acest fel, nu este această problemă rezolvată? Este nevoie să-ți încolțească în inimă tot felul de toane? Nu, nu este. Acest lucru este ușor de pus în practică.

Haideți să ne întoarcem la întrebarea pe care tocmai am pus-o: „Cum ar trebui să renunțe oamenii la diversele lor fantezii despre căsnicie?” Toți v-ați exprimat unele idei, ca răspuns la această întrebare. Dacă oamenii vor să renunțe la diversele lor fantezii despre căsnicie, atunci trebuie mai întâi să aibă credință și să se supună rânduielilor și poruncii lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai nicio fantezie subiectivă sau nerealistă despre căsnicie, despre cine este partenerul tău sau despre ce fel de persoană este acesta; ar trebui să ai o atitudine de supunere față de Dumnezeu, ar trebui să te supui rânduielilor și poruncii Lui și să ai încredere că El va pregăti pe cineva cât se poate de potrivit pentru tine. Nu este necesar să ai o atitudine supusă? (Ba da.) În al doilea rând, trebuie să renunți la acele criterii pentru alegerea unui partener insuflate ție de tendințele ticăloase ale societății și apoi să stabilești criteriile corecte pentru alegerea unui partener, adică partenerul tău ar trebui cel puțin să fie cineva care crede în Dumnezeu, la fel ca tine, și care pășește pe aceeași cale ca tine – asta este dintr-o perspectivă generală. Mai mult, partenerul tău trebuie să fie capabil să îndeplinească responsabilitățile unui bărbat sau ale unei femei în căsnicie; trebuie să fie capabil să îndeplinească responsabilitățile unui partener. Cum poți judeca acest aspect? Trebuie să te uiți la calitatea umanității sale, să vezi dacă are un simț al răspunderii și dacă are conștiință. Și cum judeci dacă un om are conștiință și umanitate? Dacă nu te apropii de el, atunci nu ai de unde să știi cum este umanitatea lui și, chiar și dacă te apropii de el, dacă o faci doar pentru o perioadă scurtă, tot este posibil să nu poți descoperi cum este acesta. Atunci, cum judeci dacă un om are umanitate? Vezi dacă își asumă responsabilitatea pentru datoria lui, pentru însărcinarea dată de Dumnezeu

și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și vezi dacă poate ocroti interesele casei lui Dumnezeu și dacă este credincios datoriei lui – acesta este cel mai bun mod prin care poți să judeci calitatea umanității cuiva. Să presupunem că această persoană are un caracter foarte onest și, când vine vorba de lucrarea pe care i-o deleagă casa lui Dumnezeu, este extrem de devotat, responsabil, serios și zelos, foarte meticulos, deloc nepăsător și deloc neglijent și urmărește adevărul și ascultă atent și conștiincios tot ce spune Dumnezeu. Odată ce îi este clar acel lucru și îl înțelege, îl pune imediat în practică; deși poate că o asemenea persoană nu are un calibru înalt, măcar nu este superficială față de datoria sa și de lucrarea bisericii și este un om care își poate asuma zelos răspunderea. Dacă este conștiincios și responsabil față de datoria lui, atunci cu siguranță își va trăi pe deplin viața cu tine și își va asuma răspunderea pentru tine până la final – caracterul unei astfel de persoane poate face față încercărilor. Chiar dacă te îmbolnăvești, îmbătrânești, te urâțești sau ai defecte și neajunsuri, această persoană te va trata mereu corect și te va tolera și va face mereu tot posibilul pentru a te ocroti pe tine și pe familia ta și a te proteja, pentru a-ți oferi o viață stabilă, astfel încât să trăiești cu liniște sufletească. Acesta este cel mai fericit lucru pentru un bărbat sau pentru o femeie în viața conjugală. Nu va putea neapărat să-ți ofere o viață înstărită, luxoasă sau romantică și nu va putea neapărat să-ți ofere nimic diferit din punctul de vedere al afecțiunii sau sub orice alt aspect, dar cel puțin te va face să te simți liniștită și să simți că, alături de el, viața ta va fi statornică și că nu va exista niciun pericol sau nicio senzație de neliniște. Când privești acea persoană, vei putea să vezi cum va fi viața sa peste 20 sau 30 de ani și chiar la bătrânețe. O astfel de persoană ar trebui să fie criteriul tău pentru alegerea unui partener. Bineînțeles, acest criteriu pentru alegerea unui partener este puțin cam ridicat și o astfel de persoană nu este ușor de găsit în rândurile omenirii

moderne, nu-i așa? Ca să judeci cum este caracterul unui om și dacă acesta va fi capabil să-și îndeplinească responsabilitățile în căsnicie, trebuie să îi observi atitudinea față de datoria lui – acesta este un aspect. Un alt aspect este că trebuie să vezi dacă are o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă da, atunci cel puțin nu va face nimic inuman sau ceva care este imoral sau nu este etic, deci cu siguranță te va trata bine. Dacă nu are o inimă cu frică de Dumnezeu și este necuviincios, încăpățânat, sau are o umanitate rea, înșelătoare și arogantă; dacă nu Îl are pe Dumnezeu în inimă și se consideră superior celorlalți; dacă tratează lucrarea, îndatoririle și chiar însărcinarea dată de Dumnezeu și orice problemă majoră a casei lui Dumnezeu într-un mod nechibzuit, conform voinței proprii, acționând arbitrar, fără să fie vreodată precaut, fără să caute principii și mai ales dacă atunci când se ocupă de ofrande, le ia și le acaparează într-un mod nechibzuit, fără să se teamă de nimic, atunci categoric nu trebuie să cauți un astfel de om. Fără o inimă cu frică de Dumnezeu, este capabil de orice. În acest moment, un astfel de bărbat ar putea să te lingușească și să-ți promită dragostea lui veșnică, dar când, într-o bună zi, nu va fi fericit, când nu vei fi capabilă să-i satisfaci nevoile și când nu vei mai fi iubita lui, atunci va spune că nu te mai iubește și că nu mai simte nimic pentru tine și pur și simplu te va părăsi oricând vrea el. Chiar dacă încă nu ați divorțat, tot va merge să caute pe altcineva – toate acestea sunt posibile. Te poate abandona oricând, oriunde, și e capabil de orice. Astfel de bărbați sunt foarte periculoși și nu merită să le încredințezi toată viața ta. Dacă vei găsi un astfel de bărbat ca să fie iubitul tău, dragul tău, partenerul pe care ți l-ai ales, atunci vei da de necaz. Chiar dacă este înalt, bogat și chipeș, incredibil de talentat și are mare grijă de tine și este atent cu tine și, superficial vorbind, îndeosebi dacă întrunește standardele, indiferent dacă este prietenul tău sau soțul tău, însă nu are o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci această persoană nu poate fi partenerul

pe care ți-l alegi. Dacă ești îndrăgostită de el și începi să ieși cu el și apoi vă căsătoriți, atunci el va fi un coșmar și un dezastru pentru tine toată viața. Spui: „Nu mă tem, urmăresc adevărul.” Ai picat în mâna unui diavol, iar el Îl urăște pe Dumnezeu, Îl sfidează și folosește tot felul de mijloace pentru a-ți perturba credința în Dumnezeu – ești capabilă să depășești acest lucru? Statura ta joasă și puțina ta credință nu pot suporta acest chin și, după câteva zile, ești atât de chinuită, că implori iertare și ești incapabilă să continui să crezi în Dumnezeu. Nu te mai încrezi în Dumnezeu și mintea ta e într-un conflict continuu. E ca și cum ai fi fost aruncată într-o mașină de tocat și făcută bucăți, fără nicio asemănare umană, complet împotmolită în ea, până când, într-un final, ești condamnată aceleiași sorți ca diavolul cu care ești căsătorită, iar viața ta se va sfârși.

Tocmai am avut părtășie despre două criterii cu privire la felul în care să judeci dacă o persoană este capabilă sau nu să-și îndeplinească responsabilitățile în căsnicie. Vă amintiți care sunt? (Da.) Aceste două criterii se referă la calitatea umanității oamenilor. Un criteriu este să vezi dacă își îndeplinește datoria conștiincios și responsabil și dacă poate să ocrotească lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu. E posibil să nu poți să judeci clar unii oameni doar privindu-i; poate că sunt capabili să-și îndeplinească datoria și să ocrotească lucrarea bisericii pentru a urmări statutul sau când au statut, dar cum vor fi când nu vor mai avea statut este ceva ce încă nu ai văzut clar. În acest moment, nu ai cum să îi judeci precis. Totuși, când vezi un asemenea om făcând o scenă, blestemându-L pe Dumnezeu și hulindu-L când își pierde statutul, spunând că Dumnezeu nu este drept, atunci vei avea discernământ cu privire la el și te vei gândi: „Acest individ nu are deloc o inimă cu frică de Dumnezeu. Din fericire, și-a arătat din timp adevărata față. Dacă nu ar fi făcut-o, atunci l-aș fi ales ca soț.” Vezi tu, celălalt criteriu pentru alegerea unui partener – dacă are o

inimă cu frică de Dumnezeu – este și el esențial. Dacă judeci și evaluezi oamenii folosind acest criteriu, asta te va salva de acea căsnicie de coșmar. Sunt importante aceste două criterii pentru alegerea unui partener? (Da.) Le înțelegi? (Da.) Vezi tu, unele femei sunt foarte îndrăgostite de bani. Când încep să iasă cu un bărbat, par foarte blânde și rezonabile, iar bărbatul se gândește: „Femeia asta este adorabilă! Este ca o micuță pasăre, se cuibărește în mine toată ziua și nu se dezlipește de mine. Este exact genul de femeie la care visează și pe care o curtează un bărbat. Un bărbat are nevoie de o astfel de femeie, de cineva care vorbește blând, care depinde de bărbatul ei și chiar îl face să se simtă dorit. Cu o astfel de femeie atașată de mine și alături de mine, viața va fi foarte fericită.” Așadar, se căsătoresc, dar apoi, el vede că ea crede în Dumnezeu, dar nu încearcă prea mult să urmărească adevărul. Oricând menționează el îndeplinirea datoriei, ea spune că nu are timp, mereu găsește scuze și spune că este obosită și nu este dispusă să sufere nimic. Acasă, nu gătește și nu face curățenie, ci doar se uită tot timpul la televizor; când vede că cineva a cumpărat o geantă de firmă, sau că familia cuiva trăiește într-o vilă luxoasă și a cumpărat o mașină scumpă, spune cât de capabil trebuie să fie bărbatul din acea familie; de obicei, cheltuiește excesiv și oricând merge la un magazin cu obiecte din aur, la unul de bijuterii sau la unul cu articole de lux, vrea mereu să cheltuiască bani și să cumpere lucruri frumoase. Tu nu înțelegi asta și te gândești: „Pe vremuri, era adorabilă. Cum a putut deveni o astfel de femeie?” Vezi? S-a schimbat, nu-i așa? Înainte, când ieșeați împreună, era capabilă să-și îndeplinească datoria și să sufere puțin, dar totul era la suprafață. Acum, că sunteți căsătoriți, nu mai este așa. Vede că nu ești în stare să-i împlinești nevoile materiale și începe să te învinuiască, spunând: „De ce nu pleci să câștigi bani? La ce folosește să crezi în Dumnezeu și să-ți îndeplinești datoria? Poate credința în Dumnezeu să pună mâncare pe

masă? Poate credința în Dumnezeu să te facă bogat?” Spune chiar și lucruri pe care le-ar spune un non-credincios – chiar crede în Dumnezeu femeia asta? (Nu.) Nu vrea niciodată să-și îndeplinească datoria, nu dă doi bani pe credința în Dumnezeu, pe urmărirea adevărului sau pe căutarea dobândirii mântuirii, până când, în final, spune chiar lucruri extrem de răzvrătite și nu are deloc o inimă cu frică de Dumnezeu. Așadar, la ce se gândește această femeie tot timpul? (La mâncare, la haine și la distracție.) Nu se gândește decât la bani și la plăceri fizice, atâta tot. Ea este o ființă a lumii, iubitoare de bani. Dacă te căsătorești cu ea, iar ea îți îngrădește credința în Dumnezeu și te încurajează să renunți la datoria ta și să urmărești lucruri lumești, ce vei face? Tu vrei în continuare să urmărești adevărul și să dobândești mântuirea, dar dacă o urmezi pe ea, atunci nu vei putea să dobândești mântuirea. Dacă nu o urmezi, se va certa cu tine și va divorța de tine. Și după ce veți divorța, vei trăi singur, fără parteneră – vei putea să depășești acest moment? Dacă nu ai fi avut niciodată o parteneră, atunci ar fi în regulă, dar acum, ești deja de mulți ani cu partenera ta și te-ai obișnuit să trăiești cu ea. Brusc, te trezești divorțat și fără parteneră – poți depăși acest moment? Nu este ușor de depășit, nu-i așa? Indiferent dacă e din punctul de vedere al nevoilor vitale, al nevoilor emoționale, al lumii tale spirituale lăuntrice, nu îl poți depăși. Modul în care îți trăiești viața s-a schimbat față de cum era înainte, iar rutina, ritmul și stilul de viață pe care le aveai înainte au fost total azvârlite în haos. Ce fel de căsnicie ai avut? Ce ți-a adus această căsnicie? Fericire sau dezastru? (Dezastru.) A adus dezastru. Prin urmare, dacă nu știi cum să judeci oamenii și dacă îi evaluezi fără să te bazezi pe principii corecte și pe cuvintele lui Dumnezeu, atunci trebuie să faci tot posibilul să nu te implici în întâlniri romantice ocazionale sau să nutrești idei sau să îți faci planuri de a ieși cu cineva, a te căsători sau a începe o căsnicie. Asta fiindcă, în zilele noastre, tendințele ticăloase ale

acestei lumi îi ademenesc prea mult pe oameni și toate persoanele singure se confruntă cu multe și felurite ispite în viață; nimeni nu este în stare să le depășească și, chiar dacă urmărești adevărul, tot ți se vor părea greu de depășit. Dacă urmărești adevărul, ajungi să îl înțelegi și îl dobândești, atunci vei fi capabil să le depășești. Totuși, înainte să înțelegi și să dobândești adevărul, vei găsi ispita mereu ademenitoare și ea va fi mereu un pericol pentru tine. În plus, există un aspect important pentru voi, și anume că nu știți cum să judecați oamenii și nu sunteți capabili să le vedeți clar esența – acesta este cel mai important aspect. Ce sunteți în stare să judecați? Bărbații știu doar să judece dacă femeia este frumoasă, dacă a terminat facultatea, dacă familia ei este bogată, dacă știe să se îmbrace frumos, dacă știe cum să fie romantică și dacă poate fi afectuoasă. Mai detaliat, bărbații pot ajunge să știe dacă femeia va fi o soție și o mamă bună, dacă va putea să-i învețe bine pe copiii lor în viitor și dacă poate ține casa. Cel mult, acestea sunt lucrurile pe care bărbații știu să le judece. Și ce pot femeile să judece la bărbați? Pot să judece dacă bărbatul știe cum să fie romantic, dacă este capabil, dacă aduce bani în familie, dacă este menit să fie bogat sau sărac și dacă știe șiretlicuri pentru a se descurca în lume. La un nivel mai bun, femeile pot să judece dacă bărbatul este capabil să sufere, dacă poate gestiona bine familia, dacă ea va putea să mănânce și să se îmbrace bine în cazul în care va avea o relație cu el, cum este contextul lui familial, dacă familia lui este înstărită, dacă ai lui au o casă, o mașină și o afacere, dacă fac afaceri sau sunt agricultori sau muncitori, care este situația economică actuală a familiei lui și dacă părinții lui au pus bani deoparte ca el să se căsătorească. Cel mult, acestea sunt lucrurile pe care ajung femeile să le știe. Cât despre cum este umanitatea-esență a potențialului pretendent, sau ce alegere va face cu privire la calea de credință în Dumnezeu, sunteți capabili să vedeți clar aceste lucruri? (Nu.) Mai precis, este această persoană capabilă să

urmeze calea unui antihrist? Este rea? Judecând după rezumatul manifestărilor și expresiilor calității umanității lui, este el o persoană care urmărește adevărul sau una care este scârbită de el? Este capabil să urmeze calea în urmărirea adevărului? Este capabil să obțină mântuirea? Și dacă te căsătorești cu el, veți fi amândoi capabili să intrați în Împărăție ca soț și soție? Nu poți să vezi clar aceste lucruri, nu-i așa? Unii oameni spun: „De ce este nevoie să vedem clar aceste lucruri? Sunt atât de mulți oameni căsătoriți în lume. Nici ei nu pot vedea clar aceste lucruri, dar tot își văd de viață, nu-i așa?" Mulți oameni nu văd clar căsnicia. Dacă întâlnești o persoană bună, care trăiește decent și cu care îți poți petrece viața fără mari supărări sau suișuri și coborâșuri și alături de care nu e multă suferință, atunci aceasta poate fi considerată o viață bună și o căsnicie bună. Însă unii oameni nu îi văd clar pe ceilalți și se concentrează doar la cum arată cealaltă persoană și ce statut are. Sunt convinși de vorbe frumoase și abia după ce s-au căsătorit descoperă că partenerul lor este o persoană rea, un diavol și că fiecare zi trăită cu o astfel de persoană este lungă cât un an. Femeile varsă adesea lacrimi, iar bărbații sunt și ei înșelați foarte mult și transformați în victime și ajung să divorțeze după câțiva ani. Unele cupluri căsătorite divorțează când copiii lor au trei sau patru ani sau când sunt adolescenți, iar unii au chiar nepoți când descoperă că nu mai suportă să trăiască împreună, așa că divorțează. Ce spun acești oameni, în final? „Căsnicia este un mormânt" și „Căsnicia este un crematoriu." Așadar, greșeala femeilor sau a bărbaților a dus la acest rezultat? Ambii au făcut greșeli și niciunul dintre ei nu a fost bun. Ei nu știu care este natura căsniciei sau a vieții conjugale. Natura căsniciei este să vă asumați răspunderea unul pentru celălalt, să intrați în viața reală și să vă susțineți reciproc. Asta depinde de umanitatea normală[a] a ambilor parteneri, astfel încât să ajungă într-un mod fericit și stabil până la bătrânețe și să rămână

împreună până la final. Și care este natura vieții conjugale? Și aceasta depinde de umanitatea normală[b] a ambilor parteneri și doar în acest fel pot ei trăi în liniște, statornicie și fericire. Ambii parteneri trebuie să-și asume responsabilitatea unul față de celălalt și abia atunci își vor putea trăi în sfârșit bătrânețea, ținându-se de mână, până la final. Însă asta nu înseamnă că intri în Împărăție; nu este ușor ca partenerii unui cuplu căsătorit să intre împreună în Împărăție. Chiar dacă nu pot intra în Împărăție, pentru ca un cuplu căsătorit să trăiască în sfârșit ținându-se de mână până la bătrânețe este nevoie cel puțin ca partenerii să aibă conștiință și rațiune, cu o umanitate care corespunde standardelor. Nu este așa? (Ba da.) Să avem părtășie în acest fel vă face să aveți mai multă sau mai puțină încredere în căsnicie, sau vă face să aveți atitudinea și opinia corectă? (Ne face să avem atitudinea și opinia corectă.) Să avem părtășie în acest fel nu are nimic de-a face cu a avea mai multă sau mai puțină credință, nu-i așa? Nu vorbesc despre renunțarea la diversele fantezii despre căsnicie ca să vă fac să renunțați la căsnicie sau să o respingeți, ci mai degrabă ca să adoptați abordarea corectă și rațională cu privire la această chestiune. Mai precis, ca să puteți să luați în considerare, să abordați și să rezolvați această chestiune conform cuvintelor lui Dumnezeu. Nu o fac astfel încât să încetați definitiv să vă gândiți la căsnicie – a nu te gândi nu este același lucru ca a renunța. Adevărata renunțare înseamnă să ai gândurile și opiniile corecte și precise. Acum, având părtășie în acest fel, nu ați renunțat deja la unele dintre diversele voastre fantezii despre căsnicie? (Ba da.) Acum vă temeți de căsnicie mai mult, sau tânjiți mai mult după ea? Niciuna dintre acestea, de fapt. Nu este nevoie nici să vă temeți de ea, nici să tânjiți atât de mult la ea. Dacă acum ești singur și spui: „Vreau să urmăresc adevărul și să mă sacrific pentru Dumnezeu. Acum nu mă gândesc la căsnicie și nu am planuri pentru a mă căsători, așa că voi lăsa căsnicia să fie un spațiu gol în inima mea, o

voi lăsa să fie o pagină goală", este corectă această opinie? (Nu, Dumnezeu are părtășie cu noi despre acest adevăr fiindcă trebuie să ne dotăm cu el, să-l înțelegem și să-l punem în practică. Ar trebui și să acționăm conform spuselor lui Dumnezeu, să privim oamenii și lucrurile și să ne comportăm și să acționăm în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Indiferent dacă acum ne gândim sau nu la căsnicie, tot trebuie să înțelegem acest adevăr și abia atunci vom evita să facem o greșeală.) Este corectă această înțelegere? (Da.)

Există acum cineva care spune: „Suntem necăsătoriți și lumea non-credincioșilor spune că e nobil să fii necăsătorit, deci nu putem spune că în casa lui Dumnezeu, cei necăsătoriți sunt sfinți și cei căsătoriți sunt necurați?" Există cineva care spune astfel de lucruri? Există unii oameni căsătoriți care au mereu o concepție greșită în felul în care înțeleg căsnicia. Ei, cred că, după ce se căsătoresc, gândurile lor nu mai sunt atât de pure, de simple sau de curate cum erau înainte, că devin complicate după ce se căsătoresc și în special că oamenii căsătoriți au relații intime cu sexul opus și nu mai sunt sfinți. Și astfel, după ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu, îi spun hotărâți partenerului lor: „Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu și, începând din această zi, trebuie să urmăresc sfințenia. Nu mai pot să dorm cu tine. Trebuie să dormi singur, iar eu trebuie să merg să dorm în altă cameră." Începând din acel moment, dorm separat și partenerul lor doarme singur, dar încă locuiesc împreună. Ce urmăresc astfel de oameni? Urmăresc un fel de sfințenie a trupului. Nu este aceasta o înțelegere greșită a căsniciei? (Ba da.) Este ușor de rezolvat această înțelegere greșită? Sunt unii oameni căsătoriți care cred că nu mai sunt sfinți după ce au relații intime cu sexul opus. Sensul implicit aici este că dacă nu au relații intime cu sexul opus, dacă își abandonează căsnicia și divorțează, atunci vor deveni sfinți. Dacă acesta e modul prin care cineva devine sfânt, nu ar însemna că

oamenii necăsătoriți sunt și mai sfinți? Cu asemenea înțelegeri denaturate, alegerile sau acțiunile oamenilor îi fac pe partenerii lor să se simtă confuzi și furioși. Unii soți non-credincioși sau unele soții non-credincioase înțeleg greșit și încep să aibă o aversiune față de credință și există unii care chiar vorbesc într-un mod hulitor despre Dumnezeu. Spuneți-Mi, este corect ce fac acești oameni în urmărirea „sfințeniei”? (Nu, nu este.) De ce nu? În primul rând, există o problemă cu gândirea lor. Despre ce problemă este vorba? (Ei înțeleg greșit cuvintele lui Dumnezeu.) În primul rând, opiniile lor despre căsnicie sunt denaturate; în al doilea rând, definițiile și înțelegerile lor despre sfințenie și necurățenie sunt denaturate. Ei cred că a nu avea relații intime cu sexul opus te face sfânt, dar, atunci, ce este necurățenia? Ce este sfințenia? Oare sfințenia înseamnă să nu ai firi corupte? Când cineva dobândește adevărul și firea i se schimbă, atunci nu mai are firi corupte. Oare cineva care nu a avut relații intime cu sexul opus nu are firi corupte? Oare firile corupte ale oamenilor apar doar atunci când au relații intime cu sexul opus? (Nu.) Este clar că această înțelegere este greșită. Odată ce ești căsătorit și ai relații intime cu sexul opus, firile tale corupte nu se înrăutățesc, ci rămân exact cum erau înainte. Dacă nu ești căsătorit și nu ai avut relații intime cu sexul opus, ai vreo fire coruptă? Ai multe. Prin urmare, fie că este bărbat sau femeie, faptul că o astfel de persoană are sau nu firi corupte nu se evaluează pe baza stării sale civile, pe faptul că este sau nu căsătorită sau că a avut sau nu relații intime cu sexul opus. De ce au astfel de concepții greșite despre căsnicie oamenii care gândesc și acționează în acest fel? De ce acționează în acest fel? Nu este aceasta o problemă care ar trebui rezolvată? (Ba da.) O puteți rezolva? Un om trebuie doar să intre în contact cu o persoană de sexul opus și să aibă relații intime cu aceasta și apoi, este necurat și profund corupt – așa este? (Nu.) Dacă ar fi așa, atunci faptul că Dumnezeu poruncește uniunea

bărbatului cu femeia ar fi o greșeală. Așadar, cum putem rezolva această problemă? Care este sursa ei? Această problemă poate fi rezolvată disecând și înțelegându-i sursa. Nu aveți și voi această opinie? Fie căsătoriți, fie necăsătoriți, nu au toți oamenii această opinie despre căsnicie? (Ba da.) Știu că nu puteți scăpa de această problemă. Așadar, care este sursa acestei opinii? (Oamenilor nu le este clar ce este sfințenia și ce este necurățenia.) Și care este sursa faptului că oamenii nu știu ce este sfințenia și ce este necurățenia? (Oamenii nu sunt capabili să priceapă cuvintele lui Dumnezeu sau să înțeleagă adevărul într-un mod pur.) Ce aspect al cuvintelor lui Dumnezeu sunt ei incapabili să priceapă într-un mod pur? (Căsnicia este ceva ce oamenii ar trebui să experimenteze normal în viețile lor și este și poruncită de Dumnezeu, însă asociază faptul că oamenii se căsătoresc și au relații intime cu sexul opus cu faptul că sunt sau nu sfinți, când în realitate, a fi sfânt înseamnă că cineva nu are firi corupte și nu are nimic de-a face cu faptul că este sau nu căsătorit. Să luăm ca exemplu călugărițele din Biserica Catolică. Dacă nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și nu înțeleg adevărul, atunci, deși își petrec întreaga viață necăsătorite, tot nu se poate spune că sunt sfinte, fiindcă firile lor corupte nu au fost înlăturate.) Explică asta în mod clar chestiunea? Distincția dintre sfințenie și necurățenie stă în faptul că un om este căsătorit sau nu? (Nu.) Nu, nu stă în asta și există dovezi substanțiale pentru a demonstra acest lucru. De exemplu, persoanele cu handicap mintal, cretinii, cei bolnavi mintal, călugărițele catolice, călugărițele budiste și călugării budiști sunt toți persoane necăsătorite, dar sunt sfinți? (Nu.) Oamenii cu handicap mintal, idioții și bolnavii mintal nu au o rațiune normală; nu se pot căsători, niciun bărbat din rândurile lor nu-și găsește o soție și nicio femeie din rândurile lor nu-și găsește un soț și ei nu sunt sfinți. Călugărițele catolice, călugărițele budiste și călugării budiști, împreună cu alte câteva grupuri speciale, nu se

căsătoresc și nici nu sunt sfinți. Ce înseamnă „nu sunt sfinți”? Vreau să spun că sunt necurați. Ce înseamnă „necurați”? (Au firi corupte.) Corect, înseamnă că au firi corupte. Toți acești oameni necăsătoriți au firi corupte și niciunul dintre ei nu este sfânt. Așadar, cum rămâne cu oamenii căsătoriți? Există vreo diferență între esența celor care sunt căsătoriți și esența acestor oameni necăsătoriți? (Nu.) În ceea ce privește esența, nu există nicio diferență între ei. Ce vreau să spun atunci când zic că nu există nicio diferență între ei? (Toți au fost corupți de Satana și toți au firi corupte.) Așa este, toți au fost corupți de Satana și toți au firi corupte. Nu sunt capabili să se supună lui Dumnezeu sau adevărului și nu pot urma calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Nu sunt apreciați de Dumnezeu, nu sunt mântuiți și sunt toți necurați. Așadar, nu se poate evalua dacă un om este sfânt sau necurat prin faptul că este căsătorit sau nu. Atunci, de ce au oamenii acest fel de concepție greșită despre căsnicie, crezând că aceia care se căsătoresc nu sunt sfinți, că sunt necurați? Care este punctul central al acestei concepții greșite? (Opiniile lor despre căsnicie sunt denaturate.) Este faptul că opiniile lor despre căsnicie și despre viața conjugală sunt denaturate, sau că opiniile lor despre altceva sunt denaturate? Poate cineva să explice în mod clar acest lucru? După cum am spus înainte, orice căsnicie va reveni, în cele din urmă, la viața reală. Așadar, este această viață conjugală sursa a ceea ce consideră oamenii că este necurat? (Nu.) Nu este sursa a aceea ce consideră oamenii că este necurat. Sursa din gândurile oamenilor a ceea ce consideră ei necurat le este, de fapt, cunoscută în minte și în adâncul inimii lor: este dorința lor sexuală și de aici pornește concepția greșită. Definiția și distincția unei persoane ca sfântă sau necurată pe baza faptului că este căsătorită sau necăsătorită este o înțelegere greșită și o concepție greșită, iar originea acestei probleme este înțelegerea falsă și incorectă pe care o au oamenii față de dorința sexuală a trupului lor. De ce

spun că această înțelegere este falsă? Oamenii cred că odată ce simt dorință sexuală și se căsătoresc, atunci au relații intime cu sexul opus și că, odată ce au relații intime cu sexul opus, atunci încep să trăiască așa-zisa viață de dorință sexuală a trupului și atunci sunt necurați. Nu asta cred? (Ba da.)

Așadar, haideți să discutăm exact ce fel de lucru este dorința sexuală. Atât timp cât o pricepi corect și ai o pricepere și o înțelegere precisă, corectă și obiectivă a acesteia, atunci vei dezlega această problemă și această concepție greșită a necurăției și a sfințeniei. Nu este așa? Odată ce oamenii se căsătoresc, își satisfac dorința sexuală și ei își exprimă dorințele sexuale și fizice, așa că se gândesc: „Noi, oamenii căsătoriți nu suntem sfinți, suntem necurați. Sfinți sunt acei tineri și acele tinere singure.” Aceasta este în mod clar o înțelegere denaturată, care provine din faptul că nu știu exact ce este dorința sexuală. Acum, haideți să analizăm prima ființă umană: a avut Adam dorință sexuală? Omenirea creată de Dumnezeu are gânduri, limbaj, percepție prin simțuri, precum și liber arbitru și nevoi afective. Ce înseamnă „nevoi afective”? Înseamnă că oamenii au nevoie de un partener care să le țină companie și care să îi susțină, un partener cu care să vorbească, cineva la care să țină, de care să aibă grijă și pe care să-l prețuiască – acestea sunt nevoi afective. Un alt aspect este că oamenii au și dorință sexuală. Care este temeiul pentru a spune asta? Este faptul că, după ce l-a creat pe Adam, Dumnezeu a spus că el are nevoie de o parteneră, o parteneră doar pentru nevoile lui vitale și pentru cele afective. Dumnezeu însă a mai vorbit și despre o altă nevoie. Ce a spus Dumnezeu? În Geneza, capitolul 2, versetul 24, se zice: „De aceea bărbatul își va lăsa tatăl și mama și se va uni cu soția lui, iar ei vor deveni un singur trup.” Înțelesul acestor cuvinte este foarte clar; nu este nevoie să fim atât de direcți cu privire la asta. Înțelegeți aceste cuvinte, nu-i așa? Evident, când Dumnezeu l-a creat pe Adam, strămoșul omenirii, Adam a

avut această nevoie. Bineînțeles, aceasta este o interpretare obiectivă. Mai important, când Dumnezeu l-a creat, el avea acest organ senzorial și avea aceste condiții și caracteristici fiziologice – aceasta era situația reală a lui Adam, primul strămoș al omenirii creat de Dumnezeu, care a fost prima ființă umană în trup. El avea limbaj, putea auzi, putea vedea, putea simți gusturi și avea organe senzoriale, nevoi afective, dorință sexuală, nevoi fiziologice și, bineînțeles, avea liber arbitru, așa cum tocmai am spus. Aceste lucruri, împreună, alcătuiesc o ființă umană creată de Dumnezeu. Nu este aceasta situația reală? (Ba da.) Aceasta este structura fiziologică a bărbaților. Dar a femeilor? Dumnezeu a creat pentru femei o structură fiziologică diferită de cea a bărbaților și, bineînțeles, a creat aceeași dorință sexuală precum cea a bărbaților. Pe ce ne bazăm când spunem asta? Pe capitolul 3, versetul 16 din Geneza: Dumnezeu a spus: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii.” De unde vin copiii menționați în expresia „vei naște copii”? Să spunem că există o femeie care nu are o astfel de nevoie fiziologică, sau mai precis, nu simte pornirile dorinței sexuale feminine – ar fi ea în stare să rămână însărcinată? Nu, iar asta este foarte clar. Așadar acum, privind aceste două rânduri de la Dumnezeu, bărbații și femeile pe care le-a creat El au structuri fiziologice diferite și totuși au în comun caracteristica fiziologică a dorinței sexuale. Lucrul este confirmat de aceste fapte făcute de Dumnezeu și de mesajul dintre rândurile instrucțiunilor date ființelor umane. Ființele umane create de Dumnezeu au structuri fiziologice și au și nevoile aferente acestor structuri. Așadar, cum ar trebui să privim această chestiune acum? Acest lucru numit dorință sexuală este o parte a trupului, precum un organ uman. De exemplu, mănânci mic-dejunul la ora șase dimineața și, până la amiază, toată mâncarea e mai mult sau mai puțin digerată și stomacul tău este gol. Stomacul transmite creierului această informație, iar creierul îți spune: „Ai

stomacul gol; e momentul să mănânci.” Ce este această senzație din stomac? Îl simți puțin gol, ai un disconfort și vrei să mănânci ceva. Și cum apare această senzație că vrei să mănânci ceva? Este rezultatul funcționării și metabolismului întregului tău sistem nervos și al organelor tale – este cât se poate de simplu. Dorința sexuală are aceeași natură ca orice alt organ din corp; fiecare organ este asociat cu sistemul nervos, care trimite comenzi diverselor tale organe. De exemplu, nasul tău simte mirosuri, iar când simte un miros urât, acesta pătrunde în sistemul tău nervos, care îi spune creierului tău: „Acest miros este dezgustător, nu este unul frumos.” El îți transmite informația, iar apoi, tu îți acoperi imediat nasul sau fluturi mâna pe sub nas – este această serie de mișcări. Vezi tu, această serie de mișcări și de acțiuni și acest fel de senzație și de conștientizare sunt toate comandate de anumite organe și de sistemul nervos al corpului tău. De exemplu, auzi un sunet incredibil de puternic și de strident și, după ce urechile tale au primit această informație, te simți deranjat sau șocat și îți acoperi urechile. De fapt, tot ce au recepționat urechile tale reprezintă un sunet, o informație, dar creierul distinge dacă acest sunet îți este sau nu benefic. Dacă nu are un efect major asupra ta, doar îl auzi și îl discerni, iar apoi dispare, fără să-l bagi prea mult în seamă; dacă are un efect negativ asupra inimii sau asupra corpului tău, creierul tău va distinge acest lucru și apoi îți va spune să-ți acoperi urechile sau să deschizi larg gura – va avea loc o serie de acțiuni și de gânduri ca acestea. Dorința sexuală umană este exact la fel, cu organe corespunzătoare care au diferite raționamente și interpretări sub controlul nervilor corespunzători. Dorința sexuală umană este exact un lucru atât de simplu. Acest lucru este la același nivel și echivalent cu orice alt organ din corpul uman, dar are propria particularitate și de aceea vor avea mereu oamenii diverse idei, opinii sau gânduri diferite despre el. Așadar, având părtășie în acest fel, nu ar trebui să aveți acum înțelegerea corectă? (Ba da.)

Dorința sexuală umană nu este nimic misterios; a fost creată de Dumnezeu și există de când au luat ființă oamenii. Fiindcă a fost poruncită de Dumnezeu și creată de El, nu poate deveni un lucru negativ sau un lucru necurat doar fiindcă oamenii au tot felul de înțelegeri greșite și noțiuni despre ea. Este exact la fel ca orice alt organ senzorial uman; există în corpul uman și, dacă este în cadrul unei căsnicii adecvate rânduite și poruncite de Dumnezeu, atunci este un lucru rezonabil. Însă dacă oamenii se răsfață cu ea sau abuzează de ea, atunci devine un lucru negativ. Bineînțeles, dorința sexuală în sine nu este negativă, dar oamenii care o folosesc sau acele gânduri sunt negative. De exemplu, triunghiurile amoroase, promiscuitatea, incestul, precum și violul și agresiunea sexuală și alte astfel de lucruri care au legătură cu dorința sexuală devin negative și nu au nimic de-a face cu dorința sexuală originală a trupului uman. Dorința sexuală a trupului este la fel ca un organ fizic: a fost creată de Dumnezeu. Totuși, din cauza ticăloșiei și a corupției omenirii, au loc tot felul de lucruri ticăloase legate de dorința sexuală, iar atunci nu are nimic de-a face cu dorința sexuală adecvată și normală – acestea sunt chestiuni cu două naturi diferite. Nu este așa? (Ba da.) Triunghiurile amoroase, relațiile extraconjugale, precum și incestul și agresiunea sexuală – toate acestea sunt lucruri ticăloase legate de dorința sexuală, care au loc în rândurile omenirii corupte. Acestea nu au nimic de-a face cu dorința sexuală adecvată și căsnicia; sunt necurate, inadecvate și nu sunt lucruri pozitive. Acum vedeți clar acest lucru? (Da.)

Având părtășie în acest fel, acum puteți să pricepeți clar acele înțelegeri și acțiuni denaturate ale oamenilor căsătoriți și să discerneți ce este corect și ce este greșit la ele? (Da.) Când întâlniți pe cineva nou în credință care zice: „Noi am acceptat lucrarea lui Dumnezeu, deci trebuie să trăim separat, fiind un cuplu căsătorit?” ce veți spune? (Vom spune că nu.)

Poți să-l întrebi: „De ce este nevoie să trăiți separat? V-ați certat? Sforăie unul din voi atât de zgomotos încât celălalt nu poate dormi? Dacă da, atunci este problema ta și poți să locuiești separat. Dacă motivul este altul, atunci nu, nu este nevoie.” Altcineva spune: „Trăim împreună ca un cuplu căsătorit de aproape 40 de ani. Am îmbătrânit, copiii noștri au crescut, așadar ar trebui să dormim în paturi separate? Nu ar trebui să mai dormim împreună, copiii noștri vor râde de noi. Ar trebui să ne păstrăm integritatea la bătrânețe.” Este acceptabil să spui așa ceva? (Nu.) Nu, nu este. Vor să-și păstreze integritatea la bătrânețe; ce fel de lucru este această integritate? Ce făceau când erau tineri? Nu doar se prefac? Nu sunt dezgustători oamenii de acest fel? (Ba da.) Când întâlnești astfel de oameni, spune-le: „Nu zicem astfel de lucruri în credința noastră în Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu nu are astfel de cerințe sau reguli. Vei învăța asta, în timp. Poți să trăiești oricum vrei; asta este treaba ta și nu are nimic de-a face cu credința în Dumnezeu sau cu urmărirea adevărului, și nici cu dobândirea mântuirii. Nu este nevoie să întrebi despre aceste lucruri și nici să sacrifici nimic pentru ele.” Nu este chestiunea rezolvată atunci? (Ba da.) Problema dorinței sexuale umane în căsnicie este rezolvată atunci – cea mai mare dificultate este depășită. Vă este clar acest lucru, având părtășie în acest fel? Mai credeți că dorința sexuală este misterioasă? (Nu.) Mai credeți că dorința sexuală este necurată sau murdară? (Nu.) Cu privire la dorința sexuală, aceasta nu este necurată și nu este murdară; este ceva adecvat. Totuși, dacă oamenii se joacă cu ea, atunci nu mai este adecvată și devine un lucru total diferit. În orice caz, după ce am avut părtășie în acest fel, nu sunt înlăturate diversele fantezii realiste și nerealiste ale oamenilor cu privire la căsnicie? (Ba da.) După ce am avut părtășie despre definițiile și conceptele căsniciei, în principiu ați renunțat într-o anumită măsură, în mintea voastră, la lucrurile distorsionate și denaturate pe care le urmăriți, la idealurile și

dorințele voastre denaturate, anormale și greșite cu privire la căsnicie. Pe cele rămase trebuie să le identificați treptat în voi și apoi să experimentați și să învățați treptat prin practica personală în viața reală. Bineînțeles, cel mai important lucru este că oamenii ar trebui să aibă înțelegerea și perspectiva corectă asupra căsniciei în sine – acest lucru este foarte important. Fie că plănuiești să te căsătorești în viitor sau nu, atitudinea ta față de căsnicie și perspectiva ta asupra ei îți vor influența urmărirea adevărului și de aceea trebuie să citești în detaliu cuvintele lui Dumnezeu cu privire la subiect și să dobândești în sfârșit perspectiva și înțelegerea corectă a căsniciei, care cel puțin ar trebui să fie în acord cu adevărul. Odată ce vom termina părtășia despre această chestiune, nu va fi extinsă cunoașterea ta? (Ba da.) Nu vei mai fi atât de copilăros și de limitat, nu-i așa? Când vei discuta în viitor despre această chestiune cu oamenii, vor vedea că pari tânăr și, cu toate astea, o înțelegi și vor întreba: „De când ești căsătorit?" Vei răspunde: „Încă nu sunt căsătorit." Ei vor spune: „Atunci cum se face că ai o înțelegere atât de matură despre căsnicie, ca și cum înțelegerea ta ar fi chiar mai matură decât cea a adulților?" Vei răspunde: „Înțeleg adevărul și există un temei pentru aceste adevăruri pe care le înțeleg. Dacă nu mă crezi, aduc Biblia și îți arăt situația când Dumnezeu l-a creat pe Adam și vei vedea dacă lucrurile pe care le spun sunt precise sau nu." În final, îi convingi sufletul, iar asta fiindcă tot ce spui provine din înțelegerea și priceperea ta pură, fără nicio alterare din partea închipuirilor sau noțiunilor umane sau fără nicio opinie umană denaturată – tot ceea ce spui este în acord cu adevărul și cuvintele lui Dumnezeu.

Acum, că am terminat părtășia despre problema înțelegerilor și practicilor denaturate ale oamenilor căsătoriți, haideți să avem părtășie despre subiectul „misiunea ta nu este să urmărești fericirea conjugală". Faptul că oamenii renunță la diverse fantezii despre căsnicie înseamnă doar

că au ajuns să aibă unele înțelegeri și idei corecte care sunt relativ în conformitate cu adevărul din punctul de vedere al conceptului și definiției căsniciei; cu toate acestea, nu înseamnă că ei pot să renunțe complet la lucrurile pe care le urmăresc, la idealurile și dorințele lor cu privire la căsnicie. Cât despre cei care s-au căsătorit, cum își întrețin ei fericirea conjugală? Se poate spune că mulți oameni sunt incapabili să abordeze corect fericirea conjugală sau sunt incapabili să abordeze corect relația dintre fericirea conjugală și misiunea omului. Nu este și aceasta o problemă? (Ba da, este.) Oamenii căsătoriți privesc mereu căsătoria ca pe un eveniment major în viață și pun mare accent pe căsătorie. Prin urmare, încredințează vieții lor conjugale toată fericirea din viața lor, crezând că urmărirea fericirii conjugale este singurul obiectiv de atins în această viață. De aceea, mulți oameni depun un mare efort, plătesc un preț ridicat și fac sacrificii mari de dragul fericirii conjugale. De exemplu, cineva se căsătorește și, pentru a-și atrage partenerul și a-și păstra căsnicia și iubirea „proaspete”, va face multe lucruri. O femeie spune: „Drumul către inima unui bărbat trece prin stomac”, așa că învață cum să gătească de la mama ei sau de la cei mai vârstnici decât ea, cum să facă mâncăruri rafinate și produse de patiserie, pregătind tot felul de lucruri pe care soțului ei îi place să le mănânce și străduindu-se să-i ofere acestuia mâncăruri delicioase și minunate. Când soțul ei este flămând, se gândește la mâncărurile ei rafinate, apoi se gândește la casă, la ea, iar apoi se grăbește să ajungă acasă. Astfel, ea nu rămâne des singură acasă și, în schimb, îl are adesea pe soțul ei alături, așa că simte că a învăța să facă unele mâncăruri delicioase ca să ajungă la bărbatul ei prin stomac este foarte important. Fiindcă acesta este un mod de a întreține fericirea conjugală și fiindcă este prețul pe care ar trebui să-l plătească o femeie și responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească de dragul fericirii ei conjugale, muncește din greu ca să-și

susțină căsnicia în acest fel. Există și unele femei care se simt nesigure în legătură cu căsnicia lor și adesea folosesc diverse mijloace pentru a-și mulțumi, atrage și stimula soții. De exemplu, o astfel de femeie își va întreba adesea soțul dacă își amintește când a fost prima lor întâlnire, când s-au cunoscut, când este aniversarea nunții lor și alte date. Dacă soțul ei își amintește, atunci simte că o iubește, că o poartă în inima lui. Dacă nu-și amintește, atunci se supără și se plânge: „Nu-ți amintești nici măcar o dată atât de importantă ca asta. Nu mă mai iubești?" Vezi tu, într-o încercare continuă de a-și atrage partenerul, de a-i capta atenția și de a întreține fericirea lor conjugală, atât bărbații cât și femeile folosesc mijloace lumești de a-și stimula partenerul și toți fac lucruri lipsite de sens și copilărești. Există și unele femei care vor plăti orice preț pentru a face lucruri dăunătoare propriei sănătăți. De exemplu, unele femei trecute de 30 de ani, văzând că pielea lor nu mai este atât de frumoasă și de albă și că fața lor nu mai este atât de strălucitoare și de atrăgătoare, merg să-și facă lifting facial sau injecții cu acid hialuronic. Există unele femei care, pentru a fi mai frumoase, își operează ambele pleoape și își tatuează sprâncenele, îmbrăcându-se adesea în moduri deosebit de frumoase și de sexy pentru a-și atrage soții și chiar învață să facă lucrurile romantice pe care le fac altele pentru propria fericire conjugală. De exemplu, într-o zi specială, o astfel de femeie poate pregăti o cină somptuoasă cu lumânări și vin roșu. Apoi, stinge luminile și, când vine soțul ei acasă, îl pune să închidă ochii și-l întreabă: „Ce zi e azi?" Soțul ei încearcă mult timp să ghicească, dar nu-și dă seama ce zi este. Ea aprinde lumânările și, când soțul ei deschide ochii, se dovedește că este chiar ziua lui de naștere, iar el spune: „E minunat! Te iubesc atât de mult! Nu mi-am amintit nici măcar propria zi de naștere. Tu ți-ai amintit de ziua mea de naștere, ești absolut adorabilă!" Atunci, femeia se simte fericită și mulțumită. Doar cu aceste câteva cuvinte din partea

soțului ei, se simte satisfăcută și liniștită. Și bărbații și femeile își storc creierii gândindu-se la mijloace prin care să-și întrețină fericirea conjugală. Soția face mari schimbări și sacrificii, consumând mult timp și efort, iar soțul face la fel, trudind cu zel și câștigând bani în lume, umplându-și portofelul, aducând tot mai mulți bani acasă, clădind o viață tot mai frumoasă de care să se bucure soția lui. Pentru a-și întreține fericirea conjugală, și el trebuie să învețe din ce fac alții și cumpără trandafiri, cadouri pentru ziua ei de naștere, cadouri de Crăciun, bomboane de ciocolată de Ziua Îndrăgostiților și așa mai departe, storcându-și creierii pentru a se gândi la mijloace prin care să încerce să-și facă soția fericită, dându-se peste cap să fac aceste lucruri lipsite de sens. Și apoi, într-o zi, își pierde slujba și nu îndrăznește să-i spună soției lui, de teamă că va divorța de el sau că nu vor mai avea o căsnicie la fel de fericită ca înainte. Așa că tot pretinde că merge la serviciu și termină munca la timp în fiecare zi, dar în acest timp, merge peste tot și își depune CV-ul, căutând o slujbă. Ce face când vine ziua de salariu și el nu primește niciun ban? Se împrumută de la toți ca să-și facă soția fericită și spune: „Uite, am primit o primă de 2000 de yuani luna asta. Cumpără-ți ceva frumos.” Soția nu știe ce se întâmplă în realitate și chiar merge și-și cumpără câteva articole de lux. Mintea lui e copleșită de îngrijorare și simte că nu are la cine să apeleze, iar anxietatea lui crește. Fie că este bărbat sau femeie, toți iau multe măsuri și consumă mult timp și efort pentru a-și întreține fericirea conjugală, mergând chiar atât de departe încât să facă lucruri în pofida propriei rațiuni. Deși irosesc atât de mult timp și efort, oamenii implicați tot nu știu cum să înfrunte sau să trateze corect aceste lucruri, chiar storcându-și creierii ca să învețe de la alții, să studieze și să se consulte cu alții pentru a-și întreține fericirea conjugală. Sunt chiar unii oameni care, după ce au început să creadă în Dumnezeu, își acceptă datoria și însărcinarea dată lor de casa lui

Dumnezeu, dar pentru a întreține fericirea și satisfacția în căsnicia lor, nu se ridică deloc la standardele necesare când vine vorba de îndeplinirea datoriei lor. Inițial, ar fi trebuit să meargă într-un loc îndepărtat pentru a predica Evanghelia, întorcându-se acasă o dată pe săptămână sau chiar mai rar, sau ar fi putut să plece de acasă și să-și îndeplinească datoria cu normă întreagă, în conformitate cu diversele lor calibre și condiții, dar se tem că partenera lor va fi nemulțumită de ei, că nu va fi fericită căsnicia lor sau că-și vor pierde de tot căsnicia și, de dragul întreținerii fericirii lor conjugale, renunță la mult timp pe care ar trebui să-l petreacă îndeplinindu-și datoria. În special când își aud partenera plângându-se, părând nemulțumită sau văitându-se, devin și mai precauți cu întreținerea căsniciei lor. Fac tot ce pot pentru a-și satisface partenera și muncesc din greu pentru a aduce fericire în căsnicia lor, ca aceasta să nu se destrame. Bineînțeles, chiar mai grav este faptul că unii oameni refuză chemarea casei lui Dumnezeu și refuză să-și îndeplinească datoria, pentru a-și menține fericirea conjugală. Când ar trebui să plece de acasă pentru a-și îndeplini datoria, fiindcă nu suportă să se despartă de consoarta lor sau fiindcă părinții acesteia se opun credinței lor în Dumnezeu și ideii ca ei să-și abandoneze slujba și să plece de acasă pentru a-și îndeplini datoria, fac compromisuri și-și abandonează datoria, alegând, în schimb, să-și întrețină fericirea conjugală și integritatea căsniciei lor. Pentru a-și întreține fericirea conjugală și integritatea căsniciei lor și pentru a împiedica destrămarea și încheierea căsniciei lor, aleg doar să își îndeplinească responsabilitățile și obligațiile în viața conjugală și să abandoneze misiunea unei ființe create. Nu îți dai seama că, indiferent de rolul tău în familie sau în societate – fie că este ca soție, soț, copil, părinte, angajat sau orice altceva – și indiferent dacă rolul tău în viața conjugală este sau nu unul important, ai o singură identitate înaintea lui Dumnezeu și aceea este cea de ființă creată. Nu ai o a doua identitate înaintea lui

Dumnezeu. Prin urmare, când te cheamă casa lui Dumnezeu, acela este momentul când ar trebui să-ți îndeplinești misiunea. Cu alte cuvinte, ca ființă creată, ideea nu este că ar trebui să-ți îndeplinești misiunea doar când este îndeplinită condiția de a-ți întreține fericirea conjugală și integritatea căsniciei, ci mai degrabă că, atât timp cât ești o ființă creată, atunci misiunea pe care ți-o dă și pe care ți-o încredințează Dumnezeu ar trebui să fie îndeplinită necondiționat; indiferent de împrejurări, întotdeauna îți revine sarcina de a da prioritate misiunii încredințate ție de către Dumnezeu, în timp ce misiunea și responsabilitățile date ție de căsnicie sunt secundare. Misiunea pe care ar trebui să o îndeplinești ca ființă creată, pe care ți-a dat-o Dumnezeu, ar trebui să fie întotdeauna prioritatea ta absolută în orice condiții și în orice împrejurări. Prin urmare, indiferent cât de mult îți dorești să întreții fericirea căsniciei tale sau cum este situația ta conjugală, sau cât de mare este prețul pe care îl plătește partenerul tău pentru căsnicia voastră, niciunul dintre acestea nu este un motiv de a refuza misiunea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent cât de fericită este căsnicia ta sau cât de solidă este integritatea ei, identitatea ta ca ființă creată nu se schimbă și, ca atare, misiunea pe care ți-o încredințează Dumnezeu este cea pe care ești dator s-o îndeplinești în primul și în primul rând, iar acest lucru nu este condiționat. Așadar, când Dumnezeu îți încredințează misiunea ta, când ajungi să ai datoria și misiunea unei ființe create, ar trebui să renunți la urmărirea unei căsnicii fericite, să abandonezi ideea de a urmări susținerea unei căsnicii intacte, să faci din Dumnezeu și din misiunea pe care ți-o încredințează casa lui Dumnezeu prioritatea ta absolută și să nu acționezi nesăbuit. Întreținerea fericirii conjugale este doar o responsabilitate pe care o porți ca soț sau soție în cadrul căsniciei; nu este responsabilitatea sau misiunea unei ființe create înaintea Creatorului și, prin urmare, nu ar trebui să abandonezi misiunea

încredințată ție de Creator pentru a-ți întreține fericirea conjugală și nici nu ar trebui să faci atât de multe lucruri nesăbuite, puerile și copilărești care nu au nicio legătură cu responsabilitățile unei soții sau ale unui soț. Tot ce trebuie să faci este să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile ca soție sau ca soț conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu – adică în conformitate cu cele mai vechi instrucțiuni ale lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să îndeplinești responsabilitățile unei soții sau ale unui soț cu conștiința și rațiunea umanității normale, iar asta este suficient. În ceea ce privește vorba: „Drumul către inima unui bărbat trece prin stomac" sau poveștile de dragoste sau sărbătorirea constantă a tot felul de aniversări, sau lumea formată din doi oameni, sau urmărirea expresiilor „ținându-se de mână și îmbătrânind împreună" sau „te voi iubi mereu așa cum te iubesc acum" și alte astfel de lucruri fără sens, acestea nu sunt responsabilitățile unui bărbat normal și ale unei femei normale. Bineînțeles, ca să vorbim mai precis, aceste lucruri nu sunt responsabilitățile și obligațiile din cadrul căsniciei cuiva care urmărește adevărul. Aceste moduri de viață și lucruri de urmărit în viață nu sunt chestiuni în care ar trebui să se implice o persoană care urmărește adevărul, așadar, ar trebui mai întâi să renunți la aceste zicale, puncte de vedere și practici insipide, nesăbuite, copilăroase, superficiale, grețoase și dezgustătoare din adâncul minții tale. Nu-ți lăsa căsnicia să se deterioreze și nu lăsa urmărirea fericirii conjugale să te lege de mâini și de picioare, să-ți înrobească gândurile și pașii, făcându-te copilăros, nesăbuit, vulgar și chiar ticălos. Aceste urmăriri lumești ale unei căsnicii fericite nu sunt obligațiile și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească o persoană cu rațiune normală, ci, în schimb, au evoluat strict din această lume ticăloasă și din această omenire coruptă și au un efect dăunător asupra umanității și gândurilor tuturor oamenilor. Ele îți vor face mintea să se deterioreze, îți vor deforma umanitatea și-ți vor face gândurile

să devină ticăloase, complexe, haotice și chiar extreme. De exemplu, unele femei văd că alți bărbați sunt romantici, le dau soțiilor trandafiri la data aniversării căsătoriei lor sau își duc soțiile la cumpărături, le îmbrățișează sau le oferă cadouri speciale atunci când sunt supărate sau nemulțumite, sau chiar le fac surprize, ca să încerce să le înveselească și așa mai departe. Odată ce accepți aceste zicale și aceste practici în sinea ta, vei vrea ca și partenerul tău să facă acele lucruri, vei vrea și tu o astfel de viață și astfel de comportamente, așa că simțul rațiunii tale va deveni anormal și va fi perturbat și deteriorat de astfel de zicale, idei și practici. Dacă partenerul tău nu îți cumpără trandafiri, nu încearcă să te facă fericită sau nu face nimic romantic pentru tine, atunci te simți supărată, revoltată și nemulțumită – simți tot felul de lucruri diferite. Când viața ta este plină cu aceste lucruri, atunci obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești ca femeie și datoria și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești în casa lui Dumnezeu ca ființă creată sunt toate date peste cap. Vei trăi într-o stare de insatisfacție, iar viața și rutina ta normală vor fi tulburate de aceste sentimente și gânduri de insatisfacție. Prin urmare, lucrurile pe care le urmărești vor influența gândirea logică a umanității tale normale, judecata ta normală și, bineînțeles, responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești ca persoană normală. Dacă urmărești lucruri lumești și fericirea conjugală, atunci vei deveni, inevitabil, „laicizată”. Dacă urmărești doar fericirea conjugală, atunci cu siguranță vei avea mereu nevoie ca soțul tău să spună lucruri precum „Te iubesc”, iar dacă soțul tău nu a spus niciodată „Te iubesc”, te vei gândi: „Ah, căsnicia mea este foarte nefericită. Soțul meu este insensibil ca o scândură, ca un imbecil. Cel mult aduce ceva bani acasă, depune oarece efort și face oarece muncă manuală. La ora mesei, spune: «Hai să mâncăm» și când e ora de culcare, spune «E ora de culcare, vise plăcute, noapte bună» și asta este tot. De ce nu poate să spună niciodată

«Te iubesc»? Nu poate să spună nici măcar acest singur lucru romantic?” Poți să fii o persoană normală când inima ta este plină cu astfel de lucruri? Nu ești mereu într-o stare anormală și emoțională? (Ba da.) Unii oameni nu au discernământ cu privire la aceste tendințe ticăloase ale lumii; nu au rezistență, nu au imunitate. O astfel de femeie privește această chestiune, acest fenomen de a spune lucruri romantice drept semn al fericirii conjugale, iar apoi vrea să-l urmărească, să-l imite, să-l obțină, iar când nu poate să-l obțină se supără și își va întreba adesea soțul: „Spune-mi, mă iubești sau nu?” Fiind întrebat de atât de multe ori, soțul se supără atunci și, roșu la față, lasă să-i scape: „Te iubesc, scumpo.” Iar ea spune: „Ah, mai zi o dată.” Soțul ei se abține atât de mult, încât fața și gâtul îi sunt roșii ca focul și, gândindu-se, spune: „Scumpo, te iubesc.” Vezi tu, acest bărbat decent spune acest lucru revoltător, dar nu din inimă, așa că simte un disconfort. Când soția lui îl aude spunând asta, e în culmea fericirii și zice: „Va trebui să fie de ajuns!” Și soțul ei ce spune? „Uită-te la tine. Ești fericită acum? Pur și simplu o cauți cu lumânarea.” Spuneți-Mi, când o femeie și un bărbat trăiesc o astfel de viață conjugală, este aceasta fericire? (Nu.) Sunteți fericiți când auziți cuvintele „Te iubesc”? Explică asta fericirea conjugală? Este chiar atât de simplu? (Nu.) O femeie își întreabă mereu soțul: „Hei, îți par bătrână?” Soțul este onest, așa că spune sincer: „Da, puțin. Cine nu pare, după ce împlinește 40 de ani?” Ea răspunde: „Ah, nu mă iubești? De ce nu spui că arăt tânără? Îți displace faptul că îmbătrânesc? Vrei să-ți găsești o amantă?” Soțul ei spune: „Ce bătaie de cap! Nici măcar nu pot să-ți spun nimic sincer. Ce e cu tine? Eram doar onest. Cine nu îmbătrânește? Vrei să fii vreun fel de monstru?” Asemenea femei sunt irațională. Cum le spunem persoanelor care urmăresc acest fel de așa-zisă fericire conjugală? Vorbind în termeni vulgari, sunt gunoaie. Și cum le putem spune, dacă nu vorbim vulgar? Sunt bolnave mintal. Ce vreau

să spun prin „bolnave mintal”? Vreau să spun că le lipsește gândirea unei umanități normale. La 40 sau 50 de ani, se apropie de vârsta bătrâneții și încă nu pot vedea clar ce este viața, ce este căsnicia și le place mereu să facă lucruri inutile și grețoase. Cred că aceasta este fericirea conjugală, că este libertatea și dreptul lor și că în acest fel trebuie să urmărească, să trăiască și să abordeze căsnicia. Nu înseamnă asta că nu acționează adecvat? (Ba da.) Sunt mulți oameni care nu acționează adecvat? (Da.) Sunt mulți în lumea non-credincioșilor, dar sunt și în casa lui Dumnezeu? Sunt mulți? Poveștile de dragoste, cadourile, îmbrățișările, surprizele și acele cuvinte, „Te iubesc”, și așa mai departe sunt toate semne ale căsniciei fericite pe care o urmăresc și sunt obiectivele fericirii conjugale pe care o urmăresc. Oamenii care nu cred în Dumnezeu sunt așa și există inevitabil mulți care cred în Dumnezeu și care acum se implică într-o astfel de urmărire și care au astfel de opinii. Așadar, există mulți care cred în Dumnezeu de 10 sau mai mulți ani, care au ascultat unele predici și au înțeles unele adevăruri, dar care, pentru a-și întreține fericirea conjugală, pentru a-și însoți soțul și pentru a-și respecta promisiunile pe care le-au făcut cu privire la căsnicia lor și la obiectivul fericirii conjugale pe care au făgăduit că-l vor urmări, nu și-au îndeplinit niciodată responsabilitățile și îndatoririle înaintea Creatorului. În schimb, nu ies din casa lor, nu pleacă de acasă indiferent cât de intensă devine lucrarea casei lui Dumnezeu și nu-și abandonează partenerul pentru a-și îndeplini datoria, ci mai degrabă consideră urmărirea și întreținerea fericirii conjugale drept obiectiv pe viață, pentru care se luptă și fac eforturi neîncetate. Implicându-se într-o astfel de urmărire, urmăresc ei adevărul? Este clar că nu. Fiindcă în mintea lor, în adâncul inimii lor, și chiar în acțiunile lor, ei nu au renunțat la urmărirea fericirii conjugale și nici la ideea, opinia și perspectiva asupra vieții care spun că „misiunea unui om în viață este urmărirea fericirii conjugale”, sunt,

prin urmare, absolut incapabili să obțină adevărul. Voi încă nu sunteți căsătoriți și încă nu ați început căsnicia. Dacă vă mențineți această opinie când veți începe căsnicia, nici atunci nu veți fi capabili să obțineți adevărul. Odată ce ai obținut fericirea conjugală, atunci nu vei fi capabil să obții adevărul. Fiindcă tu consideri urmărirea fericirii conjugale drept misiunea ta în viață, inevitabil vei abandona și vei renunța la ocazia de a-ți îndeplini misiunea înaintea Creatorului. Dacă renunți la ocazia și la dreptul de a îndeplini misiunea unei ființe create înaintea Creatorului, atunci renunți la urmărirea adevărului și, bineînțeles, renunți și la dobândirea adevărului – aceasta este alegerea ta.

Nu avem părtășie despre renunțarea la urmărirea fericirii conjugale pentru ca tu să renunți la căsătoria ca formalitate, nici pentru a te încuraja să divorțezi, ci mai degrabă ca să renunți la acele lucruri pe care le urmărești cu privire la fericirea conjugală. În primul rând, ar trebui să renunți la acele opinii care te domină în urmărirea fericirii conjugale, iar apoi, ar trebui să renunți la practica de urmărire a fericirii conjugale și să-ți dedici cea mai mare parte a timpului și energiei tale îndeplinind datoria unei ființe create și urmărind adevărul. În ceea ce privește căsnicia, atât timp cât nu este în dezacord sau nu intră în conflict cu urmărirea adevărului de către tine, atunci, obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești, misiunea pe care ar trebui să o duci la capăt și rolul pe care ar trebui să-l joci în cadrul căsniciei nu se vor schimba. Prin urmare, a-ți cere să renunți la urmărirea fericirii conjugale nu înseamnă a-ți cere să abandonezi căsnicia sau să divorțezi, ca formalitate, ci mai degrabă înseamnă a-ți cere să-ți îndeplinești misiunea ca ființă creată și să îndeplinești în mod adecvat datoria care îți revine, plecând de la premisa îndeplinirii responsabilităților care îți revin în căsnicie. Bineînțeles, dacă faptul că urmărești fericirea conjugală îți afectează, împiedică sau chiar compromite îndeplinirea datoriei unei ființe create,

atunci ar trebui să abandonezi nu doar urmărirea fericirii conjugale, ci și întreaga ta căsnicie. Care este scopul și înțelesul final al părtășiei despre aceste aspecte? Este ca fericirea conjugală să nu îți împiedice pașii, să nu îți lege mâinile, să nu îți orbească ochii, să nu îți deformeze vederea, să nu îți perturbe și să nu îți ocupe mintea; este ca urmărirea fericirii conjugale să nu îți umple calea vieții și însăși viața și ca tu să abordezi corect responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești în căsnicie și să faci alegerile corecte cu privire la responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești. Un mod mai bun de a practica este să dedici mai mult timp și mai multă energie datoriei tale, să realizezi datoria care îți revine și să execuți misiunea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. Nu trebuie să uiți niciodată că ești o ființă creată, că Dumnezeu este Cel care te-a călăuzit în viață până în acest moment, că Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ți-a dat o familie și că Dumnezeu este Cel care ți-a oferit responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești în cadrul căsniciei și că nu tu ai ales căsnicia; ideea nu este că ai ajuns să fii căsătorit din senin sau că îți poți întreține fericirea conjugală bazându-te pe propriile abilități și pe propria forță. Acum am explicat clar acest lucru? (Da.) Înțelegi ce trebuie să faci? Îți este clară calea acum? (Da.) Dacă nu există niciun conflict sau nicio contradicție între responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești în căsnicie și datoria și misiunea ta ca ființă creată, atunci, în aceste condiții, ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile în cadrul căsniciei oricum trebuie îndeplinite acestea și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile bine, să îți asumi responsabilitățile care îți revin și să nu încerci să te sustragi de la ele. Trebuie să îți asumi răspunderea pentru partenerul tău și pentru viața partenerului tău, pentru sentimentele lui și pentru tot ce ține de acesta. Totuși, când apare un dezacord între responsabilitățile și obligațiile pe care ți le asumi în cadrul căsniciei și

misiunea și datoria ta ca ființă creată, atunci nu va trebui să renunți la datoria sau la misiunea ta, ci mai degrabă la responsabilitățile tale în cadrul căsniciei. Asta este ceea ce așteaptă Dumnezeu de la tine, este însărcinarea dată ție de Dumnezeu și, bineînțeles, este ceea ce îi cere Dumnezeu oricărui bărbat sau oricărei femei. Abia atunci când ești capabil să faci asta vei urmări adevărul și-L vei urma pe Dumnezeu. Dacă nu ești capabil de asta și nu poți să practici în acest fel, atunci ești credincios doar cu numele, nu Îl urmezi pe Dumnezeu cu o inimă sinceră și nu ești un urmăritor al adevărului. Acum ai ocazia și condițiile pentru a pleca din China ca să-ți îndeplinești datoria, iar unii oameni spun: „Dacă plec din China ca să-mi îndeplinesc datoria, atunci va trebui să-mi las partenerul acasă. Deci nu ne vom mai vedea niciodată? Nu va trebui să trăim separat? Nu înseamnă că nu vom mai avea o căsnicie?" Unii oameni se gândesc: „Ah, cum va trăi partenerul meu fără mine? Nu se va destrăma căsnicia noastră dacă eu nu sunt acolo? Se va încheia căsnicia noastră? Ce voi face în viitor?" Ar trebui să te gândești la viitor? La ce ar trebui să te gândești cel mai mult? Dacă vrei să fii cineva care urmărește adevărul, atunci, cel mai mult ar trebui să te gândești la modul în care să renunți la lucrurile la care îți cere Dumnezeu să renunți și la modul în care să realizezi ce îți cere Dumnezeu să realizezi. Dacă vei rămâne fără căsnicie și fără partenerul tău alături în viitor, în zilele care urmează, poți să trăiești până la bătrânețe și să trăiești bine. Însă dacă abandonezi această ocazie, atunci acest lucru este echivalent cu a abandona datoria și misiunea pe care ți le-a încredințat Dumnezeu. Atunci, pentru Dumnezeu, tu nu vei fi cineva care urmărește adevărul, cineva care Îl dorește cu adevărat pe Dumnezeu, sau cineva care urmărește mântuirea. Dacă-ți dorești în mod activ să abandonezi ocazia și dreptul tău de a dobândi mântuirea și misiunea ta și, în schimb, alegi căsnicia, alegi să rămâneți uniți ca soț și soție, alegi să fii cu partenerul tău și să îl mulțumești

pe el și alegi să îți păstrezi căsnicia intactă, atunci, în final, tu vei câștiga unele lucruri și vei pierde altele. Înțelegi ce vei pierde, nu-i așa? Căsnicia nu este totul pentru tine, și nici fericirea conjugală nu este – acestea nu îți pot decide soarta, nu îți pot decide viitorul și cu atât mai puțin îți pot decide destinația. Așadar, oamenii trebuie să decidă ce alegeri ar trebui să facă și dacă ar trebui sau nu să renunțe la urmărirea fericirii conjugale și să îndeplinească datoria unei ființe create. Am avut acum clar părtășie despre subiectul „misiunea ta nu este să urmărești fericirea conjugală”? (Da.) Există vreun aspect care vi se pare dificil și cu privire la care, după ce ați ascultat părtășia Mea, nu știți cum să practicați? (Nu.) După ce ați ascultat această părtășie, simțiți că sunteți mai lămuriți, că aveți o cale de practică precisă și că aveți un obiectiv corect pentru îndeplinirea căruia să practicați? În acest moment, știți cum ar trebui să practicați de acum înainte? (Da.) Atunci, haideți să încheiem această părtășie aici. La revedere!

14 ianuarie 2023

Note de subsol:

a. Textul original nu include cuvintele „normal”.

b. Textul original nu include cuvintele „normal”.

Cum să urmărești adevărul (11)

În ce punct am ajuns, în părtășia de la ultima adunare? Am avut părtășie despre subiectul „renunțării” cu privire la căsnicie, în cadrul articolului „Cum să urmărești adevărul”. Am avut de mai multe ori părtășie despre subiectul căsniciei – despre ce am avut în principal părtășie data trecută? (Am avut părtășie despre renunțarea la diverse fantezii despre căsnicie și despre corectarea unor idei și înțelegeri denaturate pe care oamenii căsătoriți le au în legătură cu căsnicia, precum și despre abordarea corectă a dorinței sexuale. La final, am avut părtășie despre faptul că misiunea noastră nu este urmărirea fericirii în căsnicie.) Am avut părtășie despre subiectul „renunțării la diverse fantezii despre căsnicie”, așadar, cât de mult ați înțeles și cât de mult vă puteți aminti? Nu am avut în primul rând părtășie despre diversele opinii și dorințe nerealiste, nerealizabile, naive și irațională pe care le au oamenii față de căsnicie? (Ba da.) A pricepe și a înțelege corect căsnicia și a adopta abordarea corectă cu privire la căsnicie – aceasta este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă față de căsnicie. Aceasta nu ar trebui privită ca un joc și nici nu ar trebui considerată ceva pentru a satisface toate fanteziile și lucrurile nerealiste pe care le urmărește omul. Ce presupun diversele fantezii despre căsnicie? Există o anumită relație între aceste fantezii și diversele atitudini pe care le au oamenii cu privire la viață și, mai important, ele sunt legate de diversele zicale, interpretări și atitudini privind căsnicia pe care ei le primesc din partea lumii și a societății. Aceste zicale, interpretări și atitudini sunt o mulțime de zicale și puncte de vedere nerealiste și false care provin de la societate și de la toate popoarele lumii. De ce trebuie să renunțe oamenii la aceste lucruri? Fiindcă aceste lucruri provin de la omenirea coruptă, fiindcă există tot felul de puncte de vedere și atitudini cu privire la căsnicie care au

apărut din lumea malefică, iar acestea se abat în întregime de la definiția și de la noțiunea corectă a căsniciei, pe care Dumnezeu le-a poruncit pentru omenire. Noțiunea și definiția căsniciei, pe care Dumnezeu le-a poruncit pentru omenire, se axează mai mult pe responsabilitățile și pe obligațiile oamenilor, precum și pe umanitatea, conștiința și rațiunea pe care ei ar trebui să le întruchipeze în viață. Definiția lui Dumnezeu pentru căsnicie îi sfătuiește în principal pe oameni cu privire la modul în care să își accepte corect responsabilitățile în cadrul căsniciei. Dacă ești necăsătorit și nu ești implicat în îndeplinirea responsabilităților aferente căsniciei, atunci ar trebui, totuși, să ai înțelegerea corectă a definiției lui Dumnezeu pentru căsnicie – acesta este un aspect. Un alt aspect este faptul că Dumnezeu îi sfătuiește pe oameni să se pregătească să își asume responsabilitățile pe care ar trebui să le accepte în cadrul căsniciei. Căsnicia nu este un joc de jucat sau jocul copiilor de-a familia. Primul lucru pe care să-l știi în mintea ta și despre care să ai o noțiune este faptul că o căsnicie este un semn al responsabilității. Chiar mai important este să fii gata sau să te pregătești pentru responsabilitățile care ar trebui îndeplinite în umanitatea normală a unui om. Și pe ce se axează mai mult noțiunile, înțelegerile și zicalele despre căsnicie de la Satana și de la lumea ticăloasă? Se axează mai mult pe jocul cu emoțiile și cu dorințele sexuale, pe satisfacerea dorințelor fizice și a curiozității trupești față de sexul opus, precum, firește, și pe satisfacerea vanității omenești. Ele nu menționează niciodată responsabilitatea sau umanitatea, cu atât mai puțin felul în care cele două părți implicate în căsnicia poruncită de Dumnezeu, adică bărbatul și femeia, ar trebui să-și asume responsabilitățile, să-și îndeplinească obligațiile și să facă bine tot ce ar trebui să facă un bărbat și o femeie în cadrul căsniciei. Diversele interpretări, zicale și atitudini față de căsnicie cu care lumea îi îndoctrinează pe oameni se axează mai mult pe satisfacerea emoției și a dorinței umane,

pe explorarea emoției și a dorinței și pe căutarea acestora. Prin urmare, dacă accepți aceste zicale, înțelegeri sau atitudini diverse față de căsnicie care vin din societate, atunci nu vei putea evita să fii afectat de aceste idei ticăloase. Mai precis, nu vei putea evita să fii corupt de aceste puncte de vedere privind căsnicia, care vin din partea lumii. Odată ce ai fost corupt și afectat de aceste idei și puncte de vedere, nu vei putea evita să fii controlat de aceste idei și, în același timp, vei accepta și să fii păcălit și manipulat de aceste puncte de vedere, la fel ca non-credincioșii. Odată ce non-credincioșii acceptă aceste idei și puncte de vedere despre căsnicie, ei vorbesc despre dragoste și despre satisfacerea propriilor dorințe sexuale. În același fel, odată ce ai acceptat fără rezerve aceste idei și puncte de vedere, și tu vei vorbi despre dragoste și despre satisfacerea dorințelor tale sexuale. Acest lucru este inevitabil și nu poți scăpa de el. Câtă vreme îți lipsesc definiția corectă a căsniciei și înțelegerea și atitudinea corectă față de căsnicie, vei accepta în mod firesc toate diversele puncte de vedere și zicale despre căsnicie care vin de la lume, de la societate și de la omenire. Atât timp cât auzi aceste idei, le vezi, le cunoști și nu ai pic de imunitate pentru a le respinge, atunci vei fi afectat, fără să-ți dai seama, de acest fel de climat social și vei accepta, fără să-ți dai seama, aceste puncte de vedere și zicale despre căsnicie. Când accepți aceste lucruri în sinea ta, atunci nu poți evita ca atitudinea ta față de căsnicie să nu fie afectată de aceste idei și puncte de vedere. Fiindcă nu trăiești într-un vid, ești foarte predispus la a fi afectat și chiar controlat de diverse zicale despre căsnicie care vin de la lume, de la societate și de la omenire. Odată ce acestea te controlează, îți va fi foarte greu să te desprinzi de ele și nu vei putea să nu-ți imaginezi cum ar trebui să fie căsnicia ta.

Ultima dată, am avut părtășie cu privire la diversele fantezii despre căsnicie, iar aceste fantezii provin din variatele înțelegeri și puncte de

vedere greșite despre căsnicie ale omenirii ticăloase. Toate aceste înțelegeri și puncte de vedere, indiferent că sunt specifice sau generale, sunt lucruri la care cineva care urmărește adevărul ar trebui să renunțe. În primul rând, ar trebui să renunțe la toate diversele definiții și înțelegeri greșite cu privire la căsnicie; în al doilea rând, ar trebui să își aleagă corect partenerul și, în al treilea rând, cei care sunt deja căsătoriți ar trebui să adopte abordarea corectă față de căsnicia lor. Cuvântul „corectă” se referă aici la atitudinea și responsabilitatea pe care oamenii ar trebui să le aibă față de căsnicie, pe care Dumnezeu le ordonă și îi instruiește să le aibă. Oamenii ar trebui să înțeleagă că o căsnicie nu este un simbol al dragostei și că a te căsători nu înseamnă să intri într-un palat al căsniciei, nici să intri într-o criptă și cu atât mai puțin înseamnă o rochie de mireasă, un inel cu diamant, o biserică, rostirea unor jurăminte de dragoste veșnică, cine la lumina lumânărilor, o poveste de iubire sau o lume formată din doi oameni – niciunul dintre aceste lucruri nu indică o căsnicie. Așadar, când vorbim despre căsnicie, primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să înlături fanteziile despre aceasta, care ți-au fost sădite în inimă, împreună cu lucrurile simbolice care iau naștere din fanteziile tale despre căsnicie. Având părtășie despre interpretarea corectă a căsniciei și disecând diversele idei denaturate despre căsnicie care provin din lumea ticăloasă a Satanei, nu ajungeți să aveți o înțelegere mai exactă a definiției căsniciei? (Ba da.) Cât despre aceia dintre voi care nu sunt căsătoriți, faptul că spunem aceste lucruri nu vă face să vă simțiți oarecum mai lucizi cu privire la chestiunea căsniciei? Și nu vă lărgește perspectiva? (Ba da.) În privința cărui aspect vă lărgește perspectiva? (Fanteziile mele anterioare despre căsnicie presupuneau doar lucruri nedeslușite, precum flori, inele cu diamante, rochii de mireasă și rostirea unor jurăminte de dragoste veșnică. Acum, după ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu, înțeleg că o căsnicie este, de fapt, poruncită de

Dumnezeu și că înseamnă doi oameni, împreună, care sunt capabili să-și arate reciproc considerație, să-și poarte unul altuia de grijă și să-și asume responsabilitatea unul pentru celălalt. Este un simț al responsabilității, iar acest punct de vedere asupra căsniciei are o natură mai practică și nu implică acele lucruri nedeslușite.) Ți s-a lărgit perspectiva, nu-i așa? Din punct de vedere general, ți s-a lărgit perspectiva. Din punctul de vedere al detaliilor specifice, a avut loc o mică schimbare a standardelor pentru obiectele pe care le admirai și care te fascinau înainte? (Da, a avut.) Mereu spuneai că vrei să cunoști un bărbat înalt, bogat, chipeș, sau o femeie cu pielea albă, bogată, frumoasă; acum, pe ce te concentrezi? Te concentrezi cel puțin pe umanitatea cuiva și pe ideea dacă este de încredere și dacă are un simț al răspunderii. Spuneți-Mi, dacă cineva alege un partener în conformitate cu această direcție, cu acest obiectiv și cu această metodă, este mai probabil să aibă o căsnicie fericită cei doi, sau să fie nefericiți și să divorțeze? (Este mai probabil că vor fi fericiți.) Este oarecum mai probabil că vor fi fericiți. De ce nu spunem că o astfel de căsnicie va fi sută la sută garantat una fericită? Câte motive există pentru acest lucru? Cel puțin un motiv este faptul că oamenii pot să facă greșeli și să nu vadă în mod clar o persoană, înainte de a se căsători cu ea. Un alt motiv este că, înainte să se căsătorească, o persoană poate să aibă închipuiri minunate despre căsnicie, gândindu-se: „Avem personalități compatibile și împărtășim aceleași aspirații. El m-a asigurat și că este dispus să-și asume răspunderea și să-și îndeplinească obligațiile față de mine după ce ne căsătorim și că nu mă va dezamăgi niciodată.” Însă după ce se căsătoresc, în viața de cuplu nu merge totul cum și-ar putea dori ei, nu totul decurge fără probleme. De asemenea, unii oameni iubesc adevărul și lucrurile pozitive, în timp ce alții pot părea să aibă o umanitate care nu este dăunătoare sau rea, dar nu simt pic de iubire pentru lucrurile pozitive și nu urmăresc adevărul. Când sunt căsătoriți

și trăiesc împreună, acea fărâmă de simț al răspunderii sau al obligației pe care o are în umanitate se risipește treptat, el se schimbă în timp și-și arată adevărata față. Spune-Mi, dacă o persoană dintr-un cuplu căsătorit urmărește adevărul, iar cealaltă nu, dacă tu urmărești în mod unilateral adevărul, iar el nu îl acceptă deloc, cât timp vei putea să îl suporți? (Nu mult.) Poți să tolerezi și să suporți în silă unele obiceiuri de viață sau unele defecte minore sau cusururi ale umanității lui, dar odată cu trecerea timpului, voi doi nu veți mai avea în comun un limbaj sau ceea ce urmăriți. El nu urmărește adevărul, nici nu-i plac lucrurile pozitive și întotdeauna îi plac lucrurile ce țin de tendințele ticăloase ale lumii. Treptat, vorbiți tot mai puțin între voi, aspirațiile voastre se îndepărtează, iar dorința lui de a-și îndeplini responsabilitățile se disipează în curând. Este fericită o asemenea căsnicie? (Nu.) Ce ar trebui să faceți, dacă nu sunteți fericiți? (Dacă doi oameni nu mai pot continua împreună, atunci ar trebui să se despartă cât mai repede posibil.) Corect. Cât durează de când le vine această idee și până când se despart? La început, cei doi oameni se împacă bine, iar după ce se împacă bine o vreme, încep să se certe. După ce se ceartă, se împacă și, odată ce se împacă, femeia vede că bărbatul nu s-a schimbat, așa că rabdă, iar după ce rabdă acest lucru o vreme, încep din nou să aibă conflicte. După ce acest conflict ajunge la apogeu, lucrurile se liniștesc din nou, iar ea se gândește: „Nu ne potrivim și nu așa mi-am imaginat că va fi, la început. Traiul împreună e dureros. Ar trebui să divorțăm? Dar ne-a fost atât de greu să ajungem în acest punct și ne-am despărțit și împăcat de atâtea ori. Nu trebuie să divorțez așa de ușor de el. Pur și simplu ar trebui să îndur. A trăi singur nu e niciodată așa de bine ca a trăi împreună cu o altă persoană.” Așa că îndură un an sau doi; cu cât îl privește mai mult, cu atât se simte mai nemulțumită și cu cât asta durează mai mult, cu atât devine ea mai frustrată. Traiul împreună nu o face fericită și vorbesc tot mai puțin pe aceeași

lungime de undă. Îi vede defectele înmulțindu-se întruna și simte tot mai puțin că vrea să îl suporte și să îl tolereze. După cinci sau șase ani, ea nu mai poate suporta, explodează și vrea să se rupă complet de el. Înainte de a se decide să se rupă complet, trebuie să analizeze bine toată situația de la un capăt la altul și trebuie să se gândească temeinic și clar la cum va trăi ea după ce vor divorța. După ce întoarce situația pe toate fețele, nu-și poate face curaj să decidă, dar după ce se mai gândește de câteva ori, decide cu reticență să-și părăsească soțul, gândindu-se: „Am să divorțez de el. Să trăiesc singură o viață liniștită e mai bine decât situația asta." Cei doi se ceartă întruna și nu se pot înțelege bine. Ceea ce înainte putea tolera, acum este insuportabil. Să-l vadă o supără, să-l audă vorbind o enervează și chiar și să-i audă vocea, să-i vadă înfățișarea, hainele și lucrurile pe care le-a folosit îi întorc stomacul pe dos și îi provoacă greață. S-a ajuns într-un punct insuportabil, în care cei doi au devenit străini unul pentru altul, iar ea trebuie să divorțeze de el. Care a fost premisa faptului că trebuie să divorțeze de el? Traiul lor împreună era prea dureros și e mai bine ca ea să trăiască singură. Când lucrurile vor ajunge în acest punct, nu va mai ține legătura cu el. Nu mai există niciun sentiment; ea a întors situația pe toate fețele și și-a dat seama: e mai bine să trăiești singur, exact cum spun adesea non-credincioșii: „Când trăiești singur, nu mai ai de ce să-ți faci griji în legătură cu altcineva." Altfel, ar trebui mereu să se gândească la el, întrebându-se: „A mâncat? Se îmbracă bine? Doarme bine? Este epuizant pentru el să lucreze departe de casă? E tratat urât? Cum se simte?" Mereu ar trebui să-și facă griji pentru el. Acum însă ea vede că e mai liniștit să trăiești singur, fără altcineva la care să te gândești sau pentru care să-ți faci griji. Pentru un astfel de bărbat nu merită să trăiești așa. El nu merită nici grija și nici dragostea ei, nu merită ca ea să-și asume vreo răspundere pentru el și nu are nimic atrăgător. În cele din urmă, ea cere divorț, căsnicia lor ia

sfârșit, iar ea nu privește înapoi și nu-și regretă niciodată decizia. Există astfel de căsnicii, nu-i așa? (Da.) Există și căsnicii care încep ca urmare a unor motive diverse precum fapte bune din trecut și resentimente din viața anterioară a cuiva. După cum am discutat înainte, unii oameni încep o relație fiindcă unul dintre ei are o datorie la celălalt. În cuplu, fie femeia îi e datoare bărbatului, fie bărbatul îi e dator femeii. În viața anterioară, poate că cineva a profitat prea mult, a datorat prea mult și, prin urmare, în această viață, ei ajung împreună pentru ca acea persoană să-și poată plăti datoria. Multe astfel de căsnicii sunt nefericite, dar partenerii nu pot divorța. Indiferent că sunt obligați să rămână împreună fiindcă au o familie, din cauza copiilor lor, sau din alt motiv, în orice caz, partenerii nu se înțeleg bine, se ceartă mereu, au mereu conflicte, iar personalitățile, interesele, ceea ce urmăresc și hobby-urile nu se potrivesc deloc între ele. Nu se plac unul pe celălalt și traiul împreună nu-l face pe niciunul din ei fericit, dar nu pot divorța, așa că rămân împreună până la moarte. În pragul morții, tot simt nevoia să-și tachineze partenerul și să spună: „Nu vreau să te văd în viața viitoare!” Se urăsc reciproc foarte mult, nu-i așa? Dar în această viață, nu pot divorța unul de celălalt, iar acest lucru este poruncit de Dumnezeu. Există toate aceste tipuri diferite de căsnicii, indiferent de structura sau originile lor, dacă ești sau nu căsătorit și, în orice caz, ar trebui întotdeauna să renunți la diversele fantezii naive pe care le ai despre căsnicie; ar trebui să înfrunți căsnicia în mod corect și să nu te joci cu emoțiile și dorințele oamenilor, cu atât mai puțin să cazi în capcana punctelor de vedere greșite despre căsnicie cu care te îndoctrinează societatea, reflectând mereu la părerea ta despre căsnicie: te iubește partenerul tău? Poți să simți că partenerul tău te iubește? Tu îți mai iubești partenerul? Cât de multă dragoste mai simți pentru partenerul tău? Mai simte partenerul tău ceva pentru tine? Tu mai simți ceva pentru partenerul tău? Nu este nevoie să

simți aceste lucruri sau să reflectezi la ele – toate sunt idei absurde și fără sens. Cu cât reflectezi mai mult la aceste lucruri, cu atât simți mai mult că este în criză căsnicia ta și, cu cât te afunzi mai mult în aceste gânduri, cu atât se dovedește că ai căzut în capcana căsniciei și categoric nu vei fi fericit și nu vei avea niciun sentiment de siguranță. Acest lucru se întâmplă fiindcă atunci când te afunzi în aceste idei, puncte de vedere și gânduri, căsnicia ta devine deformată, umanitatea ta devine denaturată și devii și tu complet controlat și furat de diverse idei și puncte de vedere ale societății despre căsnicie. Prin urmare, în ceea ce privește diversele puncte de vedere și zicale despre căsnicie care provin de la societate și de la omenirea ticăloasă, trebuie să fii capabil să le discerni cu acuratețe și să le și respingi. Indiferent ce spun alți oameni sau cum se schimbă zicalele lor despre căsnicie, în cele din urmă, oamenii nu ar trebui să abandoneze definiția lui Dumnezeu pentru căsnicie și nici nu ar trebui să fie afectați sau orbiți de punctele de vedere ale lumii ticăloase despre căsnicie. Ca să spunem lucrurilor pe nume, căsnicia este începutul unei etape diferite a vieții unei persoane, de la adolescență la vârsta maturității. Adică după ce devii adult, intri într-o etapă diferită a vieții și, în această etapă, intri în viața conjugală și trăiești cu cineva cu care nu ai nicio legătură de sânge. Din ziua în care începi să trăiești cu acea persoană, înseamnă că tu, ca soție sau ca soț, trebuie să îți asumi responsabilitățile și obligațiile pentru toate lucrurile care țin de viața conjugală și, în plus, voi doi trebuie să înfruntați împreună toate lucrurile care țin de viața conjugală. Mai precis, căsnicia semnifică faptul că o persoană și-a părăsit părinții, și-a luat adio de la viața de persoană singură și a intrat într-o viață de cuplu cu altcineva. Aceasta este etapa în care două persoane înfruntă viața împreună. Această etapă semnifică faptul că vei începe un nou capitol în viață, precum și că, firește, te vei confrunta cu tot felul de încercări ale vieții. Modul în care vei face față vieții în cadrul

căsniciei și modul în care tu, împreună cu partenerul tău, veți înfrunta toate lucrurile întâmpinate în cadrul căsniciei pot fi încercări pentru tine, aceste lucruri pot fi o perfecționare pentru tine, sau pot fi dezastre. Bineînțeles, ar putea fi și surse suplimentare de experiență în viață; ar putea fi surse care-ți oferă o înțelegere și o apreciere mai profundă a vieții, nu? (Așa este.) Ne vom încheia aici recapitularea privind subiectul unei înțelegeri corecte cu privire la căsnicie și diversele fantezii despre căsnicie.

Data trecută, am avut părtășie despre un alt subiect, și anume faptul că misiunea ta nu este să urmărești fericirea conjugală. Ce am subliniat când am avut părtășie despre acest subiect? (Am subliniat faptul că nu trebuie să înmânăm partenerului nostru fericirea vieții noastre și că nu trebuie să facem lucruri care îi fac plăcere partenerului nostru doar ca să-l atragem sau ca să ne apărăm așa-zisa dragoste. Nu trebuie să uităm că suntem ființe create și că responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinim în căsnicie nu intră în conflict cu îndatoririle și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinim ca ființe create.) Pentru mulți oameni, fericirea vieții lor depinde de căsnicia lor, iar scopul lor, în urmărirea fericirii, este urmărirea fericirii și perfecțiunii în căsnicie. Ei cred că dacă au o căsnicie fericită și sunt fericiți cu partenerul lor, atunci vor avea o viață fericită și, prin urmare, privesc fericirea căsniciei lor ca pe o misiune de o viață, care trebuie îndeplinită prin eforturi neîncetate. Din acest motiv, atunci când se căsătoresc, mulți oameni își storc creierii gândindu-se la multe lucruri pe care le pot face pentru a-și păstra căsnicia „proaspătă”. Ce înseamnă „proaspătă”? Înseamnă, cum se spune, că indiferent de cât timp sunt căsătoriți, cei doi oameni se simt mereu foarte apropiați și nu se pot despărți niciodată, exact cum simțeau când au început să se vadă și întotdeauna vor să rămână împreună și să nu se despartă. În plus, oriunde ar fi și în orice moment, se gândesc mereu la partenerul lor și le este dor de el, iar inimile le

sunt pline de vocea, zâmbetul, vorba și comportamentul celeilalte persoane. Dacă nu aud vocea partenerului lor chiar și o singură zi, inima lor se simte părăsită și, dacă nu-și văd partenerul o singură zi, se simt ca și cum și-ar fi pierdut sufletul. Cred că acestea sunt simbolurile și semnele fericirii conjugale. Astfel, unele așa-numite casnice stau permanent acasă și simt că a-și aștepta soții să vină acasă este lucrul care le face cel mai fericite. Dacă soții lor nu vin la timp acasă, îi sună și care este prima întrebare pe care le-o pun? (La ce oră vei veni acasă?) Se pare că auziți des asta – această întrebare este adânc înrădăcinată în inimile multora. Prima întrebare este: „La ce oră vei veni acasă?" Odată ce au pus această întrebare, indiferent dacă primesc sau nu un răspuns precis, în orice caz, ea dezvăluie aleanul și dorul unei femei într-o căsnicie fericită. Aceasta este o stare normală în viețile celor care urmăresc fericirea conjugală. Își așteaptă în liniște cealaltă jumătate să vină acasă, de la lucru. Dacă pleacă de acasă, nu îndrăznesc să meargă prea departe sau să stea prea mult, de teamă că partenerul lor va veni acasă, va găsi casa goală și se va simți foarte rănit, dezamăgit și necăjit. Acești oameni sunt plini de speranță și de credință în urmărirea fericirii conjugale și plătesc orice preț și fac orice schimbare, fără nicio ezitare. Ba chiar există unii care, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, continuă să urmărească fericirea conjugală exact ca înainte, căutând să-și iubească partenerul și întrebându-l mereu dacă îi iubește. Prin urmare, în timpul adunărilor, o femeie se poate gândi: „O fi ajuns soțul meu acasă deja? Dacă da, a mâncat ceva? E obosit? Încă sunt aici, la adunare, și sunt puțin neliniștită. Simt că l-am cam dezamăgit." Când merge să participe la următoarea adunare, își întreabă soțul: „La ce oră crezi că te vei întoarce? Dacă te întorci când sunt eu plecată la o adunare, nu te vei simți singur?" Soțul ei răspunde: „Cum aș putea să nu mă simt singur? Locul e gol și eu sunt de unul singur. În mod normal, suntem mereu aici împreună, iar acum,

brusc, sunt aici de unul singur. De ce trebuie mereu să participi la adunări? Poți să participi, dar ar fi grozav dacă ai putea ajunge acasă înaintea mea!” Ea știe, în inima ei: „Ah, nu-mi cere mare lucru, trebuie doar să ajung acasă înainte să se întoarcă el.” La următoarea adunare, se uită întruna la ceas și, când vede că aproape s-a făcut ora la care soțul ei termină lucrul, nu mai poate să stea liniștită și spune: „Voi continuați, eu am ceva de rezolvat acasă, așa că trebuie să plec.” Fuge acasă și se gândește: „Grozav, soțul meu încă nu s-a întors! Gătesc rapid și fac ordine în casă, ca atunci când se întoarce să vadă că e casa curată, să simtă mirosul mâncării și să știe că este cineva aici. E minunat că putem fi împreună când vine ora mesei! Deși am pierdut ceva timp la adunare și am ascultat și am câștigat mai puțin, faptul că am putut să mă întorc acasă înaintea soțului meu și că-i pot oferi o mâncare fierbinte este foarte bun și acesta e un lucru fundamental pentru a menține căsnicia fericită.” După aceea, ea face des acest lucru la adunări și, ocazional, o adunare se lungește, iar când fuge acasă, descoperă că soțul ei este deja acolo. E puțin nemulțumit și supărat pe ea și mormăie: „Nu poți să ratezi nici măcar o adunare? Nu știi cum mă simt când nu ești acasă, iar eu vin și nu te văd aici? Mă necăjesc!” Ea se simte foarte mișcată auzind asta și se gândește: „Ce vrea să spună prin asta este că mă iubește cu adevărat și nu poate trăi fără mine. Se necăjește când vede că nu sunt aici. Sunt atât de fericită! Deși pare puțin furios, tot îi simt dragostea pentru mine. Trebuie să fiu atentă data viitoare și, indiferent câte ore durează adunarea, trebuie să vin devreme acasă. Nu pot dezamăgi dragostea lui pentru mine. Nu este important dacă eu câștig mai puțin și ascult mai puțin cuvintele lui Dumnezeu la adunări.” Începând din acel moment, când participă la adunări, nu se poate gândi decât la faptul că trebuie să ajungă acasă, pentru a fi vrednică de iubirea soțului ei, dar și pentru a menține fericirea pe care o urmărește în căsnicia ei. Are un vag sentiment că dacă nu ajunge devreme

acasă, va dezamăgi dragostea soțului ei pentru ea și, dacă va continua să-l dezamăgească în acel mod, se întreabă dacă nu cumva el va pleca, va găsi pe altcineva, iar pe ea nu o va mai iubi ca înainte. Ea crede că a iubi și a fi iubit este mereu o fericire și că a întreține această relație de a iubi și a fi iubit este ceea ce urmărește în viață, este ceva ce e hotărâtă să urmărească, astfel că asta face, fără rezerve sau ezitări. Există chiar unele femei care, atunci când merg să-și facă datoria departe de casă, îi spun adesea conducătorului lor: „Nu pot să stau peste noapte plecată de acasă. Sunt căsătorită, deci dacă nu merg acasă, soțul meu se va simți singur. Nu voi fi acolo când se va trezi noaptea și se va necăji. Nu voi fi acolo când va deschide ochii dimineața și se va simți rănit. Dacă adesea nu mă întorc acasă, nu-mi va pune soțul meu la îndoială fidelitatea și inocența? Când ne-am căsătorit, am făcut o înțelegere că ne vom fi fideli unul altuia. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să-mi țin promisiunea. Vreau să fiu vrednică de el, fiindcă nimeni altcineva, în toată lumea aceasta, nu mă iubește ca el. Așadar, ca să-mi dovedesc inocența și faptul că îi sunt absolut fidelă, este exclus să fiu plecată noaptea de acasă. Indiferent cât de intensă este lucrarea bisericii sau cât de urgentă este datoria mea, trebuie să plec noaptea acasă, oricât de târziu ar fi.” Femeia spune că face acest lucru pentru a-și păstra inocența și fidelitatea, dar aceasta e doar o formalitate, sunt doar cuvinte, când în realitate, se teme că va deveni nefericită căsnicia ei și că se va destrăma. Ar prefera să-și piardă datoria și să abandoneze datoria pe care se presupune că ar trebui s-o îndeplinească, pentru a-și păstra fericirea conjugală, ca și când fericirea conjugală ar fi motivația pentru toate acțiunile ei și sursa tuturor acestora. Fără o căsnicie fericită, ea nu poate îndeplini datoria unei ființe create; fără o căsnicie fericită, ea nu poate fi o ființă creată bună. Consideră că a nu dezamăgi iubirea soțului ei pentru ea și a rămâne iubită sunt semnele fericirii conjugale, precum și obiectivele pe

care trebuie să le urmărească în viață. Dacă într-o zi simte că nu mai este atât de iubită, sau face ceva greșit și dezamăgește dragostea soțului ei pentru ea, făcându-l să se simtă dezamăgit și nemulțumit de ea, va simți că-și pierde mințile, nu va mai participa la adunări și nu va mai citi cuvintele lui Dumnezeu și, chiar și atunci când biserica va avea nevoie ca ea să îndeplinească o datorie, ea va găsi tot felul de scuze, pentru a refuza. De exemplu, spune că nu se simte bine sau că are o problemă urgentă acasă, ba chiar născocește cine știe ce scuze fără noimă și fanteziste pentru a scăpa de îndeplinirea datoriei. Acești oameni consideră fericirea conjugală de o importanță supremă în viață. Unii chiar dau tot ce pot pentru a menține fericirea căsniciei lor și nu ezită să plătească niciun preț pentru a înrobi și păstra inima partenerului de viață, astfel încât acesta să îi iubească mereu, nu pierd niciodată acel sentiment al iubirii pe care o simțeau când s-au căsătorit și nu pierd niciodată acel sentiment pe care-l aveau la început despre căsnicie. Ba chiar există unele femei care fac sacrificii și mai mari: unele își ridică podul nazal, unele își remodelează bărbia și unele își fac operație de mărire a sânilor și liposucție, îndurând orice suferință. Unele femei cred chiar că au gambele prea groase, așa că merg să se opereze ca să-și subțieze picioarele și, în final, suferă leziuni ale nervilor și nu mai pot sta în picioare. Când soțul unei astfel de femei spune: „Înainte aveai picioarele groase, dar erai totuși o persoană normală. Acum, nu poți să te ridici în picioare și nu ești bună de nimic. Vreau să divorțez!” Vezi tu, ea a plătit un preț atât de mare și, în cele din urmă, uite cu ce s-a ales. Mai există și femei care se îmbracă frumos în fiecare zi, care se dau cu parfum și-și pudrează fețele. Ele își aplică tot felul de produse cosmetice, precum ruj, fard de obraji și fard de pleoape, ca să arate în continuare tinere și frumoase, pentru a-și atrage partenerii și a-i face să le iubească la fel ca la început. În același fel, bărbații fac și ei multe sacrificii de dragul fericirii

conjugale. Cuiva i se spune: „Se știe că tu ai credință în Dumnezeu. Prea mulți oameni de aici te cunosc, iar asta te face vulnerabil la a fi reclamat și arestat, așa că trebuie să pleci de aici și să mergi să-ți îndeplinești datoria în altă parte.” Atunci, el se simte tulburat și se gândește: „Dar dacă plec, asta înseamnă că s-a sfârșit căsnicia mea? Va începe totul să se destrame acum? Dacă plec de acasă, își va găsi soția mea pe altcineva? Pur și simplu ne vom vedea fiecare de drumul lui, din acest moment? Nu vom mai fi niciodată împreună?” Se necăjește gândindu-se la aceste lucruri, așa că începe să se tocmească, spunând: „Aș putea să rămân? Ar fi în regulă și să mă duc acasă doar o dată pe săptămână – trebuie să am grijă de familia mea!” În realitate, nu se gândește să aibă grijă de familia lui. Se teme că soția lui va fugi cu altcineva și că el nu va mai avea niciodată fericire conjugală. Inima lui este plină de îngrijorare și teamă, nu vrea ca fericirea căsniciei lui să se stingă și să dispară în acest fel. În inimile unor asemenea oameni, fericirea conjugală este mai importantă decât orice altceva și, fără ea, se simt ca și cum ar fi total lipsiți de suflet. Ei cred: „Dragostea este lucrul cel mai important pentru o căsnicie fericită. Doar fiindcă eu îmi iubesc soția și ea mă iubește pe mine avem o căsnicie fericită și am rămas împreună atât de mult timp. Dacă aș pierde această dragoste și dacă această dragoste ar înceta din cauza credinței mele în Dumnezeu și din cauză că îmi îndeplinesc datoria, nu ar însemna asta că fericirea mea conjugală a încetat și s-a dus și că nu aș mai putea să mă bucur vreodată de această fericire conjugală? Fără fericirea conjugală, ce ni se va întâmpla? Cum ar fi viața soției mele fără dragostea mea? Ce mi se va întâmpla dacă pierd dragostea soției mele? Pot îndeplinirea datoriei unei ființe create și împlinirea misiunii omului înaintea lui Dumnezeu să compenseze această pierdere?” Ei nu știu, nu au niciun răspuns și nu înțeleg acest aspect al adevărului. Prin urmare, când casa lui Dumnezeu le cere celor care urmăresc fericirea în căsnicie mai presus de

orice să plece de acasă și să meargă într-un loc îndepărtat pentru a răspândi Evanghelia și a-și îndeplini datoria, ei se simt adesea frustrați, neajutorați și chiar neliniștiți cu privire la faptul că în curând și-ar putea pierde fericirea conjugală. Unii oameni își abandonează sau refuză să-și îndeplinească îndatoririle pentru a-și păstra fericirea conjugală, iar unii refuză chiar și rânduielile importante ale casei lui Dumnezeu. Există și unii care, pentru a-și păstra fericirea conjugală, încearcă adesea să afle sentimentele partenerului lor de viață. Dacă partenerul lor se simte ușor nemulțumit sau arată chiar și o umbră de nemulțumire sau dezamăgire cu privire la credința sa, la calea credinței în Dumnezeu, pe care a ales-o și la îndeplinirea datoriei sale, aceștia schimbă imediat direcția și fac concesii. Ca să-și păstreze fericirea conjugală, adesea fac concesii partenerului de viață, chiar dacă acest lucru înseamnă să renunțe la șanse de a-și îndeplini datoria și la timpul pentru adunări, citirea cuvintelor lui Dumnezeu și îndeplinirea devoțiunilor spirituale, ca să le arate partenerului că sunt acolo, ca să-l împiedice să se simtă singur și stingher și ca să-l facă să le simtă dragostea; ei preferă să facă asta, în loc să piardă dragostea partenerului lor sau să trăiască fără ea. Asta se întâmplă fiindcă simt că, dacă renunță la dragostea partenerului de dragul credinței lor sau al căii credinței în Dumnezeu, pe care au ales-o, atunci, asta înseamnă că și-au abandonat fericirea conjugală și că nu o vor mai putea simți niciodată și, atunci, vor fi persoane stinghere, demne de milă și jalnice. Ce înseamnă să fii o persoană jalnică și demnă de milă? Înseamnă să fii cineva fără dragostea și adorația altei persoane. Chiar dacă acești oameni înțeleg unele doctrine și însemnătatea faptului că Dumnezeu Își realizează lucrarea de mântuire și, că, bineînțeles, în calitate de ființe create ar trebui să îndeplinească datoria unei ființe create, fiindcă îi încredințează partenerului propria fericire și în plus, desigur, fac ca propria fericire să depindă de fericirea lor conjugală, deși înțeleg și știu ce ar trebui

să facă, tot nu pot să renunțe la urmărirea fericirii conjugale. Ei consideră în mod greșit urmărirea fericirii conjugale ca fiind misiunea pe care ar trebui să o urmărească în această viață și ca pe acea misiune pe care o ființă creată ar trebui să o urmărească și să o împlinească. Nu este aceasta o greșeală? (Ba da, este.)

Ce este greșit la a urmări fericirea conjugală? Este ea în conformitate cu definiția lui Dumnezeu pentru căsnicie și cu ce încredințează El cuplurilor căsătorite? (Nu, nu este.) Ce este în neregulă cu ea? Unii oameni zic: „Dumnezeu a spus că nu este bine ca un bărbat să trăiască singur, așa că i-a creat o consoartă, iar aceasta îi ține companie. Nu este aceasta definiția lui Dumnezeu pentru căsnicie? Nu face parte acest lucru din urmărirea fericirii conjugale? Doi oameni se însoțesc unul pe celălalt și își îndeplinesc responsabilitățile reciproce – ce este în neregulă cu asta?" Există vreo diferență între a-și îndeplini responsabilitățile în cadrul căsniciei și a considera, în mod intransigent, fericirea conjugală drept misiunea lor? (Da, există.) Care este problema aici? (Ei consideră urmărirea fericirii conjugale drept cea mai importantă misiune a lor, când în realitate, cea mai mare responsabilitate a oamenilor este îndeplinirea datoriei unei ființe create înaintea Creatorului. Ei au înțeles greșit obiectivul pe care trebuie să-l urmărească în viață.) Mai vrea cineva să-și spună părerea? (Când cineva nu poate să adopte abordarea corectă cu privire la responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească în căsnicie, își va petrece timpul și-și va consuma energia întreținându-și căsnicia. Totuși, abordarea corectă față de responsabilitățile căsniciei este, în primul rând, să nu uite că este o ființă creată și că ar trebui să-și petreacă majoritatea timpului îndeplinindu-și datoria și ducând la bun sfârșit ceea ce-i încredințează Dumnezeu și misiunea pe care i-o dă El. Apoi, ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile în cadrul căsniciei. Aceste două lucruri sunt

diferite.) Este urmărirea fericirii conjugale obiectivul pe care ar trebui să-l atingă oamenii în viață, după ce se căsătoresc? Are acest lucru vreo legătură cu căsnicia pe care a poruncit-o Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu i-a dat omului căsnicia și ție ți-a oferit un mediu în care poți să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile unui bărbat sau ale unei femei în cadrul căsniciei. Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ceea ce înseamnă că ți-a dat un partener. Partenerul te va însoți până la sfârșitul vieții acesteia și-ți va fi alături în fiecare etapă a vieții. Ce vreau să spun prin „însoți”? Vreau să spun că partenerul tău te va ajuta și-ți va purta de grijă, va împărtăși cu tine toate lucrurile cu care te vei confrunta în viață. Adică, indiferent cu câte lucruri te vei confrunta, nu le vei mai înfrunta singur, ci le veți înfrunta împreună. A trăi în acest fel face viața oarecum mai ușoară și mai relaxată, ambele persoane făcând ce trebuie să facă, fiecare din ele folosindu-și abilitățile și punctele forte și începându-și viața. Chiar este atât de simplu. Totuși, Dumnezeu nu a avut niciodată nicio cerință de la oameni, spunând: „Ți-am dat căsnicia. Acum, ești căsătorit, deci trebuie neapărat să-ți iubești partenerul până la final și să-l măgulești întruna – aceasta este misiunea ta.” Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ți-a dat un partener și ți-a dat un alt mediu de viață. În acest fel de mediu de viață și în acest fel de situație, El îți determină partenerul să împărtășească și să înfrunte totul împreună cu tine, astfel încât tu să trăiești mai liber și mai ușor, permițându-ți, în același timp, să apreciezi o altă etapă a vieții. Totuși, Dumnezeu nu te-a păcălit în legătură cu căsnicia. Ce vreau să spun prin acest lucru? Vreau să spun că Dumnezeu nu ți-a luat viața, soarta, misiunea, calea pe care o urmezi în viață, direcția pe care o alegi în viață și felul de credință pe care o ai și i le-a dat pe toate partenerului tău, ca să le stabilească pentru tine. El nu a spus că felul de soartă, ceea ce urmărești, calea în viață și perspectiva asupra vieții pe care le are o femeie trebuie hotărâte de către soțul ei, sau că felul de

soartă, ceea ce caută, calea în viață și perspectiva asupra vieții pe care le are un bărbat trebuie hotărâte de către soția lui. Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri și nu a poruncit ca lucrurile să fie astfel. Vezi tu, a spus Dumnezeu așa ceva atunci când a consacrat căsnicia pentru omenire? (No.) Dumnezeu nu a spus niciodată că urmărirea fericirii conjugale este misiunea unei femei sau a unui bărbat în viață și că trebuie să-ți întreții bine fericirea căsniciei, pentru ca misiunea vieții tale să fie îndeplinită, iar tu să te comporți cu succes ca o ființă creată – Dumnezeu nu a spus niciodată un astfel de lucru. Dumnezeu nu a spus nici: „Trebuie să îți alegi calea vieții în cadrul căsniciei. Căsnicia ta și partenerul tău de viață vor hotărî dacă vei obține sau nu mântuirea. Perspectiva ta asupra vieții și soarta ta vor fi hotărâte de partenerul tău de viață.” A spus vreodată Dumnezeu un asemenea lucru? (Nu.) Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești și ți-a dat un partener. Te căsătorești, dar identitatea și statutul tău înaintea lui Dumnezeu nu se schimbă – rămâi același. Dacă ești femeie, atunci rămâi femeie înaintea lui Dumnezeu; dacă ești bărbat, atunci rămâi bărbat înaintea lui Dumnezeu. Există însă un lucru pe care îl aveți în comun, și anume faptul că, indiferent dacă ești bărbat sau femeie, sunteți amândoi ființe create înaintea Creatorului. În cadrul căsniciei, vă tolerați și vă iubiți unul pe altul, vă ajutați și vă susțineți reciproc, iar asta înseamnă că vă îndepliniți responsabilitățile. Însă înaintea lui Dumnezeu, responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești și misiunea pe care ar trebui s-o duci la bun sfârșit nu pot fi înlocuite de responsabilitățile pe care le îndeplinești față de partenerul tău. Prin urmare, când responsabilitățile tale față de partenerul tău intră în conflict cu datoria pe care o ființă creată ar trebui s-o îndeplinească înaintea lui Dumnezeu, ce ar trebui să alegi ar fi să faci datoria unei ființe create, și nu să-ți îndeplinești responsabilitățile față de partenerul tău. Acestea sunt direcția și scopul pe care ar trebui să le alegi și,

bineînțeles, aceasta este și misiunea pe care ar trebui s-o îndeplinești. Însă unii oameni transformă, în mod greșit, urmărirea fericirii conjugale sau îndeplinirea responsabilităților față de partenerul de viață și protejarea, îngrijirea și iubirea partenerului lor în misiunea vieții lor și-și consideră partenerul ca fiind universul și destinul lor – nu este bine. Destinul tău este sub suveranitatea lui Dumnezeu și nu este guvernat de partenerul tău. Căsnicia nu-ți poate schimba nici destinul, nici faptul că Dumnezeu îți guvernează destinul. Cât privește felul de perspectivă asupra vieții pe care s-ar cuveni să-l ai și calea pe care s-ar cuveni s-o urmezi, ar trebui să le cauți în cuvintele învățămintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Aceste lucruri nu depind de partenerul tău și nu sunt hotărâte de către acesta. În afară de a-și îndeplini responsabilitățile față de tine, el nu ar trebui să aibă controlul asupra destinului tău și nici nu ar trebui să-ți ceară să-ți schimbi direcția în viață, nici să decidă ce cale ar trebui să urmezi, ce perspectivă asupra vieții ar trebui să ai și, cu atât mai puțin, să te constrângă sau să te împiedice să urmărești mântuirea. Cât privește căsnicia, tot ce pot face oamenii este să o accepte de la Dumnezeu și să respecte definiția căsniciei pe care El a poruncit-o pentru oameni, în care atât soțul, cât și soția își îndeplinesc responsabilitățile și obligațiile reciproce. Ce nu pot face este să hotărască destinul, viața anterioară, viața prezentă sau viața următoare a partenerului lor, cu atât mai puțin eternitatea acestuia. Destinația ta, destinul și calea pe care o urmezi pot fi hotărâte doar de către Creator. Prin urmare, ca ființă creată, indiferent dacă rolul tău este de soție sau de soț, fericirea pe care ar trebui să o urmărești în această viață își are originea în faptul că faci datoria unei ființe create și îndeplinești misiunea unei ființe create. Nu își are originea în căsnicia în sine și cu atât mai puțin în faptul că îndeplinești responsabilitățile unei soții sau ale unui soț în cadrul căsniciei. Bineînțeles, calea pe care alegi să o urmezi și perspectiva asupra vieții pe care o adopți

nu ar trebui să se bazeze pe fericirea conjugală și în niciun caz nu ar trebui stabilite de vreunul din membrii cuplului căsătorit – se cuvine să înțelegi acest lucru. Așadar, oamenii care se căsătoresc și care urmăresc doar fericirea conjugală și consideră această urmărire ca fiind misiunea lor ar trebui să renunțe la asemenea gânduri și puncte de vedere, să schimbe modul în care practică și direcția drumului lor în viață. Te căsătorești și trăiești împreună cu partenerul tău sub orânduirea lui Dumnezeu, asta este tot, și este îndeajuns să îndeplinești responsabilitățile unei soții sau ale unui soț în timp ce vă trăiți viața împreună. Cât privește calea pe care ar trebui să o urmezi și perspectiva asupra vieții pe care ar trebui să o adopți, partenerul tău nu are nicio obligație și niciun drept de a hotărî aceste lucruri. Chiar dacă ești deja căsătorit și ai un partener de viață, așa-numitul tău partener de viață poate avea doar înțelesul poruncit de Dumnezeu cu privire la ideea de partener de viață. Acesta poate doar să îndeplinească responsabilitățile unui partener de viață, iar tu poți să alegi și să hotărăști toate celelalte lucruri care nu au legătură cu partenerul tău de viață. Bineînțeles, chiar mai important este că alegerile și deciziile tale nu ar trebui să se bazeze pe preferințele și pe înțelegerea ta, ci mai degrabă pe cuvintele lui Dumnezeu. Înțelegi părtășia cu privire la această chestiune? (Da.) Prin urmare, acțiunile oricărui partener în cadrul unei căsnicii care urmărește fericirea conjugală cu orice preț sau care face orice sacrificiu nu vor fi ținute minte de Dumnezeu. Indiferent cât de bine sau cât de corect îți îndeplinești obligațiile și responsabilitățile față de partenerul tău, sau cât de mult te ridici la așteptările partenerului tău – cu alte cuvinte, indiferent cât de bine sau de corect îți întreții fericirea conjugală, sau cât de demnă de invidiat este – asta nu înseamnă că ai îndeplinit misiunea unei ființe create și nici nu dovedește că ești o ființă creată care întrunește standardele. Poate că ești o soție perfectă sau un soț perfect, dar acest lucru este limitat la cadrul

căsniciei. Creatorul evaluează ce tip de persoană ești în funcție de modul în care îndeplinești datoria unei ființe create înaintea Sa, a felului de cale pe care o urmezi, a perspectivei pe care o ai asupra vieții, a lucrurilor pe care le urmărești în viață și a manierei în care duci la bun sfârșit misiunea unei ființe create. Cu aceste lucruri, Dumnezeu evaluează calea pe care o urmezi ca ființă creată și următoarea ta destinație. El nu evaluează aceste lucruri pe baza felului în care îți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile ca soție sau ca soț și nici luând în calcul dacă iubirea ta pentru partenerul tău îl mulțumește. Cât despre faptul că urmărirea fericirii conjugale nu este misiunea ta, am oferit azi aceste detalii pentru a încheia subiectul. Vezi tu, dacă nu aș avea părtășie despre aceste aspecte, oamenii ar putea crede că ei înțeleg și că știu câte ceva despre ele, dar când li se întâmplă cu adevărat ceva, tot se blochează și sunt împiedicați de multe aspecte amăgitoare, dorindu-și să îndeplinească obligațiile unei soții sau ale unui soț și, în același timp, dorindu-și să facă bine lucrurile pe care ar trebui să le facă o ființă umană, o ființă creată. Totuși, când aceste două lucruri intră în conflict unul cu celălalt sau se contrazic și se împiedică reciproc, modul în care ar trebui tratată problema nu a fost în întregime clar. Este limpede acum, după ce am avut astfel părtășie despre aceste lucruri? (Da.) Există o diferență între lucrurile pe care oamenii le cred bune și drepte în noțiunile lor, pe de o parte, și cele care sunt pozitive, drepte și bune conform adevărului, pe de altă parte. Când acest lucru este lămurit, devine clar. Lucrurile pe care oamenii le cred pozitive și bune sunt adesea pline de noțiunile, închipuirile și sentimentele omului și nu au legătură cu adevărul. Ce vreau să spun prin „nu au legătură”? Vreau să spun că acestea nu reprezintă adevărul. Dacă tu consideri lucrurile eronate și pe cele care nu reprezintă adevărul ca fiind pozitive și fiind adevărul și le urmezi și te agăți cu strictețe de ele, crezând că sunt adevărul, atunci nu vei putea să pășești

pe calea urmăririi adevărului și vei ajunge foarte departe de adevăr. Și a cui răspundere este aceea?

Subiectul despre care tocmai am avut părtășie a fost că oamenii ar trebui să renunțe la urmărirea fericirii conjugale și că este suficient ca ei să-și îndeplinească responsabilitățile în cadrul căsniciei. Am terminat părtășia despre renunțarea la urmărirea fericirii conjugale, așa că, acum, vom avea părtășie cu privire la alt aspect: nu sunteți sclavii căsniciei. Acesta este un aspect despre care ar trebui să avem părtășie. După ce se căsătoresc, ce cred unii oameni? „Așa este stabilită viața mea acum. Îmi este menit să fiu cu această persoană pentru tot restul vieții. Nu mă pot baza toată viața nici pe părinții mei și pe vârstnicii familiei, nici pe prietenii mei. Așadar, pe cine mă pot baza toată viața? Persoana cu care mă căsătoresc este cea pe care mă voi baza toată viața.” La îndemnul gândurilor de acest fel, mulți oameni văd căsnicia ca fiind foarte importantă, crezând că odată ce se căsătoresc, vor avea o viață stabilă, un refugiu sigur și o persoană căreia să i se destăinuie. Femeile spun: „Cu căsnicia, mă pot baza pe niște brațe puternice.” Bărbații spun: „Cu căsnicia, am o casă liniștită și nu mai sunt debusolat; sunt fericit și doar gândindu-mă la asta. Priviți oamenii necăsătoriți din jurul meu. Femeile rătăcesc toată ziua, fără să aibă pe cine să se bazeze, fără o casă stabilă, fără cineva care să le ofere consolare, iar bărbații nu au o casă primitoare. Cât de jalnici sunt!” Astfel, când se gândesc la propria fericire conjugală, consideră că este mulțumitoare și satisfăcătoare. În afară de a se simți satisfăcuți, ei simt că ar trebui să facă ceva pentru căsnicia și casa lor. Prin urmare, când sunt căsătoriți, unii oameni sunt pregătiți să dedice tot ce pot face ei vieții lor conjugale și se pregătesc să facă eforturi, să lupte și să muncească din greu pentru căsnicia lor. Unii câștigă bani muncind în disperare și suferă și, bineînțeles, îi încredințează și mai mult partenerului fericirea vieții lor. Cred că fericirea și bucuria lor în viață depind de felul în

care este partenerul lor, dacă este o persoană bună, dacă personalitatea și interesele sale se potrivesc cu ale lor, dacă e o persoană care poate aduce bani în casă și poate întreține o familie, dacă este cineva care le poate asigura necesitățile de bază în viitor și care le poate oferi o familie fericită, stabilă, minunată și dacă este cineva care-i poate alina când se confruntă cu orice durere, frământare sau obstacol. Pentru a verifica aceste lucruri, ei acordă o atenție specială partenerului lor, când locuiesc împreună. Cu multă grijă și atenție, observă și consemnează gândurile, punctele de vedere, vorba și comportamentul partenerului lor, fiecare mișcare pe care o fac, precum și oricare dintre punctele forte și slăbiciunile acestuia. Reține în detaliu toate gândurile, punctele de vedere, cuvintele și comportamentele dezvăluite de partenerul lor de viață, ca să-l poată înțelege mai bine. În același timp, speră și să fie înțeleși mai bine de către partenerul lor, îi fac acestuia loc în inima lor, iar ei își fac loc în inima lui, ca să se poată controla reciproc mai bine, sau ca să poată fi prima persoană care apare înaintea partenerului lor oricând se întâmplă ceva, prima persoană care-l ajută, prima care-l susține, prima care-l încurajează și care îi oferă un sprijin solid. În astfel de condiții de viață, soțul și soția rareori încearcă să discearnă ce fel de persoană este partenerul lor, trăind cufundați în totalitate în sentimentele lor pentru partener și folosindu-și sentimentele pentru a avea grijă de el, a-l tolera, a face față tuturor greșelilor, defectelor și căutărilor acestuia, chiar până în punctul de a-i sta permanent la dispoziție. De exemplu, soțul unei femei spune: „Adunările tale durează prea mult. Du-te doar o jumătate de oră și apoi întoarce-te acasă.” Ea răspunde: „Voi face tot posibilul.” Și bineînțeles, data următoare merge la o adunare, stă o jumătate de oră și apoi se întoarce acasă, iar soțul ei spune acum: „Așa mai zic și eu. Data viitoare, mergi și fă doar act de prezență și apoi întoarce-te.” Ea spune: „Ah, deci atât de dor îți este de mine! Bine, o să fac tot

posibilul.” Bineînțeles, nu-l dezamăgește data următoare când merge la o adunare și vine acasă după vreo zece minute. Soțul ei este foarte mulțumit și fericit și spune: „E mai bine așa!” Dacă el vrea ca ea să meargă în Est, ea nu îndrăznește să meargă în Vest; dacă el vrea ca ea să râdă, ea nu îndrăznește să plângă. El o vede citind cuvintele lui Dumnezeu și ascultând imnuri, urăște acest lucru și se simte scârbit și spune: „Ce sens are să citești acele cuvinte și să cânți acele cântece tot timpul? Nu poți, pur și simplu, să nu citești acele cuvinte și să nu cânți acele cântece cât sunt eu acasă?” Ea răspunde: „Bine, bine, nu le mai citesc.” Nu îndrăznește să mai citească din cuvintele lui Dumnezeu sau să mai asculte imnurile. Din cererile soțului ei, în sfârșit înțelege că lui nu-i place că ea crede în Dumnezeu și că-I citește cuvintele, așa că-i ține companie când este el acasă, uitându-se împreună la televizor, mâncând, discutând și chiar ascultându-l vărsându-și năduful. Ea va face orice pentru el, atât timp cât asta îl face fericit. Crede că acestea sunt responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinească o consoartă. Așadar, când citește cuvintele lui Dumnezeu? Așteaptă ca soțul ei să iasă, apoi încuie ușa după el și începe degrabă să citească. Când aude pe cineva la ușă, ascunde repede cartea și este atât de speriată, că nu mai îndrăznește să citească. Și când deschide ușa, vede că nu este soțul ei întors acasă – a fost o alarmă falsă, așa că citește în continuare. Continuând să citească, se simte agitată, este stresată și temătoare, gândindu-se: „Și dacă el chiar vine acasă? Mai bine nu mai citesc, pentru moment. Îl sun și-l întreb unde este și când se va întoarce.” Așa că îl sună, iar el spune: „Sunt cam ocupat la muncă astăzi, deci e posibil să nu mă întorc acasă înainte de ora trei sau patru.” Asta o calmează, dar se poate liniști mintea ei, astfel încât să reușească să citească din cuvintele lui Dumnezeu? Nu se poate liniști; mintea ei a fost tulburată. Vine degrabă înaintea lui Dumnezeu să se roage; și ce spune? Spune că e lipsită de convingere credința ei în Dumnezeu, că se

teme de soțul ei și că nu-și poate liniști mintea, pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu? Simte că nu poate spune aceste lucruri, așa că nu are ce-I zice lui Dumnezeu. Dar apoi, închide ochii, și-și împreunează mâinile. Se calmează și nu se simte foarte agitată, așa că merge să citească din cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le pătrunde. Se gândește: „Ce citeam acum? Unde am ajuns, în contemplările mele? Mi-am pierdut complet firul gândirii." Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât se simte mai iritată și mai îngrijorată: „Pur și simplu nu voi citi azi. Nu e mare lucru dacă ratez o dată devoțiunile spirituale." Ce părere ai? Îi merge bine în viață? (Nu.) Este aceasta tulburare conjugală sau fericire conjugală? (Tulburare.) În această fază, unii oameni necăsătoriți ar putea spune: „Așadar, ai sărit din lac în puț, nu-i așa? Nu-i nimic grozav la căsnicie, așa este? Uite cât de grozavă este viața mea, nu trebuie să-mi fac griji pentru nimeni altcineva și nu are cine să mă împiedice să particip la adunări și să-mi fac datoria oricând vreau eu." Ca să-ți determini partenerul să fie mulțumit de tine și să fie de acord să citești din când în când cuvintele lui Dumnezeu sau să participi la câte o adunare, te trezești foarte devreme în fiecare zi, ca să pregătești micul-dejun, să faci ordine și curățenie, să hrănești găinile și câinele și să te ocupi de tot felul de sarcini epuizante – chiar și de cele făcute în mod normal de bărbați. Pentru a-ți mulțumi soțul, muncești neobosit ca o servitoare bătrână. Înainte să vină acasă, îi lustruiești pantofii din piele și-i aranjezi papucii, iar după ce ajunge acasă, te grăbești să-l scuturi de praf și să-l ajuți să-și scoată haina și s-o pună în cuier, întrebând: „Este foarte cald azi. Ți-e cald? Ți-e sete? Ce ai vrea să mănânci azi? Ceva acrișor sau ceva picant? Ai nevoie să-ți schimbi hainele? Scoate-ți hainele pe care le porți și am să ți le spăl." Ești ca o servitoare bătrână sau ca o sclavă, depășind deja sfera responsabilităților pe care ar trebui să le îndeplinești în cadrul căsniciei. Ești la dispoziția soțului tău și-l consideri stăpânul tău. Într-o astfel de familie, există o diferență

evidentă între statuturile celor doi parteneri: unul este sclav, celălalt este stăpânul; unul este servil și umil, celălalt pare fioros și impunător; unul face temenele, celălalt pocnește de aroganță. În mod clar, statutul celor doi oameni în cadrul căsniciei este inegal. De ce se întâmplă asta? Nu se înjosește această sclavă? (Ba da.) Sclava se înjosește. Nu ai reușit să susții responsabilitatea față de căsnicie pe care Dumnezeu a poruncit-o pentru omenire și ai mers prea departe. Soțul tău nu îndeplinește nicio responsabilitate și nu face nimic și, cu toate acestea, tot i-ai sta la dispoziție unui asemenea partener și te-ai supune autorității acestuia, devenind de bunăvoie sclava și servitoarea lui, și ai face totul pentru el – ce fel de persoană ești? Exact cine este Domnul tău? De ce nu practici în acest fel pentru Dumnezeu? Dumnezeu a poruncit ca partenerul tău să te întrețină; este un lucru pe care el ar trebui să-l facă, tu nu-i datorezi nimic. Tu faci ce se cuvine să faci și îndeplinești responsabilitățile și obligațiile pe care se cuvine să le îndeplinești – el face asta? Face el ce se cuvine? Într-o căsnicie, ideea nu este că acela care este cel formidabil este stăpânul, iar cel care poate munci din greu și poate face cele mai multe lucruri ar trebui să fie sclavul. Într-o căsnicie, ambele persoane ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile una față de cealaltă și să se însoțească una pe cealaltă. Ambele persoane au o responsabilitate una față de cealaltă și ambele au obligații de respectat și lucruri de făcut în cadrul căsniciei. Ar trebui să acționezi conform rolului tău; oricare ar fi rolul tău, ar trebui să faci ce se cuvine în cadrul acelui rol. Dacă nu faci asta, atunci îți lipsește umanitatea normală. În termeni colocviali, nu mai valorezi nici cât o ceapă degerată. Atunci, dacă un om nu valorează nici cât o ceapă degerată și poți să-i stai totuși la dispoziție și să-i fii sclav, de bunăvoie, acesta este un lucru profund nesăbuit și te face lipsit de valoare. Ce este rău la a crede în Dumnezeu? Este credința ta în Dumnezeu un act de răutate? Este ceva în neregulă cu a

citi cuvintele lui Dumnezeu? Toate acestea sunt lucruri cinstite și onorabile de făcut. Ce demonstrează faptul că guvernul îi persecută pe oamenii care cred în Dumnezeu? Demonstrează că omenirea este foarte rea și că reprezintă forțe rele și pe Satana. Nu reprezintă nici adevărul, nici pe Dumnezeu. Prin urmare, a crede în Dumnezeu nu înseamnă că ești mai prejos decât alții sau le ești inferior. Dimpotrivă, credința ta în Dumnezeu te face mai nobil decât oamenii din lumea laică, urmărirea adevărului te face onorabil în ochii lui Dumnezeu, iar El te consideră lumina ochilor Lui. Și totuși, te înjosești și devii în mod altruist sclava soțului tău, doar pentru a te da bine pe lângă cealaltă persoană din căsnicia ta. De ce nu acționezi astfel atunci când îndeplinești datoria unei ființe create? De ce nu reușești asta? Nu este aceasta o expresie a smereniei umane? (Ba da.)

Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești doar ca să poți învăța să-ți îndeplinești responsabilitățile, să înveți să trăiești în pace cu altă persoană și să aveți o viață împreună și ca să experimentezi cum este viața trăită cu partenerul tău și cum să faceți față împreună tuturor lucrurilor cu care vă confruntați, făcându-ți viața mai bogată și mai deosebită. Totuși, El nu te amăgește în legătură cu căsnicia și, bineînțeles, nu te vinde partenerului tău, ca să-i fii sclav. Nu ești sclavul lui și nici el nu este stăpânul tău. Sunteți egali. Ai doar responsabilitățile unei soții sau ale unui soț față de partenerul tău, iar când îndeplinești aceste responsabilități, Dumnezeu te consideră o soție sau un soț mulțumitor. Partenerul tău nu are nimic în plus față de tine, iar tu nu ești mai prejos de el. Dacă tu crezi în Dumnezeu și urmărești adevărul, dacă îți poți face datoria, participi adesea la adunări, citești în rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și vii înaintea Lui, acestea sunt lucruri pe care El le acceptă și reprezintă ceea ce ar trebui să facă o ființă creată și viața normală pe care o ființă creată ar trebui să o trăiască. Nu este nimic rușinos la asta și nici nu trebuie să simți că îi datorezi ceva partenerului tău

fiindcă trăiești o astfel de viață – nu îi datorezi nimic. Dacă dorești, ai obligația să depui mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu, față de partenerul tău. Însă dacă el nu crede în Dumnezeu și nu urmează aceeași cale ca tine, atunci nu este nevoie și nu ai nicio obligație să îi spui sau să îi explici vreun lucru sau vreo informație despre credința ta sau calea pe care o urmezi, iar el nu are niciun drept să știe despre aceste lucruri. Este responsabilitatea și obligația sa să te susțină, să te încurajeze și să te apere. Dacă nu poate face asta, atunci îi lipsește umanitatea. De ce? Fiindcă tu urmezi calea corectă și tocmai din acest motiv, familia și partenerul tău primesc binecuvântări și se bucură alături de tine de harul lui Dumnezeu. Este corect ca partenerul tău să fie recunoscător pentru asta, în loc să te discrimineze sau să te hărțuiască din cauza credinței tale sau fiindcă suferi persecuții, sau în loc să creadă că ar trebui să faci mai multe treburi gospodărești și alte lucruri, sau că îi datorezi ceva. Nu îi datorezi nimic pe plan emoțional, spiritual sau pe orice alt plan – el îți datorează ție. Datorită credinței tale în Dumnezeu, el se bucură de har și de binecuvântări în plus de la Dumnezeu și dobândește aceste lucruri în mod excepțional. Ce vreau să spun prin „dobândește aceste lucruri în mod excepțional”? Vreau să spun că o astfel de persoană nu merită și nu ar trebui să le dobândească. De ce nu ar trebui să le dobândească? Fiindcă nu Îl urmează și nu Îl recunoaște pe Dumnezeu, prin urmare, se bucură de har datorită credinței tale în Dumnezeu. El beneficiază alături de tine și se bucură de binecuvântări împreună cu tine și este corect ca el să-ți fie recunoscător. Cu alte cuvinte, fiindcă se bucură de aceste binecuvântări în plus și de acest har, ar trebui să-și îndeplinească mai mult responsabilitățile și să-ți susțină mai mult credința în Dumnezeu. Fiindcă o persoană din familie crede în Dumnezeu, afacerea de familie a unor oameni merge bine, iar ei devin deosebit de prosperi. Câștigă mulți bani, familia lor trăiește o viață bună, ei devin bogați pe plan material, iar calitatea vieții lor

crește – cum s-au întâmplat toate aceste lucruri? Ar fi capabilă familia ta să obțină toate aceste lucruri dacă unul dintre voi nu ar crede în Dumnezeu? Unii oameni spun: „Dumnezeu a poruncit ca ei să aibă o soartă bogată.” Este corect că Dumnezeu a poruncit asta, dar dacă familia lor nu ar avea acel membru care crede în Dumnezeu, afacerea lor nu ar beneficia de atât har și de atâtea binecuvântări. Fiindcă au o persoană care crede în Dumnezeu, fiindcă persoana care crede în El are credință adevărată, urmărește cu sinceritate și este dornică să I se dedice și să se sacrifice pentru El, partenerul său de viață necredincios primește harul și binecuvântările în mod excepțional. Lui Dumnezeu Îi este foarte ușor să facă acest lucru mărunt. Cei care nu cred tot nu sunt mulțumiți, ba chiar îi cenzurează și-i hărțuiesc pe cei care cred în Dumnezeu. Persecutarea la care țara și societatea îi supun pe credincioși este deja un dezastru pentru ei și, cu toate acestea, membrii familiilor acestora merg chiar și mai departe și pun și ei presiuni suplimentare. Dacă, în astfel de situații, tu tot crezi că îi dezamăgești și ești dispusă să devii sclava căsniciei tale, asta chiar este ceva ce nu ar trebui să faci. Nu-ți susțin credința în Dumnezeu, în regulă; nu-ți apără credința în Dumnezeu, și asta este în regulă. Au libertatea de a nu face acele lucruri. Totuși, nu ar trebui să te trateze ca pe o sclavă deoarece crezi în Dumnezeu. Nu ești o sclavă, ești o ființă umană, o persoană demnă și cinstită. Ești cel puțin o ființă creată înaintea lui Dumnezeu și nu ești sclava nimănui. Dacă trebuie să fii o sclavă, atunci poți fi doar sclava adevărului, sclava lui Dumnezeu, nu sclava unei persoane, cu atât mai puțin să-l ai pe partenerul tău de viață drept stăpân. În ceea ce privește relațiile pământești, în afara părinților tăi, persoana care îți este cea mai apropiată în această lume este partenerul tău de viață. Însă fiindcă tu crezi în Dumnezeu, el te tratează ca pe un dușman, te atacă și te persecută. Obiectează la participarea ta la adunări, dacă aude vreo bârfă, vine acasă să te dojenească

și să se poarte urât cu tine. Chiar și atunci când te rogi sau citești cuvintele lui Dumnezeu acasă și nu afectezi cu nimic normalitatea vieții sale, tot te va dojeni și ți se va opune, ba chiar te va bate. Spune-Mi, ce fel de lucru este acesta? Nu este el un demon? Este aceasta persoana cea mai apropiată de tine? Merită o astfel de persoană ca tu să îndeplinești vreo responsabilitate față de ea? (Nu.) Nu, nu merită! Și astfel, unii oameni care au o asemenea căsnicie încă sunt la dispoziția partenerului lor, dispuși să sacrifice totul, să sacrifice timpul pe care ar trebui să-l petreacă făcându-și datoria, ocazia de a-și face datoria, ba chiar și ocazia de a obține mântuirea. Nu ar trebui să facă aceste lucruri și ar trebui măcar să abandoneze asemenea idei. În afară de a-I fi datori lui Dumnezeu, oamenii nu datorează nimănui nimic. Nu le ești dator părinților tăi, soțului tău, soției tale, copiilor tăi, cu atât mai puțin prietenilor tăi – nu datorezi nimănui nimic. Sursa tuturor lucrurilor pe care le au oamenii, inclusiv a căsniciilor lor, este Dumnezeu. Dacă trebuie să vorbim despre ce datorați, oamenii Îi sunt datori doar lui Dumnezeu. Bineînțeles, Dumnezeu nu îți cere înapoi ce-I datorezi, El îți cere doar să urmezi calea corectă în viață. Cea mai importantă intenție a lui Dumnezeu cu privire la căsnicie este ca tu să nu-ți pierzi demnitatea și integritatea din cauza căsniciei tale, să nu devii cineva care nu are o cale corectă de urmat, nu are propria perspectivă asupra vieții sau propria direcție de urmărit și să nu devii un om care renunță chiar și la urmărirea adevărului, la șansa lui de a obține mântuirea și la orice însărcinare sau misiune pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca în schimb, să devii de bunăvoie sclavul căsniciei tale. Dacă îți tratezi căsnicia în acest fel, atunci ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi căsătorit deloc, iar viața de persoană necăsătorită ți s-ar potrivi mai bine. Dacă orice-ai face, nu te poți debarasa de o astfel de situație sau structură conjugală, atunci ar fi cel mai bine dacă te-ai retrage complet din căsnicie și ai trăi mai bine ca persoană liberă. După cum spuneam, scopul lui

Dumnezeu când poruncește căsnicia este ca tu să poți avea un partener, să treci prin suișurile și coborâșurile vieții și prin fiecare etapă a ei în compania partenerului tău, să nu fii singur sau stingher în fiecare etapă a vieții, să ai pe cineva alături, să ai cui să-i împărtășești gândurile cele mai intime și să ai pe cineva care să te aline și să aibă grijă de tine. Totuși, Dumnezeu nu folosește căsnicia ca să te înrobească, sau ca să te lege de mâini și de picioare, astfel încât să nu ai niciun drept de a-ți alege calea și să devii sclavul căsniciei. Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești și ți-a rânduit un partener; El nu ți-a găsit un stăpân și nici nu vrea ca tu să fii izolat în căsnicia ta, fără să ai propriile lucruri pe care le urmărești, propriile scopuri în viață, fără direcția corectă pentru ceea ce urmărești și fără dreptul de a căuta mântuirea. Dimpotrivă, indiferent dacă ești căsătorit sau nu, cel mai important drept pe care ți L-a dăruit Dumnezeu este cel de a-ți urmări scopurile în viață, de a stabili perspectiva corectă asupra vieții și de a căuta mântuirea. Nimeni nu îți poate lua acest drept și nimeni nu poate interveni asupra lui, nici măcar partenerul tău de viață. Așadar, acelea dintre voi care joacă rolul de sclave în căsnicia lor ar trebui să abandoneze acest mod de viață, să-și abandoneze ideile și practicile legate de dorința de a fi sclave în căsnicia lor și să lase în urmă situația respectivă. Nu fi constrânsă de partenerul tău și nu fi afectată, limitată, restricționată sau înrobită de emoțiile, punctele de vedere, cuvintele, atitudinile sau chiar acțiunile partenerului tău. Lasă totul în urmă și bazează-te pe Dumnezeu, cu îndrăzneală și curaj. Când vrei să citești cuvintele lui Dumnezeu, atunci citește-le, participă la adunări atunci când trebuie să participi, fiindcă ești o ființă umană, nu un câine, și nu ai nevoie de nimeni care să-ți reglementeze comportamentul sau să-ți restricționeze sau să-ți controleze viața. Ai dreptul să-ți alegi obiectivele și direcția în viață – Dumnezeu ți-a dăruit acest drept și, mai ales, tu pășești pe calea corectă. Cel mai important lucru este ca

atunci când casa lui Dumnezeu are nevoie ca tu să îndeplinești o anumită sarcină, când casa lui Dumnezeu îți dă o datorie, tu ar trebui să abandonezi totul, în mod conștiincios, fără preferințe sau rezerve, și să faci datoria pe care ar trebui să o faci și să duci până la capăt misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Dacă această sarcină presupune ca tu să pleci de acasă zece zile sau o lună, atunci ar trebui să alegi să-ți faci bine datoria, să duci până la capăt însărcinarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și să-I mulțumești inima – acestea sunt atitudinea, hotărârea și dorința pe care ar trebui să le aibă cei care urmăresc adevărul. Dacă această sarcină presupune ca tu să pleci pentru șase luni, un an, sau pentru o perioadă necunoscută, atunci ar trebui să îți abandonezi, în mod conștiincios, familia și partenerul conjugal și să mergi să duci până la capăt misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Asta fiindcă acesta este momentul când lucrarea casei lui Dumnezeu și datoria ta au nevoie cel mai mult de tine, și nu momentul când căsnicia și partenerul tău au nevoie cel mai mult de tine. Prin urmare, nu trebuie să crezi că dacă ești căsătorit, atunci trebuie să fii sclavul căsniciei tale, sau că este o rușine dacă se încheie sau se destramă căsnicia ta. De fapt, nu este o rușine și trebuie să vezi circumstanțele în care s-a încheiat căsnicia și care a fost rânduiala lui Dumnezeu. Dacă acest eveniment a fost poruncit și guvernat de Dumnezeu și nu provocat de oameni, atunci este un lucru măreț, este o onoare ca tu să fi renunțat la căsnicia ta și s-o fi încheiat dintr-o cauză dreaptă, căutând să-L mulțumești pe Dumnezeu și să-ți duci la bun sfârșit misiunea ca ființă creată. Acesta este un lucru care va fi ținut minte și acceptat de Dumnezeu și de aceea spun că este un lucru măreț, nu o rușine! Deși căsniciile unor oameni se încheie pentru că partenerul îi abandonează și-i trădează – în termeni colocviali, li se dau papucii și sunt trimiși la plimbare – acest lucru nu este rușinos. În schimb, ar trebui să spui: „Este onoarea mea. De ce? Faptul că a ajuns în acest punct și s-a încheiat în acest

fel căsnicia mea este poruncit și guvernat de Dumnezeu. Călăuzirea lui Dumnezeu m-a determinat să fac acest pas. Dacă nu ar fi făcut Dumnezeu asta și nu l-ar fi pus să mă arunce în stradă, chiar nu aș fi avut credința și curajul să fac acest pas. Slavă suveranității și călăuzirii lui Dumnezeu! Lăudat fie Dumnezeu!" Aceasta este o onoare. În toate tipurile de căsnicii, poți să ai o asemenea experiență, poți să alegi să urmezi calea corectă sub călăuzirea lui Dumnezeu, să duci la bun sfârșit misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, să-ți părăsești partenerul de viață sub o astfel de premisă și cu o asemenea motivație și să-ți închei căsnicia, iar pentru asta meriți felicitări. Există cel puțin un lucru în legătură cu care merită să te bucuri, și anume că nu mai ești sclavul căsniciei tale. Ai scăpat de sclavia căsniciei tale și nu mai trebuie să-ți faci griji, să suferi și să te chinui din cauză că ești sclavul căsniciei tale și vrei să te eliberezi, dar nu poți. Din acel moment, ai scăpat, ești liber, iar acesta este un lucru bun. Cu toate acestea, sper că aceia ale căror căsnicii s-au încheiat în mod dureros și care încă sunt apăsați de umbrele acestei chestiuni să poată renunța cu adevărat la căsnicia lor; renunță la umbrele cu care te-a lăsat aceasta, la ura, furia și chiar suferința cu care te-a lăsat și nu mai simți durere și furie fiindcă toate sacrificiile și eforturile pe care le-ai făcut pentru partenerul tău au fost răsplătite cu infidelitatea, trădarea și batjocura acestuia. Sper să lași în urmă toate aceste lucruri, să te bucuri că nu mai ești sclavul căsniciei tale, că nu mai trebuie să faci nimic ori să te sacrifici în mod inutil pentru stăpânul din căsnicia ta și, în schimb, sub călăuzirea și suveranitatea lui Dumnezeu, să urmezi calea corectă în viață, să-ți îndeplinești datoria de ființă creată, să nu mai fii necăjit și să nu mai ai nicio grijă. Bineînțeles, nu mai este nevoie să fii preocupat, îngrijorat sau neliniștit cu privire la partenerul tău conjugal sau să-ți ocupi mintea cu gânduri despre el; din acest moment, totul va fi bine, nu mai este nevoie să discuți chestiunile personale cu partenerul tău, nu mai

ai de ce să fii constrâns de el. Trebuie doar să cauți adevărul și să te uiți după principii și după fundament în cuvintele lui Dumnezeu. Deja ești liber și nu mai ești sclavul căsniciei tale. Este un noroc că ai lăsat în urma ta acea căsnicie de coșmar, că ai venit cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, că nu mai ești îngrădit de căsnicia ta și că ai mai mult timp să citești cuvintele lui Dumnezeu, să participi la adunări și să faci devoțiuni spirituale. Ești absolut liber, nu trebuie să acționezi într-un anumit fel, în funcție de toanele altcuiva, nu mai ești nevoit să asculți tachinările batjocoritoare ale nimănui, nu mai trebuie să iei în calcul toanele sau sentimentele nimănui – trăiești viața unei persoane necăsătorite, e grozav! Nu mai ești un sclav, poți să ieși din acel mediu în care aveai diverse responsabilități de îndeplinit față de oameni, poți să fii o ființă creată adevărată sub stăpânirea Creatorului și să îndeplinești datoria unei ființe create – ce minunat este să faci asta într-un mod pur! Nu mai trebuie să te cerți, să-ți faci griji, să-ți bați capul, să tolerezi, să înduri, să suferi sau să te înfurii vreodată cu privire la căsnicia ta, nu mai trebuie să trăiești niciodată în acel mediu odios și în acea situație complicată. Asta este grozav, toate acestea sunt lucruri bune și totul merge bine. Când cineva vine înaintea Creatorului, acea persoană acționează și vorbește potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărurile-principii. Totul decurge fără probleme, nu mai au loc acele dispute dificile, iar inima ta se poate liniști. Toate acestea sunt lucruri bune, dar este păcat că unii oameni încă sunt dispuși să fie sclavi într-un asemenea mediu conjugal odios și nu scapă de el sau nu-l lasă în urmă. În orice caz, Eu tot sper că, deși acești oameni nu-și încheie căsniciile și nu lasă în urmă căsniciile destrămate, ar trebui, măcar, să nu fie sclavii căsniciilor lor. Indiferent cine este partenerul tău, indiferent ce talente sau ce umanitate are, cât de înalt este statutul lui, cât de talentat și de capabil este, el tot nu este stăpânul tău. Este partenerul tău, egalul tău. Nu este mai nobil decât tine și nici tu nu ești

mai modestă decât el. Dacă nu este în stare să-și îndeplinească responsabilitățile conjugale, atunci ești îndreptățită să-l critici și ai obligația să-l ții în frâu și să-i ții predici. Nu te degrada și nu-ți da voie să fii exploatată pentru că îl crezi prea formidabil sau te temi că se va plictisi de tine, te va respinge sau te va abandona, sau pentru că vrei să păstrezi continuitatea relației tale conjugale, compromițându-te de bunăvoie pentru a fi sclava lui și sclava căsniciei tale – nu se cuvine. Nu așa ar trebui să se comporte cineva, iar acestea nu sunt responsabilitățile pe care cineva ar trebui să le îndeplinească în cadrul căsniciei. Dumnezeu nu-ți cere să fii sclav și nici nu-ți cere să fii stăpân. El cere doar să-ți îndeplinești responsabilitățile și de aceea trebuie să înțelegi corect responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinești în căsnicie și ar trebui să înțelegi și să vezi corect și rolul pe care-l joci în căsnicie. Dacă rolul pe care-l joci este denaturat și nu este în acord cu umanitatea sau cu ceea ce a poruncit Dumnezeu, atunci ar trebui să te verifici și să reflectezi la cum să ieși din această stare. Dacă partenerul tău poate fi criticat, atunci critică-l; dacă vei suferi consecințe nedorite criticându-ți partenerul, atunci ar trebui să faci o alegere mai înțeleaptă, mai potrivită. În orice caz, dacă-ți dorești să urmărești adevărul și să obții mântuirea, atunci trebuie să-ți abandonezi ideile sau practicile legate de faptul de a fi sclavul căsniciei tale. Nu trebuie să fii sclavul căsniciei tale, ci mai degrabă să lași în urmă acel rol, să fii o ființă umană adevărată, să fii o ființă creată adevărată și, în același timp, să-ți îndeplinești datoria. Înțelegi? (Da.)

Tocmai am avut părtășie despre faptul că „oamenii nu ar trebui să fie sclavii căsniciei”, spunându-le acestora să-și abandoneze punctele de vedere false despre căsnicie. Mai precis, unii oameni cred că trebuie să-și continue căsnicia și să facă tot ce pot ca să o împiedice să se destrame și să se încheie. Pentru a atinge acest obiectiv, fac compromisuri. Preferă să-și

sacrifice multe dintre lucrurile pozitive pe care le urmăresc pentru a-și continua căsnicia și devin, de bunăvoie, sclavii ei. Acești oameni interpretează în mod greșit existența și definiția căsniciei, iar atitudinea lor față de căsnicie este greșită, prin urmare, ar trebui să abandoneze asemenea gânduri și puncte de vedere eronate, să scape de o asemenea stare conjugală denaturată, să adopte abordarea corectă față de căsnicie și să trateze în mod corect aceste probleme care apar în căsnicie – acesta este al treilea lucru pe care oamenii ar trebui să-l abandoneze cu privire la căsnicie. În continuare, vom avea părtășie despre al patrulea aspect privind căsnicia: Destinația ta nu este căsnicia. Este și acesta un aspect. Fiind un subiect despre care avem părtășie, acesta este un aspect demonstrativ în situațiile actuale din căsniciile oamenilor. Există în toate tipurile de situații conjugale. Este și un tip de atitudine pe care oamenii o au față de căsnicie, sau un fel de stare în care trăiesc, așa că ar trebui să avem părtășie despre acest aspect și să-l clarificăm. După ce se căsătoresc, unele femei cred că și-au găsit Alesul. Cred că se pot baza pe acest bărbat și că pot avea încredere în el, că le poate fi un sprijin solid pe calea vieții lor și că va fi serios și de încredere, când vor avea nevoie să se bazeze pe el. Unii bărbați cred că și-au găsit aleasa. Este frumoasă și generoasă, blândă și atentă, virtuoasă și înțelegătoare. Cu această femeie, cred că vor avea o viață stabilă și un cămin liniștit și primitor. Când oamenii se căsătoresc, toți se cred norocoși și fericiți. Majoritatea oamenilor cred că, atunci când se căsătoresc, partenerul lor este simbolul vieții viitoare alese de ei și că, bineînțeles, căsnicia lor este destinația pe care o caută în viața aceasta. Ce înseamnă asta? Înseamnă că toți cei care se căsătoresc consideră că destinația lor este căsnicia și că, odată ce au o asemenea căsnicie, destinația lor este acea căsnicie. Ce înseamnă „destinație”? Înseamnă un punct de sprijin. Încredințează planurile, viitorul și fericirea lor căsniciei, precum și partenerului cu care s-

au căsătorit și, prin urmare, după ce se căsătoresc, cred că nu le va mai lipsi niciodată nimic și nu vor mai avea griji. Asta se întâmplă fiindcă simt că deja și-au găsit destinația, iar această destinație este reprezentată atât de partenerul lor, cât și de căminul pe care l-au construit împreună cu persoana respectivă. Dat fiind că și-au găsit destinația, nu mai au nevoie să urmărească nimic sau să spere la nimic. Bineînțeles, din atitudinile și punctele de vedere ale oamenilor cu privire la căsnicie, acest lucru este benefic pentru stabilitatea structurii conjugale. Dacă un bărbat sau o femeie are un partener fix de sex opus ca partener conjugal, măcar nu va mai avea legături amoroase și nu va mai avea relații sexuale cu sexul opus. Acest lucru este benefic pentru majoritatea partenerilor conjugali. Măcar inimile lor se vor liniști cu privire la relații, vor fi atrași de un partener permanent de sex opus și vor fi stabilizați într-un mediu de viață primar de către un partener permanent de sex opus – acesta este un lucru bun. Totuși, când un om se căsătorește, dacă-și privește căsnicia drept destinație, dar în același timp privește toate lucrurile pe care le urmărește, concepția asupra vieții, calea pe care o urmează în viață și tot ce îi cere Dumnezeu drept lucruri inutile, pentru timpul său liber, atunci, a-și avea în mod imperceptibil căsnicia drept destinație nu este un lucru bun, ci dimpotrivă, devine un obstacol, o piedică și un impediment pentru urmărirea obiectivelor corecte în viață, pentru stabilirea concepției corecte despre viață și chiar și pentru urmărirea mântuirii de către acesta. Asta se întâmplă fiindcă atunci când o persoană care se căsătorește își consideră partenerul ca fiind destinația și destinul său în viață, crede că diversele emoții ale partenerului său, fericirea și nefericirea sa, au legătură cu ea, iar propria fericire și nefericire și propriile emoții diverse sunt legate de partenerul său și, prin urmare, viața, moartea, fericirea și bucuria partenerului său sunt asociate cu propria viață, moarte, fericire și bucurie. Prin urmare, ideea acestor oameni că destinația

vieții lor este căsnicia le face foarte lentă și pasivă urmărirea căii în viață, a lucrurilor pozitive și a mântuirii. Dacă partenerul cuiva care Îl urmează pe Dumnezeu în căsnicia lor alege să nu-L urmeze pe Dumnezeu și, în schimb, alege să urmărească lucruri lumești, atunci cel care Îl urmează pe Dumnezeu va fi grav afectat de partenerul său. De exemplu, soția consideră că ar trebui să creadă în Dumnezeu și să urmărească adevărul și că ar trebui să renunțe la slujba ei și să-și îndeplinească datoria, să se sacrifice și să se dedice în casa lui Dumnezeu, în timp ce soțul ei gândește: „Credința în Dumnezeu este un lucru bun, dar tot trebuie să trăim. Dacă ne îndeplinim amândoi datoria, cine va câștiga bani? Cine va ține gospodăria? Cine va întreține viața familiei noastre?" Cu acest punct de vedere, alege să continue să lucreze și să urmărească lucruri lumești; nu spune că nu crede în Dumnezeu și nu spune nici că se opune acestui lucru. Soția care crede în Dumnezeu gândește mereu: „Soțul meu este destinația mea. Mi-e bine doar când îi este lui bine. Dacă lui nu-i este bine, atunci nu-mi poate fi nici mie bine. Suntem ca două boabe într-o păstaie. Împărtășim aceleași bucurii și aceleași tristeți și trăim și murim împreună. Oriunde merge el, merg și eu. Acum, avem neînțelegeri cu privire la alegerea căii noastre și au început să apară probleme, deci cum ne putem împăca? Eu vreau să-L urmez pe Dumnezeu, dar pe el nu-l interesează credința în Dumnezeu. Dacă el nu crede în Dumnezeu, eu nu voi putea avansa în propria credință și nu voi mai vrea să-L urmez pe Dumnezeu. Asta se întâmplă fiindcă încă de la început m-am gândit la el ca la cerul meu, ca la destinul meu. Nu pot să-l părăsesc. Dacă el nu crede în Dumnezeu, nu va crede niciunul din noi, iar dacă el crede în Dumnezeu, atunci vom crede amândoi. Dacă el nu crede în Dumnezeu, mă voi simți ca și cum mi-ar lipsi ceva, ca și cum mi-a fost luat sufletul." Tot timpul se simte neliniștită și îngrijorată cu privire la această chestiune. Adesea se roagă, sperând că soțul ei poate crede în Dumnezeu,

dar indiferent cum se roagă, soțul ei este neimpresionat și nu crede în Dumnezeu. Ea este abătută – ce poate să facă? Nu poate să facă nimic, așa că se străduiește din răsputeri și, când este soțul ei acasă, îl duce să citească din cuvintele lui Dumnezeu. Soțul ei citește cuvintele lui Dumnezeu și ascultă fără aversiune în timp ce le citește ea, dar nu participă activ la părtășie. Fiindcă sunt soț și soție, pur și simplu nu se ceartă cu ea. Când i se cere să cânte imnuri, o face și învață să le cânte, iar după ce le învață, nu spune dacă le-a învățat în întregime sau dacă îi plac. Când e chemat să participe la adunări, ocazional, când are ceva timp liber, merge cu soția lui la adunare, dar, în general, muncește mult și câștigă bani. Nu menționează niciodată nimic legat de credința în Dumnezeu, nu ia niciodată inițiativa de a cere să participe la o adunare sau să îndeplinească o datorie. Pe scurt, are o atitudine temperată față de acest subiect. Nu se opune credinței în Dumnezeu, dar nici nu o susține și nu arată care este atitudinea lui față de ea. Soția care crede în Dumnezeu pune totul la suflet și ține minte și spune: „Dat fiind că suntem un cuplu căsătorit și formăm o familie, dacă eu intru în Împărăție, atunci trebuie să intre și el. Dacă nu mă urmează în credință, atunci nu va putea să intre în Împărăție și nici să obțină mântuirea, iar atunci, nici eu nu voi mai vrea să trăiesc și-mi voi dori să mor.” Deși încă nu e moartă, în inima ei, se simte mereu îngrijorată, îndurerată și chinuită de această chestiune, gândindu-se: „Dacă într-o zi vor veni dezastrele, iar el va muri în dezastre, ce mă voi face? Acum există o boală foarte gravă. Dacă va lua această boală, atunci eu nu voi mai trăi. Nu spune că se opune credinței mele în Dumnezeu, dar ce mă voi face dacă, într-o zi, chiar îmi spune că nu mai vrea să cred în Dumnezeu?” Se teme că, atunci când va veni acel moment, îl va urma pe soțul ei și va alege să nu creadă în Dumnezeu și să-L trădeze. Acest lucru se întâmplă fiindcă în inima ei, soțul este sufletul și viața ei și, chiar mai mult, este cerul ei și e totul pentru ea.

Soțul din inima ei o iubește cel mai mult, iar ea este cea care îl iubește pe soțul ei cel mai mult. Dar acum, a întâmpinat o problemă: dacă soțul se opune credinței ei în Dumnezeu, iar rugăciunile ei sunt în zadar, ce se va întâmpla? Se agită mult în legătură cu asta. Când i se cere să meargă să-și facă datoria departe de casă, deși își dorește și să-și îndeplinească datoria în casa lui Dumnezeu, când aude că, pentru a face asta, trebuie să plece de acasă și să călătorească departe și că trebuie să stea departe de casă pentru o perioadă îndelungată, simte o suferință incredibilă. Din ce motiv? Se teme că, plecând de acasă, nu va mai avea nimeni grijă de soțul ei, ei îi va fi dor de el și-și va face întruna griji în legătură cu el. Va fi îngrijorată în ce-l privește și va tânji după el, ba chiar va simți că nu poate trăi fără el alături, că își va pierde speranța și direcția în viață și că nici nu-și va putea îndeplini datoria din toată inima. Acum, o doare inima și doar când se gândește la asta, ca să nu mai vorbim de cazul în care chiar s-ar întâmpla. Astfel, în biserică, ea nu îndrăznește niciodată să ceară să-și îndeplinească datoria în alt loc, sau dacă există vreo sarcină care presupune ca o persoană să fie plecată mult timp și să doarmă noaptea departe de casă, nu îndrăznește niciodată să se ofere pentru sarcină și nu îndrăznește să accepte o asemenea cerere. Pur și simplu își dă toată silința distribuind scrisori pentru frații și surorile ei, sau uneori găzduind adunări cu ei la ea acasă, dar niciodată nu îndrăznește să se despartă de soțul ei o zi întreagă. Dacă într-adevăr există o situație specială și soțul ei trebuie să plece într-o călătorie de afaceri sau este plecat câteva zile, atunci va jeli acasă două sau trei zile înainte să plece soțul ei, plângând până când i se umflă ochii cât roșiile. De ce plânge? Se teme că soțul ei va muri într-un accident aviatic și nici măcar nu i se va descoperi cadavrul; și atunci, ce se va face ea? Cum va trăi și cum îi vor trece zilele? Cerul ei va fi dispărut, se va simți ca și cum i-ar fi fost furată inima. O îngrozește până și gândul la așa ceva și de aceea plânge când se

gândește la asta. Soțul ei nici măcar nu a plecat încă și ea plânge de două sau trei zile și continuă să plângă până se întoarce acesta, jelindu-se atât de mult, încât soțul se enervează și spune: „Dar ce are? Nici măcar nu am murit și ea plânge. Mă blestemă să mor?” Nu poate face nimic, ea plânge întruna, spunând: „Pur și simplu nu vreau să pleci, nu vreau să te scap din ochi.” Își pune în joc soarta și destinația pentru soțul cu care s-a căsătorit și, indiferent dacă acest mod de a face lucrurile este nesăbuit sau copilăresc, în orice caz, există astfel de oameni. Sunt mai mulți bărbați așa, sau mai multe femei? (Femei.) Par să fie mai multe femei așa, femeile pot fi cam slabe. Indiferent cine părăsește pe cine, dintre bărbați și femei, pot continua să trăiască? (Da.) Indiferent cine părăsește pe cine, este ceva ce poți să alegi? Este ceva ce poți controla? (Nu.) Nu, nu este ceva ce poți controla, așa că te pierzi în capricii nesăbuite, plângi, te simți ofensat, tulburat și îndurerat – au vreun sens toate acestea? (Nu.) Aceste persoane simt că a fi capabile să-și privească partenerul, să-l țină de mână și să trăiască împreună cu el înseamnă că au parte de susținere toată viața, precum să fie liniștite și alinate. Cred că nu vor avea griji cu privire la mâncare sau îmbrăcăminte, nu vor avea neliniști, și cred că partenerul este destinația lor. Non-credincioșii au o zicală care spune: „Dacă te am pe tine în viața aceasta, nu-mi mai trebuie nimic altceva.” În adâncul inimii, asta e părerea pe care o au aceste persoane față de căsnicia și partenerul lor; sunt fericite când partenerul lor este fericit, neliniștite atunci când partenerul lor este neliniștit și suferă atunci când suferă partenerul lor. Dacă le moare partenerul, nu mai vor nici ele să trăiască, iar dacă partenerul lor pleacă și se îndrăgostește de altcineva, ce fac? (Nu vor să trăiască.) Unele nu mai vor să trăiască, așa că se sinucid, iar unele persoane își pierd mințile. Spuneți-Mi, despre ce este vorba aici? Ce fel de persoană își pierde mințile? A-ți pierde mințile înseamnă că ești posedat. Unele femei își cred soțul destinația lor în viață și

cred că, odată ce au găsit un astfel de bărbat, nu vor mai iubi niciodată un alt bărbat – este un exemplu al zicalei „dacă îl am pe el în viața asta, nu-mi mai trebuie nimic altceva”. Soțul ei însă o dezamăgește, pleacă să iubească pe altcineva, iar pe ea nu o mai vrea. Deci în final, ce se întâmplă? Atunci, ea îi urăște pe toți membrii sexului opus. Când mai vede un bărbat, vrea să-l scuipe, să-l blesteme și să-l lovească. Începe să aibă tendințe violente, iar simțul rațiunii i se denaturează. Unele chiar își pierd mințile. Acestea sunt consecințele atunci când oamenii nu înțeleg corect căsnicia.

Aceste persoane consideră căsnicia ca simbol al faptului că au urmărit cu succes fericirea, precum și ca o destinație în viață și un obiectiv la care visau de mult și pe care acum l-au atins. Pentru ele, căsnicia este ultimul obiectiv în viață, iar ceea ce urmăresc privind căsnicia este să-și împartă această viață cu partenerul lor, să îmbătrânească împreună și să trăiască și să moară împreună. Pentru a confirma faptul că destinația lor este căsnicia, în viața conjugală fac multe lucruri care depășesc raționalitatea și ies din sfera responsabilităților unei persoane. Aceste lucruri care ies din sfera responsabilităților unei persoane le includ pe cele extreme prin care acestea își pierd integritatea, demnitatea și obiectivele pe care le urmăresc. De exemplu, monitorizează adesea cu cine este partenerul lor în fiecare zi, ce face atunci când iese în oraș, dacă a avut vreun contact cu alte membre ale sexului opus și dacă a avut cu alte membre ale sexului opus interacțiuni sau relații amiabile care depășesc sfera prieteniei. De asemenea, există persoane care-și petrec mult timp observând și sondând atitudinea partenerului lor față de ele, ca să vadă dacă acesta se gândește la ele și dacă le mai iubește. Există și unele femei care miros hainele soților lor atunci când aceștia ajung acasă, căutând fire de păr de femeie, verificând cămășile de urme de ruj de la alte femei. Verifică și telefoanele soților lor, ca să vadă dacă există numere de femei pe care nu le recunosc, verificând chiar câte telefoane au

soții lor, cu cine au legături și dacă este adevărat ce spun atunci când sună în fiecare zi. De exemplu, o soție își sună soțul și întreabă: „Unde ești? Ce faci?” Soțul ei răspunde: „Sunt la muncă, revizuiesc documente.” Ea spune: „Fă o poză cu documentele pe care le revizuiești și trimite-mi-o.” Soțul ei face ce spune ea, iar apoi, ea întreabă: „Cine mai e cu tine în birou?” El răspunde: „Sunt singur.” Ea spune: „Putem să avem un apel video, ca să văd cine mai este în birou?” El o apelează video și ea vede ce pare a fi silueta unei femei care se îndepărtează, deci spune: „Nu e adevărat; cine e femeia aia?” El spune: „E doar femeia de serviciu.” Ea zice: „Ah, bine.” Abia atunci se relaxează. Astfel de persoane verifică telefoanele soților lor, pe unde umblă aceștia, ce fac în orice moment al zilei. Au așteptări foarte mari de la căsnicia lor și sentimente chiar mai mari de nesiguranță. Bineînțeles, au o dorință uriașă de a-și stăpâni și controla soțul. Fiindcă sunt sigure că partenerul lor este destinația lor și că el este cel cu care este obligatoriu și cu care ar trebui să fie toată viața, prin urmare, nu pot permite în niciun caz să apară derapaje sau hibe în căsnicie, și nici măcar imperfecțiuni sau probleme minore – nu pot permite toate aceste lucruri. Așa că își canalizează majoritatea energiei spre monitorizarea partenerului lor, cerându-i părerea, interesându-se despre mișcările și locurile pe unde umblă acesta, precum și spre controlarea acestuia. Mai ales când partenerul lor are o legătură amoroasă, asta este ceva ce nu pot permite. Fac scene, se tăvălesc, plâng, provoacă neplăceri și amenință că se vor sinucide. Unele chiar își iau problemele cu ele la adunări și discută strategii cu frații și surorile lor, spunând: „El e prima mea iubire, bărbatul pe care-l iubesc cel mai mult. Toată viața nici măcar nu am ținut alt bărbat de mână și nu am atins pielea altui bărbat. El e singurul bărbat pentru mine, el e cerul meu și e cel hărăzit mie, în această viață. A plecat cu altcineva și pur și simplu nu pot să tolerez ce mi-a făcut.” Cineva îi spune: „Ce sens are să nu poți să

tolerezi asta? Poți schimba ce s-a întâmplat? Alți oameni au putut să-și dea seama de multă vreme că soțul tău are predilecția asta.” Ea răspunde: „Indiferent dacă are sau nu predilecția asta, pur și simplu nu pot să accept ce s-a întâmplat. Cine mă va ajuta să găsesc o soluție ca să-l pedepsesc și să încerc s-o împiedic pe amanta lui să mă înlocuiască?” Vezi tu, este atât de necăjită, că își aduce necazurile la o adunare, ca să aibă părtășie despre ele. Este aceasta părtășie? Asta înseamnă să faci remarci nepotrivite, să transmiți mesaje negative și să răspândești informații negative. Este treaba ta personală și, dacă mergi acasă, închizi ușa și-l bați și vă certați, aceea este treaba ta, dar nu trebuie să-ți aduci necazurile la adunări și să vorbești despre ele acolo. Dacă-ți dorești să cauți adevărul la o adunare, poți să spui: „Mi s-a întâmplat acest lucru, deci cum pot să mă retrag din această situație și să nu fiu constrânsă de el? Cum pot să nu las chestiunea asta să-mi afecteze credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei?” Este în regulă să cauți adevărul, dar dacă mergi la o adunare și vorbești despre disputele tale, asta este ceva ce nu ar trebui să faci. De ce nu ar trebui să faci asta? Ai întâmpinat această problemă și, acum, te-ai trezit în situația ta actuală de viață din cauză că ai înțeles incorect căsnicia. Atunci, vrei să aduci aceste dispute și aceste consecințe înaintea fraților și surorilor tale pentru părtășie, și nu numai că acest lucru are un impact asupra altor oameni, dar nici ție nu îți aduce beneficii. Vorbești despre disputele tale, dar cei mai mulți dintre oameni nu înțeleg adevărul și nu au statură și tot ce pot face este să te ajute să găsești idei și să-ți analizezi disputele. Nu numai că nu te pot ajuta să dobândești o intrare pozitivă, ci dimpotrivă, înrăutățesc lucrurile și fac problema mai gravă și mai complicată. Cei mai mulți dintre oameni sunt confuzi și nu înțeleg adevărul sau intențiile lui Dumnezeu – pot asemenea oameni să-ți ofere un ajutor benefic și valoros? Cineva spune: „Tu vei fi mereu soția lui legală. Răul nu poate învinge niciodată dreptatea.” Este

acesta adevărul? (Nu.) Altcineva spune: „Nu-i face loc amantei lui și mai vedem noi dacă te poate înlocui!” Este acesta adevărul? (Nu.) Te face fericită sau te înfurie când auzi oamenii spunând aceste lucruri? Le spun ei pentru a te face irascibilă sau ca să înțelegi adevărul și să ai o cale de practică? Altcineva zice: „Înțeleg perfect. Nu există bărbați buni în zilele noastre. Orice bărbat cu bani devine rău.” Este acesta adevărul? (Nu.) Și apoi, cineva spune: „Nu trebuie să accepți asta. Trebuie să-i zici acele amante că nu vei fi intimidată atât de ușor. Arată-i cine-i șefa. Mergi unde lucrează și spune-le tuturor, fă o scenă și zi că este amanta soțului tău. Tu ești soția lui legală și toată lumea va fi cu siguranță de partea ta, nu de partea ei. Fă-o să se dea la o parte și să se retragă.” Este acesta adevărul? (Nu.) Nu sunt aceste vorbe înțelegerile eronate ale majorității oamenilor? (Ba da.) Altcineva vorbește într-o manieră oarecum rezervată, spunând: „E cu tine de o viață, încă nu ți s-a făcut lehamite de el? Dacă vrea să fie cu altcineva, atunci lasă-l. Atât timp cât aduce bani acasă și tu ai ce mânca și ce bea, nu este suficient? Ar trebui să fii fericită și apoi, el nu te va mai deranja întruna. Atât timp cât vine în continuare în casă și o recunoaște drept căminul lui, nu este suficient? De ce ești furioasă? De fapt, profiți de situație.” Sună alinător, dar este adevărul? (Nu.) Ar spune o persoană respectabilă vreunul dintre aceste lucruri? (Nu.) Dacă intenția nu este de a semăna discordie sau de a provoca o confruntare, este de a calma situația și de a face un compromis neprincipial. Există aici vreun cuvânt care reflectă perspectiva pe care ar trebui să o aibă soția cu privire la chestiune, o perspectivă care este și corectă, și în acord cu adevărul? (Nu.) Nu spun cei mai mulți dintre oameni astfel de lucruri? (Ba da.) Ce dovedește asta? (Că cei mai mulți dintre ei sunt destul de confuzi și că ideile care le vin nu ajută.) Cei mai mulți dintre oameni sunt confuzi, nu urmăresc și nici nu înțeleg adevărul. În orice caz, nu înțeleg care este adevărul și nici nu înțeleg

care sunt cerințele lui Dumnezeu de la oameni. Mai precis, în ceea ce privește căsnicia, oamenii pur și simplu nu înțeleg cum ar trebui să abordeze problemele care apar într-o căsnicie prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu despre căsnicie și a definiției Lui pentru aceasta, într-un mod care este în acord cu intențiile lui Dumnezeu, fără să devină irascibili.

Indiferent cu ce problemă te confrunți, fie că este mare sau mică, trebuie să o abordezi mereu având cuvintele lui Dumnezeu ca bază și adevărul drept criteriu. Atunci, care este baza din cuvintele lui Dumnezeu cu privire la aceste probleme care apar în căsnicie? Care este criteriul adevărului? Partenerul tău nu este fidel căsniciei voastre și aceasta este problema lui, dar nu poți permite ca problema lui să afecteze faptul că tu ai atitudinea corectă și simțul responsabilității față de căsnicie. El este vinovatul, dar tu nu poți permite ca fărădelegile lui să afecteze atitudinea pe care ar trebui să o ai tu față de căsnicie. Îl consideri destinația ta, dar asta este doar ceea ce crezi tu și, în realitate, nu este așa. Nici Dumnezeu nu a cerut sau nu a poruncit vreodată ca așa să stea lucrurile. Doar că tu insiști să crezi că el este destinația ta, sufletul tău pereche, din afecțiune, din dorință umană și, mai precis, din impulsivitate umană. Este greșit ca tu să insiști să crezi asta. Indiferent ce credeai înainte, acum ar trebui, în orice caz, să schimbi direcția și să vezi care sunt gândurile și atitudinile corecte pe care Dumnezeu le cere oamenilor să le aibă. Cum ar trebui să tratezi problema atunci când partenerul tău este infidel? Nu ar trebui să te cerți și să creezi necazuri și nici nu ar trebui să faci o scenă și să te tăvălești. Ar trebui să înțelegi că atunci când se întâmplă asta, nu se prăbușește cerul, nici nu îți este distrus visul privind destinația ta și, bineînțeles, nu înseamnă nici că trebuie să se încheie și să se destrame căsnicia ta și cu atât mai puțin că aceasta a eșuat sau că a ajuns la capăt de drum. Doar că, fiindcă toți oamenii au firi corupte și fiindcă sunt influențați de tendințele ticăloase și de

practicile comune ale lumii și nu au pic de imunitate pentru a se proteja împotriva tendințelor ticăloase, ei nu pot evita să facă greșeli, să fie infideli, să calce strâmb în căsniciile lor și să-și dezamăgească partenerii. Dacă privești problema din această perspectivă, atunci nu este chiar așa mare lucru. Toate familiile conjugale sunt influențate de mediul general al lumii și de tendințele ticăloase și practicile comune ale societății. De asemenea, dintr-o perspectivă individuală, oamenii au dorințe sexuale și, în plus, sunt influențați de fenomene precum relațiile amoroase dintre bărbați și femei în filmele și serialele TV și tendința pornografică în societate. Oamenilor le este dificil să adere la principiile pe care ar trebui să le susțină. Cu alte cuvinte, le este dificil să păstreze un reper moral. Granițele dorinței sexuale sunt încălcate cu ușurință; în sine, dorința sexuală nu este coruptă, dar fiindcă oamenii au firi corupte și, în plus, fiindcă trăiesc în acest tip de mediu general, fac cu ușurință greșeli atunci când vine vorba despre relațiile dintre bărbați și femei, iar acesta este un lucru pe care ar trebui în mod clar să-l înțelegi. Niciun om cu o fire coruptă nu poate face față ispitei sau ademenirii în acest tip de mediu general. Dorința sexuală umană se poate revărsa oricând și oriunde, iar oamenii vor comite infidelități oricând și oriunde. Acest lucru nu se întâmplă fiindcă există o problemă cu dorința sexuală în sine, ci fiindcă este ceva în neregulă cu oamenii înșiși. Ei își vor folosi dorințele sexuale pentru a comite acte care îi fac să-și piardă moralitatea, etica și integritatea, ca de exemplu să comită infidelități, să aibă relații amoroase, să aibă amante și așa mai departe. Astfel, ca persoană care crede în Dumnezeu, dacă poți privi corect aceste lucruri, atunci ar trebui să le tratezi într-un mod rațional. Tu ești o ființă umană coruptă, iar el este tot o ființă umană coruptă, deci nu trebuie să ceri ca el să fie ca tine și să rămână fidel doar fiindcă tu ești capabilă să rămâi fidelă căsniciei tale, cerându-i să nu fie niciodată infidel. Când se întâmplă așa ceva, ar trebui să

înfrunți situația în modul corect. De ce? Toți oamenii au ocazia să întâmpine un astfel de mediu sau o astfel de ispită. Poți să stai cu ochii lipiți de partenerul tău, dar nu va conta și, cu cât îl supraveghezi mai atent, cu atât se întâmplă mai rapid și mai curând. Asta fiindcă toți oamenii au firi corupte, toți trăiesc în acest mediu general al unei societăți ticăloase și foarte puțini nu sunt persoane promiscue. Doar situația sau condițiile lor îi împiedică să fie așa. Nu există multe lucruri la care oamenii să le fie superiori animalelor. Măcar un animal reacționează în mod natural la instinctele sale sexuale, dar la oameni, lucrurile nu stau așa. Oamenii pot să se implice în mod conștient în acte de promiscuitate și incest – doar oamenii pot să se dedea promiscuității. Prin urmare, în mediul general al acestei societăți ticăloase, nu numai cei care nu cred în Dumnezeu sunt capabili să facă astfel de lucruri, ci aproape toți oamenii. Este un fapt incontestabil și nu poți scăpa de această problemă. Așadar, cum acest lucru i se poate întâmpla oricui, de ce nu permiți să se întâmple cu soțul tău? Să se întâmple acest lucru este, de fapt, ceva foarte normal. Doar fiindcă ești implicată emoțional cu el, atunci când te abandonează și-ți dă papucii, nu ești capabilă să treci peste asta și nu poți suporta. Dacă i s-ar întâmpla așa ceva altcuiva, pur și simplu ai afișa un zâmbet ironic și te-ai gândi: „Dar asta e normal. Nu e toată lumea așa în societate?” Cum sună acea zicală? Ceva cu o prăjitură? (Vor și să mănânce prăjitura, și să rămână cu ea.) Toate acestea sunt vorbe populare și lucruri legate de tendințele ticăloase ale lumii. Este un lucru lăudabil pentru un bărbat. Dacă un bărbat nu are nicio prăjitură și nu este capabil să mănânce niciuna, asta arată că este incapabil și oamenii vor râde de el. Așa că atunci când un astfel de lucru i se întâmplă unei femei, ea poate să facă o scenă, să se tăvălească și să dea frâu liber irascibilității, plângând, creând necazuri și refuzând să mănânce fiindcă s-a întâmplat asta și vrând să caute moartea, să se spânzure și să se sinucidă.

Unele femei se înfurie atât de tare, încât își pierd mințile. Acest lucru este în mod imperceptibil legat de atitudinea femeii față de căsnicie și, bineînțeles, este și direct legat de ideea personală că „partenerul ei este destinația ei.” Femeia crede că, destrămând căsnicia lor, soțul ei a distrus încredințarea și minunata aspirație a destinației vieții ei. Fiindcă soțul ei a fost primul care a distrus echilibrul căsniciei lor, primul care a încălcat regulile, fiindcă i-a dat papucii, a nesocotit jurămintele de căsătorie și i-a transformat frumosul vis într-un coșmar, asta o face pe ea să se exprime în aceste feluri și să manifeste aceste comportamente extreme. Dacă oamenii acceptă înțelegerea corectă a căsniciei din partea lui Dumnezeu, atunci se vor comporta oarecum mai rațional. Când li se întâmplă un astfel de lucru, oamenii normali se vor simți răniți, vor plânge și vor suferi. Însă când se vor calma și se vor gândi la cuvintele lui Dumnezeu, la mediul general din societate, iar apoi se vor gândi la situația efectivă, și anume că toți oamenii au firi corupte, vor trata această chestiune în mod rațional și corect și vor renunța la ea, în loc să se agațe cu înverșunare de ea. Ce vreau să spun prin „vor renunța la ea”? Vreau să spun că, având în vedere că soțul tău a făcut acest lucru și a fost infidel căsniciei voastre, ar trebui să accepți acest fapt, să stai și să discuți cu el, întrebându-l: „Care sunt planurile tale? Ce vom face acum? Vom merge mai departe cu căsnicia, sau o vom încheia și vom alege să trăim separat?” Stai jos și discută; nu are sens să te cerți sau să faci necazuri. Dacă soțul tău insistă să încheie căsnicia, atunci nu e mare lucru. Non-credincioșii spun adesea: „Are balta pește”, „Bărbații sunt ca autobuzele – mereu apare rapid altul”; și cum era zicala cealaltă? „Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.” Și nu numai că această cioară e urâtă, dar e și bolnavă. Sunt corecte aceste zicale? Acestea sunt lucruri pe care non-credincioșii le folosesc pentru a se alina, dar au ele ceva de-a face cu adevărul? (Nu.) Așadar, care ar trebui să fie gândirea corectă și punctul

de vedere corect? Când te confrunți cu un astfel de eveniment, în primul rând nu ar trebui să devii irascibilă și trebuie să-ți înfrânezi furia și să spui: „Hai să ne calmăm și să discutăm. Ce intenționezi să faci?” El spune: „Intenționez să mai încerc cu tine.” Și apoi, tu spui: „Dacă este așa, atunci hai să mai încercăm. Nu mai avea legături amoroase, îndeplinește-ți responsabilitățile ca soț și putem da uitării chestiunea asta. Dacă nu poți face asta, atunci ne vom despărți și își va vedea fiecare de drumul lui. Poate că Dumnezeu a poruncit să se încheie căsnicia noastră aici. Dacă este așa, atunci sunt dispusă să mă supun rânduielii Lui. Tu poți urma drumul larg, eu voi urma calea credinței în Dumnezeu și nu ne vom mâhni reciproc. Eu nu mă voi băga în treaba ta, iar tu nu ar trebui să mă constrângi. Soarta mea nu depinde de tine, iar tu nu ești destinația mea. Dumnezeu îmi decide soarta și destinația. Locul în care voi ajunge în această viață va fi ultima mea oprire și acolo îmi voi atinge destinația – trebuie să Îl întreb pe Dumnezeu, El știe, El deține suveranitatea și doresc să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Lui. În orice caz, dacă nu vrei să continui această căsnicie cu mine, atunci ne vom despărți în pace. Deși nu am nicio abilitate specială și această familie depinde financiar de tine, tot pot continua să trăiesc fără tine și voi trăi bine. Dumnezeu nu va lăsa nici o vrabie să moară de foame, deci va face mai mult pentru mine, o ființă umană în carne și oase. Am mâini și picioare, pot să-mi port de grijă. Nu este nevoie să-ți faci griji. Dacă Dumnezeu a poruncit să fiu singură pentru tot restul vieții, fără tine alături, atunci sunt dispusă să mă supun și să accept acest lucru, fără să mă plâng.” Nu este bine să faci un asemenea lucru? (Ba da, este.) Este grozav, nu? Nu este nevoie să te contrazici și să te cerți, cu atât mai puțin să provoci necazuri nesfârșite în legătură cu acest lucru, astfel încât să ajungă toată lumea să știe despre el – nu este nevoie de așa ceva. O căsnicie nu este treaba nimănui altcuiva, în afară de tine și de

soțul tău. Dacă într-o căsnicie apare un conflict, atunci voi doi trebuie să-l rezolvați și să suportați consecințele. Ca persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să te supui orchestrărilor și rânduielilor Lui, indiferent de final. Bineînțeles, când vine vorba de căsnicie, indiferent ce fisuri apar sau ce consecințe rezultă, indiferent dacă va continua sau nu, dacă începi o nouă viață în cadrul căsniciei tale sau dacă aceasta se încheie chiar în acel moment, destinația ta nu este nici căsnicia, nici soțul tău. Lui doar i-a poruncit Dumnezeu să apară în viața și în existența ta ca să joace un rol, însoțindu-te pe calea ta prin viață. Dacă el te poate însoți până la capătul drumului și poate ajunge la final cu tine, atunci nu există nimic mai bun și ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru harul Lui. Dacă există o problemă în timpul căsniciei, dacă apar fisuri sau se întâmplă ceva care nu îți este pe plac și, în cele din urmă, căsnicia ta se încheie, asta nu înseamnă că nu mai ai nicio destinație, că acum, viața ta a fost cufundată în întuneric sau că nu există nicio lumină și că nu ai niciun viitor. Poate că încheierea căsniciei tale este începutul unei vieți mai frumoase. Toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu și pe toate trebuie să le orchestreze și să le rânduiască El. Poate că faptul că ți s-a încheiat căsnicia îți oferă o pătrundere și o apreciere mai profundă a căsniciei, precum și o înțelegere mai profundă. Bineînțeles, este posibil să ți se pară că încheierea căsniciei tale este un punct de cotitură important în obiectivele și direcția vieții tale și în calea pe care pășești. Nu îți va aduce amintiri sumbre, cu atât mai puțin amintiri dureroase, și nici nu vor fi doar experiențe și rezultate negative, ci mai degrabă îți va aduce experiențe pozitive și active, pe care nu le-ai fi putut avea dacă încă ai fi fost căsătorită. Dacă ar fi continuat căsnicia ta, poate că ai fi trăit mereu această viață banală, mediocră și monotonă, până la sfârșitul zilelor. Însă dacă ți se încheie și ți se destramă căsnicia, atunci acesta nu este neapărat un lucru rău. Înainte, te constrângeau fericirea și

responsabilitățile căsniciei tale, precum și emoțiile sau modul de viață axat pe preocuparea pentru partenerul tău, pe îngrijirea acestuia, pe considerația față de el, afecțiunea și grija față de el. Însă începând din ziua în care căsnicia ta se încheie, toate circumstanțele vieții tale, obiectivele tale de viață și ceea ce urmărești în viață suferă o schimbare amănunțită și completă și trebuie spus că această schimbare îți este adusă de încheierea căsniciei tale. Este posibil ca acest rezultat, această schimbare și tranziție să fie ce intenționează Dumnezeu ca tu să câștigi din căsnicia pe care a poruncit-o El pentru tine și, de asemenea, ce intenționează ca tu să câștigi, îndrumându-te să îți închei căsnicia. Deși ai fost rănită și ai urmat o cale complicată și deși ai făcut unele sacrificii și compromisuri inutile în cadrul căsniciei, ce primești la final nu poate fi obținut în cadrul vieții conjugale. Prin urmare, oricare ar fi situația, este corect să renunți la gândul și la punctul de vedere că „destinația ta este căsnicia”. Indiferent dacă merge mai departe căsnicia ta sau trece printr-un moment de criză, sau dacă se îndreaptă spre o despărțire sau deja s-a încheiat, oricare ar fi situația, destinația ta nu este căsnicia în sine. Asta este ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă.

Oamenii nu ar trebui să nutrească gândul și punctul de vedere că „destinația unei persoane este căsnicia”. Acest gând și acest punct de vedere reprezintă o mare amenințare la adresa libertății tale și a dreptului tău de a-ți alege calea în viață. Ce vreau să spun prin „amenințare”? De ce folosesc acest cuvânt? Vreau să spun că oricând faci o alegere sau oricând spui ceva sau accepți un punct de vedere, dacă acestea au legătură cu fericirea ta conjugală sau cu integritatea căsniciei tale, sau au legătură chiar și cu ideea că partenerul tău este destinația ta și sprijinul tău suprem, atunci vei fi în întregime înrobit și chiar vei fi extrem de precaut și de atent. În mod imperceptibil, în acest fel, liberul tău arbitru, dreptul tău de a-ți alege calea

în viață, precum și dreptul tău de a urmări lucruri pozitive și de a urmări adevărul, vor fi toate înrobite și chiar îndepărtate de acest gând și de acest punct de vedere și, prin urmare, frecvența cu care vii înaintea lui Dumnezeu va scădea treptat. Ce înseamnă când scade frecvența cu care vii înaintea lui Dumnezeu? Speranțele tale de a obține mântuirea vor scădea treptat și circumstanțele vieții tale vor deveni deplorabile, demne de milă, întunecate și sordide. Din ce motiv? Fiindcă ți-ai proiectat toate speranțele, așteptările și obiectivele și direcția vieții tale asupra partenerului cu care te-ai căsătorit și fiindcă el înseamnă totul pentru tine. Tocmai fiindcă partenerul tău înseamnă totul pentru tine, el îți ia toate drepturile, îți zădărnicește și îți îngreunează viziunea, te lasă fără integritate și fără demnitate, fără gândirea și raționalitatea normală și te privează de dreptul de a crede în Dumnezeu și de a urma calea corectă în viață, de dreptul de a stabili concepția corectă și de dreptul de a urmări mântuirea. În același timp, toate aceste drepturi ale tale sunt guvernate și controlate de partenerul tău și de aceea spun Eu că astfel de oameni trăiesc într-un mod demn de milă, sordid și josnic. Din momentul în care partenerul unei astfel de persoane se simte puțin nemulțumit cu privire la ceva sau inconfortabil în vreun fel, ba chiar spune că inima sa nu este în regulă, se sperie atât de mult, că nu poate să mănânce sau să doarmă zile întregi și chiar vine înaintea lui Dumnezeu să se roage cu lacrimile șiroind – nu s-a mai simțit în viața sa atât de necăjit și de neliniștit cu privire la ceva, este foarte îngrijorat – din momentul în care se întâmplă așa ceva, parcă ar fi în pragul morții. De ce este așa? Crede că cerul e pe cale să se prăbușească, crede că îi va fi luat sprijinul principal și că asta înseamnă că se va termina și cu el. Nu crede că viața și moartea unei persoane sunt în mâinile Creatorului și se teme îngrozitor de mult că Dumnezeu îi va lua partenerul, îl va face să-și piardă partenerul, să-și piardă sprijinul, cerul și sufletul – acesta este un fel de a fi foarte rebel. Dumnezeu

ți-a dat căsnicia și, odată ce ai sprijinul și partenerul, uiți cu totul de Dumnezeu, nu-L mai vrei. Partenerul de viață a devenit Dumnezeul tău, stăpânul tău, precum și sprijinul tău. Aceasta este o trădare și este cel mai rebel act pe care îl poate comite cineva împotriva lui Dumnezeu. Ba chiar există unele persoane care, când partenerul lor se enervează puțin sau se îmbolnăvește, se sperie atât de rău, că nu participă multe zile la adunări. Nu spun nimănui, nici nu predau altcuiva datoria lor, ca să o îndeplinească, pur și simplu dispar ca și cum s-ar fi evaporat. Viața și moartea partenerului lor sunt lucrul care le preocupă și de care le pasă cel mai mult în viață și nimic nu poate fi mai important decât acestea – pentru ele sunt mai importante decât Dumnezeu, decât însărcinarea lui Dumnezeu și decât datoria lor. Oamenii de acest fel pierd identitatea, valoarea și sensul pe care ar trebui să le aibă ca ființe create înaintea lui Dumnezeu, iar El îi detestă. Dumnezeu ți-a dat o viață așezată și un partener doar ca să poți trăi mai bine și să ai pe cineva care să te îngrijească, să ai pe cineva alături, nu ca să poți să Îl uiți pe Dumnezeu și să-I uiți cuvintele sau să-ți abandonezi obligația de a-ți îndeplini datoria și obiectivul vieții de a urmări mântuirea odată ce ai un partener, iar apoi să trăiești pentru partenerul tău. Dacă acționezi și trăiești cu adevărat în acest fel, atunci sper că vei schimba direcția cât mai curând posibil. Indiferent cât de important este un om pentru tine sau cât de important este pentru viața ta, pentru traiul tău sau pentru calea vieții tale, el nu este destinația ta, fiindcă este doar o ființă umană coruptă. Dumnezeu ți-a rânduit partenerul de viață actual și poți trăi împreună cu el. Dacă Dumnezeu Și-a schimbat dispoziția și a rânduit pe altcineva pentru tine, ai putea să trăiești în continuare la fel de bine, deci partenerul tău actual nu este unicul pentru tine și nici nu este destinația ta. Numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată destinația ta și numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată destinația omenirii. Poți în continuare să

supraviețuiești și să trăiești dacă îți părăsești părinții și, bineînțeles, poți trăi în continuare la fel de bine dacă îți părăsești partenerul. Părinții tăi nu sunt destinația ta și nici partenerul tău nu este. Doar fiindcă ai un partener, pe cineva căruia să-i încredințezi spiritul, sufletul și trupul tău, nu uita cele mai importante lucruri în viață. Dacă vei uita de Dumnezeu, vei uita ce ți-a încredințat El, vei uita datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o ființă creată și vei uita care este identitatea ta, atunci îți vei fi pierdut toată conștiința și rațiunea. Indiferent cum este viața ta acum, dacă ești căsătorit sau nu, identitatea ta înaintea Creatorului nu se va schimba niciodată. Nimeni nu poate fi destinația ta și tu nu te poți încredința nimănui. Numai Dumnezeu îți poate da o destinația adecvată, numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată supraviețuirea omenirii și așa vor sta mereu lucrurile. Este clar? (Da.)

Aici vom încheia părtășia noastră despre căsnicie. Dacă doriți să vă exprimați ideile, punctele de vedere sau să vă faceți auzite sentimentele, vă rog să faceți asta acum. (Înainte, aveam acele puncte de vedere și gânduri că destinația unei persoane este căsnicia. Dacă soțul meu avea o legătură amoroasă, atunci mă simțeam disperată și simțeam că nu mai pot continua să trăiesc. Am auzit de la unii frați și unele surori că avuseseră experiențe similare și a fost foarte dureros să trec prin așa ceva. Însă astăzi, după ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu, pot să adopt abordarea corectă cu privire la această chestiune. În primul rând, Dumnezeu a menționat că în această societate ticăloasă, persoanele pot fi seduse de oamenii, evenimentele și lucrurile din lumea exterioară și că este foarte ușor ca ei să facă greșeli, deci acum, pot înțelege un astfel de lucru. În al doilea rând, trebuie să adoptăm și abordarea corectă față de partenerii noștri. Partenerul nostru conjugal nu este destinația noastră în viață. Numai Dumnezeu este destinația noastră și numai bazându-ne pe Dumnezeu putem continua cu adevărat să trăim. Simt

că acum am o oarecare înțelegere nouă cu privire la asta.) Excelent. Toate punctele de vedere și atitudinile privind adevărul despre care avem părtășie sunt menite a-i ajuta pe oameni să scape de tot felul de gânduri și puncte de vedere denaturate, incorecte și negative; apoi, avem părtășie despre ele astfel ca, atunci când oamenii se confruntă cu o asemenea chestiune, să poată fi dotați cu gândurile și punctele de vedere corecte, să poată avea calea corectă de practică, ca să nu o ia pe calea greșită și să nu mai fie induși în eroare și controlați de Satana; avem părtășie despre ele astfel încât oamenii să nu facă lucruri extreme, să poată accepta toate lucrurile de la Dumnezeu, să se supună rânduielilor lui Dumnezeu în toate lucrurile și să fie ființe create adevărate. Acesta este felul corect de a fi. Bun, haideți să încheiem aici părtășia zilei de azi. La revedere!

4 februarie 2023

Cum să urmărești adevărul (12)

În ultimele adunări, am avut părtășie despre subiecte legate de căsnicie în „renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor”, nu-i așa? (Ba da.) Pe scurt, am terminat părtășia despre subiecte legate de căsnicie. De data asta, se cuvine să avem părtășie pe teme legate de familie. Mai întâi, să ne uităm la ce aspecte ale familiei implică lucrurile pe care le urmăresc oamenii, idealurile și dorințele lor. Conceptul de familie nu ar trebui să le fie străin oamenilor. Primele lucruri care le vin în minte oamenilor când este menționat acest subiect sunt componența și membrii unei familii și unele chestiuni și unii oameni care au legătură cu familia. Există multe astfel de subiecte care au legătură cu familia. Indiferent de câte imagini și gânduri există în mintea ta, au ele legătură cu „renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor”, subiectul despre care vom avea părtășie azi? Nici măcar nu știi, dinainte să începem părtășia, dacă aceste lucruri sunt conectate. Așadar, înainte să avem părtășie, Îmi puteți spune ce înseamnă familia în mințile oamenilor sau orice lucru care vă trece prin minte la care trebuie să se renunțe când vine vorba de familie? Înainte, am vorbit despre mai multe aspecte legate de lucrurile pe care le urmăresc oamenii, de idealurile și dorințele lor. Ați identificat ce implică fiecare aspect al acestui subiect despre care am avut părtășie? Indiferent de ce aspecte sunt implicate, lucrul la care trebuie să renunțe oamenii nu este chestiunea în sine, ci ideile și părerile greșite cu care o abordează, precum și diversele probleme pe care oamenii le au în legătură cu această chestiune. Aceste probleme diverse sunt punctul central al părtășiei noastre despre astfel de aspecte. Aceste probleme diverse afectează urmărirea adevărului de către oameni sau, mai degrabă, mai precis, sunt toate probleme care-i împiedică pe oameni să

urmărească adevărul și să pătrundă în el. Adică, dacă există abateri sau probleme în cunoștințele pe care le ai despre o chestiune, atunci vor fi și probleme corespunzătoare în atitudinea și abordarea ta și în felul în care gestionezi această chestiune, iar aceste probleme corespunzătoare sunt subiectele despre care trebuie să avem părtășie. De ce trebuie să facem asta? Pentru că aceste probleme au un impact grav sau copleșitor asupra felului în care urmărești adevărul și asupra părerilor tale corecte și principiale asupra unei chestiuni și, de asemenea, afectează, în mod natural, puritatea metodei tale de practică privind această chestiune, precum și principiile după care o gestionezi. La fel cum am avut părtășie despre interesele personale, hobbyuri și căsnicie, avem părtășie despre familie, fiindcă oamenii au multe idei, păreri și atitudini incorecte față de familie sau pentru că familia în sine exercită multe influențe negative asupra oamenilor, iar aceste influențe negative îi vor face, în mod natural, să adopte idei și păreri incorecte. Aceste idei și păreri incorecte vor afecta felul în care urmărești adevărul și te vor duce la extreme, astfel încât, ori de câte ori vei întâlni chestiuni legate de familie sau vei înfrunta probleme legate de familie, nu vei avea părerile sau calea corectă de a aborda sau de a gestiona aceste chestiuni și aspecte și de a rezolva diversele probleme pe care le provoacă. Acesta este principiul părtășiilor noastre despre fiecare subiect și problema principală care trebuie rezolvată. Așadar, cât privește subiectul familiei, vă puteți gândi care sunt influențele negative pe care familia le exercită asupra voastră și în ce moduri vă împiedică să urmăriți adevărul? De-a lungul timpului în care ai crezut și ți-ai îndeplinit datoria, în timp ce urmărești adevărul sau cauți adevărurile-principii și practici adevărul, în ce feluri îți influențează și îți stânjenește familia principiile de comportament, valorile și perspectiva asupra vieții? Cu alte cuvinte, te-ai născut într-o familie, deci ce influențe, ce idei și păreri incorecte, ce piedici și tulburări aduce această

familie în viața ta cotidiană, de credincios, și în felul în care urmărești și cunoști adevărul? Așa cum părtășia despre subiectul căsniciei urmează un principiu, la fel face și părtășia despre subiectul familiei. Nu-ți cere să renunți la conceptul de familie în sensul formal sau în ceea ce privește gândirea și părerile tale și nici să renunți la familia ta adevărată, concretă sau la vreun membru al familiei tale concrete. Mai degrabă îți cere să renunți la diversele influențe negative pe care familia le exercită asupra ta și la piedicile și tulburările pe care familia ta le provoacă în felul în care urmărești adevărul. Mai exact, se poate spune că familia ta provoacă încurcături și necazuri specifice și precise, pe care le poți simți și experimenta pe parcursul urmăririi adevărului și îndeplinirii datoriei tale și care te constrâng până ești incapabil să găsești o cale de eliberare sau să-ți îndeplinești în mod eficient îndatoririle și să urmărești adevărul. Aceste încurcături și necazuri te fac să-ți fie greu să te lepezi de constrângerile și influențele provocate de acest cuvânt, „familie” sau de oamenii sau chestiunile pe care le implică și te fac să te simți asuprit în credința ta și pe parcursul îndeplinirii datoriei tale, din cauza existenței familiei sau din cauza oricăror influențe negative pe care familia le exercită asupra ta. Aceste încurcături și necazuri îți afectează adesea conștiința și îți împiedică trupul și mintea să găsească o cale de eliberare și te determină frecvent să simți că, dacă te împotrivești ideilor și părerilor pe care le-ai dobândit de la familia ta, nu ai avea deloc umanitate și ți-ai pierde moralitatea, standardele minime și principiile de comportament. Când vine vorba despre probleme de familie, eziți adesea între linia roșie a moralității și practica adevărului, incapabil să găsești o cale de eliberare și să te detașezi. Ce probleme specifice există – vă puteți gândi la vreuna? Simțiți vreodată, în viețile voastre cotidiene, unele dintre lucrurile pe care tocmai le-am menționat? (Datorită părtășiei lui Dumnezeu, îmi amintesc că, întrucât aveam anumite

păreri greșite despre familia mea, nu puteam să practic adevărul și simțeam mustrări de conștiință din cauza asta. În prealabil, când abia îmi terminasem studiile și voiam să mă dedic îndeplinirii datoriei, aveam un conflict interior. Simțeam că, întrucât familia mea mă crescuse și-mi finanțase studiile în tot acel timp, acum că absolvisem facultatea, dacă nu câștigam bani și nu-mi susțineam familia, aș fi fost lipsit de sentimente filiale și de umanitate, lucru care îmi apăsa greu conștiința. Atunci, m-am chinuit cu această chestiune timp de câteva luni, până când, în final, am găsit o cale de scăpare în cuvintele lui Dumnezeu și am decis să fac tot ce pot ca să-mi îndeplinesc datoria. Cred că aceste păreri eronate despre familie afectează cu adevărat oamenii.) Acesta este un exemplu tipic. Acestea sunt cătușe invizibile pe care familia le pune oamenilor, precum și necazuri provocate de sentimentele, ideile sau părerile oamenilor despre familia lor, în privința vieții, a lucrurilor pe care le urmăresc și a credinței lor. Într-o anumită măsură, aceste necazuri creează presiune și o povară în adâncul inimii tale, care, în profunzime, dau naștere din când în când la sentimente negative. Cine mai poate adăuga ceva? (Dumnezeule, ca un copil care acum este adult, sunt de părere că ar trebui să dau dovadă de respect filial și să mă ocup de toate grijile și problemele părinților mei. Dar, fiindcă îmi fac datoria cu normă întreagă, nu pot să fiu filial față de părinții mei sau să fac anumite lucruri pentru ei. Mă simt dator față de părinții mei când îi văd încă alergând de colo colo pentru a-și câștiga traiul. Când am început să cred în Dumnezeu, aproape că L-am trădat din cauza asta.) Și acesta este un efect negativ pe care adaptarea culturală din partea familiei o are asupra gândirii și ideilor oamenilor. Tu aproape că L-ai trădat pe Dumnezeu, dar unii chiar au făcut-o. Unii nu au putut renunța la familia lor din cauza noțiunilor puternice despre familie. În final, au ales să continue să trăiască de dragul familiei lor și au renunțat să-și îndeplinească îndatoririle.

Fiecare are o familie, fiecare crește într-o familie diferită și provine dintr-un mediu familial diferit. Familia este foarte importantă pentru fiecare și este lucrul care lasă cea mai puternică impresie în viața cuiva, un lucru din adâncul sufletului, greu de abandonat și la care este greu de renunțat. Lucrul la care oamenii nu pot să renunțe și ceea ce li se pare greu de abandonat nu este casa familiei sau toate electronicele, ustensilele și obiectele din ea, ci membrii care formează acea familie sau atmosfera și afecțiunea din ea. Acesta este conceptul de familie în mințile oamenilor. De exemplu, membrii în vârstă ai familiei (bunicii și părinții), cei de vârstă apropiată cu tine (frați, surori și soț) și generația mai tânără (copiii tăi): aceștia sunt membrii importanți din conceptul de familie al oamenilor și sunt și componente importante ai fiecărei familii. Ce înseamnă familia pentru oameni? Pentru ei, înseamnă sprijin emoțional și o ancoră spirituală. Ce altceva înseamnă familia? Un loc unde omul poate găsi căldură, unde se poate descărca sau unde poate fi indulgent și capricios. Unii spun că familia este un refugiu sigur, de unde omul se poate hrăni emoțional, locul unde începe viața unei persoane. Ce altceva? Descrieți-Mi! (Dumnezeule, cred că locuința familiei este un loc unde oamenii să se dezvolte, unde membrii familiei își țin companie și depind unul de celălalt.) Foarte frumos. Ce altceva? (Înainte, credeam că familia era un refugiu confortabil. Indiferent de câtă nedreptate am suferit în lume, oricând mă întorc acasă, dispoziția și spiritul meu se pot liniști în toate privințele, datorită sprijinului și înțelegerii din partea familiei mele, așa că am simțit că, în acel sens, familia era un refugiu sigur.) Căminul familial este un loc plin de confort și căldură, nu-i așa? În mințile oamenilor, familia e importantă. Când un om este fericit, speră să împărtășească bucuria cu familia lui; când un om este tulburat și trist, la fel, speră să-și poată mărturisi familiei necazurile. Când oamenii au orice sentimente de bucurie, mânie, durere și fericire, tind să le

împărtășească familiei lor, fără nicio presiune sau povară. Pentru fiecare om, familia este un lucru cald și frumos, un fel de hrană pentru spirit la care oamenii nu pot renunța sau fără de care nu pot trăi în orice moment al vieții lor, iar căminul familial este un loc care oferă un sprijin enorm minții, trupului și spiritului oamenilor. Prin urmare, familia este o parte indispensabilă din viața fiecăruia. Dar ce fel de influențe negative are acest loc, atât de important în existența și în viața oamenilor, asupra modului în care ei urmăresc adevărul? În primul rând, se poate spune cu certitudine că, oricât de importantă este familia în existența și în viața oamenilor sau ce rol joacă și ce funcție deservește în existența și în viața lor, ea tot le creează anumite probleme – atât mari, cât și mici – oamenilor, pe calea lor de urmărire a adevărului. Deși joacă un rol important în decursul urmăririi de către oameni a adevărului, poate, de asemenea, să creeze tot felul de necazuri și probleme care sunt greu de evitat. Adică, pe parcursul urmăririi și practicării adevărului, diversele probleme psihologice și ideologice create de familie, precum și problemele legate de aspecte formale, le creează oamenilor multe necazuri. Așadar, ce anume implică aceste probleme? Desigur, în procesul de urmărire a adevărului, oamenii au experimentat deja aceste probleme, în număr și amploare variabile, doar că nu le-au luat în considerare și nu le-au contemplat atent, ca să afle exact care sunt problemele inerente. În plus, ei nu au recunoscut esența acestor probleme și cu atât mai puțin adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le respecte. Așadar, azi, haideți să avem părtășie despre subiectul familiei și ce necazuri și piedici pune familia în calea urmăririi de către oameni a adevărului, precum și despre lucrurile pe care le urmăresc oamenii, idealurile și dorințele lor, la care ar trebui să renunțe când vine vorba de problema familiei. Aceasta este o problemă reală.

Deși subiectul familiei este unul vast, comportă, totuși, probleme specifice. Problema despre care vom avea părtășie azi este influența negativă, obstacolele și piedicile pe care oamenii de pe calea urmăririi adevărului le înfruntă din cauza familiei. Care este prima problemă la care ar trebui să renunțe omul, cu privire la familie? Identitatea pe care omul o moștenește de la familie. Aceasta este o chestiune importantă. Să vorbim mai precis despre cât de importantă este această chestiune. Fiecare provine dintr-o familie diferită, cu propriul trecut și mediu de trai distincte, propria calitate a vieții și un mod de trai și obiceiuri de viață specifice. Fiecare moștenește o identitate distinctă din mediul de trai și trecutul familiei lui. Această identitate distinctă nu numai că reprezintă valoarea precisă în societate și printre ceilalți a fiecărei persoane, dar este și un simbol și un reper distinct. Deci ce semnifică acest reper? Arată dacă o persoană este văzută drept distinsă sau umilă în grupul din care aparține. Această identitate distinctă determină statutul unui om în societate și printre alți oameni, iar acest statut este moștenit de la familia în care s-a născut. Prin urmare, trecutul familiei tale și felul de familie în care trăiești sunt foarte importante, pentru că ele îți influențează identitatea și statutul printre alți oameni și în societate. Așadar, identitatea și statutul tău determină dacă poziția ta în societate este distinsă sau umilă, dacă ești respectat, stimat și admirat de ceilalți sau dacă ești disprețuit, discriminat și călcat în picioare de ceilalți. Tocmai pentru că identitatea pe care oamenii o moștenesc de la familia lor le afectează situația și viitorul în societate, această identitate moștenită este decisivă și importantă pentru fiecare om. Tocmai pentru că-ți afectează prestigiul, statutul, valoarea în societate și simțul onoarei sau al umilinței în această viață, tu însuți tinzi să dai mare importanță trecutului familiei tale și identității pe care o moștenești de la aceasta. Întrucât această chestiune are un impact copleșitor asupra ta, este un lucru foarte important

și semnificativ pentru tine, pe calea existenței tale. Întrucât este o chestiune atât de importantă și semnificativă, ocupă un loc crucial în adâncul sufletului tău și, din perspectiva ta, contează enorm. Nu numai că identitatea pe care o moștenești de la familia ta contează enorm pentru tine, dar vezi și identitatea tuturor celor pe care îi cunoști sau nu-i cunoști, din același punct de vedere, cu aceiași ochi și în același fel și folosești acest punct de vedere ca să apreciezi identitatea tuturor celor cu care intri în contact. Le folosești identitatea ca să le judeci caracterul și să determini cum să-i abordezi și să interacționezi cu ei – fie să interacționezi cu ei în termeni prietenești, de la egal la egal, sau să fii servil față de ei și să le urmezi fiecare cuvânt, sau pur și simplu să interacționezi cu ei și să-i privești cu ochi disprețuitori și discriminatori, sau chiar să relaționezi și să interacționezi cu ei într-un mod inuman și nu de la egal la egal. Aceste moduri de a-i privi pe oameni și de a trata lucrurile sunt determinate, în mare măsură, de identitatea pe care un om o primește de la familia sa. Trecutul și reputația familiei tale decid ce fel de statut social vei avea, iar statutul social pe care îl ai determină felurile și principiile conform cărora vezi și gestionezi oamenii și lucrurile. Prin urmare, atitudinea și modurile pe care o persoană le adoptă când gestionează lucrurile depind, în mare măsură, de identitatea moștenită de la familia sa. De ce spun „în mare măsură”? Există unele situații particulare, despre care nu vom vorbi. Pentru cei mai mulți dintre oameni, situația este așa cum tocmai am descris-o. Fiecare tinde să fie influențat de identitatea și statutul social pe care le câștigă de la familia lui și fiecare tinde, de asemenea, să adopte moduri corespunzătoare de a vedea și a gestiona oamenii și lucrurile, conform acestei identități și acestui statut social – este un lucru foarte natural. Tocmai pentru că este un lucru care nu poate fi evitat și o perspectivă asupra existenței care este provocată în mod natural de familia omului, originea

perspectivei unei persoane asupra existenței și a modului de trai depinde de identitatea pe care o moștenește de la familia ei. Identitatea pe care o persoană o moștenește de la familia ei determină modurile și principiile după care privește și gestionează oamenii și lucrurile, precum și atitudinea ei atunci când alege și ia decizii în timp ce privește și gestionează oamenii și lucrurile. În mod inevitabil, acest lucru le cauzează oamenilor o problemă foarte gravă. Originea ideilor și perspectivelor oamenilor atunci când privesc și gestionează oameni și lucruri este, într-un sens, influențată inevitabil de familie și, într-un alt sens, este influențată de identitatea pe care o persoană o moștenește de la familia ei – oamenilor le este foarte greu să se îndepărteze de această influență. Drept urmare, oamenii sunt incapabili să se trateze corect, rațional și drept, sau să îi trateze drept pe ceilalți și sunt, de asemenea, incapabili să trateze oamenii și toate lucrurile într-un mod care este conform adevărurilor-principii pe care le-au învățat de la Dumnezeu. În schimb, ei sunt flexibili în modul în care gestionează chestiunile, aplică principiile și fac alegeri, pe baza diferențelor dintre propria identitate și cele ale altora. De vreme ce modurile în care oamenii văd și gestionează lucrurile în societate și printre alți oameni sunt influențate de poziția familiei lor, acestea trebuie să fie contrare principiilor și modurilor de gestionare a lucrurilor pe care Dumnezeu le-a comunicat oamenilor. Mai precis, aceste moduri sunt antagonice acestor principii și moduri pe care oamenii le-au învățat de la Dumnezeu, sunt în conflict cu ele și le încalcă. Dacă felurile în care oamenii fac lucrurile se bazează pe identitatea și statutul social pe care le moștenesc de la familia lor, atunci, în mod inevitabil, ei vor adopta feluri și principii diferite sau specifice de a face lucrurile, din cauza propriilor identități sau din cauza identităților altora, distincte sau speciale. Aceste principii pe care le adoptă nu sunt adevărul și nici nu sunt în conformitate cu el. Nu numai că încalcă

umanitatea, conștiința și rațiunea, dar, mai grav decât atât, încalcă adevărul, fiindcă ele determină ce ar trebui să accepte sau să respingă o persoană, pe baza preferințelor și intereselor ei și a gradului în care oamenii au cerințe unul de la celălalt. Prin urmare, în acest context, principiile după care oamenii privesc și gestionează lucrurile sunt nedrepte, nu sunt conform adevărului și se bazează doar pe nevoile emoționale ale oamenilor și pe nevoia lor de a profita. Indiferent dacă ai moștenit de la familia ta o identitate distinsă sau una umilă, aceasta ocupă un loc în inima ta și chiar o poziție foarte importantă, în cazul unor oameni. Așadar, dacă vrei să urmărești adevărul, această identitate îți va influența urmărirea acestuia și va interfera cu ea, în mod inevitabil. Adică, în procesul de urmărire a adevărului, vei întâmpina, în mod inevitabil, probleme precum felul în care să tratezi oamenii și cum să gestionezi lucrurile. Când este vorba despre aceste probleme și chestiuni importante, inevitabil vei privi oamenii și lucrurile adoptând perspectivele sau părerile asociate cu identitatea pe care ai moștenit-o de la familia ta și nu te poți abține să nu folosești acest mod foarte primitiv sau socializat de a privi oamenii și a gestiona lucrurile. Indiferent dacă identitatea pe care o dobândești de la familia ta te face să simți că statutul tău în societate este distins sau umil, în orice caz, această identitate va avea un impact asupra modului în care urmărești adevărul, asupra perspectivei tale corecte cu privire la viață și asupra căii tale de urmărire a adevărului. Mai precis, va avea un impact asupra principiilor în baza cărora gestionezi lucrurile. Înțelegi?

Diverse familii conferă oamenilor diverse identități și statute sociale. Să aibă un statut social bun și o identitate distinsă sunt lucruri de care oamenii se bucură și care îi fac fericiți, pe când cei care își moștenesc identitatea dintr-o familie modestă și umilă se simt inferiori și rușinați să dea ochii cu ceilalți și simt, de asemenea, că nu sunt luați în serios sau că nu

sunt stimați. Astfel de oameni sunt adesea discriminați, ceea ce îi face să simtă angoasă și stimă de sine scăzută în adâncul inimii. De exemplu, părinții unor oameni pot fi mici proprietari, care lucrează pământul și vând legume; părinții unor oameni pot fi negustori cu o mică afacere, cum ar fi să se ocupe de o tarabă de pe stradă sau să fie vânzători ambulanți; părinții unora pot lucra în industria meșteșugărească, făcând și reparând haine sau bazându-se pe lucruri artizanale ca să-și câștige traiul și să-și întrețină întreaga familie. Părinții unor oameni pot lucra în industria serviciilor, ca responsabili cu curățenia sau bone; unii părinți pot oferi servicii de mutări sau de transport; unii pot fi maseuri, cosmeticiene sau frizeri, iar alții pot repara lucruri pentru oameni, cum ar fi pantofi, biciclete, ochelari și așa mai departe. Unii părinți pot avea aptitudini meșteșugărești mai avansate și pot repara lucruri precum bijuterii sau ceasuri, în vreme ce alții pot avea un statut social și mai modest și pot depinde de colectarea și vânzarea deșeurilor pentru a-și întreține copiii și a-și educa familia. Toți acești părinți au statut profesional relativ umil în societate și, evident, drept consecință, statutul social al tuturor celor din familie va fi, de asemenea, umil. Așadar, în ochii lumii, oamenii care provin din aceste familii au un statut și o identitate umilă. Tocmai pentru că societatea adoptă acest fel de a privi identitatea unei persoane și de a-i măsura valoarea, dacă părinții tăi sunt mici proprietari și cineva te întreabă: „Cu ce se ocupă părinții tăi? Cum este familia ta?”, răspunzi: „Părinții mei… o, sunt… n-are rost să discutăm” și n-o să îndrăznești să spui cu ce se ocupă, fiindcă îți este prea rușine. Când se întâlnesc cu prieteni și colegi de clasă sau când merg să cineze în oraș, oamenii se vor prezenta și vor vorbi despre trecutul frumos al familiei lor sau despre statutul lor social înalt. Dar dacă provii dintr-o familie de mici proprietari, de negustori mărunți sau ambulanți, nu vei vrea să spui asta și îți va fi rușine. Există o zicală populară în societate, care spune: „Nu întreba

un erou de unde provine.” Această zicală sună foarte nobil, iar celor cu un statut social umil le oferă un licăr de speranță și o sclipire de lumină, precum și o fărâmă de confort. Dar de ce este o asemenea zicală populară în societate? Nu cumva pentru că oamenii din societate dau prea multă atenție identității, valorii și statutului lor social? (Ba da.) Celor care provin dintr-un mediu umil le lipsește constant încrederea, așa că folosesc această zicală pentru a se consola, precum și pentru a-i liniști pe ceilalți, crezând că, deși statutul și identitatea lor sunt umile, ei au o stare de spirit superioară, lucru care nu se poate învăța. Indiferent de cât de umilă îți este identitatea, dacă starea ta de spirit este superioară, asta arată că ești o persoană onorabilă, chiar mai onorabilă decât acei oameni cu o identitate și un statut distins. Ce problemă indică acest lucru? Cu cât oamenii spun mai des „Nu întreba un erou de unde provine”, cu atât asta dovedește mai mult că lor le pasă de identitatea și statutul lor social. Mai ales când identitatea și statutul social al unei persoane sunt foarte modeste și umile, ea folosește această zicală pentru a se consola și a compensa golul și nemulțumirea din inima ei. Părinții unor oameni o duc chiar mai greu decât negustorii mărunți și ambulanți, decât micii proprietari și artizani sau mai greu decât părinții care fac oricare dintre aceste slujbe nesemnificative, modeste și mai ales prost plătite în societate, așa că identitatea și statutul social pe care le moștenesc de la părinții lor sunt și mai umile. De exemplu, părinții unor oameni au o reputație foarte proastă în societate, nu prea fac lucruri pe care se cuvine să le facă și nu au o ocupație acceptată de societate sau un venit stabil, așa că se chinuie să suporte cheltuielile de trai ale familiei lor. Unii părinți joacă frecvent jocuri de noroc și pierd bani cu fiecare pariu. În cele din urmă, familia e ruinată și lefteră, incapabilă să-și permită cheltuielile de zi cu zi. Copiii născuți în această familie poartă haine ponosite, suferă de foame și trăiesc în sărăcie. Oricând sunt ședințe cu părinții la școală, ai lor nu se duc,

iar profesorii știu că sunt la jocuri de noroc. E de la sine înțeles ce fel de identitate și statut au acești copii în ochii profesorilor și printre colegii lor de clasă. Copiii născuți într-o astfel de familie vor simți cu siguranță că nu pot ține capul sus în preajma celorlalți. Chiar dacă învață bine și muncesc din greu și chiar dacă sunt hotărâți și se remarcă din mulțime, identitatea pe care o moștenesc de la această familie le-a stabilit deja statutul și valoarea în ochii celorlalți – asta poate face o persoană să se simtă foarte ținută în frâu și angoasată. De unde provin această angoasă și această reprimare? De la școală, de la profesori, de la societate și mai ales de la părerile incorecte ale omenirii față de modul în care trebuie tratați oamenii. Nu este așa? (Ba da.) Unii părinți nu au neapărat o reputație proastă în societate, dar au făcut câteva lucruri neplăcute. De exemplu, să ne uităm la cazul părinților care au fost închiși și condamnați pentru delapidare și luare de mită sau pentru că au încălcat legea, făcând ceva ilegal sau ocupându-se cu specula și cu afacerile necinstite. Rezultatul este că au un impact negativ și nefavorabil asupra familiei lor, forțând membrii familiei să sufere această rușine alături de ei. Așadar, să aparțină acestui fel de familii are efectiv un impact mai mare asupra identității unei persoane. Nu numai că identitatea și statutul ei social sunt umile, dar este și desconsiderată și chiar etichetată drept „delapidator” sau „membru al unei familii de hoți”. Odată ce o persoană este etichetată cu astfel de titluri, asta va avea un impact și mai mare asupra identității și statutului ei social și îi va exacerba și mai mult situația nefavorabilă în societate, făcând-o să se simtă cu atât mai incapabilă să țină capul sus. Indiferent de cât de mult încerci sau cât de prietenos ești, tot nu poți să-ți schimbi identitatea și statutul social. Desigur, astfel de consecințe sunt, de asemenea, efectul pe care familia îl are asupra identității unei persoane. Apoi există structuri familiale care sunt relativ complicate. De exemplu, unii oameni nu au o mamă biologică, ci numai una vitregă, care

nu este foarte bună sau foarte atentă cu ei și care nu le-a oferit prea multă grijă sau dragoste maternă, când erau în creștere. Așadar, pentru ei, să aparțină unei astfel de familii le oferă efectiv o identitate aparte, aceea de a fi nedoriți. În contextul acestei identități aparte, în inima lor apar mai multe umbre și simt că statutul lor printre ceilalți este mai umil decât al oricui altcuiva. Nu au niciun sentiment de fericire, niciun sentiment că trăiesc, cu atât mai puțin un scop pentru care să trăiască și se simt inferiori și deosebit de nenorociți. Există alți oameni care au o structură familială complexă pentru că mama, din cauza anumitor circumstanțe, a trecut printr-o succesiune de mariaje, așa că au mai mulți tați vitregi și nu știu cine este tatăl lor adevărat. E de la sine înțeles ce fel de identitate ar primi o astfel de persoană pentru că aparține acestei familii deosebite. Statutul ei social ar fi umil în ochii celorlalți și, din când în când, ar apărea oameni care folosesc aceste probleme sau anumite opinii despre familie ca să umilească această persoană, s-o calomnieze și s-o provoace. Nu numai că acest lucru i-ar diminua identitatea și statutul în societate, dar ar face-o și să se simtă rușinată și incapabilă să-și arate fața în preajma celorlalți. Pe scurt, identitatea și statutul social aparte pe care oamenii le moștenesc fiindcă fac parte dintr-o familie deosebită ca acelea pe care le-am menționat sau identitatea și statutul social comun, obișnuit, pe care oamenii le moștenesc pentru că aparțin unei familii comune și obișnuite sunt un fel de durere surdă în adâncul inimilor lor. Este atât o pereche de cătușe, cât și o povară, dar oamenii nu suportă să se lepede de ea și nu sunt dispuși s-o lase în urmă. Fiindcă pentru fiecare, căminul familial este locul unde s-a născut și a crescut și este, de asemenea, un loc plin de sprijin. Pentru cei ale căror familii le pun în cârcă un statut social și o identitate modestă și umilă, familia este și bună, și rea, pentru că, psihologic, oamenii nu pot trăi fără o familie, dar cu privire la nevoile lor reale și obiective, familia le-a adus

diverse grade de rușine, împiedicându-i să primească, printre alți oameni și în societate, respectul și înțelegerea pe care le merită. Așadar, pentru acest segment al populației, căminul familial este un loc pe care îl și iubește, și urăște. O astfel de familie nu este prețuită sau stimată de nimeni în societate, ci mai degrabă este discriminată și desconsiderată de ceilalți. Tocmai din cauza asta, oamenii născuți într-o astfel de familie moștenesc și aceeași identitate, același statut și aceeași valoare. Rușinea pe care o simt pentru că aparțin acestei familii le afectează adesea cele mai profunde emoții, părerile despre lucruri și modurile în care le gestionează. Inevitabil, asta le afectează, într-o mare măsură, modul în care urmăresc adevărul și felul în care îl practică în timp ce îl urmăresc. Tocmai pentru că aceste lucruri pot afecta modul în care oamenii urmăresc și practică adevărul, indiferent de ce identitate ai moștenit de la familia ta, ar trebui să renunți la ea.

Unii ar putea spune: „Părinții despre care tocmai ai vorbit sunt cu toții mici proprietari, negustori neînsemnați, vânzători ambulanți, persoane care fac curățenie și cei care fac slujbe mărunte. Aceste statute sociale sunt foarte umile și e corect că oamenii ar trebui să renunțe la ele. Așa cum spune zicala: «Omul se luptă în sus; apa curge în jos», oamenii ar trebui să se uite în sus și să aibă țeluri înalte și nu ar trebui să se uite la aceste lucruri asociate cu statutul umil. De exemplu, cine vrea să fie mic proprietar? Cine vrea să fie un negustor neînsemnat? Fiecare vrea să facă bani mulți, să devină un oficial de rang înalt, să aibă statut în societate și să obțină succese efemere. Nimeni nu aspiră, de la o vârstă fragedă, să fie mic proprietar și să se mulțumească doar să muncească pământul și să aibă ce să mănânce și să bea. Nimeni nu vede asta ca pe un succes, nu există astfel de oameni. Tocmai pentru că astfel de familii aduc rușine asupra oamenilor și îi fac să fie tratați nedrept pentru identitatea lor, ei ar trebui să renunțe la identitatea

pe care o moștenesc de la familia lor.” Așa stau lucrurile? (Nu.) Nu, nu așa stau. Dacă discutăm dintr-o perspectivă diferită, unii oameni se nasc în familii care sunt privilegiate sau care au un mediu de trai bun sau un statut social înalt, așa că moștenesc o identitate și un statut social distins și sunt stimați peste tot. În copilărie, sunt tratați cu delicatețe de părinții lor și de bătrânii din familie, ca să nu mai vorbim de felul în care sunt tratați în societate. Datorită provenienței speciale și nobile a familiei lor, la școală, profesorii și colegii de clasă îi admiră cu toții și nimeni nu îndrăznește să-i persecute. Profesorii vorbesc cu ei pe un ton blând și cordial, iar colegii de clasă îi respectă foarte mult. Întrucât provin dintr-o familie privilegiată, cu o proveniență distinsă, lucru care le conferă o identitate nobilă în societate și-i face pe ceilalți să-i admire, au un sentiment de superioritate și simt că au o identitate și un statut social respectabil. Drept urmare, în orice grup, sunt prea încrezători, spunând orice poftesc, fără să țină cont de sentimentele nimănui și sunt complet nestăpâniți în tot ce fac. Pentru alți oameni, sunt sofisticați și eleganți, nu se tem să-și facă planuri mărețe, să spună ce gândesc și să acționeze și, indiferent ce spun sau ce fac, fiindcă au sprijinul provenienței puternice a familiei lor, există mereu niște oameni distinși la îndemână care să-i ajute și tot ceea ce fac decurge fără probleme. Cu cât lucrurile merg mai bine, cu atât se simt mai mult net superiori. Oriunde merg, au intenția de a se impune, a se remarca din mulțime și a fi diferiți de ceilalți. Ori de câte ori mănâncă alături de ceilalți, aleg porțiile mari și, dacă nu le primesc, se înfurie. Când trăiesc cu frații și surorile, insistă să doarmă în cel mai bun pat – cel poziționat în locul cel mai însorit sau aproape de sursa de căldură, sau oriunde e aer curat – și le aparține doar lor. Nu este acesta un sentiment de superioritate? (Ba da.) Părinții unora câștigă bani buni sau sunt funcționari publici, sau profesioniști talentați cu salarii mari, așa că familia lor trăiește deosebit de confortabil și o duce bine, nu-și face

griji dacă-și permite lucruri precum mâncarea sau îmbrăcămintea. Drept consecință, astfel de oameni se simt net superiori. Pot purta orice doresc, cumpără cele mai elegante haine și le aruncă odată ce nu mai sunt la modă. De asemenea, pot să mănânce orice își doresc – nu trebuie decât să spună și cineva le va aduce mâncarea. Nu trebuie să-și facă griji pentru nimic și se simt net superiori. Identitatea pe care o moștenesc de la acest tip de familie privilegiată înseamnă că, în ochii celorlalți, efectiv sunt prințese, dacă sunt femei sau playboy, dacă sunt bărbați. Ce au moștenit de la acest tip de familie? O identitate și un statut social nobil. Ceea ce au moștenit de la acest tip de familie nu este rușinea, ci gloria. Indiferent de mediul sau grupul de oameni în care se află, simt mereu că le sunt net superiori tuturor. Spun lucruri precum: „Părinții mei sunt oameni de afaceri bogați. Familia mea are mulți bani. Îi cheltui oricând vreau și nu am niciodată o limită” sau „Părinții mei sunt oficiali de rang înalt. Oriunde mă duc cu afaceri, pot să rezolv totul cu un singur cuvânt, fără să trec prin procedurile normale. Vezi de cât efort e nevoie ca să rezolvați ceva, trebuie să treceți prin procedurile normale, să vă așteptați rândul și să vă umiliți ca să obțineți ceva. Uită-te la mine: pur și simplu îi spun unui asistent al părinților mei ce trebuie rezolvat și se rezolvă. Ce spui de o asemenea identitate și statut social?” Au un sentiment de superioritate? (Da.) Unii spun: „Părinții mei sunt celebrități publice, poți să le cauți numele pe internet și să vezi dacă apar.” Când cineva verifică lista de celebrități și numele părinților chiar sunt acolo, asta le dă acestor oameni un sentiment de superioritate. Oriunde merg, dacă cineva îi întreabă: „Cum te numești?”, răspund: „Nu contează cum mă numesc eu, numele părinților mei sunt cutare și cutare.” Primul lucru pe care li-l spun oamenilor sunt numele părinților lor, ca alții să afle care sunt identitatea și statutul lor social. Unii își spun, în sinea lor: „Familia ta are statut, părinții tăi sunt ambii oficiali, sau celebrități, sau oameni de afaceri

bogați, ceea ce te face copilul privilegiat al unor oficiali de rang înalt sau al unor părinți super bogați. Eu ce sunt?" După ce se gândesc la asta, răspund: „Părinții mei nu sunt speciali, sunt doar muncitori obișnuiți care câștigă salarii medii, așa că nu e niciun motiv de laudă – însă unul dintre strămoșii mei a fost prim ministru într-o dinastie." Alții spun: „Strămoșul tău a fost prim ministru. Uau, deci ai un statut special! Ești urmașul unui prim ministru. Oricine se trage dintr-un prim ministru nu este o persoană obișnuită, înseamnă că și tu ești urmașul unor celebrități!" Vezi, odată ce un om se asociază cu o celebritate, identitatea lui va fi diferită, statutul lui social va crește imediat și el va fi respectat. Există alții, care spun: „Strămoșii mei au fost o generație de oameni de afaceri bogați. Au fost putred de bogați. Ulterior, din cauza schimbărilor sociale și a celor din sistemul social, averea le-a fost confiscată. Acum, multe dintre casele în care trăiesc oameni, pe o rază de zece mile de aici, au fost casele strămoșilor mei. În trecut, casa familiei mele a avut patru sau cinci sute de camere, sau cel puțin două sau trei sute de camere și mai mult de o sută de servitori, per total. Bunicul meu a fost proprietarul afacerii. Nu a muncit niciodată, doar le-a dat ordine altora. Bunica a dus o viață de răsfăț și amândoi au avut servitori care îi îmbrăcau și le spălau hainele. Ulterior, din cauză că mediul social s-a schimbat, familia a fost ruinată, așa că nu mai facem parte din nobilime, ci am devenit oameni de rând. În trecut, familia mea era mare și prestigioasă. Dacă băteau din picioare într-un capăt al satului, tremurele se resimțeau tocmai în celălalt capăt. Toată lumea îi cunoștea. Dintr-o astfel de familie provin, deci ce părere ai despre asta? Excepțional, nu-i așa? Ar trebui să mă admiri, nu?" Totuși, alții spun: „Bogăția strămoșilor tăi nu impresionează cu nimic. Strămoșul meu a fost împărat și încă un împărat fondator. Se spune că numele meu de familie e moștenit de la el. Întreaga mea familie sunt rudele lui directe, nu

îndepărtate. Ce crezi despre asta? Acum că știi trecutul strămoșului meu, oare n-ar trebui să mă privești cu o admirație reîmprospătată și să-mi arăți puțin respect? N-ar trebui să mă admiri?" Unii oameni spun: „Deși niciunul dintre strămoșii mei nu a fost împărat, unul a fost un general care a ucis nenumărați dușmani, a realizat multe fapte eroice militare și a devenit un ministru important la curtea imperială. Familia mea este toată formată din descendenții lui direcți. Până în ziua de azi, familia mea încă studiază mișcările de arte marțiale transmise de strămoșii mei, care sunt ținute secrete față de străini. Ce crezi despre asta? Nu este identitatea mea specială? Nu este statutul meu distins?" Aceste identități speciale pe care oamenii le moștenesc de la așa-zisele lor familii ancestrale îndepărtate, precum și de la familiile lor moderne, sunt văzute drept onorabile și glorioase de către ei și, din când în când, le menționează și fac paradă cu ele, ca un simbol al identității și statutului lor social. Pe de o parte, fac asta ca să arate că identitatea și statutul lor sunt excepționale. Pe de altă parte, atunci când oamenii spun aceste povești, se străduiesc și să obțină o poziție și un statut social mai înalte, astfel încât să-și sporească valoarea printre ceilalți și să pară excepționali și speciali. Pentru ce să devină excepționali și speciali? Ca să câștige un grad mai mare de respect, admirație și stimă de la ceilalți, ca să poată trăi o viață mai confortabilă, mai ușoară și mai demnă. Mai ales în unele medii speciale, de exemplu, există oameni care sunt constant incapabili să-și facă simțită prezența într-un grup sau să câștige respectul și stima celorlalți. Așadar, caută oportunități și, din când în când, își folosesc identitatea specială sau proveniența specială a familiei lor pentru a-și face simțită prezența, pentru a face cunoscut faptul că sunt excepționali și pentru a-i face pe oameni să-i prețuiască și să-i respecte, astfel încât să câștige prestigiu în rândul lor. Ei spun: „Deși identitatea, statutul și calibrul meu sunt obișnuite, unul dintre strămoșii mei a fost

consilierul familiei unui prinț din dinastia Ming. Ai auzit de cutare? Acela a fost strămoșul meu, bunicul străbunicului meu, a fost un consilier important al familiei prințului. Era cunoscut drept «Creierul». Era expert în toate domeniile, de la astronomie până la geografie, istorie antică și modernă, afaceri chinezești și externe. De asemenea, putea să facă preziceri. Încă mai avem în familie busola geomantică feng shui pe care a folosit-o." Deși s-ar putea să nu vorbească des despre asta, totuși, din când în când, îi încântă pe ceilalți cu povești despre această istorie strălucită a strămoșilor lor. Nimeni nu știe dacă ceea ce spun este adevărat sau nu, iar câteva povești pot fi greu de crezut, dar altele s-ar putea să fie adevărate. În orice caz, în mințile oamenilor, identitatea pe care o moștenesc de la familia lor este foarte importantă. Le determină poziția și statutul în rândul celorlalți, tratamentul pe care îl primesc în rândul oamenilor și, de asemenea, situația și rangul printre aceștia. Oamenii le consideră foarte importante tocmai pentru că, atunci când sunt printre alții, ei percep aceste lucruri obținute din identitatea lor moștenită. Prin urmare, din când în când, se laudă cu aceste capitole „glorioase" și „strălucite" din istoria familiei lor, evitând adesea să menționeze acele aspecte ale trecutului familiei lor sau acele lucruri care s-au întâmplat în familia lor care sunt rușinoase sau care ar putea fi desconsiderate sau discriminate. Pe scurt, identitatea pe care oamenii o moștenesc de la familia lor este foarte importantă în inimile lor. Când trec prin evenimente deosebite, folosesc adesea identitatea specială a familiei lor drept capital și motiv să se laude, pentru a câștiga aprecierea oamenilor și a câștiga statut în rândul celorlalți. Indiferent dacă familia ta îți aduce glorie sau rușine sau dacă identitatea și statutul social pe care le moștenești de la familia ta sunt nobile sau umile, în ceea ce te privește, această familie nu este mai mult de atât. Nu determină dacă poți înțelege adevărul, dacă-l poți urmări sau dacă poți păși pe calea urmării adevărului. Prin urmare, oamenii

nu ar trebui să vadă asta drept o chestiune foarte importantă, fiindcă nu determină soarta unei persoane, nici viitorul acesteia și cu atât mai puțin calea pe care aceasta merge. Identitatea pe care o moștenești de la familia ta poate să-ți determine numai sentimentele și percepțiile, când te afli printre ceilalți. Indiferent dacă identitatea pe care o moștenești de la familia ta este un lucru pe care îl disprețuiești sau un lucru cu care merită să te lauzi, nu poate determina dacă vei fi capabil să pășești pe calea urmăririi adevărului. Așa că, atunci când vine vorba despre urmărirea adevărului, nu contează ce identitate sau ce statut social moștenești de la familia ta. Chiar dacă identitatea pe care o moștenești te face să te simți superior și onorat, nu merită să fie menționată. Sau, dacă-ți dă sentimente de rușine, inferioritate și stimă de sine scăzută, nu va afecta modul în care urmărești adevărul. Nu-i așa? (Ba da.) Nu va afecta deloc modul în care urmărești adevărul și nici identitatea ta de ființă creată, înaintea lui Dumnezeu. Din contră, indiferent ce identitate și statut social moștenești de la familia ta, din perspectiva lui Dumnezeu, fiecare are aceeași șansă de a fi mântuit și își îndeplinește datoria și urmărește adevărul cu același statut și aceeași identitate. Identitatea pe care o moștenești de la familia ta, fie onorabilă sau rușinoasă, nu-ți determină umanitatea și nici calea pe care o alegi. Totuși, dacă îi dai multă importanță și o vezi ca pe o parte esențială a vieții și a ființei tale, atunci te vei ține strâns de ea, n-o vei lăsa să scape niciodată și vei fi mândru de ea. Dacă identitatea pe care o moștenești de la familia ta este nobilă, atunci o vei vedea ca pe un soi de capital, pe când dacă este umilă, o vei privi ca pe un lucru rușinos. Indiferent dacă identitatea moștenită de la familia ta este nobilă, glorioasă sau rușinoasă, asta este doar înțelegerea ta și rezultatul privirii acestui lucru din perspectiva umanității tale corupte. Este doar sentimentul tău, percepția și înțelegerea ta, care nu sunt conform adevărului și nu au nimic de-a face cu acesta. Nu este capital pentru felul în

care urmărești adevărul și, desigur, nu este o piedică pe calea urmăririi adevărului. Dacă statutul tău social este nobil și elevat, asta nu înseamnă că este capital pentru mântuirea ta. Dacă statutul tău social este modest și umil, asta nu înseamnă că este o piedică pe calea urmăririi adevărului și cu atât mai puțin o piedică pe calea urmăririi mântuirii. Cu toate că mediul, proveniența, calitatea vieții și condițiile de trai ale unei familii derivă toate din predestinarea lui Dumnezeu, ele nu au nimic de-a face cu adevărata identitate a unei persoane înaintea lui Dumnezeu. Orice om, indiferent din ce familie provine, sau dacă proveniența familiei lui este ilustră sau inferioară, este, în ochii lui Dumnezeu, o ființă creată. Chiar dacă familia ta are o proveniență ilustră și tu ai o identitate și un statut nobil tot ești o ființă creată. În același fel, dacă statutul familiei tale este umil, iar tu ești desconsiderat de ceilalți, în ochii lui Dumnezeu ești, totuși, o ființă creată obișnuită – nu ești deloc special. Medii familiale diferite oferă oamenilor medii de creștere diferite, iar medii de viață diferite oferă oamenilor puncte de vedere diferite în ceea ce privește gestionarea lucrurilor materiale, a lumii și a vieții. Dacă un om este bogat sau sărac în viață sau dacă circumstanțele familiale ale cuiva sunt avantajoase sau nu, este doar o experiență diferită pentru oameni diferiți. Relativ vorbind, cei care sunt săraci și a căror familie are un standard de viață modest au o experiență de viață mai profundă, pe când celor care sunt bogați și a căror familie este deosebit de privilegiată le este mai greu să realizeze acest lucru, nu-i așa? (Ba da.) Indiferent în ce mediu familial ai crescut și indiferent ce identitate și ce statut social ai dobândit din acel mediu familial, când vii înaintea lui Dumnezeu, când ești recunoscut și acceptat de El drept o ființă creată, în ochii Lui, ești la fel ca alți oameni, ești egalul lor, nu ești deloc special, iar Dumnezeu va aplica aceleași metode și aceleași standarde în cerințele pe care le are de la tine. Dacă spui: „Am un statut social special”, atunci,

înaintea lui Dumnezeu, nu ar trebui să iei în considerare acest „caracter special”; dacă spui: „Statutul meu social este modest”, nu trebuie să iei în considerare nici această „modestie”. Înaintea lui Dumnezeu, fiecare dintre voi trebuie să se îndepărteze de identitatea moștenită de la familia lui, să renunțe la ea, să accepte identitatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o ca ființă creată și să adopte această identitate atunci când îndeplinește bine datoria unei ființe create. Dacă provii dintr-o familie bună și ai un statut nobil, nu ai de ce să te lauzi și nu ești mai nobil decât nimeni. De ce? În ochii lui Dumnezeu, atât timp cât ești o ființă umană creată, ești plin de firi corupte și ești unul dintre cei pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască. La fel, dacă identitatea pe care o moștenești de la familia ta este modestă și umilă, trebuie totuși să accepți identitatea de ființă creată pe care ți-a dat-o Dumnezeu și să vii înaintea Lui ca ființă creată, pentru a-I accepta mântuirea. Ai putea spune: „Statutul social al familiei mele este umil, iar identitatea mea este, de asemenea, modestă. Oamenii mă privesc de sus.” Dumnezeu spune că nu contează. Astăzi, înaintea lui Dumnezeu, nu mai apari ca o persoană a cărei identitate i-a fost dată de familia ei. Identitatea ta actuală este aceea de ființă creată, iar ceea ce ar trebui să accepți sunt cerințele lui Dumnezeu de la tine. Dumnezeu nu este părtinitor față de nimeni, nu Se uită la istoricul familiei tale sau la identitatea ta, pentru că, în ochii Lui, ești la fel ca toți ceilalți. Ai fost corupt de Satana, ești un membru al rasei umane corupte și, înaintea lui Dumnezeu, ești o ființă creată, așa că ești unul dintre cei pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Nu contează dacă ești urmașul unor oficiali de rang înalt sau unor părinți super-bogați, dacă ești un tânăr privilegiat sau o prințesă, sau dacă ești copilul unor mici proprietari sau al unei persoane obișnuite. Aceste lucruri nu sunt importante, iar Dumnezeu nu Se uită la nimic din toate acestea. Pentru că Dumnezeu vrea să te mântuiască pe tine ca persoană. Vrea să-ți schimbe

firea coruptă, nu identitatea. Firea ta coruptă și valoarea ta nu sunt determinate de identitatea ta, iar firea ta coruptă nu provine de la familia ta. Dumnezeu nu vrea să te mântuiască pentru că statutul tău ar putea fi modest și mai ales nu pentru că ar putea fi distins. Mai degrabă, Dumnezeu te-a ales datorită planului Său și gestionării Sale, fiindcă ai fost corupt de Satana și ești un membru al rasei umane corupte. Indiferent ce identitate moștenești de la familia ta, înaintea lui Dumnezeu, ești ca toți ceilalți. Sunteți cu toții membri ai rasei umane, care au fost corupți de Satana și au firi corupte. Nu ești cu nimic special. Nu-i așa? (Ba da.) Prin urmare, data viitoare când cineva din preajma ta spune: „Am fost magistrat județean”, sau „Am fost guvernator de provincie”, sau cineva spune „Strămoșii noștri au fost împărați”, sau cineva spune „Am fost un membru al congresului”, sau „Am candidat la președinție”, sau cineva spune „Am fost președintele unei mari companii”, sau „Am fost șeful unei întreprinderi de stat”, ce-i așa de grozav? Oare este important că ai fost cândva director executiv sau ofițer superior? Această lume și această societate dau mare importanță identității și statutului social al unei persoane și decid cum să te trateze în funcție de identitatea și statutul tău social. Dar acum ești în casa lui Dumnezeu, iar El nu te va privi diferit pentru cât de grozav ai fost în trecut sau pentru cât de grozavă și glorioasă a fost identitatea ta. Mai ales acum când El îți cere să urmărești adevărul, are rost să te lauzi cu calificările, statutul social și valoarea ta? (Nu, nu are rost.) Nu cumva ar fi o nesăbuință să faci asta? (Ba da.) Oamenii nesăbuiți tind să folosească aceste lucruri pentru a se compara cu alții. Mai există și unii noi credincioși care au o statură mică și nu înțeleg adevărul și care folosesc adesea aceste lucruri din societate și din familie ca să se compare cu alții. Oamenii care au o anumită temelie și o statură în credința lor în Dumnezeu, în general, nu ar face asta și nici nu ar vorbi

despre astfel de lucruri. Să-ți folosești identitatea de familie sau poziția socială drept capital nu este în conformitate cu adevărul.

Acum că am avut foarte multă părtășie despre asta, înțelegi ce am spus despre identitatea pe care o moștenești de la familia ta? (Da.) Vorbește-Mi despre asta! (Dumnezeule, voi vorbi eu despre asta. Adesea, oamenii dau o importanță specială familiei în care s-au născut și identității și statutului acesteia în societate. Oamenii care sunt născuți într-o familie cu un statut social modest tind să creadă că sunt oarecum inferiori celorlalți. Simt că au origini foarte umile și nu pot ține capul sus în societate, așa că vor să se străduiască să-și îmbunătățească statutul social; cei care sunt născuți într-o familie cu o reputație și un statut înalt tind să fie foarte aroganți și încrezuți, le place să se dea mari și au un sentiment înnăscut de superioritate. Dar, de fapt, statutul social al oamenilor nu este cel mai important lucru, deoarece, înaintea lui Dumnezeu, oamenii au aceeași identitate și același statut – toți sunt ființe create. Identitatea și statutul unei persoane nu pot determina dacă aceasta poate urmări și practica adevărul sau dacă poate fi mântuită, așa că omul nu se poate limita din cauza identității și a statutului său.) Foarte bine. Oamenilor care nu urmăresc adevărul le pasă foarte mult de identitatea și statutul social al unei persoane, așadar, în anumite circumstanțe speciale, vor spune lucruri precum: „Îl știi pe cutare din biserica noastră? Familia lui este înstărită!” Ochii li se luminează când spun cuvântul „înstărită”, lucru care arată că au o mentalitate extrem de invidioasă și geloasă. Sentimentele lor de invidie cresc de atât de mult timp încât au ajuns în punctul în care salivează după astfel de oameni și spun: „O, îi știi pe oamenii aceia de acolo? Tatăl ei este oficial de rang înalt, iar al lui este magistrat de județ, al ei e primar, iar tatăl aceluia este secretar într-un departament de guvern!” Când văd pe cineva care poartă haine frumoase, sau pe cineva care se îmbracă bine, sau care are puțină clasă sau înțelegere, sau care folosește

lucruri deosebit de sofisticate, se simt invidioși și se gândesc: „Familia lui este bogată, probabil că e plin de bani” și sunt măcinați de admirație și invidie. Ori de câte ori vorbesc despre cutare că este șeful unei companii, le pasă mai mult de identitatea lui decât îi pasă lui însuși. Vorbesc mereu despre meseria persoanei, chiar dacă ea însăși n-o menționează și chiar o votează, când e timpul să aleagă conducătorul bisericii. Au sentimente deosebite pentru oamenii cu un statut social mai înalt decât ei și le rezervă o atenție specială. Încearcă mereu să le facă pe plac acestor oameni, să se apropie de ei și să-i lingușească, în vreme ce se urăsc pe ei înșiși și se gândesc: „Tatăl meu de ce nu este un oficial? De ce m-am născut în familia asta? De ce nu am nimic bun de spus despre familia mea? Familiile în care s-au născut ei sunt fie oficiali, fie oameni de afaceri bogați, pe când familia mea nu are nimic. Frații mei sunt toți oameni obișnuiți, mici proprietari care lucrează pământul și care sunt toți la marginea societății. Și cu cât vorbim mai puțin despre părinții mei, cu atât mai bine – nici măcar nu au o educație. Ce rușine!” Când cineva le menționează părinții, devin evazivi și spun: „Să nu deschidem acest subiect, hai să vorbim despre altceva! Să vorbim despre cutare din biserica noastră. Uită-te la funcția de management pe care o are, știe cum să fie lider. Face asta de decenii, nimeni nu l-ar putea înlocui. Tipul s-a născut să conducă. De s-ar putea spune același lucru despre noi. Acum, că el crede în Dumnezeu, e o dublă binecuvântare. Chiar este un om binecuvântat, fiindcă deja are tot ce-și poate dori cineva în societate, iar acum, că a venit în casa lui Dumnezeu, poate, de asemenea, să intre în Împărăție și să aibă o destinație frumoasă.” Ei cred că atunci când un oficial intră în casa lui Dumnezeu, el sau ea ar trebui să fie conducători de biserică și să aibă o destinație frumoasă. Cine decide asta? Au ei ultimul cuvânt? (Nu.) Acesta este în mod clar un lucru pe care îl spun neîncrezătorii. Dacă văd pe cineva cu oarece abilități și un talent înnăscut,

care se îmbracă bine și se bucură de lucrurile bune din viață, care conduce o mașină frumoasă și locuiește într-o casă mare, se vor apropia în mod persistent de acea persoană, o vor linguși și îi vor intra în grații. Apoi există alții care consideră că au un statut social și o poziție înaltă. Când vin în casa lui Dumnezeu, cer întotdeauna privilegii speciale, le strigă ordine fraților și surorilor și îi tratează ca pe niște sclavi, fiindcă s-au obișnuit să ducă o viață de oficial. Oare acești oameni cred că frații și surorile lor le sunt subordonați? Când se țin alegeri pentru conducătorul bisericii, dacă nu sunt aleși, se înfurie și spun: „Nu voi mai crede, casa lui Dumnezeu nu e dreaptă, nu le oferă oamenilor o șansă, casa lui Dumnezeu desconsideră oamenii!” S-au obișnuit să fie oficiali în lume și cred că sunt cei mai cei, așa că, atunci când vin în casa lui Dumnezeu, încearcă mereu să decidă totul, să preia conducerea în toate, cer privilegii speciale și tratează casa lui Dumnezeu la fel cum tratează lumea și societatea. Poate că, în lume, o femeie este soția unui oficial, dar vrea să fie tratată tot ca soția unui oficial atunci când vine în casa lui Dumnezeu, iar oamenii s-o flateze și s-o urmeze peste tot. În timpul adunărilor, dacă frații și surorile uită s-o întâmpine, se înfurie și nu mai vine la adunări, pentru că simte că oamenii n-o iau în serios și că a crede în Dumnezeu nu are nicio însemnătate. Nu este un lucru irațional? (Ba da.) Indiferent ce identitate specială ai în societate, când vii în casa lui Dumnezeu, îți pierzi identitatea specială. Înaintea lui Dumnezeu și înaintea adevărului, oamenii au o singură identitate, cea de ființe create. Afară, în lume, fie că ești un oficial din guvern sau soția unui oficial, fie că ești un membru al elitei societății sau un birocrat obișnuit, sau dacă ești general sau soldat, în casa lui Dumnezeu, ai o singură identitate, aceea de ființă creată. Nu ești deloc special, așa că nu căuta privilegii speciale și nici nu-i forța pe oameni să ți se închine. Mai sunt și alții care vin dintr-o familie creștină specială sau dintr-o familie care crede, de generații, în Domnul. Poate că

mama lor a fost instruită la seminar și tatăl lor este pastor. Ei sunt foarte bine primiți în comunitatea religioasă, iar credincioșii se adună în jurul lor. După ce acceptă această etapă a lucrării lui Dumnezeu, tot simt că au aceeași identitate ca înainte, dar trăiesc în tărâmul viselor! E timpul să nu mai viseze și să se trezească! Nu contează dacă ești pastor sau conducător, când vii în casa lui Dumnezeu, trebuie să-i înțelegi regulile și să înveți să-ți schimbi identitatea. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faci. Nu ești vreun oficial de rang înalt, nici vreun birocrat obișnuit, nu ești un om de afaceri bogat și nici nu ești sărac și nevoiaș. Când vii în casa lui Dumnezeu, ai o singură identitate și anume identitatea pe care ți-a dat-o Dumnezeu – aceea de ființă creată. Ce ar trebui să facă ființele create? Nu ar trebui să faci paradă cu istoria familiei tale sau cu statutul social pe care l-ai moștenit de la aceasta, nici să-ți folosești statutul social superior ca să te dezlănțui în casa lui Dumnezeu și să cauți privilegii speciale și în niciun caz n-ar trebui să-ți folosești experiența pe care ai acumulat-o în societate și sentimentul de superioritate pe care ți-l conferă statutul tău social, ca să te comporți ca un conducător suveran în casa lui Dumnezeu și să iei deciziile. În casa lui Dumnezeu, ar trebui mai degrabă să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și să te comporți într-o manieră potrivită, nu să menționezi trecutul familiei tale și nici să ai un sentiment de superioritate sau un complex de inferioritate; nu-i nevoie să te simți inferior sau să ai un sentiment de superioritate. Pe scurt, trebuie să faci bine, ascultător, ceea ce se cuvine să facă o ființă creată și să îndeplinești bine datoria pe care o ființă creată ar trebui s-o îndeplinească. Unii spun: „Deci asta înseamnă că trebuie să mă stăpânesc și să trec neobservat?” Nu, nu trebuie să te stăpânești și să treci neobservat, nu trebuie să fii servil și cu siguranță nu trebuie să-ți dai importanță. Nu trebuie să încerci să te remarci din mulțime, nu trebuie să te prefaci și nici să faci concesii doar ca să mulțumești pe toată lumea.

Dumnezeu tratează corect oamenii și într-o manieră dreaptă, pentru că El este adevărul. Dumnezeu le-a spus oamenilor multe cuvinte și a avut multe cerințe și, în final, ceea ce cere El este ca tu să-ți îndeplinești cum se cuvine datoria de ființă creată și să faci cum se cuvine tot ce ar trebui să facă o ființă creată. Când gestionezi această problemă, a identității pe care oamenii o moștenesc de la familia lor, ți se cere, de asemenea, să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și cu adevărul drept criteriu, în loc să faci paradă cu sentimentul de superioritate pe care ți l-a dat familia ta. Și, desigur, dacă provii dintr-o familie dezavantajată, nu trebuie să fii sincer și să-ți deschizi sufletul în fața tuturor, spunându-le cât de rău este. Alți oameni ar putea spune: „Cere casa lui Dumnezeu «să nu întrebăm un erou de unde provine»?” Este această zicală adevărul? (Nu.) Această zicală nu este adevărul, așa că nu trebuie să evaluezi nimic pe baza acestei zicale și nici să o folosești drept criteriu ca să te conformezi cerințelor lui Dumnezeu de la tine. Cât despre identitatea pe care o moștenești de la familia ta, ceea ce-ți cere El este să-ți îndeplinești datoria. Înaintea lui Dumnezeu, singura ta identitate este aceea de ființă creată, așa că ar trebui să renunți la lucrurile care îți pot afecta calitatea de ființă creată bună sau care te pot împiedica să fii o ființă creată bună. Nu ar trebui să le faci loc acestor lucruri în inima ta și nici să nu le dai prea multă importanță. Fie că e vorba de aparențe sau de atitudine, ar trebui să renunți la identitatea distinctă pe care o moștenești de la familia ta. Ce părere ai despre asta? E un lucru realizabil? (Da.) Poate că ai moștenit o identitate onorabilă de la familia ta sau poate că trecutul familiei tale îți umbrește identitatea. Indiferent de situație, sper să te poți elibera de lucrul acela, să iei în serios această chestiune și, după aceea, când întâlnești situații speciale, iar aceste lucruri afectează felul în care îți îndeplinești datoria, influențează felul în care tratezi oamenii și îți afectează principiile corecte

după care gestionezi lucrurile și cele după care te înțelegi cu alți oameni, sper că vei putea să nu mai fii influențat de identitatea pe care ai moștenit-o de la familia ta, să tratezi corect pe toată lumea și să gestionezi corect toate lucrurile. De exemplu, să spunem că există o persoană în cadrul bisericii, care este mereu superficială în datoria ei și tulbură constant lucrurile. Cum ar trebui să o tratezi? E o dilemă pentru tine și te gândești: „Trebuie s-o emondez fiindcă, dacă n-o fac, acest lucru va afecta în continuare lucrarea bisericii.” Așadar, încerci s-o emondezi. Dar ea refuză să cedeze și inventează o mulțime de scuze. Nu ți-e teamă de ea, deci continui să ai părtășie și să o emondezi. Întreabă: „Știi cine sunt eu?”, iar tu răspunzi: „Ce contează pentru mine cine ești?” Spune: „Soțul meu este șeful soțului tău. Dacă îmi îngreunezi situația astăzi, soțul tău va avea necazuri.” Răspunzi: „Aceasta este lucrarea casei lui Dumnezeu. Dacă n-o faci bine și continui să tulburi lucrurile, te voi demite din datoria ta.” Așa că ea spune: „În orice caz, ți-am spus cum vor sta lucrurile. Decide singură ce ar trebui făcut!” Ce vrea să spună prin „decide singură”? Îți spune că, dacă îndrăznești s-o demiți, va face în așa fel încât soțul tău să fie concediat. În acest moment, te gândești: „Această femeie are un sprijin puternic, nu-i de mirare că vorbește mereu cu atâta aroganță”, așa că îți schimbi tonul și spui: „Ei bine, de data asta voi lăsa lucrurile așa, dar data viitoare n-o voi mai face! Nu am avut nicio intenție rea în ceea ce am spus, totul este de dragul lucrării bisericii. Suntem cu toții frați și surori care cred în Dumnezeu, suntem cu toții o familie. Gândește-te la asta, sunt conducătoarea bisericii, cum aș putea să nu-mi asum responsabilitatea pentru asta? Dacă n-aș face-o, nu m-ați fi ales, nu-i așa?” Începi să încerci să aplanezi situația. Există vreun principiu în lucrul acesta? Peretele defensiv din adâncul inimii tale s-a prăbușit, nu îndrăznești să respecți principiile și cedezi. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Așa că o lași să scape nepedepsită. Ți-e rușine că identitatea ta nu este la fel

de nobilă ca a ei și că statutul ei social este mai înalt decât al tău, așa că te simți obligată să te lași controlată de ea și să o asculți. Deși amândouă credeți în Dumnezeu, tot te lași șantajată de ea. Dacă nu te poți elibera de influența pe care statutul social o exercită asupra ta, nu vei fi capabilă să respecți principiile, nu vei fi capabilă să practici adevărul și nu vei fi loială înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu Îi ești loială lui Dumnezeu, oare El te va accepta? Va avea încredere în tine? Îți va mai încredința o lucrare importantă? Pentru El, vei fi o persoană în care nu poate avea încredere, pentru că, într-un moment crucial, ai trădat interesele casei lui Dumnezeu pentru a-ți proteja propriile interese. În momentul crucial, te-ai speriat de forțele rele care vin din societate și de la Satana, ceea ce te-a făcut să trădezi interesele casei lui Dumnezeu și să nu poți rămâne fermă în mărturia ta. Aceasta este o fărădelege gravă și un semn că L-ai dezonorat pe Dumnezeu. De ce? Pentru că, atunci când ai făcut asta, ți-ai trădat identitatea de ființă creată și ai încălcat acest principiu de a face ceea ce se cuvine să facă o ființă creată. Când ai gestionat această chestiune, te-ai lăsat influențată de statutul tău social și de identitatea ta în societate. Când te confrunți cu orice problemă, dacă nu poți renunța la influențele negative create de identitatea pe care ai moștenit-o de la familia ta, atunci e posibil să reacționezi la aceste lucruri făcând lucruri neașteptate. Pe de o parte, aceste lucruri te vor face să încalci adevărul și, pe de altă parte, te vor lăsa într-o mare dilemă, fără să știi ce să alegi. Acest lucru te va conduce cu ușurință la fărădelegi și regrete, așa că, înaintea lui Dumnezeu, vei fi întinată și privită ca o persoană care nu este de încredere și care a încălcat principiul pe care Dumnezeu l-a explicat omenirii, acela de a-și face bine datoria de ființe create și de a face lucrurile pe care se cuvine să le facă o ființă creată. Gândiți-vă la asta, această chestiune este oarecum neînsemnată, dar și foarte importantă în gravitatea ei, nu-i așa? (Ba da.)

Tocmai am avut părtășie despre renunțarea la identitatea pe care o moștenești de la familia ta. E ușor să faci asta? (Da, e ușor.) Chiar este ușor? În ce circumstanțe te va afecta și te va perturba această chestiune? Când nu ai o înțelegere corectă și pură a acestei chestiuni, într-un anumit tip de mediu, vei fi influențat de ea și va afecta abilitatea ta de a-ți îndeplini bine datoria și va avea impact asupra metodelor tale de a gestiona lucrurile și asupra rezultatelor. Prin urmare, când este vorba despre identitatea pe care o moștenești de la familie, ar trebui s-o tratezi corect și să nu fii influențat sau controlat de ea, ci în schimb, să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi normal, conform metodelor pe care Dumnezeu le dă oamenilor. În felul acesta, vei avea atitudinea și principiile pe care ar trebui să le aibă în această privință o ființă creată acceptabilă. În continuare, vom avea părtășie despre renunțarea la efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra ta. În această societate, principiile oamenilor de relaționare cu lumea, metodele lor de a trăi și a exista și chiar atitudinile și noțiunile față de religie și credință, precum și diversele noțiuni și păreri pe care le au față de oameni și lucruri – toate aceste lucruri sunt, în mod inevitabil, condiționate de familie. Înainte ca oamenii să înțeleagă adevărul – indiferent ce vârstă au sau de ce gen sunt, sau cu ce se ocupă sau ce fel de atitudine au față de toate lucrurile, fie că e extremă sau rațională – pe scurt, în tot felul de lucruri, gândurile și părerile oamenilor și atitudinile lor față de lucruri sunt influențate, în mare măsură, de familie. Adică diversele efecte de condiționare pe care familia le exercită asupra unei persoane determină, în mare măsură, atitudinea acelei persoane față de lucruri și metoda ei de a le gestiona, precum și perspectiva ei asupra existenței, și chiar afectează credința acesteia. De vreme ce familia condiționează și afectează atât de mult oamenii, aceasta stă, în mod inevitabil, la baza metodelor și principiilor oamenilor de a gestiona lucrurile, precum și la

baza perspectivei lor asupra existenței și a părerilor pe care le au despre credință. Întrucât căminul familial, în sine, nu este locul în care apare adevărul și nici sursa acestuia, practic, există o singură forță sau țintă motivantă care îți determină familia să te condiționeze spre orice idee, punct de vedere sau metodă de a exista – aceea de a acționa în interesul tău. Aceste lucruri care sunt în interesul tău, indiferent de la cine provin – fie că provin de la părinții, bunicii sau strămoșii tăi – pe scurt, toate sunt menite să-ți permită să-ți aperi interesele în societate și în rândul celorlalți, să te împiedice să fii hărțuit și să-ți permită să trăiești printre oameni într-un mod care este mai liber și mai diplomatic și care are scopul de a-ți proteja interesele cât se poate de mult. Condiționarea pe care o primești de la familia ta are scopul de a te proteja, de a te face să eviți să fii hărțuit sau să suferi vreo umilință și de a te transforma în cineva care e mai bun decât ceilalți, chiar dacă asta înseamnă să-i intimidezi sau să-i rănești pe alții, numai să nu fii rănit tu însuți. Acestea sunt câteva dintre cele mai importante lucruri pe care familia ta le condiționează înlăuntrul tău și sunt, de asemenea, esența și ținta principală din spatele tuturor ideilor care sunt condiționate în tine. Nu este adevărat? (Ba da.) Dacă te gândești la ținta și esența tuturor lucrurilor pe care familia ta le-a condiționat în tine, este vreunul conform adevărului? Chiar dacă aceste lucruri sunt conform eticii sau drepturilor legitime și intereselor omenirii, au vreo legătură cu adevărul? Sunt ele adevărul? (Nu.) Se poate spune cu certitudine că ele categoric nu sunt adevărul. Indiferent cât de pozitive, legitime, umane și etice sunt lucrurile pe care familia ta le condiționează înlăuntrul tău, ele nu sunt adevărul și nici nu pot reprezenta adevărul și, desigur, nu pot înlocui adevărul. Prin urmare, când este vorba de subiectul familiei, aceste lucruri sunt alt aspect la care oamenii ar trebui să renunțe. Ce anume este acest aspect? Efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra ta –

acesta este al doilea aspect la care ar trebui să renunțați când este vorba de subiectul familiei. Întrucât discutăm despre efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra ta, să vorbim mai întâi despre ce sunt, mai exact, efectele de condiționare. Dacă le diferențiem după concepția oamenilor despre bine și rău, unele sunt relativ corecte, pozitive, prezentabile și pot fi etalate, pe când unele sunt relativ egoiste, demne de dispreț, josnice, relativ negative și nimic mai mult. Dar, în orice caz, aceste efecte de condiționare din partea familiei sunt ca un strat de îmbrăcăminte protectoare care protejează în mod colectiv interesele trupești ale unei persoane, îi păstrează demnitatea în mijlocul celorlalți și o împiedică să fie hărțuită. Nu-i așa? (Ba da.) Atunci, să vorbim despre ce efecte de condiționare exercită familia asupra ta. De exemplu, când bătrânii din familie îți spun adesea că „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”, o fac pentru a te determina să dai importanță faptului de a avea o reputație bună, de a trăi o viață mândră și de a nu face lucruri de care să-ți fie rușine. Așadar, această zicală îndrumă oamenii într-un mod pozitiv sau negativ? Te poate conduce la adevăr? Te poate îndruma spre înțelegerea adevărului? (Nu, nu poate.) Puteți spune cu certitudine: „Nu, nu poate!” Gândiți-vă la asta, Dumnezeu spune că oamenii ar trebui să se comporte cu onestitate. Când ai comis o fărădelege sau ai făcut o greșeală, sau un lucru care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și se opune adevărului, trebuie să-ți recunoști greșeala, să te înțelegi pe tine însuți și să te diseci întruna pentru a obține o căință adevărată și, după aceea, să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, dacă oamenii trebuie să se comporte cu onestitate, este asta în conflict cu zicala „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”? (Da.) În ce fel? Zicala „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță” e menită să facă oamenii să dea importanță trăirii părții lor luminoase și colorate și

realizării mai multor lucruri care îi pun într-o lumină bună – în locul comiterii de lucruri rele sau dezonorante sau expunerii părții lor urâte – și să-i împiedice să trăiască fără mândrie sau demnitate. De dragul reputației, de dragul mândriei și al onoarei, nu poți să critici tot ce ține de tine, cu atât mai puțin să le spui celorlalți despre partea ta întunecată și despre aspectele tale rușinoase, pentru că trebuie să trăiești cu mândrie și demnitate. Pentru a avea demnitate, ai nevoie de o reputație bună, iar pentru a avea o reputație bună trebuie să te prefaci și să te deghizezi. Nu se opune acest lucru unui comportament onest? (Ba da.) Când te comporți ca o persoană onestă, ceea ce faci se opune complet zicalei „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță". Dacă vrei să ai un comportament onest, nu da importanță mândriei; mândria unei persoane nu face doi bani. În fața adevărului, omul ar trebui să se dezvăluie, nu să se prefacă sau să afișeze o imagine falsă. Omul trebuie să-I dezvăluie lui Dumnezeu adevăratele sale gânduri, greșelile pe care le-a făcut, aspectele care încalcă adevărurile-principii și așa mai departe și, de asemenea, să dezvăluie aceste lucruri fraților și surorilor. Nu e vorba de a trăi de dragul reputației, ci de a trăi pentru a te comporta ca o persoană onestă, pentru a urmări adevărul, pentru a fi o adevărată ființă creată, pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a fi mântuit. Dar când nu înțelegi acest adevăr și nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu, lucrurile care sunt condiționate înlăuntrul tău de familia ta tind să domine. Așadar, atunci când greșești, ascunzi acest lucru și te prefaci, gândindu-te: „Nu pot spune nimic despre asta și nici nu voi permite cuiva care știe ceva despre asta să spună ceva. Dacă vreunul dintre voi spune ceva, nu-l voi lăsa să scape ușor. Reputația mea e pe primul loc. Nu are rost să trăiești decât pentru reputația ta, pentru că este cea mai importantă. Dacă un om își pierde reputația, își pierde toată demnitatea. Așa că nu poți spune lucrurilor pe nume, trebuie să te prefaci, trebuie să acoperi lucrurile, altfel

îți vei pierde reputația și demnitatea, iar viața ta va fi lipsită de valoare. Dacă nu te respectă nimeni, atunci ești doar un gunoi lipsit de valoare și ieftin.” Te poți comporta ca o persoană onestă dacă practici în felul acesta? E posibil să fii complet deschis și să te diseci? (Nu, nu este.) Evident, făcând acest lucru, aderi la zicala „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță” pe care familia ta a condiționat-o înlăuntrul tău. Totuși, dacă renunți la această zicală pentru a urmări și a practica adevărul, ea nu te va mai afecta, nu va mai fi mottoul tău sau principiul după care faci lucrurile și, în schimb, ceea ce faci va fi exact opusul acestei zicale, „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”. Nu vei trăi de dragul reputației tale și nici al demnității tale, ci de dragul de a urmări adevărul, a te comporta ca o persoană onestă și a căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu și să trăiești ca o ființă creată adevărată. Dacă aderi la acest principiu, vei fi renunțat la efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra ta.

Familia condiționează oamenii nu numai cu una sau două zicale, ci cu o întreagă serie de citate și aforisme celebre. De exemplu, bătrânii din familia ta și părinții tăi menționează adesea zicala „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară”? (Da.) Îți spun: „Oamenii trebuie să trăiască de dragul reputației lor. Oamenii nu caută nimic altceva în timpul vieții decât să clădească o reputație bună în rândul celorlalți și să facă o impresie bună. Oriunde mergi, fii mai generos cu formulele de întâmpinare, cu politețurile și complimentele și spune mai multe cuvinte pline de blândețe. Nu ofensa oamenii, ci în schimb, fă mai multe fapte bune și acte de bunătate.” Acest efect de condiționare particular exercitat de familie are un anumit impact asupra purtării sau principiilor de comportament ale oamenilor, cu inevitabila consecință că ei dau mare importanță faimei și câștigului. Adică, dau mare importanță propriei

reputației, prestigiului și impresiei pe care o creează în mințile oamenilor și felului în care ceilalți apreciază tot ce fac ei și fiecare opinie pe care o exprimă. Dând mare importanță faimei și câștigului, fără să vrei, nu ții cont dacă datoria pe care o îndeplinești este conform adevărului și principiilor, dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu și dacă îți îndeplinești în mod adecvat datoria. Vezi aceste lucruri ca fiind de o importanță și o prioritate mai mică, pe când zicala „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară", pe care familia ta a condiționat-o înlăuntrul tău, devine extrem de importantă pentru tine. Te face să dai mare atenție felului în care fiecare detaliu al persoanei tale se reflectă în mințile oamenilor. Unii oameni sunt atenți mai ales la ce gândesc oamenii despre ei, fără ca ei să știe, până în punctul în care trag cu urechea prin pereți, ascultă la uși întredeschise și chiar trag cu ochiul la ce scriu alți oameni despre ei. În clipa în care cineva le menționează numele, se gândesc: „Trebuie să mă grăbesc și să ascult ce spune despre mine și dacă are o părere bună despre mine. Vai de mine, a spus că sunt leneș și că-mi place mâncarea bună. Atunci trebuie să mă schimb, nu pot fi leneș în viitor, trebuie să fiu întreprinzător." După ce sunt întreprinzători o vreme, își spun: „Am ascultat să văd dacă toată lumea spune că sunt leneș și se pare că nimeni n-a spus asta în ultimul timp." Dar tot sunt neliniștiți, așa că strecoară asta în conversațiile cu cei din jurul lor, spunând: „Sunt puțin leneș." Iar ceilalți răspund: „Nu ești leneș, ești mult mai întreprinzător decât erai înainte." Asta îi liniștește imediat, sunt foarte bucuroși și alinați. „Ia te uită, s-au schimbat părerile tuturor despre mine. Se pare că toată lumea a observat îmbunătățirea în comportamentul meu." Tot ce faci nu este de dragul practicării adevărului și nici ca să-L mulțumești pe Dumnezeu, ci de dragul propriei reputații. În felul acesta, ce a devenit efectiv tot ce faci tu? A devenit efectiv un act religios. Ce s-a ales de esența ta? Ai devenit

arhetipul unui fariseu. Ce s-a ales de calea ta? A devenit calea antihriștilor. Așa o definește Dumnezeu. Așadar, esența tuturor lucrurilor pe care le faci este întinată, nu mai este aceeași; nu practici adevărul și nu-l urmărești, ci în schimb, urmărești faima și câștigul. În cele din urmă, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, felul în care îți îndeplinești datoria este – într-un cuvânt – inadecvat. De ce? Pentru că ești devotat numai reputației tale, în loc să fii devotat lucrurilor pe care ți le-a încredințat Dumnezeu sau datoriei tale în calitate de ființă creată. Ce simți în inima ta când Dumnezeu emite o astfel de definiție? Că ai crezut degeaba în Dumnezeu toți acești ani? Deci înseamnă asta că nu ai urmărit deloc adevărul? Nu ai urmărit adevărul, ci ai dat o atenție specială propriei reputații, iar la baza acestui lucru sunt efectele de condiționare care provin de la familia ta. Care este cea mai dominantă zicală cu care ai fost condiționat? Zicala „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” a prins rădăcini puternice în inima ta și a devenit mottoul tău. Ai fost influențat și condiționat de această zicală de când erai tânăr și, chiar și la maturitate, tot repeți adesea această zicală pentru a influența următoarea generație din familia ta și oamenii din jurul tău. Desigur, ceea ce este și mai grav este că ai adoptat-o drept metoda și principiul tău de a te comporta și a gestiona lucrurile și chiar drept scopul și direcția pe care le urmărești în viață. Scopul și direcția ta sunt greșite, astfel încât finalul va fi cu siguranță negativ. Pentru că, în esență, toate lucrurile pe care le faci sunt doar de dragul reputației tale și doar pentru a pune în practică zicala „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară”. Nu urmărești adevărul, totuși tu însuți nu știi asta. Crezi că nu e nimic în neregulă cu această zicală, pentru că n-ar trebui oamenii să trăiască de dragul reputației lor? Cum spune zicala cunoscută, „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară.” Această

zicală pare foarte pozitivă și legitimă, așa că îi accepți, în mod inconștient, efectul de condiționare și o vezi ca pe un lucru pozitiv. Odată ce vezi această zicală ca pe un lucru pozitiv, o urmărești și o pui în practică fără să știi. În același timp, în mod inconștient și confuz, o interpretezi greșit ca fiind adevărul și un criteriu al adevărului. Când o vezi drept un criteriu al adevărului, nu mai asculți și nici nu poți înțelege ce spune Dumnezeu. Pui în practică orbește acest motto: „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” și acționezi în conformitate cu el și ceea ce obții din asta, în final, este o reputație bună. Ai câștigat ceea ce ai vrut să câștigi, dar făcând asta, ai încălcat și ai abandonat adevărul și ai pierdut șansa la mântuire. Dat fiind că acesta este finalul, ar trebui să renunți la ideea pe care familia ta a condiționat-o în tine, că „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” și s-o abandonezi. Nu este un lucru de care să te ții cu dinții și nici o zicală sau o idee în care să investești toată viața efort și energie pentru a o pune în practică. Această idee și părere care ți-a fost inculcată și cu care ești condiționat este greșită, așa că ar trebui să renunți la ea. Motivul pentru care ar trebui să renunți la ea nu este numai acela că nu este adevărul, ci și că te va face să rătăcești și, în cele din urmă, te va duce la distrugere, așadar consecințele sunt foarte grave. Pentru tine, nu este o simplă zicală, ci un cancer – un mijloc și o metodă care corupe oamenii. Pentru că, în cuvintele lui Dumnezeu, printre toate cerințele Lui de la oameni, El nu le-a cerut niciodată să urmărească o reputație bună, sau să caute prestigiul, sau să le facă oamenilor o impresie bună, sau să câștige aprobarea celorlalți sau aprecierea lor și nici nu i-a făcut niciodată pe oameni să trăiască de dragul faimei sau ca să lase în urmă o reputație bună. Dumnezeu vrea doar ca oamenii să-și îndeplinească bine datoria, să se supună Lui și adevărului.

Prin urmare, în ceea ce te privește, această zicală este tipul de condiționare de la familia ta la care ar trebui să renunți.

Mai există un efect de condiționare pe care familia îl exercită asupra ta. De exemplu, atunci când părinții sau bătrânii te încurajează, ei spun adesea: „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață.” Când spun asta, scopul lor este să te învețe să înduri suferința, să fii sârguincios și perseverent și să nu te temi de suferință în orice faci, fiindcă doar cei care îndură suferința, rezistă la greutăți, muncesc din greu și au un spirit luptător pot răzbi în viață. Ce înseamnă „să răzbești în viață”? Înseamnă să nu fii intimidat, desconsiderat sau discriminat; înseamnă să ai prestigiu și un statut înalt printre oameni, să ai autoritatea de a vorbi și a fi auzit și autoritatea de a lua decizii; înseamnă să fii capabil să duci o viață mai bună și de calitate mai înaltă printre ceilalți și ca oamenii să te respecte, să te admire și să te invidieze. În esență, înseamnă că te situezi în eșalonul superior al întregii rase umane. Ce înseamnă „eșalonul superior”? Înseamnă că ai mulți oameni la picioare și că nu trebuie să suporți vreun abuz din partea lor – asta înseamnă să „răzbești în viață”. Pentru a răzbi în viață, trebuie să „înduri o mare suferință”, adică trebuie să fii capabil să înduri o suferință pe care alții nu o pot îndura. Așadar, înainte să poți răzbi în viață, trebuie să fii capabil să înduri privirile disprețuitoare, șicanele, sarcasmul, calomniile oamenilor, precum și lipsa celorlalți de înțelegere, ba chiar și disprețul lor și așa mai departe. În afară de suferința fizică, trebuie să fii capabil să suporți sarcasmul și batjocura opiniei publice. Doar învățând să fii o astfel de persoană poți să te remarci din mulțime și să-ți câștigi o nișă în societate. Scopul acestei zicale este de a-i face pe oameni să devină lideri mai degrabă decât subordonați, pentru că este foarte greu să fii subordonat – trebuie să suporți abuzul, te simți inutil și nu ai deloc demnitate sau reputație. Și acesta este un efect de condiționare pe care familia îl exercită

asupra ta, cu scopul de a acționa în interesul tău. Familia ta face asta ca tu să nu trebuiască să suporți abuzul celorlalți și ca să ai faimă și autoritate, să mănânci și să te simți bine și ca, oriunde mergi, nimeni să nu îndrăznească să te intimideze și, în schimb, tu să te poți comporta ca un tiran și să iei deciziile, iar toată lumea să se încline și să se plece înaintea ta. Pe de o parte, cauți să fii superior pentru beneficiul tău și, pe de altă parte, o faci și ca să sporești statutul social al familiei tale și ca să-ți onorezi strămoșii, astfel încât părinții și membrii familiei tale să poată beneficia și ei din asocierea cu tine și să nu sufere abuzuri. Dacă ai îndurat o mare suferință și ai răzbit în viață devenind un oficial de rang înalt, cu o mașină frumoasă, o casă de lux și cu o suită de oameni care roiesc în jurul tău, și familia ta va beneficia din asocierea cu tine, iar membrii familiei tale vor putea și ei să conducă mașini frumoase, să mănânce bine și să ducă o viață extravagantă. Vei putea, dacă vrei, să mănânci cele mai scumpe delicatese și să mergi oriunde vrei, să ai pe toată lumea la dispoziția ta și să faci ce-ți place, să trăiești cu încăpățânare și aroganță, fără să fie nevoie să fii discret sau să trăiești cu coada între picioare, să faci orice vrei, chiar dacă încalci legea, și să trăiești cu îndrăzneală și nesăbuință – acesta este scopul familiei tale când te condiționează astfel, să te împiedice să fii nedreptățit și să te facă să răzbești în viață. Mai pe șleau, ținta lor este să te facă o persoană care îi conduce pe ceilalți, îi dirijează și le dă ordine și să te facă un om capabil doar să-i intimideze pe ceilalți și care nu este niciodată intimidat și să te facă o persoană care răzbește în viață în loc să fie condusă. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Este în beneficiul tău acest efect de condiționare din partea familiei tale? (Nu.) De ce spui că nu este în beneficiul tău? Dacă fiecare familie și-ar educa generația viitoare în felul acesta, nu cumva asta ar spori conflictele sociale și ar face societatea mai competitivă și nedreaptă? Fiecare ar vrea să fie în vârf, nimeni n-ar vrea să fie jos sau să

fie o persoană obișnuită – toți ar vrea să fie cei care îi guvernează și îi intimidează pe ceilalți. Crezi că societatea ar mai putea să fie bună, dacă lucrurile ar sta așa? În mod clar, societatea nu ar fi orientată într-o direcție pozitivă, iar asta doar ar spori conflictele sociale și competitivitatea dintre oameni și ar exacerba disputele dintre ei. De exemplu, școala. Elevii încearcă să fie primii, făcând multe eforturi ca să învețe când nu-i vede nimeni, dar atunci când se întâlnesc, spun: „O, nici de data asta nu am învățat weekendul trecut. În schimb, am mers într-un loc grozav și m-am distrat toată ziua. Tu unde ai fost?" Și altcineva ar adăuga: „Am dormit tot weekendul și nici eu nu am învățat." De fapt, ambii știu prea bine despre celălalt că a petrecut tot weekendul învățând până la epuizare, dar niciunul dintre ei nu recunoaște că a învățat sau că a făcut eforturi când nu-l vedea nimeni, fiindcă fiecare vrea să răzbească în viață și nu vrea să-l întreacă nimeni. Spun că nu au învățat pentru că nu vor ca alții să știe că, de fapt, au făcut-o. Care e scopul unei astfel de minciuni? Înveți pentru tine, nu pentru ceilalți. Dacă poți să minți la o vârstă atât de fragedă, oare poți să mergi pe calea corectă după ce intri în societate? (Nu.) Intrarea în societate presupune interese personale, bani și statut, astfel încât competiția devine tot mai acerbă. Oamenii vor face orice și vor folosi toate mijloacele pe care le au la dispoziție pentru a-și atinge țelurile. Ar fi dispuși și capabili să facă orice e nevoie ca să-și atingă țelul, cu orice preț, chiar dacă asta înseamnă să fie umiliți ca să ajungă să o facă. Dacă lucrurile ar continua astfel, cum ar putea societatea să ajungă bine? Dacă fiecare ar face asta, cum ar putea rasa umană să ajungă bine? (Nu ar putea.) Cauza diverselor moravuri sociale și tendințe rele nepotrivite provine din condiționarea pe care familia o exercită asupra oamenilor. Atunci ce cere Dumnezeu în privința asta? Le cere El oamenilor să răzbească în viață și să nu fie mediocri, banali, neremarcabili sau obișnuiți, ci să fie în schimb grozavi, faimoși și măreți? Asta cere

Dumnezeu de la oameni? (Nu.) Este foarte clar că zicala pe care familia a condiționat-o în mintea ta – „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață” – nu te îndrumă într-o direcție pozitivă și, desigur, nici nu are vreo legătură cu adevărul. Scopurile pentru care familia ta te face să înduri suferința nu sunt deloc inocente, se sprijină pe uneltiri și sunt josnice și ascunse. Dumnezeu îi face pe oameni să îndure suferințe pentru că ei au firi corupte. Dacă oamenii vor să fie purificați de firile lor corupte, trebuie să treacă prin suferințe – acesta este un fapt obiectiv. În plus, Dumnezeu le cere oamenilor să îndure suferințe: asta ar trebui să facă o ființă creată și, de asemenea, este ce ar trebui să îndure o persoană normală și atitudinea pe care ar trebui să o aibă un om normal. Cu toate acestea, Dumnezeu nu-ți cere să răzbești în viață. El îți cere doar să fii o persoană obișnuită, normală, care înțelege adevărul, Îi ascultă cuvintele, I se supune și atât. Dumnezeu nu-ți cere niciodată să-L surprinzi sau să faci ceva cutremurător și nici nu are nevoie ca tu să fii o celebritate sau o persoană grozavă. El doar are nevoie ca tu să fii o persoană obișnuită, normală și adevărată și, indiferent câtă suferință poți să înduri sau dacă poți îndura suferința, dacă, în cele din urmă, ești capabil să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău, atunci ești pe cât de bun poți fi. Dumnezeu nu vrea să răzbești în viață, ci să fii o ființă creată adevărată, o persoană care poate îndeplini datoria unei ființe create. Această persoană este neremarcabilă și obișnuită, cu o umanitate, conștiință și rațiune normale, nu un om care este măreț sau grozav în ochii non-credincioșilor sau ai oamenilor corupți. În trecut, am avut deseori părtășie despre acest aspect, așa că nu vom continua discuția acum. Această zicală, „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață”, este în mod clar un lucru la care ar trebui să renunți. La ce anume ar trebui să renunți? La direcția pe care familia te-a condiționat să o urmezi. Adică ar trebui să schimbi direcția pe care o urmezi. Nu face ceva doar ca să răzbești în viață,

să te distingi din mulțime și să fii remarcabil sau să fii admirat de ceilalți. În schimb, ar trebui să renunți la aceste intenții, scopuri și motive și să faci totul într-o manieră realistă, pentru a fi o adevărată ființă creată. Ce vreau să spun prin „într-o manieră realistă”? Principiul de bază este să faci totul conform căilor și principiilor pe care Dumnezeu le-a predat oamenilor. Să presupunem că ceea ce faci nu-i uimește pe toți sau nu-i impresionează sau nici măcar nu este lăudat sau prețuit de nimeni. Totuși, dacă acesta este un lucru pe care se cuvine să-l faci, atunci ar trebui să perseverezi și să continui, tratându-l ca pe datoria pe care o ființă creată ar trebui s-o îndeplinească. Dacă faci asta, în ochii lui Dumnezeu, vei fi o ființă creată acceptabilă – e foarte simplu. Ce trebuie să schimbi este ceea ce urmărești cu privire la comportamentul și perspectiva ta asupra vieții.

Familia te condiționează și te influențează în alte feluri, de exemplu cu zicala „Armonia este o comoară, toleranța este excelență”. Membrii familiei te învață adesea: „Fii bun și nu te certa cu alții sau nu-ți face dușmani, fiindcă dacă-ți faci prea mulți dușmani, nu vei fi capabil să te impui în societate și, dacă există prea mulți oameni care te urăsc și îți vor răul, atunci nu vei fi în siguranță în societate. Vei fi mereu sub amenințare, iar supraviețuirea, statutul, familia, siguranța personală și chiar perspectivele de promovare în carieră îți vor fi puse în pericol și obstrucționate de oameni meschini. Așa că trebuie să înveți că «Armonia este o comoară, toleranța este excelență». Fii bun cu toată lumea, nu strica relații bune, nu spune ceva ce nu poți retracta mai târziu, evită să rănești mândria oamenilor și nu le da în vileag neajunsurile. Evită sau încetează să spui lucruri pe care oamenii nu vor să le audă. Fă doar complimente, pentru că nu strică niciodată să faci complimente cuiva. Trebuie să înveți să arăți toleranță și compromis atât în chestiuni importante, cât și în chestiuni mărunte, deoarece «Compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat»”. Gândește-te la asta,

familia ta îți inculcă două idei și păreri în același timp. Pe de o parte, spune că trebuie să fii bun cu alții; pe de altă parte, spune că trebuie să fii tolerant, să nu vorbești neîntrebat și, dacă ai ceva de spus, să închizi gura până ajungi acasă și apoi să-i spui familiei tale. Sau, mai bine, să nu-i spui nimic familiei tale, pentru că nu știi cine ascultă – dacă se află vreodată secretul, nu-ți va fi bine. Pentru a te impune și a supraviețui în această societate, oamenii trebuie să învețe un lucru, și anume să stea în două luntri. Cu alte cuvinte, trebuie să fii alunecos și viclean. Nu poți spune pur și simplu ceea ce gândești. Dacă o faci, înseamnă că ești prost, nu deștept. Unii oameni nu se controlează și spun orice vor. Imaginează-ți un tip care face asta și ajunge să-și jignească șeful. Apoi, șeful îi face zile fripte, îi anulează prima și caută mereu să se certe cu el. În cele din urmă, nu mai poate suporta să lucreze acolo. Dacă demisionează, nu are alte mijloace de a-și câștiga traiul. Dar dacă nu demisionează, nu poate decât să suporte o slujbă pe care nu o mai poate suferi. Cum se numește atunci când te afli între ciocan și nicovală? „Blocat”, într-o situație dificilă. Apoi familia îl ceartă, spunând: „Meriți să fii abuzat, ar fi trebuit să-ți amintești că «Armonia este o comoară, toleranța este excelență»! Așa-ți trebuie pentru că nu te-ai controlat și ai trăncănit! Ți-am spus să ai tact și să te gândești cu atenție la ce spui, dar nu ai vrut, a trebuit să fii direct. Ai crezut că va fi atât de ușor să te pui cu șeful tău? Ai crezut că e atât de ușor să supraviețuiești în societate? Crezi mereu că pur și simplu ești direct. Ei bine, acum trebuie să înduri consecințele dureroase. Să-ți fie învățătură de minte! Pe viitor să faci bine să-ți amintești zicala «Armonia este o comoară, toleranța este excelență»!” Odată ce i s-a dat această lecție, el și-o amintește, gândindu-se: „Părinții mei chiar au avut dreptate să mă educe. Aceasta este o experiență de viață pătrunzătoare, o adevărată perlă de înțelepciune, nu pot continua să o ignor. Îmi ignor bătrânii pe riscul meu, așa că îmi voi aminti asta în

viitor.” După ce ajunge să creadă în Dumnezeu și se alătură casei Lui, încă își amintește această zicală, „Armonia este o comoară, toleranța este excelență”, așa că dă binețe fraților și surorilor oricând îi întâlnește și face tot ce poate ca să le vorbească frumos. Conducătorul spune: „Sunt conducător de o vreme, dar nu am destulă experiență de muncă.” Așa că intervine cu un compliment: „Faci o treabă grozavă! Dacă nu ne-ai conduce, am simți că nu avem cui să-i cerem ajutorul.” Altcineva spune: „Am început să mă înțeleg și cred că sunt foarte înșelător.” Așa că răspunde: „Nu ești înșelător, ești foarte sincer, eu sunt cel care este înșelător.” Altcineva face o remarcă răutăcioasă față de el, iar el își spune: „N-am de ce să mă tem de astfel de remarci răutăcioase, pot rezista la lucruri mult mai rele. Indiferent cât de răutăcioase devin remarcile tale, pur și simplu mă voi preface că nu le-am auzit și voi continua să-ți fac complimente și să-mi dau silința să-ți intru în grații, pentru că niciodată nu strică să te complimentez.” Ori de câte ori i se cere să-și spună părerea sau să vorbească deschis în părtășie, nu vorbește sincer și păstrează această fațadă veselă și voioasă în fața tuturor. Cineva îl întreabă: „Cum de ești mereu atât de vesel și voios? Chiar ești pisica blândă care zgârie rău?” Iar el își spune: „De ani de zile sunt pisica blândă care zgârie rău și, în tot acel timp, nimeni nu a profitat niciodată de mine, așa că a devenit principiul meu de bază în relația cu lumea.” Oare nu este alunecos? (Ba da.) Unii s-au lăsat duși astfel de curent în societate timp de mulți ani și continuă să facă asta după ce vin în casa lui Dumnezeu. Nu spun niciodată o vorbă sinceră, nu vorbesc niciodată din inimă și nu vorbesc despre felul în care se înțeleg pe ei înșiși. Chiar și atunci când un frate sau o soră li se destăinuie, ei nu vorbesc sincer și nimeni nu-și poate da seama ce se întâmplă cu adevărat în mintea lor. Nu dezvăluie niciodată ce gândesc sau ce păreri au, mențin relații foarte bune cu toată lumea și nu știi ce fel de oameni sau ce fel de

personalitate le place cu adevărat sau ce cred, în realitate, despre ceilalți. Dacă cineva îi întreabă ce fel de persoană este cutare, răspund: „Este credincios de mai bine de zece ani și este în regulă.” Despre oricine îi întrebi, vor răspunde că acea persoană este în regulă sau foarte bună. Dacă cineva îi întreabă: „Ai descoperit vreun neajuns sau defect la el?”, vor răspunde: „Până acum nu am găsit niciunul. Pe viitor, voi fi mai atent.”, dar în sinea lor, își spun: „Îmi ceri să ofensez acea persoană, lucru pe care sigur nu-l voi face! Dacă-ți spun adevărul, iar el află, oare nu va deveni pur și simplu dușmanul meu? Familia mea îmi spune de mult să nu-mi fac dușmani, nu i-am uitat cuvintele. Mă crezi prost? Crezi că aș uita educația și condiționarea primită de la familia mea, doar pentru că ai avut părtășie despre două propoziții din adevăr? N-ai să vezi! Aceste zicale: «Armonia este o comoară, toleranța este excelență» și «Compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat» nu m-au dezamăgit niciodată și sunt talismanele mele. Nu vorbesc despre defectele nimănui și, dacă mă provoacă cineva, îi arăt toleranță. N-ai văzut simbolul acela imprimat pe fruntea mea? E simbolul chinezesc pentru «toleranță», care este alcătuit din simbolul unui cuțit deasupra celui al unei inimi. Oricui face remarci răutăcioase îi arăt toleranță. Oricui mă emondează îi arăt toleranță. Ținta mea este să rămân în relații bune cu toată lumea, să le păstrez la nivelul acesta. Nu te ține de principii, nu fi atât de prost, nu fi rigid, trebuie să înveți să cedezi în funcție de circumstanțe! De ce crezi că trăiesc atât de mult țestoasele? Pentru că se ascund în carapace atunci când situația este dificilă, nu-i așa? În felul acesta, se pot proteja și pot trăi mii de ani. Așa se trăiește o viață îndelungată și așa trebuie să fie relația cu lumea.” Nu auzi astfel de oameni să rostească ceva adevărat sau sincer, iar adevăratele lor puncte de vedere și fundamentul comportamentului lor nu sunt niciodată dezvăluite. Ei se gândesc la aceste lucruri și le contemplă doar în inima lor,

dar nimeni altcineva nu știe despre ele. O astfel de persoană este, în aparență, amabilă cu toată lumea, pare binevoitoare, nu rănește pe nimeni și nu face rău nimănui. Dar, de fapt, stă în două luntri și este alunecoasă. O astfel de persoană este mereu plăcută de câțiva oameni din biserică, pentru că nu face niciodată greșeli grave, nu se dă niciodată de gol, iar evaluarea din partea conducătorilor de biserică și a fraților și surorilor este aceea că se înțelege bine cu toată lumea. Este lipsită de entuziasm față de datoria ei, face doar ce i se cere. Este foarte ascultătoare și bine-crescută, nu rănește niciodată pe alții în conversații sau când gestionează lucrurile și nu profită niciodată în mod nedrept de nimeni. Nu vorbește de rău pe nimeni și nu judecă niciodată oamenii pe la spate. Cu toate acestea, niciun om nu știe dacă este sinceră când își îndeplinește datoria, ce crede despre alții sau despre el. După ce te gândești cu atenție, chiar simți că o astfel de persoană este cu adevărat puțin ciudată și dificil de înțeles și că, dacă o menții în funcție, asta ar putea provoca necazuri. Ce ar trebui să faci? E o decizie grea, nu-i așa? Când își îndeplinește datoria, poți vedea că-și face treaba, dar nu-i pasă niciodată de principiile pe care i le-a comunicat casa lui Dumnezeu. Face lucrurile cum îi place, de mântuială și le lasă așa, încercând doar să evite să facă vreo greșeală gravă. Drept urmare, nu-i poți găsi nicio vină sau nu poți identifica vreun defect. Face lucrurile perfect, dar ce gândește? Vrea să-și îndeplinească datoria? Dacă nu ar exista decretele administrative ale bisericii sau supraveghere din partea conducătorului bisericii sau a fraților și surorilor ei, oare această persoană s-ar putea asocia cu oameni răi? Ar putea să facă lucruri rele și să comită fapte rele împreună cu oamenii răi? Este foarte posibil și este capabilă s-o facă, dar încă nu a făcut-o. Un astfel de om este cel mai dificil tip și este piatra alunecoasă arhetipală sau o vulpe bătrână și vicleană. Nu poartă pică nimănui. Dacă cineva spune ceva ca să-l rănească sau dezvăluie o fire

coruptă care îi lezează demnitatea, ce gândește el? „Voi arăta toleranță, n-o să te învinovățesc pentru asta, dar va veni ziua în care te vei face de râs!” Când acea persoană chiar este tratată sau se face de râs, se amuză în secret. Râde ușor de alți oameni, de conducători și de casa lui Dumnezeu, dar nu râde de el însuși. Pur și simplu nu știe ce probleme sau defecte are el însuși. Astfel de oameni sunt atenți să nu dezvăluie nimic ce i-ar putea răni pe ceilalți sau ce i-ar putea face pe ceilalți să-i vadă așa cum sunt, deși se gândesc la lucrurile acestea în inima lor. Pe când, atunci când e vorba de lucruri care îi pot amorți sau induce în eroare pe ceilalți, le exprimă liber și-i lasă pe oameni să le vadă. Astfel de oameni sunt cei mai prefăcuți și cel mai dificil de tratat. Deci ce fel de atitudine adoptă casa lui Dumnezeu față de astfel de oameni? Folosește-i dacă pot fi folosiți și îndepărtează-i dacă nu pot fi folosiți – acesta este principiul. De ce? Pentru că astfel de oameni sunt predestinați să nu urmărească adevărul. Sunt neîncrezători care-și bat joc de casa lui Dumnezeu, de frați și surori și de conducători, atunci când lucrurile nu merg cum trebuie. Ce rol joacă ei? Nu cumva rolul Satanei și al diavolilor? (Ba da.) Când le arată răbdare fraților și surorilor, aceasta nu este nici toleranță și nici iubire adevărată. O fac pentru a se proteja pe ei înșiși, a evita să-și facă dușmani și a se feri din calea pericolului. Nu-și tolerează frații și surorile pentru a-i proteja și n-o fac nici din iubire, cu atât mai puțin pentru că urmăresc adevărul și practică în conformitate cu adevărurile-principii. Atitudinea lor se centrează complet pe a se lăsa duși de val și a-i induce în eroare pe ceilalți. Astfel de oameni stau în două luntri și sunt alunecoși. Nu le place adevărul și nu-l urmăresc, în schimb, se lasă purtați de curent. E clar că această condiționare pe care astfel de oameni o primesc de la familia lor afectează grav metodele după care se comportă și gestionează lucrurile. Desigur, trebuie să spunem că aceste metode și principii de a relaționa cu lumea sunt inseparabile de umanitatea-esență a

acestora. În plus, efectele de condiționare din partea familiei lor servesc doar pentru a le face acțiunile și mai pronunțate și concrete și pentru a le dezvălui complet natura-esență. Prin urmare, când înfruntă probleme fundamentale legate de bine și rău și în chestiuni care influențează interesele casei lui Dumnezeu, dacă astfel de oameni pot face alegerile potrivite și pot renunța la filosofiile pentru interacțiuni lumești pe care le au în inimile lor, precum „Armonia este o comoară, toleranța este excelență”, pentru a susține interesele casei lui Dumnezeu, a-și reduce fărădelegile și faptele rele înaintea lui Dumnezeu – cum le va fi de folos asta? Cel puțin, în viitor, când Dumnezeu va hotărî finalul fiecărei persoane, asta le va ușura pedeapsa și certarea de la Dumnezeu. Practicând în felul acesta, astfel de oameni nu au nimic de pierdut, ci doar de câștigat, nu-i așa? Dacă sunt făcuți să renunțe complet la filosofiile pentru interacțiuni lumești, nu le va fi ușor, pentru că asta le implică umanitatea-esență, iar acești oameni care sunt pietre alunecoase și sunt în două luntri nu acceptă deloc adevărul. Nu le este atât de simplu și ușor să renunțe la filosofiile satanice condiționate în ei de familiile lor, deoarece – chiar lăsând deoparte aceste efecte de condiționare din partea familiilor lor – ei înșiși sunt credincioși în filosofii satanice obsedați și le place această abordare față de relația cu lumea, care este una individuală și foarte subiectivă. Dar dacă astfel de oameni sunt deștepți – dacă renunță la câteva practici de acest fel pentru a proteja cum se cuvine interesele casei lui Dumnezeu, atât timp cât propriile interese nu le sunt amenințate sau afectate – atunci acela este, de fapt, un lucru bun pentru ei, fiindcă măcar le poate ușura sentimentul de vinovăție, poate reduce certarea de la Dumnezeu și chiar îi poate avantaja, astfel încât, în loc să-i certe, Dumnezeu îi recompensează și îi comemorează. Ce minunat ar fi! Nu ar fi un lucru bun? (Ba da.) Și cu asta ne încheiem părtășia despre acest aspect.

Cum te-a mai condiționat familia ta? De exemplu, părinții tăi îți spun adesea: „Dacă ai gura mare și vorbești în pripă, mai devreme sau mai târziu, vei avea necazuri! Trebuie să-ți amintești că «acela ce vorbește mult greșește mult»! Ce înseamnă asta? Înseamnă că dacă spui prea multe, sigur vei ajunge să gafezi. Oricare ar fi ocazia, nu vorbi în pripă – mai întâi, vezi ce spun toți ceilalți, înainte să zici ceva. Dacă ești de acord cu majoritatea, vei fi în siguranță. Dar dacă încerci mereu să te faci remarcat, vorbești tot timpul în pripă și-ți dezvălui punctul de vedere, fără să știi ce cred superiorul tău, șeful tău sau toți cei din jurul tău și apoi se dovedește că superiorul sau șeful tău nu gândește la fel, atunci ei îți vor face zile fripte. Poate să iasă ceva bun din asta? Copil naiv, trebuie să ai grijă în viitor! Cel ce vorbește mult greșește mult. Doar amintește-ți asta și nu vorbi în pripă! Gurile sunt pentru a mânca și a respira, a-ți linguși superiorii și a încerca să le faci pe plac celorlalți, nu sunt pentru a spune adevărul. Trebuie să-ți alegi cuvintele cu înțelepciune, să întrebuințezi trucuri și metode și să-ți folosești creierul. Exact înainte să-ți iasă cuvintele din gură, înghite-le și repetă-le în mintea ta, așteptând momentul potrivit înainte să le spui. Ceea ce spui de fapt ar trebui să depindă și de situație. Dacă începi să-ți spui părerea, dar apoi observi că oamenii nu o primesc bine sau că reacția lor nu este pozitivă, înainte să continui, oprește-te acolo și gândește-te cum să o spui într-un mod care să-i mulțumească pe toți. Asta ar face un copil deștept. Dacă faci asta, vei fi ferit de necazuri și toată lumea te va plăcea. Și dacă toată lumea te place, nu va fi asta în favoarea ta? Nu-ți va crea mai multe oportunități pe viitor?” Familia ta te condiționează spunându-ți nu numai cum să dobândești o reputație bună, cum să răzbești în viață și cum să te impui printre ceilalți, dar și cum să-i înșeli prin aparențe și să nu spui adevărul și cu atât mai puțin tot ce este în mintea ta. Unii oameni, care au avut necazuri după ce au spus adevărul, își amintesc cum familia lor le

spunea zicala: „Cel ce vorbește mult greșește mult” și trag învățăminte din ea. După aceea, devin tot mai dispuși să practice această zicală și o transformă în mottoul lor. Alții nu au avut necazuri, ci acceptă sincer condiționarea din partea familiei lor în această privință și tot timpul pun în practică această zicală, cu orice ocazie. Cu cât o pun mai mult în practică, cu atât mai mult cred că „Părinții și bunicii mei sunt foarte buni cu mine, toți sunt sinceri cu mine și-mi vor binele. Sunt atât de norocos că mi-au spus această zicală, «Cel ce vorbește mult greșește mult», altfel aș avea adesea necazuri din cauza gurii mele mari și foarte mulți oameni mi-ar face zile fripte sau mi-ar arunca priviri disprețuitoare, sau m-ar ridiculiza și și-ar bate joc de mine. Această zicală este foarte folositoare și benefică!” Punând în practică această zicală, ei câștigă o mulțime de beneficii tangibile. Desigur, atunci când vin înaintea lui Dumnezeu, cred în continuare că această zicală este un lucru foarte folositor și benefic. Ori de câte ori un frate sau o soră are părtășie deschisă despre propria stare, corupție sau experiență și cunoaștere, și ei vor să aibă părtășie și să fie oameni direcți și deschiși și vor și ei să vorbească sincer despre ceea ce gândesc sau știu în inima lor, ca să-și aline temporar starea de spirit, care le-a fost înăbușită atât de mulți ani sau ca să câștige o anumită libertate și eliberare. Dar imediat ce-și amintesc lucrurile cu care părinții îi pisează tot timpul, și anume „«Cel ce vorbește mult greșește mult.» Nu vorbi în pripă, ascultă în loc să vorbești, învață să-i asculți pe ceilalți.”, își înghit vorbele. Când termină toată lumea de vorbit, ei nu spun nimic, ci se gândesc în sinea lor: „Grozav! Foarte bine că n-am spus nimic de data asta, pentru că odată ce-aș fi spus ce gândesc, toți și-ar fi putut forma păreri despre mine și aș fi putut să pierd ceva. E grozav să nu spui nimic, poate că, în felul acesta, toți vor continua să creadă că sunt onest și nu atât de înșelător, ci doar o persoană taciturnă prin natura ei și, prin urmare, nu un om care uneltește sau care este foarte

corupt și mai ales nu un om care are noțiuni despre Dumnezeu, ci unul care este simplu și deschis. Nu e un lucru rău ca oamenii să se gândească astfel la mine, așa că de ce ar trebui să spun ceva? Chiar văd anumite rezultate când urmez zicala «Cel ce vorbește mult greșește mult», așa că voi continua să acționez în felul acesta." Când urmează această zicală, se simt bine, mulțumiți, așa că rămân tăcuți o dată, de două ori și continuă așa până când, într-o zi, au foarte multe cuvinte nerostite și vor să se destăinuie în fața fraților și surorilor, dar simt că au gura pecetluită și legată și nu pot rosti nicio propoziție. De vreme ce nu le pot spune fraților și surorilor, decid să încerce să-I vorbească lui Dumnezeu, așa că îngenunchează înaintea Lui și spun: „Dumnezeule, am ceva să-Ți spun… Sunt…" Dar deși s-au gândit la acest lucru în sufletul lor, nu știu cum să-l spună, nu-l pot exprima, de parcă ar fi amuțit complet. Nu știu cum să aleagă cuvintele potrivite sau chiar cum să formuleze o propoziție. Atât de mulți ani de sentimente reprimate îi fac să se simtă complet înăbușiți și să creadă că duc o viață întunecată și sordidă, iar atunci când se hotărăsc să-I spună lui Dumnezeu ce este în sufletul lor și să-și reverse sentimentele, nu-și găsesc cuvintele și nu știu de unde să înceapă sau cum s-o spună. Nu sunt niște nenorociți? (Ba da, sunt.) Atunci de ce nu au nimic să-I spună lui Dumnezeu? Ei doar se prezintă. Vor să-I spună lui Dumnezeu ce este în inima lor, dar nu-și găsesc cuvintele și, în cele din urmă, tot ce pot rosti este: „Dumnezeule, Te rog, dă-mi cuvintele pe care se cuvine să le spun!" Iar El răspunde: „Sunt atât de multe lucruri pe care se cuvine să le spui, dar nu vrei, și nu le spui când ai ocazia, așa că voi lua înapoi tot ce ți-am dat. Nu-ți voi da acele lucruri, nu le meriți." Abia atunci simt că au pierdut multe în ultimii ani. Deși consideră că au dus o viață demnă și s-au legat strâns și s-au împachetat perfect, când văd că frații și surorile lor au avut în tot acest timp ceva de câștigat și când îi văd vorbind despre experiențele lor, fără remușcări și discutând deschis despre

corupția lor, acești oameni își dau seama că ei înșiși nu pot spune nici măcar o propoziție și că nu știu cum. Cred în Dumnezeu de foarte mulți ani și vor să spună ceea ce știu despre ei înșiși, să discute cum au experimentat cuvintele lui Dumnezeu și cum au fost expuși la ele și să primească o anumită luminare și puțină lumină de la Dumnezeu, să câștige ceva. Însă, din nefericire, întrucât se agață prea des de părerea că „acela ce vorbește mult greșește mult” și sunt limitați și controlați adesea de această idee, au trăit atât de mulți ani pentru această zicală, nu au primit luminarea sau iluminarea de la Dumnezeu și încă sunt săraci, demni de milă și cu mâna goală când vine vorba de pătrunderea în viață. Au practicat această zicală și idee până la perfecțiune și au ascultat de ea întru totul, dar, deși cred în Dumnezeu de foarte mulți ani, nu au câștigat nimic din adevăr și rămân săraci și orbi. Dumnezeu le-a dat guri, dar ei nu pot să aibă deloc părtășie despre adevăr și nici nu pot să vorbească despre sentimentele și cunoștințele lor, cu atât mai puțin să comunice cu frații și surorile lor. Și mai jalnic este că ei nu au nici măcar capacitatea de a vorbi cu Dumnezeu și au pierdut o astfel de capacitate. Nu sunt niște nenorociți? (Ba da, sunt.) Nenorociți și jalnici. Nu-i așa că nu-ți place să vorbești? Nu te temi mereu că acela care vorbește mult greșește mult? Atunci nu ar trebui să spui nimic niciodată. Îți ascunzi cele mai intime gânduri și ceea ce ți-a dat Dumnezeu, suprimând aceste lucruri, sigilându-le și împiedicându-le să scape. Te temi tot timpul să nu fii umilit, să nu te simți amenințat, să nu fii văzut așa cum ești și te temi mereu că nu vei mai fi o persoană perfectă, onestă și bună în ochii celorlalți, așa că te retragi în carapace și nu spui nimic despre adevăratele tale gânduri. Și, în final, ce se întâmplă? Devii mut în toate sensurile cuvântului. Cine ți-a făcut un asemenea rău? În esență, condiționarea din partea familiei tale a fost cea care ți-a făcut rău. Însă, din perspectiva ta, ai ales să crezi că această condiționare din partea familiei tale este corectă și

nu crezi că lucrurile pe care Dumnezeu le cere de la tine sunt pozitive, din cauză că îți place să trăiești după filosofii satanice. Alegi să privești efectul de condiționare pe care familia îl exercită asupra ta drept un lucru pozitiv și să vezi cuvintele, cerințele, aprovizionarea, ajutorul și învățăturile de la Dumnezeu drept lucruri de care să te ferești, lucruri negative. Prin urmare, indiferent câte lucruri ți-a oferit Dumnezeu la început, fiindcă te-ai ferit și ai refuzat toți acești ani, rezultatul final este că Dumnezeu ia tot înapoi și nu-ți dă nimic, pentru că nu meriți. Deci, înainte să se ajungă la asta, ar trebui să renunți la efectul de condiționare pe care familia îl exercită asupra ta în această privință și să nu accepți ideea eronată că „Acela care vorbește mult greșește mult". Această zicală te face mai închis, mai insidios și mai ipocrit. Acest lucru este în totală antiteză și contrar cerinței lui Dumnezeu ca oamenii să fie onești, direcți și deschiși. În calitate de credincios în Dumnezeu și discipol al Lui, ar trebui să fii hotărât să urmărești adevărul. Iar atunci când ești hotărât să urmărești adevărul, ar trebui să fii hotărât să renunți la ceea ce-ți închipui că sunt efectele de condiționare bune pe care familia le exercită asupra ta – nu ar trebui să stai pe gânduri. Indiferent ce efecte de condiționare exercită familia asupra ta, indiferent cât de bune sau benefice sunt pentru tine, indiferent cât de mult te protejează, ele vin de la oameni și de la Satana și ar trebui să renunți la ele. Deși cuvintele lui Dumnezeu și cerințele Lui de la oameni s-ar putea să fie în conflict cu efectele de condiționare din partea familiei tale sau s-ar putea chiar să-ți afecteze interesele și să-ți ia drepturile și, chiar dacă tu crezi că nu te protejează și sunt, în schimb, menite să te rușineze și să te facă de râs, tot ar trebui să le privești ca pe niște lucruri pozitive, pentru că vin de la Dumnezeu, sunt adevărul și ar trebui să le accepți. Dacă lucrurile pe care familia ta le-a condiționat în tine îți influențează gândirea și comportamentul, perspectiva asupra existenței și calea pe care o urmezi,

atunci ar trebui să renunți la ele și să nu te agăți de ele. În schimb, ar trebui să le înlocuiești cu adevărurile corespunzătoare de la Dumnezeu și, făcând asta, ar trebui să discerni și să recunoști mereu problemele inerente și esența acestor lucruri pe care familia ta le-a condiționat în tine și apoi să acționezi și să practici urmând cuvintele lui Dumnezeu întocmai, practic și cu adevărat. Să accepți idei, păreri despre oameni și lucruri și principii de practică venite de la Dumnezeu – aceasta este responsabilitatea legată de datoria unei ființe create și ceea ce ar trebui să facă o ființă creată, iar aceasta este, de asemenea, ideea și părerea pe care o ființă creată ar trebui s-o aibă.

Părinții din anumite familii, pe lângă faptul că insuflă lucruri pe care oamenii le consideră pozitive și benefice pentru supraviețuirea, perspectivele și viitorul lor, le inculcă, de asemenea, copiilor lor anumite idei și păreri extreme și deformate. De exemplu, astfel de părinți spun: „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals.” Aceasta este o zicală care îți spune cum să te comporți. Această zicală, „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals” te face să alegi una dintre cele două opțiuni. Te face să alegi să fii un răufăcător adevărat, adică să fii rău fățiș în loc să o faci pe la spatele oamenilor. În felul acesta, chiar dacă oamenii cred că lucrurile pe care le faci nu sunt atât de bune, tot te vor admira și aproba. Înseamnă că, indiferent ce lucruri rele faci, trebuie să le faci în fața oamenilor, public și direct. Unele familii își condiționează și își educă în felul acesta copiii. Nu numai că nu disprețuiesc acei oameni din societate care au idei și comportamente vrednice de dispreț și josnice, dar chiar își învață copiii, spunându-le: „Nu subestima acești oameni. De fapt, ei nu sunt neapărat oameni răi – s-ar putea chiar să fie mai buni decât gentlemenii falși.” Pe de o parte, îți spun ce fel de persoană să fii și, pe de altă parte, îți spun și cum să discerni oamenii, ce fel de oameni să privești

drept pozitivi și ce fel de oameni să privești drept negativi, învățându-te să discerni lucrurile pozitive de cele negative și, de asemenea, cum să te porți – acesta este felul de educație și de condiționare pe care ți-l dau. Așadar, ce fel de impact are o astfel de condiționare, în mod imperceptibil, asupra oamenilor? (Ei nu disting între bine și rău.) Așa e, nu disting între bine și rău, corect și greșit. Mai întâi, să ne uităm la felul în care ființele umane privesc așa-zișii răufăcători și gentlemeni falși. În primul rând, oamenii cred că adevărații răufăcători nu sunt oameni răi și că aceia care chiar sunt gentlemeni falși sunt oameni răi. Oamenii care fac lucruri rele pe la spatele celorlalți, în timp ce pretind că sunt buni, sunt numiți gentlemeni falși. Ei vorbesc numai despre bunăvoință, dreptate și moralitate în fața oamenilor, dar fac tot felul de lucruri rele pe la spatele lor. Fac tot felul de lucruri rele și, în același timp, spun tot felul de lucruri plăcute – astfel de oameni sunt obiectul batjocurii. Cât despre adevărații răufăcători, ei sunt la fel de răi în fața oamenilor cât sunt pe la spatele lor și, totuși, au devenit modele care trebuie promovate și studiate în loc să devină obiect al batjocurii. Acest fel de zicală și părere tinde să încurce conceptele oamenilor despre ce anume este o persoană bună și ce anume este o persoană rea. Așadar, oamenii nu sunt siguri și nu știu, iar conceptele lor devin foarte vagi. Când familia condiționează oamenii în felul acesta, unii dintre ei chiar se gândesc: „Fiind un adevărat răufăcător, sunt un om integru. Fac lucrurile în mod deschis. Dacă am ceva de spus, ți-o spun în față. Dacă-ți fac rău, sau nu te plac, sau vreau să profit de tine, trebuie să fac și aceste lucruri în fața ta și să te informez despre ele.” Ce fel de logică este asta? Ce fel de natură-esență este asta? Când oamenii răi fac lucruri rele și comit fapte rele, trebuie să găsească o bază teoretică pentru ele, iar aceasta este logica pe care o născocesc. Spun: „Uite, lucrul acesta pe care-l fac nu este atât de bun, dar e mai bine decât să fiu un gentleman fals. Îl fac în fața oamenilor și toți știu

despre el – asta înseamnă să fii un om integru!” Prin urmare, răufăcătorii se prezintă ca fiind oameni integri. Când oamenii gândesc astfel, conceptele lor de integritate adevărată și de rău real sunt estompate în mod imperceptibil. Nu știu ce înseamnă să fii integru și se gândesc: „Nu contează dacă ceea ce spun îi rănește pe ceilalți sau dacă e corect sau nu, dacă e rezonabil sau nu, sau dacă se conformează sau nu principiilor și adevărului. Atât timp cât îndrăznesc să vorbesc și nu-mi pasă de consecințe, atât timp cât am o fire sinceră, o natură directă și sunt foarte deschis și atât timp cât nu am țeluri perfide, atunci ceea ce fac este potrivit.” Nu este acesta un caz în care binele și răul sunt inversate? (Ba da.) În felul acesta, lucrurile negative se transformă în lucruri pozitive. Prin urmare, unii oameni folosesc asta drept bază și se comportă conform acestei zicale și chiar presupun că dreptatea este de partea lor, gândindu-se: „În orice caz, nu profit de tine și nici nu te înșel pe la spate. Fac lucrurile sincer și public. Crezi ce vrei. Pentru mine, asta înseamnă să fii integru! Așa cum spune zicala: «Dacă ești integru, zvonurile nu trebuie să te îngrijoreze.», așa că poți să crezi ce vrei!” Nu este aceasta logica Satanei? Nu este logica tâlharilor? (Ba da.) Se justifică să faci lucruri rele, să provoci necazuri fără motiv, să te porți ca un tiran și să faci rău? Să faci rău înseamnă să faci rău: dacă esența lucrurilor pe care le faci este de a comite rău, atunci răul e rău. Cum sunt evaluate acțiunile tale? Nu pornind de la întrebarea dacă ai avut motive, sau dacă le-ai făcut în mod public, sau dacă ai o fire sinceră. Ele sunt evaluate după adevăr și după cuvintele lui Dumnezeu. Adevărul este criteriul după care se evaluează totul, iar acea propoziție se aplică perfect în cazul acesta. Conform măsurii adevărului, dacă un lucru este rău, atunci este rău; dacă un lucru este pozitiv, atunci este pozitiv; dacă nu este pozitiv, atunci nu este pozitiv. Și care sunt aceste lucruri pe care oamenii le consideră integre și în privința cărora cred că au o fire sinceră și o natură

directă? Asta înseamnă să răstălmăcești cuvintele și să forțezi logica, să amesteci conceptele și să spui prostii, înseamnă să îndrumi greșit oamenii și, dacă îndrumi greșit oamenii, atunci faci rău. Indiferent dacă este făcut în fața oamenilor sau pe la spatele acestora, răul este rău. Răul făcut pe la spatele cuiva este ticăloșie, pe când răul făcut în fața cuiva este malițiozitate și hainie, dar toate au legătură cu răul. Așa că spune-Mi, ar trebui oamenii să accepte această zicală „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals”? (Nu, nu ar trebui.) Care lucru este pozitiv: principiile comportamentale ale unui gentleman fals sau principiile comportamentale ale unui adevărat răufăcător? (Niciunul dintre ele.) Așa e, toate sunt negative. Așadar, nu fi un gentleman fals și nici un adevărat răufăcător și nu asculta aberațiile părinților tăi. De ce perorează mereu aberații? Pentru că exact așa se comportă părinții tăi. Tot timpul cred: „Am o fire sinceră, sunt o persoană adevărată, sunt direct, sunt cinstit în legătură cu sentimentele mele, sunt galant, sunt integru și nu trebuie să mă îngrijorez în privința zvonurilor, mă port decent și merg pe calea corectă, de ce să-mi fie teamă? Nu fac nimic greșit, așa că nu mă tem că demonii îmi vor bate la ușă!” Demonii nu-ți bat la ușă acum, dar ai comis multe fapte rele și, mai devreme sau mai târziu, vei fi pedepsit. Ești integru și nu te temi de zvonuri, dar ce înseamnă să fii integru? Este adevărul? Să fii integru înseamnă să te conformezi adevărului? Înțelegi adevărul? Nu născoci scuze și pretexte pentru răul pe care-l faci, nu are sens! Atât timp cât nu este conform adevărului, este rău! Chiar simți că ai o fire sinceră. Doar pentru că ai o fire sinceră, înseamnă că poți profita de alții? Sau că le poți face rău? Ce logică e asta? (Logica Satanei.) Asta se numește logica tâlharilor și a diavolilor! Faci rău și totuși prezinți asta ca pe un lucru corect și potrivit, inventezi scuze pentru el și cauți să-l justifici. Nu-i o nerușinare? (Ba da.) Îți spun din nou că în cuvintele lui Dumnezeu nu există nicio mențiune de a lăsa

oamenii să fie adevărați răufăcători sau gentlemeni falși și nici vreo astfel de cerință de a fi un adevărat răufăcător sau un gentleman fals. Toate aceste zicale sunt cuvinte diavolești ca să înșele și să inducă în eroare oamenii. Pot induce în eroare oamenii care nu înțeleg adevărul, dar dacă înțelegi adevărul azi, nu ar mai trebui să te agăți de astfel de zicale sau să fii influențat de ele. Fie că oamenii sunt falși gentlemeni sau adevărați răufăcători, toți sunt diavoli, bestii și canalii, nu sunt buni de nimic, sunt ticăloși și toți au legătură cu răul. Dacă nu sunt ticăloși, sunt abjecți și singura diferență dintre un gentleman fals și un răufăcător adevărat este maniera în care se manifestă: unul o face în public, celălalt în taină. De asemenea, au moduri diferite de a se comporta. Unul face rău public, în vreme ce celălalt face jocuri murdare pe la spatele oamenilor; unul este perfid și prefăcut, în vreme ce celălalt este mai poruncitor, autoritar și-și arată colții; unul este mai sordid și mai ascuns, în vreme ce celălalt este mai demn de dispreț și mai arogant. Se întâmplă să fie două moduri satanice de a face lucrurile: unul public și unul ascuns. Dacă acționezi public, ești un răufăcător adevărat și dacă acționezi ascuns, ești un gentleman fals. Este vreun motiv de laudă? Dacă privești această zicală ca pe mottoul tău, nu cumva ești nesăbuit? Așadar, dacă ai fost profund rănit de lucrurile pe care familia ta le-a condiționat în tine sau ți le-a inculcat în privința aceasta sau dacă ții cu dinții de astfel de lucruri, sper că poți să renunți la ele, să le discerni și să le vezi așa cum sunt cât mai curând posibil. Nu te mai agăța de această zicală, crezând că te protejează sau te transformă într-un om onest sau cu caracter, umanitate și o fire sinceră. Această zicală nu este un standard după care să te comporți. Din punctul Meu de vedere, condamn cu tărie această zicală, care mă dezgustă mai mult decât orice. Mă dezgustă nu numai gentlemenii falși, ci și răufăcătorii adevărați – ambele feluri de oameni sunt dezgustătoare pentru Mine. Așadar, dacă ești un gentleman

fals, atunci, din perspectiva mea, nu ești bun de nimic și nu mai ai leac. Dar dacă ești un răufăcător adevărat, atunci stai chiar mai rău. Știi foarte bine care este adevărata cale, totuși păcătuiești voit, știi clar adevărul, totuși îl încalci flagrant și nu reușești să-l practici și, în schimb, te împotrivești public adevărului, așa că vei muri mai repede. Să nu te gândești: „Am o natură directă, nu sunt un gentleman fals. Deși sunt un răufăcător, sunt un adevărat răufăcător.” Cum ești tu adevărat? „Adevărul” tău nu este adevărul și nici un lucru pozitiv. „Adevărul” tău este manifestarea esenței firilor tale arogante și abjecte. Ești „adevărat” ca în expresiile: satană adevărată, adevărați diavoli, adevărată hainie, mai degrabă decât în adevăr sau în ceva care chiar este real. Așadar, când e vorba de această zicală, „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals”, pe care familia ta o condiționează în tine, ar trebui și să renunți la ea, pentru că nu are nicio legătură cu principiile de comportament transmise de Dumnezeu oamenilor și nici măcar nu se apropie de ele. Prin urmare, ar trebui să renunți la ea cât de curând posibil, în loc să continui să te agăți de ea.

Familia exercită un alt fel de efect de condiționare. De exemplu, membrii familiei tale îți spun mereu: „Nu fi un om care se remarcă prea mult din mulțime, trebuie să te stăpânești și să fii reținut în cuvintele și acțiunile tale, precum și în talentele, abilitățile, IQ-ul personal și așa mai departe. Nu fi acea persoană care se face remarcată. Așa cum spune zicala: «Pasărea care iese din cuib este împușcată» și «Grinda care iese de sub streașină putrezește prima». Dacă vrei să te protejezi și să ai un loc stabil și pe termen lung în grupul de care aparții, nu fi pasărea care iese din cuib, ar trebui să te stăpânești și să nu aspiri să te ridici deasupra tuturor. Gândește-te la paratrăsnet, care este primul lucru lovit într-o furtună, pentru că fulgerul lovește punctul cel mai înalt; iar când bate vântul cu putere, cel mai înalt copac este primul lovit cu toată forța și doborât de vânt; iar când

vremea este rece, muntele cel mai înalt este primul care îngheață. E la fel și cu oamenii – dacă te remarci mereu dintre ceilalți și atragi atenția, iar Partidul te observă, se va gândi serios să te pedepsească. Nu fi pasărea care iese din cuib, nu zbura singur. Ar trebui să rămâi în stol. Altfel, dacă se formează vreo mișcare socială de protest în jurul tău, ai fi primul pedepsit, pentru că ești pasărea care iese în evidență. Nu fi conducător sau lider de grup în biserică. Altfel, în cazul în care apar pierderi în lucrare sau probleme în casa lui Dumnezeu, în calitate de conducător sau supraveghetor, vei fi primul luat în vizor. Așadar, nu fi pasărea care iese din cuib, pentru că pasărea care iese din cuib este împușcată. Trebuie să înveți să-ți bagi capul între umeri și să te ascunzi ca o țestoasă.” Îți amintești aceste cuvinte de la părinții tăi, iar când vine momentul să se aleagă un conducător, refuzi funcția, spunând: „O, nu pot s-o fac! Am familie și copii, sunt prea ocupat cu ei. Nu pot fi conducător. Voi ar trebui s-o faceți, nu mă alegeți pe mine.” Presupunând că ești ales conducător oricum, tot ești reticent. Spui: „Mă tem că trebuie să demisionez. Fiți voi conducători, vă ofer tuturor șansa asta. Vă las să preluați funcția, eu mă retrag.” În sinea ta, te gândești: „Ha! «Pasărea care iese din cuib este împușcată.» Cu cât urci mai sus, cu atât cazi mai tare și ești singur în vârf. Te las să fii conducător, iar după ce ești ales, va veni ziua când te vei face de râs. Nu vreau să fiu conducător niciodată, nu vreau să urc pe scara socială, ceea ce înseamnă că n-o să cad de la mare înălțime. Gândește-te: n-a fost cutare demis din funcția de conducător? După ce a fost demis, a fost exclus – n-a mai avut nici șansa de a fi un credincios obișnuit. Este un exemplu perfect al acelor zicale: «Pasărea care iese din cuib este împușcată» și «Grinda care iese de sub streașină putrezește prima». N-am dreptate? N-a fost pedepsit? Oamenii trebuie să învețe să se protejeze, altfel pentru ce au creier? Dacă ai un creier în cap, trebuie să-l folosești ca să te protejezi. Unii oameni nu pot vedea

clar această problemă, dar așa stau lucrurile în societate și în orice grup de oameni – «Pasărea care iese din cuib este împușcată». Vei fi foarte bine privit cât ieși în evidență, până în momentul în care ești împușcat. Atunci îți vei da seama că oamenii care se pun în prima linie își primesc răsplata, mai devreme sau mai târziu." Acestea sunt învățăturile serioase din partea părinților și a familiei tale și, de asemenea, glasul experienței, înțelepciunea lor de viață distilată, pe care ți-o șoptesc la ureche fără rezerve. Ce vreau să spun prin „ți-o șoptesc la ureche"? Vreau să spun că, într-o zi, mama ta îți spune la ureche: „Îți zic eu, dacă e un lucru pe care l-am învățat în viața asta este acela că «Pasărea care iese din cuib este împușcată», ceea ce înseamnă că dacă cineva iese prea mult în evidență sau atrage prea multă atenție, probabil că va fi pedepsit pentru asta. Vezi cât de supus și inocent e tatăl tău acum, asta pentru că a fost pedepsit într-o campanie de suprimare. Tatăl tău are talent literar, poate să scrie și să țină discursuri, are abilități de lider, dar s-a remarcat prea mult din mulțime și a ajuns să fie pedepsit în campanie. Cum se face că, de atunci, tatăl tău nu vorbește niciodată despre a fi un oficial din guvern sau o persoană publică? Acesta este motivul. Îți vorbesc din inimă și îți spun adevărul. Trebuie să asculți și să ții minte bine. Nu uita, trebuie să ții minte asta oriunde te duci. Acesta este cel mai bun lucru pe care ți-l pot da, ca mamă." După aceea, îți amintești cuvintele ei și, de câte ori îți amintești zicala „Pasărea care iese din cuib este împușcată", te gândești la tatăl tău și, de fiecare dată când o faci, te gândești la această zicală. Tatăl tău a fost cândva o pasăre care a ieșit din cuib și a fost împușcată, iar acum înfățișarea lui înfrântă și descurajată te-a impresionat puternic. Așadar, de fiecare dată când vrei să te faci remarcat, când vrei să spui ce gândești, când vrei să-ți îndeplinești sincer datoria în casa lui Dumnezeu, îți vine în minte din nou sfatul din suflet șoptit la ureche de mama ta – „Pasărea care iese din cuib este împușcată". Așadar, încă o dată

dai înapoi, gândindu-te: „Nu-mi pot arăta talentele sau abilitățile speciale, trebuie să mă stăpânesc și să le înăbuș. Cât despre îndemnul lui Dumnezeu pentru oameni de a-și îndeplini datoria din toată inima, toată mintea și cu toată forța, trebuie să practic aceste cuvinte cu moderație și să nu ies în evidență străduindu-mă prea mult. Dacă fac asta și mă remarc conducând lucrarea bisericii, ce mă fac dacă ceva merge prost cu lucrarea casei lui Dumnezeu și sunt tras la răspundere? Cum ar trebui să-mi asum această răspundere? Oare voi fi îndepărtat? Oare voi deveni un țap ispășitor, pasărea care a ieșit din cuib? În casa lui Dumnezeu, e greu să-ți dai seama cum vor evolua aceste lucruri. Așadar, indiferent ce fac, trebuie neapărat să-mi las o cale de scăpare, trebuie neapărat să învăț să mă protejez și să mă asigur că sunt complet acoperit înainte să vorbesc și să acționez. Acesta este cel mai înțelept mod de acțiune, pentru că, așa cum zice mama, «Pasărea care iese din cuib este împușcată».” Această zicală este sădită adânc în inima ta și are, de asemenea, o influență profundă asupra vieții tale cotidiene. Desigur, mai grav este că îți afectează atitudinea față de îndeplinirea datoriei. Nu există probleme serioase aici? Prin urmare, oricând îți îndeplinești datoria și vrei să te sacrifici sincer și să-ți folosești, din toată inima, întreaga forță, această zicală – „Pasărea care iese din cuib este împușcată” – te oprește mereu din drum, iar în cele din urmă alegi mereu să-ți lași o marjă de libertate și loc de manevră și îți faci datoria doar într-un mod calculat, după ce îți lași o portiță de scăpare. Nu am dreptate? Condiționarea din partea familiei tale în această privință te protejează în cea mai mare măsură să nu fii dat în vileag și tratat? Pentru tine este un alt talisman, nu-i așa? (Ba da.)

Pe baza tuturor lucrurilor despre care am avut părtășie până acum, câte talismane au oamenii, ca rezultat al condiționării din partea familiei lor? (Șapte.) Cu atâtea talismane, este adevărat că niciun diavol și demon

obișnuit nu îndrăznește să-ți încalce teritoriul? Toate aceste talismane te fac să te simți în siguranță, foarte alinat și fericit să trăiești în această lume a oamenilor. În același timp, te fac să simți cât de importantă este familia pentru tine și cât de oportune și importante sunt protecția și talismanele pe care ți le dă familia ta. Ori de câte ori obții beneficii tangibile și protecție datorită acestor talismane, simți mai mult decât oricând că familia este importantă și că vei depinde mereu de ea. Ori de câte ori întâmpini dificultăți și ești măcinat de nehotărâre și nedumerire, îți revii pentru o secundă și te gândești: „Ce mi-au spus mama și tatăl meu? Ce abilități am deprins de la bătrânii mei? Care era mottoul pe care mi l-au transmis?" Recurgi repede, instinctiv și inconștient la diversele idei și medii care ți-au fost inculcate de familia ta, căutând și cerând protecția lor. În astfel de momente, familia devine oaza ta de liniște, o ancoră, un sprijin și o forță motivatoare care este mereu puternică, nezdruncinată și neschimbătoare, un sprijin psihologic care-ți permite să trăiești și te împiedică să fii nedumerit și nehotărât. În asemenea momente, ai multe sentimente profunde: „Familia este foarte importantă pentru mine, îmi dă o forță mentală imensă și este și o sursă de sprijin spiritual." Adesea te feliciți, gândindu-te: „Ce bine că am ascultat ce mi-au spus părinții mei, altfel, până acum, aș fi ajuns într-o situație foarte jenantă, fiind fie hărțuit, fie rănit. Din fericire, am acest atu, am un talisman. Așadar, chiar și în casa lui Dumnezeu și în biserică, chiar și când îmi îndeplinesc îndatoririle, nu voi fi hărțuit de nimeni și nu voi risca să fiu îndepărtat sau manevrat de biserică. Aceste lucruri s-ar putea să nu mi se întâmple niciodată, mulțumită protecției pe care mi-o oferă condiționarea din partea familiei mele." Dar ai uitat ceva. Ai trăit în ceea ce îți închipui că este un mediu cu talismane și în care te poți proteja, dar nu știi dacă ai îndeplinit sau nu însărcinarea dată de Dumnezeu. Ai ignorat însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, identitatea ta de ființă creată și datoria pe care ar

trebui s-o îndeplinești în calitate de ființă creată. Ai ignorat și atitudinea pe care ar trebui s-o adopți și tot ce ar trebui să sacrifici când îți îndeplinești datoria, în vreme ce adevărata perspectivă asupra vieții și valorile pe care se cuvine să le prețuiești au fost înlocuite cu părerile pe care familia ta le-a condiționat în tine, iar șansele tale la mântuire sunt și ele afectate și influențate de condiționarea din partea familiei tale. Prin urmare, este foarte important ca fiecare să renunțe la diversele efecte de condiționare din partea familiei. Acesta este un aspect al adevărului care trebuie practicat și, de asemenea, este o realitate în care ar trebui să pătrunzi fără întârziere. Pentru că, dacă societatea îți spune ceva, tinzi să iei o decizie rațională sau subconștientă ca să respingi acel lucru; dacă un străin sau cineva care nu ți-e rudă îți spune ceva, tinzi să iei o decizie rațională sau calculată ca să accepți sau nu acel lucru; dar dacă familia îți spune ceva, tinzi să accepți complet acel lucru, fără ezitare sau discernământ, iar acesta este, de fapt, un lucru periculos pentru tine. Deoarece crezi că familia nu poate răni niciodată o persoană și că tot ce face familia ta pentru tine este pentru binele tău, ca să te protejeze și de dragul tău. Pe baza acestui presupus principiu, oamenii sunt cu ușurință perturbați și influențați de aceste lucruri tangibile și intangibile care reprezintă familia unui om. Lucrurile tangibile sunt membrii familiei cuiva și toate chestiunile de familie, în vreme ce lucrurile intangibile sunt diversele idei și educația care provine de la familie, precum și anumite condiționări care au legătură cu modul în care ar trebui să te comporți și să-ți gestionezi treburile. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

Sunt multe de discutat despre efectele de condiționare din partea familiei. După ce vom încheia azi părtășia despre aceste lucruri, ar trebui să le contemplați pe toate și să le rezumați, gândindu-vă care idei și păreri – în afară de cele pe care le-am menționat azi – s-ar putea să vă afecteze în viața

cotidiană. Majoritatea lucrurilor despre care tocmai am avut părtășie au legătură cu principiile oamenilor și cu felurile în care ei relaționează cu lumea și sunt puține subiecte referitoare la felul în care oamenii văd lucrurile și pe ceilalți. Sfera efectelor de condiționare pe care familia le exercită asupra oamenilor cuprinde, practic, aceste lucruri. Există, de asemenea, anumite probleme care nu au legătură cu perspectiva oamenilor asupra vieții sau cu felurile în care ei relaționează cu lumea, așa că nu vom spune mai multe despre acelea. Aici se încheie părtășia de azi. Pe data viitoare!

11 februarie 2023

Cum să urmărești adevărul (13)

A trecut ceva vreme de când avem părtășie despre „renunțare” în „Cum să urmărești adevărul”. V-ați gândit la diversele aspecte implicate în acest subiect? Cât despre lucrurile despre care am avut părtășie, la care oamenii trebuie să renunțe, le este ușor acestora să o facă? După ce ați ascultat părtășiile, v-ați contemplat și ați reflectat asupra voastră, pe baza conținutului lor? Ați făcut vreo comparație între acest conținut și defulările și manifestările voastre din viața de zi cu zi? (De obicei, mă gândesc puțin la ele. Ultima dată când Dumnezeu a avut părtășie despre renunțarea la efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra noastră, mi-am dat seama că, în viața mea, de obicei respect aceste filosofii satanice pentru interacțiuni lumești, cum ar fi: „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”, expresie pe care familia mi-a inculcat-o. După ce am acceptat aceste idei, am dat importanță demnității și statutului în tot ceea ce am făcut, de teamă să nu fiu umilit și nu am fost capabil să fiu o persoană onestă.) Tot acest conținut despre care am avut părtășie, în legătură cu renunțarea la diverse lucruri, abordează, în principal, gândurile și părerile oamenilor despre diverse chestiuni. Expunerea gândurilor și părerilor greșite ale oamenilor cu privire la astfel de chestiuni le permite acestora să le discearnă și să le cunoască bine, iar apoi să fie capabili să renunțe la ele într-un mod pozitiv și să nu fie constrânși de ele. Cel mai important lucru este să nu fie înrobiți de aceste gânduri și păreri, ci să fie capabili să trăiască și să existe adoptând corect, drept criterii, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul. Dacă oamenii vor să pătrundă în realitatea diverselor adevăruri, trebuie să aibă cunoștințe și experiență din toate perspectivele. Ei trebuie mai ales să aibă o înțelegere clară a ideilor și părerilor pasive și negative despre diverse lucruri. Numai dacă le discern

pot să renunțe la ele din proprie inițiativă și să nu mai fie induși în eroare și înrobiți de ele. Prin urmare, pentru a pătrunde în realitatea diverselor adevăruri și a obține rezultatul de a urmări adevărul, oamenii ar trebui să reflecteze adesea asupra lor și să se gândească în ce fel sunt înrobiți și controlați, în viața cotidiană, de diverse idei și păreri sau să încerce adesea să-și dea seama ce gânduri și păreri au despre diverse lucruri din viața de zi cu zi și să discearnă dacă aceste gânduri și păreri sunt sau nu corecte și în concordanță cu adevărul, dacă sunt pozitive și vin de la Dumnezeu sau dacă provin din intenții umane sau de la Satana. Aceasta este o lecție foarte importantă și este un aspect al realității în care oamenii trebuie să pătrundă în fiecare zi, în viața lor cotidiană. Adică, în viața de zi cu zi, indiferent dacă întâlnești sau nu diverși oameni, diverse chestiuni și lucruri, trebuie mereu să analizezi ce gânduri și păreri ai și dacă acestea sunt corecte și în conformitate cu adevărul – aceasta este o lecție foarte importantă. În viața ta cotidiană, în afară de timpul normal pe care îl petreci îndeplinindu-ți îndatoririle, pătrunderea ta în acest aspect ar trebui să-ți ocupe 80 până la 90 la sută din viață. Numai în felul acesta poți spera să scapi de tot felul de gânduri și păreri despre lucruri negative și să pătrunzi în adevărul-realitate. Se poate spune și că poți avea speranță doar când privești oamenii și lucrurile, te comporți și acționezi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și luând adevărul drept criteriu; numai atunci poți spera să obții, în cele din urmă, mântuirea. Dacă, în viața ta cotidiană, în afară de timpul normal petrecut îndeplinindu-ți îndatoririle, mintea îți este goală în restul de 80 până la 90 la sută din timp sau te gândești și meditezi numai la viața ta fizică, la statut și reputație, atunci nu-ți va fi ușor să pătrunzi în adevărul-realitate și nici să obții rezultatul de a urmări adevărul. Dacă nu ți-e ușor să obții niciunul dintre aceste lucruri, șansele tale de a obține mântuirea vor fi foarte mici. Prin urmare, de ce depinde obținerea mântuirii? Pe de o parte, depinde de

felul în care lucrează Dumnezeu și dacă Duhul Sfânt lucrează în tine; pe de altă parte, depinde de sârguința ta subiectivă, de ce preț plătești și de cât de multă energie și cât de mult timp investești în urmărirea adevărului și obținerea mântuirii. Dacă ceea ce gândești și faci în cea mai mare parte a timpului nu are nicio legătură cu urmărirea adevărului, atunci ceea ce faci nu are nicio legătură cu mântuirea – acesta este un fapt și un rezultat inevitabil. Deci ce ar trebui să faceți pe viitor? Pe de o parte, ar trebui să urmăriți îndeaproape fiecare subiect despre care avem părtășie și, după aceea, ar trebui să luați inițiativa și să încercați să contemplați și să înțelegeți subiectul, adică, odată ce am încheiat un subiect, ar trebui să bateți fierul cât e cald reflectând asupra voastră, pentru a obține o cunoaștere adevărată și precisă și căință adevărată. Capacitatea de a cunoaște acest aspect al adevărului cât de curând posibil după ce am încheiat părtășia despre el, sau după ce ai ajuns să înțelegi parțial părtășia, are scopul de a-ți permite să-ți conștientizezi câtuși de puțin gândurile și părerile, astfel încât, ulterior, când întâlnești chestiuni asociate în viața de zi cu zi, cunoștințele și înțelegerea anterioară pe care le ai despre adevărurile-principii vor deveni ideile și părerile fundamentale care-ți îndrumă experiența în această chestiune. Cel puțin, odată ce conștientizezi și ai o cunoaștere precisă și corectă, atitudinea și înțelegerea ta cu privire la această chestiune vor fi pozitive și pline de inițiativă. Adică, înainte să se întâmple acest eveniment, vei fi fost deja vaccinat și vei avea un anumit grad de imunitate, astfel încât, atunci când chiar se întâmplă, șansele tale de a eșua vor fi reduse, la fel ca și riscul de a-L trăda pe Dumnezeu, iar probabilitatea de a pătrunde în adevărul-realitate va spori foarte mult. E exact ca atunci când apare o pandemie: dacă nu te vaccinezi, tot ce poți face este să stai închis în casă și să nu ieși, lucru care reduce riscul de infecție la zero. Dar dacă ieși, circuli și intri în contact cu lumea exterioară, trebuie să

te vaccinezi. Elimină acest vaccin posibilitatea de infectare? Nu, n-o elimină, dar reduce probabilitatea de infectare. Evident, vei avea anticorpi. Procesul de urmărire a adevărului începe prin cunoașterea diverselor adevăruri. Dacă știi afirmații și principii pozitive și corecte din diversele adevăruri și, în același timp, cunoști, într-o anumită măsură, diversele gânduri și păreri negative și rele dezvăluite de fiecare adevăr, atunci, oricând se mai întâmplă ceva similar, alegerile pe care le faci nu se vor mai baza pe criteriile ideilor și părerilor negative și rele pe care Satana ți le-a inculcat și nu vei mai avea atitudinea de a te agăța de astfel de idei și păreri. Deși, în acest stadiu, încă nu ai pătruns în acest aspect al adevărului-realitate, iar părerile tale s-ar putea să fie neutre, totuși, după ce vei accepta aceste idei și păreri pozitive, vei cunoaște, într-o anumită măsură, ideile și părerile negative, astfel încât, atunci când, în viitor, vei întâlni o chestiune similară, cel puțin vei fi capabil să distingi între ideile și părerile pozitive și cele negative, care au legătură cu acest tip de chestiune și vei avea anumite criterii pentru a o gestiona. Pe baza acestor criterii, oamenii care iubesc adevărul și au umanitate tind să fie mai înclinați să practice adevărul, să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze conform criteriului adevărului. Într-o anumită măsură, asta te va ajuta foarte mult să pătrunzi în adevărul-realitate și să practici în conformitate cu adevărurile-principii, să I te supui lui Dumnezeu conform cerințelor Lui și să accepți oamenii, chestiunile și lucrurile pe care Dumnezeu le rânduiește pentru tine. Din acest punct de vedere, oare putem spune că un om, cu cât înțelege mai multe adevăruri, cu atât este mai probabil să pătrundă în adevărul-realitate și, cu cât mai temeinic înțelege lucrurile negative, cu atât mai mare va fi probabilitatea de a se răzvrăti împotriva acestor lucruri negative? (Da, putem spune asta.) Prin urmare, indiferent dacă ești sau nu dispus să urmărești adevărul, sau indiferent dacă te-ai hotărât sau nu să-l urmărești,

sau dacă ești sau nu pe calea urmăririi adevărului și indiferent de calibrul tău sau de felul în care pătrunzi adevărul, pe scurt, dacă oamenii vor să urmărească adevărul, dacă vor să înțeleagă criteriile acestuia și să-l practice și să pătrundă în el, e necesar să discearnă și să înțeleagă tot felul de lucruri negative. Acestea sunt condițiile prealabile pentru a urmări adevărul și a pătrunde în adevărul-realitate.

Unii nu înțeleg adevărul și, când vine vorba de diversele subiecte despre care avem părtășie acum, consideră mereu: „Nu m-am gândit niciodată la aceste subiecte și nici nu le-am experimentat, nu pot vedea legătura dintre ceea ce spui Tu despre aceste subiecte și diversele mele probleme, firi corupte și manifestări ale corupției, deci ce legătură are părtășia Ta despre aceste subiecte cu modul în care urmăresc eu adevărul? Nu pare să aibă prea mare legătură cu pătrunderea mea în adevărul-realitate, nu-i așa? De ce nu vorbești despre niște subiecte mărețe și profunde, care privesc pătrunderea pozitivă a oamenilor? De ce expui mereu aceste chestiuni triviale și negative din viața de zi cu zi?” Această opinie este corectă sau greșită? (Greșită.) Când oamenii care au astfel de idei aud aceste chestiuni triviale din viața de zi cu zi, mai ales când sunt date câteva exemple, sunt dezgustați și nu vor să asculte. Se gândesc: „Conținutul este prea banal și superficial. Nu-i nimic grandios la el, e prea simplu. Imediat ce l-am ascultat, l-am înțeles. E prea ușor. Adevărul nu ar trebui să fie așa, ar trebui să fie mai profund, iar oamenii trebuie să-l asculte de mai multe ori înainte să fie capabili să-l înțeleagă și să-și amintească una sau două propoziții. Tu vorbești acum despre chestiuni triviale din viața de zi cu zi, precum și despre câteva manifestări ale umanității normale în viața cotidiană. Nu-i puțin cam superficial pentru noi?” Crezi că oamenii care au aceste păreri gândesc corect? (Nu, ei greșesc.) De ce greșesc? Ce este în neregulă cu ele? În primul rând, sunt gândurile și părerile oamenilor

separate de viețile lor cotidiene? (Nu, nu sunt.) Sunt diversele lor manifestări și atitudini separate de viețile lor de zi cu zi? (Nu, nu sunt.) Nu, niciunul dintre aceste lucruri nu este separat. Firile corupte ale oamenilor, gândurile, părerile, ideile și intențiile lor cu privire la diverse chestiuni, modurile lor specifice de a face lucrurile, precum și gândurile și ideile care le izvorăsc din minte, toate sunt inseparabile de diversele manifestări și defulări din viața de zi cu zi. Mai mult decât atât, aceste diverse manifestări și defulări din viața de zi cu zi, precum și gândurile, părerile și atitudinile oamenilor față de diverse chestiuni care li se întâmplă, sunt lucruri mai specifice care privesc firile corupte ale oamenilor. Scopul urmăririi adevărului este de a schimba gândurile și părerile greșite ale oamenilor și, prin schimbarea gândurilor și părerilor oamenilor și, prin schimbarea atitudinilor lor față de tot felul de oameni, chestiuni și lucruri, să se lepede de firile lor corupte și de răzvrătirea și trădarea cu privire la adevăr și la Dumnezeu, precum și de natura-esența lor care se opune lui Dumnezeu. Astfel, dacă vrei să urmărești adevărul, oare nu este absolut necesar să-ți lepezi și să-ți schimbi diversele gânduri și păreri greșite din viața de zi cu zi? Nu este acesta cel mai important lucru? (Ba da.) Prin urmare, indiferent cât de superficiale sau banale ar părea lucrurile despre care vorbesc, să nu ai o mentalitate răzvrătită față de ele. Cu siguranță, aceste lucruri sunt însemnate. Îți ocupă inima și mintea și-ți controlează gândurile și părerile despre orice persoană, chestiune sau lucru pe care îl înfrunți. Dacă nu-ți schimbi sau nu-ți lepezi aceste gânduri și păreri greșite din viața de zi cu zi, atunci afirmația ta că accepți adevărul și ai adevărul-realitate va fi doar o vorbă în vânt. E ca atunci când ai cancer – trebuie să fie tratat proactiv. Indiferent în ce organ sunt prezente celule canceroase, fie că în sânge sau în piele, sau fie că sunt la suprafață sau ascunse în profunzime, e evident că în primul rând trebuie tratate celulele canceroase din trupul tău. Numai după

ce acestea sunt eliminate, în trupul tău se pot absorbi și pot funcționa diverșii nutrienți pe care îi iei. În felul acesta, toate organele din corpul tău pot apoi funcționa normal. Odată ce boala este eliminată, corpul tău va deveni mai sănătos și mai normal. Iar astfel de oameni sunt complet vindecați de boală. Urmărirea adevărului de către oameni este procesul de a se lepăda de firi corupte și, de asemenea, procesul de a pătrunde în adevărul-realitate. Procesul de a se lepăda de firi corupte este procesul prin care oamenii se schimbă și scapă de diverse gânduri și păreri greșite și negative. De asemenea, este procesul prin care oamenii se înzestrează cu diverse idei și păreri corecte și pozitive. Ce sunt ideile și părerile pozitive? Sunt lucruri care implică realitatea, principiile și criteriile adevărului. Pentru a pătrunde în adevărul-realitate, oamenii trebuie, căutând adevărul, să-și disece și să-și înțeleagă, una câte una, diversele idei și păreri greșite despre viață, supraviețuire și relația cu alții și apoi să le înlăture și să se lepede de ele, una câte una. Pe scurt, urmărirea adevărului este despre a-i face pe oameni să se lepede de toate gândurile și părerile lor eronate și incorecte și să aibă gânduri și păreri corecte cu privire la tot felul de lucruri, gânduri și păreri care se conformează adevărurilor-principii. Doar în felul acesta pot oamenii să atingă țelul de a privi oamenii și lucrurile și de a se comporta și a acționa în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Acesta este rezultatul final pe care oamenii îl obțin prin urmărirea adevărului și, de asemenea, adevărul-realitate pe care oamenii îl pot trăi în final, după ce obțin mântuirea. Înțelegeți asta? (Da.)

La ultima întrunire, am avut părtășie despre subiectul „renunțării” în ceea ce privește familia. Despre ce am avut părtășie ultima dată pe subiectul familiei? (Am avut părtășie despre inconvenientele și piedicile pe care familia le pune în calea urmării adevărului, precum și despre lucrurile urmărite de noi, idealurile și dorințele la care ar trebui să renunțăm când

vine vorba de problema familiei. Dumnezeu a menționat două lucruri, unul fiind renunțarea la identitatea pe care o moștenim de la familia noastră, iar celălalt fiind renunțarea la efectele de condiționare pe care familia le are asupra noastră.) Într-adevăr, am avut părtășie despre aceste două lucruri. Primul este renunțarea la identitatea pe care o moștenești de la familia ta. Știți care sunt adevărurile-principii pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă în privința asta? După ce Mi-ați ascultat părtășiile, dacă nu vă ofer un rezumat specific, știți cum să rezumați singuri lucrurile? După ce am avut părtășie despre aceste lucruri și despre detaliile specifice care le privesc, ați rezumat principiile implicate pe care oamenii ar trebui să le respecte când vine vorba despre acest aspect al adevărului? Dacă știi cum să le rezumi, atunci vei fi capabil să le pui în practică; dacă nu știi cum să le rezumi și zăbovești asupra unor zone de lumină împrăștiate și nu știi care sunt adevărurile-principii implicate, atunci nu vei fi capabil să le pui în practică. Dacă nu știi cum să le pui în practică, nu vei pătrunde niciodată în acest aspect al adevărului-realitate. Chiar dacă descoperi ce probleme ai, tot nu vei fi capabil să le corelezi cu vorbele Mele și să găsești principiile corespunzătoare pe care să le pui în practică. Părtășia despre renunțarea la problema legată de identitatea pe care o moștenești de la familia ta are drept scop principal să poți să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi fără să fii afectat de diversele influențe asociate cu acea identitate. Dacă identitatea pe care o moștenești de la familia ta este una distinsă, atunci ar trebui să o abordezi corect. Nu ar trebui să consideri că ești distins, că ești mai merituos decât alții sau că identitatea ta este specială. Când te afli printre ceilalți, ar trebui să fii capabil să interacționezi corect cu ei, conform principiilor cu care Dumnezeu îi admonestează pe oameni și să tratezi corect pe toată lumea, nu să-ți folosești trecutul distins al familiei drept capital pentru a te lăuda în toate circumstanțele și a-i face pe ceilalți

să te admire în toate situațiile. Presupunând că nu poți să renunți la identitatea pe care o moștenești de la familia ta, folosești mereu trecutul acesteia drept capital și te comporți ca un om care este extrem de plin de sine, încăpățânat și pompos; și presupunând că întotdeauna te împăunezi și te dai în spectacol în preajma celorlalți și îți etalezi constant trecutul familiei și identitatea specială pe care o moștenești de la familia ta; și, în plus, presupunând că, în adâncul sufletului, ești deosebit de arogant și autoritar, și mai ales dominator și insolent când vorbești cu alții, și-ți folosești adesea identitatea drept capital ca să-i dojenești și să-i subjugi pe oameni – cu alte cuvinte, oamenii cred că ești lipsit de rațiune normală – și îi privești pe toți ca pe niște plebei și, mai ales când intri în contact și relaționezi cu oamenii, nu dai nicio importanță celor care sunt mai umili sau mai modești decât tine, iar atunci când le vorbești ești foarte agresiv, despotic și chiar îți arăți colții; și presupunând că vrei constant să-i dojenești pe ceilalți, îi tratezi mereu ca pe niște sclavi, cărora să le dai ordine și la care să strigi, crezi mereu că identitatea ta este distinsă, ești incapabil să te înțelegi armonios cu alții și să tratezi corect oamenii cu un statut inferior – toate acestea sunt firi corupte și lucruri de care oamenii ar trebui să se lepede. Astfel de firi corupte apar și sunt provocate atunci când o persoană are un trecut familial și un statut social distins. Prin urmare, acest tip de persoană ar trebui să reflecteze asupra cuvintelor și faptelor ei și asupra propriilor gânduri și păreri, mai ales cele privind identitatea familială. Ar trebui să renunțe la astfel de gânduri și păreri și să se întoarcă la diversele umanități pe care le trăiește ca urmare a statutului ei social special. Cu alte cuvinte, acest tip de persoană ar trebui să renunțe la identitatea pe care a moștenit-o de la familia ei. Majoritatea oamenilor cred că statutul lor social este inferior. Mai ales oamenii care sunt desconsiderați, discriminați și hărțuiți în societate simt adesea că identitatea lor este

modestă, iar rușinea provocată de mediul lor familial special îi face să se simtă foarte umili. Acest sentiment îi face adesea să se simtă inferiori și incapabili să se înțeleagă cu alții într-un fel armonios și echitabil. Desigur, oamenii de felul acesta se și manifestă în diverse moduri. Unii îi admiră mai ales pe cei cu statut și identitate distinsă, lingușindu-i, măgulindu-i, periindu-i și fiind slugarnici. Îi imită orbește mereu și nu au principii sau demnitate, sunt dispuși să fie aghiotanții acelor oameni și să primească ordine de la ei, să fie manipulați de ei ca niște sclavi. Nici principiile după care fac lucrurile astfel de oameni nu sunt în acord cu adevărul, pentru că, în adâncul minții lor, cred că identitatea lor este modestă, că s-au născut să fie săraci și că nu merită să fie pe picior de egalitate cu aceia care sunt bogați sau au o identitate socială nobilă și că, în schimb, s-au născut pentru a fi tratați ca sclavii acelor oameni și trebuie să ia exemplu și să primească ordine de la ei. Nu se simt slugarnici. Mai degrabă, cred că așa este normal și că așa ar trebui făcute lucrurile. Ce fel de idei și păreri sunt acestea? Nu sunt aceste gânduri și păreri un fel de auto-denigrare? (Ba da.) Mai există un tip de persoane care văd oameni bogați trăind în felurile lor pline de sine, încăpățânate, nerușinate și dominatoare și care chiar îi invidiază foarte mult pe acești oameni, se țin după ei și speră că, dacă ar avea șansa să schimbe lucrurile, ar putea trăi la fel de încăpățânați și plini de sine ca acești oameni bogați. Cred că nu e nimic greșit în a fi încăpățânat și plin de sine; din contră, privesc aceste trăsături ca fiind fermecătoare și romantice. Gândurile și părerile acestor oameni sunt și ele incorecte și ar trebui să se renunțe la ele. Indiferent ce identitate și statut ai, toate sunt prestabilite de Dumnezeu. Indiferent ce fel de familie sau trecut familial a prestabilit Dumnezeu pentru tine, identitatea pe care o moștenești de la aceasta nu este nici rușinoasă, nici onorabilă. Principiul după care trebuie să-ți tratezi identitatea nu ar trebui să se bazeze pe principiul onoarei sau al rușinii. Indiferent în ce fel de

familie te plasează Dumnezeu, indiferent din ce fel de familie îți permite să provii, înaintea lui Dumnezeu, ai o singură identitate, iar aceea este identitatea unei ființe create. Înaintea lui Dumnezeu, ești o ființă creată, așadar, în ochii Lui, ești egal cu oricine din societate care are o identitate sau un statut social diferit. Toți sunteți membri ai omenirii corupte și toți sunteți oameni pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască. Și, bineînțeles, înaintea lui Dumnezeu, toți aveți aceeași oportunitate să vă îndepliniți îndatoririle de ființe create, să urmăriți adevărul și să obțineți mântuirea. La acest nivel, pe baza identității unei ființe create, așa cum ți-a fost dată de Dumnezeu, nu ar trebui să-ți admiri propria identitate și nici să o desconsideri. În schimb, ar trebui să-ți tratezi corect identitatea care vine de la Dumnezeu – care este aceea de ființă creată – și să fii capabil să te înțelegi armonios cu oricine, pe picior de egalitate și conform principiilor pe care Dumnezeu le predă oamenilor și cu care îi admonestează. Indiferent care este statutul social sau identitatea socială a altor oameni și indiferent care este statutul tău social sau identitatea ta socială, oricine vine în casa lui Dumnezeu și înaintea Lui are o singură identitate, aceea de ființă creată. Prin urmare, cei cu un statut și o identitate socială modeste nu ar trebui să se simtă inferiori. Indiferent dacă ai sau nu talent, indiferent cât de înalt este calibrul tău și indiferent dacă ești sau nu abil, ar trebui să renunți la statutul tău social. De asemenea, ar trebui să renunți la ideile și părerile tale despre evaluarea, notarea sau clasificarea oamenilor drept distinși sau umili pe baza trecutului lor familial și a istoriei familiei lor. Nu ar trebui să te simți inferior din cauza identității tale sociale și a statutului tău social modest. Ar trebui să te bucuri că, deși trecutul familiei tale nu este atât de puternic și spectaculos, iar statutul pe care l-ai moștenit este modest, Dumnezeu nu te-a abandonat. El ridică oamenii umili din bălegar și din praf și îți dă aceeași identitate, cea de ființă creată, la fel ca altor oameni. În casa lui Dumnezeu

și înaintea Lui, identitatea și statutul tău sunt egale cu cele ale tuturor celorlalți oameni aleși de Dumnezeu. Odată ce realizezi asta, ar trebui să renunți la complexul tău de inferioritate și să nu te mai agăți de el. Când îi întâlnești pe cei care au un statut social distins și grozav sau pe cei care au un statut social mai înalt decât tine, nu trebuie să te pleci în fața lor sau să le zâmbești mereu, cu atât mai puțin să-i admiri. În schimb, ar trebui să-i consideri egalii tăi, să-i privești direct în ochi și să-i tratezi corect. Chiar dacă sunt adesea dominatori sau plini de mândrie și consideră că au un statut social înalt, tu trebuie să-i tratezi corect și să refuzi să fii constrâns de ei sau intimidat de grandoarea lor. Indiferent ce comportament au sau cum te tratează, ar trebui să știi că, înaintea lui Dumnezeu, tu și ei sunteți la fel, în sensul că toți sunteți ființe create, toți sunteți ființe umane alese de El pentru a fi mântuite. În comparație cu tine, ei n-au nimic special. Așa-zisa lor identitate și așa-zisul lor statut social special nu există în ochii lui Dumnezeu și nu sunt recunoscute de El. Prin urmare, nu este nevoie să te simți constrâns de chestiunea identității pe care o moștenești de la familia ta și nici nu este nevoie să te simți inferior din cauza ei. Cu atât mai puțin este nevoie să renunți la orice oportunitate de a interacționa pe picior de egalitate cu alți oameni doar din cauza statutului tău social modest sau să renunți la orice drepturi, responsabilități și obligații pe care Dumnezeu ți le-a oferit în casa Lui și înaintea Lui. Și, desigur, cu siguranță n-ar trebui să renunți la dreptul tău de a fi mântuit sau la speranța de a obține mântuirea. În casa lui Dumnezeu, înaintea Lui, nu este nicio diferență între bogați și săraci, statut social înalt sau umil și niciun om cu un istoric familial special nu merită un tratament aparte sau privilegii deosebite. Înaintea lui Dumnezeu, toți oamenii au o singură identitate, aceea de ființă creată. De asemenea, înaintea lui Dumnezeu, naturile-esențe ale tuturor oamenilor sunt la fel. Există un singur fel de ființe umane pe care Dumnezeu vrea să le

mântuiască, și anume ființele umane corupte. Prin urmare, indiferent dacă identitatea sau statutul tău este nobil sau umil, toți sunteți ființe umane pe care Dumnezeu vrea să le mântuiască.

Închipuie-ți că cineva ți-ar spune: „Uită-te la familia ta, e atât de săracă, încât nici măcar nu ai haine decente; e atât de săracă, încât tu ai mers doar la gimnaziu, nu și la liceu; e atât de săracă, încât tu nu mănânci decât supă și legume și nici măcar nu ai gustat ciocolată, pizza sau cola.” Cum ar trebui să gestionezi această situație? Te-ai simți inferior sau descurajat? Te-ai plânge, în sinea ta, de Dumnezeu? Ai fi intimidat de aceste cuvinte? (Acum nu.) Acum nu, dar înainte ai fi fost, nu-i așa? În trecut, oricând observai a cui familie era bogată sau cine era înstărit și distins, spuneai: „Ah! Locuiește într-o vilă și deține o mașină. A fost în străinătate de nenumărate ori. Eu nici măcar nu am ieșit din satul meu și nu am văzut un tren până acum. Călătorește cu trenuri de mare viteză, la clasa întâi, merge în croaziere luxoase și poartă mărci ale designerilor francezi și bijuterii italiene. Eu cum de nu am auzit de niciunul dintre aceste lucruri?” Ori de câte ori ești în preajma unor astfel de oameni, te simți mai neînsemnat decât ei. Când ai părtășie despre adevăr și crezi în Dumnezeu, ești încrezător, într-o oarecare măsură. Dar când vorbești cu acei oameni despre familia ta și despre viața de familie, vrei să fugi și să scapi, simți că nu ești la fel de bun ca ei și că ar fi mai bine să mori decât să trăiești. Te gândești: „De ce trăiesc într-o astfel de familie? N-am văzut deloc lumea. Alții se dau cu creme pe mâini, pe când eu mă dau cu vaselină; alții nici măcar nu-și aplică pe față creme, ci se duc direct la salonul de înfrumusețare, pe când eu nici măcar nu știu unde este salonul; alții se plimbă cu limuzina, dar acest lucru este prea bun pentru mine, am noroc dacă apuc să mă plimb cu o bicicletă și uneori trebuie să merg în căruță trasă de un bou sau de un măgar.” Așadar, de fiecare dată când vorbești cu

astfel de oameni, nu ai încredere în tine și ți-e rușine să vorbești despre identitatea ta și nu îndrăznești s-o menționezi. În inima ta, ai resentimente față de Dumnezeu și ești puțin mânios pe El: „Toți sunt ființe create, la fel ca mine”, îți spui. „Deci de ce le permite Dumnezeu să se bucure atât de mult de viață? De ce a prestabilit ca ei să aibă acel fel de familie și de statut social? De ce este familia mea atât de înjositor de săracă? De ce sunt părinții mei la marginea societății, lipsiți de abilități sau aptitudini? Mă înfurii numai când mă gândesc la asta. Ori de câte ori vorbesc despre această chestiune, nu vreau să-mi menționez părinții, sunt atât de incapabili și incompetenți! Nici vorbă să mă plimb cu limuzina sau să locuiesc într-o vilă, m-aș mulțumi numai să mă ducă în oraș, ca să merg cu autobuzul și cu trenurile de mare viteză, sau să mă joc în parcurile din oraș, dar ei nu m-au dus acolo, nici măcar o dată! Nu am deloc experiență de viață. Nu am gustat mâncare bună, nu am mers cu mașini frumoase și nu pot decât să visez să zbor.” Când te gândești la toate astea, te simți inferior și ești adesea constrâns de această chestiune, așa că petreci timp, în mod regulat, cu frați și surori ale căror identități și statute nu sunt, în mod semnificativ, diferite de ale tale și îți spui: „E adevărat ce se spune, cine se aseamănă se adună. Uită-te la grupul acela de oameni, toți sunt bogați, inclusiv oficiali guvernamentali, milionari, oameni cu părinți super-bogați, magnați în afaceri, oameni întorși de la studii în străinătate și cu studii postuniversitare, precum și directori de corporații și administratori de hotel. Compară-i cu noi, această gloată. Suntem toți fie țărani, fie șomeri. Familiile noastre trăiesc în zone rurale izolate, avem numai opt clase și nu am văzut deloc lumea. Am dus vite la păscut, am amenajat tarabe stradale și am reparat pantofi. Ce fel de oameni suntem noi? Nu suntem doar drojdia societății? Uită-te la grupul acela de oameni, toți sunt sofisticați și stilați. Când mă gândesc la gloata care suntem noi, mă simt inutil și mâhnit.” Chiar și după

ce crezi în Dumnezeu de atâția ani, nu ai renunțat niciodată la această chestiune și adesea te simți inferior și deprimat. Ideile și părerile acestor oameni despre lucruri sunt, în mod evident, greșite și afectează grav corectitudinea părerilor lor cu privire la oameni și lucruri și modurile în care se comportă și acționează. Aceste idei și păreri sunt influențate de tendințele și moravurile sociale. Desigur, mai exact, ele sunt idei și păreri care rezultă din efectele de condiționare ale oamenilor răi și din cultura tradițională. De vreme ce sunt corupte și aparțin tendințelor rele, ar trebui să renunți la ele și să nu fii necăjit sau constrâns de astfel de idei și păreri. Unii spun: „M-am născut într-o astfel de familie și acest fapt nu poate fi schimbat. Am constant în minte aceste tipuri de idei și păreri și mi-e greu să renunț la ele.” Într-adevăr, realitatea este că e dificil să renunți la ele, dar dacă zăbovești constant asupra unei idei și a unei păreri greșite, nu vei renunța niciodată la ea. Dacă accepți idei și păreri corecte, treptat, vei renunța la cele greșite. Ce vreau să spun cu asta? Că nu este posibil să renunți la toate odată, astfel încât să poți interacționa cu oameni bogați, sau cu cei cu statut și valoare înalte, pe picior de egalitate și în mod normal. E imposibil să faci asta dintr-o dată, dar cel puțin te poți elibera de această chestiune. Chiar dacă încă ai un complex de inferioritate, chiar dacă încă ești vag tulburat în inima ta de acest lucru, ai câștigat deja o oarecare libertate din asta, într-o anumită măsură. Desigur, în urmărirea ulterioară a adevărului, vei dobândi treptat și mai multă libertate și eliberare. Când toate diversele fapte sunt dezvăluite, vei vedea din ce în ce mai clar esența diverșilor oameni, a diverselor chestiuni și lucruri, iar felul în care înțelegi adevărul va fi din ce în ce mai profund. Când ai o perspectivă mai pătrunzătoare asupra acestor chestiuni, experiența ta de viață și cunoștințele tale cu privire la acestea vor spori. În același timp, atitudinea ta față de adevăr va avea mai multă inițiativă și va fi mai pozitivă, iar tu vei fi tot mai

puțin constrâns de lucruri negative. Nu te vei fi schimbat atunci? Data viitoare când vei întâlni pe cineva cu o identitate și un statut foarte diferite de ale tale și vei vorbi și vei avea o legătură cu el, cel puțin nu vei mai fi timorat în sinea ta și nici nu vei fugi, ci, în schimb, vei fi capabil să-l tratezi corect și nu vei mai fi subiectul restricțiilor lui, sau nu te vei mai gândi cât de grozav și distins este. Odată ce vei înțelege esențele corupte ale oamenilor, vei fi capabil să tratezi precis tot felul de oameni și să te înțelegi, să interacționezi și să creezi legături cu tot felul de oameni, fără să-i admiri sau să-i subapreciezi și fără să-i discriminezi sau să-i apreciezi. Vei obține treptat, în felul acesta, rezultatul care provine din urmărirea adevărului? (Da.) Să obții acest rezultat te va face să iubești mai mult adevărul, să fii mai înclinat spre lucruri pozitive, spre adevăr și spre a-L admira pe Dumnezeu și adevărul, în loc să admiri pe oricine din societate sau din lume, pentru identitatea și statutul său distins. Obiectele pe care le admiri și le apreciezi, precum și obiectele pe care le urmărești și le venerezi vor fi diferite, iar tu vei transforma treptat lucrurile negative în lucruri pozitive și în adevăr – mai precis – în Dumnezeu, în cuvintele Lui și în identitatea și statutul Lui. În felul acesta, vei pătrunde treptat în adevărul-realitate, în această privință. Adică, treptat, te vei lepăda de firea ta coruptă și de constrângerile Satanei din acest punct de vedere și vei obține treptat mântuirea – în asta constă acest proces. Nu este greu; calea ți se așterne la picioare. Atât timp cât urmărești adevărul, poți pătrunde în adevărul-realitate. Și în ce realitate vei pătrunde, în cele din urmă? Indiferent de felul de statut pe care îl moștenești de la familia ta, nu vei mai fi preocupat sau tulburat de gândul că este nobil sau umil. În schimb, vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria, ca o ființă creată, să trăiești înaintea lui Dumnezeu ca o ființă creată, să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi ca o ființă creată, să trăiești înaintea lui Dumnezeu ca o ființă

creată și să trăiești în fiecare zi în prezent, doar cu identitatea unei ființe create – acesta este rezultatul pe care îl vei urmări. Este acesta un rezultat bun? (Da, este.) Când oamenii pătrund în acest aspect al realității, inimile lor sunt eliberate și libere. Cel puțin, nu vei mai fi necăjit de chestiunea identității pe care o moștenești de la familia ta și nu-ți va păsa dacă statutul tău este înalt sau umil. Dacă identitatea ta este distinsă și unii oameni te admiră, te vei simți dezgustat; dacă identitatea ta este umilă și unii oameni te discriminează, nu vei fi constrâns sau necăjit de acest lucru și nici nu vei fi trist sau negativ din cauza lui. Nu va mai trebui să te simți îngrijorat, tulburat sau inferior din cauza gândului că ai mers vreodată sau nu cu un tren de mare viteză, ai fost sau nu la un salon de înfrumusețare, ai călătorit sau nu în străinătate, ai mâncat sau nu preparate occidentale, sau te-ai bucurat sau nu de un confort material exclusiv, așa ca oamenii bogați. Nu vei mai fi constrâns sau necăjit de aceste chestiuni și vei fi capabil să tratezi corect tot felul de oameni, lucruri și chestiuni și să-ți îndeplinești îndatoririle în mod normal. Nu vei fi atunci liber și eliberat? (Ba da.) În felul acesta, inima ta va fi eliberată. Atunci când vei fi pătruns în realitatea acestui aspect al adevărului și te vei fi eliberat de constrângerile Satanei, vei fi devenit cu adevărat o ființă creată care trăiește înaintea lui Dumnezeu și o ființă creată dorită de Dumnezeu. Deja ar trebui să-ți fie mai clar care este calea de a renunța la identitatea și statutul pe care le moștenești de la familia ta.

Data trecută, am discutat și un alt subiect – renunțarea la efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra ta. Efectele de condiționare ale familiei unui om încep tocmai din tinerețea acelui om. Pe măsură ce ajunge la maturitate, începe treptat să aplice aceste gânduri și păreri condiționate în viața lui. Până dobândește un anumit nivel de experiență de viață, pune în practică, în mod liber, aceste diverse gânduri și păreri, care au

fost condiționate în el de familia lui și, pe această bază, a acumulat diverse principii, modalități și trucuri pentru a gestiona lucrurile, care sunt și mai sofisticate, mai specifice și mai benefice pentru el. Se poate spune că efectele de condiționare exercitate de familie servesc drept abecedar unei persoane care face tranziția în societate și în grupurile ei comunitare și care îi permite să folosească liber diverse modalități și trucuri pentru a gestiona lucrurile, atunci când trăiește printre ceilalți. De vreme ce aceste efecte de condiționare exercitate de familie sunt un abecedar, ele sunt fixate și adânc înrădăcinate în inima fiecărui om. Aceste lucruri influențează viețile oamenilor, felul în care se comportă și acționează și, de asemenea, perspectiva pe care o au asupra vieții. Dar, întrucât aceste efecte de condiționare nu sunt pozitive, ele sunt și lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe, în procesul de urmărire a adevărului. Nu contează dacă aceste gânduri și păreri, pe care o astfel de condiționare ți le insuflă, se formează sau nu în adâncul inimii tale sau dacă ocupă sau nu o poziție dominantă în adâncul sufletului – și cu siguranță nu contează dacă astfel de gânduri și păreri au fost deja confirmate ca fiind adevărate sau practicate de tine, pe parcursul existenței tale – aceste efecte de condiționare îți vor afecta viața în măsuri diferite, atât acum, cât și în viitor, influențându-ți calea pe care o alegi în viață și afectându-ți atitudinea și principiile după care gestionezi lucrurile. Se poate spune că majoritatea familiilor le furnizează oamenilor trucuri și filosofii fundamentale pentru interacțiuni lumești, astfel încât ei să poată trăi și supraviețui în societate. De exemplu, data trecută, am avut părtășie despre lucruri pe care părinții le spun mereu, cum ar fi „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță” și „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară”, precum și „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață” și „Pasărea care iese din cuib este împușcată”. Ce mai era? „Armonia

este o comoară, toleranța este excelență” și „Cel ce vorbește mult greșește mult”. Aceste diverse idei și păreri, care sunt condiționate în tine de către familia ta, indiferent dacă le aplici sau le practici în mod evident în viața ta, sunt abecedarul tău. Ce vreau să spun prin „abecedar”? Vreau să spun un lucru care te inspiră și te îndeamnă să accepți filosofiile Satanei pentru interacțiuni lumești. Aceste zicale de la familia ta ți-au insuflat un mod fundamental de a relaționa cu lumea și un mod fundamental de a supraviețui, astfel încât, după ce vei intra în această societate, vei munci din greu ca să urmărești faima, câștigul și statutul, te vei strădui să te deghizezi și să te împachetezi mai frumos, să te protejezi mai bine și te vei strădui să devii cel mai bun dintre ceilalți, să răzbești în viață și să rămâi în vârf. Pentru tine, aceste lucruri pe care familia le condiționează în tine sunt reguli și trucuri pentru a relaționa cu lumea, care te îndeamnă să intri în societate și să asimilezi tendințe rele.

Ultima oară, am avut părtășie despre efectele de condiționare pe care familia le exercită asupra oamenilor. Există mult mai multe efecte de condiționare decât acestea, așa că haideți să continuăm să avem părtășie despre ele. De exemplu, unii părinți le spun copiilor lor: „Dintre oricare trei oameni care merg împreună, cel puțin unul îmi poate fi profesor.” Cine a spus asta? (Confucius.) Asta este într-adevăr ceea ce a spus Confucius. Unii părinți le spun copiilor lor: „Trebuie să înveți să faci lucruri noi oriunde mergi. Odată ce înveți să faci lucruri noi, vei avea aptitudini într-un domeniu specializat, nu va mai trebui să te îngrijorezi că nu ai un loc de muncă și vei fi autoritatea la care apelează toți, în orice situație. Unul dintre înțelepții antici a spus-o bine: «Dintre oricare trei oameni care merg împreună, cel puțin unul îmi poate fi profesor.» Oricând ești în preajma oamenilor, caută să vezi cine are aptitudini într-un domeniu specializat. Învață acel lucru în taină, fără ca acea persoană să afle și, odată ce-l

stăpânești, va deveni aptitudinea ta și vei fi capabil să câștigi bani ca să te întreții și nu vei mai duce niciodată lipsă de necesitățile de bază ale vieții.” Care este țelul părinților tăi când te fac să dezvolți aptitudini, atunci când te afli între alți oameni? (Să avansezi în lume.) Scopul este să te oțelești, să răzbești în viață, să înveți să deprinzi în secret abilități de la alții și să-ți consolidezi, treptat, puterea. Dacă ești foarte puternic între oameni, vei avea mijloace de trai și, de asemenea, faimă și avere. Iar când ai și faimă și avere, oamenii te vor admira. Dacă nu ai aptitudini adevărate, nimeni nu te va admira, așa că trebuie să înveți să deprinzi, în secret, aptitudini de la ceilalți, să înveți punctele forte și aptitudinile altor oameni și, treptat, să devii mai puternic decât ei – numai atunci poți răzbi în viață. Unii părinți le spun copiilor lor: „Dacă vrei să pari demn când te privește lumea, trebuie să suferi când nu te vede nimeni”, tot cu scopul de a-și face copiii să câștige aprecierea și admirația celorlalți. Dacă muncești din greu și sârguincios și înduri mari greutăți pentru a învăța aptitudini când nu se uită nimeni, atunci, odată ce le-ai dobândit, îi poți impresiona pe toți cu strălucirea ta și, ori de câte ori oamenii te privesc de sus sau te hărțuiesc, îți poți etala talentele și nimeni nu va mai îndrăzni să te hărțuiască. Deși poți părea comun și banal și nu spui multe, vei avea câteva aptitudini, sub forma unor abilități tehnice, peste puterea de înțelegere a oamenilor obișnuiți, astfel încât ceilalți te vor admira pentru asta, se vor simți neînsemnați în prezența ta și te vor privi ca pe un om care îi poate ajuta. Nu sporește, astfel, valoarea ta printre oameni? Și pe măsură ce valoarea ta sporește, nu te face asta să pari demn? Dacă vrei să te străduiești să dobândești un statut demn printre ceilalți, trebuie să înduri greutăți și să suferi când nu se uită nimeni. Indiferent câte greutăți înduri, acceptă-le și mergi mai departe și se va dovedi că toată suferința ta a meritat, odată ce oamenii vor vedea cât de capabil ești. Care este țelul părinților tăi când îți spun: „Dacă vrei să pari demn când te privește lumea,

trebuie să suferi când nu te vede nimeni”? Scopul lor e ca tu să dobândești un statut distins printre ceilalți și să le câștigi stima, în loc să fii discriminat sau hărțuit, astfel încât să fii capabil nu numai să te bucuri de lucrurile frumoase din viață, dar și să câștigi respectul și sprijinul celorlalți. Oamenii cu acest fel de statut în societate nu numai că nu sunt hărțuiți de ceilalți, dar le merge bine oriunde se duc. Când oamenii te văd venind, vor spune: „O, tu ești! Cu ce ocazie avem plăcerea vizitei tale? Este o mare onoare să te vedem! Ai ceva lucruri de care trebuie să te ocupi? Le voi rezolva eu pentru tine. O, ai venit să cumperi bilete? Ei bine, nu-i nevoie să stai la coadă. Îți voi obține cel mai bun loc. La urma urmei, suntem prieteni!” Accepți ideea aceasta și te gândești: „Uau, această etichetă de celebritate pe care o am chiar face minuni. Bătrânii au dreptate când spun: «Dacă vrei să pari demn când te privește lumea, trebuie să suferi când nu te vede nimeni.» Societatea chiar este așa, foarte realistă! Dacă nu aș avea reputația asta, cine mi-ar da atenție? Dacă stai la coadă ca un om normal, ceilalți s-ar putea să te desconsidere, să te lovească atunci când ești jos și s-ar putea chiar să nu-ți vândă, când ajungi în față.” Când stai la coadă să te vadă un doctor la spital, cineva te reperează din celălalt capăt al holului și spune: „Nu ești cutare? De ce aștepți la rând? Îți voi găsi imediat un specialist, ca să nu trebuiască să stai la coadă.” Răspunzi: „Nu am plătit încă.” Și acea persoană spune: „Nu-i nevoie, plătesc eu.” Meditezi la asta și te gândești: „E bine să fii o celebritate. Până la urmă, n-am suferit atât de mult în van când nu se uita nimeni. Chiar mă pot bucura de un tratament special în societate. Această societate este foarte realistă, trebuie doar să fii o celebritate ca să fii bine primit. E grozav!” Încă o dată, te bucuri că nu ai suferit în van și crezi că a meritat să treci prin toate acele greutăți și să suferi când nu se uita nimeni! Te minunezi constant de asta, îți spui: „Nu trebuie să stau la rând ca să mă vadă un doctor la spital.” „Pot obține locuri bune ori de câte ori cumpăr

bilete de avion și primesc tratament special oriunde merg. Datorită influenței mele, pot chiar să intru pe ușa din spate. E grozav! Așa ar trebui să fie societatea, nu este nevoie de egalitate. Oamenii ar trebui să obțină atât cât investesc. Dacă nu suferi când nu se uită nimeni, poți părea demn când se uită lumea? Uită-te la mine, de exemplu. Am suferit când nu se uita nimeni, astfel încât, atunci când se uită lumea, să pot primi un tratament special ca acesta, pentru că merit." În cazul acesta, de ce depind oamenii, dacă vor să relaționeze cu ceilalți și să rezolve lucruri în societate? Se bazează pe talentele și aptitudinile lor pentru a-și sprijini abilitatea de a face lucruri. Dacă cineva are sau nu succes în strădaniile sale sau cât de bine se pricepe să rezolve lucruri în societate nu se bazează pe talentul sau umanitatea acelei persoane și nici pe faptul că posedă sau nu adevărul. În societate nu există echitate sau egalitate. Și, atât timp cât ești suficient de sârguincios, poți îndura suferința când nu se uită nimeni și ești destul de tiranic și neînfricat, poți dobândi un statut înalt în rândul celorlalți. Întocmai ca în trecut, când oamenii concurau ca să devină maeștri în lumea artelor marțiale, ei îndurau mari suferințe și se antrenau zile și nopți la rând, până când, în cele din urmă, ajungeau să stăpânească toate stilurile diverselor școli de arte marțiale și inventau un stil unic, al lor, în care se antrenau până la perfecțiune, până deveneau invulnerabili. Și, în final, ce se întâmpla? În campionatul de arte marțiale, învingeau luptători de la toate școlile importante și câștigau statutul de maeștri ai lumii artelor marțiale. Pentru a părea demni în fața celorlalți, erau pregătiți să îndure tot felul de suferințe și chiar practicau anumite arte întunecate, în spatele ușilor închise. După opt până la zece ani de antrenament, deveneau experți și nimeni din lumea artelor marțiale nu putea să-i învingă în ring sau să-i asasineze în afara lui și, chiar dacă beau otravă, o puteau elimina din corp. Astfel, își consolidau poziția de maeștri ai lumii artelor marțiale și nimeni nu le putea amenința

poziția – asta înseamnă să le pari demn celorlalți. Pentru a părea demni în fața celorlalți, oamenii din antichitate susțineau examene imperiale și obțineau onoruri academice. În zilele noastre, oamenii merg la facultate, dau examene de admitere la cursuri postuniversitare și studiază pentru doctorat – și ei persevereză în studiile lor, în ciuda greutăților și trudesc, din zori până târziu în noapte, pentru a acumula cunoștințe inutile, an după an. Uneori sunt atât de obosiți încât nu vor să mai învețe și tânjesc după o pauză, dar sunt mustrați de părinții lor, care spun: „Când vei da semne că vei avea succes? Mai vrei să pari demn în fața celorlalți? Dacă da, cum poți face asta fără să suferi când nu se uită nimeni? Nu-i ca și cum vei muri dacă nu iei o scurtă pauză, nu-i așa? Du-te să înveți! Du-te să-ți faci temele!” Ei răspund: „Mi-am terminat temele și am repetat lecțiile de azi. Mă lași să mă relaxez puțin?” Dar părinții lor răspund: „Categoric nu! Dacă vrei să pari demn când te privește lumea, trebuie să suferi când nu te vede nimeni!” Meditează la asta și se gândesc: „Părinții mei fac toate astea pentru binele meu, deci de ce mă încăpățânez și sunt atât de preocupat să mă distrez? Trebuie să fac cum mi se spune. Se zice că-ți ignori bătrânii pe riscul tău, deci trebuie să-mi ascult părinții. Ei vor fi așa pentru tot restul vieții. Dacă nu le fac cinste, îi voi dezamăgi. În plus, încă am cale lungă de parcurs în viață, deci, pe termen lung, ce contează puțină suferință?” La gândul acesta, își canalizează toată energia în studii, în repetarea lecțiilor și în teme. Rămân treji după miezul nopții învățând și, oricât de obosiți se simt, reușesc să biruie oboseala. Pe calea vieții lor, oamenii sunt constant îndoctrinați de efectele de condiționare ale familiilor lor, sub formă de idei și expresii precum „Dacă vrei să pari demn când te privește lumea, trebuie să suferi când nu te vede nimeni”, care continuă să-i încurajeze și să-i motiveze. De dragul viitorului și al perspectivelor lor și ca să pară demni în fața celorlalți, dobândesc constant aptitudini și cunoștințe, atunci când nu se uită nimeni.

Se înarmează cu cunoștințe și diverse aptitudini pentru a deveni mai puternici. De asemenea, se uită la faptele eroice ale diverselor personalități din antichitate sau ale oamenilor de succes, ca să le dea un impuls și să le trezească spiritul de luptători. Fac toate acestea cu scopul de a scăpa, în viitor, de sărăcie, de mediocritate și de caracterul lor umil și pentru a-și schimba destinul de a fi discriminați, astfel încât să devină persoane superioare, membri ai elitei și oameni admirați. Aceste efecte de condiționare din partea familiilor lor continuă să le treacă prin minte la nesfârșit, până când, treptat, aceste remarci și păreri devin ideile și părerile lor înrădăcinate, modurile lor fixe de abordare a lumii și perspectiva lor intrinsecă asupra existenței și țelul pe care îl urmăresc.

Unii părinți le spun copiilor lor: „Trebuie să înveți să-ți faci prieteni. E așa cum zice zicala: «Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni.» Până și criticatul politician al dinastiei Song, Qin Hui,[a] avea trei prieteni. Oriunde mergi, învață să te înțelegi cu ceilalți și să menții relații interpersonale bune. Trebuie cel puțin să-ți faci câțiva prieteni apropiați. Odată ce intri în societate, vei întâmpina tot felul de dificultăți în viață, la muncă și când îți vezi de treburile tale. Dacă nu ai prieteni care să te ajute, va trebui să înfrunți singur tot felul de greutăți și situații jenante. Dacă știi câteva trucuri ca să-ți faci câțiva prieteni apropiați, când înfrunți aceste situații jenante și dificultăți, acei prieteni se vor oferi să te ajute să ieși din necaz și să ai succes în eforturile tale. Dacă vrei să realizezi lucruri măreațe, ar trebui să lași aroganța și să-ți faci prieteni. Ar trebui să fii capabil să ții de partea ta tot felul de oameni puternici, ca să-ți poată sprijini strădaniile și viața și existența viitoare. Trebuie să fii capabil să profiți de diverși oameni, ca să te ajute să rezolvi lucruri și să-ți facă servicii.” În general, părinții nu le vor comunica, în mod explicit, copiilor lor acest fel de idee sau părere sau nu le

vor spune direct că trebuie să învețe să-și facă prieteni, să profite de oameni și să fie capabili să găsească prieteni, care să-i ajute să aibă succes în strădaniile lor. Cu toate acestea, există unii părinți cu statut și reputație în societate, sau care sunt deosebit de vicleni și uneltitori și care-și influențează copiii atât prin vorbe, cât și prin comportament. În plus, ori de câte ori copiii lor le văd și le aud ideile, părerile și felurile de a aborda lumea, prin lucrurile pe care le spun și le fac în viața de zi cu zi, acest lucru exercită un efect de condiționare asupra copiilor. În condițiile în care nu judeci și nu discerni corect între lucrurile pozitive și cele negative, ești influențat, accidental, de cuvintele și acțiunile părinților tăi și le accepți ideile și părerile, sau aceste idei și păreri sunt implantate, involuntar, în adâncul inimii tale și devin fundamentul și principiul de bază după care faci lucrurile. Părinții tăi s-ar putea să nu-ți spună în mod direct „să-ți faci mai mulți prieteni, să înveți să determini oamenii să facă lucruri pentru tine, să valorifici calitățile oamenilor și să înveți să profiți de cei din jurul tău”. Totuși, te infectează și te condiționează practicând, prin acțiunile lor, ideile și părerile pe care le predică. Astfel, părinții tăi devin primii tăi profesori în această chestiune, inițiindu-te cu privire la felul în care să gestionezi lucrurile, în care să te înțelegi cu oamenii și în care să-ți faci prieteni în această societate și, de asemenea, inițiindu-te cu privire la scopul în care să-ți faci prieteni, motivul pentru care ar trebui să-ți faci prieteni, ce fel de prieteni ar trebui să-ți faci, cum să-ți consolidezi un punct de sprijin în societate, noțiunile de bază și metodele prin care să-ți consolidezi punctul de sprijin și așa mai departe. Astfel, părinții tăi te condiționează practicând ceea ce predică. Fără să vrei, pe măsură ce treci de la copilărie la maturitate, aceste idei și păreri se vor contura treptat, de la o simplă conștientizare la gânduri, păreri și acțiuni concrete, astfel încât, pas cu pas, devin adânc înrădăcinate în inima și în sufletul tău și devin modul și filosofia ta pentru

interacțiuni lumești. Ce crezi despre zicala „Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni” ca modalitate de a relaționa cu lumea? (Este rea.) Există prieteni adevărați în lumea asta? (Nu.) Atunci de ce are nevoie un gard de sprijinul a trei țăruși? Pentru ce să aibă trei țăruși? Doar ca să-l facă mai stabil. Nu ar fi stabil cu doi țăruși, iar unul singur n-ar fi de ajuns. Deci care este principiul de relaționare cu lumea implicat aici? Chiar și un om competent, oricât de capabil ar fi, nu poate aplauda cu o singură mână și nu va ajunge nicăieri. Dacă vrei să realizezi ceva, ai nevoie de oameni care să te ajute. Și dacă vrei oameni care să te ajute, trebuie să înveți cum să te porți, cum să relaționezi cu lumea, cum să-ți faci prieteni peste tot și să aduni o armată ca să rezolvi lucruri. Pentru a obține orice lucru, important sau neînsemnat, fie că e vorba de a-ți construi o carieră sau de a-ți consolida punctul de sprijin în societate, sau a realiza un lucru și mai măreț, ai nevoie de oameni în jurul tău, în care ai încredere sau pe care îi admiri, și pe care îi poți folosi ca să realizezi lucrurile pe care vrei să le întreprinzi, altfel va fi ca și cum ai încerca să aplauzi cu o singură mână. Desigur, acestea sunt regulile pentru a face orice în lumea asta, pentru că nu există corectitudine în societate, numai uneltiri și zbucium. Dacă mergi pe calea corectă și te implici în cauze juste, nimeni nu va aproba asta, nu va funcționa în această societate. Indiferent la ce strădanie te înhami, trebuie să ai oameni care să te ajute și să aduni o armată în societate. Oriunde mergi, dacă sunt oameni care îți cedează și care se tem de tine, atunci vei avea un punct de sprijin stabil în societate, îți va fi mult mai ușor să îți întreprinzi eforturile și vor exista oameni care îți vor da undă verde. Aceasta este o atitudine și o modalitate de a relaționa cu lumea. Indiferent ce vrei să faci, părinții tăi îți vor spune mereu „Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni”. Așadar, acest principiu

de a relaționa cu lumea este corect sau greșit? (Greșit.) Ce este în neregulă cu el? (Dacă o persoană poate realiza lucruri nu depinde de puterea sau talentul ei, ci de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu.) Depinde de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, acesta este un aspect. În plus, care este scopul oamenilor atunci când vor ca alții să-i ajute în societate? (Să-și permită să se ridice deasupra celorlalți.) Așa e. Scopul din spatele acestor trei țăruși care să te sprijine este să-ți faci un loc și să câștigi un punct de sprijin ferm. În felul acesta, nimeni nu te poate doborî și, chiar dacă un țăruș este pus la pământ, ceilalți doi vor fi acolo ca să te sprijine. Oamenii care au o anumită putere pot face ușor lucrurile în această societate, fără să-și facă griji în privința legii, a sentimentelor oamenilor sau a opiniei publice. Nu acesta este scopul oamenilor? (Ba da.) În felul acesta, poți deveni un factor decizional, un om care are o voce în societate, și nici legea, nici orice opinie publică nu-ți pot zdruncina punctul de sprijin și nu te pot tulbura. Vei avea ultimul cuvânt în tendințele acestei societăți și în orice grup social. Vei fi autoritatea la care apelează toți. Așadar, nu poți face ce-ți place? Te poți ridica deasupra legii, a sentimentelor oamenilor, a opiniei publice, a moralității și a condamnării din partea conștiinței. Acesta este scopul pe care oamenii vor să-l atingă? (Da.) Acesta este scopul pe care oamenii vor să-l atingă. Aceasta este baza pentru acțiunile oamenilor, care le permite să-și realizeze ambițiile și dorințele. Vezi tu, unii oameni devin frați de cruce în societate. Printre ei, un frate mai în vârstă este directorul executiv al unei corporații, un frate mai tânăr este președintele unei anumite companii, iar alții sunt politicieni sau șefi ai mafiei. Unii au prieteni care sunt directori de spital, sau chirurgi șefi, sau asistente medicale șefe, iar unii își fac prieteni buni în domeniul lor de activitate. Oare oamenii chiar își fac acești prieteni pentru că au aceleași păreri și interese? Sau pentru că vor cu adevărat să susțină împreună cauze drepte? (Nu.) Atunci de ce o fac? O fac

pentru că vor să adune un fel de armată, să dezvolte și să sporească această armată și, în cele din urmă, să se bazeze pe ea ca să dobândească un punct de sprijin și să supraviețuiască în societate, să trăiască la un nivel superior și să se bucure de o viață de lux și răsfăț; nimeni nu va îndrăzni să-i hărțuiască și, chiar dacă au comis delicte, legea nu va îndrăzni să-i pedepsească. Și, dacă vor comite delicte, prietenii lor se vor oferi să-i ajute. Un prieten va vorbi în numele lor, altul îi va ajuta să aplaneze lucrurile la tribunal și va căuta să influențeze politicieni de rang înalt pentru clemență, așa că vor ieși din secția de poliție în mai puțin de 24 de ore. Indiferent cât de grav este delictul comis, nu va exista niciun rezultat și ei nici măcar nu vor trebui să plătească o amendă. În cele din urmă, oamenii obișnuiți vor spune: „Vai mie, omul acela chiar este deosebit. Cum de a scăpat atât de repede, după ce a comis un delict atât de grav? Dacă eram în locul lui, am fi fost terminați, nu-i așa? Am ajunge la închisoare, nu-i așa? Uitați-vă la prietenii pe care îi are. Noi de ce nu ne putem face astfel de prieteni? Cum se face că noi nu putem ajunge la astfel de oameni?” Și oamenii vor fi invidioși. Toate aceste chestiuni sunt provocate de nedreptatea socială și de apariția continuă a tendințelor rele în societate. Oamenii nu au niciun sentiment de siguranță în această societate. Vor mereu să intre în grațiile anumitor forțe și să-și compare forțele cu alții. Mai ales cei care trăiesc la marginea societății, chiar dacă au anumite mijloace de a-și câștiga existența, nu știu când vor înfrunta pericole sau dificultăți și, cel mai mult, se tem să nu întâmpine un dezastru neașteptat, sau să se confrunte cu o nenorocire, mai ales când vine vorba de lucruri care implică legea, așa că trec prin viață fără să vrea să aibă de-a face cu poliția sau cu tribunalele. Întrucât oamenii nu au nici un sentiment de siguranță în această societate, trebuie să-și facă prieteni constant și să găsească aliați puternici pe care să se bazeze. Vezi tu, când copiii mici sunt la școală, ei trebuie să-și facă doi sau trei prieteni cu care să

se joace. Altfel, ajung să fie hărțuiți când sunt singuri. Și nu îndrăznesc să-i spună învățătorului că sunt hărțuiți, pentru că, odată ce vor face asta, cu siguranță vor fi bătuți pe drumul de la școală spre casă. Chiar dacă profesorii se poartă frumos cu tine, iar rezultatele tale școlare sunt destul de bune, dacă nu știi cum să-ți faci prieteni sau nu intri într-o bandă de bătăuși, vei avea necazuri dacă îi enervezi. Și, uneori, chiar dacă nu-i enervezi, vor încerca să te abată de la calea cea bună, când vor vedea că înveți bine și, dacă nu-i asculți, vei fi bătut sau hărțuit. Chiar și mediile școlare îi fac pe oameni să se simtă în primejdie, așa că această lume este foarte înspăimântătoare, nu crezi? Prin urmare, efectele de condiționare ale familiei asupra ta, în această chestiune, provin, pe de o parte, din influența exemplului stabilit de părinții tăi și, pe de altă parte, și din neliniștile oamenilor cu privire la societate. Întrucât nu există corectitudine în această societate și nici o armată sau un avantaj care să-ți poată proteja drepturile și interesele umane, oamenii sunt adesea copleșiți de groaza și de frica de această societate. Drept urmare, ei acceptă, în mod natural, efectele de condiționare ale ideii că „Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni”. Pentru că în mediile reale în care există oameni, astfel de idei și păreri sunt necesare ca să le sprijine supraviețuirea, permițându-le să treacă de la o viață de solitudine și singurătate la una de sprijin și la un sentiment de siguranță. Prin urmare, oamenii văd sprijinul pe o armată și pe prieteni în această lume ca pe un lucru foarte important.

Cu privire la modurile în care oamenii sunt condiționați de familia lor, pe lângă zicala pe care tocmai am menționat-o, care era „Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni”, există moduri mai specifice în care oamenii sunt educați de familia lor. De exemplu, părinții tind să-și educe fiicele spunându-le

lucruri precum: „«O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră, în vreme ce un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg» și «Nu există femei urâte pe lume, ci doar femei leneșe». Femeile trebuie să învețe să se iubească, să se îmbrace elegant și să se aranjeze. Astfel, oriunde ai merge, oamenii te vor plăcea, mai mulți oameni vor face lucruri pentru tine și îți vor da undă verde. Dacă oamenii te plac, atunci firește că nu-ți vor face zile negre și nu-ți vor îngreuna situația." Unii părinți le spun fiicelor: „Fetele trebuie să învețe să se îmbrace elegant, să se machieze și, chiar mai important, trebuie să învețe să fie tandre." Ce spun cu adevărat este că trebuie să înveți să faci paradă. Mai spun și lucruri ca: „Nu fi o femeie puternică. Ce rost are ca o femeie să fie puternică și independentă? Astfel de femei nu se îmbracă niciodată elegant, ci trăiesc ca bărbații, fac lucrurile în grabă toată ziua și nu sunt nici tandre. Femeile se nasc să fie alintate de bărbați. Ele nu trebuie să fie independente sau să dobândească aptitudini. Trebuie doar să învețe să se îmbrace elegant, să satisfacă bărbații și să facă bine ceea ce ar trebui să facă o femeie. O femeie care e plăcută și prețuită de bărbați va fi fericită toată viața." Unele femei sunt condiționate de părinții lor în acest sens. Pe de o parte, privesc cum se comportă mamele lor ca femei. Pe de altă parte, după ce au fost condiționate de părinții lor, se transformă în femei care sunt cu adevărat plăcute la vedere, îmbrăcându-se mereu elegant și făcându-se frumoase. Există astfel de persoane? (Da.) Femeile care cresc într-un astfel de mediu familial pun accent pe înfățișarea, îmbrăcămintea și identitatea lor feminină. Nu părăsesc casa fără a se machia întâi și a se schimba de haine. Unele femei, indiferent cât de ocupate sunt cu munca, trebuie să își spele părul neapărat, să facă duș și să se parfumeze înainte de a ieși din casă, altfel, pur și simplu nu vor ieși în oraș și când au timp liber, nu fac altceva decât să se uite in oglindă și să își aranjeze părul. Cine știe de câte ori se uită aceste femei în oglindă în fiecare zi? Sunt

condiționate profund de idei și păreri precum: „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră, în vreme ce un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg”, așa că sunt foarte atente la înfățișarea lor și la cum arată chipul lor. Nu vor ieși în oraș dacă tenul lor nu arată bine și nu-și vor arăta fața în public, dacă au acnee. Dacă într-o zi nu au chef să se machieze, nu vor ieși în oraș. Sau, dacă s-au tuns, dar nu le stă prea bine și nu sunt plăcute la vedere, nu vor ieși să meargă la serviciu, pentru ca oamenii să nu-și formeze o părere proastă despre ele. Astfel de femei își petrec toată ziua trăind pentru astfel de lucruri. Dacă au o pișcătură de țânțar pe mână, își vor ascunde mâna să nu fie văzută sau, dacă e pe picior, și-l vor acoperi pentru că nu vor arăta bine în fustă și, în plus, nu vor ieși în oraș și nu-și pot îndeplini datoria. Orice lucru cât de mic poate fi un motiv să le strice cheful și să le oprească în loc, astfel încât viața devine extrem de grea și obositoare pentru ele. Pentru a-și păstra demnitatea de doamne și a evita să devină femei urâte, ele se chinuie și fac un efort extraordinar să aibă grijă de chipurile lor, de înfățișare și de coafură și, ca să nu devină femei urâte, renunță la obiceiurile lor rele din trecut și la lene. Indiferent cât de ocupate sunt la serviciu, trebuie să se îmbrace elegant și să se împodobească meticulos și rafinat. Dacă sprâncenele nu sunt făcute bine, le vor reface. Dacă fardul de obraz nu este aplicat uniform, îl vor reaplica. Dacă nu au petrecut cel puțin o oră sau două aplicând machiajul, nu vor ieși pe ușă. Unele femei, imediat ce se trezesc dimineața, încep această șaradă de-a face duș, a se îmbrăca elegant și a-și schimba hainele. Se gândesc și se răzgândesc, încercând una, alta, până se face amiază și tot nu au ieșit din casă. Trebuie să le fie foarte dificil, ca timpul lor limitat și energia să le fie consumate de astfel de lucruri lipsite de sens. Nu reușesc să facă nimic serios și, de când deschid ochii, nu se gândesc decât cum să se îmbrace elegant și să se facă frumoase. Unele dintre aceste persoane sunt influențate

de ideile și părerile mamelor lor, pe când altora, mamele le explică în amănunt ce ar trebui să facă, iar altele învață din exemplul dat de acțiunile mamelor lor. Pe scurt, toate acestea sunt feluri în care oamenii sunt condiționați de familiile lor.

Unele familii sunt de părere că „Fiicele ar trebui crescute asemenea copiilor bogați, iar fiii asemenea copiilor săraci". Ai auzit această zicală? (Da, am auzit-o.) Ce înseamnă această zicală? Toți sunt copii, atunci de ce ar trebui fiicele să fie crescute asemenea copiilor bogați, iar fiii asemenea copiilor săraci? Cultura tradițională prețuiește, în general, bărbații și dă mai puțină importanță femeilor, atunci de ce această zicală pare că prețuiește mai mult fetele decât băieții? Dacă o fiică e crescută asemenea unui copil bogat, ce fel de fiică va deveni? Ce fel de persoană va deveni ea? (Una cam alintată, îngâmfată și dominatoare.) Una încăpățânată, fragilă, incapabilă să îndure greutăți, incapabilă să-i pese, irațională, absurdă și incapabilă să facă distincția între bine și rău – ce se poate alege de o astfel de persoană? Este acesta modul corect de a educa pe cineva? (Nu.) O astfel de educație poate ruina un om. Dacă îți crești fiica asemenea unui copil bogat, chiar dacă o să crească într-un mediu familial care-i va dărui cele necesare și va fi cât de cât sofisticată, va înțelege ea principiile reale de comportament? Dacă nu le va înțelege, atunci acest tip de educație părintească îi va face rău și îi va dăuna, în loc să o protejeze. Care-i motivația pentru care părinții își cresc fetele având la bază acest principiu? O fiică educată astfel va fi sofisticată și nu va fi cucerită ușor de bărbații care-i vor cumpăra rochii drăguțe, îi vor da ceva bani de cheltuială, sau îi vor oferi constant cadouri mărunte si atenții. Prin urmare, un bărbat obișnuit nu o va face să se îndrăgostească de el. Ar trebui să fie extrem de bogat, un gentleman perfect, foarte sofisticat, extrem de uneltitor și calculat și extrem de perspicace încât să-i câștige inima, să o facă să se îndrăgostească de el și să-i câștige mâna. Crezi că-i bine sau rău

să-ți căsătorești fata cu o astfel de persoană? Cu siguranță nu-i un lucru bun, nu-i așa? De altfel, dacă îți crești fiica asemenea unui copil bogat, atunci pe lângă că știe cum să se bucure, să se îmbrace elegant, să mănânce preparate bune, oare va fi în stare să discearnă cum sunt oamenii cu adevărat? Oare va avea aptitudini de supraviețuire? Oare va putea să trăiască împreună cu alții, perioade lungi de timp? Nu neapărat. S-ar putea să aibă probleme în a-și menține viața în ordine, caz în care persoane ca ea sunt inutile. Sunt alintate, poruncitoare și dominatoare, încăpățânate și nerușinate, egoiste și autoritare, nu fac compromisuri și sunt insistente, știu doar să mănânce, să bea și să se distreze. Pe lângă toate acestea, ea nu va avea minimul de bun simț ca să se descurce în viață, lucru care, în mod imperceptibil, îi va crea necazuri pentru supraviețuirea și viața ei familială viitoare. Nu-i un lucru bun ca părinții ei să-și educe fiica în acest fel. Nu au învățat-o principii de comportament, ci doar cum să se bucure de viață. Astfel, dacă nu va putea câștiga suficienți bani în viitor, oare nu va trebui să îndure greutăți? Nu-i va fi greu să se descurce? Oare va fi în stare să îndure asta? Oare nu va fi fragilă de fiecare dată când va trece prin greutăți în viitor? Oare va avea perseverența necesară pentru a trece prin toate aceste greutăți? Nu fi așa de sigur. Când e vorba de persoane cărora le place prea mult viața materială, care sunt mult prea obișnuite cu un trai ușor si luxos și care nu au suferit deloc, care este cea mai mare problemă cu umanitatea lor? Aceea că sunt fragili și nu au voința de a îndura greutăți, iar astfel de oameni vor fi ruinați. Așadar, educația pe care o primesc copiii de la familiile lor, fie prin intermediul părinților sau prin intermediul tendințelor sociale, provine, în esență, de la oameni. Fie că aceste felurite zicale formează o idee sau un punct de vedere, fie că devin un mod de viață sau de supraviețuire pentru oameni, ele fac oamenii să privească aceste probleme dintr-o perspectivă extremă, plină de prejudecăți și denaturată. Pe scurt, aceste zicale din partea

familiei influențează, într-o mai mică sau mai mare măsură, felul în care oamenii văd lumea și lucrurile, și felul în care se comportă și acționează. Și întrucât aceste lucruri te influențează, vor influența și felul în care urmărești adevărul. Prin urmare, indiferent dacă aceste zicale, idei și păreri din partea părinților sunt nobile și morale, sau simpliste și stupide, toți ar trebui să le reexaminați, să le reevaluați și să învățați să discerneți ce sunt cu adevărat. Dacă ajung să exercite o anumită influență asupra ta sau să provoace o tulburare în viața ta și în felul în care urmărești adevărul, ori îți dau viața complet peste cap, ori te împiedică să cauți adevărul și să-l accepți oricând înfrunți oameni, evenimente și lucruri, atunci ar trebui pur și simplu să renunți la ele.

Există, de asemenea, afirmații care circulă în societate privind conceptele de coeficient emoțional, sau EQ, și coeficient de inteligență, sau IQ. Aceste afirmații sugerează că oamenii nu au nevoie de un IQ mare, ci au nevoie doar de un EQ mare. IQ-ul are mai multă legătură cu calibrul unei persoane, pe când EQ-ul este raportat la iscusința unei persoane de a relaționa cu lumea. Așa înțeleg Eu acești doi termeni. Poate coeficientul tău de inteligență este destul de mare și ești un savant, ai foarte multe cunoștințe și comunici excelent, iar abilitatea ta de supraviețuire este destul de puternică, dar inteligența ta emoțională nu este mare și nu cunoști niciun truc de a relaționa cu lumea și, chiar dacă ești puțin abil, mijloacele tale nu sunt foarte sofisticate. În asemenea situații, cunoștințele, aptitudinile si competența ta într-un domeniu specializat te ajută numai să trăiești de pe o zi pe alta în societate și să câștigi minimul necesar. Oamenii cu inteligență emoțională mare se pricep foarte bine să fie vicleni. Ei se vor folosi de diferite forțe în societate, de medii geografice avantajoase sau de oportunități favorabile și de informații avantajoase, ca să creeze vâlvă și să manipuleze lucrurile, exagerând un lucru neînsemnat până ajunge să aibă un

anumit impact în societate sau în comunitate, pentru ca ei să poată deveni faimoși, iar la final să se facă remarcați din mulțime și să devină persoane faimoase și cu statut. Acest tip de persoană are o inteligență emoțională mare și știe trucuri. Persoanele șirete sunt, în esență, demoni-regi vicleni. Societatea zilelor noastre susține inteligența emoțională înaltă și unele familii își pot condiționa adesea copiii în acest fel, spunând: „Este un lucru bun să ai un IQ mare, dar trebuie să ai și inteligență emoțională mare. Ai nevoie de ea când interacționezi cu colegii de clasă, colegii de serviciu, rudele și prietenii. Ce susține această societate cel mai mult nu este puterea ta, ci să fii șiret, să știi cum să pari ceva ce nu ești, cum să te promovezi, cum să profiți de toate diferitele puteri și condiții avantajoase din societate, să le folosești în favoarea ta și ele să-ți servească – fie că faci asta pentru a nu pierde ocazia de a te îmbogăți sau pentru a deveni faimos. Astfel de persoane au toate o inteligență emoțională mare." Anumite familii sau anumiți părinți faimoși și prestigioși în societate își educă adesea copiii astfel, spunându-le: „Un bărbat cu inteligență emoțională este plăcut și de bărbați și de femei, pe când un bărbat fără inteligență emoțională nu este plăcut de nimeni. O femeie cu inteligență emoțională va fi plăcută de o mulțime de bărbați și femei, și mulți bărbați o vor curta, în timp ce o femeie fără inteligență emoțională, nu va fi curtată de mulți, oricât de frumoasă ar fi." Trăind în societatea de astăzi, dacă oamenii nu discern aceste afirmații făcute de familiile lor, vor fi influențați, fără să vrea, de aceste idei și păreri și își vor măsura adesea IQ-ul și, mai mult decât atât, de multe ori se vor evalua după anumite standarde pentru a determina dacă au inteligență emoțională și cât de mare este de fapt EQ-ul lor. Indiferent dacă ai sau nu o percepție puternică sau clară a acestor lucruri, este evident că, în această privință, efectele de condiționare din partea familiei au început deja să te influențeze. S-ar putea să nu le observi și s-ar putea să nu ocupe un loc

important în gândurile tale. Dar când auzi aceste lucruri și nu le discerni, vei fi început deja să fii condiționat de ele, într-o anumită măsură.

Sunt și alte efecte de condiționare care provin de la familie. De exemplu, părinții le vor spune des copiilor: „Oricând ești în preajma altora, nu știi cum să fii vigilent și ești mereu netot și neștiutor. Cum este și zicala: «Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul.» Așadar, oricând îți vorbesc oamenii, trebuie să înveți să asculți ce spun, altfel vei sfârși prin a fi trădat și vei regreta!” Oare unii părinți spun des asta? Ce încearcă să spună de fapt? Nu fi o persoană sinceră, fii mai calculat. Adică citește printre rânduri întotdeauna ce îți spune cealaltă persoană, ascultă mereu ca să auzi și subînțelesul cuvintelor nerostite, învață să ghicești ce vor alții să spună de fapt și apoi adoptă măsuri corespunzătoare sau șiretlicuri, pe baza înțelesului nerostit. Nu fi pasiv, pentru că vei sfârși prin a fi trădat și vei regreta. Din perspectiva părinților tăi, aceste vorbe sunt toate bine intenționate și au scopul de a te proteja, ca să nu faci lucruri stupide sau să fii vândut de alții în această comunitate rea și de a te ocroti, ca să nu fii înșelat sau să faci vreo prostie. Dar este această zicală în acord cu adevărul? (Nu, nu este.) Nu, nu este. Câteodată oamenii sunt capabili să asculte subînțelesurile celor spuse de alții. Chiar dacă nu ești atent, tot poți încerca să auzi subînțelesurile. Deci ce ar trebui să faci? Conform acestei zicale pe care ți-o spun părinții tăi – „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul” – ar trebui să te păzești de ceilalți, să fii vigilent în legătură cu ei tot timpul și, în același timp, să iei măsuri să te protejezi înainte ca ei să-ți facă rău sau să te păcălească. Chiar mai important, ar trebui să lovești primul și să nu te pui într-o situație pasivă sau într-o dilemă. Este acesta scopul absolut pe care părinții vor să-l atingă spunându-ți această zicală? (Da.) Ori de câte ori interacționezi cu alții, indiferent dacă îți fac rău sau nu, nu ar trebui să fii

pasiv. Ar trebui să preiei inițiativa și să apuci mânerul cuțitului în propriile mâini, astfel încât, atunci când cineva vrea să îți facă rău, nu numai că te poți proteja, dar poți și să iei inițiativa de a-l lovi și răni, fiind mai înspăimântător și mai nemilos decât el. Aceasta este de fapt ținta și semnificația de bază a cuvintelor părinților tăi. Analizând în acest mod, este clar că această zicală nu este în conformitate cu adevărul și că este în complet dezacord cu ceea ce a vrut să zică Dumnezeu când le-a vorbit oamenilor: „Fiți deci înțelepți ca șerpii și fără pată ca porumbeii." Principiile și căile înțelepte pe care Dumnezeu Le arată oamenilor au scopul de a-i ajuta pe aceștia să discearnă planurile viclene ale celorlalți, să se protejeze să nu cadă în ispită și să nu se asocieze cu oameni răi, să se abțină să folosească metode malefice când se confruntă cu răul și să folosească, în schimb, adevărurile-principii, ca să se confrunte cu orice faptă rea și cu orice om rău. Pe când metoda pe care părinții o spun copiilor lor – „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul" – înseamnă să răsplătești răul cu rău. Așadar, dacă celălalt este rău, tu ar trebui să fii și mai rău decât el. Dacă vorbele lui au un subînțeles, îi ești superior și poți identifica acest lucru și, în același timp, pe baza acestui subînțeles, poți folosi metode și trucuri corespunzătoare pentru a relaționa cu el, a-l contraataca, a-l subjuga și a-l face să se teamă de tine, să ți se supună și să înțeleagă că nu trebuie să te intimideze sau să te necăjească. Asta înseamnă să plătești răul cu rău. În mod evident, calea și criteriul de practicare care îți sunt comunicate și rezultatul obținut prin intermediul acestei zicale te vor îndruma să faci rău și să te abați de la adevărata cale. Când părinții îți spun să te comporți așa, ei nu-ți cer să fii cineva care deține adevărul sau i se supune și nici nu-ți cer să fii o ființă creată adevărată. Ei îți cer să contraataci și să învingi răul folosind metode care sunt chiar mai rele decât cele ale omului rău pe care îl înfrunți. Asta vor să spună părinții tăi.

Există vreun părinte care spune următoarele: „Dacă te atacă un om rău, încearcă să te abții. Ar trebui să îl ignori și să discerni cine este cu adevărat. În primul rând, identifică esența dinlăuntrul omului rău și discerne cine este cu adevărat. În al doilea rând, recunoaște faptele rele și firile corupte din tine care sunt similare sau la fel cu ale lui și, după aceea, caută adevărul pentru a le înlătura.” Le spun părinții asta copiilor lor? (Nu.) Când părinții îți spun: „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul. Trebuie să ai grijă, altfel vei fi trădat de ceilalți și vei regreta și trebuie să înveți să lovești primul”, indiferent care este intenția originală a părinților când spun asta, sau efectul final obținut, asta te face și mai înspăimântător, mai puternic, mai poruncitor, mai dominator și mai feroce, astfel încât oamenilor răi le este frică de tine, chiar te evită atunci când te văd și nu îndrăznesc să te necăjească. Nu-i așa? (Ba da.) Atunci, se poate spune că scopul părinților tăi atunci când îți transmit această zicală nu este de a te transforma într-un om cu simțul dreptății sau care are adevărul și nici de a te face un om „înțelepți ca șerpii și fără pată ca porumbeii”? Scopul lor este să-ți spună că trebuie să fii o persoană puternică în societate, să fii chiar mai rău decât ceilalți și să fii un om care folosește răul pentru a se proteja, nu-i așa? (Ba da.) Când părinții îți spun „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul”, fie că asta este intenția lor originală sau rezultatul final obținut, și fie că părinții îți spun principiile și metodele de practică pentru a face aceste lucruri, sau îți spun, în schimb, ideile și părerile lor despre astfel de lucruri, în mod evident, niciunul dintre aceste lucruri nu este în conformitate cu adevărul și toate sunt contrare cuvintelor lui Dumnezeu. Părinții tăi te fac să devii un om rău, nu o persoană integră și nici una înțeleaptă, căreia îi este frică de Dumnezeu și se ferește de rău. În mod evident, învățăturile și condiționarea date de părinți nu sunt lucruri pozitive și nici nu sunt o cale corectă. Deși

părinții au vrut să te protejeze și au avut cele mai bune intenții făcând asta, efectul obținut este rău. Nu numai că nu au reușit să te protejeze, dar te-au și îndrumat pe o cale greșită, determinându-te să faci rău și să devii un om rău. Nu numai că nu au reușit să te protejeze, dar chiar ți-au făcut rău, determinându-te să cazi în ispită și nedreptate și să te îndepărtezi de grija și protecția lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, sunt mai multe șanse ca efectele de condiționare exercitate de familie asupra ta să te facă egoist, ipocrit, ahtiat după faimă, câștig și statut social și să te integreze mai bine în tendințe rele, să-ți ofere mai multe șiretlicuri sofisticate în interacțiunea cu alții, să te facă alunecos, feroce, poruncitor și dominator printre ceilalți, pentru ca nimeni să nu îndrăznească să te necăjească sau să te atingă. Din punctul de vedere al părinților tăi, ei au folosit aceste metode pentru a te condiționa, astfel încât să fii protejat în societate, sau, într-o anumită măsură, să devii o persoană demnă. Însă din perspectiva adevărului, ei nu-ți permit să fii o ființă creată adevărată. Te fac să te îndepărtezi de învățăturile lui Dumnezeu și de metodele prin care Dumnezeu te avertizează să te comporți și, de asemenea, te fac să te îndepărtezi tot mai mult de țelul pe care Dumnezeu îți spune să-l urmărești. Indiferent care au fost intențiile originale ale părinților tăi când te-au condiționat și te-au educat, în final, aceste idei pe care le-au condiționat în tine ți-au adus doar faimă, câștiguri și un gol în suflet, precum și toate faptele rele pe care le-ai trăit și le-ai dezvăluit și, în plus, ți-au oferit o confirmare suplimentară a caracterului practic al acestor efecte de condiționare în societate, și nimic mai mult.

Cât privește aceste zicale, care provin din condiționarea pe care familia o exercită asupra ta – precum „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul” – luate câte una, nu le-ai da importanță. Ai considera că aceste zicale sunt uzuale și răspândite și că astfel de zicale, idei și păreri nu prezintă probleme grave. Cu toate astea,

dacă le compari cu adevărul și folosești adevărul pentru a le diseca în detaliu, devine evident că prezintă, într-adevăr, probleme grave. De exemplu, dacă părinții tăi îți spun mereu „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul”, iar tu te pricepi să folosești acest mod de existență, atunci, când întâlnești oameni, vei face presupuneri constant și subconștient, fără să-ți dai seama, în legătură cu lucruri precum „Ce vrea să spun prin asta? De ce a spus-o?” Și vei face presupuneri, în mod natural, în legătură cu gândurile oamenilor, ascultând constant ce spun ei și interacționând cu ei în acest mod obișnuit de gândire, astfel încât nu vei contempla adevărul, sau cum să te înțelegi cu alții, sau ce principii de interacționare există, sau ce principii de comunicare, sau cum să gestionezi implicațiile pe care le identifici în cuvintele oamenilor, sau care este calea pe care o înveți de la Dumnezeu, sau cum să discerni oamenii de tipul acesta, sau cum să relaționezi cu ei și alte asemenea principii de practică pe care părinții tăi nu ți le-au comunicat niciodată. Ceea ce ți-au spus părinții tăi a fost să înveți cum să te îndoiești de gândurile altor oameni și ai practicat foarte bine în acest fel; ai ajuns deja în punctul în care l-ai stăpânit și nu te mai poți opri din a-l folosi. Prin urmare, aceste probleme necesită ca oamenii să se liniștească în mod regulat, să se gândească bine și să depună eforturi pentru a înțelege lucrurile. Pe de o parte, ar trebui să diseci și să discerni clar aceste probleme. Pe de altă parte, oricând apar aceste lucruri, ar trebui să faci un efort ca să-ți schimbi modul de gândire și, de asemenea, modul de a privi oamenii și lucrurile. Cu alte cuvinte, ar trebui să-ți schimbi gândurile și părerile despre gestionarea unor astfel de chestiuni. Data viitoare când asculți pe cineva vorbind și încerci să presupui ce a vrut să spună cu adevărat, renunță la acest fel de gândire și la acest fel de a aborda oamenii și gândește-te bine: „Ce vrea să spună? Nu vorbește direct și mereu o dă pe după vișin. Această persoană este înșelătoare. Oare

despre ce vorbea? Care este esența acestui lucru? Oare îl pot percepe clar? Dacă îl pot percepe clar, voi avea părtășie cu el, folosind argumente și păreri în conformitate cu adevărul, explicând chestiunea clar și făcându-l să înțeleagă adevărul acestui aspect. Îl voi ajuta și-i voi corecta gândurile și părerile greșite. În plus, felul în care vorbește este înșelător. Nu vreau să știu ce vrea să spună prin asta sau de ce vorbește pe ocolite. Nu vreau să irosesc efort și energie încercând să presupun ce vrea să spună cu adevărat. Nu vreau să plătesc prețul acela și nu vreau să fac nimic în privința asta. Trebuie doar să recunosc că este o persoană înșelătoare. Deși este înșelător, nu mă voi complace în viclenie împreună cu el. Indiferent cât de mult se învârte în jurul cozii, voi fi sincer cu el, voi spune orice ar trebui spus și voi zice lucrurilor pe nume. Așa cum a spus Domnul Isus: «Vorbirea voastră să fie astfel: „Da” să fie „Da” și „Nu” să fie „Nu”» (Matei 5:37). Să abordezi înșelăciunea cu onestitate este cel mai înalt criteriu pentru a practica adevărul.” Dacă practici în felul acesta, vei renunța la felurile în care părinții tăi te-au condiționat și pe care le-ai învățat de la ei, iar principiile tale de practică se vor schimba și ele. Atunci vei fi o persoană care urmărește adevărul. Indiferent la ce aspecte ale condiționării din partea părinților tăi renunți, oricând se vor mai întâmpla lucruri asemănătoare, îți vei schimba gândurile și părerile greșite despre ele, luând cuvintele lui Dumnezeu drept fundament și folosind adevărul drept criteriu și transformându-le în gânduri și păreri care sunt în întregime corecte și pozitive. Cu alte cuvinte, dacă judeci, privești și gestionezi această chestiune având drept bază și criterii de practicare cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, atunci practici adevărul. Dimpotrivă, dacă tot adopți obiceiurile învățate de la părinții tăi – sau ideile și părerile pe care ți le-au insuflat – drept criteriu, bază și principii de practică pentru a gestiona această chestiune, atunci acest mod de practică nu reprezintă practicarea adevărului

și nici nu este urmărirea adevărului. În cele din urmă, ceea ce câștigă oamenii din urmărirea adevărului este aprecierea și experimentarea adevărului. Dacă nu urmărești adevărul, nu vei dobândi o apreciere sau o experimentare a adevărului. Ceea ce vei dobândi este doar o apreciere și o experimentare a punerii în practică a acestei zicale pe care părinții tăi au condiționat-o în tine. Așadar, în vreme ce alții vorbesc despre felul în care au experimentat și au apreciat cuvintele lui Dumnezeu, tu nu te poți hotărî să spui nimic, pentru că nu ai nimic de spus. Nu ai decât o apreciere și o experimentare practică a ideilor și părerilor condiționate în tine de familia ta. Pur și simplu nu te poți hotărî să spui nimic despre ele și nu ai cum să le împărtășești. Prin urmare, orice pui în practică este ceea ce vei aprecia în cele din urmă. Dacă ceea ce practici este adevărul, atunci ceea ce vei dobândi este o apreciere și o experimentare a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Dacă pui în practică educația și instrucțiunile primite de la părinții tăi, atunci ceea ce vei aprecia este experiența condiționării și a educației tradiționale primite de la familia ta, iar ceea ce vei dobândi sunt doar ideile pe care Satana ți le insuflă și felul în care te corupe. Cu cât apreciezi mai profund aceste lucruri, cu atât vei simți mai mult că ideile și părerile cu care Satana te corupe sunt folositoare și practice și cu atât mai profund vei fi corupt de Satana. Ce se întâmplă dacă practici adevărul? Vei aprecia și vei experimenta tot mai mult adevărul și cuvintele și principiile pe care ți le spune Dumnezeu, vei simți că adevărul este cel mai de preț lucru, că Dumnezeu este sursa vieții omenești și cum cuvintele Lui sunt viața oamenilor.

Pe lângă că te-au crescut, ți-au asigurat hrana, îmbrăcămintea și educația, ce ți-au oferit părinții tăi? Nu ți-au făcut decât necazuri, nu-i așa? (Ba da.) Dacă nu te-ai fi născut într-o astfel de familie, toate diversele efecte de condiționare pe care familia le are asupra ta s-ar putea să nu fi

existat. Condiționarea din partea familiei tale nu ar fi existat, dar efectele de condiționare din partea societății tot ar exista – nu poți scăpa de ele. Indiferent din ce perspectivă privești lucrurile, fie că aceste efecte de condiționare provin de la familia ta sau de la societate, aceste idei și păreri provin practic de la Satana. Doar că fiecare familie acceptă aceste diverse zicale de la societate, cu grade diferite de convingere și punând accent pe diferite puncte. Apoi folosește metodele corespunzătoare pentru a educa și condiționa următoarea generație a familiei. Fiecare primește tot felul de condiționări, în grade variate, în funcție de familia din care provine. Dar, de fapt, aceste efecte de condiționare provin din societate și de la Satana. Doar că aceste efecte de condiționare sunt inculcate profund în mințile oamenilor, prin intermediul cuvintelor și acțiunilor concrete ale părinților, folosind metode mai directe care îi fac pe oameni mai receptivi la ele, astfel încât ei acceptă această condiționare și ea se transformă în principiile și modurile lor de a relaționa cu lumea și, de asemenea, în fundamentul după care privesc oamenii și chestiunile, se comportă și acționează. De exemplu, idea și părerea despre care tocmai am vorbit – „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul” – este, de asemenea, un efect de condiționare care provine de la familia ta. Indiferent ce efect de condiționare exercită familia asupra lor, oamenii îl privesc din perspectiva membrilor familiei și, prin urmare, îl acceptă ca pe un lucru pozitiv și ca pe propriul talisman, pe care îl folosesc ca să se protejeze. Asta pentru că oamenii se gândesc că tot ce provine de la părinții lor este rezultatul practicii și al experienței acestora. Din toată lumea, doar părinții lor nu le-ar face niciodată rău și numai părinții lor vor ca ei să ducă o viață mai bună și să-i protejeze. Prin urmare, oamenii acceptă, fără discernământ, diverse idei și păreri de la părinții lor. În felul acesta, ei acceptă în mod firesc condiționarea acestor diverse idei și păreri. Odată ce oamenii au fost

condiționați de aceste diverse idei și păreri, nu se îndoiesc niciodată de ele sau nu discern ceea ce sunt ele cu adevărat, pentru că îi aud adesea pe părinții lor spunând astfel de lucruri. De exemplu: „Părintele are întotdeauna dreptate.” Ce înseamnă această zicală? Înseamnă că indiferent dacă părinții tăi au dreptate sau greșesc, practic, întrucât ți-au dat viață și te-au crescut, în ceea ce te privește, tot ceea ce fac ei este corect. Nu poți să judeci dacă au dreptate sau nu și nici nu poți să-i respingi, cu atât mai puțin să li te împotrivești. Aceasta se numește pietate filială. Chiar dacă părinții tăi au greșit și chiar dacă unele dintre ideile și părerile lor sunt învechite sau greșite, sau felul în care te educă și ideile și părerile cu care te educă nu sunt corecte sau pozitive, nu trebuie să te îndoiești de ei sau să-i respingi, pentru că există o zicală despre asta – „Părintele are întotdeauna dreptate.” Când este vorba despre părinți, nu ar trebui niciodată să discerni sau să evaluezi dacă au dreptate sau nu, pentru că în ceea ce-i privește pe copii, viețile lor și tot ceea ce au provine de la părinții lor. Nimeni nu este mai presus de părinții tăi, așa că, dacă ai conștiință, nu ar trebui să-i critici. Indiferent cât de mult greșesc sau cât de imperfecți sunt, ei sunt totuși părinții tăi. Ei sunt oamenii cei mai apropiați de tine, care te-au crescut, oamenii care te tratează cel mai bine și cei care ți-au dat viață. Nu acceptă toată lumea această zicală? Și tocmai pentru că există această mentalitate, părinții tăi cred că te pot trata fără scrupule și pot folosi diverse metode ca să te îndrume să faci tot felul de lucruri și să-ți insufle diverse idei. Din punctul lor de vedere, se gândesc: „Motivele mele sunt corecte, este pentru binele tău. Tot ceea ce ai ți-a fost dat de mine. Eu ți-am dat viață și te-am crescut, așa că, indiferent cum te tratez, nu pot greși, pentru că tot ceea ce fac este pentru binele tău, nu te-aș răni și nu ți-aș face rău.” Din perspectiva copiilor, este corect ca atitudinea lor față de părinți să se bazeze pe această zicală: „Părintele are întotdeauna dreptate”? (Nu, este greșit.) Cu siguranță

este greșit. Deci cum ar trebui să discerni această zicală? Din câte aspecte putem diseca incorectitudinea acestei zicale? Dacă o privim din perspectiva copiilor, viețile și trupurile lor provin de la părinții lor, care au și bunătatea de a-i crește și a-i educa, așadar, copiii ar trebui să le asculte fiecare cuvânt, să-și îndeplinească obligația filială și să nu le caute vină părinților lor. Importanța ascunsă a acestor cuvinte este că nu ar trebui să-ți discerni părinții așa cum sunt ei cu adevărat. Dacă analizăm lucrurile din această perspectivă, este corectă această părere? (Nu, este greșită.) Cum ar trebui să tratăm această chestiune, în conformitate cu adevărul? Care ar fi modalitatea corectă de exprimare? Sunt trupurile și viețile copiilor date de părinții lor? (Nu.) Trupul unei persoane provine de la părinții ei, dar de unde provine abilitatea părinților de a avea copii? (Este dată de Dumnezeu și provine de la El.) Dar sufletul unei persoane? De unde provine? Și acesta provine de la Dumnezeu. Deci, în esență, oamenii sunt creați de Dumnezeu și toate acestea sunt prestabilite de El. Dumnezeu a fost Cel care a prestabilit să te naști în această familie. Dumnezeu a trimis un suflet acestei familii și apoi te-ai născut tu și ai această relație prestabilită cu părinții tăi – acest lucru a fost prestabilit de Dumnezeu. Datorită suveranității și prestabilirii din partea lui Dumnezeu, părinții tăi au fost capabili să te aibă și te-ai născut în această familie. Asta înseamnă să privim lucrurile de la sursă. Dar dacă Dumnezeu nu predestina lucrurile în felul acesta? Atunci părinții tăi nu te-ar fi avut, iar tu nu ai fi avut această relație copil-părinte cu ei. Nu ar fi existat relații de sânge, afecțiunea familiei și niciun fel de conexiune. Prin urmare, e greșit să spunem că viața unei persoane îi este dată de părinții ei. Un alt aspect este acela că, privind lucrurile din perspectiva copilului, părinții lui sunt cu o generație mai în vârstă decât el. Dar în ceea ce le privește pe toate ființele umane, părinții sunt la fel ca toată lumea, în măsura în care toți sunt membri ai rasei umane corupte și toți au

firile corupte ale Satanei. Nu sunt cu nimic diferiți de ceilalți și nici de tine. Deși, fizic, ți-au dat viață și, în privința relației voastre de sânge, ei sunt cu o generație mai în vârstă decât tine, totuși, în ceea ce privește esența firii umane, toți trăiți sub puterea Satanei și toți ați fost corupți de el și aveți firi corupte și satanice. Dat fiind că toți oamenii au firi corupte satanice, esențele tuturor oamenilor sunt la fel. Indiferent de diferențele de vechime sau de vârstă, sau de cât de devreme sau târziu a venit cineva pe lumea asta, în esență, oamenii au aceeași fire-esență coruptă, sunt toți ființe umane care au fost corupte de Satana și nu sunt diferiți, din acest punct de vedere. Indiferent dacă umanitatea lor este bună sau rea, pentru că au firi corupte, adoptă aceleași perspective și puncte de vedere, când este vorba de a privi oamenii și chestiunile și de a aborda adevărul. În acest sens, nu există nicio diferență între ei. De asemenea, toți cei care trăiesc în mijlocul acestei rase umane rele acceptă diversele idei și păreri care abundă în lumea aceasta rea, fie în ceea ce privește cuvintele sau gândurile, fie în formă sau ideologie și acceptă tot felul de idei de la Satana, fie prin educația de stat sau prin condiționarea moravurilor sociale. Aceste lucruri nu sunt deloc conform adevărului. Nu există adevăr în ele, iar oamenii cu siguranță nu înțeleg care este adevărul. Din acest punct de vedere, părinții și copiii lor sunt egali și au aceleași idei și păreri. Doar că părinții tăi au acceptat aceste idei și păreri în urmă cu 20 sau 30 de ani, pe când tu le-ai acceptat puțin mai târziu. Cu alte cuvinte, având același mediu social, atât timp cât ești o persoană normală, atât tu, cât și părinții tăi, ați acceptat aceeași corupție de la Satana, condiționarea moravurilor sociale și aceleași idei și păreri care provin din diversele tendințe rele din societate. Din acest punct de vedere, copiii sunt la fel ca părinții lor. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, lăsând la o parte premisa că El poruncește dinainte, prestabilește și alege, în ochii lui Dumnezeu, atât părinții, cât și copiii lor sunt asemănători prin faptul că sunt

ființe create și, fie că sunt sau nu ființe create care Îl venerează pe Dumnezeu, ei sunt, în mod colectiv, cunoscuți drept ființe create și toți acceptă suveranitatea, orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, părinții și copiii lor au de fapt un statut egal în ochii lui Dumnezeu și toți acceptă în mod similar și egal suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Aceasta este o realitate obiectivă. Dacă toți sunt aleși de Dumnezeu, toți au șanse egale de a urmări adevărul. Desigur, au și șanse egale de a accepta mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu și șanse egale de a fi mântuiți. Pe lângă similaritățile de mai sus, există o singură diferență între părinți și copiii lor, aceea că rangul părinților în așa-zisa ierarhie familială este mai înalt decât cel al copiilor lor. Ce înseamnă rangul lor în ierarhia familială? Înseamnă că sunt numai cu o generație mai în vârstă, cu 20 sau 30 de ani – nu-i nimic mai mult decât o mare diferență de vârstă. Și din cauza statutului special al părinților, copiii trebuie să fie filiali și să-și îndeplinească obligațiile față de părinții lor. Aceasta este singura responsabilitate pe care o are o persoană față de părinții ei. Dar întrucât copiii și părinții fac cu toții parte din aceeași rasă umană coruptă, părinții nu sunt exemple de moralitate pentru copiii lor și nici un punct de referință sau un model de urmat pentru copiii lor în urmărirea adevărului și nici nu sunt modele de urmat pentru copiii lor în ceea ce privește venerarea și supunerea față de Dumnezeu. Desigur, părinții nu sunt întruparea adevărului. Oamenii nu au nicio obligație sau responsabilitate să-și privească părinții drept exemple de moralitate și personalități pe care ar trebui să le asculte necondiționat. Copiii nu ar trebui să se teamă să discearnă comportamentul, acțiunile și esența firii părinților lor. Adică, atunci când vine vorba de felul în care își tratează părinții, oamenii nu ar trebui să respecte astfel de idei și păreri precum „Părintele are întotdeauna dreptate”. Această părere se bazează pe faptul că părinții au un statut special, și anume că ți-au dat viață

după prestabilirea de la Dumnezeu și sunt cu 20, 30 sau chiar 40 sau 50 de ani mai în vârstă decât tine. Doar din perspectiva acestei relații de sânge, din punct de vedere al statutului și al rangului lor în ierarhia familială, ei sunt diferiți de copiii lor. Dar din cauza acestei diferențe, oamenii consideră că părinții lor nu au niciun defect. E corect? Acesta este un lucru greșit, irațional și nu este conform adevărului. Unii se întreabă cum ar trebui să-și trateze părinții, dat fiind că părinții și copiii au această relație de sânge. Dacă părinții cred în Dumnezeu, ar trebui să fie tratați ca atare, drept credincioși; dacă nu cred în Dumnezeu, ar trebui să fie tratați ca atare, drept non-credincioși. Indiferent ce fel de oameni sunt părinții, ei ar trebui să fie tratați conform adevărurilor-principii corespunzătoare. Dacă sunt diavoli, ar trebui să spui că sunt diavoli. Dacă nu au umanitate, ar trebui să spui că nu au umanitate. Dacă ideile și părerile pe care le înveți de la ei nu sunt conform adevărului, nu trebuie să le asculți sau să le accepți și poți chiar să discerni ceea ce sunt cu adevărat și să le dai în vileag. Dacă părinții tăi spun: „Fac asta pentru binele tău" și apoi au un acces de furie și fac scandal, îți va păsa? (Nu, nu-mi va păsa.) Dacă părinții tăi nu cred, pur și simplu nu le da atenție și încheie discuția acolo. Dacă fac atât de mult caz, vei vedea că sunt diavoli și nimic altceva. Aceste adevăruri care privesc credința în Dumnezeu sunt ideile și părerile pe care majoritatea oamenilor trebuie să le accepte. Ei nu le pot accepta sau nu vor adera la ele, deci ce fel de lucruri sunt? Ei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, așa că sunt subumani, nu-i așa? Trebuie să gândești în felul acesta: „Deși sunteți părinții mei, nu aveți umanitate. Mi-e cu adevărat rușine că mi-ați dat viață! Acum pot să discern ceea ce sunteți cu adevărat. Nu aveți duh uman în voi, nu înțelegeți adevărul, nu puteți nici măcar să ascultați astfel de doctrine evidente și simple și, totuși, faceți comentarii insensibile și spuneți calomnii. Înțeleg asta acum și m-am despărțit de voi în inima mea. Dar, la exterior, tot trebuie

să vă fac pe plac și tot trebuie să-mi îndeplinesc anumite responsabilități și obligații în calitate de copil al vostru. Dacă voi avea mijloacele să fac asta, voi cumpăra câteva produse de îngrijire a sănătății, dar dacă nu voi putea, mă voi întoarce să vă vizitez și atât. Orice ați spune, nu vă voi contrazice. Sunteți absurzi, iar eu pur și simplu vă voi lăsa să fiți așa. Ce li se poate spune diavolilor ca voi, care sunt insensibili la rațiune? Din respect pentru că mi-ați dat viață și ați petrecut toți acești ani crescându-mă, voi continua să vin să vă vizitez și să am grijă de voi. Altfel, nu v-aș da nicio atenție și n-aș vrea să vă văd cât trăiesc." De ce nu vrei să-i mai vezi sau să ai de-a face cu ei? Pentru că înțelegi adevărul, le-ai văzut esența așa cum este și ai văzut toate diversele idei și păreri false pe care le au și, din aceste idei și păreri false, le percepi nerozia, intransigența și ticăloșia, vezi clar că sunt diavoli și, astfel, ești scârbit și dezgustat de ei și nu vrei să-i vezi. Numai din cauza acelei fărâme de conștiință dinlăuntrul tău te simți obligat să-ți îndeplinești câteva responsabilități și îndatoriri filiale, în calitate de fiu sau fiică, așa că îi vizitezi de Anul Nou sau de sărbătorile legale și atât. Atâta vreme cât nu te-au împiedicat să crezi în Dumnezeu sau să-ți faci datoria, mergi și vizitează-i când ai timp. Dacă într-adevăr nu vrei să-i vezi, pur și simplu sună-i ca să îi întrebi ce fac, trimite-le, din când în când, bani prin poștă și cumpără-le câteva lucruri folositoare. Fie că e vorba să ai grijă de ei, să-i vizitezi, să le cumperi haine, să fii îngrijorat de sănătatea lor sau să-i îngrijești când sunt bolnavi – toate acestea nu înseamnă decât că-ți îndeplinești obligațiile filiale și îți satisfaci propriile nevoi în ceea ce privește sentimentele și conștiința. Asta-i tot și nu se consideră ca fiind practicarea adevărului. Indiferent cât de mult te dezgustă, sau cât de clar le poți vedea adevărata esență, atât timp cât sunt în viață, trebuie să-ți îndeplinești obligațiile necesare, în calitate de fiu sau fiică, și să-ți asumi responsabilitățile necesare. Părinții tăi au avut grijă de tine când erai mic și,

când îmbătrânesc, trebuie să ai grijă de ei, atât timp cât ai mijloacele s-o faci. Lasă-i să te sâcâie dacă vor. Atât timp cât nu asculți ideile și părerile pe care încearcă să ți le insufle, nu accepți ce spun ei, nu-i lași să te tulbure sau să te constrângă, atunci este în regulă, iar asta dovedește că ai o statură înaltă și că deja ești ferm în mărturia ta înaintea lui Dumnezeu. El nu te va condamna pentru că ai grijă de ei și nu va spune: „De ce ești atât de sentimental? Ai acceptat adevărul și-l urmărești, deci cum poți avea în continuare grijă de ei?" Aceasta este responsabilitatea și obligația elementară după care ar trebui să te comporți și anume să-ți îndeplinești obligațiile, atât timp cât condițiile o permit. Asta nu înseamnă că ești sentimental, iar Dumnezeu nu te va condamna pentru asta. Desigur, în lumea aceasta, în afară de părinții tăi, care sunt oamenii față de care ar trebui să-ți îndeplinești obligațiile și responsabilitățile, nu ai responsabilități și obligații față de nimeni altcineva – nici față de frații tăi, nici față de prieteni sau diverși unchi și mătuși. Nu ai nicio obligație sau responsabilitate de a întreprinde ceva ca să le faci pe plac, să le intri în grații sau să-i ajuți. Nu-i așa? (Ba da.)

Am fost clar în ceea ce am spus despre afirmația că „Părintele are întotdeauna dreptate"? (Da.) Ce sunt părinții? (Oameni corupți.) Așa e, părinții sunt oameni corupți. Dacă, uneori, ți-e dor de părinții tăi și te gândești: „Cum s-au descurcat părinții mei în ultimii doi ani? Le-a fost dor de mine? S-au pensionat? Oare au vreo greutate în viață? Oare au pe cineva care să-i îngrijească atunci când sunt bolnavi?" Să spunem că te gândești la aceste lucruri și, de asemenea, chibzuiești: „Părintele are întotdeauna dreptate. Părinții mei mă băteau și mă certau, pentru că erau exasperați că nu mă ridicam la nivelul așteptărilor lor și pentru că mă iubeau cu atât de mult zel. Părinții mei sunt mai buni decât oricine, sunt cei care mă iubesc cel mai mult pe lume. Acum, că mă gândesc la defectele lor, nu le mai văd

ca defecte, pentru că părintele are întotdeauna dreptate”. Și cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât mai mult vrei să-i vezi. Este bine să gândești așa? (Nu, nu este.) Nu, nu este. Cum ar trebui să gândești? Chibzuiești: „Părinții mei m-au bătut, m-au certat și mi-au rănit stima de sine, când eram copil. Nu mi-au spus niciodată o vorbă blândă sau de încurajare. M-au forțat să studiez și, de asemenea, să învăț să dansez și să cânt și să mă pregătesc pentru olimpiadele de matematică – toate fiind lucruri care nu-mi plac. Părinții mei chiar au fost agasanți. Acum, cred în Dumnezeu și sunt eliberat. Am plecat de acasă pentru a-mi îndeplini datoria, dinainte să termin facultatea. Dumnezeu este Cel care este bun. Nu îmi este dor de părinții mei. M-au împiedicat să cred în Dumnezeu. Părinții mei sunt diavoli.” Apoi, chibzuiești iar: „Nu-i corect. Părintele are întotdeauna dreptate. Părinții mei sunt oamenii care-mi sunt cel mai aproape, așa că e corect să-mi fie dor de ei.” E corect să gândești așa? (Nu, e greșit.) Atunci care este modul corect de gândire? (Înainte, credeam că orice ar face părinții noștri, o fac pentru că țin la noi, că sunt buni cu noi în tot ceea ce fac și că nu ne vor răni niciodată. Părtășia lui Dumnezeu tocmai m-a făcut să realizez că părinții mei sunt și oameni corupți, care au acceptat diverse idei și păreri de la Satana. Fără să vrea, părinții noștri ne-au insuflat multe păreri satanice, făcându-ne să ne abatem prea mult de la adevăr, în comportamentul și acțiunile noastre, și să trăim după filosofii satanice. Acum, că am puțin discernământ asupra a ceea ce este în inimile părinților mei, îmi va fi dor de ei și mă voi gândi la ei mult mai puțin.) În relațiile cu părinții tăi, ar trebui mai întâi să te îndepărtezi rațional de această legătură de sânge și să-ți discerni părinții folosind adevărurile pe care deja le-ai acceptat și înțeles. Discerne-ți părinții pe baza gândurilor, părerilor și motivelor pe care le au în privința comportamentului și pe baza principiilor și metodelor de comportare, care vor confirma că și ei sunt oameni corupți

de Satana. Privește-i și discerne-i din perspectiva adevărului, în loc să te gândești mereu că părinții tăi sunt măreți, altruiști și buni cu tine și, dacă îi privești în felul acela, nu vei descoperi niciodată ce probleme au. Nu-ți privi părinții din perspectiva legăturilor de familie sau a rolului tău de fiu sau fiică. Ieși din această sferă și uită-te cum abordează lumea, adevărul, oamenii, chestiunile și lucrurile. De asemenea, în mod specific, uită-te la ideile și părerile pe care părinții tăi le-au condiționat în tine, în legătură cu felul în care ar trebui să privești lumea și lucrurile și cum ar trebui să te comporți și să acționezi – așa ar trebui să-i recunoști și să-i discerni. În felul acesta, calitățile lor umane și faptul că au fost corupți de Satana vor deveni clare, încetul cu încetul. Ce fel de oameni sunt? Dacă nu sunt credincioși, care este atitudinea lor față de oamenii care cred în Dumnezeu? Dacă sunt credincioși, care este atitudinea lor față de adevăr? Sunt ei oameni care urmăresc adevărul? Iubesc ei adevărul? Le plac lucrurile pozitive? Care este perspectiva lor asupra vieții și asupra lumii? Și așa mai departe. Dacă-ți poți discerne părinții pe baza acestor lucruri, îți vei face o idee clară. Odată ce aceste chestiuni devin clare, în mintea ta, statutul măreț, nobil și de nezdruncinat al părinților tăi se va schimba. Și când se va schimba, iubirea maternă și paternă pe care ți-au arătat-o părinții tăi – împreună cu vorbele și acțiunile lor specifice și acele imagini măreațe pe care le ai despre ei – nu vor mai fi atât de profund întipărite în mintea ta. Altruismul și măreția iubirii părinților tăi pentru tine, precum și devotamentul cu care au avut grijă de tine, te-au protejat și chiar te-au răsfățat, nu vor mai ocupa, fără ca tu să-ți dai seama, un loc important în mintea ta. Oamenii spun adesea: „Părinții mei mă iubesc atât de mult. Oricând sunt departe de casă, mama mă întreabă mereu: «Ai mâncat? Mănânci la ore fixe?» Tata mă întreabă mereu: «Ai destui bani? Dacă nu ai bani, o să-ți mai trimit eu.» Iar eu spun: «Am bani, nu e nevoie.» și tata răspunde: «Nu, nu e suficient, deși spui că

ai bani, o să-ți trimit oricum.»” Realitatea este că părinții tăi trăiesc cumpătat și sunt reticenți să cheltuiască bani pentru ei înșiși. Își folosesc banii ca să te sprijine, astfel încât să ai puțin mai mulți bani de cheltuială, atunci când ești departe de casă. Mama și tatăl tău spun mereu: „Acasă, să faci economie, dar să ai niște bani în plus la tine atunci când călătorești. Ia ceva mai mulți bani cu tine când ieși în oraș. Dacă nu ai destui bani, doar spune-mi și-ți voi trimite sau îți voi pune pe card.” Preocuparea altruistă a părinților tăi, considerația, grija și chiar afecțiunea copleșitoare și răsfățul vor fi mereu, în ochii tăi, un semn de neșters al dedicării lor altruiste. Această dedicare altruistă a devenit un sentiment puternic și cald în adâncul inimii tale, care întărește relația dintre voi. Te face incapabil să renunți la ei și te face să te îngrijorezi în privința lor, să te frământi din cauza lor, să-ți fie tot timpul dor de ei și te face chiar să fii dispus în mod constant să fii prins în acest sentiment și șantajat de afecțiunea lor. Ce fel de fenomen este acesta? Iubirea din partea părinților tăi este, într-adevăr, altruistă. Indiferent cât de mult țin părinții tăi la tine, sau dacă fac economii la sânge numai ca să-ți dea bani de cheltuială, sau dacă-ți cumpără toate lucrurile de care ai nevoie, s-ar putea ca asta să fie o binecuvântare acum, dar, pe termen lung, nu va fi un lucru bun pentru tine. Cu cât sunt mai altruiști, cu cât te tratează mai bine, cu cât țin mai mult la tine, cu atât mai puțin capabil ești să te detașezi de această afecțiune și să renunți la ea sau să o uiți și cu atât ți-e mai dor de ei. Când nu reușești să-ți faci datoria filială sau să-ți îndeplinești obligațiile față de ei, îți va părea și mai rău de ei. În aceste circumstanțe, nu te lasă inima să-i discerni sau să uiți de iubirea și dedicarea lor și de tot ce au făcut pentru tine, sau să consideri toate aceste lucruri nedemne de menționat – acesta este efectul conștiinței tale. Oare conștiința ta reprezintă adevărul? (Nu, nu reprezintă adevărul.) De ce sunt părinții tăi așa față de tine? Pentru că au sentimente pentru tine. Așadar, poate bunătatea lor față

de tine să reprezinte umanitatea-esență pe care o au? Poate reprezenta atitudinea lor față de adevăr? Nu, nu poate. Este întocmai cum spun mamele mereu: „Ești sânge din sângele meu, am asudat și am muncit din greu ca să te cresc. Cum să nu știu ce gândești în sinea ta?” Sunt buni cu tine datorită acestor legături familiale strânse și acestei legături de sânge, însă sunt cu adevărat buni cu tine? Este aceasta adevărata lor față? Este o expresie adevărată a umanității-esență pe care o au? Nu neapărat. Întrucât le ești rudă de sânge, ei cred că ar trebui să fie buni cu tine dintr-un simț al datoriei. Dar tu, în calitate de copil al lor, crezi că sunt buni cu tine din bunăvoință și te simți incapabil să-i răsplătești vreodată. Dacă nu poți să le răsplătești pe deplin bunătatea sau măcar o infimă fracțiune din ea, conștiința ta te va condamna. Sentimentul acela pe care îl ai când te condamnă conștiința este conform adevărului? Cu alte cuvinte, dacă n-ar fi părinții tăi, ci oameni obișnuiți, care ar interacționa normal cu tine în cadrul unui grup, te-ar mai trata astfel? (nu.) Cu siguranță nu. Dacă n-ar fi părinții tăi și n-ar avea o legătură de sânge cu tine, comportamentul și atitudinea față de tine ar fi diferite în multe moduri. Cu siguranță nu le-ar păsa de tine, nu te-ar proteja, nu te-ar copleși cu afecțiune, nu ar avea grijă de tine, sau nu ți-ar dedica nimic în mod altruist. Deci cum te-ar trata? Poate că te-ar hărțui pentru că ești tânăr și nu ai experiență socială, sau te-ar discrimina din cauza poziției și statutului tău modest și ți-ar vorbi mereu pe un ton birocratic și ar încerca să te educe; sau poate că ar crede că nu ai o înfățișare deosebită și, dacă ai vorbi cu ei, nu ți-ar da nicio atenție și nu te-ai putea ridica la nivelul lor; sau poate că nu te-ar considera util și nu ar socializa cu tine sau nu ar avea nimic de-a face cu tine; sau poate că ar crede că ești inocent, așa că dacă ar vrea informații despre o anumită chestiune, ar începe mereu prin a te întreba pe tine și a încerca să obțină răspunsuri de la tine; sau poate că ar vrea să profite pe nedrept de tine în vreun fel, de exemplu când vrei să cumperi

vreun chilipir, și-ar dori mereu să-l împarți cu ei sau să ia o parte din el; sau poate, atunci când cazi pe stradă și ai nevoie de ajutorul lor ca să te ridici, nici nu s-ar uita la tine și, în schimb, ar încerca să te lovească; sau poate că, atunci când te urci în autobuz, dacă nu le cedezi locul, ar spune: „Sunt atât de bătrân, de ce nu-mi cedezi locul? De ce ești un tânăr atât de ignorant? Părinții tăi nu te-au învățat bunele maniere?” Și chiar te-ar și dojeni. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să cercetezi dacă iubirea maternă și paternă din adâncul inimii tale sunt o adevărată dezvăluire a umanității lor. Ești adesea emoționat de devotamentul lor altruist și de marea lor iubire maternă și paternă și ești foarte atașat de ei, ți-e dor de ei și vrei tot timpul să îi răsplătești cu propria viață. Care este motivul pentru acest lucru? Dacă provine doar din conștiință, atunci problema nu este atât de profundă și poate fi remediată. Dar dacă provine din afecțiunea ta față de ei, atunci e foarte dificil. Te vei împotmoli tot mai mult în ea și nu vei fi capabil să te eliberezi. Te vei bloca adesea în această afecțiune și îți va fi dor de părinții tăi și, uneori, chiar Îl vei trăda pe Dumnezeu ca să răsplătești bunătatea părinților tăi. De exemplu, ce ai face dacă ai auzi că părinții tăi sunt grav bolnavi, în spital, sau că li s-a întâmplat ceva grav și s-au aflat într-o dificultate din care n-au putut să iasă și sunt tulburați și au inima frântă, sau dacă ai primi vestea că părinții tăi sunt pe moarte? În acel moment, nu ai de unde să știi dacă sentimentele tale ți-ar domina conștiința, sau dacă adevărul și cuvintele lui Dumnezeu, pe care le-ai învățat de la El, ți-ar determina conștiința să ia un fel de decizie. Finalul acestor chestiuni depinde de felul în care tinzi să vezi relația dintre părinți și copii, de cât de mult ai pătruns în adevărul despre cum să-ți tratezi părinții, de cât de bine poți să-i vezi așa cum sunt cu adevărat, de cât de bine înțelegi natura-esență pe care o are omenirea și cât de bine înțelegi caracterul și umanitatea-esență a părinților tăi, precum și firile lor corupte. Cel mai important, finalul acestor chestiuni

depinde de felul în care tratezi relațiile la nivel familial și de părerile corecte pe care ar trebui să le ai – acestea sunt diversele adevăruri cu care ar trebui să te înzestrezi înainte să se abată asupra ta oricare dintre aceste chestiuni. La toți ceilalți – rude și prieteni, mătuși și unchi, bunici și alte persoane din exterior – poți renunța cu ușurință, pentru că nu ocupă o poziție importantă în sentimentele tale. La acești oameni poți renunța ușor, dar părinții sunt excepția. Numai părinții sunt cele mai apropiate rude de pe lume. Ei sunt oamenii care joacă un rol important în viața ta și au un impact semnificativ de-a lungul vieții, așa că nu este ușor să renunți la ei. Dacă astăzi ai dobândit o înțelegere clară a diverselor gânduri provocate de condiționarea din partea familiei tale, asta s-ar putea să te ajute să renunți la sentimentele față de părinții tăi, pentru că efectele de condiționare exercitate de familie asupra ta, în ansamblul lor, se rezumă doar la afirmații intangibile, pe când condiționarea cea mai specifică vine de fapt de la părinții tăi. O propoziție de la părinții tăi, sau atitudinea lor față de un anumit lucru, sau căile și mijloacele prin care gestionează ceva – acestea sunt cele mai precise moduri de a descrie cum ești condiționat. Odată ce ai discernut și recunoscut într-un mod specific ideile, acțiunile și zicalele pe care părinții tăi le-au condiționat în tine, vei avea o evaluare și o cunoaștere precisă a esenței rolului, caracterului, perspectivei asupra vieții și modului părinților tăi de a face lucrurile. Odată ce ai această evaluare și cunoaștere precisă, fără să-ți dai seama, în mintea ta, felul în care percepi rolul părinților tăi se va transforma treptat dintr-unul pozitiv într-unul negativ. Odată ce percepi rolul părinților tăi ca fiind complet negativ, poți renunța treptat la sprijinul tău sentimental, la atașamentul spiritual și la diversele feluri de mare iubire pe care o au pentru tine. Până atunci, vei simți că imaginea pe care ai avut-o în adâncul inimii despre părinții tăi era, înainte, măreață, ca aceea din eseul „Plecarea tatălui meu”, pe care l-ai studiat în

manualul școlar, precum și în acel cântec popular de acum mulți ani, „Mama este cea mai bună din lume”, care făcea parte din coloana sonoră a unui film taiwanez și a prins peste tot în societatea vorbitoare de chineză – acestea sunt moduri în care societatea și lumea educă omenirea. Când nu-ți dai seama care este esența sau adevărata față din spatele acestor lucruri, simți că aceste metode de educație sunt pozitive. Pe baza umanității pe care o ai, îți oferă o mai mare recunoaștere și credință în măreția iubirii părinților tăi față de tine și, în consecință, îți lasă impresia, în adâncul inimii, că iubirea părinților tăi este altruistă, măreață și sacră. Prin urmare, indiferent cât de răi sunt părinții tăi, iubirea lor este tot altruistă și măreață. Pentru tine, acesta este un fapt de netăgăduit, pe care nimeni nu-l poate nega și nimeni nu poate spune nimic rău despre părinții tăi. Prin urmare, nu vrei să-i discerni sau să-i dai în vileag și, în același timp, vrei și să păstrezi un anumit loc pentru ei în adâncul inimii tale, pentru că tu crezi că iubirea parentală este permanent mai presus decât orice altceva, fără cusur, măreață și sacră și că nimeni nu poate nega asta. Acesta este reperul conștiinței și al comportamentului tău. Dacă cineva spune că iubirea parentală nu este măreață sau fără cusur, vei lupta cu disperare împotriva lui – e absurd! Înainte ca oamenii să înțeleagă adevărul, influența conștiinței lor îi va face să se agațe de câteva idei și păreri tradiționale sau, de asemenea, să dea naștere unor noi idei și păreri. Cu toate acestea, privind lucrurile din perspectiva adevărului, aceste idei și păreri sunt adesea absurde. Odată ce înțelegi adevărul, poți gestiona aceste lucruri în sfera raționalității normale. Prin urmare, umanitatea are atât conștiință, cât și rațiune. În cazul în care conștiința nu poate atinge aceste lucruri sau nu se poate ridica la înălțimea lor, sau ele nu sunt reglementate sau pozitive, sub efectele conștiinței, atunci oamenii pot folosi raționalitatea pentru a le reglementa și corecta. Deci cum obțin oamenii raționalitate? Oamenii trebuie să înțeleagă

adevărul. Odată ce îl înțeleg, vor trata, vor alege și vor discerne totul cu mai multă precizie și acuratețe. În acest fel vor ajunge la adevărata raționalitate și la punctul în care rațiunea transcende conștiința. Aceasta este o manifestare a ceea ce se întâmplă după ce o persoană a pătruns în adevărul-realitate. Poate că nu înțelegeți cu adevărat aceste cuvinte acum, dar le veți înțelege odată ce veți avea experiență reală și veți înțelege adevărul. Zicala „Părintele are întotdeauna dreptate" provine din raționalitate sau din conștiință? Nu este rațională, își are originea în sentimentele oamenilor sub influența conștiinței. Deci este această zicală rațională? Nu, este irațională. De ce este irațională? Pentru că provine din sentimentele oamenilor și nu este în conformitate cu adevărul. Așadar, când ești capabil să-ți privești și să-ți tratezi rațional părinții? Atunci când înțelegi adevărul și ai văzut care sunt cu adevărat esența și cauza acestei chestiuni. Odată ce ai făcut asta, nu-ți vei mai trata părinții conform influenței conștiinței tale, sentimentele nu vor mai juca un rol, și nici conștiința, iar tu vei fi capabil să-ți privești și să-ți tratezi părinții conform adevărului – asta înseamnă să fii rațional.

Am fost clar în părtășia despre problema felului în care trebuie tratați părinții? (Da.) Aceasta este o chestiune importantă. Toți membrii familiei spun: „Părintele are întotdeauna dreptate" și nu știi dacă este corect sau nu, așa că pur și simplu accepți asta. Apoi, ori de câte ori părinții tăi fac ceva nepotrivit, chibzuiești și te gândești: „Oamenii spun «Părintele are întotdeauna dreptate», deci cum pot spune eu că părinții mei greșesc? Ce se întâmplă în familie rămâne în familie, nu le spune altora, pur și simplu suportă." Pe lângă efectele de condiționare ale acestei zicale greșite – „Părintele are întotdeauna dreptate" – mai există o zicală: „Ce se întâmplă în familie rămâne în familie." Așa că te gândești: „Cine este de vină pentru părinții mei? Nu le pot spune celor din exterior despre acest lucru rușinos. Trebuie să-l țin secret. Ce rost are să fiu serios cu părinții mei?" Aceste

efecte de condiționare din partea familiei sunt prezente mereu în viețile cotidiene ale oamenilor, pe calea vieții lor și pe parcursul existenței lor. Înainte ca oamenii să înțeleagă și să obțină adevărul, ei privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează pe baza acestor diverse idei și păreri care au fost condiționate în ei de către familiile lor. Ei sunt adesea influențați, tulburați, constrânși și legați de mâini și de picioare de aceste gânduri. Sunt chiar îndrumați de ele și adesea judecă greșit oamenii și fac lucrurile greșite și, de asemenea, încalcă frecvent cuvintele lui Dumnezeu și adevărul. Chiar dacă oamenii au ascultat multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și chiar dacă adesea le citesc rugându-se și au părtășie despre ele, întrucât aceste păreri pe care familia le-a condiționat în ei sunt adânc înrădăcinate în gândurile și în inimile lor, ei nu au discernământ asupra acestor păreri și nici capacitatea de a le rezista. Chiar și în timp ce primesc învățăturile și aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, ei încă sunt influențați de aceste gânduri, care le și îndrumă cuvintele, faptele și modul de trai. Prin urmare, sub îndrumarea inconștientă a acestor gânduri care sunt condiționate în ei de către familiile lor, oamenii adesea nu se pot abține să nu încalce cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii. Totuși, ei încă se gândesc că practică și urmăresc adevărul. Nu știu că aceste diverse zicale, care sunt condiționate în ei de familiile lor, pur și simplu nu sunt conform adevărului. Ceea ce este și mai grav este că aceste zicale condiționate în oameni de familiile lor i-au dus pe calea încălcării adevărului de nenumărate ori și totuși, ei nici măcar nu știu asta. Prin urmare, dacă vrei să urmărești adevărul și să pătrunzi în adevărul-realitate, mai întâi ar trebui să discerni și să recunoști clar diversele efecte de condiționare, care provin de la familia ta, și apoi să faci un efort ca să scapi de aceste diverse gânduri, care sunt condiționate în tine de către aceasta. Desigur, categoric se poate spune că trebuie să scapi de condiționarea familiei tale. Să nu crezi că, dacă

provii din acea familie, trebuie să faci cutare lucru sau să trăiești în cutare fel. Nu ai nicio responsabilitate sau obligație să moștenești tradițiile familiei tale, sau diversele sale căi și mijloace de a face lucrurile și de a acționa. Viața ta vine de la Dumnezeu. Astăzi, ai fost ales de Dumnezeu, iar țelul pe care vrei să-l urmărești este acela al mântuirii, așa că nu poți să folosești diversele idei condiționate în tine de familia ta drept bază pentru părerile tale despre oameni și lucruri, pentru comportamentul și acțiunile tale. În schimb, trebuie să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a diverselor Sale învățături. Numai în felul acesta poți obține, în cele din urmă, mântuirea. Desigur, efectele de condiționare exercitate de familie nu se limitează la cele enumerate aici. Am menționat doar câteva dintre ele. Există multe feluri diferite de educație familială, care provin de la familii, clanuri, societăți, rase și religii diferite, și care condiționează gândurile ființelor umane în diverse moduri. Indiferent din ce rasă sau cultură religioasă provine această condiționare a gândirii, atât timp cât nu este conform adevărului și atât timp cât nu provine de la Dumnezeu, ci de la oameni, ar trebui să fie lăsată în urmă și este un lucru de care oamenii ar trebui să se elibereze. Nu ar trebui să adere la ea și cu atât mai puțin să o moștenească. Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le abandoneze și de care să se lepede. Numai în felul acesta pot oamenii să intre realmente pe calea urmăririi adevărului și să pătrundă în adevărul-realitate.

Aceste zicale despre care am avut părtășie, care provin din condiționarea omului de către familie, sunt, pe de o parte, reprezentative și, pe de altă parte, discutate adesea printre oameni. Cât despre câteva zicale speciale și care nu sunt reprezentative, nu vom vorbi despre ele acum. Ce credeți în legătură cu părtășia noastră despre familie? A fost folositoare în vreun fel? (Da, a fost.) Este necesar să avem părtășie despre acest subiect?

(Da.) Fiecare are o familie și este condiționat de ea. Lucrurile pe care ți le insuflă familia sunt toate otrăvuri și opiu spiritual și te fac să suferi amarnic. Când părinții ți-au insuflat aceste lucruri, pe moment, te-ai simțit minunat, de parcă ai fi luat opiu. Te-ai relaxat complet, ca și cum pătrunseseși într-o lume fericită. Însă, după o vreme, efectele s-au diminuat, așa că trebuie să continui să cauți acest fel de stimulare. Acest opiu spiritual îți provoacă nenumărate necazuri și tulburări. Până în ziua de azi, îți este foarte dificil să scapi de acest lucru și nu este ceva de care te poți lepăda în scurt timp. Dacă oamenii vor să renunțe la aceste idei și păreri condiționate, trebuie să investească timp și energie pentru a le identifica, a îndepărta straturile ca să le recunoască în mod clar și să le vadă așa cum sunt. Apoi, ori de câte ori apar chestiuni asociate, ei trebuie să fie capabili să renunțe la aceste lucruri, să se răzvrătească împotriva lor și să nu acționeze conform principiilor unor astfel de idei și păreri, ci să practice și să facă lucrurile în conformitate cu modul transmis de Dumnezeu oamenilor. Aceste câteva cuvinte par simple, dar s-ar putea să dureze 20 sau 30 de ani, sau chiar o viață întreagă, pentru ca oamenii să le pună în practică. S-ar putea să-ți petreci toată viața luptând împotriva acestor idei și păreri produse de acele zicale care îți sunt insuflate de familia ta, să rupi legăturile cu ele și să scapi de ele. Pentru a face asta, trebuie să-ți sacrifici sentimentele și energia și, de asemenea, să treci prin niște greutăți fizice. Trebuie să ai și o dorință arzătoare pentru Dumnezeu și o voință care să fie însetată de adevăr și să îl urmărească. Numai dacă ai aceste lucruri poți să obții treptat schimbarea și să pătrunzi în adevărul-realitate. Atât este de dificil să câștigi adevărul și viața. Când oamenii au ascultat multe predici, ei înțeleg anumite doctrine cu privire la credința în Dumnezeu, dar nu le este ușor să înțeleagă realmente adevărul și să fie capabili să discearnă efectele de condiționare ale familiei și ideile și părerile non-credincioșilor. Chiar dacă poți înțelege adevărul după ce ai ascultat

predici, pătrunderea în adevărul-realitate nu este un lucru care se petrece peste noapte, nu-i așa? (Așa e.) Bine, aici se încheie părtășia noastră de astăzi. Pe curând!

25 februarie 2023

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „criticatul politician al dinastiei Song”.

Cum să urmărești adevărul (14)

Ultima dată, am avut părtășie despre chestiuni care implică familia, în cadrul subiectului mai larg al renunțării la lucrurile urmărite de oameni, la idealurile și dorințele lor – despre care secțiune a acestui subiect al familiei a fost vorba în părtășia noastră? (Ultima dată, Dumnezeu a avut părtășie despre câteva zicale, care provin din condiționarea din partea familiei, precum: „Dintre oricare trei oameni care merg împreună, cel puțin unul îmi poate fi profesor”, „Dacă vrei să pari demn când te privește lumea, trebuie să suferi când nu te vede nimeni”, „Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni”, „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră, în vreme ce un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg”, „Fiicele ar trebui crescute asemenea copiilor bogați, iar fiii asemenea copiilor săraci”, „Oamenii nu au nevoie de un IQ mare, ci doar de un EQ mare”, „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul” și „Părintele are întotdeauna dreptate”. În total, au fost discutate aceste opt zicale.) Am avut părtășie despre renunțarea la condiționarea din partea familiei, subiect care a acoperit condiționarea și educația din partea familiei față de gândurile unui om. Despre anumite zicale am avut părtășie în detaliu, în vreme ce altele au fost menționate doar pe scurt și nu au fost discutate în mod specific în părtășie. Familia are o importanță majoră în viața oricărui individ. Este un loc unde oamenii își creează amintiri, unde cresc și de unde încep să se formeze diversele lor gânduri. Felul în care se poartă oamenii, cum gestionează lucrurile, cum interacționează cu ceilalți, cum înfruntă diferite situații și, când înfruntă acele situații, felul în care fac judecăți și din care perspective și posturi ar trebui să analizeze aceste chestiuni etc., indiferent dacă gândurile și punctele lor de vedere sunt preliminare sau

concrete, toate acestea se bazează foarte mult pe condiționarea din partea familiei. Adică, înainte ca oamenii să intre oficial în societate și să se alăture grupurilor sociale, etapele incipiente ale gândurilor și punctelor de vedere pe care le au provin toate de la familiile lor. Prin urmare, familia este foarte importantă pentru fiecare. Semnificația ei transcende evoluția fizică; mai important, înainte ca oamenii să intre în societate, ei învață acasă o mulțime de gânduri și puncte de vedere care se cuvine să fie aplicate felului în care abordează societatea, grupurile sociale și viața lor viitoare. Deși aceste gânduri și puncte de vedere nu sunt definite în mod specific sau precis pe măsură ce o persoană se maturizează, aceste diverse gânduri și puncte de vedere și aceste diverse metode, reguli și chiar mijloace de a relaționa cu lumea, sunt deja, în mod fundamental și în primul rând, insuflate, influențate și condiționate în oameni, înainte ca ei să intre în societate, de către părinți, bătrâni sau alți membri ai familiei. Această practică de insuflare, influențare și condiționare se desfășoară în perioada în care oamenii cresc în familiile lor; de aceea familia este atât de importantă pentru fiecare persoană. Desigur, această importanță vizează doar nivelul la care indivizii pătrund în societate și se alătură grupurilor sociale și intră în viața și existența maturității – se limitează la nivelul existenței fizice. Asta demonstrează cum condiționarea din partea familiei este crucială pentru intrarea unei persoane în societate și în viața adultă. Adică, atunci când oamenii ajung la maturitate și intră în societate, cea mai mare parte a filosofiei lor pentru interacțiuni lumești provine din moștenirea de la părinții lor și din influența familiilor lor. Din această perspectivă, se poate spune și că familia, drept cea mai mică unitate din societate, joacă, în primul rând, un rol formativ în modelarea gândurilor unui om, precum și a diverselor metode și principii de relaționare cu lumea și chiar a perspectivei lui asupra vieții. Dat fiind că aceste diverse gânduri, puncte de vedere,

metode de a relaționa cu lumea și perspective asupra existenței sunt negative, nu sunt conform adevărului, nu au legătura cu acesta, sau se poate spune chiar că se împotrivesc acestuia și nu provin de la Dumnezeu, prin urmare, devine necesar ca oamenii să renunțe la condiționarea din partea familiilor lor. Când ne gândim la consecințele condiționării din partea familiei, vedem că acestea contrazic adevărul și nu sunt în conformitate cu el, se împotrivesc lui Dumnezeu și, în esență, se poate spune că familiile sunt locuri în care Satana corupe omenirea, făcându-i pe oameni să-L nege pe Dumnezeu, să I se împotrivească și să urmeze calea greșită în viață. Din această perspectivă, se poate spune că familia, drept cea mai mică unitate a societății, este locul unde oamenii sunt corupți prima dată? În vreme ce a spune că Satana și tendințele sociale corup oamenii este o perspectivă largă, când vine vorba de detalii, familia ar trebui să fie privită drept locul în care oamenii acceptă inițial corupția și gândurile negative, tendințele rele și punctele de vedere ale Satanei. Mai precis, corupția pe care o acceptă indivizii provine de la părinții lor, de la bătrâni, de la alți membri ai familiei și din obiceiurile, valorile, tradițiile etc ale întregii lor familii. În orice caz, familia este un punct de început unde oamenii întâlnesc corupția, acceptă gândurile și tendințele rele ale Satanei și este locul unde, în anii lor de formare, oamenii încep să accepte diverse gânduri corupte și rele. Familia joacă un rol pe care nici societatea ca întreg, nici tendințele sociale și nici Satana nu-l pot juca în coruperea oamenilor, acela de a-i iniția în diverse gânduri și puncte de vedere din tendințele rele ale Satanei, înainte ca ei să intre în societate și să se alăture grupurilor sociale. Indiferent cum este alcătuită, familia este sursa primară a gândurilor și punctelor tale de vedere, care îi aparțin Satanei. Prin urmare, pentru a ajuta oamenii să renunțe la diverse gânduri și puncte de vedere greșite, este necesar să discernem și să disecăm nu numai gândurile și punctele de vedere greșite răspândite din

societate, ci și diversele gânduri și puncte de vedere, precum și principiile de relaționare cu lumea, care provin din condiționarea din partea familiei. Familia în sine este parte din întreaga societate umană, nu este biserica sau casa lui Dumnezeu și cu siguranță nu este Împărăția Cerurilor. Este doar cea mai mică unitate din cadrul societății, creată printre oamenii corupți, iar această unire, cea mai mică, este, de asemenea, formată de omenirea coruptă. Prin urmare, dacă un om vrea să se elibereze de constrângerile, legăturile și necazurile diverselor gânduri și puncte de vedere eronate, mai întâi ar trebui să reflecteze asupra diverselor gânduri și puncte de vedere primite din condiționarea din partea familiei, să le înțeleagă și să le disece, până ajunge în punctul în care poate renunța la ele. Acesta este un principiu de practică precis pentru a renunța la condiționarea din partea familiei.

Anterior, am avut părtășie despre condiționarea oamenilor din partea familiei, care are legătură cu chestiuni precum perspectiva lor asupra vieții, regulile de supraviețuire, principiile și metodele de a se purta și de a aborda lumea și câteva reguli nescrise ale jocului, când intră în societate. Care sunt câteva dintre perspectivele asupra vieții, implicate în acest subiect? De exemplu: „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” și „Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță”. Care sunt câteva dintre principiile de relaționare cu lumea pe care familiile le insuflă oamenilor? Exemplele includ: „Armonia este o comoară, toleranța este excelență” și „Compromisul va face un conflict mult mai ușor de soluționat”. Ce altceva? („Așa cum un gard are nevoie de sprijinul a trei țăruși, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni” și „Când cineva bate gongul, ascultă-i sunetul; când cineva vorbește, ascultă-i glasul”. Și acestea sunt metode și principii de a relaționa cu lumea.) Există vreo regulă socială a jocului? Cum ar fi: „Pasărea care iese din cuib este împușcată”? (Da.) „Cel ce vorbește

mult greșește mult”. Ce altceva? (Ți-o plătesc cu aceeași monedă.) Și aceasta este una, dar nu am avut părtășie despre ea data trecută. În plus, părinții tăi ți-au spus adesea: „Când ești în public, judecata ta ar trebui să fie pătrunzătoare, vorba dulce și ochii ageri. Ar trebui «să privești și să ai urechile ciulite în toate direcțiile». Nu fi atât de rigid.” Mai este și: „Nu strică niciodată să faci un compliment” și „Oriunde te afli, trebuie să te lași purtat de val. Legea nu poate fi aplicată când toți sunt infractori. Când ai dubii, urmează mulțimea”. Toate acestea sunt tipuri de reguli ale jocului. Apoi sunt zicale precum: „O doamnă se va aranja pentru cei care o admiră, în vreme ce un domn își va sacrifica viața pentru cei care îl înțeleg” și „Nu există femei urâte, ci doar femei leneșe”. În ce categorie intră acestea? În cea a vieții de zi cu zi; îți spun cum să trăiești și cum să-ți tratezi trupul fizic. Apoi există zicale ca: „Părintele are întotdeauna dreptate”, „Mama este cea mai bună din lume”, „Așchia nu sare departe de trunchi” și „A hrăni fără a educa este vina părintelui”. Acestea se referă la gândurile și punctele de vedere legate de afecțiunea și sentimentele familiei. De asemenea, oamenii spun adesea: „Despre morți numai de bine” – după ce moare un om, el devine grozav. Dacă vrei un statut mai înalt, dacă vrei ca oamenii să te vorbească de bine și să te respecte, atunci trebuie să mori. Odată ce mori, vei deveni grozav. „Despre morți numai de bine” – cât de ridicolă este această logică? Ei spun: „Nu spune nimic rău despre un om, după moartea lui. Despre morți numai de bine. Oferă-i respect!” Indiferent câte lucruri rele a făcut această persoană, devine grozavă după ce moare. Nu arată asta o lipsă completă de discernământ între bine și rău și o lipsă de principii în felul în care se comportă oamenii? (Ba da.) „Părintele are întotdeauna dreptate.” Data trecută, am avut părtășie în detaliu despre asta. Celelalte zicale, precum „A hrăni fără a educa este vina părintelui” și „Așchia nu sare departe de trunchi” n-au făcut parte din părtășie, dar nu

sunt ele ușor de discernut? Este corectă zicala „A hrăni fără a educa este vina părintelui”? Dă impresia că educația din partea tatălui este foarte importantă. Pe ce fel de cale poate îndruma oamenii un tată? Te poate îndruma pe calea cea dreaptă? Te poate îndruma să-L venerezi pe Dumnezeu și să devii un om cu adevărat bun? (Nu.) Tatăl tău îți spune: „Bărbații nu varsă lacrimi cu ușurință”, dar tu ești tânăr și plângi când te simți nedreptățit. Tatăl tău te mustră, spunând: „Stăpânește-te! Fii bărbat adevărat! Plângi din orice, nu ești bun de nimic!” După ce se întâmplă asta, te gândești: „Nu pot vărsa nicio lacrimă; dacă plâng, nu sunt bun de nimic.” Îți stăpânești lacrimile, neîndrăznind să plângi și, în taină, plângi noaptea sub pătură. Ca bărbat, nu ai nici măcar dreptul de a-ți exprima sau a-ți transmite emoțiile în mod natural; nu ai dreptul să alegi să plângi, trebuie să te stăpânești ori de câte ori te simți nedreptățit. Aceasta este educația pe care ai primit-o de la tatăl și adevăratul înțeles al zicalei „A hrăni fără a educa este vina părintelui”. Tatăl tău, mama ta și generația mai în vârstă rămân cu toții la această educație, spunând: „Tu, un băiat, plângi din nimic, plângi ori de câte ori te simți nedreptățit și când iei bătaie afară. Nu ești bun de nimic! Dacă ei te lovesc, tu de ce nu lovești înapoi? Dacă te lovesc, nu te mai juca cu ei. Când îi mai vezi și știi că îi poți bate, fă-o; dacă nu poți, atunci fugi. Uită-te la Han Xin,[a] care a îndurat umilința de a fi obligat să se târască printre picioarele altuia. El nu a plâns; acesta este un bărbat adevărat!” Așa își educă tații fiii și le insuflă gândul de a fi bărbați adevărați. Bărbații nu pot vorbi despre necazurile lor și nu pot vărsa nicio lacrimă; trebuie să se stăpânească. Spuneți-Mi, câtă nedreptate trebuie să îndure bărbații? În această societate, bărbații trebuie să-și întrețină familiile, să dea dovadă de pietate filială față de bătrânii lor și să nu îndrăznească să se plângă, indiferent cât de obosiți sunt. Nu-și pot revărsa sentimentele, indiferent câtă nedreptate au îndurat. Nu e nedrept față de bărbați? (Ba da,

este.) Când tații voștri v-au educat în felul acesta, cum v-ați simțit? Când ai vrut, câteodată, să plângi, ce a spus tatăl tău? „Eu, cutare, am fost înțelept și dornic să excelez toată viața. Cum am putut crește un papă-lapte ca tine? Când eram de vârsta ta, deja îmi întrețineam singur familia. Uită-te la tine, răzgâiat și alintat, nu ești bun de nimic!" Cum v-ați simțit? Părinții și bunicii tăi te-au educat, spunând: „Bărbatul este stâlpul familiei. De ce te întreținem? De ce te trimitem la facultate? Ca să te ajutăm să-ți întreții familia, nu ca să plângi sau să te simți nedreptățit de fiecare dată când se întâmplă ceva." Cum v-ați simțit când tații și bătrânii voștri au spus aceste lucruri? V-ați simțit nedreptățiți sau ați acceptat asta? (M-am simțit deprimat și nedreptățit.) N-ai avut de ales și ai acceptat, sau ai avut resentimente în sufletul tău? (Am avut resentimente, dar a trebuit să accept.) De ce ai făcut asta? (Pentru că am simțit că în astfel de circumstanțe sau într-un asemenea sistem social, nu aveam de ales.) Aceasta este poziția pe care societatea le-o atribuie bărbaților. Ei se nasc în astfel de circumstanțe sociale și nimeni nu are de ales. Educația pe care ai primit-o de la tatăl tău și de la bătrânii tăi și-a avut originile în societate; după ce au primit această educație ideologică, ți-au insuflat aceste gânduri din societate. În realitate, când au acceptat aceste gânduri și puncte de vedere în timpul anilor lor de formare, și ei au făcut asta fără tragere de inimă. Când s-au maturizat, au transmis aceste gânduri generației următoare. Nu s-au gândit dacă următoarea generație ar trebui să accepte aceste gânduri și puncte de vedere sau dacă ele erau corecte, pentru că așa au crescut. S-au gândit că oamenii ar trebui să trăiască în felul acesta; ce contează dacă ești nedreptățit, important este că, dacă accepți aceste gânduri, asta te va ajuta să-ți găsești o poziție sigură în societate și să nu fii hărțuit de alți oameni. De ce au îndurat și ei aceste nedreptăți și au fost deprimați și plini de resentimente, exact ca tine, totuși ți-au transmis aceste gânduri și puncte de vedere? Un motiv este

că au acceptat în mod natural aceste gânduri și puncte de vedere din societate, care le-au permis să se integreze în tendințele sociale, ajutându-i să-și găsească o poziție sigură în societate. Fiecare urmează aceste gânduri și puncte de vedere drept instrucțiuni și criterii după care să trăiască, fără să le pună cineva la îndoială sau să-și dorească să le încalce sau să se răzvrătească împotriva lor. Acesta este un aspect – pentru a supraviețui. Celălalt aspect, cel principal, este că oamenilor le lipsește capacitatea de a distinge între lucrurile pozitive și cele negative. De ce? Pentru că oamenii nu înțeleg adevărul și le lipsesc părerile și punctele de vedere corecte privind supraviețuirea, relaționarea cu lumea sau calea pe care ar trebui s-o urmeze. Pentru a se adapta societății, pentru a se integra și a supraviețui în această societate și în grupurile sociale, oamenii trebuie să accepte activ sau pasiv diversele principii de relaționare cu lumea și regulile jocului stabilite de societate. Scopul adaptării este ca oamenii să-și stabilească o poziție în societate și să rămână în viață. Totuși, întrucât oamenii nu înțeleg adevărul, nu au ce face și aleg aceste principii de relaționare cu lumea și reguli ale jocului stabilite de societate. Prin urmare, ca bărbat, atunci când tatăl tău te-a învățat că: „Bărbații nu varsă lacrimi cu ușurință”, deși te-ai simțit nedreptățit și ai vrut să-ți dai frâu liber frustrărilor, nu ai avut cum să-l contrazici și nici nu ai putut discerne ce spunea. În cele din urmă, motivul pentru care ai acceptat asta în inima ta a fost că: „Deși cuvintele tatălui meu sunt cam aspre și greu de auzit și, deși nu-mi doresc să le accept, el face asta pentru binele meu, așa că ar trebui să le accept.” Din cauza conștiinței lor și a pietății filiale din copilărie, oamenii trebuie să facă unele concesii și să accepte aceste păreri și puncte de vedere. Indiferent care este aspectul condiționării din partea familiei, oamenii sunt tot timpul într-o astfel de stare, fiind mereu influențați prin aceste metode, până când, în final, le acceptă fără să vrea. De-a lungul acestui proces de acceptare continuă,

aceste gânduri și puncte de vedere incorecte și negative se infiltrează treptat în ființa cea mai profundă a unei persoane sau se infiltrează, încet și sigur, în gândurile și punctele ei de vedere, devenind diversele baze diferite pentru felul în care se poartă și relaționează cu lumea. Acest proces poate fi descris, în mod corespunzător, ca atunci când o persoană este coruptă, pentru că procesul de acceptare a gândurilor și punctelor de vedere greșite este, de asemenea, procesul de corupție. Așadar, cine a corupt oamenii? În sens abstract, au fost corupți de Satana, de tendințele rele; mai specific, au fost corupți de familiile lor și, mai exact, de părinții lor. Dacă aș fi spus asta acum zece ani, era posibil ca niciunul dintre voi să nu fi putut accepta asta și poate că v-ați fi simțit ostili față de Mine. Cu toate acestea, acum, cei mai mulți dintre voi puteți accepta această afirmație drept corectă, în mod rațional, și puteți să spuneți „amin”, nu-i așa? (Ba da.) De ce este corectă această afirmație? Pentru a înțelege asta, oamenii trebuie să ajungă treptat s-o aprecieze de-a lungul experienței lor. Cu cât evaluarea ta este mai specifică și mai profundă și cu cât experiența ta ajunge să reflecte asta, cu atât mai mult vei fi de acord cu această afirmație.

Cel mai probabil, condiționarea din partea familiei implică mult mai multe reguli ale jocului, de comportament și de relaționare cu lumea. De exemplu, părinții spun adesea: „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face; ești prea nesăbuit și credul.” Părinții repetă adesea astfel de cuvinte și chiar și bătrânii te cicălesc adesea, spunând: „Fii un om bun, nu le face rău celorlalți, dar păzește-te mereu de răul pe care ei ți l-ar putea face. Toți oamenii sunt răi. Ți s-ar putea părea că, la suprafață, cineva îți spune lucruri frumoase, dar nu știi ce gândește. Inimile oamenilor sunt de inscrutabile și când desenezi un tigru, îi arăți pielea, dar nu și oasele; când cunoști o persoană, poate că îi cunoști chipul, dar nu și sufletul.” Există o

parte corectă a acestor fraze? În sens literal, nu este nimic în neregulă cu ele. Nu se poate ști ce gândește cu adevărat un om, dacă inima lui este crudă sau bună. E imposibil să vezi în sufletul unei persoane. Semnificația acestor fraze este aparent corectă, dar sunt numai un fel de doctrine. Care este principiul de relaționare cu lumea pe care oamenii îl dobândesc, în cele din urmă, din aceste două fraze? Acela că „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face”. Asta e ceea ce spune generația mai în vârstă. Părinții și bătrânii spun adesea acest lucru și te sfătuiesc constant, spunându-ți: „Ai grijă, nu fi nesăbuit și nu dezvălui tot ce este în inima ta. Învață să te păzești și fii vigilent. Nu dezvălui cine ești cu adevărat și ce se află în inima ta nici măcar prietenilor buni. Nu-ți risca viața pentru ei.” Este corect acest avertisment din partea bătrânilor tăi? (Nu, învață oamenii căi înșelătoare.) Teoretic, are o țintă inițială bună: să te protejeze, să te împiedice să ajungi în situații periculoase, să te ferească să nu fii rănit sau înșelat de ceilalți, să-ți protejeze interesele fizice, siguranța personală și viața. Scopul este să te ferească de necazuri, de procese și de ispite și să-ți permită să trăiești fiecare zi în pace, liniște și fericire. Ținta primară a părinților și bătrânilor tăi este pur și simplu să te protejeze. Cu toate acestea, felul în care te protejează, principiile pe care te sfătuiesc să le urmezi și gândurile pe care ți le insuflă nu sunt deloc corecte. Deși ținta lor primară este corectă, gândurile pe care ți le insuflă te conduc inconștient la o extremă. Gândurile pe care ți le insuflă devin principiile și bazele după care relaționezi cu lumea. Când interacționezi cu colegii de clasă, cu colegii de muncă, cu partenerii de lucru, cu superiorii și cu orice fel de persoană din societate, cu oameni din toate categoriile sociale, aceste gânduri protectoare insuflate de părinții tăi devin, în mod inconștient, talismanul și principiul tău fundamental oricând abordezi chestiuni care implică relații

interpersonale. Ce principiu este acesta? Este următorul: nu-ți voi face rău, dar trebuie să fiu precaut tot timpul față de tine, ca să nu mă păcălești sau să mă înșeli, să evit necazurile sau procesele, să nu-mi las familia să dea faliment și oamenii din familia mea să-și găsească sfârșitul și să nu ajung la închisoare. Dacă trăiești sub controlul unor astfel de gânduri și puncte de vedere, dacă trăiești în acest grup social, cu o astfel de atitudine față de relaționarea cu lumea, nu poți decât să te deprimi mai mult, să fii mai epuizat și mai obosit atât în minte, cât și în trup. Prin urmare, devii și mai potrivnic și mai ostil față de această lume și omenire, disprețuindu-le și mai mult. Disprețuindu-i pe ceilalți, începi să te desconsideri, simțind că nu trăiești într-un mod care seamănă cu cel al unei persoane, ci mai degrabă duci o viață obosită și deprimată. Pentru a nu fi rănit de alții, trebuie să fii mereu vigilent, să faci și să spui lucruri împotriva voinței tale. Când urmărești să-ți protejezi interesele și siguranța personală, porți o mască în toate aspectele vieții și te deghizezi, neîndrăznind niciodată să spui un cuvânt adevărat. În această situație, în aceste condiții de supraviețuire, sinele tău nu poate găsi eliberare sau libertate. Adesea, ai nevoie de cineva care nu este un pericol pentru tine și care nu-ți va amenința niciodată interesele, cineva căruia îi poți împărtăși cele mai tainice gânduri și frustrări, fără să-ți asumi responsabilitatea pentru cuvintele tale și fără să-ți atragi ridiculizare, remarci ironice, batjocură sau consecințe. Într-o situație în care gândul și punctul de vedere că „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face” este principiul tău de relaționare cu lumea, în sinea ta, ești plin de frică și nesiguranță. În mod firesc, te simți deprimat, incapabil să găsești eliberare și ai nevoie de cineva care să te aline și căruia să i te poți confesa. Prin urmare, judecând după aceste aspecte, deși principiul de relaționare cu lumea pe care l-ai învățat de la părinții tăi,

„Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face”, poate să te protejeze cu succes, este o lamă cu două tăișuri. Deși îți protejează, într-o anumită măsură, interesele fizice și siguranța personală, te și deprimă și te face să te simți nefericit, incapabil să găsești eliberare și chiar te face să te simți și mai dezamăgit de lumea asta și de omenire. În același timp, în adâncul inimii, începi să fii vag deranjat de faptul că te-ai născut într-o epocă atât de rea, printre niște oameni atât de răi. Nu poți înțelege de ce oamenii trebuie să trăiască, de ce viața este atât de epuizantă, de ce oamenii trebuie să poarte o mască și să se deghizeze oriunde merg, sau de ce trebuie mereu să te păzești de ceilalți, de dragul propriilor interese. Îți dorești să poți spune adevărul, dar nu poți, din cauza consecințelor. Vrei să fii un om adevărat, să vorbești și să te comporți în mod deschis, să eviți să fii josnic sau să faci fapte josnice și rușinoase în secret, trăind numai în întuneric, dar nu poți face nimic din toate astea. De ce nu poți duce o viață integră? Când reflectezi la acțiunile tale din trecut, simți un dispreț vag. Urăști și detești această tendință rea și această lume rea și, în același timp, te detești profund și disprețuiești persoana în care te-ai transformat. Totuși, nu poți face nimic. Deși părinții tăi, prin cuvintele și acțiunile lor, ți-au transmis acest talisman, asta tot te face să simți că vieții tale îi lipsește fericirea sau un sentiment de siguranță. Când simți această lipsă de fericire, siguranță, integritate și demnitate, îți dai seama că le ești și recunoscător părinților tăi pentru că ți-au dat acest talisman, dar le și porți pică pentru lanțurile pe care ți le-au pus. Nu înțelegi de ce părinții ți-au spus să te comporți astfel, de ce trebuie să te porți așa ca să obții o poziție sigură în societate, să te integrezi în acest grup social și să te protejezi. Deși este un talisman, este și un fel de cătușă, care te face să simți atât iubire, cât și ură în inima ta. Dar ce poți face? Nu ai calea corectă în viață, nimeni nu-ți spune cum să trăiești sau cum să

abordezi lucrurile care ți se întâmplă și nimeni nu-ți spune dacă ceea ce faci este corect sau greșit, sau cum ar trebui să mergi pe calea care ți se așterne la picioare. Nu poți decât să treci prin confuzie, ezitare, durere și neliniște. Acestea sunt consecințele filosofiei pentru interacțiuni lumești, care ți-a fost insuflată de părinții și familia ta, motiv pentru care cea mai simplă dorință a ta, cea de a fi o persoană simplă, dorința de a fi capabil să te comporți integru, fără să recurgi la aceste mijloace de a relaționa cu lumea, nu se poate îndeplini. Poți trăi numai într-o manieră josnică, făcând compromisuri și trăind de dragul reputației tale, încercând să devii deosebit de feroce pentru a te păzi de alți oameni, pretinzând că ești feroce, mare și tare, puternic și extraordinar, ca să nu fii hărțuit. Poți trăi numai în felul acesta, împotriva voinței tale, ceea ce te face să te detești, dar nu ai de ales. Întrucât nu ai capacitatea sau calea de a scăpa de aceste moduri și strategii de relaționare cu lumea, nu poți decât să te lași manipulat de aceste gânduri pe care familia și părinții le-au condiționat în tine. Oamenii sunt amăgiți și controlați de gândurile insuflate de părinții și de familiile lor în timpul acestui proces inconștient, pentru că nu înțeleg adevărul sau cum ar trebui să trăiască, așa că nu pot decât să lase lucrurile în voia sorții. Deși conștiința lor mai are puțină simțire, sau au chiar și o mică dorință de a trăi o asemănare umană, de a se înțelege și a concura corect cu ceilalți, indiferent ce dorințe ar avea, nu pot scăpa de condiționarea și controlul diverselor gânduri și puncte de vedere care provin de la familia lor și, în cele din urmă, nu pot decât să se întoarcă la gândul și punctul de vedere condiționat în ei de familie, că „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face”, pentru că nu au altă cale – nu au de ales. Toate acestea sunt provocate de lipsa oamenilor de înțelegere a adevărului și de eșecul lor de a-l obține. Desigur, părinții îți spun și că „Atunci când desenezi un tigru, îi arăți pielea,

dar nu și oasele; când cunoști o persoană, poate că îi cunoști chipul, dar nu și sufletul”; îți povestesc despre arta de a te păzi de ceilalți și îți spun să faci asta pentru că toată lumea e vicleană; e ușor să fii păcălit, dacă nu vezi oamenii așa cum sunt, gândurile lor ascunse s-ar putea să nu fie la fel ca înfățișarea lor exterioară, un om ar putea părea drept și bun la suprafață, dar inima lui este veninoasă ca un șarpe sau un scorpion; sau un om ar putea vorbi despre bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate la suprafață, spunând toate cuvintele potrivite, având un discurs plin de dreptate și moralitate, dar în adâncul inimii și al sufletului, el este murdar, demn de dispreț, josnic și ticălos. Prin urmare, poți să-i abordezi pe ceilalți și poți interacționa cu ei numai pe baza gândurilor și punctelor de vedere care ți-au fost insuflate de părinții tăi.

„Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face” și „Când desenezi un tigru, îi arăți pielea, dar nu și oasele; când cunoști o persoană, poate că îi cunoști chipul, dar nu și sufletul” sunt principiile de bază de relaționare cu lumea pe care părinții ți le insuflă, precum și criteriile fundamentale de a privi oamenii și a te păzi de ei. Ținta principală a părinților este să te protejeze și să te ajute să te protejezi singur. Cu toate acestea, din alt unghi, aceste cuvinte, gânduri și puncte de vedere te-ar putea face să simți și mai mult că lumea este periculoasă și oamenii nu sunt demni de încredere, ceea ce duce la o lipsă completă de sentimente pozitive față de ceilalți. Dar cum poți să discerni, de fapt, oamenii și să-i privești pe ceilalți? Cu care oameni poți să te înțelegi și care ar trebui să fie relația potrivită dintre oameni? Cum ar trebui să interacționezi cu alții pe baza principiilor și cum poți interacționa corect și armonios cu ei? Părinții nu știu nimic despre aceste chestiuni. Știu doar cum să folosească trucuri, comploturi și diverse reguli ale jocului și strategii de relaționare cu lumea,

pentru a se păzi de oameni și a profita de alții și a-i controla, ca să se protejeze pe ei înșiși, să nu fie răniți de ceilalți, indiferent cât de mult îi rănesc pe alții. În timp ce îi învață pe copiii lor aceste gânduri și puncte de vedere, lucrurile pe care părinții li le insuflă sunt doar anumite strategii de relaționare cu lumea. Nu sunt nimic mai mult decât niște strategii. Ce includ aceste strategii? Tot felul de trucuri, reguli ale jocului, cum să-i mulțumești pe ceilalți, cum să-ți protejezi interesele și cum să-ți maximizezi câștigul personal. Sunt aceste principii adevărul? (Nu, nu sunt.) Sunt calea corectă pe care oamenii trebuie s-o urmeze? (Nu.) Niciunul dintre ele nu este calea corectă. Așadar, care este esența acestor gânduri pe care ți le insuflă părinții? Nu sunt în conformitate cu adevărul, nu sunt calea corectă și nu sunt lucruri pozitive. Atunci ce sunt? (Sunt în întregime filosofia Satanei, care ne corupe.) Privind rezultatele, ele corup oamenii. Așadar, care este esența acestor gânduri? De exemplu, „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face” – este acesta principiul corect de interacțiune cu alții? (Nu, sunt lucruri în întregime negative care provin de la Satana.) Sunt lucruri negative care provin de la Satana – deci care sunt esența și natura lor? Nu sunt ele trucuri? Nu sunt ele strategii? Nu sunt tactici de a-i atrage pe ceilalți de partea ta? (Ba da.) Ele nu sunt principiile de practică pentru a pătrunde în adevăr, sau principii și indicații pozitive cu care Dumnezeu îi învață pe oameni să se comporte; sunt strategii de relaționare cu lumea, sunt trucuri. În plus, este natura frazelor precum „Când desenezi un tigru, îi arăți pielea, dar nu și oasele; când cunoști o persoană, poate că îi cunoști chipul, dar nu și sufletul” la fel? (Da.) Nu cumva aceste fraze îți spun să devii viclean, să nu fii simplu, direct sau integru, să fii greu de citit și să faci în așa fel încât celorlalți să le fie greu să te vadă așa cum ești? Nu-ți spun principiile specifice de relaționare cu lumea, care ți-au fost aduse de aceste

gânduri și puncte de vedere, să folosești strategii când interacționezi cu ceilalți, să înveți cum să-i atragi de partea ta și să înveți regulile jocului, care circulă printre oameni în fiecare epocă? (Ba da.) Unii spun: „Părinții le spun oamenilor aceste fraze pentru a-i învăța cum să se păzească de alții și cum să privească oamenii.” Ți-au spus cum să-i privești pe ceilalți? Nu ți-au spus cum să-i privești pe ceilalți, nu ți-au spus cum să abordezi diverși oameni conform principiilor corecte, ci cum să folosești trucuri și comploturi corespunzătoare pentru a răspunde nevoilor și strategiilor diferiților oameni. De exemplu, șeful sau superiorul tău este un ticălos și un fustangiu. Te gândești: „Din afară, șeful pare respectabil, integru, dar, sub aparențe, este de fapt un fustangiu. În adâncul sufletului, este un nenorocit. E în regulă, o să mă adaptez la preferințele lui, o să văd care femeie arată bine, o voi aborda și îi voi face cunoștință cu șeful, pentru a-l mulțumi.” Este aceasta o strategie de relaționare cu lumea? (Da.) De exemplu, când vezi pe cineva care are valoare, pe care-l poți exploata și care merită să interacționezi cu el, dar cu care nu-i ușor să te joci, te gândești: „Trebuie să-l flatez, să-i spun orice vrea să audă.” Acea persoană spune: „E frumos astăzi.” Tu spui: „Este foarte frumos astăzi, și mâine va fi frumos.” El spune: „E foarte frig azi.” Tu spui: „Da, e frig. De ce nu porți haine mai călduroase? Haina mea e călduroasă, ia-o și îmbracă-te cu ea.” Imediat ce cască, te grăbești să-i dai o pernă; când scoate un flacon de pastile, îi torni repede un pahar cu apă; când se așază, după ce mănâncă, îi faci rapid un ceai. Nu sunt acestea strategii de relaționare cu lumea? (Ba da.) Sunt strategii de relaționare cu lumea. De ce ești capabil să folosești aceste strategii? De ce vrei să-l flatezi? Dacă nu ai avea nevoie de el și nu ți-ar aduce niciun beneficiu, l-ai trata astfel? (Nu.) Nu, e cum tind să spună oamenii: „Să nu ridici un deget fără o recompensă.” E ca atunci când duci o oală cu apă în grădina de legume – le uzi doar pe cele folositoare. Mergi și

îi flatezi activ pe cei care îți sunt de folos. Odată ce se retrag sau sunt înlăturați din funcție, entuziasmul tău față de ei scade imediat și îi ignori. Când te sună, fie îți închizi telefonul sau te prefaci că linia este ocupată și nu răspunzi. Când te întâlnești cu ei, te salută și spun: „E frumos azi.” Îi alungi, spunând: „A, da. La revedere, vorbim mai târziu, dacă se întâmplă ceva, o să te invit la o masă cândva.” Promisiuni deșarte și apoi îi ignori, nu iei legătura cu ei și chiar îi blochezi. Diversele gânduri și puncte de vedere pe care le insuflă părinții oamenilor construiesc un zid protector invizibil în jurul inimii lor. În același timp, le insuflă și câteva modalități fundamentale de relaționare cu lumea sau de supraviețuire, învățând oamenii cum să fie duplicitari și cum să se integreze într-un grup social, cum să-și stabilească o poziție în societate și cum să nu fie hărțuiți într-un grup de oameni. Cu toate că, înainte să intri în societate, părinții nu te-au îndrumat, în mod specific, spre un mod de a aborda situații specifice, condiționarea din partea părinților sau a familiei în ceea ce privește aceste moduri și principii de relaționare cu lumea ți-a oferit păreri și principii de bază de relaționare cu lumea. Care sunt aceste păreri și principii de bază de relaționare cu lumea? Ei te învață cum să porți o mască ori de câte ori interacționezi cu oamenii, cum să trăiești cu o mască în orice grup social și, în cele din urmă, cum să atingi țelul de a-ți proteja faima și profitul, astfel încât să nu sufere pierderi, și, simultan, să obții faima și profitul pe care le vrei sau să obții o garanție de bază a siguranței personale. Din aceste gânduri și puncte de vedere și diverse strategii de relaționare cu lumea, pe care ți le-au insuflat părinții tăi, se poate vedea că aceștia nu te-au învățat cum să fii mai demn, cum să fii un om adevărat, cum să fii o ființă creată bună, sau cum să fii un om care are adevărul. Din contră, ei ți-au spus cum să-i înșeli pe alții, cum să te păzești de ceilalți, cum să folosești strategii pentru a interacționa cu diferiți oameni, precum și cum sunt inimile oamenilor și cum este omenirea. Sub

condiționarea acestor gânduri și puncte de vedere din partea părinților tăi, sinele tău devine tot mai sinistru și începi să ai o antipatie față de oameni. În inima ta tânără, chiar înainte de a avea vreo strategie de a relaționa cu lumea, ai deja o definiție rudimentară și de bază a umanității, precum și un principiu rudimentar și de bază de a relaționa cu lumea. Așadar, ce rol joacă părinții în felul în care relaționezi tu cu lumea? Fără îndoială, ei joacă rolul de a te îndruma pe calea greșită; nu te conduc pe calea cea bună sau spre calea corectă a vieții umane, într-un mod pozitiv și din inițiativă, ci, în schimb, te fac să te rătăcești.

În afară de faptul că îi condiționează cu zicale precum „bărbații nu varsă lacrimi cu ușurință", părinții le spun adesea băieților: „«Un cocoș bun nu se bate cu câinii; un bărbat bun nu se ceartă cu femeile»; nu te juca sau nu te certa cu fetele; nu coborî la nivelul lor; sunt fete și ar trebui să fii blând cu ele." De ce ar trebui să fii blând cu ele? Dacă au greșit, nu ar trebui să fii blând cu ele sau să le răsfeți. Bărbații și femeile sunt egali. S-au născut și au fost crescute de mama și tata, la fel ca tine, deci de ce ar trebui să fii blând cu ele? Doar pentru că sunt femei? Ar trebui să fie pedepsite când greșesc, să fie educate în privința asta, să-și recunoască greșeala, să-și ceară scuze, să înțeleagă ce au făcut greșit și că nu ar trebui să repete aceeași greșeală, când mai întâlnesc astfel de chestiuni. Ar trebui să înveți cum să le ajuți, în loc să urmezi principiul „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile", așa cum te-au învățat părinții să abordezi situația. Toți oamenii greșesc la un moment dat, atât bărbații, cât și femeile. Când o fac, ar trebui să-și recunoască greșelile și să se căiască. Atât bărbații, cât și femeile ar trebui să meargă pe calea corectă și să trăiască demn, în loc să respecte ceea ce au spus părinții lor: „Un cocoș bun nu se bate cu câinii; un bărbat bun nu se ceartă cu femeile." Un bărbat bun nu se arată prin faptul că nu se ceartă cu femeile, nici prin faptul că nu coboară la nivelul lor. Vezi, părinții spun

adesea: „Femeile au părul lung, dar sunt lipsite de perspicacitate. Nu au perspective de viitor, nu fi ca ele, nu te implica sau nu le da atenție.” Ce vrei să spui prin „nu le da atenție”? Problema principiilor trebuie să fie clarificată și explicată. Cine a greșit, cine a spus lucrul pozitiv sau negativ, a cui mențiune despre o cale a fost corectă – chestiunile care implică principiile, căile și comportamentul trebuie să fie clarificate. Nu estompa granița dintre bine și rău; chiar și pentru o femeie, se cuvine să faci lucrurile clare. Dacă o iei în considerare în mod serios, atunci ar trebui să-i spui adevărul pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă, s-o ajuți să meargă pe calea cea dreaptă, să nu-i faci pe plac și să nu eviți să te implici sau să clarifici lucrurile, doar pentru că e femeie. Și femeile ar trebui să trăiască demn și nu ar trebui să se răsfețe sau să refuze să fie rezonabile, doar pentru că bărbații fac compromisuri cu ele. Bărbații și femeile sunt diferiți doar prin prisma fiziologiei lor, dar în ochii lui Dumnezeu, identitatea și statutul lor sunt la fel. Toți sunt ființe create și, în afară de diferențele de gen, nu există multe lucruri care să-i deosebească. Toți experimentează corupție și împărtășesc aceleași principii de comportament. Standardele cerute de Dumnezeu sunt identice atât pentru bărbați, cât și pentru femei, fără distincție. Așadar, este adevărată învățătura părintească „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile”? (Nu.) Atunci care este abordarea corectă? Nu este vorba să te cerți, ci să-ți aliniezi principiile cu practica. Ce vor să spună părinții prin astfel de remarci? Nu cumva își favorizează fiii în detrimentul fiicelor? Par să spună: „Femeile au părul lung, dar sunt lipsite de perspicacitate. Sunt naive, iar intelectul lor este neglijabil. De ce să mai discuți cu ele? Nu ar înțelege. Așa cum este zicala: «Femeile cu sâni mari nu au minte, au părul lung, dar sunt lipsite de perspicacitate.» De ce te-ai deranja în privința femeilor sau te-ai implica?” Nu sunt femeile umane? Nu mântuiește Dumnezeu femeile? Nu le împărtășește adevărul sau nu le dă

viață? Așa stau lucrurile? (Nu.) Dacă Dumnezeu nu face asta, dacă nu tratează femeile nedrept, atunci cum ar trebui să acționezi? Tratează femeile conform principiilor învățate de la Dumnezeu; să nu accepți gândurile părinților tăi sau să nu ai tendințe șoviniste! Deși oasele și mușchii tăi s-ar putea să fie mai rezistenți decât ai femeilor, s-ar putea să ai o constituție mai solidă și mai multă forță fizică, s-ar putea să consumi mai multă mâncare, totuși, firea ta coruptă, răzvrătirea și măsura în care nu înțelegi adevărul nu sunt diferite de ale femeilor. Abilitățile de viață la care excelezi s-ar putea să fie diferite de ale femeilor: ești priceput la electronice și mașinării, în vreme ce femeile se pricep la brodat, croitorie și cârpit. Poți face acele lucruri? În timp ce bărbații sunt constructori competenți, femeile sunt foarte pricepute la tratamente cosmetice. În timp ce bărbații pot manevra diverse mașinării și echipamente, nici femeile nu au lipsuri. Unde anume au femeile lipsuri? Toate comparațiile de tipul acesta nu au sens. Ideea principală, aici, este să renunți la șovinism. Nu accepta gânduri precum „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile”; lucrurile pe care le spun părinții tăi nu sunt adevărul, ele îți dăunează. Nu spune niciodată aceste lucruri care sunt degradante pentru femei – acest lucru contravine flagrant rațiunii și bunei-cuviințe. Ce fel de problemă este aceea de a nu respecta femeile? Oamenii care fac astfel de lucruri au măcar umanitate? (Nu au.) Sunt lipsiți de umanitate. Dacă nu respecți femeile, amintește-ți că mama ta, ambele bunici și surorile tale sunt toate femei. Sunt dispuse să accepte o asemenea lipsă de respect? Anumite mame chiar le spun fiilor lor: „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile.” Nu sunt aceste mame niște neroade? Astfel de mame sunt naive și, fiind ele însele femei, își diminuează propria valoare; în mod clar, sunt niște toante care nu au idee ce spun. Afirmația „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile” contravine flagrant rațiunii și bunei-cuviințe. Dumnezeu nu a definit niciodată femeile în felul acesta și nici nu a admonestat niciodată bărbații,

spunând: „Femeile sunt fragile, ele au părul lung, dar sunt lipsite de perspicacitate și le lipsește chiar și bunul simț. Nu te certa cu ele. Chiar dacă o faci, vei fi incapabil să rezolvi lucrurile în mod clar. În toate, fii iertător și fă-le pe plac, nu te implica; oamenii ar trebui să fie deschiși la minte și înțelegători.” A spus vreodată Dumnezeu astfel de lucruri? (Nu.) De vreme ce Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri, nu le face sau nu privi femeile din asemenea puncte de vedere. Aceasta este discriminare și lipsă de respect față de femei. Poți să intervii acolo unde femeilor le lipsesc abilitățile necesare, dar ai nevoie și ca ele să facă la fel acolo unde îți lipsesc ție abilitățile. Dependența și completarea reciprocă este punctul de vedere corect. De ce este acesta punctul de vedere corect? Pentru că punctele forte ale bărbaților și ale femeilor sunt predestinate de Dumnezeu. Ce gânduri și puncte de vedere ar trebui să adopți ca să abordezi faptul că punctele forte ale bărbaților și ale femeilor sunt predestinate de Dumnezeu? Trebuie să vă completați – acesta este principiul de practică. Bărbații nu ar trebui să discrimineze femeile, iar femeile nu ar trebui să fie prea respectuoase față de bărbați, gândindu-se: „În sfârșit, avem un frate în biserică, un sprijin real. Acum, biserica noastră este completă, există cineva care să ne susțină și să se ocupe de lucruri în numele nostru, să preia frâiele pentru noi.” Ești inferioară? Îți pui credința în bărbați? Dacă o biserică ar fi formată numai din surori, asta ar însemna că nu mai ai credință în Dumnezeu? Că nu poți fi mântuită sau nu poți înțelege adevărul? Când cineva face comentariul nepoliticos: „De ce nu are biserica ta frați?”, te simți ca și cum ți-ar fi fost străpunsă inima și spui: „Nu mai deschide discuția, este singurul neajuns al bisericii noastre. Nu vrem să subliniezi asta; ai atins singurul nostru regret” și te rogi: „Dumnezeule, când vei pregăti un frate pentru biserica noastră?” Este biserica susținută de frați? Nu poate sta în picioare fără frați? A spus vreodată Dumnezeu acest lucru? (Nu,

n-a spus asta.) Dumnezeu n-a spus asta niciodată și nici n-a zis că o biserică trebuie să aibă ambele genuri, înainte să poată fi fondată, sau că nu poate fi fondată cu un singur gen. A spus vreodată asta? (Nu.) Toate acestea sunt consecințe ale șovinismului condiționat de familie. Te bazezi pe bărbați pentru toate și, imediat ce se întâmplă ceva, spui: „Trebuie să aștept să discut cu soțul meu, când se va întoarce", sau „Frații din biserica noastră au fost ocupați în ultimul timp, deci nimeni nu preia controlul ca să se ocupe de chestiunea aceasta". Atunci ce scop au femeile? Ești incapabilă să te ocupi de aceste sarcini? Nu ai gură sau picioare? Nu-ți lipsește nimic: înțelegi adevărurile-principii și ar trebui să acționezi în consecință. Bărbații nu sunt șefii tăi și nici stăpânii tăi; sunt doar oameni obișnuiți, membri ai omenirii corupte. În tot ceea ce faci, învață să te bazezi pe Dumnezeu și pe cuvintele Lui. Aceasta este principiul și calea pe care ar trebui să o urmezi, în loc să depinzi de orice altă persoană. Deși nu pledez pentru șovinism, sigur că fac asta nu ca să înalț drepturile femeilor sau ca să le apăr, ci ca să ajut oamenii să înțeleagă o fațetă a adevărului. Care fațetă a adevărului? Aceea că zicala insuflată de părinții tăi, „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile" este incorectă; insuflă și îndrumă un gând greșit. Nu ar trebui să fii condus de acest gând și punct de vedere în rolul tău de bărbat sau în felul în care tratezi femeile. Acesta este un aspect al adevărului pe care ar trebui să-l înțelegi. Nu te gândi mereu: „Sunt bărbat, ar trebui să privesc problemele din perspectiva unui bărbat, ar trebui să le respect pe aceste surori și să le protejez, să le tolerez și să le iert din poziția unui bărbat, nu să mă implic cu vreuna dintre ele. Dacă o soră vrea să candideze pentru alegerea unui conducător în biserică, o voi trata cu politețe și o voi lăsa să conducă." Pe ce bază? Doar pentru că ești bărbat, crezi că ești înțelegător? Poți fi tolerant cu ele? Nu poți fi tolerant nici cu tine însuți. Conducerea bisericii ar trebui să fie determinată de cel care este potrivit pentru acest rol. Dacă frații și

surorile te aleg pe tine, se cuvine să duci această povară. Este atât responsabilitatea, cât și datoria ta. De ce refuzi atât de ușor? Ca să arăți cât ești de nobil? Este acesta principiul de practică? Este conform adevărului? (Nu este.) E greșit să refuzi și e greșit să lupți pentru asta; așadar, care este modul corect de a acționa? Modul corect este să-ți bazezi acțiunile pe cuvintele lui Dumnezeu și să iei adevărul drept criteriu. Părinții te-au învățat că „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile”. Câți ani ați trăit cu acest gând și punct de vedere șovin? Mulți oameni gândesc: „Spălatul și cârpitul sunt treburi de femeie. Să se ocupe femeile de ele. Mă exasperează când trebuie să fac aceste sarcini; mă simt mai puțin bărbat.” Așadar, ce se întâmplă dacă faci treburile astea? Nu mai ești bărbat? Unii oameni spun: „Hainele mi-au fost mereu spălate de mama, sora sau bunica mea. N-am făcut niciodată «treburi de femeie».” Acum, îți îndeplinești datoria și trebuie să fii independent. Asta ar trebui să faci; este ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor. O vei face? (Da.) Dacă inima ta este potrivnică, nu ești dispus și te gândești mereu la mama ta ca urmare a acestei chestiuni, atunci chiar că nu ești bun de nimic. Bărbații au aceste gânduri șovine și desconsideră anumite sarcini, cum ar fi îngrijirea copiilor, aranjarea casei, spălatul rufelor și curățenia. Unii au tendințe șovine puternice și disprețuiesc aceste treburi casnice, nu sunt dispuși să le facă sau, dacă le fac, nu au tragere de inimă, temându-se că vor fi desconsiderați. Se gândesc: „Dacă fac mereu aceste treburi casnice, nu voi deveni un efeminat?” De ce gând și punct de vedere este guvernat acest lucru? Nu există o problemă în gândirea lor? (Ba da, există.) Gândul lor este problematic. Uită-te la anumite regiuni unde bărbații poartă mereu șorțuri și gătesc. Când femeia se întoarce acasă de la serviciu, bărbatul îi servește mâncarea, spunând: „Poftim, mănâncă ceva. E foarte gustos; ți-am gătit toate mâncărurile favorite azi.” Femeia servește, pe drept, mâncarea gata

făcută, iar bărbatul o pregătește pe drept, fără să se simtă vreodată ca o gospodină. Odată ce iese din casă și-și scoate șorțul, oare nu este tot bărbat? În anumite regiuni, unde șovinismul este foarte puternic, ei sunt, fără îndoială, răsfățați de condiționarea și influența din partea familiei. Această condiționare i-a salvat sau le-a făcut rău? (Le-a făcut rău.) Le-a fost dăunătoare. Unii bărbați de treizeci, patruzeci sau chiar cincizeci de ani nu-și pot spăla singuri șosetele. Poartă un maiou jumătate de lună, este deja murdar, dar nu vor să-l spele; nu știu cum să-l spele, câtă apă și cât detergent să folosească și cum să-l curețe. Pur și simplu, îl poartă așa și-și spun: „Pe viitor, o voi pune pe mama sau pe soția mea să-mi cumpere mai multe maiouri și șosete, ca să le pot spăla o dată la două luni. Ar fi grozav să fie șanse ca mama sau soția mea să vină să mi le spele!” Esența aversiunii lor față de astfel de sarcini are o anumită legătură cu educația pe care au primit-o de la familia și părinții lor. Gândurile și punctele de vedere pe care părinții le insuflă tratează cele mai de bază și mai simple reguli de viață, precum și anumite păreri incorecte despre oameni. Rezumând, toate acestea constituie condiționarea din partea familiei asupra gândurilor oamenilor. Indiferent de impactul pe care-l au asupra vieții unui om, de-a lungul credinței lui în Dumnezeu și existenței lui, sau de câte necazuri și inconveniente provoacă, în mod intrinsec, au o anumită legătură cu educația ideologică a părinților. Dacă acum ești adult și ai trăit mulți ani conform acestor gânduri și puncte de vedere, atunci ele nu se vor schimba peste noapte – este nevoie de timp. Dacă aceste gânduri și puncte de vedere au legătură cu îndeplinirea datoriei sau cu principiile de comportare și relaționare cu lumea, și dacă urmărești adevărul, ar trebui să te străduiești să schimbi aceste probleme și să pătrunzi în adevărul-realitate, cât mai curând posibil. Dacă se referă numai la aspectele vieții personale a omului, ar fi mai bine dacă ai fi dispus să te schimbi. Dacă nu poți realiza acest lucru,

dacă pare prea solicitant sau dificil, sau chiar ești deja obișnuit cu acest mod de viață și nu te poți schimba, atunci nu te forțează nimeni. Doar subliniez aceste lucruri ca să știi ce este corect și ce este greșit. Cât despre problemele cu stilul de viață personal, evaluează-le singur – nu vom forța chestiunea. Cât privește cât de des îți speli șosetele și dacă le cârpești sau le arunci când se rup, asta-i treaba ta. Ia-te după circumstanțe – nu vom stabili reguli specifice.

În anumite familii, din cauza trecutului lor privilegiat, părinții le spun adesea copiilor: „Când te duci în oraș, amintește-ți descendența ta și cine îți sunt strămoșii. În grupurile sociale, ar trebui să acționezi într-un mod care aduce onoare și glorie numelui familiei noastre. Să nu pătezi niciodată reputația strămoșilor noștri. Amintește-ți mereu învățăturile lor și nu ne face de râs neamul. Dacă, într-o zi, faci o greșeală, oamenii vor spune: «Nu provii dintr-o familie remarcabilă și respectabilă? Cum ai putut să faci așa ceva?» Vor râde de tine, dar nu doar de tine, ci de întreaga noastră familie. În acel caz, ai mânji numele familiei noastre și ne-ai face de rușine strămoșii, lucru care este inacceptabil.” Unii părinți le spun, de asemenea, copiilor: „Țara noastră este o națiune măreață și o civilizație antică. Nu am ajuns ușor la acest nivel de trai, așa că prețuiește-l. Mai ales când ești în străinătate, trebuie să câștigi glorie și onoare pentru poporul chinez. Nu face nimic care ar putea să ne dezonoreze națiunea sau să afecteze reputația poporului chinez.” Pe de o parte, părinții îți spun să câștigi glorie și onoare pentru familia și strămoșii lor și, pe de altă parte, pentru națiunea și etnia ta, îndemnându-te să nu-ți faci țara de ocară. De la o vârstă fragedă, copiii sunt educați în această manieră de părinții lor, iar când merg la școală, profesorii lor îi educă în același fel, spunând: „Câștigă glorie pentru clasa, școala, orașul și țara noastră. Nu lăsa străinii să ne ia în râs, spunând că ne lipsește calibrul sau că avem caractere slabe.” Unii oameni din biserică spun chiar

și: „Noi, chinezii, am crezut primii. Când interacționăm cu frați și surori străine, ar trebui să câștigăm glorie pentru poporul chinez și să-i susținem reputația.” Toate aceste zicale sunt direct legate de lucrurile pe care familiile le insuflă oamenilor. Este corectă o astfel de insuflare? (Nu, nu este.) De ce nu? Ce glorie caută ei? Are vreun folos să caute o asemenea glorie? (Nu, nu are.) A fost un incident în care un individ din China de Nord-Est vizita diferite biserici; a luat 10000 de yuani din jertfele bisericii și a fugit înapoi acasă, pentru a-și trăi viața. Când frații și surorile din Nord-Est au aflat, unii au spus: „Acest individ este detestabil! A îndrăznit chiar să ia banii din jertfa bisericii. A mânjit complet reputația oamenilor din Nord-Est! Dacă îl vom mai întâlni vreodată, ar trebui să-i dăm o lecție!” După acest incident, oamenii din Nord-Est au simțit că parcă-și pierduseră onoarea. Ori de câte ori vorbeau în preajma fraților și surorilor din alte provincii, nu îndrăzneau să amintească această chestiune. Se simțeau rușinați și le era teamă că alții ar putea spune: „Cutare individ din regiunea voastră de Nord-Est a fugit cu banii din jertfa bisericii.” Le era teamă să nu vorbească alții despre asta și nu îndrăzneau să amintească acest lucru. Este corect acest comportament? (Nu, nu este.) De ce este greșit? (Cine ia banii din jertfe nu are nicio legătură cu alții; fiecare se reprezintă pe sine.) Așa este. Faptul că acel om a luat banii din jertfe este treaba lui. Dacă l-ai fi descoperit și l-ai fi oprit, recuperând astfel pierderea suferită de casa lui Dumnezeu și apărându-i interesele, ți-ai fi îndeplinit responsabilitatea. Dacă nu ai avut șansa de a preveni acest lucru și nu ai putut recupera pierderea, atunci ar fi trebuit să recunoști ce fel de ticălos este, să te admonestezi, să te rogi lui Dumnezeu să te apere de un astfel de incident și să te asiguri că nu vei cădea într-o ispită similară. Ar trebui să abordezi corect problema. Deși este din regiunea ta, acțiunile lui îl reprezintă doar pe el, ca individ. Nu e ca și cum oamenii din acea regiune l-au învățat sau l-au încurajat să acționeze

așa. Nu are nicio legătură cu nimeni altcineva. Ceilalți ar putea fi cel mult răspunzători pentru supraveghere sau îndrumare inadecvată, dar nimeni nu este obligat să suporte consecințele faptei sale rele. A acționat împotriva lui Dumnezeu și a ofensat decretele administrative, nimeni altcineva nu este obligat să suporte consecințele pentru el. Reputația lui rea este treaba lui. În plus, această chestiune nu este despre a fi umilit sau a câștiga glorie; se referă la natura-esență a unui om și la calea pe care a urmat-o. Se poate spune doar că, inițial, oamenii nu au reușit să-i discearnă adevăratul caracter, dar, după acest incident, toți l-au văzut așa cum este. Asta nu are nicio legătură cu reputația sau demnitatea altor frați sau surori din acea regiune. Dacă simți că, pentru că este din aceeași regiune ca tine, te-a făcut de rușine, atunci o astfel de părere și înțelegere este complet greșită. Casa lui Dumnezeu nu pedepsește niciodată o întreagă familie pentru păcatele unei singure persoane; Dumnezeu privește fiecare individ ca pe o entitate separată. Indiferent de unde provii, chiar dacă ești din aceeași familie sau din aceiași părinți, Dumnezeu vede fiecare persoană ca pe o entitate unică. Dumnezeu nu implică niciodată un individ înrudit, din cauza greșelilor unei singure persoane. Acesta este principiul și este în conformitate cu adevărul. Cu toate acestea, dacă te gândești că greșelile cuiva din regiunea ta îți afectează reputația și te implică și pe tine, atunci asta se datorează înțelegerii tale greșite și nu are nicio legătură cu adevărul. Prin urmare, când părinții îți spun: „Câștigă glorie pentru țara, familia sau numele nostru”, este acest lucru corect? (Nu.) De ce nu? Cu care frază are în comun aceeași natură? Nu are aceeași natură ca gândul pe care l-am discutat mai înainte, și anume: „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară”? În viața unui om, să facă fapte pozitive, să meargă pe calea cea dreaptă, să accepte lucruri pozitive și adevărul – niciunul dintre aceste lucruri nu se face pentru lauda lui. În

schimb, oamenii ar trebui să se comporte în felul următor: aceasta este responsabilitatea lor, calea pe care ar trebui să meargă și datoria lor. Să meargă pe calea cea dreaptă, să accepte lucruri pozitive și adevărul și să se supună lui Dumnezeu sunt obligația și datoria oamenilor. Sunt și de dragul obținerii mântuirii, nu pentru a dobândi onoare pentru tine sau pentru Dumnezeu, nu, desigur, pentru a dobândi onoare pentru oamenii din țara ta și, cu siguranță, nu pentru un anumit nume, o anumită rasă sau un anumit clan. Nu vei fi mântuit ca să câștigi glorie pentru oamenii din țara ta și, cu siguranță, nu ca să câștigi glorie pentru familia ta. Ideea de „a câștiga glorie" este doar o teorie. Mântuirea ta nu are nimic de-a face cu acei oameni. Ce beneficiu pot obține ei din mântuirea ta? Dacă primești mântuirea, ce pot câștiga ei din asta? Nu urmăresc calea corectă, iar Dumnezeu, cu firea Lui dreaptă, îi va trata corespunzător. Îi va trata așa cum se cuvine să-i trateze. Ce le aduce această așa-zisă „câștigare a gloriei"? Nu are nicio legătură cu ei. Accepți consecințele pentru calea pe care o urmezi, iar ei acceptă consecințele pentru propria cale. Dumnezeu tratează fiecare individ conform firii Lui drepte. Să câștige glorie pentru națiunea, familia sau numele său nu este responsabilitatea unui singur individ. Firește, nu ar trebui să fii singur răspunzător și, de fapt, nu poți. Ascensiunea sau declinul unei familii sau unui clan, cursul și soarta lor nu au nicio legătură cu faptul că le câștigi glorie. Și, bineînțeles, nu au nicio legătură cu calea pe care o urmezi. Dacă te porți bine și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, asta nu este ca să câștigi glorie pentru ele sau să le faci cinste și nici ca să ceri vreo recompensă de la Dumnezeu, în numele lor, sau să le asiguri vreo scutire de pedeapsă. Ascensiunea, declinul și soarta lor nu au nicio legătură cu tine. Mai ales dacă se simt sau nu onorați și dacă le câștigi sau nu glorie – aceste lucruri nu au nicio relevanță pentru tine. Nu le poți duce pe umeri și nu ai nicio responsabilitate sau obligație să o faci. Prin

urmare, când părinții îți spun: „Trebuie să câștigi glorie pentru națiunea, familia sau numele nostru și nu trebuie să pătezi reputația strămoșilor noștri sau să-i lași pe alții să ne critice pe la spate”, aceste cuvinte servesc numai pentru a pune presiune psihologică negativă asupra ta. Nu te poți ridica la nivelul lor și nici nu ai vreo obligație să o faci. De ce? Pentru că Dumnezeu îți cere numai să-ți îndeplinești, înaintea Lui, datoria de ființă creată. Nu-ți cere să faci nimic sau să ai vreo obligație față de țara, familia sau numele tău. Prin urmare, să câștigi glorie pentru țara sau familia ta, sau să câștigi glorie și onoare sau să faci orice pentru numele tău nu este obligația ta. Nu are nicio legătură cu tine. Soarta lor este numai în mâinile lui Dumnezeu și tu nu trebuie să pui umărul la nicio povară. Dacă faci vreo greșeală, nu ar trebui să te simți vinovat față de ei. Dacă faci fapte bune, nu ar trebui să ai mentalitatea că ai fost norocos sau să crezi că ai câștigat glorie pentru țara, familia sau numele tău. Nu te bucura de aceste lucruri. Și dacă dai greș, să nu-ți fie frică sau să nu fii împovărat de mâhnire. Nu te învinovăți. Pentru că nu are deloc legătură cu tine. Nici să nu te gândești la asta – atât e de simplu. Așadar, în ceea ce privește diferitele naționalități ale oamenilor, chinezii sunt aleși de Dumnezeu; ei vin înaintea Lui și sunt ființe create. Occidentalii vin înaintea lui Dumnezeu și sunt și ei ființe create. Asiaticii, europenii, nord și sud americanii, cei din Oceania și africanii vin înaintea lui Dumnezeu și Îi acceptă lucrarea și sunt și ei ființele Sale create. Indiferent din ce țară este o persoană, singurul lucru pe care ar trebui să-l facă este să-și îndeplinească datoria de ființă creată, să accepte cuvintele lui Dumnezeu, să se supună lor și să obțină mântuirea. Nu ar trebui să formeze diverse clanuri pe baza naționalității lor, împărțindu-se în grupuri sau rase. Tot ceea ce are gloria rasială drept obiectiv al străduinței sale sau drept principiu fundamental este greșit. Aceasta nu este calea pe care ar trebui să meargă oamenii și este un fenomen care nu ar trebui să apară în cadrul

bisericii. Va veni o zi, pe măsură ce oamenii din țări diferite interacționează mai mult și au acces la o zonă mai largă a globului, când un asiatic ar putea întâlni un european, un european ar putea întâlni un american, iar un american ar putea intra în contact cu un asiatic sau un african etc. Când diferite rase se adună laolaltă, dacă există grupuri formate pe baza rasei, toate năzuind la propria glorie rasială și făcând lucruri pentru rasa lor, ce va începe să înfrunte biserica? Va înfrunta diviziunea. Acesta este un lucru detestat și condamnat de Dumnezeu. Oricine face asta este blestemat, oricine acționează în felul acesta este un slujitor al Satanei și oricine acționează într-o asemenea manieră va fi un obiect al pedepsei. De ce va fi pedepsit? Pentru că aceasta este o încălcare a decretelor administrative. Să nu faci asta niciodată! Dacă poți acționa în felul acesta, asta dovedește că nu ai renunțat la acest aspect al condiționării din partea părinților tăi. Nu ai acceptat identitatea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, aceea de ființă creată, și te vezi tot ca un chinez, sau ca o persoană albă, neagră sau mulatră – ca un om dintr-o rasă diferită, cu un nume sau o naționalitate diferită. Dacă vrei să aduci glorie națiunii, rasei sau familiei tale și acționezi cu acel gând în minte, consecințele vor fi groaznice. Astăzi, aici, declarăm solemn și clarificăm cu seriozitate această chestiune. Dacă, într-o zi, oricine se împotrivește acestui aspect al decretelor administrative, va suporta consecințele. Să nu te plângi atunci, spunând: „Nu mi-ai spus, nu am știut, nu am înțeles.” Îți cunoști de mult timp identitatea de ființă creată, totuși încă poți acționa în felul acesta: asta înseamnă că nu ai fost ignorant, ci ai făcut-o în mod deliberat, comițând ofensa în cunoștință de cauză. Ar trebui să fii pedepsit. Consecințele încălcării decretelor administrative sunt de neînchipuit. Înțelegeți? (Da, înțelegem.)

Unii părinți le spun copiilor: „Oriunde mergem, nu trebuie să ne uităm rădăcinile. Nu putem uita unde ne-am născut și am fost crescuți, sau cine

suntem. Oriunde mergi, când îi întâlnești pe concetățenii tăi, ar trebui să ai grijă de ei. Când alegi conducători sau supraveghetori de biserică, pune-i pe primul loc pe cei din orașul tău natal. Când biserica are vreun beneficiu material, lasă-i mai întâi pe cei din orașul tău natal să se bucure de el. Dacă alegi membrii unui grup, alege-i întâi pe cei din orașul tău natal. Când concetățenii lucrează împreună, împărtășiți aceeași limbă și sunteți familiari între voi.” Cum se numește acest lucru? „Când se întâlnesc concetățenii, ei au lacrimi în ochi.” Mai este și zicala: „Unchii și mătușile sunt rude, generație după generație: chiar dacă oasele sunt rupte, tendoanele încă sunt legate.” Unii, din cauza învățăturilor de la părinții sau bătrânii lor, cum aud că cineva vine din aceeași provincie sau din același oraș, sau dacă îl aud vorbind cu accentul din orașul lor natal, îl plac foarte mult. Mănâncă împreună, stau împreună la adunări și fac totul împreună. Sunt foarte apropiați. Unii, după ce întâlnesc un concetățean, ar putea zice: „Știi ce se spune, «Când se întâlnesc concetățenii, ei au lacrimi în ochi». Când întâlnesc un concetățean, mă simt apropiat de el: când te-am întâlnit, am simțit că ești parte din familie.” Au mare grijă de concetățenii lor. Dacă aceștia întâmpină dificultăți în viață sau în lucrare, sau dacă sunt bolnavi, au mare grijă de ei. E bine așa? (Nu, nu este.) De ce nu este bine? (Dacă tratezi oamenii așa, îți lipsesc principiile.) Este o lipsă de principii, iar această persoană este confuză. Arată afecțiune oricui este un concetățean, dar ce sunt concetățenii? Sunt ei oameni buni? Sunt frați și surori adevărate? Faptul că îi promovezi este în conformitate cu principiile? Faptul că îi recomanzi este conform principiilor? Sunt potriviți pentru acea slujbă? Este corectă grija și apropierea ta față de ei? Este conform adevărului și principiilor? Dacă nu, atunci ceea ce faci pentru ei este nepotrivit și este un lucru detestat de Dumnezeu. Înțelegi? (Înțeleg.) Prin urmare, când părinții îți spun: „Ai grijă de concetățenii tăi când îi întâlnești”, asta e o aberație, nu

ar trebui să îi dai atenție și ar trebui s-o ignori. Pe viitor, dacă părinții te întreabă: „Acel concetățean al nostru este în aceeași biserică în care ești tu. Ai avut grijă de el?”, cum ar trebui să răspunzi? (În casa lui Dumnezeu, îi tratăm pe toți în mod egal.) Ar trebui să spui: „Nu sunt obligat să fac asta. Lasă concetățeanul, n-aș avea grijă nici de voi, dacă v-ați opune lui Dumnezeu.” Există oameni care sunt profund influențați de aceste feluri de noțiuni tradiționale ale familiei. De îndată ce întâlnesc pe cineva care este oarecum înrudit cu ei, sau are același nume de familie, sau aparține aceluiași clan, nu-l pot ocoli. Imediat ce aud că o persoană are același nume de familie ca ei, spun: „Vai de mine, suntem toți ca în familie aici! Pe baza poziției mele actuale în familie, ar trebui să-i spun străbătușă. Comparativ cu ea, sunt unul dintre nepoți.” Își spun de bunăvoie nepoți, iar când o văd, nu îndrăznesc să i se adreseze cu „soră” sau cu orice altceva; îi spun mereu „străbătușă”. Când unii oameni întâlnesc pe cineva cu același nume de familie, se simt foarte apropiați de el, indiferent ce fel de persoană este. Este în regulă? (Nu.) Unele familii, mai ales, au o tradiție de a avea o grijă specială de cei care sunt din același clan și sunt adesea amabile cu ei și interacționează strâns cu acești oameni. Prin urmare, se pare că locuința lor este mereu plină de oameni și de activitate, iar familia pare deosebit de însuflețită și prosperă. Când se întâmplă ceva, rudele îndepărtate vin toate să le dea o mână de ajutor, oferindu-le sfaturi și sugestii. Influențați de această cultură a familiei, unii simt că, dacă se comportă în felul acesta, e bine; cel puțin, nu sunt izolați sau singuri și au oameni care să-i ajute când se întâmplă ceva. Ce noțiuni au alți oameni? „Ca să trăiești printre oameni, trebuie să fii agreabil”. Deși această zicală este greu de explicat, toată lumea îi poate înțelege sensul. „Omul trebuie să aibă sentimente umane. Se mai poate numi om dacă nu are sentimente umane? Dacă ești mereu serios și zelos, dacă ești mereu preocupat de principii și atitudini, în cele din urmă,

vei rămâne fără rude sau prieteni. Trebuie să ai sentimente umane când trăiești în grupuri sociale. Oamenii care nu au nicio legătură cu numele nostru de familie sunt altă poveste, dar între cei cu același nume sau din același clan, nu sunt toți apropiați? Nu poți părăsi pe niciunul dintre ei. Când înfrunți chestiuni precum boala, căsătoria, înmormântările, sau alte evenimente majore și minore, nu ai nevoie de cineva cu care să discuți? Când cumperi o casă, o mașină, sau pământ, oricine îți poate da o mână de ajutor. Nu poți părăsi acești oameni; trebuie să te bazezi pe ei în viață." Deoarece ești profund influențat de această cultură familială, atunci când ești în oraș și mai ales în biserică, și vezi pe cineva din același clan, în mod inconștient, gravitezi spre el, plăcându-l în mod deosebit, adesea oferindu-i grijă și tratament special și înțelegându-te cu el într-o manieră aparte. Chiar și atunci când greșește, ești adesea îngăduitor cu el. Pe cei care nu-ți sunt rude de sânge îi tratezi cu imparțialitate. Dar față de cei din clanul tău, tinzi să fii protector și să-i favorizezi, ceea ce, în termeni simpli, se numește „să fii părtinitor cu rudele". Unii oameni sunt adesea ghidați de aceste gânduri, fără să trateze oamenii sau să se ocupe de chestiunile din viață pe baza principiilor învățate de la Dumnezeu, ci pe baza influenței culturii familiale. Nu este un lucru greșit? (Ba da.) De exemplu, cineva cu numele Zhang s-ar putea adresa unei alte persoane cu același nume de familie, care este cu câțiva ani mai în vârstă, cu „soră mai mare". Alții ar putea crede că sunt surori adevărate, dar de fapt, sunt persoane neînrudite, care au același nume de familie, dar nicio relație de sânge. De ce i se adresează așa? Este influența culturii familiale. Oriunde merg, cele două sunt inseparabile, ea împarte totul cu „sora ei mai mare" și nu cu cei din afară. De ce? „Pentru că este o Zhang, exact ca mine. Suntem rude. Trebuie să-i spun totul. Dacă nu ei, atunci cui? Dacă n-aș avea încredere în familia mea, ci m-aș încrede în străini, oare n-ar fi o prostie? Din orice perspectivă, străinii nu sunt de

încredere; doar familia este.” Când se aleg conducătorii de biserică, o alege pe ea, iar când oamenii întreabă: „De ce ai ales-o pe ea?”, spune: „Pentru că are același nume de familie ca mine. N-ar fi împotriva rațiunii și decenței să n-o aleg? Dacă n-aș fi ales-o, aș mai fi om?” Oricând are biserica beneficii materiale sau lucruri bune de oferit, se gândește mai întâi la ea. „De ce te-ai gândit mai întâi la ea?” „Pentru că are același nume de familie ca mine, face parte din familia mea. Dacă n-aș avea eu grijă de ea, cine ar face-o? Oare aș mai fi om, dacă n-aș avea acest sentiment uman de bază?” Indiferent dacă aceste lucruri provin din sentimente sau din motive egoiste, pe scurt, dacă ești influențat și condiționat de aceste gânduri din partea familiei tale, ar trebui să te întorci imediat și să nu te mai comporți, să nu mai abordezi lucrurile și să nu mai tratezi oamenii folosind aceste metode. Oricât de înguste sau de vaste ar fi aceste metode, ele nu sunt principiile și metodele pe care le-ai învățat de la Dumnezeu. Acestea sunt cel puțin gânduri și puncte de vedere la care se cuvine să renunți. Pe scurt, ar trebui să renunți la orice condiționare din partea familiei care nu este conform principiilor învățate de la Dumnezeu. Nu ar trebui să-i tratezi pe ceilalți sau să interacționezi cu ei folosind aceste metode și nici nu ar trebui să gestionezi lucrurile în felul acesta. Unii ar putea spune: „Dacă nu gestionez lucrurile în felul acesta, nu voi ști deloc cum să le gestionez.” Asta e ușor de rezolvat. Cuvintele lui Dumnezeu oferă principii pentru gestionarea diverselor chestiuni. Dacă nu poți găsi o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu, caută un frate sau o soră care înțelege acest adevăr și întreabă-l. El îți va clarifica lucrurile, ca să înțelegi. Acestea sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să renunțe, când este vorba de tratarea problemelor legate de clan, nume de familie și obiceiurile lumii.

Unii părinți își cicălesc fiicele, spunând: „Ca femeie, ar trebui să urmezi bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine. Dacă te

căsătorești într-o familie de cocoși, trebuie să te porți ca un cocoș; dacă te căsătorești într-o familie de câini, trebuie să te porți ca un câine.” Înțelesul este că nu ar trebui să te străduiești să fii o ființă umană bună, ci să te resemnezi să fii ca un cocoș sau ca un câine. Este aceasta o cale bună? În mod clar, când aude asta, oricine ar discerne că nu este bună, nu-i așa? Expresia „urmează bărbatul cu care te căsătorești” se adresează cu siguranță femeilor – atât de tragică este soarta lor. Sub influența și condiționarea din partea familiei, femeile se abandonează depravării: chiar urmează un cocoș, dacă se căsătoresc cu un cocoș, sau un câine, dacă se căsătoresc cu un câine, fără să se străduiască să meargă pe o cale bună, făcând orice le spun părinții să facă. Deși părinții îți insuflă acest gând, ar trebui să discerni dacă un astfel de gând este corect sau greșit, benefic sau dăunător pentru felul în care te comporți. Desigur, am avut deja părtășie despre acest aspect, în cadrul subiectului renunțării la căsătorie, așa că nu-l vom diseca și nu-l vom analiza aici, în mod specific. Pe scurt, toate aceste gânduri și puncte de vedere eronate, denaturate, superficiale, nesăbuite și chiar ticăloase și degenerate de la părinți sunt lucrurile la care ar trebui să renunți. Mai ales zicalele precum „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine”, despre care tocmai am discutat, și „Căsătorește-te cu un bărbat pentru îmbrăcăminte și mâncare” – ar trebui să discerni aceste afirmații și să nu fii indus în eroare de astfel de gânduri insuflate de părinții tăi, crezând că „Sunt vândută omului cu care mă căsătoresc: el este stăpânul meu, ar trebui să fiu orice vrea el să fiu și să fac tot ce spune, iar soarta mea este legată de el. Odată ce ne căsătorim, amândoi suntem legați, ca două lăcuste pe o funie. Dacă el prosperă, prosper și eu; dacă nu prosperă, nici eu nu prosper. Prin urmare, zicala părinților mei, «Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine» va fi mereu corectă. Femeile nu ar trebui să fie independente sau să urmărească lucruri și, cu siguranță, nu ar

trebui să aibă idei sau dorințe despre stabilirea perspectivei corecte asupra vieții și urmarea căii corecte în viață. Ar trebui doar să urmeze ascultătoare cuvintele părinților lor, «Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine»". Este acesta un gând corect? (Nu.) De ce este greșit? „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine" – mai există o frază cu un înțeles asemănător, și anume „Două lăcuste pe o singură funie", ceea ce înseamnă că, odată ce te căsătorești cu el, soarta ta este legată de a lui. Dacă el prosperă, vei prospera și tu; dacă el nu prosperă, nici tu nu vei prospera. Așa stau lucrurile? (Nu.) Să vorbim mai întâi despre zicala „Dacă el prosperă, vei prospera și tu". Este aceasta realitatea? (Nu.) Poate cineva să ofere un contraexemplu pentru a contrazice această chestiune? Nu vă puteți gândi la niciunul? O să vă ofer Eu un exemplu. De pildă, când o anumită femeie se căsătorește cu un bărbat, ea devine hotărâtă să îl urmeze. E la fel cum tind femeile să spună: „De azi înainte, îți aparțin", adică „Îți sunt vândută, iar destinul meu este legat de al tău." Făcând abstracție de femeia care se abandonează depravării, să vedem acum dacă fraza „Dacă el prosperă, vei prospera și tu" este corectă sau nu. Este adevărat că dacă el prosperă, automat vei prospera și tu? Să presupunem că pornește o afacere și ajunge într-o situație dificilă, înfruntând numeroase provocări, întâmpinând dificultăți peste tot, ducând lipsă de fonduri, de relații, de o locație potrivită pentru a deschide un magazin, de o piață în care să facă afaceri și de oameni care să-l ajute. Tu, ca soție, ești hotărâtă să-l urmezi; indiferent ce face, nu-l detești deloc, ci îl sprijini necondiționat. Cu timpul, afacerea lui prosperă, deschizând magazin după magazin, obținând beneficii economice și venituri tot mai mari. Soțul tău devine șef și, din șef, devine un magnat înstărit. Prosperă, nu-i așa? Ca în zicala „Orice bărbat cu bani devine rău", care este, desigur, o realitate a acestei societăți și a acestei lumi rele. Odată ce soțul tău ajunge șef și, în cele din urmă,

magnat, cât de ușor este să devină corupt? Se întâmplă în câteva clipe. După ce ajunge șef și începe să prospere, zilele tale bune se vor sfârși. De ce? Vor începe să apară grijile: „Are altă femeie? Oare mă va înșela? Îl seduce cineva? Se va plictisi de mine? Va înceta să mă iubească?" S-au terminat zilele tale fericite? După toți acești ani în care ai împărtășit greutățile cu el, te simți nefericită și obosită. Condițiile tale de trai au fost proaste, sănătatea ți s-a deteriorat și ți-ai pierdut frumusețea. Ai devenit o bătrână cu fața pământie. În ochii lui, s-ar putea să nu mai ai farmecul tinerei de care s-a îndrăgostit cândva. S-ar putea să se gândească: „Acum că sunt înstărit și influent, pot găsi pe cineva mai bun." Pe măsură ce devine tot mai distant, începe să aibă gânduri active, începe să se schimbe. Nu ești în pericol atunci? Devine mare șef, în vreme ce tu ești o bătrână cu fața pământie – nu există un fel de disparitate și de inegalitate între voi? În aceste momente, nu ești nedemnă de el? Nu simte el că-ți este superior? Nu te detestă tot mai mult? Dacă da, zilele tale dificile abia încep. În cele din urmă, s-ar putea să-și pună dorințele în practică și să găsească altă femeie și să petreacă tot mai puțin timp acasă. Atunci când se întoarce, o face mai mult ca să se certe cu tine, trântește ușa și pleacă imediat după asta, uneori fără să dea niciun semn timp de câteva zile. Ținând cont de relația voastră din trecut, poți spera cel mult că îți va da bani sau se va îngriji de necesitățile tale de zi cu zi. Dacă faci cu adevărat mare caz, s-ar putea chiar să nu-ți mai plătească cheltuielile de întreținere. Deci, cum e? Doar pentru că el începe să prospere, soarta ta s-a îmbunătățit în vreun fel? Ești mai fericită sau mai nefericită? (Mai nefericită.) Ești mai nefericită. Zilele tale de nenorocire au sosit. Când înfruntă astfel de situații, de cele mai multe ori, femeile vor vărsa lacrimi amare și, datorită celor spuse de părinții lor, „Rufele murdare nu se spală în public", vor suporta situația, gândindu-se: „Voi îndura până crește fiul meu și mă poate susține. Apoi voi scăpa de soțul meu!" Unele

femei sunt destul de norocoase să vadă ziua în care fiii lor le devin un sprijin real, în vreme ce altele nu ajung atât de departe. Când fiul lor este încă mic, soțul decide să țină la el copilul și îi spune soției lui: „Pleacă, bătrână cu fața pământie!”, iar ea ar putea fi luată drept cerșetoare și alungată din propria casă. Așadar, când el prosperă, prosperi, neapărat, și tu? Chiar sunt sorțile voastre legate una de alta? (Nu.) Dacă afacerea lui are probleme continuu sau nu merge cum își dorește el, atunci, având nevoie de sprijinul, încurajarea, compania și grija ta și neavând calificarea și oportunitatea de a deveni corupt, s-ar putea să te prețuiască în continuare. Când nu prosperă, s-ar putea să te simți mai în siguranță și să ai pe cineva alături și vei capabilă să experimentezi căldura și fericirea căsniciei. Întrucât atunci când nu prosperă, nimeni din afară nu-i dă atenție sau nu-l prețuiește, iar tu devii singura persoană pe care se poate baza, te prețuiește. În acel caz, te vei simți în siguranță și relativ mai bine și mai fericită. Dar dacă prosperă și își ia avânt, atunci va zbura, dar te va lua și pe tine? Este corectă zicala unor părinți, „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine”? (Nu, nu este.) În mod clar, asta împinge femeile într-un abis al suferinței. Dar principiul: „Îl voi urma dacă merge pe calea cea dreaptă și, dacă nu, îl voi părăsi”? Și acest principiu este greșit. Dacă te-ai căsătorit cu el, nu înseamnă că îi ești vândută și nici nu ar trebui să-l tratezi ca pe un străin. E suficient să-ți îndeplinești obligațiile în căsnicie. Dacă lucrurile merg bine, grozav; dacă nu, despărțiți-vă. Ți-ai îndeplinit obligațiile și ai conștiința curată. Dacă are nevoie ca tu să-ți îndeplinești responsabilitățile de a-l însoți, fă-o; dacă nu, despărțiți-vă. Acesta este principiul. Fraza: „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine” e un nonsens – e dăunătoare. De ce este un nonsens? Îi lipsesc principiile: indiferent ce fel de persoană este un bărbat, îl urmezi fără discernământ. Dacă urmezi un bărbat bun, viața s-ar putea să merite trăită.

Dar dacă urmezi un bărbat rău, nu te condamni? Astfel, indiferent ce fel de persoană este, ar trebui să ai o poziție precisă față de căsnicie. Trebuie să înțelegi că doar adevărul oferă protecție adevărată și o cale și principii pentru o viață demnă. Ceea ce oferă părinții sunt numai mici frânturi de experiență sau strategii bazate pe sentimentele sau interesele lor personale. Astfel de sfaturi nu te pot proteja deloc și nici nu-ți pot oferi principiile corecte de practică. De pildă, zicala „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine". Nu te poate face decât să devii ignorantă în privința căsniciei, făcându-te să-ți pierzi demnitatea și șansa de a alege calea cea dreaptă în viață. Mai important, s-ar putea să te facă și să pierzi șansa la mântuire. Așadar, indiferent de intenția din spatele cuvintelor părinților tăi, fie că a fost grijă, protecție, afecțiune, interese personale sau orice alt motiv, ar trebui să discerni diversele lor zicale. Chiar dacă intenția lor inițială are legătură cu bunăstarea și protecția ta, nu ar trebui să le accepți zicalele cu nepăsare și nesăbuință. În schimb, ar trebui să le discerni și să găsești principiile corecte de practică, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, nu să practici sau să te comporți conform cuvintelor lor. Mai ales zicala „Căsătorește-te cu un bărbat pentru îmbrăcăminte și mâncare", pe care o spuneau adesea generațiile anterioare – este o greșeală și mai mare. Femeilor le lipsesc mâinile sau picioarele? Nu-și pot câștiga singure traiul, sau ce? De ce trebuie să se bazeze pe bărbați pentru îmbrăcăminte și mâncare? Femeile nu sunt inteligente? Comparativ cu bărbații, ce le lipsește femeilor? (Absolut nimic.) Așa e, nu le lipsește nimic. Femeile au capacitatea de a exista independent, iar aceasta le este oferită de Dumnezeu. Întrucât femeile au capacitatea de a trăi independent, de ce ar trebui să se bazeze pe bărbați ca să le susțină? Nu este acesta un gând eronat? (Ba da.) Aceasta este insuflarea unui gând greșit. Femeile nu ar trebui să se devalorizeze sau să se înjosească din cauza acestei zicale, depinzând de

bărbați pentru necesitățile de bază. Desigur, este obligația bărbatului să plătească toate cheltuielile de trai pentru soția și familia sa, asigurându-se că femeia sa are ce mânca și ce îmbrăca. Totuși, femeile nu ar trebui să se căsătorească numai pentru mâncare sau îmbrăcăminte sau să aibă astfel de gânduri și puncte de vedere. Întrucât ai abilitatea de a trăi independent, de ce te-ai baza pe un bărbat pentru necesitățile de bază? Nu se datorează asta, într-o anumită măsură, influenței părinților și condiționării gândurilor din partea familiei? Dacă o femeie primește această condiționare a educației familiale, atunci fie este leneșă, nu vrea să facă nimic, ci doar dorește să se bazeze pe altcineva pentru probleme legate de hrană și îmbrăcăminte, fie a acceptat gândurile părinților ei, crezând că femeile nu sunt bune de nimic și că nu pot și nu ar trebui să rezolve singure aceste probleme legate de hrană și îmbrăcăminte, ci ar trebui pur și simplu să se bazeze pe bărbați pentru ele. Asta nu înseamnă că se abandonează depravării? (Ba da.) De ce este greșit să adopți astfel de gânduri și puncte de vedere? Ce afectează ele? De ce ar trebui să se renunțe la aceste gânduri depravate? Dacă un bărbat îți asigură mâncarea și îmbrăcămintea și atunci îl vezi ca pe stăpânul tău, un superior, cel care decide totul, nu l-ai consulta în orice chestiune, mare sau mică? (Ba da.) De exemplu, dacă tu crezi în Dumnezeu, ai putea gândi: „Îl voi întreba pe cel care ia deciziile dacă am voie să cred în Dumnezeu; dacă spune da, voi crede, dacă nu, nu.” Chiar și atunci când casa lui Dumnezeu le cere oamenilor să-și îndeplinească îndatoririle, tu tot trebuie să-i ceri permisiunea; dacă e bucuros și e de acord, îți poți face datoria, dar dacă nu, nu poți. În calitate de credincioasă în Dumnezeu, dacă poți să Îl urmezi sau nu depinde de atitudinea soțului tău față de tine și de felul în care te tratează. Poate soțul tău să discearnă dacă această cale este adevărată sau falsă? Dacă îl asculți, îți va garanta asta mântuirea și intrarea în Împărăția Cerurilor? Dacă soțul tău este înțelept și poate auzi glasul lui Dumnezeu,

dacă este una dintre oile lui Dumnezeu, atunci s-ar putea să beneficiezi alături de el, dar tu doar beneficiezi alături de el. Totuși, dacă este un ticălos și un antihrist și nu poate pricepe adevărul, ce vei face? Vei mai crede? Nu ai urechi sau creier? Nu poți asculta cuvintele lui Dumnezeu? După ce le auzi, nu poți discerne singură? Poate soțul tău să-ți determine soarta? Îți controlează și îți orchestrează destinul? I te-ai vândut lui? Aceste doctrine le sunt clare tuturor, dar când vine vorba de anumite probleme care implică principiile, oamenii tind să fie, în mod inconștient, influențați de condiționarea acestor gânduri și puncte de vedere din partea familiei lor. Când aceste gânduri și puncte de vedere te influențează, faci adesea judecăți greșite și, îndrumată de gândurile din spatele acestor judecăți eronate, faci alegerile greșite, care te conduc apoi pe calea greșită și, în cele din urmă, te ruinează. Ai ratat șansa de a-ți face datoria, de a câștiga adevărul și de a fi mântuită. Ce a dus la prăbușirea ta? La suprafață, pare că ai fost indusă în eroare și influențată de un bărbat, ruinată de el. Dar în realitate, propriul gând profund înrădăcinat a dus la prăbușirea ta. Cu alte cuvinte, cauza acestui final este gândul următor: „Urmează bărbatul cu care te căsătorești, fie că este cocoș sau câine.” Prin urmare, este esențial să renunți la acest gând.

Acum, privind retrospectiv la gândurile și punctele de vedere de la părinți și familii, despre care am avut părtășie, care implică principiile și strategiile de relaționare cu lumea, regulile jocului, căile lumii, rasa, bărbații și femeile, căsnicia și așa mai departe – există printre acestea vreun lucru care este pozitiv? Există vreunul care te poate îndruma, într-o anumită măsură, pe calea urmăririi adevărului? (Nu.) Niciunul dintre ele nu te ajută să devii o ființă creată adevărată sau calificată. Dimpotrivă, fiecare dintre ele te rănește profund, corupându-te prin intermediul condiționării acestor gânduri și puncte de vedere, făcând ca oamenii din ziua de azi să fie, în

adâncul ființei lor, înrobiți, controlați, influențați și tulburați de diverse gânduri și puncte de vedere eronate. Deși în adâncul inimii oamenilor, familia este un loc cald, plin de amintiri din copilărie și un refugiu pentru suflet, diversele influențe negative ale familiei asupra lor nu ar trebui să fie subestimate. Căldura familiei nu poate dizolva aceste gânduri greșite. Căldura familiei și amintirile frumoase pe care le aduce le oferă oamenilor doar o oarecare consolare și satisfacție, la nivelul afecțiunii fizice. Cu toate acestea, în ceea ce privește lucruri precum comportamentul și relaționarea cu lumea, calea pe care ar trebui să o urmezi, sau ce fel de perspectivă asupra vieții și ce valori să stabilești, condiționarea din partea familiei este complet dăunătoare. Din această perspectivă, chiar dinainte să intre în societate, omul a fost deja corupt de diverse gânduri și puncte de vedere din familie – a fost supus deja condiționării, controlului și influenței diverselor gânduri și puncte de vedere eronate. Se poate spune că familia este locul unde se primesc mai întâi toate gândurile și punctele de vedere eronate și locul în care acestea încep să fie folosite și aplicate liber. Familiile joacă acest fel de rol în viața fiecărui om și în viața lui cotidiană. Părtășia noastră despre acest subiect nu înseamnă că le cerem oamenilor să renunțe la familie în ceea ce privește afecțiunea, sau să se despartă sau să taie legăturile în aparență cu familiile lor. Se referă doar la a le cere oamenilor să recunoască în mod specific, să discearnă și, desigur, să renunțe mai precis și mai practic la diversele gânduri și puncte de vedere eronate, insuflate de familiile lor. Aceasta este practica specifică pe care ar trebui să o adopte cel care urmărește adevărul, atunci când abordează subiecte legate de familie.

Sunt multe subiecte legate de familie. Nu-i adevărat că aceste zicale, pe care familia le condiționează în oameni, cele despre care am avut părtășie, sunt destul de comune? (Ba da.) Le auzim adesea spuse printre

familii – dacă nu într-o familie, atunci în alta. Nu sunt aceste zicale răspândite și reprezentative? Majoritatea familiilor au insuflat aceste gânduri și puncte de vedere în diferite măsuri. Fiecare zicală despre care am avut părtășie apare în diferite moduri în majoritatea familiilor și este insuflată în diverse etape ale creșterii unei persoane. Din ziua în care unui om îi sunt insuflate aceste gânduri, el începe să le accepte, dobândind o anumită conștientizare și acceptare față de ele și apoi, fără să se poată apăra, adoptă aceste gânduri și puncte de vedere drept strategiile și modalitățile lui de relaționare cu lumea, pentru a trăi și supraviețui în viitor. Desigur, mulți le consideră și o bază pentru a se impune în societate. Astfel, aceste gânduri și puncte de vedere nu numai că pătrund în viețile cotidiene ale oamenilor, dar și în lumea lor interioară și în diversele probleme pe care le întâmpină pe calea supraviețuirii lor. Când apar diferite probleme, diversele gânduri și puncte de vedere din inimile oamenilor îndrumă felul în care ei gestionează aceste chestiuni; când apar aceste diferite probleme, ei sunt dominați și guvernați de diferite gânduri și puncte de vedere, precum și de principii și strategii de relaționare cu lumea. Cu îndemânare, oamenii pot aplica aceste gânduri și puncte de vedere eronate în viața reală. Sub îndrumarea diverselor gânduri și puncte de vedere greșite, ei merg în mod firesc pe o cale incorectă. Întrucât acțiunile, comportamentul, viețile și existența lor sunt dictate de gânduri greșite, e inevitabil să meargă și pe căi greșite în viață. De vreme ce rădăcina gândurilor care îi îndrumă este greșită, calea lor este, firește, greșită. Direcția căii lor este denaturată, făcând finalul destul de clar. Oamenii, condiționați de diversele gânduri ale familiilor lor, merg pe calea greșită și apoi rătăcesc, din cauza acesteia. Prin urmare, se îndreaptă spre iad, spre distrugere. În final, cauza prăbușirii lor se află în diversele gânduri greșite condiționate de familiile lor. Având în vedere consecințele grave, oamenii ar trebui să renunțe la condiționarea diverselor

gânduri date de familiile lor. În prezent, influența asupra oamenilor a condiționării diverselor gânduri eronate îi împiedică să accepte adevărul. Îndrumați de aceste gânduri greșite și din cauza existenței lor, adesea, oamenii nu pot pricepe adevărul și chiar îl resping și i se împotrivesc în inimile lor. Mai rău, bineînțeles, unii ar putea lua decizia de a-L trăda pe Dumnezeu. Așa stau lucrurile acum, dar pe termen lung, în circumstanțele în care oamenii nu pot accepta adevărul sau îl trădează, aceste gânduri eronate îi fac să meargă pe o cale greșită, opusă adevărului, trădându-L și respingându-L pe Dumnezeu. Sub îndrumarea unei astfel de căi greșite, chiar dacă par să-L asculte pe Dumnezeu vorbind și să-I accepte lucrarea, în cele din urmă, nu pot fi cu adevărat mântuiți din cauza căii greșite pe care se află. Este cu adevărat regretabil. Prin urmare, dat fiind că influența familiei tale poate duce la consecințe atât de grave, omul nu ar trebui să banalizeze aceste gânduri. Dacă ai fost condiționat de gândurile greșite corespunzătoare din partea familiei tale, despre diferite probleme, atunci ar trebui să le examinezi și să renunți la ele – nu le mai păstra. Indiferent de gând, dacă este greșit și se împotrivește adevărului, singura cale corectă pe care ar trebui s-o alegi este renunțarea. Practica precisă de a renunța este următoarea: criteriile sau baza pe care privești, faci sau gestionezi această chestiune nu ar mai trebui să fie gândurile eronate insuflate de familia ta, ci cuvintele lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să fie necesar să plătești un preț în acest proces, motiv pentru care ai putea crede că acționezi împotriva voinței tale, că pierzi respectul celorlalți și s-ar putea chiar să suferi o pierdere pentru interesele tale trupești, indiferent ce înfrunți, ar trebui, în mod persistent, să practici conform cuvintelor lui Dumnezeu și principiilor pe care ți le spune El, și nu ar trebui să renunți. Procesul acestei transformări va fi cu siguranță o provocare, nu va fi ușor. De ce nu va fi ușor? Este o luptă între lucruri negative și pozitive, între gânduri rele de la Satana și

adevăr și între voința și dorința ta de a accepta adevărul și lucrurile pozitive contra gândurilor și punctelor de vedere eronate din inima ta. De vreme ce este o luptă, s-ar putea să suferi și ar trebui să plătești un preț – asta trebuie să faci. Dacă un om vrea să meargă pe calea urmăririi adevărului și să obțină mântuirea, trebuie să accepte aceste fapte și să experimenteze aceste lupte. Desigur, în timpul acestor lupte, cu siguranță vei plăti un preț, vei suferi o durere și vei renunța la anumite lucruri. Indiferent de felul în care arată procesul, să fii, în final, capabil să atingi teama de Dumnezeu și să te ferești de rău, să câștigi adevărul și să obții mântuirea – acesta este țelul final. Prin urmare, orice preț plătit pentru acest țel merită, pentru că este cel mai corect țel și ceea ce ar trebui să urmărești, ca să devii o ființă creată calificată. Pentru a atinge acest țel, indiferent cât efort depui sau ce preț trebuie să plătești, nu ar trebui să faci compromisuri, să te sustragi, sau să te temi, pentru că, atât timp cât urmărești adevărul și intenționezi să te temi de Dumnezeu, să te ferești de rău și să fii mântuit, atunci, când înfrunți orice luptă sau bătălie, nu ești singur. Cuvintele lui Dumnezeu te vor însoți; ai drept sprijin pe Dumnezeu și cuvintele Lui, așa că nu ar trebui să te temi, nu-i așa? (Așa e.) Așadar, din aceste câteva puncte, fie că e condiționarea gândurilor greșite din partea familiei sau din orice altă sursă, omul ar trebui să aleagă să renunțe la ea. De exemplu, așa cum tocmai am avut părtășie, familia îți spune adesea: „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face.” De fapt, practicarea renunțării la acest gând este simplă: pur și simplu acționează conform principiilor pe care Dumnezeu le spune oamenilor. „Principiile pe care Dumnezeu le spune oamenilor” – această expresie este destul de vastă. Cum se practică, în mod specific? Nu trebuie să diseci dacă ai intenția de a le face rău celorlalți și nici nu trebuie să te păzești de ceilalți. Așadar, ce ar trebui să faci? Pe de o parte, ar trebui să fii

capabil să menții, cum se cuvine, relații armonioase cu ceilalți; pe de altă parte, când relaționezi cu diverși oameni, ar trebui să folosești cuvintele lui Dumnezeu drept bază și adevărul drept criteriu pentru a discerne ce fel de persoane sunt și apoi să-i tratezi pe baza principiilor corespunzătoare. Atât e de simplu. Dacă sunt frați și surori, tratează-i corespunzător; dacă sunt sinceri în urmărirea lor, fac sacrificii și se sacrifică pe ei înșiși, atunci tratează-i ca pe niște frați și surori care își îndeplinesc sincer datoria. Dacă sunt neîncrezători, care nu sunt dispuși să-și îndeplinească datoria, vrând doar să-și trăiască viețile, atunci nu ar trebui să-i tratezi ca pe niște frați și surori, ci ca pe niște non-credincioși. Când privești oamenii, ar trebui să te uiți la ce fel de persoane sunt, la firea, umanitatea și atitudinea lor față de Dumnezeu și de adevăr. Dacă pot accepta adevărul și sunt dispuși să-l practice, tratează-i ca pe niște frați și surori adevărate, ca pe niște rude. Dacă umanitatea lor este rea, iar ei doar spun că practică de bunăvoie adevărul, având capacitatea de a discuta doctrine, dar fără să practice niciodată adevărul, atunci tratează-i ca pe niște simpli muncitori, nu ca pe niște rude. Ce-ți spun aceste principii? Îți spun principiul cu care să tratezi diferite feluri de oameni – acesta este un principiu pe care l-am discutat adesea, adică tratarea oamenilor cu înțelepciune. Înțelepciune este un termen general, dar, în mod specific, înseamnă să ai metode și principii distincte de a relaționa cu diferite tipuri de oameni – toate bazate pe adevăr, nu pe sentimente, preferințe, sau păreri personale, pe avantajele sau dezavantajele pe care ți le aduc, sau pe vârsta lor, ci numai pe cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, în relaționarea cu oamenii, nu trebuie să analizezi dacă ai intenția de a face rău altora sau să te păzești de alții. Dacă tratezi oamenii cu principiile și metodele pe care ți le-a dat Dumnezeu, toate ispitele vor fi evitate, iar tu nu vei cădea în ispite și vei evita conflictele. Atât este de simplu. Acest principiu este potrivit și când relaționezi cu

lumea non-credincioșilor. Când vezi pe cineva, te vei gândi: „Este rău, un diavol, un demon, un bandit, sau un ticălos. Nu trebuie să mă păzesc de el; nu-i voi da atenție și nu-l voi provoca. Dacă lucrarea necesită interacțiune, atunci mă voi ocupa de ea într-o manieră oficială și imparțială. Dacă nu este necesar, voi evita contactul sau asocierea și nici nu-l voi apăra, nici nu-l voi linguși. Nu va fi capabil să-mi găsească vreo vină. Dacă vrea să mă hărțuiască, Îl am pe Dumnezeu. Mă voi baza pe El. Dacă El îi permite să mă hărțuiască, voi accepta asta și mă voi supune. Dacă Dumnezeu nu-i permite, nu va fi capabil să-mi atingă niciun fir de păr.” Nu este aceasta credință adevărată? (Ba da.) Trebuie să ai această credință adevărată și să nu te temi de el. Nu spune că este doar un bandit local sau neînsemnat: chiar și când înfruntăm marele balaur roșu, respectăm acest principiu. Dacă marele balaur roșu îți interzice să crezi în Dumnezeu, stai la discuții cu el? Îi predici? (Nu.) De ce nu? (Pentru că e inutil să-i predic.) Este un diavol, nu merită să asculte predici. Nu trebuie să strici orzul pe gâște. Adevărul nu este rostit pentru fiare sau diavoli; este menit oamenilor. Chiar dacă diavolii sau fiarele ar putea înțelege, nu le-ar fi predicat lor. Nu merită! Cum este acest principiu? (Bun.) Cum îi tratezi pe cei cu umanitate rea, pe cei răi, pe proști și pe agresorii absurzi din biserică, sau pe cei din societate, care au o oarecare putere, care provin din familii mari sau au o anumită importanță? Tratează-i așa cum ar trebui să fie tratați. Dacă sunt frați și surori, apropie-te de ei. Dacă nu, ignoră-i și tratează-i ca pe niște neîncrezători. Dacă se încadrează în principiile de împărtășire a Evangheliei, împărtășește-le-o. Dacă nu sunt obiectul Evangheliei, nu te întâlni și nu te apropia de ei în viața asta. Atât e de simplu. Cu diavolii și cu satanele, nu este nevoie să te păzești, construind un caz împotriva lor sau pentru răzbunare. Pur și simplu ignoră-i. Nu-i provoca și nu te apropia de ei. Dacă, dintr-un oarecare motiv, este inevitabil să interacționezi sau să relaționezi cu ei, atunci abordează

lucrurile într-o manieră oficială și imparțială și pe baza principiilor. Atât este de simplu. Principiile și metodele de acționare și comportament pe care Dumnezeu le predă oamenilor te ajută să te porți cu demnitate, permițându-ți să trăiești o asemănare umană tot mai mare. Pe când calea pe care o înveți de la părinții tăi, deși pare să te protejeze și să aibă grijă de tine, de fapt, te induce în eroare și te împinge într-un abis de suferință. Ceea ce te învață ei nu este calea cea dreaptă sau o abordare înțeleaptă după care să te comporți, ci o cale vicleană și demnă de dispreț, care este contrară adevărului și nu are nicio legătură cu el. Așadar, dacă accepți numai gândurile condiționate în tine de părinții tăi, îți va fi greu și anevoios să accepți adevărul, iar practicarea acestuia devine o provocare. Cu toate acestea, dacă ești hotărât să renunți cu adevărat la aceste gânduri despre comportament și despre principiile de relaționare cu lumea, care provin de la familia ta, acceptarea adevărului devine mai ușoară și la fel și practicarea lui.

Cât privește condiționarea din partea familiei, în afară de gândurile și punctele de vedere pe care le-am menționat, mai este ceva? Vă rog să rezumați. Există multe lucruri care provin de la familie și, în China, oamenii se referă la ele drept „cultura din jurul mesei”. De exemplu, la masă, un copil ar putea spune: „Șefa de clasă, fata aceea cu trei dungi pe mânecă, îmi verifică mereu tema și spune că nu am terminat-o, deși am făcut-o. Se ia mereu de mine.” Părinții ar putea răspunde: „Tu ești băiat, ea e fată. De ce îți bați capul cu ea? Axează-te pe studii și fă-ți mama mândră. Când vei deveni șef de clasă, îi vei putea verifica tema, iar asta va rezolva lucrurile, nu-i așa?” Când aude asta, copilul s-ar putea gândi: „Are sens. Sunt băiat și, chiar dacă e șefa clasei, rămâne tot fată. Nu ar trebui să-mi bat capul cu ea. Dacă mă mai deranjează, o voi ignora și cu asta basta. Cu cât mă sâcâie mai mult, cu atât voi învăța mai mult. O voi depăși și, în semestrul viitor, voi deveni șef de clasă și o voi controla eu pe ea. Asta va rezolva lucrurile.”

Acesta este un exemplu de cultură din jurul mesei. La masă, dacă un băiat începe să plângă, părinții i-ar putea spune: „Abține-te! De ce plângi? Nu ești bun de nimic!” Dacă plângi înseamnă că nu ești bun de nimic? Asta înseamnă că oamenii care nu plâng sunt promițători? Este fiecare băiat care n-a plâns niciodată un individ promițător? Uită-te la acei oameni întreprinzători – au plâns și au lăcrimat când erau tineri, sau nu? Au avut emoții? Au experimentat bucurie, mânie, durere și fericire? Le-au experimentat pe toate. Indiferent dacă cineva este o figură proeminentă sau o persoană obișnuită, fiecare are o latură de fragilitate umană sau de instinct omenesc. Din cauza educației parentale și a mediului social, oamenii percep adesea această latură ca fiind slabă, lașă, incompetentă sau ușor de hărțuit. Nu îndrăznesc niciodată să o dezvăluie public; în schimb, o exprimă în taină, într-un colț. Unele figuri proeminente, când înfruntă cele mai grele vremuri din carierele lor, fără să aibă pe nimeni care să le ajute sau să le sprijine, ar putea să aștepte până se retrag toți soldații, subordonații și slujitorii din jurul lor. Apoi, în cadă, își revarsă emoțiile, urlând ca niște lupi. După ce strigă, se gândesc la asta: „A auzit cineva? Nu m-am dezlănțuit cam mult? Mai bine aș lăsa-o mai moale!” Dar faptul că o lasă mai moale pare insuficient, așa că își acoperă gurile cu un prosop și continuă să urle ca niște lupi. Umanitatea normală necesită eliberarea și exprimarea diverselor emoții. Cu toate acestea, sub presiunea imensă din partea societății și sub opresiunea diverselor opinii publice, nimeni nu îndrăznește să-și exprime normal emoțiile. Pentru că, începând de la învățăturile și condiționarea din partea familiei, fiecărui individ i-au fost insuflate convingeri eronate precum: „Un bărbat nu ar trebui să se bazeze pe nimeni”, „Ca să forjezi fierul, trebuie să fii puternic”, „Dacă ești integru, zvonurile nu trebuie să te îngrijoreze” și „Dacă ai conștiința împăcată, nu trebuie să te temi că-ți va bate trecutul la ușă”. Mai este și „Toți îl pun la

treabă pe cel supus”, ceea ce transmite mesajul că ar trebui să eviți să fii o țintă ușoară și, în schimb, ar trebui să-i hărțuiești tu pe ceilalți. Ce înseamnă „amabil” în contextul „Toți îl pun la treabă pe cel supus”? Înseamnă sincer, simplu, loial, bun și integru. Adică asta sugerează că ar trebui să eviți să fii acest tip de persoană, pentru că astfel de oameni sunt ținte ușoare. Așadar, ce ar trebui să devii în schimb? Ar trebui să devii un bădăran, un pungaș, un ticălos, un bandit, un om rău, un huligan – atunci nimeni nu va îndrăzni să se pună cu tine. Oriunde mergi, dacă discuțiile nu funcționează, trebuie să te comporți ca un ticălos și să fii capabil să faci o scenă, să faci crize, să fii absurd și să creezi haos. Oamenii care se comportă în felul acesta prosperă. În orice loc de muncă sau grup social, majoritatea oamenilor se tem de astfel de indivizi și nimeni nu îndrăznește să-i provoace. Sunt ca niște excremente de câine, urât mirositoare, sau ca niște insecte enervante și, odată ce le ai pe tine, e greu să scapi de ele. Trebuie să devii acest tip de persoană. Nu lăsa oamenii să creadă că ești o țintă ușoară sau ușor de provocat. Ar trebui să ai spini pe tot trupul. Dacă nu ai spini, nu vei fi capabil să te impui în această societate. Va exista mereu cineva care să te hărțuiască. Educația din partea familiei îți servește ca ghid pe drumul vieții, precum și ca o învățătură și insuflare specifică a principiilor de comportament. Cu alte cuvinte, părinții folosesc aceste gânduri și zicale ca să te învețe cum să te comporți, cum să te porți și să abordezi lucrurile. Ce fel de persoană îți spun să fii? La suprafață, unii părinți ar putea spune lucruri care sună bine, precum: „Copilul meu nu trebuie să devină o persoană proeminentă sau o celebritate; e suficient să fie un om bun.” Cu toate acestea, le spun copiilor lor și fraze precum: „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face”, „Toți îl pun la treabă pe cel supus” și „Un bărbat nu ar trebui să se bazeze pe nimeni”. Așadar, după

atâta vorbărie, le spun copiilor lor să fie oameni buni sau altceva? (Îi încurajează să fie neînfricați sau măcar capabili să se apere.) Spune-Mi, oare majoritatea părinților sunt dispuși să-și vadă copiii hărțuind pe alții sau ar prefera să-i vadă deosebit de integri și mergând pe calea cea dreaptă, dar fiind frecvent hărțuiți și supuși unei anumite excluderi? Ce fel de persoană ar trebui să devină copilul, ca să-și facă părinții fericiți, mândri și radianți? (Părinții sunt mândri când copiii lor sunt capabili să-i hărțuiască pe alții, dar consideră că este o rușine dacă ei sunt adesea abuzați, când merg pe calea cea dreaptă.) Dacă mergi pe calea cea dreaptă, dar ești adesea abuzat, părinții tăi vor simți durere, tristețe, mâhnire și nu vor fi dispuși să permită așa ceva. Care este rădăcina acestui lucru? Indiferent de motive, fiecare gând și punct de vedere pe care copiii îl învață de la părinții lor, despre felul în care să se comporte și să acționeze, este incorect și contrar adevărului. Pe scurt, aceste gânduri și puncte de vedere pe care părinții ți le insuflă nu te vor duce niciodată la prezența lui Dumnezeu și nici nu te vor îndruma pe calea urmăririi adevărului. Desigur, oamenii nu vor obține niciodată mântuirea, sub îndrumarea unor astfel de gânduri și puncte de vedere. Acesta este un fapt de netăgăduit. Așadar, indiferent care sunt intențiile sau motivațiile părinților tăi, indiferent ce influență au asupra ta, dacă ceea ce trăiești contrazice adevărul, se opune adevărului și te împiedică să te supui lui Dumnezeu și adevărului, atunci ar trebui să renunți la acel lucru.

Cu privire la diversele gânduri din condiționarea din partea familiei, care au constituit subiectul acestor ultime sesiuni de părtășie, deși aceste gânduri sunt folosite la scară largă și promovate printre oameni, indiferent de câți oameni sunt acceptate sau cât de mulți oameni le adoptă și oricât de mult se bazează oamenii pe ele, având în vedere răul pe care li-l fac indivizilor, este imperativ ca oamenii să renunțe la aceste gânduri și puncte de vedere. Trebuie să reexamineze sau să confrunte diverse chestiuni

corespunzătoare acestor gânduri și puncte de vedere, căutând, în cuvintele lui Dumnezeu, căile de practicare corecte și adevărurile-principii, și trebuie să pătrundă în adevărurile-realități, sub premisa renunțării la această condiționare a gândirii, câștigând astfel speranța la mântuire. Prin intermediul acestor sesiuni de părtășie despre gândurile și punctele de vedere și diversele zicale specifice condiționate în tine de familia ta, mă întreb în ce măsură ați recunoscut diversele gânduri și puncte de vedere care există în adâncul sufletelor voastre. Pe scurt, orice s-ar întâmpla, aceste sesiuni de părtășie ar trebui să servească drept avertisment, oferindu-le oamenilor o înțelegere inedită a conceptului de familie, precum și o nouă înțelegere și comprehensiune a condiționării din partea rudelor, a gândurilor din partea familiei și a culturii familiale, oferindu-le o nouă metodă de abordare, precum și capacitatea de a adopta o perspectivă și o poziție corectă în felul în care își abordează familia. Indiferent de maniera exterioară în care îți abordezi familia, pe scurt, cu privire la gândurile și punctele de vedere eronate despre felul în care să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi, cu care te-a influențat familia ta, ar trebui să-l discerni pe fiecare dintre ele și apoi să renunți la aceste gânduri, unul câte unul, ca să adopți, cu o înțelegere pură, punctele de vedere și metodele învățate de oameni de la Dumnezeu și să accepți diversele puncte de vedere și metode corecte pe care Dumnezeu le împărtășește oamenilor, despre felul în care trebuie să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze. Asta ar trebui să facă persoanele care urmăresc sincer adevărul.

Un gând și un punct de vedere semnificativ pe care familiile îl insuflă oamenilor este că ei ar trebui să fie neînfricați și să folosească diverse mijloace pentru a se proteja. Având în vedere modul în care oamenii își protejează interesele, trupul și siguranța personală, după ce obțin mijloace și

metode de relaționare cu lumea din condiționarea diverselor gânduri și puncte de vedere, care este scopul principal al familiilor care le insuflă aceste gânduri? Este acela de a proteja indivizii de hărțuire. Acum, să examinăm esența hărțuirii. Este bine să fii hărțuit? Poți evita asta? Există cineva care nu a fost hărțuit niciodată? Ce implică hărțuirea? În afară de faptul că speră că, în viitor, copiii lor se vor putea integra în societate și se vor putea impune în mod normal, părinții au și frica permanentă că aceștia vor fi hărțuiți. Prin urmare, părinții îți împărtășesc adesea anumite trucuri și mijloace de relaționare cu lumea, folosind aceste metode pentru a te proteja și împiedica să fii hărțuit. Întrucât părinții nu te pot însoți sau proteja tot timpul, când îți întinzi aripile și trebuie să zbori singur, ei te înarmează cu anumite gânduri și puncte de vedere, ca să se asigure că nu vei fi hărțuit. Sunt corecte aceste gânduri și puncte de vedere? Vă temeți că veți fi hărțuiți? Aveți acest gând și punct de vedere: „Când ajung în societate și în grupurile sociale și mai ales când interacționez cu non-credincioși, mi-e teamă că voi fi hărțuit – asta mă îngrijorează cel mai mult. Dacă întâlnesc pe cineva aproximativ egal cu mine, tot mă pot apăra. Dar dacă întâlnesc pe cineva mai neînfricat decât mine, nu voi îndrăzni să mă împotrivesc. Voi accepta pur și simplu orice hărțuire mă așteaptă. Nu pot face nimic în privința asta. Au susținători și oameni în culise, iar eu va trebui să îndur asta.” Este aceasta gândirea și punctul de vedere predominant pentru majoritatea oamenilor? (Înainte, aveam astfel de puncte de vedere. După ce mi-am pus credința în Dumnezeu, am început să mă înțeleg armonios cu frații și surorile. Când interacționez cu non-credincioși, chiar dacă înfrunt hărțuire și persecuție, știu că sunt permise de Dumnezeu și că există o lecție pe care trebuie s-o învăț. Așadar, mă tem mai puțin și, în schimb, am învățat să mă bazez pe Dumnezeu ca să experimentez asta.) Ce fel de om este deosebit de temător? (Cei cărora le lipsește credința în Dumnezeu.) În afară

de acești indivizi, mai există cei care sunt deosebit de timizi, introvertiți și cu stimă de sine scăzută, care sunt slabi și firavi, care sunt mai puțin atractivi fizic sau au o statură mai mică și provin din medii sărace – mai ales cei care sunt batjocoriți și discriminați din cauza istoricului familial – care au un statut social umil, cărora le lipsesc abilitățile sau expertiza și sunt mână de lucru și cei cu dizabilități fizice, printre alții. Toți acești oameni sunt mai predispuși la a fi hărțuiți și se tem de asta. Este hărțuirea o problemă răspândită în societate? (Da.) Oriunde există oameni, se vor întâmpla aceste lucruri. Cum apare hărțuirea? (Fiindcă, după ce oamenii au fost corupți de Satana, aceștia au devenit foarte răi, dorind să-i hărțuiască pe alții, fără a fi hărțuiți ei înșiși. Așadar, aceste cazuri de opresiune există peste tot.) Acesta este un aspect. Unii nu vor să fie hărțuiți, așa că iau inițiativa, hărțuindu-i ei primii pe alții și intimidându-i, astfel încât nimeni nu îndrăznește să-i intimideze. De fapt, în adâncul sufletului, nu vor să se comporte în felul acesta; este obositor și pentru ei. Când îi dobori pe toți ceilalți, nu ești și tu obosit? Există o zicală: „Dacă ucizi o mie de inamici, pierzi opt sute de aliați.” Să luăm un arici, de exemplu: după ce-și aruncă țepii, nu este sistemul său nervos epuizat? Rănește oamenii când îi înțeapă și este și el obosit. Atunci, de ce face asta, dacă este atât de obositor? Pentru autoconservare – ariciul trebuie să facă un efort pentru a se proteja. Întrucât acestei lumi rele îi lipsesc principiile pozitive sau corecte pentru tratarea diverșilor oameni, iar oamenii sunt clasificați pe baza filosofiei Satanei pentru interacțiuni lumești și a ierarhiei sociale, pe baza acestor principii și criterii de diviziune inegală, apar divergențe și ierarhii între oameni. Când se întâmplă asta, oamenii nu pot interacționa corect și armonios. Concurează pentru a se afla în eșaloanele superioare, pentru a fi cei mai buni dintre cei mai buni. Cei din vârf îi pot domina pe ceilalți și îi pot hărțui și controla în voie. Întrucât această societate este nedreaptă, principiile de

tratare a oamenilor sunt nedrepte. Astfel, interacțiunile dintre oameni sigur nu vor fi armonioase, iar principiile, metodele și mijloacele prin care oamenii interacționează unii cu alții devin toate inechitabile. Această nedreptate se referă în mod specific la unii oameni care compară puterea, istoricul familial, abilitățile, aptitudinile, aspectul fizic, înălțimea, precum și tacticile, schemele și strategiile. De unde provin toate aceste lucruri? Ele nu provin din adevăr sau de la Dumnezeu – ele provin de la Satana. Aceste lucruri de la Satana le sunt insuflate oamenilor și ei trăiesc după ele, așadar, cum crezi că vor interacționa oamenii? Îi vor trata pe toți corect? (Nu, nu o vor face.) Categoric nu. Poate chiar și cel mai simplu principiu al alegerii în casa lui Dumnezeu să funcționeze în lumea rea dominată de Satana? (Nu poate.) Care este esența motivului pentru care nu funcționează? Faptul că această lume rea nu este guvernată de adevăr; este guvernată de tendințe rele, precum și de diversele gânduri și filosofii ale Satanei. Așadar, nu se poate decât ca oamenii să se hărțuiască și să se controleze unii pe alții – aceasta este singura stare de fapt posibilă. Este imposibil să eviți hărțuirea – este destul de normală. Întrucât lumea nu se află sub imperiul adevărului, în această lume rea, atunci când oamenii interacționează unii cu alții, dacă nu ești hărțuitor, atunci ești hărțuit. Rolul tău nu poate fi decât unul dintre aceste două lucruri. În realitate, fiecare om este și hărțuitor, și hărțuit. Asta pentru că întotdeauna există atât oameni care îți sunt superiori, cât și oameni care îți sunt inferiori. Îi hărțuiești pe ceilalți pentru că ai un statut mai înalt decât ei, dar, în același timp, în vreme ce tu îi hărțuiești, există oameni cu un statut și o poziție și mai înaltă decât tine, care te vor hărțui, iar tu va trebui să le suporți hărțuirea. O clasă de oameni o hărțuiește pe alta: aceasta este relația dintre oameni, aceea de a hărțui și de a fi hărțuiți. Este singura relație. Nu există afecțiune familială autentică, iubire, toleranță, răbdare și nici posibilitatea de a trata fiecare persoană în mod

corect și echitabil, conform principiilor. Deoarece această lume nu este condusă de adevăr, ci de Satana, relațiile care se formează între oameni nu pot fi decât cele de a hărțui și a fi hărțuit, de a folosi și a fi folosit. Acest lucru este inevitabil și nimeni nu poate scăpa de el. Poți spune că ești un șef al mafiei și că ai multe slugi și mulți lachei, iar tu îi hărțuiești și îi controlezi pe toți. Dar chiar și un cap al lumii interlope are superiori și mai există și guvernul. Deși se spune că oficialii și bandiții fac parte din aceeași familie, uneori, guvernul caută intenționat necazuri, obține avantaje și nu te lasă să scapi. Va trebui să plătești o sumă de bani la secția de poliție și să te dai bine pe lângă ei. Vezi tu, chiar dacă un șef al mafiei pare măreț, atunci când se duce la secția de poliție, tot trebuie să se poarte într-un mod servil – nu îndrăznește să fie arogant. Cum spun zicalele non-credincioșilor: „În timp ce preotul se urcă pe un stâlp, diavolul se urcă pe zece” și „Întotdeauna există un pește mai mare”. Asta înseamnă că fiecare persoană îi hărțuiește pe alții și este hărțuită, iar acestea sunt esența și fenomenul hărțuirii.

Cu privire la chestiunea hărțuirii, întrucât este un lucru pe care nu-l poate evita nimeni, cum ar trebui să-l abordezi? În biserică, deși s-ar putea să nu te temi că vei fi hărțuit, există așa ceva? Se poate întâmpla? Când interacționezi cu non-credincioși, s-ar putea să fii hărțuit de ei. Așadar, nu apare acest fenomen în biserică? (Ba da.) Apare, în diferite măsuri, pentru că toți oamenii sunt corupți de Satana. Înainte ca oamenii să obțină mântuirea, ei dezvăluie adesea corupție și unul dintre aspectele acestor dezvăluiri ale corupției este tratarea celorlalți conform propriei voințe și nu corect. Când apare această tratare nedreaptă a celorlalți, oamenii sunt hărțuiți și hărțuiesc. Așadar, aceste lucruri se întâmplă ocazional, iar oamenii nu pot scăpa de ele și nu le pot evita. Care este principiul corect de abordare și tratare a acestei chestiuni? (Conform cuvintelor lui Dumnezeu, conform principiilor.) Teoretic, așa se spune. Dar calea specifică de

practicare? Cum înțelegi chestiunea de a hărțui și a fi hărțuit? De pildă, să spunem că scrii o scrisoare, ca să raportezi probleme cu un fals conducător, iar conducătorul fals vrea să te intimideze, spunând: „Dacă nu te liniștești și continui să-mi raportezi problemele superiorilor, să mă pârăști sau să scrii lucruri negative în evaluările mele, te omor! Am puterea să te exclud. Nu ți-e frică?” Cum ai gestiona această situație? Te amenință, adică te hărțuiește. Are puterea, iar tu ești un credincios de rând, așa că te chinuie în mod arbitrar, fără principii sau motiv. Te tratează la fel cum Satana tratează oamenii. Concret, nu te hărțuiește? Nu încearcă să te chinuie? (Ba da.) Așadar, cum ai gestiona această situație? Ai face un compromis sau ai susține principiile? (Aș susține principiile.) Teoretic, oamenii ar trebui să susțină principiile și nu ar trebui să se teamă de acest conducător fals. Care e baza acestui lucru? De ce nu ar trebui să te temi de el? Dacă într-adevăr te exclude, vei fi înspăimântat? Întrucât el chiar te poate exclude, s-ar putea să nu îndrăznești să susții principiile și s-ar putea să fii speriat. Unde se blochează această chestiune? Cum poți să fii speriat? (Pentru că nu cred despre casa lui Dumnezeu că este sub conducerea adevărului.) Acesta este un aspect. Trebuie să ai această credință și să spui: „Ești un om rău. Să nu crezi că, doar pentru că ești conducător acum, ai puterea de a mă exclude. Ar fi greșit să faci asta. Mai devreme sau mai târziu, această chestiune va fi dată în vileag. Casa lui Dumnezeu nu se află numai sub autoritatea ta. Dacă mă excluzi azi, în cele din urmă, vei fi pedepsit. Dacă nu crezi, așteaptă și o să vezi. Casa lui Dumnezeu e guvernată de adevăr, de Dumnezeu. Oamenii nu pot să te pedepsească, dar Dumnezeu te poate dezvălui și te poate elimina. Când îți vor fi date în vileag nelegiuirile, îți vei înfrunta pedeapsa.” Ai această credință? (Da.) Ai? Atunci de ce nu puteți spune asta? Se pare că vei fi în pericol dacă vei întâlni astfel de situații; îți lipsesc curajul și credința adevărată. Când înfrunți cu adevărat aceste chestiuni, când

întâlnești oameni răi și antihriști care sunt atât de feroce, ale căror metode de chinuire a oamenilor sunt comparabile cu cele ale marelui balaur roșu, ce vei face atunci? Vei începe să plângi, spunând: „O, statura mea este mică, sunt timid, m-am temut mereu de necazuri, mi-e frică până și de o frunză, să nu cadă și să mă lovească în cap. Chiar sper că nu va trebui să înfrunt astfel de oameni. Ce-aș face dacă m-ar hărțui?” Te hărțuiesc? Nu te hărțuiesc; acela este Satana, care te chinuie. Privind lucrurile dintr-o perspectivă umană, ai spune: „Această persoană este formidabilă, are statut și hărțuiește oamenii neprihăniți și fără statut.” Asta se întâmplă? Din perspectiva adevărului, asta nu este hărțuire; e Satana, care îi face pe oameni să sufere, chinuindu-i, păcălindu-i, corupându-i și călcându-i în picioare. Cum ar trebui să tratezi și să abordezi aceste acțiuni de la Satana? Ar trebui să-ți fie frică de astfel de oameni? (Nu, ar trebui să-i raportez și să-i dau în vileag.) În sufletul tău, nu ar trebui să te temi de ei. Dacă în momentul acela, nu se cuvine să le raportezi problemele și să lupți împotriva lor, ar trebui să-i suporți temporar și, ulterior, să găsești momentul potrivit în care să-i denunți. Dacă, printre frați și surori, există indivizi cu discernământ, așa ca tine, ar trebui să vă uniți ca să-i denunțați și să le dați în vileag faptele rele. Dacă nu mai are nimeni discernământ și, atunci când ieși în față ca să-i denunți, toată lumea te respinge, pentru moment, ai răbdare. Când la biserica ta vin conducătorii de rang superior, pentru a verifica și urmări lucrarea, găsește un moment potrivit ca să le raportezi problemele acelor conducători, expunându-le clar și în detaliu faptele rele și lăsându-i pe conducători să-i înlăture. Este înțelept să faci asta? (Da.) Pe de o parte, trebuie să ai credință și să nu te temi de oameni răi, de antihriști sau de Satana. Pe de altă parte, nu ar trebui să le consideri acțiunile față de tine drept hărțuire; ar trebui să vezi esența acestora drept Satana, care păcălește, chinuie și calcă oamenii în picioare. Apoi, în funcție de situație, ar trebui să

fii înțelept, ca să faci față chinului din partea lor, să găsești momentul oportun ca să-i dai în vileag și să-i denunți și să aperi interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii. Aceasta este mărturia în care ar trebui să rămâi ferm și datoria și obligația pe care ar trebui să le îndeplinești, ca om. Indiferent cum te hărțuiesc sau te tratează nedrept, nu considera asta hărțuire. Nu ei te hărțuiesc; Satana este cel care păcălește, calcă în picioare și chinuie oamenii. Ai spune că marele balaur roșu te hărțuiește, când persecută credincioșii în Dumnezeu? (Nu.) Nu te hărțuiește. De ce te persecută? (Pentru că esența lui este să se împotrivească lui Dumnezeu.) Esența lui este să se împotrivească lui Dumnezeu. Îl consideră dușman pe Dumnezeu și-I vede toată lucrarea ca pe un ghimpe în coasta lui. Îi consideră dușmani și pe oamenii aleși de Dumnezeu. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, te va urî, exact cum se spune în Biblie: „Dacă lumea vă urăște, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră!” (Ioan 15:18). Marele balaur roșu urăște oamenii, Îl urăște pe Dumnezeu, Îl privește ca pe un dușman și, mai mult decât atât, îi consideră dușmani pe cei care-L urmează pe Dumnezeu, mai ales pe cei care practică adevărul. De aceea vrea să te persecute, să te ucidă, să te împiedice să-L urmezi pe Dumnezeu, să te facă să-l venerezi și să-l urmezi pe el și să te facă să-L blestemi pe Dumnezeu. Ai putea spune: „Nu-L voi blestema.” Atunci te va amenința: „Dacă nu-L blestemi pe Dumnezeu, vei muri!” Va încerca să te silească să spui: „Partidul Comunist este bun” și tu vei răspunde: „Nu voi spune asta.” Atunci va zice: „Dacă nu vei spune asta, îți voi face zile fripte, te voi trata și-ți voi răspunde cu o tortură crudă!” Te hărțuiește? Nu, e Satana care abuzează oamenii. Înțelegi? (Înțeleg.) Trebuie să înțelegi corect atunci când abordezi chestiunea hărțuirii. În societate și în grupurile de oameni, dacă privești lucrurile dintr-o perspectivă umană, fiecare persoană are, pe rând, rolul de hărțuitor și rolul de hărțuit. Dar dacă privești lucrurile din perspectiva adevărului, nu ar

trebui să le vezi în felul acesta. Esența comportamentului oricărei persoane care vrea să te hărțuiască și să te controleze nu se consideră a fi hărțuirea. Mai degrabă, este înșelătoria, abuzul, manipulările, călcatul în picioare și corupția din partea Satanei. Mai exact, înseamnă că nu te tratează conform metodelor raționale și umane, nu te tratează corect, ci adoptă perspectiva și poziția Satanei și folosesc gândurile Satanei drept ghid în felul în care te tratează, îți vorbesc și interacționează cu tine. De exemplu, să presupunem că împarți o cameră cu un om rău. Ajungi primul, așa că tu ar trebui să alegi, mai întâi, un loc potrivit și alegi patul de jos. Imediat ce ajunge și vede asta, spune: „A fost corect să alegi patul de jos? Eu încă nu am ales, e rândul tău? Îndrăznești să dormi în patul de jos în ciuda mea? Ce obrăznicie! Nici măcar nu ai discutat cu mine și pur și simplu ți-ai ales patul de jos, ca să dormi în el. Treci în patul de sus!” Tu răspunzi: „De ce să nu dormi tu în patul de sus? Ai ajuns după mine; conform acelei ordini, tu ar trebui să dormi în patul de sus.” El spune: „Ordine? N-am respectat niciodată nicio ordine! Nu stau la coadă nicăieri; n-aș sta la rând nici ca să-l întâlnesc pe președinte! Te-ai deranjat măcar să afli cine sunt? Îndrăznești să-mi vorbești despre stat la rând – ce obrăznicie! Vrei să mori? Treci în patul de sus!” Așadar, trebuie să te duci, ascultător, și să dormi în patul de sus. Te hărțuiește? Dintr-o perspectivă umană, asta pare a fi hărțuire. Te vede drept neprihănit, un om pe care îl poate manipula. Mai întâi, îți oferă o demonstrație intimidantă de forță și-ți dă o lecție, ca să te facă să înțelegi cine este el. Asta este o perspectivă umană sau una a sentimentelor umane sau a trupului. Dar dacă privești lucrurile din perspectiva adevărului, le vezi la fel? Ai ales primul patul de jos, totul era în regulă, dar a insistat să te muți, deranjându-te ca să te duci în patul de sus. Nu e absurd? Nu te chinuie? Așa-i că nu te tratează ca pe un om? Nu este lipsit de respect față de tine? Nu se comportă de parcă el ar fi șeful și te tratează ca pe un slujitor

sau un sclav? Care este logica gândurilor lui? Fiecare om care nu este formidabil ca el este slujitorul lui, cineva căruia îi comandă, pe care poate să-l chinuie. Din perspectiva adevărului, asta nu poate fi numită hărțuire; este vorba despre chinuirea oamenilor. Cine este capabil să chinuie oamenii? Oamenii răi, demonii, bandiții, huliganii, canaliile, oamenii care nu sunt rezonabili, cărora le lipsește umanitatea și care nu au niciun respect pentru nimeni. Ei nu respectă regulile nicăieri. Se comportă de parcă ar fi șefi, ca și cum orice este bun, avantajos sau benefic li se cuvine doar lor. Alții nu au voie să aibă parte de astfel de lucruri și nici măcar să se gândească să le ia. Nu este aceasta o canalie? (Ba da.) Asta fac demonii și canaliile. Te chinuie în felul acesta, deci nu ți-ar fi teamă? Te-ai gândi: „Vai de mine, până la urmă, există oameni formidabili. El chiar crede că nu se cuvine ca eu să dorm în patul de jos. Ce se întâmplă?" Te-ai speria și, de atunci încolo, când ai vorbi cu el, ar trebui să fii selectiv. Ar trebui să meditezi la asta: „Nu pot să-l supăr și să-l provoc. Dacă-l provoc, îmi va face zile fripte." Dacă ai această mentalitate, atunci el și-a atins scopul. Care este țelul lui? Vrea să te sperie, să te facă să-ți fie frică de el, să creeze o diferență ierarhică între tine și el, unde el este șeful, iar tu ești slujitorul și, oriunde mergi, trebuie să-l asculți și să îi cedezi. Nu este acesta principiul după care Satana face lucrurile? El trebuie să fie șeful tău, iar tu trebuie să fii servitorul lui. Trebuie să te disciplineze în mod arbitrar, să-ți dea ordine și să se joace cu tine; trebuie să-i cedezi în toate privințele. Nu poți fi egalul lui; dacă vrei să îi fii egal, singura situație în care vei putea s-o faci va fi când el va fi mort – nu meriți decât să fii egalul unui mort. Spune-Mi, în ce măsură ai fost hărțuit de el? În adâncul sufletului, te-au înspăimântat faptele lui rele și modul impunător de a fi? (Da.) Ai acceptat acest fapt, ai făcut un compromis, deci, pe cale de consecință, putem spune că ai fost corupt de el? Te-a prins în strânsoarea lui; când face lucruri rele și încalcă principiile, nu

vei îndrăzni să spui ceva, pentru că, în trecut, te-a trimis din patul de jos în cel de sus, cu un singur șut. Nu vei mai îndrăzni să-l provoci; când îl vezi, îl vei ocoli și numai simpla lui menționare îți va provoca sudori reci. Nu înseamnă asta că te înspăimântă? Nu îndrăznești să-l tratezi corect, conform principiilor; te-a prins în strânsoarea lui. Care este esența faptului că te-a prins ferm în strânsoarea lui? Înseamnă că îi aparții și te controlează. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Așadar, cum ar trebui să abordezi această situație, pentru a evita să fii controlat de astfel de oameni? Ar trebui să privești chestiunea indivizilor răi, care hărțuiesc oamenii, ca pe un fenomen al Satanei, care corupe și abuzează oamenii. După ce ai văzut cu adevărat cum este această esență, cum ar trebui să o abordezi? În adâncul inimii tale, ar trebui să detești și să respingi indivizii răi, nu să te temi de ei. Ar trebui să te gândești: „O, vrei să dorm în patul de sus? Bine, voi dormi în patul de sus. Dar astăzi am văzut acțiunile unui alt om rău, am recunoscut esența unui alt om rău și, de acum înainte, voi putea discerne încă un tip de comportament pe care îl au oamenii răi în viața lor de zi cu zi și pe la spatele oamenilor. Începând de azi, voi urmări îndeaproape ce spun și ce fac ei și dacă se dedau înșelăciunii. În cazul în care sunt folosiți de casa lui Dumnezeu, voi vedea dacă acționează conform principiilor, dacă susțin interesele casei lui Dumnezeu, dacă risipesc jertfele și dacă îi mai chinuie pe alții.” În adâncul inimii tale, ar trebui să te rogi: „Dumnezeule, te rog să dai în vileag acest om rău, fă-mă să-i discern faptele rele și esența. Ajută-mă să strâng dovezi ale faptelor lui rele și dă-mi curaj, fă-mă să nu-mi fie frică de oameni răi, să am credință și putere să lupt împotriva lor.” Deși tot vei sta în aceeași cameră cu el și, aparent, nimic nu se va fi schimbat, în adâncul inimii, nu-ți va fi frică de el, pentru că tot ce-ți face nu este hărțuire; este dezvăluirea și darea în vileag a naturii lui satanice. Când îl vei privi în felul acesta, îți va mai fi frică de el? Cu fiecare faptă rea pe care o

dezvăluie și cu fiecare cuvânt absurd pe care îl rostește, îl vei blestema în inima ta, spunând: „Ești un diavol, o satană, faci rău și te împotrivești lui Dumnezeu și, mai devreme sau mai târziu, vei fi blestemat. Dumnezeu nu te va lăsa să scapi; în cele din urmă, vei fi dat în vileag!” Așa ar trebui să tratezi oamenii răi. Trebuie să ai credință și putere ca să te lupți cu ei și trebuie să te rogi lui Dumnezeu și apoi inima ta va avea putere și ție nu-ți va fi frică de ei. Ce spui despre asta? Au efect aceste tactici? (Da, au.) Când îi discerni din perspectiva adevărului, nu este mai practic decât ce te-au învățat părinții tăi: „Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face”? Ce rost are să te păzești? Nu te poți păzi de abuzul și corupția din partea Satanei. Acestea nu sunt lucruri de care te poți păzi – ele sunt peste tot. Satana nu corupe oamenii doar la suprafață, doar extern; el îți corupe și gândurile. Te poți păzi de asta? Cel mai important este să te înzestrezi cu adevărul și să te bazezi pe Dumnezeu. Nu numai că ar trebui să discerni acțiunile oamenilor răi, dar și esența acestora și, în același timp, ar trebui să discerni diversele gânduri și puncte de vedere exprimate de ei. Apoi, înzestrează-te cu adevărul, folosind cuvintele lui Dumnezeu și adevărul ca să le dai în vileag și să le diseci, astfel încât să poată dobândi discernământ și frații și surorile tale. Apoi, toată lumea se poate ridica pentru a-i respinge. Nu este minunat? Dacă ești mereu în defensivă, în gardă, refuzând sau evitând mereu, asta înseamnă că ești un laș, nu este manifestarea unui biruitor.

După ce am avut părtășie despre toate aceste lucruri, aveți acum o perspectivă nouă asupra chestiunii hărțuirii? Este corectă hărțuirea? (Nu, nu este.) Care este natura hărțuirii? (Oamenii răi care îi chinuie pe alții.) În esență, este vorba de oamenii răi și de Satana care îi chinuie pe alții și îi păcălesc. Acum, care este natura actului de a fi hărțuit? (Înseamnă să fii

slab, să nu practici adevărul, să nu îndrăznești să te ridici și să te împotrivești.) Așa este, să te temi de oamenii răi, să te temi de forțele rele, să nu ai credința de a lupta cu Satana, să nu ai credința de a recunoaște, discerne și vedea adevărata față urâtă a Satanei și să nu ai credința de a te împotrivi călcării în picioare și abuzului Satanei asupra ta – nu aceasta este natura? (Ba da.) Cei lipsiți de credință au întotdeauna un nod în stomac; le este mereu frică, gândindu-se: „Nu trebuie să fiu hărțuit de alții. Eu nu îi hărțuiesc pe alții și nu trebuie să fiu hărțuit de alții, așa cum a spus mama mea: «Omul nu ar trebui să intenționeze niciodată să le facă rău altora, dar ar trebui să se păzească mereu de răul pe care alții i l-ar putea face.»” Se roagă lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, te rog să nu mă lași să întâlnesc oameni răi; sunt timid, am fost mereu neprihănit și simplu. Cred în Tine și Te urmez; trebuie să mă aperi!” Asta înseamnă să nu ai coloană vertebrală. Ai auzit atât de multe adevăruri și înțelegi atât de multe adevăruri. Nu ți-e teamă de diavoli și de Satana, deci de ce te temi de un om rău? Vă e teamă de marele balaur roșu? (Dacă mă prinde, mă voi teme, dar pot să mă rog lui Dumnezeu și să mă bazez pe El.) Asta înseamnă că nu ai fost înspăimântat de răutatea lui. Și aceasta este o manifestare care vine doar cu o anumită bază de credință. Unii spun: „Spui că mă tem de marele balaur roșu. Dacă mi-ar fi fost frică de marele balaur roșu, aș fi putut ajunge atât de departe? Nu asta este realitatea? Dar dacă îmi ceri să spun că nu mi-e frică de marele balaur roșu, tot mi-e puțin teamă să o fac. Dacă aude marele balaur roșu despre asta?” Încă mai există o oarecare teamă. Astfel de oameni se tem puțin să spună public că marele balaur roșu este ticălos și crud; le lipsește acea credință și statura lor este încă prea mică. Nu-ți cer să te lupți în mod deschis cu marele balaur roșu sau să îl provoci. Dar, în adâncul inimii tale, cel puțin ar trebui să știi că marele balaur roșu, acest demon, abuzează oamenii, îi corupe, îi păcălește, îi calcă în picioare și apoi

îi devorează. Nu este vorba de hărțuire; nu este ca și cum îi hărțuiește și îi chinuie pe credincioși pentru că aceștia sunt neprihăniți, respectă regulile și legea. Este o prostie, o afirmație lipsită de înțelegere spirituală. Marele balaur roșu te abuzează. Cum te abuzează? Te amenință, te intimidează, te persecută și te torturează. De ce te abuzează? Ca să te facă să renunți la credința ta, să-L negi pe Dumnezeu, să-L abandonezi și apoi să faci compromisuri cu el și, în cele din urmă, să te facă să-l venerezi, să-l urmezi, să fii subjugat de el, să-i accepți diversele gânduri și să îngenunchezi înaintea lui, venerându-l. Se delectează cu asta; acesta este scopul pentru care te persecută. Deoarece vede că Îl urmezi pe Dumnezeu și nu pe el, devine gelos și nu vrea să te lase să scapi. Desigur, dacă nu-L urmezi pe Dumnezeu, oare te va lăsa să scapi? (Nu, îi abuzează și pe cei care nu cred în Dumnezeu.) Așa este, pe înțelesul tuturor, așa este el; mai exact, aceasta este esența-natura sa. Chiar și cei care îl urmează, cei care îi cântă laude, sunt în continuare abuzați, păcăliți și călcați în picioare de el și, după ce se folosește de ei, îi aruncă, chiar ucigându-i pe unii dintre ei pentru a le închide gura, devorându-i, în cele din urmă, cu totul. În orice caz, nu se termină bine pentru ei. Orice-ar fi, oamenii ar trebui să vadă clar că scopul final pentru care familiile condiționează și insuflă diverse gânduri și puncte de vedere în oameni nu este cu adevărat acela de a-i proteja sau de a-i conduce pe calea cea dreaptă. În schimb, este acela de a-i îndepărta de Dumnezeu, de a-i face să trăiască după filosofiile Satanei și de a-i face să accepte, în mod repetat și ciclic, modul în care sunt călcați în picioare de unele gânduri și condiționarea din partea diverselor tendințe rele care vin din partea societății și a Satanei. Oricare ar fi intențiile sau scopurile inițiale pe care le au familiile care fac acest lucru, în cele din urmă, asta nu îi poate îndruma pe oameni pe calea cea dreaptă sau nu îi poate conduce să pătrundă în adevărul-realitate și, în cele din urmă, să obțină mântuirea. Prin urmare,

diversele gânduri și puncte de vedere care provin de la familii sunt lucruri la care oamenii trebuie să renunțe, lucruri la care ar trebui să renunțe în procesul și pe calea urmăririi adevărului. Ei bine, haideți să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. Pe curând!

4 martie 2023

Note de subsol:

a. Han Xin a fost un general faimos din dinastia Han, care, înainte să devină celebru, a fost obligat să se târască printre picioarele unui măcelar, care l-a batjocorit pentru lașitatea lui.

Cum să urmărești adevărul (15)

În timpul adunărilor voastre, ați avut părtășie despre subiectele pe care le-am discutat recent? (Dumnezeule, am avut părtășie despre aceste subiecte în timpul adunărilor noastre.) Ce a rezultat din părtășia voastră? Ați făcut vreo descoperire sau ați înțeles lucruri noi? Există aceste subiecte despre care am avut părtășie în viața cotidiană a oamenilor? (Toate există. După ce am ascultat de câteva ori părtășia lui Dumnezeu despre aceste subiecte, am descoperit că educația din partea părinților noștri și condiționarea din partea familiilor noastre, de la o generație la alta, ne-au corupt profund. Din copilărie, părinții ne-au insuflat, puțin câte puțin, aceste gânduri, precum: „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară.” După ce mi s-a insuflat acest gând, am considerat că, în viață, pentru a evita să fie hărțuit și desconsiderat, omul trebuie să fie superior celorlalți și să se remarce din mulțime. În trecut, credeam că aceste gânduri pe care părinții noștri ne-au învățat să le avem erau pentru binele și protecția noastră. După ce am ascultat de câteva ori părtășia și disecarea din partea lui Dumnezeu, am ajuns să realizez că aceste gânduri sunt negative și sunt mijloacele Satanei de a corupe oamenii. Ele ne îndepărtează din ce în ce mai mult de Dumnezeu și ne adâncesc în corupția Satanei, distanțându-ne tot mai mult de mântuire.) Pe scurt, este necesar să avem părtășie despre aceste subiecte, nu-i așa? (Așa e.) După câteva părtășii despre aceste lucruri, oamenii dobândesc o înțelegere mai profundă a gândurilor și punctelor de vedere care le-au fost insuflate de familiile lor și le înțeleg mai precis. După părtășia despre aceste lucruri, oare oamenii nu se vor îndepărta de familiile și de părinții lor? (Nu, nu ne vom îndepărta. Înainte, simțeam mereu că părinții mi-au arătat bunătate, dar după ce am auzit părtășia lui Dumnezeu, am realizat că misiunea părinților mei a fost

să-mi dea viață și să mă crească. În plus, gândurile pe care mi le-au insuflat de la o vârstă fragedă mă corupeau. Dându-mi seama de acest lucru, nu mai am același atașament afectiv față de ei.) În primul rând, în privința gândurilor lor, oamenii au acum o înțelegere clară a responsabilităților părinților lor și a bunăvoinței pe care aceștia le-au arătat-o crescându-i; în relațiile cu aceștia, ei nu se mai bazează pe sentimente, impetuozitate sau legături fizice de sânge. În schimb, își pot aborda familia și părinții în mod rațional, dintr-o perspectivă și poziție corecte. În felul acesta, oamenii trec printr-o transformare semnificativă în felul în care tratează aceste probleme, iar această transformare le permite să facă mari progrese în privința pătrunderii lor în viață și a cerințelor lui Dumnezeu de la ei. Prin urmare, părtășia despre aceste subiecte este benefică și necesară oamenilor, pentru că acestea sunt lucruri de care ei au nevoie și care le lipsesc.

Subiectele despre care am avut părtășie în trecut, privind condiționarea pe care o persoană o primește din partea familiei, s-au învârtit în principal în jurul țelurilor și principiilor de comportament, al felurilor și mijloacelor de relaționare cu lumea și al perspectivei omului asupra vieții și a existenței, al metodelor și regulilor de supraviețuire, printre altele. Toate acestea sunt subiecte care se referă la condiționarea gândurilor indivizilor și la gândurile și punctele lor de vedere. În general, niciunul dintre aceste diverse gânduri și puncte de vedere insuflate de familii și părinți nu este pozitiv și niciunul dintre ele nu poate îndruma cu adevărat un om pe calea cea dreaptă și nici nu-l poate ajuta să-și stabilească o perspectivă corectă asupra vieții, permițându-i să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile de ființă creată, în prezența Creatorului său. Tot ceea ce te învață părinții și familia ta este pentru a te îndruma în direcția lumii și a tendințelor ei rele. Scopul pentru care te condiționează cu aceste gânduri și puncte de vedere este să te ajute să te integrezi mai ușor în societate și în curentele rele și să fii capabil

să te adaptezi mai bine curentelor rele și diverselor cerințe ale societății. Deși aceste învățături s-ar putea să-ți ofere anumite mijloace și metode de protecție, cât și anumite metode de a obține un statut mai bun, reputație, bucurii materiale și alte lucruri, în societate și în grupuri de oameni, tocmai aceste gânduri care ți-au fost insuflate de familia ta te conduc dintr-o tendință rea în alta, făcându-te să fii înrădăcinat în lume, în societate și în tendințele rele, până nu mai ai scăpare. Îți aduc necaz după necaz și te fac să cazi în dileme, în mod repetat, făcându-te să nu știi cum să abordezi lumea oamenilor sau cum să fii o persoană sinceră, o persoană care trăiește în lumină, care este integră, bună la suflet și are simțul dreptății. Prin urmare, condiționarea din partea familiei tale nu te face să poți trăi în această lume cu mai multă demnitate, caracter și asemănare umană. În schimb, te face să trăiești printre diverse conflicte și lupte încâlcite, în diverse relații interumane complexe și te supune la numeroase încurcături lumești, la robie și chiar la dileme. Când le ceri ajutorul părinților tăi și le mărturisești toate aceste lucruri, ei vor folosi diverse tactici pentru a te sfătui cum să fii mai șiret, viclean, pragmatic și greu de citit când trăiești printre oameni, în loc să te îndrume în direcția corectă, ajutându-te să renunți la toate aceste lucruri și să te eliberezi, să vii înaintea Creatorului, să te supui rânduielilor Lui și să recunoști clar că destinele oamenilor și tot ce au ei se află în mâinile lui Dumnezeu, că ar trebui să se supună fiecărei cerințe care provine de la Dumnezeu, suveranității și orchestrărilor Sale. Acestea sunt condițiile de trai ale oamenilor ale căror familii i-au condiționat cu aceste diverse gânduri. Pe scurt, indiferent dacă gândurile condiționate de familia ta pun accentul pe faimă sau pe profit, pe competiția cu alții sau pe prietenia cu ei, indiferent de obiectul interesului lor, în final, nu pot face decât ca mijloacele, metodele și regulile tale de supraviețuire în lumea oamenilor să devină tot mai sofisticate, nemiloase, viclene și malițioase, în loc să te facă

mai onest, mai bun și mai integru sau să te ajute să înțelegi mai bine cum să te supui rânduielilor Creatorului. Prin urmare, condiționarea din partea familiei tale nu poate decât să te îndepărteze de Dumnezeu, de adevăr și de lucruri pozitive, făcându-te să nu știi cum să trăiești în felul în care oamenii se cuvine cu adevărat să trăiască, într-un mod demn. În plus, gândurile pe care le-ai dobândit din condiționarea familiei tale te vor face tot mai amorțit, obtuz sau, mai simplu spus, gros de obraz. La început, să-ți minți colegii de serviciu, colegii de clasă și prietenii te făcea să roșești, să-ți crească pulsul și să-ți simți conștiința vinovată. Cu timpul, toate aceste reacții conștiente vor dispărea: nu vei mai roși, nu-ți va mai crește pulsul, iar conștiința nu te va mai necăji. Pentru a supraviețui, vei recurge la orice mijloace, chiar și la a-ți înșela apropiații, inclusiv părinții, frații și cei mai buni prieteni. Vei căuta să profiți de ei ca să-ți îmbunătățești viața și să-ți sporești onoarea și bucuria – asta este amorțeală. Inițial, s-ar putea să ai un sentiment vag de vinovăție și conștiința s-ar putea să-ți tremure puțin. Cu timpul, aceste senzații vor dispărea, iar tu vei folosi motive mai convingătoare ca să te alini, spunând: „Așa sunt oamenii. În lumea asta, nu poți fi bun. Dacă ești bun cu alții, înseamnă că ești crud față de tine. În lumea asta, cei slabi sunt prada celor puternici. Cei puternici prosperă și cei slabi pier, învingătorii devin regi și perdanții devin bandiți. Dacă reușești, nimeni nu va cerceta cum ai reușit, dar dacă eșuezi, nu-ți va rămâne nimic.” În cele din urmă, oamenii vor folosi aceste gânduri și puncte de vedere ca să se convingă, făcându-le baza pentru felul în care urmăresc totul și, desigur, un mijloc prin care să obțină ce vor. Așadar, voi unde vă poziționați acum? Ați atins punctul în care sunteți amorțiți, sau nu încă? Să presupunem că ai vrea să începi o afacere, iar aceasta ar avea legătură cu viitorul tău, cu calitatea vieții tale și cu reputația ta în societate. Dacă metodele tale ar fi suficient de viclene și ai putea înșela pe oricine, atunci ai trăi o viață mai

bună decât restul, ai avea grămezi de bani și nu ar mai trebui să te supui dorințelor nimănui. Ce ai face atunci? Oare ai deveni atât de amorțit, de nesimțitor, încât ai putea să înșeli pe oricine și să faci bani pe spatele oricui? (Probabil că da.) Probabil că da. Asta trebuie să se schimbe; aceasta este firea coruptă care există în adâncul umanității. Când umanitatea lipsește, ceea ce rămâne este o viață trăită după o fire coruptă, precum și după diverse gânduri și puncte de vedere insuflate de Satana. Fără conștiință, rațiune și un simț al rușinii, viața unei persoane este redusă la o carcasă goală, un vas gol și își pierde valoarea. Dacă mai ai puțin simț al rușinii, iar atunci când minți, înșeli sau le faci rău celorlalți, ești capabil să alegi cine este cel care suferă aceste lucruri și nu rănești pe oricine, atunci mai ai puțină conștiință și umanitate. Dar dacă poți să înșeli sau să rănești pe oricine, fără rezerve, atunci chiar ești întru totul o satană vie. Dacă spui: „Nu-mi pot înșela părinții, rudele, prietenii, oamenii inocenți și mai ales frații și surorile din biserică și nu pot fura jertfele lui Dumnezeu”, atunci încă mai ai limite morale și mai poți fi considerat o persoană cu puțină conștiință. Cu toate acestea, dacă îți lipsește chiar și această mică măsură de conștiință și aceste limite, atunci nu meriți să fii numit om. Așadar, în ce punct ați ajuns? Aveți limite? Dacă ați avea oportunitatea sau o necesitate reală, v-ați putea înșela părinții, frații și cei mai apropiați prieteni? Ați putea să vă înșelați frații și surorile, să-i exploatați sau chiar să furați jertfele lui Dumnezeu? Dacă ai avea o asemenea oportunitate și nimeni n-ar afla niciodată, ai putea s-o faci? (Acum simt că n-aș mai putea face asta.) De ce nu mai poți s-o faci? (Pentru că mi-e frică de Dumnezeu, am puțină frică de Dumnezeu în inima mea, iar conștiința nu mi-ar permite să fac asta.) Atitudinea ta este aceea că te temi în inima ta și că ai o inimă cu frică de Dumnezeu, iar conștiința nu ți-ar permite să faci asta. Să vorbească și altcineva. Aveți o atitudine în privința acestui lucru? Dacă nu, dacă nu te-ai

gândit niciodată la această problemă și nu simți nimic când îi vezi pe alții făcând asta, atunci ești în pericol. Dacă vezi pe altcineva făcând astfel de lucruri și nu simți deloc ură, nu ai o atitudine față de asta și te simți amorțit, atunci nu ești cu nimic diferit de ei și s-ar putea să acționezi în mod similar. Cu toate acestea, dacă atitudinea ta față de acest lucru este clară, dacă poți urî și mustra astfel de oameni, atunci s-ar putea să nu comiți astfel de acțiuni. Așadar, care este atitudinea voastră? (Se cuvine să am puțină frică de Dumnezeu în inima mea. Jertfele lui Dumnezeu sunt separate ca sfinte și nu pot fi în niciun caz alterate sau luate pentru uzul personal.) Jertfele nu trebuie luate pentru uzul personal: asta se face din frica de pedeapsă. Dar cum rămâne cu celelalte chestiuni? Dacă ai fi implicat într-o schemă piramidală, ai putea să profiți de cei mai apropiați prieteni, să-i înșeli cu un limbaj bombastic și să-i faci să se alăture, profitând și câștigând bani din asta? Ai putea face asta celor mai apropiați prieteni, rudelor, chiar și părinților și fraților și surorilor tale? Dacă ți-e greu să spui, atunci, când zici că nu ai lua jertfele lui Dumnezeu pentru uzul personal, asta s-ar putea să nu fie în puterile tale, nu-i așa? Să vorbească altcineva. (Pe de o parte, ar trebui să înțelegem firea dreaptă a lui Dumnezeu în această chestiune. Jertfele lui Dumnezeu nu trebuie să fie atinse niciodată. Pe de altă parte, considerăm că a face așa ceva arată o lipsă de umanitate. Cel puțin, reperul inferior pe care ar trebui să-l aibă cineva ar trebui să fie acela că propria conștiință i-o permite.) Atitudinea voastră este aceea că a face astfel de lucruri dovedește o lipsă de umanitate și că omul ar trebui să acționeze în felurile în care îi permite conștiința. Mai vrea să vorbească cineva? (Cred că, în calitate de ființă umană, chiar dacă un om nu crede în Dumnezeu, dacă este o persoană din lume care are conștiință și un reper moral, nu ar trebui să facă lucruri care îi rănesc familia. Acum, că noi credem în Dumnezeu și înțelegem anumite adevăruri, dacă cineva mai poate face lucruri care le dăunează

fraților și surorilor, prietenilor lui sau care fură jertfele lui Dumnezeu, atunci o astfel de persoană este mai rea decât non-credincioșii. În plus, uneori, oamenii s-ar putea să dezvăluie anumite gânduri și idei, dar când se gândesc la firea-esență a lui Dumnezeu și realizează că, deși nimeni nu se uită sau nimeni nu știe despre acțiunile lor, Dumnezeu oricum examinează totul și nu îndrăznesc să facă astfel de lucruri – vor avea puțină frică de Dumnezeu în inimile lor.) Pe de o parte, faptul că acționează în felul acesta arată că oamenilor le lipsește o inimă cu frică de Dumnezeu; pe de altă parte, oamenilor care sunt capabili să facă aceste lucruri le lipsește chiar și o umanitate primară. Asta pentru că, în calitate de ființă umană, chiar dacă nu crezi în Dumnezeu, nu ar trebui să comiți astfel de acțiuni. Aceasta este o calitate pe care ar trebui s-o aibă o persoană cu conștiință și umanitate. Să înșele, să facă rău și să fure sunt, în mod inerent, lucruri pe care o persoană bună și normală nu ar trebui să le facă. Chiar și oamenii care nu cred în Dumnezeu au totuși niște limite după care se comportă, cu atât mai mult tu, care crezi în Dumnezeu și ai auzit atât de multe predici: dacă încă ești capabil să faci aceste lucruri, atunci nu mai poți fi răscumpărat. Aceasta este o persoană căreia îi lipsește umanitatea – un diavol. Ai ascultat atât de multe predici, totuși, încă poți comite tot felul de fapte rele, legate de înșelătorii și escrocherii – asta înseamnă să fii un neîncrezător. Ce este un non-credincios? Este un om care nu crede în cercetarea de la Dumnezeu sau în dreptatea Lui. Dacă nu crezi în cercetarea de la Dumnezeu, atunci nu înseamnă asta că nu crezi în existența Lui? Spui: „Dumnezeu mă cercetează, dar unde este El? De ce nu L-am văzut? De ce nu-L simt? Înșel și escrochez oamenii de atâția ani; de ce nu am fost pedepsit? Încă trăiesc o viață mai confortabilă decât a altora.” Acesta este un aspect al comportamentului unui neîncrezător. Un alt aspect este că, indiferent despre cât adevăr s-a discutat în părtășii, el l-a respins complet. Nu acceptă

niciodată adevărul, deci ce acceptă el? Acceptă gândurile și punctele de vedere care îi aduc beneficii. El face orice îi aduce beneficii și îi protejează interesele. Crede numai în interesele imediate, nu în cercetarea de la Dumnezeu și nici în conceptul de pedeapsă. Asta înseamnă să fii un neîncrezător. Care este rostul credinței în Dumnezeu pentru un neîncrezător? Neîncrezătorii din casa lui Dumnezeu sunt caracterizați de un singur lucru: să facă rău. Dar să nu discutăm despre finalitatea acestor oameni; să ne întoarcem la subiectul despre care aveam părtășie.

Diversele gânduri condiționate și insuflate oamenilor de familiile lor nu au scopul de a-i aduce înaintea lui Dumnezeu și nici nu le inoculează gânduri pozitive. În schimb, le inculcă diverse gânduri negative, mijloace, principii și metode negative de a se comporta, conducându-i, în cele din urmă, pe o cale fără întoarcere. Pe scurt, diversele gânduri pe care familiile le insuflă oamenilor nu respectă nici măcar standardele de bază de umanitate, rațiune și conștiință pe care ar trebui să le aibă un om. Dacă o persoană are măcar o fărâmă de conștiință și rațiune, acea fărâmă este singura care rămâne și încă nu a fost coruptă sau măcinată de Satana. Restul diverselor sale mijloace și metode de a se comporta provin de la familia sa și chiar de la societate. Prin urmare, înainte ca un om să fie mântuit, orice gând sau punct de vedere pe care familia i-l condiționează, indiferent care este acesta, contrazice ceea ce Dumnezeu îi învață pe oameni. Nu-l poate face să înțeleagă adevărul și nici nu îl poate conduce pe calea mântuirii; îl poate conduce numai pe calea distrugerii. Așadar, când un om intră în casa lui Dumnezeu, indiferent ce vârstă are, ce fel de educație a primit, care este trecutul familiei lui și cât de nobil își consideră statutul, trebuie să înceapă de la zero și să învețe cum să se poarte, cum să interacționeze cu alții, cum să abordeze diverse chestiuni și cum să gestioneze anumiți oameni și anumite lucruri. Acest proces de învățare implică să primească de la

Dumnezeu și să înțeleagă diverse gânduri și puncte de vedere pozitive, conforme cu adevărul, precum și principii de a practica și de a gestiona diverse chestiuni. Acest lucru se bazează doar pe acceptarea adevărului din partea ta. Dacă nu accepți adevărul, gândurile și punctele tale de vedere originale vor rămâne neschimbate. Întrucât nu accepți gândurile și punctele de vedere pozitive și corecte, care provin de la Dumnezeu, principiile, mijloacele și metodele tale de a relaționa cu lumea vor rămâne vechi și neschimbate. Oamenii încep să învețe cum să fie persoane adevărate, normale, cu rațiune și conștiință atunci când încep să accepte gânduri și puncte de vedere pozitive, adevărul și învățăturile lui Dumnezeu. Unii spun: „Cred în Dumnezeu de zece, douăzeci sau treizeci de ani și încă nu am acceptat niciun gând sau punct de vedere de la Dumnezeu și nici nu am acceptat deloc adevărul din cuvintele Lui.” Acest lucru este suficient ca să arate că nu ai o credință sinceră în Dumnezeu, că încă nu știi ce este adevărul și nu ai învățat cum să te comporți. Dacă spui: „Din momentul în care am început să cred în Dumnezeu, am început să accept formal învățăturile Lui privind diverse cerințe pentru oameni și gândurile, punctele de vedere, principiile și zicalele pe care ar trebui să le aibă oamenii”, atunci ai învățat cum să fii un om adevărat din ziua în care ai început să crezi în Dumnezeu și, din clipa în care ai început să înveți cum să fii un om adevărat, ai început să mergi pe calea mântuirii. Din momentul în care începi să accepți gândurile și punctele de vedere care provin de la Dumnezeu, de atunci începi să mergi pe calea spre mântuire, nu-i așa? (Da, așa e.) Așadar, ați început? Ați început deja, nu ați început încă sau ați început de mult timp? (În ultimii doi ani, datorită părtășiei și disecării făcute de Dumnezeu asupra gândurilor și punctelor de vedere care există în oameni, inclusiv a condiționării din partea familiei etc., am început să reflectez asupra mea și să resping, încetul cu încetul, acele filosofii satanice

pe care le aveam și să meditez la felul în care ar trebui să mă străduiesc să ajung la cuvintele lui Dumnezeu. Înainte, nu dădusem multă atenție acestui fel de introspecție profundă.) Această declarație este destul de realistă. Ai început abia în ultimii doi ani; e greu să spui cu precizie anul sau ziua exactă, dar, în orice caz, s-a întâmplat în ultimul an sau în ultimii doi ani. Este relativ obiectiv. Dar ceilalți? (Nu mă gândisem cu adevărat la modul în care să depun eforturi ca să schimb gândurile și punctele de vedere condiționate de familia mea. Recent, după ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu în această privință, treptat, gândurile mele au început să se schimbe întrucâtva, dar nu m-am concentrat în mod specific să urmăresc schimbarea în această sferă.) Conștiința ta a devenit mai perceptivă. În viața de zi cu zi, dacă vei continua să cauți și să pătrunzi mai profund, dacă vei putea fi mai meticulos și exigent în anumite chestiuni, dacă vei pătrunde în ele cu mai multă precizie, atunci vei putea spera la o schimbare. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dacă speri să te lepezi de gânduri și puncte de vedere vechi și apoi ești capabil să privești oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi din poziția corectă și din punctul de vedere corect, în felul acesta, vei fi capabil să obții mântuirea. Pe termen lung, poți obține mântuirea, dar, vorbind mai practic, din prezent, poți fi apt să-ți îndeplinești datoria și mai ales să fii conducător și lucrător; însă asta depinde dacă ești dispus să depui eforturi pentru fiecare parte a adevărului și dacă ești dispus să depui eforturi și să plătești prețul pentru lucruri pozitive și diverse chestiuni legate de principii. Dacă vrei să te schimbi numai în conștiința ta, dar nu depui eforturi pentru adevărurile din viața ta de zi cu zi și nu ești serios în legătură cu ele, dacă nu ai o inimă însetată de lucruri pozitive, atunci această conștiință se va estompa și va dispărea rapid. Fiecare gând și punct de vedere implicat în fiecare subiect despre care am avut părtășie este inseparabil de viețile reale ale oamenilor. Nu e un fel de teorie sau un

slogan; este vorba despre ce gânduri și puncte de vedere ai când gestionezi lucrurile din viața ta cotidiană. Gândurile și punctele tale de vedere determină direcția spre care înclini atunci când acționezi. Dacă gândurile și punctele tale de vedere sunt pozitive, metodele și principiile tale de abordare a lucrurilor vor tinde să fie pozitive, iar rezultatul abordării unor astfel de chestiuni va fi relativ bun și conform intențiilor lui Dumnezeu. Dacă însă gândurile și punctele tale de vedere sunt opuse adevărului și lucrurilor pozitive sau sunt contrare acestor lucruri, atunci impulsul pentru felul în care te ocupi de ceva va fi negativ, iar rezultatul final al gestionării acelei chestiunii cu siguranță nu se va dovedi bun. Indiferent de prețul pe care îl plătești sau de cât de mult te gândești la abordarea acestei chestiuni, oricare ar fi intențiile tale, cum va privi Dumnezeu rezultatul? Cum va caracteriza El această chestiune? Dacă o caracterizează ca fiind perturbatoare, provocând o tulburare, distructivă, sau care ar duce la o pierdere în casa lui Dumnezeu, atunci acțiunile tale sunt rele. Dacă faptele tale rele sunt minore, ar putea conduce la mustrare, judecată, reproșuri și emondare, în vreme ce faptele rele mai grave ar putea duce la pedeapsă. Dacă nu reușești să acționezi pe baza adevărurilor-principii și, în schimb, înclini spre gândurile și punctele de vedere incorecte ale non-credincioșilor, bazându-ți acțiunile pe aceste lucruri, atunci eforturile tale vor fi în zadar. Chiar dacă ai plătit un preț mare și ai depus mult efort, rezultatul tău final va fi tot în zadar. Cum vede Dumnezeu această chestiune? Cum o caracterizează? Cum o tratează? Cel puțin, faptele tale nu sunt bune, nu sunt mărturie pentru Dumnezeu sau nu-I aduc slavă, iar prețul pe care l-ai plătit și efortul mental pe care l-ai depus nu vor fi ținute minte; totul este în zadar. Înțelegi? (Da.) Înainte de a face orice, rezervă-ți puțin timp și gândește-te bine, ai mai multă părtășie cu ceilalți, caută să-ți clarifici principiile înainte de a acționa și nu o face impetuos sau impulsiv, condus de egoismul și de

dorințele tale. Indiferent de final, în cele din urmă, va trebui să-l înduri singur și, indiferent de rezultat, va exista un verdict de la Dumnezeu. Dacă speri că acțiunile tale nu vor fi în zadar, că Dumnezeu Își va aminti de ele, sau, mai bine, că vor deveni fapte bune care Îl vor mulțumi, atunci ar trebui să cauți mai des principiile. În cazul în care nu-ți pasă de aceste lucruri și pentru tine nu contează dacă faptele tale sunt bune sau dacă Dumnezeu este mulțumit de ele și nu-ți pasă nici măcar dacă vei fi pedepsit, dar te gândești: „Nu contează, oricum nu voi fi capabil să văd sau să simt asta acum”, dacă ai aceste gânduri și puncte de vedere, atunci, când acționezi, nu vei avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Vei fi îndrăzneț, neînfrânat și nesăbuit, fără nicio grijă sau reținere față de nimic. Fără o inimă cu frică de Dumnezeu, este foarte posibil ca direcția în care vei merge când vei acționa să devieze. Conform naturii și instinctelor umane, rezultatul final va fi, probabil, că acțiunile tale nu numai că nu-L vor mulțumi pe Dumnezeu și nu vor fi ținute minte de El, dar vor deveni și perturbări, tulburări și fapte rele. Așadar, este evident care va fi finalul tău și cum vei fi tratat și gestionat de Dumnezeu. Prin urmare, înainte să faci orice, înainte să te ocupi de orice chestiune, ar trebui mai întâi să reflectezi asupra a ceea ce vrei, să te gândești bine care va fi rezultatul final al acestei chestiuni și abia atunci să acționezi. Așadar, ce implică această problemă? Atitudinea și principiile pe care le urmezi când faci ceva. Cea mai bună atitudine este să cauți principiile mai des și să nu-ți bazezi judecata pe propriile rațiuni, preferințe, intenții, dorințe sau interese imediate; în schimb, trebuie să cauți principiile, să te rogi și să cauți mai des înaintea lui Dumnezeu, discutând mai des chestiunile cu frații și surorile, având părtășie cu acei frați și surori care lucrează cu tine pentru a îndeplini îndatoriri și căutându-i. Înțelege corect principiile înainte să acționezi; nu acționa impulsiv, nu fi confuz. De ce crezi în Dumnezeu? N-o faci ca să capeți o masă, ca să treacă timpul, ca să

ții pasul cu moda sau ca să-ți satisfaci nevoile spirituale. O faci pentru a fi mântuit. Așadar, cum poți fi mântuit? Când faci ceva, ar trebui să aibă legătură cu mântuirea, cu cerințele lui Dumnezeu și cu adevărul, nu-i așa?

Cu privire la subiectul renunțării la condiționarea din partea familiei, părtășia noastră anterioară a inclus reguli și diverse gânduri și puncte de vedere legate de comportament, care sunt gânduri condiționate în oameni de către familiile lor. Totuși, în afara faptului că familiile au diverse feluri de învățături și influențe față de oameni, în afară de acestea, mai există și alte condiționări. Cu alte cuvinte, condiționarea din partea familiei include mult mai mult decât doar condiționarea gândurilor. În afară de ceea ce tocmai am discutat, include și condiționarea tradițională, superstițioasă și religioasă, lucru despre care urmează să avem părtășie. Aceste chestiuni implică moduri de viață, datini, obiceiuri și detalii de zi cu zi ale vieții. În privința condiționării din partea familiei în viața cotidiană a oamenilor, vom îndrepta acum discuția spre tradiție. Care sunt câteva exemple de tradiții? De exemplu, o familie s-ar putea agăța de anumite particularități, zicale sau tabuuri legate de detaliile vieții cotidiene. Implică acest lucru tradiția? (Da.) Tradiția este într-o oarecare măsură conectată și legată de superstiție, așa că vom discuta despre amândouă, împreună. Unele aspecte din tradiție ar putea fi considerate superstiții și există lucruri în superstiții care nu sunt foarte tradiționale și sunt doar obiceiuri sau moduri de viață, care aparțin familiilor individuale sau grupurilor etnice. Să începem prin a explora ce implică tradițiile și superstițiile. Cunoașteți deja multe tradiții și superstiții, pentru că ele există în multe aspecte ale vieții voastre de zi cu zi. Haideți, enumerați câteva! (Ghicitul viitorului, cititul în palmă și tragerea la sorți.) Tragerea la sorți, ghicitul viitorului, cititul în palmă, cititul în trăsăturile feței, ghicitul după data nașterii și ședințele de spiritism – aceste lucruri nu se numesc superstiții; toate sunt activități superstițioase. Superstiția se

referă la explicații specifice, existente în cadrul acestor activități. De exemplu, verificarea calendarului înainte de a ieși din casă, pentru a determina care activități sunt de bun augur sau care nu pentru ziua de astăzi, dacă toate activitățile sunt de rău augur, dacă mutarea, căsătoria și planificarea unei înmormântări sunt toate de rău augur, sau dacă toate activitățile sunt de bun augur astăzi – aceasta este superstiție. Înțelegi? (Da, înțeleg.) Mai dați câteva exemple. (Convingerea că dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru.) „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru" – ce este asta? (O superstiție.) Este o superstiție. Tot ce am menționat, ca ghicitul viitorului, tragerea la sorți, cititul în palmă etc, se încadrează în activități superstițioase. „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru" este o zicală specifică legată de o activitate superstițioasă. Este o superstiție. De unde provin aceste zicale? Practic, toate provin de la generațiile mai vârstnice. Unele sunt transmise de părinți, altele provin de la bunici, străbunici și așa mai departe. Altceva? (Dumnezeule, se pun și datinile de sărbători?) Da, se pun și ele: unele aparțin tradiției, în vreme ce altele sunt atât tradiții, cât și zicale superstițioase. Din sudul până în nordul Chinei și de la est la vest, există numeroase datini de sărbători. Gândiți-vă la o anumită datină de sărbători, de exemplu, din sudul Chinei: oamenii mănâncă adesea prăjituri din orez, în timpul Anului Nou Chinezesc. Ce simbolizează asta? De ce mănâncă oamenii prăjituri din orez? (Ei cred că, dacă mănâncă prăjituri din orez, asta le va aduce promovări, an de an.) Scopul este să se asigure că vor avea parte de promovări an de an. Cuvântul „promovare" este aici un omofon al cuvântului chinezesc pentru „prăjitură". Așadar, scopul este să vă asigurați că veți fi promovați în fiecare an. Acum, a existat vreun an în care nu ați

mâncat prăjituri din orez și nu ați fost promovați? Există cineva care este promovat în fiecare an pentru că mănâncă prăjituri de orez an de an? Chiar puteți fi „promovați”? Oamenii sunt conștienți că acest lucru nu duce neapărat la promovare, dar chiar dacă nu o face, cel puțin îi va feri de eșec. Așadar, trebuie să mănânce prăjiturile. Când le mănâncă, se simt în largul lor, în vreme ce atunci când nu le mănâncă, se simt neliniștiți. Acestea sunt superstiții și tradiții. Pe scurt, aceste obiceiuri și tradiții din familia ta au format o influență asupra ta, iar tu, fără să-ți dai seama, ai aprobat și ai acceptat într-o oarecare măsură aceste tradiții și obiceiuri; prin urmare, ai aprobat și ai acceptat și superstițiile sau gândurile și punctele de vedere pe care aceste tradiții le promovează. Când ajungi să locuiești singur, s-ar putea să continui aceste tradiții și obiceiuri. Este un lucru de netăgăduit. Acum, să discutăm despre câteva zicale legate de tradiții. Unii se implică frecvent în astfel de chestiuni: dacă cineva pleacă într-o călătorie lungă, ei îi fac găluște pentru drum și, când călătorul se întoarce, îi prepară tăiței. Nu este aceasta o tradiție? (Ba da.) Aceasta este o tradiție și o datină nescrisă. Să nu discutăm încă despre scopul ei. Mai întâi, să examinăm afirmația precisă pentru această acțiune. („Găluște când ieși, tăiței când intri.” Sau mai poți spune: „Găluște la plecare, tăiței la întoarcere.”) Ce înseamnă „Găluște la plecare, tăiței la întoarcere”? Adică, dacă cineva pleacă azi, trebuie să îi dai să mănânce găluște; care este semnificația acestui lucru? Găluștele au un înveliș, iar cuvântul „înveliș” sună similar cuvântului chinezesc pentru „a proteja”. Așadar, înseamnă să îi protejeze viața, să se asigure că nu are vreun accident după ce pleacă, să nu moară cât este plecat și că sigur se va întoarce. Semnifică o plecare în siguranță. „Găluște la plecare, tăiței la întoarcere” înseamnă că se va întoarce în siguranță și totul îi va merge bine – cam asta înseamnă. În general, anumite familii respectă această tradiție. Dacă un membru al familiei pleacă, familia îi pregătește

găluște, iar atunci când se întoarce, îl servește cu tăiței. Indiferent dacă ești cel care mănâncă sau cel care prepară mâncarea, acest lucru se face pentru noroc, atât pentru prezent, cât și în viitor, pentru bunăstarea tuturor. Sunteți de acord că această tradiție este un lucru pozitiv și ceva ce oamenii ar trebui să facă și să continue în viețile lor? (Nu sunt de acord.) Câțiva frați și surori trebuie să plece, iar cel care se ocupă de mâncare le face găluște, lucru la care Eu spun: „Ce legătură are plecarea lor cu găluștele?" Iar el răspunde: „Păi, când cineva pleacă, trebuie să facem găluște." Răspund: „Faci găluște când pleacă; atunci, ce faci dacă se întoarce?" Spune: „Când se întoarce, trebuie să mănânce tăiței." Zic: „Asta e prima dată când aud asta. De unde provine această tradiție?" Răspunde: „Așa e în locul din care provin. Dacă cineva pleacă, îi facem găluște, iar când se întoarce, servim tăiței." După asta, ce impresie a lăsat în inima Mea? M-am gândit: oamenii aceștia și-au pus credința în Dumnezeu, dar nu acționează după cuvintele Lui. În schimb, se bazează pe tradiție și pe ceea ce le-au transmis strămoșii. Cred că viața unui om poate fi protejată de învelișul unei găluște, că dacă unei persoane i se întâmplă ceva, asta nu e în mâinile lui Dumnezeu; e în mâini umane. Cred că, dacă învelesc o gălușcă, plecarea unei persoane se va face în siguranță și, dacă nu învelesc acea gălușcă, acea persoană nu va fi în siguranță și s-ar putea să moară undeva în călătorie și să nu se întoarcă niciodată. În gândurile și punctele lor de vedere, viața unei persoane este ca umplutura din interiorul unei găluște, cu aceeași valoare ca aceasta. Viețile lor nu se află în mâinile lui Dumnezeu și El nu este capabil să controleze destinul acelei persoane. Numai folosind învelișul unei găluște pot controla soarta unui om. Ce fel de oameni sunt ei? (Neîncrezători.) Sunt neîncrezători. Există mulți astfel de oameni în biserică. Ei nu consideră că asta este o superstiție. O privesc ca pe o parte din obiceiurile lor, un lucru pe care ar trebui să-l respecte în mod firesc, ca pe ceva pozitiv. Fac asta în mod

deschis și se poartă ca și cum ar fi rezonabili și ar avea o bază pentru a face asta. Nu-i poți opri: dacă-i împiedici s-o facă, nu se simt în largul lor și spun: „Eu sunt cel care gătește. Cineva pleacă azi: dacă nu-i fac găluște, cine va fi responsabil dacă se întâmplă să moară? Oare nu va fi vina mea?” Cred că tradițiile strămoșilor lor sunt cele mai demne de încredere: „Dacă nu respecți tradițiile și încalci acest tabu, îți riști viața și s-ar putea să mori din cauza asta.” Nu este acesta punctul de vedere al unui neîncrezător? (Ba da.) Mai pot oamenii accepta adevărul, când au astfel de gânduri și puncte de vedere adânc înrădăcinate în inimile lor? (Nu, nu pot.) Spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, spui că ai credință că Dumnezeu este adevărul, dar unde este dovada? Spui, cu gura: „Cred că Dumnezeu este suveran și că destinul unei persoane se află în mâinile Lui.” Cu toate acestea, când cineva pleacă, te grăbești să-i faci găluște și, chiar dacă nu ai timp să cumperi carne, tot trebuie să faci găluște umplute cu legume – nici nu se pune problema să nu le faci. Oare aceste acțiuni și acest comportament sunt mărturii pentru Dumnezeu? Oare Îl slăvesc? (Nu.) În mod clar, nu. Sunt umilitoare pentru Dumnezeu și pentru numele Lui. Dacă accepți sau nu adevărul este o problemă minoră. Punctul cheie este că pretinzi că ai credință în Dumnezeu și-L urmezi, dar tot urmezi tradițiile pe care ți le-a insuflat Satana. În aceste chestiuni minore din viața ta cotidiană, urmezi cu strictețe gândurile și obiceiurile pe care ți le-au insuflat strămoșii tăi și nimeni nu le poate schimba. Oare ai atitudinea unui om care acceptă adevărul? Acest lucru este umilitor pentru Dumnezeu; înseamnă că Îl trădezi. Cine sunt strămoșii tăi? De unde au provenit tradițiile lor? Pe cine reprezintă aceste tradiții? Reprezintă ele adevărul? Reprezintă lucruri pozitive? Cine le-a inventat? Dumnezeu? El le furnizează oamenilor adevărul nu ca să le restabilească tradițiile, ci pentru a le aboli pe toate. Însă nu numai că refuzi să le abandonezi, ci le consideri a fi adevărul și un lucru pozitiv de respectat. Nu

înseamnă că-ți dorești moartea? Nu înseamnă că te împotrivești deschis adevărului și lui Dumnezeu? (Ba da.) Înseamnă că vociferezi deschis împotriva lui Dumnezeu și I te opui. Unii ar putea spune: „Dar dacă nu fac găluște sau tăiței pentru frații și surorile mele, ci pentru membrii familiei mele? Când vor pleca, le voi face găluște, iar când se vor întoarce, le voi găti tăiței. E în regulă?” Credeți că e în regulă? Dar dacă spuneți asta: „Dacă înșel pe cineva, aceștia nu vor fi frații și surorile mele, ci membrii familiei. E în regulă?” Ar fi în regulă? (Nu, nu ar fi.) Nu contează care este destinatarul acțiunilor tale; contează ceea ce trăiești și dezvălui despre tine însuți și contează ce puncte de vedere respecți. Nu contează pe cine înșeli; contează care sunt acțiunile și principiile tale, nu-i așa? (Ba da, așa este.)

Există oameni care, în timpul Anului Nou Chinezesc, își petrec zilele răsfoind almanahuri, începând sărbătoarea tradițională din a treizecea zi a celei de-a douăsprezecea luni a calendarului lunar, respectând cu strictețe stilul de viață și tabuurile transmise prin intermediul acestor obiceiuri tradiționale în legătură cu ceea ce mănâncă, ceea ce poartă și ceea ce se abțin să facă în fiecare zi. Se asigură că evită să spună sau să facă orice este tabu de zis sau de făcut și vor mânca și vor spune orice aduce noroc. De exemplu, unii cred că, în timpul Anului Nou, trebuie să mănânce prăjituri din orez ca să se asigure că vor fi promovați în anul următor. De dragul unei promovări în următorul an, vor avea grijă să mănânce prăjituri din orez, indiferent de ce probleme importante au de rezolvat, de cât de ocupați sau epuizați sunt, sau de orice circumstanțe speciale legate de realizarea datoriei sau indiferent dacă pot găsi suficient timp ca să se ocupe de asta. Dacă nu au timp să facă prăjituri din orez acasă, atunci vor merge în oraș și vor cumpăra câteva, doar ca să-și asigure norocul. Iar unii oameni trebuie să mănânce pește în timpul Anului Nou, pentru că asta simbolizează belșugul, an după an. Dacă, într-un an, nu mănâncă pește, cred că în următoarele

douăsprezece luni vor înfrunta sărăcia. Dacă nu pot cumpăra pește, s-ar putea chiar să pună un pește de lemn pe masă, ca un gest simbolic. Mănâncă prăjituri din orez și pește ca să-și asigure atât promovarea, cât și belșugul în anul următor. Pe de o parte, fac asta ca să le meargă bine în anul acela, ca să-și facă viața mai bună și mai prosperă și, pe de altă parte, speră să aibă succes în carieră sau să facă mulți bani din afacerile lor. În plus, în timpul Anului Nou, vor avea grijă și să folosească fraze norocoase. De exemplu, evită să spună numerele patru și cinci pentru că, în chineză, „patru" sună ca „moarte" și „cinci" sună ca „nimic". În schimb, preferă să folosească numere precum șase și opt, deoarece cuvântul „șase" înseamnă să le meargă bine, iar „opt" înseamnă că vor face avere. Nu numai că folosesc cuvinte și fraze de bun augur, dar, de asemenea, oferă plicuri roșii angajaților, membrilor familiei, rudelor și prietenilor. Plicurile roșii simbolizează averea și, cu cât mai multe plicuri roșii oferă, cu atât mai mult înseamnă că vor fi prosperi. Nu oferă doar oamenilor plicuri roșii, ci și animalelor lor de companie, ceea ce simbolizează că pot face avere pe spatele oricui și că anul următor va fi plin de afaceri prospere și mari averi. Totul, de la ceea ce mănâncă până la ceea ce fac, de la ceea ce spun până la felul în care acționează, are rolul de a continua obiceiurile și zicalele transmise prin tradiție, iar ei le practică având o precizie minuțioasă. Chiar dacă mediul sau comunitatea în care trăiesc se schimbă, aceste datini și stiluri de viață tradiționale nu se pot schimba. Întrucât aceste tradiții comportă un anumit înțeles, cuprinzând atât zicale pozitive, cât și tabuuri transmise de strămoșii lor, oamenii trebuie să le continue. Dacă aceste tradiții sau tabuuri sunt încălcate, atunci anul următor s-ar putea să nu meargă bine și să aducă numeroase obstacole, un declin în afaceri sau faliment. De aceea este crucial să respecte aceste tradiții. Există tradiții care trebuie să fie respectate în timpul ocaziilor festive și există tradiții care

trebuie să fie respectate și în viața cotidiană. De exemplu, o tunsoare – dacă un om se uită în calendar și vede că astăzi nu este de bun augur să se tundă sau să iasă din casă, atunci nu va îndrăzni să iasă din casă. Dacă nu s-a uitat în calendar și s-a dus și s-a tuns oricum, atunci ambele tabuuri, și cel al părăsirii casei, și cel al tunsorii, ar fi încălcate, iar el ar putea înfrunta consecințe neprevăzute – așa că aceste lucruri trebuie să fie respectate. Ele aparțin atât tradiției, cât și superstiției. Dacă un om are nevoie să iasă în oraș, dar se uită în calendar și vede că astăzi toate lucrurile sunt de rău augur, însemnând că este o zi de odihnă, de destindere, de relaxare și de a evita să facă orice, atunci chiar dacă i se spune că trebuie să iasă și să răspândească Evanghelia astăzi, el și-ar putea face griji în legătură cu ce ar putea păți dacă încalcă acest tabu și i se întâmplă ceva neașteptat, cum ar fi un accident de mașină sau să fie jefuit. Nu va îndrăzni să iasă și va spune: „Să mergem mâine! Nu putem ignora ceea ce ne spun strămoșii noștri. Ei spun că trebuie să consultăm mereu calendarul, înainte de a ieși din casă. Dacă acesta spune că toate lucrurile sunt de rău augur, atunci nu ar trebui să ieșim. Dacă ieși și se întâmplă ceva, trebuie să suporți singur consecințele. Cine ți-a spus să nu te uiți în calendar și să nu asculți ce spune?” Asta ține atât de tradiție, cât și de superstiție, nu-i așa? (Ba da.)

Unii spun: „Anul acesta împlinesc 24 de ani; este anul meu zodiacal.” Alții spun: „Anul acesta împlinesc 36 de ani; este anul meu zodiacal.” Ce trebuie să faci în timpul anului tău zodiacal? (Să porți lenjerie și o curea roșie.) Cine a mai purtat lenjerie roșie? Cum v-ați simțit când ați purtat lenjerie și o curea roșii? Ați simțit că ați avut un an bun? A alungat asta ghinionul? (Când a fost anul meu zodiacal, am purtat șosete roșii. Totuși, în anul acela, am avut rezultate foarte proaste la examene. Să port roșu nu mi-a adus noroc, așa cum au spus oamenii.) Ți-a adus ghinion să le porți, nu-i așa? Oare te-ai fi descurcat mai bine dacă nu ai fi purtat roșu? (Nu avea

niciun efect dacă le purtam sau nu.) Aceasta este o perspectivă corectă asupra problemei – nu avea niciun efect. Aceasta este atât o tradiție, cât și o superstiție. Indiferent dacă, în prezent, accepți această idee a anului zodiacal sau dacă vrei să continui această tradiție, gândurile și zicalele tradiționale asociate cu ea au lăsat o amprentă în mintea oamenilor. De exemplu, când vine vremea anului tău zodiacal, dacă întâmpini evenimente neașteptate sau circumstanțe speciale, care îți fac anul să meargă prost și contrar dorințelor tale, nu te vei putea abține să nu te gândești: „Anul acesta a fost foarte greu. Dacă mă gândesc bine, este anul meu zodiacal, iar oamenii spun că, în timpul anului zodiacal, trebuie să ai grijă, pentru că este mai ușor să încalci tabuurile. Conform tradiției, ar trebui să port roșu, dar întrucât cred în Dumnezeu, nu am făcut-o. Nu cred în acele zicale, dar când mă gândesc la provocările pe care le-am înfruntat anul acesta, lucrurile nu au mers bine. Cum pot să evit aceste probleme? Poate anul viitor va fi mai bine." În mod inconștient, vei corela evenimentele excepționale și pe cele nefavorabile pe care le-ai întâlnit în timpul anului cu zicalele tradiționale despre anul zodiacal, pe care strămoșii și familia ta le-au condiționat în tine. Vei folosi aceste zicale pentru a confirma evenimentele excepționale pe care le-ai întâlnit în timpul acestui an și, făcând asta, vei lăsa la o parte faptele și esența din spatele lor. Vei lăsa la o parte și atitudinea pe care ar trebui s-o ai față de aceste situații și de lecțiile pe care ar trebui să le înveți din ele. Te vei gândi instinctiv la acest an ca la unul special, corelând inconștient toate evenimentele care s-au întâmplat în el cu anul tău zodiacal. Te vei gândi: „Anul acesta mi-a adus câteva nenorociri sau anul acesta mi-a adus câteva binecuvântări." Aceste idei au o relație concretă cu condiționarea din partea familiei tale. Indiferent dacă sunt corecte sau nu, au ele legătură cu anul tău zodiacal? (Nu, nu au.) Nu au legătură. Așadar, sunt corecte perspectivele și punctele tale de vedere asupra acestor chestiuni? (Nu, nu sunt.) De ce nu

sunt corecte? Pentru că ai fost influențat, într-o anumită măsură, de gândurile tradiționale pe care ți le-a insuflat familia? (Da.) Aceste gânduri tradiționale au avut întâietate și ți-au ocupat mintea. Apoi, când vei înfrunta aceste chestiuni, reacția ta imediată va fi să le privești din perspectiva acestor gânduri și puncte de vedere tradiționale, în timp ce vei ignora perspectiva pe care Dumnezeu vrea să o ai sau gândurile și punctele de vedere pe care ar trebui să le ai. Care va fi rezultatul final al felului în care privești aceste chestiuni? Vei simți că acest an nu a fost favorabil, că a fost cu ghinion și contrar dorințelor tale, iar apoi vei adopta depresia și negativitatea drept mijloace de a eluda aceste lucruri, de a te opune și a te împotrivi lor și de a le respinge. Așadar, motivul pentru care ai aceste emoții, gânduri și puncte de vedere are legătură cu acele gânduri tradiționale care ți-au fost inculcate de familia ta? (Da.) În astfel de chestiuni, la ce ar trebui să renunțe oamenii? La perspectiva și atitudinea din care le evaluează. Nu ar trebui să privească aceste chestiuni din perspectiva că au întâlnit aceste situații pentru că acest an este cu ghinion, nefavorabil, contrar dorințelor lor sau că au încălcat un anumit tabu sau că nu au respectat practicile tradiționale. În schimb, ar trebui să te ocupi de aceste chestiuni, una câte una, și, în primul rând, ar trebui cel puțin să le privești din perspectiva unei ființe create și să spui că aceste chestiuni, bune sau rele, conform sau împotriva dorințelor tale, favorabile sau cu ghinion în ochii oamenilor, sunt rânduite de Dumnezeu, sub suveranitatea Lui și vin de la El. Există vreun avantaj dacă adopți o astfel de perspectivă și atitudine față de aceste chestiuni? (Da.) Care este primul avantaj? Poți accepta aceste chestiuni de la Dumnezeu, ceea ce înseamnă, într-o anumită măsură, că poți adopta o mentalitate de supunere. Al doilea avantaj este că poți învăța o lecție și poți câștiga ceva din aceste chestiuni dezamăgitoare. Al treilea avantaj este că, din aceste chestiuni dezamăgitoare, îți poți recunoaște

neajunsurile și lipsurile, precum și firea coruptă. Al patrulea avantaj este că, în aceste chestiuni dezamăgitoare, poți să te căiești și să te întorci, să renunți la gândurile și punctele de vedere anterioare, la felul în care trăiai înainte, la diversele neînțelegeri în legătură cu Dumnezeu și te poți întoarce înaintea Lui, acceptându-I orchestrările cu o atitudine de supunere, chiar dacă sunt legate de mustrarea și judecata de la Dumnezeu, de felul în care te ceartă și te disciplinează, sau de pedeapsa de la El. Vei fi dispus să te supui tuturor acestor lucruri și să nu învinuiești Cerurile sau alți oameni, nici să nu corelezi totul cu punctul de vedere și atitudinea pe care ți le-au insuflat gândurile tradiționale, ci, în schimb, să privești fiecare chestiune din perspectiva unei ființe create. Acest lucru este benefic pentru tine în multe feluri. Nu sunt benefice toate aceste lucruri? (Ba da, sunt.) Pe de altă parte, dacă privești aceste chestiuni pe baza gândurilor tradiționale care ți-au fost insuflate de familia ta, vei încerca să le eludezi prin orice mijloace. Ce înseamnă să le eludezi? Înseamnă să găsești diverse căi să eviți aceste ghinioane, aceste chestiuni dezamăgitoare, nefavorabile și cu ghinion. Cineva spune: „Micii demoni se joacă cu tine. Dacă porți haine roșii, îi poți evita. Dacă porți haine roșii e ca și cum ai primi un talisman în budism. Un talisman este o bucată de hârtie galbenă, cu câteva litere roșii scrise pe ea. Ți-o poți lipi pe frunte, o poți coase în hainele tale, sau o poți pune sub pernă și te va ajuta să te ferești de aceste lucruri.” Când oamenii nu au o cale de practicare pozitivă, singura lor scăpare este să caute ajutor din aceste căi strâmbe și rele, pentru că nimeni nu vrea să fie ghinionist sau să întâmpine nenorociri. Fiecare vrea ca lucrurile să meargă bine. Aceasta este o reacție instinctivă din partea omenirii corupte, atunci când înfruntă chestiuni lumești. Vrei să eviți aceste chestiuni sau să folosești diverse mijloace umane ca să le rezolvi, pentru că nu ai nici calea corectă de a le aborda, nici gândurile și punctele de vedere corecte pentru a le înfrunta.

Poți privi aceste lucruri doar din perspectiva unui non-credincios, așa că prima ta reacție este să le eviți, fără să vrei să le întâlnești. Spui: „De ce îmi sunt lucrurile atât de nefavorabile? De ce sunt atât de ghinionist? De ce înfrunt în fiecare zi emondarea? De ce mă tot lovesc de un zid și greșesc în tot ceea ce fac? De ce mereu îmi sunt date în vileag acțiunile? De ce oamenii din jurul meu se împotrivesc întotdeauna dorințelor mele? De ce mă iau în vizor, mă desconsideră și se împotrivesc voinței mele în toate?” Așa cum spun unii oameni: „Când ai ghinion, și apa rece îți rămâne între dinți.” Îți poate rămâne apa rece între dinți? Mesteci apa rece? Nu este o prostie? Nu înseamnă că învinuiești Cerurile și alți oameni? (Ba da.) Ce înseamnă să fii ghinionist? Chiar există așa ceva? (Nu, nu există.) Nu există. Dacă ai recunoscut cu adevărat că totul este în mâinile lui Dumnezeu, că totul este sub suveranitatea și rânduiala Lui, nu ai folosi cuvinte ca „ghinionist” și nu ai încerca să eludezi lucrurile. Când oamenii întâlnesc chestiuni contrare dorințelor lor, prima lor reacție este să le eludeze și apoi să le refuze. Dacă nu pot refuza aceste chestiuni, nu le pot eluda sau nu se pot ascunde de ele, încep să li se împotrivească. Împotrivirea nu înseamnă doar contemplare în gând sau în minte; implică acțiune. În privat, oamenii se dedau la manevre meschine, rostind declarații provocatoare, prin care se justifică, se apără, se glorifică sau se înfrumusețează ca să arate bine, astfel încât să evite să fie afectați de un eveniment cu ghinion sau atrași în el. Odată ce un om începe să se împotrivească, poate deveni periculos pentru el, nu-i așa? (Ba da.) Spuneți-Mi, atunci când un om ajunge în punctul în care începe să se împotrivească, a mai rămas în el vreo funcție a conștiinței și a rațiunii umanității normale? A trecut deja de la gânduri și puncte de vedere la acțiune adevărată, iar rațiunea și conștiința nu-l mai pot înfrâna. Ce înseamnă asta? Că acțiunile și gândurile unui om evoluează în realitatea de a se împotrivi lui Dumnezeu.

El nu mai respinge pur și simplu, nefiind dispus sau simțindu-se nefericit în inima lui; își folosește acțiunile și faptele reale pentru a se împotrivi. Când vine vorba despre împotrivirea prin acțiune reală, oare acest om nu este practic terminat? Când au prins contur realitățile de răzvrătire față de Dumnezeu, de împotrivire și opunere față de El, problema nu mai este calea pe care sunt oamenii – asta a dat deja rezultate. Nu este un lucru foarte periculos? (Ba da.) Așadar, chiar și o idee culturală tradițională insignifiantă, un gând tradițional sau o zicală superstițioasă pot duce la consecințe foarte grave. Nu este doar un simplu obicei de viață, o chestiune care ține de ce să mănânci, ce să porți, sau ce să spui sau să nu spui. Asta poate ajunge până la felul de atitudine pe care un om o adoptă când înfruntă mediile pe care Dumnezeu le-a orchestrat. Prin urmare, și acestea sunt chestiuni la care oamenii ar trebui să renunțe.

Pe lângă faptul că au anumite moduri de viață și gânduri și puncte de vedere în timpul festivalurilor importante, oamenii le au și în timpul anumitor festivaluri neînsemnate. De exemplu, mănâncă găluște dulci în a cincisprezecea zi a Anului Nou Lunar. De ce mănâncă oamenii găluște dulci? (Acestea simbolizează că familia se reunește.) Familia se reunește. Ați mâncat găluște dulci în ultimii ani? (Le-am mâncat acasă, niciodată la biserică.) Este bine să se reunească familia? (Nu, nu este.) Există oameni buni în familia ta? Fie îți cer bani, fie îți cer să plătești o datorie; dacă ai faimă și profit, te lingușesc și cer o parte și, dacă nu ai, te desconsideră. Pe lângă mâncatul găluștelor dulci în a cincisprezecea zi a Anului Nou Lunar, există și alte datini pe diverse date, precum a doua zi a celei de-a doua luni din calendarul lunar, a treia zi a celei de-a treia luni, a patra zi a celei de-a patra luni, a cincea zi a celei de-a cincea luni… Este o harababură de lucruri diferite și tot felul de mâncăruri asociate cu ele. Aceste lucruri pe care le fac lumea non-credincioșilor și demonii sunt toate ridicole. Dacă vrei să

sărbătorești în timpul unui festival și să te bucuri de niște mâncare bună, atunci spune pur și simplu că te vei bucura de niște mâncare bună și gata. Atât timp cât condițiile de trai ți-o permit, poți mânca orice îți place. Ajunge cu toate aceste trucuri, ca mâncatul prăjiturilor din orez pentru a fi promovat an de an, mâncatul peștelui pentru belșug, sau al găluștelor dulci pentru reunirea familiei. Chinezii fac și găluște din orez, dar cu ce scop? În fiecare an, în timpul diverselor festivaluri, în biserică există anumiți indivizi consacrați, care cumpără diverse articole corespunzătoare fiecărui festival, precum găluștele din orez. I-am întrebat pe câțiva dintre ei: „De ce mâncați găluște din orez?" Au spus: „Pentru Festivalul Bărcii Dragonului din a cincea zi a lunii a cincea din calendarul lunar." Găluștele din orez sunt foarte gustoase, dar nu știu de ce există un festival asociat cu ele sau în ce fel au legătură cu viețile și norocul oamenilor. Nu am cercetat niciodată sau nu am făcut un sondaj despre asta, deci nu știu. Se presupune că este pentru a comemora pe cineva. Dar de ce ar trebui să mâncăm aceste lucruri în amintirea lui? Găluștele din orez ar trebui să-i fie date acelei persoane. Oricine caută să-l comemoreze, ar trebui să așeze găluște din orez în fața mormântului sau a fotografiei lui. Ele nu ar trebui să fie oferite celor care sunt în viață: asta nu este treaba celor vii. Ei le mănâncă în numele acelei persoane – e absurd. Cunoștințele despre aceste festivaluri, precum și despre ce să se mănânce în timpul lor, au fost obținute de la non-credincioși: nu cunosc detaliile specifice, iar anumite detalii au fost transmise ulterior prin intermediul oamenilor din biserică – găluștele din orez se mănâncă în timpul Festivalului Bărcii Dragonului, iar prăjiturile din orez în timpul Anului Nou Lunar. În Occident, oamenii consumă curcan de Ziua Recunoștinței: de ce consumă curcan? Potrivit presei, ei consumă curcan de Ziua Recunoștinței pentru a mulțumi – aceasta este o tradiție. Mai există o sărbătoare în Occident, Crăciunul, când oamenii împodobesc brazi

și poartă haine noi – și aceasta este o tradiție. În timpul acestei sărbători, occidentalii trebuie, de asemenea, să schimbe cuvinte plăcute și urări de bine, precum și binecuvântări. Nu au voie să spună cuvinte rele sau să blesteme. Toate acestea sunt echivalentul zicalelor de bun augur din culturile orientale, iar scopul lor este să împiedice oamenii să încalce tabuurile, altfel anul următor nu va fi favorabil. Sărbătorile occidentale, ca Ziua Recunoștinței și Crăciunul, presupun consumul unor mâncăruri speciale delicioase și s-au creat povești ca să justifice consumul acestor mâncăruri. În cele din urmă, fac rezumatul a ceea ce se întâmplă: oamenii caută o scuză ca să se răsfețe cu aceste mâncăruri delicioase, ceea ce le permite să-și ia câteva zile libere, pentru a se ospăta acasă, când mănâncă până au burțile pline. Când e timpul să doneze sânge, asistenta spune: „Nivelurile lipidelor din sânge sunt prea mari, nu sunt conform standardelor și nu poți dona.” Asta pentru că au consumat cantități excesive de carne. Scopul principal al celebrării acestor sărbători tradiționale este să se bucure de mâncare și băutură. Se transmite din generație în generație, de la bătrâni la tineri, și devine o tradiție. Gândurile și punctele de vedere de bază insuflate de aceste tradiții, precum și anumite zicale superstițioase, sunt și ele transmise de bătrâni generației mai tinere.

Ce alte zicale superstițioase mai sunt? Apare des zbaterea ochiului, pe care tocmai am menționat-o? (Da.) Spui: „Mi se tot zbate ochiul.” Cineva întreabă: „Care ochi ți se zbate?” Răspunzi: „Ochiul stâng.” El spune: „Nicio problemă, dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru.” E adevărat? Te-ai îmbogățit când ți s-a zbătut ochiul stâng? Ai primit bani? (Nu.) Atunci a apărut vreun dezastru când ți s-a zbătut ochiul drept? (Nici asta.) A existat vreo situație în care a apărut un dezastru când ți s-a zbătut ochiul stâng, când s-a întâmplat ceva rău sau în care s-a întâmplat ceva bun, când ți s-a zbătut

ochiul drept? Credeți în aceste lucruri? (Nu.) Cum să nu credeți în aceste lucruri? De ce vi se zbate ochiul? Există vreun remediu în cultura populară, care să oprească zbaterea ochiului? Există vreo metodă? (Am văzut oameni care-și lipesc o bucată de hârtie albă pe pleoapă.) Caută o bucată de hârtie albă pe care s-o lipească. Indiferent care ochi se zbate, rup o bucată de hârtie albă dintr-un calendar sau dintr-un carnețel și și-o lipesc pe pleoapă – nu poate fi altă culoare decât alb. Ce semnifică hârtia albă? Înseamnă că zbaterea este „în zadar", indicând că nu are voie să se întâmple nimic rău. Este aceasta o metodă genială? Este genială, nu-i așa? Dar înseamnă că se zbate „în zadar"? (N-are nicio legătură cu faptul că cineva își lipește sau nu o hârtie pe pleoapă.) Puteți clarifica această chestiune? „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru" – fie că înseamnă noroc, fie dezastru, există vreo explicație pentru zbaterea ochiului? Există o situație în care, atunci când ți se zbate ochiul, simți că urmează să se întâmple ceva rău, ai o premoniție și, după o vreme, nu se mai zbate, uiți complet de asta și apoi, după câteva zile, se întâmplă ceva rău și, după ce te ocupi de această chestiune, îți amintești deodată și te gândești: „Uau, zicala despre zbaterea ochiului este corectă. De ce? Pentru că, acum câteva zile, ochiul meu drept a început, într-adevăr, să se zbată și, după ce s-a oprit, s-a produs acest incident. După ce s-a întâmplat, ochiul meu nu s-a mai zbătut." Se întâmplă vreodată acest lucru? Când nu poți înțelege ceva, nu îndrăznești să spui nimic, nu îndrăznești nici să negi acel lucru, nici să-l recunoști ca fiind adevărat; nu poți evita subiectul, nu-l poți articula clar, dar tot crezi că este plauzibil. Cu gura, spui: „Este o superstiție, nu pot crede în acel lucru, totul este în mâinile lui Dumnezeu." Nu crezi în ea, dar chestiunea aceasta s-a adeverit; pur și simplu, este atât de precisă, cum o explici? Nu înțelegi adevărul și esența aici, așa că nu poți articula clar acest lucru. Îl negi, cu vorba, numindu-l o

superstiție, dar în adâncul sufletului, tot te temi de el, pentru că uneori se adeverește. De exemplu, cineva are un accident de mașină și moare. Înainte de accident, soției sale i se zbate tare ochiul drept: i se zbate zi și noapte – cât de mult se va agrava zbaterea? Chiar și alți oameni îi pot vedea ochiul zbătându-se. După câteva zile, soțul ei are un accident de mașină și moare. După ce se ocupă de înmormântare, se așază și începe să gândească molcom: „Vai, câteva zile mi s-a zbătut ochiul atât de rău, încât nu-l puteam opri nici cu mâna. Nu mă așteptam să se adeverească în felul acesta." Ulterior, începe să creadă această zicală, gândindu-se: „Vai, chiar se întâmplă lucruri când mi se zbate ochiul. Poate nu sunt neapărat lucruri bune sau rele, dar ceva sigur se va întâmpla. Este un fel de proiecție sau premoniție." Se întâmplă vreodată asta? Unii spun: „Nu cred în asta, este o superstiție." Dar apare la momentul potrivit și chiar este precisă. Lucrurile menționate în cultura populară nu sunt zvonuri fără fundament; superstiția este diferită de tradiție. Într-o anumită măsură, ea există în viețile oamenilor și, de asemenea, le influențează și le controlează mediile de viață și evenimentele care apar în viețile lor. Unii spun: „Ei bine, nu este acesta un semn de la Dumnezeu, nu o superstiție? Întrucât nu este o superstiție, ar trebui să înțelegem acest lucru și să-l tratăm cum se cuvine. Nu a venit de la Satana, ar putea fi de la Dumnezeu – un indiciu de la El. Nu ar trebui să-l condamnăm." Cum privim corect această chestiune? Asta îți testează abilitatea de a privi lucrurile și înțelegerea adevărului. Dacă tratezi totul uniform, crezând că: „Toate sunt superstiții, nu există așa ceva și nu cred nimic din toate astea", este acesta un mod corect de a privi lucrurile? De exemplu, când non-credincioșii vor să se mute, văd că în almanahul lor scrie: „Astăzi este o zi de rău augur pentru mutat", așa că urmează acest tabu și nu îndrăznesc să se mute în ziua aceea. Înainte s-o facă, se uită după o zi unde scrie: „Este de bun augur să vă mutați" sau „Toate lucrurile sunt

de bun augur”. După ce se mută, nu se întâmplă nimic rău și nu le afectează norocul pe viitor. Se întâmplă asta? Unii văd „de rău augur pentru mutat”, dar nu cred; se mută oricum. Drept urmare, după ce se mută, ceva nu merge bine: există ghinioane în familie, au mai puțin noroc, cineva din familie moare și altcineva se îmbolnăvește. Totul, de la agricultură, muncă și afaceri până la educația copiilor, devine dificil. Nu știu ce se întâmplă. Consultă un ghicitor, care spune: „Ai încălcat un tabu important în acea perioadă. Ziua în care te-ai mutat a fost de rău augur pentru mutare și, făcând asta, l-ai ofensat pe Tai Sui.[a]” Ce se întâmplă aici? Știți? Dacă nu puteți înțelege asta, atunci nu veți ști cum să gestionați astfel de situații, când acestea apar. Dacă un non-credincios spune: „Îți spun eu, m-am mutat în ziua care era de rău augur pentru mutat și, după ce-am făcut-o, familia mea a început să aibă probleme în fiecare zi, devenind tot mai ghinionistă și, de atunci, nu am mai avut o zi bună”, s-ar putea să-ți tresară inima. Te sperii, gândindu-te: „Vai, dacă nu respect tabuul, oare același lucru mi se va întâmpla și mie?” Întorci acest lucru pe toate părțile, în mintea ta, gândindu-te: „Cred în Dumnezeu, nu mă tem!” Dar îndoiala persistă în mintea ta și nu îndrăznești să încalci tabuul.

Cum ar trebui să privim aceste zicale superstițioase? Să începem cu chestiunea zbaterii ochiului. Știm cu toții la ce se referă zbaterea ochiului? Înțelegerea de bază pe care o au oamenii este că prezice ce s-ar putea întâmpla în viitor, dacă acel lucru va fi bun sau rău. Dar este sau nu o superstiție? Spune. (Este o superstiție.) Este superstiție. Următoarea întrebare: oamenii care au credință în Dumnezeu ar trebui să creadă în această zicală? (Nu ar trebui.) De ce nu ar trebui să creadă? (Pentru că norocul și ghinioanele noastre sunt gestionate și orchestrate în mâinile lui Dumnezeu și nu au nicio legătură cu zbaterea ochiului. Tot ce înfruntăm este sub suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu și noi ar trebui să ne

supunem acestor lucruri.) Să spunem că, într-o zi, ți se zbate rău ochiul toată ziua și continuă dimineața următoare. După aceea, se întâmplă ceva, iar tu ești emondat. După ce ești emondat, nu ți se mai zbate ochiul. Ce ai crede? „Zbaterea ochiului a fost un semn că urma să fiu emondat.” Este doar o coincidență? Este superstiție? Uneori, este doar o coincidență; alteori, se întâmplă astfel de lucruri. Ce se întâmplă? (Dumnezeule, se pare că zbaterea ochiului ar putea fi o parte a ritmului normal al corpului și nu ar trebui să fie asociată cu emondarea.) Zbaterea ochiului ar trebui să fie înțeleasă astfel: indiferent dacă oamenii cred că zbaterea unui ochi indică norocul și a celuilalt indică dezastrul, Dumnezeu a creat trupul omenesc cu multe taine. Cât de profunde sunt aceste taine, ce detalii specifice sunt implicate în ele, ce instincte, abilități și potențial are corpul omenesc – oamenii nu au singuri aceste cunoștințe. Dacă trupul omenesc poate percepe tărâmul spiritual, dacă posedă ceea ce unii numesc un al șaselea simț – oamenii nu știu. Ar trebui oamenii să se deranjeze să înțeleagă aceste aspecte necunoscute ale trupului uman? (Nu, nu ar trebui.) Nu este nevoie – oamenii nu trebuie să înțeleagă ce taine există în corpul uman. Deși nu trebuie să înțeleagă, ar trebui să aibă înțelegerea de bază că trupul uman nu este simplu. Este, în mod fundamental, diferit de orice lucru sau obiect care nu a fost creat de Dumnezeu, precum o masă, un scaun sau un computer. Natura acestor lucruri este complet diferită de cea a trupului omenesc: aceste obiecte inanimate nu percep tărâmul spiritual, în vreme ce trupul omenesc, un lucru viu care provine de la Dumnezeu, care este creat de El, poate simți cum să perceapă mediul său imediat, atmosfera și anumite obiecte speciale, precum și cum să reacționeze la mediul înconjurător și la evenimentele viitoare. Nu este simplu – aceste lucruri sunt toate o taină. Nu numai că trupul uman poate simți lucruri care sunt reci, fierbinți, plăcute sau dezagreabile pentru miros, dulci, acre și iuți, dar există și anumite taine

pe care conștiința subiectivă a omului nu le cunoaște. Oamenii nu știu despre aceste lucruri. Așadar, vorbind în mod specific, dacă zbaterea ochiului este legată de nervii, al șaselea simț al unui om sau de ceva care implică tărâmul spiritual – nu vom intra în amănunte. În orice caz, acest fenomen există și nu vom cerceta care sunt scopul și însemnătatea lui. Indiferent de asta, există anumite zicale despre zbaterea ochiului atât în familie, cât și în cultura populară. Indiferent dacă aceste zicale sunt sau nu superstiții, până la urmă, este un semn care se manifestă în trupul uman înainte ca anumite evenimente să se petreacă într-un mediu de viață. Acum, această manieră de manifestare aparține superstiției, tradiției sau științei? Este un lucru care nu poate fi cercetat – este o taină. Pe scurt, în viața reală, de-a lungul a mii de ani din vremuri străvechi până în prezent, oamenii au concluzionat că zbaterea ochiului cuiva este cumva legată de evenimentele care urmează să se întâmple în jurul său. Este imposibil de cercetat dacă această conexiune are legătură cu averea, norocul sau cu alt aspect al vieții unei persoane. Și aceasta este o taină. De ce este considerată o taină? Multe lucruri implică tărâmul spiritual dincolo de lumea materială, pe care nu le poți vedea sau simți nici dacă ți-ar fi povestite. De aceea este considerată o taină. De vreme ce aceste chestiuni sunt taine și oamenii nu le pot vedea sau simți, dar anumite sentimente de prevestire și prestiință tot există în oameni, cum ar trebui ei să le trateze? Cea mai simplă regulă este să le ignore pur și simplu. Să nu crezi că au vreo legătură cu averea sau norocul tău. Nu-ți face griji că ți s-ar putea întâmpla lucruri rele când ți se zbate ochiul drept și nu te bucura sub nicio formă când ți se zbate ochiul stâng, crezând că te vei îmbogăți. Nu lăsa aceste lucruri să te afecteze. Motivul principal este că nu ai capacitatea de a prevedea viitorul. Totul este orchestrat și guvernat de Dumnezeu; dacă ceea ce se va întâmpla va fi un lucru bun sau rău, totul este în mâinile lui Dumnezeu. Singura atitudine pe care ar trebui s-o ai este de

supunere față de orchestrarea și rânduiala lui Dumnezeu. Nu face preziceri sau sacrificii, pregătiri sau eforturi inutile. Orice urmează să se întâmple se va întâmpla, pentru că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Nimeni nu poate schimba gândurile lui Dumnezeu, planurile Sale sau ceea ce este hotărât să înfăptuiască. Fie că îți lipești hârtie albă pe pleoapă, îți apeși pleoapa cu mâna, sau te bazezi pe știință sau superstiție, niciunul dintre aceste lucruri nu va schimba situația. Ceea ce se va întâmpla se va întâmpla, se va adeveri și tu nu poți schimba asta pentru că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Orice încercare de a evita acest lucru este nesăbuită, un sacrificiu zadarnic și inutil. Să faci asta ar arăta doar că ești răzvrătit și încăpățânat, lipsit de o atitudine supusă față de Dumnezeu. Înțelegi? (Da, înțeleg.) Așadar, fie că zbaterea ochiului este considerată superstiție, fie știință, atitudinea voastră ar trebui să fie următoarea: nu fiți fericiți când vi se zbate ochiul stâng și nu fiți temători, îngroziți, îngrijorați, dezaprobatori sau potrivnici atunci când vi se zbate ochiul drept. Chiar dacă se întâmplă ceva după ce ți se zbate ochiul, ar trebui să înfrunți acel lucru cu calm, pentru că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Nu trebuie să te temi sau să te îngrijorezi. Dacă se întâmplă ceva bun, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru binecuvântarea Lui – acesta este harul Său; dacă se întâmplă ceva rău, roagă-te ca Dumnezeu să te îndrume, să te apere și să nu te lase să cazi în ispită. În orice mediu ar putea urma, să fii capabil să te supui orchestrării și rânduielii lui Dumnezeu. Nu-L abandona, nu I te plânge, indiferent cât de mare este dezastrul care se abate asupra ta sau cât de grav este ghinionul pe care îl experimentezi, nu-L învinovăți pe Dumnezeu. Fii dispus să te supui orchestrării Lui. Nu se va rezolva atunci această problemă? (Ba da.) În legătură cu astfel de chestiuni, oamenii ar trebui să aibă acest gând și punct de vedere: „Indiferent ce se va întâmpla în viitor, sunt pregătit și am o atitudine supusă față de Dumnezeu. Fie că mi se zbate ochiul stâng, ochiul drept sau amândoi în același timp, nu

mi-e frică. Știu că s-ar putea să se întâmple ceva în viitor, dar cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu. S-ar putea să fie o cale prin care El mă avertizează că urmează să se întâmple ceva sau s-ar putea să fie o reacție instinctivă a trupului meu fizic. În orice caz, sunt pregătit și am o atitudine supusă față de Dumnezeu. Indiferent cât de mari vor fi răul sau pierderea pe care le voi suferi după ce se întâmplă acest lucru, nu-L voi învinovăți pe Dumnezeu. Sunt dispus să mă supun." Aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o aibă oamenii. Odată ce adoptă această atitudine, nu le va mai păsa dacă zicalele despre zbaterea ochiului, condiționate în ei de către familiile lor, sunt superstiție sau știință. Spun: „Nu contează dacă este superstiție sau știință. Ceea ce credeți este treaba voastră. Dacă-mi cereți să-mi lipesc o bucată de hârtie pe pleoapă, n-o voi face. Dacă zbaterea devine inconfortabilă, o voi face pentru puțin timp." Dacă cineva îți spune: „Ți se zbate atât de mult ochiul, ai grijă zilele următoare!", dacă ai grijă, poți evita ceva? (Nu, nu poți evita ceea ce este menit să se întâmple.) Dacă este o binecuvântare, atunci nu poate fi un dezastru, dacă este un dezastru, atunci nu-l poți evita; fie că este o binecuvântare, fie un dezastru, accepți oricum. Asta înseamnă să ai aceeași atitudine ca Iov. Dacă accepți asta atât timp cât este o binecuvântare și ești fericit când ți se zbate ochiul stâng, dar te înfurii când ți se zbate ochiul drept, spunând: „De ce se zbate? Se tot zbate, nu se mai oprește! Mă voi ruga și voi blestema ca să nu mi se mai zbată ochiul drept și să țin ghinionul departe de mine" – aceasta nu este atitudinea pe care ar trebui s-o aibă o persoană care crede în Dumnezeu și Îl urmează. Fără permisiunea lui Dumnezeu, fără ca El să hotărască să se întâmple, oare ghinionul și demonii ar îndrăzni să se apropie de tine? (Nu.) Atât lumea materială, cât și tărâmul spiritual sunt sub controlul, suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu. Indiferent ce vrea să facă un mic demon, fără permisiunea lui Dumnezeu, oare ar îndrăzni să-ți atingă chiar și un singur

fir de păr? N-ar îndrăzni, nu-i așa? (Nu, nu ar îndrăzni.) Vrea să te atingă și să-ți facă rău, dar dacă Dumnezeu nu permite asta, nu va îndrăzni. Dacă Dumnezeu o permite, spunând: „Agită lucrurile în jurul lui și adu-i ghinion și probleme”, atunci micul demon va fi fericit și va începe să acționeze împotriva ta. Dacă ai credință în Dumnezeu și îl biruiești, rămânând ferm în mărturia ta, fără să-L negi sau să-L trădezi pe Dumnezeu, fără să lași demonul să reușească, atunci când micul demon va veni înaintea lui Dumnezeu, nu va fi capabil să te mai acuze, Dumnezeu va câștiga slavă de la tine și va închide micul demon. Acesta nu va mai îndrăzni să-ți facă rău și vei fi în siguranță. Asta este credința adevărată pe care ar trebui s-o ai, crezând că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Fără permisiunea Lui, niciun lucru cu ghinion sau rău nu va veni la tine. Dumnezeu poate face mai mult decât să binecuvânteze oamenii; poate rândui diverse circumstanțe ca să te testeze și să te tempereze, să te învețe lecții din ele și poate stabili diverse circumstanțe ca să te mustre și să te judece. Uneori, circumstanțele pe care le rânduiește Dumnezeu s-ar putea să nu fie conform noțiunilor tale și, cu siguranță, nici închipuirilor tale. Dar nu uita ce a spus Iov: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” (Iov 2:10). Aceasta ar trebui să fie sursa credinței tale adevărate în Dumnezeu. Crede că El are totul sub control și nu-ți va fi frică de o simplă zbatere de ochi, nu-i așa? (Ba da, așa este.)

Tocmai am avut părtășie despre felul în care trebuie tratată zbaterea ochiului. Zbaterea ochiului – un fenomen obișnuit în viața de zi cu zi – este un lucru pe care oamenii încearcă adesea să-l rezolve prin metode umane. Totuși, aceste metode nu obțin de obicei rezultatele dorite și, în cele din urmă, ceea ce este menit să se întâmple se va întâmpla și nimeni nu poate scăpa de asta. Fie că este un lucru bun, fie rău, fie că este ceva ce oamenii vor să vadă, fie că nu, ceea ce este menit să se întâmple se va întâmpla cu

siguranță. Asta confirmă și mai mult că, indiferent dacă este vorba despre destinul unei persoane sau despre chestiunile banale din viața cotidiană, toate sunt orchestrate și gestionate de Dumnezeu și nimeni nu poate scăpa de ele. Prin urmare, indivizii înțelepți ar trebui să abordeze aceste lucruri cu atitudinea corectă, pozitivă, privindu-le și rezolvând astfel de lucruri pe baza adevărurilor-principii și a cuvântului lui Dumnezeu, în loc să recurgă la metode umane, ca să facă sacrificii sau să se zbată inutil, altfel, în final, ei vor fi cei care vor suferi pierderi. Asta pentru că, atunci când vine vorba de suveranitatea Creatorului, nu există o a doua cale pe care omenirea s-o aleagă. Aceasta este singura cale care ar trebui să fie aleasă și urmată. Supune-te orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, învață lecții în mediile orchestrate de El, învață să I te supui, să-I înțelegi faptele, să te înțelegi pe tine însuți și ce cale ar trebui să aleagă și să urmeze o ființă creată și învață cum să mergi bine pe calea vieții pe care ar trebui să meargă oamenii, în loc să te împotrivești orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, cu metode superstițioase sau umane.

Am încheiat părtășia despre felul în care să tratăm zbaterea de ochi, dar cum ar trebui oamenii să trateze chestiunea viselor, în viețile lor de zi cu zi? De exemplu, dacă într-o noapte visezi că îți cad dinții, mama ta te-ar putea întreba: „A curs sânge când ți-au căzut dinții?” Dacă întrebi: „Ce se va întâmpla dacă a curs?”, mama ta s-ar putea să-ți spună că e posibil să însemne că cineva din familie va muri sau că se va întâmpla altă nenorocire. Nu știu care ar putea fi zicala specifică din spatele acestui detaliu, o familie va spune un lucru, alta va spune altceva. Unii ar putea spune că prezice moartea unei rude apropiate, precum bunicii sau părinții, în vreme ce alții ar putea spune că semnifică moartea unui prieten. În orice caz, visele despre pierderea dinților sunt considerate, în general, un lucru rău. Pentru că este rău și are legătură cu chestiuni de viață și de moarte, asta îngrijorează foarte

mult oamenii. Ori de câte ori oamenii visează că-și pierd dinții, se trezesc simțindu-se neliniștiți. Au un sentiment inerent că urmează să se întâmple o nenorocire sau ceva rău, lucru care îi face să se simtă anxioși, temători și îngroziți. Vor să scape de sentimentul acela dar nu pot, vor să găsească oameni care să rezolve această chestiune sau să o atenueze, dar nu există nicio cale să facă asta. Pe scurt, sunt prizonierii acestui vis. Mai ales când visul implică sângerarea dinților lor, devin și mai îngrijorați. După ce au un astfel de vis, oamenii sunt adesea într-o dispoziție proastă timp de mai multe zile, se simt neliniștiți și nu știu cum să facă față. Cei care nu cunosc aceste lucruri s-ar putea să nu fie afectați, dar cei care deja au adoptat anumite gânduri și puncte de vedere sau au auzit mai multe zicale alarmante și senzaționale, transmise de strămoșii lor, în legătură cu această chestiune, tind să fie și mai îngrijorați. Se tem să aibă astfel de vise și oricând au, recurg repede la rugăciuni precum: „O, Dumnezeule, Te rog să mă protejezi, să mă alini, să-mi dai putere și să nu lași să se întâmple astfel de lucruri. Dacă acest lucru le este destinat părinților mei, Te rog să îi ții în siguranță și feriți de orice accident.” În mod clar, aceste atitudini sunt influențate de gândurile și punctele lor de vedere sau de zicale tradiționale. În privința tradițiilor, anumite familii sau anumiți indivizi s-ar putea să aibă moduri speciale de a atenua astfel de lucruri, sau s-ar putea să mănânce și să bea anumite lucruri, să recite anumite incantații, sau să facă anumite lucruri ca să înlăture sau să împiedice finalurile rele. Există, cu siguranță, astfel de practici în tradițiile populare, dar nu vom intra în detalii. Lucrul despre care vom avea părtășie este felul în care să abordăm și să înțelegem chestiunea viselor. A visa este un instinct uman din trup sau o parte din fenomenele supraviețuirii trupului. În orice caz, este un fenomen tainic. Oamenii spun adesea: „Ce gândești ziua, visezi noaptea.” Totuși, de obicei, în timpul zilei, oamenii nu se gândesc la lucruri precum pierderea dinților și acestea nici nu

sunt lucruri pe care ei și le imaginează în dorințele lor. Nimeni nu vrea să întâlnească astfel de chestiuni și nimeni nu este obsedat de ele zi și noapte. Totuși, aceste fenomene se întâmplă adesea când oamenii le așteaptă mai puțin. Așadar, asta nu are nimic de-a face cu zicala: „Ce gândești ziua, visezi noaptea.” Nu este un lucru care se întâmplă pentru că te gândești la el. Indiferent ce interpretări ale viselor au Freud în Occident și Ducele de Zhou în China, sau dacă, în cele din urmă, visele se adeveresc sau nu, pe scurt, chestiunea viselor este legată de anumite senzații inconștiente și de conștientizarea din trupul omenesc și constituie o parte din tainele lui. Oamenii de știință care studiază biologia și neuroștiința în Occident au cercetat acest lucru și, în final, nu au reușit să înțeleagă pe deplin originile viselor omenești. Ei nu-și pot da seama, deci oare ar trebui să încercăm noi să cercetăm chestiunea? (Nu ar trebui s-o facem.) De ce nu? (Este inutil să cercetăm aceste lucruri și nici nu le vom înțelege.) Nu este vorba că este inutil sau că nu vom înțelege acest lucru; motivul este că el nu implică adevărul, atât este de simplu. Ce poți realiza studiindu-l și înțelegându-l? Implică adevărul? (Nu.) Este doar un fenomen care apare în decursul supraviețuirii trupului și are loc frecvent în viețile oamenilor. Cu toate acestea, oamenii nu știu ce înseamnă. Aceasta este o parte a tainei. Nu este nevoie ca oamenii să-l cerceteze sau să-l exploreze, pentru că nu implică adevărul și nu ține de căile pe care merg oamenii. Noaptea, fie că visezi că-ți pierzi dinții, fie că nu, fie că visezi că faci un ospăț mare, fie că visezi că te dai într-un montagne russe, are asta vreo legătură cu felul în care este viața ta în timpul zilei? (Nu, nu are.) Dacă, într-o noapte, visezi că te lupți cu cineva, înseamnă asta că te vei lupta cu siguranță cu cineva în timpul zilei? Dacă, într-o noapte, ai un vis plăcut, un vis fericit, și te trezești din fericire, îți garantează asta că, în timpul zilei, totul va merge ca pe roate și așa cum îți dorești? Înseamnă că în timpul zilei poți să înțelegi adevărul și

să găsești adevărurile-principii, atunci când faci ceva? (Nu.) Așadar, visele nu au nicio legătură cu adevărul. Nu este nevoie să le cercetăm. Are vreo legătură visul în care îți pierzi dinții și sângerezi cu moartea unei rude apropiate? (Nu, nu are.) De ce spui mereu lucruri atât de ignorante? Iarăși ești ignorant, nu-i așa? Îți lipsește pătrunderea. Corpul uman este o taină și există multe lucruri pe care nu le poți explica. Le poți rezolva pe toate cu un simplu „nu”? În trecut, profeții și aleșii lui Dumnezeu aveau și ei vise profetice. Aceste vise aveau însemnătate. Cum explici că Dumnezeu a folosit visele ca să le dezvăluie lucruri oamenilor? Atunci cum a pătruns Dumnezeu în visele lor? Toate acestea sunt taine. Dumnezeu a folosit visele și ca să le spună lucruri anumitor oameni și să-i lumineze cu privire la anumite chestiuni, permițându-le să prevadă unele evenimente înainte ca acestea să se întâmple. Cum explici asta? Sunteți neștiutori în legătură cu astfel de lucruri? (Da.) Acum, scopul nu este să te fac să negi orbește diverse fenomene inexplicabile care apar în viața de zi cu zi, implicând taine pe care nu le poți deslușI, ci să le înțelegi și să le abordezi corect. Țelul nu este să negi constant aceste lucruri, spunând că nu există, nu se poate așa ceva, sau că sunt imposibile, ci să te fac să le tratezi corect. Ce înseamnă să le tratezi corect? Înseamnă să nu abordezi aceste chestiuni cu gânduri și puncte de vedere superstițioase sau extreme, așa cum fac oamenii din lume, și nici să le abordezi așa cum fac cei care sunt atei sau cărora le lipsește orice credință. Scopul nu este să mergi la aceste două extreme, ci să adopți o poziție și un punct de vedere corecte, pentru a analiza aceste lucruri care se întâmplă în viața cotidiană, nu punctul de vedere al oamenilor din lume, și nici pe cel al neîncrezătorilor, ci punctul de vedere pe care ar trebui să-l aibă un credincios în Dumnezeu. Așadar, ce punct de vedere ar trebui să ai cu privire la aceste chestiuni? (Orice s-ar întâmpla, să mă supun suveranității și rânduielii lui Dumnezeu – să nu le cercetez.) Nu

ar trebui să le cercetezi, dar ar trebui să ai o oarecare înțelegere în această privință? Să presupunem că cineva spune: „Cutare a visat că i-au căzut dinții și era sânge și, după câteva zile, am auzit că i-a murit tatăl.” Dacă negi asta imediat și spui: „Imposibil! Este doar superstiție, o coincidență. Superstiția înseamnă să crezi în ceva, pentru că ești obsedat de acel lucru; dacă nu ai fi obsedat de el, nu ar exista”, nu spui un lucru nesăbuit? (Ba da.) Atunci cum ar trebui să privești această chestiune? (Ar trebui să recunoaștem că există multe taine ale trupului omenesc și că visele despre căderea dinților și sângerare ar putea indica apariția unui lucru neplăcut. Dar indiferent dacă se întâmplă sau nu, ar trebui să ne supunem suveranității și rânduielii lui Dumnezeu.) Tocmai ați învățat ceva din zbaterea ochiului, deci cum ar trebui să gestionați visele despre căderea dinților și sângerare? Ar trebui să spui: „Această chestiune ne depășește înțelegerea. În viața reală, acest fenomen chiar există. Nu putem stabili dacă se va adeveri sau dacă prevestește că se va întâmpla ceva rău, dar astfel de lucruri rele chiar se întâmplă în viața reală. Chestiunile din tărâmul spiritual ne depășesc înțelegerea, iar noi nu îndrăznim să facem afirmații la întâmplare. Dacă am un astfel de vis, ce atitudine ar trebui să am? Indiferent de vis, nu voi fi constrâns de el. Dacă acest vis chiar se adeverește, așa cum spun oamenii, atunci Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a pregătit mental, pentru că m-a informat că așa ceva s-ar putea întâmpla. Nu m-am gândit niciodată dacă aș fi afectat de moartea unui membru al familiei, de moartea părinților mei: dacă m-aș simți doborât, dacă ar fi afectată realizarea datoriei mele, dacă m-aș simți slab sau m-aș plânge împotriva lui Dumnezeu – nu m-am gândit niciodată la asta. Însă azi, acest fenomen mi-a dat un indiciu despre acest lucru, făcându-mă să-mi văd adevărata statură. Când mă gândesc la moartea părinților mei, simt o durere profundă în suflet; aș fi constrâns de asta și m-aș simți deprimat. Dintr-o dată, îmi dau

seama că statura mea este încă foarte mică. Inima mea este prea puțin supusă lui Dumnezeu și am prea puțină credință în El. De astăzi înainte, simt că ar trebui să mă înzestrez mai mult cu adevărul, să mă supun lui Dumnezeu și să nu mai fiu constrâns de această chestiune. Dacă într-adevăr moare sau pleacă o rudă apropiată, nu voi fi constrâns de asta. Sunt pregătit și Îi cer lui Dumnezeu îndrumare și mai multă putere. Orice s-ar întâmpla, nu voi regreta că am ales să-mi fac datoria și nici nu voi renunța să aleg să mă sacrific pentru Dumnezeu, cu tot trupul și cu toată mintea. Voi persevera și voi continua, exact ca înainte, să mă supun voit orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu." Apoi, ar trebui să te rogi adesea în inima ta, căutând îndrumarea lui Dumnezeu și cerându-i să-ți dea mai multă putere, ca să nu mai fii constrâns de această chestiune. Fie că o rudă apropiată va muri, fie că nu, ar trebui să-ți înzestrezi statura pentru asta, asigurându-te că, atunci când se întâmplă un astfel de eveniment, nu vei deveni slab, nu te vei plânge împotriva lui Dumnezeu și nu-ți vei schimba hotărârea și dorința de a te sacrifica pentru El, cu trupul și cu mintea. Nu aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o ai? (Ba da.) Când vine vorba despre lucruri precum visele despre căderea dinților, nu ar trebui să le negi existența sau să le dai la o parte și să le ignori și categoric nu ar trebui să folosești metode ciudate sau defensive de a le trata. În schimb, ar trebui să cauți adevărul, să vii înaintea lui Dumnezeu, acceptându-I orchestrările; nu face sacrificii inutile sau alegeri nesăbuite. Oamenii ignoranți și încăpățânați, atunci când înfruntă un lucru pe care nu l-au mai experimentat și pe care nu-l pot înțelege, tind să spună: „Nu există așa ceva", „Nu e nimic", „Nu există" sau „E doar superstiție". Unii oameni care cred în Dumnezeu chiar spun: „Cred în Dumnezeu, nu cred în fantome" sau „Cred în Dumnezeu, nu cred în Satana. Satana nu există!" Folosesc aceste afirmații ca să-și dovedească adevărata credință în Dumnezeu, spunând că ei cred în El, dar nu în

fantome, duhuri rele, posedare sau chiar existența tărâmului spiritual. Nu sunt ei doar niște neîncrezători? (Ba da, sunt.) Nu acceptă aceste zicale din gândurile tradiționale ale lumii non-credincioșilor și nici explicațiile superstițioase sau orice fapte asociate cu superstițiile. Dacă nu crezi în aceste lucruri, asta nu înseamnă că ele nu există. Acum, scopul nu este să-ți cer să nu crezi, sau să scapi de aceste lucruri, sau să le negi. Mai degrabă, scopul este să te învăț să ai gândurile și punctele de vedere corecte atunci când înfrunți aceste chestiuni, să faci alegerile corecte și să ai atitudinea corectă. Aceasta va fi adevărata ta statură și în asta ar trebui să pătrunzi. De exemplu, cineva visează că-și pierde părul. Un vis despre pierderea părului este considerat, de asemenea, de rău augur. Indiferent de interpretările corespunzătoare sau de evenimentele împlinite, pe scurt, oamenii au explicații negative în legătură cu astfel de vise și cred că sunt un indiciu că se va întâmpla ceva rău sau cu ghinion. În afară de visele obișnuite, care nu implică probleme semnificative, există anumite interpretări pentru acele vise speciale, iar aceste interpretări prevestesc anumite evenimente, oferindu-le oamenilor anumite previziuni, avertismente sau predicții, anunțându-i ce urmează să se întâmple sau oferindu-le o anumită conștientizare, care le spune oamenilor ce urmează să aibă loc, astfel încât ei să se poată pregăti mental. Indiferent ce s-ar putea întâmpla, pentru voi, nu ar trebui să adoptați atitudini de evitare, respingere, apărare sau împotrivire, sau chiar o atitudine de a folosi metode umane pentru a rezolva aceste situații. Când înfruntați astfel de situații, ar trebui să veniți chiar mai prompt înaintea lui Dumnezeu și să-I cereți să vă conducă, astfel încât, în fața evenimentelor iminente, să puteți rămâne fermi în mărturia voastră și să practicați conform intențiilor lui Dumnezeu, în loc să le respingeți și să vă împotriviți lor. Faptul că-ți cer să practici în felul acesta nu înseamnă că trebuie să te concentrezi asupra acestor lucruri; te învață ce fel de atitudine

ar trebui să adopți ca să le înfrunți, atunci când, inevitabil, ele se întâmplă și ce fel de abordare ar trebui să folosești ca să le rezolvi. Asta ar trebui să înțelegi. Spune-Mi, ți s-a cerut să nu te concentrezi asupra acestor lucruri, dar oare ele nu se întâmplă în viața de zi cu zi? (Ba da.) Dacă spui că nu există și apoi se întâmplă, s-ar putea să chibzuiești și să te gândești: „O, nu, trebuie să cred asta, chiar s-a adeverit!" Fără pregătire prealabilă și fără atitudinea corectă, atunci când se întâmplă aceste lucruri, te vor lua prin surprindere, nu vei fi pregătit în niciun fel, nu vei ști cum să te rogi lui Dumnezeu sau cum să înfrunți situația și nu vei avea credință sau supunere adevărată față de Dumnezeu. În final, nu vei simți decât frică. Cu cât te vei teme mai mult, cu atât mai mult vei pierde prezența lui Dumnezeu; când vei pierde prezența lui Dumnezeu, nu vei putea căuta ajutor decât de la alți oameni și te vei gândi la orice metodă umană imaginabilă ca să scapi. Când nu vei putea scăpa, vei începe să crezi că Dumnezeu nu mai este de încredere și că nu te mai poți baza pe El; în schimb, vei simți că te poți baza pe oameni. Lucrurile vor continua să se înrăutățească; nu numai că nu vei mai crede că este o superstiție, dar îl vei vedea ca pe un lucru îngrozitor, o situație pe care n-o poți controla. În acel moment, s-ar putea să spui: „Nu-i de mirare că non-credincioșii și cei care cred în budism și ard tămâie ca să-l venereze pe Buddha merg tot timpul în temple, ard tămâie, se roagă pentru binecuvântări, respectă jurăminte, sunt vegetarieni și cântă scripturile budiste. Se pare că aceste lucruri chiar funcționează!" Nu numai că îți va lipsi supunerea și credința adevărată în Dumnezeu, dar va începe să-ți fie frică de duhuri rele și de Satana. După aceea, te vei simți obligat să li te supui într-o anumită măsură și vei spune: „Nu trebuie să te pui cu aceste duhuri rele; nu este bine să nu crezi în ele, trebuie să ai grijă în preajma lor. Nu poți spune orice vrei pe la spatele lor: există tabuuri. Nu-i de glumă cu aceste duhuri rele!" Vei realiza subit că, în spatele acestor evenimente,

există puteri care lucrează, dincolo de lumea materială, pe care nu le anticipaseși. Când începi să simți aceste lucruri, inima ți se va umple de teamă și Îl vei evita pe Dumnezeu, iar credința ta se va diminua. Așadar, când vine vorba despre chestiuni precum visele despre căderea dinților sau a părului, ar trebui să adopți atitudinea corectă. Indiferent de interpretările sau predicțiile specifice asociate cu aceste evenimente, când ți se întâmplă, nu trebuie să faci decât atât: crede că totul este în mâinile lui Dumnezeu și fii dispus să te supui orchestrărilor și rânduielilor Lui – aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o adopți când înfrunți toate aceste chestiuni. Aceasta este poziția pe care ar trebui s-o ai și mărturia pe care ar trebui s-o aduci ca un om care-L urmează pe Dumnezeu, nu-i așa? (Ba da.) Crede că toate aceste lucruri s-ar putea întâmpla și că totul este în mâinile lui Dumnezeu; aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o promovezi.

Unii au tabuuri despre anumite numere sau zile speciale. De exemplu, unii oameni care fac afaceri de mulți ani dau o importanță majoră îmbogățirii, așa că le plac și prețuiesc în mod deosebit numerele legate de îmbogățirea în afaceri și se abțin de la numerele despre care cred că le vor aduce ghinion în afaceri. De exemplu, numerele 6 și 8 sunt favorizate în mod special de o anumită persoană, numărul de pe ușa magazinului ei este 168, iar magazinul se cheamă „Yi Lu Fa”, ceea ce înseamnă să se îmbogățească până la capăt și care se pronunță, în mandarină, asemănător cu numerele 1, 6 și 8,[b] care sunt numere norocoase în folclorul chinezesc. Pe de altă parte, numerele 4 și 5 sunt considerate rele în tradiția chinezească, pentru că 4 înseamnă moarte, iar 5 înseamnă nimic, lipsă sau gol, ceea ce înseamnă că omul s-ar putea să nu reușească să-și recupereze investiția inițială sau să facă bani. Chiar și plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor unor chinezi au numai cifra 6 și, dacă vezi un șir de 6, practic, întotdeauna va fi la un chinez. Cine știe câtă avere a acumulat folosind atât

de mulți de 6? Odată, într-o parcare, aproape toate locurile erau ocupate, mai puțin unul, care avea numărul 64. Știți de ce nu a parcat nimeni acolo? (64 ar putea însemna moartea și este considerat cu ghinion.) 64 înseamnă moarte pe drum. Pe atunci, nu știam de ce nimeni nu a parcat în acel spațiu, dar ulterior am auzit despre asta de la non-credincioși și am înțeles. 6 sună ca „drum” și 4 sună ca „moarte”, 64 sună ca „moarte pe drum” în mandarină, așa că oamenii nu au parcat acolo. Bănuiesc că ulterior au schimbat numărul acelui loc de parcare în 68, care suna ca „să te îmbogățești până la capăt” în mandarină. Oamenii sunt atât de obsedați de bani încât fac fixații cu privire la ei. Chiar poate un număr să schimbe ceva? Zicalele chinezilor despre aceste numere au influențat până și străinii. Când vizitam case, un agent imobiliar ne-a întrebat: „Aveți vreun tabu în legătură cu anumite numere? De exemplu, dacă numărul de pe ușa casei este 14, este un lucru rău din cauza cifrei 4?” Am spus: „Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu știam această zicală.” El a spus: „Mulți chinezi refuză să ia în considerare o casă pentru că are un 4 în numărul de pe ușă.” Am spus: „Nu avem tabuuri despre numere. Luăm în calcul numai poziționarea, locația, iluminarea, ventilația, structura casei, calitatea și alte lucruri de felul acesta. Nu ne pasă de numere; nu avem niciun tabu.” Așadar, crezi că sigur se va întâmpla ceva rău dacă non-credincioșii au tabuuri despre anumite numere? (Nu neapărat.) Nu știm despre alte țări în afară de China, cum ar fi Coreea de Sud, Japonia, Filipine sau unele țări din Asia de Sud-Est, care ar putea fi preferințele lor în legătură cu numerele. Pe scurt, oamenii din fiecare țară au preferințe legate de anumite numere. De exemplu, americanii nu sunt deloc interesați de numărul 6. Occidentalilor nu le place 6, din cauza unui fel de cultură religioasă, pentru că numărul 6, menționat în Apocalipsa din Biblie, are conotații negative. Mai este și 13, și nici acesta nu le place occidentalilor. Multe lifturi nu au acel etaj, pentru că ei consideră numărul

cu ghinion. Chinezii, pe de altă parte, cred că 6 și 8 sunt numere norocoase. Deci, care zicală este adevărul? (Niciuna dintre ele.) Vă pasă de vreun număr în mod special? Aveți un număr norocos? (Nu, nu avem.) Păi asta e bine. Cei din sudul Chinei dau o atenție deosebită lucrurilor precum dacă un număr este norocos sau nu, alegerii datei corecte pentru orice fac și respectării restricțiilor alimentare în timpul sărbătorilor – sunt foarte atenți la acest aspect. Dar chestiunea numerelor sigur nu poate explica nimic. Faptul că oamenii evită anumite numere este legat, într-o anumită măsură, de convingerile, închipuirile și gândurile și noțiunile lor. Toate acestea sunt gânduri și puncte de vedere nesăbuite. Dacă familia ți-a insuflat astfel de gânduri și puncte de vedere, ar trebui să renunți la ele și să nu crezi în ele. Aceste idei sunt și mai absurde – nici măcar nu sunt superstiții – și sunt zicale ridicole și fără sens ale acelor oameni din societate care sunt înnebuniți după bani.

Unii dau mare importanță semnelor zodiacale, iar această chestiune implică superstiția. În zilele noastre, chiar și occidentalii vorbesc despre semnele zodiacale, așadar să nu credeți că numai asiaticii le cunosc. Și occidentalii știu despre iepure, bou, șobolan și cal. Ce altceva? Șarpe, dragon, cocoș și oaie, nu-i așa? De exemplu, strămoșii și părinții transmit credința că oamenii care sunt sub semnul zodiacal al oii au vieți blestemate. Dacă ești oaie, ai putea să crezi: „Viața mea este blestemată, am mereu ghinioane. Am un partener rău, copii neascultători, iar slujba mea nu merge bine. Nu sunt niciodată promovat și nu primesc nicio primă. Sunt mereu ghinionist. Dacă voi mai face un copil, nu va fi în Anul Oii. Există deja un membru al familiei cu semnul zodiacal al oii, a cărui viață este suficient de blestemată; dacă nasc un altul cu semnul zodiacal al oii, am fi doi. Cum am putea trăi în felul acela?” Meditezi la asta, gândindu-te: „Cu siguranță nu pot face un copil în Anul Oii, deci la ce an să țintesc? Al dragonului? Al

șarpelui? Al tigrului?” Dacă te-ai născut în Anul Dragonului, înseamnă asta că ești de fapt un dragon? Chiar poți deveni împărat? Nu e o aberație? Vreți să aveți aceste semne zodiacale? Unii spun: „Oamenii născuți în Anul Iepurelui și în cel al Cocoșului nu se înțeleg unii cu ceilalți. Eu sunt iepure, așa că ar trebui să evit să interacționez cu cineva care este cocoș. Semnele noastre zodiacale sunt incompatibile, iar destinele noastre sunt în conflict. Părinții mei spun că oamenii ca noi nu sunt compatibili să se căsătorească și nu se vor înțelege. Cel mai bine este să avem contact minim cu ei, să nu vorbim sau interacționăm. Destinele noastre sunt în conflict și, dacă suntem împreună, nu-i voi putea birui, iar viața mea va fi mai scurtă, nu-i așa? Trebuie să mă feresc de astfel de oameni.” Acești oameni sunt influențați de astfel de zicale. Nu este o nesăbuință? (Ba da, este.) Pe scurt, indiferent dacă destinul tău este în conflict cu cel al unui om cu un anumit semn zodiacal, oare asta chiar îți va afecta soarta? Îți va afecta calea corectă pe care mergi în viață? (Nu, nu o va afecta.) Unii oameni sunt dispuși să lucreze, să colaboreze și chiar să trăiască numai cu cineva care este compatibil cu semnul lor zodiacal. În subconștient, în adâncul lor, sunt afectați de aceste zicale, iar aceste zicale transmise de părinții sau strămoșii lor ocupă un loc bine definit în inimile lor. Vezi tu, orientalilor le pasă de semnele zodiacale, în vreme ce occidentalilor le pasă de semnele astrologice. Acum, orientalii care țin pasul cu vremurile au început și ei să vorbească despre semnele astrologice, precum scorpionul, fecioara, săgetătorul și așa mai departe. De exemplu, un săgetător află cum este personalitatea lui și că tinde să se înțeleagă cu oamenii care au un anumit semn astrologic. Când află că un om are acel semn astrologic, sunt dispuși să interacționeze cu el, cred că este grozav și au o impresie bună despre el. Au fost influențați și de tradițiile condiționării din partea familiei. Fie că este vorba de semnele zodiacale orientale, fie de astrologia occidentală, fie

că ciocnirile între destine sau compatibilitatea semnelor au o existență faptică, fie că nu, și fie că acestea au un impact asupra ta, fie că nu, ar trebui să înțelegi ce punct de vedere să ai despre ele. Ce ar trebui să înțelegi? Momentul nașterii unei persoane, deceniul în care s-a născut, luna și ora la care s-a născut – toate acestea sunt legate de destinul unei persoane. Indiferent ce spun ghicitorii sau cei care citesc pe chip despre destinul tău, despre semnul tău astrologic, sau dacă semnul tău zodiacal este bun sau nu, indiferent cât de precișii sunt – și ce dacă? Ce explică asta? Nu dovedește și mai mult acest lucru că destinul tău a fost deja rânduit de Dumnezeu? (Ba da.) Cum va fi căsnicia ta, unde vei locui, de ce fel de oameni vei fi înconjurat, de câte bogății materiale te vei bucura în viață, dacă vei fi bogat sau sărac, câtă suferință vei îndura, câți copii vei avea și ce noroc vei avea în afaceri – toate acestea au fost deja predestinate. Fie că tu crezi, fie că nu, fie că ghicitorii calculează asta pentru tine, fie că nu, va fi la fel. Este important să știi aceste lucruri? Unii sunt deosebit de dornici să știe: „Cum îmi va fi norocul? Voi fi sărac sau bogat? Voi întâlni oameni de la care să am avantaje? Există oameni ale căror destine se vor ciocni cu al meu? Oare voi întâlni oameni îndărătnici în viața mea? La ce vârstă voi muri? Oare voi muri de o boală, de epuizare, sete sau foame? Cum voi muri? Oare va fi dureros sau rușinos?” E folositor să știi aceste lucruri? (Nu.) Pe scurt, trebuie să fii sigur doar în legătură cu un singur lucru în această privință: totul este poruncit de Dumnezeu. Indiferent de semnul tău zodiacal sau astrologic, sau de ora și data nașterii tale, totul a fost deja hotărât de Dumnezeu. Tocmai pentru că totul a fost poruncit, pentru că prosperitatea și averea pe care le vei experimenta în viață, precum și mediul în care vei trăi, au fost deja determinate de Dumnezeu înainte să te naști, nu trebuie să abordezi aceste chestiuni cu superstiție sau din perspectiva oamenilor din lume, adoptând anumite metode de a evita momentele cu ghinion sau luând

anumite măsuri ca să păstrezi și să menții momentele norocoase. Nu așa ar trebui să-ți tratezi destinul. De exemplu, dacă îți este destinat să faci o boală gravă la o anumită vârstă, iar ghicitorii pe chip îți arată asta pe baza semnului tău astrologic, a semnului zodiacal sau a momentului nașterii, ce vei face atunci? Îți va fi frică sau vei încerca să găsești o cale de a rezolva chestiunea? (Voi lăsa natura să-și urmeze cursul și mă voi supune orchestrării lui Dumnezeu.) Aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o adopte oamenii. Indiferent ce este sau nu în destinul tău, totul a fost deja predeterminat de Dumnezeu. Fie că îți place, fie că nu, fie că ești dispus să accepți asta, fie că nu, fie că ai capacitatea de a înfrunta acest lucru, fie că nu, în orice caz, toate acestea au fost deja poruncite de Dumnezeu. Atitudinea pe care ar trebui s-o promovezi este aceea de acceptare a acestor fapte, în calitate de ființă creată. Fie că s-a întâmplat, fie că nu, fie că ești dispus să înfrunți acest lucru, fie că nu, ar trebui să-l accepți și să-l înfrunți ca o ființă creată, în loc să faci eforturi sau să cauți sfatul celorlalți în privința lucrurilor precum astrologia, semnele zodiacale, sau cititul pe chip, sau să cauți diverse resurse ca să știi ce se va întâmpla în viitorul tău și să eviți acel lucru, cât de curând posibil. Este greșit să tratezi cu o astfel de atitudine soarta și viața pe care Dumnezeu ți le-a rânduit. Părinții unor oameni le găsesc un ghicitor, care le spune: „Conform semnului tău astrologic, precum și semnului tău din zodiacul chinezesc și datei nașterii, nu poți lăsa focul să intre în viața ta.” După ce aud lucrul acesta, și-l amintesc și cred în el, iar ulterior devine un tabu obișnuit în viața lor de zi cu zi. De exemplu, dacă numele cuiva conține caracterul pentru „foc”, ei nu vor interacționa cu acea persoană și, dacă o fac, nu se vor apropia de ea sau nu vor avea niciun contact apropiat cu ea. Se vor teme de acest lucru și-l vor evita. De exemplu, dacă numele cuiva este Li Can, ei se vor frământa în mintea lor cu privire la asta, gândindu-se: „Caracterul «Can» conține un

radical «foc» și unul «munte»: asta-i rău, conține radicalul «foc», deci nu pot interacționa cu el – trebuie să păstrez distanța.” Se vor teme să interacționeze cu acea persoană. În măsura în care pot, vor evita aragazul acasă, nu vor participa la cine la lumina lumânărilor, nu vor participa la petreceri cu foc de tabără sau nu vor merge în case cu șemineu, deoarece toate acestea implică focul. Dacă vor să meargă într-o excursie și aud că, într-un anumit loc, există un vulcan, nu vor merge acolo. Când se duc undeva să răspândească Evanghelia, trebuie să se intereseze despre numele și prenumele persoanei cărora îi împărtășesc Evanghelia și să se asigure că numele ei nu conține caracterul pentru „foc”, dar dacă acea persoană este fierar, care toarnă fierul acasă, categoric nu vor merge acolo. Deși, în conștiința lor, cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu și știu că nu ar trebui să se teamă, imediat ce întâmpină astfel de chestiuni tabu, încep să-și facă griji și să se teamă și nu îndrăznesc să încalce tabuul. Le este mereu frică să nu se întâmple accidente și dezastre pe care nu vor fi capabili să le suporte. Nu au credință adevărată în Dumnezeu. Pot să fie ascultători, să îndure greutăți și să plătească prețul în alte privințe, dar această chestiune este singurul lucru pe care nu-l pot tolera. De exemplu, dacă cineva le spune: „Niciodată în viața ta nu poți să traversezi un pod. Dacă traversezi un pod, se va întâmpla un accident. Dacă traversezi mai multe poduri, asta va fi și mai periculos și îți vei risca viața”, își vor aminti aceste cuvinte și, după aceea, fie că merg la lucru, fie că se întâlnesc cu prietenii sau chiar când participa la adunări, vor evita podurile și vor face un ocol, de teamă că ar putea încălca tabuul. Nu cred că vor muri neapărat, pur și simplu, dar sunt tulburați de această chestiune. Ocazional, nu au de ales și trebuie să traverseze un pod și, după ce traversează, spun: „Cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu va permite să mor, nu voi muri.” Cu toate acestea, inima lor tot este tulburată de această zicală și nu pot

scăpa de ea. Unii spun că apa este contrară sorții lor, așa că evită să meargă în apropierea izvoarelor sau a fântânilor. Era o soră care avea o piscină în curte, așa că nu mergeau acasă la ea pentru adunări, iar când s-au mutat la o altă gazdă care avea un acvariu acasă, nu au mers nici acolo. Nu mergeau în niciun loc cu apă și nu atingeau apa, fie curgătoare, fie stătătoare. În viața de zi cu zi, aceste zicale absurde din condiționarea din partea familiei implică atât cultura tradițională, cât și superstiția. Într-o anumită măsură, aceste zicale afectează părerile oamenilor despre anumite chestiuni și le afectează obiceiurile zilnice sau stilurile de viață. Până într-un punct, acest lucru înrobește gândurile oamenilor și le controlează principiile și metodele corecte de a face lucrurile.

Unii spun: „Dacă aceste tradiții și superstiții aparțin unor anumite gânduri și superstiții tradiționale din afara creștinismului, atunci ar trebui să le criticăm și să renunțăm la ele. Dar când e vorba despre anumite gânduri, puncte de vedere, tradiții sau superstiții ale religiilor ortodoxe, oare nu trebuie ca oamenii să renunțe la ele? Nu ar trebui să fie considerate ca o sărbătoare sau un stil de viață de comemorat și promovat în viețile noastre de zi cu zi?” (Nu, ar trebui să renunțăm la ambele, pentru că nu vin de la Dumnezeu.) De exemplu, cea mai mare sărbătoare care provine din creștinism este Crăciunul – știți ceva despre asta? În zilele noastre, câteva orașe mari din Orient sărbătoresc, de asemenea, Crăciunul, planifică petreceri de Crăciun și sărbătoresc Ajunul Crăciunului. În afară de Crăciun, mai există și Paștele creștin și Paștele ebraic, care sunt amândouă sărbători religioase importante. La anumite sărbători se consumă curcan și grătar, în vreme ce la altele se mănâncă acadele, colorate în roșu și alb, simbolizând sângele prețios al Domnului Isus, ca o jertfă de păcat pentru oameni, lucru care le face sfinte. Roșul reprezintă sângele prețios al Domnului Isus, albul reprezintă sfințenia, iar oamenii mănâncă acest tip de acadele. Mai este și

tradiția ouălor de Paște. Aceste sărbători sunt toate legate de creștinism. Există și anumite icoane creștine, precum imagini cu Maria, Isus și crucea. Aceste lucruri au evoluat din creștinism și, după părerea Mea, sunt și un fel de tradiție. În spatele acestor tradiții, trebuie să existe superstiții. Indiferent de conținutul acestor zicale superstițioase, pe scurt, atât timp cât nu implică adevărul, calea pe care merg oamenii sau cerințele lui Dumnezeu pentru ființele create, ele nu au nicio legătură cu lucrul în care ar trebui să pătrundeți acum și ar trebui să renunțați la ele. Nu ar trebui să fie considerate sacre și inviolabile și, desigur, nu este nevoie nici să le disprețuiți – doar tratați-le corect. Aceste sărbători au vreo legătură cu noi? (Nu.) Nu au nicio legătură cu noi. Un străin M-a întrebat odată: „Voi sărbătoriți Crăciunul?" Am spus: „Nu." „Atunci sărbătoriți Anul Nou Chinezesc? Festivalul Primăverii?" Am spus: „Nu." „Atunci ce sărbători țineți?" Am spus: „Nu avem sărbători. Fiecare zi este la fel pentru noi. Mâncăm orice vrem în orice zi, nu din cauza sărbătorilor. Nu am tradiții." A întrebat: „De ce?" Am răspuns: „Fără motiv. Modul acesta de viață este foarte liber, fără constrângeri. Trăim fără formalități, respectând pur și simplu regulile, mâncând, odihnindu-ne, lucrând și mutându-ne conform timpului și măsurii date de Dumnezeu, în mod firesc și liber, fără nicio formalitate." Desigur, când vine vorba de un articol religios special, crucea, anumiți oameni cred că este sacră. Este crucea sacră? Poate fi descrisă ca sacră? Este imaginea Mariei sacră? (Nu, nu este sacră.) Este imaginea lui Isus sacră? Nu prea îndrăzniți s-o spuneți. De ce nu este sacră imaginea lui Isus? Pentru că a fost pictată de oameni, nu este adevărata asemănare a lui Dumnezeu și nu are nicio legătură cu El. Este doar o pictură. Ca să nu mai vorbim de imaginea Mariei. Nimeni nu știe cum arată Isus, așa că pur și simplu Îl desenează orbește, iar când pictura este gata, îți cer să te închini în fața ei. N-ai fi un nesăbuit dacă ai venera acel lucru? Dumnezeu este Cel pe

care ar trebui să-L venerezi. Nu ar trebui să faci un spectacol formal de plecăciune în fața unui idol, a unui portret sau a unei imagini; scopul nu este să te pleci în fața unui obiect. Ar trebui să-L venerezi pe Dumnezeu și să-L admiri în inima ta. Oamenii ar trebui să se prosterneze în fața cuvintelor lui Dumnezeu și a persoanei Lui adevărate, nu în fața crucii sau a imaginilor cu Maria sau Isus, care sunt toate idoli. Crucea este doar un simbol al celei de-a doua etape din lucrarea lui Dumnezeu. Nu are nicio legătură cu firea, esența sau cerințele lui Dumnezeu pentru omenire. Nu reprezintă imaginea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin esența Lui. Prin urmare, dacă porți o cruce, asta nu reprezintă frica ta de Dumnezeu sau că ai o amuletă care te protejează. Nu am reprezentat niciodată crucea. Nu am niciun simbol al crucii în casa Mea, niciunul dintre aceste lucruri. Așadar, când vine vorba de a nu sărbători Crăciunul și Paștele, oamenii ar putea renunța ușor la aceste lucruri, dar dacă implică aspecte religioase, precum crucea, imagini cu Maria sau Isus, sau chiar Biblia, când le spui să arunce o cruce sau o imagine cu Maria sau cu Isus, se vor gândi: „O, ce lipsă de respect! Repede, cere-I lui Dumnezeu iertare, iertare…!” Oamenii consideră că vor fi consecințe. Desigur, nu trebuie să faci nimic distructiv, în mod deliberat, acestor obiecte și nici nu trebuie să le respecți. Sunt doar niște obiecte și nu au nimic de-a face cu esența sau identitatea lui Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care se cuvine să-l știi. Desigur, când vine vorba de sărbătorile de Crăciun și de Paște, desemnate de oameni, acestea nu au nicio legătură cu identitatea sau esența lui Dumnezeu, cu lucrarea Lui, sau cu cerințele Lui de la oameni. Chiar dacă sărbătorești o sută sau zece mii de Crăciunuri, oricât de multe vieți sărbătorești Crăciunul sau Paștele, acesta nu este un substitut pentru înțelegerea adevărului. Nu trebuie să admiri aceste lucruri și să spui: „Trebuie să călătoresc în Occident. Acolo pot sărbători Crăciunul. Crăciunul e sacru. Crăciunul este o zi de comemorare a lucrării lui

Dumnezeu. De asemenea, este o zi pe care ar trebui s-o comemorăm. Ar trebui să fim solemni în ziua aceea. Paștele este cu atât mai mult o zi care atrage atenția tuturor. Este o zi în care se comemorează învierea din morți a lui Dumnezeu întrupat. Ar trebui să ne bucurăm împreună, să sărbătorim și să ne felicităm într-o astfel de zi, comemorând-o pentru totdeauna." Toate acestea sunt închipuiri omenești, Dumnezeu nu are nevoie de ele. Dacă Dumnezeu ar avea nevoie ca oamenii să comemoreze aceste zile, ți-ar spune anul, luna, ziua, ora, minutul și secunda exacte. Dacă nu ți-a spus anul, luna și ziua exacte, asta îți spune că Dumnezeu nu are nevoie ca oamenii să comemoreze aceste zile. Dacă le comemorezi, vei încălca restricțiile lui Dumnezeu, iar Lui nu Îi va plăcea asta. Lui Dumnezeu nu-I place, dar tu insiști să faci asta și pretinzi că Îl venerezi pe Dumnezeu. Atunci El devine și mai dezgustat de tine, iar tu meriți să mori. Înțelegi? (Înțeleg.) Dacă vrei să ții aceste sărbători acum, Dumnezeu nu-ți va da atenție și, mai devreme sau mai târziu, vei plăti prețul și vei fi tras la răspundere pentru acțiunile tale greșite. Prin urmare, Îți spun Eu, este mai important să înțelegi cu adevărat unul dintre cuvintele lui Dumnezeu și să urmezi cuvintele Sale, decât să te prosternezi și să-ți pleci capul de nenumărate ori în fața crucii. Indiferent de câte ori faci asta, este inutil și nu înseamnă că urmezi calea lui Dumnezeu, acceptându-I cuvintele sau făcând lucrurile conform principiilor pe care le cere. Dumnezeu nu-Și va aminti de asta. Așadar, dacă tu consideri crucea deosebit de sacră, de acum înainte, ar trebui să renunți la acest gând și punct de vedere și să scoți din adâncul inimii crucea ta prețioasă. Nu-L reprezintă pe Dumnezeu, iar venerarea ei nu înseamnă că ești cucernic. Să o păstrezi cu duioșie, să o prețuiești sau chiar să o porți pe umeri toată ziua nu înseamnă că Îl venerezi pe Dumnezeu. Crucea a fost doar un instrument folosit într-o etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu are nicio legătură cu esența, firea sau identitatea Lui.

Dacă insiști să venerezi crucea ca și cum ar fi Dumnezeu, acesta este un lucru pe care El îl detestă. Nu numai că Dumnezeu nu-Și va aminti de tine, dar vei fi disprețuit și respins de El. Dacă insiști să faci asta și spui: „Nu Te voi asculta. În ochii mei, crucea este sacră și inviolabilă. Nu cred și nu-Ți accept cuvintele că aceasta nu este importantă și nu-L reprezintă pe Dumnezeu", atunci poți să te comporți cum crezi de cuviință și să vezi ce îți va aduce asta, în cele din urmă. Dumnezeu a coborât de mult de pe cruce. A fost cel mai discret instrument folosit într-o etapă a lucrării lui Dumnezeu. Este doar un obiect și nu are nicio valoare în ochii lui Dumnezeu, ca să fie păstrată. Desigur, nu este nevoie s-o prețuiești, s-o iubești sau chiar s-o admiri sau s-o respecți. Toate aceste lucruri sunt inutile. Și Biblia este foarte prețuită în inimile oamenilor. Deși ei n-o mai citesc, încă are un loc concret în inimile lor. Încă nu pot renunța complet la părerile lor despre Biblie, care le-au fost transmise de familie sau de strămoși. De exemplu, uneori, când lași Biblia la o parte, s-ar putea să te gândești: „O, ce fac? Aceasta este Biblia. Oamenii ar trebui s-o prețuiască! Biblia este sacră și nu ar trebui să fie tratată cu atâta indiferență, ca și cum ar fi o carte obișnuită. A adunat atât de mult praf și nimeni nu s-a deranjat să o curețe. Colțurile sunt îndoite și nimeni nu le-a îndreptat." Oamenii ar trebui să renunțe la felul acesta de gând și punct de vedere, de a trata Biblia ca și cum ar fi ceva sacru și inviolabil.

Aceste tradiții și superstiții din partea familiei, despre care tocmai am discutat, precum și diversele gânduri, puncte de vedere și stiluri de viață legate de religie, la fel ca și obiectele în legătură cu care oamenii sunt superstițioși, sau pe care le admiră sau le prețuiesc, toate le insuflă oamenilor anumite stiluri de viață, gânduri și puncte de vedere greșite și, în mod intangibil, îi induc în eroare în viețile, mijloacele de trai și supraviețuirea lor. În viața de zi cu zi, această orientare greșită rezultată va

perturba, pe nesimțite, oamenii, în încercările lor de a accepta lucruri corecte, gânduri pozitive și chestiuni pozitive, iar atunci ei vor face, fără să-și dea seama, anumite lucruri nesăbuite, irațională și copilărești. Tocmai din această cauză, este necesar ca indivizii să aibă o părere corectă și gânduri și puncte de vedere corecte despre aceste chestiuni. Dacă un lucru implică adevărul și este în conformitate cu el, trebuie să-L accepți, să-l practici și să te supui lui ca unui principiu de urmat pentru viața și supraviețuirea ta. Totuși, dacă nu implică adevărul și este doar tradiție și superstiție, sau doar provine din religie, atunci ar trebui să renunți la el. În ultimul rând, subiectul despre care am avut părtășie astăzi se distinge prin faptul că aceste lucruri legate de tradiții, superstiții și religie, indiferent dacă le recunoști sau nu, dacă le-ai experimentat sau nu, sau cât de mult le recunoști, pe scurt, sunt anumite zicale în tradiții și superstiții, care există în ceea ce privește faptele obiective și, într-o anumită măsură, afectează și perturbă viața de zi cu zi a omenirii. Deci cum ar trebui să priviți această chestiune? Unii spun: „Trebuie să crezi în ea. Dacă nu respecți ce spune, vor fi consecințe – ce vei face atunci?” Știți care este cea mai mare diferență dintre credincioși și neîncrezători? (Cea mai mare diferență este că primii cred că totul este în mâinile lui Dumnezeu, în vreme ce neîncrezătorii încearcă mereu să-și schimbe singuri soarta.) Alt aspect este că aceia care cred au prezența și protecția lui Dumnezeu, așa că aceste diverse fenomene superstițioase care există în viața reală nu îi vor afecta. Însă neîncrezătorii, întrucât le lipsește protecția lui Dumnezeu și nu cred nici în protecția și nici în suveranitatea Lui, sunt controlați, în viețile lor de zi cu zi, de diverși demoni necurați și diverse duhuri rele. Prin urmare, trebuie să dea atenție tabuurilor în tot ceea ce fac. De unde provin aceste tabuuri? De la Dumnezeu? (Nu.) De ce trebuie să se abțină de la aceste lucruri? Cum știu că ar trebui să se abțină de la ele? Știu, pentru că anumiți oameni au experimentat aceste lucruri, au

dobândit anumite experiențe și lecții din ele și apoi le-au răspândit printre oameni. Aceste experiențe și lecții sunt apoi răspândite la scară largă, creând un fel de tendință printre oameni și toată lumea începe să trăiască și să se comporte în consecință. Cum a apărut această tendință? Dacă nu respecți regulile stabilite de duhurile rele și de demonii necurați, ei îți vor perturba, tulbura și deranja viața normală, obligându-te să crezi în existența acestor tabuuri și că vor exista consecințe dacă le vei încălca. Timp de mii de ani, oamenii au acumulat aceste experiențe în viețile lor cotidiene, transmițându-le din generație în generație, și au ajuns să știe că există o forță invizibilă care-i controlează din umbră, iar ei trebuie s-o asculte. De exemplu, dacă nu aprinzi petarde în timpul Anului Nou Chinezesc, afacerea nu-ți va merge bine anul acesta. Alt exemplu este că, dacă aprinzi primul bețișor de tămâie în timpul Anului Nou, totul îți va merge ca pe roate întregul an. Aceste experiențe le spun oamenilor că trebuie să creadă în aceste superstiții și în aceste zicale care provin din cultura populară și, generație după generație, oamenii trăiesc în felul acesta. Ce le spun oamenilor aceste fenomene? Le spun că aceste interdicții și tabuuri sunt toate experiențe pe care oamenii le-au acumulat de-a lungul timpului, în viață, și că sunt lucruri pe care trebuie să le facă, lucruri pe care trebuie să le facă pentru că există anumite forțe invizibile, care controlează totul din umbră. În cele din urmă, din generație în generație, oamenii respectă aceste reguli. Cei care nu cred în Dumnezeu trebuie să respecte aceste superstiții și tradiții, pentru a duce vieți relativ ușoare în grupuri sociale. Trăiesc căutând pacea, comoditatea și bucuria. Deci de ce oamenii care cred în Dumnezeu nu trebuie să respecte aceste superstiții și tradiții? (Pentru că sunt protejați de Dumnezeu.) Sunt protejați de Dumnezeu. Oamenii care cred în Dumnezeu Îl urmează, iar El îi aduce în prezența și în casa Lui. Fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu îndrăznește să-ți facă rău. Chiar dacă

nu îi respecți regulile, nu va îndrăzni să te atingă. Totuși, pe aceia care nu cred în Dumnezeu și nu Îl urmează, Satana îi poate manipula după bunul plac. Maniera în care Satana manipulează oamenii este să stabilească diverse zicale și reguli ciudate pe care să le respecți. Dacă nu le respecți, te va pedepsi. De exemplu, dacă nu venerezi zeul bucătăriei în a douăzeci și treia zi din a douăsprezecea lună a Anului Lunar, nu cumva vor exista consecințe? (Ba da.) Vor exista consecințe, iar non-credincioșii nu îndrăznesc să sară peste acest ritual. În ziua aceea, trebuie, de asemenea, să mănânce batoane din susan pentru a lipi gura zeului bucătăriei și a-l împiedica să-i pârască în Ceruri. Cum au apărut aceste reguli și zicale superstițioase? Satana este cel care face anumite lucruri care sunt transmise prin tradiția orală. La rădăcină, provin de la Satana și de la diverși demoni necurați, duhuri rele și conducători ai demonilor. Ei stabilesc aceste reguli și controlează oamenii, folosind aceste zicale superstițioase și reguli și făcându-i pe oameni să asculte de ele. Dacă nu asculți de ele, te lovesc cu ceva feroce – te pedepsesc. Unii nu cred în aceste zicale superstițioase și casele lor sunt mereu dezordonate. Când merg la un templu budist pentru a li se ghici, li se spune: „Vai, ai încălcat cutare tabu. Trebuie să sapi sub casă, să ajustezi coșul de fum, să schimbi mobila și să pui un talisman pe buiandrugul ușii. Atunci acești mici demoni nu vor îndrăzni să dea târcoale.” De fapt, un demon mai mare l-a subjugat pe cel mic, așa că demonul mic nu te va mai deranja. În felul acesta, viața devine mult mai liniștită. La început, această persoană nu a crezut, dar acum, când vede, spune: „Vai, chiar exista un mic demon care provoca atât de multe necazuri!” Nu are de ales și crede în el. Cei care nu cred în Dumnezeu și încearcă să se descurce și să supraviețuiască în această lume sunt controlați în întregime de cei răi, fără dreptul sau posibilitatea de a alege pentru ei înșiși – trebuie să creadă. Pe de altă parte, aceia dintre voi care cred în

Dumnezeu, dacă tu continui să ai aceste gânduri, puncte de vedere superstițioase sau tradiționale, sau lucruri care țin de religie, dacă sărbătorești festivalurile lor, crezi în zicalele lor și le continui tradițiile, modurile de trai și atitudinile față de viață, iar sursa bucuriei tale în viață se bazează pe aceste zicale, atunci Îi spui lui Dumnezeu, folosind un fel de limbaj tăcut: „Nu cred în orchestrările Tale și nici nu vreau să le accept” și, de asemenea, le spui duhurilor rele, demonilor necurați și Satanei, folosind un limbaj tăcut: „Haideți, cred în zicalele voastre și sunt dispus să cooperez cu voi.” Deoarece, în ceea ce privește diversele atitudini pe care le promovezi și gândurile, punctele de vedere și practicile tale, tu nu accepți adevărul, ci mai degrabă te conformezi gândurilor și punctelor de vedere ale duhurilor rele, ale demonilor necurați și ale Satanei și le pui în practică gândurile și punctele de vedere prin modul în care te comporți și acționezi, prin urmare, trăiești sub puterea lor. De vreme ce ești dispus să trăiești sub puterea lor, făcând găluște când ieși din casă și mâncând tăiței când te întorci acasă, și trebuind să mănânci prăjituri din orez și pește în timpul Noului An Chinezesc, atunci pur și simplu urmează-i. Nu ai nevoie să crezi în Dumnezeu și nu trebuie să proclami că o faci. Oriunde mergi și în tot ce faci, urmezi modul de viață și gândurile și punctele de vedere pe care ți le-a insuflat Satana, privești oamenii și lucrurile, te comporți și acționezi, și trăiești și supraviețuiești conform noțiunilor religioase, iar ceea ce faci nu are nicio legătură cu ceea ce te-a învățat Dumnezeu, nu are nicio legătură cu adevărul. Deci ești cu adevărat un adept al Satanei. De vreme ce îl urmezi pe Satana în inima ta, de ce mai stai aici? De ce mai asculți predica? Nu înseamnă asta că te dedai înșelătoriei? Că Îl hulești pe Dumnezeu? De vreme ce ești atât de obsedat de tradiții, superstiții și noțiuni religioase insuflate de Satana și ești prins în mrejele lor, și mai ai legături persistente cu ele, ar trebui să nu mai crezi în Dumnezeu. Ar trebui să locuiești în

templul budist, să arzi tămâie, să te ploconești, să tragi la sorți și să cânți scripturi. Nu ar trebui să rămâi în casa lui Dumnezeu, nu ești vrednic să-I asculți cuvintele sau să-I accepți îndrumarea. Prin urmare, de vreme ce proclami că ești un discipol al lui Dumnezeu, ar trebui să renunți la aceste tradiții, superstiții și noțiuni religioase din partea familiei. Chiar și la modurile tale de trai fundamentale: atât timp cât implică tradiții și superstiții, ar trebui să renunți și să nu te agăți de ele. Ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult sunt tradițiile umane, zilele de festival, datinile și anumite reguli de viață care provin din cultura populară și de la familie, în spatele cărora existe anumite interpretări. De exemplu, anumiți oameni trebuie să pună o oglindă pe buiandrugul ușii atunci când construiesc o casă, spunând că alungă duhurile rele. Crezi în Dumnezeu, totuși încă te temi de demoni? Crezi în Dumnezeu, deci cum de încă pot demonii să te hărțuiască atât de ușor? Chiar ești un adevărat credincios în Dumnezeu? În timpul Anului Nou Chinezesc, dacă un copil spune ceva cu ghinion, cum ar fi „dacă mor” sau „dacă mama moare”, ei continuă repede spunând: „Ptiu, ptiu, ptiu, cuvintele unui copil nu pot încălca tabuul, cuvintele unui copil nu pot încălca tabuul.” Le este frică de moarte, se tem că li se vor adeveri cuvintele. De ce te temi? Chiar dacă se adeverește, nu ai putea accepta această realitate? Ai putea să i te împotrivești? Nu ar trebui s-o accepți de la Dumnezeu? Nu există tabuuri cu Dumnezeu, numai lucruri care sunt sau nu în conformitate cu adevărul. În calitate de credincios în Dumnezeu, nu ar trebui să aderi la niciun tabu, ci, în schimb, să abordezi aceste chestiuni conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii.

Părtășia de azi include subiecte legate de modul în care familiile condiționează tradițiile, superstițiile și religia în oameni. Deși s-ar putea să nu știm prea multe despre aceste subiecte, este suficient să-ți spun, prin părtășie, ce fel de atitudine ar trebui să ai și cum ar trebui să le abordezi

conform cuvintelor lui Dumnezeu și principiilor. Cel puțin, practica pe care ar trebui s-o promovezi este de a renunța la ceea ce este legat de aceste subiecte și să nu le mai păstrezi în inima ta sau să le menții drept un mod de viață normal. Ce ar trebui să faci cel mai mult este să renunți și să nu fii perturbat sau legat de ele. Nu ar trebui să-ți judeci pe baza lor viața și moartea, norocul și nenorocirea, și, bineînțeles, cu siguranță nu ar trebui să înfrunți sau să alegi pe baza lor calea ta viitoare. Dacă, atunci când ieși din casă, vezi o pisică neagră și spui: „Oare azi va fi o zi cu ghinion? Oare se va întâmpla ceva cu ghinion?", cum este acest punct de vedere? (Nu este corect.) Ce-ți poate face o pisică? Chiar dacă există zicale superstițioase despre asta, acestea nu au nicio legătură cu tine, așa că nu este nevoie să-ți fie frică. Să nu-ți fie frică nici măcar de un tigru negru, cu atât mai puțin de o pisică. Totul este în mâinile lui Dumnezeu și tu nu ar trebui să te temi de Satana sau de duhurile rele, ca să nu mai vorbim de o pisică neagră. Dacă nu ai tabuuri în inima ta, urmărești numai adevărul și crezi că totul este în mâinile lui Dumnezeu, chiar dacă există anumite zicale despre asta sau s-ar putea să-ți aducă ghinion, nu trebuie să-ți faci griji. De exemplu, într-o zi, auzi dintr-o dată o bufniță, care îți cântă la căpătâi. În folclorul chinezesc, se spune: „Nu te teme de cântecul bufniței, teme-te de râsul ei." Această bufniță cântă și râde în același timp, lucru care te sperie de moarte și te afectează puțin în inima ta. Dar gândește-te un minut: „Ceea ce este menit să se întâmple se va întâmpla, iar ceea ce nu este menit să se întâmple nu va fi permis de Dumnezeu. Sunt în mâinile lui Dumnezeu, la fel ca orice altceva. Nu mă tem și nu sunt afectat de asta. Voi trăi cum ar trebui, voi urmări adevărul, voi practica vorbele lui Dumnezeu și mă voi supune tuturor orchestrărilor Lui. Asta nu se poate schimba niciodată!" Când nimic nu te poate perturba, atunci este corect. Dacă, într-o zi, ai un vis urât, îți pierzi dinții, îți cade părul, spargi un bol, te vezi mort și se întâmplă orice

alt lucru rău simultan, într-un singur vis, niciuna dintre aceste scene nefiind de bun augur pentru tine – cum vei reacționa? Vei fi deprimat? Vei fi supărat? Vei fi afectat? Înainte, s-ar putea să fi fost supărat o lună sau două și, în final, nu s-a întâmplat nimic, așa că ai putut respira ușurat. Dar acum, ești doar puțin perturbat și, imediat ce te gândești că totul este în mâinile lui Dumnezeu, inima ta se liniștește repede. Vii înaintea lui Dumnezeu cu o atitudine supusă și asta este corect. Chiar dacă aceste semne rele vor duce cu adevărat la un lucru rău, există un mod de a rezolva asta. Cum poți rezolva acest lucru? Lucrurile rele nu sunt și ele în mâinile lui Dumnezeu? Fără permisiunea Lui, Satana și diavolii nu-ți pot atinge nici măcar un fir de păr de pe trup. Mai ales în chestiuni care implică viața și moartea, nu este decizia Satanei. Fără permisiunea lui Dumnezeu, aceste chestiuni majore și minore nu vor avea loc. Așadar, indiferent ce fenomene rele visezi într-o noapte sau dacă simți ceva neobișnuit în trupul tău, nu-ți face griji, nu te simți neliniștit și categoric nu te gândi să eviți, să respingi sau să te împotrivești. Nu încerca să folosești metode omenești, ca păpușile voodoo, ședințele de spiritism, trasul la sorți, ghicitul sau să cauți informații pe internet ca să eviți aceste riscuri. Nu este nevoie de nimic din toate astea. Este posibil ca visul tău să indice că într-adevăr se va întâmpla ceva rău, cum ar fi să dai faliment, să-ți scadă acțiunile, să-ți ia alții afacerea, să fii arestat de guvern în timpul unei adunări, să fii raportat în timp ce răspândești Evanghelia și așa mai departe. Și ce? Totul este în mâinile lui Dumnezeu, nu te teme. Nu fi îngrijorat, nu te necăji și nu te teme de lucruri rele care încă nu s-au întâmplat și, desigur, nu te împotrivi și nu te opune apariției oricăror lucruri rele. Fă ceea ce ar trebui să facă o ființă creată, îndeplinește-ți responsabilitățile și obligațiile de ființă creată și adoptă poziția și perspectiva pe care o ființă creată ar trebui să le aibă – aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o aibă fiecare atunci când înfruntă ceva;

adică să accepte și să se supună, lăsând lucrurile în voia orchestrărilor Lui, fără să se plângă. În felul acesta, orice zicale religioase, tradiționale sau superstițioase sau consecințe nu vor fi o problemă pentru tine și nu vor provoca nicio perturbare; vei ieși cu adevărat de sub puterea Satanei și de sub influența întunericului, nefiind controlat de influența întunericului sau de orice gânduri de la Satana. Gândurile, sufletul și întreaga ta ființă vor fi cucerite și câștigate de cuvintele lui Dumnezeu. Nu este aceasta libertate? (Ba da.) Aceasta este libertate totală, să trăiești în eliberare și libertate și să ai asemănarea unui om. Ce grozav este acest lucru!

În esență, acesta este conținutul implicat în părtășia de astăzi. Cât despre anumite tabuuri din obiceiurile vieții cotidiene, de exemplu, ce mâncare să nu consumi când experimentezi anumite boli, iar unii nu pot mânca alimente iuți pentru că tind să aibă călduri interne excesive, acestea nu implică modul în care cineva se comportă sau orice gânduri și puncte de vedere, cu atât mai puțin calea pe care o urmează. Acestea nu se află în sfera părtășiei noastre. Subiectul părtășiei noastre care discută condiționarea din partea familiei are legătură cu gândurile și punctele de vedere ale oamenilor, cu modul lor normal și cu regulile lor de viață, precum și cu gândurile, punctele de vedere, pozițiile și perspectivele lor față de diverse lucruri. Înlăturând aceste gânduri, puncte de vedere și atitudini incorecte din toate perspectivele, următorul lucru în care trebuie să pătrundă indivizii este să caute și să accepte gânduri, puncte de vedere, atitudini și perspective corecte față de lucruri. În regulă, asta e tot pentru părtășia pe subiectul de astăzi. Cu bine!

25 martie 2023

Note de subsol:

a. Tai Sui este prescurtarea pentru Zeul Tai Sui. În astrologia chineză, Tai Sui înseamnă Zeul Păzitor al Anului. Tai Sui guvernează tot norocul dintr-un anumit an.

b. Textul original nu include expresia „ceea ce înseamnă să se îmbogățească până la capăt și care se pronunță, în mandarină, asemănător cu numerele 1, 6 și 8”.

Cum să urmărești adevărul (16)

Despre ce am avut părtășie la ultima adunare? (La ultima adunare, Dumnezeu a avut părtășie mai ales despre renunțarea la condiționarea din partea familiei, în legătură cu tradiția, superstiția și religia. Dumnezeu a avut părtășie detaliată despre anumite zicale superstițioase precum: „Găluște la plecare, tăiței la întoarcere” și „Dacă ți se zbate ochiul stâng, vei avea noroc, dar dacă ți se zbate dreptul, vei avea parte de un dezastru”, precum și despre efectele pe care le au asupra oamenilor datinile tradiționale legate de Anul Nou Chinezesc și de alte sărbători. În același timp, Dumnezeu a avut părtășie despre modul corect în care trebuie să abordăm aceste zicale și practici tradiționale și superstițioase, acela de a crede că anumite evenimente chiar se vor petrece, crezând, de asemenea, că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Indiferent de ce ar putea indica aceste zicale sau ce evenimente ar putea apărea, toți trebuie să adoptăm o atitudine de acceptare și de supunere și să fim capabili să ne supunem orchestrării și rânduielii lui Dumnezeu.) Acestea au fost elementele de bază ale părtășiei noastre de la ultima adunare. În ceea ce privește conținutul legat de tradiții, superstiții și religii pe care familiile le condiționează în oameni, am avut părtășie detaliată despre câteva lucruri pe care oamenii le întâlnesc în viețile lor de zi cu zi. Deși conținutul părtășiei noastre a acoperit numai tradițiile, superstițiile și religiile implicate în viața cotidiană a chinezilor, pe care le cunoaștem cu toții, și nu este reprezentativ pentru fiecare națiune și rasă, tradițiile, superstițiile și religiile de care se agață oamenii care trăiesc în diferite regiuni și printre diferite rase sunt, în natură, la fel ca acestea – toți respectă anumite tradiții, obiceiuri de viață și zicale superstițioase, care le-au fost transmise de strămoșii lor. Indiferent dacă aceste lucruri superstițioase sunt un efect psihologic al minților oamenilor sau dacă sunt

obiectiv reale, pe scurt, atitudinea voastră față de ele ar trebui să fie de a recunoaște clar gândul sau esența primare din spatele acestor superstiții. În același timp, nu ar trebui să fiți influențați sau perturbați de ele. În schimb, ar trebui să credeți că tot ce ține de oameni este în mâinile lui Dumnezeu, că nu superstițiile manipulează oamenii și că sigur nu superstițiile dictează sorțile oamenilor sau viețile lor de zi cu zi. Indiferent dacă superstițiile sunt reale sau nu, indiferent dacă sunt eficiente sau adevărate, în orice caz, când abordează astfel de chestiuni, oamenii ar trebui să aibă un principiu care este în conformitate cu adevărul. Nu ar trebui să fie fermecați sau controlați de aceste superstiții și, cu siguranță, nu ar trebui să le lase să interfereze cu obiectivele normale ale lucrului pe care-l urmăresc sau cu modul în care practică principiile. Dintre tradiție, superstiție și religie, superstiția creează cea mai mare interferență și exercită cea mai mare influență asupra vieților oamenilor și a gândurilor și punctelor de vedere pe care le au în legătură cu diverse chestiuni. În general, oamenii nu îndrăznesc să renunțe la aceste zicale și definiții superstițioase, iar problemele de viață pe care aceste superstiții le creează nu sunt rezolvate niciodată. Faptul că oamenii nu îndrăznesc să se elibereze de cătușele acestor afirmații superstițioase din viețile lor cotidiene dovedește că încă nu au suficientă credință în Dumnezeu. Încă nu au pătruns cu adevărat sau nu au înțeles corect realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și asupra sorții omenirii. Prin urmare, atunci când oamenii întâlnesc o zicală superstițioasă sau anumite sentimente care au legătură cu superstiția, vor fi legați de mâini și de picioare. Mai ales când sunt implicate evenimente importante, legate de viață și de moarte, de norocul lor, sau de viața și moartea celor dragi, oamenii sunt înrobiți și mai mult de aceste așa-zise tabuuri și afirmații superstițioase și, într-o mare măsură, sunt incapabili să se elibereze. Se tem tot timpul că vor încălca tabuul și se va adeveri, că s-ar putea să-i lovească

un anumit ghinion și că s-ar putea să li se întâmple ceva rău. Când vine vorba de superstiție, oamenii sunt întotdeauna incapabili să pătrundă esența problemei și sunt cu atât mai puțin capabili să se elibereze de cătușele a tot felul de afirmații. Desigur, sunt de asemenea incapabili să pătrundă influența pe care superstiția o are asupra vieților oamenilor. Din perspectiva comportamentului omenesc și din gândurile și părerile oamenilor despre superstiții, conștiința și perspectivele gândurilor lor sunt încă afectate în mare măsură de Satana și controlate de un fel de forță invizibilă, din afara lumii materiale. Prin urmare, în vreme ce oamenii Îl urmează pe Dumnezeu și Îi acceptă cuvintele, ei tot sunt controlați de zicale superstițioase legate de norocul lor, de viață și de moarte și de existența lor. Adică, în adâncul gândurilor lor, tot cred că aceste afirmații superstițioase chiar sunt adevărate. Ce înseamnă faptul că ei cred asta? Înseamnă că oamenii încă sunt controlați de ghearele invizibile din spatele acestor superstiții, în loc să recunoască realmente că sorțile lor sunt conduse și orchestrate de mâna lui Dumnezeu. De asemenea, înseamnă că ei nu sunt fericiți pe deplin sau nu se simt în largul lor să-și pună sorțile în mâinile lui Dumnezeu, ci sunt controlați involuntar de Satana. De exemplu, viețile de zi cu zi, regulile de supraviețuire, noțiunile și așa mai departe ale oamenilor care fac afaceri regulat, ale oamenilor care călătoresc des și ale oamenilor care înainte credeau întrucâtva în activități și zicale superstițioase, cum ar fi cititul pe chip, cele opt trigrame și I Ching, studiile despre yin și yang și altele asemenea, sunt profund influențate, controlate și manipulate de aceste superstiții. Cu alte cuvinte, orice fac trebuie să aibă o bază teoretică derivată din superstiție. De exemplu, când ies în oraș, trebuie să vadă ce scrie în calendar și dacă există vreun tabu. Când fac afaceri, când semnează contracte, când cumpără sau vând case și așa mai departe, trebuie neapărat să consulte calendarul în ziua aceea. Dacă n-o fac, se simt nesiguri și nu știu

ce s-ar putea întâmpla. Sunt siguri și liniștiți doar atunci când acționează și iau decizii după ce consultă calendarul. În plus, deoarece se întâmplă câteva lucruri rele ca urmare a faptului că au încălcat câteva tabuuri, înțelegerea și convingerea lor că aceste superstiții sunt reale devin ulterior definitive, iar ei ajung să fie înrobiți de aceste superstiții. Cred cu mai multă tărie că sorțile oamenilor, norocul, viața și moartea lor sunt controlate de zicale superstițioase și că în lumea nevăzută, mistică, există o mână invizibilă mare, care le controlează norocul, viața și moartea. Prin urmare, cred fervent în toate zicalele superstițioase, mai ales în cele strâns legate de viețile și supraviețuirea lor, până la punctul în care, după ce cred în Dumnezeu, deși recunosc verbal și cred că sorțile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu, sunt adesea perturbați și controlați involuntar, în adâncul inimii, de diverse afirmații superstițioase. Unii chiar confundă aceste așa-zise tabuuri din viață – ce se ciocnește cu ce, ce este sortit să se întâmple în viața cuiva și alte astfel de afirmații superstițioase – cu adevărurile-principii și le respectă. Aceste atitudini pe care oamenii le au față de superstiții afectează grav atitudinile pe care le au față de adevăr și față de cuvintele lui Dumnezeu, în prezența Lui. De asemenea, afectează grav atitudinile pe care oamenii le au, în calitate de ființe create, față de Creator și, desigur, afectează atitudinea lui Dumnezeu față de acei oameni. Asta pentru că, în timp ce oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, tot sunt controlați și perturbați voit și involuntar de diverse gânduri și zicale care implică superstiția și le-au fost insuflate de Satana. În același timp, oamenilor le este dificil să renunțe la aceste diferite gânduri și zicale, care au legătură cu superstiția.

Dintre lucrurile pe care familiile le condiționează în oameni, de fapt, superstițiile interferează în cea mai gravă măsură cu oamenii și formează cele mai profunde și durabile efecte asupra lor. Prin urmare, când vine vorba de superstiții, oamenii ar trebui să cerceteze și să ajungă să le

cunoască, una câte una, în viețile lor cotidiene, și să vadă dacă au primit vreun fel de condiționare sau influență cu privire la superstiție, din partea familiei lor apropiate, a celei îndepărtate sau a clanurilor. Dacă da, ar trebui să renunțe pe rând la aceste superstiții, în loc să se agațe de ele, pentru că aceste lucruri nu au nicio legătură cu adevărul. Când, în viața de zi cu zi a unui om, se dezvăluie frecvent practicarea unui mod de trai tradițional, asta îl poate face să vină ascultător și involuntar sub controlul Satanei. În plus, zicalele superstițioase care influențează gândurile oamenilor sunt și mai capabile să țină oamenii ferm controlați sub puterea Satanei. Prin urmare, în afară de tradiții și religii, oamenii ar trebui să renunțe prompt la orice gânduri, păreri, zicale sau reguli legate de superstiție și să nu se agațe de ele. Cu Dumnezeu, nu există tabuuri. Cuvintele lui Dumnezeu, cerințele Lui de la omenire și intențiile Lui sunt exprimate clar în cuvântul lui Dumnezeu. În plus, tot ceea ce le spune El oamenilor sau tot ce le cere în cuvintele Lui ține de adevăr și nu conține niciun element ciudat. Dumnezeu doar le spune oamenilor clar și răspicat cum să acționeze și ce principii să respecte în anumite chestiuni. Nu există tabuuri și nici detalii sau zicale pretențioase. Ceea ce ar trebui să respecte oamenii este să acționeze pe baza adevărurilor-principii, conform circumstanțelor lor propriu-zise. Ca să practici cuvintele lui Dumnezeu și să respecți adevărurile-principii, nu trebuie să te uiți la dată sau la oră; nu există tabuuri. De asemenea, nu este nevoie nici să consulți un calendar și cu atât mai puțin un horoscop, sau dacă e lună plină sau lună nouă în ziua aceea; nu trebuie să-ți faci griji în privința acestor lucruri. Sub stăpânirea și suveranitatea lui Dumnezeu, oamenii sunt degajați și liberi. Inimile lor sunt calme, vesele și liniștite și nu pline de panică sau frică și cu siguranță nu de sentimentul că sunt ținuți în frâu. Panica, frica și sentimentul că sunt ținuți în frâu sunt doar trăiri provocate de diverse zicale superstițioase. Adevărul, cuvintele lui

Dumnezeu, cerințele Lui și lucrarea Duhului Sfânt aduc oamenilor pace și bucurie, degajare și libertate, relaxare și fericire. Pe de altă parte, superstiția le aduce exact opusul. Te leagă de mâini și de picioare, împiedicându-te să faci cutare sau cutare lucru sau să consumi anumite mâncăruri. Orice faci este greșit și implică un tabu și totul trebuie să fie conform zicalelor vechiului almanah. Ce dată este în calendarul lunar, ce se poate face și în ce zi, dacă poți ieși din casă – chiar și tunsorile, îmbăierea, schimbarea hainelor și întâlnirile cu oamenii – toate implică propriile tabuuri. Mai ales nunțile și înmormântările, mutatul, comisioanele și căutarea unui loc de muncă depind și mai mult de almanah. Satana folosește tot felul de zicale superstițioase și bizare ca să lege strâns oamenii de mâini și de picioare. Care este scopul lui când face asta? (De a controla oamenii.) În termeni moderni, este acela de a-și face simțită prezența. Ce înseamnă asta? Înseamnă să-și anunțe prezența, să informeze oamenii că aceste afirmații despre tabuuri, pe care le promovează, sunt reale, că el are ultimul cuvânt, că poate face aceste lucruri și că, dacă nu-l asculți, o să-ți ofere ceva la care să te uiți. Cum este acea alegorie? „O femeie bătrână se dă cu ruj – ca să-ți ofere ceva la care să te uiți.” Înseamnă că dacă nu asculți sau dacă încalci acest tabu, atunci va trebui să aștepți și să vezi și vei suporta consecințele. Dacă oamenii nu cred în Dumnezeu, se tem de aceste tabuuri pentru că, la urma urmei, ei aparțin trupului și nu pot lupta cu toate diversele forme ale diavolilor și ale Satanei de pe tărâmul spiritual. Dar acum, că te-ai întors înaintea lui Dumnezeu, tot ce ține de tine, inclusiv gândurile și fiecare zi din viața ta, este sub controlul lui Dumnezeu. El te veghează și te protejează. Trăiești și exiști sub stăpânirea lui Dumnezeu și nu ești în strânsoarea Satanei. Prin urmare, nu trebuie să mai respecți aceste tabuuri. Din contră, dacă încă te temi că Satana îți poate face rău sau că ți se vor întâmpla lucruri rele dacă nu-l asculți pe Satana sau nu crezi în tabuurile despre care

se vorbește în superstiții, asta arată că tot crezi că Satana îți poate controla soarta. În același timp, asta dovedește și că ești dispus să te supui manipulării Satanei și nu ești dispus să accepți suveranitatea lui Dumnezeu. Satana face toate acestea ca să anunțe oamenii că există cu adevărat. Vrea să-și folosească puterile magice ca să controleze omenirea și orice ființă vie. Scopul controlării acestor ființe vii este de a le distruge, iar scopul și rezultatul final al distrugerii lor de către el este să le devoreze. Desigur, scopul pentru care le controlează este și să-i facă pe oameni să-l venereze. Dacă diavolul Satana vrea să-și facă simțită prezența, trebuie să demonstreze o oarecare eficiență. De exemplu, poate transforma un ou în fecale. Acest ou este dat altarului unui spirit rău și, dacă ți-e foame și vrei să-l mănânci și încerci să-l înșfaci de la diavol, va transforma oul în fecale, ca să-ți arate puterea lui. Va începe să-ți fie frică de el și nu vei îndrăzni să concurezi cu el pentru mâncare. Dacă un lucru te face să-ți fie frică de el și apoi alt lucru te face să-ți fie frică de el, cu timpul, vei începe să crezi orbește în el. Dacă tu crezi orbește în el suficient de mult timp, vei începe să-l venerezi din adâncul inimii. Nu acestea sunt țelurile acțiunilor Satanei? El acționează tocmai pentru aceste țeluri. Indiferent dacă se află la sud sau la nord și indiferent ce rasă umană este, toți venerează în genunchi duhurile rele și necurate. De ce le venerează în genunchi? De ce ard tămâie continuu, din generație în generație, pentru aceste duhuri rele și necurate pe care le venerează în genunchi? Dacă spui că nu sunt reale, atunci de ce atât de mulți oameni cred în ele și continuă să ardă tămâie pentru ele, să se ploconească în fața lor, să le facă jurăminte și apoi să le îndeplinească, generație după generație? Nu pentru că acele duhuri rele și necurate au făcut ceva? Dacă nu asculți cuvintele duhurilor rele, ele te vor face să te îmbolnăvești, să-ți meargă rău, vor provoca dezastre care să se abată asupra ta și vor face să se îmbolnăvească vacile familiei tale și să nu poată ara

câmpurile și chiar vor provoca accidente de mașină celor din familia ta. Vor căuta modalități să te tulbure și, cu cât vor face asta mai mult, cu atât mai multe necazuri vei avea. Nu poți refuza să te supui și, în cele din urmă, nu vei avea de ales și le vei venera în genunchi și îți vei pleca de bunăvoie capul, ca să te supui lor, moment în care ele vor fi mulțumite. Din acel moment, le vei aparține. Uită-te la acei oameni din societate, care sunt controlați de duhurile vulpilor sau de diverse figuri de pe tărâmul spiritual, care apar pe altare. Cum spunem acestui lucru? Îi spunem a fi posedat și locuit de duhuri rele. Printre oamenii obișnuiți, asta se numește a fi controlat de un duh sau a avea trupul stăpânit de ceva. Când duhurile rele încep să caute trupuri pe care să le stăpânească, țintele lor nu vor să le lase să facă asta, așa că duhurile rele interferează cu ele și le perturbă, provocând accidente sau necazuri în familiile lor. Celor care fac afaceri le sunt provocate pierderi și nu au niciodată clienți; li se pun piedici până în punctul în care nu se pot descurca și le este foarte greu să facă progrese. În cele din urmă, se supun și sunt de acord. După ce sunt de acord, duhurile rele le folosesc trupurile fizice ca să facă lucruri, ca să înfăptuiască semne și minuni, să atragă alți oameni, să trateze boli, să ghicească și chiar să ajute la invocarea duhurilor morților și așa mai departe. Oare duhurile rele nu folosesc aceste mijloace pentru a induce în eroare, a corupe și a controla oamenii?

Dacă cei care cred în Dumnezeu au aceleași păreri și opinii ca non-credincioșii, cu privire la aceste zicale superstițioase, care este natura acestui lucru? (Aceea de a-L sfida și huli pe Dumnezeu.) Așa este, acest răspuns este foarte precis, este o hulire gravă împotriva lui Dumnezeu! Îl urmezi pe Dumnezeu și spui că tu crezi în El, dar, în același timp, ești controlat și tulburat de superstiții. Ba chiar ești capabil să urmezi gândurile insuflate oamenilor de superstiții și, mai grav, unii dintre voi vă temeți de

aceste gânduri și fapte care implică superstiții. Aceasta este cea mai gravă blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Nu numai că ești incapabil să fii martor pentru Dumnezeu, dar îl și urmezi pe Satana, împotrivindu-te suveranității lui Dumnezeu – aceasta este blasfemie împotriva Lui. Înțelegi? (Da.) Esența faptului că oamenii cred în superstiții sau urmează superstițiile este de a-L huli pe Dumnezeu, așa că oare nu ar trebui să renunți la diversele feluri de condiționare din partea superstițiilor? (Ba da.) Cea mai ușoară cale de a practica renunțarea la ele este să nu le lași să te perturbe, indiferent dacă acele superstiții sunt reale sau nu și indiferent ce vor face să se întâmple. Chiar dacă afirmațiile superstițiilor despre un anumit lucru sunt, în mod obiectiv, reale, nu ar trebui să fii tulburat sau controlat de ele. De ce? Pentru că totul este orchestrat de Dumnezeu. Chiar dacă Satana poate realiza ceva, asta se întâmplă cu permisiunea lui Dumnezeu. Fără aceasta, așa cum a spus Dumnezeu, Satana nu îndrăznește nici măcar să se atingă de un singur fir de păr de pe capul tău. Aceasta este o realitate și este adevărul în care ar trebui să creadă oamenii. Prin urmare, indiferent care pleoapă ți se zbate, sau dacă visezi că-ți cad dinții, că-ți pierzi părul sau că moare cineva, sau orice fel de coșmar, ar trebui să crezi că aceste lucruri sunt în mâinile lui Dumnezeu și nu ar trebui să fii influențat sau perturbat de ele. Nimeni nu poate schimba lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le realizeze și nici lucrurile pe care le-a poruncit. Lucrurile care sunt poruncite și plănuite de Dumnezeu sunt realități care au fost deja realizate. Indiferent dacă ai o premoniție sau ce fel de semne rele îți dau acești diavoli și Satana de pe tărâmul spiritual, ar trebui să nu fii perturbat de ele. Crede doar că toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu și că oamenii ar trebui să se supună orchestrării și rânduielii Lui. Lucrurile care urmează să se întâmple sau cele care nu se pot întâmpla sunt toate sub controlul și porunca lui Dumnezeu. Nimeni nu le poate schimba și, cu atât mai puțin, nimeni nu se poate amesteca în ele. Aceasta

este o realitate. Creatorul este Cel pe care oamenii ar trebui să-L venereze în genunchi, nu vreo forță de pe tărâmul spiritual, care poate adeveri sau restabili superstiții. Indiferent cât de vaste sunt puterile magice pe care le au diavolii și Satana, indiferent ce minuni pot înfăptui, sau indiferent de lucrurile pe care le pot adeveri, de premonițiile cărei persoane sau de ce zicale superstițioase pot transforma în realitate, niciunul dintre aceste lucruri nu înseamnă că țin în mâinile lor sorțile oamenilor. Ceea ce oamenii venerează în genunchi și lucrul în care cred nu ar trebui să fie diavolii și Satana, ci Creatorul. Acestea sunt lucrurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă în legătură cu subiectul condiționării din partea familiei, care implică tradiții, superstiții și religii. Pe scurt, fie că implică tradiția, superstiția sau religia, atât timp cât un lucru nu are nicio legătură cu vorbele lui Dumnezeu, cu adevărul sau cu cerințele lui Dumnezeu de la oameni, atunci aceștia ar trebui să-l abandoneze și să renunțe la el. Indiferent dacă este un stil de viață sau un mod de gândire, sau dacă este o regulă sau o teorie, atât timp cât nu implică adevărul, este un lucru de care oamenii ar trebui să scape. De exemplu, în noțiunile oamenilor, lucrurile legate de religie, cum ar fi creștinismul, catolicismul, iudaismul și așa mai departe, sunt considerate relativ nobile și sacre comparativ cu superstiția, tradiția sau idolatria. În noțiunile lor și în adâncul minții, oamenii le admiră sau le favorizează într-o anumită măsură, dar chiar și așa, ei ar trebui să renunțe la simboluri, sărbători și semne legate de religie și nu ar trebui să le prețuiască prea mult sau să le trateze așa cum tratează adevărul, venerându-le în genunchi sau chiar rezervându-le un loc în inimile lor. Nu ar trebui să facă acest lucru. Simbolurile, activitățile, sărbătorile și anumite lucruri simbolice religioase, precum și anumite zicale relativ nobile din religie și așa mai departe, toate sunt în sfera subiectului religiei, despre care am vorbit. Pe scurt, scopul pentru care spun toate acestea este să te fac să înțelegi o

realitate: când vine vorba despre lucruri care implică superstiția, tradiția și religia, indiferent dacă sunt nobile sau relativ ciudate, atât timp cât nu implică adevărul, atât timp cât nu au nicio legătură cu acesta, oamenii ar trebui să renunțe la ele, nu să se agațe de ele. Desigur, mai ales subiectele care încalcă adevărurile-principii ar trebui să fie abandonate și să nu fie păstrate, sub nicio formă. În mod categoric, oamenii ar trebui să renunțe la toate aceste lucruri care provin din condiționarea și influențarea din partea familiei lor, unul câte unul, și să nu se lase afectați de ele. De exemplu, când te întâlnești cu anumiți frați și surori în timpul Crăciunului, imediat ce îi vezi, spui: „Crăciun fericit! Crăciun cu bucurie!" E bine să spui „Crăciun fericit?" (Nu, nu este.) Este potrivit să spui: „Întrucât comemorează ziua în care S-a născut Isus, oare nu ar trebui să ne luăm liber și să nu facem nimic și, indiferent cât de ocupați suntem cu lucrarea și îndatoririle noastre, oare nu ar trebui să ne oprim și să ne axăm pe comemorarea celei mai memorabile zile din acea perioadă din trecut a lucrării lui Dumnezeu?" (Nu, nu este potrivit.) De ce nu este potrivit? (Pentru că este o lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o în trecut și un lucru care nu are nicio legătură cu adevărul.) Din punct de vedere doctrinar, așa stau lucrurile. Teoretic, ați priceput rădăcina problemei, dar în realitate? Aceasta este cea mai simplă chestiune și nu-Mi puteți da un răspuns. Lui Dumnezeu nu-I place când oamenii fac astfel de lucruri; detestă să vadă asta. E atât de simplu. În timpul celebrării sărbătorilor, non-credincioșii spun: „An Nou fericit! Crăciun fericit!" Dacă Mă salută, pur și simplu dau din cap și spun: „Și ție!", care înseamnă „Crăciun fericit și ție!" Fac aceste urări cu apatie și gata. Dar nu spun niciodată asta când întâlnesc frați și surori. De ce? Pentru că este o sărbătoare a non-credincioșilor, o sărbătoare comercială. În Occident, aproape fiecare sărbătoare, fie tradițională, fie inventată de om, este, de fapt, legată de comerț și de economie. Chiar și pentru anumite

națiuni cu o istorie vastă, sărbătorile lor sunt legate doar de tradiție și s-au transformat treptat în diverse activități comerciale, începând cu secolul al XX-lea și sunt oportunități de afaceri excelente pentru comercianți. Indiferent dacă aceste sărbători sunt comerciale sau tradiționale, în orice caz, nu au nimic de-a face cu oamenii care cred în Dumnezeu. Indiferent cât de entuziaști în legătură cu aceste sărbători ar putea fi non-credincioșii sau chiar și indivizii religioși, sau cât de mărețe și magnifice sunt aceste sărbători în oricare țară sau națiune, ele nu au nicio legătură cu aceia dintre noi care-L urmează pe Dumnezeu și nu sunt sărbători pe care ar trebui să le ținem, cu atât mai puțin să le celebrăm sau comemorăm. Mai ales sărbătorile tradiționale care provin de la non-credincioși, indiferent de la ce rasă, grup etnic sau perioadă, nu au nicio legătură cu noi. Nici măcar aniversările care au legătură cu fiecare perioadă și cu fiecare segment din cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu au nicio legătură cu noi. De exemplu, sărbătorile din Epoca Legii nu au de-a face cu noi, iar Paștele, Crăciunul și așa mai departe, din Epoca Harului, cu siguranță nu au nicio legătură cu noi. Având părtășie despre aceste lucruri, ce vreau să-i fac pe oameni să înțeleagă? Că Dumnezeu nu respectă aceste sărbători sau vreun regulament în lucrurile pe care le face. El acționează detașat și liber, fără niciun tabu, și nu comemorează niciodată nicio sărbătoare. Chiar dacă este începutul, sfârșitul sau o zi specială din lucrarea anterioară a lui Dumnezeu, El nu le comemorează niciodată. Dumnezeu nu comemorează și nu îi atenționează pe oameni, subliniind aceste date, zile sau momente. Pe de o parte, asta le spune oamenilor că Dumnezeu nu comemorează aceste zile, că Lui nu-I pasă de ele. Pe de altă parte, asta le spune oamenilor că nu este nevoie ca ei să comemoreze sau să celebreze aceste zile, că nu ar trebui să le țină. Nu este nevoie ca oamenii să-și amintească nicio zi sau niciun moment care are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să le

comemoreze. Ce trebuie să facă oamenii? Să se supună orchestrării lui Dumnezeu și să-I accepte suveranitatea sub îndrumarea Lui. Trebuie să accepte adevărul și să i se supună în viețile lor de zi cu zi. Atât este de simplu. În felul acesta, oare viața nu va fi mai ușoară și mai plăcută pentru oameni? (Ba da.) Prin urmare, părtășia despre aceste chestiuni aduce de fapt eliberare și libertate fiecărei persoane, și nu încătușare. Pentru că, pe de o parte, aceste subiecte sunt realități obiective și lucruri adevărate pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și, pe de altă parte, ele și eliberează oamenii și le permit să renunțe la aceste lucruri la care nu ar trebui să adere. În același timp, ele anunță, de asemenea, oamenii că aceste lucruri nu reprezintă adevărul și că există o singură cale de la Dumnezeu la care ar trebui să adere oamenii, iar aceea este cea a adevărului. Înțelegi? (Da.)

Când vine vorba de subiectul familiei, pe lângă renunțarea la condiționarea din partea familiei, există alte aspecte la care oamenii ar trebui să renunțe. Înainte, am avut părtășie despre condiționarea pe care familia o are asupra gândirii cuiva și apoi am avut părtășie despre diversele zicale referitoare la viață care sunt condiționate în oameni de către familiile lor. Toate familiile le oferă oamenilor o viață stabilă și loc să se dezvolte. De asemenea, le oferă un sentiment de siguranță, ceva pe care să se bazeze și o sursă pentru necesarul de bază, în procesul dezvoltării lor. În afară de satisfacerea nevoilor lor emoționale, familiile le satisfac oamenilor și nevoile materiale. Desigur, oamenii primesc și necesarul pentru viață și anumite cunoștințe generale de viață de care au nevoie, pe măsură ce cresc. Există multe lucruri pe care oamenii le primesc de la familiile lor, așadar, pentru fiecare individ, familia este o parte a vieții greu de îndepărtat. Beneficiile pe care familia le aduce oamenilor sunt numeroase, dar privind lucrurile din perspectiva conținutului părtășiei noastre, diversele influențe negative și atitudinile și perspectivele negative de viață pe care familia le

aduce oamenilor sunt, de asemenea, numeroase. Adică, în vreme ce familia îți oferă multe lucruri esențiale pentru viața ta fizică, furnizându-ți necesarul de bază și oferindu-ți o ancoră emoțională și sprijin, în același timp, îți aduce și niște necazuri inutile. Bineînțeles, este dificil ca oamenii să scape de aceste necazuri și să renunțe la ele înainte să înțeleagă adevărul. Într-o anumită măsură, familia aduce atât mari, cât și mici perturbări în viața ta cotidiană și în existența ta, ceea ce face ca sentimentele tale față de familie să fie adesea complexe și contradictorii. De vreme ce familia îți satisface nevoile emoționale, amestecându-se, în același timp, în viața ta la nivel emoțional, termenul „familie" evocă gânduri complexe și greu de articulat pentru majoritatea oamenilor. Te simți plin de nostalgie, atașare și, bineînțeles, recunoștință față de familia ta. Dar, în același timp, încurcăturile pe care ți le-a adus familia te fac să simți că este o mare sursă de necazuri. Adică, după ce un om devine adult, conceptul de familie, gândurile și perspectivele asupra familiei devin relativ complexe. Dacă renunță la familia lor, o abandonează complet sau nu se mai gândesc deloc la ea, conștiința le va fi foarte încărcată. Dacă se gândesc la familia lor, evocă amintiri și se cufundă în ele din toată inima, ca în copilărie, nu se vor simți dispuși să facă asta. Oamenii experimentează adesea acest fel de stare, acest fel de gândire, părere sau condiție, atunci când relaționează cu familiile lor, iar aceste gânduri și păreri sau condiții provin și ele din condiționarea din partea familiilor lor. Acesta este subiectul despre care vom avea părtășie astăzi: povara pe care familia le-o aduce oamenilor.

Tocmai am avut părtășie despre felul în care familia face adesea un om să se simtă derutat și inconfortabil. Vrea să renunțe complet, dar are un sentiment de vinovăție în conștiință și nu-l lasă inima. Dacă nu renunță, ci investește din toată inima în familia lui și vrea să se integreze în ea, adesea nu știe ce să facă, din moment ce anumite păreri pe care le are sunt în

dezacord cu cele ale familiei lui. Așadar, oamenii consideră că este foarte dificil să relaționeze cu familia lor; nu pot ajunge la o compatibilitate deplină cu aceasta, dar nici nu o pot aliena complet. Atunci, astăzi, să avem părtășie despre felul în care un om ar trebui să-și gestioneze relația cu familia. Acest subiect include anumite poveri care provin de la familia lui, ceea ce reprezintă al treilea subiect în conținutul despre renunțarea la familie – renunțarea la poverile care provin de la familie. Acesta este un subiect important. Care sunt unele dintre lucrurile pe care sunteți capabili să le înțelegeți, legate de poverile care provin de la familie? Au ele legătură cu responsabilitățile, obligațiile, pietatea filială și așa mai departe? (Da.) Poverile care provin de la familie implică responsabilitățile, obligațiile și pietatea filială pe care un om ar trebui să le îndeplinească pentru familia lui. Pe de o parte, acestea sunt responsabilitățile și obligațiile pe care o persoană ar trebui să le îndeplinească, dar pe de altă parte – în anumite circumstanțe și cu anumiți indivizi – ele devin perturbări în viața unui om, iar aceste perturbări sunt ceea ce numim poveri. Când vine vorba de poveri din partea familiei, putem discuta asta din două perspective. Una este cea a așteptărilor părintești. Fiecare părinte sau bătrân are așteptări diferite, mari sau mici, de la copiii lui. Ei speră că aceștia vor învăța din greu, se vor comporta frumos, vor excela la școală, vor lua numai note de 10 și nu vor trage chiulul. Vor ca aceștia să fie respectați de profesori și de colegii de clasă și ca notele lor să fie, în mod regulat, peste 8. Dacă un copil ia nota 6, va fi bătut și, dacă ia mai puțin de 6, trebuie să stea cu fața la perete și să se gândească la greșelile lui sau este pus să stea nemișcat, drept pedeapsă. Nu i se va da voie să mănânce, să doarmă, să se uite la TV sau să se joace pe computer, iar hainele frumoase și jucăriile care i-au fost promise anterior nu-i vor mai fi cumpărate. Fiecare cuplu de părinți are diferite așteptări de la copii și-și pune mari speranțe în ei. Speră că aceștia vor avea succes în viață, vor

avansa rapid în carieră și le vor aduce onoare și glorie strămoșilor și familiei lor. Niciun părinte nu vrea ca aceștia să devină cerșetori, fermieri sau chiar tâlhari și bandiți. Părinții nu vor nici ca, după ce intră în societate, copiii lor să devină cetățeni de mâna a doua, să caute în gunoi, să strige că au lucruri de vânzare pe trotuar, să devină vânzători ambulanți sau să fie desconsiderați de ceilalți. Indiferent dacă aceste așteptări ale părinților pot fi îndeplinite de copiii lor, în orice caz, părinții au tot felul de așteptări de la copiii lor. Acestea sunt proiecția a ceea ce gândesc ei că sunt lucruri bune și nobile sau care merită urmărite de copiii lor, dându-le speranță și năzuind că pot îndeplini aceste dorințe părintești. Deci ce creează, involuntar, aceste dorințe ale părinților pentru copiii lor? (Presiune.) Ele creează presiune și ce altceva? (Poveri.) Devin presiune și devin și cătușe. Întrucât părinții au așteptări de la copiii lor, ei și-i vor disciplina, îndruma și educa în conformitate cu acele așteptări; ba chiar vor investi în copiii lor ca să le îndeplinească așteptările sau vor plăti orice preț pentru ei. De exemplu, părinții speră ca, la școală, copiii lor să exceleze, să fie în fruntea clasei, să aibă note peste 9 la fiecare test, să fie mereu primii – sau, în cel mai rău caz, să nu fie niciodată mai jos de locul cinci. După ce-și exprimă aceste așteptări, oare, în același timp, părinții nu fac și anumite sacrificii, pentru a-și ajuta copiii să atingă aceste țeluri? (Ba da.) Pentru a realiza acest lucru, copiii se vor trezi devreme dimineața ca să recitească lecțiile și să memoreze textele, iar părinții lor se vor trezi și ei devreme ca să îi însoțească. În zilele călduroase, îi vor ajuta pe copii să se răcorească, le vor face băuturi răcoritoare, sau le vor cumpăra înghețată. Se vor trezi la prima oră a dimineții ca să le pregătească lapte de soia, batoane de aluat prăjite și ouă. Mai ales în perioada examenelor, părinții își vor pune copiii să mănânce un baton de aluat prăjit și două ouă, sperând că asta îi va ajuta să ia un 100. Dacă spui: „Nu pot mânca tot, un singur ou este de ajuns”, ei vor

spune: „Copil naiv, vei lua doar zece puncte dacă mănânci un ou. Mai mănâncă unul pentru mami. Fă tot ce poți; dacă vei reuși să-l mănânci pe acesta, vei lua 10.” Copilul spune: „Abia m-am trezit, încă nu pot mânca.” „Nu, trebuie să mănânci! Fii cuminte și ascultă-ți mama. Mami face asta pentru binele tău, așa că hai, mănâncă-l pentru mama.” Copilul se gândește: „Mamei îi pasă atât de mult! Tot ce face este pentru binele meu, așa că-l voi mânca.” Ceea ce se mănâncă este un ou, dar ce se înghite de fapt? Presiune; reticență și lipsă de voință. Mâncarea este bună, iar așteptările mamei sale sunt mari și, din perspectiva umanității și a conștiinței, ar trebui să le accepte, dar din perspectiva rațiunii, ar trebui să se împotrivească unei astfel de iubiri și să nu accepte acest mod de a face lucrurile. Dar, vai, nu poți face nimic! Dacă nu mănânci, ea se va înfuria, iar tu vei fi bătut, certat și chiar blestemat. Unii părinți spun: „Uită-te la tine, ești atât de inutil că trebuie să faci mari eforturi și ca să mănânci un ou. Un baton de aluat prăjit și două ouă nu înseamnă nota 10? Nu este totul pentru binele tău? Dar tot nu poți mânca – dacă nu poți mânca, în viitor, vei cerși mâncare. Faci cum vrei!” Mai sunt și anumiți copii care chiar nu pot mânca, dar părinții îi forțează s-o facă și, după aceea, copiii varsă totul. Faptul că varsă, în sine, nu este mare lucru, dar părinții lor se înfurie și mai tare, iar copiii nu numai că nu primesc empatie sau înțelegere, dar mai primesc și reproșuri. Pe lângă faptul că primesc reproșuri, simt și mai mult că și-au dezamăgit părinții și se învinovățesc și mai mult. Viața nu este ușoară pentru acești copii, nu-i așa? (Nu este ușoară.) După ce vomiți, plângi pe ascuns în baie, prefăcându-te că încă vomiți. Când ieși din baie, îți ștergi repede lacrimile, asigurându-te că mama ta nu vede. De ce? Dacă vede, vei fi certat și chiar blestemat: „Uită-te la tine, atât de inutil; pentru ce plângi? Nu ești bun de nimic, nu poți nici măcar să mănânci o masă atât de bună. Ce vrei să mănânci? Dacă ar trebui să sari următoarea masă, ai putea să o mănânci pe aceasta, nu-i

așa? Te-ai născut ca să suferi! Dacă nu înveți din greu, dacă nu te descurci bine la examene, vei ajunge să cerșești mâncare!” Fiecare cuvânt rostit de mama ta pare că are scopul de a educa, totuși pare și un reproș – dar tu ce simți? Simți așteptările și iubirea părinților tăi. Așadar, în situația aceasta, indiferent cât de aspru vorbește mama ta, trebuie să accepți și să-i înghiți cuvintele, cu lacrimi în ochi. Chiar dacă nu poți mânca, trebuie să înduri și să mănânci și, dacă ți-e greață, tot trebuie să mănânci. Este această viață ușor de îndurat? (Nu, nu este.) De ce nu? Ce fel de educație primești din așteptările părinților tăi? (Că trebuie să treci cu bine examenele și să ai un viitor de succes.) Trebuie să arăți că ai potențial, trebuie să te ridici la nivelul iubirii, trudei și sacrificiilor mamei tale și trebuie să îndeplinești așteptările părinților tăi și să nu-i dezamăgești. Ei te iubesc atât de mult, au dat totul pentru tine și își sacrifică propriile vieți pentru tine. Așadar, ce au devenit toate sacrificiile, educația și chiar iubirea lor? Devin un lucru pe care trebuie să-l răsplătești și, în același timp, devin povara ta. Așa apare povara. Indiferent dacă părinții fac aceste lucruri din instinct, din iubire sau datorită cerințelor sociale, în cele din urmă, faptul că folosesc aceste metode ca să te educe și să te trateze și chiar ca să-ți insufle tot felul de idei nu-i aduce sufletului tău detașare, libertate, confort sau bucurie. Ție ce îți aduc? Presiune, teamă, condamnarea și neliniștea conștiinței tale. Ce altceva? (Cătușe și constrângeri.) Cătușe și constrângeri. În plus, cu asemenea așteptări de la părinții tăi, nu poți să te abții și trăiești pentru speranțele lor. Pentru a le îndeplini așteptările, pentru a nu le înșela așteptările și pentru a nu-i face să-și piardă speranța în tine, studiezi fiecare materie cu sârguință și conștiinciozitate, în fiecare zi, și faci tot ce-ți cer ei să faci. Nu te lasă să te uiți la televizor, așa că te stăpânești, ascultător, și nu te uiți, deși chiar îți dorești asta. De ce ești capabil să te stăpânești? (De teamă să nu-mi dezamăgesc părinții.) Ți-e teamă că, dacă nu-ți asculți părinții, rezultatele

tale academice se vor înrăutăți cu adevărat, iar tu nu vei fi capabil să intri la o facultate prestigioasă. Ești nesigur cu privire la viitorul tău. E ca și cum fără controlul, reproșurile și suprimarea din partea părinților tăi, nu știi ce te așteaptă pe calea ta. Nu îndrăznești să te eliberezi de constrângerile și de cătușele lor. Nu poți decât să-i lași să-ți impună tot felul de reguli, să te manipuleze și nu îndrăznești să-i înfrunți. Pe de o parte, nu ești sigur în privința viitorului tău; pe de altă parte, din cauza conștiinței și a umanității, nu ești dispus să-i înfrunți și să-i rănești. Fiind copilul lor, simți că ar trebui să-i asculți, pentru că tot ce fac ei este pentru binele tău, pentru viitorul și perspectivele tale. Așadar, când îți impun tot felul de reguli, pur și simplu asculți de ele în tăcere. Chiar dacă, în inima ta, te împotrivești de o sută de ori, tot nu te poți abține și primești ordine de la ei. Nu-ți dau voie să te uiți la televizor sau să citești cărți distractive, așa că nu te uiți sau nu le citești. Nu te lasă să te împrietenești cu cutare sau cutare coleg, așa că nu te împrietenești cu el. Îți spun la ce oră să te trezești, așa că te trezești la ora aceea. Îți spun la ce oră să te odihnești, așa că te odihnești la ora aceea. Îți spun cât timp să înveți, așa că înveți cât timp îți spun ei. Îți spun câte cărți să citești, câte aptitudini extracurriculare să-ți cultivi și, atât timp cât îți oferă mijloacele financiare ca să înveți, îi lași să-ți dicteze și să te controleze. Unii părinți, mai ales, au anumite așteptări speciale de la copiii lor, sperând că aceștia îi vor putea depăși și sperând și mai mult că le pot îndeplini o dorință pe care ei nu au fost capabili să și-o îndeplinească. De exemplu, unii părinți poate că au vrut să devină dansatori, dar din diverse motive – precum perioada în care au crescut sau condițiile din familie – în cele din urmă, nu au putut să-și îndeplinească acea dorință. Așadar, o proiectează asupra ta. Pe lângă faptul că-ți cer să fii printre cei mai buni la școală și să intri la o facultate de prestigiu, te înscriu și la cursuri de dans. Te pun să înveți diverse stiluri de dans, în afara școlii, să înveți mai mult la

ora de dans, să exersezi mai mult acasă și să fii cel mai bun din clasă. În cele din urmă, nu numai că-ți cer să intri la o facultate prestigioasă, dar îți cer și să devii dansator. Poți alege fie să devii dansator, fie să mergi la o facultate prestigioasă, urmând să faci cursuri postuniversitare și să-ți iei doctoratul. Ai de ales doar între aceste două căi. Pe de o parte, în așteptările lor, ei speră că vei învăța pe brânci în școală, vei intra la o facultate de prestigiu, te vei remarca dintre semenii tăi și vei avea un viitor prosper și glorios. Pe de altă parte, își proiectează dorințele neîmplinite asupra ta, sperând că tu le vei putea îndeplini în locul lor. În felul acesta, în ceea ce privește educația sau cariera ta viitoare, duci două poveri în același timp. Pe de o parte, trebuie să te ridici la nivelul așteptărilor lor și să-i răsplătești pentru tot ce au făcut pentru tine, străduindu-te ca, în cele din urmă, să te faci remarcat dintre semenii tăi, ca părinții tăi să se poată bucura de o viață bună. Pe de altă parte, trebuie să împlinești visele pe care nu și le-au putut împlini în tinerețe și să-i ajuți să-și îndeplinească dorințele. Este epuizant, nu-i așa? (Ba da.) Oricare dintre aceste poveri este deja mai mult decât suficientă pentru tine; oricare dintre ele te-ar împovăra și te-ar face să gâfâi. Mai ales în perioada actuală, în care competiția este acerbă, diversitatea cerințelor părinților de la copiii lor este pur și simplu de nesuportat și inumană; acestea sunt de-a dreptul absurde. Cum numesc non-credincioșii acest lucru? Șantaj emoțional. Indiferent cum îl numesc non-credincioșii, ei nu pot rezolva această problemă și nu-i pot explica limpede esența. Îl numesc șantaj emoțional, dar noi cum îl numim? (Cătușe și poveri.) Îl numim poveri. Când vine vorba de poveri, sunt acestea lucruri pe care un om ar trebui să le ducă? (Nu.) Sunt lucruri adiționale, lucruri în plus pe care trebuie să le accepți. Nu sunt o parte din tine. Nu sunt lucruri pe care le au sau de care au nevoie trupul, inima și sufletul tău, ci sunt adăugate. Vin din exterior, nu din interiorul tău.

Părinții tăi au tot felul de așteptări în legătură cu studiile tale și alegerea carierei. Între timp au făcut diverse sacrificii și au investit foarte mult timp și energie, ca să te lase să le îndeplinești așteptările. Pe de o parte, acest lucru are scopul de a te ajuta să le îndeplinești dorințele; pe de altă parte, are scopul de a-și satisface propriile așteptări. Indiferent dacă așteptările părinților tăi sunt sau nu rezonabile, pe scurt, aceste comportamente de la părinți, împreună cu părerile, atitudinile și metodele lor, servesc drept cătușe invizibile pentru fiecare individ. Indiferent dacă pretextul lor este că o fac din iubire pentru tine, sau pentru perspectivele tale, sau ca să fii capabil să duci o viață bună în viitor, indiferent care sunt pretextele lor, pe scurt, obiectivul acestor cerințe, metodele acestor cerințe și punctul de plecare în gândirea lor sunt un fel de povară pentru orice individ. Nu sunt o necesitate a umanității. Întrucât nu sunt o necesitate a umanității, consecințele acestor poveri pot fi doar de a distorsiona, perverti și fragmenta umanitatea unui om; ele persecută, rănesc și suprimă umanitatea cuiva. Aceste consecințe nu sunt blânde, ci dăunătoare și chiar afectează viața unui om. În rolurile lor de părinți, ei îți cer să faci diverse lucruri care sunt contrare nevoilor umanității, sau unele lucruri care se opun sau transcend instinctele umanității. De exemplu, s-ar putea să le permită copiilor lor să doarmă doar cinci sau șase ore pe noapte, când aceștia sunt în creștere. Copiii nu au voie să se odihnească înainte de 11 seara și trebuie să se trezească la 5 dimineața. Nu pot face nicio activitate recreațională și nici să se odihnească duminica. Trebuie să termine un anumit număr de teme și un anumit număr de lecturi extracurriculare, iar unii părinți chiar insistă că aceștia trebuie să învețe o limbă străină. Pe scurt, pe lângă cursurile predate la școală, trebuie, de asemenea, să-ți dezvolți un număr de abilități și cunoștințe adiționale. Dacă nu înveți, nu ești un copil bun, ascultător, muncitor sau sensibil; în schimb, ești inutil, nu ești bun de nimic și ești un

netot. Sub pretextul că speră la ce este mai bun pentru copiii lor, părinții te privează de libertatea de a dormi, de libertatea copilăriei tale și de momentele fericite din copilărie și, în același timp, te privează de tot felul de drepturi pe care ar trebui să le ai în calitate de minor. Cel puțin, când corpul tău are nevoie de odihnă – de exemplu, ai nevoie de șapte până la opt ore de somn ca trupul tău să se recupereze – ei te lasă să te odihnești numai cinci până la șase ore, sau uneori dormi șapte până la opt ore, dar există un lucru pe care nu poți să-l suporți, acela că părinții tăi te vor cicăli neîncetat sau îți vor spune lucruri precum: „De acum înainte, nu trebuie să mergi la școală. Stai acasă și dormi! Întrucât îți place să dormi, poți să-ți dormi toată viața acasă. De vreme ce nu vrei să mergi la școală, în viitor, vei cerși mâncare!” Doar o dată nu te-ai trezit devreme și ești tratat în felul acesta; nu este un tratament inuman? (Ba da.) Așadar, pentru a evita astfel de situații stânjenitoare, poți doar să faci compromisuri și să te stăpânești; te asiguri că te vei trezi la 5 dimineața și mergi la culcare numai după 11 seara. Te stăpânești de bunăvoie în felul acesta? Ești bucuros s-o faci? Nu. Nu ai de ales. Dacă nu faci ce-ți cer părinții, s-ar putea să se uite urât la tine sau să te certe. Nu te vor bate, doar îți vor spune: „Ți-am aruncat ghiozdanul la gunoi. Nu trebuie să mai mergi la școală. Pur și simplu stai așa. Când o să împlinești 18 ani, poți merge să te faci gunoier!” Cu acest potop de critici, nici nu te bat, nici nu te ceartă, ci doar te provoacă în felul acesta, iar tu nu poți suporta. Ce nu poți suporta? Nu poți suporta când părinții îți spun: „Dacă dormi o oră sau două în plus, în viitor, va trebui să cerșești mâncare ca un vagabond.” În adâncul sufletului, te simți foarte neliniștit și trist că ai dormit acele două ore în plus. Simți că le ești dator părinților pentru ele, că i-ai dezamăgit după toată truda pe care au investit-o în tine de-a lungul atât de multor ani, precum și după toate grijile sincere pe care și le-au făcut pentru tine. Te urăști, gândindu-te: „De ce nu sunt bun de

nimic? Ce pot face cu acele două ore de somn în plus? Oare îmi vor îmbunătăți notele sau mă vor ajuta să intru la o facultate de prestigiu? Cum pot fi atât de neatent? Când sună alarma, ar trebui pur și simplu să mă trezesc. De ce am mai ațipit puțin?" Te gândești cu atenție la asta: „Chiar sunt obosit. Într-adevăr, am nevoie să mă odihnesc!" Apoi mai chibzuiești: „Nu pot gândi așa. Oare asta nu înseamnă că-mi sfidez părinții? Dacă gândesc așa, oare, în viitor, nu voi deveni realmente un cerșetor? Dacă gândesc așa înseamnă că-mi dezamăgesc părinții. Ar trebui să-i ascult și să nu fiu atât de încăpățânat." Sub diversele pedepse și reguli impuse de părinții tăi, precum și diversele lor cerințe – atât rezonabile, cât și nerezonabile – devii tot mai supus, dar, în același timp, toate lucrurile pe care le fac părinții tăi pentru tine devin, fără să știi, cătușe și o povară pentru tine. Oricât de mult ai încerca, nu poți scăpa și nu te poți ascunde de ea; poți numai să cari această povară oriunde mergi. Ce povară este aceea? „Tot ce fac părinții mei este de dragul viitorului meu. Sunt tânăr și ignorant, așa că trebuie să-mi ascult părinții. Tot ce fac ei este corect și bun. Au suferit și au investit prea mult pentru mine. Ar trebui să trudesc de dragul lor, să învăț din greu, să găsesc o slujbă bună pe viitor și să câștig bani ca să-i întrețin, să le ofer o viață bună și să-i răsplătesc. Asta ar trebui să fac și să gândesc." Totuși, când te gândești la felurile în care te-au tratat părinții tăi, când îți amintești de anii dificili pe care i-ai trăit, copilăria fericită pe care ai pierdut-o și mai ales șantajul emoțional din partea părinților tăi, în adâncul sufletului simți că tot ce au făcut ei nu a fost pentru necesitățile umanității tale, nici pentru nevoile sufletului tău. A fost o povară. Deși gândești așa, nu ai îndrăznit niciodată să urăști, să înfrunți cum se cuvine și direct și să examinezi rațional, în modul pe care ți l-a spus Dumnezeu, tot ce au făcut părinții tăi sau atitudinea lor față de tine. Nu ai îndrăznit niciodată să-ți tratezi părinții așa cum se cuvine; nu-i așa? (Ba da.) Până

acum, în chestiunile care privesc studiile sau alegerea unei cariere, ați deslușit efortul și prețul pe care părinții l-au plătit pentru voi, și ce vă cer să faceți și ce pretind că ar trebui să urmăriți? (Înainte, nu deslușeam aceste lucruri și credeam că lucrurile pe care le făceau părinții mei erau din iubire pentru mine și pentru progresul meu viitor. Acum, cu părtășia lui Dumnezeu, am puțin discernământ, așa că nu văd lucrurile în felul acela.) Așadar, ce este în spatele acestei iubiri? (Cătușe, robie și o povară.) De fapt, este privarea de libertate omenească și de fericirea copilăriei; este suprimare inumană. Dacă s-ar numi abuz, s-ar putea să nu fiți capabili să acceptați acest termen, din perspectiva conștiinței voastre. Așa că poate fi descrisă doar ca privarea de libertate omenească și de fericirea copilăriei, precum și ca o formă de suprimare a minorilor. Dacă am spune că este hărțuire, nu ar fi tocmai potrivit. Numai că ești tânăr și ignorant, iar ei au ultimul cuvânt în toate. Au control deplin asupra lumii tale, iar tu devii, fără să știi, marioneta lor. Îți spun ce să faci, așa că faci acel lucru. Dacă vor să studiezi dansul, trebuie să-l studiezi. Dacă spui: „Nu-mi place să studiez dansul; nu-mi place, nu pot ține ritmul și nu am echilibru”, ei vor spune: „Ghinion. Trebuie să-l studiezi pentru că îmi place mie. Trebuie s-o faci pentru mine!” Trebuie să studiezi chiar dacă plângi. Uneori, mama ta va spune chiar: „Studiază dansul pentru mami, ascultă ce-ți spune mama. Acum ești tânăr și nu înțelegi, dar când vei crește, vei înțelege. Fac asta pentru binele tău; vezi tu, când eram tânără, eu nu am avut resursele necesare, nimeni nu mi-a plătit lecții de dans. Mami nu a avut o copilărie fericită. Dar ție îți este atât de bine acum. Tatăl tău și cu mine câștigăm și economisim bani ca să poți studia dansul. Ești ca o mică prințesă, un mic prinț. Ai atât de mult noroc! Mami și tati fac asta pentru că te iubesc.” Cum răspunzi când auzi asta? Rămâi fără cuvinte, nu-i așa? (Ba da.) Adesea, părinții cred că nu înțeleg nimic copiii lor și că orice spun adulții este adevărat; cred că ei nu pot

discerne binele de rău sau nu pot analiza singuri ce este corect. Așadar, înainte ca aceștia să ajungă la maturitate, părinții spun adesea lucruri în care nici măcar ei înșiși nu au prea multă încredere, ca să-și inducă în eroare copiii și să le amorțească inimile tinere, forțându-i să se conformeze, vrând-nevrând, rânduielilor lor, fără să aibă de ales. Mult mai mulți părinți, când vine vorba de educație, de insuflarea ideilor și de anumite lucruri pe care le cer copiilor lor să le facă, adesea se justifică, spunând orice vor. În plus, practic 99,9 la sută dintre părinți nu folosesc metode corecte și pozitive ca să-și îndrume copiii înspre felul în care să facă și să înțeleagă totul. În schimb, le insuflă cu forța propriile preferințe și lucruri unilaterale, despre care cred că sunt bune și-și forțează copiii să le accepte. Desigur, 99,9 la sută dintre lucrurile pe care copiii le acceptă nu numai că nu sunt în conformitate cu adevărul, dar nu sunt nici gândurile și părerile pe care se cuvine să le aibă oamenii. În același timp, nu sunt în conformitate nici cu necesitățile umanității pentru copiii la această vârstă. De exemplu, unii copii de cinci sau șase ani se joacă cu păpușile, sar coarda sau se uită la desene animate. Nu este normal? Care sunt singurele responsabilități ale părinților în această situație? Să supravegheze, să controleze și să ofere îndrumare pozitivă, să-și ajute copiii să nu accepte lucruri negative în această perioadă și să-i lase să accepte lucruri pozitive, care ar trebui să fie acceptate de această categorie de vârstă. De exemplu, la această vârstă, ar trebui să învețe să se înțeleagă cu alți copii, să-și iubească familia și să-și iubească mama și tatăl. Părinții ar trebui să-i educe mai bine, lăsându-i să înțeleagă că omul vine de la Dumnezeu, că ar trebui să fie copii buni și să învețe să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să se roage când sunt tulburați sau reticenți să asculte, și alte astfel de aspecte pozitive ale educației – restul are legătură cu satisfacerea intereselor lor copilărești. De exemplu, copiii nu ar trebui să fie învinovățiți pentru că vor să se uite la desene

animate și să se joace cu păpușile. Unii părinți își văd copilul de cinci sau șase ani că se uită la desene animate și se joacă cu păpușile și îl dojenesc: „Nu ești bun de nimic! Nu te concentrezi să înveți sau să lucrezi cum se cuvine la vârsta asta. Cu ce folos te uiți la desene animate? Sunt numai șoareci și pisici, nu poți face ceva mai bun? Acele desene animate sunt numai despre animale, nu te poți uita la ceva cu oameni? Când te vei maturiza? Aruncă păpușa aceea! Ești prea mare ca să te joci cu păpuși. Chiar nu ești bun de nimic!" Crezi că, atunci când aud asta, copiii pot să înțeleagă ce vor să spună adulții? Ce ar face un copil la vârsta aceasta dacă nu să se joace cu păpuși sau cu noroi? Ar trebui să construiască bomba atomică? Să scrie programe informatice? Este capabil de asta? La vârsta asta, ar trebui să se joace cu lucruri precum cuburi, mașini de jucărie și păpuși; este normal. Când obosește de la joacă, ar trebui să se odihnească și să fie sănătos și fericit. Când este încăpățânat sau nu ascultă de rațiune, sau când provoacă necazuri în mod voit, adulții ar trebui să-l educe: „Ești nechibzuit. Nu așa ar trebui să se poarte un copil bun. Lui Dumnezeu nu-I place asta și nici lui mami și tati nu le place." Este responsabilitatea părinților să le dea sfaturi copiilor, nu să-și folosească propriile metode și cunoștințe de adulți, împreună cu dorințele și ambițiile unui adult, ca să le insufle sau să le impună ceva. Indiferent de vârsta copiilor, responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească părinții față de copiii lor sunt pur și simplu să ofere îndrumare pozitivă, educație, supraveghere și apoi consiliere. Când părinții își văd copiii manifestând unele gânduri, practici și comportamente extreme, ar trebui să le ofere sfaturi și îndrumare pozitivă ca să-i corecteze, spunându-le ce este bine și ce este rău, ce este pozitiv și ce este negativ. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui s-o îndeplinească părinții. În felul acesta, cu metodele potrivite de educare și îndrumare ale părinților lor, fără să-și dea seama, copiii vor învăța multe

lucruri pe care nu le știau înainte. Astfel, atunci când oamenii acceptă multe lucruri pozitive și învață puțin despre bine și rău de la o vârstă fragedă, sufletul și umanitatea lor vor fi normale și libere – sufletul lor nu va fi supus niciunei vătămări sau suprimări. Indiferent de sănătatea lor fizică, cel puțin mintea este sănătoasă și nu denaturată, pentru că au crescut într-un mediu educativ blând, fără să fie suprimați într-unul dăunător. Pe măsură ce copiii lor cresc, responsabilitățile și obligațiile pe care părinții ar trebui să le îndeplinească sunt să nu pună presiune asupra copiilor lor, să-i înrobească sau să se amestece în alegerile lor, adăugând povară după povară. În schimb, pe măsură ce copiii lor cresc, indiferent de personalitatea și calibrul acestora, responsabilitatea părinților este să-i îndrume într-o direcție pozitivă și blândă. Când copiii lor manifestă un limbaj, un comportament sau gânduri ciudate și nepotrivite, părinții ar trebui să le ofere prompt sfaturi spirituale și îndrumare și corectare comportamentală. Cât despre cât de dispuși sunt copiii lor să studieze, cât de bine învață, cât sunt de interesați să acumuleze cunoștințe și aptitudini și ceea ce pot face când cresc, acestea ar trebui să fie adaptate la înzestrările și preferințele lor firești și la direcția intereselor pe care le au, permițându-le astfel să crească sănătos, liber și viguros, în procesul de educație – aceasta este responsabilitatea pe care părinții ar trebui s-o îndeplinească. În plus, aceasta este atitudinea pe care părinții ar trebui să o aibă față de creșterea, studiile și cariera copiilor lor, în loc să-și forțeze copiii să le realizeze dorințele, aspirațiile, preferințele sau chiar năzuințele. În felul acesta, pe de o parte, părinții nu trebuie să facă sacrificii suplimentare; și, pe de altă parte, copiii pot crește liber și pot dobândi ceea ce se cuvine să învețe din educația corectă și potrivită primită de la părinții lor. Crucial este ca părinții să-și trateze corect copiii, conform talentelor, intereselor și umanității lor; dacă-și tratează copiii conform principiului că „destinele oamenilor sunt în mâinile

lui Dumnezeu”, atunci rezultatul final va fi, fără îndoială, bun. Să tratezi copiii conform principiului că „destinele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu” nu te împiedică să te ocupi de ei; ar trebui să-i disciplinezi când trebuie să fie disciplinați și să fii cât de strict este necesar. Indiferent dacă este strict sau îngăduitor, principiul de tratare a copiilor este, așa cum tocmai am spus, de a le permite să își urmeze cursul natural, de a le oferi îndrumare și ajutor pozitive și apoi, în funcție de circumstanțele reale ale copiilor și cât poți tu de bine, de a le oferi ajutor și sprijin în ceea ce privește aptitudinile, cunoștințele sau resursele. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească părinții, în loc să-și forțeze copiii să facă ceea ce nu sunt dispuși să facă sau să facă orice este contrar umanității. Pe scurt, așteptările de la copii nu ar trebui să se bazeze pe concurența și nevoile sociale actuale, pe tendințele sau pretențiile societății sau pe diverse idei despre modul în care oamenii își tratează copiii în societate. Acestea ar trebui să se bazeze, mai presus de toate, pe cuvintele lui Dumnezeu și pe principiul că „totul este în mâinile Lui”. Asta ar trebui să facă oamenii, mai presus decât orice. Cât despre ce fel de oameni vor deveni copiii cuiva în viitor și cum va fi viața lor materială, în ale cui mâini sunt aceste lucruri? (În ale lui Dumnezeu.) Aceste lucruri sunt în mâinile lui Dumnezeu, nu în mâinile părinților și nici ale altcuiva. Dacă părinții nu-și pot controla propria soartă, o pot controla pe cea a copiilor lor? Dacă oamenii nu-și pot controla propria soartă, o pot controla părinții lor? Așadar, ca părinți, oamenii nu ar trebui să facă lucruri nesăbuite când vine vorba de studiile și cariera copiilor lor. Ei ar trebui să își trateze copiii într-un mod rațional, fără a transforma propriile așteptări în poveri pentru copiii lor; fără a transforma propriile sacrificii, costuri și greutăți în poveri pentru copiii lor; și fără a transforma familia într-un purgatoriu pentru aceștia. Aceasta este o realitate pe care părinții ar trebui să o înțeleagă. Unii dintre

voi ar putea întreba: „Atunci ce fel de relație ar trebui să aibă copiii cu părinții lor? Ar trebui să îi trateze ca pe niște prieteni, colegi sau să mențină o relație de tip senior-junior?” Poți să te descurci cum crezi de cuviință. Lasă-i pe copii să aleagă ceea ce le place și fă ceea ce crezi că este cel mai bine. Toate acestea sunt chestiuni neînsemnate.

Cum ar trebui să gestioneze copiii așteptările părinților? Dacă ai întâlni părinți care își șantajează emoțional copiii, dacă ai întâlni astfel de părinți absurzi și demonici, ce ai face? (Nu le-aș mai asculta învățăturile; aș privi lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu.) Pe de o parte, trebuie să înțelegi că metodele lor educaționale, în ceea ce privește principiile, sunt greșite, iar felul în care te tratează este dăunător pentru umanitatea ta și, de asemenea, te privează de drepturile tale umane. Pe de altă parte, tu însuți ar trebui să crezi că destinele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Ce îți place să studiezi, lucrurile la care excelezi, sau ceea ce este capabil să realizeze calibrul tău omenesc – toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu și nimeni nu le poate schimba. Deși părinții te-au adus pe lume, nici ei nu pot schimba niciunul dintre aceste lucruri. Prin urmare, indiferent ce îți cer părinții tăi, dacă este un lucru pe care ești incapabil să îl faci, pe care nu-l poți realiza sau pe care nu vrei să-l faci, poți refuza. De asemenea, poți avea o discuție rațională cu ei și apoi te poți revanșa în alte privințe, alinându-le grijile în privința ta. Spui: „Liniștiți-vă; destinele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. În niciun caz nu voi merge pe calea greșită; voi merge cu siguranță pe calea cea dreaptă. Cu îndrumarea lui Dumnezeu, voi fi cu siguranță o persoană sinceră, o persoană bună. Nu vă voi înșela așteptările pe care le aveți de la mine și nici nu voi uita bunătatea cu care m-ați crescut.” Cum ar reacționa părinții după ce ar auzi aceste cuvinte? Dacă sunt non-credincioși sau aparțin diavolilor, se vor înfuria. Pentru că atunci când spui: „Nu voi uita bunătatea cu care m-ați crescut și nu vă voi

dezamăgi”, sunt doar vorbe goale. Ai realizat asta? Ai făcut ce au cerut? Ești capabil să te faci remarcat dintre semenii tăi? Poți deveni un oficial de rang înalt sau poți face avere, astfel încât ei să ducă o viață bună? Îi poți ajuta să câștige beneficii tangibile? (Nu.) Nu se știe; toate acestea sunt incertitudini. Indiferent dacă sunt furioși, fericiți sau îndură în tăcere, ce atitudine ar trebui să ai? Oamenii vin pe această lume ca să îndeplinească misiunea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Ei nu ar trebui să trăiască pentru a satisface așteptările părinților lor, pentru a-i face fericiți, pentru a le aduce glorie sau pentru a le permite să aibă o viață prestigioasă în fața altora. Asta nu este responsabilitatea ta. Ei te-au crescut; indiferent cât a costat, au făcut asta de bunăvoie. A fost responsabilitatea și obligația lor să te crească. Cât despre cât de multe așteptări au avut de la tine, cât de mult au suferit din cauza acestor așteptări, cât de mulți bani au cheltuit, câți oameni i-au respins și i-au desconsiderat și cât de mult au sacrificat, totul a fost voluntar. Nu ai cerut asta; nu i-ai obligat s-o facă și nici Dumnezeu n-a făcut asta. Au avut propriile motive pentru a face acest lucru. Din punctul lor de vedere, au făcut-o numai pentru ei înșiși. Poate părea că au făcut asta ca tu să ai o viață și perspective bune, dar de fapt a fost ca să le aduci glorie și nu rușine. Prin urmare, nu ești obligat să-i răsplătești și nici să le îndeplinești dorințele și așteptările pe care le au de la tine. De ce nu ai această obligație? Pentru că nu asta te pune Dumnezeu să faci; nu este o obligație pe care ți-a dat-o El. Responsabilitatea ta față de ei este să faci ceea ce copiii ar trebui să facă atunci când au nevoie de tine, străduindu-te din răsputeri să-ți îndeplinești responsabilitățile de copil. Chiar dacă ei sunt cei care te-au adus pe lume și te-au crescut, responsabilitățile tale față de ei sunt numai să speli rufele, să gătești și să faci curat când au nevoie să ai grijă de ei și să le ții de urât, la căpătâi, când sunt bolnavi. Atât. Nu ești

obligat să faci orice spun și nu ești obligat să fii sclavul lor. În plus, nu ești obligat să le îndeplinești dorințele neîmplinite, nu-i așa? (Ba da.)

Mai există un aspect al așteptărilor părinților de la copiii lor, acela de a moșteni afacerea de familie sau meșteșugul strămoșesc. De exemplu, unele familii sunt familii de pictori; regula transmisă de strămoșii lor este că, în fiecare generație, trebuie să existe cineva care să moștenească această afacere de familie și să continue tradiția familiei. Să spunem că, în generația ta, acest rol îți revine ție, dar nu-ți place să pictezi și nu te interesează acest lucru; preferi să studiezi materii mai simple. Într-o astfel de situație, ai dreptul să refuzi. Nu ești obligat să moștenești tradițiile familiei tale și nu ai nicio obligație să moștenești afacerea familiei sau meseria strămoșească, precum artele marțiale, un anumit meșteșug sau o abilitate și așa mai departe. Nu ești obligat să duci mai departe ce îți cer ei să moștenești. În alte familii, fiecare generație cântă operă. În generația ta, părinții te obligă să cânți operă de la o vârstă fragedă. Ai învățat s-o faci, dar în adâncul sufletului, nu-ți place. Astfel, dacă ți s-ar cere să alegi o carieră, în niciun caz nu te-ai implica în vreuna care are legătură cu opera. Îți displace această profesie din toată inima; în acest caz, ai dreptul să refuzi. Pentru că soarta ta nu este în mâinile părinților tăi – cariera pe care o alegi, lucrurile spre care sunt îndreptate interesele tale, ce vrei să faci și pe ce fel de cale vrei să mergi, toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Toate acestea sunt orchestrate de Dumnezeu, nu de vreun membru al familiei tale și cu siguranță nu de părinții tăi. Rolul pe care îl joacă părinții în viața oricărui copil este doar de a fi tutori, de a oferi grijă și companie, pe măsură ce copilul crește. În cazuri mai bune, părinții sunt capabili să ofere îndrumare, educație și direcție pozitivă copiilor lor. Acesta este singurul rol pe care îl pot îndeplini. Odată ce crești și devii independent, rolul părinților tăi este doar de a fi un stâlp și un sprijin emoțional. Ziua în care devii independent în gândire și în stilul de

viață este ziua în care responsabilitățile și obligațiile părinților tăi față de tine sunt îndeplinite; relația ta cu ei a evoluat astfel de la cea de învățător și elev, tutore și pupil. Nu așa stau de fapt lucrurile? (Ba da.) Părinții, rudele și prietenii unor oameni nu cred în Dumnezeu; numai ei singuri cred în Dumnezeu. Ce se întâmplă în această situație? Acest lucru are sigur legătură cu predestinarea de la Dumnezeu. Dumnezeu te-a ales pe tine, nu pe ei; Dumnezeu Se folosește de mâinile lor ca să te crească până la maturitate și apoi te aduce în familia Lui. În copilărie, atitudinea pe care ar trebui s-o ai față de așteptările părinților tăi este să discerni între ce este corect și ce este greșit. Dacă modul în care te tratează nu este conform cuvintelor lui Dumnezeu sau faptului că „destinele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu", le poți refuza așteptările și poți avea o discuție rațională cu ei ca să-i faci să înțeleagă. Dacă încă ești minor și ei te suprimă cu forța, obligându-te să faci ce îți cer, poți doar să te rogi în tăcere lui Dumnezeu și să-L lași pe El să-ți deschidă o cale de scăpare. Dar dacă ești adult, cu siguranță le poți spune: „Nu, nu trebuie să trăiesc conform căii pe care mi-ați stabilit-o. Nu trebuie să-mi aleg calea în viață, modul de a trăi și țelul urmăririi mele conform căii pe care mi-ați stabilit-o. Obligația voastră de a mă crește a fost deja îndeplinită. Dacă putem să ne înțelegem și să avem lucruri pe care le urmărim și țeluri comune, atunci relația noastră poate rămâne așa cum era; dar dacă nu mai avem aceleași aspirații și țeluri, atunci putem pur și simplu să ne luăm rămas bun deocamdată." Cum sună asta? Ai îndrăzni să spui asta? Desigur, nu este nevoie să rupi relațiile cu părinții tăi așa, în mod formal, dar cel puțin, în adâncul inimii, ar trebui să vezi clar acest aspect: deși părinții îți sunt cei mai apropiați oameni, nu ei ți-au dat cu adevărat viață, nu ei ți-au permis să mergi pe calea cea dreaptă în viață și nu ei te-au făcut să înțelegi toate principiile după care să te comporți. Dumnezeu a făcut-o. Părinții tăi nu-ți pot furniza adevărul sau nu-

ți pot da sfaturi corecte legate de adevăr. Așadar, în ceea ce privește relația ta cu părinții tăi, indiferent cât au investit în tine, sau cât de mulți bani au cheltuit, sau câte eforturi au făcut pentru tine, nu este nevoie să te împovărezi cu sentimente de vinovăție. De ce? (Pentru că aceasta este responsabilitatea și obligația pe care o au părinții. Dacă părinții fac toate acestea astfel încât copiii lor să se poată remarca dintre semenii lor și de dragul îndeplinirii dorințelor părinților, acestea sunt intențiile și motivele lor; nu este ceea ce le-a poruncit Dumnezeu să facă. Prin urmare, nu este nevoie să ne simțim vinovați.) Acesta este doar un aspect. Celălalt aspect este că, în prezent, mergi pe calea cea dreaptă, urmărești adevărul și vii înaintea Creatorului ca să îndeplinești îndatoririle unei ființe create; prin urmare, nu ar trebui să ai sentimente de vinovăție față de ei. Responsabilitatea față de tine, pe care se presupune că au îndeplinit-o, a făcut pur și simplu parte din rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fost fericit în perioada în care te-au crescut, aceasta a fost o favoare specială pentru tine. Dacă ai fost nefericit, desigur că și aceasta a fost rânduiala lui Dumnezeu. Ar trebui să fii recunoscător că, astăzi, Dumnezeu ți-a permis să pleci și să vezi clar esența părinților tăi și ce fel de oameni sunt ei. Ar trebui să înțelegi corect toate aceste lucruri, din adâncul inimii și, de asemenea, ar trebui să ai o soluție precisă și un mod de a le gestiona. În felul acesta, nu te simți mai liniștit în adâncul sufletului? (Ba da.) Dacă ești mai liniștit, atunci e minunat. În orice caz, în aceste chestiuni, indiferent de cerințele pe care părinții tăi le-au avut de la tine în trecut sau de cerințele pe care le au acum, întrucât tu înțelegi adevărul și intențiile lui Dumnezeu și de vreme ce înțelegi ce spune Dumnezeu că ar trebui să facă oamenii – precum și ce consecințe îți aduc așteptările părinților tăi – nu ar trebui să te mai simți deloc împovărat în privința acestei chestiuni. Nu este nevoie să simți că ți-ai dezamăgit părinții sau să simți că, pentru că ai ales să crezi în Dumnezeu și

să-ți îndeplinești îndatoririle, nu ai reușit să le oferi o viață mai bună, să le fii alături și să-ți îndeplinești responsabilitatea filială față de ei, lucru care i-a făcut să se simtă pustii emoțional. Nu este nevoie să te simți vinovat de acest lucru. Acestea sunt poverile pe care părinții le aduc copiilor lor și toate sunt lucruri la care ar trebui să renunți. Dacă tu crezi cu adevărat că totul este în mâinile lui Dumnezeu, atunci ar trebui să crezi că problema greutăților pe care le îndură și a fericirii de care se bucură de-a lungul vieții este, de asemenea, în mâinile lui Dumnezeu. Indiferent dacă ești sau nu devotat părinților, asta nu va schimba nimic – părinții tăi nu vor suferi mai puțin pentru că tu le ești devotat și nu vor suferi mai mult pentru că nu le ești. Dumnezeu le-a prestabilit soarta cu mult timp în urmă și nimic din toate astea nu se va schimba din cauza atitudinii tale față de ei sau a profunzimii sentimentelor dintre voi. Ei au propria soartă. Indiferent dacă sunt săraci sau bogați întreaga viață, indiferent dacă lucrurile merg sau nu merg bine pentru ei sau indiferent de calitatea vieții lor, de beneficiile materiale, statutul social și condițiile de trai de care se bucură, niciunul dintre aceste lucruri nu are prea multă legătură cu tine. Dacă te simți vinovat față de ei, dacă simți că le datorezi ceva și că ar trebui să le fii alături, ce s-ar schimba chiar dacă le-ai fi alături? (Nimic nu s-ar schimba.) Conștiința ta s-ar putea să fie curată și lipsită de vinovăție. Dar dacă le-ai fi alături în fiecare zi, văzându-i că nu cred în Dumnezeu, urmăresc lucruri lumești și se angajează în conversații triviale și bârfesc, cum te-ai simți? Ai fi liniștit în inima ta? (Nu.) Îi poți schimba? Îi poți salva? (Nu.) Dacă se îmbolnăvesc, iar tu ai mijloacele să ai grijă de ei, la căpătâiul lor, și să le ușurezi puțin suferința, oferindu-le o oarecare alinare în calitate de copil al lor, atunci, odată ce se vor însănătoși, se vor simți alinați și fizic. Dar dacă menționezi un singur lucru despre credința în Dumnezeu, te pot ataca prin opt sau zece contraargumente, rostind aberații atât de respingătoare încât să

te îngrețoșeze timp de două vieți. La exterior, conștiința ta ar putea fi împăcată și ai putea simți că nu te-au crescut în zadar, că nu ești un nerecunoscător nepăsător și că nu le-ai oferit motive de râs vecinilor tăi. Însă doar pentru că ai conștiința împăcată, înseamnă asta că accepți cu adevărat, din adâncul inimii, diversele lor idei, păreri, perspective asupra vieții și moduri de trai? Chiar ești compatibil cu ei? (Nu.) Două feluri de oameni care merg pe căi diferite și au păreri diferite, indiferent ce relație sau conexiune fizică sau emoțională au, nu pot schimba punctul de vedere al niciuneia dintre părți. Este în regulă dacă cele două părți nu discută lucrurile împreună, dar imediat ce o fac, încep să se certe, apar conflicte și se vor urî și li se va face lehamite una de cealaltă. Deși, la exterior, sunt înrudiți prin sânge, la interior, sunt dușmani, două tipuri de oameni la fel de incompatibili ca apa și focul. În cazul acesta, dacă încă le ești alături, oare pentru ce faci asta? Oare pur și simplu cauți un lucru în legătură cu care să te superi sau există un alt motiv? Vei avea regrete de fiecare dată când îi vei întâlni, iar asta se numește suferință auto-provocată. Unii oameni se gândesc: „Au trecut atât de mulți ani de când mi-am văzut părinții. În trecut, au făcut niște lucruri detestabile, hulindu-L pe Dumnezeu și opunându-se credinței mele în El. Acum sunt mult mai bătrâni; probabil că s-au schimbat până acum. Așa că n-ar trebui să pun la suflet lucrurile rele pe care le-au făcut; oricum, toate sunt, în mare parte, uitate. În plus, atât emoțional, cât și din cauza conștiinței, îmi este dor de ei și mă întreb cum o duc. Așadar, cred că mă voi întoarce să văd ce fac.” Dar la o zi după ce te întorci acasă, dezgustul pe care l-ai simțit față de ei în trecut se întoarce, iar tu regreți: „Asta se numește familie? Aceștia sunt părinții mei? Nu sunt ei dușmani? Așa erau și înainte și au același caracter și acum; nu s-au schimbat deloc!” Cum ar fi putut să se schimbe? Ceea ce au fost inițial este ceea ce vor fi mereu. Ai crezut că s-ar fi schimbat pe măsură ce au îmbătrânit și v-ați fi

putut înțelege? Nu ai cum să te înțelegi cu ei. După ce te-ai întors, imediat ce vei intra în casă, se vor uita la ce aduci în mâini, ca să vadă dacă este ceva scump, cum ar fi scoici abalone, castraveți de mare, aripioare de rechin sau vezici înotătoare de pește, sau poate o geantă sau haine de firmă, sau bijuterii din aur și argint. De îndată ce te vor vedea cărând două sacoșe de plastic, una cu chifle la abur și cealaltă cu câteva banane, vor vedea că încă ești sărac și vor începe să te cicălească: „Fiica lui cutare a plecat în străinătate și s-a căsătorit cu un străin. Brățările pe care li le cumpără sunt din aur pur, iar ei le etalează oricând au ocazia. Fiul lui cutare a cumpărat o mașină și își duce părinții în călătorii și excursii în străinătate, oricând are timp. Toți se scaldă în gloria copiilor lor! Fiica lui cutare nu vine niciodată cu mâna goală. Le cumpără părinților ei cădițe pentru picioare și scaune cu masaj, iar hainele pe care le cumpără sunt fie din mătase, fie din lână. Au niște copii atât de devotați; grija lor nu a fost în zadar! Noi nu am crescut decât ingrați nepăsători în familia asta!” Nu este aceasta o palmă peste față? (Ba da.) Nici măcar nu dau atenție chiflelor la abur și bananelor tale și tu tot te gândești la îndeplinirea responsabilităților tale de copil și la pietatea filială. Părinții tăi adoră chiflele la abur și bananele, iar tu nu i-ai văzut de mulți ani, așadar cumperi aceste lucruri ca să-i emoționezi și să te revanșezi pentru conștiința ta vinovată. Dar, după ce te întorci, nu numai că nu reușești să te revanșezi pentru această vină, dar înduri și critici; cuprins de deznădejde, fugi din casă. A avut vreun sens să mergi acasă pentru a-ți vizita părinții? (Nu.) Nu te-ai întors acasă de atât de mult timp, dar lor nu le este dor de tine; nu spun: „E suficient doar să te întorci. Nu este nevoie să cumperi nimic. E bine să vedem că ești pe calea cea dreaptă, că duci o viață sănătoasă și ești în siguranță în toate privințele. Să putem să ne vedem și să avem o conversație sinceră este suficient de mulțumitor.” Nu le pasă dacă, în acești ani, ai dus-o bine sau nu, sau dacă ai înfruntat vreo dificultate sau

chestiuni tulburătoare, pentru care ai nevoie de ajutorul părinților tăi. Nu-ți oferă nicio vorbă de alinare. Dar dacă ei chiar ar spune astfel de lucruri, nu ai fi atunci incapabil să pleci? După ce te dojenesc, te îndrepți și te simți complet justificat, lipsit de orice vină, gândindu-te: „Trebuie să plec de aici, acesta este cu adevărat un purgatoriu! Mă vor jupui, îmi vor mânca trupul și, după aceea, vor vrea să-mi bea sângele.” Relația cu părinții este cel mai dificil de gestionat emoțional, dar, de fapt, nu este în totalitate imposibil de gestionat. Oamenii pot trata corect și rațional această chestiune doar pe baza înțelegerii adevărului. Nu începe din perspectiva sentimentelor și nu începe de la percepțiile și perspectivele oamenilor din lume. În schimb, tratează-ți părinții cum se cuvine, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ce rol joacă de fapt părinții, ce înseamnă de fapt copiii pentru părinții lor, ce atitudine ar trebui să aibă copiii față de părinții lor și cum ar trebui să gestioneze și să rezolve oamenii relația dintre părinți și copii? Oamenii nu ar trebui să privească aceste lucruri pe baza sentimentelor și nici nu ar trebui să fie influențați de idei greșite sau de sentimente dominante; ar trebui să fie abordate corect, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu reușești să-ți îndeplinești nicio responsabilitate față de părinții tăi în mediul predestinat de Dumnezeu sau dacă nu joci absolut niciun rol în viețile lor, înseamnă asta că nu le ești devotat? Te va acuza conștiința ta? Vecinii, colegii tăi de clasă și rudele te vor mustra cu toții și te vor critica pe la spate. Te vor numi un copil lipsit de devotament, spunând: „Pentru tine, părinții tăi au sacrificat atât de multe, au depus atât de multe eforturi și au făcut atât de multe lucruri încă de când erai mic, iar tu, fiind un copil nerecunoscător, pur și simplu dispari fără urmă, fără ca măcar să trimiți vorbă că ești în siguranță. Nu numai că nu te întorci de Anul Nou, dar nici măcar nu suni sau nu le trimiți nicio felicitare părinților tăi.” De fiecare dată când auzi astfel de cuvinte, conștiința ta sângerează și plânge, iar tu te simți condamnat. „O, au

dreptate.” Te înroșești la față de căldură, iar inima îți tremură ca și cum ar fi străpunsă de ace. Ai avut aceste tipuri de sentimente? (Da, înainte.) Au dreptate vecinii și rudele tale când spun că nu ești devotat părinților? (Nu. Sunt devotat.) Explică-ți raționamentul. (Deși nu le-am fost alături părinților mei în acești ani sau nu am fost capabil să le îndeplinesc dorințele așa cum fac oamenii din lume, faptul că mergem pe această cale a credinței a fost prestabilit de Dumnezeu. Este calea cea dreaptă în viață și este un lucru drept. De aceea spun că am fost devotat.) Raționamentul vostru este bazat tot pe doctrinele pe care oamenii le-au înțeles în trecut; vă lipsește o explicație și o înțelegere adevărată. Cine mai vrea să-și împărtășească gândurile? (Îmi amintesc că, prima dată când am fost în străinătate, de fiecare dată când mă gândeam că rudele mele nu știau ce făceam acolo, că probabil mă criticau și spuneau că nu eram devotată, că eram o fiică lipsită de devotament pentru că nu eram acolo ca să am grijă de părinții mei – mă simțeam înrobită și constrânsă de aceste gânduri. De fiecare dată când mă gândeam la asta, simțeam că le sunt datoare părinților mei. Dar astăzi, prin intermediul părtășiei lui Dumnezeu, simt că părinții mei au avut grijă de mine pentru că își îndeplineau responsabilitățile părintești, că bunătatea lor față de mine a fost prestabilită de Dumnezeu și că ar trebui să-I mulțumesc lui Dumnezeu și să-I răsplătesc iubirea. Acum, că am credință și merg pe calea cea dreaptă în viață, lucru care este drept, nu ar trebui să mă simt îndatorată față de părinții mei. În plus, dacă părinții mei se pot bucura sau nu de grija din partea copiilor lor, care le sunt alături, este de asemenea prestabilit de Dumnezeu. După ce am înțeles aceste lucruri, pot să renunț, într-o oarecare măsură, la acest sentiment de îndatorare pe care îl aveam în inima mea.) Foarte bine. În primul rând, cei mai mulți oameni aleg să plece de acasă pentru a-și îndeplini îndatoririle parțial din cauza circumstanțelor obiective cuprinzătoare, care îi obligă să-și părăsească părinții; nu le pot fi

alături părinților lor, ca să aibă grijă de ei și să le țină de urât. Nu este vorba că au ales de bunăvoie să-și părăsească părinții; acesta este motivul obiectiv. În al doilea rând, subiectiv vorbind, pleci să-ți îndeplinești îndatoririle nu pentru că ai vrut să-ți părăsești părinții și să scapi de responsabilitățile tale, ci datorită chemării lui Dumnezeu. Pentru a coopera cu lucrarea lui Dumnezeu, a-I accepta chemarea și a îndeplini îndatoririle unei ființe create, nu ai avut încotro și ți-ai părăsit părinții; nu le-ai putut rămâne alături pentru a le ține de urât și a avea grijă de ei. Nu i-ai părăsit ca să eviți responsabilitățile, nu-i așa? Să-i părăsești ca să-ți eviți responsabilitățile și să fii nevoit să-i părăsești pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu și a-ți îndeplini îndatoririle – aceste lucruri nu au două naturi diferite? (Ba da.) În inima ta, ai atașamente și gânduri emoționale față de părinții tăi; sentimentele tale nu sunt lipsite de conținut. Dacă circumstanțele obiective o permit și ești capabil să le fii alături îndeplinindu-ți, în același timp, îndatoririle, atunci ai fi dispus să le fii alături, având grijă de ei în mod regulat și îndeplinindu-ți responsabilitățile. Dar din cauza circumstanțelor obiective, trebuie să-i părăsești; nu le poți rămâne alături. Nu este vorba că nu vrei să-ți îndeplinești responsabilitățile de copil al lor, ci că nu poți. Nu este acest lucru diferit în natură? (Ba da.) Dacă ai fi plecat de acasă pentru a evita să fii devotat părinților și să-ți îndeplinești responsabilitățile, ar reprezenta o lipsă de devotament și de umanitate. Părinții tăi te-au crescut, dar abia aștepți să-ți întinzi aripile și să pleci repede pe cont propriu. Nu vrei să-ți vezi părinții și nu dai atenție când auzi că au întâmpinat vreo dificultate. Chiar dacă ai mijloacele să ajuți, n-o faci; pur și simplu te prefaci că nu auzi și îi lași pe ceilalți să spună orice doresc despre tine – pur și simplu nu vrei să-ți îndeplinești responsabilitățile. Asta înseamnă să nu fii devotat părinților. Însă așa stau lucrurile acum? (Nu.) Mulți oameni și-au părăsit județele, orașele, provinciile sau chiar țările pentru a-și îndeplini

îndatoririle; deja sunt departe de orașele lor natale. În plus, nu le convine să păstreze legătura cu familiile lor, din diverse motive. Ocazional, se interesează de situația actuală a părinților lor, de la oamenii care au venit din același oraș natal și se simt ușurați când aud că părinții lor sunt încă sănătoși și se descurcă bine. De fapt, nu ești lipsit de devotament; nu ai ajuns în punctul în care îți lipsește umanitatea, în care nici măcar nu vrei să ai grijă de părinții tăi sau să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei. Din diverse motive obiective, trebuie să faci această alegere, așadar nu ești lipsit de devotament. Acestea sunt cele două motive. Și mai există unul: dacă părinții tăi nu sunt tipul de oameni care te persecută în mod deosebit sau care te împiedică să crezi în Dumnezeu, dacă te sprijină în credința ta sau dacă sunt frați și surori care cred în El, ca tine, ei înșiși membri ai casei lui Dumnezeu, atunci care dintre voi nu se roagă în tăcere lui Dumnezeu când se gândește la părinții săi, în sinea lui? Care dintre voi nu-și încredințează părinții – împreună cu sănătatea, siguranța și toate necesitățile lor în viață – în mâinile lui Dumnezeu? Să-ți lași părinții în mâinile lui Dumnezeu este cea mai bună cale de a le arăta respect filial. Nu speri ca ei să înfrunte tot felul de dificultăți în viețile lor și nu speri să ducă o viață rea, să mănânce prost sau să aibă o sănătate precară. În adâncul inimii, cu siguranță speri că Dumnezeu îi va proteja și îi va ține în siguranță. Dacă au credință în Dumnezeu, speri să-și poată îndeplini propriile îndatoriri și, de asemenea, speri că pot rămâne fermi în mărturia lor. Asta înseamnă îndeplinirea responsabilităților umane; atât pot realiza oamenii cu propria umanitate. În plus, cel mai important este că, după ani de credință în Dumnezeu și după ascultarea atâtor adevăruri, cel puțin oamenii au această mică înțelegere și pătrundere: soarta omului este determinată de Ceruri, omul trăiește în mâinile lui Dumnezeu, iar a avea grija și protecția lui Dumnezeu este mult mai important decât preocupările, pietatea filială sau compania propriilor

copii. Nu te simți ușurat că părinții tăi sunt în grija și sub protecția lui Dumnezeu? Nu trebuie să te îngrijorezi în privința lor. Dacă îți faci griji, asta înseamnă că nu ai încredere în Dumnezeu; credința ta în El este prea mică. Dacă ești cu adevărat îngrijorat și preocupat în legătură cu părinții tăi, atunci ar trebui să te rogi des lui Dumnezeu, să-i încredințezi în mâinile Sale și să-L lași să orchestreze și să rânduiască totul. Dumnezeu stăpânește peste soarta omenirii și stăpânește fiecare zi a ei și tot ce i se întâmplă, așadar de ce îți mai faci griji? Nu-ți poți controla nici propria viață,[a] tu însuți ai o mulțime de dificultăți, ce ai putea face pentru ca părinții tăi să trăiască fericiți în fiecare zi? Nu poți decât să lași totul în mâinile lui Dumnezeu. Dacă sunt credincioși, cere-I lui Dumnezeu să-i conducă pe calea cea dreaptă, ca, în cele din urmă, să poată fi mântuiți. Dacă nu sunt credincioși, lasă-i să meargă pe orice cale vor. Pentru părinții care sunt mai buni și au puțină umanitate, poți să te rogi lui Dumnezeu să îi binecuvânteze ca să-și poată petrece fericiți anii rămași. Cât despre modul în care lucrează Dumnezeu, El are rânduielile Sale, iar oamenii ar trebui să se supună acestora. Așadar, per total, oamenii cunosc, în conștiința lor, ce responsabilități îndeplinesc față de părinții lor. Indiferent ce atitudine față de părinți aduce această cunoaștere, fie că este grijă, fie că este alegerea de a fi prezent alături de ei, în orice caz, oamenii nu ar trebui să se simtă vinovați sau să aibă conștiința încărcată pentru că nu și-au putut îndeplini îndatoririle față de părinții lor, din cauză că au fost afectați de circumstanțe obiective. Aceste probleme și altele asemenea lor nu ar trebui să devină necazuri în viața de credință în Dumnezeu a oamenilor; ar trebui să se renunțe la ele. Când vine vorba despre aceste subiecte legate de îndeplinirea responsabilităților față de părinți, oamenii ar trebui să aibă aceste înțelegeri precise și nu ar trebui să se mai simtă constrânși. Pe de o parte, din adâncul inimii, știi că nu ești lipsit de devotament față de părinți și nu te eschivezi

sau îți eviți responsabilitățile. Pe de altă parte, părinții tăi sunt în mâinile lui Dumnezeu, deci pentru ce să-ți faci griji? Orice grijă ar putea avea cineva este de prisos. Fiecare persoană va trăi lin până la sfârșit, conform suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, ajungând la capătul drumului ei, fără abateri. Așadar, nu este nevoie ca oamenii să se mai îngrijoreze în privința acestei chestiuni. Dacă ești devotat, dacă ți-ai îndeplinit responsabilitățile față de părinții tăi sau dacă ar trebui să răsplătești bunătatea părinților tăi – acestea nu sunt lucruri la care ar trebui să te gândești; sunt lucruri la care ar trebui să renunți. Nu-i așa? (Ba da.)

În ceea ce privește subiectul așteptărilor părinților de la copiii lor, am avut părtășie despre aspectele studiilor și ale slujbei. Care sunt faptele pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă în această privință? Dacă îți asculți părinții și înveți pe brânci conform așteptărilor lor, oare asta înseamnă că sigur vei obține succese mărețe? Oare asta chiar îți poate schimba soarta? (Nu.) Atunci ce te așteaptă în viitor? Ceea ce a rânduit Dumnezeu pentru tine – soarta pe care ar trebui să o ai, poziția pe care ar trebui să o ai între oameni, calea pe care ar trebui să mergi și mediul de viață pe care ar trebui să-l ai. Dumnezeu a rânduit deja aceste lucruri pentru tine, cu mult timp în urmă. Așadar, când vine vorba de așteptările părinților tăi, nu ar trebui să duci nicio povară. Dacă faci așa cum cer părinții tăi, soarta ta rămâne aceeași; dacă nu urmezi așteptările părinților tăi și îi dezamăgești, soarta ta tot rămâne aceeași. Oricum este menită să fie calea dinaintea ta, așa va fi; a fost deja predestinată de Dumnezeu. În mod similar, dacă îndeplinești așteptările părinților tăi, îi mulțumești și nu-i dezamăgești, oare asta înseamnă că vor putea duce o viață mai bună? Le poate schimba soarta de suferință și abuzuri? (Nu.) Unii cred că părinții le-au oferit prea multă bunătate când i-au crescut și că au suferit foarte mult în perioada aceea. Așa că vor să găsească o slujbă bună și apoi îndură greutăți, trudesc, sunt

sârguincioși și muncesc din greu ca să câștige mulți bani și să facă avere. Ținta lor este să le ofere părinților o viață privilegiată în viitor, în care să trăiască într-o vilă, să conducă o mașină frumoasă și să mănânce și să bea bine. Însă după ani de muncă susținută, deși condițiile de trai și circumstanțele li s-au îmbunătățit, părinții lor se sting fără să se bucure nici măcar o zi de acea prosperitate. Cine este vinovat pentru asta? Dacă lași lucrurile să-și urmeze cursul, dacă-L lași pe Dumnezeu să orchestreze și nu duci această povară, atunci nu te vei simți vinovat când părinții tăi mor. Dar dacă trudești pe brânci ca să câștigi bani să-ți răsplătești părinții și să-i ajuți să ducă o viață mai bună, dar apoi ei mor, cum te-ai simți? Dacă ai întârzia îndeplinirea datoriei tale și obținerea adevărului, ai mai fi capabil să trăiești confortabil tot restul vieții? (Nu.) Viața ta va fi afectată, iar tu vei purta mereu povara de „a-ți fi dezamăgit părinții”, pentru tot restul vieții. Unii oameni fac mari eforturi ca să muncească, să se străduiască și să câștige bani ca să nu-și dezamăgească părinții și să-i răsplătească pentru bunătatea de a-i fi crescut. După aceea, când devin bogați și au mijloacele de a-și permite mâncare bună, își invită părinții la masă și comandă o masă plină de mâncăruri bune, spunând: „Serviți-vă! Îmi amintesc, când eram mic, acestea erau favoritele voastre; mâncați!” Cu toate acestea, pe măsură ce părinții lor au îmbătrânit, și-au pierdut majoritatea dinților și acum nu prea au poftă de mâncare, așa că aleg mâncăruri moi și ușor de digerat, ca legumele sau tăițeii și sunt sătui după ce iau numai câteva înghițituri. Ești trist când vezi o masă atât de mare, plină de mâncare neconsumată. Dar părinții tăi se simt destul de bine. La o vârstă atât de înaintată, atât ar trebui să mănânce; este normal, ei nu cer mult. În sinea ta, ești nefericit, dar de ce? A fost inutil să faci aceste lucruri. S-a stabilit de mult câtă fericire și câte greutăți vor experimenta părinții tăi în viața lor. Asta nu se poate schimba din cauza dorinței tale și nu se poate schimba ca să fie după sentimentele

tale. Dumnezeu a prestabilit asta de mult, așa că orice fac oamenii este inutil. Ce spun aceste fapte oamenilor? Ceea ce se cuvine să facă părinții este să te crească și să te lase să te maturizezi în mod sănătos și fără probleme, să pășești pe calea cea dreaptă și să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești în calitate de ființă creată. Toate acestea nu au scopul de a-ți schimba soarta și, într-adevăr, n-o pot face; ei au doar rolul de sprijin suplimentar și de îndrumători, crescându-te până la maturitate și dirijându-te pe calea cea dreaptă în viață. Ceea ce nu ar trebui să faci este să-ți folosești propriile mâini ca să creezi fericire pentru părinții tăi, să le schimbi soarta sau să-i lași să se bucure de o mare avere și de mâncare și băutură bună. Acestea sunt gânduri nesăbuite. Această povară nu este una pe care ar trebui să o duci, este una la care ar trebui să renunți. Nu ar trebui să faci niciun sacrificiu inutil sau lucruri fără noimă ca să-ți răsplătești părinții, să le schimbi soarta și să le dai posibilitatea să primească mai multe binecuvântări și să sufere mai puțin, de dragul satisfacerii nevoilor personale ale conștiinței sau ale sentimentelor tale, și ca să eviți să-i dezamăgești. Aceasta nu este responsabilitatea ta și nu este un lucru la care ar trebui să te gândești. Părinții ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile față de copiii lor, conform propriilor condiții și conform condițiilor mediului pregătit de Dumnezeu. Ceea ce ar trebui să facă aceștia pentru părinții lor se bazează, de asemenea, pe condițiile pe care le pot realiza și e conform mediului în care se află; asta-i tot. Tot ce fac părinții sau copiii nu ar trebui să fie cu scopul de a schimba soarta părții celeilalte, prin propria putere sau prin dorințe egoiste, astfel încât cealaltă parte să poată duce o viață mai bună, mai fericită și ideală, datorită propriilor eforturi. Indiferent că este vorba de părinți sau de copii, fiecare ar trebui să lase lucrurile să-și urmeze cursul natural, în mediile rânduite de Dumnezeu, în loc să încerce să schimbe lucrurile prin propriile eforturi sau prin decizii

personale. Soarta părinților tăi nu se va schimba pentru că tu ai astfel de gânduri cu privire la ei – soarta lor a fost predestinată de mult de Dumnezeu. Dumnezeu ți-a predestinat să trăiești în sfera vieților lor, să te naști din ei, să fii crescut de ei și să ai această relație cu ei. Așadar, responsabilitatea ta față de ei este numai să le fii alături conform condițiilor tale și să îndeplinești unele obligații. Cât despre a vrea să schimbi situația actuală a părinților tăi, sau a vrea ca ei să aibă o viață mai bună, totul este inutil. Sau, pentru a-ți face vecinii și rudele să te admire, pentru a le aduce onoare părinților tăi, pentru a asigura prestigiul lor în cadrul familiei – acest lucru nu este deloc necesar. Există și mame sau tați singuri, care au fost părăsiți de partener, și te-au crescut singuri până la maturitate. Simți și mai mult că le-a fost dificil și vrei să-ți folosești toată viața ca să-i răsplătești și să te revanșezi, chiar până în punctul de a face orice spun ei. Ce cer de la tine, ce așteaptă de la tine, plus ce ești tu dispus să faci, toate devin poveri în viața aceasta a ta – nu așa ar trebui să stea lucrurile. În prezența Creatorului, ești o ființă creată. Ce ar trebui să faci în viața asta nu este numai să-ți îndeplinești responsabilitățile față de părinții tăi, ci să îndeplinești responsabilitățile și îndatoririle de ființă creată. Poți să-ți îndeplinești responsabilitățile față de părinții tăi numai pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărurilor-principii, nu făcând orice pentru ei pe baza nevoilor tale emoționale sau a nevoilor conștiinței tale. Desigur, să-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile față de ei conform cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărurilor-principii este de asemenea o parte a îndatoririlor tale de ființă creată; aceasta este responsabilitatea dată omului de Dumnezeu. Îndeplinirea acestei responsabilități se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, nu pe nevoile omenești. Așadar, îți poți trata cu ușurință părinții conform cuvintelor lui Dumnezeu, îndeplinindu-ți responsabilitățile și obligațiile față de ei. Atât este de simplu. Este ușor de făcut? (Da.) De ce

este ușor de făcut? Esența aici, precum și adevărurile-principii la care oamenii ar trebui să adere, sunt foarte clare. Esența este că nici părinții, nici copiii nu-și pot schimba soarta unii celorlalți. Fie că încerci din greu, fie că nu, fie că ești dispus să-ți îndeplinești responsabilitățile, fie că nu, nimic din toate acestea nu poate schimba soarta celuilalt. Dacă îi păstrezi sau nu în inima ta este doar o diferență de nevoie emoțională și nu va schimba niciun fapt. Așadar, pentru oameni, cel mai ușor lucru de făcut este să renunțe la diversele poveri provocate de așteptările părinților lor. În primul rând, ar trebui să privești toate aceste lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu și, în al doilea rând, ar trebui să tratezi și să gestionezi relația cu părinții tăi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Atât este de simplu. Nu este ușor? (Ba da.) Dacă accepți adevărul, toate aceste lucruri vor fi ușoare și, în timpul experienței tale, vei simți din ce în ce mai mult că așa stau lucrurile. Nimeni nu poate schimba soarta unei persoane; aceasta este numai în mâinile lui Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci, nu va merge. Desigur, unii oameni vor spune: „Lucrurile pe care le-ai spus sunt toate realități, dar simt că o astfel de abordare este prea rece. Am tot timpul mustrări de conștiință și nu pot suporta asta.” Dacă nu poți suporta asta, atunci pur și simplu acționează după sentimentele tale; fii alături de părinții tăi și rămâi aproape de ei, slujește-i, fii devotat și fă orice spun ei, indiferent dacă au dreptate sau nu – devino ca o codiță pentru ei și un însoțitor, totul este în regulă. În felul acesta, nimeni nu te va critica pe la spate și chiar și familia ta extinsă va vorbi despre cât de devotat ești. Cu toate acestea, în cele din urmă, singurul care va suferi o pierdere vei fi tu. Ți-ai păstrat reputația de copil devotat, ți-ai satisfăcut nevoile emoționale, conștiința ta nu a fost niciodată acuzată și ai răsplătit bunătatea părinților tăi, dar există un singur lucru pe care l-ai neglijat și l-ai pierdut: nu ai tratat și nu ai gestionat toate aceste chestiuni conform cuvintelor lui Dumnezeu și ai pierdut șansa de a-ți

îndeplini datoria de ființă creată. Ce înseamnă asta? Înseamnă că ai fost devotat față de părinții tăi, dar L-ai trădat pe Dumnezeu. Ai dat dovadă de pietate filială și ai satisfăcut nevoile emoționale ale trupurilor părinților tăi, dar te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Ai alege mai degrabă să fii un copil devotat decât să-ți îndeplinești îndatoririle de ființă creată. Aceasta este cea mai mare lipsă de respect față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va spune că ești un om care I se supune sau are umanitate, numai pentru că ești un copil devotat, nu ți-ai dezamăgit părinții, ai o conștiință și îți îndeplinești responsabilitățile de copil. Dacă doar satisfaci nevoile conștiinței tale și nevoile emoționale ale trupului tău, dar nu accepți cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul drept baza și principiile de tratare sau gestionare a acestei chestiuni, atunci dai dovadă de cea mai mare răzvrătire față de Dumnezeu. Dacă vrei să fii o ființă creată calificată, trebuie mai întâi să privești și să faci totul conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă să fii calificat, să ai umanitate și o conștiință. Dimpotrivă, dacă nu accepți cuvintele lui Dumnezeu drept principiile și baza pentru a trata sau a gestiona această chestiune și, de asemenea, nu accepți chemarea lui Dumnezeu să mergi și să-ți îndeplinești îndatoririle, sau ai prefera să amâni sau să renunți la oportunitatea de a-ți îndeplini îndatoririle pentru a rămâne alături de părinții tăi, a le ține de urât, a le aduce fericire, a le permite să se bucure de anii bătrâneții și a le răsplăti bunătatea, atunci Dumnezeu va spune că ești un lucru lipsit de umanitate sau conștiință. Nu ești o ființă creată, iar El nu te va recunoaște.

Când vine vorba de gestionarea așteptărilor părinților, este clar ce principii trebuie să fie urmate și la care poveri trebuie să renunțați? (Da.) Așadar, care anume sunt poverile pe care oamenii le duc în cazul acesta? Ei trebuie să-și asculte părinții și să le permită să ducă o viață bună; tot ce fac părinții este pentru binele lor; și trebuie să fac ce spun părinții lor ca să fie

devotați. În plus, ca adulți, trebuie să facă lucruri pentru părinții lor, să le răsplătească bunătatea, să le fie devotați, să le țină de urât, să nu-i întristeze sau să nu-i dezamăgească, să nu-i decepționeze și să facă tot ce pot ca să le reducă suferința sau chiar s-o elimine complet. Dacă nu poți realiza asta, ești nerecunoscător, lipsit de devotament, meriți să fii doborât de fulger și respins cu dispreț de ceilalți și ești o persoană rea. Acestea sunt poverile tale? (Da.) Întrucât aceste lucruri sunt poverile oamenilor, aceștia ar trebui să accepte adevărul și să le înfrunte cum se cuvine. Poți renunța la aceste poveri și gânduri și păreri greșite și le poți schimba doar dacă accepți adevărul. Dacă nu accepți adevărul, există o altă cale pentru tine? (Nu.) Astfel, fie că este vorba despre a renunța la poverile familiei, fie la cele ale trupului, totul începe cu acceptarea gândurilor și părerilor corecte și a adevărului. Pe măsură ce începi să accepți adevărul, aceste gânduri și păreri greșite din tine vor fi treptat demontate, deslușite și văzute așa cum sunt, iar apoi vor fi respinse încetul cu încetul. În timpul procesului de demontare, deslușire și apoi renunțare și respingere a acestor gânduri și păreri greșite, îți vei schimba treptat atitudinea și abordarea față de aceste chestiuni. Acele gânduri care provin din conștiința ta umană sau din sentimentele tale se vor reduce treptat; nu te vor mai tulbura sau înrobi în adâncul minții tale, nu-ți vor mai controla sau influența viața, sau nu-ți vor afecta îndeplinirea datoriei. De exemplu, dacă ai acceptat gândurile și părerile corecte și ai acceptat acest aspect al adevărului, când vei auzi vestea morții părinților tăi, doar vei vărsa câteva lacrimi pentru ei, fără să te gândești cum, în acești ani, nu le-ai răsplătit bunătatea cu care te-au crescut, cum i-ai făcut să sufere atât de mult, cum nu i-ai recompensat câtuși de puțin, sau cum nu le-ai permis să ducă o viață bună. Nu te vei mai învinovăți pentru aceste lucruri – în schimb, vei arăta expresii normale, care provin din nevoile sentimentelor umane normale; vei vărsa lacrimi și apoi vei simți puțin dor de ei. Curând,

aceste lucruri vor deveni firești și normale, iar tu te vei cufunda rapid într-o viață normală și în îndeplinirea îndatoririlor tale; nu vei fi tulburat de această chestiune. Dar dacă nu accepți aceste adevăruri, atunci, când vei auzi vestea morții părinților tăi, vei plânge la nesfârșit. Îți va fi milă de ei, că nu au dus-o ușor toată viața și că au crescut un copil atât de lipsit de devotament ca tine; când au fost bolnavi, nu ai fost la căpătâiul lor să-i îngrijești, iar când au murit, nu ai jelit la înmormântarea lor sau nu ai intrat în doliu; i-ai decepționat, i-ai dezamăgit și nu le-ai permis să ducă o viață bună. Vei trăi mult timp cu acest sentiment de vinovăție și, ori de câte ori te vei gândi la asta, vei plânge și vei simți o durere surdă în inimă. Ori de câte ori vei întâlni circumstanțe sau oameni, evenimente și lucruri conexe, vei avea o reacție emoțională; acest sentiment de vinovăție s-ar putea să te însoțească tot restul vieții. Care este motivul pentru asta? Este acela că nu ai acceptat niciodată, drept viața ta, adevărul sau gândurile și părerile corecte; în schimb, vechile tale gânduri și păreri au continuat să te stăpânească, influențându-ți viața. Așadar, îți vei petrece restul vieții în durere, din cauza morții părinților tăi. Această suferință continuă va avea consecințe care vor depăși cu mult un mic disconfort trupesc; îți va afecta viața, atitudinea față de îndeplinirea îndatoririlor tale, față de lucrarea bisericii, față de Dumnezeu, precum și atitudinea față de orice persoană sau chestiune care îți atinge sufletul. S-ar putea și să te demoralizezi și să te descurajezi față de mai multe chestiuni, să devii deznădăjduit și pasiv, să-ți pierzi credința în viață, entuziasmul și motivația pentru orice lucru și așa mai departe. Cu timpul, impactul nu se va limita la viața ta simplă de zi cu zi; îți va afecta și atitudinea față de îndeplinirea îndatoririlor și calea pe care mergi în viață. Este foarte periculos. Consecințele acestui pericol ar putea fi că nu vei fi capabil să-ți îndeplinești în mod adecvat îndatoririle de ființă creată și s-ar putea chiar să te oprești la jumătate din îndeplinirea îndatoririlor sau să ai o

dispoziție și o atitudine potrivnică față de îndatoririle pe care le îndeplinești. Pe scurt, acest fel de situație se va înrăutăți inevitabil cu timpul și îți va îndrepta dispoziția, emoțiile și mentalitatea într-o direcție periculoasă. Înțelegi? (Da.) Pe de o parte, părtășia de azi despre aceste subiecte îți spune să fixezi gânduri și păreri corecte, a căror sursă se bazează pe esența acestor chestiuni. Pentru că rădăcina și esența sunt așa cum sunt, oamenii ar trebui să le conștientizeze și să nu se lase înșelați de aceste reprezentări sau de gânduri și păreri provenite din sentimente și impetuozitate. Acesta este un aspect. Celălalt este că doar atunci când oamenii fac acest lucru pot evita ocolișurile și devierile și, în schimb, pot trăi viața așa cum e, într-un mediu stăpânit și orchestrat de Dumnezeu. Rezumând, numai acceptând aceste gânduri și păreri corecte și lăsându-se îndrumați de ele, oamenii se pot lepăda de aceste poveri care provin de la părinții lor, pot renunța la aceste poveri și pot fi capabili să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Făcând asta, omul poate trăi mai liber și mai neîngrădit, cu pace și bucurie, în loc să fie condus constant de efectele impetuozității, ale sentimentelor sau ale conștiinței. După ce am discutat atât de mult, înțelegeți acum poverile pe care le creează așteptările părinților? (Da.) Acum că aveți o oarecare înțelegere corectă, duhul vostru nu se simte mult mai relaxat și eliberat? (Ba da.) Când ai o înțelegere, o acceptare și o supunere adevărate, duhul tău va fi eliberat. Dacă tu continui să te împotrivești și să refuzi sau doar tratezi aceste adevăruri ca pe niște teorii, în loc să privești aceste chestiuni pe baza faptelor, atunci îți va fi greu să renunți. Vei fi capabil doar să acționezi conform orchestrărilor gândurilor și sentimentelor trupului, atunci când gestionezi aceste chestiuni; în cele din urmă, vei trăi în capcana acestor sentimente, unde nu există decât durere și suferință, și nimeni nu te va putea salva. Atunci când se confruntă cu aceste chestiuni prinși în această capcană emoțională, oamenii nu au nicio cale de

scăpare. Poți fi eliberat din încurcăturile și înrobirea sentimentelor doar prin acceptarea adevărului, nu-i așa? (Așa e.)

Pe lângă diversele așteptări și abordări ale părinților când vine vorba despre studiile și alegerile profesionale ale copiilor lor, ei au și diverse așteptări privind căsnicia, nu-i așa? Care sunt câteva dintre aceste așteptări? Vă rog să împărtășiți. (De obicei, părinții le vor spune fiicelor lor că viitorii soți trebuie să fie cel puțin bogați, să aibă o casă și o mașină și să fie capabili să aibă grijă de ele. Adică, soțul ar trebui să fie capabil să satisfacă nevoile materiale ale fiicei și să aibă și simțul răspunderii. Acestea sunt criteriile alegerii unui soț.) Unele dintre lucrurile pe care le spun părinții provin din experiențele lor și, deși au în vedere interesele tale, tot există niște probleme. Părinții au, de asemenea, propriile opinii și preferințe când vine vorba de așteptările lor de la căsnicia ta. Ei le cer copiilor să găsească un soț care cel puțin are bani, statut și este capabil și care este formidabil, ca să nu fie intimidați de alții în afara căminului. Și dacă alții te hărțuiesc, această persoană trebuie să fie capabilă să-i înfrunte și să te protejeze. S-ar putea să spui: „Nu-mi pasă. Nu sunt o persoană atât de materialistă. Vreau doar să găsesc un om care mă iubește și pe care îl iubesc și eu.” La asta, părinții tăi spun: „De ce ești atât de nătâng? De ce ești atât de naiv? Ești tânăr și lipsit de experiență și nu înțelegi greutățile din viață. Ai auzit vreodată zicala «Unui cuplu sărac, toate îi merg prost»? În viață, ai nevoie de bani pentru asta și bani pentru cealaltă; crezi că vei duce o viață bună dacă nu ai bani? Trebuie să găsești pe cineva care este bogat și capabil.” Răspunzi: „Însă nici măcar oamenii bogați și capabili nu sunt de încredere.” Părinții tăi răspund: „Chiar dacă nu sunt de încredere, mai întâi trebuie să-ți rezolvi nevoile de bază. Ai avea orice îți dorești să mănânci și să porți și ai fi bine-hrănit și bine-îmbrăcat, un lucru de invidiat pentru toată lumea.” Răspunzi: „Dar sufletul meu nu ar fi fericit.” La asta, părinții tăi spun:

„Până la urmă, ce este un suflet? Unde este? Și ce dacă sufletul tău nu este fericit? Atât timp cât te simți confortabil fizic, asta e tot ce contează!” Există unii oameni care, pe baza circumstanțelor lor de viață actuale, vor să rămână singuri. Deși sunt destul de în vârstă, nu vor să meargă la întâlniri, cu atât mai puțin să intre într-o căsnicie. Asta îi neliniștește pe părinții lor, așa că îi tot îndeamnă să se căsătorească. Le stabilesc întâlniri pe nevăzute și le prezintă potențiali parteneri. Fac tot ce-i posibil ca să găsească o persoană potrivită și respectabilă cu care copiii lor să se căsătorească; chiar dacă nu este potrivită, cel puțin calificările să fie bune, cum ar fi să fie absolventă de facultate, să aibă un masterat sau un doctorat, sau să fi studiat în străinătate. Unii nu pot suporta cicăleala părinților lor. La început, cred că este grozav că sunt singuri și nu trebuie să aibă grijă decât de ei înșiși. Mai ales după ce cred în Dumnezeu, sunt foarte ocupați cu îndeplinirea îndatoririlor în fiecare zi și nu au timp să se gândească la aceste lucruri, așa că nu merg la întâlniri și nu se vor căsători în viitor. Cu toate acestea, nu pot scăpa de examinarea atentă a părinților lor. Părinții lor nu sunt de acord, îndemnându-i și presându-i mereu. Ori de câte ori își întâlnesc copiii, încep să-i cicălească: „Ieși cu cineva? Există cineva care îți place? Grăbește-te și adu-l acasă, ca să-l putem verifica pentru tine. Dacă este potrivit, mergi odată și căsătorește-te, că nu mai întinerești! Femeile nu se căsătoresc după treizeci de ani, iar bărbații nu caută parteneră după treizeci și cinci de ani. Ce încerci să faci, să întorci lumea cu josul în sus? Dacă nu te căsătorești, cine va avea grijă de tine la bătrânețe?” Părinții își fac griji și se preocupă mereu cu asta, vrând ca tu să cauți cutare și cutare fel de persoană, bătându-te la cap să te căsătorești și să găsești un partener. Și după ce te căsătorești, părinții tăi continuă să te sâcâie: „Grăbește-te și fă un copil cât încă sunt tânăr. Voi avea grijă de el pentru tine.” Spui: „Nu am nevoie să ai grijă de copiii mei. Nu-ți face griji.” Răspund: „Cum adică «nu-ți face griji»?

Grăbește-te și fă un copil! După ce se naște, voi avea grijă de el pentru tine. Odată ce mai crește, atunci poți prelua tu frâiele.” Orice așteptări au părinții de la copiii lor – indiferent de atitudinile părinților sau dacă aceste așteptări sunt corecte – ele par întotdeauna o povară pentru copiii lor. Dacă își ascultă părinții, nu se vor simți în largul lor și vor fi nefericiți. Dacă nu-și ascultă părinții, vor avea conștiința încărcată: „Părinții mei nu greșesc. Sunt atât de bătrâni și nu vor apuca să mă vadă căsătorit sau având copii. Sunt triști, așa că mă îndeamnă să mă căsătoresc și să fac copii. Și aceasta este responsabilitatea lor.” Așadar, când vine vorba de gestionarea așteptărilor părinților în această privință, în adâncul sufletului, oamenii au mereu un sentiment vag că este o povară. Indiferent dacă ascultă sau nu, pare greșit și oricum simt că, dacă nu ascultă cerințele sau dorințele părinților lor, este un lucru rușinos și imoral. Este o chestiune care le apasă pe conștiință. Unii părinți chiar intervin în viețile copiilor lor: „Grăbește-te și căsătorește-te și fă copii. Mai întâi, oferă-mi un nepot mare și sănătos.” În felul acesta, ei încearcă să intervină până și cu privire la genul copilului. Unii părinți spun și: „Ai deja o fiică, grăbește-te și oferă-mi un nepot, vreau și un nepot, și o nepoată. Tu și soțul tău sunteți ocupați să credeți în Dumnezeu și să vă îndepliniți îndatoririle toată ziua. Nu vă faceți treaba cum trebuie; să ai copii e mare lucru. Nu știi că «Dintre cele trei impietăți filiale, a nu avea un moștenitor este cea mai gravă»? Crezi că este suficient să ai doar o fiică? Ai face bine să te grăbești și să-mi oferi și un nepot! Ești singurul copil din familia noastră; dacă nu-mi oferi un nepot, oare nu se va sfârși linia familiei noastre?” Te gândești: „Așa e, dacă linia familiei se încheie cu mine, oare nu-mi voi dezamăgi strămoșii?” Așadar, să nu te căsătorești e greșit, iar să te căsătorești, dar să nu faci copii este, de asemenea, greșit; dar nici nu este suficient să ai o fiică, trebuie să ai un fiu. Unii oameni au mai întâi un fiu, dar părinții lor spun: „Unul nu este suficient. Dacă se întâmplă ceva? Mai

faceți unul, ca să-și țină companie.” Când vine vorba de copiii lor, cuvântul părinților e lege, iar ei pot fi complet absurzi, capabili să articuleze cea mai strâmbă logică – copiii lor pur și simplu nu știu cum să-i trateze. Părinții intervin și critică viețile, slujba, căsnicia și atitudinile copiilor lor față de diverse lucruri. Copiii nu pot decât să-și înghită mânia. Nu se pot ascunde de părinții lor și nu pot scăpa de ei. Nu-și pot certa sau educa propriii părinți – deci ce pot face? Îndură, încearcă să-i vadă cât de rar posibil și evită să menționeze aceste probleme, dacă trebuie neapărat să se întâlnească. Și dacă aceste probleme sunt menționate, îi vor întrerupe imediat și vor merge să se ascundă undeva. Cu toate acestea, există unii oameni care, pentru a împlini așteptările părinților lor și a nu-i dezamăgi, sunt de acord cu cerințele acestora. Fără tragere de inimă, s-ar putea să te grăbești să mergi la întâlniri, să te căsătorești și să ai copii. Dar nu este îndeajuns să ai un singur copil; trebuie să ai mai mulți. Faci asta ca să satisfaci cerințele părinților tăi, ca să-i faci fericiți și bucuroși. Indiferent dacă poți să satisfaci dorințele părinților tăi, cerințele lor ar fi supărătoare pentru orice copil. Părinții tăi nu încalcă legea și nu poți să îi critici, să vorbești cu altcineva despre asta sau să ai o discuție rațională cu ei. Pe măsură ce te gândești și te răzgândești în felul acesta, chestiunea devine povara ta. Simți mereu că, atât timp cât nu poți satisface cerințele părinților tăi, de a te căsători și a avea copii, nu vei fi capabil să-ți înfrunți părinții și strămoșii cu conștiința împăcată. Dacă nu ai îndeplinit cerințele părinților tăi – adică nu ai mers la întâlniri, nu te-ai căsătorit, nu ai avut copii și nu ai continuat linia genealogică a familiei așa cum ți-au cerut – vei simți o presiune interioară. Te poți relaxa puțin doar dacă părinții tăi spun că nu vor interveni în aceste chestiuni, oferindu-ți libertatea de a lua lucrurile așa cum vin. Cu toate acestea, dacă reacția socială care vine din partea rudelor tale îndepărtate, a prietenilor, a colegilor de clasă, a colegilor de serviciu și a tuturor celorlalți este de a te condamna

și de a vorbi despre tine pe la spate, atunci și asta este o povară pentru tine. Când ai 25 de ani și nu ești căsătorit, nu crezi că asta contează prea mult, dar când ajungi la 30, începi să simți că nu este atât de bine, așa că eviți aceste rude și acești membri ai familiei și nu aduci vorba despre asta. Și dacă nu ești căsătorit nici la 35, oamenii vor spune: „De ce nu ești căsătorit? E ceva în neregulă cu tine? Ești un ciudat, nu-i așa?" Dacă ești căsătorit, dar nu vrei copii, vor spune: „De ce nu ai făcut copii după ce te-ai căsătorit? Alții se căsătoresc și au o fiică și apoi un fiu, sau au un fiu și apoi o fiică. De ce nu vrei copii? Ce-i cu tine? Nu ai deloc sentimente omenești? Măcar ești o persoană normală?" Fie că provin de la părinți, fie că provin de la societate, aceste probleme devin o povară pentru tine în diferite medii și condiții. Simți că greșești, mai ales la vârsta ta. De exemplu, dacă ai între treizeci și cincizeci de ani și încă nu ești căsătorit, nu îndrăznești să te întâlnești cu oameni. Ei spun: „Femeia aceea nu a fost căsătorită niciodată în viața ei, este o fată bătrână, nimeni nu o vrea, nimeni nu se va căsători cu ea." „Bărbatul acela n-a avut o soție niciodată în viața lui." „De ce nu s-au căsătorit?" „Cine știe, poate este ceva în neregulă cu ei." Chibzuiești: „Nu este nimic în neregulă cu mine. Atunci de ce nu m-am căsătorit? Nu mi-am ascultat părinții și îi dezamăgesc." Oamenii spun: „Băiatul acela nu este căsătorit, fata aceea nu este căsătorită. Uite cât de jalnici sunt părinții lor acum. Alți părinți au nepoți și strănepoți, dar ei sunt încă singuri. Probabil că strămoșii lor au făcut ceva groaznic, nu? Nu înseamnă asta că lasă familia fără un moștenitor? Nu vor avea descendenți ca să continue linia genealogică. Ce se întâmplă cu familia aceea?" Indiferent cât de fermă este atitudinea ta actuală, atât timp cât ești muritor, o persoană obișnuită, și nu ai suficient adevăr pentru a înțelege această chestiune, mai devreme sau mai târziu vei fi tulburat și deranjat de ea. În zilele noastre, există mulți oameni de 34 sau de 35 de ani în societate care încă sunt necăsătoriți, ceea ce nu

este mare lucru. Cu toate acestea, la 35 sau 36 și mai mult, există mai puțini oameni care sunt necăsătoriți. Pe baza intervalului actual de vârstă al persoanelor necăsătorite, dacă ai sub 35 de ani, ai putea crede: „Este normal să nu fiu căsătorit, nimeni nu spune nimic despre asta. Dacă părinții mei vor să spună ceva, să spună. Nu mi-e teamă.” Dar odată ce treci de vârsta de 35 de ani, oamenii te vor privi cu alți ochi. Vor spune că ești singur, un burlac sau o femeie respinsă, iar tu nu vei fi capabil să suporți asta. Această chestiune va deveni povara ta. Dacă nu ai o înțelegere limpede sau principii clare de practică pentru această chestiune, mai devreme sau mai târziu, va deveni un deranj pentru tine sau îți va perturba viața într-o perioadă specială. Nu implică acest lucru niște adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă? (Ba da.)

În ce privește căsătoria și copiii, ce adevăruri ar trebui să înțeleagă oamenii pentru a renunța la poverile pe care le aduc aceste chestiuni? În primul rând, este alegerea partenerului de viață determinată de voința umană? (Nu.) Nu este ca și cum poți pur și simplu să mergi și să întâlnești orice tip de persoană dorești și cu siguranță nu este ca și cum Dumnezeu îți va pregăti exact tipul de persoană pe care îl vrei. Mai degrabă, Dumnezeu a prestabilit deja cine va fi partenerul tău de viață; oricine este menit să fie, acela va fi. Nu trebuie să fii afectat de interferențele provocate de nevoile părinților tăi sau de condițiile pe care le propun. În plus, poate partenerul de viață pe care îți cer părinții tăi să-l găsești, care este și bogat și are și un statut înalt, să determine bogăția și statutul tău viitor? (Nu.) Nu poate. Există multe femei care s-au măritat în familii bogate doar ca să fie alungate și să ajungă să caute în gunoi pe străzi. Căutând mereu să urce pe scara socială pentru bogăție și prestigiu, ele sfârșesc în ruină, cu reputația zdrențuită, mult mai rău chiar și decât oamenii obișnuiți. Își petrec zilele cărând un sac de rufe ieftin, ca să strângă sticle de plastic și conserve de

aluminiu, ca apoi să le dea la schimb pentru câțiva bani și ajung, în cele din urmă, să cumpere o ceașcă de cafea la o cafenea, ca să poată simți că încă duc viața unei persoane bogate. Ce nefericire! Căsătoria este un eveniment semnificativ în viața omului. La fel ca și tipul de părinți pe care omul este hărăzit să-l aibă, căsătoria nu se bazează pe nevoile părinților sau ale familiei tale și nici pe gusturile și preferințele tale; se află în totalitate în cadrul predestinării de către Dumnezeu. La momentul corect, vei întâlni persoana corectă; la momentul potrivit, vei întâlni persoana care ți se potrivește. Toate aceste rânduieli ale lumii nevăzute și mistice sunt sub controlul și suveranitatea lui Dumnezeu. În această chestiune, nu este nevoie ca oamenii să țină seama de rânduielile celorlalți, să fie dirijați de alții sau manipulați și influențați de ei. Așadar, când este vorba de căsătorie, indiferent ce așteptări au părinții tăi și indiferent ce planuri ai tu, nu trebuie să fii influențat de părinții tăi și nici de propriile planuri. Această chestiune ar trebui să se bazeze în totalitate pe cuvântul lui Dumnezeu. Nu contează dacă tu cauți sau nu un partener – chiar dacă tu cauți unul, ar trebui să fie conform cuvântului lui Dumnezeu, nu conform cerințelor sau nevoilor părinților tăi și nu conform așteptărilor lor. Așadar, când vine vorba de căsătorie, așteptările părinților tăi nu ar trebui să devină povara ta. Să găsești un partener de viață înseamnă să-ți asumi responsabilitatea pentru tot restul vieții și pentru partenerul tău; înseamnă să te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Nu înseamnă să îndeplinești cerințele sau așteptările părinților tăi. Dacă tu cauți un partener și ce fel de partener cauți nu ar trebui să se bazeze pe așteptările părinților tăi. Ei nu au dreptul să te controleze în această privință; Dumnezeu nu le-a dat dreptul să-ți aranjeze căsătoria de la început până la sfârșit. Dacă tu cauți un partener de viață, trebuie s-o faci conform cuvintelor lui Dumnezeu; dacă alegi să nu cauți unul, asta este libertatea ta. Spui: „În toată viața mea, fie că-mi îndeplinesc

îndatoririle, fie că nu, pur și simplu îmi place să fiu singur. Să fiu pe cont propriu este atât de eliberator – ca o pasăre, cu o singură bătaie din aripi pot pur și simplu să-mi iau zborul. Nu sunt împovărat de o familie și sunt singur oriunde merg. Este grozav! Sunt singur, dar nu mă simt singur. Îl am pe Dumnezeu cu mine, mă însoțește; rareori mă simt singur. Ocazional, simt nevoia să mă deconectez complet, de asta are nevoie corpul. Un moment de deconectare totală nu este un lucru rău. Uneori, când mă voi simți pustiit sau singur, voi veni înaintea lui Dumnezeu ca să am o discuție sinceră cu El și să schimbăm câteva vorbe. Voi citi cuvintele Lui, voi învăța imnuri, voi urmări videoclipuri cu mărturii despre experiențe de viață și filme din casa lui Dumnezeu. E grozav și, după aceea, nu mă mai simt singur. Nu-mi pasă dacă, după aceea, mă voi simți singur sau nu. În orice caz, acum nu mă simt singur; în jurul meu sunt mulți frați și surori, cu care pot avea conversații din inimă. Căutarea unui partener de viață poate fi foarte neplăcută. Nu există mulți oameni normali care pot duce, cu seriozitate, o viață bună, așa că nu vreau să caut unul. Dacă aș găsi pe cineva și nu am reuși să facem lucrurile să meargă și am divorța, care ar fi scopul acestei bătăi de cap? Înțelegând clar acest aspect, mi-e mai bine dacă nu caut un partener. Dacă scopul de a găsi pe cineva cu care să te căsătorești este doar pentru fericire și bucurie de moment, iar tu ajungi să divorțezi oricum, asta e doar o bătaie de cap, iar eu nu sunt dispus să suport o astfel de bătaie de cap. Cât despre problema copiilor, ca ființă umană – și nu doar o unealtă generatoare de urmași – nu este nici responsabilitatea, nici obligația mea de a duce mai departe linia genealogică a vreunei familii. Oricine vrea s-o ducă mai departe, e liber s-o facă. Niciun nume de familie nu aparține unei singure persoane.” Ce contează că linia genealogică a familiei se rupe? Nu este doar o chestiune de nume de familie ale trupului? Sufletele nu au nicio legătură unele cu celelalte; nu există nicio moștenire sau o continuare între ele

despre care să vorbim. Omenirea are un singur strămoș; fiecare este urmașul acelui strămoș, așa că nu se pune problema că linia genealogică a omenirii se va încheia. Să duci mai departe linia genealogică nu este responsabilitatea ta. Să meargă pe calea cea dreaptă în viață, să ducă o viață detașată și liberă și să fie ființe create adevărate sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le urmărească. Să fii o mașinărie pentru propagarea omenirii nu este o povară pe care ar trebui s-o porți. De asemenea, nu este responsabilitatea ta să reproduci sau să continui o linie genealogică de dragul unei familii. Dumnezeu nu ți-a dat această responsabilitate. Oricine vrea să procreeze, poate să procreeze; oricine vrea să-și continue linia genealogică, poate s-o facă; oricine e dispus să-și asume acea responsabilitate, poate să și-o asume; nu are nicio legătură cu tine. Dacă nu ești dispus să-ți asumi acea responsabilitate și să îndeplinești această obligație, este în regulă, este dreptul tău. Nu așa se cuvine? (Ba da.) Dacă părinții tăi continuă să te cicălească, le poți spune: „Dacă te deranjează că nu mă reproduc și nu continui linia genealogică a familiei pentru voi, atunci găsește o cale să faci alt copil și să-l pui pe el s-o continue. În orice caz, această chestiune nu este grija mea; poți să o delegi oricui vrei.” După ce vei spune asta, oare părinții tăi vor mai avea ce să răspundă? Când vine vorba despre căsătoria și copiii copiilor lor, părinții, fie că sunt credincioși în Dumnezeu, fie că nu, ar trebui să știe, la vârsta lor avansată, că bogăția sau sărăcia unei persoane, numărul de copii și starea civilă în viață sunt determinate de Ceruri; toate sunt fixate dinainte și nu sunt lucruri pe care le poate decide cineva. Prin urmare, dacă părinții cer cu forța lucruri de la copiii lor în felul acesta, ei sunt fără îndoială părinți ignoranți, nesăbuiți și neștiutori. Când ai de-a face cu părinți nesăbuiți și neștiutori, pur și simplu tratează ceea ce spun ca pe o adiere de vânt și lasă să-ți intre pe o ureche și să-ți iasă pe cealaltă și cu asta basta. Dacă te cicălesc prea mult, poți să

spui: „Bine, îți promit, mă voi căsători mâine, voi avea un copil poimâine și, în ziua de după, te voi lăsa să ții în brațe un strănepot. Cum sună asta?” Pur și simplu expediază-i și apoi întoarce-te și pleacă. Nu este acesta un mod calm de a gestiona situația? În orice caz, trebuie să percepi această chestiune în profunzime. În ceea ce privește căsătoria, mai întâi, să lăsăm deoparte faptul că aceasta este predestinată de Dumnezeu. Atitudinea lui Dumnezeu față de această chestiune este de a acorda oamenilor dreptul de a alege ei înșiși. Poți alege să fii singur sau poți alege să te căsătorești; poți alege să trăiești viața de cuplu sau poți alege să ai o întreagă familie numeroasă. Aceasta este libertatea ta. Indiferent pe ce bază faci aceste alegeri sau ce scop sau rezultat vrei să obții, pe scurt, acest drept îți este dat de Dumnezeu; ai dreptul să alegi. Dacă spui: „Sunt prea ocupat cu lucrarea de a-mi îndeplini îndatoririle, sunt încă tânăr și nu vreau să mă căsătoresc. Vreau să fiu singur, să mă sacrific cu normă întreagă pentru Dumnezeu și să-mi îndeplinesc bine îndatoririle. Mă voi ocupa de chestiunea importantă a căsătoriei mai târziu – când o să am cincizeci de ani și mă voi simți singur, când o să am multe de spus și nu voi avea cu cine să pălăvrăgesc, atunci voi găsi pe cineva”, și așa e bine, iar Dumnezeu nu te va condamna. Dacă spui: „Simt că tinerețea îmi scapă printre degete, trebuie să profit de sfârșitul ei. Cât mai sunt tânăr și arăt bine și am puțin farmec, ar trebui să mă grăbesc și să găsesc o parteneră care să-mi țină de urât și cu care să vorbesc, cineva care mă prețuiește și mă iubește, cu care îmi pot petrece zilele și cu care mă pot căsători”, acesta este, de asemenea, dreptul tău. Desigur, există un lucru: dacă decizi să intri într-o căsnicie, mai întâi trebuie să te gândești bine la îndatoririle pe care le îndeplinești în prezent în cadrul bisericii, dacă ești un conducător sau un lucrător, dacă ai fost ales pentru cultivare în casa lui Dumnezeu, dacă îți asumi lucrări sau îndatoriri importante, ce sarcini ai primit în prezent și care sunt circumstanțele tale

actuale. Dacă intri într-o căsnicie, îți va influența îndeplinirea îndatoririlor? Îți va influența apoi și urmărirea adevărului? Îți va afecta lucrarea de conducător sau de lucrător? Îți va afecta obținerea mântuirii? Toate acestea sunt întrebări la care trebuie să te gândești. Deși Dumnezeu ți-a acordat un astfel de drept, când îl exerciți, trebuie să te gândești cu atenție ce alegere urmează să faci și ce consecințe ar putea aduce această alegere. Indiferent de consecințele care ar putea apărea, nu ar trebui să-i învinuiești pe ceilalți și nici pe Dumnezeu. Ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru consecințele propriilor alegeri. Unii oameni spun: „Nu numai că mă voi căsători, dar vreau și să am mulți copii. După ce voi avea un fiu, o să am o fiică și vom trăi fericiți, ca o familie, toată viața, fiindu-ne alături în bucurie și armonie. Când voi fi bătrân, copiii mei se vor aduna în jurul meu să aibă grijă de mine, iar eu mă voi bucura de fericirea vieții de familie. Ce minunat va fi! Cât despre îndeplinirea îndatoririlor, urmărirea adevărului și obținerea mântuirii, toate acestea sunt secundare. În momentul acesta, nu mă preocupă aceste lucruri. Mai întâi voi rezolva chestiunea copiilor.” Și acesta este dreptul tău. Totuși, indiferent ce consecințe îți aduce până la urmă alegerea ta, fie ele amare, fie dulci, acre sau acide, trebuie să le suporți singur. Nimeni nu va plăti pentru alegerile tale sau nu-și va asuma responsabilitatea pentru ele, inclusiv Dumnezeu. Ai înțeles? (Da.) Aceste chestiuni au fost explicate clar. În privința căsătoriei, ar trebui să renunți la poverile la care se cuvine să renunți. Să alegi să fii singur este libertatea ta, să alegi să intri într-o căsnicie este, de asemenea, libertatea ta și să alegi să ai mulți copii este tot libertatea ta. Orice ai alege, este libertatea ta. Pe de o parte, să alegi să intri într-o căsnicie nu înseamnă că astfel ai răsplătit bunătatea părinților tăi sau ți-ai îndeplinit datoria filială; desigur, să alegi să fii singur nu înseamnă nici că-ți sfidezi părinții. Pe de altă parte, să alegi să intri într-o căsnicie sau să ai mulți copii nu este răzvrătire împotriva lui

Dumnezeu și nici nu înseamnă că-L sfidezi. Nu vei fi condamnat pentru asta. Să alegi să fii singur nu va fi motivul pentru care Dumnezeu îți va acorda, în cele din urmă, mântuirea. Pe scurt, indiferent dacă ești singur, căsătorit sau ai mulți copii, Dumnezeu nu va determina dacă poți fi mântuit în final pe baza acestor factori. Dumnezeu nu Se uită la trecutul sau la statutul tău matrimonial; Se uită numai dacă urmărești adevărul, la atitudinea ta față de îndeplinirea îndatoririlor, cât adevăr ai acceptat și la cât te-ai supus și dacă acționezi conform adevărurilor-principii. În cele din urmă, Dumnezeu va lăsa, de asemenea, deoparte statutul tău matrimonial pentru a examina calea în viață, principiile după care trăiești și regulile după care supraviețuiești, pe care le-ai ales, ca să determini dacă vei fi mântuit. Desigur, există un fapt pe care trebuie să-l menționăm. În ceea ce-i privește pe cei care sunt singuri sau divorțați, adică aceia care nu au intrat într-o căsnicie sau au ieșit dintr-una, ei au un lucru în plus, și anume că nu este nevoie să fie responsabili pentru nimeni și nimic în cadrul căsniciei. Ei nu trebuie să pună umărul la aceste responsabilități și obligații, așa că sunt relativ mai liberi. Au mai multă libertate în ceea ce privește timpul, energie mai din belșug și, într-o anumită măsură, mai multă libertate personală. De exemplu, ca adult, când mergi să-ți îndeplinești îndatoririle, nimeni nu te poate restricționa – nici măcar părinții tăi nu au dreptul acesta. Singur te rogi lui Dumnezeu, El va face rânduieli pentru tine, iar tu poți să-ți faci bagajele și să pleci. Dar dacă ești căsătorit și ai o familie, nu ești la fel de liber. Trebuie să fii responsabil pentru ei. În primul rând, în ceea ce privește condițiile de trai și resursele financiare, trebuie cel puțin să le furnizezi hrană și îmbrăcăminte, iar când copiii tăi sunt mici, trebuie să îi duci la școală. Trebuie să-ți asumi aceste responsabilități. În aceste situații, oamenii căsătoriți nu sunt liberi, pentru că au obligații sociale și familiale pe care trebuie să le îndeplinească. Este mai simplu pentru cei care sunt necăsătoriți

și nu au copii. Când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, nu le va fi foame sau frig; vor avea atât mâncare, cât și un adăpost. Nu trebuie să alerge ca să câștige bani și să lucreze, din cauza nevoilor vieții de familie. Asta este diferența. În final, când vine vorba de căsătorie, ideea rămâne aceeași: nu ar trebui să porți nicio povară. Indiferent dacă e vorba de așteptările părinților tăi, de părerile tradiționale ale societății sau de propriile dorințe extravagante, nu ar trebui să duci nicio povară. Este dreptul tău să alegi să fii singur sau să intri într-o căsnicie și, de asemenea, este dreptul tău să decizi când să părăsești statutul de om singur și să intri într-o căsnicie. Dumnezeu nu face judecăți concludente asupra acestei chestiuni. Cât despre câți copii ai după ce te căsătorești, acest lucru a fost prestabilit de Dumnezeu, dar poți alege și singur, pe baza circumstanțelor tale actuale și a lucrurilor pe care le urmărești. Dumnezeu nu-ți va impune reguli. Să presupunem că ești milionar, multimilionar sau miliardar, și spui: „Să am opt sau zece copii nu este o problemă pentru mine. Să cresc o mulțime de copii nu-mi va compromite energia cu care-mi îndeplinesc îndatoririle.” Dacă nu te temi de bătaia de cap, atunci fă copii; Dumnezeu nu te va condamna. El nu-Și va schimba atitudinea față de mântuirea ta, din cauza atitudinilor tale față de căsătorie. Așa stau lucrurile. Este clar? (Da.) Mai există un aspect, acela că, dacă în prezent alegi să fii singur, nu trebuie să ai un sentiment de superioritate doar pentru că ești singur, spunând: „Sunt un membru al elitei oamenilor singuri și am dreptul să am prioritate la mântuire în prezența lui Dumnezeu.” Dumnezeu nu ți-a dat acest privilegiu, ai înțeles? S-ar putea să spui: „Sunt căsătorit. Oare acest lucru mă face inferior?” Nu ești inferior. Ești în continuare un membru al omenirii corupte; nu ai fost înjosit sau călcat în picioare pentru că ai intrat într-o căsnicie și nici nu ai devenit mai corupt, mai greu de mântuit, sau nici nu rănești inima lui Dumnezeu mai mult decât alții, făcându-L să nu vrea să

te mântuiască. Toate acestea sunt gândurile și părerile eronate ale oamenilor. Statutul matrimonial al unui om nu are nicio legătură cu atitudinea lui Dumnezeu față de el și nici cu faptul că poate fi mântuit sau nu în cele din urmă. Deci cu ce are legătură obținerea mântuirii? (Se bazează pe atitudinea omului față de acceptarea adevărului.) Așa e, se bazează pe atitudinea omului față de tratarea și acceptarea adevărului și pe capacitatea lui de a folosi drept bază cuvintele lui Dumnezeu și adevărul drept criteriu pentru a privi oamenii și lucrurile și pentru a se comporta și acționa. Aceasta este baza după care se evaluează finalul unui om. Acum, că am ajuns la acest punct în părtășia noastră, sunteți, practic, capabili să renunțați la poverile provocate de problema căsătoriei? (Da.) Să fii capabil să renunți la ele este benefic pentru urmărirea adevărului. Dacă nu crezi asta, îi poți întreba pe cei care s-au căsătorit cum este speranța lor de a primi mântuirea, iar ei ar spune: „Am fost căsătorit atât de mulți ani și am divorțat din cauza credinței mele în Dumnezeu. N-aș îndrăzni să spun că voi fi mântuit.” Îi poți întreba pe tinerii puțin mai maturi, care au în jur de treizeci de ani și nu s-au căsătorit, dar în anii mulți în care au crezut, nu au urmărit adevărul și sunt ca non-credincioșii. Îi poți întreba: „Poți fi mântuit dacă tu crezi în Dumnezeu în felul acesta?” Nici ei nu vor îndrăzni să spună că pot fi mântuiți. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

Acestea sunt adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă în legătură cu căsătoria. Niciunul dintre subiectele despre care am avut părtășie nu poate fi explicat clar în doar câteva cuvinte. Există multe diverse fapte care ar trebui să fie disecate, precum și circumstanțele diverselor feluri de oameni. Pe baza acestor circumstanțe diverse, adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă nu pot fi explicate clar în doar câteva cuvinte. Pentru fiecare problemă, există adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă, precum și realități faptice pe care oamenii ar trebui să le

înțeleagă și, cu atât mai mult, gândurile și părerile false ale oamenilor, care ar trebui, de asemenea, să fie înțelese. Desigur, aceste gânduri și păreri false sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să renunțe. Când renunți la aceste lucruri, gândurile și părerile tale asupra unei chestiuni vor fi relativ pozitive și precise. Apoi, când te vei confrunta iar cu o astfel de chestiune, nu vei mai fi constrâns de ea; nu vei fi constrâns și influențat de unele gânduri și păreri false și absurde. Nu vei fi înrobit sau perturbat de acest lucru; în schimb, vei fi capabil să înfrunți cum se cuvine această chestiune, iar modul în care îi evaluezi pe ceilalți sau pe tine însuți va fi relativ corect. Acesta este rezultatul pozitiv care poate fi întruchipat în oameni atunci când aceștia îi privesc pe ceilalți și lucrurile, se comportă și acționează conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărurilor-principii. În regulă, să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. Rămas bun!

1 aprilie 2023

Note de subsol:

a. În textul original „Nu te poți controla nici pe tine însuți”.

Cum să urmărești adevărul (17)

La ultima noastră adunare, am avut părtășie despre renunțarea la poverile care provin din familie. Aceasta a abordat subiectul renunțării la așteptările părinților. Aceste așteptări exercită un fel de presiune invizibilă asupra fiecăruia, nu-i așa? (Așa e.) Reprezintă una dintre poverile care provin din familii. Să renunți la așteptările părinților tăi înseamnă să renunți la presiunea și la poverile pe care părinții le pun asupra vieții și existenței tale și asupra căii pe care mergi. Adică, atunci când așteptările părinților tăi afectează calea pe care o alegi în viață, îndeplinirea datoriei tale, călătoria pe calea cea dreaptă și libertatea, drepturile și instinctele tale, așteptările lor pun un fel de presiune și o povară asupra ta. Aceste poveri sunt lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe în decursul vieților, existențelor și credinței lor în Dumnezeu. Nu este acesta un conținut despre care am mai avut părtășie? (Ba da.) Firește, așteptările părinților abordează foarte multe lucruri, de exemplu, studiile, slujba, căsătoria, familia și chiar cariera, perspectivele, viitorul unui om și așa mai departe. Din perspectiva unui părinte, fiecare așteptare pe care o are de la copilul său este logică, rezonabilă și corectă. Nu există nici măcar un părinte care nu are așteptări de la copilul lui. S-ar putea să aibă mai multe sau mai puține, s-ar putea ca așteptările să fie mai mari sau mai mici sau s-ar putea să aibă așteptări diferite de la copilul lui, în anumite perioade. Speră că acesta va avea note bune, că îi va merge bine la slujbă, că va avea un venit bun și că totul va merge ca pe roate și va fi fericit în căsnicie. Părinții au până și așteptări diferite cu privire la familia, cariera, perspectivele copilului lor și așa mai departe. Din perspectiva unui părinte, aceste așteptări sunt toate foarte legitime, dar, din perspectiva copilului său, aceste diverse așteptări îi afectează, în mare măsură, capacitatea de a face alegeri corecte și chiar

libertatea, drepturile sau interesele pe care le are ca persoană normală. În același timp, aceste așteptări îi afectează și modul normal în care își folosește calibrul. În concluzie, indiferent din ce perspectivă privim acest lucru, fie că este din perspectiva unui părinte, fie din perspectiva copilului său, dacă așteptările părintești depășesc sfera a ceea ce o persoană cu umanitate normală poate suporta, dacă depășesc sfera a ceea ce instinctele unei persoane cu umanitate normală pot realiza, sau dacă depășesc drepturile omului pe care o persoană cu umanitate normală ar trebui să le aibă, sau îndatoririle și obligațiile pe care Dumnezeu le dă oamenilor, și așa mai departe, atunci aceste așteptări sunt nepotrivite și absurde. Desigur, se poate spune și că părinții nu ar trebui să aibă aceste așteptări și că ele nu ar trebui să existe. Pe baza acestui lucru, copiii ar trebui să renunțe la aceste așteptări părintești. Adică, atunci când părinții își asumă perspectiva sau poziția unui părinte, li se pare că au dreptul să aștepte de la copilul lor să facă una sau alta, să urmeze o anumită cale și să aleagă un anumit tip de viață, un anumit mediu de studii, un anumit loc de muncă, o anumită căsnicie, o anumită familie și așa mai departe. Totuși, ca oameni normali, părinții nu ar trebui să adopte perspectiva sau poziția unui părinte, nu ar trebui să-și folosească identitatea de părinte ca să-i ceară copilului să facă lucruri din afara sferei obligațiilor lui filiale sau din afara limitelor abilităților umane. Nu ar trebui nici măcar să se amestece în diversele alegeri pe care le face copilul lor și nu ar trebui să își impună așteptările, preferințele, neajunsurile și nemulțumirile sau interesele asupra copilului lor. Acestea sunt lucruri pe care părinții nu ar trebui să le facă. Când părinții au așteptări pe care nu ar trebui să le aibă, copilul lor trebuie să le abordeze cum se cuvine. Mai important, copilul lor ar trebui să fie capabil să discearnă natura acestor așteptări. Dacă poți vedea clar că așteptările părinților tăi te privează de drepturile tale ca om și că acestea sunt un fel de

interferență și tulburare, când vine vorba să alegi lucruri pozitive și calea cea dreaptă, atunci ar trebui să renunți la aceste așteptări și să le ignori. Ar trebui să faci asta pentru că este dreptul tău, este dreptul pe care Dumnezeu l-a dat fiecărui om creat și părinții tăi nu ar trebui să creadă că sunt îndreptățiți să intervină în calea vieții tale și în drepturile pe care le ai ca om, numai pentru că ți-au dat viață și sunt părinții tăi. Prin urmare, fiecare ființă creată are dreptul de a spune „nu" oricărei așteptări absurde, nepotrivite sau deplasate din partea părinților. Poți categoric să refuzi asumarea oricăror așteptări din partea părinților tăi. Refuzul de a accepta sau de a-ți asuma orice așteptare a părinților tăi este calea de a practica renunțarea la așteptările lor deplasate.

Când vine vorba despre renunțarea la așteptările părinților, ce adevăruri ar trebui să înțeleagă oamenii? Adică, știi pe ce adevăruri se bazează renunțarea la așteptările părinților sau la ce adevăruri-principii aderă? Dacă tu crezi că părinții tăi îți sunt cei mai apropiați oameni din lume, că sunt șefii și liderii tăi, că sunt oamenii care ți-au dat viață și te-au crescut, care ți-au oferit hrană, îmbrăcăminte, un cămin, transport, care au avut grijă de tine până la maturitate și că ei sunt binefăcătorii tăi, oare îți va fi ușor să renunți la așteptările lor? (Nu.) Dacă tu crezi aceste lucruri, este foarte posibil să abordezi așteptările părinților tăi dintr-o perspectivă trupească și îți va fi greu să renunți la oricare dintre așteptările lor nepotrivite și absurde. Vei fi legat și suprimat de așteptările lor. Chiar dacă te simți nemulțumit și refractar în inima ta, nu vei avea puterea să te eliberezi de aceste așteptări și nu vei avea de ales decât să le lași să-și urmeze cursul firesc. De ce va trebui să le lași să-și urmeze cursul firesc? Pentru că dacă ai renunța la așteptările părinților tăi și le-ai ignora sau le-ai respinge, ai simți că ești un copil nefilial, că ești nerecunoscător, că ți-ai dezamăgit părinții și că nu ești o persoană bună. Dacă adopți o perspectivă

trupească, vei face tot ce-ți stă în putință să-ți folosești conștiința ca să răsplătești bunătatea părinților tăi, să te asiguri că suferința pe care au îndurat-o de dragul tău nu a fost în zadar și vrei vrea și să le adeverești așteptările. Vei încerca din greu să realizezi tot ce ți-au cerut să faci, să eviți să-i dezamăgești, să faci ce este corect față de ei și vei lua decizia de a avea grijă de ei la bătrânețe și chiar te vei gândi puțin mai departe, să te ocupi de înmormântările lor, mulțumindu-i și pe ei și satisfăcându-ți și dorința de a fi un copil filial. Cât timp trăiesc în lumea asta, oamenii sunt influențați de diverse feluri de opinii publice și de climate sociale, precum și de diferite gânduri și păreri care sunt populare în societate. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, pot privi aceste lucruri numai din perspectiva sentimentelor trupești și, în același timp, le pot gestiona numai din acea perspectivă. În această perioadă, vei crede că părinții tăi fac multe lucruri pe care un părinte nu ar trebui să le facă, până într-acolo încât, în adâncul inimii, vei simți chiar dispreț și aversiune față de anumite acțiuni și comportamente ale părinților tăi, precum și față de umanitatea, caracterul și metodele lor de a face lucrurile, dar tot vei vrea să fii un copil filial, pentru a-i onora și a-i mulțumi și nu vei îndrăzni să-i neglijezi în niciun fel. Pe de o parte, vei face asta ca să eviți să fii disprețuit de societate și, pe de altă parte, ca să satisfaci nevoile conștiinței tale. Toate aceste păreri ți-au fost inoculate de omenire și de societate, așa că îți va fi foarte greu să gestionezi așteptările părinților tăi și relația ta cu ei într-un mod rațional. Vei fi forțat să îi abordezi ca un copil filial, să nu protestezi împotriva niciuneia dintre acțiunile lor; nu vei avea de ales, vei fi capabil doar să faci asta și, astfel, îți va fi și mai greu să renunți la așteptările părinților tăi. Dacă renunți cu adevărat la ele în inima ta, atunci tot va trebui să duci altă povară sau presiune, și anume condamnarea din partea societății, a rudelor tale îndepărtate și a celor apropiate. Va trebui chiar să suporți condamnarea, denunțarea, blestemele și

disprețul care provin din adâncul inimii tale, care spun că ești un nimic, că nu ești un copil filial, că ești nerecunoscător sau chiar lucruri precum: „Ești un ingrat nepăsător, ești un lucru neascultător, mama ta nu te-a crescut cum trebuie”, pe care oamenii din societatea laică le spun – cu alte cuvinte, tot felul de lucruri neplăcute. Dacă nu înțelegi adevărul, vei ajunge în această situație dificilă. Adică, atunci când, în adâncul sufletului, renunți în mod rațional la așteptările părinților tăi sau când renunți la ele fără tragere de inimă, un alt fel de povară sau de presiune va apărea în adâncul inimii tale; această presiune provine din societate și din efectul conștiinței tale. Așadar, cum poți să renunți la așteptările părinților tăi? Există o cale de a rezolva această problemă. Nu este dificil – oamenii trebuie să depună eforturi pentru adevăr și să vina înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta și a înțelege adevărul și apoi problema va fi rezolvată. Așadar, ce aspect al adevărului trebuie să înțelegeți ca să nu vă fie frică să fiți împovărați cu condamnarea opiniei publice sau condamnarea conștiinței voastre, în adâncul inimii, sau cu denunțarea și abuzul verbal din partea părinților voștri, atunci când renunțați la așteptările lor? (Acela că suntem doar ființe create înaintea lui Dumnezeu. În lumea aceasta, nu ar trebui să ne îndeplinim doar responsabilitățile față de părinții noștri; mai important, trebuie să ne facem bine îndatoririle și să ne îndeplinim obligațiile. Dacă putem înțelege acest lucru, poate că nu vom fi influențați prea mult de părinții noștri sau de condamnarea opiniei publice, atunci când, în viitor, vom renunța la așteptările părinților noștri.) Vrea să mai vorbească cineva despre asta? (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre faptul că, atunci când ne părăsim casele pentru a ne îndeplini îndatoririle, o facem din cauza circumstanțelor obiective – trebuie să ne părăsim părinții ca să ne facem îndatoririle, așa că nu putem avea grijă de ei – nu este vorba că alegem să-i părăsim, pentru că ne evităm responsabilitățile. Pe de altă parte, ne părăsim

casele pentru că Dumnezeu ne-a chemat să ne îndeplinim îndatoririle, așa că nu le putem fi alături părinților noștri, dar tot ne facem griji pentru ei – asta nu înseamnă că nu vrem să ne îndeplinim responsabilitățile față de ei și că nu suntem filiali.) Aceste două motive sunt adevăruri și realități pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă. Dacă oamenii înțeleg aceste lucruri, atunci când renunță la așteptările părinților lor, se vor simți puțin mai calmi și împăcați în adâncul inimilor lor, dar poate asta să rezolve această problemă de la rădăcină? Dacă nu ar exista influența unor circumstanțe externe mai mari, oare soarta ta ar fi legată de cea a părinților tăi? Dacă nu ai crede în Dumnezeu și ai lucra și ți-ai petrece zilele într-un mod normal, ai putea cu siguranță să le fii alături părinților tăi? Ai putea cu siguranță să fii un copil filial? Ai putea cu siguranță să stai alături de ei și să le răsplătești bunătatea? (Nu neapărat.) Există vreo persoană care acționează, de-a lungul întregii vieți, doar ca să răsplătească bunătatea părinților ei? (Nu.) Nu există oameni care sunt așa. Prin urmare, ar trebui să ajungi să înțelegi această chestiune și să vezi care este esența ei, dintr-o perspectivă diferită. Acesta este adevărul mai profund pe care se cuvine să-l înțelegi în această chestiune. De asemenea, este o realitate și, mai mult decât atât, este esența acestor lucruri. Care sunt adevărurile pe care ar trebui să le înțelegi despre renunțarea la așteptările părinților tăi? Pe de o parte, ar trebui să înțelegi că părinții nu sunt creditorii tăi; pe de altă parte, ar trebui să înțelegi că părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții tale. Nu acesta este adevărul? (Ba da.) Dacă înțelegi aceste două adevăruri, oare nu îți va fi mai ușor să renunți la așteptările părinților tăi? (Ba da.)

Mai întâi, vom vorbi despre acest aspect al adevărului: „Părinții nu sunt creditorii tăi.” Părinții nu sunt creditorii tăi – la ce se referă acest lucru? Nu se referă la bunătatea pe care ți-au arătat-o părinții tăi crescându-te? (Ba da.) Părinții tăi ți-au arătat bunătate crescându-te, așa că îți este

foarte greu să renunți la relația cu ei. Crezi că trebuie să le răsplătești bunătatea, altfel ai fi un copil nefilial; crezi că trebuie să le arăți pietate filială, că trebuie să asculți de fiecare vorbă a lor, că trebuie să le satisfaci fiecare dorință și cerință și, în plus, să nu-i dezamăgești – după părerea ta, asta înseamnă să le răsplătești bunătatea. Desigur, unii au slujbe bune și câștigă salarii mari și le oferă părinților câteva plăceri materiale și o viață materială grozavă, permițându-le să se încălzească în lumina lor și să ducă vieți mai bune. De exemplu, să spunem că le cumperi părinților tăi o casă și o mașină, îi duci la restaurante de lux să mănânce tot felul de delicatese și îi duci în excursii, în destinații turistice și le faci rezervare la hoteluri de lux, ca să-i faci fericiți și să le permiți să se bucure de aceste lucruri. Faci toate acestea ca să răsplătești bunătatea părinților tăi, să-i faci să simtă că au primit ceva în schimb pentru că te-au crescut și te-au iubit și că nu i-ai dezamăgit. Pe de o parte, faci asta ca să vadă părinții tăi, pe de altă parte, procedezi așa ca să vadă oamenii din jurul tău, societatea și, în același timp, te străduiești să satisfaci nevoile conștiinței tale. Indiferent cum privești lucrurile, indiferent ce încerci să satisfaci, în orice caz, toate aceste acțiuni sunt făcute, în mare măsură, ca să răsplătești bunătatea părinților tăi, iar esența acestor acțiuni este de a răsplăti bunătatea pe care ți-au arătat-o părinții tăi crescându-te. Așadar, de ce ai această idee de a răsplăti bunătatea părinților tăi? Pentru că tu crezi că ei ți-au dat viață și că nu le-a fost ușor să te crească; în felul acesta, părinții tăi devin, în mod imperceptibil, creditorii tăi. Crezi că le ești dator și că trebuie să-i răsplătești. Crezi că numai răsplătindu-i vei avea umanitate și vei fi cu adevărat un copil filial și că a-i răsplăti este standardul moral pe care ar trebui să-l aibă un om. Așadar, aceste idei, păreri și acțiuni apar, în esență, pentru că tu crezi că le ești dator părinților tăi și că trebuie să-i răsplătești; într-o mare măsură, părinții sunt creditorii tăi, adică tu crezi că ai o datorie la ei pentru bunătatea pe care ți-

au arătat-o. Acum că ai capacitatea de a-i răsplăti și a-i recompensa, o faci – conform abilităților tale, folosești banii și afecțiunea ca să-i recompensezi. Așadar, este aceasta o manifestare a adevăratei umanități? Este un adevărat principiu de practică? (Nu este.) De ce spun că părinții nu sunt creditorii tăi? Întrucât faptul că „părinții nu sunt creditorii tăi” este adevărul; dacă-ți privești părinții ca pe binefăcătorii și creditorii tăi și dacă tot ce faci are scopul de a-i recompensa pentru bunătatea lor, oare această idee și această părere sunt corecte? (Nu.) Nu cumva acel „nu” a fost rostit cu multă reticență? Care din aceste afirmații este adevărul: „Părinții nu sunt creditorii tăi” sau „Părinții sunt binefăcătorii tăi și trebuie să-i recompensezi”? („Părinții nu sunt creditorii tăi” este adevărul.) Întrucât faptul că „părinții nu sunt creditorii tăi” este adevărul, atunci afirmația: „Părinții sunt binefăcătorii tăi și trebuie să-i recompensezi” este adevărul? (Nu.) Nu este în contradicție cu afirmația: „Părinții nu sunt creditorii tăi”? (Ba da.) Nu este important care din aceste afirmații îți face conștiința să se simtă vinovată – ce este important? Important este care din aceste afirmații e adevărul. Trebuie să accepți afirmația care este adevărul, chiar dacă îți face conștiința să se simtă inconfortabil și acuzată, pentru că este adevărul. Deși afirmația: „Părinții sunt binefăcătorii tăi și trebuie să-i recompensezi” este conform standardelor morale ale omenirii și conștiinței omului, ea nu este adevărul. Deși această afirmație îți face conștiința să se simtă mulțumită și confortabil, trebuie să renunți la ea. Aceasta este atitudinea pe care trebuie s-o ai când vine vorba despre acceptarea adevărului. Așadar, dintre „Părinții nu sunt creditorii tăi” și „Părinții sunt binefăcătorii tăi și trebuie să-i recompensezi”, care afirmație sună mai confortabil, mai în concordanță cu umanitatea și cu simțul conștiinței tale și mai în concordanță cu standardele morale ale omenirii? (Cea de-a doua afirmație.) De ce cea de-a doua afirmație? Pentru că răspunde nevoilor emoționale ale omului și le satisface.

Totuși, nu este adevărul și este detestată de Dumnezeu. Așadar, afirmația: „Părinții nu sunt creditorii tăi” îi face pe oameni să se simtă inconfortabil? (Da.) Ce simt și ce percep oamenii după ce aud această afirmație? (Că îi lipsește puțin conștiința.) Simt că îi lipsește puțin sentiment omenesc, nu-i așa? (Așa e.) Unii spun: „Dacă un om nu are sentimente umane, oare mai este om?” – dacă oamenii nu au sentimente umane, sunt ei oameni? Afirmația: „Părinții nu sunt creditorii tăi” pare lipsită de sentimente umane, dar este o realitate. Dacă abordezi relația cu părinții tăi într-o manieră rațională, vei descoperi că afirmația: „Părinții nu sunt creditorii tăi” a explicat limpede, chiar de la rădăcină, relația pe care fiecare persoană o are cu părinții săi și esența și rădăcina relațiilor interpersonale. Deși îți stingherește conștiința și nu-ți satisface nevoile emoționale, este în continuare un fapt și este în continuare adevărul. Acest adevăr îți poate permite să abordezi rațional și corect bunătatea pe care ți-au arătat-o părinții crescându-te. De asemenea, îți poate permite să abordezi rațional și corect orice așteptare din partea părinților tăi. Firește, poate și mai mult să-ți permită să abordezi rațional și corect relația pe care o ai cu părinții tăi. Dacă poți aborda astfel relația cu părinții tăi, atunci o poți gestiona într-un mod rațional. Unii oameni spun: „Aceste adevăruri sunt foarte bine spuse și sună foarte pasionant, dar de ce atunci când oamenii le aud, li se par imposibil de realizat? Mai ales «Părinții nu sunt creditorii tăi» – de ce, după ce aud acest adevăr, simt ei că relația cu părinții lor este din ce în ce mai distantă și mai înstrăinată? De ce simt că nu există deloc afecțiune între ei și părinții lor?” Oare adevărul încearcă, în mod deliberat, să-i îndepărteze pe oameni unii de ceilalți? Oare adevărul încearcă, intenționat, să rupă legăturile dintre oameni și părinții lor? (Nu.) Așadar, ce rezultat poate fi obținut din înțelegerea acestui adevăr? (Înțelegerea acestui adevăr ne poate permite să vedem relația cu părinții noștri așa cum este ea în realitate – acest adevăr ne

spune reala natură a acestei chestiuni.) Corect, îți permite să vezi adevărata natură a acestei chestiuni, să abordezi și să gestionezi rațional aceste lucruri și să nu trăiești stăpânit de afecțiunile tale sau de relațiile interpersonale trupești, nu-i așa?

Să vorbim despre felul în care ar trebui să fie interpretată afirmația: „Părinții nu sunt creditorii tăi.” Părinții nu sunt creditorii tăi – nu este o realitate? (Ba este.) Întrucât este o realitate, se cuvine să explicăm chestiunile implicate în această afirmație. Să analizăm următoarea chestiune: părinții ți-au dat viață. Cine a ales ca ei să-ți dea viață: tu sau părinții tăi? Cine a ales pe cine? Dacă privești acest lucru din perspectiva lui Dumnezeu, răspunsul este: niciunul din voi. Nici tu, nici părinții tăi nu au ales ca ei să-ți dea viață. Dacă te uiți la rădăcina acestei chestiuni, ea a fost predestinată de Dumnezeu. Pentru moment, vom lăsa deoparte acest subiect, deoarece oamenilor le este ușor să înțeleagă această chestiune. Din perspectiva ta, te-ai născut în mod pasiv la părinții tăi, fără să ai de ales în privința aceasta. Din perspectiva părinților tăi, ți-au dat viață prin voința lor independentă, nu-i așa? Cu alte cuvinte, lăsând deoparte predestinarea de la Dumnezeu, când vine vorba despre chestiunea nașterii tale, părinții tăi au fost cei care au avut toată puterea. Au ales să-ți dea viață și au luat toate deciziile. Nu ai ales ca ei să-ți dea viață, te-ai născut pasiv la ei și nu ai avut de ales în chestiunea aceasta. Așadar, întrucât părinții tăi au avut toată puterea și au ales să-ți dea viață, au o obligație și o responsabilitate să te crească, să te facă om mare, să-ți ofere o educație, hrană, haine și bani – aceasta este responsabilitatea și obligația lor și este ceea ce se cuvine să facă. Întrucât tu ai fost mereu pasiv de-a lungul perioadei în care te-au crescut, nu ai avut dreptul să alegi – a trebuit să fii crescut de ei. Întrucât erai mic, nu aveai capacitatea să te crești singur, nu ai avut de ales decât să te lași crescut, în mod pasiv, de părinții tăi. Ai fost crescut în modul ales de

părinții tăi; dacă îți dădeau mâncare și băutură bună, atunci consumai mâncare și băutură bună. Dacă părinții îți ofereau un mediu de viață în care supraviețuiai cu tărâțe și plante sălbatice, atunci supraviețuiai cu tărâțe și plante sălbatice. În orice caz, când te creșteau, tu erai pasiv, iar părinții tăi își îndeplineau responsabilitatea. E ca și cum ar avea grijă de o floare. Întrucât vor să aibă grijă de o floare, ar trebui să îi pună îngrășământ, să o ude și să se asigure că primește lumina soarelui. Așadar, în ceea ce privește oamenii, indiferent dacă părinții te-au crescut cu meticulozitate sau cu multă grijă, în orice caz, ei doar își îndeplineau responsabilitatea și obligația. Indiferent de motivele pentru care te-au crescut, a fost responsabilitatea lor – pentru că ți-au dat viață, ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru tine. Având în vedere acest lucru, poate fi considerat bunătate tot ce au făcut ei pentru tine? Nu poate, nu? (Nu.) Faptul că părinții tăi și-au îndeplinit responsabilitatea față de tine nu poate fi considerat bunătate, așa că dacă își îndeplinesc responsabilitatea față de o floare sau o plantă, udând-o și fertilizând-o, asta poate fi considerată bunătate? (Nu.) Acest lucru este chiar mai departe de a fi bunătate. Florile și plantele cresc mai bine afară – dacă sunt plantate în pământ, cu vânt, soare și apă de ploaie, atunci le merge bine. Nu cresc la fel de bine ca afară, când sunt plantate într-un ghiveci, înăuntru, dar oriunde s-ar afla, trăiesc, nu-i așa? Oriunde ar fi, acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Ești o persoană care are viață, iar Dumnezeu Își asumă responsabilitatea pentru fiecare viață, permițându-i să supraviețuiască și să urmeze legea pe care o respectă toate ființele create. Însă, ca persoană, trăiești în mediul în care te cresc părinții tăi, așa că ar trebui să crești și să existi în acel mediu. Faptul că trăiești în acel mediu se datorează, la scară mai mare, predestinării de la Dumnezeu; la scară mai mică, se datorează faptului că părinții tăi te-au crescut, nu-i așa? În orice caz, crescându-te, părinții tăi îndeplinesc o

responsabilitate și o obligație. Să te crească până la maturitate este obligația și responsabilitatea lor, iar asta nu se poate numi bunătate. Dacă nu poate fi considerată bunătate, atunci nu este un lucru de care se cuvine să te bucuri? (Ba da.) Acesta este un fel de drept de care ar trebui să te bucuri. Ar trebui să fii crescut de părinții tăi, pentru că, înainte să ajungi la maturitate, rolul pe care îl joci este acela de copil care este crescut. Prin urmare, părinții tăi pur și simplu îndeplinesc un fel de responsabilitate față de tine, iar tu doar o primești, dar cu siguranță nu primești har sau bunătate de la ei. Pentru fiecare creatură vie, să facă și să aibă grijă de copii, să se reproducă și să crească următoarea generație este un fel de responsabilitate. De exemplu, păsările, vacile, oile și chiar tigrii trebuie să aibă grijă de puii lor, după ce se reproduc. Nu există viețuitoare care nu-și cresc puii. Este posibil să existe câteva excepții, dar nu sunt multe. Este un fenomen natural în existența viețuitoarelor, este un instinct și nu poate fi atribuit bunătății. Acestea doar se supun unei legi pe care Creatorul a stabilit-o pentru animale și pentru omenire. Prin urmare, faptul că părinții te-au crescut nu este un fel de bunătate. Având în vedere acest lucru, se poate spune că părinții nu sunt creditorii tăi. Ei își îndeplinesc responsabilitatea față de tine. Indiferent cât efort depun și câți bani cheltuiesc pentru tine, nu ar trebui să-ți ceară să-i recompensezi, pentru că aceasta este responsabilitatea lor ca părinți. Întrucât este o responsabilitate și o obligație, ar trebui să fie gratis, iar ei nu ar trebui să ceară compensații. Crescându-te, părinții tăi doar își îndeplineau responsabilitatea și obligația, iar acest lucru nu ar trebui să fie plătit și nu ar trebui să fie o tranzacție. Așadar, nu trebuie să-ți abordezi părinții și să-ți gestionezi relația cu ei conform ideii de a-i recompensa. Dacă îți tratezi părinții, îi răsplătești și-ți gestionezi relația cu ei conform acestei idei, acest lucru este inuman. În același timp, este posibil să te facă să fii reținut și legat de sentimentele tale trupești și îți va fi greu să ieși din aceste

încurcături, în măsura în care s-ar putea chiar să-ți pierzi calea. Părinții nu sunt creditorii tăi, așa că nu ai nicio obligație să le adeverești toate așteptările. Nu ai nicio obligație să plătești prețul pentru așteptările lor. Adică, ei pot avea propriile așteptări. Tu ai propriile alegeri și calea în viață și destinul pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru tine, lucru care nu are nicio legătură cu părinții tăi. Așadar, când unul din părinții tăi spune: „Ești un copil nefilial. Nu te-ai întors să mă vezi de atât de mulți ani și au trecut atât de multe zile de când m-ai sunat ultima oară. Sunt bolnav și nu există nimeni care să aibă grijă de mine. Chiar te-am crescut degeaba. Ești într-adevăr un ingrat nepăsător și un copil nerecunoscător!”, dacă nu înțelegi adevărul că „Părinții nu sunt creditorii tăi”, să auzi aceste cuvinte va fi la fel de dureros ca un cuțit care îți străpunge inima, iar tu te vei simți vinovat. Fiecare dintre aceste cuvinte se va întipări în inima ta și te va face să te simți rușinat în fața părintelui tău, îndatorat și plin de vinovăție față de el. Când părintele tău spune că ești un ingrat nepăsător, tu chiar vei crede: „Are completă dreptate. M-a crescut până la vârsta aceasta și nu a fost capabil să se încălzească deloc în lumina mea. Acum e bolnav și a sperat că aș putea să stau la căpătâiul său, să-l servesc și să-i țin de urât. A avut nevoie să-i răsplătesc bunătatea, iar eu nu am fost acolo. Chiar sunt un ingrat nepăsător!” Te vei cataloga drept un ingrat nepăsător – este acesta un lucru rezonabil? Ești un ingrat nepăsător? Dacă nu ți-ai fi părăsit căminul ca să-ți îndeplinești datoria în altă parte și ai fi rămas alături de părintele tău, l-ai fi putut împiedica să se îmbolnăvească? (Nu.) Poți controla dacă părinții tăi trăiesc sau mor? Poți controla dacă sunt bogați sau săraci? (Nu.) Orice boală vor face părinții tăi, nu va fi pentru că s-au epuizat crescându-te sau pentru că le-a fost dor de tine; cu siguranță nu vor contracta din cauza ta niciuna dintre aceste boli majore, grave și posibil fatale. Aceea este soarta lor și nu are nicio legătură cu tine. Indiferent cât de filial ești, tot ce poți realiza este

să le reduci puțin suferința și poverile trupești, dar au vreo legătură cu tine momentul în care se îmbolnăvesc, ce boală fac, când și unde mor? Nu, nu au. Dacă ești filial, dacă nu ești un ingrat nepăsător și îți petreci toată ziua cu ei, veghindu-i, oare nu se vor îmbolnăvi? Oare nu vor muri? Dacă se vor îmbolnăvi, oare nu se vor îmbolnăvi oricum? Dacă vor muri, oare nu vor muri oricum? Nu este corect? Dacă părinții tăi ar fi spus că ești un ingrat nepăsător, că nu ai conștiință și că ești un copil nerecunoscător, te-ai fi supărat? (Da.) Dar acum? (Acum nu m-aș supăra.) Așadar, cum s-a rezolvat această problemă? (Dumnezeu a avut părtășie cu noi, zicându-ne că dacă părinții noștri se îmbolnăvesc sau nu și dacă trăiesc sau mor nu are nimic de-a face cu noi, totul este predestinat de Dumnezeu. Dacă rămânem alături de ei, nu am putea face nimic, așadar, dacă spun că suntem ingrați nepăsători, asta nu are nicio legătură cu noi.) Indiferent dacă părinții te numesc un ingrat nepăsător, cel puțin îți faci datoria de ființă creată înaintea Creatorului. Cât timp nu ești un ingrat nepăsător în ochii lui Dumnezeu, este suficient. Nu contează ce spun oamenii. Ce zic părinții tăi despre tine nu este neapărat adevărat și ce afirmă nu este folositor. Trebuie să iei cuvintele lui Dumnezeu drept fundament. Dacă Dumnezeu spune că ești o ființă creată corespunzătoare, atunci nu contează dacă oamenii te numesc un ingrat nepăsător, ei nu pot realiza nimic. Este vorba doar că oamenii vor fi afectați de aceste insulte, din cauza efectului conștiințelor lor sau atunci când nu înțeleg adevărul și statura lor este mică și vor fi într-o dispoziție cam proastă și puțin deprimați, dar când se întorc înaintea lui Dumnezeu, toate acestea se vor rezolva și nu vor mai fi o problemă pentru ei. Nu s-a rezolvat problema răsplătirii bunătății din partea părinților? Înțelegi această chestiune? (Da.) Ce fapt trebuie să înțeleagă oamenii aici? Este responsabilitatea părinților tăi să te crească. Ei au ales să-ți dea viață, așa că au o responsabilitate și o obligație să te crească. Crescându-te până la

maturitate, își îndeplinesc responsabilitatea și obligația. Nu le datorezi nimic, așa că nu este nevoie să-i recompensezi. Nu trebuie să-i recompensezi – asta arată clar că părinții nu sunt creditorii tăi și că nu trebuie să faci nimic pentru ei, în schimbul bunătății lor. În cazul în care circumstanțele îți permit să îndeplinești o parte din responsabilitatea față de ei, atunci fă-o. Dacă mediul și circumstanțele tale obiective nu-ți permit să-ți îndeplinești obligația față de ei, atunci nu e nevoie să te gândești prea mult la asta și nu ar trebui să crezi că le ești îndatorat, pentru că părinții nu sunt creditorii tăi. Nu contează dacă dai dovadă de pietate filială față de părinții tăi sau dacă îți îndeplinești responsabilitatea față de ei, tu doar îți asumi perspectiva unui copil și îți îndeplinești o parte din responsabilitatea față de cei care, cândva, ți-au dat viață și te-au crescut. Cu siguranță însă nu poți face acest lucru din perspectiva recompensării lor sau din perspectiva potrivit căreia „Părinții sunt binefăcătorii tăi și trebuie să-i recompensezi, trebuie să le răsplătești bunătatea”.

În lumea non-credincioșilor, există o zicală: „Ciorile își răsplătesc mamele hrănindu-le, iar mieii îngenunchează ca să primească lapte de la mamele lor.” Mai există și zicala: „O persoană nefilială este mai prejos decât o fiară.” Ce grandios sună aceste zicale! De fapt, fenomenele pe care prima zicală le menționează, ciorile care își răsplătesc mamele hrănindu-le și mieii care îngenunchează ca să primească lapte de la mamele lor, chiar există, acestea sunt realități. Totuși, sunt doar fenomene din lumea animalelor. Sunt doar un tip de lege pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru diverse viețuitoare și pe care o respectă toate felurile de viețuitoare, inclusiv oamenii. Faptul că toate felurile de viețuitoare respectă această lege demonstrează și mai mult că toate viețuitoarele sunt create de Dumnezeu. Niciuna dintre ele nu poate încălca această lege și nu o poate transcende. Chiar și carnivorele relativ feroce, precum leii și tigrii, își hrănesc puii și nu

îi mușcă înainte să ajungă la maturitate. Acesta este un instinct animalic. Indiferent ce specie sunt, că sunt feroce sau bune și blânde, toate animalele au acest instinct. Tot felul de creaturi, inclusiv oamenii, pot continua să se reproducă și să supraviețuiască doar dacă respectă acest instinct și această lege. Dacă nu ar respecta această lege sau dacă nu ar avea această lege și acest instinct, nu ar fi capabile să se reproducă și să supraviețuiască. Lanțul biologic nu ar exista, și nici lumea. Nu este adevărat? (Ba da.) Ciorile care își răsplătesc mamele hrănindu-le și mieii care îngenunchează ca să primească lapte de la mamele lor demonstrează tocmai faptul că lumea animalelor respectă acest fel de lege. Toate felurile de viețuitoare au acest instinct. Odată ce puii se nasc, femelele sau masculii speciei au grijă de ei și îi hrănesc până la maturitate. Toate felurile de viețuitoare pot să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile față de puii lor, crescând conștiincios și cu grijă următoarea generație. Acest lucru ar trebui să fie cu atât mai mult valabil pentru oameni. Omenirea îi numește pe oameni animale superioare – dacă nu pot respecta această lege și le lipsește acest instinct, atunci oamenii sunt mai prejos decât animalele, nu-i așa? Prin urmare, indiferent cât de multă grijă au avut părinții de tine când te-au crescut și cât de mult și-au îndeplinit responsabilitatea față de tine, au făcut doar ce se cuvine să facă în sfera abilităților unei ființe umane create – a fost instinctul lor. Priviți păsările: cu mai mult de o lună înainte de sezonul de împerechere, ele caută constant un loc sigur pentru a-și face cuiburile. Masculii și femelele pleacă în schimburi, cărând diferite tipuri de plante, pene și crenguțe ca să înceapă a-și construi cuiburile în copaci cu ramuri relativ dese. Micile cuiburi construite de diverse tipuri de păsări sunt toate incredibil de rezistente și complexe. De dragul puilor, păsările fac tot acest efort construind cuiburi și adăposturi. După ce-și construiesc cuiburile și vine vremea clocirii, în fiecare cuib există tot timpul o pasăre; masculii și

femelele sunt în schimburi alternative timp de 24 de ore pe zi și sunt incredibil de atenți – când unul dintre ei se întoarce, celălalt zboară curând după aceea. La scurt timp, câțiva pui ies din găoace și-și scot capetele, iar tu îi poți auzi ciripind în copacii lor. Păsările adulte zboară încoace și încolo, întorcându-se acum ca să-și hrănească puii cu viermi, mai târziu pentru a-i hrăni cu altceva, dând dovadă de o atenție incredibilă. După două luni, câțiva pui au crescut puțin și pot sta pe marginea cuibului și dau din aripi; părinții lor zboară încoace și încolo, hrănindu-i și păzindu-i cu rândul. Într-un an, am văzut o cioară în văzduh, ținând un pui în cioc. Puiul țipa jalnic, strigând, mai mult sau mai puțin, după ajutor. Cioara era în față, zburând cu puiul în cioc, iar în urma ei era o pereche de păsări adulte, care o urmăreau. Acele două păsări țipau și ele jalnic și, în cele din urmă, cioara a zburat departe. Probabil că puiul ar fi murit oricum, indiferent dacă părinții ar fi reușit să ajungă cioara. Acele două păsări adulte care o urmăreau au țipat și au cârâit atât de mult încât i-au alarmat pe oamenii de la sol – cât de jalnice crezi că au fost țipetele lor? De fapt, sigur nu aveau un singur pui. Probabil că aveau trei sau patru pui în cuib, dar când unul a fost luat, l-au urmărit, țipând și cârâind. Așa este lumea animală și biologică – viețuitoarele sunt capabile să-și crească neobosite puii. Păsările se întorc și construiesc cuiburi noi în fiecare an, fac aceleași lucruri în fiecare an; își clocesc ouăle, își hrănesc puii și îi învață să zboare. Cât timp puii exersează zborul, ei nu zboară foarte sus și uneori cad pe pământ. Chiar i-am salvat de câteva ori și ne-am grăbit să-i punem înapoi în cuiburile lor. Părinții lor îi învață în fiecare zi și, într-o bună zi, toți acei pui își vor părăsi cuiburile și vor zbura departe, lăsând în urmă cuiburi goale. În anul următor, noi perechi de păsări vor veni pentru a construi cuiburi, a-și cloci ouăle și a-și crește puii. Toate felurile de viețuitoare și de animale au aceste instincte și legi și le respectă foarte bine, ducându-le la perfecție. Acesta este un lucru pe care nicio

persoană nu-l poate distruge. Există, de asemenea, câteva animale speciale, precum tigrii și leii. Când aceste animale ajung la maturitate, își părăsesc părinții, iar unii masculi chiar devin rivali, mușcând, concurând și luptând dacă este necesar. Acest lucru este normal, este o lege. Ele nu sunt foarte afectuoase și nu trăiesc sub imperiul sentimentelor lor așa ca oamenii, spunând: „Trebuie să le răsplătesc bunătatea, trebuie să-i recompensez – trebuie să-mi ascult părinții. Dacă nu le arăt pietate filială, alți oameni mă vor condamna, mustra și critica pe la spate. N-aș putea suporta asta!” Astfel de lucruri nu se spun în lumea animalelor. De ce zic oamenii astfel de lucruri? Pentru că, în societate și în grupurile de oameni, există diverse idei și consensuri greșite. După ce oamenii au fost influențați, măcinați și stricați de aceste lucruri, în ei vor apărea diferite moduri de a interpreta și de a gestiona relația părinte-copil și, în cele din urmă, își vor trata părinții ca pe creditorii lor – creditori pe care nu vor fi capabili să-i răsplătească toată viața lor. Chiar există niște oameni care, după moartea părinților, se simt vinovați toată viața și se cred nevrednici de bunătatea părinților lor, din cauza unui lucru pe care l-au făcut și care nu i-a făcut fericiți pe părinții lor sau nu a mers așa cum au vrut părinții lor. Spune-Mi, nu este o exagerare? Oamenii trăiesc sub imperiul sentimentelor lor, așa că nu pot fi invadați și tulburați decât de diverse idei care derivă din aceste sentimente. Oamenii trăiesc într-un mediu influențat de ideologia omenirii corupte, așadar sunt invadați și tulburați de diverse idei false, lucru care le face viața epuizantă și mai puțin simplă decât cea a altor viețuitoare. Cu toate acestea, în prezent, întrucât Dumnezeu lucrează și exprimă adevărul, pentru a le spune oamenilor care este adevărata natură a tuturor faptelor și pentru a le permite să înțeleagă adevărul, după ce ajungi să înțelegi adevărul, aceste idei și păreri false nu te vor mai împovăra și nu-ți vor mai servi drept ghid pentru felul în care îți gestionezi relația cu părinții. În acest punct, viața ta va

deveni mai relaxată. Să duci o viață relaxată nu înseamnă că nu vei ști care sunt responsabilitățile și obligațiile tale – vei ști în continuare aceste lucruri. Depinde doar de perspectiva și metodele pe care le alegi pentru a-ți aborda responsabilitățile și obligațiile. O cale este de a lua drumul sentimentelor și de a gestiona aceste lucruri prin mijloace emoționale și prin metodele, ideile și părerile spre care Satana îl îndrumă pe om. Cealaltă cale este de a trata aceste lucruri pe baza cuvintelor pe care omul le-a învățat de la Dumnezeu. Când ei tratează aceste chestiuni conform ideilor și părerilor false ale Satanei, nu pot decât să trăiască în încurcătura sentimentelor lor și nu vor fi niciodată capabili să distingă ce este corect de ce este greșit. În aceste circumstanțe, nu au de ales decât să trăiască într-o capcană, prinși mereu în chestiuni precum: „Ai dreptate, eu greșesc. Tu mi-ai oferit mai mult; eu ți-am oferit mai puțin. Ești nerecunoscător. Depășești limita.” Prin urmare, ei nu vorbesc niciodată clar. Totuși, după ce oamenii înțeleg adevărul și când scapă de ideile și părerile lor false și din plasa sentimentelor, aceste chestiuni devin simple pentru ei. Dacă respecți un adevăr-principiu, o idee sau o părere care este corectă și provine de la Dumnezeu, viața ta va deveni foarte relaxată. Nici opinia publică, nici conștiința ta trează și nici povara sentimentelor tale nu-ți vor mai obstrucționa felul în care gestionezi relația cu părinții tăi; dimpotrivă, aceste lucruri îți vor permite să înfrunți această relație într-un mod corect și rațional. Dacă acționezi conform adevărurilor-principii pe care Dumnezeu le-a dat omului, chiar dacă oamenii te critică pe la spate, tot te vei simți împăcat și calm în adâncul sufletului și acest lucru nu va avea niciun efect asupra ta. Cel puțin nu te vei mustra aspru pentru că ești un ingrat nerecunoscător sau, în adâncul inimii, nu vei mai simți că te acuză conștiința. Asta pentru că vei ști că toate acțiunile tale sunt realizate conform metodelor pe care le-ai învățat de la Dumnezeu și că auzi cuvintele lui Dumnezeu și te supui lor și Îi urmezi calea. Să asculte cuvintele lui

Dumnezeu și să-I urmeze calea este simțul rațiunii pe care oamenii se cuvine să-l aibă cel mai mult. Vei fi o persoană adevărată numai când vei face aceste lucruri. Dacă nu ai realizat aceste lucruri, atunci ești un ingrat nepăsător. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Acum vezi clar această chestiune? Să o vezi clar este un aspect al acestui lucru; dacă oamenii pot vedea treptat această chestiune așa cum este ea și pot practica adevărul, acesta este alt aspect. Pentru a vedea limpede această chestiune, oamenii trebuie să experimenteze un timp aceste lucruri. Dacă oamenii-și doresc să vadă clar acest fapt și această esență și să ajungă la punctul în care să gestioneze chestiunile principial, asta nu se poate face în scurt timp, pentru că trebuie mai întâi să se lepede de influența tuturor felurilor de idei și păreri false și ticăloase. Un alt aspect, mai important, al acestui lucru este acela că trebuie să poată înlătura constrângerile și influența propriei conștiințe și a propriilor sentimente; în special, trebuie să treacă peste obstacolul propriilor sentimente. Să spunem că, în teorie, conștientizezi cum cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și este corect și, în teorie, știi că ideile și părerile false pe care Satana le insuflă oamenilor sunt greșite, dar pur și simplu nu poți trece peste obstacolele sentimentelor tale și mereu îți pare rău de părinții tăi, crezând că ți-au arătat prea multă bunătate, că s-au sacrificat, au făcut și au suferit prea mult pentru tine, că umbra a tot ceea ce au făcut pentru tine, tot ce au spus și chiar fiecare preț pe care l-au plătit pentru tine sunt încă vii în mintea ta. Fiecare dintre aceste obstacole va fi un moment foarte important pentru tine și nu îți va fi ușor să îl depășești. De fapt, tu însuți vei fi cel mai mare obstacol de depășit. Dacă vei putea depăși obstacol după obstacol, atunci vei fi capabil să renunți complet la sentimentele pe care le ai, în adâncul inimii, față de părinții tăi. Nu am părtășie despre asta ca să te fac să-ți trădezi părinții și cu siguranță nu ca să te determin să trasezi limite între tine și părinții tăi – nu dăm startul unei

mișcări, nu este nevoie să trasezi limite. Am părtășie despre asta doar ca să-ți împărtășesc o înțelegere corectă a acestor chestiuni și să te ajut să accepți o idee și o părere corectă. În plus, am părtășie despre asta ca, atunci când ți se vor întâmpla aceste lucruri, să nu fii tulburat sau legat de mâini și de picioare de ele și, mai important, când vei întâlni aceste lucruri, ele să nu-ți afecteze modul în care îți faci datoria de ființă creată. În felul acesta, părtășia Mea își va îndeplini scopul. Desigur, pot oamenii care trăiesc în trup să ajungă în punctul în care nu au niciunul dintre aceste lucruri în mințile lor și în care nu există nicio încurcătură emoțională între ei și părinții lor? Ar fi imposibil. În lumea aceasta, în afară de părinții lor, oamenii au și copii – acestea două sunt cele mai apropiate relații trupești dintre oameni. E imposibil să rupi complet legătura dintre un părinte și copil. Nu încerc să te fac să treci prin formalitatea de a declara că vei rupe legăturile cu părinții tăi și că nu veți mai fi împreună niciodată. Încerc să te ajut să-ți abordezi corect relația cu ei. Aceste lucruri sunt dificile, nu-i așa? Pe măsură ce înțelegi mai profund adevărul și pe măsură ce îmbătrânești, dificultatea acestor lucruri se va reduce și va scădea treptat. Când oamenii au 20 de ani, simt atașamentul față de părinții lor ca fiind la un nivel diferit decât la 30 sau la 40 de ani. Acest atașament devine și mai discret după ce împlinesc 50 de ani și nu este nevoie să vorbim despre momentul în care oamenii ajung la 60 sau 70 de ani. Până atunci, atașamentul este și mai ușor – se schimbă pe măsură ce oamenii îmbătrânesc.

Adevărul: „Părinții nu sunt creditorii tăi” este principiul corect de practică pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă atunci când vine vorba despre felul în care își abordează părinții. Care este celălalt principiu de practică? (Părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții tale.) Nu este mai ușor să înțelegi și să renunți la zicala: „Părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții tale” decât la aceea că „Părinții nu sunt creditorii tăi”? Din afară, se

pare că părinții au dat naștere vieții tale trupești și ei sunt cei care ți-au dat viață. Dacă însă privim asta din perspectiva lui Dumnezeu și de la rădăcina problemei, viața trupească nu ți-a fost dată de părinții tăi, pentru că oamenii nu pot crea viață. Mai simplu spus, nicio persoană nu poate crea răsuflarea omului. Motivul pentru care trupul fiecărei persoane este capabil să devină o persoană este pentru că are acea suflare. Viața omului constă în această suflare și este semnul unei persoane vii. Oamenii au această suflare și această viață, iar sursa și originea acestor lucruri nu sunt părinții lor. Doar că oamenii au apărut fiindcă părinții le-au dat viață – la rădăcină, Dumnezeu este Cel care dă oamenilor aceste lucruri. Prin urmare, părinții nu sunt stăpânii vieții tale, Stăpânul vieții tale este Dumnezeu. El a creat omenirea, a creat viețile omenirii și i-a dat acesteia suflarea vieții, care este originea vieții omului. Prin urmare, este ușor de înțeles că „Părinții nu sunt stăpânii vieții tale”? Suflarea nu ți-a fost dată de părinții tăi și cu atât mai puțin ceea ce urmează nu-ți este dat de părinți. Dumnezeu veghează și guvernează fiecare zi a vieții tale. Părinții tăi nu pot decide cum va decurge fiecare zi a vieții tale, dacă va fi fericită și va merge ca pe roate, cu cine te vei întâlni sau în ce mediu vei trăi în fiecare zi. Pur și simplu Dumnezeu are grijă de tine prin intermediul părinților tăi – ei sunt doar oamenii pe care El i-a trimis să aibă grijă de tine. Când te-ai născut, nu părinții tăi au fost cei care ți-au dat viață, așadar ei au fost cei care ți-au dat viața care ți-a permis să trăiești până acum? Tot nu. Originea vieții tale este tot Dumnezeu și nu părinții tăi. Să spunem că părinții tăi ți-au dat viață, dar la un an sau la cinci ani, Dumnezeu ar decide să-ți ia viața. Ar putea părinții tăi să facă, în privința asta, ceva? Ce ar face? Cum ți-ar salva viața? Te-ar trimite la spital și te-ar încredința doctorilor, care ar încerca să-ți vindece boala și să-ți salveze viața. Asta este responsabilitatea părinților tăi. Totuși, dacă Dumnezeu ar spune că această viață și această persoană nu ar trebui să

trăiască și că ar trebui să te reîncarnezi în altă familie, atunci părinții tăi nu ar avea nicio putere sau mijloacele să-ți salveze viața. N-ar putea decât să privească în timp ce mica ta viață ar pleca din lumea aceasta. Când se pierde o viață, ei sunt neputincioși – tot ce pot face este să-și îndeplinească responsabilitatea de părinți și să te încredințeze doctorilor, care ar încerca să-ți vindece boala și să-ți salveze viața, dar nu părinții tăi decid dacă viața ta continuă sau nu. Dacă Dumnezeu spune că poți continua să trăiești, atunci viața ta există. Dacă spune că viața ta nu ar trebui să existe, atunci o vei pierde. E ceva ce pot face părinții în privința asta? Pot doar să se resemneze cu soarta ta. Mai clar, ei sunt doar ființe create obișnuite. Doar că, din perspectiva ta, ei au o identitate specială – ți-au dat viață și te-au crescut, sunt șefii și părinții tăi. Însă, din perspectiva lui Dumnezeu, ei sunt doar oameni obișnuiți, sunt membri ai omenirii corupte și nu au nimic special. Nu sunt nici măcar stăpânii propriilor vieți, deci cum ar putea să fie stăpânii vieții tale? Deși ți-au dat viață, ei nu știu de unde a provenit viața ta și nu au putut decide când, la ce oră și în ce loc va sosi viața ta sau cum va fi ea. Ei nu știu niciunul dintre aceste lucruri. În ceea ce-i privește, doar așteaptă pasiv, așteptând suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Indiferent că le place sau nu, indiferent dacă ei cred sau nu, oricum toate acestea sunt orchestrate și apar în mâinile lui Dumnezeu. Părinții nu sunt stăpânii vieții tale – nu este aceasta o chestiune ușor de înțeles? (Ba da.) Părinții tăi au dat naștere trupului tău, dar nu și vieții lui. Aceasta este o realitate. Pot părinții tăi să controleze chestiuni precum cât ești de înalt, ce constituție fizică ai, ce culoare sau cât de des îți este părul, ce hobbyuri ai și așa mai departe? (Nu.) Părinții tăi nu pot decide dacă tenul tău este frumos sau nu, sau ce trăsături ai. Unii părinți sunt grași și dau naștere unor copii care sunt slabi și scunzi, cu nasuri și ochi mici. Când oamenii îi văd, se gândesc: „Cu cine seamănă acești copii? Cu siguranță nu arată ca părinții

lor.” Părinții nu pot decide nici măcar cu cine seamănă copiii lor, nu-i așa? Unii părinți au trupuri robuste și fac copii foarte uscățivi și slabi; unii părinți au trupuri foarte uscățive și slabe și au copii incredibil de robuști, puternici precum un taur. Unii părinți sunt timizi ca șoriceii și dau naștere unor copii foarte îndrăzneți. Unii părinți sunt prudenți și precauți și dau naștere unor copii care sunt foarte ambițioși și, în cele din urmă, unii dintre ei devin împărați, unii devin președinți, iar alții devin lideri ai unor bande de bandiți și de pungași. Unii părinți sunt fermieri, dar copiii pe care îi fac devin oficiali de rang înalt. Există, de asemenea, unii părinți care sunt înșelători, dar dau naștere unor copiii care sunt bine-crescuți și neprihăniți. Unii părinți sunt non-credincioși sau pot chiar să venereze idoli sau diavoli și dau viață unor copii care vor să creadă în Dumnezeu, care nu pot trăi fără credința lor în Dumnezeu. Unii părinți le spun copiilor lor: „Te voi trimite la facultate”, iar copiii lor zic: „Nu, sunt o ființă creată, trebuie să-mi îndeplinesc datoria!” Apoi părinții le spun copiilor: „Ești tânăr, nu ai nevoie să îndeplinești o datorie. Noi ne îndeplinim o parte din îndatoriri pentru că sunt bătrâni și nu avem perspective; pe viitor, vom câștiga câteva binecuvântări pentru familia noastră, așa că tu nu trebuie s-o faci. Ar trebui să înveți pe brânci și, după ce absolvi facultatea, trebuie să pleci și să devii un oficial de rang înalt, ca să mă pot scălda în lumină împreună cu tine.” Copiii lor răspund: „Nu. Sunt o ființă creată, îndeplinirea datoriei mele este cel mai important lucru.” Desigur, există unii părinți care cred în Dumnezeu și renunță la familiile și la carierele lor, dar copiii lor refuză să creadă vreodată în Dumnezeu. Copiii lor sunt non-credincioși și, oricum ai privi acești copii și pe părinții lor, ei nu seamănă cu o familie. Deși arată ca o familie după înfățișare, obiceiuri de viață și chiar unele aspecte ale caracterelor lor, după hobbyuri, interese, lucrurile pe care le urmăresc și căile pe care merg, sunt complet diferiți. Pur și simplu sunt două tipuri

diferite de oameni care merg pe două căi diferite. Așadar, există diferențe între viețile oamenilor și acestea nu sunt determinate de părinții lor. Părinții nu pot decide ce fel de vieți au copiii lor sau în ce fel de medii se nasc. Părinții tăi nu sunt nici stăpânii vieții, nici ai sorții tale. Viața nu le este dată oamenilor de către părinții lor – soarta unei persoane este o chestiune mai importantă sau mai puțin importantă decât viața sa? Pentru oameni, amândouă sunt chestiuni importante. De ce? Pentru că acestea nu sunt lucruri pe care oamenii le pot înțelege, realiza sau controla folosindu-și instinctele, abilitățile sau calibrul. Sorțile oamenilor și traiectoriile vieții lor sunt decise și guvernate de Dumnezeu. Nicio persoană nu poate face nicio alegere în privința acestor două chestiuni. Nici tu, nici părinții tăi nu alegeți în ce familie te naști sau ce părinți vei avea în viața asta. Părinții tăi au fost și ei pasivi în nașterea ta. Așadar, părinții tăi nu pot decide ce traiectorie va avea soarta ta, nu pot decide dacă vei fi avut sau bogat în viață, sărac și umil sau doar o persoană obișnuită; nu pot decide unde vei merge în viața aceasta, unde vei locui sau cum va fi căsnicia ta, cum vor fi copiii tăi sau în ce fel de mediu material vei trăi și așa mai departe. Există unii oameni ale căror familii au prosperat, au avut îmbrăcăminte și hrană și mai mulți bani decât puteau cheltui înainte să aibă un copil, dar după ce a crescut, copilul a risipit averea familiei și, indiferent câți bani au câștigat părinții lui, nu au putut să compenseze toți banii pe care copilul lor cheltuitor i-a risipit. De asemenea, există niște oameni care au fost săraci, dar la câțiva ani după ce au avut un copil, afacerea lor de familie a început să prospere, viețile lor s-au îmbunătățit, lucrurile au început să meargă din ce în ce mai bine, iar mediul în care trăiau s-a îmbunătățit și el. Vezi tu, toate acestea sunt lucruri la care acești părinți nu s-au așteptat, nu-i așa? Părinții nu pot decide sorțile copiilor lor și, firește, nici nu au nicio legătură cu sorțile copiilor. Calea pe care mergi, unde mergi și ce oameni întâlnești în viața asta, câte dezastre

înfrunți, câte lucruri grozave și câtă bogăție îți vor apărea în cale – toate aceste lucruri nu au nicio legătură cu părinții tăi sau cu așteptările lor. Fiecare părinte își dorește să aibă un copil care să se ridice în lume, dar oare această dorință se adeverește întotdeauna? Nu neapărat. Unii copii se ridică în lume, așa cum au vrut părinții lor și devin oficiali de rang înalt, se îmbogățesc și trăiesc bine, dar părinții lor se îmbolnăvesc și mor în decursul a câțiva ani și nu apucă să se bucure deloc de acest noroc sau să se încălzească în această lumină. Are soarta unui om vreo legătură cu părinții lui? Nu. Nu este ca și cum poți realiza tot ce se așteaptă părinții tăi să realizezi. Soarta unei persoane nu are nicio legătură cu părinții ei și părinții unei persoane nu îi pot decide soarta. Deși părinții tăi ți-au dat viață și deși au făcut multe lucruri ca să pună baza pentru perspectivele, idealurile și soarta ta viitoare, ei nu pot decide cum va fi soarta ta sau viitoarea ta cale în viață – aceste lucruri nu au nicio legătură cu ei. Prin urmare, părinții nu sunt stăpânii sorții tale și nu pot schimba nimic la tine. Dacă îți este sortit să fii bogat, atunci indiferent cât de săraci sau incapabili sunt părinții tăi, tu vei acumula averea care ți se cuvine. Dacă îți este sortit să fii o persoană săracă, obișnuită sau umilă, atunci, indiferent cât de capabili sunt părinții tăi, ei nu vor putea să te ajute. Dacă ești ales de Dumnezeu și ești unul dintre aleșii Lui, adică, dacă ai fost predestinat de El, atunci oricât de puternici sau capabili sunt părinții tăi, ei nu vor putea să te împiedice să crezi în Dumnezeu, chiar dacă ar vrea s-o facă. Întrucât îți este sortit să fii un membru al casei lui Dumnezeu și unul dintre aleșii Lui, nu poți să scapi de acest lucru. Soarta unei persoane are legătură numai cu suveranitatea și predestinarea lui Dumnezeu; nu are nicio legătură cu dorințele sau cu așteptările părinților ei. Firește, nu are nicio legătură nici cu interesele, hobby-urile, caracterul, aspirațiile, calibrul sau abilitățile acelui individ. Prin urmare, pe baza adevărului: „Părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai

sorții tale", cum ar trebui să abordezi așteptările părinților tăi? Oare ar trebui să le accepți întru totul, să le ignori sau să le abordezi rațional? Când vine vorba de chestiunea vieții sau a sorții tale, părinții tăi sunt doar oameni normali, pot aștepta și pot spune orice vor. Lasă-i să spună orice doresc, tu doar vezi-ți de treabă. Nu este nevoie să te cerți cu ei, pentru că oricum sunt lucrurile cu adevărat, așa vor fi. Acest lucru nu apare în urma unei dezbateri și nu se schimbă în funcție de voința omului. Nu-ți poți decide soarta și cu atât mai puțin pot părinții tăi să o facă! Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Deși părinții sunt înaintașii tăi, tot nu au nicio legătură sau conexiune cu soarta ta. Ei nu ar trebui să încerce să-ți dicteze soarta doar pentru că sunt cu atâția ani mai în vârstă decât tine și pentru că sunt cu o generație mai în vârstă decât tine. Este un lucru irațional și detestabil. Prin urmare, oricând părinții tăi au ceva de spus despre calea pe care mergi în viață sau despre așteptările lor de la tine, ar trebui să abordezi acest lucru calm și rațional, pentru că ei nu sunt stăpânii sorții tale. Spune-le: „Soarta mea este în mâinile lui Dumnezeu – nicio persoană nu o poate schimba." Nicio persoană nu-și poate controla propria soartă sau pe cea a unei alte persoane și nici părinții tăi nu sunt calificați să facă asta. Strămoșii tăi nu sunt calificați să facă asta, cu atât mai puțin părinții tăi. Cine este singurul care este calificat? (Doar Dumnezeu.) Doar Dumnezeu este calificat să stăpânească asupra sorților oamenilor.

Unii oameni admit, în teorie, că: „Părinții mei nu se pot amesteca în soarta mea. Deși m-au adus pe lume, viața nu mi-a fost dată de părinții mei, ci de Dumnezeu. Tot ce am mi-a fost dat de Dumnezeu. El m-a crescut până la maturitate, prin intermediul lor, și mi-a permis să trăiesc până acum. De fapt, Dumnezeu este Cel care m-a crescut." Ei rostesc aceste cuvinte destul de bine și clar, dar, în circumstanțe speciale, nu-și pot depăși afecțiunile sau nu pot admite afirmația: „Părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții

tale.” În împrejurări speciale, oamenii vor fi dominați de sentimentele lor și vor cădea în anumite ispite sau vor deveni slabi. Pentru că au suferit persecuția și condamnarea din partea guvernului și a lumii religioase și au fost arestați și trimiși la închisoare, anumiți credincioși în Dumnezeu hotărăsc să nu se transforme niciodată în iude și să nu trădeze niciodată pe niciunul dintre frații și surorile lor sau să ofere vreo informație despre biserică, indiferent ce fel de tortură ar îndura – ar prefera să moară decât să devină iude. Ca atare, sunt torturați și chinuiți până nu mai seamănă cu oamenii, ochii le sunt atât de umflați încât devin ca niște crăpături și nu pot vedea clar, urechile le asurzesc, dinții le sunt scoși, colțurile gurii crapă și sângerează, nu se mai țin bine pe picioare, întregul trup le este umflat și acoperit de vânătăi. Însă, indiferent cum sunt chinuiți, ei nu recurg la trădare – sunt hotărâți să nu se transforme în iude și să rămână fermi în mărturia lor pentru Dumnezeu. Până acum, par să fie destul de puternici și să aibă mărturie, nu-i așa? Au trecut prin tortură și intimidare fără să se transforme în iude și au fost chinuiți astfel timp de multe zile și nopți. Când un diavol vede un astfel de om, se gândește: „Tipul acesta este foarte dur, a fost otrăvit destul de profund. Chiar a fost îndumnezeit. Este atât de tânăr și a fost chinuit într-un asemenea hal, fără să scape nici măcar o vorbă. Ce voi face în privința asta? Se pare că tipul este un personaj important, probabil că știe multe despre biserică. Dacă pot să-i smulge câteva informații de pe buze, putem să arestăm mulți oameni și să facem mulți bani!” Apoi diavolul începe să se gândească mult la asta: „Cum pot să-l fac să deschidă gura, să dea niște informații și să toarne câțiva oameni? Toți oamenii puternici au puncte slabe – la fel ca oamenii care practică kung fu. Indiferent cât de bine se pricepe cineva la kung fu, până la urmă tot are o vulnerabilitate. Fiecare om are un punct slab, așa că hai să-l atacăm în mod special pe al lui. Care este punctul lui slab? Am auzit că este singur la părinți și că aceștia l-au

răsfățat de când era mic. Am auzit că au mare grijă de el, că îl iubesc mult și că el este foarte filial față de ei. Dacă îi aduc părinții și îi pun să-l «lucreze» psihologic, poate cuvintele lor vor avea vreun folos." Apoi diavolul îi aduce părinții. Ghicește ce se întâmplă imediat ce își vede părinții. Înainte să-i vadă, s-a gândit: „O, Dumnezeule, sunt hotărât să rămân ferm în mărturia mea. Categoric nu mă voi transforma în Iuda!" Însă imediat ce își vede părinții, inima aproape că i se frânge. Primul lucru pe care îl simte este: „Mi-am dezamăgit părinții, probabil că pentru ei este foarte dureros să mă vadă așa" și apoi clachează. În inima lui, continuă să insiste: „Nu mă voi transforma în Iuda, trebuie să rămân ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu. Nu am mers pe calea greșită, urmez calea cea dreaptă în viață. Trebuie să-l umilesc pe Satana și să fiu martor pentru Dumnezeu!" În inima lui, este ferm și tot insistă pe asta, dar emoțional nu poate suporta și, într-o clipă, inima îi este pe punctul de a se frânge. Cum crezi că se simt părinții lui când își văd copilul chinuit într-un asemenea hal? Nu voi vorbi despre tatăl lui, dar inima mamei lui se frânge. Când își vede copilul chinuit până nu mai seamănă cu un om, este foarte tulburată, simte un mare disconfort și durere și tremură în timp ce se îndreaptă spre el. Într-un astfel de moment, tu cum ai reacționa? N-ai îndrăzni să te uiți, nu-i așa? Vezi tu, nu ai spus nimic, părinții tăi nu au spus nimic, dar deja ai clacat, incapabil să-ți depășești sentimentele. Ți-ai zice: „Părinții mei sunt bătrâni, nu se simt prea bine fizic și depind unul de celălalt ca să se descurce. Au adus pe lume un copil ca mine și, până acum, nu le-am îndeplinit nicio așteptare și acum le-am provocat foarte multe necazuri, i-am făcut de rușine și chiar au fost nevoiți să vină și să mă vadă suferind în halul acesta." Pe nesimțite, în adâncul inimii tale, ai simți că ești un copil nefilial, că ți-ai rănit și ți-ai dezamăgit părinții și că i-ai făcut să se îngrijoreze și i-ai dezamăgit. Atât tu, cât și părinții tăi ați fi în agonie, din motive diferite. În cazul părinților tăi,

ar fi din cauză că ar suferi pentru tine și nu ar suporta să te vadă suferind în felul acela. În cazul tău, ar fi din cauză că ai vedea cât de triști și de tulburați sunt părinții tăi și nu ai suporta să-i vezi triști și îngrijorați pentru tine. Nu sunt ambele lucruri efectele sentimentelor tale? Până în acest moment, toate acestea pot fi considerate normale și nu-ți vor fi afectat încă fermitatea mărturiei. Să spunem că atunci părinții tăi ar spune: „Înainte, erai atât de sănătos și puternic și acum ai fost bătut într-un asemenea hal. De când erai mic, te-am tratat ca pe lumina ochilor noștri. Nu te-am atins niciodată, nici măcar cu un deget. Cum ai putut permite să ți se întâmple asta? Nu am vrut niciodată să te lovim; tot timpul te-am prețuit și te-am iubit – «te purtam în gură, de frică să nu te topești, te purtam pe palme, de teamă să nu te rupi». Te prețuim atât de mult, dar nu este suficient. E în regulă dacă nu vrei să ai grijă de noi, dar acum refuzi să oferi informații, suferi prea mult și nu renunți, deși ești chinuit într-un asemenea hal, pentru că tu crezi în Dumnezeu și vrei să fii martor pentru El. Cum poți fi atât de încăpățânat? De ce insiști să crezi în Dumnezeu? «Trupul ți-a fost dat de părinții tăi.» Ne tratezi corect lăsând să ți se întâmple asta? Dacă într-adevăr ți s-ar întâmpla ceva, cum te aștepți ca noi doi să continuăm să trăim? Nu ne așteptăm să ai grijă de noi la bătrânețe sau să ne organizezi înmormântările, vrem doar ca tu să fii bine. Ești totul pentru noi; dacă nu ești bine, dacă mori, cum am putea continua să ne trăim restul vieții? Pe cine altcineva avem, în afară de tine? Ce alte speranțe avem?” Fiecare cuvânt din acest discurs te-ar lovi unde doare cu adevărat, satisfăcându-ți nevoile emoționale și stimulându-ți, în același timp, sentimentele și conștiința. Înainte să spună părinții tăi aceste lucruri, încă te țineai de convingerea și de atitudinea ta în adâncul inimii, dar după ce au rostit aceste cuvinte de reproș, oare linia de apărare din inima ta nu se va prăbuși? „«Trupul ți-a fost dat de părinții tăi.» Ți-ai dat demisia de la o slujbă bună, ți-ai abandonat perspectivele

grandioase și ai renunțat la o viață bună. Insiști să crezi în Dumnezeu și ți-ai permis să fii ruinat în felul acesta – te porți corect față de noi?" Ar putea cineva să nu plângă auzind acest discurs? Ar putea cineva să nu se mustre auzind aceste cuvinte? Ar putea cineva să evite să simtă că și-a dezamăgit părinții? Ar putea cineva să simtă că acesta era Satana, care îl ispitea? Ar putea cineva să fie afectat de asta numai emoțional, dar să gestioneze situația tot rațional? Ar putea cineva să-și mențină credința în afirmația: „Părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții tale și nu sunt creditorii tăi", după ce aude acest discurs? Ar putea cineva, deși se simte slab emoțional, să se abțină să-și abandoneze datoria și obligația și mărturia fermă pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată? Pe care dintre aceste lucruri l-ați putea realiza? Dacă, în privința sentimentelor tale, ai fi doar puțin supărat, chiar vărsând câteva lacrimi și părându-ți rău pentru părinții tăi, dar tot ai avea credință în cuvântul lui Dumnezeu și încă te-ai ține de mărturia pe care se cuvine să o oferi cu fermitate și încă ți-ai face datoria pe care se cuvine s-o îndeplinești, fără să pierzi mărturia, responsabilitatea și datoria pe care o ființă creată le are înaintea Domnului creației, atunci ai rămâne ferm. Însă dacă atunci când ți-ai vedea mama făcându-ți reproșuri în lacrimi, te-ai lăsa copleșit de sentimentele tale, crezând că ești nefilial, că ai făcut alegerea greșită, având regrete și nefiind dispus să continui, vrând să abandonezi mărturia pe care se cuvine să o aibă o ființă creată, datoria, responsabilitatea și obligația pe care o ființă creată se cuvine să le îndeplinească și te-ai întoarce alături de părinții tăi, le-ai răsplăti bunătatea și nu i-ai lăsa să sufere sau să-și mai facă griji de dragul tău, atunci nu ai avea nicio mărturie și ai fi nedemn să-L urmezi pe Dumnezeu. Ce le-a spus Dumnezeu celor care Îl urmează? (Nu a spus El: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, mama, soția, copiii, frații, surorile, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:26)? Acest verset este în Biblie.) Dacă iubirea pentru

părinții tăi este mai mare decât cea pentru Dumnezeu, atunci nu ești vrednic să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ești unul dintre discipolii Lui. Dacă nu ești unul dintre discipolii Lui, atunci se poate spune că nu ești un biruitor, iar Dumnezeu nu te vrea. Prin această încercare, ai fost dat în vileag, nu ai rămas ferm în mărturia ta. Nu ai cedat torturii Satanei, dar câteva cuvinte de reproș din partea părinților tăi au fost suficiente ca să te facă să cedezi. Nu ai coloană vertebrală și L-ai trădat pe Dumnezeu. Nu ești vrednic să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ești discipolul Său. Părinții spun adesea: „Nu-ți voi cere nimic altceva, nu-ți voi cere să devii foarte avut, sper doar să fii sănătos și în siguranță în viața asta. E suficient doar să te văd fericit." Așadar, când vei fi torturat, vei simți că ți-ai dezamăgit părinții: „Părinții nu-mi cer mult, dar tot i-am dezamăgit." Este corect acest gând? Chiar i-ai dezamăgit? (Nu.) Este vina ta că Satana te-a persecutat? Este vina ta că ai fost grav bătut, torturat și persecutat brutal? (Nu.) Satana este cel care te-a persecutat, nu tu te-ai distrus. Mergi pe calea cea dreaptă și ești o persoană sinceră. Alegerile și toate acțiunile tale au fost mărturie pentru Dumnezeu și au reprezentat îndeplinirea datoriei unei ființe create. Acestea sunt alegerile pe care fiecare ființă creată se cuvine să le facă și calea pe care se cuvine să meargă fiecare ființă creată. Este calea cea dreaptă; nu înseamnă că te distrugi. Deși trupul tău a fost torturat și supus la tratamente brutale, inumane, totul este pentru o cauză dreaptă. Nu înseamnă că mergi pe calea greșită sau că te distrugi. Faptul că trupul tău a suferit, a fost supus torturii și chinuit până în punctul în care nu mai semeni cu o persoană nu înseamnă că ți-ai dezamăgit părinții. Nu trebuie să le dai o explicație. Asta este alegerea ta. Ești pe calea cea dreaptă în viață, ei pur și simplu nu înțeleg, asta-i tot. Ei doar adoptă perspectiva unui părinte, vrând mereu să te protejeze de dragul sentimentelor lor, nedorindu-și ca tu să suferi dureri fizice. Ce poate realiza dorința lor de a te proteja? Pot fi martori în locul

tău? Pot îndeplini datoria unei ființe create în locul tău? Pot să urmeze calea lui Dumnezeu în locul tău? (Nu.) Ai făcut alegerea corectă și ar trebui să rămâi la ea. Nu ar trebui să fii fermecat sau indus în eroare de cuvintele părinților tăi. Nu te distrugi; mergi pe calea cea dreaptă. În perseverența și în toate acțiunile tale te ții de adevăr, te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și ești martor pentru El înaintea Satanei, aducând glorie pentru numele lui Dumnezeu. Ai îndurat doar suferința persecuției brutale a trupului tău, atâta tot. Aceasta este suferința pe care oamenii ar trebui s-o îndure; asta se cuvine să ofere oamenii Domnului creației și prețul pe care ar trebui să-l plătească. Viața ta nu a venit de la părinții tăi, iar aceștia nu au dreptul de a alege calea pe care să mergi. Nu au niciun drept să decidă cum îți tratezi trupul sau ce preț plătești ca să fii ferm în mărturia ta. Ei doar nu-și doresc să suferi fizic din cauza sentimentelor trupești pe care le au și din cauza faptului că privesc lucrurile din perspectiva sentimentelor trupești, asta-i tot, dar, în calitate de ființă creată, oricât de mult ți-ar suferi trupul, este un lucru pe care se cuvine să-l înduri. Oamenii trebuie să plătească numeroase prețuri pentru a obține mântuirea și a-și îndeplini bine datoria de ființă creată. Aceasta este obligația și responsabilitatea omului și este ceea ce o ființă creată se cuvine să dedice Domnului creației. Întrucât viețile oamenilor provin de la Dumnezeu, iar trupurile lor provin și ele de la Dumnezeu, aceasta este suferința pe care oamenii ar trebui s-o îndure. Prin urmare, când vine vorba de suferința pe care ar trebui să o îndure, oamenii indiferent ce fel de durere fizică îndură corpul tău, nu trebuie să le explici nimic părinților tăi. Părinții tăi spun: „Trupul ți-a fost dat de părinții tăi.” Și ce-i cu asta? Deși oamenii sunt aduși pe lume și crescuți de părinții lor, nu este ca și cum tot ce au le este dat de părinții lor. Nu înseamnă că ar trebui să fie supuși coerciției și constrângerii din partea părinților lor, atunci când vine vorba de calea pe care merg și de prețurile pe care le plătesc. Nu

înseamnă că oamenii trebuie să primească permisiunea părinților ca să meargă pe calea urmăririi adevărului sau ca să realizeze datoria unei ființe create înaintea Domnului creației. Prin urmare, nu este nevoie să le dai o explicație părinților tăi. Cel căruia ar trebui să Îi dai o explicație este Dumnezeu. Indiferent dacă suferi sau nu, ar trebui să-I încredințezi totul lui Dumnezeu. În plus, dacă urmezi calea cea dreaptă, atunci Dumnezeu va accepta și Își va aminti toate prețurile pe care le-ai plătit. Întrucât Și le va aminti și le va recunoaște, acele prețuri vor fi meritat să fie plătite. Trupul tău va suferi puțină durere fizică, dar aceste prețuri îți vor permite, în final, să rămâi ferm în mărturia ta, să obții aprobarea lui Dumnezeu și mântuirea, iar Dumnezeu Își va aminti de ele. Nimic altceva nu poate fi dat la schimb pentru asta. Așa-zisele așteptări ale părinților tăi sau cuvintele de critică pe care ți le adresează sunt nesemnificative și nu merită să fie menționate când sunt comparate cu mărturia pe care se cuvine s-o ai înaintea lui Dumnezeu, pentru că suferința pe care o înduri este atât de valoroasă și plină de însemnătate! Din perspectiva unei ființe create, acesta este cel mai însemnat și mai valoros lucru în viață. Prin urmare, oamenii nu ar trebui să devină slabi și deprimați sau să cadă în ispită din cauza cuvintelor spuse de părinții lor și, cu siguranță, nu ar trebui să simtă regret, vină sau că și-au dezamăgit părinții din cauza cuvintelor acestora. Oamenii ar trebui să se simtă onorați de suferința pe care au îndurat-o și să spună: „Dumnezeu m-a ales și i-a permis trupului meu să plătească acest fel de preț și să fie abuzat violent de Satana, ca să pot avea ocazia să fiu martor pentru Dumnezeu.” Este o onoare pentru tine să fi fost selectat de Dumnezeu dintre numeroșii Lui aleși. Nu ar trebui să fii trist din cauza asta. Dacă rămâi ferm în mărturia ta și-l umilești pe Satana, atunci aceasta este cea mai mare onoare în viață pentru o ființă creată. Indiferent ce fel de afecțiuni sau efecte secundare suferă trupul tău după ce a fost persecutat brutal sau cât de mult îi doare pe

membrii familiei și părinții tăi să te vadă în halul acela, nu ar trebui să fii rușinat sau supărat, sau nu ar trebui să simți că ți-ai dezamăgit părinții din cauza asta, pentru că nu ai făcut decât să plătești prețul pentru o cauză dreaptă, iar aceasta este o faptă bună. Nicio persoană nu este calificată să îți critice faptele bune, nicio persoană nu este calificată sau nu are dreptul să facă remarci sau judecăți iresponsabile și critice cu privire la credința ta în Dumnezeu, la faptul că Îl urmezi și îți îndeplinești datoria. Doar Domnul creației este calificat să-ți judece comportamentul, prețurile pe care le-ai plătit și alegerile pe care le-ai făcut. Nimeni altcineva nu este calificat să judece – niciunul dintre ei, inclusiv părinții tăi, nu este calificat să te critice. Dacă sunt oamenii cei mai apropiați de tine, ar trebui să te înțeleagă, să te încurajeze și să te aline. Ar trebui să te sprijine ca să perseverezi, să rămâi ferm în mărturia ta și să te stăpânești ca să nu-i cedezi sau să te supui Satanei. Ar trebui să fie mândri și fericiți pentru tine. Întrucât ai fost capabil să perseverezi până acum și nu ai cedat în fața Satanei, ca să poți rămâne ferm în mărturia ta, ar trebui să te încurajeze. Nu ar trebui să te împiedice și cu siguranță nu ar trebui să-ți facă reproșuri. Dacă ai face ceva greșit, ar fi calificați să te critice. Dacă ai merge pe calea greșită, L-ai umili pe Dumnezeu, ai trăda lucrurile pozitive și adevărul, atunci ar fi calificați să te critice. Însă de vreme ce toate acțiunile tale au fost pozitive, iar Dumnezeu le acceptă și Își amintește de ele, dacă te critică, este pentru că nu pot discerne între bine și rău. Ei sunt cei care greșesc. Sunt supărați că tu crezi în Dumnezeu, mergi pe calea cea dreaptă și ești o persoană bună – de ce, atunci când Satana te persecută, ei nu îl critică pe el în schimb? Te critică din cauza propriilor sentimente – ce ai făcut greșit? Nu doar te-ai stăpânit să nu te transformi în Iuda? Nu te-ai transformat în Iuda, ai refuzat să cooperezi și să faci compromisuri cu Satana și ai suferit această tortură și tratament inuman ca să rămâi ferm în mărturia ta – ce este greșit în asta? Nu

ai făcut nimic greșit. Din perspectiva lui Dumnezeu, El Se bucură pentru tine, Se simte mândru de tine. Și totuși, părinților tăi le este rușine cu tine și îți critică faptele bune – nu confundă albul cu negrul? Sunt aceștia părinți buni? De ce nu îl critică pe Satana, pe oamenii răi și diavolii care te persecută? Nu numai că nu primești deloc alinare, încurajări sau sprijin de la părinții tăi, din contră, ești criticat și certat de ei, în timp ce nu condamnă și nu blestemă nimic din ce face Satana. Nu îndrăznesc să spună niciun cuvânt de abuz verbal sau să-i facă reproșuri. Ei nu spun: „Cum ai putut să chinui o persoană bună într-un asemenea hal? Nu a făcut decât să creadă în Dumnezeu și să meargă pe calea corectă, nu-i așa? Nu a furat nimic și nu a jefuit pe nimeni, nu a încălcat nicio lege, deci de ce ai chinuit-o în felul acesta? Ar trebui să încurajați astfel de oameni. Dacă fiecare om din societate ar crede în Dumnezeu și ar merge pe calea cea dreaptă, atunci această societate nu ar avea nevoie de legi și nu ar exista nelegiuiri.” De ce nu-l critică în felul acesta? De ce nu îndrăznesc să critice satanele și diavolii care te-au persecutat? Îți fac reproșuri că mergi pe calea cea dreaptă, dar atunci când oameni răi comit fapte rele, ei doar îi aprobă tacit. Ce părere ai despre acești părinți? Oare ar trebui să-ți pară rău pentru ei? Oare ar trebui să le arăți pietate filială? Ar trebui să-i iubești în inima ta? Sunt ei vrednici de pietatea ta filială? (Nu.) Nu sunt. Nu pot distinge ce este corect de ce este greșit sau binele de rău. Sunt doi oameni confuzi. În afară de sentimente, ei nu înțeleg nimic. Nu înțeleg ce este dreptatea sau ce înseamnă să mergi pe calea cea dreaptă, nu știu ce sunt lucrurile negative sau forțele malefice, știu numai să-și protejeze sentimentele și trupul. În afară de acest nivel foarte superficial de relații trupești, inimile lor conțin numai ideea următoare: „Atât timp cât copiii mei sunt în siguranță și sunt bine, voi fi foarte fericit și recunoscător.” Asta-i tot. Când vine vorba de calea cea dreaptă în viață, de cauze drepte, sau de cel mai valoros și însemnat lucru pe care o persoană îl

poate face în viața aceasta, ei nu înțeleg niciunul dintre aceste lucruri. Nu le înțeleg și te ceartă pentru că urmezi calea cea dreaptă – chiar sunt incredibil de confuzi. Ce părere ai despre acești părinți? Nu sunt doi diavoli bătrâni? Trebuie să te gândești în inima ta: „Acești doi diavoli bătrâni – până acum am suferit atât de multe bătăi și atâta tortură; în aceste zile m-am rugat lui Dumnezeu toată ziua și toată noaptea, iar El a vegheat asupra mea și m-a păzit, de aceea am reușit să supraviețuiesc până acum. Am rămas ferm în mărturia mea cu mare dificultate și, în câteva cuvinte, voi ați negat-o complet. Este greșit să merg pe calea cea dreaptă? Este greșit să-mi îndeplinesc datoria de ființă creată? Cu siguranță nu este greșit că nu m-am transformat în Iuda? Of, acești doi diavoli bătrâni! «Trupul ți-a fost dat de părinții tăi» – tot ce am a venit în mod clar de la Dumnezeu. Voi ați fost cei care mi-ați dat tot? Pur și simplu Dumnezeu a predestinat să mă aduceți pe lume și să mă creșteți, să o faceți cu mâinile voastre. Vă simțiți tulburați din cauza mea, vă doare și sunteți supărați numai ca să vă satisfaceți nevoile emoționale. Vă temeți că, dacă mor, nu va exista nimeni care să aibă grijă de voi când veți îmbătrâni sau care să vă organizeze înmormântările. Vă temeți că oamenii vor râde și vor crede că v-am făcut de râs.” Dacă ai merge la închisoare pentru că ai comis un delict, pentru că ai furat ceva sau ai jefuit, ai înșelat sau ai escrocat pe cineva, s-ar putea ca ei să lupte pentru tine, spunând: „Fiul meu este un copil bun, nu a făcut nimic rău. Nu are o natură rea, este bun și blând, doar că tendințele rele ale acestei lumi au avut o influență negativă asupra lui. Sper că guvernul va fi indulgent cu el.” Ar lupta pentru tine, dar pentru că mergi pe calea credinței în Dumnezeu, pentru că mergi pe calea cea dreaptă, te disprețuiesc din adâncul inimii. În ce fel te disprețuiesc? „Uită-te în ce hal ai ajuns, din cauza ta. Te porți corect față de noi?” Ar trebui să te gândești în inima ta: „Ce vreți să spuneți prin «Uită-te în ce hal ai ajuns, din cauza ta»? Merg pe calea cea dreaptă în

viață – asta înseamnă să fii o persoană sinceră! Asta înseamnă să ai fapte bune și mărturie; asta e tărie. Doar astfel de oameni au într-adevăr conștiință și rațiune și nu sunt lași, buni de nimic sau iude. În ce hal am ajuns, din cauza mea? Aceasta este adevărata asemănare umană! Nu numai că nu vă bucurați pentru mine, dar îmi faceți reproșuri – ce fel de părinți sunteți voi? Nu sunteți vrednici să fiți părinți, ar trebui să fiți blestemați!" Dacă gândești așa, oare ai mai plânge când ți-ai auzi părinții spunând: „Trupul ți-a fost dat de părinții tăi, cum te-ai putut lăsa distrus în halul acesta"? (Nu.) Ce ai crede după ce ai auzi discursul acesta? „Ce prostii! Chiar sunt niște tonți bătrâni! «Trupul ți-a fost dat de părinții tăi» – nici măcar nu știți cine v-a dat trupurile și folosiți aceste cuvinte ca să-mi faceți reproșuri! Chiar sunteți confuzi! Este clar că diavolii și Satana sunt cei care mă persecută. Cum puteți să confundați albul cu negrul și să mă criticați pe mine în locul lor? Am încălcat legea? Am furat ceva sau am jefuit pe cineva, am înșelat sau am escrocat pe cineva? Ce legi am încălcat? Nu am încălcat niciuna. Am fost persecutat de Satana într-un asemenea hal pentru că urmez calea cea dreaptă. Nu am spus nicio vorbă până acum, nu m-am transformat în Iuda – cine mai are o astfel de tărie? Nu numai că nu mă lăudați sau încurajați, dar îmi faceți reproșuri. Sunteți diavoli!" Dacă gândești astfel, nu vei plânge sau nu deveni slab, nu-i așa? Părinții tăi nu știu ce este corect și ce este greșit, confundă albul cu negrul pentru că nu cred în Dumnezeu și nu înțeleg adevărul. Tu înțelegi adevărul, așa că nu ar trebui să fii influențat de acele cuvinte diavolești și de sofismele pe care le spun. În schimb, ar trebui să continui să te ții de adevăr. Astfel, vei rămâne cu adevărat ferm în mărturia ta. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

Spune-Mi, este ușor să rămâi ferm în mărturia ta? În primul rând, trebuie să te eliberezi de sentimentele tale și, în al doilea rând, trebuie să înțelegi adevărul. Abia atunci nu vei mai experimenta nicio slăbiciune, vei

fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta și vei fi recunoscut și acceptat de Dumnezeu, în aceste circumstanțe speciale; abia atunci Dumnezeu te va recunoaște ca biruitor și discipol al Lui. Când ai învins, când nu L-ai dezamăgit pe Dumnezeu, în loc să nu-ți dezamăgești părinții, vei fi capabil să renunți la toate așteptările pe care le au părinții tăi de la tine, nu-i așa? Așteptările părinților tăi nu sunt importante, nu contează; să te ridici la nivelul așteptărilor lui Dumnezeu și să rămâi ferm în mărturia lui pentru El sunt cele mai importante lucruri, ele sunt atitudinea și ceea ce se cuvine să le urmărească o ființă creată. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Când te simți slab, când îți pierzi calea, mai ales când ești împresurat și persecutat de satane în timp ce urmezi calea cea dreaptă sau ești disprețuit, batjocorit și respins de oamenii din lumea laică, cei din jurul tău – rudele, prietenii și cunoștințele tale – vor crede că ai făcut un lucru rușinos și nimeni nu te va înțelege, încuraja, sprijini sau mângâia. Cu atât mai puțin te va ajuta cineva, îți va arăta direcția sau calea de practică, inclusiv părinții tăi. Din moment ce nu ești alături de ei, arătându-le pietate filială sau din moment ce nu ești capabil să-i ajuți să trăiască bine sau să le răsplătești bunătatea, pentru că tu crezi în Dumnezeu și îți îndeplinești datoria, ei nu te vor înțelege. Perspectiva lor va fi aceeași cu a oamenilor din lumea laică – vor crede că i-ai făcut de râs, că nu au primit nimic la schimb pentru că te-au crescut, că nu au primit niciun beneficiu de la tine, că nu le-ai îndeplinit așteptările, că i-ai dezamăgit și că ești un ingrat nepăsător. Părinții nu te vor înțelege și nu vor fi capabili să-ți ofere nicio îndrumare pozitivă, ca să nu mai vorbim de rudele și de prietenii tăi. În timp ce mergi pe calea cea dreaptă, doar Dumnezeu te încurajează, te ajută, te mângâie și te aprovizionează neobosit. Când vei fi torturat și chinuit în închisoare, numai cuvântul lui Dumnezeu și credința pe care El ți-a oferit-o te vor susține în fiecare secundă, minut și zi. Așadar, când vei îndura bătăi crunte, vei putea să vrei în continuare să rămâi

ferm în mărturia ta pentru Dumnezeu, să te înfrânezi ca să nu te transformi în Iuda și să vrei să aduci glorie numelui lui Dumnezeu și să-l umilești pe Satana, datorită cuvântului Său și a credinței pe care El ți-a dat-o. Pe de o parte, vei fi capabil să faci aceste lucruri datorită hotărârii tale și, pe de altă parte, mai importantă, datorită îndrumării, păzirii și conducerii lui Dumnezeu. În timp ce părinții tăi, atunci când ai cea mai mare nevoie de mângâiere și de ajutor, se gândesc în continuare doar la ei înșiși, spunând că ești un ingrat nepăsător, că nu se pot baza niciodată pe tine în această viață și că te-au crescut degeaba. Ei tot nu uită că te-au crescut, că și-au dorit să conteze pe tine ca să-i ajuți să ducă o viață bună, să aduci glorie strămoșilor tăi și să-i faci capabili să țină capul sus și să se simtă mândri în fața rudelor și prietenilor lor. Părinții care nu cred în Dumnezeu nu se simt niciodată onorați și norocoși datorită credinței tale. Dimpotrivă, îți reproșează adesea că nu ți-ai făcut timp să-i vizitezi sau să ai grijă de ei, pentru că tu crezi în Dumnezeu și ești ocupat cu îndeplinirea datoriei. Nu numai că îți fac reproșuri, ci adesea te ceartă, numindu-te „ingrat nepăsător” și „copil nerecunoscător”. Nu crezi că este greu să mergi pe calea cea dreaptă sub povara acestor insulte? Nu te simți nedreptățit? Nu ai nevoie de sprijinul, încurajarea și înțelegerea părinților tăi, în timp ce experimentezi aceste lucruri? Nu simți adesea că ți-ai dezamăgit părinții? Prin urmare, unii oameni au chiar anumite gânduri nesăbuite: „În viața asta, nu mi-a fost sortit să le arăt părinților pietate filială sau să locuiesc împreună cu ei. Atunci le voi arăta pietate filială în următoarea mea viață!” Nu este nesăbuit acest gând? (Ba da.) Nu ar trebui să ai aceste gânduri; ar trebui să le înlături de la rădăcină. Mergi pe calea cea dreaptă, ai ales să îndeplinești datoria unei ființe create și să vii înaintea Domnului creației, pentru a accepta mântuirea lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale corectă din lumea aceasta. Ai făcut alegerea corectă. Oricât de greșit te-ar înțelege sau oricât

de dezamăgiți de tine ar fi cei care nu cred, inclusiv părinții tăi, asta nu ar trebui să-ți afecteze alegerea de a merge pe calea credinței în Dumnezeu sau hotărârea de a-ți îndeplini datoria, și nici credința în El. Ar trebui să perseverezi, pentru că mergi pe calea cea dreaptă. Cu atât mai mult, ar trebui să renunți la așteptările părinților tăi. Ei nu ar trebui să devină poveri pentru tine, în timp ce mergi pe calea cea dreaptă. Urmezi calea cea dreaptă, ai făcut cea mai bună alegere în viață; dacă părinții nu te sprijină, dacă te ceartă mereu că ești un ingrat nepăsător, atunci cu atât mai mult se cuvine să ai discernământ în privința lor și să renunți la ei, la nivel emoțional, și să nu fii constrâns de ei. Dacă nu te sprijină, nu te încurajează sau nu te mângâie, vei fi bine – nu vei câștiga sau nu vei pierde nimic, cu sau fără aceste lucruri. Cele mai importante sunt așteptările lui Dumnezeu de la tine. Dumnezeu te încurajează, te aprovizionează și te îndrumă. Nu ești singur. Fără așteptările părinților tăi, totuși, încă poți îndeplini datoria unei ființe create și, pe această bază, vei fi în continuare o persoană bună. Să renunți la așteptările părinților tăi nu înseamnă că ți-ai pierdut principiile etice și morale și cu siguranță nu înseamnă că ți-ai lepădat umanitatea sau moralitatea și simțul dreptății. Motivul pentru care nu te-ai ridicat la înălțimea așteptărilor părinților tăi este că ai ales lucruri pozitive și ai ales să îndeplinești datoria unei ființe create. Nu este nimic greșit în asta, este calea cea mai corectă. Ar trebui să perseverezi și să rămâi ferm în credința ta. Este posibil să nu primești sprijinul părinților tăi și cu siguranță nu vei primi binecuvântările lor, pentru că tu crezi în Dumnezeu și îndeplinești datoria unei ființe create, dar asta nu contează. Asta nu-i important, nu ai pierdut nimic. Cel mai important lucru este că, atunci când ai ales să mergi pe calea credinței în Dumnezeu și îndeplinirii datoriei unei ființe create, Dumnezeu a început să aibă așteptări și mari speranțe pentru tine. Cât timp trăiesc în lumea asta, dacă oamenii se îndepărtează de prietenii și de rudele

lor, pot trăi bine în continuare. Desigur, pot trăi normal și după ce se îndepărtează de părinții lor. Ei se prăbușesc în întuneric doar atunci când se îndepărtează de călăuzirea și de binecuvântările lui Dumnezeu. Comparativ cu așteptările lui Dumnezeu de la oameni și cu îndrumarea Lui, așteptările părintești sunt pur și simplu nesemnificative și nu merită să fie menționate. Indiferent ce fel de persoană se așteaptă părinții tăi să fii sau ce fel de viață se așteaptă să trăiești, la nivel emoțional, ei nu te îndrumă pe calea cea dreaptă sau pe cea a mântuirii. Prin urmare, ar trebui să-ți schimbi punctul de vedere și să renunți, din adâncul inimii și la nivel emoțional, la așteptările părinților tăi. Nu ar trebui să-ți asumi în continuare o astfel de povară sau să te simți vinovat față de părinții tăi, pentru că ai ales să îndeplinești datoria unei ființe create. Nu ai făcut nimic care să dezamăgească pe cineva. Ai ales să-L urmezi pe Dumnezeu și să-I accepți mântuirea. Asta nu înseamnă să-ți dezamăgești părinții, dimpotrivă, ei ar trebui să se simtă mândri și onorați că ai ales să realizezi datoria unei ființe create și să accepți mântuirea Creatorului. Dacă nu pot face asta, nu sunt oameni buni. Nu sunt vrednici de respectul tău și cu atât mai puțin de pietatea ta filială și, desigur, sunt și mai puțin vrednici de grija ta. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)

În lumea aceasta, ce fel de oameni sunt cei mai vrednici de respect? Nu cumva cei care merg pe calea cea dreaptă? Aici, la ce se referă „calea cea dreaptă”? Nu reprezintă urmărirea adevărului și acceptarea mântuirii lui Dumnezeu? Cei care merg pe calea cea dreaptă oare nu sunt oameni care Îl urmează pe Dumnezeu și I se supun? (Ba sunt.) Dacă ești acest fel de persoană sau te străduiești să fii, iar părinții tăi nu te înțeleg și chiar te blestemă tot timpul – dacă, atunci când ești slab, deprimat și pierdut, ei nu numai că nu reușesc să te sprijine, să te mângâie sau să te încurajeze, ci îți cer adesea să te întorci ca să le arăți pietate filială, să câștigi mulți bani și să

ai grijă de ei, să nu-i dezamăgești, să le permiți să se scalde în lumină cu tine și să ducă o viață bună alături de tine – oare astfel de părinți nu ar trebui dați la o parte? (Ba da.) Merită respectul tău părinții ca aceștia? Sunt ei vrednici de pietatea ta filială? Merită să-ți îndeplinești responsabilitatea față de ei? (Nu.) De ce nu? Pentru că sunt scârbiți de lucruri pozitive, nu-i așa? (Așa e.) Pentru că-L urăsc pe Dumnezeu, nu-i așa? (Așa este.) Pentru că disprețuiesc faptul că tu mergi pe calea cea dreaptă, nu-i așa? (Așa e.) Disprețuiesc oamenii care luptă pentru cauze drepte; te disprețuiesc și te desconsideră pentru că-L urmezi pe Dumnezeu și-ți îndeplinești datoria. Ce fel de părinți sunt aceștia? Nu sunt părinți vrednici de dispreț și ticăloși? Nu sunt părinți ticăloși? Nu sunt părinți răi? (Ba sunt.) În credința ta în Dumnezeu, ai fost urmărit și vânat de marele balaur roșu, ai fost un fugar, incapabil să te întorci acasă, iar unii oameni chiar au trebuit să plece în străinătate. Rudele, prietenii și colegii tăi spun cu toții că ai devenit un fugar și, din cauza acestor zvonuri și bârfe externe, părinții tăi cred că i-ai făcut să sufere pe nedrept și că i-ai făcut de râs. Nu numai că nu te înțeleg, nu te sprijină și nu empatizează cu tine, nu numai că nu le fac reproșuri acelor oameni care răspândesc acele zvonuri și pe cei care te disprețuiesc și te discriminează, dar părinții tăi te și urăsc, spun aceleași lucruri despre tine ca oamenii care nu cred în Dumnezeu și ca aceia care sunt la putere. Ce părere ai despre acești părinți? Sunt buni? (Nu.) Atunci mai credeți că le sunteți îndatorați? (Nu.) Dacă îți suni ocazional familia, va crede că e ca și cum ar primi un telefon de la un fugar. Va simți că aceasta este o mare umilință și că nu îndrăznești nici măcar să te întorci acasă, ca un șobolan vânat. Va simți că este o rușine să te aibă pe tine drept copil. Sunt astfel de părinți vrednici de respect? (Nu.) Nu sunt vrednici de respect. Așadar, care este natura așteptărilor pe care le au de la tine? Merită să vă amintiți de ele? (Nu.) Care este principalul scop al așteptărilor pe care le au de la tine? Oare

vor cu adevărat ca tu să mergi pe calea cea dreaptă și să obții, în final, mântuirea? Ei speră că vei urma tendințele societății și te vei ridica în lume, îi vei face mândri cu realizările tale, le vei permite să înfrunte lumea cu demnitate și vei deveni mândria și bucuria lor. Ce altceva? Vor să fie capabili să se scalde în lumină alături de tine, să mănânce și să bea bine, să poarte haine de firmă și să fie plini de aur și argint. Vor să meargă pe nave de croazieră de lux și să călătorească în fiecare țară din lume. Dacă te-ai ridica în lume, dacă ai avea faimă și bani în lumea asta și le-ai permite să se scalde în lumină alături de tine, ți-ar menționa numele oriunde ar merge, spunând: „Fiul meu, fiica mea este cutare și cutate." Îți menționează numele acum? (Nu.) Mergi pe calea cea dreaptă, dar ei nu-ți aduc numele în discuție. Cred că ești falit și nevoiaș, o rușine, și că a-ți menționa numele ar fi echivalent cu a se face singuri de rușine, așa că nu te pomenesc. Prin urmare, care este ținta așteptărilor părinților tăi? Este aceea de a se scălda în lumină cu tine, nu este doar pentru binele tău. Vor fi fericiți doar atunci când se vor putea scălda în lumina ta. Acum te-ai întors înaintea Domnului creației și L-ai acceptat pe Dumnezeu, mântuirea și cuvintele Lui, acum ți-ai asumat datoria unei ființe create și ai pășit pe calea cea dreaptă în viață, ei nu profită sau nu au beneficii de la tine și simt că au avut de pierdut crescându-te. E ca și cum ar face afaceri și ar ieși în pierdere. Prin urmare, sunt plini de regrete. Unii părinți spun adesea: „Să te cresc pe tine este mai rău decât să cresc un câine. Când crești un câine, e foarte prietenos și știe să dea din coadă când își vede stăpânul. Ce pot aștepta, dacă te cresc pe tine? Îți petreci toată ziua crezând în Dumnezeu și îndeplinindu-ți datoria, nu faci afaceri, nu mergi la muncă, nici măcar nu vrei să-ți asiguri mijloace de trai și, în final, toți vecinii noștri au început să râdă de noi. Ce am câștigat de la tine? N-am primit nici măcar un singur lucru bun de la tine și nici nu m-am scăldat deloc în lumină." Dacă ai urma tendințele rele ale lumii laice și te-ai

strădui să ai succes acolo, părinții tăi probabil că te-ar sprijini, încuraja și mângâia, dacă ai suferi, te-ai îmbolnăvi sau te-ai întrista. Și totuși, ei nu sunt fericiți sau nu se bucură de faptul că tu crezi în Dumnezeu și ai o șansă să fii mântuit. Din contră, te urăsc și te blestemă. Pe baza esenței lor, acești părinți sunt vrăjmașii tăi și dușmanii tăi de moarte, nu sunt același tip de oameni ca tine și nu merg pe aceeași cale ca tine. Deși, la suprafață, păreți a fi o familie, pe baza esențelor voastre, a lucrurilor pe care le urmăriți, a preferințelor voastre, a căilor pe care le urmați și a diverselor atitudini cu care abordați lucrurile pozitive, pe Dumnezeu și adevărul, ei nu sunt același tip de oameni ca tine. Prin urmare, oricât de mult spui: „Am speranță la mântuire, am pășit pe calea cea dreaptă în viață", ei vor rămâne impasibili și nu vor fi fericiți sau nu se vor bucura pentru tine. În schimb, se vor simți rușinați. La nivel emoțional, acești părinți sunt familia ta, dar pe baza naturilor-esențelor voastre, ei nu sunt familia ta, sunt dușmanii tăi. Gândește-te: în cazul în care copiii aduc cadouri și bani când merg acasă și le permit părinților lor să mănânce bine și să locuiască în locuri frumoase, aceștia din urmă vor fi nespus de bucuroși, vor fi atât de fericiți încât nu vor ști ce să spună. În inimile lor, vor tot spune: „Fiul meu este atât de grozav, fiica mea e atât de grozavă. Nu i-am crescut și iubit degeaba. Sunt sensibili, știu să ne arate pietate filială și avem un loc în inimile lor. Sunt copii buni." Să spunem că te duci acasă cu mâna goală, fără să cumperi nimic, pentru că tu crezi în Dumnezeu și-ți îndeplinești datoria. Să presupunem că ai părtășie despre adevăr cu părinții tăi, vorbești despre cuvântul lui Dumnezeu și spui că ai pășit pe calea urmăririi adevărului. Părinții tăi vor gândi imediat: „Despre ce tot vorbești? Nu pot să te înțeleg. Te-am crescut toți acești ani și tu nu mi-ai îndeplinit nicio așteptare. Te-ai întors în sfârșit să ne vizitezi – puteai măcar să ne aduci o pereche de șosete sau câteva fructe. N-ai adus nimic, doar te-ai întors cu mâna goală." Părinții tăi nu vor spune: „Auzindu-

te spunând aceste lucruri, îmi pot da seama că te-ai schimbat mult. Înainte erai tânăr și arogant, dar acum chiar te-ai schimbat. Îmi pot da seama că toate lucrurile despre care vorbești sunt chestiuni adecvate. Ai făcut progrese. Ai perspective favorabile și există speranță pentru tine – ești capabil să mergi pe calea cea dreaptă, să-L urmezi pe Dumnezeu și să obții mântuirea. Ești un copil bun. Ai suferit acolo, afară, ar trebui să-ți gătesc ceva gustos. Creștem câteva găini și de obicei nu vrem să le sacrificăm, ci așteptăm să mâncăm ouă de la ele, dar acum ești acasă, voi tăia o găină și-ți voi face supă. Ai avut dreptate să alegi calea asta, vei fi capabil să obții mântuirea. Sunt atât de fericit pentru tine! Mi-a fost foarte dor de tine în ultimii ani. Deși nu am ținut legătura, acum te-ai întors să ne vizitezi și mă simt ușurat. Ai crescut. Ești mai matur și mai rațional decât înainte. Toate lucrurile pe care le spui și pe care le faci sunt adecvate.” Văzându-și copilul mergând pe calea cea bună și având gândurile și opiniile corecte, părinții pot, de asemenea, să beneficieze și să-și extindă cunoștințele. Întrucât copilul lor este capabil să îndeplinească o datorie și să urmărească adevărul, acești părinți ar trebui să-l sprijine. Dacă, în viitor, copilul lor va obține mântuirea și va intra în Împărăție și nu mai va mai fi rănit de firile lor satanice, corupte, acesta ar fi un lucru minunat. Deși acești părinți sunt bătrâni, pricep greu adevărul și nu înțeleg prea bine aceste chestiuni, ei cred: „Copilul meu poate merge pe calea cea dreaptă, asta-i grozav! Este un copil bun. Nicio funcție guvernamentală de rang înalt și nicio avere nu sunt la fel de bune sau la fel de valoroase ca acest lucru!” Spune-Mi, sunt aceștia părinți buni? (Da.) Sunt vrednici de respect? (Da.) Sunt vrednici de respectul tău. Așadar, cum ar trebui să le arăți respect? Ar trebui să te rogi pentru ei în inima ta. Dacă tu crezi în Dumnezeu, ar trebui să te rogi ca El să-i îndrume și să-i păzească, astfel încât să poată rămâne fermi în mărturia lor, în timpul încercărilor și al ispitelor. Dacă nu cred în Dumnezeu, tot ar

trebui să le respecți decizia și să speri că viețile lor vor fi stabile, că ei nu vor face nimic rău și că vor comite mai puține fapte rele și, atunci, în cel mai bun caz, vor îndura o pedeapsă mai ușoară după ce mor; în plus, ar trebui să faci tot ce poți ca să ai părtășie cu ei despre câteva lucruri, gânduri și păreri pozitive. Acest lucru se numește respect și poate fi numit, de asemenea, cel mai bun tip de pietate filială și cel mai bun mod de a-ți îndeplini responsabilitățile. Poți realiza acest lucru? (Da.) La nivel spiritual și psihologic, oferă-le încurajare și sprijin. La nivel fizic, în timp ce le ții de urât acasă, fă tot ce poți ca să-i ajuți să facă puțină lucrare și ai părtășie despre câteva lucruri pe care le înțelegi și pe care părinții tăi le pot înțelege. Ajută-i să o ia ușor, să nu se obosească atât de mult, să nu facă prea mult tam-tam în legătură cu banii și cu tot felul de alte chestiuni și să lase lucrurile să-și urmeze cursul. Asta se numește respect. Tratează-ți părinții ca pe niște oameni buni, decenți, îndeplinește-ți câteva dintre responsabilitățile față de ei, arată-le puțină pietate filială și îndeplinește-ți câteva dintre obligațiile față de ei. Acesta se numește respect. Doar părinții care îți înțeleg și îți sprijină astfel credința în Dumnezeu sunt vrednici de respect. În afară de ei, niciun alt părinte nu este vrednic de respect. În afară de a te determina să câștigi bani, ei vor să te crească în lume, să devii cunoscut și să faci cutare sau cutare lucru. Aceștia sunt părinți care nu-și văd de treburile lor și nu sunt vrednici de respect.

Acum înțelegeți cu toții renunțarea la așteptările părinților și sunteți capabili să renunțați la așteptările părinților voștri. La ce alte lucruri sunteți incapabili să renunțați? Când vine vorba despre viețile părinților tăi sau despre înșiși părinții tăi, de ce lucruri îți pasă cel mai mult? Adică, de ce lucruri îți este cel mai greu să te desparți sau la care îți este cel mai greu să renunți, la nivel emoțional? „Părinții nu sunt creditorii tăi; părinții tăi nu sunt stăpânii vieții sau ai sorții tale” – nu am terminat, practic, părtășia

despre acest subiect? Îl înțelegi? (Da.) Părinții nu sunt creditorii tăi – adică nu ar trebui să te gândești mereu cum trebuie să-i răsplătești, doar pentru că au petrecut atât de mult timp crescându-te. Dacă nu ești capabil să-i răsplătești, dacă nu ai ocazia sau circumstanțele adecvate ca să-i răsplătești, te vei simți mereu abătut și vinovat, până în punctul în care chiar te întristezi oricând vezi pe cineva că este alături de părinții săi, are grijă de ei sau face unele lucruri ca să le arate pietate filială. Dumnezeu nu a predestinat ca părinții tăi să te crească, permițându-ți să ajungi la maturitate, ca să-ți petreci viața răsplătindu-i. Ai responsabilități și obligații pe care trebuie să le îndeplinești în viața asta, o cale pe care trebuie să mergi și ai propria viață. În această viață, nu ar trebui să-ți investești toată energia în răsplătirea bunătății părinților tăi. Acesta este doar un lucru care te însoțește în viață și pe calea vieții tale. În ceea ce privește umanitatea și relațiile emoționale, este un lucru inevitabil. Însă în ceea ce privește tipul de relație pe care tu și părinții tăi sunteți sortiți s-o aveți, fie că veți fi capabili să locuiți împreună pentru tot restul vieții, fie că veți fi separați și nu vei împărtăși aceeași soartă, asta depinde de orchestrările și de rânduielile lui Dumnezeu. Dacă El a orchestrat și a rânduit că, în timpul acestei vieți, tu te vei afla într-un loc diferit de cel al părinților tăi, că vei fi foarte departe de ei și incapabil să locuiești cu ei, atunci, pentru tine, îndeplinirea responsabilităților tale față de ei este doar un fel de aspirație. Dacă Dumnezeu a rânduit să locuiești foarte aproape de părinții tăi în viața aceasta și să poți să le fii alături, atunci să-ți îndeplinești o parte dintre responsabilitățile față de ei și să dai dovadă de puțină pietate filială sunt lucruri pe care ar trebui să le faci în viața aceasta – nu există nimic care poate fi criticat în această privință. Dacă însă ești într-un loc diferit de cel al părinților tăi și nu ai ocazia sau circumstanțele potrivite ca să le arăți pietate filială, atunci nu trebuie să privești asta ca pe un lucru rușinos. Nu ar trebui

să-ți fie rușine să dai ochii cu părinții tăi pentru că ești incapabil să le arăți pietate filială, pur și simplu circumstanțele nu permit acest lucru. Fiind copil, ar trebui să înțelegi că părinții nu sunt creditorii tăi. Sunt multe pe care trebuie să le faci în viața asta și toate sunt lucruri pe care o ființă creată se cuvine să le facă, lucruri care ți-au fost încredințate de Domnul creației, și nu au nicio legătură cu răsplătirea bunătății părinților tăi. Să le arăți pietate filială, să-i răsplătești, să le întorci bunătatea – aceste lucruri nu au nicio legătură cu misiunea ta în viață. De asemenea, se poate spune că nu este necesar să le arăți pietate filială părinților tăi, să-i răsplătești sau să-ți îndeplinești vreo responsabilitate față de ei. Mai clar, poți să faci puțin din asta și să-ți îndeplinești puțin responsabilitățile când circumstanțele îți permit; când nu-ți permit, nu trebuie să insiști să faci acest lucru. Dacă nu-ți poți îndeplini responsabilitatea de a le arăta pietate filială părinților tăi, acesta nu este un lucru îngrozitor, pur și simplu se împotrivește puțin conștiinței tale, moralității și noțiunilor umane. Însă cel puțin nu se împotrivește adevărului, iar Dumnezeu nu te va condamna pentru asta. Când vei înțelege adevărul, nu vei mai avea mustrări de conștiință din cauza asta. Oare inimile voastre nu se simt neclintite, acum că ați înțeles acest aspect al adevărului? (Ba da.) Unii oameni spun: „Deși Dumnezeu nu mă va condamna, în conștiința mea, tot nu pot trece peste acest lucru și mă simt instabil.” Dacă așa stau lucrurile pentru tine, atunci statura ta este prea mică și nu ai înțeles sau nu ai pătruns esența acestei chestiuni. Nu înțelegi destinul omului, nu înțelegi suveranitatea lui Dumnezeu și nu ești dispus să Îi accepți suveranitatea și rânduielile. Ai mereu voință umană și propriile sentimente, iar aceste lucruri te conduc și te domină; au devenit viața ta. Dacă alegi voința umană și sentimentele tale, atunci nu ai ales adevărul, nu-l practici și nu i te supui. Dacă alegi voința umană și sentimentele tale, atunci trădezi adevărul. Este clar că mediul și circumstanțele tale nu-ți

permit să le arăți pietate filială părinților tăi, dar te gândești mereu: „Am o datorie față de părinții mei. Nu le-am arătat pietate filială. Nu m-au văzut atât de mulți ani. M-au crescut degeaba.” În adâncul inimii tale, nu ești niciodată capabil să renunți la aceste lucruri. Asta dovedește un lucru: nu accepți adevărul. În ceea ce privește doctrina, recunoști că sunt corecte cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le accepți ca fiind adevărul sau nu le iei drept principiile acțiunilor tale. Așadar, cel puțin, când vine vorba de chestiunea felului în care îți tratezi părinții, nu ești o persoană care urmărește adevărul. Asta pentru că, în această chestiune, nu acționezi pe baza adevărului, nu practici conform cuvintelor lui Dumnezeu ci, în schimb, îți satisfaci nevoile emoționale și pe cele ale conștiinței tale, vrând să le arăți pietate filială părinților tăi și să le răsplătești bunătatea. Deși Dumnezeu nu te condamnă pentru că ai făcut această alegere, și este alegerea ta, în cele din urmă, cel care va avea de pierdut, mai ales în ceea ce privește viața, ești tu. Ești mereu legat de chestiunea asta, crezând că îți este prea rușine ca să dai ochii cu părinții tăi, că nu le-ai răsplătit bunătatea. Într-o zi, când Dumnezeu va vedea că dorința ta de a-ți răsplăti părinții este prea mare, El va orchestra imediat un mediu pentru tine și, atunci, vei putea pur și simplu să mergi acasă. Nu crezi că părinții tăi sunt mai presus decât orice, mai presus decât adevărul? Pentru a le arăta pietate filială și pentru a-ți satisface nevoile conștiinței și ale sentimentelor, ai prefera să-L pierzi pe Dumnezeu, să abandonezi adevărul și șansa de a obține mântuirea. Ei bine, este în regulă, este alegerea ta. Dumnezeu nu te va condamna pentru asta. El va orchestra un mediu pentru tine, te va șterge de pe lista Lui și va renunța la tine. Dacă alegi să mergi acasă, pentru a le arăta pietate filială părinților tăi, și să nu-ți îndeplinești datoria, atunci scapi de datoria pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o și îi întorci spatele, renunți la însărcinarea și la așteptările lui Dumnezeu de la tine, la datoria pe care ți-a dat-o și

abandonezi șansa de a îndeplini o datorie. Dacă mergi acasă pentru a te reuni cu părinții tăi, pentru a satisface nevoile conștiinței tale și așteptările părinților tăi, este în regulă, poți alege să mergi acasă. Dacă într-adevăr nu poți renunța la părinții tăi, poți lua inițiativa de a ridica mâna și a spune: „Îmi este prea dor de părinții mei. În fiecare zi mă mustră conștiința, sunt incapabil să-mi satisfac sentimentele, iar inima mă doare. Tânjesc după părinții mei și mă gândesc tot timpul la ei. Dacă nu mă întorc să le arăt pietate filială în viața aceasta, mă tem că nu voi mai avea niciodată ocazia, mă tem că voi regreta.” Atunci poți să mergi acasă. Dacă părinții sunt cerul și pământul pentru tine, dacă, pentru tine, sunt mai presus decât viața ta, dacă sunt totul pentru tine, atunci poți alege să nu renunți la ei. Nimeni nu te va forța s-o faci. Poți alege să mergi acasă, pentru a le arăta pietate filială și a le ține de urât, pentru a le permite să ducă o viață bună și a le răsplăti bunătatea. Însă trebuie să te gândești bine la asta. Dacă faci această alegere astăzi și, în cele din urmă, pierzi șansa de a obține mântuirea, atunci numai tu va trebui să duci în spate acest final. Nimeni altcineva nu poate suporta acest fel de consecință în locul tău, trebuie să o suporți singur. Înțelegi? (Da.) Dacă preferi să abandonezi șansa de a îndeplini o datorie și de a obține mântuirea, numai ca părinții să-ți poată fi creditori și ca să-ți plătești datoriile la ei, aceasta este alegerea ta. Nimeni nu te forțează. Să presupunem că o persoană din biserică are o cerință, spunând: „E prea greu să trăiesc departe de casă. Îmi este prea dor de părinții mei. În inima mea, sunt incapabil să renunț la ei. Îi visez adesea. În mintea și în inima mea, nu mă pot gândi decât la umbrele lor și mă simt tot mai vinovat pentru tot ce au făcut pentru mine. Acum că ei îmbătrânesc, simt și mai mult că părinților le este foarte greu să crească un copil și că ar trebui să îi răsplătesc, să le ofer puțină bucurie și să-i mângâi cu prezența mea, pentru tot restul vieții lor. Prefer să renunț la șansa mea de a fi mântuit, ca să pot merge acasă,

pentru a le arăta pietate filială.” În acest caz, poate înainta o cerere, spunând: „Mă prezint la raport! Vreau să merg acasă pentru a le arăta pietate filială părinților mei, nu vreau să-mi îndeplinesc datoria.” Apoi, biserica ar trebui s-o aprobe și nimeni nu trebuie să lucreze asupra ei sau să aibă părtășie cu ea. Ar fi o nesăbuință să-i mai spună ceva. Când oamenii nu înțeleg absolut nimic, poți să le mai vorbești puțin și să ai părtășie despre adevăr până este clar. Dacă nu ai avut părtășie clar despre adevăr și, ca urmare, ei fac alegerea greșită, atunci ești responsabil pentru asta. Cu toate acestea, dacă, în ceea ce privește doctrina, ei înțeleg totul, atunci nimeni nu trebuie să lucreze asupra lor. E așa cum spun unii oameni: „Înțeleg totul, nu trebuie să-mi spui nimic.” E perfect, nu trebuie să-ți bați gura cu ei, te poți scuti de câteva probleme. Unor astfel de oameni ar trebui să le permiți să se întoarcă acasă imediat. În primul rând, nu-i împiedica; în al doilea rând, oferă-le sprijin; în al treilea rând, oferă-le puțină mângâiere și încurajare, spunând: „Du-te acasă și arată-le părinților tăi pietatea filială cuvenită. Nu-i înfuria sau nu-i supăra. Dacă vrei să le arăți pietate filială și să-i răsplătești, atunci trebuie să fii un copil filial. Însă atunci când, în final, nu vei putea obține mântuirea, să nu regreți. Drum bun, sper că totul va merge bine!” În regulă? (Da.) Dacă cineva vrea să meargă acasă pentru a le arăta părinților pietate filială, e în regulă, nu ar trebui să se abțină. Îndeplinirea unei datorii este voluntară și nimeni nu va insista să faci asta. Nu vei fi condamnat pentru că nu îndeplinești o datorie. Dacă îndeplinești o datorie, vei obține neapărat mântuirea? Nu neapărat. Aceasta este doar o chestiune legată de atitudinea pe care o ai față de îndeplinirea unei datorii. Atunci, vei fi distrus dacă nu îndeplinești o datorie? Nimeni n-a spus asta. În orice caz, speranța ta la mântuire probabil că va dispărea. Unii spun: „Este un lucru bun sau rău să le arăți pietate filială părinților?” Nu știu. Dacă vrei să le arăți pietate filială părinților, atunci fă asta. Nu vom evalua acest lucru, ar fi lipsit de

sens. Aceasta este o chestiune care ține de umanitate și de sentimente. Asta ține de alegerea metodei tale de existență. Nu are nicio legătură cu adevărul. Oricine vrea să meargă acasă și să le arate pietate filială părinților poate alege liber să facă acest lucru. Casa lui Dumnezeu nu va insista ca el să rămână și nu se va amesteca. Conducătorii bisericii și oamenii din preajma lui nu ar trebui să-l împiedice să meargă acasă. Nu ar trebui să lucreze asupra unei astfel de persoane sau să aibă părtășie despre adevăr cu ea. Dacă vrei să mergi acasă, atunci mergi. Fiecare își va lua rămas bun de la tine, va mânca niște găluști cu tine și îți va ura drum bun.

Cele mai mari așteptări pe care părinții le au de la copiii lor sunt, pe de o parte, speranța că aceștia vor putea duce o viață bună și, pe de altă parte, speranța că le vor fi alături și îi vor veghea la bătrânețe. De exemplu, dacă un părinte se îmbolnăvește sau întâmpină unele dificultăți în viață, speră ca grijile și dificultățile să-i fie risipite de copiii lui și ca ei să-l ajute să ducă această povară. Speră ca ei să îi fie alături când va părăsi această lume, ca să-i poată vedea din nou, pentru ultima dată. De obicei, acestea sunt cele mai mari două așteptări pe care părinții le au de la copiii lor și este greu să renunțe la ele. Dacă părinții unui om se îmbolnăvesc sau întâmpină dificultăți, iar el nu află despre asta, este posibil ca aceste lucruri să se rezolve fără intervenția lui, dar dacă află despre aceste chestiuni, de obicei, i se pare foarte greu să le depășească, mai ales când părinții se îmbolnăvesc serios și grav. În acele momente, oamenilor le este și mai greu să renunțe. Când, în adâncul inimii, simți că părinții tăi au aceleași condiții fizice, de trai sau de lucru pe care le aveau acum 10 sau 20 de ani, că pot avea grijă de ei înșiși și pot trăi la fel de normal, că sunt încă sănătoși, tineri și viguroși și când ai impresia că nu au nevoie de tine, în inima ta, nu-ți vei face atât de multe griji pentru ei. Când însă afli că părinții tăi au ajuns la bătrânețe, că trupurile le-au devenit slabe și că au nevoie de cineva să aibă grijă de ei și

să le țină de urât, dacă ești în altă parte, probabil că vei fi supărat și afectat de acest lucru. Unii oameni chiar își abandonează îndatoririle și vor să meargă acasă, pentru a-și vizita părinții. Unii oameni emotivi fac alegeri și mai irațională, spunând: „Dacă aș putea, le-aș da 10 ani din viață părinților mei.” De asemenea, există unii care intenționează să caute binecuvântări pentru părinții lor. Ei cumpără tot felul de produse destinate sănătății și suplimente nutritive pentru părinții lor, iar când află că aceștia sunt grav bolnavi, nu se pot abține să nu devină prizonierii sentimentelor lor, dorindu-și să se grăbească și să ajungă imediat alături de părinții lor. Unii oameni spun: „Aș fi dispus până și să iau această boală de la părinții mei”, fără să țină cont de datoria pe care ar trebui s-o îndeplinească și de însărcinarea dată de Dumnezeu. Prin urmare, în aceste circumstanțe, oamenii sunt foarte înclinați să devină slabi și să cadă în ispită. Ați plânge dacă ați auzi vestea că părinții voștri s-au îmbolnăvit grav? Unii oameni, mai ales, primesc scrisori de acasă, în care scrie că doctorul deja le-a dat avertismentul final. Ce înseamnă că „le-a dat avertismentul final”? Această expresie este ușor de interpretat. Înseamnă că părinții acelor oameni vor muri în câteva zile. Într-un astfel de moment, te-ai gândi: „Părinții mei au doar 50 de ani. N-ar trebui să se întâmple așa ceva. Ce boală au făcut?” Iar când răspunsul este „cancer”, te-ai gândi imediat: „Cum au făcut cancer? Am fost plecat toți acești ani, le-a fost dor de mine, iar viețile lor sunt atât de grele – oare de asta s-au îmbolnăvit?” Apoi te-ai grăbi să dai toată vina pe tine însuți: „Viețile părinților mei sunt atât de grele, iar eu nu i-am ajutat să-și ducă poverile. Le-a fost dor de mine și și-au făcut griji pentru mine, iar eu nu le-am fost alături. I-am dezamăgit și i-am făcut să sufere durerea de a le fi dor de mine tot timpul. Părinții mei și-au petrecut atât de mult timp crescându-mă și pentru ce? Nu i-am făcut decât să sufere!” Cu cât te-ai gândi mai mult la asta, cu atât ai crede că i-ai dezamăgit și că le-ai fi dator. Apoi te-ai

gândi: „Nu, nu este corect. Cred în Dumnezeu, îndeplinesc datoria unei ființe create și duc la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. Nu am dezamăgit pe nimeni.” Însă apoi te-ai gândi: „Părinții mei sunt atât de bătrâni și nu au niciun copil alături, ca să aibă grijă de ei. Atunci pentru ce m-au crescut?” Ai întoarce acest lucru pe toate părțile, incapabil să-l depășești indiferent cum te gândești la el. Nu numai că ai plânge, dar te-ai prăbuși adânc în încurcăturile sentimentelor tale pentru părinții tăi. Este ușor să renunți, în aceste circumstanțe? Ai spune: „Părinții mei m-au adus pe lume și m-au crescut. Nu s-au așteptat să devin foarte bogat și nu mi-au cerut niciodată prea multe. Ei doar au sperat să le fiu alături când s-ar îmbolnăvi și ar avea nevoie de mine, să le țin de urât și să le ușurez suferința. Nu am făcut nici măcar asta!” Ai plânge din ziua în care ai primi vestea că părinții tăi sunt grav bolnavi și până în ziua morții lor. Ați fi triști dacă ați înfrunta o astfel de situație? Ați plânge? Ați vărsa lacrimi? (Da.) În acel moment, ți s-ar clătina hotărârea și aspirațiile? Ai simți nevoia să te grăbești în mod nechibzuit și nesăbuit să te întorci alături de părinții tăi? În adâncul inimii, ai crede că ai fost un ingrat nepăsător și că părinții tăi te-au crescut degeaba? Ai continua să-ți fie rușine să dai ochii cu părinții tăi? Ai continua să-ți amintești bunătatea pe care ți-au arătat-o părinții tăi crescându-te și cât de buni au fost cu tine? (Da.) Ai renunța la datoria ta? Ai încerca să faci totul pentru a afla cele mai recente vești despre părinții tăi, de la prieteni sau de la frați și surori? Toți oamenii ar avea aceste manifestări, nu-i așa? Atunci, este această chestiune ușor de rezolvat? Cum ar trebui să înțelegi astfel de chestiuni? Cum ar trebui să privești chestiunea bolii sau a unei mari nenorociri care se abate asupra părinților tăi? Dacă poți vedea acest lucru așa cum este, vei reuși să renunți. Dacă nu poți, atunci nu vei fi capabil să renunți. Crezi mereu că tot ce au îndurat și au înfruntat părinții tăi are legătură cu tine și că ar trebui să îi ajuți cu aceste poveri; îți

asumi mereu vina, crezi mereu că aceste lucruri au legătură cu tine, vrând mereu să te implici. Este această idee corectă? (Nu.) De ce? Cum ar trebui să privești aceste lucruri? Ce manifestări sunt normale? Ce manifestări sunt anormale, irațională și împotriva adevărului? Mai întâi, vom vorbi despre manifestările normale. Toți oamenii sunt aduși pe lume de părinții lor; aparțin trupului și au sentimente. Sentimentele sunt o parte din umanitate și nimeni nu le poate evita. Fiecare om are sentimente – chiar și micile animale le au, ca să nu mai vorbim de oameni, dar sentimentele unora sunt puțin mai puternice, iar ale altora sunt puțin mai slabe. Însă, indiferent care sunt circumstanțele, toți le au. Fie că izvorăște din sentimentele, din umanitatea sau din rațiunea lor, toți oamenii ar fi supărați la auzul veștii că părinții lor s-au îmbolnăvit, au întâmpinat o mare nenorocire sau suferit. Fiecare ar fi supărat. Este foarte normal să fii supărat, acesta este un instinct uman, este un lucru pe care oamenii îl au în umanitatea și în sentimentele lor. Este foarte normal ca acest lucru să se manifeste în oameni. Când părinții lor se îmbolnăvesc grav sau înfruntă o mare nenorocire, este foarte normal ca oamenii să fie triști, să plângă, să se simtă constrânși, să se gândească la moduri de a rezolva problemele și să împărtășească povara cu părinții lor. În cazul unora, asta le va afecta până și trupurile – nu vor fi capabili să mănânce, vor simți un nod în stomac și vor fi într-o dispoziție proastă toată ziua. Toate acestea sunt manifestările emoțiilor și sunt foarte normale. Oamenii nu ar trebui să te critice pentru aceste manifestări normale; nu ar trebui să încerci să le eviți și cu siguranță nu ar trebui să accepți criticile altora în legătură cu ele. Dacă ai aceste manifestări, asta dovedește că sentimentele tale față de părinții tăi sunt sincere și că ești o persoană care ține cont de conștiință și o persoană normală, obișnuită. Nimeni nu ar trebui să te critice pentru că ai aceste efuziuni sau aceste nevoi emoționale. Toate aceste manifestări se încadrează în sfera rațiunii și

a conștiinței. Așadar, care manifestări nu sunt normale? Manifestările anormale sunt cele care depășesc rațiunea. Reprezintă ce se petrece atunci când oamenii devin impulsivi imediat ce li se întâmplă aceste lucruri și vor imediat să abandoneze totul ca să se întoarcă alături de părinții lor, care se grăbesc să dea toată vina pe ei înșiși și să-și abandoneze idealurile, aspirațiile și hotărârea pe care au avut-o cândva și chiar jurămintele pe care le-au făcut înaintea lui Dumnezeu. Aceste manifestări sunt anormale și depășesc rațiunea, sunt prea impulsive! Când oamenii aleg o cale, nu este ca și cum pot alege calea cea dreaptă și bună, într-un moment de impulsivitate. Să alegi să mergi pe calea realizării unei datorii și să alegi să realizezi datoria unei ființe create nu este o chestiune simplă și este un lucru pe care nimic altceva nu-l poate înlocui. Cu siguranță nu este o alegere care poate fi făcută într-un moment de impulsivitate. În plus, aceasta este calea cea bună – nu ar trebui să-ți schimbi decizia de a merge pe calea cea bună în viață, din cauza mediilor, a oamenilor, a evenimentelor și a lucrurilor care te înconjoară. Aceasta este rațiunea pe care se cuvine s-o ai. Fie că este vorba despre părinții tăi, fie de orice fel de schimbare majoră, asta nu ar trebui să afecteze cel mai important lucru, adică îndeplinirea datoriei unei ființe create. Acesta este un aspect al acestui lucru. Altul este că, atunci când vine vorba despre felul în care părinții tăi fac o boală, când încep să sufere din cauza ei și ce fel de consecințe poate avea, sunt acestea lucruri pe care le poți decide? Ai putea spune: „Poate că asta s-a întâmplat pentru că nu am fost un copil filial. Dacă mi-aș fi petrecut acești ani câștigând bani și muncind sârguincios și dacă aș fi avut o situație financiară bună, aș fi putut trata mai devreme această boală și nu s-ar fi agravat atât de mult. Asta se întâmplă pentru că nu am fost filial.” Este corect acest gând? (Nu.) Dacă un om are bani, înseamnă asta neapărat că va fi capabil să cumpere sănătate și să evite să se îmbolnăvească? (Nu.) Oare oamenii bogați din lumea aceasta

nu se îmbolnăvesc niciodată? Din momentul în care un om simte că se îmbolnăvește, până se îmbolnăvește de-a binelea și până când, în cele din urmă, moare, totul este predestinat de Dumnezeu. Cum ar putea o persoană să decidă acest lucru? Cum ar putea banii sau lipsa lor să stabilească acest lucru? Cum ar putea mediul cuiva să determine acest lucru? Toate acestea sunt stabilite de suveranitatea și de rânduielile lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este nevoie să analizezi sau să investighezi excesiv chestiunea îmbolnăvirii grave a părinților tăi sau faptul că întâmpină o mare nenorocire și cu siguranță nu ar trebui să investești energie în asta – nu va fi de niciun folos să faci asta. Faptul că oamenii se nasc, îmbătrânesc, se îmbolnăvesc, mor și se confruntă cu diverse probleme mari și mici în viață sunt evenimente foarte normale. Dacă ești adult, atunci ar trebui să ai un mod de gândire matur și ar trebui să abordezi această chestiune calm și corect: „Părinții mei sunt bolnavi. Unii spun că este din cauza că le-a fost atât de dor de mine, este posibil așa ceva? Cu siguranță le-a fost dor de mine – cum ar putea să nu-i fie dor unui om de propriul copil? Și mie mi-a fost dor de ei, deci de ce nu m-am îmbolnăvit?” Oare se îmbolnăvește cineva pentru că îi este dor de copiii săi? Nu așa stau lucrurile. Așadar, ce se întâmplă când părinții tăi se confruntă cu chestiuni importante? Se poate spune doar că Dumnezeu a orchestrat acest fel de chestiune în viețile lor. A fost orchestrată de mâna lui Dumnezeu – nu te poți concentra asupra unor motive și cauze obiective; părinții tăi trebuiau să se confrunte cu această chestiune când ajungeau la această vârstă, trebuiau să fie loviți de boală. Ar fi putut evita acest lucru dacă tu ai fi fost acolo? Dacă Dumnezeu nu ar fi rânduit ca boala să fie o parte a sorții lor, atunci nu li s-ar fi întâmplat nimic, chiar dacă nu ai fi fost cu ei. Dacă le-ar fi fost sortit să se confrunte cu o asemenea nenorocire în viața lor, ce efect ai fi putut avea dacă ai fi fost alături de ei? Tot nu ar fi fost capabili să o evite, nu-i așa? (Așa e.)

Gândește-te la acei oameni care nu cred în Dumnezeu – nu sunt familiile lor împreună, an după an? Când acei părinți se confruntă cu o mare nenorocire, membrii familiei lor extinse și copiii lor sunt cu toții alături de ei, nu-i așa? Când părinții se îmbolnăvesc sau când boala lor se agravează, oare este pentru că i-au părăsit copiii? Nu așa stau lucrurile, este sortit să se întâmple. Doar că, fiind copilul lor, pentru că ai această legătură de sânge cu părinții tăi, vei fi supărat când vei auzi că sunt bolnavi, în vreme ce alți oameni nu vor simți nimic. Este un lucru foarte normal. Cu toate acestea, faptul că părinții tăi se confruntă cu o asemenea nenorocire nu înseamnă că e nevoie să analizezi și să investighezi sau să te gândești cum să scapi de ea sau s-o înlături. Părinții tăi sunt adulți; au întâlnit acest lucru de numeroase ori în societate. Dacă Dumnezeu rânduiește un mediu ca să-i scape de această chestiune, atunci, mai devreme sau mai târziu, va dispărea complet. Dacă această chestiune este o dificultate în viața lor și trebuie s-o experimenteze, atunci depinde de El cât timp trebuie s-o experimenteze. Este un lucru pe care trebuie să-l experimenteze și nu-l pot evita. Dacă vrei să rezolvi singur această chestiune, să analizezi și să investighezi sursa, cauzele și consecințele pe care le are, acesta este un gând nesăbuit. Nu este de niciun folos și este de prisos. Nu ar trebui să acționezi în felul acesta, analizând, investigând și contactându-ți colegii de clasă și prietenii ca să te ajute, contactând spitalul pentru părinții tăi, sunând cei mai buni doctori, aranjând să primească cel mai bun pat de spital – nu este nevoie să-ți storci creierii făcând toate aceste lucruri. Dacă ai într-adevăr puțină energie în plus, atunci ar trebui să faci o treabă bună în datoria pe care trebuie s-o îndeplinești acum. Părinții tăi au propriile sorți. Nimeni nu poate scăpa de vârsta la care trebuie să moară. Părinții tăi nu sunt stăpânii sorții tale și, la fel, tu nu ești stăpânul sorții lor. Dacă le este sortit să li se întâmple ceva, ce poți face tu în privința asta? Ce efect poate obține faptul că ești anxios și cauți soluții?

Niciunul; depinde de intențiile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea să-i ia și să-ți permită să-ți îndeplinești datoria netulburat, poți să faci ceva în legătură cu asta? Poți discuta condiții cu Dumnezeu? Ce ar trebui să faci acum? Să-ți storci creierii ca să găsești soluții, să cercetezi, să analizezi, să te învinovățești și să te simți rușinat să dai ochii cu părinții tăi – sunt acestea gândurile și acțiunile pe care se cuvine să le aibă un om? Toate acestea sunt manifestări ale unei lipse de supunere față de Dumnezeu și de adevăr; sunt iraționale, nu sunt înțelepte și se împotrivesc lui Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să aibă aceste manifestări. Înțelegi? (Da.)

Unii oameni spun: „Știu că nu ar trebui să analizez sau să investighez chestiunea îmbolnăvirii părinților mei sau confruntarea lor cu o mare nenorocire, că este un lucru lipsit de sens și că ar trebui să-l abordez pe baza adevărurilor-principii, dar nu mă pot abține să n-o analizez și să n-o investighez.” Așadar, haideți să rezolvăm problema abținerii, astfel încât să nu mai fie nevoie să te abții. Cum se poate realiza acest lucru? În viața aceasta, oamenii cu trupuri sănătoase încep să experimenteze semne de bătrânețe după ce ajung la 50 sau 60 de ani – mușchii și oasele lor se deteriorează, își pierd puterea, nu pot dormi bine sau mănâncă mult și nu au suficientă energie să lucreze, să citească sau să facă orice fel de muncă. Dinlăuntrul lor izbucnesc diverse feluri de boli, precum hipertensiunea, diabetul, boli cardiace, boli cardiovasculare și așa mai departe. Cei care sunt puțin mai sănătoși, deși au aceste semne de îmbătrânire, pot face tot ce au nevoie să facă, iar acestea nu au un impact asupra modului normal în care trăiesc și lucrează. Este un lucru destul de bun. În cazul celor mai puțin sănătoși, aceste semne au un impact asupra modului normal în care lucrează și trăiesc și uneori trebuie să meargă la spital, pentru o consultație. Unii dintre acești oameni răcesc sau au dureri de cap; alții fac enterită sau diaree și trebuie să se odihnească la pat două zile, de fiecare dată când au o criză

diareică. Unii oameni au hipertensiune și amețesc atât de tare încât nu pot să meargă, să conducă mașina sau să plece departe de casă. De asemenea, există unii care au incontinență urinară; este o inconvenientă pentru ei să iasă din casă, așa că rareori ies în oraș și călătoresc cu rudele și cu prietenii lor. Există alții care au mereu reacții alergice când mănâncă. Există unii care nu dorm bine și nu pot dormi în locuri zgomotoase; imediat ce se mută în alt loc, le este și mai greu să doarmă. Toate aceste lucruri au un impact puternic asupra felului în care acești oameni trăiesc și muncesc. Există chiar și unii care nu pot lucra mai mult de trei sau patru ore consecutiv. Și apoi există cazuri și mai grave, în care oamenii ajung bolnavi în fază terminală la 50 sau 60 de ani, de exemplu, de cancer, diabet, reumatism cardiac, demență sau Parkinson și așa mai departe. Indiferent dacă aceste boli sunt provocate de lucrurile pe care le mănâncă sau de medii, aer sau apă poluată, legea trupului omenesc este că, după ce femeile ajung la 45 de ani și după ce bărbații ajung la 50 de ani, corpurile lor se deteriorează progresiv. În fiecare zi, ei spun că îi deranjează o parte a corpului, că îi doare alta, merg la doctor să-i consulte și este cancer în fază terminală. În cele din urmă, doctorul spune: „Mergi acasă, nu se poate trata.” Toți oamenii se vor confrunta cu aceste boli ale trupului. Astăzi sunt ei, mâine e rândul vostru și al nostru. Conform vârstei și în ordine secvențială, toți oamenii se vor naște, vor îmbătrâni, se vor îmbolnăvi și vor muri – din tinerețe ajung la bătrânețe, la bătrânețe se îmbolnăvesc și de la boală mor – aceasta este legea. Doar că atunci când auzi vestea că părinții tăi s-au îmbolnăvit, pentru că sunt oamenii cei mai apropiați de tine, în privința cărora îți faci cele mai multe griji și care te-au crescut, vei fi incapabil să depășești acest obstacol al sentimentelor tale și te vei gândi: „Nu simt nimic când mor părinții altor oameni, dar părinții mei nu se pot îmbolnăvi, pentru că asta m-ar întrista. Nu pot suporta asta, mă doare capul și nu-mi pot controla sentimentele!”

Doar pentru că sunt părinții tăi, crezi că nu ar trebui să îmbătrânească, să se îmbolnăvească și că sigur nu ar trebui să moară – are sens acest lucru? Nu are sens și nu este un adevăr. Înțelegi? (Da.) Fiecare om se va confrunta cu îmbătrânirea și îmbolnăvirea părinților și, în anumite cazuri grave, părinții oamenilor sunt chiar paralizați la pat, iar unii intră în stări vegetative. Părinții unor oameni au hipertensiune, paralizie parțială, accidente vasculare sau chiar fac o boală gravă și mor. Fiecare om, personal, va fi martor, va vedea sau va auzi despre procesul îmbătrânirii, îmbolnăvirii și apoi al morții părinților lor. Doar că unii oameni aud de asta mai devreme, când părinții lor au 50 de ani; unii aud vestea aceasta când părinții lor au 60 de ani, iar alții aud asta abia când părinții lor au 80, 90 sau 100 de ani. Însă, indiferent când auzi această veste, ca fiu sau fiică, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei accepta acest fapt. Dacă ești adult, ar trebui să ai un mod de gândire matur și atitudinea corectă față de nașterea, îmbătrânirea, îmbolnăvirea și moartea oamenilor și să nu fii impulsiv; ar trebui să fii capabil să suporți când auzi vestea că părinții tăi sunt bolnavi sau că au primit o înștiințare de la spital că sunt în stare critică. Să se nască, să îmbătrânească, să se îmbolnăvească și să moară sunt lucruri pe care fiecare om trebuie să le accepte, de ce ești incapabil să suporți asta? Aceasta este legea pe care Dumnezeu a predestinat-o pentru nașterea și moartea omului, de ce vrei s-o încalci? De ce nu o accepți? Care este intenția ta? Nu vrei să-ți lași părinții să moară, nu vrei să trăiască după legea de a se naște, a îmbătrâni, a se îmbolnăvi și a muri, pe care a stabilit-o Dumnezeu, vrei să-i împiedici să se îmbolnăvească și să moară – ce i-ar face asta? Nu cumva i-ar face oameni de plastic? Oare atunci ar mai fi oameni? Prin urmare, trebuie să accepți acest fapt. Înainte să auzi vestea că părinții tăi îmbătrânesc, că s-au îmbolnăvit și au murit, ar trebui să te pregătești pentru asta în inima ta. Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, fiecare om va

îmbătrâni, se va șubrezi și va muri. Întrucât părinții tăi sunt oameni obișnuiți, de ce nu pot experimenta acest obstacol? Ar trebui să-l experimenteze, iar tu ar trebui să-l abordezi corect. A fost rezolvată această chestiune? Poți aborda rațional aceste lucruri acum? (Da.) Atunci, când părinții tăi se vor îmbolnăvi grav sau li se va întâmpla o mare nenorocire în viitor, cum vei aborda acest lucru? Este greșit și să-l ignori, iar oamenii vor spune: „Ești o broască sau un șarpe? Cum poți avea sângele atât de rece?" Ești un om normal, așa că ar trebui să ai o reacție. Ar trebui să te gândești: „Părinții mei au avut vieți grele și au făcut boala asta când erau tineri. Nu s-au bucurat de nicio binecuvântare și nu au fost sârguincioși în credința lor în Dumnezeu. Așa au fost viețile lor. Nu au înțeles nimic, nu au mers pe calea cea bună sau nu au urmărit adevărul. Pur și simplu le-au trecut zilele. Nu există nicio diferență între ei și animale – nu există nicio diferență între ei și vacile bătrâne sau caii bătrâni. Acum că s-au îmbolnăvit grav, pur și simplu vor trebui să se descurce singuri, dar sper că Dumnezeu le poate reduce puțin suferința." Roagă-te pentru ei în inima ta și asta e suficient. Ce poate face oricine? Dacă nu ești cu părinții tăi, nu poți face nimic; chiar dacă ești alături de ei, ce poți face? Câți oameni și-au văzut personal părinții trecând de la tinerețe la bătrânețe, de la bătrânețe la a face diverse boli, de la a face aceste diverse boli la eșecul tratamentului lor, la declararea morții lor și la a fi transportați la morgă? Nu sunt puțini. Toți acești copii stau cu părinții lor, dar ce pot face? Nu pot face nimic; pot doar să privească. Să nu urmărești acum procesul acesta te poate scuti de câteva necazuri; este mai bine să nu-l urmărești, să-l privești desfășurându-se nu ar fi un lucru bun pentru tine. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Când vine vorba despre această chestiune, pe de o parte, trebuie să înțelegi că faptul că oamenii se nasc, îmbătrânesc, se îmbolnăvesc și mor este o lege stabilită de Dumnezeu; pe de altă parte, trebuie să vezi clar responsabilitățile pe care oamenii se

cuvine să le îndeplinească și sorțile lor, nu trebuie să fii irațional și nu trebuie să faci lucruri impulsive sau nesăbuite. De ce nu ar trebui să faci lucruri impulsive sau nesăbuite? Deoarece, chiar dacă le faci, va fi în zadar și, în schimb, asta îți va dezvălui nesăbuința. Mai grav, în timp ce faci lucruri nesăbuite, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, iar Lui nu Îi place asta, urăște acest lucru. Aceste adevăruri îți sunt clare și le înțelegi din punct de vedere doctrinar, dar încă te agăți de propria cale și faci unele lucruri într-un mod încăpățânat și voit, așa că Dumnezeu nu te place, te detestă. Ce detestă la tine? Îți detestă nesăbuința încăpățânată și răzvrătirea. Crezi că ai anumite sentimente umane, dar Dumnezeu spune că ești încăpățânat și nesăbuit – ești încăpățânat, nesăbuit, stupid și intransigent și nu accepți adevărul sau nu te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Dumnezeu ți-a spus clar esența, sursa și principiile specifice de practică din chestiunea aceasta, dar tu vrei în continuare să-ți folosești sentimentele ca să te ocupi de toate acestea, așa că Dumnezeu nu te place. În cele din urmă, dacă Dumnezeu nu le ia boala părinților tăi, atunci ei vor deveni grav bolnavi și vor muri, dacă asta trebuie să li se întâmple. Nimeni nu poate schimba acest fapt. Dacă vrei să-l schimbi, asta dovedește doar că vrei să-ți folosești propriile mâini și metode pentru a schimba suveranitatea lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare răzvrătire, iar tu te opui lui Dumnezeu. Dacă nu vrei să te opui lui Dumnezeu, atunci când auzi că aceste lucruri li s-au întâmplat părinților tăi, ar trebui să fii calm și să găsești un loc în care să poți fi singur ca să plângi, să te gândești și să te rogi, sau să-ți exprimi sentimentele de dor în fața fraților și surorilor din jurul tău. Asta este tot ce e nevoie să faci. Nu trebuie să te gândești să schimbi ceva și cu siguranță nu trebuie să faci lucruri nesăbuite. Nu te ruga lui Dumnezeu, cerându-I să ia boala părinților tăi și să le permită să mai trăiască timp de câțiva ani sau să ia doi ani din viața ta și să le dea lor, doar

pentru că tu crezi în Dumnezeu sau pentru că ți-ai părăsit familia și ți-ai abandonat cariera, ca să-ți îndeplinești datoria atât de mulți ani. Nu face astfel de lucruri. Dumnezeu nu va asculta astfel de rugăciuni și urăște astfel de gânduri și rugăciuni. Nu-L supăra sau mânia pe Dumnezeu. El este cel mai scârbit de oamenii care-și doresc să manipuleze soarta cuiva, să schimbe realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra sorții unui om sau să schimbe unele fapte care au fost stabilite demult de Dumnezeu sau traiectoriile sorților oamenilor. Dumnezeu detestă cel mai mult acest lucru.

Am terminat părtășia despre atitudinea, gândurile și înțelegerea pe care se cuvine să le aibă oamenii privind chestiunea îmbolnăvirii părinților lor. În același mod, când vine vorba despre moartea părinților lor, oamenii ar trebui să aibă, de asemenea, o atitudine corectă și rațională. Unii oameni au fost departe de părinții lor mulți ani, nu le-au fost alături sau nu au locuit cu ei, iar când aud că părinții lor au murit subit, asta e o mare lovitură pentru ei și totul pare incredibil de brusc. Pentru că acești oameni nu au fost alături de părinții lor sau nu au locuit cu ei atât de mulți ani, au mereu o concepție greșită în gândurile și noțiunile lor. Ce fel de concepție greșită? Când ți-ai părăsit părinții, erau în viață și sănătoși. După ce ai fost departe de ei atât de mulți ani, în inima ta, părinții tăi au rămas la aceeași vârstă, în aceeași stare fizică și în aceleași condiții de trai pe care ți le amintești. Asta complică lucrurile. Atunci crezi că părinții tăi nu vor îmbătrâni niciodată și că vor trăi să sărbătorească numeroase zile de naștere. Adică, de îndată ce chipurile lor sunt întipărite în inima ta, de îndată ce viețile, cuvintele și purtarea lor lasă o impresie și o amprentă în inima și în memoria ta, crezi că ei vor fi așa pentru totdeauna, că nu se vor schimba, nu vor îmbătrâni și cu siguranță nu vor muri. La ce se referă „nu vor muri” aici? Pe de o parte, înseamnă că trupurile lor fizice nu vor dispărea. Pe de altă parte, înseamnă că fețele lor, sentimentele lor pentru tine și așa mai departe nu vor dispărea. Aceasta este

o concepție greșită și îți va provoca foarte multe necazuri. Prin urmare, indiferent ce vârstă au părinții tăi, indiferent dacă vor muri de bătrânețe sau din cauza unei boli, sau pentru că s-au întâmplat câteva incidente, va fi o lovitură pentru tine și ți se va părea foarte brusc. Întrucât, în inima ta, părinții tăi sunt în continuare în viață și sănătoși și apoi, dintr-odată, mor, te vei gândi: „Cum de au murit? Cum pot oamenii, care sunt în viață, să se transforme pur și simplu în praf? În inima mea, simt mereu că părinții mei trăiesc, că mama încă gătește în bucătărie, fiind foarte ocupată, și că tata lucrează afară în fiecare zi, venind în casă doar seara.” Aceste scene din viețile lor au lăsat câteva impresii în mintea ta. Așadar, din cauza sentimentelor tale, conștiința ta adăpostește un lucru care nu ar trebui să fie acolo, și anume convingerea că părinții tăi vor trăi pentru totdeauna în inima ta. Ca atare, crezi că nu ar trebui să moară și, indiferent de circumstanțele în care vor muri părinții tăi, vei simți că este o lovitură uriașă pentru tine și nu vei fi capabil s-o accepți. Îți va lua o vreme să treci peste asta, nu-i așa? Faptul că părinții tăi s-ar îmbolnăvi ar fi deja un mare șoc pentru tine, așa că moartea lor ar fi unul și mai mare. Atunci, înainte să se întâmple asta, cum ar trebui să rezolvi lovitura neașteptată pe care o vei primi, astfel încât să nu aibă un impact asupra felului în care îți îndeplinești datoria sau asupra căii pe care mergi, să nu interfereze cu ele sau să nu le afecteze? Mai întâi, să vedem ce anume înseamnă moartea și a-și pierde viața – nu înseamnă că o persoană părăsește lumea aceasta? (Ba da.) Înseamnă că viața pe care o are o persoană, care are o prezență fizică, este înlăturată din lumea materială pe care o pot vedea ființele omenești și dispare. Acea persoană continuă apoi să trăiască în altă lume, în altă formă. Faptul că viețile părinților tăi dispar înseamnă că relația pe care o ai cu ei în lumea aceasta s-a destrămat, a dispărut și s-a încheiat. Ei trăiesc în altă lume, în alte forme. Cât despre felul în care viețile lor vor continua în acea

altă lume, dacă se vor întoarce în această lume, te vor reîntâlni sau vor avea vreun fel de relație trupească sau vreun fel de legături emoționale cu tine, acest lucru este predestinat de Dumnezeu și nu are nicio legătură cu tine. În concluzie, dispariția lor înseamnă că misiunea lor în această lume s-a încheiat, iar în urma lor s-a pus punct. Misiunile lor în această viață și în această lume s-au încheiat, așa că și relația ta cu ei s-a încheiat. În ceea ce privește dacă se vor reîncarna în viitor sau dacă se vor confrunta cu vreun fel de pedeapsă și restricție, sau cu vreun fel de tratare și rânduieli în cealaltă lume, are asta ceva de-a face cu tine? Poți decide tu asta? Nu are nicio legătură cu tine, nu poți decide asta și nu vei fi capabil să primești vești despre asta. Relația ta cu ei în această viață se încheie în acel moment. Adică, soarta care v-a legat cât ați trăit alături timp de 10, 20, 30 sau 40 de ani se încheie atunci. După aceea, ei sunt ei, tu ești tu și între voi nu există nicio relație. Chiar dacă voi toți credeți în Dumnezeu, ei și-au îndeplinit îndatoririle, iar tu o îndeplinești pe a ta; când ei nu mai trăiesc în același mediu spațial, între voi nu mai există nicio relație. Pur și simplu deja au încheiat misiunile încredințate lor de Dumnezeu. Așadar, când vine vorba despre responsabilitățile pe care le-au îndeplinit pentru tine, acelea se termină în ziua în care începi să exiști independent de ei – nu mai ai nicio legătură cu părinții tăi. Dacă mor astăzi, ție doar îți va lipsi ceva la nivel emoțional și vei avea mai puțin cu două persoane apropiate după care să tânjești. Nu îi vei mai vedea niciodată și nu vei mai fi capabil niciodată să auzi vești despre ei. Ceea ce li se întâmplă după aceea și viitorul lor nu are nicio legătură cu tine, între voi nu vor mai exista legături de sânge, nici măcar nu veți mai fi același fel de ființe. Așa stau lucrurile. Moartea părinților tăi pur și simplu va fi ultima veste pe care o vei auzi despre ei în această lume și ultimul dintre obstacolele pe care le vezi sau le auzi despre experiențele lor de a se naște, a îmbătrâni, a se îmbolnăvi și a muri în viața

lor, asta e tot. Morțile lor nu-ți vor lua sau nu îți vor da nimic, ei pur și simplu vor fi murit, călătoriile lor ca oameni vor fi ajuns la final. Așadar, când vine vorba despre morțile lor, nu contează dacă acestea sunt accidentale, normale, din cauza bolii și așa mai departe. În orice caz, dacă nu ar exista suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, nicio persoană sau nicio forță nu le-ar putea lua viețile. Moartea lor înseamnă doar sfârșitul vieților lor fizice. Dacă îți este dor de ei și tânjești după ei sau dacă îți este rușine de tine însuți din cauza sentimentelor tale, nu ar trebui să simți niciunul dintre aceste lucruri și nu este necesar să le simți. Au plecat din această lume, așa că este redundant să-ți fie dor de ei, nu-i așa? Dacă tu gândești: „Oare părinților mei le-a fost dor de mine în toți acești ani? Cu cât mai mult au suferit pentru că nu le-am fost alături, arătându-le pietate filială atâția ani? În toți acești ani, mi-am dorit mereu să-mi pot petrece câteva zile cu ei, nu m-am așteptat niciodată să moară atât de curând. Mă simt trist și vinovat.” Nu este necesar să gândești în felul acesta, morțile lor nu au nicio legătură cu tine. De ce nu au nicio legătură cu tine? Deoarece, chiar dacă le-ai fi arătat pietate filială sau le-ai fi ținut de urât, aceasta nu este obligația sau sarcina pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Dumnezeu a predestinat cât de mult noroc și cât de multe suferințe vor întâlni părinții tăi din partea ta – asta nu are nicio legătură cu tine. Nu vor trăi mai mult pentru că ești tu cu ei și nu vor trăi vieți mai scurte pentru că ești departe de ei și nu ai putut să le fii alături adesea. Dumnezeu a predestinat cât de mult vor trăi și nu are nicio legătură cu tine. Prin urmare, dacă auzi vestea că părinții tăi au murit în timpul vieții tale, nu trebuie să te simți vinovat. Ar trebui să abordezi această chestiune în modul corect și să o accepți. Dacă deja ai vărsat multe lacrimi când erau grav bolnavi, ar trebui să te simți fericit și liber când mor; după ce îi petreci pe ultimul drum, nu este nevoie să plângi. Îți vei fi îndeplinit deja responsabilitățile de copil al lor, te vei fi rugat pentru ei, te

vei fi simțit trist pentru ei și vei fi vărsat nenumărate lacrimi pentru ei și, desigur, te vei fi gândit la multe soluții posibile ca să le tratezi boala și vei fi făcut tot ce ți-a stat în putință ca să le alini suferința. Vei fi făcut deja tot ce poți în calitate de copil al lor. Când mor, ai putea doar să spui: „Ați avut vieți destul de grele. În calitate de copil al vostru, sper că vă veți odihni în pace. Dacă ați făcut multe lucruri ca să-L ofensați pe Dumnezeu în viața aceasta, atunci va trebui să primiți pedeapsă în lumea următoare. Dacă, după ce vă veți fi primit pedeapsa, Dumnezeu vă oferă șansa de a vă reîncarna din nou ca oameni în lumea aceasta, sper că veți face tot ce puteți ca să vă comportați bine și să mergeți pe calea cea bună. Nu mai faceți lucruri care-L ofensează pe Dumnezeu și străduiți-vă să nu mai primiți nicio pedeapsă în următoarele voastre vieți.” Asta-i tot. Nu este bine spus? Asta este tot ce poți să faci; fie că este pentru părinții tăi sau pentru altă persoană apropiată, asta este tot ce poți face. Desigur, când, în final, părinții tăi mor, dacă nu poți să fii cu ei sau nu le poți oferi o ultimă mângâiere, nu este necesar să te simți trist. Asta pentru că, de fapt, fiecare om părăsește singur această lume. Chiar dacă are copiii cu el, când un mesager vine să îl ia, numai el va fi capabil să-l vadă. Când pleacă, nimeni nu va merge cu el, copiii lui nu pot merge cu el și nici partenera lui nu poate s-o facă. Când oamenii părăsesc această lume, sunt mereu singuri. În ultimele lui clipe, fiecare om trebuie să înfrunte această situație, acest proces și acest mediu. Prin urmare, dacă ești alături de el și se uită direct la tine, tot nu va fi de niciun folos. Când trebuie să plece, dacă vrea să-ți strige numele, nu va fi capabil s-o facă și tu nu vei fi capabil să-l auzi; dacă vrea să întindă mâna și să te prindă, nu va avea suficientă forță și tu nu vei fi capabil să simți asta. Va fi singur. Asta pentru că fiecare persoană intră în această lume singură și, în cele din urmă, trebuie s-o și părăsească singură. Acest lucru este predestinat de Dumnezeu. Existența unor asemenea lucruri le permite

oamenilor să vadă și mai clar că viețile și sorțile lor și faptul că se nasc, îmbătrânesc, se îmbolnăvesc și mor sunt toate în mâinile lui Dumnezeu și că viața fiecărei persoane este independentă. Deși toți oamenii au părinți, frați și apropiați, din perspectiva lui Dumnezeu și din perspectiva vieții, viața fiecărei persoane este independentă, viețile nu sunt grupate împreună și nicio viață nu are partener. Din perspectiva oamenilor creați, fiecare viață este independentă, dar din perspectiva lui Dumnezeu, nicio viață pe care a creat-o El nu este singură, pentru că El este alături de fiecare dintre ele și le trage înainte. Numai că, atunci când ești în lumea aceasta, te naști părinților tăi și crezi că ei îți sunt cei mai apropiați oameni, dar, de fapt, atunci când părinții tăi părăsesc această lume, îți vei da seama că ei nu sunt oamenii cei mai apropiați de tine. Când viețile lor se vor sfârși, tu vei trăi în continuare, sfârșitul vieților lor nu-ți va lua viața și cu siguranță n-o va afecta. Ai fost departe de ei toți acești ani și încă duci o viață bună. De ce? Pentru că Dumnezeu te veghează și te îndrumă; trăiești sub suveranitatea Lui. Când părinții tăi vor pleca din această lume, asta te va face să-ți dai seama și mai mult că, fără ca ei să-ți fie alături, să aibă grijă de tine, să te vegheze sau să te crească, în timpul acestor ani în care ai trecut de la copilărie la maturitate, la vârsta mijlocie, la bătrânețe și, sub îndrumarea lui Dumnezeu, ai înțeles tot mai mult în viață, iar direcția și calea ta viitoare au devenit tot mai clare. Prin urmare, oamenii sunt capabili să-și părăsească părinții. Existența părinților lor este necesară numai în timpul copilăriei lor, dar după ce cresc, existența acestora este doar o formalitate. Părinții lor sunt numai mijloacele lor de întreținere și sprijinul lor emoțional și nu sunt necesari. Desigur, când părinții tăi vor părăsi această lume, aceste lucruri îți vor fi din ce în ce mai clare și vei simți și mai mult că viețile oamenilor provin de la Dumnezeu și că oamenii nu pot trăi fără sprijinul Lui, fără a-L avea drept hrana lor mentală și spirituală și hrana vieții lor. Când părinții tăi te vor părăsi, îți vor

lipsi doar la nivel emoțional, dar, în același timp, vei fi eliberat emoțional sau în alte privințe. De ce vei fi eliberat? Când părinții tăi sunt în preajmă, amândoi sunt griji și poveri pentru tine. Sunt oameni față de care poți fi încăpățânat și te fac să te simți ca și cum nu te poți elibera de sentimentele tale. Când părinții tăi vor muri, toate aceste lucruri se vor rezolva. Oamenii cei mai apropiați de tine vor pleca, iar tu nu va mai trebui să-ți faci griji pentru ei sau să tânjești după ei. Când vei scăpa de această relație de dependență pe care o ai cu părinții tăi, când ei vor părăsi această lume, când vei simți pe deplin în adâncul inimii tale că părinții tăi deja au plecat și când vei simți că deja ai depășit legăturile de sânge cu ei, vei deveni într-adevăr matur și independent. Gândește-te: indiferent ce vârstă au oamenii, dacă părinții lor mai trăiesc, oricând au o problemă, se gândesc: „O s-o întreb pe mama, o să-l întreb pe tata.” Ei au întotdeauna un sprijin emoțional. Când oamenii au sprijinul emoțional, simt că existența lor în această lume debordează de căldură și fericire. Când pierzi acel sentiment de fericire și acea căldură, dacă nu simți că ești singur sau că nu ai pierdut fericirea și căldura, atunci ești matur și ești cu adevărat independent în ceea ce privește gândurile și sentimentele tale. Cei mai mulți dintre voi probabil că nu ați experimentat încă aceste lucruri. Atunci când o veți face, veți înțelege. Gândiți-vă: indiferent ce vârstă au oamenii, dacă au 40, 50 sau 60 de ani când părinții lor mor, ei devin imediat mult mai maturi. E ca și cum s-ar transforma, într-o clipită, dintr-un copil naiv într-un adult rațional. Peste noapte, ajung să înțeleagă lucrurile și să fie independenți. Prin urmare, pentru fiecare persoană, moartea părinților este un mare obstacol. Dacă poți să-ți tratezi și să-ți abordezi corect relația cu părinții și, în același timp, poți să abordezi, să tratezi și să renunți la diversele așteptări ale părinților tăi de la tine sau la responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinești față de părinții tăi la nivel emoțional și etic, atunci te-ai maturizat cu adevărat și,

cel puțin, vei fi un adult înaintea lui Dumnezeu. Să devii un astfel de adult nu este ușor, trebuie să suferi puțină durere în ceea ce privește sentimentele tale trupești și, mai ales, trebuie să înduri devastare și chin emoțional, precum și durerea că lucrurile nu merg bine, nu merg așa cum ai sperat sau că ești ghinionist și așa mai departe. După ce vei experimenta toată această durere, vei câștiga mai multă înțelegere a acestor chestiuni. Dacă le corelezi cu adevărurile despre care am avut părtășie în legătură cu aceste chestiuni, vei dobândi mai multă înțelegere a vieților și sorților oamenilor, care sunt predestinate de Dumnezeu, precum și a afecțiunii care există între oameni, într-un mod amănunțit. Când vei dobândi o înțelegere a acestor lucruri, îți va fi ușor să renunți la ele. Când vei putea să renunți la aceste lucruri și să te ocupi corect de ele, vei fi capabil să le abordezi corect. Nu le vei aborda pe baza doctrinelor umane sau a standardelor conștiinței umane; le vei aborda conform adevărurilor-principii. Ce înseamnă să fii în conformitate cu adevărurile-principii? Înseamnă că te poți supune lui Dumnezeu. Dacă te poți supune lui Dumnezeu și orchestrărilor Lui, acesta este un semn bun și o prevestire bună. Ce prevestește? Că ai speranță la mântuire. Prin urmare, atunci când vine vorba de chestiunea așteptărilor părinților tăi, indiferent dacă acum ești tânăr, de vârstă mijlocie, în vârstă sau la vârsta a treia și indiferent dacă nu ai experimentat acest lucru, dacă îl experimentezi chiar acum sau dacă l-ai experimentat deja, ceea ce trebuie să faci nu este doar să renunți la sentimentele tale sau să rupi legăturile cu părinții tăi și să te deconectezi de ei, ci să depui efort în adevăr și să cauți să înțelegi aceste aspecte ale adevărului. Acesta este cel mai important lucru. Când înțelegi aceste relații diferite și complexe, te poți elibera de ele și nu te vor mai constrânge. Când nu te vor mai constrânge, îți va fi mult mai ușor să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu și, când vei face asta, vei întâmpina mai

puține obstacole și piedici mai mici. Atunci va fi mai puțin probabil să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, nu-i așa?

Sunteți acum capabili să înțelegeți și să rezolvați toate aceste chestiuni majore care au legătură cu părinții? Când aveți timp liber, meditați la adevăr. Dacă, în viitor, sau în lucrurile pe care le experimentezi acum, poți lega aceste chestiuni de adevăr și poți rezolva aceste probleme pe baza adevărului, te vei confrunta cu mult mai puține necazuri și cu mai puține dificultăți și vei trăi o viață foarte relaxată și plină de bucurie. Dacă nu abordezi aceste lucruri pe baza adevărului, vei întâmpina multe necazuri, iar viața ta va fi foarte dureroasă. Acesta este finalul. Astăzi, voi încheia aici părtășia despre subiectul așteptărilor pe care le au părinții. Cu bine!

29 aprilie 2023

Cum să urmărești adevărul (18)

Acum câteva zile, a avut loc un incident grav în care antihriștii au tulburat lucrarea de răspândire a Evangheliei. Sunteți cu toții la curent? (Da.) După producerea acestui incident, a început reorganizarea lucrării evanghelice a casei lui Dumnezeu, iar unii oameni au început să fie realocați sau transferați și niște chestiuni legate de lucrare au fost și ele ajustate, nu-i așa? (Da.) Acest tip de eveniment important s-a produs în casa lui Dumnezeu și în jurul vostru au apărut antihriști – ați reușit să învățați niște lecții din confruntarea cu un eveniment atât de important? Ați căutat adevărul? Ați văzut esența unor probleme și ați fost în stare să trageți niște învățăminte dintr-un astfel de eveniment important? Când se întâmplă ceva, nu-i așa că majoritatea oamenilor doar trag niște învățături exterioare și înțeleg câteva doctrine, fără a-i pătrunde esența și fără a învăța cum să privească oamenii și lucrurile și să se comporte și să acționeze conform adevărului? Sunt unii oameni care doar cugetă pe baza minților și calculelor proprii, indiferent ce li se întâmplă. Nu se ridică nici pe departe la înălțimea adevărurilor-principii și sunt și lipsiți de inteligență și înțelepciune. Doar rezumă câteva lecții și apoi iau o hotărâre: „Când aceste lucruri se vor întâmpla din nou în viitor, trebuie să fiu grijuliu și să fiu atent la ce lucruri nu pot spune, ce lucruri nu pot face, precum și de care tip de oameni ar trebui să mă păzesc și de care ar trebui să mă apropii.” Înseamnă asta că ai învățat o lecție și ai dobândit experiență? (Nu.) Așadar, când se întâmplă astfel de lucruri, indiferent dacă sunt evenimente importante sau neînsemnate, cum ar trebui să le experimenteze, să le abordeze și să le pătrundă în profunzime oamenii astfel încât să poată învăța lecții, să înțeleagă unele adevăruri și să-și dezvolte statura în timp ce se confruntă cu aceste medii? Cei mai mulți oameni nu cugetă la aceste lucruri, nu-i așa?

(Așa e.) Dacă nu cugetă la aceste lucruri, oare sunt oameni care caută adevărul? Sunt oameni care urmăresc adevărul? (Nu.) Credeți că sunteți persoane care urmăresc adevărul? Pe baza căror lucruri credeți că nu sunteți persoane care urmăresc adevărul? Și pe baza căror lucruri credeți ocazional că sunteți persoane care urmăresc adevărul? Când îndurați puțină suferință și plătiți un mic preț în datoria voastră, când sunteți ocazional puțin mai serioși în legătură cu lucrarea voastră sau contribuiți cu o sumă mică de bani, când vă abandonați familia, vă dați demisia din slujba voastră, vă abandonați studiile și renunțați la căsătorie ca să vă sacrificați pentru Dumnezeu, când vă abțineți de la a urma tendințele lumești sau evitați oamenii răi pe care-i întâlniți și așa mai departe – când sunteți în stare să faceți aceste lucruri, simțiți că urmăriți adevărul și sunteți credincioși adevărați? Nu asta gândiți? (Ba da.) Pe ce vă bazați când credeți asta? Vă bazați pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr? (Nu.) Este o iluzie; vă dați singuri verdictul. Când urmați ocazional niște reguli și procedați ca la carte, când aveți niște manifestări de umanitate bună, când puteți să fiți răbdători și toleranți, când sunteți smeriți, discreți, modești și lipsiți de aroganță la exterior și sunteți capabili să aveți puțină hotărâre sau atitudine responsabilă în lucrarea casei lui Dumnezeu, credeți că ați urmărit realmente adevărul și că sunteți într-adevăr persoane care îl urmăresc. Așadar, constituie aceste manifestări urmărirea adevărului? (Nu.) Ca să fim exacți, aceste acțiuni, comportamente și manifestări exterioare nu înseamnă că urmăriți adevărul. Prin urmare, de ce cred mereu oamenii că aceste manifestări sunt urmărirea adevărului? De ce cred mereu că sunt persoane care urmăresc adevărul? (În noțiunile lor, oamenii cred că, dacă se străduiesc și se sacrifică puțin, acestea sunt manifestările urmăririi adevărului. În consecință, când plătesc un mic preț sau suferă puțin în îndatoririle lor, se cred oameni care urmăresc adevărul, dar n-au căutat niciodată ce are de spus cuvântul lui Dumnezeu în

această privință sau cum judecă El dacă o persoană urmărește adevărul. Drept urmare, trăiesc mereu printre noțiunile și închipuirile lor, considerându-se minunați.) Oamenii nu renunță niciodată la noțiunile lor și, când se pune problema importantă de a stabili dacă urmăresc adevărul, se bazează mereu pe propriile noțiuni și închipuiri și pe speranțele lor deșarte. De ce se poartă așa? Oare nu pentru că sunt liniștiți când gândesc și se poartă în acest mod, crezând că nu trebuie să plătească cu adevărat un preț pentru a urmări adevărul și că, în cele din urmă, pot totuși să primească beneficii și să fie binecuvântați? Mai există un motiv, și anume că așa-zisele comportamente bune ale oamenilor, cum ar fi renunțările, suferința lor, faptul că plătesc un preț și așa mai departe, sunt lucruri pe care le pot realiza și îndeplini, nu-i așa? (Așa e.) Oamenilor le este ușor să renunțe la familiile și slujbele lor, dar nu le este ușor să urmărească realmente adevărul, să practice adevărul sau să acționeze pe baza adevărurilor-principii și nu le este ușor să realizeze aceste lucruri. Chiar dacă înțelegi puțin din adevăr, îți va fi foarte greu să te răzvrătești împotriva ideilor, noțiunilor sau firilor tale corupte și să respecți adevărurile-principii. Dacă ești o persoană care urmărește adevărul, de ce nu pari să fi făcut vreun progres în ceea ce privește diversele aspecte ale adevărului în anii în care ai crezut în Dumnezeu? Indiferent dacă ai plătit un preț și indiferent la ce ai renunțat sau ce ai abandonat, rezultatele finale pe care le-ai obținut sunt cele realizate prin urmărirea și practicarea adevărului? Indiferent câte prețuri ai plătit, cât de mult ai suferit sau la câte lucruri trupești ai renunțat, ce ai obținut finalmente? Ai obținut adevărul? Ai dobândit ceva în legătură cu adevărul? Ai făcut vreun progres în intrarea ta în viață? Ți-ai schimbat firile corupte? Te supui cu adevărat lui Dumnezeu? Nu vom vorbi despre o lecție sau o practică atât de profundă precum supunerea față de Dumnezeu, ci vom discuta în schimb doar despre cel mai simplu lucru. Ai abandonat

totul, ai suferit și ai plătit niște prețuri atât de mulți ani – poți proteja interesele casei lui Dumnezeu? Îndeosebi atunci când antihriștii și oamenii răi fac lucruri rele ca să tulbure lucrarea bisericii, te prefaci că nu vezi, protejând interesele acelor oameni răi și protejându-te pe tine însuți sau stai de partea lui Dumnezeu, protejând interesele casei Sale? Ai practicat potrivit adevărurilor-principii? Dacă nu, suferința ta și prețurile pe care le-ai plătit nu diferă de cele ale lui Pavel. Sunt doar de dragul de a dobândi binecuvântări, fiind toate zadarnice. Sunt la fel ca spusele lui Pavel despre faptul că a purtat luptele și a isprăvit alergarea, așa cum trebuia, urmând să obțină în final binecuvântări și o recompensă – nu există nicio deosebire. Mergi pe calea lui Pavel; nu urmărești adevărul. Crezi că renunțările, sacrificiile, suferința și prețurile pe care le-ai plătit înseamnă practicarea adevărului, deci câte adevăruri ai înțeles de-a lungul anilor? Câte adevăruri-realități deții? În câte chestiuni ai protejat interesele casei lui Dumnezeu? În câte chestiuni ai stat de partea adevărului și a lui Dumnezeu? În câte dintre acțiunile tale te-ai abținut de la a face rău sau de la a-ți urma propria voință deoarece ai o inimă cu frică de Dumnezeu? Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le examineze. Dacă nu examinează aceste lucruri, atunci, cu cât cred mai mult timp în Dumnezeu și, în special, cu cât îndeplinesc mai mult timp o datorie, cu atât mai mult vor crede că au avut o contribuție meritorie, că vor fi cu siguranță mântuiți și că Îi aparțin lui Dumnezeu. Dacă vor fi demiși, dați în vileag și eliminați într-o zi, vor spune: „Chiar dacă n-am prestat un serviciu meritoriu, măcar am muncit din greu și, chiar dacă n-am muncit din greu, măcar m-am obosit până la epuizare. Deoarece am suferit și am plătit prețuri atât de mulți ani, casa lui Dumnezeu n-ar trebui să mă demită sau să mă trateze așa. Casa lui Dumnezeu n-ar trebui să mă dea așa la o parte după ce am muncit pentru ea!” Dacă ești realmente o persoană care urmărește adevărul, n-ar trebui să

spui aceste lucruri. Dacă ești o persoană care urmărește adevărul, de câte ori ai aplicat rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu în cel mai mic detaliu și cuvânt cu cuvânt? Câte dintre ele ai aplicat? Câte aspecte ale lucrării ai urmărit apoi? Câte dintre ele ai verificat? În cadrul responsabilităților și datoriei tale și în sfera rezultatelor ce pot fi obținute prin calibrul și capacitatea ta de a pricepe și a înțelege adevărul, cât de mult ai făcut tot ce-ți stătea în putință? Ce îndatoriri ai făcut bine? Câte fapte bune ai pregătit? Acestea sunt standardele pentru a verifica dacă o persoană urmărește adevărul. Dacă ai făcut toate aceste lucruri în batjocură și n-ai obținut niciun rezultat, asta arată că ai suferit și ai plătit prețuri de-a lungul acestor ani în speranța de a primi binecuvântări și că nu practici adevărul și nu te supui lui Dumnezeu; tot ce ai făcut a fost pentru tine, pentru statut și binecuvântări și nu înseamnă că ai urmat calea lui Dumnezeu. Așadar, ce este tot ce ai făcut? Astfel de oameni nu au același final ca Pavel? (Ba da.) Toți acești oameni merg pe calea lui Pavel, deci finalul lor va fi în mod firesc același ca al lui Pavel. Să nu crezi că ai adus o contribuție meritorie doar pentru că ai credință în Dumnezeu și ai renunțat la slujba, familia sau, în unele cazuri, chiar la copiii tăi. N-ai adus nicio contribuție meritorie, ești doar o ființă creată, tot ce faci este pentru tine, fiind lucruri pe care se cuvine să le faci. Ai fi capabil să suferi și să plătești prețuri dacă n-ar fi de dragul de a primi binecuvântări? Ai fi capabil să renunți la familia și la slujba ta? Nu trata renunțarea la familie, abandonarea slujbei, suferința și plătirea prețurilor ca fiind egale cu urmărirea adevărului și sacrificarea ta pentru Dumnezeu. Doar te păcălești singur.

Cei care nu acceptă deloc adevărul sau emondarea sunt dați în vileag și îndepărtați unul câte unul de fiecare dată când casa lui Dumnezeu desfășoară o curățire de amploare. Unor oameni, ale căror probleme nu sunt prea grave, li se permite să rămână sub observație și li se dă o șansă de a se

căi după ce sunt dați în vileag. Problemele altora sunt prea grave, aceștia rămân incorigibili în ciuda criticilor repetate, fac aceleași lucruri și aceleași greșeli de nenumărate ori și tulbură, perturbă și distrug lucrarea bisericii și, prin urmare, sunt îndepărtați și excluși în cele din urmă conform principiilor și nu mai primesc alte șanse. Unii spun: „Îmi pare rău pentru ei fiindcă nu mai primesc alte șanse." Nu primesc destule șanse? Ei nu cred în Dumnezeu pentru a-I asculta cuvintele, a accepta mustrarea și judecata cuvintelor Lui sau a accepta curățirea și mântuirea Lui, ci își gestionează propriile afaceri. După ce încep să se ocupe de lucrarea bisericii sau să îndeplinească diverse îndatoriri, se apucă să se implice în tot felul de fapte rele, tulburând și perturbând, provocând prejudicii grave pentru lucrarea bisericii, precum și pierderi însemnate pentru interesele casei lui Dumnezeu. După ce le dă șanse în repetate rânduri și, treptat, îi elimină din diverse grupuri de îndeplinire a îndatoririlor, casa lui Dumnezeu rânduiește ca aceștia să-și îndeplinească îndatoririle în echipa evanghelică, dar după ce ajung acolo, acei oameni nu lucrează din greu la îndatoririle lor și se dedau în continuare la diverse tipuri de fapte rele, fără să se căiască sau să se schimbe câtuși de puțin. Indiferent cum are părtășie casa lui Dumnezeu despre adevăr sau ce tip de rânduieli de lucru face și chiar dacă le dă acestor oameni șanse, avertismente și chiar îi emondează, totul este în zadar. Nu sunt prea amorțiți, ci sunt prea intransigenți. Desigur, această intransigență este din perspectiva firilor lor corupte. În esența lor, nu sunt oameni, ci diavoli. Intrând în biserică, pe lângă faptul că acționează ca niște satane, nu fac nimic în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu și al lucrării bisericii. Fac numai fapte rele; vin doar să tulbure și să distrugă lucrarea bisericii. După ce câștigă doar câțiva oameni predicând Evanghelia, simt că au capital și că au adus o contribuție meritorie și încep să se culce pe lauri, crezând că pot domni ca niște regi în casa lui Dumnezeu, că pot da ordine și lua decizii în

orice aspect al lucrării și îi pot obliga pe oameni să le practice și să le implementeze. Indiferent cum are părtășie Cel de mai sus despre adevăr sau cum rânduiește lucrarea, acești oameni nu o iau în serios. Îți spun în față lucruri care sună plăcut: „Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt bune, sunt întocmai ce avem nevoie, au corectat lucrurile chiar la timp, altfel n-am ști cât de departe suntem.” Când își întorc capul, se schimbă și încep să-și răspândească propriile idei. Spuneți-Mi, oare astfel de indivizi sunt cu adevărat oameni? (Nu.) Dacă nu sunt oameni, ce sunt? La suprafață, au un strat de piele omenească, dar, în esență, nu fac lucruri omenești – sunt demoni! Rolul pe care îl joacă în biserică este tocmai de a tulbura diversele aspecte ale lucrării din casa lui Dumnezeu. Ei tulbură orice lucrare de care se ocupă, n-au căutat niciodată adevărul sau principiile, nu s-au îngrijit de rânduielile de lucru și n-au acționat potrivit lor. Imediat ce au puțină putere, se laudă cu ea și umblă cu nasul pe sus în fața aleșilor lui Dumnezeu. Toți au fețe de demoni și nu au niciun pic de asemănare umană. N-au susținut niciodată interesele casei lui Dumnezeu, își protejează doar interesele și statutul propriu. Indiferent la ce nivel de conducere slujesc sau ce aspect al lucrării supervizează, imediat ce li se încredințează lucrarea, aceasta devine a lor, ei au ultimul cuvânt și alții ar face bine să nu le treacă prin minte să o verifice, supervizeze sau urmărească și cu atât mai puțin să intervină. Nu sunt de-a dreptul antihriști? (Ba da.) Și tot vor să obțină binecuvântări! Acești oameni pot fi caracterizați în două feluri: irezonabili și de nerăscumpărat. Cei care nu urmăresc adevărul se pot împiedica de orice obstacol și nu vor ajunge departe. În trecut, vă spuneam mereu: „Dacă puteți munci până la sfârșit și să fiți muncitori loiali, și asta e destul de bine.” Unii oameni nu iubesc adevărul și nu sunt dispuși să-l urmărească. Ce-ar trebui să se facă în această privință? Ar trebui să fie muncitori. Dacă poți munci pe brânci, fără să provoci tulburări și perturbări sau să faci vreun

rău care să ducă la îndepărtarea ta și dacă poți garanta că nu vei face rău și vei continua să muncești până la capăt, atunci vei putea să supraviețuiești. Deși nu vei putea să primești multe binecuvântări, măcar vei fi muncit în timpul lucrării lui Dumnezeu, vei fi un muncitor loial și, la sfârșit, Dumnezeu nu Se va purta rău cu tine. Dar, în momentul de față, există muncitori care chiar nu pot munci până la capăt. De ce? Pentru că nu au spirite umane. Nu vom examina ce tip de spirit zace în ei, dar, cel puțin, privindu-le comportamentul de la început și până la sfârșit, esența lor este aceea a unui diavol, nu a unei persoane. Ei nu acceptă deloc adevărul și sunt chiar mai departe de a-l urmări.

Acum zece ani, când nu avusesem părtășie în detaliu despre fiecare aspect al adevărului, oamenii nu înțelegeau ce înseamnă să urmărești adevărul sau să te ocupi de lucruri pe baza adevărurilor-principii. Unii acționau pe baza voinței, închipuirilor și noțiunilor proprii sau urmau reguli. Acest lucru era scuzabil, deoarece nu înțelegeau. Dar astăzi, zece ani mai târziu, deși părtășia noastră despre diferitele aspecte ale adevărului nu s-a încheiat încă, diversele adevăruri fundamentale legate de lucrarea și îndatoririle oamenilor au fost cel puțin explicate clar în ceea ce privește principiile. Indiferent ce tip de datorie îndeplinesc, oamenii care au inimă și spirit, care iubesc adevărul și îl pot urmări, ar trebui să poată practica o parte din adevărurile-principii bazându-se pe conștiința și rațiunea lor. Oamenii sunt încă departe și nu pot ajunge la adevărurile mai înalte și mai profunde și nu-și pot da seama de esența unor probleme sau de esențele referitoare la adevăr, dar ar trebui să poată pune în practică adevărurile la care pot ajunge și care au fost stabilite clar. Ar trebui să fie capabili cel puțin să respecte, să implementeze și să distribuie rânduielile de lucru care au fost stabilite clar de casa lui Dumnezeu. Însă cei care sunt demoni nu pot face nici măcar aceste lucruri. Sunt tipul de oameni care nu pot nici măcar

să muncească până la capăt. Când oamenii nu pot nici măcar să muncească până la capăt, înseamnă că vor fi aruncați din vagon la jumătatea drumului. De ce vor fi aruncați din vagon? Dacă ar sta liniștiți în vagon, dormind, stând la locul lor sau chiar distrându-se, atât timp cât n-ar deranja pe toată lumea sau direcția de înaintare a întregului tren, cine ar avea inima să-i arunce din vagon? Nimeni. Dacă ar putea cu adevărat să muncească, nici Dumnezeu nu i-ar arunca din vagon. Dar folosirea acestor oameni acum ca să muncească ar atrage mai multe pierderi decât câștiguri. Diversele aspecte ale lucrării casei lui Dumnezeu au suferit pierderi prea mari din cauza tulburărilor din partea acestor oameni. Aceștia sunt cauza prea multor griji! Nu înțeleg adevărul, oricum am avea părtășie despre el și, după aceea, tot fac lucruri rele. A interacționa cu acești oameni înseamnă realmente a te angaja în discuții interminabile și a te enerva în permanență. Aspectul esențial este că acești oameni au făcut prea mult rău și au provocat pierderi prea mari lucrării de răspândire a Evangheliei întreprinse de casa lui Dumnezeu. În puținele îndatoriri pe care le îndeplinesc, provoacă doar tulburări și perturbări și pierderile pe care le aduc lucrării casei lui Dumnezeu sunt ireparabile. Acești oameni fac tot soiul de fapte rele. Când se află printre membrii obișnuiți ai bisericii, acționează după bunul plac, risipesc ofrandele, măresc artificial numărul persoanelor pe care le-au câștigat răspândind Evanghelia și se folosesc într-un mod neadecvat de alți oameni. Folosesc exclusiv oameni răi, confuzi și care se dezlănțuie făcând lucruri rele. Nu ascultă sugestiile nimănui și suprimă și pedepsesc pe oricine exprimă o opinie. Sub autoritatea lor, cuvintele, cerințele și rânduielile de lucru ale lui Dumnezeu nu sunt implementate, fiind în schimb date deoparte. Acești oameni devin bătăuși și despoți locali; se transformă în tirani. Spuneți-Mi, pot fi păstrați astfel de oameni? (Nu.) În prezent, unii au fost demiși și, după aceasta, vorbesc despre „supunerea față de

rânduielile casei lui Dumnezeu", pentru a arăta că sunt atât de nobili și de supuși și că urmăresc adevărul. Prin aceasta, vor să spună că n-au nimic de zis despre nicio acțiune a casei lui Dumnezeu și că sunt dispuși să se supună rânduielilor sale. Spun că sunt dispuși să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu – deci de ce au făcut atât de mult rău, determinând biserica să-i demită? De ce nu înțeleg asta? De ce n-au explicat asta? Au atras diferite tipuri de necazuri și pierderi asupra lucrării casei lui Dumnezeu în timp ce lucrau – nu trebuie să fie sinceri și să se destăinuie în această privință? Se închide subiectul dacă pur și simplu nu-l menționează? Spun că-și doresc să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu, arătând cât de nobili și măreți sunt – aceasta e doar o prefăcătorie și o înșelăciune! Dacă învață să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu, de ce nu s-au supus rânduielilor de lucru anterioare ale acesteia? De ce nu le-au implementat? Ce făceau atunci? De cine ascultă ei cu adevărat? De ce nu dau o explicație? Cine este stăpânul lor? Au îndeplinit ei fiecare aspect al lucrării rânduite de casa lui Dumnezeu? Au obținut rezultate? Poate lucrarea lor să facă față la o examinare atentă? Cum vor compensa pierderile provocate lucrării casei lui Dumnezeu de faptele lor rele, scăpate de sub control? Nu merită această chestiune niște comentarii? Pot doar să spună că se vor supune rânduielilor casei lui Dumnezeu și gata? Spuneți-Mi, oare astfel de oameni au umanitate? (Nu.) Sunt lipsiți de umanitate, rațiune și conștiință și nu au pic de rușine! Nu simt că au făcut atât de mult rău și au provocat pierderi atât de mari casei lui Dumnezeu. Au provocat atât de multe tulburări și perturbări fără să simtă nicio remușcare, fără să se simtă datori sau să recunoască acest lucru. Dacă încerci să-i tragi la răspundere, vor spune: „N-am fost singura persoană care a făcut asta" – au scuzele lor. Ce vor să spună este că nu se pot aplica pedepse dacă toată lumea este vinovată și, întrucât toți au făcut rău, nu ar trebui să fie trași la răspundere individual. Acest

lucru e greșit. Trebuie să explice răul pe care l-au făcut – fiecare individ trebuie să explice orice rău pe care l-a făcut. Ar trebui să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu și să-și abordeze problemele corect. Dacă au această atitudine, pot să primească încă o șansă și să rămână, dar nu pot face mereu rău! Dacă nu recunosc deloc în conștiința lor, dacă nu pot simți că-I sunt îndatorați în vreun mod lui Dumnezeu și nu se căiesc deloc, dintr-o perspectivă umană, li se poate da o șansă, li se poate permite să-și îndeplinească în continuare îndatoririle și să nu fie trași la răspundere, dar cum vede Dumnezeu asta? Dacă oamenii nu-i trag la răspundere, n-o va face nici Dumnezeu? (Ba da, îi va trage la răspundere.) Dumnezeu tratează toți oamenii și toate lucrurile având principii. El nu va face un compromis cu tine și nu va aplana conflictul, nu va căuta să facă pe placul tuturor, ca tine. Dumnezeu are principii, are o fire dreaptă. Dacă încalci principiile și decretele administrative ale casei lui Dumnezeu, biserica și casa lui Dumnezeu trebuie să te trateze conform principiilor și prevederilor din decretele administrative. Cât privește consecințele ofensării lui Dumnezeu, de fapt, știi în inima ta cum te vede sau te tratează El. Dacă Îl tratezi cu adevărat pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, se cuvine să vii înaintea Lui pentru a mărturisi, a-ți recunoaște păcatele și a te căi. Dacă nu ai această atitudine, ești un neîncrezător, un diavol, un dușman al lui Dumnezeu și ar trebui să fii blestemat! Care este atunci rostul pentru care asculți predici? Ar trebui să pleci; nu meriți să asculți predici! Adevărurile sunt rostite pentru a fi auzite de oameni corupți normali; deși au firi corupte, astfel de oameni au hotărârea și disponibilitatea de a accepta adevărul, pot să reflecteze asupra lor oricând li se întâmplă ceva și pot să mărturisească, să se căiască și să se schimbe atunci când fac ceva greșit. Astfel de oameni pot fi mântuiți și pentru ei sunt rostite adevărurile. Cei care nu au o atitudine de căință, indiferent ce li se întâmplă, nu sunt oameni corupți obișnuiți, sunt cu totul

altceva; esența lor este cea a unui diavol, nu a unei persoane. Deși este posibil ca nici ei să nu urmărească adevărul, oamenii corupți obișnuiți se pot abține în general de la a face lucruri rele bazându-se pe conștiința lor, pe acea fărâmă de rușine pe care o are umanitatea lor normală și pe puțina rațiune de care dau dovadă și nu au nicio intenție de a provoca deliberat tulburări și perturbări. În circumstanțe normale, astfel de oameni pot să muncească și să urmărească până la sfârșit și sunt capabili să supraviețuiască. Există însă un tip de oameni care nu au conștiință sau rațiune, care nu au deloc simțul onoarei sau al rușinii, care nu au remușcări în inimile lor indiferent cât de mult rău fac și care se ascund cu nerușinare în casa lui Dumnezeu, sperând totuși să primească binecuvântări și neștiind să se căiască. Atunci când cineva spune: „Ai provocat tulburare și perturbare făcând asta", ei spun: „Serios? Atunci am făcut o greșeală, o să mă descurc mai bine data viitoare." Cealaltă persoană răspunde: „Atunci ar trebui să ajungi să-ți cunoști firile corupte", iar ei spun: „Să ajung să cunosc ce firi corupte? Pur și simplu am fost ignorant și nesăbuit. O să mă descurc mai bine data viitoare și gata." Nu au o înțelegere profundă și doar îi expediază pe oameni prin cuvintele lor. Se pot căi oamenii cu această atitudine? Nu au nici măcar rușine – nu sunt oameni! Unii spun: „Dacă nu sunt oameni, oare sunt fiare?" Sunt fiare, dar sunt chiar mai prejos decât niște câini. Gândește-te la asta: când un câine face ceva greșit sau este neascultător, dacă îl certi o dată, îi va părea imediat rău și va continua să fie prietenos cu tine, ceea ce înseamnă: „Te rog să nu mă urăști, nu mai fac niciodată." Când apare din nou o situație asemănătoare, câinele îți va arunca intenționat o privire care înseamnă: „Nu mai fac, nu te teme." Indiferent dacă se teme să nu fie bătut sau încearcă să intre în grațiile stăpânului, oricum ai privi situația, când știe că stăpânului său nu-i place ceva sau că nu-i permite ceva, câinele nu va face acel lucru. Este în stare să se abțină;

are simțul rușinii. Chiar și animalele au simțul rușinii, dar acești oameni nu-l au. Deci mai sunt ei oare oameni? Sunt chiar mai prejos decât animalele; prin urmare, sunt lucruri inumane și neînsuflețite, sunt veritabili diavoli. Nu reflectează niciodată asupra lor, nu mărturisesc indiferent cât de mult rău fac și în mod clar nu știu să se căiască. Unii oameni se rușinează să dea ochii cu frații și surorile lor fiindcă au făcut puțin rău și, dacă frații și surorile îi aleg în timpul unei alegeri, vor spune: „Nu voi prelua această datorie, nu sunt calificat. În trecut, am făcut niște lucruri nesăbuite care au provocat pierderi lucrării bisericii. Nu merit această funcție.” Oamenii de acest tip au simțul rușinii, conștiință și rațiune, însă acei oameni răi nu au simțul rușinii. Dacă le ceri să devină conducători, se vor ridica imediat și vor spune: „Vedeți! Ce părere aveți despre asta? Casa lui Dumnezeu nu se descurcă fără mine. Sunt important, sunt foarte capabil!” Spuneți-Mi, nu e greu să-i faceți pe acești oameni să simtă rușine? Cât de greu este? Este mai greu decât să escaladezi versanții trecătorii Shanhai din China – sunt lipsiți de rușine! Oricât de mult rău fac, tot își pierd vremea trândăvind cu nerușinare în biserică. N-au fost niciodată smeriți în interacțiunile lor cu frații și surorile, trăiesc în continuare așa cum au făcut-o mereu și, ocazional, chiar se laudă cu „marile lor realizări”, cu renunțările, sacrificiile și suferința lor din trecut, cu prețurile pe care le-au plătit și cu „gloria și măreția” lor din trecut. Îndată ce au ocazia, se ridică imediat ca să se mândrească și să se dea mari, vorbind despre capitalul lor și lăudându-se cu calificările lor, dar nu vorbesc niciodată despre cât de mult rău au făcut, câte dintre ofrandele lui Dumnezeu au risipit sau câte pierderi au provocat lucrării casei lui Dumnezeu. Nu mărturisesc nici măcar atunci când se roagă lui Dumnezeu în privat și n-au vărsat niciodată o lacrimă din cauza greșelilor pe care le-au făcut sau a pierderilor pe care le-au provocat casei lui Dumnezeu. Într-atât sunt de intransigenți și nerușinați. Nu sunt complet

irezonabili și imposibil de răscumpărat? (Ba da.) Sunt imposibil de răscumpărat și nu pot fi mântuiți. Indiferent cum le oferi șanse, parcă ai vorbi cu un perete, parcă ai cere luna de pe cer sau le-ai cere diavolilor și Satanei să se închine la Dumnezeu. Așadar, în privința acestor oameni, în cele din urmă, atitudinea casei lui Dumnezeu este de a renunța la ei. Dacă sunt dispuși să îndeplinească îndatoriri, pot face acest lucru, casa lui Dumnezeu le va da o mică șansă. Dacă nu sunt dispuși să îndeplinească îndatoriri și spun: „Am de gând să merg la muncă, să câștig bani și să-mi petrec zilele; o să-mi gestionez propria afacere”, pot să plece, ușa casei lui Dumnezeu este deschisă. N-au decât să se grăbească și să plece! Nu vreau să le mai văd fețele, sunt atât de dezgustători! De ce se prefac? Puțina suferință pe care au îndurat-o, micile prețuri pe care le-au plătit, micile lor renunțări și sacrificii au fost doar condițiile prealabile pe care le-au pregătit ca să poată face rău. Dacă rămân în casa lui Dumnezeu, ce tip de serviciu pot face? Ce beneficii pot aduce pentru lucrarea casei lui Dumnezeu? Aveți vreo idee cât de multă tulburare și perturbare pot crea pentru lucrarea bisericii faptele și lucrurile rele făcute de o singură persoană rea, un antihrist, într-o perioadă de șase luni? Spuneți-Mi, câți frați și surori vor trebui să lucreze ca să le compenseze? Nu-i așa că folosirea acelei persoane rele, acelui antihrist, pentru a face un mic serviciu nu merită osteneala? (Da, așa-i.) Nu vom vorbi despre amploarea pierderilor ce pot fi provocate de un grup de antihriști care își unesc forțele pentru a face lucruri rele, dar cât de mult rău poate fi adus lucrării bisericii de un sofism și o afirmație diavolească rostită de un antihrist sau de un singur ordin absurd dat de un antihrist? Spuneți-Mi, câți oameni vor trebui să lucreze și pentru cât timp pentru a compensa? Cine își va asuma responsabilitatea pentru această pierdere? Nimeni nu poate! Poate fi recuperată această pierdere? (Nu.) Unii spun: „Dacă aducem mai mulți oameni să ajute, iar frații și surorile îndură

puțin mai multă suferință, am putea reuși să o compensăm.” Deși ați putea reuși să compensați o parte din pierdere, câte resurse umane și materiale va trebui casa lui Dumnezeu să cheltuiască? În special, cine poate recupera timpul pierdut și pierderile suferite de aleșii lui Dumnezeu în ceea ce privește intrarea lor în viață? Nimeni. Prin urmare, răul făcut de antihriști nu poate fi iertat! Unii spun: „Antihriștii au zis: «Vom recupera banii pierduți.»” Bineînțeles că trebuie să-i recupereze! „Antihriștii au zis: «Vom aduce mai mulți oameni pentru a-i înlocui pe cei pe care i-am pierdut.»” Este minimul pe care îl pot face. Trebuie să se revanșeze pentru răul pe care l-au comis! Dar cine va recupera timpul pierdut? Sunt ei în stare? Este imposibil de recuperat. Așadar, relele făcute de acești oameni sunt cele mai odioase păcate! Nu pot fi iertate. Spuneți-Mi, nu este așa? (Ba da.)

Când văd că antihriștii sunt tratați destul de sever de către casa lui Dumnezeu – fără a li se da o șansă și izgonindu-i direct – unii oameni au unele păreri în această privință: „Nu a spus casa lui Dumnezeu că le dă șanse oamenilor? Când o persoană face o mică greșeală, oare casa lui Dumnezeu nu o mai vrea? Nu-i dă o șansă? Ar trebui să-i dea o șansă; casa lui Dumnezeu este prea lipsită de iubire!” Spuneți-Mi, câte șanse li s-au dat acelor oameni? Câte predici au ascultat? Au primit prea puține șanse? Când lucrează, nu știu că îndeplinesc îndatoriri? Nu știu că răspândesc Evanghelia și fac lucrarea casei lui Dumnezeu? Nu știu aceste lucruri? Oare conduc o afacere, o companie sau o fabrică? Își gestionează ei propriile întreprinderi? Câte șanse le-a dat casa lui Dumnezeu acestor oameni? Fiecare dintre ei s-a bucurat de o mulțime de șanse. Dintre cei care au fost mutați din diferite grupuri în echipa evanghelică, a fost vreunul demis după ce a făcut parte din echipa evanghelică doar câteva zile? Niciunul nu a fost; doar dacă răul pe care l-a făcut a fost prea revoltător, a fost apoi demis. Fiecare dintre ei a primit destule șanse, doar că nu știu să le prețuiască sau

să se căiască. Se duc pe propriul drum, mergând mereu pe calea lui Pavel. Rostesc cuvinte clare și care sună foarte plăcut, dar nu se poartă ca niște oameni. Ar trebui să li se mai dea șanse unor astfel de oameni? (Nu.) Când li s-a dat o șansă, au fost tratați ca niște oameni, dar ei nu sunt oameni. Nu fac lucrurile pe care le fac oamenii așa că, din păcate, ușa casei lui Dumnezeu este deschisă – n-au decât să plece. Casa lui Dumnezeu nu-i va mai folosi. Casa lui Dumnezeu are libertate în ceea ce privește folosirea oamenilor, are acest drept. Va fi în regulă dacă nu sunt folosiți de casa lui Dumnezeu? Dacă vor să creadă, pot face asta în afara casei lui Dumnezeu. În orice caz, casa lui Dumnezeu nu-i va folosi – nu poate, aceștia provoacă prea multe îngrijorări! Au cauzat pierderi prea mari casei lui Dumnezeu și nimeni nu poate achita nota de plată – nu și-ar permite asta! Nu e ca și cum ar fi ghinioniști, nu e ca și cum casa lui Dumnezeu nu le-ar fi dat o șansă, nu ar avea dragoste și ar fi fost prea dură cu ei și, cu siguranță, nu e ca și cum casa lui Dumnezeu i-ar îndepărta după ce și-au încheiat lucrarea. Problema e că acești oameni au mers prea departe, n-au mai putut fi tolerați și n-au putut explica lucrurile pe care le-au făcut. Pentru fiecare aspect al lucrării, casa lui Dumnezeu a furnizat principii de lucru, iar Cel de mai sus a oferit personal îndrumare, verificări și corectare. Casa lui Dumnezeu și Cel de mai sus nu doar au organizat câteva întruniri sau au rostit câteva cuvinte; au rostit multe cuvinte și au organizat multe întruniri, îndemnându-i cu stăruință pe oameni și, în cele din urmă, ce au primit în schimb a fost înșelăciune și, apoi, lucrarea bisericii a fost tulburată și perturbată și transformată într-un haos total. Spuneți-Mi, cine ar mai fi dispus să le dea o șansă acelor oameni? Cine ar fi dispus să-i păstreze? Se pot dezlănțui făcând rău, dar sigur nu-i interzic casei lui Dumnezeu să se ocupe de ei potrivit principiilor, nu-i așa? Faptul că se ocupă de ei în acest mod n-ar trebui considerat lipsit de iubire, ar trebui văzut ca având principii. Iubirea

este dăruită oamenilor care pot fi iubiți, oamenilor ignoranți care pot fi iertați; nu este dăruită oamenilor răi, diavolilor sau celor care provoacă intenționat tulburări și perturbări, nu este dăruită antihriștilor. Antihriștii merită doar să fie blestemați! De ce merită doar să fie blestemați? Pentru că, indiferent cât de mult rău fac, nu se căiesc, nu mărturisesc și nu se schimbă, concurează cu Dumnezeu până la sfârșit. Vin înaintea Lui spunând: „Când voi muri, voi muri în picioare. Sunt de neclintit. Când voi veni înaintea Ta, nu voi îngenunchea și nu mă voi pleca. Nu mă voi recunoaște înfrânt!" Ce fel de lucru e acesta? Chiar și când sunt pe cale să moară, tot vor spune: „Voi continua să mă împotrivesc casei lui Dumnezeu până la capăt. Nu-mi voi mărturisi păcatele – n-am greșit cu nimic!" Bine, dacă n-au greșit cu nimic, pot pleca. Casa lui Dumnezeu nu-i va folosi. Va fi în regulă dacă nu sunt folosiți de casa lui Dumnezeu? Va fi perfect în regulă! Unii oameni spun: „În cazul în care casa lui Dumnezeu nu mă va folosi, atunci nu are pe cine să folosească." Acești oameni ar trebui să se uite dacă într-adevăr nu există nimeni care poate fi folosit – oare vreo parte din lucrarea casei lui Dumnezeu se bazează pe oameni? Fără lucrarea Duhului Sfânt și fără protecția lui Dumnezeu, cine ar fi putut ajunge unde este astăzi? Ce aspect al lucrării ar fi putut fi asigurat până în ziua de azi? Oare acești oameni cred că se află în lumea laică? Dacă orice grup din lumea laică și-ar pierde protecția unei echipe de indivizi talentați sau înzestrați, n-ar fi în stare să-și încheie niciunul dintre proiecte. Lucrarea din casa lui Dumnezeu este diferită. Dumnezeu este Cel care protejează, conduce și îndrumă lucrarea din casa lui Dumnezeu. Să nu credeți că lucrarea casei lui Dumnezeu depinde de sprijinul vreunei persoane. Nu este adevărat și este punctul de vedere al unui neîncrezător. Credeți că abandonarea oamenilor răi cum sunt antihriștii și neîncrezătorii de către casa lui Dumnezeu este adecvată? (Da.) De ce este adecvată? Pentru că pierderile provocate de utilizarea acelor

oameni la realizarea lucrării sunt prea mari; astfel de oameni risipesc atât resursele umane, cât și cele financiare fără nicio opreliște și nu au deloc principii. Nu ascultă cuvântul lui Dumnezeu și acționează în totalitate pe baza propriilor ambiții și dorințe. Nu respectă deloc cuvintele Sale sau rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, dar când un antihrist spune ceva, îi acordă cel mai mare respect și practică în conformitate cu spusele lui. Am auzit de un neghiob care locuia în Europa, dar lucra la sarcini pentru Asia. Casa lui Dumnezeu a spus că îl va muta să lucreze la răspândirea Evangheliei în Europa, pentru a nu mai fi nevoit să suporte diferența de fus orar, dar el nu a fost de acord și nu a vrut să revină la sarcinile pentru Europa, nici măcar când casa lui Dumnezeu a rânduit acest lucru, deoarece antihristul căruia i se închina se afla în Asia și nu era dispus să se despartă de stăpânul lui. Nu este un neghiob? (Ba da.) Spuneți-Mi, merită să-și îndeplinească datoria? Îl vrem? Rânduielile de lucru făcute de casa lui Dumnezeu erau adecvate. Dacă te afli în Europa, ar trebui să lucrezi la sarcini destinate Europei, și nu Asiei. Indiferent pe ce continent te afli, ar trebui să lucrezi la sarcinile de acolo și, astfel, poți evita diferențele de fus orar – acesta e un lucru minunat! Și, totuși, această persoană nu a fost de acord. Cuvintele casei lui Dumnezeu nu au avut efect asupra lui; casa lui Dumnezeu nu l-a convins să se transfere, el avea nevoie ca stăpânul lui să ia deciziile. Dacă stăpânul lui ar spune: „Revino la sarcinile din Europa”, el ar reveni la respectivele sarcini. Dacă stăpânul lui ar spune: „Nu poți reveni la sarcinile din Europa, am nevoie să lucrezi la niște lucruri de aici”, el ar spune: „Atunci nu pot să revin.” Pentru cine făcea el un serviciu? (Pentru stăpânul lui.) Făcea un serviciu pentru stăpânul lui – un antihrist. Atunci, n-ar trebui înlăturat împreună cu stăpânul lui? N-ar trebui alungat? (Ba da.) De ce sunt atât de mânios pe astfel de oameni? Pentru că fac prea mult rău; oricine s-ar mânia dacă i-ar auzi. Acești oameni încearcă să-L păcălească pe

Dumnezeu cu ochii larg deschiși – e mult prea răutăcios! Spuneți-Mi, de ce sunt atât de furios pe astfel de oameni? (Spun că au credință în Dumnezeu, dar, în realitate, ascultă de stăpânii lor. Nu-L urmează cu adevărat și nu se supun lui Dumnezeu.) Și-au devotat în întregime viețile pentru a urma diavoli și satane. Spun doar de fațadă că Îl urmează pe Dumnezeu. Urmează și slujesc satane, pretextând că Îl urmează pe Dumnezeu și se sacrifică pentru El și, până la urmă, tot vor să obțină recompense și binecuvântări de la Dumnezeu. Nu este de-a dreptul nerușinat? Nu este complet irezonabil și de nerăscumpărat? (Ba da.) Spuneți-Mi, ar păstra casa lui Dumnezeu astfel de oameni? (Nu.) Atunci, care este modalitatea adecvată de a ne ocupa de ei? (De a-i înlătura, împreună cu stăpânii lor.) Le place să-și urmeze stăpânii și sunt hotărâți să lucreze până la epuizare pentru stăpânii lor; nu protejează interesele casei lui Dumnezeu în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, nu-și îndeplinesc îndatoririle în timp ce trăiesc înaintea lui Dumnezeu, își slujesc stăpânii în mijlocul unui grup de antihriști – aceasta este esența lucrării lor. În consecință, faptele lor nu vor fi amintite, oricare ar fi ele. Astfel de oameni ar trebui înlăturați, nu sunt nici măcar demni să facă un serviciu! Prin urmare, credeți că oamenii de acest tip ajung așa doar pentru că întâlnesc oameni răi sau pentru că fac acest tip de lucrare? Sunt influențați de mediul lor sau sunt induși în eroare de oameni răi? (Nici una, nici alta.) Atunci de ce sunt așa? (Pentru că așa e natura-esență pe care o au.) Acești oameni au aceeași natură-esență ca stăpânii lor antihriști. Sunt același tip de oameni. Au aceleași hobby-uri, gânduri și opinii, precum și mijloace și metode de a face lucrurile; au un limbaj comun și aceeași cale de urmărire și împărtășesc aceleași dorințe, motive și metode de practică pentru a-L trăda pe Dumnezeu și a tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu. Gândiți-vă la asta: au aceeași atitudine privind rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, și anume de a-și minți superiorii și de a ascunde lucruri de

cei aflați la un nivel mai mic decât ei. Au politici pentru cei aflați deasupra lor și strategii pentru cei aflați sub ei. Față de cei aflați deasupra lor, sunt absolut obedienți în comportamentul exterior, iar față de cei aflați sub ei, se dezlănțuie făcând rele. Au aceleași modalități și metode. Când Cel de mai sus îi emondează, aceștia spun: „Am făcut o greșeală, m-am înșelat, sunt rău, sunt răzvrătit, sunt un diavol!” Și apoi se întorc și spun: „Să nu implementăm rânduielile de lucru ale Celui de mai sus!” După aceea, procedează așa cum vor. Fac lucrurile absolut de mântuială când predică Evanghelia, cresc artificial numerele și înșală casa lui Dumnezeu. Iată metodele acestor grupuri de antihriști. Ei abordează mereu rânduielile de lucru cu propriile strategii și metode – nu au fost date în vileag fețele lor demonice? Sunt oare oameni? Nu, nu sunt, sunt demoni! Nu interacționăm cu demoni, așa că haideți să-i gonim de aici. Nu vreau să le văd fețele demonice; ar trebui să plece! Cei care sunt dispuși să muncească pot fi trimiși în grupul B, iar cei care nu sunt dispuși să muncească pot fi excluși. Este corect acest plan de acțiune? (Da.) Este cel mai adecvat plan de acțiune! Au aceeași esență, așadar când vorbesc și acționează împreună, totul merge strună și când fac lucruri împreună există incredibil de multă coeziune și o înțelegere tacită între ei. Imediat ce acei stăpâni deschid gura, indiferent ce lucruri diavolești spun, adepții lor le vor repeta de îndată și, în inimile lor, acești adepți chiar se vor simți mândri, zicându-și: „Ai dreptate, hai să facem așa! Rânduielile de lucru de la Cel de mai sus sunt prea pretențioase, nu putem face lucrurile așa.” Indiferent cât de bine sau de exact sunt enunțate rânduielile de lucru ale Celui de mai sus, acești oameni nu le vor implementa și, indiferent cât de denaturate sau de absurde sunt lucrurile pe care le spun diavolii și satanele, aceștia le vor asculta. Pentru cine prestează ei un serviciu în acest caz? Pot astfel de oameni să muncească în casa lui Dumnezeu până la sfârșit? (Nu.) Nu pot munci până

la sfârșit. Fie că Dumnezeu dă dovadă de răbdare față de o persoană sau față de acțiunile unui diavol, există mereu o limită. El dă dovadă de toleranță față de oameni în cea mai mare măsură posibilă, dar când se ajunge la un anumit punct, îi va da în vileag pe cei care trebuie dați în vileag și îi va elimina pe cei care se cuvine să fie eliminați. Când se ajunge la acest punct, acei oameni vor fi ajuns la capătul drumului. Nu doar că nu urmăresc sau iubesc adevărul, dar natura-esența lor este potrivnică adevărului. Gândește-te la asta: oricând vorbești despre lucruri pozitive, înțelegere pură sau principii care sunt în acord cu adevărul, ei nu ascultă. Cu cât sunt mai pure cuvintele tale, cu atât se simt mai rău. Imediat ce începi să vorbești despre adevărurile-principii, nu pot sta locului și găsesc metode de a deturna conversația prin tot felul de scuze, de a distrage atenția sau merg, pur și simplu, să-și toarne un pahar de apă. Imediat ce ai părtășie despre adevăr sau vorbești despre cunoașterea de sine, simt repulsie și nu vor să asculte. Dacă nu au nevoie să meargă la toaletă, le este sete, foame sau somn ori trebuie să dea un telefon sau să se ocupe de ceva. Au mereu o scuză și nu pot sta nemișcați. Dacă le folosești metodele și vorbești despre afirmațiile și abordările lor care provoacă doar tulburări și perturbări, vor deveni plini de energie și vor fi în stare să vorbească la nesfârșit. Dacă nu ai un limbaj comun cu ei, vor simți aversiune față de tine și te vor evita. Sunt de-a dreptul diavoli! Sunt unii care, până în zilele noastre, tot nu-și pot da seama de acest tip de diavol și cred că acești oameni pur și simplu nu urmăresc adevărul. Cum pot fi atât de naivi? Cum pot spune astfel de lucruri ignorante? Oare acei oameni pur și simplu nu urmăresc adevărul? Nu, sunt niște demoni răi și sunt extrem de scârbiți de adevăr. Acei oameni se poartă destul de bine la întruniri, dar totul este fals. În realitate, oare chiar ascultă conținutul despre care au ceilalți părtășie sau cuvintele lui Dumnezeu care sunt citite la întruniri? Câte cuvinte ascultă ei cu adevărat? Câte acceptă?

Câtor cuvinte se supun? Nu pot vorbi nici măcar despre cele mai simple și mai des rostite doctrine. Când vine vorba de astfel de oameni, indiferent de cât timp lucrează sau la ce nivel de conducător sau supervizor slujesc, ei nu pot rosti predici și nu pot vorbi despre propriile experiențe. Dacă cineva spune: „Vorbește puțin despre cunoștințele tale în legătură cu ceva. Nu-i nevoie să ai experiență în domeniu, vorbește doar despre cunoștințele și înțelegerea ta despre acel lucru", nu vor fi în stare să deschidă gura, de parcă ar avea buzele lipite, și nu vor fi nici măcar capabili să vorbească despre niște doctrine. Dacă reușesc să scoată câteva cuvinte forțate, acestea vor suna stângaci și ciudat. Unii frați și unele surori spun: „Cum se face că atunci când predică, unii conducători par niște profesori care le citesc copiilor un text? De ce sună atât de stângaci și ciudat?" Aceasta înseamnă a nu fi în stare să predice. Și de ce nu pot ei să predice? Pentru că le lipsește adevărul-realitate. De ce le lipsește adevărul-realitate? Pentru că nu acceptă adevărul, sunt scârbiți de el în inimile lor și se împotrivesc oricărui principiu sau oricărei declarații a adevărului. Dacă se spune că sunt potrivnici, este posibil să nu poți vedea acest lucru din exterior, așadar cum poți spune că sunt potrivnici? Oricum ar avea casa lui Dumnezeu părtășie despre adevăr, ei îl vor tăgădui și îl vor respinge în inimile lor și vor fi incredibil de dezgustați de el. Oricum ar avea alți oameni părtășie despre cunoașterea lor privind adevărul, își vor spune: „Poate tu crezi asta, dar eu nu." Cum stabilesc ei dacă ceva este adevărul? Atât timp cât este un lucru pe care îl consideră bun și corect, atunci vor crede că este adevărul. Dacă nu le place o afirmație, indiferent cât de corectă este, nu o vor considera adevărul. Prin urmare, când privim originea acestei probleme, în adâncul inimii lor, sunt potrivnici față de adevăr, le este scârbă de el și-l urăsc. Adevărul nu are absolut niciun loc în inimile lor – ei îl disprețuiesc. Poate că unii nu-și dau seama de acest lucru și spun: „În general, nu-i văd zicând

nimic care Îl insultă pe Dumnezeu, este o blasfemie împotriva adevărului sau încalcă adevărurile-principii.” Atunci există un lucru pe care îl pot vedea: fiecare detaliu exact prevăzut de rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu este necesar și propus pentru a proteja interesele lucrării lui Dumnezeu, progresul vieții aleșilor lui Dumnezeu, ordinea normală a vieții bisericești și răspândirea normală a lucrării evanghelice. Scopul rânduielilor de lucru din fiecare perioadă de timp, precum și al desfășurării, organizării și modificării fiecărui aspect al lucrării este de a proteja evoluția normală a lucrării casei lui Dumnezeu și, chiar mai mult, de a-i ajuta pe frați și surori să înțeleagă și să pătrundă în adevărurile-principii. Pentru a fi mai exacți, se poate spune că aceste lucruri îi aduc pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu și îi ajută să intre în adevărurile-realități, că aceste lucruri conduc și trag fiecare persoană înainte, ținând-o de mână în timp ce o învață, o sprijină și o aprovizionează. Referitor la implementarea rânduielilor de lucru, fie că este vorba de a avea părtășie special despre aceasta în timpul întrunirilor sau de răspândirea ei prin viu grai, scopul este de a le îngădui aleșilor lui Dumnezeu să experimenteze lucrarea Sa și să dobândească adevărata intrare în viață, fiind întotdeauna benefică pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Nu există nici măcar o singură rânduială care să fie dăunătoare pentru lucrarea casei lui Dumnezeu sau pentru intrarea în viață a aleșilor Lui și niciuna dintre rânduieli nu creează tulburări sau distrugere. Și, totuși, antihriștii nu respectă niciodată aceste rânduieli de lucru și nu le implementează. În schimb, le disprețuiesc, considerându-le prea simple și neremarcabile, crezând că nu sunt la fel de impresionante precum modul în care lucrează ei și că nu vor primi beneficii mai mari în ceea ce privește prestigiul, statutul și reputația lor în timp ce înfăptuiesc această lucrare. În consecință, nu ascultă niciodată rânduielile de lucru și nu le acceptă, darămite să le implementeze. În schimb, fac lucrurile în stil propriu. Pe baza

acestora, spuneți-Mi, oare antihriștii nu urmăresc adevărul și atât? Din acest punct, se poate vedea clar că urăsc adevărul. Dacă se spune că urăsc adevărul, nu veți putea să vă dați seama de acest lucru, dar privind modul în care acei antihriști abordează implementarea rânduielilor de lucru, veți fi în stare să obțineți o perspectivă în această privință. Când vine vorba despre modul în care falșii conducători și lucrători abordează rânduielile de lucru, este foarte clar că aceștia le fac cel mult mecanic, discută o dată despre rânduielile de lucru și asta-i tot. Nu urmăresc și nu monitorizează apoi lucrarea și nu îndeplinesc corespunzător lucrarea în cauză. Aceștia sunt conducători falși. Conducătorii falși pot cel puțin să implementeze totuși rânduielile de lucru, să le facă mecanic și să le mențină. Antihriștii nu pot nici măcar să mențină rânduielile de lucru, refuză pur și simplu să le accepte sau să le implementeze și, în schimb, fac lucrurile în stil propriu. La ce se gândesc ei? La statutul, faima și prestigiul propriu. Se gândesc dacă Cel de mai sus îi apreciază, câți frați și surori îi susțin, în inimile câtor oameni au un loc și câte inimi stăpânesc, controlându-i pe oamenii respectivi, și câți oameni au prins în ghearele lor. Le pasă de acele lucruri. Nu se gândesc niciodată cum să-i ude sau să-i aprovizioneze pe frați și surori punând piatra de temelie pe adevărata cale și cu siguranță nu se gândesc cum decurge intrarea în viață a fraților și surorilor, cum își îndeplinesc aceștia îndatoririle, fie că e vorba de răspândirea Evangheliei sau de alte tipuri de îndatoriri, sau dacă pot acționa potrivit principiilor și nu le-a păsat niciodată cum să-i aducă pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu. Nu le pasă de aceste lucruri. Nu sunt toate aceste fapte înfățișate chiar în fața ochilor voștri? Nu sunt acestea manifestările pe care le puteți vedea adesea la antihriști? Nu sunt aceste fapte o dovadă suficientă că acești oameni urăsc adevărul? (Ba da.) Singurele lucruri de care îi pasă în permanență unui antihrist sunt statutul, faima și prestigiul. Să spunem că

desemnezi un antihrist să răspundă de viața bisericii, pentru a le permite fraților și surorilor să trăiască o viață bisericească adecvată și a-i ajuta să ajungă să înțeleagă adevărul și să-și pună piatra de temelie în timp ce trăiesc viața bisericească, să aibă credință adevărată în Dumnezeu, să vină înaintea Lui și să dobândească abilitatea de a trăi independent și credința de a-și îndeplini îndatoririle. Astfel, lucrarea casei lui Dumnezeu de răspândire a Evangheliei ar beneficia de forțe de rezervă și niște lucrători evanghelici mai talentați ar putea fi asigurați constant pentru a-și realiza îndatoririle în răspândirea Evangheliei. Așa ar gândi antihristul? N-ar gândi în niciun caz așa. Ar spune: „Ce contează viața bisericească? Dacă toată lumea trăiește cu toată inima viața bisericească și citește cuvintele lui Dumnezeu și dacă toți înțeleg adevărul, cine va asculta de ordinele mele? Cui îi va păsa de mine? Cine îmi va acorda atenție? Nu-i pot lăsa pe toți să se concentreze în permanență asupra vieții bisericii sau să devină obsedați de aceasta. Dacă toată lumea citește mereu cuvintele lui Dumnezeu și a venit înaintea Lui, cine va mai rămâne în jurul meu?” Nu este aceasta atitudinea unui antihrist? (Ba da.) Ei cred că, dacă se axează pe aprovizionarea fraților și surorilor pentru dobândirea adevărului și a vieții, acest lucru le-ar afecta urmărirea prestigiului, profitului și statutului. Își spun în sinea lor: „Dacă îmi petrec tot timpul făcând lucruri pentru frați și surori, voi mai avea timp să urmăresc prestigiul, profitul și statutul? Dacă frații și surorile slăvesc cu toții numele lui Dumnezeu și Îl urmează pe Dumnezeu, nu va mai rămâne nimeni să asculte de mine. Ar fi așa de ciudat pentru mine!” Aceasta e fața unui antihrist. Antihriștii nu doar că nu reușesc să urmărească adevărul; sunt extrem de scârbiți de adevăr. În conștiința lor subiectivă, ei nu spun: „Urăsc adevărul, Îl urăsc pe Dumnezeu și urăsc toate rânduielile de lucru, afirmațiile și practicile benefice pentru frați și surori.” Nu vor spune asta. Doar folosesc unele abordări și comportamente pentru a se împotrivi

rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu. Așadar, esența acestor abordări și comportamente este de a proceda după bunul plac și de a-i face pe alții să țină seama și să asculte de ei. În consecință, nu vor respecta nimic din ce face casa lui Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Am avut părtășie despre aceste manifestări ale antihriștilor destul de mult în trecut. Aveți o statură mică și înțelegeți superficial adevărul; antihriștii au făcut atât de mult rău chiar în fața ochilor voștri și, totuși, n-ați reușit să deslușiți acest lucru. Sunteți nesăbuiți și demni de milă, amorțiți și greoi, sărăciți și orbi. Acestea sunt adevăratele voastre manifestări și adevărata voastră statură. Antihriștii provoacă atât de multe necazuri și pierderi atât de mari pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și încă există oameni care spun că ar trebui folosiți pentru a face un serviciu. Folosirea lor a făcut mai mult rău decât bine și tot nu știți să-i demiteți sau să vă ocupați de ei – câți ani trebuie să treacă pentru ca această statură și aceste idei ale voastre să se schimbe? Unii se laudă mereu: „Sunt o persoană care urmărește adevărul”, dar nu-i pot discerne pe antihriști când îi întâlnesc și chiar este posibil să-i urmeze pe acei antihriști – unde sunt manifestările urmăririi adevărului de către ei? Au ascultat atât de multe predici, dar tot le lipsește discernământul. În regulă, voi încheia aici părtășia noastră despre acest subiect. În continuare, vom vorbi despre subiectul nostru principal.

La ultima noastră întrunire, am avut părtășie despre așteptările părinților, în cadrul conținutului privind „renunțarea la poverile care provin de la familie”. Am încheiat părtășia despre principiile relevante și subiectele importante implicate. În continuare, vom avea părtășie despre un alt aspect al renunțării la poverile care provin de la familie – renunțarea la așteptările de la urmași. De această dată, vom schimba rolurile. Referitor la modul de abordare a așteptărilor părinților, acestea sunt lucruri pe care oamenii se cuvine să le facă din perspectiva unui copil. Când vine vorba de modul în

care copiii ar trebui să abordeze și să gestioneze diversele așteptări pe care le au părinții de la ei, precum și diversele abordări pe care părinții le folosesc pentru ei și principiile pe care ar trebui să le practice, se impune să abordăm corect diferitele probleme care provin de la părinți din perspectiva unui copil. Astăzi vom avea părtășie despre subiectul „renunțării la așteptările de la urmași", care se referă la gestionarea diverselor probleme pe care le au oamenii în privința propriilor copii, din perspectiva unui părinte. Sunt lecții care ar trebui învățate și principii care ar trebui respectate aici. Pentru copii, ceea ce contează cel mai mult este modul în care ar trebui să se confrunte cu așteptările părinților, ce tip de atitudine ar trebui să adopte față de aceste așteptări, precum și ce ar trebui să urmeze și ce principii de practică ar trebui să aibă în această situație. Firește, fiecare persoană are șansa de a fi părinte sau poate că este deja părinte; acest subiect are legătură cu așteptările și atitudinile pe care le au oamenii față de urmașii lor. Fie că ești părinte sau copil, ar trebui să ai principii diferite pentru tratarea așteptărilor celuilalt. Copiii au principii pe care se cuvine să le respecte în legătură cu modul de abordare a așteptărilor părinților lor și, desigur, părinții au și ei adevăruri-principii pe care se cuvine să le respecte pentru a aborda așteptările copiilor lor. Așadar, gândiți-vă mai întâi: ce principii puteți vedea sau la care vă puteți gândi acum, pe care ar trebui să le respecte părinții în modul în care își tratează copiii? Dacă vorbim de principii, subiectul ar putea fi puțin îndepărtat pentru voi, puțin prea vast și profund, deci hai să vorbim în schimb despre așteptările pe care le-ai avea de la urmașii tăi, dacă ai fi părinte. (Dumnezeule, dacă aș deveni părinte într-o zi, în primul rând aș spera să am copii care sunt și cresc sănătoși. În plus, aș spera să aibă propriile visuri, să fie ambițioși pentru a-și împlini visurile în viață și să aibă perspective bune. Acestea sunt principalele două lucruri la care aș spera.) Ai spera să devină demnitari sau să devină foarte

bogați? (Aș spera și la acele lucruri. Aș spera cel puțin să avanseze în lume, să fie mai buni decât alții și admirați de alții.) Cerințele de bază pe care le au părinții pentru copiii lor este să fie sănătoși fizic, să aibă succes în carierele lor, să avanseze în lume și să le meargă totul bine în viața lor. Mai sunt și alte așteptări pe care le au părinții de la urmașii lor? Cine are copii să vorbească. (Sper să fie sănătoși și ca lucrurile să meargă fără probleme în viața lor, ca viața lor să fie liniștită și sigură. Sper să fie în armonie cu familia lor și să-i poată respecta pe bătrâni și să aibă grijă de tineri.) Altceva? (Dacă aș deveni părinte într-o zi, pe lângă așteptările despre care tocmai s-a vorbit, aș spera și să am copii ascultători și raționali, care să-mi arate respect filial, și să mă pot baza pe ei că vor avea grijă de mine la bătrânețe.) Această așteptare este crucială. Speranța părinților de a fi respectați de copiii lor este o așteptare relativ tradițională pe care o au oamenii în noțiunile și subconștientul lor. Aceasta e o chestiune relativ reprezentativă.

Renunțarea la așteptările de la urmași este o parte foarte importantă din renunțarea la poverile care provin de la familie. Toți părinții au anumite așteptări de la copiii lor. Fie că sunt mari sau mici, din viitorul apropiat sau îndepărtat, aceste așteptări sunt o atitudine pe care o au părinții față de comportamentul, acțiunile sau viețile copiilor sau față de modul în care îi abordează copiii, cât și un tip de cerință specifică. Din perspectiva copiilor lor, aceste cerințe specifice sunt lucruri pe care se cuvine să le facă deoarece, pe baza noțiunilor tradiționale, copiii nu se pot împotrivi ordinelor părinților lor – în caz contrar, sunt lipsiți de sentimente filiale. În consecință, mulți oameni poartă poveri mari și grele în această privință. Deci n-ar trebui ca oamenii să înțeleagă dacă așteptările specifice pe care le au părinții de la urmașii lor sunt rezonabile sau nu, dacă părinții lor ar trebui să aibă aceste așteptări, precum și care dintre aceste așteptări sunt

rezonabile, care sunt irezonabile, care sunt legitime și care sunt forțate și nelegitime? Mai mult, există adevăruri-principii ce se cuvine să fie înțelese și respectate de oameni când vine vorba de modul în care ar trebui să abordeze așteptările părinților, cum ar trebui să le accepte sau să le respingă și atitudinea și perspectiva din care ar trebui să privească și să abordeze aceste așteptări. Când aceste lucruri nu au fost rezolvate, părinții poartă deseori aceste tipuri de poveri, crezând că este responsabilitatea și obligația lor să aibă așteptări de la copiii și urmașii lor și că, firește, există chiar mai multe așteptări pe care se cuvine să le aibă. Au impresia că, dacă n-ar avea așteptări de la urmașii lor, ar fi echivalent cu a nu-și îndeplini responsabilitățile sau obligațiile față de urmașii lor și cu a nu face ceea ce se cuvine să facă părinții. Cred că acest lucru i-ar face părinți răi, care nu-și îndeplinesc responsabilitățile. Prin urmare, când e vorba de așteptările pe care le au de la urmașii lor, oamenii creează involuntar diverse cerințe pentru copiii lor. Au diferite cerințe pentru diferiți copii, la momente și în circumstanțe diferite. Întrucât au acest tip de opinie și povară în privința copiilor lor, părinții merg și fac lucrurile ce se cuvine să fie făcute pe baza acestor reguli nescrise, indiferent dacă ele sunt corecte sau greșite. Părinții au cerințe de la copiii lor în timp ce tratează aceste abordări ca pe un tip de obligație și de responsabilitate și, totodată, le impun copiilor, obligându-i pe aceștia să le îndeplinească. Vom împărți această chestiune în mai multe etape în părtășia noastră; astfel va fi mai clar.

Părinții au deja diverse cerințe de la copiii lor înainte ca aceștia să devină adulți. Desigur, în cadrul acestor diverse cerințe, își fixează și diferite tipuri de așteptări de la ei. Așadar, în timp ce își fixează diferite așteptări de la copiii lor, părinții plătesc personal diverse prețuri și creează diverse tipuri de abordări pentru a realiza aceste așteptări. Prin urmare, părinții își educă în diverse moduri copiii și au diverse cerințe de la ei

înainte ca aceștia să ajungă adulți. De exemplu, de la o vârstă fragedă, le spun copiilor: „Trebuie să înveți bine și să studiezi mai mult. Doar după ce vei excela în studiile tale vei fi mai bun decât toți ceilalți și nu vei fi disprețuit de alții.” Există și părinți care-și învață copiii că trebuie să le arate respect filial după ce cresc, până în măsura în care, când copiii au doar doi sau trei ani, părinții îi întreabă mereu: „O să ai grijă de tatăl tău după ce o să crești?” Iar copiii răspund: „Da.” Îi întreabă: „O să ai grijă de mama ta?” „Da.” „Îl iubești pe tatăl tău mai mult sau pe mama ta?” „Îl iubesc pe tata.” „Nu, trebuie să spui mai întâi că-ți iubești mama, apoi că-ți iubești tatăl.” Copiii învață apoi aceste lucruri de la părinții lor. Educația dată de părinții lor, fie prin cuvinte, fie prin exemplu, are o influență profundă asupra tinerelor minți ale copiilor. Desigur, le transmite și unele cunoștințe de bază, învățându-i că părinții lor sunt cei care-i iubesc și îi adoră cel mai mult pe lume și cei față de care se cuvine cel mai mult să dea dovadă de supunere și respect filial. În mod natural, ideea potrivit căreia „Părinții mei sunt persoanele cele mai apropiate de mine pe lume, deci ar trebui să ascult mereu de ei” este plantată în tinerele lor minți. În același timp, se ivește o idee în tinerele lor minți: întrucât părinții lor sunt persoanele cele mai apropiate de ei, tot ce fac ei trebuie să asigure vieți mai bune pentru copiii lor. De aceea, cred că ar trebui să accepte necondiționat acțiunile părinților lor; indiferent ce tip de metode sunt folosite de aceștia, indiferent dacă sunt umane sau inumane, ei consideră că ar trebui să le accepte. La o vârstă când încă nu au capacitatea de a discerne între bine și rău, educația dată de părinții lor, prin cuvinte sau prin exemplu, plantează acest tip de idee în mintea lor. Sub îndrumarea acestui tip de idee, părinții le pot cere copiilor să facă diverse lucruri, sub pretextul că-și doresc ce e mai bun pentru ei. Chiar dacă unele dintre acele lucruri nu sunt în acord cu umanitatea sau cu talentele, calibrul sau preferințele copiilor, în aceste circumstanțe în care nu

au dreptul de a acționa din inițiativă proprie sau nu au deloc autonomie, copiii nu au de ales și nu au capacitatea de a se împotrivi așa-ziselor așteptări și cerințe ale părinților lor. Nu pot decât să se supună fiecărui cuvânt al părinților, să-i lase pe părinți să decidă, să se lase la mila lor și să fie ghidați de aceștia pe orice fel de cale. Prin urmare, tot ce fac părinții, indiferent dacă este neintenționat sau izvorăște din intenții bune, va avea un oarecare impact pozitiv sau negativ asupra comportamentului și acțiunilor propriilor copii, înainte ca aceștia să devină adulți. Cu alte cuvinte, tot ce fac ei va planta diverse idei și opinii în mintea copiilor lor, iar aceste idei și opinii pot chiar să fie adânc îngropate în subconștientul copiilor, așa încât, după ce devin adulți, acestea vor influența în continuare profund modul în care privesc oamenii și lucrurile, se comportă și acționează și chiar căile pe care merg.

Înainte de a ajunge la vârsta adultă, copiii nu au nicio posibilitate de a se împotrivi mediului lor de viață, moștenirii sau educației primite de la părinți, fiindcă nu sunt încă adulți și nu înțeleg încă lucrurile foarte bine. Când vorbesc de perioada anterioară maturității, Mă refer la perioada în care un copil nu poate gândi sau judeca independent ce este bine și ce este rău. În aceste circumstanțe, copiii pot doar să se lase la mila părinților. Tocmai fiindcă părinții iau toate deciziile înainte de maturizarea copiilor lor, în această perioadă rea, ei vor adopta metode de educație, idei și opinii corespunzătoare pe baza tendințelor sociale, pentru a-i determina să facă anumite lucruri. De exemplu, competiția în societatea zilelor noastre este acerbă. Părinții au fost influențați de climatul diverselor tendințe și consensuri societale, așa că acceptă acest mesaj potrivit căruia competiția este acerbă și îl transmit rapid copiilor lor. Ce acceptă ei este fenomenul și tendința competiției acerbe din societate, dar ceea ce simt este un tip de presiune. Când simt această presiune, se gândesc rapid la copiii lor,

spunându-și: „Competiția e atât de acerbă în societatea zilelor noastre, nu era așa când eram tineri. În cazul în care copiii noștri studiază, muncesc și abordează societatea și diversele persoane și lucruri așa cum făceam noi, vor fi eliminați rapid de societate. Trebuie așadar să profităm de faptul că sunt încă mici, trebuie să începem de acum să lucrăm asupra lor – nu ne putem lăsa copiii să piardă de la linia de start.” În momentul de față, competiția în societate este acerbă și toți oamenii proiectează mari speranțe asupra copiilor lor, transmițându-le astfel rapid acest tip de presiune pe care l-au acceptat de la societate. Oare copiii lor conștientizează acest lucru? Întrucât nu sunt încă adulți, nu-l conștientizează deloc. Nu știu dacă această presiune care vine de la părinții lor este bună sau rea și nici dacă ar trebui să o respingă sau să o accepte. Când își văd copiii purtându-se așa, părinții îi ceartă: „Cum poți fi atât de prost? În momentul de față, competiția este acerbă în societate și tu tot nu înțelegi nimic. Grăbește-te și mergi la grădiniță!” La ce vârstă merg copiii la grădiniță? Unii încep la trei sau patru ani. De ce? În societatea zilelor noastre, circulă o expresie: nu-ți poți lăsa copiii de capul lor la linia de start, educația ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă. Vedeți, copiii foarte mici suferă și încep să meargă la grădiniță de la trei sau patru ani. Și ce fel de grădinițe aleg oamenii? La grădinițele obișnuite, educatorii joacă deseori cu copiii jocuri precum „Țară, țară, vrem ostași”, așa că părinții cred că nu pot să aleagă astfel de grădinițe. Consideră că trebuie să aleagă o grădiniță bilingvă, cu pretenții. Și, pentru ei, nu este destul să învețe o singură limbă. Când încă nu-și vorbesc bine limba maternă, copiii trebuie să învețe o limbă străină. Nu-i așa că le este greu copiilor? Dar ce spun părinții? „Nu ne putem lăsa copilul să piardă de la linia de start. În momentul de față, unii copii de un an sunt învățați de bone acasă. Părinții vorbesc în limba lor maternă, iar bonele vorbesc o limbă străină, învățându-i pe copii engleză, spaniolă sau portugheză.

Copilul nostru are deja patru ani, este deja puțin cam mare. Dacă nu începem să-l învățăm acum, va fi prea târziu. Trebuie să începem să-l educăm cât mai curând posibil și să găsim o grădiniță cu predare în două limbi, unde educatorii au diplomă de licență sau de masterat.” Oamenii spun: „O școală de acest fel e prea scumpă.” Ei răspund: „Nu-i nimic. Avem o casă mare; ne putem muta într-una mai mică. O să ne vindem casa cu trei dormitoare și luăm în loc una cu două dormitoare. O să economisim acei bani și îi folosim ca să ne trimitem copilul la o grădiniță de top.” Nu este destul să aleagă o grădiniță bună, consideră că trebuie să angajeze profesori ca să-i ajute pe copii să studieze pentru olimpiada de matematică în timpul lor liber. Chiar dacă, prin firea lor, copiilor nu le place să studieze matematica, tot sunt forțați și, dacă dau greș în studiul matematicii, vor studia dansurile. Dacă nu se pricep la dansuri, vor învăța să cânte. Dacă nu se pricep să cânte, iar părinții lor observă că au un corp frumos, mâini și picioare lungi, se vor gândi că poate vor deveni model. Atunci îi vor trimite la școala de arte, la cursuri de modelling. Astfel, copiii încep să fie trimiși la școli cu internat de la patru sau cinci ani, iar casele familiilor lor trec de la trei dormitoare la două, de la două dormitoare la unul, de la un dormitor la case închiriate. Numărul meditațiilor pe care le primesc copiii în afara școlii crește tot mai mult, iar casele lor devin tot mai mici. Sunt și unii părinți care se mută cu întreaga familie în partea de sud sau de nord, mutându-se de colo-colo, astfel încât copiii lor să poată merge la școli bune și, în cele din urmă, nu mai știu unde să meargă, copiii lor nu știu unde este orașul lor natal și totul se transformă într-un haos. Părinții plătesc diverse prețuri înainte ca odraslele lor să ajungă la vârsta adultă de dragul viitorului lor, astfel încât copiii să nu piardă de la linia de start și să se poată adapta la această societate din ce în ce mai competitivă, să aibă mai târziu o slujbă bună și un venit stabil. Unii părinți sunt foarte capabili, conduc afaceri mari

sau ocupă funcții de demnitari și investesc enorm în copiii lor. Unii nu sunt atât de capabili, dar, la fel ca alți oameni, vor să-și trimită copiii la școli cu pretenții, la diferite cursuri extrașcolare, la cursuri de dans sau de artă, de limbi străine sau de muzică, punând multă presiune pe copiii lor și provocându-le multă suferință. Aceștia își spun atunci: „Când voi avea voie să mă joc puțin? Când voi crește și voi putea să iau propriile decizii, așa cum fac adulții? Când nu voi mai fi nevoit să merg la școală, ca un adult? Când voi putea să mă uit puțin la televizor, să-mi eliberez mintea și să ies la plimbare singur undeva, fără să fiu condus peste tot de părinții mei?” Dar părinții lor spun adesea: „Dacă nu înveți, va trebui să-ți cerșești mâncarea pe viitor. Privește ce perspective slabe ai! Nu este încă timpul să te joci, o să poți să te joci când o să fii mai mare! Dacă te joci acum, nu o să ai succes în viitor; dacă te joci mai târziu, o să te poți distra mai mult și mai bine, o să poți călători în toată lumea. Nu i-ai văzut pe toți acei oameni bogați din lume? S-au jucat când erau mici? Doar au învățat.” Părinții lor le spun doar minciuni. Oare au văzut cu proprii ochi că acei oameni bogați doar au învățat și nu s-au jucat niciodată? Oare înțeleg această chestiune? Unii dintre cei mai bogați oameni din lume nu au mers la facultate – aceasta e realitatea. Uneori, când vorbesc, părinții doar își păcălesc copiii. Înainte ca aceștia să ajungă la vârsta adultă, părinții le spun tot felul de minciuni ca să le controleze mai bine viitorul, să-și controleze copiii și să-i facă să asculte. Desigur, și ei îndură tot soiul de suferințe și plătesc tot felul de prețuri în acest scop. Aceasta este așa-numita „dragoste vrednică de laudă a unui părinte”.

Pentru a-și realiza așteptările de la urmași, părinții își pun multe speranțe în copiii lor. Prin urmare, nu doar își educă, îndrumă și influențează copiii prin cuvintele lor, dar, în același timp, folosesc și acțiuni concrete pentru a-și controla copiii și a-i face să asculte de ei, să se poarte și

să trăiască potrivit traiectoriei pe care au desemnat-o și a direcției pe care au stabilit-o. Indiferent dacă odraslele lor sunt dispuse sau nu să facă asta, în cele din urmă, părinții spun un singur lucru: „Dacă nu mă asculți, o să regreți! Dacă nu asculți de mine, nu-ți iei studiile în serios acum și o să regreți într-o bună zi, să nu vii la mine, să nu spui că nu ți-am spus!” Odată, am mers într-o clădire să ne ocupăm de niște afaceri și am văzut o echipă de mutări urcând cu mare efort niște mobilă pe scări. Muncitorii s-au întâlnit cu o mamă care cobora scările ducându-și copilul de mână. Dacă o persoană normală ar vedea această scenă, ar spune: „Sunt niște oameni care mută mobilă, hai să nu le stăm în cale.” Cei care coborau erau nevoiți să se dea în grabă din calea lor, fără să se lovească de ceva sau să deranjeze echipa de mutări, dar când acea mamă a văzut scena, a profitat de ocazie pentru a începe să dea lecții în context. Încă îmi amintesc foarte limpede spusele ei. Ce a spus? A spus: „Privește cât de grele sunt lucrurile pe care le mută și cât de obositor este. Nu și-au luat studiile în serios când erau copii și acum nu pot să găsească slujbe bune, așa că trebuie să care mobilă și să muncească din greu. Vezi?” Băiatul părea să înțeleagă parțial și credea că spusele mamei lui erau corecte. O expresie sinceră de teamă, oroare și convingere a apărut în ochii lui și a dat aprobator din cap, uitându-se din nou la echipa de mutări. Mama a profitat de ocazie, grăbindu-se să-i facă morală fiului și spunându-i: „Vezi? Dacă nu-ți iei studiile în serios când ești mic, când o să crești, o să fii nevoit să cari mobilă și să muncești din greu ca să-ți câștigi existența.” Erau corecte aceste afirmații? (Nu.) În ce privință erau greșite? Această mamă a profitat de orice ocazie să-i facă morală fiului ei – care crezi că a fost concepția lui după ce a auzit acestea? A fost în stare să discearnă dacă aceste afirmații erau corecte sau greșite? (Nu.) Atunci, ce a gândit? („Dacă nu-mi iau studiile în serios, în viitor, o să trebuiască să muncesc din greu, la fel ca ei.”) Și-a spus: „O, nu, toți cei care sunt nevoiți

să muncească din greu nu și-au luat studiile în serios. Trebuie să ascult de mama și să excelez în studiile mele. Mama are dreptate, toți cei care nu studiază trebuie să muncească din greu." Ideile pe care le primește de la mama lui devin adevăruri de-o viață în inima lui. Spune-Mi, nu este acest părinte nesăbuit? (Ba da, este.) Prin ce anume este nesăbuită? Dacă se folosește de această situație pentru a-și constrânge copilul să învețe, oare fiul ei va ajunge cu siguranță cineva? Va garanta că fiul ei nu va fi nevoit să muncească din greu sau să asude în viitor? E un lucru bun să folosească această situație, această scenă, pentru a-și speria fiul? (E un lucru rău.) Va arunca o umbră asupra întregii vieți a fiului ei. Nu este un lucru bun. Chiar dacă acest copil dobândește puțin discernământ privind aceste cuvinte după ce crește, tot va fi greu ca această teorie exprimată de mama lui să-i dispară din inimă și din subconștient. Într-o anumită măsură, îi va induce în eroare și îi va constrânge gândurile, orientându-i opiniile despre lucruri. Cele mai multe așteptări pe care le au părinții de la copiii lor înainte ca aceștia să devină adulți sunt că vor fi capabili să învețe mult, să-și dea silința, să fie sârguincioși și să se ridice la înălțimea așteptărilor lor. Prin urmare, înainte ca aceștia să devină adulți, indiferent de cost, părinții fac orice pentru copiii lor, își sacrifică tinerețea, anii și timpul, precum și sănătatea și viețile lor normale, iar unii chiar renunță la slujbele lor, la vechile aspirații sau chiar la credința lor pentru a-și pregăti copiii și a-i ajuta să învețe în timp ce merg la școală. În cadrul bisericii există destul de mulți oameni care își petrec tot timpul cu copiii lor, educându-i, pentru a le fi alături în timp ce se transformă în adulți, astfel încât aceștia să aibă succes în carieră, să aibă slujbe stabile în viitor și să nu întâmpine probleme la serviciu. Acești părinți nu merg la întruniri și nu îndeplinesc îndatoriri. În inima lor, au anumite cerințe privind credința proprie și au un strop de hotărâre și aspirații, dar deoarece nu pot renunța la așteptările față de copiii lor, aleg să-i însoțească

în această perioadă înainte de a deveni adulți, abandonându-și îndatoririle de ființe create și preocupările din credința lor. Acesta este cel mai tragic lucru. Unii părinți plătesc multe prețuri pentru a-și pregăti copiii să devină actori, artiști, scriitori sau oameni de știință, precum și pentru a le permite copiilor să le satisfacă așteptările. Își abandonează slujbele, renunță la carierele lor și, chiar mai mult, renunță la propriile visuri și la bucuriile lor pentru a-și însoți copiii. Ba chiar unii părinți renunță la căsnicie pentru copiii lor. După ce divorțează, își asumă povara grea de a-și crește și a-și educa singuri copiii, pariindu-și toată viața pe copiii lor și dedicând-o viitorului acestora, doar pentru a-și putea satisface așteptările pe care le au de la ei. De asemenea, unii părinți fac multe lucruri pe care n-ar trebui să le facă, plătesc multe prețuri nejustificate, își sacrifică timpul, sănătatea fizică și preocupările înainte ca odraslele lor să ajungă adulți, pentru ca acestea să poată avansa în lume și să-și ocupe locul în societate. Pe de o parte, pentru părinți, acestea sunt sacrificii inutile. Pe de altă parte, pentru copiii lor, aceste abordări pun o presiune uriașă și sunt o povară pentru ei înainte să devină adulți. Asta se întâmplă fiindcă părinții lor au plătit prea multe prețuri, fiindcă, în ceea ce privește banii, timpul sau energia, părinții lor s-au sacrificat prea mult. Totuși, înainte ca acești copii să devină adulți și cât timp încă le lipsește capacitatea de a discerne între bine și rău, ei n-au de ales; nu pot decât să le permită părinților lor să se poarte așa. Chiar dacă au unele gânduri în ungherele minții lor, tot se conformează acțiunilor întreprinse de părinți. În aceste circumstanțe, copiii încep treptat să creadă că părinții lor au plătit prețuri atât de mari pentru a-i educa și că nu vor putea să-i răsplătească întru totul sau să-i recompenseze în această viață. Drept rezultat, cât timp părinții lor îi educă și îi însoțesc, cred că singurele lucruri pe care le pot face pentru a-i răsplăti sunt de a-i face fericiți, de a realiza lucruri măreț pentru a-i mulțumi și de a nu-i dezamăgi. Cât despre

părinți, în perioada anterioară maturizării copiilor lor, după ce au plătit aceste prețuri și pe măsură ce așteptările de la copiii lor devin tot mai grandioase, atitudinea lor se transformă treptat într-o cerință de la propriile odrasle. Cu alte cuvinte, după ce părinții au plătit aceste așa-zise prețuri și au făcut aceste așa-zise sacrificii, au pretenția ca odraslele lor să reușească și să realizeze lucruri măreț pentru a-i răsplăti. Prin urmare, fie că privim din perspectiva unui părinte sau a unui copil, în cadrul acestei relații de „sacrificare pentru" și de „a fi beneficiarul sacrificiilor", așteptările pe care le au părinții de la copiii lor devin tot mai mari. „Așteptările lor devin tot mai mari" este un mod amabil de a ne exprima. De fapt, în adâncul inimii părinților, cu cât se sacrifică mai mult, cu atât mai mult cred că ar trebui răsplătiți prin succesul copiilor lor și, totodată, cu atât cred mai mult că aceștia le sunt datori. Cu cât părinții se sacrifică mai mult și cu cât au mai multe speranțe, cu atât mai mari devin așteptările lor și cu atât le cresc așteptările de a fi răsplătiți de copiii lor. Așteptările pe care le au părinții de la urmașii lor înainte ca aceștia să ajungă la vârsta adultă, de la „Trebuie să învețe multe lucruri, nu pot să piardă de la linia de start", la „După ce cresc, trebuie să avanseze în lume și să-și găsească un loc în societate", se transformă treptat într-un soi de cerință pe care o au de la copiii lor. Acea cerință este: după ce crești și îți găsești locul în societate, nu-ți uita rădăcinile și nu-ți uita părinții; părinții tăi sunt cei pe care trebuie să-i răsplătești întâi de toate, trebuie să le arăți respect filial și să-i ajuți să ducă o viață bună, deoarece sunt binefăcătorii tăi în această lume, sunt oamenii care te-au educat; faptul că ți-ai găsit acum locul în societate, dar și toate lucrurile de care te bucuri și tot ceea ce deții au fost obținute cu eforturile laborioase ale părinților tăi, așa că ar trebui să-ți folosești restul vieții pentru a-i răsplăti, a-i recompensa și a fi bun cu ei. Așteptările pe care le au părinții de la copiii lor înainte ca aceștia să devină adulți – ca aceștia să-și găsească

locul în societate și să avanseze în lume – evoluează astfel, transformându-se treptat de la o așteptare părintească foarte normală, într-un soi de cerință și exigență a părinților față de copiii lor. Să presupunem că, înainte să devină adulți, copiii nu iau note bune; să presupunem că sunt rebeli, că nu vor să învețe sau nu ascultă de părinți. Părinții lor vor spune: „Crezi că mie mi-e ușor? Pentru cine crezi că fac toate astea? Fac toate astea pentru binele tău, nu-i așa? Tot ce fac e pentru tine și tu nu apreciezi. Ești prost?" Vor folosi aceste cuvinte pentru a-și intimida copiii și a-i ține prizonieri. Este corect acest tip de abordare? (Nu.) Nu este corect. Această latură „nobilă" a părinților este și latura lor demnă de dispreț. Ce anume este în neregulă cu aceste cuvinte? (Faptul că părinții au așteptări de la copiii lor și că-i educă sunt eforturi unilaterale. Impun o anumită presiune asupra copiilor, făcându-i să studieze una sau alta, pentru ca aceștia să aibă perspective bune, să le dea un motiv de mândrie părinților și să le arate respect filial în viitor. În realitate, tot ce fac părinții este pentru ei înșiși.) Dacă dăm deoparte faptul că părinții sunt egoiști și își urmăresc interesele și vorbim doar despre ideile cu care își îndoctrinează copiii înainte ca aceștia să devină adulți, despre presiunea pe care le-o transmit, cerându-le să studieze cutare subiect, să aibă cutare carieră după ce cresc și să obțină cutare succes, care este natura acestor abordări? Pentru moment, nu vom evalua de ce fac părinții aceste lucruri sau dacă aceste abordări sunt adecvate sau nu. Mai întâi vom avea părtășie despre natura acestor abordări, o vom diseca și vom găsi o cale de practicare mai exactă pe baza disecării esenței lor. Dacă avem părtășie și ajungem să înțelegem acest aspect al adevărului din acea perspectivă, vom obține un rezultat precis.

În primul rând, sunt corecte sau greșite aceste cerințe și abordări pe care le au părinții în legătură cu odraslele lor? (Sunt greșite.) Așadar, până la urmă, unde-și are originea principalul vinovat în ceea ce privește aceste

abordări pe care le folosesc părinții pentru copiii lor? Oare nu în așteptările părinților de la copiii lor? (Ba da.) În conștiința lor subiectivă, părinții anticipează, plănuiesc și stabilesc diverse lucruri pentru viitorul copiilor lor și, în consecință, produc aceste așteptări. Fiind instigați de aceste așteptări, părinții le cer copiilor să dobândească diverse competențe, să studieze teatrul, dansul sau arta și așa mai departe. Le cer să devină indivizi talentați și să fie apoi superiori, nu subordonați. Le cer să devină demnitari, și nu simpli funcționari; le cer să devină manageri, directori generali și executivi, lucrând pentru companiile din topul 500 mondial și așa mai departe. Toate acestea sunt idei subiective ale părinților. Înainte de a ajunge la vârsta adultă, oare au copiii vreo idee despre așteptările părinților lor? (Nu.) N-au habar de aceste lucruri, nu le înțeleg. Ce înțeleg copiii mici? Înțeleg doar să meargă la școală ca să învețe să citească, să studieze din greu și să fie copii buni și ascultători. În sine, acesta este un lucru destul de bun. Să meargă la școală pentru a participa la cursuri în funcție de programul lor stabilit și să se întoarcă acasă pentru a-și termina temele – acestea sunt lucrurile pe care le înțeleg copiii, în rest sunt doar jocuri, mâncare, fantezii, visuri și altele. Înainte de a ajunge la vârsta adultă, copiii nu au niciun concept despre lucrurile necunoscute de pe drumul vieții lor și nici nu anticipează nimic despre ele. Toate lucrurile anticipate sau stabilite despre perioada după care acești copii vor deveni adulți provin de la părinții lor. Prin urmare, așteptările greșite pe care le au părinții de la copiii lor nu au nicio legătură cu ei. Aceștia au nevoie doar să deslușească esența așteptărilor pe care le au părinții lor. Pe ce se bazează aceste așteptări părintești? De unde provin? Provin din societate și din lume. Scopul tuturor acestor așteptări părintești este de a le permite copiilor să se adapteze la această lume și societate, de a evita să fie eliminați de lume sau de societate și de a-și găsi un loc în societate, de a obține un loc de muncă sigur, de a avea o familie stabilă și un

viitor stabil, așa că părinții au diverse așteptări subiective de la urmașii lor. De exemplu, în prezent, este la modă să fii inginer IT. Unii spun: „Copilul meu va fi inginer IT când va fi mare. Va putea câștiga mulți bani în acest domeniu, având un computer la el toată ziua și făcând inginerie informatică. Mă va pune și pe mine într-o lumină bună!” În aceste circumstanțe, în care copiii nu au niciun fel de idee despre nimic, părinții le hotărăsc viitorul. Nu este greșit? (Ba da.) Părinții își pun speranțele în copiii lor bazându-se în întregime pe modul adulților de a vedea lucrurile, precum și pe opiniile, perspectivele și preferințele adulților despre lucrurile din lume. Nu este ceva subiectiv? (Ba da.) Dacă ar fi să te exprimi politicos, ai putea spune că este subiectiv, dar cum este de fapt? Care este o altă interpretare a acestei subiectivități? Nu este egoism? Nu este constrângere? (Ba da.) Îți place o slujbă sau alta și o anumită carieră, îți place să fii stimat, să duci o viață strălucitoare, să lucrezi ca demnitar sau să fii bogat în societate, așa că îți obligi copiii să facă și ei acele lucruri, să fie și ei asemenea persoane și să meargă pe acel tip de cale, dar le va plăcea să trăiască în acel mediu și să lucreze în acel domeniu în viitor? Sunt potriviți pentru asta? Care sunt destinele lor? Care sunt rânduielile și hotărârile lui Dumnezeu în privința lor? Știi aceste lucruri? Unii spun: „Nu-mi pasă de acele lucruri, ceea ce contează sunt lucrurile care îmi plac mie, părintele lor. Îmi pun speranțele în ei pe baza preferințelor mele.” Nu este extrem de egoist? (Ba da.) Este atât de egoist! Ca să ne exprimăm frumos, este foarte subiectiv, înseamnă că iau singuri toate deciziile, dar cum este în realitate? Este foarte egoist! Acești părinți nu iau în considerare calibrul sau talentele copiilor lor, nu le pasă de rânduielile pe care le are Dumnezeu pentru destinul și viața fiecărei persoane. Nu iau în considerare aceste lucruri, doar își impun propriile preferințe, intenții și planuri asupra copiilor lor prin gândirea lor nerealistă. Unii oameni spun: „Trebuie să-i impun copilului meu aceste lucruri. E prea

mic să le înțeleagă și când va ajunge să le înțeleagă, va fi prea târziu.” Oare așa stau lucrurile? (Nu.) Dacă e într-adevăr prea târziu, asta e soarta lui, nu este responsabilitatea părinților săi. Dacă le impui copiilor tăi lucrurile pe care le înțelegi, le vor înțelege mai repede doar pentru că le înțelegi tu? (Nu.) Nu există nicio legătură între modul în care își educă părinții copiii și momentul în care acei copii ajung să înțeleagă chestiuni precum ce tip de cale să aleagă în viață, ce tip de carieră să aleagă și cum vor fi viețile lor. Ei au propriile căi, propriul ritm și propriile legi. Gândiți-vă la asta: când sunt mici, indiferent cum îi educă părinții, copiii nu cunosc deloc societatea. Vor simți competitivitatea, complexitatea și întunecimea societății, precum și diversele lucruri incorecte din societate când umanitatea lor se va maturiza. Nu e ceva ce poate fi învățat de copii de la părinții lor de la o vârstă fragedă. Chiar dacă părinții își învață copiii de la o vârstă fragedă: „Trebuie să fii reținut când interacționezi cu oamenii”, aceștia vor considera că este doar un tip de doctrină. Când vor fi pe deplin capabili să se poarte pe baza sfaturilor părinților, le vor înțelege cu adevărat. Când nu înțeleg sfaturile părinților, indiferent cum încearcă părinții să-i învețe, pentru ei vor fi tot un tip de doctrină. Așadar, este justificată ideea părinților potrivit căreia „Lumea e atât de competitivă, iar oamenii își duc viața sub multă presiune; dacă nu încep să-mi învăț copiii de la o vârstă fragedă, vor îndura suferințe și durere în viitor”? (Nu.) Îți supui copiii la acea presiune încă de când sunt mici, ca să sufere mai puțin în viitor, iar ei trebuie să o suporte de la o vârstă la care încă nu înțeleg nimic – nu le faci astfel rău copiilor tăi? Chiar faci asta pentru binele lor? E mai bine să nu înțeleagă aceste lucruri, căci vor putea trăi câțiva ani într-un mod confortabil, fericit, pur și necomplicat. Dacă ar înțelege acele lucruri de timpuriu, ar fi o binecuvântare sau o nenorocire? (Ar fi o nenorocire.) Da, ar fi o nenorocire.

Ceea ce ar trebui să facă oamenii din fiecare grupă de vârstă depinde de vârsta și de maturitatea umanității lor, nu de educația primită de la părinți. Înainte de a deveni adulți, copiii ar trebui doar să se joace, să capete câteva cunoștințe simple și să primească o educație de bază, să învețe diferite lucruri, să învețe cum să interacționeze cu alți copii, cum să se înțeleagă cu adulții și cum să trateze lucrurile din jurul lor pe care nu le înțeleg. Înainte de a deveni adulți, n-ar trebui să facă lucruri de adulți. N-ar trebui să suporte deloc presiunea, regulile jocului sau lucrurile complicate pe care trebuie să le suporte adulții. Astfel de lucruri provoacă traume psihologice celor care n-au ajuns la vârsta adultă și nu sunt binecuvântări. Cu cât află mai devreme despre aceste probleme ale adulților, cu atât este mai mare lovitura pe care o vor primi tinerele lor minți. Aceste lucruri nu doar că nu-i vor ajuta deloc pe oameni în viețile sau existențele lor după ce vor deveni adulți; dimpotrivă, întrucât le află sau se confruntă cu ele prea devreme, aceste lucruri se transformă într-un soi de povară sau aruncă o umbră invizibilă asupra tinerelor lor minți, până într-acolo încât i-ar putea bântui toată viața. Gândiți-vă la asta: când sunt foarte tineri, dacă află despre ceva îngrozitor, ceva ce nu pot accepta, specific adulților pe care nu și l-ar putea imagina sau nu l-ar putea înțelege niciodată, acea scenă sau chestiune, sau chiar oamenii, lucrurile și cuvintele care au legătură cu ea îi vor urmări tot restul vieții. Aceasta va arunca un soi de umbră asupra lor, afectându-le personalitățile și modul în care se comportă în viață. De exemplu, toți copiii sunt puțin obraznici la șase sau șapte ani. Să spunem că un copil este aspru certat de învățător în timpul orei din cauză că vorbește în șoaptă cu un coleg, iar învățătorul nu-l ceartă doar pentru asta, ci îl atacă personal, spunându-i că are față de dihor și ochi de șobolan și chiar certându-l cu asprime astfel: „Privește ce șanse slabe ai! Vei fi un ratat toată viața! Dacă nu înveți din greu, vei fi doar un muncitor. În viitor, îți vei cerși

mâncarea! Arăți exact ca un hoț; ai stofă de hoț!” Deși copilul nu înțelege aceste cuvinte și nu știe de ce ar spune învățătorul lui aceste lucruri sau dacă sunt adevărate sau nu, aceste cuvinte care-l atacă personal vor deveni un tip de forță invizibilă și rea în inima lui, distrugându-i stima de sine și rănindu-l. „Ai o față de dihor, ochi de șobolan și un cap mic!” – aceste cuvinte de atac personal, rostite de învățătorul lui, îl vor urmări tot restul vieții. Când își va alege o carieră, când va interacționa cu superiorii și colegii săi sau cu frații și surorile, acele cuvinte de atac personal, rostite de învățătorul lui, îi vor răsuna în minte din când în când, afectându-i emoțiile și viața. Bineînțeles, unele dintre așteptările neadecvate pe care le au părinții de la tine, precum și unele dintre emoțiile, mesajele, cuvintele, gândurile, opiniile și altele asemenea pe care ți le-au transmis, au aruncat și ele o umbră asupra tinerei tale minți. Din perspectiva conștiinței subiective a părinților tăi, aceștia nu au intenții rele, dar din cauza ignoranței lor, deoarece sunt ființe umane corupte și nu au metode adecvate, conforme cu principiile privind modul în care ar trebui să te trateze, nu pot decât să urmeze tendințele lumii în felul cum te tratează și rezultatul final este că îți transmit diverse mesaje și emoții negative. În condițiile în care ești lipsit de discernământ, tot ce spun părinții tăi și toate ideile greșite cu care te îndoctrinează și pe care ți le promovează devin dominante în mintea ta, deoarece ești expus la ele mai întâi. Acestea devin scopul preocupărilor și luptei tale de-o viață. Deși diversele așteptări pe care ți le impun părinții înainte să devii adult sunt un fel de lovitură și de devastare pentru tânăra ta minte, tot trăiești sub imperiul așteptărilor părinților tăi, precum și al diverselor prețuri pe care le plătesc pentru tine, înțelegându-le voința, acceptând și mulțumindu-le pentru diversele lor fapte de bunătate. După ce accepți diversele prețuri pe care le plătesc și feluritele sacrificii pe care le fac pentru tine, te simți îndatorat față de părinții tăi și în adâncul inimii tale

îți este rușine să dai ochii cu ei, gândind că trebuie să-i răsplătești după ce vei crește. Ce să răsplătești? Să le răsplătești așteptările irezonabile de la tine? Să le răsplătești devastarea pe care ți-o provoacă înainte să devii adult? Nu înseamnă asta că încurci negrul cu albul? De fapt, vorbind despre această chestiune din perspectiva rădăcinii și a esenței sale, așteptările părinților tăi de la tine sunt doar subiective, sunt doar iluzii. Nu sunt în niciun caz lucruri pe care ar trebui să le aibă, să le practice sau să le trăiască un copil și nu sunt ceva necesar unui copil. Pentru a urma tendințele lumii, a se adapta la lume și a ține pasul cu progresul lumii, părinții te obligă să-i urmezi, te fac să suporți această presiune la fel ca ei și te forțează să accepți și să urmezi aceste tendințe rele. Prin urmare, sub așteptările arzătoare ale părinților, mulți copii muncesc din greu, studiind diverse materii, cursuri și tipuri de cunoștințe. Trec de la încercarea de a satisface așteptările părinților lor la urmărirea proactivă a scopurilor vizate de așteptările acestora. Cu alte cuvinte, înainte de a deveni adulți, oamenii acceptă în mod pasiv așteptările părinților lor și, după ce devin treptat adulți, acceptă în mod proactiv așteptările din conștiința subiectivă a părinților și acceptă de bunăvoie acest tip de presiune și inducerea în eroare, controlul și constrângerea ce provin din societate. Pe scurt, se transformă treptat din participanți pasivi în activi. Astfel, părinții lor se simt mulțumiți. La rândul lor, și copiii au o senzație de pace interioară și simt că nu și-au dezamăgit părinții, că le-au oferit în cele din urmă acestora ce-și doresc și că s-au maturizat – nu doar transformându-se în adulți, ci devenind indivizi talentați în ochii părinților și ridicându-se la înălțimea așteptărilor lor. Deși acești oameni reușesc să devină indivizi talentați în ochii părinților lor după ce devin adulți și, la suprafață, pare că prețurile plătite de părinții lor au fost răsplătite și că așteptările acestora de la ei nu au fost în zadar, care este realitatea? Acești copii au reușit să devină marionetele părinților lor, au reușit să le datoreze

foarte mult, au reușit să-și petreacă tot restul vieții pentru a le satisface așteptările, să se dea în spectacol pentru părinții lor, aducându-le renume și prestigiu, și au reușit să-i mulțumească, devenind mândria și bucuria lor. Oriunde merg, părinții își vor menționa copiii: „Fiica mea este managerul companiei cutare.” „Fiica mea este designer pentru cutare marcă faimoasă.” „Fiica mea a ajuns la nivelul cutare la această limbă străină, o poate vorbi fluent, este traducător din cutare limbă.” „Fiica mea este inginer IT.” Acești copii au reușit să devină mândria și bucuria părinților și au reușit să devină umbrele lor. Aceasta deoarece vor folosi aceleași metode pentru a-și educa și pregăti proprii copii. Sunt de părere că părinții lor i-au pregătit cu succes, așa că vor copia metodele de educație ale părinților pentru a-și pregăti proprii copii. Astfel, copiii lor sunt nevoiți să suporte aceeași nefericire, suferință tragică și devastare din partea lor pe care au suportat-o și ei din partea părinților lor.

Tot ce fac părinții pentru a-și realiza așteptările de la copiii lor înainte ca aceștia să devină adulți este contrar conștiinței, rațiunii și legilor naturale. Mai mult, este contrar orânduirii și suveranității lui Dumnezeu. Deși copiii nu au capacitatea de a discerne între bine și rău sau de a gândi independent, soarta lor este tot sub suveranitatea Lui, aceștia nu sunt conduși de părinții lor. Astfel, pe lângă faptul că, în conștiința lor, au așteptări de la copii, părinții nesăbuiți fac, de asemenea, mai multe acțiuni și sacrificii și plătesc mai multe prețuri în comportamentul lor, făcând tot ce vor și sunt dispuși să facă pentru copiii lor, indiferent dacă este vorba de sacrificarea banilor, timpului, energiei sau altor lucruri. Deși părinții fac aceste lucruri voluntar, ele sunt inumane, nefiind responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească ei; deja au depășit sfera abilităților și a responsabilităților lor adecvate. De ce spun asta? Pentru că părinții își încep tentativa de a planifica și controla viitorul copiilor lor înainte ca aceștia să

devină adulți și, de asemenea, încearcă să le determine viitorul. Nu este nesăbuit? (Ba da.) De pildă, să spunem că Dumnezeu a predestinat ca un om să devină lucrător obișnuit și să poată câștiga în această viață doar salarii modeste cu care să se hrănească și să se îmbrace, dar părinții lui insistă să devină o celebritate, un om bogat, un demnitar, planificând și aranjând lucruri pentru viitorul lui înainte să ajungă adult, plătind diverse tipuri de așa-zise prețuri, încercând să-i controleze viața și viitorul. Nu este nesăbuit? (Ba da.) Deși copilul lor ia note destul de bune, merge la facultate, își însușește diverse competențe după ce ajunge adult și are unele aptitudini, când merge până la urmă să-și caute de lucru, oricum ar căuta, tot ajunge un lucrător obișnuit. Cel mult, are noroc și devine șef de echipă, ceea ce este deja bine. În cele din urmă, câștigă doar un salariu modest și nu este niciodată în stare să câștige salariul unui demnitar sau al unei persoane bogate, cum au cerut părinții lui. Aceștia vor mereu ca el să ajungă departe, să câștige o mulțime de bani, să devină demnitar, astfel încât să se scalde în lumina succesului alături de el. Nu s-au așteptat niciodată ca, în această viață, soarta lui să fie tot a unui lucrător obișnuit, deși s-a descurcat atât de bine la școală și a fost atât de ascultător, deși au plătit atât de multe prețuri pentru el și deși a mers la facultate după ce a crescut. Dacă ar fi putut anticipa acest lucru, nu s-ar fi zbătut atât de mult la acea vreme. Dar pot evita părinții să se zbată? (Nu.) Părinții își vând casele, pământul, bunurile familiei și unii își vând chiar un rinichi pentru ca odraslele lor să poată merge la universități renumite. Când copilul nu este de acord cu acest lucru, mama îi spune: „Am doi rinichi. Dacă pierd unul, îmi rămâne celălalt. Sunt deja bătrână, am nevoie de un singur rinichi.” Ce simte copilul ei la auzul acestor cuvinte? „Chiar dacă înseamnă că n-am să merg la facultate, nu te pot lăsa să-ți vinzi rinichiul.” La care mama spune: „Nu ai să mergi? Ești un copil neascultător și lipsit de respect! De ce-mi vând rinichiul? Nu ca să

reușești tu în viitor?” Copilul este emoționat auzind aceasta și își spune: „Mama poate să-și vândă rinichiul atunci. N-am s-o dezamăgesc.” În cele din urmă, mama chiar face asta – renunță la un rinichi în schimbul viitorului copilului ei – și, în final, copilul devine doar un lucrător și nu are succes. Așadar, mama și-a vândut un rinichi și tot ce a primit la schimb a fost un lucrător – este adecvat? (Nu.) În cele din urmă, mama vede acest lucru și spune: „Ești sortit să fii doar un lucrător. Dacă aș fi știut mai devreme, n-aș fi vândut un rinichi ca să te trimit la facultate. Puteai să devii pur și simplu un lucrător, nu-i așa? Ce rost a avut să mergi la facultate?” Este prea târziu! Cine a făcut-o să se poarte așa nesăbuit atunci? Cine a făcut-o să se bucure la gândul că fiul ei va deveni un demnitar și va câștiga mulți bani? A fost orbită de lăcomie, a meritat asta! A plătit atât de multe prețuri pentru copilul ei, dar îi datorează copilul ceva? Nu. A plătit acele prețuri de bunăvoie și a primit ce a meritat! Chiar dacă ar fi vândut doi rinichi, ar fi fost din proprie inițiativă. Pentru a-și trimite copiii la universități prestigioase, unii oameni își vând corneele, unii își vând sângele, iar alții sacrifică tot ce au și vând bunurile familiei, dar merită? De parcă ar crede că vânzarea unui pic de sânge sau a unui organ poate decide viitorul unei persoane și îi poate schimba soarta. Este posibil? (Nu.) Oamenii sunt atât de nesăbuiți! Caută beneficii rapide, sunt orbiți de prestigiu și profit. Își spun mereu: „Ei bine, așa e viața mea” și, prin urmare, își pun speranțele în copiii lor. Înseamnă asta că soarta copiilor lor va fi în mod sigur mai bună decât a lor? Că aceștia vor reuși să ajungă departe? Că vor fi diferiți? Cum pot oamenii să fie atât de nesăbuiți? Doar pentru că au așteptări mari de la copiii lor, cred că aceștia vor fi cu siguranță mai buni decât alții și se vor ridica la înălțimea așteptărilor lor? Soarta oamenilor nu e decisă de părinții lor, ci de Dumnezeu. E de la sine înțeles că niciun părinte nu dorește să-și vadă copiii devenind cerșetori, dar, chiar și așa, nu trebuie să insiste ca

aceștia să ajungă departe și să devină demnitari sau oameni de vază din clasa superioară a societății. La ce bun să facă parte din clasa superioară a societății? La ce bun să ajungă departe? Acelea sunt niște mocirle, nu sunt lucruri bune. E un lucru bun să devii o celebritate, o figură de vază, un supraom sau o persoană cu funcție și statut? Viața e cea mai confortabilă când ești un om obișnuit. Ce e greșit în a duce o viață puțin mai săracă, mai grea și istovitoare, cu mâncare și haine puțin mai rele? Cel puțin un lucru e garantat: întrucât nu trăiești printre tendințele sociale ale clasei superioare a societății, măcar vei păcătui mai puțin și vei face mai puține lucruri potrivnice lui Dumnezeu. Ca persoană obișnuită, nu te vei confrunta cu ispite atât de mari sau dese. Deși viața ta va fi puțin mai grea, măcar nu vei fi obosit în spiritul tău. Gândește-te la următoarele: ca lucrător, nu trebuie să ai grijă decât să-ți asiguri cele trei mese pe zi. Lucrurile stau diferit când ești funcționar. Trebuie să te lupți și nu vei ști când va veni ziua în care funcția ta nu mai este sigură. Și nu se va opri aici; oamenii pe care i-ai jignit te vor căuta să-și regleze conturile și vei fi pedepsit de ei. Viața e foarte obositoare pentru celebrități, persoanele de seamă și cele bogate. Bogații se tem mereu că nu vor fi la fel de bogați în viitor și că nu vor fi în stare să meargă mai departe dacă se întâmplă asta. Celebritățile își fac mereu griji că aura lor va dispărea și vor întruna să și-o protejeze, temându-se că vor fi eliminați de această eră și de tendințe. Viețile lor sunt atât de istovitoare! Părinții nu-și dau niciodată seama de aceste lucruri și vor mereu să-și împingă copiii în miezul acestei lupte, trimițându-i în aceste gropi cu lei și mocirle. Chiar au părinții intenții bune? Dacă spun că nu au intenții bune, nu veți fi dispuși să auziți asta. Dacă spun că așteptările părinților voștri vă afectează negativ în multe moduri, sunteți dispuși să recunoașteți asta? (Da.) Vă afectează destul de profund, nu-i așa? Unii dintre voi nu sunteți dispuși să recunoașteți, spunând: „Părinții mei vor ce este bine pentru

mine.” Spui că părinții tăi vor ce este bine pentru tine – unde anume sunt acele lucruri bune? Părinții tăi vor ce este bine pentru tine, dar câte lucruri pozitive te-au ajutat să înțelegi? Părinții tăi vor ce este bine pentru tine, dar câte dintre gândurile și opiniile tale incorecte și indezirabile au corectat? (Niciuna.) Așadar, îți dai seama acum de aceste lucruri? Simți că așteptările părinților sunt nerealiste, nu-i așa?

Disecând esența așteptărilor părinților de la copiii lor, putem vedea că acestea sunt egoiste, contrare umanității și că, în plus, nu au nicio legătură cu responsabilitățile părinților. Când le impun copiilor diverse așteptări și cerințe, părinții nu-și îndeplinesc responsabilitățile. Deci, care sunt „responsabilitățile” lor? Responsabilitățile de bază pe care se cuvine să le îndeplinească părinții sunt să-și învețe copiii să vorbească, instruindu-i să fie mărinimoși și să nu fie oameni răi și îndrumându-i într-o direcție pozitivă. Acestea sunt cele mai importante responsabilități ale lor. În plus, ar trebui să-și sprijine copiii în studierea oricărui tip de cunoștințe, talente și altele asemenea care li se potrivesc, în funcție de vârsta lor, de cât de mult pot asimila și de calibrul și interesele lor. Părinții ușor mai buni își vor ajuta copiii să înțeleagă faptul că oamenii sunt creați de Dumnezeu și că El există în acest univers, îndrumându-i să se roage și să citească din cuvintele lui Dumnezeu, spunându-le unele povești din Biblie și sperând că Îl vor urma pe Dumnezeu și își vor realiza datoria de ființă creată după ce vor crește, în loc să urmărească tendințe lumești, să devină blocați în diverse relații interpersonale complicate și să fie distruși de diferitele tendințe ale acestei lumi și societăți. Responsabilitățile care se cuvine să fie îndeplinite de părinți nu au nicio legătură cu așteptările lor. Responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească în rolul lor de părinți sunt de a le oferi copiilor îndrumări pozitive și sprijin adecvat înainte ca aceștia să devină adulți, precum și să se îngrijească prompt de ei în viețile lor trupești în ceea ce

privește mâncarea, îmbrăcămintea, locuința sau momentele în care se îmbolnăvesc. În cazul în care copiii se îmbolnăvesc, părinții ar trebui să trateze orice boală ce trebuie tratată; nu ar trebui să își neglijeze copiii sau să le spună: „Mergi în continuare la școală, studiază în continuare – nu poți să rămâi în urmă la cursuri. Dacă rămâi prea mult în urmă, nu ai să mai poți recupera.” Când copiii au nevoie să se odihnească, părinții ar trebui să-i lase să se odihnească; când copiii sunt bolnavi, părinții trebuie să-i ajute să-și revină. Acestea sunt responsabilitățile părinților. Pe de o parte, trebuie să aibă grijă de sănătatea fizică a copiilor lor; pe de altă parte, trebuie să-și sprijine, educe și ajute copiii în ceea ce privește sănătatea mintală. Acestea sunt responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinească părinții, în loc să le impună copiilor așteptări sau cerințe nerealiste. Părinții trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile atât în ceea ce privește nevoile mintale ale copiilor, cât și lucrurile de care au nevoie aceștia în viețile lor fizice. Părinții nu ar trebui să-și lase copiii să înghețe de frig iarna și ar trebui să le transmită cunoștințe generale de viață, de exemplu, în ce situații pot răci, că ar trebui să mănânce mâncare caldă, că îi va durea stomacul dacă mănâncă mâncare rece și că n-ar trebui să se expună în mod neglijent la vânt sau să se dezbrace în locuri unde îi trage curentul când vremea este rece, ajutându-i astfel să învețe cum să-și protejeze sănătatea. În plus, când în tinerele lor minți apar niște idei infantile, imature, despre viitorul lor sau unele gânduri extreme, părinții trebuie să le ofere prompt îndrumări corecte imediat ce le descoperă, în loc să le reprime forțat; ar trebui să-i încurajeze pe copii să-și exprime ideile și să le dea frâu liber, astfel încât problema să poată fi rezolvată cu adevărat. Asta înseamnă îndeplinirea responsabilităților lor. Într-un anumit sens, îndeplinirea responsabilităților de părinte înseamnă să-și îngrijească copiii; în alt sens, înseamnă să-și îndrume și să-și corecteze copiii, să le ofere îndrumări privind gândurile și opiniile corecte. De fapt,

responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească părinții nu au nicio legătură cu așteptările pe care le au de la urmașii lor. Poți spera că, după ce vor crește, copiii tăi vor fi sănătoși fizic și vor avea umanitate, conștiință și rațiune sau poți spera să-ți arate respect filial, dar n-ar trebui să speri ca aceștia să devină vreun fel de celebrități sau persoane de vază când vor fi mari și, cu atât mai puțin, să le spui frecvent: „Privește cât de ascultător este Xiaoming, copilul vecinilor!" Copiii tăi sunt copiii tăi – responsabilitatea ta nu este să le spui cât de grozav este vecinul lor Xiaoming sau să-i faci să învețe de la vecinul lor Xiaoming. Nu e ceva ce-ar trebui să facă un părinte. Fiecare persoană e diferită. Oamenii sunt diferiți în ceea ce privește gândurile, opiniile, interesele, hobbyurile, calibrul și personalitățile lor și în funcție de esența umanității lor, bună sau rea. Unii oameni sunt adevărate mori stricate, în timp ce alții sunt introvertiți din fire și nu-i deranjează să nu scoată niciun cuvânt o zi întreagă. Prin urmare, dacă părinții își doresc să-și îndeplinească responsabilitățile, ar trebui să încerce să înțeleagă personalitățile, firile, interesele și calibrul copiilor lor, precum și nevoile umanității lor, în loc să transforme propriile lucruri pe care le urmăresc drept adulți privind lumea, prestigiul și profitul în așteptări de la copiii lor, impunându-le aceste lucruri referitoare la prestigiu, profit și lume care provin din societate. Părinții denumesc aceste lucruri folosind numele plăcut de „așteptări de la copiii lor", dar, în realitate, nu sunt asta. Este clar că încearcă să-și împingă copiii în groapa de foc și să-i trimită în brațele diavolilor. Dacă ești cu adevărat un părinte adecvat, ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile privind sănătatea fizică și mintală a copiilor tăi, în loc să-ți impui propria voință asupra lor înainte să devină adulți, forțând tinerele lor minți să suporte lucruri pe care n-ar trebui să le suporte. Dacă îi iubești și îi prețuiești cu adevărat și chiar vrei să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei, ar trebui să te îngrijești de trupul lor fizic și să

te asiguri că sunt sănătoși fizic. Desigur, unii copii sunt firavi din naștere și au o sănătate precară. Dacă părinții chiar au condițiile necesare, le pot da mai multe suplimente nutritive sau pot consulta un doctor în medicină chinezească tradițională sau un nutriționist, oferindu-le acestor copii puțină îngrijire suplimentară. În plus, la fiecare vârstă a copiilor lor înainte de a deveni adulți, din fragedă pruncie și copilărie până în adolescență, părinții ar trebui să acorde puțin mai multă atenție schimbărilor de personalitate și interese ale copiilor, precum și nevoilor acestora în ceea ce privește explorarea umanității lor, dând dovadă de puțin mai multă preocupare. De asemenea, ar trebui să le ofere copiilor îndrumare, asistență și aprovizionare pozitivă și umană în privința transformărilor psihologice și a concepțiilor lor greșite, precum și a lucrurilor necunoscute privind nevoile umanității lor, folosind cunoștințele practice, experiența și lecțiile pe care le-au acumulat ei înșiși trecând prin aceleași situații. Apoi ar trebui să-și ajute copiii să crească fără incidente la fiecare vârstă și să evite căile ocolitoare, direcțiile greșite sau derapajele spre extreme. Când mințile lor tinere și confuze sunt rănite sau suferă o lovitură, ar trebui să primească tratament prompt, dar și atenție, afecțiune, grijă și îndrumare din partea părinților lor. Acestea sunt responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească părinții. Cât privește planurile pe care le au copiii pentru propriul viitor, fie că-și doresc să devină profesori, artiști sau funcționari etc., dacă acestea sunt rezonabile, părinții îi pot încuraja și le pot oferi un anumit ajutor și asistență în funcție de circumstanțele, educația, calibrul și umanitatea proprie, de circumstanțele familiei lor și așa mai departe. Totuși, părinții n-ar trebui să depășească sfera posibilităților lor, n-ar trebui să-și vândă mașinile, casele, rinichii sau sângele. Nu e nevoie să facă asta, nu-i așa? (Da.) Ar trebui doar să le dea copiilor un anumit ajutor în măsura posibilităților lor de părinți. Dacă un copil spune: „Vreau să merg la facultate”, părinții pot răspunde:

„Dacă vrei să mergi la facultate, o să te susțin și n-o să-ți stau în cale, dar familia noastră nu e foarte înstărită. De acum înainte, va trebui să economisesc bani în fiecare zi ca să plătesc un an din taxele tale școlare. Când va sosi timpul, dacă am economisit destul, poți merge la facultate. Dacă n-am economisit destul, va trebui să găsești singur o soluție.” Părinții ar trebui să ajungă la acest tip de înțelegere cu copiii lor, punându-se de acord și ajungând la un consens și apoi rezolvând problema privind nevoile copiilor pentru viitorul lor. Desigur, dacă părinții nu pot realiza planurile și intențiile pe care le au copiii pentru viitorul lor, nu trebuie să se simtă vinovați, spunându-și: „Mi-am dezamăgit copiii, nu sunt capabil și copiii mei au avut de suferit din cauza asta. Copiii altora mănâncă bine, poartă haine de firmă, conduc mașini la facultate și, când merg acasă, călătoresc cu avionul. Copiii mei trebuie să meargă cu trenul pe scaune tari – nu-mi permit nici măcar să-i trimit la vagonul cușetă. Mi-am dezamăgit copiii!” Nu e nevoie să se simtă vinovați, aceasta este situația și, chiar dacă și-ar vinde un rinichi, tot nu le-ar putea oferi acele lucruri și, prin urmare, ar trebui să-și accepte soarta. Dumnezeu a orchestrat acest tip de mediu pentru ei, așa că acești părinți nu trebuie să se simtă vinovați față de copiii lor sub nicio formă, spunând: „Te-am dezamăgit. Dacă n-o să ne arăți respect filial în viitor, n-o să mă plâng. Suntem incompetenți și nu ți-am oferit un mediu bun de viață.” Nu e nevoie să spună asta. Părinții trebuie doar să-și îndeplinească responsabilitățile având conștiința împăcată, făcând tot ce pot și contribuind la sănătatea fizică și mintală a copiilor lor. Este suficient. „Sănătatea” se referă aici doar la faptul că părinții fac tot posibilul pentru a se asigura că odraslele lor au gânduri pozitive, precum și gânduri și atitudini active, înălțătoare și optimiste față de viețile și existențele lor cotidiene. Când îi supără ceva, copiii n-ar trebui să aibă accese de furie, să încerce să se sinucidă, să le provoace necazuri părinților sau să-i certe aspru, numindu-

i incapabili și buni de nimic, oameni care nu sunt în stare să câștige bani și spunându-le: „Uită-te la alți părinți. Conduc mașini frumoase, trăiesc în conace, merg în croaziere de lux și fac excursii în Europa. Acum uită-te la noi; nici măcar n-am ieșit din orașul nostru natal și n-am mers cu trenul de mare viteză!” Dacă au astfel de accese de furie, cum ar trebui să răspunzi? Ar trebui să spui: „Ai dreptate, atât de incompetenți suntem. Te-ai născut în această familie și ar trebui să-ți accepți soarta. Dacă ești capabil, poți câștiga singur bani în viitor. Nu fi obraznic cu noi și nu ne cere să facem lucruri pentru tine. Ne-am îndeplinit deja responsabilitățile față de tine și nu-ți datorăm nimic. Într-o bună zi, vei deveni părinte și va trebui să faci și tu asta.” Când vor avea copiii lor, vor afla că părinților nu le este atât de ușor să câștige bani ca să se întrețină pe ei înșiși și pe toți cei din familia lor, fie ei tineri sau bătrâni. Pe scurt, ar trebui să-i înveți unele principii de conduită. În situația în care copiii tăi pot accepta, ar trebui să ai părtășie cu ei despre credința în Dumnezeu și despre calea urmăririi adevărului pentru a dobândi mântuirea, precum și despre unele dintre gândurile și opiniile corecte pe care le-ai înțeles de la Dumnezeu. Dacă sunt dispuși să accepte lucrarea lui Dumnezeu și să creadă în El alături de tine, este chiar mai bine. Dacă nu au acest tip de nevoie, este suficient doar să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei; nu este nevoie să tot turui sau să aduci vorba despre unele cuvinte și doctrine privind credința în Dumnezeu ca să le predici copiilor tăi. Nu e nevoie să faci asta. Chiar dacă nu cred, atât timp cât copiii tăi te susțin, tot puteți să fiți prieteni buni, să vorbiți și să discutați despre orice împreună. N-ar trebui să deveniți inamici sau să ai resentimente față de ei. La urma urmei, există o legătură de sânge între voi. Dacă sunt dispuși să-și îndeplinească responsabilitățile față de tine, să-ți arate respect filial și să asculte de tine, poți să menții relația de familie cu copiii tăi și să interacționezi cu ei în mod normal. Nu e nevoie să-i blestemi

sau să-ți certi întruna aspru copiii deoarece au opinii și păreri diferite de ale tale în privința credinței. Nu-i nevoie să faci asta. Nu-i nevoie să devii irascibil sau să crezi că lipsa de credință în Dumnezeu a copiilor tăi este o chestiune esențială, de parcă ți-ai fi pierdut viața și sufletul. Nu e atât de grav. Dacă nu cred, au în mod firesc propriile căi pe care au ales să meargă. La rândul tău, ai o cale pe care ar trebui să mergi și o datorie pe care ar trebui să o îndeplinești, iar aceste lucruri nu au nicio legătură cu copiii tăi. Dacă aceștia nu cred, nu e nevoie să insiști. Este posibil ca momentul potrivit să nu fi sosit sau, pur și simplu, ca Dumnezeu să nu-i fi ales. Dacă El pur și simplu nu i-a ales, iar tu insiști să-i obligi să creadă, atunci ești ignorant și răzvrătit. Firește, dacă Dumnezeu i-a ales, dar momentul potrivit nu a sosit și tu le ceri să creadă acum, va fi puțin prea curând. Dacă Dumnezeu dorește să acționeze, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Lui. Dacă Dumnezeu a rânduit ca urmașii tăi să creadă, El poate realiza acest lucru printr-un cuvânt sau printr-un gând. Dacă nu a rânduit să creadă, copiii tăi nu vor fi mișcați și, dacă nu sunt mișcați, indiferent cât de mult vorbești, va fi în zadar. Dacă nu au credință, nu le ești dator copiilor tăi; dacă au credință, nu este meritul tău. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Indiferent dacă ai scopuri comune cu copiii tăi în privința credinței sau dacă aveți aceeași opinie în această privință, în orice caz, trebuie doar să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei. Dacă ți-ai îndeplinit aceste responsabilități, nu înseamnă că ai făcut o faptă bună pentru ei și, dacă aceștia nu cred, nu înseamnă că ai vreo datorie față de ei, fiindcă ți-ai îndeplinit responsabilitățile și asta este tot. Relația voastră rămâne neschimbată și poți continua să interacționezi cu copiii tăi ca înainte. Când aceștia întâmpină dificultăți, ar trebui să-i ajuți cât de mult poți. Dacă ai condițiile materiale pentru a-ți ajuta copiii, ar trebui să o faci; dacă ești capabil să le corectezi gândurile și opiniile la nivel psihologic sau mintal și

să le oferi o anumită îndrumare și ajutor, îngăduindu-le să-și depășească dilemele, atunci este destul de bine. În concluzie, ce ar trebui să facă părinții înainte ca odraslele lor să ajungă adulți este să-și îndeplinească responsabilitățile de părinți, aflând ce vor copiii să facă și care sunt interesele și aspirațiile lor. Dacă aceștia vor să omoare oameni, să dea foc la lucruri sau să comită infracțiuni, părinții lor ar trebui să-i disciplineze serios sau chiar să-i pedepsească, dar dacă sunt copii ascultători, nu diferă de ceilalți copii obișnuiți și sunt cuminți la școală, făcând tot ce le spun părinții să facă, atunci părinții lor trebuie doar să-și îndeplinească responsabilitățile față de ei. Pe lângă îndeplinirea responsabilităților, acele așa-zise așteptări, cerințe și gânduri legate de viitorul lor sunt toate de prisos. De ce spun că sunt de prisos? Soarta fiecărei persoane este orânduită de Dumnezeu și nu poate fi decisă de părinții săi. Indiferent ce așteptări au părinții de la copiii lor, este imposibil să se realizeze toate în viitor. Aceste așteptări nu pot determina viitorul sau viețile copiilor lor. Oricât de mari sunt așteptările părinților de la copiii lor sau cât de importante sunt sacrificiile sau prețurile pe care le oferă ei pentru acele așteptări, totul este în zadar; aceste lucruri nu pot influența viitorul sau viețile copiilor. Prin urmare, părinții n-ar trebui să facă lucruri nesăbuite. N-ar trebui să facă sacrificii inutile pentru copiii lor înainte ca aceștia să devină adulți și, bineînțeles, n-ar trebui să se simtă atât de stresați în această privință. Creșterea copiilor înseamnă că părinții învață și dobândesc totodată diverse tipuri de experiențe trecând prin diferite medii și apoi le permit treptat copiilor să culeagă beneficiile acestora. Asta este tot ce trebuie să facă părinții. Cât despre viitorul copiilor și viitoarele lor căi în viață, aceste lucruri nu au nicio legătură cu așteptările părinților. Cu alte cuvinte, așteptările părinților tăi nu-ți pot decide viitorul. Dacă părinții au așteptări mari de la tine sau se așteaptă la lucruri măreț din partea ta, nu înseamnă că vei fi capabil să prosperi și să trăiești bine și,

dacă părinții tăi nu au așteptări de la tine, nu înseamnă că vei deveni un cerșetor. Nu există neapărat o legătură între aceste lucruri. Spuneți-Mi, sunt ușor de înțeles aceste subiecte despre care am avut părtășie? Le este oamenilor ușor să realizeze aceste lucruri? Sunt dificile? Părinții trebuie doar să-și îndeplinească responsabilitățile față de copiii lor, să-i crească și să-i facă adulți. Nu e nevoie să-i crească transformându-i în indivizi talentați. Este ușor de realizat acest lucru? (Da.) Este un lucru ușor de făcut – nu este nevoie să-ți asumi vreo responsabilitate pentru viitorul sau viața copiilor tăi, să elaborezi vreun plan pentru ei sau să anticipezi ce fel de oameni vor deveni, ce fel de vieți vor avea în viitor, ce cercuri sociale vor frecventa mai târziu, cum va fi în viitor calitatea vieții lor sau ce tip de statut vor avea printre oameni. Nu ești obligat să anticipezi sau să controlezi aceste lucruri; trebuie doar să-ți îndeplinești responsabilitățile de părinte. Atât este de ușor. Când copiii tăi ajung de vârstă școlară, ar trebui să găsești o școală și să-i înscrii acolo, să le plătești taxele școlare când este nevoie și să plătești pentru orice au nevoie la școală. Este suficient doar să îndeplinești aceste responsabilități. Referitor la ceea ce mănâncă și poartă pe parcursul anului, trebuie doar să ai grijă de corpul lor fizic în funcție de circumstanțe. Nu lăsa ca o boală să rămână netratată înainte ca aceștia să devină adulți, când nu înțeleg cum să-și îngrijească propriul corp. Corectează-le prompt defectele și obiceiurile proaste, ajută-i să dezvolte obiceiuri de viață bune și apoi sfătuiește-i și îndrumă-le mințile, asigurându-te că nu derapează spre extreme. Dacă le plac unele lucruri rele din lume, dar poți vedea că sunt copii buni și că doar au fost influențați de tendințele rele ale lumii, ar trebui să-i corectezi cu promptitudine și să-i ajuți să-și corecteze defectele și obiceiurile proaste. Acestea sunt responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească părinții și funcțiile pe care se cuvine să le servească. Părinții n-ar trebui să-și împingă copiii spre tendințele societății

și nici să-i facă să suporte prea devreme diverse tipuri de presiune, pe care doar adulții trebuie să le suporte, atunci când n-au devenit încă adulți. Părinții n-ar trebui să facă așa ceva. Sunt lucruri atât de simplu de realizat, dar unii oameni nu le pot realiza. Întrucât acei oameni nu pot renunța la urmărirea prestigiului și profitului lumesc sau la tendințele rele ale lumii și întrucât se tem să nu fie eliminați, înainte ca urmașii lor să ajungă la vârsta adultă, îi obligă să se integreze în societate foarte timpuriu și să se adapteze la societate foarte rapid la nivel mental. Dacă au astfel de părinți, copiii sunt ghinioniști. Indiferent de metodele sau pretextele pe baza cărora părinții lor îi iubesc, îi prețuiesc și plătesc prețuri pentru ei, pentru copiii din astfel de familii, acestea nu sunt neapărat lucruri bune – ba chiar se poate spune că sunt, într-un fel, dezastre. Aceasta deoarece, dincolo de așteptările lor părintești, ce atrag acei părinți asupra tinerelor minți ale copiilor lor este devastarea. Cu alte cuvinte, așteptările acelor părinți nu sunt, de fapt, ca urmașii lor să aibă minți și corpuri sănătoase, sunt doar așteptări ca aceștia să-și găsească locul în societate și să nu fie eliminați. Scopul așteptărilor de la copiii lor este ca aceștia să ducă o viață bună sau să fie superiori altor oameni, să nu devină cerșetori, să nu fie discriminați sau agresați de alții și să se integreze în tendințele rele și în grupurile rele de oameni. Sunt acestea lucruri bune? (Nu.) Prin urmare, nu e nevoie să aveți în suflet aceste tipuri de așteptări părintești. Dacă părinții tăi au avut cândva aceste tipuri de așteptări de la tine sau dacă au plătit multe prețuri pentru a-și realiza așteptările de la tine, așa încât te simți îndatorat lor și intenționezi să-ți petreci întreaga viață răsplătindu-i pentru prețurile pe care le-au plătit pentru tine, dacă ai acest tip de idee și dorință, ar trebui să renunți la ea astăzi. Nu le datorezi nimic; mai degrabă părinții tăi sunt cei care te-au distrus și te-au mutilat. Nu doar că nu au reușit să-și îndeplinească responsabilitățile de părinți, ci, dimpotrivă, te-au rănit, au provocat diverse

răni tinerei tale minți și ți-au lăsat o multitudine de amintiri și impresii negative. Pe scurt, astfel de părinți nu sunt părinți buni. Dacă în modul în care te-au educat, te-au influențat și ți-au vorbit înainte să ajungi adult, părinții tăi au sperat mereu să studiezi din greu, să ai succes și să nu ajungi în cele din urmă un lucrător, să ai cu certitudine perspective bune, să devii mândria și bucuria lor și să le aduci onoare și glorie, atunci, chiar de astăzi, se cuvine să te eliberezi de așa-zisa lor bunătate și nu mai este nevoie să-i ai la inimă. Nu este așa? (Ba da.) Acestea sunt așteptările pe care le au părinții de la urmașii lor înainte ca aceștia să ajungă la vârsta adultă.

Natura așteptărilor părinților de la copiii lor rămâne neschimbată după ce aceștia devin adulți. Deși copiii lor adulți pot gândi independent și comunică, vorbesc și discută cu ei despre lucruri din starea și perspectiva unui adult, părinții încă nutresc aceleași așteptări de la copiii lor din perspectiva unui părinte. Așteptările lor se transformă din așteptări de la un copil care nu a ajuns la vârsta adultă la așteptări de la un adult. Deși așteptările părintești de la adulți diferă de cele de la copii, întrucât sunt oameni obișnuiți, corupți, și membri ai societății și ai lumii, părinții încă nutresc aceleași tipuri de așteptări de la copiii lor. Ei speră că lucrurile vor decurge fără probleme pentru copiii lor la serviciu, că aceștia vor avea căsnicii fericite și familii perfecte, vor primi creșteri salariale și promovări, vor dobândi recunoașterea șefilor și că totul va merge ca pe roate la locul lor de muncă, fără să întâmpine vreo dificultate. Care este rostul acestor așteptări? (Sunt inutile.) Sunt inutile, sunt de prisos. Părinții cred că îți pot citi mintea deoarece te-au crescut și te-au susținut și, în consecință, cred că știu totul despre ce gândești, ce vrei și cum este personalitatea ta, chiar dacă acum ești adult. Și în ciuda faptului că ești un adult independent și că poți câștiga bani cu care să te întreții, ei simt că încă te pot controla și că încă au dreptul să vorbească, să se implice, să decidă, să intervină sau chiar să

domine în orice are legătură cu tine. Altfel spus, cred că pot avea ultimul cuvânt. De exemplu, când vine vorba de căsătorie, dacă te întâlnești cu cineva, părinții vor spune imediat: „Nu e bună, nu e la fel de educată ca tine, nu arată foarte bine și familia ei trăiește la țară. După ce te căsătorești cu ea, rudele ei de la țară vor veni în număr mare, nu vor ști să folosească toaleta și vor face mizerie peste tot. În mod sigur nu va fi o viață bună pentru tine. Nu merge, nu sunt de acord să te însori cu ea!" Nu înseamnă asta că se amestecă? (Ba da.) Nu este de prisos și dezgustător? (Este de prisos.) Fiii și fiicele încă trebuie să obțină consimțământul părinților lor când își caută parteneri. Prin urmare, sunt unii copii acum care nici măcar nu le spun părinților că și-au găsit parteneri, doar ca să evite amestecul lor. Când părinții îi întreabă: „Ai un partener?", ei răspund doar: „Nu, încă e devreme, sunt încă tânăr, nu mă grăbesc", dar, de fapt, au parteneri de doi sau trei ani deja, doar că nu le-au spus părinților. Și de ce nu le spun părinților? Pentru că părinții vor să se amestece în toate; sunt foarte pretențioși, așa că nu le spun despre partenerii lor. Când sunt gata să se căsătorească, pur și simplu își duc partenerii direct acasă la părinți și întreabă: „Vă dați consimțământul? Mă căsătoresc mâine. Așa procedez în această chestiune, fie că sunteți sau nu de acord. Dacă nu vă dați consimțământul, noi tot ne vom căsători și vom avea copii." Acești părinți se amestecă prea mult în viața copiilor, intervenind chiar și în căsătoriile lor. Atât timp cât partenerii pe care îi găsesc copiii lor nu sunt așa cum speră ei, dacă nu se înțeleg bine cu ei sau nu sunt pe placul lor, vor încerca să-i despartă. Dacă întâmpină rezistență din partea copiilor lor, vor plânge, vor face scandal și vor amenința că se sinucid, până în punctul în care copiii lor nu vor ști dacă să plângă sau să râdă – nu vor ști ce să facă. Există și fii și fiice care spun că sunt bătrâni și nu vor să se căsătorească, iar părinții lor le spun: „Nu e bine. Speram să crești, să te căsătorești și să ai copii. Te-am

văzut crescând și acum vreau să te văd căsătorindu-te și având copii. Atunci o să pot muri împăcat. Dacă nu te căsătorești, n-o să-mi pot împlini niciodată această dorință. N-o să pot muri și, dacă mor totuși, n-o să mă duc împăcat. Trebuie să te căsătorești, grăbește-te și găsește-ți un partener. N-am nimic împotrivă nici dacă găsești doar un partener temporar și mi-l aduci să-l văd." Nu înseamnă asta că se amestecă? (Ba da.) Când copiii lor adulți trebuie să-și aleagă parteneri de căsătorie, părinții pot da sfaturi adecvate, pot să-și îndemne copiii sau să-i ajute să-și cerceteze partenerul, dar nu ar trebui să intervină, nu ar trebui să-i ajute să ia o decizie. Dacă le plac partenerii lor, dacă se înțeleg, dacă au interese similare și dacă vor fi fericiți împreună pe viitor – copiii lor au propriile sentimente în privința acestor lucruri. Părinții nu cunosc în mod neapărat aceste lucruri și, chiar dacă le-ar cunoaște, pot doar să facă sugestii, dar nu trebuie să le împiedice pe față sau să se amestece categoric. Ba chiar există unii părinți care spun: „Când fiul sau fiica mea își găsește un partener, trebuie să aibă un statut social egal cu al familiei mele. Dacă nu are un statut egal și nutrește unele motive în legătură cu fiul sau fiica mea, nu-i voi lăsa să se căsătorească, va trebui să le stric planurile. Dacă vor să intre în casa mea, nu o să-i las!" Este adecvată această așteptare? Este rațională? (Nu este rațională.) Aceasta este o chestiune importantă în viața copiilor lor, este irațional ca părinții să se amestece în ea, dar, din perspectiva acestor părinți, este un motiv și mai întemeiat să se amestece în chestiunile importante din viața copiilor lor. Dacă aceștia își găsesc întâmplător prieteni de sex opus cu care să vorbească, părinții nu vor interveni, dar dacă are legătură cu chestiunea importantă a căsătoriei, vor considera că trebuie să intervină. Mai mult, unii părinți depun mult efort în a-și spiona copiii, analizând pentru care persoane de sex opus au detalii și informații de contact în telefoanele și computerele lor, amestecându-se și pândindu-și copiii până în punctul în care aceștia nu

au nicio scăpare, nu se pot lupta, nu-i pot contrazice și nu pot evita acest obstacol. Este acesta un mod de comportament potrivit pentru un părinte? (Nu.) Dacă părinții își fac copiii să se sature de ei, înseamnă că sunt deranjanți, nu-i așa? Ce ar trebui să facă părinții pentru copiii lor adulți este să-și îndeplinească în continuare responsabilitățile și obligațiile de părinți, să-i ajute pe viitoarele lor cărări în viață și să le dea sfaturi, îndemnuri și avertismente rezonabile și prețioase, astfel încât să nu fie înșelați la muncă sau atunci când intră în contact cu diverse tipuri de oameni, evenimente și lucruri și să nu apuce pe căi ocolitoare, să nu dea de necazuri inutile sau chiar să fie dați în judecată. Părinții ar trebui să adopte perspectiva unei persoane cu experiență și să le dea copiilor sfaturi și puncte de referință utile și valoroase. Cât despre ascultarea sau neascultarea din partea copiilor, asta este treaba lor. Părinții ar trebui doar să-și îndeplinească responsabilitățile. Ei nu pot influența cât de multă suferință vor cunoaște copiii lor, câtă durere vor îndura sau de câte binecuvântări se vor bucura. În cazul în care copiii trebuie să îndure unele necazuri în această viață, iar părinții îi învață deja lucrurile care trebuie învățate, dar când li se întâmplă ceva, copiii sunt în continuare foarte îndărătnici, atunci trebuie să sufere, asta este soarta lor și părinții nu au de ce să se învinovățească, nu-i așa? (Da.) În unele cazuri, căsniciile oamenilor întâmpină probleme, aceștia nu se înțeleg cu partenerii lor și decid să divorțeze și, după divorț, apar dispute despre cine va crește copiii. Părinții acelor oameni au sperat că totul va merge bine pentru ei la serviciu, că vor avea căsnicii fericite și pline de bucurii și că nu vor interveni neînțelegeri sau probleme, dar, în cele din urmă, nimic nu a mers așa cum și-au dorit ei. Prin urmare, acești părinți își fac griji pentru copiii lor, vărsând lacrimi, plângându-se la vecinii lor și ajutându-și fiii sau fiicele să găsească avocați ca să lupte pentru custodia propriilor copii. Există chiar unii părinți care văd că fiicele lor au fost

nedreptățite și decid să lupte în numele lor, mergând acasă la soții acestora și strigând: „De ce mi-ai nedreptățit fiica așa? N-o să trec cu vederea această insultă!” Ba chiar își aduc cu ei familiile extinse ca să-și verse furia în numele fiicelor lor și se ajunge la bătaie. Ca urmare, fac un scandal uriaș. Dacă n-ar fi venit întreaga familie să facă vâlvă și tensiunile dintre soț și soție s-ar fi domolit încet, după ce s-ar fi calmat aceștia, probabil că n-ar fi divorțat, dar fiindcă acești părinți au făcut scandal, s-a transformat într-o problemă uriașă; căsnicia lor destrămată nu a putut fi reparată și s-a format o ruptură. În final, au făcut atât de mult caz, încât căsniciile copiilor lor nu au decurs fără probleme, iar acești părinți au fost nevoiți să se îngrijoreze și în privința asta. Spuneți-Mi, a meritat deranjul? Ce rost a avut să se implice în acele lucruri? Fie că e vorba de căsătoria sau de serviciul copiilor lor, toți părinții cred că au o mare răspundere: „Trebuie să mă implic, trebuie să urmăresc și să observ îndeaproape această chestiune.” Observă dacă mariajul copiilor lor este fericit sau nu, dacă este vreo problemă în ceea ce privește afecțiunea lor și dacă fiii sau ginerii lor au aventuri. Unii părinți își bagă nasul, critică sau chiar complotează în privința diverselor aspecte ale vieții copiilor lor pentru a-și satisface orice așteptare au de la căsătoriile copiilor sau privind diverse alte lucruri, iar asta afectează grav cursul normal al vieții și serviciul copiilor lor. Nu sunt detestabili astfel de părinți? (Ba da.) Mai mult, unii părinți se amestecă în stilul și obiceiurile de viață ale copiilor lor și, când n-au nimic de făcut, merg acasă la copii să vadă cum se descurcă nurorile lor, să verifice dacă acestea trimit în secret daruri sau bani familiilor lor sau dacă au aventuri cu alți bărbați. Copiii lor găsesc că aceste acțiuni sunt de-a dreptul dezgustătoare și josnice. Dacă părinții continuă așa, copiilor li se va părea ceva josnic și dezgustător, așa că este foarte clar că aceste acțiuni sunt irațională. Desigur, dacă privim lucrurile din altă perspectivă, aceste acțiuni sunt și imorale și lipsite de umanitate.

Indiferent ce tip de așteptări au părinții de la copiii lor, după ce aceștia devin adulți, părinții n-ar trebui să se implice în cercurile lor personale sau profesionale sau în familiile lor și, cu atât mai puțin, să încerce să intervină sau să controleze diferite aspecte ale vieții lor. Există chiar unii părinți care iubesc cu adevărat banii și le spun copiilor lor: „Ca să faci rapid mai mulți bani, va trebui să-ți extinzi afacerea. Uită-te la copilul lui cutare, și-a extins afacerea – și-a transformat micul magazin într-unul mare, apoi a transformat acel magazin mare într-o franciză și acum părinții lui au șansa să mănânce și să bea bine alături de el. Trebuie să câștigi mai mulți bani. Câștigă mai mulți bani și deschide mai multe magazine, atunci o să ne putem scălda împreună în gloria ta.” Indiferent de dificultățile sau dorințele copiilor lor, ei vor doar să-și satisfacă propriile preferințe și dorințe egoiste; vor doar să se folosească de copiii lor ca să câștige mulți bani și să-și atingă scopul de a se bucura de plăceri trupești. Toate acestea sunt lucruri pe care părinții n-ar trebui să le facă. Aceste lucruri sunt imorale și lipsite de umanitate, iar astfel de părinți nu-și îndeplinesc responsabilitățile. Aceasta nu este atitudinea pe care ar trebui să o aibă părinții față de copiii lor adulți. În schimb, acești părinți profită de vârsta lor înaintată, amestecându-se în viețile, profesiile, căsătoriile și alte aspecte ale copiilor lor adulți, sub pretextul că-și arată responsabilitatea față de ei. Indiferent cât de capabili sunt copiii adulți ai cuiva, cum este calibrul lor, ce tip de statut au în societate sau care este venitul lor, aceasta este soarta pe care le-a destinat-o Dumnezeu – se află sub suveranitatea Lui. Părinții n-ar trebui să se amestece în privința tipului de viață pe care o duc copiii lor, decât dacă aceștia nu merg pe calea cea dreaptă sau dacă încalcă legea, caz în care ar trebui să-i disciplineze cu strictețe, dar, în circumstanțe normale, în care acești adulți sunt în deplinătatea facultăților mintale și au capacitatea de a trăi și supraviețui independent, părinții lor ar trebui să păstreze distanța,

deoarece copiii lor sunt deja adulți. Dacă aceștia au devenit recent adulți, au 20 sau 21 de ani și încă nu cunosc diversele situații complexe din societate sau cum să se poarte în viață, dacă nu înțeleg cum să socializeze și au aptitudini slabe de supraviețuire, atunci părinții ar trebui să le ofere un sprijin adecvat, permițându-le să ajungă treptat în punctul în care pot trăi independent. Asta înseamnă că își îndeplinesc responsabilitatea. Însă imediat ce și-au pus copiii pe calea cea dreaptă, iar aceștia au capacitatea de a supraviețui independent, acești părinți ar trebui să se retragă. N-ar trebui să-și trateze în continuare copiii de parcă n-ar fi încă adulți sau de parcă ar fi deficienți mintal. N-ar trebui să aibă așteptări nerealiste de la copiii lor sau să se amestece în viața lor privată ori în atitudinile, punctele de vedere și acțiunile lor privind munca, familia, căsătoria, persoanele și evenimentele, sub pretextul că au așteptări de la ei. Dacă fac oricare dintre aceste lucruri, înseamnă că nu-și îndeplinesc responsabilitățile.

Când fiii și fiicele lor sunt în stare să supraviețuiască independent, se cuvine pur și simplu ca părinții să dea dovadă de preocupare și de grija necesară în privința serviciului, vieții și familiei lor sau să le ofere sprijin adecvat în situațiile în care aceștia nu pot să ducă la bun sfârșit sau să se ocupe de ceva folosindu-și propriile abilități. De exemplu, să spunem că fiul sau fiica ta are un bebeluș și atât ei, cât și soții lor sunt foarte ocupați la muncă. Bebelușul este încă foarte mic și uneori nu are cine să aibă grijă de el. În această situație, îți poți ajuta fiul sau fiica să aibă grijă de bebelușul său. Aceasta este responsabilitatea unui părinte fiindcă, la urma urmei, este sânge din sângele tău și ar fi mai sigur să te ocupi tu de bebelușul lor decât altcineva. Dacă fiul sau fiica ta are încredere în tine să te ocupi de copilul său, ar trebui să te ocupi de el. Dacă nu se simte în largul său să-ți încredințeze bebelușul și nu vrea să te ocupi de el sau dacă nu te lasă să te ocupi de el deoarece te prețuiește, din grijă față de tine sau de teamă că nu

ești suficient de sănătos fizic pentru a face acest lucru, atunci n-ar trebui să-i reproșezi. Sunt chiar niște fii și fiice care pur și simplu n-au încredere în părinții lor, gândind că aceștia nu se pricep să aibă grijă de un bebeluș, că știu doar să răsfețe copiii mici și nu să-i educe și că nu sunt atenți la mâncarea pe care o mănâncă aceștia. Dacă fiul sau fiica ta nu are încredere în tine și nu vrea să-i îngrijești copilul, e și mai bine, ai mai mult timp liber. Aceasta se numește acord reciproc: părintele și copilul nu se amestecă în viața celuilalt și, totodată, dau dovadă de considerație unul față de celălalt. Când copiii lor au nevoie de ajutor, atenție și grijă, părinții trebuie doar să le arate preocuparea și grija adecvată și necesară și să le ofere sprijin financiar, la nivel emoțional sau în alte privințe. De exemplu, să presupunem că un părinte are niște economii sau se descurcă bine la serviciu și are o sursă de venituri. Când copiii lui au nevoie de bani, îi poate ajuta puțin dacă este în stare. Dacă nu este în stare, nu este necesar să renunțe la toate bunurile sale sau să împrumute bani de la un cămătar ca să-și ajute copiii. Trebuie doar să facă orice este în sfera posibilităților sale pentru a îndeplini responsabilitățile pe care le are în baza relației lor de rudenie. Nu e nevoie să vândă tot ce are, să-și vândă rinichii sau sângele sau să muncească până la epuizare pentru a-și ajuta copiii. Viața ta îți aparține ție, ți-a fost dăruită de Dumnezeu și ai propriile misiuni. Ai această viață pentru a putea îndeplini misiunile respective. La rândul lor, copiii tăi au viețile lor pentru a-și putea încheia căile vieții lor și a-și finaliza misiunile în viață, nu ca să-ți poată arăta respect filial. Prin urmare, indiferent dacă ai lor copii sunt adulți sau nu, viețile părinților le aparțin doar lor, nu le aparțin copiilor lor. Este de la sine înțeles că părinții nu sunt bonele gratuite sau sclavii copiilor lor. Indiferent ce așteptări au părinții de la copiii lor, nu este cazul să-i lase să le dea ordine la întâmplare fără nicio compensație sau să devină servitorii, slujnicele sau sclavii copiilor lor. Oricare ar fi sentimentele tale față de

copiii tăi, ești în continuare o persoană independentă. N-ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru viețile lor de adult ca și cum ar fi întru totul corect să faci asta, doar pentru că sunt copiii tăi. Nu e nevoie să faci asta. Sunt adulți; ți-ai îndeplinit deja responsabilitatea de a-i crește. E treaba lor dacă vor trăi bine sau rău în viitor, dacă vor fi bogați sau săraci și dacă vor avea vieți fericite sau nefericite. Aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine. Ca părinte, n-ai nicio obligație de a schimba acele lucruri. Dacă viețile lor sunt nefericite, nu ești obligat să spui: „Ești nefericit – o să mă gândesc cum pot să remediez acest lucru, o să vând tot ce am, o să-mi folosesc toată energia vieții ca să te fac fericit.” Nu e necesar să faci asta. Trebuie doar să-ți îndeplinești responsabilitățile, asta-i tot. Dacă vrei să-i ajuți, îi poți întreba de ce sunt nefericiți și îi poți ajuta să înțeleagă problema la nivel teoretic și psihologic. Dacă îți acceptă ajutorul, e și mai bine. Dacă nu, trebuie doar să-ți îndeplinești responsabilitățile de părinte și nimic mai mult. În situația în care copiii tăi vor să sufere, este treaba lor. Nu ai de ce să te îngrijorezi sau să te superi din cauza asta și nici de ce să nu poți mânca sau dormi cum trebuie. Să procedezi astfel ar fi excesiv. De ce ar fi excesiv? Pentru că sunt adulți. Ar trebui să învețe să gestioneze singuri tot ce întâmpină în viețile lor. Dacă ești îngrijorat pentru ei, este doar afecțiune; dacă nu ești îngrijorat pentru ei, nu înseamnă că nu ai inimă sau că nu ți-ai îndeplinit responsabilitățile. Sunt adulți, iar adulții se cuvine să se confrunte cu probleme de adulți și să se ocupe de tot ceea ce cade în sarcina adulților. N-ar trebui să se bazeze pe părinții lor pentru tot. Desigur, părinții n-ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru bunul mers al slujbelor, carierelor, familiilor sau căsătoriilor copiilor lor după ce aceștia devin adulți. Poți fi preocupat de aceste lucruri și poți întreba de ele, dar nu e nevoie să ți le asumi în totalitate, legând copiii cu lanțuri de tine, luându-i cu tine oriunde mergi, privindu-i oriunde mergi și gândindu-te la ei: „Oare mănâncă bine

astăzi? Sunt fericiți? Le merge bine la serviciu? Îi apreciază șeful? Îi iubește soțul sau soția lor? Sunt copiii lor ascultători? Primesc copiii note bune?" Ce legătură au aceste lucruri cu tine? Copiii tăi își pot rezolva problemele, n-ai de ce să te implici. De ce întreb ce legătură au aceste lucruri cu tine? Prin asta, vreau să spun că acele lucruri nu au nicio legătură cu tine. Ți-ai îndeplinit responsabilitățile față de copiii tăi, i-ai crescut până au ajuns adulți, așa că ar trebui să te retragi. După ce faci asta, nu înseamnă că nu vei avea nimic de făcut. Sunt încă atât de multe lucruri pe care se cuvine să le faci. Când vine vorba de misiunile pe care trebuie să le duci la bun sfârșit în această viață, pe lângă creșterea copiilor tăi până devin adulți, ai și alte misiuni de îndeplinit. Pe lângă faptul că ești părinte pentru copiii tăi, ești și o ființă creată. Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu și să-ți accepți datoria de la El. Care este datoria ta? Ai finalizat-o? Te-ai dedicat ei? Ai pășit pe calea mântuirii? Acestea sunt lucrurile la care ar trebui să te gândești. Lucruri precum unde vor merge copiii tăi după ce devin adulți, cum vor fi viețile lor, cum vor fi circumstanțele lor, dacă vor fi fericiți și veseli nu au nicio legătură cu tine. Copiii tăi sunt deja independenți, atât la exterior, cât și mental. Ar trebui să-i lași să fie independenți, să le dai drumul și să nu încerci să-i controlezi. Fie că este vorba de latura exterioară a lucrurilor, de afecțiune sau de relațiile de rudenie, ți-ai îndeplinit deja responsabilitățile și nu mai există nicio relație între tine și copiii tăi. Nu există nicio relație între misiunile lor și misiunile tale și nici între căile pe care merg ei în viață și așteptările tale. Așteptările tale de la ei și responsabilitățile tale față de ei au ajuns la sfârșit. Firește, n-ar trebui să ai așteptări de la ei. Ei sunt ei și tu ești tu. În situația în care copiii tăi nu se căsătoresc, sunteți indivizi complet neasociați și independenți în ceea ce privește soarta și misiunile voastre. Dacă se căsătoresc și își întemeiază familii, familiile voastre sunt complet neasociate. Copiii tăi au propriile obiceiuri și stiluri de viață, au propriile

nevoi privind calitatea vieții lor, iar tu ai obiceiurile tale de viață și nevoile tale privind calitatea vieții. Tu ai calea ta în viață, iar ei au căile lor în viață. Tu ai misiunile tale, iar ei au misiunile lor. Desigur, ai credința ta, iar ei au credința lor. În cazul în care credința lor constă în bani, prestigiu și profit, atunci sunteți oameni complet diferiți. Dacă au aceeași credință ca tine, dacă urmăresc adevărul și merg pe calea mântuirii, în mod natural sunteți tot indivizi complet diferiți. Tu ești tu și ei sunt ei. N-ar trebui să intervii în ceea ce privește căile pe care merg ei. Îi poți susține, ajuta și aproviziona, le poți aminti și îi poți îndemna, dar nu este nevoie să intervii sau să te implici. Nimeni nu poate stabili pe ce tip de cale va merge o altă persoană, ce tip de persoană va ajunge să fie sau ce tip de preocupări va avea. Gândiți-vă la următoarele: pe ce bază stau aici, discutând cu voi și vorbindu-vă despre toate aceste lucruri? Pe baza disponibilității voastre de a asculta. Vorbesc pentru că sunteți dispuși să-Mi ascultați îndemnurile sincere. Dacă n-ați fi dispuși să ascultați sau dacă ați pleca, n-aș mai vorbi. Numărul cuvintelor pe care le rostesc depinde de disponibilitatea voastră de a le asculta și de a vă folosi timpul și energia în acest scop. Dacă ai spune: „Nu înțeleg ce spui, ai putea să dai mai multe detalii?”, aș face tot posibilul să dau mai multe detalii, pentru a vă îngădui să înțelegeți și să-Mi pătrundeți cuvintele. Când te-am așezat pe calea cea dreaptă, te-am adus înaintea lui Dumnezeu și a adevărului și ți-am îngăduit să înțelegi adevărul și să urmezi calea lui Dumnezeu, sarcina Mea se va încheia. Totuși, când vine vorba de disponibilitatea ta de a-Mi practica sau nu cuvintele după ce le auzi sau pe ce tip de cale vei merge, ce tip de viață vei alege sau ce vei urmări, aceste lucruri nu Mă privesc. Dacă ai spune: „Am o întrebare despre acel aspect al adevărului, vreau să caut mai multe despre el”, ți-aș răspunde răbdător la întrebare. Dacă nu ți-ai dori niciodată să cauți adevărul, te-aș emonda din cauza asta? Nu. Nu te-aș forța să cauți adevărul, nu te-aș batjocori, nu aș

râde de tine și cu siguranță nu te-aș trata cu o atitudine rece. M-aș purta ca înainte. Dacă faci o greșeală în datoria ta sau provoci intenționat o perturbare sau o tulburare, am principiile și metodele Mele de a Mă ocupa de tine. Cu toate acestea, ai putea spune: „Nu vreau să Te aud vorbind despre aceste lucruri și nu sunt dispus să accept acele opinii ale Tale. Voi continua să-mi îndeplinesc datoria așa cum am făcut mereu." Atunci nu trebuie să încalci principiile sau decretele administrative. Dacă încalci decretele administrative, Mă voi ocupa de tine. Dacă însă nu încalci decretele administrative și te poți comporta adecvat în timp ce trăiești viața bisericească, nu voi interveni asupra ta, chiar dacă nu urmărești adevărul. Nu voi interveni când vine vorba de viața ta personală, de ce dorești să mănânci, să porți sau cu care oameni vrei să interacționezi. Îți acord libertate în aceste privințe. De ce? Ți-am vorbit clar despre toate principiile și conținutul referitor la aceste chestiuni. Restul depinde de alegerile tale libere. Calea pe care alegi să mergi depinde de tipul de persoană care ești, acest lucru este evident. Dacă nu ești o persoană care iubește adevărul, cine te-ar putea forța să-l iubești? În cele din urmă, fiecare persoană își va asuma responsabilitatea pentru calea pe care merge și pentru rezultatele pe care le va avea. Nu e nevoie să-Mi asum responsabilitatea pentru asta. Dacă urmărești adevărul, o faci de bunăvoie. Dacă nu urmărești adevărul, și asta faci de bunăvoie – nimeni nu te ține pe loc. Dacă urmărești adevărul, nimeni nu te va încuraja și nu vei primi un har special sau binecuvântări materiale. Doar Îmi realizez și Îmi îndeplinesc responsabilitățile, spunându-vă toate adevărurile pe care ar trebui să le înțelegeți și în care aveți nevoie să pătrundeți. Cât privește modul în care vă trăiți viețile în privat, n-am pus niciodată întrebări și n-am fost curios în această privință. Aceasta este atitudinea pe care o am. Părinții ar trebui să se poarte și ei așa față de copiii lor. Adulții au capacitatea de a distinge între bine și rău. Este treaba lor dacă

aleg binele sau răul, dacă aleg negrul sau albul, dacă aleg lucrurile pozitive sau cele negative – asta depinde de nevoile lor lăuntrice. Dacă esența unei persoane este rea, aceasta nu va alege lucruri pozitive. Dacă o persoană se străduiește să fie bună și are umanitate, conștiință și simțul rușinii, va alege lucruri pozitive; chiar dacă este puțin lentă în această alegere, în cele din urmă va păși pe calea cea dreaptă. Acest lucru este inevitabil. Prin urmare, părinții ar trebui să aibă acest tip de atitudine față de copiii lor și să nu se amestece în alegerile acestora. Cerințele pe care le au unii părinți de la copiii lor sunt: „Copiii noștri se cuvine să pășească pe calea cea dreaptă, ar trebui să creadă în Dumnezeu, să abandoneze lumea laică și să renunțe la slujbele lor. În caz contrar, când vom intra în Împărăție, ei nu vor putea să intre și vom fi separați de ei. Ar fi atât de minunat dacă întreaga noastră familie ar putea intra împreună în Împărăție! Am putea fi împreună în ceruri, așa cum suntem aici, pe pământ. Când vom fi în Împărăție, nu trebuie să ne abandonăm unii pe alții, trebuie să rămânem împreună de-a lungul epocilor!” Apoi, se dovedește că odraslele lor nu au credință în Dumnezeu, că urmăresc în schimb lucruri lumești și se străduiesc să câștige mulți bani și să devină foarte bogate; se îmbracă cu haine la modă, fac lucruri și vorbesc despre orice este în tendințe și nu împlinesc dorințele părinților lor. Ca urmare, acești părinți sunt supărați, se roagă și țin post din această cauză, postind o săptămână, 10 zile sau două săptămâni și depun multe eforturi de dragul copiilor în această privință. Le este deseori atât de foame încât amețesc și se roagă adesea lui Dumnezeu printre lacrimi, dar, oricum s-ar ruga sau oricât de mult efort ar depune, copiii lor sunt de neclintit și nu știu să se trezească. Cu cât refuză mai mult copiii să creadă, cu atât mai mult își spun părinții: „O, nu, am dat greș în privința copiilor mei, i-am dezamăgit. N-am reușit să le predic Evanghelia și nu i-am adus cu mine pe calea mântuirii. Neghiobii aceia – este calea spre mântuire!” Nu

sunt neghiobi; pur și simplu nu au această nevoie. Acești părinți sunt neghiobi fiindcă încearcă să-și forțeze copiii pe această cale, nu-i așa? Dacă odraslele lor ar avea această nevoie, ar fi necesar ca părinții să vorbească despre aceste lucruri? Copiii lor ar ajunge singuri să creadă. Acești părinți își spun mereu: „Mi-am dezamăgit copiii. I-am încurajat să meargă la facultate de când erau mici și, după ce au mers la facultate, nu s-au întors. Urmăresc întruna lucruri lumești și, ori de câte ori se întorc, doar vorbesc despre serviciu, bani, cine a primit o promovare sau a cumpărat o mașină, cine s-a căsătorit cu cineva dintr-o familie bogată, cine a mers în Europa la studii aprofundate sau cu bursă și spun cât de grozave sunt viețile altor oameni. De fiecare dată când vin acasă, vorbesc despre aceste lucruri și eu nu vreau să le aud, dar nu pot face nimic în privința asta. Orice aș spune ca să încerc să-i fac să creadă în Dumnezeu, tot nu vor să asculte.” Drept urmare, se ceartă cu copiii lor. Oricând își văd copiii, se întunecă la față; oricând vorbesc cu copiii lor, expresiile lor se amărăsc. Unii copii nu știu ce să facă și își spun: „Nu știu ce e în neregulă cu părinții mei. Dacă nu cred în Dumnezeu, nu cred în El și gata. De ce mă tratează mereu cu atitudinea asta? Cu cât crede cineva mai mult în Dumnezeu, cu atât devine o persoană mai bună – asta credeam eu. Cum pot credincioșii în Dumnezeu să aibă atât de puțină afecțiune pentru familiile lor?” Acești părinți sunt atât de îngrijorați pentru copiii lor încât sunt pe punctul să le crape un vas de sânge și spun: „Nu sunt copiii mei! Am de gând să tai legăturile cu ei, să-i dezmoștenesc!” Spun asta, dar nu este de fapt ceea ce simt. Nu sunt nesăbuiți astfel de părinți? (Ba da.) Vor mereu să controleze și să acapareze totul, vor mereu să pună stăpânire pe viitorul copiilor, pe credința lor și pe căile pe care merg aceștia. E atât de nesăbuit! Nu este adecvat. În special, sunt unii copii care urmăresc lucruri lumești, care sunt promovați în funcții de conducere și câștigă mulți bani. Aceștia aduc acasă mult ginseng, cercei

și lănțișoare de aur pentru a le dărui părinților, care spun: „Nu vreau aceste lucruri. Sper doar să fiți sănătoși și să mă urmați în credința în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu e un lucru atât de minunat!” Iar copiii lor spun: „Nu începe cu chestia asta. Am fost promovat și nici măcar n-ai făcut nimic să mă feliciți. Când părinții altora află despre promovarea copiilor lor, desfac o șampanie, ies în oraș la mese festive, dar când eu îți cumpăr lănțișoare și cercei, nu ești fericită. În ce mod te-am dezamăgit? Sunteți pur și simplu îmbufnați pentru că nu cred în Dumnezeu.” Este corect ca acești părinți să se îmbufneze așa? Oamenii au preocupări diferite, merg pe căi diferite și își aleg singuri aceste căi. Părinții ar trebui să abordeze corect această chestiune. Dacă odraslele tale nu recunosc existența lui Dumnezeu, n-ar trebui să le ceri să creadă în El – nu merge niciodată să forțezi lucrurile. Dacă nu vor să creadă în Dumnezeu și nu sunt acel tip de persoană, cu cât menționezi asta mai mult, cu atât te vor supăra mai tare și îi vei supăra și tu pe ei – vă veți supăra cu toții. Dar nu este important că veți fi amândoi supărați – cel mai important este că Dumnezeu te va disprețui și va spune că sentimentele tale sunt prea puternice. Întrucât ești capabil să plătești prețuri atât de mari doar pentru că ai tăi copii nu cred în Dumnezeu și ești atât de supărat din cauză că urmează lucruri lumești, dacă ar fi ca Dumnezeu să ți-i ia într-o zi, ce ai face atunci? Te-ai plânge de Dumnezeu? Dacă, în inima ta, copiii tăi sunt totul pentru tine, dacă sunt viitorul, speranța și viața ta, mai ești atunci cineva care crede în Dumnezeu? Nu te va disprețui El dacă te porți așa? Modul în care te porți este prea lipsit de înțelepciune, incompatibil cu principiile și Dumnezeu nu va fi mulțumit de el. Așadar, dacă ești înțelept, nu vei face aceste tipuri de lucruri. Dacă ai tăi copii nu cred, ar trebui să renunți. Ai adus toate argumentele pe care trebuia să le aduci și ai spus ce trebuia să spui, deci lasă-i să decidă singuri. Păstrează în continuare relația pe care o aveai înainte cu copiii tăi. Dacă doresc să-ți

arate respect filial, dacă vor să te prețuiască și să aibă grijă de tine, nu e nevoie să respingi aceste lucruri. Dacă vor să te ducă într-o excursie în Europa, dar asta îți afectează îndeplinirea datoriei și nu vrei să mergi, atunci nu merge, dar dacă vrei să mergi și ai timp, atunci du-te. Nu e nimic în neregulă să-ți lărgești orizontul. Mâinile tale nu se vor murdări și Dumnezeu nu va condamna acest lucru. Dacă ai tăi copii îți cumpără niște lucruri frumoase, mâncare bună sau haine frumoase, și crezi că este adecvat ca un sfânt să le poarte sau să le folosească, atunci bucură-te de ele și consideră-le un har de la Dumnezeu. Dacă disprețuiești acele lucruri, dacă nu-ți fac plăcere, dacă le consideri supărătoare și dezgustătoare și nu ești dispus să te bucuri de ele, le poți refuza, spunând: „Mă bucur doar să vă văd, nu trebuie să-mi aduceți daruri sau să cheltuiți bani pentru mine, n-am nevoie de acele lucruri. Vreau doar să fiți în siguranță și fericiți.” Nu este minunat? Dacă spui aceste cuvinte și crezi aceste lucruri în inima ta, dacă într-adevăr nu ai nevoie ca ai tăi copii să-ți asigure vreun confort material sau să te ajute să te scalzi în lumina succesului lor, atunci te vor admira, nu-i așa? Cât despre dificultățile cu care se confruntă la serviciu sau în viețile lor, fă tot posibilul să-i ajuți oricând poți. Dacă ajutorul oferit lor ți-ar afecta îndeplinirea datoriei, poți refuza – este dreptul tău. Întrucât nu le mai datorezi nimic, întrucât nu mai ai nicio responsabilitate față de ei și sunt deja adulți independenți, își pot gestiona propriile vieți. Nu e nevoie să-i servești necondiționat sau în orice moment. Dacă îți cer ajutorul și nu ești dispus să-i ajuți sau dacă acest lucru va afecta îndeplinirea datoriei tale, poți spune „nu”. Este dreptul tău. Deși există o legătură de sânge între voi și ești părintele lor, este doar o relație formală, de sânge și afecțiune – în ceea ce privește responsabilitățile tale, te-ai eliberat deja de relația cu ei. Așadar, dacă părinții sunt înțelepți, nu vor avea așteptări, cerințe sau standarde pentru copiii lor după ce aceștia devin adulți și nu le vor cere să se poarte

într-un anumit mod sau să facă anumite lucruri din perspectiva sau poziția unui părinte, întrucât copiii sunt deja independenți. Când copiii tăi sunt independenți, înseamnă că ți-ai îndeplinit toate responsabilitățile față de ei. Prin urmare, indiferent ce faci pentru copii când o permit circumstanțele, indiferent dacă le acorzi atenție sau le porți de grijă, este doar afecțiune și este de prisos. Sau, dacă ai tăi copii îți cer să faci ceva, și acest lucru este de prisos, nu ai obligația morală de a-l face. Ar trebui să înțelegi asta. Sunt clare aceste lucruri? (Da.)

Să presupunem că unul dintre voi ar spune: „Nu pot să renunț niciodată la copiii mei. Au o constituție firavă din naștere și sunt fricoși și timizi din fire. În plus, nu au un calibru foarte bun și sunt mereu agresați de alții. Nu pot să renunț la ei.” Faptul că nu poți renunța la copiii tăi nu înseamnă că nu ai terminat de îndeplinit responsabilitățile față de ei, ci este doar un efect al sentimentelor tale. Ai putea spune: „Sunt mereu îngrijorat și mă gândesc dacă ai mei copii mănâncă bine sau dacă au probleme cu stomacul. Dacă nu mănâncă la orele potrivite și continuă să comande mâncare la pachet pe termen lung, oare vor avea probleme cu stomacul? Vor căpăta vreo boală? Și, dacă sunt bolnavi, va fi cineva care să aibă grijă de ei, să le arate dragoste? Soții sau soțiile lor se preocupă și au grijă de copiii mei?” Îngrijorările tale apar doar din sentimentele proprii și din legătura de sânge pe care o ai cu copiii tăi, dar acestea nu sunt responsabilitățile tale. Responsabilitățile cu care i-a însărcinat Dumnezeu pe părinți sunt doar cele de a-și crește și a-și îngriji copiii înainte ca aceștia să devină adulți. După ce copiii lor devin adulți, părinții nu mai au nicio responsabilitate față de ei. Așa privim responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească părinții din perspectiva poruncii lui Dumnezeu. Înțelegeți acest lucru? (Da.) Indiferent cât de puternice sunt sentimentele tale sau când intervin instinctele tale părintești, nu înseamnă că îți îndeplinești

responsabilitățile, este doar efectul sentimentelor tale. Efectele sentimentelor tale nu derivă din rațiunea umanității, din principiile învățate de om de la Dumnezeu sau din supunerea omului față de adevăr și, cu siguranță, nu derivă din responsabilitățile omului; în schimb, provin din sentimentele omului – ele se numesc sentimente. În acestea se amestecă doar puțină dragoste părintească și relație de rudenie. Întrucât sunt copiii tăi, îți faci în permanență griji pentru ei, te întrebi dacă suferă sau dacă sunt agresați. Te întrebi dacă le merge bine la serviciu și dacă mănâncă la orele potrivite. Te întrebi dacă au contractat vreo boală și dacă vor putea să-și achite facturile medicale în cazul în care chiar se îmbolnăvesc. Te gândești deseori la aceste lucruri, care n-au absolut nicio legătură cu responsabilitățile tale de părinte. Dacă nu poți renunța la aceste griji, se poate spune doar că trăiești printre sentimentele tale și nu te poți desprinde de ele. Doar trăiești printre sentimentele tale, abordându-ți copiii potrivit sentimentelor tale, în loc să trăiești după definiția responsabilităților părintești dată de Dumnezeu. Nu trăiești potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, pur și simplu simți, privești și gestionezi toate aceste lucruri potrivit sentimentelor tale. Asta înseamnă că nu urmezi calea lui Dumnezeu. Acest lucru este evident. Responsabilitățile tale părintești – așa cum le-ai învățat de la Dumnezeu – s-au încheiat în momentul în care copiii tăi au devenit adulți. Nu este ușoară și simplă metoda de practicare pe care te-a învățat Dumnezeu? (Ba da.) Dacă practici potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, nu vei depune eforturi inutile și le vei da copiilor tăi un anumit grad de libertate și o șansă de a se dezvolta, fără a le provoca necazuri sau supărări în plus și fără a-i încărca cu poveri suplimentare. Și, întrucât sunt adulți, procedând astfel le vei permite să se confrunte cu lumea, cu viețile lor și cu diversele probleme pe care le întâmpină în viețile și existențele lor cotidiene din perspectiva unui adult, cu metodele unui adult independent de a aborda și

de a privi lucrurile și cu viziunea independentă asupra lumii a unui adult. Acestea sunt libertățile și drepturile copiilor tăi și, chiar mai mult, sunt lucrurile pe care ei ar trebui să le întreprindă ca adulți, iar acestea nu au nicio legătură cu tine. Dacă vrei mereu să te implici în aceste lucruri, este de-a dreptul dezgustător. Dacă vrei mereu să te amesteci cu încăpățânare în aceste lucruri și să intervii asupra lor, vei provoca tulburare și distrugere și, în cele din urmă, nu doar că lucrurile vor decurge contrar dorințelor tale, dar, chiar mai mult, le vei provoca o senzație de aversiune copiilor tăi și viața ta va fi și ea destul de istovitoare. În cele din urmă, vei fi plin de nemulțumiri și te vei plânge că ai tăi copii nu sunt respectuoși, ascultători sau grijulii față de tine; te vei plânge că sunt nerecunoscători, lipsiți de prețuire și niște ingrați nepăsători. De asemenea, unii părinți prost crescuți și irațională vor plânge, vor face scandal și vor amenința că se sinucid, folosind orice șiretlic care le stă la dispoziție. E și mai dezgustător, nu-i așa? (Da.) Dacă ești înțelept, vei lăsa lucrurile să-și urmeze cursul natural, trăindu-ți viața în mod relaxat și doar îți vei îndeplini responsabilitățile părintești. Dacă spui că vrei să ai grijă de copiii tăi și să te arăți preocupat de ei deoarece le porți afecțiune, este permis să le arăți preocuparea necesară. Nu spun că părinții ar trebui să întrerupă pur și simplu legăturile cu copiii lor imediat ce aceștia devin adulți, iar ei și-au îndeplinit responsabilitățile. Părinții n-ar trebui să-și neglijeze complet copiii adulți, să le spună să plece la drum singuri sau să-i ignore indiferent cât de mari sunt dificultățile cu care se confruntă – chiar și când acele dificultăți îi conduc pe copii la un pas de moarte – sau să refuze să le dea o mână de ajutor când copiii au nevoie de părinții lor. Și acest lucru e greșit – este extrem. Când copiii tăi au nevoie să ți se destăinuie, ar trebui să-ți pleci urechea și, după ce asculți, ar trebui să-i întrebi ce gândesc și ce intenționează să facă. Poți și să le oferi sugestiile tale. Dacă au gânduri și planuri proprii și nu-ți acceptă

sugestiile, spune doar: „Bine. Întrucât te-ai hotărât deja, va trebui să suporți singur orice consecințe vor decurge în viitor. Este viața ta. Trebuie să mergi și să-ți închei propria cale în viață. Nimeni altcineva nu-și poate asuma responsabilitatea pentru viața ta. Dacă te-ai hotărât, te voi susține. Dacă ai nevoie de bani, îți pot da o mică sumă. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, te pot ajuta în măsura posibilităților mele. La urma urmei, sunt părintele tău, așa că nu mai este nevoie să mai spunem altceva, dar dacă spui că n-ai nevoie de ajutorul sau de banii mei și vrei doar să te ascult, este chiar mai ușor.” Atunci vei fi spus ce trebuia să spui, iar ei vor fi spus ce trebuiau să spună; își vor fi vărsat toate nemulțumirile, își vor fi descărcat toată furia. Își vor șterge lacrimile, vor merge și vor face ce trebuie să facă, iar tu îți vei fi îndeplinit responsabilitățile de părinte. Aceasta se face din cauza afecțiunii; se numește afecțiune. Și de ce anume? Deoarece, ca părinte, nu ai nicio intenție rea față de copiii tăi. Nu le vei face rău, nu vei complota împotriva lor și nu-ți vei bate joc de ei și cu siguranță nu vei râde de ei din cauză că sunt slabi și incompetenți. Copiii tăi pot să plângă, să se descarce și să-și verse nemulțumirile în fața ta fără opreliști, ca și cum ar fi niște copilași; pot să fie răzgâiați, îmbufnați sau încăpățânați. Totuși, după ce termină să-și dea frâu liber emoțiilor și să fie îmbufnați sau încăpățânați, trebuie să facă ceea ce se cuvine să facă și să se ocupe de lucrurile care se află înaintea lor. Dacă pot realiza acest lucru fără ca tu să faci ceva pentru ei sau să le acorzi vreun ajutor, este destul de bine și tu vei avea mai mult timp liber atunci, nu-i așa? Și, întrucât copiii tăi au spus acele lucruri, se cuvine să ai puțină cunoaștere de sine. Copiii tăi au crescut, sunt independenți. Doar au vrut să vorbească cu tine despre acea chestiune, nu ți-au cerut ajutorul. Dacă nu ai rațiune, ți-ai putea spune: „Aceasta este o chestiune importantă. Faptul că-mi vorbești despre ea arată că mă respecți, deci n-ar trebui să-ți dau niște sfaturi în privința ei? N-ar trebui să te ajut să iei o

decizie?” Asta se numește a-ți supraestima capacitățile. Copiii tăi pur și simplu au discutat cu tine despre acea chestiune, dar tu chiar te consideri o figură de seamă. Nu este adecvat. Copiii tăi ți-au spus despre acea chestiune fiindcă ești părintele lor, te respectă și au încredere în tine. În realitate, aveau propriile idei în această privință de ceva timp, dar acum vrei întruna să intervii. Nu este adecvat. Copiii tăi au încredere în tine și tu trebuie să fii demn de acea încredere. Ar trebui să le respecți decizia și să nu te implici sau să te amesteci în acea chestiune. Dacă vor să te implici, poți face asta. Și să presupunem că, atunci când te implici, îți dai seama de următoarele: „E prea multă bătaie de cap! O să-mi afecteze îndeplinirea datoriei. Chiar nu pot să mă implic în asta; sunt credincios în Dumnezeu și, ca atare, nu pot să fac aceste lucruri.” Atunci ar trebui să te grăbești să ieși din acea chestiune. Să spunem că ei vor în continuare să intervii, iar tu îți spui: „N-am de gând să intervin. Ar trebui să te ocupi singur de asta. A fost destul de amabil din partea mea să te ascult cum îți verși nemulțumirile și toate prostiile astea. Deja mi-am îndeplinit responsabilitățile părintești. Nici nu se pune problema să intervin în chestiunea asta. E o groapă de foc și n-am de gând să sar în ea. Dacă vrei, n-ai decât să sari tu.” Nu e adecvat? Se numește a lua atitudine. N-ar trebui să renunți niciodată la principii sau la atitudinea ta. Acestea sunt lucrurile ce se cuvine să fie făcute de părinți. Ați înțeles? Sunt aceste lucruri ușor de realizat? (Da.) Într-adevăr, sunt ușor de realizat, dar dacă te porți mereu pe baza sentimentelor tale și dacă ești mereu prins în capcana sentimentelor tale, îți va fi foarte greu să le realizezi. Vei simți că este de-a dreptul sfâșietor să procedezi astfel, că nu poți abandona această chestiune și nici nu poți să ți-o asumi sau să dai înainte și înapoi. Ce cuvânt poate fi utilizat pentru a descrie această situație? „Blocat.” Te vei bloca acolo. Îți dorești să asculți cuvintele lui Dumnezeu și să practici adevărul, dar nu poți renunța la sentimentele tale; îți iubești

copiii din tot sufletul, dar simți că acest lucru nu este adecvat, că se împotrivește învățăturilor și cuvintelor lui Dumnezeu – ești în necaz. Trebuie să faci o alegere. Poți fie să renunți la așteptările de la urmașii tăi și să nu mai încerci să-ți gestionezi copiii, lăsându-i în schimb să zboare liber, întrucât sunt adulți independenți, fie să-i urmărești. Trebuie să alegi una din aceste două opțiuni. Dacă alegi să urmezi calea lui Dumnezeu și să asculți cuvintele Sale și dacă renunți la grijile și sentimentele față de copiii tăi, atunci ar trebui să faci ce se cuvine să facă un părinte, și anume să-ți menții cu fermitate atitudinea și principiile și să te abții de la a săvârși lucruri pe care Dumnezeu le consideră detestabile și dezgustătoare. Poți face asta? (Da.) În realitate, e ușor să faci aceste lucruri. Imediat ce renunți la fărâma de afecțiune pe care o nutrești, poți realiza aceste lucruri. Cea mai simplă metodă este să nu te implici în viețile copiilor tăi și doar să-i lași să facă ce vor să facă. Dacă vor să-ți vorbească despre dificultățile lor, ascultă-i. Este suficient doar să știi cum stau lucrurile. După ce termină de vorbit, spune-le: „Te-am auzit. Mai vrei să-mi spui și altceva? Dacă vrei să mănânci ceva, pot să-ți gătesc. Dacă nu vrei, poți să mergi acasă. Dacă ai nevoie de bani, pot să-ți dau o mică sumă. Dacă ai nevoie de ajutor, o să fac ce pot. Dacă nu pot să fiu de ajutor, va trebui să găsești singur o soluție.” Dacă insistă să-i ajuți, poți spune: „Ne-am îndeplinit deja responsabilitățile față de tine. Avem doar aceste posibilități, poți să vezi asta – nu suntem la fel de pricepuți ca tine. Dacă vrei să cauți succesul în lume, e problema ta, nu încerca să ne amesteci și pe noi. Suntem deja destul de bătrâni și vremurile acelea au trecut deja pentru noi. Responsabilitatea noastră de părinți a fost doar să te creștem până devii adult. Cât despre tipul de cale pe care mergi și felul în care te necăjești singur, nu ne amesteca în aceste probleme. Nu ne vom necăji și noi cu tine. Ne-am încheiat deja misiunea în ceea ce te privește. Avem propriile probleme, propriile moduri de viață și propriile

misiuni. Misiunile noastre nu înseamnă să facem lucruri pentru tine și n-avem nevoie de ajutorul tău să le finalizăm. Ne vom finaliza singuri misiunile. Nu ne cere să ne implicăm în viața ta zilnică sau în existența ta. Nu au nicio legătură cu noi." Exprimă-te clar și așa se va încheia discuția; poți apoi să ții legătura, să comunici și să fii la curent cu noutățile lor după cum este necesar. Chiar e atât de simplu! Care sunt beneficiile unui astfel de comportament? (Face viața foarte ușoară.) Cel puțin te vei fi ocupat corect și adecvat de chestiunea dragostei trupești, de familie. Universul tău mental și cel spiritual vor fi liniștite, nu vei face niciun sacrificiu inutil și nu vei plăti prețuri suplimentare; te vei supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, lăsându-L să Se ocupe de aceste lucruri. Îți vei îndeplini fiecare dintre responsabilitățile ce se cuvine să fie îndeplinite de oameni și nu vei face niciunul dintre lucrurile pe care oamenii nu trebuie să le facă. Nu vei ridica mâna să te implici în lucruri pe care oamenii nu trebuie să le facă și vei trăi așa cum îți spune Dumnezeu. Modul în care le spune Dumnezeu oamenilor să trăiască este cea mai bună cale, le poate îngădui să trăiască vieți foarte relaxate, fericite, vesele și liniștite. Însă, cel mai important, trăind astfel nu doar că vei avea mai mult timp și energie la dispoziție pentru a-ți îndeplini bine datoria și a-ți arăta devotamentul față de datoria ta, ci vei avea și mai multă energie și mai mult timp pentru a depune eforturi în privința adevărului. În schimb, dacă energia și timpul tău sunt încurcate și ocupate de sentimentele, trupul, copiii și dragostea ta față de familie, nu vei avea energie suplimentară pentru a urmări adevărul. Nu este adevărat? (Ba da.)

Când oamenii se angajează în cariere în lume, nu se gândesc decât să urmărească lucruri precum tendințe lumești, prestigiu și profit, cât și desfătare trupească. Care este implicația acestui fapt? Că energia, timpul și tinerețea ta sunt ocupate și consumate de aceste lucruri. Sunt ele

semnificative? Ce vei câștiga de pe urma lor în cele din urmă? Chiar dacă vei câștiga prestigiu și profit, tot vor fi lipsite de conținut. Dar dacă îți schimbi modul de viață? Dacă timpul, energia și mintea ta sunt ocupate doar de adevăr și principii, dacă te gândești doar la lucruri pozitive, de exemplu, cum să-ți îndeplinești datoria bine și cum să vii înaintea lui Dumnezeu, și dacă îți sacrifici energia și timpul pentru aceste lucruri pozitive, atunci ceea ce câștigi va fi diferit. Ce vei câștiga vor fi cele mai substanțiale beneficii. Vei ști cum să trăiești, cum să te comporți, cum să te confrunți cu fiecare tip de persoană, eveniment și lucru. Odată ce vei ști să te confrunți cu fiecare tip de persoană, eveniment și lucru, asta îți va îngădui în mare măsură să te supui în mod natural orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Când te vei putea supune în mod natural orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, fără să-ți dai măcar seama, vei deveni tipul de persoană pe care Dumnezeu o acceptă și o iubește. Gândește-te la asta: nu e un lucru bun? Poate nu știi încă asta, dar în timp ce-ți trăiești viața și accepți cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii, vei ajunge pe nesimțite să trăiești, să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă că te vei supune fără să-ți dai seama cuvintelor lui Dumnezeu, te vei supune cerințelor Sale și le vei împlini. Atunci vei fi devenit deja tipul de persoană pe care Dumnezeu o acceptă, în care are încredere și pe care o iubește, fără să știi măcar acest lucru. Nu este minunat? (Ba da.) Prin urmare, dacă îți sacrifici energia și timpul pentru a urmări adevărul și a-ți îndeplini datoria bine, ce vei dobândi în final vor fi cele mai valoroase lucruri. În schimb, dacă trăiești mereu de dragul sentimentelor tale, al trupului, copiilor și slujbei tale, al prestigiului și profitului, dacă ești mereu încurcat în aceste lucruri, ce vei câștiga în cele din urmă? Doar deșertăciune. Nu vei câștiga absolut nimic, te vei îndepărta tot mai mult de Dumnezeu și, în cele din

urmă, vei fi întru totul disprețuit și respins de El. Atunci viața ta va fi terminată și îți vei fi pierdut șansa la mântuire. Așadar, părinții ar trebui să renunțe la toate grijile, legăturile și complicațiile lor emoționale în privința copiilor lor adulți, indiferent ce așteptări au de la ei. N-ar trebui să aibă nicio așteptare de la copiii lor la nivel emoțional din statutul sau poziția de părinte. Dacă ești capabil să realizezi aceste lucruri, este minunat! Cel puțin îți vei fi îndeplinit responsabilitățile părintești și vei fi o persoană adecvată – care doar se întâmplă să fie părinte – în ochii lui Dumnezeu. Indiferent din ce perspectivă umană privești acest lucru, există principii referitoare la ceea ce se cuvine să facă oamenii și perspectiva și atitudinea pe care se cuvine să o adopte ei, iar Dumnezeu are standarde privind aceste lucruri, nu-i așa? (Da.) Să încheiem aici părtășia noastră despre așteptările pe care le au părinții de la urmașii lor și principiile pe care ar trebui să le practice atunci când copiii lor devin adulți. La revedere!

21 mai 2023

Cum să urmărești adevărul (19)

Raportați, de obicei, imnurile pe care le ascultați la propriile stări și experiențe? Asculți și cugeți cu atenție la anumite cuvinte și teme care au legătură cu experiențele și înțelegerea ta sau din care poți învăța? (Dumnezeule, uneori, când trec prin anumite lucruri, raportez imnurile pe care le aud la situația mea, iar în alte momente, doar fac lucrurile mecanic.) În mare parte a timpului, doar faceți lucrurile mecanic, nu-i așa? Dacă în 95 la sută din timpul în care ascultați imnuri doar faceți lucrurile mecanic, oare are vreo însemnătate o astfel de ascultare? Care este scopul ascultării imnurilor? Cel puțin, le permite oamenilor să se calmeze, să-și retragă inimile din diverse situații și gânduri complicate și să fie tăcuți înaintea lui Dumnezeu, venind înaintea cuvintelor Sale pentru a asculta și a cugeta cu atenție la fiecare propoziție și paragraf. Sunteți acum prea ocupați cu diverse sarcini încât nu aveți timp să ascultați și energie să cugetați sau, pur și simplu, nu știți cum să citiți prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu, să cugetați la adevăr și să vă liniștiți înaintea Lui? Doar umblați de colo-colo, făcându-vă datoria de zor în fiecare zi; chiar dacă poate fi grea și obositoare, credeți că fiecare zi este plină și nu vă simțiți pustiiți sau neputincioși spiritual. Simțiți că ziua nu a fost irosită, că are valoare. A trăi în fiecare zi la întâmplare se numește a orbecăi. Nu este așa? (Ba da.) Spuneți-Mi, dacă lucrurile continuă așa, peste încă trei, cinci, opt sau zece ani, veți realiza ceva semnificativ? (Nu.) Dacă nu întâlniți incidente speciale sau circumstanțe speciale rânduite de Dumnezeu, dacă nu există îndrumare personală și conducere de la Cel de mai sus, care să vă întrunească, să vă ofere pătrășie și să disece esența diverselor persoane, evenimente și lucruri, luându-vă de mână și învățându-vă, atunci irosiți de fapt mult timp în fiecare zi, progresul vostru este lent și, practic, nu

dobândiți nimic în ceea ce privește intrarea voastră în viață. Prin urmare, oricând se întâmplă ceva, capacitatea voastră de discernământ nu sporește, experiența și înțelegerea adevărului de către voi nu progresează și, de asemenea, nu reușiți să experimentați și să progresați în credința și supunerea voastră față de Dumnezeu. Când vă confruntați cu ceva următoarea dată, tot nu știți cum să vă ocupați de acel lucru potrivit adevărurilor-principii. În timp ce vă faceți datoria și experimentați diverse lucruri, tot nu puteți să căutați activ principiile și să practicați potrivit adevărurilor-principii. Înseamnă că irosiți timpul. Care sunt consecințele finale la care conduce irosirea timpului? Timpul și energia voastră sunt irosite, iar costul eforturilor voastre minuțioase este în zadar. Calea pe care ați mers în toți acești ani este asemenea căii lui Pavel. Dacă ai fost conducător sau lucrător mulți ani, dar intrarea ta în viață este superficială, statura ta este mică și nu înțelegi niciun adevăr-principiu, atunci nu ești potrivit pentru rolul tău și ești incapabil să finalizezi o sarcină în mod independent. Conducătorii și lucrătorii nu sunt potriviți pentru rolurile lor, iar frații și surorile de rând nu pot trăi în mod independent viața bisericească, nu pot mânca și bea în mod independent cuvintele lui Dumnezeu, nu știu cum să experimenteze lucrarea Lui și nu au nicio intrare în viață. Dacă nimeni nu-i supraveghează sau nu-i îndrumă, ar putea să o apuce pe drumuri greșite; în cazul în care conducătorii și lucrătorii nu sunt supravegheați sau îndrumați în lucrarea lor, ar putea să devieze, să întemeieze o împărăție independentă, să fie induși în eroare de antihriști și chiar să-i urmeze pe aceștia fără să-și dea seama, crezând în continuare că se sacrifică pentru Dumnezeu. Nu este deplorabil? (Ba da.) Situația voastră actuală este exact așa: atât precară, cât și deplorabilă. Când vă confruntați cu situații, sunteți neajutorați și nu aveți nicio ieșire. Când vine vorba de probleme reale și de conținutul real al lucrării, nu știți cum să acționați sau

ce să faceți; totul este încâlcit și nu aveți habar cum să descâlciți situația. Vă simțiți destul de fericiți deoarece sunteți atât de ocupați în fiecare zi, sunteți epuizați fizic și simțiți multă presiune psihică, dar rezultatele lucrării voastre nu sunt atât de bune. Toate principiile fiecărui adevăr și căile de practică v-au fost clarificate prin rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, dar nu aveți nicio cale în lucrarea voastră, nu puteți găsi principiile, deveniți confuzi când vă confruntați cu situații, neștiind cum să acționați, și toată lucrarea voastră este un haos. Nu este aceasta o condiție deplorabilă? (Ba da.) Este, într-adevăr, o condiție deplorabilă.

Unii oameni spun: „Cred în Dumnezeu de peste zece ani; sunt un credincios cu experiență.” Unii zic: „Cred în Dumnezeu de douăzeci de ani.” Alții spun: „Ce înseamnă douăzeci de ani de credință? Eu cred în Dumnezeu de peste treizeci de ani.” Credeți în Dumnezeu de destul de mulți ani și unii dintre voi chiar slujiți drept conducători sau lucrători de mulți ani și aveți multă experiență, dar cum merge intrarea voastră în viață? Cât de bine puteți pricepe adevărurile-principii? Ai slujit drept conducător sau lucrător mulți ani și ai dobândit ceva experiență în lucrarea ta, dar când te confrunți cu tot soiul de sarcini, oameni și lucruri, îți vei baza practica pe adevărurile-principii? Vei susține numele lui Dumnezeu? Vei proteja interesele casei lui Dumnezeu? Vei apăra lucrarea Lui? Poți rămâne ferm în mărturia ta? Când te vei confrunta cu tulburări și perturbări cauzate lucrării bisericii de antihriști și oameni răi, vei avea încrederea și puterea de a lupta împotriva lor? Îi poți proteja pe aleșii lui Dumnezeu și poți susține lucrarea casei lui Dumnezeu, apărând interesele casei Sale și numele Său, pentru a nu fi făcute de ocară? Poți face asta? Din ce văd, nu puteți face asta, și nici nu ați făcut-o în trecut. Sunteți destul de ocupați în fiecare zi – cu ce ați fost ocupați? În toți acești ani, v-ați sacrificat familia și cariera, ați îndurat suferințe, ați plătit prețul și ați depus mult efort, dar ați dobândit puțin. Ba

chiar unii conducători și lucrători s-au confruntat cu evenimente, persoane și circumstanțe similare de multe ori, dar continuă să facă aceleași greșeli, lăsând în urma lor aceleași fărădelegi. Nu arată acest lucru o lipsă a dezvoltării în viețile lor? Nu înseamnă că n-au dobândit adevărul? (Ba da.) Nu arată că încă sunt controlați de Satana, sub puterea lui întunecată, și că nu au obținut mântuirea? (Ba da.) Când tot felul de evenimente survin și se desfășoară în jurul tău în biserică la momente diferite, nu ai puterea de a face nimic. Mai ales când vă confruntați cu antihriști și oameni răi care provoacă tulburări și perturbări în lucrarea bisericii, nu știți cum să vă ocupați de această situație. Doar treceți lucrurile cu vederea sau, în cel mai bun caz, vă enervați și îi emondați pe cei care provoacă tulburare, dar problema rămâne nerezolvată și nu aveți niciun plan alternativ de acțiune. Ba chiar unii cred: „Mi-am devotat toată puterea și toată inima – nu a spus Dumnezeu că ar trebui să le devotăm pe amândouă? Am făcut tot ce puteam; dacă tot nu sunt rezultate, nu e vina mea. Oamenii sunt pur și simplu foarte răi: nu ascultă nici măcar când ai părtășie cu ei despre adevăr.” Spui că ți-ai devotat toată puterea și toată inima, dar lucrarea nu a obținut niciun rezultat. Nu ai susținut lucrarea bisericii, nu ai protejat interesele casei lui Dumnezeu și ai lăsat oameni răi să preia controlul asupra bisericii. L-ai lăsat pe Satana să se dezlănțuie și să batjocorească numele lui Dumnezeu, în timp ce ai privit de pe margine, incapabil să faci ceva sau să te ocupi de ceva chiar și cu autoritatea pe care o aveai. N-ai putut să rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu, însă crezi că ai înțeles adevărul și ți-ai devotat toată inima și toată puterea. Asta înseamnă să fii un bun administrator? (Nu.) Când tot felul de oameni răi și neîncrezători își fac apariția și joacă diverse roluri de diavoli și satane, împotrivindu-se rânduielilor de lucru și făcând ceva cu totul diferit, mințind și înșelând casa lui Dumnezeu; când tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, săvârșind

lucruri care Îi fac numele de rușine și întinează casa lui Dumnezeu, și anume biserica, nu faci nimic decât să te enervezi când vezi asta, însă nu poți lua atitudine ca să susții dreptatea, să-i dai în vileag pe oamenii răi, să susții lucrarea bisericii, să-i abordezi și să te ocupi de acești oameni răi și să-i împiedici să tulbure lucrarea bisericii și să întineze casa lui Dumnezeu, biserica. Nefăcând aceste lucruri, n-ai reușit să fii martor. Unii spun: „Nu îndrăznesc să fac aceste lucruri; dacă mă ocup de prea mulți oameni, mă tem să nu-i enervez și, dacă se aliază împotriva mea ca să mă pedepsească și să mă dea afară din funcție, ce mă fac?” Spuneți-Mi, sunt fricoși și timizi, nu dețin adevărul și nu pot să-i deslușească pe oameni sau să-și dea seama de tulburarea Satanei sau sunt neloiali în realizarea datoriei lor, încercând doar să se protejeze pe ei înșiși? Care e adevărata problemă aici? Te-ai gândit vreodată la asta? Dacă ești timid, fragil, fricos și temător din fire, însă după atât de mulți ani de credință în Dumnezeu, pe baza înțelegerii anumitor adevăruri, capeți credință sinceră în Dumnezeu, oare nu vei fi capabil să-ți depășești unele dintre slăbiciunile omenești, timiditatea și fragilitatea ta și să nu te mai temi de oamenii răi? (Ba da.) Atunci, care e sursa incapacității tale de a te ocupa de oamenii răi și de a-i aborda? Este faptul că umanitatea ta e în mod inerent fricoasă, timidă și temătoare? Aceasta nu e nici cauza principală, nici esența problemei. Esența problemei este că oamenii nu sunt loiali față de Dumnezeu; se protejează pe ei înșiși, își protejează siguranța personală, reputația, statutul și calea lor de ieșire. Lipsa lor de loialitate se manifestă prin modul în care se protejează mereu pe ei înșiși, retrăgându-se ca o țestoasă în carapace oricând se confruntă cu ceva și așteptând să treacă pericolul înainte de a-și scoate din nou capul. Indiferent ce întâmpină, merg mereu în vârful picioarelor, dau dovadă de multă anxietate, griji și temeri și sunt incapabili să se ridice și să apere lucrarea bisericii. Care e problema aici? Nu este oare lipsa de credință? Nu

ai credință adevărată în Dumnezeu, nu crezi că El este suveran peste toate lucrurile și nu crezi că viața ta și tot ce ține de tine se află în mâinile Lui. Nu crezi ce spune El: „Fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu îndrăznește să se atingă de niciun fir de păr de pe corpul tău.” Te bazezi pe ochii tăi și judeci faptele pe baza calculelor tale, protejându-te mereu pe tine însuți. Nu crezi că soarta unei persoane este în mâinile lui Dumnezeu; te temi de Satana, de forțele rele și de oamenii răi. Nu este aceasta o lipsă de credință sinceră în Dumnezeu? (Ba da.) De ce nu există credință sinceră în Dumnezeu? Oare pentru că experiențele oamenilor sunt superficiale și ei nu-și pot da seama de aceste lucruri sau pentru că înțeleg prea puțin din adevăr? Care este motivul? Are vreo legătură cu firile corupte ale oamenilor? Este din cauză că oamenii sunt prea vicleni? (Da.) Indiferent cât de multe lucruri experimentează, indiferent cât de multe fapte sunt așezate în fața lor, ei nu cred că aceasta e lucrarea lui Dumnezeu sau că soarta unei persoane este în mâinile Lui. Acesta este un aspect. O altă problemă fatală este că oamenilor le pasă prea mult de ei înșiși. Nu sunt dispuși să plătească niciun preț sau să facă vreun sacrificiu pentru Dumnezeu, pentru lucrarea sau interesele casei Lui, pentru numele sau slava Lui. Nu sunt dispuși să facă nimic din ce presupune chiar și cel mai mic pericol. Oamenilor le pasă prea mult de ei înșiși! Din cauza fricii lor de moarte, de umilire, de a fi prinși în capcană de cei răi și de a ajunge în orice tip de necaz, oamenii își dau toată osteneala să-și apere trupul, străduindu-se să nu intre în vreo situație periculoasă. Într-o anumită privință, acest comportament arată că toți oamenii sunt prea vicleni, iar în alta, le dezvăluie instinctul de autoconservare și egoismul. Nu ești dispus să te lași în mâinile lui Dumnezeu și, când spui că ești dispus să te sacrifici pentru El, nu e nimic mai mult decât o dorință. Când vine vorba să faci efectiv un pas în față și să fii martor pentru Dumnezeu, să lupți împotriva Satanei și să înfrunți

pericole, moartea și diverse dificultăți și greutăți, nu mai ești dispus. Mica ta dorință se prăbușește și faci tot posibilul să te protejezi mai întâi pe tine, făcând apoi ceva lucrare superficială pe care ești nevoit să o faci, lucrare ce poate fi rânduită mai târziu. Mintea unei persoane încă este mai agilă decât o mașinărie: oamenii știu cum să se adapteze, când întâmpină situații, știu care acțiuni contribuie la propriile interese și care nu contribuie și aplică rapid fiecare metodă de care dispun. Prin urmare, de fiecare dată când te confrunți cu anumite lucruri, puțina ta încredere în Dumnezeu nu poate să rămână neclintită. Ești viclean în comportamentul tău față de Dumnezeu, recurgi la tactici împotriva Lui și apelezi la șiretlicuri, ceea ce-ți dezvăluie lipsa de credință sinceră în Dumnezeu. Crezi că Dumnezeu nu este demn de încredere, că ar putea fi incapabil să te protejeze sau să-ți garanteze siguranța și chiar că te-ar putea lăsa să mori. Simți că nu te poți baza pe Dumnezeu și că poți fi sigur doar bazându-te pe tine. Ce se întâmplă în cele din urmă? Indiferent de circumstanțele sau de chestiunile cu care te confrunți, le abordezi folosind aceste metode, tactici și strategii și ești incapabil să rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Indiferent de circumstanțe, nu poți să fii un conducător sau un lucrător calificat, nu poți să dai dovadă de calitățile sau acțiunile unui administrator și să dovedești o loialitate deplină, pierzându-ți astfel mărturia. Indiferent cu câte chestiuni te confrunți, nu te poți baza pe credința ta în Dumnezeu pentru a da dovadă de loialitate și a-ți îndeplini responsabilitatea. În consecință, rezultatul final este că nu dobândești nimic. În fiecare circumstanță pe care a orchestrat-o Dumnezeu pentru tine și atunci când te-ai luptat împotriva Satanei, alegerea ta a fost mereu să te retragi și să fugi. N-ai urmat traiectoria pe care a indicat-o Dumnezeu sau pe care a rânduit să o experimentezi. Așadar, în toiul acestei lupte, ratezi adevărul, înțelegerea și experiențele pe care ar fi trebuit să le dobândești. De fiecare dată când te găsești în circumstanțele

orchestrate de Dumnezeu, le parcurgi și le închei în același mod. În cele din urmă, doctrina și lecțiile pe care le înveți sunt aceleași. Nu ai o înțelegere adevărată, ci doar ai asimilat câteva experiențe și lecții, cum ar fi: „N-ar trebui să fac asta în viitor. Când întâmpin situații similare, ar trebui să fiu precaut în privința asta, ar trebui să-mi amintesc de asta, ar trebui să am grijă cu acel tip de persoană, să evit acest tip și să mă păzesc de acest tip." Asta este tot. Ce anume ai dobândit? Perspicacitate și pricepere sau experiență și lecții? În cazul în care ceea ce dobândești nu are nicio legătură cu adevărul, nu ai dobândit nimic – nimic din ceea ce s-ar cuveni cu adevărat să fi dobândit. Astfel, în circumstanțele orchestrate de Dumnezeu, L-ai dezamăgit; n-ai obținut ce Și-a propus El pentru tine, așa că L-ai dezamăgit cu siguranță. În această încercare sau circumstanță orchestrată de Dumnezeu, n-ai obținut adevărul pe care El a dorit să-l deții. Inima ta cu frică de Dumnezeu nu a evoluat, adevărurile pe care ar trebui să le înțelegi rămân neclare, încă îți lipsește înțelegerea în domeniile în care ai nevoie de înțelegere despre tine însuți, lecțiile pe care ar fi trebuit să le asimilezi nu au fost învățate și adevărurile-principii pe care se cuvine să le urmezi ți-au depășit capacitatea de înțelegere. În același timp, nici credința ta în Dumnezeu nu a sporit; rămâne ca la început. Bați pasul pe loc. Așadar, ce a sporit? Poate că înțelegi acum unele doctrine pe care nu le știai înainte sau ai văzut latura urâtă a unui anumit tip de persoană pe care nu o înțelegeai înainte, dar și cea mai mică fărâmă referitoare la adevăr rămâne nevăzută, neînțeleasă, nerecunoscută și neexperimentată de tine. În timp ce continui cu lucrarea sau realizarea datoriei tale, tot nu înțelegi sau nu cunoști principiile pe care ar trebui să le urmezi. Acest lucru este foarte dezamăgitor pentru Dumnezeu. Cel puțin, în această circumstanță anume, loialitatea ta față de Dumnezeu nu a sporit, și nici credința care ar fi trebuit să sporească în mod intrinsec înlăuntrul tău. N-ai obținut niciuna din

acestea două, ceea ce este de-a dreptul deplorabil! Unii ar putea spune: „Afirmi că n-am dobândit nimic, dar nu e corect. Am dobândit cel puțin autocunoașterea și înțelegerea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor din jurul meu. Înțeleg mai bine umanitatea și pe mine însumi.” Poate fi considerată înțelegerea acestor lucruri un progres autentic? Chiar dacă nu crezi în Dumnezeu, când vei ajunge la patruzeci sau cincizeci de ani, vei fi mai mult sau mai puțin familiarizat cu aceste lucruri. Oamenii cu un calibru mic sau mediu pot obține acest rezultat; se pot înțelege pe ei înșiși, pot înțelege avantajele și dezavantajele, punctele forte și slăbiciunile umanității lor, precum și domeniile în care sunt buni și cele în care nu sunt. Când ajung pe la patruzeci sau cincizeci de ani, ar trebui mai mult sau mai puțin să înțeleagă umanitatea diverselor tipuri de persoane cu care interacționează frecvent. Ar trebui să știe cu ce tipuri de persoane este adecvat să interacționeze sau nu, cu ce tipuri este adecvat să se asocieze sau nu, față de care ar trebui să păstreze distanța și de care ar trebui să se apropie – sunt mai mult sau mai puțin capabili să înțeleagă toate aceste lucruri. Dacă cineva este cu capul în nori, dacă are un calibru prea slab, dacă este idiot sau are probleme mintale, atunci nu are această înțelegere. În cazul în care crezi în Dumnezeu de mulți ani, ai auzit atât de mult adevăr și ai experimentat atât de multe circumstanțe diferite, iar singurul tău câștig este în domeniul umanității oamenilor, în deslușirea lor sau înțelegerea unor chestiuni simple, poate fi considerat acesta un câștig adevărat? (Nu, nu poate.) Așadar, care este un câștig adevărat? Unul care are legătură cu statura ta. În cazul în care câștigi ceva, progresezi și statura ta crește; dacă nu câștigi realmente nimic, statura ta nu va crește. Deci la ce se referă acest câștig? Se referă cel puțin la adevăr; mai exact, la adevărurile-principii. Când înțelegi, poți urma și poți practica adevărurile-principii ce ar trebui respectate în timp ce te ocupi de diverse chestiuni și persoane, iar acestea

devin principiile și standardele tale de conduită, atunci este un câștig adevărat. Când aceste adevăruri-principii devin principiile și criteriile pe care se cuvine să le urmezi în conduita ta, ele devin o parte din viața ta. Când acest aspect al adevărului este întipărit în tine, el se transformă în viața ta și, atunci, viața ta progresează. Dacă nu ai priceput încă adevărurile-principii referitoare la aceste tipuri de chestiuni și încă nu știi să le gestionezi atunci când le întâlnești, atunci nu ai dobândit adevărul în această privință. În mod clar, acest aspect al adevărului nu este viața ta, iar viața ta nu a progresat. Este inutil să te pricepi la vorbe – totul este oricum doctrină. Poți măsura acest lucru? (Da, pot.) Ați făcut progrese în acest timp? (Nu.) Doar ți-ai folosit voința umană și intelectul pentru a rezuma unele experiențe, spunând, de exemplu: „De această dată, am învățat ce tipuri de lucruri nu voi mai spune sau face, ce lucruri voi face mai mult sau mai puțin și ce lucruri nu voi face în niciun caz.” Este acesta un semn de progres în viața ta? (Nu, nu este.) Este un semn că îți lipsește grav înțelegerea spirituală. Nu poți decât să rezumi reguli, cuvinte și sloganuri, care nu au nicio legătură cu adevărul. Nu asta faceți? (Ba da.) De fiecare dată când experimentați ceva, după fiecare eveniment semnificativ, vă certați singuri, spunând: „Ia te uită, în viitor ar trebui să procedez așa sau altfel.” Dar data viitoare când survine o situație similară, tot se încheie printr-un eșec, iar tu devii frustrat, spunându-ți: „De ce sunt așa?” Te superi pe tine însuți, gândind că n-ai reușit să-ți îndeplinești propriile așteptări. Este util? Problema nu este că n-ai reușit să-ți îndeplinești propriile așteptări, că ești nesăbuit sau că acele circumstanțe orchestrate de Dumnezeu sunt greșite și, cu siguranță, nu este că Dumnezeu îi tratează incorect pe oameni. Problema este că nu urmărești sau nu cauți adevărul, nu acționezi potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și nu asculți cuvintele Sale. Mereu apelezi la voința umană; ești propriul tău stăpân și nu lași cuvintele

lui Dumnezeu să preia controlul. Preferi să-i asculți pe alți oameni decât să asculți cuvintele lui Dumnezeu. Nu este adevărat? (Ba da.) Crezi că, acumulând niște experiențe și lecții dintr-un singur eveniment sau dintr-o anumită circumstanță, ai făcut vreun progres? Dacă ai făcut cu adevărat progrese, când Dumnezeu te va încerca data viitoare, vei fi în stare să-I aperi numele, să protejezi interesele și lucrarea casei lui Dumnezeu, să te asiguri că întreaga lucrare decurge fără probleme și că nu suferă tulburări sau obstacole. Te vei asigura că numele lui Dumnezeu rămâne neîntinat și fără pată, că viețile fraților și surorilor progresează fără nicio pierdere și că ofrandele lui Dumnezeu vor fi protejate. Asta înseamnă că ai făcut progrese, că ești adecvat pentru a fi folosit și că deții intrarea în viață. În momentul de față, încă n-ați ajuns acolo; deși sunt mici, creierele voastre sunt pline de o mulțime de lucruri, iar voi nu sunteți simpli. Chiar dacă ați putea avea sinceritatea de a vă sacrifica pentru Dumnezeu și dorința de a renunța și abandona totul pentru El, când vă confruntați însă cu probleme, sunteți incapabili să vă răzvrătiți împotriva diverselor voastre pofte, intenții și planuri. Cu cât casa și lucrarea lui Dumnezeu întâmpină mai mult diverse dificultăți, cu atât mai mult dai înapoi, devii mai invizibil și este mai puțin probabil să iei atitudine și să-ți asumi acea lucrare, să protejezi interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea Lui. Așadar, ce s-a întâmplat cu sinceritatea ta de a te sacrifica pentru Dumnezeu? De ce este atât de fragilă și vulnerabilă acea fărâmă de sinceritate? Ce s-a întâmplat cu mica ta înclinație de a oferi totul și de a abandona totul pentru Dumnezeu? De ce nu poate aceasta să rămână fermă? Ce o face atât de vulnerabilă? Ce confirmă acest lucru? Confirmă că nu ai o statură reală, că statura ta este lamentabil de mică și că un mic demon te poate zăpăci cu ușurință: din cauza unei simple întreruperi, te-ai întoarce ca să-l urmezi pe acest mic demon. Chiar dacă ai o oarecare statură, este limitată la experiența ta privind anumite

chestiuni superficiale nelegate de interesele tale și încă de-abia dacă ești capabil să protejezi interesele casei lui Dumnezeu și să faci câteva lucruri mărunte pe care simți că le poți realiza și că sunt în sfera competențelor tale. Când este într-adevăr vorba să rămâi ferm în mărturia ta, când biserica se confruntă cu o represiune de amploare și cu tulburările oamenilor răi și ale antihriștilor, unde ești tu? Ce faci? La ce te gândești? Acest lucru ilustrează clar problema, nu-i așa? Dacă un antihrist, în timp ce-și îndeplinește datoria, îi amăgește pe cei aflați la nivel superior și inferior și se poartă nesăbuit, tulburând și perturbând lucrarea bisericii, risipind ofrandele și inducându-i pe frați și surori încât să-l urmeze, iar tu nu doar că nu reușești să-l deslușești, să-i înfrânezi eforturile sau să-l denunți, dar chiar îl însoțești și îl ajuți să obțină rezultatele pe care le dorește când face toate aceste lucruri, atunci spune-Mi, ce efect există în mica ta hotărâre de a te sacrifica realmente pentru Dumnezeu? Nu este aceasta adevărata ta statură? Când antihriștii, oamenii răi și tot soiul de neîncrezători vin să tulbure și să distrugă lucrarea casei lui Dumnezeu, în special când întinează biserica și fac numele lui Dumnezeu de ocară, tu ce faci? Ai luat atitudine să vorbești în apărarea lucrării casei lui Dumnezeu? Ai luat atitudine să le înfrânezi eforturile sau să-i îngrădești? Nu doar că n-ai reușit să iei atitudine și să-i oprești, ci i-ai însoțit pe antihriști în faptele lor rele, ajutându-i și fiind complicele lor, purtându-te ca marioneta și lacheul lor. Mai mult, când cineva scrie o scrisoare pentru a informa despre o problemă cu antihriștii, o pui la sertar și alegi să nu te ocupi de ea. Prin urmare, în acest moment crucial, oare hotărârea și dorința ta de a abandona totul ca să te sacrifici în mod sincer pentru Dumnezeu au avut vreun efect? Dacă n-au avut niciun efect, este destul de evident că această așa-zisă dorință și hotărâre nu sunt adevărata ta statură, nu sunt ceea ce ai dobândit din credința în Dumnezeu timp de atât de mulți ani. Ele nu pot înlocui adevărul; nu sunt nici adevăr,

nici intrare în viață. Nu sunt emblematice pentru o persoană care are viață, sunt doar un tip de iluzie deșartă, o năzuință și o aspirație pe care o au oamenii către ceva frumos – nu au nicio legătură cu adevărul. În consecință, trebuie să vă treziți și să vă vedeți clar adevărata statură. Doar pentru că aveți puțin calibru și ați abandonat multe lucruri, cum ar fi educația, cariera, familia, căsătoria și perspectivele trupului, să nu credeți cumva că statura voastră este mare. Unii oameni chiar au fost conducători sau lucrători de când au pus bazele în credința lor de la început în Dumnezeu. De-a lungul anilor, au acumulat anumite experiențe și lecții și pot predica unele cuvinte și doctrine. Din acest motiv, simt că statura lor este mai mare decât a altora, că au intrare în viață și că sunt stâlpii și coloanele din casa lui Dumnezeu și cei pe care Dumnezeu îi desăvârșește. Este incorect. Nu vă considerați buni – sunteți încă departe de asta! Nici măcar nu sunteți în stare să-i deslușiți pe antihriști; nu aveți o statură reală. Deși slujiți drept conducători sau lucrători de mulți ani, încă nu există un domeniu în care să vă potriviți, nu sunteți capabili să faceți multă lucrare reală și puteți să fiți folosiți doar cu reticență. Nu sunteți persoane de mare talent. Dacă oricare dintre voi are spiritul trudei și al îndurării greutăților, este cel mult un cal de povară. Nu sunteți potriviți. Unii devin conducători sau lucrători doar pentru că sunt entuziaști, pentru că au studii și un anumit calibru. În plus, unele biserici nu reușesc să găsească persoana ideală care să conducă și, prin urmare, acești oameni sunt promovați ca excepții de la regulă și fac obiectul instruirii. Dintre acești indivizi, unii au fost înlocuiți și eliminați treptat în timpul procesului de dezvăluire a diverselor tipuri de oameni. Deși unii care au continuat până acum urmărirea încă rămân, tot nu pot discerne nimic. Au reușit să rămână doar pentru că nu au făcut nimic rău. Mai mult, aceștia sunt în stare să facă o oarecare lucrare exclusiv datorită rânduielilor de lucru de la Cel de mai sus, dar și datorită îndrumării directe, supravegherii,

cercetării, urmăririi, monitorizării și emondării – nu înseamnă că sunt indivizi adecvați. Aceasta pentru că deseori îi veneraţi pe alții, îi urmați, mergeți pe căi greșite, faceți lucruri incorecte și sunteți aruncați într-o spirală a confuziei de anumite erezii și sofisme, pierzându-vă simțul direcției și neștiind la final în cine credeți cu adevărat. Aceasta este de fapt statura voastră. Dacă aș spune că nu aveți deloc intrare în viață, ar fi nedrept față de voi. Pot spune doar că gama experiențelor voastre este prea limitată. Aveți o oarecare intrare doar după ce sunteți emondați și disciplinați serios, dar când vine vorba de lucruri referitoare la principii importante, mai ales când vă confruntați cu antihriști, conducători falși care induc oamenii în eroare și provoacă tulburări, nu aveți cu ce vă mândri și vă lipsește complet mărturia. În ceea ce privește experiențele de viață și intrarea în viață, experiențele voastre sunt superficiale și nu-L înțelegeți cu adevărat pe Dumnezeu. Încă nu ați obținut niciun rezultat în această privință. Referitor la lucrarea reală a bisericii, nu știți cum să aveți părtășie despre adevăr și să rezolvați probleme; nici aici n-ați obținut niciun rezultat. În aceste privințe, nu aveți cu ce vă mândri. Așadar, nu sunteți potriviți pentru rolurile de conducător și lucrător. Totuși, în postura de credincioși obișnuiți, cei mai mulți dintre voi aveți puțină intrare în viață, deși este nesemnificativă și nu se ridică la înălțimea adevărului-realitate. Rămâne încă de observat dacă puteți face față testelor. Doar când apar încercări importante, ispite semnificative sau mustrarea și judecata serioasă și directă din partea lui Dumnezeu, acestea pot testa dacă ai realmente statură și adevărul-realitate, dacă poți rămâne ferm în mărturia ta, care vor fi răspunsurile de pe foaia ta de examen și dacă îndeplinești cerințele lui Dumnezeu – atunci va fi dezvăluită adevărata ta statură. Momentan este încă prematur să spunem că ai statură. Referitor la rolul de conducător și lucrător, nu aveți deloc statură reală. Când întâmpinați probleme, deveniți confuzi și când vă confruntați cu

tulburările oamenilor răi sau ale antihriștilor, sunteți învinși. Nu puteți finaliza nicio sarcină importantă în mod independent; aveți mereu nevoie de cineva care să vă supravegheze, să vă ghideze și să coopereze cu voi pentru a duce sarcina la bun sfârșit. Cu alte cuvinte, nu puteți conduce nava. Fie că jucați rolul principal sau un rol secundar, nu puteți să vi-l asumați singuri sau să finalizați în mod independent o sarcină; sunteți cu desăvârșire incapabili să terminați o sarcină cu bine fără supravegherea și preocuparea Celui de mai sus. Dacă, în cele din urmă, o verificare a lucrării voastre arată că v-ați descurcat bine în toate aspectele, că v-ați implicat trup și suflet în fiecare aspect al lucrării, că ați făcut totul bine și v-ați ocupat de toate corect și în conformitate cu adevărurile-principii, că v-ați bazat lucrarea pe o înțelegere clară a adevărului și căutând adevărurile-principii, astfel încât sunteți în stare să rezolvați probleme și să vă faceți lucrarea bine, atunci sunteți adecvați. Până la momentul de față însă, judecând după tot ce ați experimentat, nu sunteți adecvați. Problema esențială privind adecvarea voastră este că nu vă puteți finaliza în mod independent sarcinile repartizate – acesta este un aspect. Un alt aspect este că, în absența supravegherii din partea Celui de mai sus, i-ați putea conduce pe oameni pe căi greșite sau i-ați putea face să abandoneze calea cea dreaptă. Nu puteți să-i conduceți înaintea lui Dumnezeu sau să-i aduceți pe frații și surorile din biserică în adevărul-realitate sau pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu, astfel încât toți aleșii Lui să-și poată îndeplini datoria. Nu poți realiza nimic din toate acestea. Dacă trece un timp fără cercetarea Celui de mai sus, sunt mereu multe abateri și defecte în cadrul lucrării de care sunteți responsabili, precum și probleme de tot felul; în plus, în cazul în care Cel de mai sus nu le corectează, nu le supraveghează sau nu Se ocupă personal de ele, cine știe cât de departe vor ajunge aceste abateri sau când se vor opri. Aceasta e adevărata voastră statură. Din acest motiv spun că sunteți destul de

neadecvați. Vreți să auziți asta? Nu deveniți negativiști la auzul acestor lucruri? (Dumnezeule, ne simțim destul de stânjeniți în inimile noastre, dar Dumnezeu are părtășie într-adevăr despre ceva real. Nu avem câtuși de puțin statură sau adevăr-realitate. Când vor apărea antihriștii, nu vom fi capabili să-i deslușim.) Trebuie să vă atrag atenția asupra acestor lucruri; în caz contrar, vă veți simți tot timpul nedreptățiți și tratați incorect. Nu înțelegeți adevărul; știți doar să vorbiți despre unele cuvinte și doctrine. În timpul întrunirilor, de regulă nici măcar nu mai pregătiți o ciornă ca să rostiți doctrine, nu mai suferiți de trac și, astfel, credeți că aveți statură. Dacă ai statură, atunci de ce nu ești adecvat? De ce nu poți să ai părtășie despre adevăr și să abordezi probleme? Știi doar să vorbești despre cuvinte și doctrine ca să-i faci pe frații și surorile tale să te aprobe. Acest lucru nu-L mulțumește pe Dumnezeu și nu te face adecvat. Capacitatea ta de a vorbi despre aceste cuvinte și doctrine nu poate rezolva nicio problemă reală. Dumnezeu rânduiește o mică situație care te dă în vileag și devine limpede cât de mică este statura ta, că nu înțelegi deloc adevărul și că nu-ți dai seama de nimic; în plus, dezvăluie faptul că ești slab, jalnic, orb și ignorant. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dacă puteți accepta aceste lucruri, este bine; dacă nu puteți, cugetați pe îndelete la ele. Gândiți-vă la ceea ce spun: are sens, se bazează pe realitate? Se aplică în cazul vostru? Chiar dacă vi se aplică, nu deveniți negativiști. Negativismul nu vă va ajuta să rezolvați nicio problemă. În calitate de credincios în Dumnezeu, dacă vrei să-ți îndeplinești datoria și să fii conducător sau lucrător, nu poți să te dai bătut când te confrunți cu obstacole și eșecuri. Trebuie să te ridici din nou și să continui să mergi înainte. Trebuie să te axezi pe înzestrarea ta cu anumite aspecte ale adevărului în domeniile în care ai lipsuri sau deficiențe și în care ai probleme grave. Nu va rezolva nimic dacă devii negativist sau dacă te blochezi. Când întâmpini probleme, nu mai aduce în discuție cuvinte și

doctrine, precum și diferite tipuri de argumente obiective – acestea nu vor fi de ajutor. Când Dumnezeu te încearcă și tu spui: „La acea vreme, sănătatea mea nu era foarte bună, eram tânăr și mediul meu nu era foarte pașnic”, oare va asculta El acestea? Dumnezeu va întreba: „Ai auzit adevărul când ai primit părtășie despre acesta?” Dacă spui: „Da, l-am auzit”, va întreba: „Ai rânduielile de lucru care au fost transmise?” Atunci vei spune: „Da, le am”, iar El va continua: „Atunci de ce nu le-ai urmat? De ce ai dat greș atât de lamentabil? De ce n-ai putut să rămâi ferm în mărturia ta?” Niciun motiv obiectiv pe care-l scoți în evidență nu este întemeiat. Dumnezeu nu este interesat de scuzele sau argumentele tale. El nu Se uită la cât de multă doctrină ești în stare să rostești sau cât de bine te pricepi să te aperi. Ce vrea Dumnezeu este ca statura ta adevărată și viața ta să progreseze. Indiferent când, indiferent ce nivel de conducător devii sau cât de înalt este statutul tău, nu uita niciodată cine ești și ce ești înaintea lui Dumnezeu. Indiferent cât de multă doctrină ești în stare să rostești, indiferent cât de priceput ești în rostirea doctrinei, indiferent ce ai făcut sau ce contribuții ai adus în casa lui Dumnezeu, nimic din acestea nu arată că ai statură reală, nici nu sunt semne că ai viață. Când vei intra în adevărul-realitate, când vei pricepe adevărurile-principii, vei rămâne ferm în mărturia ta în fața problemelor, vei fi capabil să finalizezi sarcini în mod independent și vei fi adecvat pentru a fi folosit, atunci vei avea statură reală. Bine, să încheiem aici această discuție și să trecem la subiectul principal al părtășiei noastre.

Unde am rămas în părtășia noastră de la ultima întrunire? (La ultima întrunire, Dumnezeu a avut părtășie despre „renunțarea la poverile care provin de la familie”. O parte se referă la renunțarea la așteptările de la urmași. Dumnezeu ne-a explicat acest lucru în două etape: una referitoare la comportamentul părinților cât timp copiii lor sunt încă minori, iar cealaltă referitoare la comportamentul lor când copiii sunt adulți. Indiferent de

vârsta copiilor, indiferent dacă sunt adulți sau nu, în realitate, comportamentul și acțiunile părinților se împotrivesc suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Ei vor mereu să controleze destinul copiilor lor și să se amestece în viața lor, dar calea pe care o aleg aceștia și preocupările pe care le au nu pot fi determinate de părinți. Destinul oamenilor nu poate fi controlat de părinții lor. De asemenea, Dumnezeu a indicat punctul de vedere corect din care să privim situația: indiferent de etapa din viața unui copil, este suficient ca părinții lui să-și îndeplinească responsabilitățile, iar restul constă în a se supune suveranității, rânduielilor și predestinării lui Dumnezeu.) Ultima dată, am avut părtășie despre faptul că oamenii ar trebui să renunțe la așteptările părintești de la urmașii lor. Desigur, aceste așteptări sunt impulsionate de voința și ideația umană și nu corespund faptului că Dumnezeu rânduiește destinul uman. Aceste așteptări nu fac parte din responsabilitatea umană; sunt ceva la care oamenii ar trebui să renunțe. Indiferent cât de mari sunt așteptările părinților de la copiii lor și cât de corecte și adecvate ar putea părinții să creadă că sunt aceste așteptări, atât timp cât contrazic adevărul că Dumnezeu este suveran peste destinul uman, aceste așteptări sunt ceva la care oamenii ar trebui să renunțe. Se poate spune că acesta este și un lucru negativ; nu este nici adecvat, nici pozitiv. Se împotrivește responsabilităților părintești și depășește sfera acelor responsabilități, constituind așteptări și cerințe nerealiste, contrare umanității. Ultima dată, am avut părtășie despre unele acțiuni și conduite anormale, precum și despre unele comportamente extreme afișate de părinți față de copiii lor care nu sunt încă adulți, conducând la tot soiul de influențe și presiuni negative asupra copiilor și distrugând bunăstarea fizică, psihică și spirituală a copiilor mici. Aceste lucruri arată că faptele părinților sunt neadecvate și nepotrivite. Acestea sunt gânduri și acțiuni la care oamenii care urmăresc adevărul ar trebui să renunțe, deoarece, din perspectiva

umanității, sunt o modalitate crudă și inumană de a distruge bunăstarea fizică și psihică a unui copil. Prin urmare, ce ar trebui să facă părinții pentru copiii lor care nu sunt încă adulți este să-și îndeplinească responsabilitățile, nu să plănuiască, să controleze, să orchestreze sau să le determine viitorul și destinul. Nu am amintit data trecută două aspecte majore ale îndeplinirii responsabilităților de către părinți față de copiii lor minori? (Ba da.) Dacă aceste două aspecte sunt realizate, înseamnă că ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Dacă nu au fost realizate, chiar dacă îți crești copiii încât să devină artiști de vreun fel sau indivizi talentați, responsabilitatea ta rămâne neîndeplinită. Indiferent cât efort depun părinții pentru copiii lor, chiar dacă încărunțesc din cauza grijilor sau devin epuizați până aproape se îmbolnăvesc; indiferent cât de mare este prețul pe care-l plătesc, cât de mult își deschid inima sau câți bani cheltuie, nimic din toate acestea nu poate fi considerat o îndeplinire a responsabilităților lor. Așadar, ce înseamnă când spun că se cuvine ca părinții să-și îndeplinească responsabilitățile față de copiii lor mici? Care sunt cele două aspecte principale? Cine și le amintește? (Ultima dată, Dumnezeu a avut părtășie despre două responsabilități. Una este de a ne îngriji de sănătatea fizică a copilului, iar cealaltă, de a-l îndruma, educa și sprijini în ceea ce privește sănătatea lui psihică.) Este destul de simplu. În realitate, este ușor să aveți grijă de sănătatea fizică a unui copil; pur și simplu, nu-l lăsați să capete prea multe cucuie sau vânătăi ori să mănânce ce nu trebuie, nu faceți nimic care să-i afecteze negativ creșterea și, în cea mai mare măsură posibilă pentru părinți, asigurați-vă că au suficientă mâncare, că mănâncă bine și sănătos, că se odihnesc corespunzător, că nu se îmbolnăvesc sau sunt bolnavi doar ocazional și că sunt tratați prompt când se îmbolnăvesc. Pot majoritatea părinților să atingă aceste standarde? (Da.) Este ceva realizabil; sarcinile pe care le dă Dumnezeu oamenilor sunt ușoare. Întrucât animalele pot atinge și

ele aceste standarde, dacă oamenii nu sunt în stare să le atingă, înseamnă că sunt inferiori animalelor? (Da, sunt.) Dacă până și animalele pot realiza aceste lucruri, dar oamenii nu pot, sunt cu adevărat demni de milă. Aceasta este responsabilitatea pe care o au părinții față de sănătatea fizică a copiilor lor. În ceea ce privește sănătatea lor psihică, și aceasta este o responsabilitate pe care ar trebui să o îndeplinească părinții în timp ce-și cresc copiii. Odată ce aceștia sunt sănătoși fizic, părinții ar trebui să le susțină și sănătatea psihică, precum și pe cea a gândurilor lor, asigurându-se că aceștia se gândesc la probleme în moduri și direcții pozitive, active și optimiste, astfel încât să poată duce o viață mai bună și să nu fie radicali, inclinați spre denaturări sau ostili. Ce altceva? Ar trebui să poată fi normali, sănătoși și fericiți când cresc mari. De exemplu, când copiii încep să înțeleagă ce spun părinții și pot purta conversații simple, normale, cu ei și când încep să fie interesați de lucruri noi, părinții le pot spune povești din Biblie sau povești simple despre conduita personală pentru a-i îndruma. Astfel, pot înțelege ce înseamnă conduita personală și ce trebuie să facă pentru a fi copii cuminți și persoane bune. Aceasta e o formă de îndrumare psihologică pentru copii. Părinții nu ar trebui doar să le spună că ar trebui să câștige mulți bani când vor crește sau să devină demnitari, ceea ce le-ar asigura o avere nemărginită, i-ar ajuta să evite suferințele sau munca fizică grea și le-ar acorda putere și prestigiu pentru a da ordine altora. N-ar trebui să le insufle copiilor astfel de lucruri negative, ci să le împărtășească lucruri pozitive, sau ar trebui să le spună povești care sunt adecvate vârstei lor și au un mesaj educativ pozitiv. De pildă, să-i învețe să nu spună minciuni și să nu fie copii mincinoși, să-i facă să înțeleagă că trebuie să suporte consecințele minciunilor, să-și explice propria atitudine față de minciuni și să sublinieze faptul că acei copii care mint sunt răi și că oamenilor nu le plac astfel de copii. Ar trebui cel puțin să le spună copiilor lor că trebuie să

fie onești. În plus, părinții ar trebui să-și împiedice copiii să dezvolte idei extreme sau radicale. Cum pot fi împiedicate acestea? Părinții trebuie să-și învețe copiii să fie toleranți față de alții, să dea dovadă de răbdare și iertare, să nu fie încăpățânați sau egoiști când se întâmplă lucruri și să învețe să fie blânzi și echilibrați în interacțiunile lor cu alții; dacă întâlnesc oameni răi sau netrebnici care încearcă să le facă rău, ar trebui să învețe să păstreze distanța, în loc să abordeze situația prin confruntare și violență. Părinții ar trebui să evite să planteze semințele tendințelor violente sau astfel de gânduri în mințile copiilor mici. Ar trebui să explice clar că violența nu este ceva apreciat de părinți, iar copiii predispuși spre violență nu sunt copii buni. Dacă au tendințe violente, oamenii ar putea să recurgă în cele din urmă la comiterea de infracțiuni și să suporte constrângeri sociale și pedepse potrivit legii. Oamenii cu tendințe violente nu sunt buni, nu sunt bine priviți. În altă privință, părinții ar trebui să-și educe copiii să devină independenți. Copiii n-ar trebui să aștepte să primească mâncare și îmbrăcăminte; ar trebui să învețe să facă lucruri singuri oricând sunt în stare sau știu cum să le facă, evitând atitudinea permanentă de lene. Părinții ar trebui să-și îndrume copiii în diverse moduri să înțeleagă aceste chestiuni pozitive și corecte. Desigur, când văd că se întâmplă sau apar lucruri negative, părinții ar trebui să-și informeze pur și simplu copiii că un astfel de comportament nu este bun, că nu este ceea ce fac copiii buni, că lor nu le place un astfel de comportament, iar copiii care fac asta pot fi pedepsiți, penalizați și sancționați din punct de vedere legal în viitor. Pe scurt, părinții ar trebui să le transmită copiilor principiile cele mai simple și fundamentale de conduită și comportament. Cel puțin, cât nu sunt încă adulți, copiii ar trebui să învețe să-și dezvolte discernământul, să distingă între bine și rău, să știe ce acțiuni definesc o persoană bună față de una rea, ce lucruri demonstrează conduita unei persoane bune și ce acțiuni sunt considerate

rele și demonstrează conduita unei persoane rele. Acestea sunt lucrurile fundamentale care ar trebui învățate. În plus, copiii ar trebui să înțeleagă că unele comportamente sunt disprețuite de alții, cum ar fi să fure sau să-și însușească lucrurile altora fără permisiune, să le folosească bunurile fără aprobare, să răspândească bârfe și să semene discordie între oameni. Toate aceste acțiuni și altele asemănătoare denotă conduita unei persoane rele, sunt lucruri negative și nu sunt plăcute lui Dumnezeu. Pe măsură ce cresc, copiii ar trebui învățați să nu fie încăpățânați în nimic din ce fac, să nu-și piardă interesul rapid sau să fie impulsivi ori nechibzuiți. Ar trebui să aibă în vedere consecințele oricărei acțiuni pe care o pot întreprinde și, dacă știu că acele consecințe s-ar putea dovedi nefavorabile sau dezastruoase, ar trebui să se oprească, nelăsând ca profiturile sau dorințele să li se urce la cap. De asemenea, părinții ar trebui să-și educe copiii în legătură cu acțiunile și cuvintele tipice ale oamenilor răi, oferindu-le o înțelegere fundamentală a oamenilor răi și a standardelor față de care să-i evalueze. Copiii ar trebui să învețe să nu aibă încredere prea ușor în străini sau în promisiunile lor și să nu accepte lucruri de la străini fără să dea dovadă de prudență. Ar trebui să fie învățați toate aceste lucruri, deoarece lumea și societatea sunt rele și pline de capcane. Copiii n-ar trebui să se încreadă cu ușurință chiar în oricine; ar trebui învățați să-i deslușească pe oamenii răi și pe cei netrebnici, să fie precauți și să se distanțeze de oamenii răi, astfel încât să poată evita înscenările sau amăgirile acestora. În privința acestor lecții fundamentale, părinții ar trebui să-și ghideze și să-și îndrume copiii cu o perspectivă pozitivă în timpul anilor lor de formare. Pe de o parte, ar trebui să facă tot posibilul pentru a se asigura că ai lor copii cresc sănătoși și puternici și, pe de altă parte, ar trebui să le stimuleze dezvoltarea psihică sănătoasă. Care sunt semnele unei minți sănătoase? Faptul că o persoană are perspectiva corectă asupra vieții și poate merge pe calea cea dreaptă. Chiar

dacă nu crede în Dumnezeu, tot evită să urmeze tendințele rele în anii săi de formare. Dacă părinții observă vreo abatere la copiii lor, ar trebui să le controleze prompt comportamentul și să-l corecteze, îndrumându-i corect. De pildă, dacă sunt expuși la anumite lucruri care au loc în cadrul unor tendințe rele sau la anumite argumente sau gânduri și puncte de vedere incorecte în primii lor ani, copiii le-ar putea urma sau imita dacă nu au discernământ. Părinții ar trebui să detecteze devreme aceste probleme și să ofere o corectare imediată și o îndrumare precisă. Și aceasta face parte din responsabilitatea lor. Pe scurt, scopul este de a le asigura copiilor o direcție de dezvoltare fundamentală, pozitivă și corectă în gândurile, conduita personală, tratamentul altora și percepția asupra diverselor persoane, evenimente și lucruri, astfel încât să se poată dezvolta într-o direcție constructivă, și nu într-una ticăloasă. De exemplu, neîncrezătorii spun adesea: „Viața și moartea sunt predestinate; bogăția și onoarea sunt decise de Ceruri.” Suferințele și bucuriile pe care ar trebui să le experimenteze în viață o persoană sunt predeterminate de Dumnezeu și nu pot fi schimbate de oameni. Într-o anumită privință, părinții ar trebui să-și informeze copiii despre aceste fapte obiective și, în alta, să-i învețe că viața nu înseamnă doar nevoi fizice și, în mod sigur, nu se rezumă la plăcere. Sunt lucruri mai importante de făcut în această viață decât să mănânce, să bea și să caute distracții; oamenii ar trebui să creadă în Dumnezeu și să urmărească adevărul și mântuirea de la El. Dacă trăiesc doar pentru plăcere, mâncare, băutură și căutarea distracțiilor trupești, oamenii sunt ca niște zombi, iar viețile lor nu au nicio valoare. Nu creează nicio valoare pozitivă sau semnificativă și nu merită să trăiască sau chiar să fie umani. Chiar dacă un copil nu crede în Dumnezeu, măcar să fie o persoană bună și care se ocupă de datoria care-i revine. Desigur, dacă este ales de Dumnezeu și este dispus să participe la viața bisericii și să-și facă datoria când crește, este și mai

bine. Dacă au astfel de copii, părinții ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile față de copiii lor minori chiar mai mult pe baza principiilor recomandate de Dumnezeu oamenilor. În cazul în care nu știi dacă vor crede în Dumnezeu sau vor fi aleși de El, ar trebui cel puțin să-ți îndeplinești responsabilitățile față de copiii tăi în anii lor de formare. Chiar dacă nu cunoști sau nu poți pricepe aceste lucruri, tot ar trebui să îndeplinești aceste responsabilități. Ar trebui să te achiți în cea mai mare măsură posibilă de acele obligații și responsabilități pe care se cuvine să le îndeplinești, împărtășind cu ai tăi copii gândurile și lucrurile pozitive pe care le cunoști deja. Asigură-te cel puțin că dezvoltarea lor spirituală urmează o direcție constructivă și că mințile lor sunt pure și sănătoase. Nu-i obliga să-și însușească tot felul de competențe și cunoștințe de la o vârstă fragedă sub așteptările, cultivarea sau chiar oprimarea ta. Chiar mai grav, unii părinți își însoțesc copiii când participă la diverse concursuri de talente și la competiții academice sau sportive, urmând tot soiul de tendințe sociale și mergând la evenimente precum conferințe de presă, sesiuni de autografe și de studiu, și participând la orice competiții și discursuri de mulțumire de la ceremonii de premiere etc. Ca părinți, n-ar trebui cel puțin să-și lase copiii să le calce pe urme, făcând la rândul lor aceste lucruri. Dacă părinții își aduc copiii la astfel de activități, într-o privință, este clar că nu și-au îndeplinit responsabilitățile de părinți. În altă privință, își conduc în mod fățiș copiii pe o cale fără întoarcere, împiedicându-le dezvoltarea mentală constructivă. Unde și-au condus acești părinți copiii? I-au condus spre tendințele rele. Aceasta este ceva ce părinții nu ar trebui să facă. Mai mult, referitor la căile viitoare pe care vor merge copiii lor și carierele pe care le vor urma, părinții nu ar trebui să le spună lucruri precum: „Uită-te la cutare, este pianist și a început să cânte la pian de la patru sau cinci ani. Nu și-a făcut plăcerea de a se juca, nu a avut prieteni sau jucării și a exersat la pian

în fiecare zi. Părinții l-au însoțit la lecțiile de pian, au consultat diverși profesori și l-au înscris la competiții de pian. Uită-te ce faimos, bine hrănit și bine îmbrăcat este acum, înconjurat de o aură de lumină și respectat oriunde merge." Este acesta tipul de educație care promovează dezvoltarea sănătoasă a minții unui copil? (Nu.) Atunci ce fel de educație este? Este educația diavolului. Acest tip de educație este dăunătoare pentru orice minte tânără. Îi încurajează pe copii să aspire la faimă, să râvnească la diverse aure, onoruri, ranguri și desfătări. Îi determină să tânjească după aceste lucruri și să le urmărească de la o vârstă fragedă, conducându-i la anxietate, temeri intense și griji și chiar făcându-i să plătească orice tip de preț pentru a le obține, trezindu-se devreme și lucrând până târziu ca să-și verifice temele și să-și însușească diferite competențe, pierzându-și anii copilăriei și renunțând la acei ani prețioși în schimbul acestor lucruri. În privința celor promovate de tendințele rele, copiii minori nu au capacitatea de a li se împotrivi sau de a le desluși. Prin urmare, drept tutori ai copiilor lor minori, părinții ar trebui să îndeplinească această responsabilitate ajutându-i să deslușească diversele puncte de vedere care provin din tendințele rele ale lumii și de la toate lucrurile negative și să se împotrivească acestora. Ar trebui să ofere îndrumare și educație pozitivă. Desigur, fiecare are propriile aspirații și unii copii mici, chiar dacă părinții lor descurajează anumite preocupări, tot pot să și le dorească. Lasă-i să-și dorească ce vor; părinții trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile. Ca părinte, ai o obligație și o responsabilitate de a dirija gândurile copiilor tăi și de a-i îndruma într-o direcție pozitivă și constructivă. Dacă aleg să te asculte sau își doresc să-ți pună învățăturile în aplicare când cresc, asta este alegerea lor personală, în care nu te poți amesteca și pe care nu o poți controla. Pe scurt, în anii de formare a copiilor, părinții au responsabilitatea și obligația de a le insufla

acestora diverse gânduri, puncte de vedere și scopuri în viață sănătoase, adecvate și pozitive. Aceasta este responsabilitatea părinților.

Unii părinți spun: „Nici măcar nu știu cum să-mi educ copiii. Sunt confuz încă de când eram copil și doar am făcut orice mi-au spus părinții mei, fără să disting între bine și rău. Nici măcar acum nu știu cum să-mi educ copiii.” Nu-ți face griji pentru că nu știi; nu e neapărat un lucru rău. Mai rău este atunci când știi, dar nu pui în practică, educându-ți în continuare copiii doar să exceleze și spunând: „Nu mai sunt bun de nimic, dar vreau ca ai mei copii să mă depășească. Generația mai tânără se scaldă în lumina celor mai vârstnici decât ei și ar trebui să-i eclipseze. În prezent, am funcția de șef de secție; prin urmare, copilul meu trebuie să fie primar, guvernator sau chiar să urce la niveluri mai înalte ale administrației ori să devină președinte.” Nu e nevoie să le mai spui altceva unor astfel de oameni. Nu interacționăm cu oameni de acest fel. Responsabilitatea părintească despre care vorbim este pozitivă, proactivă și legată de adevăr. Dacă urmărești adevărul și vrei să-ți îndeplinești responsabilitatea față de copii, dar nu știi sigur cum să faci acest lucru, începe prin a învăța de la început – este ușor. Să-i înveți pe adulți nu e ușor, dar să-i înveți pe copii este, nu-i așa? Învață și predă simultan, predând ceea ce tocmai ai învățat. Nu este ușor? Este ușor să-ți educi copiii. Este chiar mai bine să-ți îndeplinești responsabilitatea privind sănătatea psihică a copiilor tăi. Chiar dacă nu poți face asta perfect, e mai bine decât să nu-i educi deloc. Copiii sunt mici și naivi; dacă îi lași să-și ia informațiile de la televizor și din diverse surse, să urmărească orice doresc, să gândească și să acționeze după bunul plac, fără educație sau control, nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea de părinte. Ai dat greș în datoria ta și nu ți-ai dus la bun sfârșit responsabilitatea și obligația. Dacă părinții trebuie să-și îndeplinească responsabilitatea față de copiii lor, nu pot fi pasivi, ci trebuie să studieze

activ niște cunoștințe și învățături care îi pot ajuta să cultive sănătatea psihică a copiilor sau unele principii de bază privind adevărul, pornind de la început. Toate acestea sunt lucruri pe care părinții ar trebui să le facă: se numește îndeplinirea responsabilității lor. Desigur, faptul că înveți nu va fi în zadar. Pe parcursul procesului de învățare și de educare a copiilor tăi, și tu vei dobândi ceva. Aceasta deoarece, în timp ce-ți înveți copiii să-și dezvolte sănătatea psihică într-o direcție constructivă, ca adult, vei intra în mod inevitabil în contact cu unele idei pozitive și vei învăța despre ele. Când vei aborda aceste idei sau principii și criterii pozitive pentru conduita personală și vei acționa meticulos și serios, vei dobândi pe nesimțite ceva – nu va fi în zadar. Îndeplinirea responsabilității față de copiii tăi nu este ceva ce faci de dragul altora; ar trebui să o faci datorită relației emoționale și de sânge pe care o ai cu ei. Chiar dacă ai tăi copii acționează sau se poartă într-un mod care nu corespunde așteptărilor tale după ce faci asta, cel puțin ai câștigat ceva. Știi ce înseamnă să-ți educi copiii și să-ți îndeplinești responsabilitatea față de ei. Ți-ai făcut deja datoria. Cât privește căile pe care copiii tăi aleg mai târziu să le urmeze, modul în care aleg să se comporte și destinele care îi așteaptă în viață, asta nu mai este treaba ta. Când ajung la vârsta adultă, poți doar să asiști și să privești cum se desfășoară viața și destinul lor. Nu mai ai obligația sau responsabilitatea de a participa. Dacă nu le-ai oferit la timp îndrumare, educație și limite în anumite privințe atunci când erau minori, s-ar putea să regreți când, ca adulți, spun sau fac lucruri neașteptate sau dau dovadă de gânduri și comportamente pe care nu le-ai anticipat. De exemplu, când erau mici, i-ai educat constant, spunându-le: „Studiați din greu, mergeți la facultate, urmați studii postuniversitare sau un doctorat, faceți rost de o slujbă bună, găsiți un partener bun cu care să vă căsătoriți și să întemeiați o familie și apoi viața va fi frumoasă.” Prin educația, încurajările și diversele tale forme de

presiune, au trăit și au urmat cursul pe care l-ai trasat pentru ei și au realizat ceea ce te-ai așteptat, întocmai așa cum ți-ai dorit, iar acum nu mai pot da înapoi. Dacă, ajungând să înțelegi anumite adevăruri și intențiile lui Dumnezeu datorită credinței tale și căpătând gânduri și puncte de vedere corecte, încerci acum să le spui să nu mai urmărească acele lucruri, probabil vor riposta în schimb: „Oare nu fac exact ce ai vrut? Nu m-ai învățat aceste lucruri când eram mic? Nu mi-ai cerut asta? Acum de ce mă oprești? Este greșit ceea ce fac? Am realizat aceste lucruri și pot acum să mă bucur de ele; ar trebui să fii fericit, mulțumit și mândru de mine, nu-i așa?” Cum te-ai simți la auzul acestor cuvinte? Ar trebui să fii fericit sau să verși lacrimi? N-ai avea regrete? (Ba da.) Acum nu-i mai poți câștiga înapoi. Dacă nu i-ai fi educat așa când erau mici, dacă le-ai fi oferit o copilărie fericită, fără nicio presiune, fără să-i înveți să fie deasupra celorlalți, să dețină o funcție înaltă, să câștige o mulțime de bani sau să urmărească faima, profitul și statutul, dacă i-ai fi lăsat pur și simplu să fie oameni buni, de rând, fără să le ceri să câștige mulți bani, să se bucure de multe sau să-ți dea înapoi atât de multe, cerându-le doar să fie sănătoși și fericiți, să fie oameni simpli și fericiți, poate că ar fi fost receptivi la unele dintre gândurile și punctele de vedere pe care le nutrești după ce ai început să crezi în Dumnezeu. În acel caz, poate că viețile lor ar fi fericite acum, cu mai puțină presiune din cauza vieții și societății. Deși n-ar fi dobândit faimă și profit, măcar inimile lor ar fi fost fericite, liniștite și împăcate. Însă în anii lor de dezvoltare, din cauza instigării și îndemnurilor tale repetate, sub efectul presiunii tale, au urmărit fără încetare cunoașterea, banii, faima și profitul. În cele din urmă, au dobândit faimă, profit și statut, viețile lor s-au îmbunătățit, s-au bucurat de mai multe și au câștigat mai mulți bani, dar viețile lor sunt epuizante. De fiecare dată când îi vezi, pe față li se citește oboseala. Doar când se întorc acasă, la tine, îndrăznesc să-și scoată masca și să admită că sunt obosiți și

vor să se odihnească, dar, imediat ce păşesc afară, nu mai sunt aceiaşi oameni – îşi pun din nou masca. Te uiţi la expresia lor obosită şi demnă de milă şi îţi pare rău pentru ei, dar nu ai nicio putere să-i faci să se schimbe. Nu mai pot să se schimbe. Cum s-a întâmplat asta? Nu are legătură cu modul în care i-ai educat? (Ba da.) Nu cunoşteau şi nu urmăreau în mod firesc nimic din toate acestea de la o vârstă fragedă; există în mod cert o legătură cu modul în care i-ai educat. Când le vezi chipul, când vezi că viaţa lor este în această stare, nu eşti supărat? (Ba da.) Eşti însă neputincios; nu mai rămân decât regretele şi mâhnirea. Poate simţi că Satana ţi-a luat de tot copilul, că este incapabil să se întoarcă şi că nu ai puterea de a-l salva. Aceasta fiindcă nu ţi-ai îndeplinit responsabilitatea de părinte. Tu eşti cel care i-a făcut rău, care l-a dus pe cărări greşite cu educaţia şi îndrumarea ta ideologică greşită. Nu se poate întoarce niciodată şi, în cele din urmă, rămâi doar cu regretele. Te uiţi neputincios în timp ce suferă copilul tău, corupt de această societate rea, împovărat de presiunile vieţii, şi nu ai cum să-l ajuţi. Poţi doar să spui: „Vino mai des acasă şi o să-ţi gătesc ceva delicios.” Ce probleme poate rezolva o masă? Nu poate rezolva nimic. Gândurile copiilor s-au maturizat şi au luat deja formă, iar ei nu sunt dispuşi să renunţe la faima şi statutul pe care le-au obţinut. Nu pot decât să meargă înainte şi nu se întorc niciodată. Acesta e rezultatul nefast al faptului că părinţii oferă îndrumări greşite şi le insuflă copiilor idei incorecte în anii lor de formare. Aşadar, în aceşti ani, părinţii ar trebui să-şi îndeplinească responsabilitatea, să călăuzească sănătatea psihică a copiilor lor şi să le îndrepte gândurile şi acţiunile într-o direcţie constructivă. Acesta este un aspect foarte important. Ai putea spune: „Nu ştiu multe despre educarea copiilor”, dar nici măcar nu-ţi poţi îndeplini responsabilitatea? Dacă înţelegi cu adevărat lumea şi această societate, dacă pricepi cu adevărat ce sunt faima şi profitul, dacă poţi abandona realmente faima şi profitul lumesc, atunci ar trebui să-ţi

protejezi copiii și să nu-i lași să accepte prea rapid aceste idei incorecte de la societate în anii lor de formare. De exemplu, când unii copii intră la liceu, încep să observe lucruri precum câte miliarde de dolari valorează activele unui magnat, ce tip de mașini de lux are cea mai bogată persoană din oraș, ce poziție deține o altă persoană, câți bani are, câte mașini are parcate acasă și ce tip de lucruri îi plac. Aceștia încep să se întrebe în mintea lor: „Sunt în primii ani de liceu acum. Dacă nu-mi găsesc o slujbă bună după facultate? Fără slujbă, ce o să fac dacă nu-mi permit o vilă și mașini de lux? Cum pot să devin excepțional fără bani?" Încep să-și facă griji și să-i invidieze pe cei din societate care au prestigiu și ale căror vieți sunt extravagante și luxoase. Când devin conștienți de aceste lucruri, copiii încep să asimileze diverse informații, evenimente și fenomene din societate și, în tinerele lor minți, încep să se simtă presați și anxioși, să se îngrijoreze pentru viitorul lor și să-l planifice. Într-o astfel de situație, n-ar trebui părinții să-și îndeplinească responsabilitatea și să ofere alinare și îndrumare, ajutându-i să înțeleagă cum să privească și să gestioneze corect aceste probleme? Ar trebui să se asigure că ai lor copii nu devin absorbiți de aceste lucruri de la o vârstă fragedă, astfel încât să poată dezvolta punctul de vedere corect față de ele. Spuneți-Mi, cum ar trebui părinții să se ocupe de aceste chestiuni referitoare la copii? În zilele noastre, nu sunt copiii expuși la diverse aspecte ale societății de la o vârstă foarte fragedă? (Ba da.) Nu știu copiii din zilele noastre o mulțime de lucruri despre cântăreți, staruri de cinema, vedete sportive, dar și despre celebrități de pe internet, magnați, oameni bogați și multimilionari, câți bani câștigă, cu ce se îmbracă, ce lucruri le plac, câte mașini de lux au și multe altele? (Ba da.) Prin urmare, în această societate complexă, părinții ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea părintească, să-și protejeze copiii și să le ofere o minte sănătoasă. Când copiii devin conștienți de aceste chestiuni sau când aud și primesc

informații nesănătoase, părinții ar trebui să-i învețe să dezvolte gândurile și punctele de vedere corecte, pentru a putea să se îndepărteze la timp de aceste chestiuni. Ar trebui cel puțin să le împărtășească următoarea doctrină simplă: „Ești încă tânăr și, la vârsta ta, responsabilitatea ta este să studiezi și să înveți ceea ce trebuie să înveți. N-ai nevoie să te gândești la alte lucruri; în ceea ce privește câți bani vei câștiga sau ce vei cumpăra, nu trebuie să te ocupi de aceste lucruri – sunt pentru când vei fi mare. Deocamdată, concentrează-te pe a-ți face temele, a-ți termina lucrările pe care ți le dau profesorii și a gestiona lucrurile din viața ta. N-ai nevoie să te gândești prea mult la altceva. Nu va fi prea târziu să te gândești la aceste chestiuni după ce vei intra în societate și te vei confrunta cu ele. Lucrurile care se întâmplă acum în societate sunt în grija adulților. Nu ești adult, așa că acestea nu sunt lucruri la care ar trebui să te gândești sau să participi. Pe moment, concentrează-te pe a-ți face bine temele și ascultă ce îți spunem. Suntem adulți și știm mai multe decât tine, așa că ar trebui să ne asculți, orice am spune. Dacă afli despre acele lucruri din societate și le urmezi și le imiți, nu va fi benefic pentru studiile și temele tale – s-ar putea să te afecteze la învățătură. Ce fel de persoană vei deveni mai târziu sau ce tip de carieră vei avea – acestea sunt lucruri de luat în considerare mai târziu. Deocamdată, sarcina ta este să te ocupi de studii. Dacă nu excelezi la învățătură, nu vei reuși în educația ta și nu vei fi un copil bun. Nu te gândi la alte lucruri; nu sunt relevante pentru tine. Când vei fi mai mare, vei înțelege acele lucruri.” Nu este aceasta o doctrină elementară pe care ar trebui să o înțeleagă oamenii? (Ba da.) Spuneți-le copiilor: „Sarcina ta în momentul de față este să studiezi, nu să mănânci, să bei și să te distrezi. Dacă nu studiezi, îți vei irosi timpul și îți vei neglija educația. Toate lucrurile din societate care au legătură cu mâncarea, băutura, căutarea distracțiilor și diverse altele sunt lucruri pentru adulți. Cei care nu sunt încă adulți nu ar trebui să se implice

în acele activități.” Sunt aceste cuvinte ușor de acceptat de către copii? (Da.) Nu-i lipsești de dreptul de a afla despre aceste chestiuni sau de a fi invidioși în legătură cu ele. În același timp, subliniezi ce anume ar trebui să facă. Este acesta un mod bun de educare a copiilor? (Da.) Este un mod simplu de a acționa? (Da.) Părinții ar trebui să învețe să procedeze astfel și, în măsura posibilităților, să studieze cum să-și educe și să aibă grijă de copiii lor minori în funcție de propriile abilități, condiții și calibru; ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea față de ei și să facă toate acestea cât de bine pot. Nu există standarde stricte sau rigide în această privință; variază de la o persoană la alta. Circumstanțele familiale ale fiecăruia sunt diferite, la fel și calibrul fiecăruia. Așadar, când vine vorba de îndeplinirea responsabilității de educare a copiilor, fiecare persoană are propriile metode. Ar trebui să faci orice funcționează eficient, ce oferă rezultatele dorite. Ar trebui să te adaptezi la personalitatea, vârsta și genul copiilor tăi: unii ar putea avea nevoie de puțin mai multă severitate, în timp ce alții ar putea avea nevoie de o abordare mai blândă. Unora le-ar putea fi de folos un stil mai exigent, în timp ce alții ar putea prospera într-un mediu relaxat. Părinții ar trebui să-și ajusteze metodele în funcție de situația individuală a copiilor lor. În orice caz, scopul final este de a le asigura sănătatea psihică, de a-i îndruma într-o direcție constructivă atât în gândurile lor, cât și în criteriile pentru acțiunile lor. Nu impuneți nimic din ce ar putea fi contrar umanității, ce încalcă legile dezvoltării naturale sau depășește ceea ce pot realiza ei în intervalul lor de vârstă actual sau în sfera calibrului lor. Când pot face toate acestea, părinții și-au îndeplinit deja responsabilitatea. Este acest lucru dificil de realizat? Nu este o problemă complexă.

Așteptările părinților de la urmașii lor implică două aspecte: un aspect are legătură cu așteptările din timpul anilor de formare a copiilor, iar celălalt implică așteptările atunci când copiii lor devin adulți. Ultima dată, părtășia

noastră a abordat pe scurt așteptările atunci când copiii devin adulți. Despre ce am avut părtășie? (Dumnezeule, ultima dată am avut părtășie despre speranța părinților ca ai lor copii adulți să aibă un mediu de lucru fără probleme, căsnicii fericite și împlinite și cariere de succes.) În mare, despre asta am avut părtășie. După ce părinții își cresc copiii, aceștia devin adulți și se confruntă cu situații privind serviciul, cariera, căsătoria, familia și traiul pe cont propriu, chiar creșterea propriilor urmași. Își părăsesc tatăl și mama și devin independenți, confruntându-se singuri cu fiecare problemă pe care o pot întâmpina în viață. Deoarece copiii lor sunt acum maturi, părinții nu mai poartă responsabilitatea de a se îngriji de sănătatea fizică a copiilor sau de a fi implicați direct în viețile, serviciul, căsnicia, familia lor și așa mai departe. Desigur, datorită legăturilor emoționale și de familie, părinții pot să le ofere o îngrijire simplă sau sfaturi ocazionale, să le dea câteva sugestii sau sprijin din poziția cuiva cu experiență sau să le ofere temporar grija necesară. Pe scurt, odată ce copiii devin adulți, părinții și-au îndeplinit în mare parte responsabilitățile față de copiii lor. Prin urmare, unele așteptări pe care le-ar putea avea părinții de la copiii lor adulți, cel puțin din perspectiva Mea, sunt inutile. De ce sunt inutile? Pentru că, indiferent ce se așteaptă părinții să devină copiii lor, ce fel de căsnicie, familie, serviciu sau carieră se așteaptă să aibă, fie că vor fi bogați sau săraci, și oricare ar fi așteptările părinților, acestea sunt doar niște așteptări și viețile copiilor lor adulți sunt, în cele din urmă, în propriile mâini. Bineînțeles, vorbind în general, destinul întregii vieți a fiului sau fiicei lor și dacă sunt bogați sau săraci, toate acestea sunt poruncite de Dumnezeu. Părinții nu au nicio responsabilitate sau obligație de a supraveghea aceste lucruri, nici dreptul de a interveni. Prin urmare, așteptările părintești sunt pur și simplu un fel de urare de bine bazată pe afecțiunea lor. Niciun părinte nu-și dorește ca al său copil să fie sărac, necăsătorit, divorțat, să aibă o familie disfuncțională sau

să întâmpine probleme la serviciu. Niciunul dintre ei nu se așteaptă la aceste lucruri pentru copilul său; fără îndoială, se așteaptă la ce este mai bun pentru copiii săi. Totuși, dacă așteptările părinților intră în conflict cu realitatea vieții copiilor sau dacă acea realitate este contrară așteptărilor lor, cum ar trebui să abordeze această situație? Despre acest subiect trebuie să avem părtășie. Când vine vorba de atitudinea pe care ar trebui să o manifeste față de copiii lor adulți, pe lângă faptul că-i binecuvântează în gând și au așteptări bune de la ei, indiferent ce tip de existență duc copiii lor, ce tip de destin sau viață au, ca părinți, nu pot să se pună în calea acestor lucruri. Niciun părinte nu poate schimba nimic din acestea, nici nu le poate controla. Deși le-au dat naștere copiilor și i-au crescut, așa cum am discutat anterior, părinții nu sunt stăpâni asupra destinelor copiilor. Părinții le zămislesc trupul fizic și îi cresc până devin adulți, dar în ceea ce privește destinul pe care îl vor avea copiii, acesta nu este dat sau ales de părinți și, cu siguranță, nu este decis de ei. Îți dorești ca ai tăi copii să o ducă bine, dar este asta o garanție că vor reuși? Nu-ți dorești să întâmpine nenorociri, ghinioane și tot felul de evenimente nefericite, dar înseamnă asta că vor putea să le evite? Indiferent cu ce se confruntă copiii tăi, niciunul dintre acele lucruri nu depinde de voința umană, nici nu este determinat de nevoile sau așteptările tale. Așadar, ce îți spune asta? Întrucât copiii au devenit adulți, sunt capabili să-și poarte singuri de grijă, să aibă gânduri, opinii asupra lucrurilor, principii de conduită și perspective independente asupra vieții și nu mai sunt influențați, stăpâniți, constrânși sau conduși de părinții lor, atunci sunt cu adevărat adulți. Ce înseamnă că au devenit adulți? Înseamnă că părinții lor ar trebui să renunțe. În limbajul scris, se numește „a renunța”, a-i lăsa pe copii să exploreze independent și să-și aleagă drumul în viață. Cum spunem în limbajul vorbit? „A se da la o parte.” Cu alte cuvinte, părinții ar trebui să nu le mai dea ordine copiilor lor adulți, spunând

lucruri precum: „Ar trebui să cauți slujba asta, ar trebui să lucrezi în domeniul acesta. Nu face asta, e prea riscant!” Este indicat ca părinții să le dea ordine copiilor lor adulți? (Nu.) Vor mereu să aibă în fața ochilor și sub controlul lor viețile, serviciul, căsnicia și familia copiilor lor adulți, devenind anxioși, îngrijorați, temători și preocupați dacă nu știu sau nu pot controla ceva, spunând: „Dacă fiul meu nu ia în considerare acea problemă cu atenție? Ar putea să aibă probleme cu legea? N-am bani pentru un proces! Dacă este dat în judecată și nu avem bani, ar putea să intre la închisoare? Dacă ajunge la închisoare, ar putea să fie acuzat pe nedrept de oameni răi și să primească opt sau zece ani de detenție? O să-l părăsească soția? Cine o să aibă grijă de copii?” Cu cât se gândesc mai mult la asta, cu atât au mai multe motive de îngrijorare. „Fiica mea are necazuri la serviciu: oamenii se poartă mereu urât cu ea și nici șeful ei nu o tratează bine. Ce putem face? Oare ar trebui să-i găsim altă slujbă? Ar trebui să tragem niște sfori, să apelăm la niște cunoștințe, să cheltuim ceva bani și să-i găsim o slujbă de funcționar într-un departament guvernamental unde să nu aibă mult de lucru în fiecare zi? Chiar dacă salariul nu este mare, măcar nu va fi tratată rău. Nu ne-a lăsat inima să o lovim când era mică și am răsfățat-o ca pe o prințesă; acum este intimidată de alții. Ce-ar trebui să facem?” Își fac griji până într-acolo încât nu pot mânca sau dormi și gurile li se umplu de bășici din cauza neliniștii. Devin anxioși și pun la suflet oricând copiii lor se confruntă cu ceva. Vor să fie implicați în tot, participând în fiecare situație. Ori de câte ori copiii lor se îmbolnăvesc sau întâmpină vreo dificultate, părinții suferă cumplit și se întristează, spunând: „Vreau doar să-ți fie bine. De ce nu îți este bine? Vreau să-ți meargă totul din plin, să decurgă totul exact cum îți dorești, exact cum îți planifici. Vreau să te bucuri de succes, nu să ai ghinion, să fii înșelat sau să ți se înscenеze ceva și să ai necazuri cu legea!” Unii copii fac un credit ipotecar pentru casă, iar

creditul lor poate fi pe treizeci sau chiar cincizeci de ani. Părinții lor încep să-și facă griji: „Când vor fi achitate toate împrumuturile astea? Nu e ca și cum ar fi sclavii creditului? Generația noastră n-a avut nevoie de credit ca să-și cumpere o casă. Trăiam în apartamente puse la dispoziție de firmă și plăteam o chirie modică în fiecare lună. Eram foarte relaxați locuind acolo. În zilele noastre, tinerilor le este foarte greu; chiar nu le este deloc ușor. Trebuie să facă un credit ipotecar și, chiar dacă trăiesc bine, muncesc din greu în fiecare zi – sunt epuizați! Deseori muncesc până târziu și fac ore suplimentare, nu au un program fix de masă și de somn și cumpără mereu mâncare la pachet. Stomacul lor suferă, la fel și sănătatea lor. Trebuie să le gătesc și să le fac curățenie. Trebuie să le fac ordine, pentru că ei n-au timp – viețile lor sunt haotice. Sunt o femeie bătrână acum, am oase bătrâne și nu pot face multe, așa că o să le fiu doar servitoare. Dacă angajează o servitoare adevărată, vor trebui să cheltuie bani și s-ar putea să nu fie de încredere. Așa că o să le fiu servitoarea lor gratis.” Prin urmare, devine servitoare, făcând curățenie și ordine în fiecare zi în casa copiilor ei, gătind când vine ora mesei, cumpărând legume și cereale și asumându-și nenumărate responsabilități. Din părinte, devine o slujnică bătrână, o servitoare. Când copiii ei se întorc acasă și nu sunt într-o dispoziție bună, trebuie să le privească expresiile și să vorbească cu grijă până când sunt fericiți din nou și doar atunci poate fi și ea fericită. Este fericită când copiii ei sunt fericiți și îngrijorată când copiii ei sunt îngrijorați. Este acesta un mod valoros de a trăi? Nu diferă de a-și pierde identitatea.

Este posibil ca părinții să suporte costul destinelor copiilor lor? Pentru a urmări faima, profitul și plăcerile lumești, copiii sunt dispuși să îndure orice greutăți le apar în cale. Mai mult, ca adulți, este în regulă să înfrunte orice dificultăți sunt necesare pentru supraviețuirea lor? Cât de mult se bucură, la fel de mult ar trebui să fie pregătiți să sufere – acest lucru este

natural. Părinții și-au îndeplinit responsabilitățile și apoi, indiferent de ce anume își doresc copiii lor să se bucure, ei n-ar trebui să achite nota. Oricât de bună ar fi viața pe care o doresc părinții pentru copiii lor, dacă aceștia din urmă vor să se bucure de lucruri frumoase, ar trebui să suporte singuri toată presiunea și suferința, nu părinții lor. Prin urmare, dacă părinții vor mereu să facă totul pentru copiii lor și să suporte costul pentru greutățile acestora, devenind de bunăvoie sclavii lor, nu este ceva exagerat? Este inutil, pentru că depășește ceea ce este de așteptat din partea părinților. Un alt motiv însemnat este că, indiferent ce sau cât de multe faci pentru copiii tăi, nu le poți schimba destinul sau alina suferința. Fiecare om care încearcă să se descurce în societate, fie că urmărește faima și profitul sau merge pe calea corectă în viață, ca adult, trebuie să-și asume responsabilitatea pentru propriile dorințe și idealuri și să plătească din propriul buzunar. Nimeni n-ar trebui să-și asume ceva pentru el; nici măcar părinții lui, oamenii care i-au dat naștere și l-au crescut, cei mai apropiați oameni de el, nu sunt obligați să-l întrețină sau să-i împărtășească suferința. Părinții nu sunt diferiți în această privință, deoarece nu pot schimba nimic. Așadar, orice faci pentru copiii tăi e în zadar. Întrucât e în zadar, ar trebui să renunți la acest plan de acțiune. Deși s-ar putea ca părinții să fie bătrâni și să-și fi îndeplinit deja responsabilitățile și obligațiile față de copii, deși orice fac părinții este nesemnificativ în ochii copiilor, tot ar trebui să aibă propria demnitate, propriile preocupări și propria misiune de îndeplinit. Fiind o persoană care crede în Dumnezeu și urmărește adevărul și mântuirea, ar trebui să-ți folosești energia și timpul care ți-au rămas în viață pentru a-ți îndeplini datoria și orice ți-a încredințat Dumnezeu; n-ar trebui să-ți petreci deloc timpul cu copiii tăi. Viața ta nu le aparține lor și n-ar trebui irosită pentru viețile sau supraviețuirea lor, nici pentru a-ți satisface așteptările de la ei. În schimb, ar trebui devotată datoriei și sarcinii pe care ți le-a încredințat

Dumnezeu, precum și misiunii pe care ar trebui să o îndeplinești ca ființă creată. Aici se află valoarea și sensul vieții tale. Dacă ești dispus să-ți pierzi demnitatea și să devii sclavul copiilor tăi, să te îngrijorezi în privința lor și să faci orice pentru ei ca să-ți satisfaci propriile așteptări de la ei, toate acestea sunt lipsite de însemnătate și de valoare și nu vor fi lăudate. Dacă insiști să procedezi astfel și nu renunți la aceste idei și acțiuni, înseamnă doar că nu ești cineva care urmărește adevărul, că nu ești o ființă creată calificată și că ești destul de răzvrătit. Nu prețuiești nici viața, nici timpul pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Dacă îți folosești viața și timpul doar pentru trupul și afecțiunile tale și nu pentru datoria pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu, viața ta este inutilă și lipsită de valoare. Nu meriți să trăiești, nu meriți să te bucuri de viața pe care ți-a dat-o Dumnezeu și de nimic din ce ți-a dat El. Dumnezeu ți-a dat copii doar ca să te bucuri de procesul de a-i crește, să dobândești din acesta experiență și cunoștințe de viață ca părinte, să-ți îngăduie să experimentezi ceva special și extraordinar în viața omenească și apoi să-ți lași urmașii să se înmulțească… Desigur, scopul este și să-ți îndeplinești responsabilitatea de ființă creată ca părinte. Este responsabilitatea pe care Dumnezeu a poruncit să o îndeplinești față de generația următoare, precum și rolul de părinte pe care îl joci față de generația următoare. Într-o privință, scopul este să treci prin acest proces extraordinar de creștere a copiilor și, în altă privință, este să joci un rol în cultivarea următoarei generații. Odată ce este îndeplinită această obligație și copiii tăi devin adulți, dacă au un mare succes sau rămân indivizi de rând, simpli și obișnuiți, nu are nicio legătură cu tine, deoarece destinul lor nu este determinat de tine, nici nu este alegerea ta și, în mod sigur, nu le-ai dat tu acest destin – este poruncit de Dumnezeu. Întrucât este poruncit de Dumnezeu, n-ar trebui să intervii sau să-ți bagi nasul în viața sau supraviețuirea lor. Obiceiurile, rutina zilnică și atitudinea lor față de viață,

orice strategii de supraviețuire au, orice perspectivă asupra vieții, orice atitudine față de lume – acestea sunt alegerile lor și nu sunt în grija ta. Nu ai nicio obligație să le corectezi sau să suporți vreo suferință în numele lor, ca să te asiguri că sunt fericiți în fiecare zi. Toate aceste lucruri sunt inutile. Destinul fiecărei persoane este determinat de Dumnezeu; prin urmare, câte binecuvântări sau suferințe cunosc în viață, ce fel de familie, căsnicie și copii au, prin ce experiențe trec în societate și prin ce evenimente trec în viață – nici măcar ei înșiși nu pot anticipa sau schimba astfel de lucruri, iar părinții au și mai puțin capacitatea de a le schimba. Așadar, în cazul în care copiii se confruntă cu dificultăți, părinții ar trebui să ajute în mod pozitiv și proactiv dacă au această posibilitate. Dacă nu, cel mai bine este să se relaxeze și să privească aceste chestiuni din perspectiva ființelor create, tratându-și deopotrivă copiii ca pe niște ființe create. Suferința pe care o cunoști trebuie să o cunoască și ei; viața pe care o trăiești trebuie să o trăiască și ei; procesul prin care ai trecut crescându-ți copiii trebuie să-l parcurgă și ei; suișurile și coborâșurile, înșelăciunea și amăgirea pe care le întâmpini în societate și printre oameni, încurcăturile emoționale și conflictele interpersonale și fiecare lucru asemănător prin care ai trecut, vor trece și ei prin acestea. La fel ca tine, și ei sunt ființe umane corupte, purtate de curenții răului, corupte de Satana; nu poți scăpa de asta și nici ei nu pot scăpa. În consecință, dorința de a-i ajuta să evite toate suferințele și să se bucure de toate binecuvântările din lume este o iluzie stupidă și o idee prostească. Oricât de lungi ar fi aripile unui vultur, tot nu-i pot proteja puiul pe durata întregii sale vieți. În cele din urmă, puiul de vultur va ajunge în punctul în care va trebui să crească și să-și ia zborul. Când puiul va decide să-și ia zborul, nimeni nu știe unde va fi bucățica lui de cer sau unde va alege să zboare. Prin urmare, cea mai rațională atitudine pentru părinți, după ce le cresc copiii, este să le dea drumul, să-i lase să cunoască viața pe

cont propriu, să-i lase să trăiască independent și să se confrunte cu diversele provocări din viață, să se ocupe de acestea și să le rezolve singuri. Dacă îți cer ajutorul și ai posibilitatea și condițiile, desigur că poți să le dai o mână de ajutor și să le oferi sprijinul necesar. Cu toate acestea, condiția prealabilă este ca, indiferent ce ajutor le oferi, fie că este financiar sau psihologic, acesta poate fi doar temporar și nu poate schimba niciun aspect esențial. Copiii trebuie să meargă pe propriul drum în viață, iar tu n-ai nicio obligație să-ți asumi vreo problemă sau consecință de-a lor. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă părinții față de copiii lor adulți.

După ce au înțeles atitudinea pe care ar trebui să o aibă față de copiii lor adulți, oare ar trebui, de asemenea, ca părinții să renunțe la așteptările de la aceștia? Unii părinți ignoranți nu pot înțelege viața sau destinul, nu recunosc suveranitatea lui Dumnezeu și au tendința de a face lucruri ignorante în privința copiilor lor. De exemplu, după ce copiii lor devin independenți, pot întâmpina anumite situații speciale, greutăți sau incidente majore; unii se confruntă cu boli, unii sunt implicați în procese, unii divorțează, unii sunt păcăliți și escrocați și alții sunt răpiți, vătămați, bătuți crunt sau riscă să moară. Unii chiar ajung să ia droguri și așa mai departe. Ce ar trebui să facă părinții în aceste situații speciale și importante? Care este reacția tipică a celor mai mulți părinți? Oare fac ce ar trebui să facă în calitate de ființe create și de părinți? Foarte rar se întâmplă ca părinții să audă astfel de vești și să reacționeze la fel ca în cazul unui străin. Cei mai mulți părinți stau treji toată noaptea până albesc, nu au somn noapte după noapte, își pierd pofta de mâncare în timpul zilei, își storc creierii gândindu-se și unii chiar plâng amarnic, până li se înroșesc ochii și le seacă lacrimile. Se roagă fierbinte lui Dumnezeu, pentru ca El să le ia în considerare credința și să le protejeze copiii, să-i favorizeze și binecuvânteze, să le arate milă și să le cruțe viețile. Ca părinți aflați într-o astfel de situație, toate

slăbiciunile, vulnerabilitățile și sentimentele lor omenești față de copiii lor sunt date în vileag. Ce mai este dat în vileag? Răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu. Îl imploră pe Dumnezeu și se roagă Lui, insistând să le protejeze copiii de calamitate. Chiar dacă are loc un dezastru, se roagă să nu le moară copiii, să poată scăpa de pericol, să nu fie vătămați de oameni răi, să nu li se agraveze boala, ci să se amelioreze și așa mai departe. Pentru ce se roagă ei, de fapt? (Dumnezeule, prin aceste rugăciuni, Îi cer lucruri lui Dumnezeu, plângându-se subtil.) Într-o privință, sunt extrem de nemulțumiți de nenorocirea copiilor lor, plângându-se că Dumnezeu n-ar fi trebuit să permită ca astfel de lucruri să li se întâmple. Nemulțumirea lor se amestecă cu plângeri și ei Îi cer lui Dumnezeu să Se răzgândească, să nu acționeze așa, să le salveze copiii din pericol, să-i țină în siguranță, să le vindece boala, să-i ajute să scape de procese, să evite calamitatea când are loc și așa mai departe – pe scurt, să îndepărteze toate obstacolele. Rugându-se astfel, într-o privință, se plâng lui Dumnezeu și, în alta, au cerințe de la El. Nu este aceasta o manifestare a răzvrătirii? (Ba da.) În mod implicit, spun că faptele lui Dumnezeu nu sunt corecte sau bune, că El n-ar trebui să Se poarte așa. Fiindcă este vorba de copiii lor și fiindcă sunt credincioși, consideră că Dumnezeu n-ar trebui să permită ca astfel de lucruri să li se întâmple copiilor lor. Copiii lor sunt diferiți de alții; ar trebui să primească binecuvântări preferențiale de la Dumnezeu. Datorită credinței lor în Dumnezeu, El ar trebui să le binecuvânteze copiii și, în caz contrar, se supără, plâng, fac crize de nervi și nu mai vor să-L urmeze pe Dumnezeu. Dacă le moare copilul, simt că nici ei nu mai pot continua să trăiască. Este acesta sentimentul pe care îl nutresc? (Da.) Nu este aceasta o formă de protest împotriva lui Dumnezeu? (Ba da.) E un protest față de Dumnezeu. Seamănă cu câinii care cer să fie hrăniți la ora mesei și fac urât dacă masa întârzie chiar și puțin. Apucă bolul de mâncare în bot și îl trântesc pe podea

– nu este irezonabil? (Ba da.) Uneori, dacă le dai carne câteva zile la rând, dar ocazional nu primesc o zi carne, cu temperamentul lor de animale, câinii ar putea să-și arunce mâncarea pe podea sau să ia bolul de mâncare în bot și să-l trântească pe jos, cerând carne, deoarece consideră că asta trebuie să primească și este inacceptabil să nu li se dea. Oamenii pot fi exact la fel de irezonabili. Când copiii lor se confruntă cu necazuri, părinții se plâng lui Dumnezeu, au cerințe de la El și protestează împotriva Lui. Nu este mai mult sau mai puțin comportamentul animalelor? (Ba da.) Animalele nu înțeleg adevărul sau așa-zisele doctrine ale oamenilor și sentimentele umane. Când fac urât sau se poartă neadecvat, este oarecum de înțeles. Dar când oamenii protestează astfel împotriva lui Dumnezeu, sunt oare rezonabili? Pot fi iertați? Dacă animalele s-ar purta așa, oamenii ar putea spune: „Micuțul ăsta are ceva temperament. Știe chiar și să protesteze; e destul de deștept. Cred că n-ar trebui să-l subestimăm.” Li se pare amuzant și cred că acest animal nu e în niciun caz obișnuit. Prin urmare, când un animal face o criză, oamenii îl apreciază mai mult. Dacă un om ar protesta împotriva lui Dumnezeu, ar trebui Dumnezeu să aibă aceeași considerație față de el și să spună: „Individul ăsta are cerințe foarte mari; nu e în niciun caz obișnuit!” Te-ar stima Dumnezeu în acest mod? (Nu.) Așadar, cum definește El acest comportament? Nu este răzvrătire? (Ba da.) Oare oamenii care cred în Dumnezeu nu știu că acest comportament este greșit? Nu a trecut de mult timp epoca în care „Credința unei persoane în Domnul aduce binecuvântări întregii familii”? (Ba da.) Atunci, de ce mai țin post și se roagă oamenii astfel, pledând fără rușine ca Dumnezeu să le protejeze și să le binecuvânteze copiii? De ce mai îndrăznesc să protesteze și să rivalizeze cu Dumnezeu, spunând: „Dacă nu procedezi așa, o să mă rog în continuare; o să țin post!” Ce înseamnă postul? Înseamnă că faci greva foamei, care, pe de altă parte, înseamnă că te porți cu nerușinare și ai o criză de nervi. Când

oamenii se poartă cu nerușinare față de alții, ar putea să bată din picioare, spunând: „Copilul meu s-a dus; nu mai vreau să trăiesc, nu pot continua!” Nu fac asta când sunt înaintea lui Dumnezeu; vorbesc destul de elegant, spunând: „Dumnezeule, Te implor să-mi protejezi copilul și să-i vindeci boala. Dumnezeule, Tu ești marele doctor care salvează oameni – poți face orice. Te implor să veghezi asupra lui și să-l protejezi. Duhul Tău este peste tot, Tu ești drept, ești un Dumnezeu care le arată oamenilor milă. Ai grijă de ei și îi prețuiești.” Ce înseamnă asta? Nimic din ceea ce spun nu este greșit, doar că nu e momentul potrivit să spună astfel de lucruri. Implicația este că, dacă Dumnezeu nu-ți salvează și nu-ți protejează copilul, dacă nu-ți împlinește dorințele, nu este un Dumnezeu iubitor, este lipsit de iubire, nu este un Dumnezeu milos și nu este Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Nu este nerușinat acest comportament? (Ba da.) Îl onorează pe Dumnezeu ca măreț oamenii care se poartă nerușinat? Au inimi cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Cei care se poartă nerușinat sunt exact ca niște canalii – nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Îndrăznesc să rivalizeze cu El și să protesteze împotriva Lui și chiar să se poarte nerezonabil. Nu e ca și cum ar căuta moartea? (Ba da.) De ce sunt copiii tăi atât de speciali? Când Dumnezeu orchestrează sau decide soarta altcuiva, crezi că este în regulă atât timp cât n-are legătură cu tine, dar crezi că n-ar trebui să poată decide soarta copiilor tăi? În ochii lui Dumnezeu, întreaga omenire este sub suveranitatea Lui și nimeni nu poate scăpa de suveranitatea și rânduielile făcute de mâinile Sale. De ce ar fi copiii tăi o excepție? Suveranitatea lui Dumnezeu este poruncită și planificată de El. Este în regulă faptul că vrei să o schimbi? (Nu.) Nu este în regulă. Așadar, oamenii nu trebuie să facă lucruri nesăbuite sau irezonabile. Orice face Dumnezeu se bazează pe cauze și efecte predeterminate – ce legătură are cu tine? Dacă te împotrivești suveranității Lui, cauți moartea. Dacă nu vrei ca ai tăi copii să experimenteze aceste

lucruri, cauza este afecțiunea, nu dreptatea, mila sau bunătatea – este doar din cauza efectului afecțiunii tale. Afecțiunea este purtătorul de cuvânt al egoismului. Acea afecțiune pe care o simți nu merită expusă; nu o poți justifica nici față de tine și, totuși, vrei să o folosești ca să-L șantajezi pe Dumnezeu. Unii chiar spun: „Copilul meu e bolnav și, dacă moare, n-o să-mi continui viața!" Chiar ai neobrăzarea să mori? Încearcă atunci să mori! Este sinceră credința unor astfel de oameni? Chiar n-o să mai crezi în Dumnezeu dacă îți moare copilul? Ce-ar putea să schimbe moartea lui? Dacă nu crezi în Dumnezeu, nici identitatea Lui și nici statutul Lui nu se vor schimba. Dumnezeu este tot Dumnezeu. Nu este Dumnezeu deoarece crezi tu în El, nici nu încetează să fie Dumnezeu din cauza lipsei tale de credință. Chiar dacă întreaga omenire n-ar crede în Dumnezeu, identitatea și esența Lui ar rămâne neschimbate. Statutul Lui ar rămâne neschimbat. Va fi mereu Cel care este suveran peste soarta întregii omeniri și a universului-lume. N-are nicio legătură cu credința ta. În cazul în care crezi, ți se va arăta îngăduință. Dacă nu crezi, nu vei avea șansa la mântuire și nu o vei obține. Îți iubești și îți protejezi copiii, ai afecțiune față de ei, nu poți renunța la ei și, astfel, nu-I permiți lui Dumnezeu să facă nimic. Are sens acest lucru? Este conform cu adevărul, cu moralitatea sau cu umanitatea? Nu este conform cu nimic, nici măcar cu moralitatea, nu-i așa? Nu îți prețuiești copiii, îi ocrotești – te afli sub influența afecțiunii tale. Spui chiar că nu-ți vei mai continua viața dacă îți moare copilul. Întrucât ești atât de iresponsabil față de propria viață și nu prețuiești viața pe care ți-a dăruit-o Dumnezeu, dacă vrei să trăiești pentru copiii tăi, atunci n-ai decât să mori împreună cu ei. Indiferent de ce se îmbolnăvesc aceștia, ar trebui să te infectezi rapid cu aceeași boală și să muriți împreună; sau fă rost pur și simplu de o frânghie cu care să te spânzuri, n-ar fi ușor? După ce vei muri, tu și copiii tăi veți fi la fel? Veți mai avea aceeași relație fizică? Veți mai

avea afecțiune unii față de ceilalți? Când te vei întoarce pe lumea cealaltă, te vei schimba. Nu va fi așa? (Ba da.) Când oamenii privesc lucrurile cu ochii lor și judecă dacă sunt bune sau rele și care este natura lor, pe ce se bazează ei? Pe gândurile lor. Doar privind lucrurile cu ochii lor, nu pot vedea dincolo de lumea materială; nu pot vedea pe tărâmul spiritual. Ce vor gândi oamenii în mințile lor? „În lumea aceasta, oamenii care mi-au dat naștere și m-au crescut îmi sunt cei mai apropiați și mai dragi. Și eu îi iubesc pe cei care mi-au dat naștere și m-au crescut. În orice moment, copilul meu este mereu cel mai apropiat de mine și-mi prețuiesc mereu copilul cel mai mult.” Aceasta este întinderea peisajului și orizontului lor mental; atât de „vast” este peisajul lor mental. Este acesta un lucru nesăbuit sau nu? (Este nesăbuit.) Nu este infantil? (Este infantil.) Atât de infantil! Copiii tăi sunt legați de tine doar prin sânge în această viață; cum rămâne cu viața lor anterioară, cum s-au înrudit cu tine atunci? Unde vor merge după ce vor muri? Odată ce mor, trupul lor își dă ultima suflare, sufletul lor pleacă și ei își iau rămas-bun de la tine. Nu te vor mai recunoaște, nici măcar nu vor rămâne o secundă, pur și simplu se vor întoarce pe lumea cealaltă. Când se întorc pe lumea cealaltă, tu plângi, îți este dor de ei și te simți nefericit și îndurerat, spunând: „Copilul meu s-a dus și n-o să-l mai pot vedea niciodată!” Oare un mort este conștient de ceva? Nu este conștient de tine, nu-i este câtuși de puțin dor de tine. Odată ce-și părăsește trupul, devine imediat o terță parte și nu mai are nicio relație cu tine. Cum te privește? Spune: „Bătrâna aceea, bătrânul acela – pe cine plâng ei? Ah, plâng pentru un trup. Simt că tocmai am fost separat de acel trup: nu sunt la fel de greu acum și nu mai sufăr de durerea bolii – sunt liber.” Așa se simte. După ce moare și își părăsește corpul, continuă să existe în lumea cealaltă, apărând într-o formă diferită, și nu mai are nicio relație cu tine. Tu plângi și tânjești după el aici, suferind din cauza lui, dar el nu simte nimic, nu știe

nimic. După mulți ani, din cauza sorții sau a unei coincidențe, îți poate deveni coleg ori conațional sau poate trăi la mare distanță de tine. Deși trăiți în aceeași lume, veți fi două persoane diferite, fără nicio legătură între voi. Deși unii oameni pot recunoaște că au fost cutare sau cutare în viața anterioară din cauza unor circumstanțe speciale sau fiindcă s-a spus ceva special, totuși nu simt nimic când te văd și tu nu simți nimic când îi vezi. Chiar dacă a fost copilul tău în viața anterioară, nu simți nimic pentru el acum – te gândești doar la copilul tău mort. Nici el nu simte nimic pentru tine: are proprii părinți, propria familie și alt nume – nu are nicio relație cu tine. Dar tu ești tot acolo, fiindu-ți dor de el – de ce anume îți este dor? Îți este dor numai de corpul fizic și de numele care a fost cândva legat de tine prin sânge; este doar o imagine, o umbră care dăinuie în gândurile sau mintea ta – nu are nicio valoare reală. S-a reîncarnat, s-a transformat într-un om sau în orice altă ființă vie – nu are nicio relație cu tine. Prin urmare, când unii părinți spun: „Dacă îmi moare copilul, nici eu n-o să mai trăiesc!" este pur și simplu ignoranță! Firul vieții sale a ajuns la sfârșit, dar tu de ce să nu mai trăiești? De ce vorbești atât de iresponsabil? Firul vieții sale a ajuns la sfârșit, Dumnezeu l-a tăiat, iar el are altă sarcină – ce te privește pe tine? Dacă vei avea o altă sarcină, Dumnezeu îți va tăia și ție firul, dar tu nu ai încă, așa că trebuie să trăiești în continuare. Dacă Dumnezeu vrea să trăiești, nu poți muri. Indiferent dacă este vorba de părinți, de copii sau de orice alte rude sau persoane legate prin sânge în viața lor, în ceea ce privește afecțiunea, oamenii ar trebui să aibă următoarea opinie și înțelegere: referitor la afecțiunea care există între oameni, dacă aceasta este între rude de sânge, e suficient să-și îndeplinească responsabilitatea. În afară de a-și îndeplini responsabilitățile, oamenii nu au nici obligația și nici capacitatea de a schimba ceva. Prin urmare, este iresponsabil din partea părinților să spună: „Dacă ai noștri copii s-au dus, dacă noi, ca părinți, trebuie să ne

îngropăm copiii, atunci nu vom continua să trăim.” Dacă într-adevăr copiii sunt îngropați de părinții lor, se poate spune doar că timpul lor pe această lume a fost doar atât de lung și că au trebuit să plece. Dar părinții lor sunt încă aici, așa că ar trebui să continue să trăiască bine. Desigur, în funcție de umanitatea lor, este normal ca oamenii să se gândească la copiii lor, dar n-ar trebui să irosească timpul care le-a rămas fiindu-le dor de copiii lor decedați. Este nesăbuit. Așadar, când abordează această chestiune, într-o anumită privință, oamenii ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru propria viață și, în alta, se cuvine să înțeleagă pe deplin relațiile familiale. Relația care există cu adevărat între oameni nu se bazează pe legăturile trupului și ale sângelui, ci este o relație între o ființă vie și o alta creată de Dumnezeu. Acest tip de relație nu cunoaște legături ale trupului și sângelui; este doar între două ființe vii independente. Dacă privești lucrurile din această perspectivă, ca părinte, când ai tăi copii au nesansa de a se îmbolnăvi sau dacă viețile lor sunt în pericol, se cuvine să înfrunți corect aceste probleme. N-ar trebui să renunți la timpul care ți-a rămas, la calea pe care se cuvine să mergi sau la responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești din cauza nenorocirilor sau a decesului copiilor tăi – ar trebui să înfrunți corect această situație. Dacă ai gândurile și punctele de vedere corecte și îți poți da seama de aceste lucruri, vei fi în stare să depășești rapid disperarea, mâhnirea și dorul, dar dacă nu-ți poți da seama de ele? Atunci te-ar putea bântui tot restul vieții, până în ziua în care vei muri. Însă dacă îți poți da seama de această circumstanță, va exista o limită a acestei perioade din viața ta. Nu va dura la nesfârșit, nici nu te va însoți în ultima parte a vieții tale. Dacă îți poți da seama de aceste lucruri, te poți elibera de o parte din ele, ceea ce este bine pentru tine. Dacă însă nu-ți poți da seama de legăturile familiale dintre tine și copiii tăi, atunci nu vei fi în stare să te eliberezi și aceasta va fi o problemă chinuitoare pentru tine.

Niciun părinte nu este lipsit de emoție când îi mor copiii. Când orice părinte este nevoit să-și îngroape copiii sau când își vede copiii într-o situație nefericită, își va petrece restul vieții gândindu-se la ei și făcându-și griji pentru ei, incapabil să scape de durere. Nimeni nu poate scăpa: este o cicatrice și o rană de neșters de pe suflet. Oamenilor nu le este ușor să renunțe la acest atașament emoțional cât timp trăiesc în trup și, prin urmare, suferă din cauza lui. Totuși, dacă îți poți da seama de acest atașament emoțional față de copiii tăi, va deveni mult mai puțin intens. Desigur, vei suferi într-o măsură mult mai mică; este imposibil să nu suferi deloc, dar suferința ta va fi mult redusă. Dacă nu-ți poți da seama de această problemă, va fi chinuitoare pentru tine. Dacă poți, va fi fost o experiență specială care ți-a provocat o traumă emoțională gravă, făcându-te să apreciezi și să înțelegi mai profund viața, legăturile familiale și umanitatea și îmbogățindu-ți experiența de viață. Bineînțeles, nimeni nu vrea să aibă sau să cunoască acest tip anume de îmbogățire. Nimeni nu vrea să se confrunte cu aceasta, dar dacă apare această situație, trebuie să o tratezi corect. Ca să nu fii crud cu tine însuți, ar trebui să renunți la gândurile și punctele de vedere tradiționale, putrede și greșite pe care le-ai avut anterior. Ar trebui să-ți înfrunți legăturile emoționale și de sânge așa cum trebuie și să privești corect moartea copiilor tăi. Odată ce vei înțelege cu adevărat acest lucru, vei fi capabil să renunți complet, iar această chestiune nu te va mai tortura. Mă înțelegi, nu-i așa? (Da.)

Unii oameni spun: „Copiii sunt bunuri dăruite părinților de Dumnezeu și, prin urmare, reprezintă proprietatea privată a părinților.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Unii părinți, auzind aceasta, spun: „Este o afirmație corectă. Nimic altceva nu ne aparține, doar copiii noștri, care sunt sânge din sângele nostru. Sunt cei mai dragi nouă.” Este corectă această afirmație? (Nu.) Ce este incorect la ea? Vă rog să vă explicați raționamentul. Este

adecvat să-i tratăm pe copii ca pe proprietatea noastră privată? (Nu, nu este.) De ce nu este adecvat? (Pentru că proprietatea privată ne aparține nouă, și nu altora. Însă relația dintre copii și părinții este, de fapt, doar o relație trupească. Viața umană vine de la Dumnezeu, este suflarea dăruită de El. Dacă cineva crede că a dat viață copiilor săi, perspectiva și poziția sa sunt incorecte și, în plus, nu crede deloc în suveranitatea și rânduirea lui Dumnezeu.) Nu așa stau lucrurile? În afară de relația fizică, în ochii lui Dumnezeu, viețile copiilor și ale părinților sunt independente. Ei nu aparțin unii altora, nici nu au o relație ierarhică. Bineînțeles, relația dintre ei nu este, în niciun caz, cea dintre un proprietar și proprietatea lui. Viețile lor vin de la Dumnezeu și El este suveran peste destinele lor. Pur și simplu, copiii se nasc din părinții lor, părinții sunt mai în vârstă decât copiii lor și copiii sunt mai tineri decât părinții; însă, din cauza acestei relații, acestui fenomen superficial, oamenii îi consideră pe copii accesoriile și proprietatea privată a părinților lor. Situația nu este abordată astfel de la rădăcinile sale, ci pe baza nivelului superficial, a trupului și afecțiunii. Prin urmare, această manieră de observare este în sine greșită, la fel și această perspectivă. Nu este așa? (Ba da.) Întrucât copiii nu sunt accesoriile sau proprietatea privată a părinților lor, ci oameni independenți, indiferent ce fel de așteptări au părinții de la copiii lor după ce cresc, aceste așteptări trebuie să rămână niște idei în mințile lor – nu se pot transforma în realitate. Firește, chiar dacă părinții au așteptări de la copiii lor adulți, n-ar trebui să încerce să le realizeze, nici să le folosească pentru a-și îndeplini promisiunile, pentru a face sacrificii sau a plăti vreun preț pentru ei. Deci ce ar trebui să facă părinții? Ar trebui să le dea drumul copiilor lor adulți după ce aceștia și-au creat vieți independente și au dobândit capacitatea de a supraviețui. Eliberarea este singura modalitate adevărată de a le arăta respect și de a fi responsabili pentru ei. A-și domina mereu copiii, a-i controla sau a-și dori

să se amestece și să participe în viețile și supraviețuirea lor este un comportament ignorant și lipsit de sens din partea părinților, dar și un mod copilăresc de a face lucrurile. Oricât de mari ar fi așteptările pe care părinții le au de la copiii lor, ele nu pot schimba nimic și nu se vor transforma niciodată în realitate. Prin urmare, dacă părinții sunt înțelepți, ar trebui să renunțe la toate aceste așteptări realiste sau nerealiste, să adopte o perspectivă și o atitudine corectă din care să se ocupe de relația cu copiii lor și din care să abordeze fiecare acțiune întreprinsă de copiii lor adulți sau fiecare eveniment care se întâmplă în viața lor. Acesta este principiul. Este adecvat? (Da, este adecvat.) Dacă îl poți realiza, asta dovedește că accepți aceste adevăruri. Dacă nu poți și insiști să faci lucrurile după bunul plac, gândind că afecțiunea față de familie este cel mai măreț și mai important lucru, precum și cel mai semnificativ din lume, de parcă ai putea să controlezi soarta copiilor tăi și să le ții destinul în mâinile tale, atunci n-ai decât să încerci – vei vedea care va fi rezultatul final. Se înțelege de la sine că se poate sfârși doar printr-o înfrângere lamentabilă, fără un final bun.

Pe lângă aceste așteptări de la copiii lor adulți, părinții au și o cerință pentru proprii copii, o cerință comună tuturor părinților din lume, și anume speranța că pot fi copii respectuoși și care își tratează părinții bine. Desigur, anumite grupuri etnice și regiuni au cerințe mai precise de la copii. De exemplu, pe lângă respectul față de părinții lor, trebuie și să aibă grijă de ei până când mor și să le organizeze înmormântarea, să locuiască împreună cu părinții după ce ajung la vârsta adultă și să-și asume responsabilitatea pentru mijloacele de trai ale părinților. Acesta este ultimul aspect al așteptărilor părintești de la urmași pe care îl vom discuta acum – cerința ca ai lor copii să fie respectuoși și să aibă grijă de ei la bătrânețe. Nu este aceasta intenția inițială a tuturor părinților atunci când au copii, precum și o cerință de bază de la copiii lor? (Ba da.) Părinții își întreabă copiii când sunt

încă mici și nu înțeleg lucrurile: „Când o să fii mare și o să câștigi bani, pentru cine o să-i cheltui? O să-i cheltui pentru mami și tati?” „Da.” „O să-i cheltui pentru părinții lui tati?” „Da.” „O să-i cheltui pentru părinții mamei?” „Da.” Câți bani poate câștiga un copil în total? Trebuie să-și întrețină părinții, bunicii din ambele părți și chiar rudele îndepărtate. Spuneți-Mi, nu este o povară grea pentru un copil, nu este lipsit de noroc? (Ba da.) Chiar dacă vorbește în felul inocent, naiv, în care vorbesc copiii, și nu știe ce spune de fapt, acest lucru reflectă o anumită realitate, și anume că părinții își cresc copiii cu un scop și că acel scop nu este nici pur, nici simplu. Când copiii sunt încă foarte mici, părinții încep deja să le impună cerințe și îi testează mereu, întrebând: „Când o să te faci mare, o să-i sprijini pe mami și tati?” „Da.” „O să-i sprijini pe părinții lui tati?” „Da.” „O să-i sprijini pe părinții mamei?” „Da.” „De cine îți place mai mult?” „De mami.” Atunci tatăl devine gelos: „Dar de tati?” „Îmi place de tati mai mult.” Mama devine geloasă: „De cine îți place mai mult, de fapt?” „De mami și de tati.” Atunci ambii părinți sunt mulțumiți. Fac eforturi astfel încât copiii lor să fie respectuoși încă de când învață să vorbească și speră ca aceștia să-i trateze bine când se fac mari. Deși acești copii mici nu se pot exprima clar și nu înțeleg multe, părinții tot vor să audă o promisiune în răspunsurile lor. În același timp, vor și să-și vadă propriul viitor în copiii lor și speră ca acești copii pe care-i cresc să nu fie nerecunoscători, ci copii respectuoși care-și vor asuma răspunderea pentru ei și, chiar mai mult, pe care vor putea să se bazeze și care îi vor întreține la bătrânețe. Deși le pun aceste întrebări de când copiii lor erau mici, nu sunt întrebări simple. Sunt pe deplin cerințe și speranțe care izvorăsc din adâncul inimii acestor părinți, cerințe și speranțe reale. Așadar, imediat ce copiii încep să înțeleagă lucrurile, părinții speră ca aceștia să-și arate preocuparea când se îmbolnăvesc, să-i vegheze la căpătâiul patului și să aibă grijă de ei, fie și

numai turnându-le apă să bea. Chiar dacă nu pot face multe, nu pot oferi un ajutor financiar sau mai practic, copiii ar trebui cel puțin să dea dovadă de acest respect filial. Părinții vor să vadă acest respect filial cât timp copiii lor sunt mici și îl verifică din când în când. De exemplu, când nu se simt bine sau sunt obosiți din cauza muncii, părinții caută să vadă dacă ai lor copii știu să le aducă băuturi, să le aducă încălțările, să le spele hainele sau să le pregătească o mâncare simplă, fie și numai omletă cu orez, sau dacă își vor întreba părinții: „Ești obosit? Dacă da, dă-mi voie să-ți fac ceva de mâncare.” Unii părinți ies în oraș de sărbători și nu se întorc intenționat la ora mesei să facă de mâncare, doar ca să vadă dacă ai lor copii au crescut și au devenit chibzuiți, dacă știu să-și gătească singuri, dacă știu să fie respectuoși și grijulii, dacă pot să le împărtășească greutățile sau dacă sunt niște nerecunoscători lipsiți de inimă, pe care i-au crescut degeaba. Cât timp copiii cresc și chiar în timp ce sunt adulți, părinții lor îi testează constant și investighează această chestiune și, totodată, au mereu cerințe de la ei: „N-ar trebui să fii un nerecunoscător atât de lipsit de inimă. La ce bun te-am crescut noi, părinții tăi? Ca să ai grijă de noi când o să îmbătrânim. Te-am crescut degeaba? N-ar trebui să ne sfidezi. Nu ne-a fost ușor să te creștem. A fost o muncă grea. Ar trebui să fii grijuliu și să știi aceste lucruri.” Mai ales în timpul așa-numitei etape de răzvrătire, adică în timpul tranziției de la adolescență la vârsta adultă, unii copii nu sunt foarte chibzuiți sau înzestrați cu discernământ, sfidându-și adesea părinții și provocând necazuri. Părinții lor plâng, fac scandal și îi cicălesc, spunând: „Nu știi cât de mult am suferit ca să avem grijă de tine când erai mic! Nu ne-am așteptat să devii așa, câtuși de puțin respectuos, fără să știi cum să împarți povara treburilor casei sau greutățile noastre. Nu știi cât de grele sunt toate astea pentru noi. Nu ești respectuos, ești obraznic și nu ești o persoană bună!” Pe lângă faptul că se enervează pe copiii lor din cauză că sunt neascultători sau dau dovadă de

un comportament radical în studiile sau în viața lor zilnică, un alt motiv al mâniei lor este că nu-și pot vedea viitorul în copiii lor sau văd că aceștia nu vor fi respectuoși în viitor, nu sunt nici grijulii, nici nu le pare rău pentru părinți, nu-i poartă în inimile lor sau, mai exact, nu știu să fie respectuoși față de părinții lor. Așadar, din punctul de vedere al părinților, nu-și pot pune speranțele în astfel de copii: ar putea fi nerecunoscători sau sfidători, iar părinții au inima frântă, simțind că investițiile și cheltuielile făcute de dragul copiilor au fost în zadar, că au făcut o afacere rea, că nu a meritat și o regretă, fiind triști, mâhniți și îndurerați. Dar nu pot recupera ce au cheltuit și, cu cât nu pot recupera mai mult, cu atât regretă mai mult și cu atât vor mai mult să le ceară copiilor să fie respectuoși, spunând: „Nu poți să fii puțin mai respectuos? Nu poți să fii mai chibzuit? Nu putem să ne bazăm pe tine când o să crești?” De exemplu, să spunem că părinții au nevoie de bani și că nu scot niciun cuvânt în această privință, dar copiii le aduc acasă acei bani. Să presupunem că părinții vor să mănânce carne sau ceva delicios și hrănitor și nu spun nimic despre asta, dar copiii lor le aduc acea mâncare acasă. Acei copii sunt deosebit de grijulii față de părinții lor – oricât de ocupați ar fi cu munca sau cât de grele ar fi poverile din propria familie – nu-și uită niciodată părinții. Atunci părinții își vor spune: „Pot să mă bazez pe copilul meu, în sfârșit a crescut, toată energia pe care am folosit-o pentru creșterea lui a meritat, banii cheltuiți pentru el au meritat, investiția noastră a dat roade.” Dacă însă acei copii fac orice puțin sub așteptările părinților lor, aceștia vor judeca acel lucru în funcție de cât de respectuoși sunt, ajungând la concluzia că sunt nerespectuoși, de neîncredere, nerecunoscători și că i-au crescut degeaba.

Există și unii părinți care sunt ocazional ocupați cu munca sau făcând comisioane și, când ajung puțin mai târziu acasă, constată că ai lor copii au pregătit cina și nu le-au păstrat nimic. Acești tineri n-au ajuns încă la vârsta

respectivă, poate că nu s-au gândit la asta sau nu au obiceiul de a proceda așa sau, pur și simplu, unii oameni nu au acea umanitate și nu sunt capabili să dea dovadă de atenție sau grijă față de alții. De asemenea, ar putea fi influențați de părinții lor sau este posibil ca umanitatea lor să fie în sine egoistă și, prin urmare, gătesc și mănâncă singuri, fără să lase nimic pentru părinții lor sau să facă o porție în plus. Când ajung acasă și văd acest lucru, părinții pun la suflet și se supără. De ce se supără? Cred că ai lor copii nu sunt nici respectuoși, nici chibzuiți. Mamele singure, în special, când își văd copiii purtându-se astfel, se supără chiar mai mult. Încep să plângă și să țipe: „Crezi că mi-a fost ușor să te cresc atâția ani? Ți-am fost și tată, și mamă când te-am crescut în tot acest timp. Muncesc atât de mult și, când vin acasă, nici măcar nu-mi pregătești ceva de mâncare. Chiar dacă ar fi doar un bol de terci și n-ar fi nici măcar cald, tot ar fi un gest frumos care să-ți arate dragostea. Cum poți să nu înțelegi asta la vârsta ta?" Nu înțeleg și nu se poartă adecvat, dar dacă n-ai avea această așteptare de la ei, ai mai fi atât de mânioasă? Ai mai lua această chestiune atât de în serios? Ai considera-o un criteriu de respect filial? Dacă nu-ți pregătesc mâncare, tot poți să gătești singură. Dacă ei n-ar exista, tu n-ar trebui să-ți trăiești totuși viața? Dacă nu sunt respectuoși față de tine, n-ar fi trebuit pur și simplu să nu le dai naștere? Dacă într-adevăr nu învață niciodată în toată viața lor să te prețuiască și să aibă grijă de tine, ce ar trebui să faci? Ar trebui să tratezi corect această situație sau să te enervezi, să te superi și să ai regrete, intrând mereu în conflict cu ei? Care este lucrul corect de făcut? (Să abordăm corect situația.) Până la urmă, tot nu știi ce să faci. Într-un final, doar le spui altora: „Să nu faci copii. Ai regrete pentru fiecare copil pe care-l naști. Nu-i nimic bun în a avea sau a crește copii. Mereu devin niște nerecunoscători fără inimă când se fac mari! E mai bine să fii bun cu tine însuți și să nu-ți pui speranțele în nimeni. Nu poți conta pe nimeni! Toți spun că te poți baza

pe copii, dar pe cine te poți baza? Mai degrabă ei se pot baza pe tine. Îi tratezi bine în sute de moduri diferite, dar, în schimb, ei cred că este o bunătate imensă când sunt puțin mai drăguți față de tine și că asta înseamnă că te tratează corect." Este greșită această afirmație? Este acesta un tip de opinie, un tip de gând și un punct de vedere care există în societate? (Da.) „După cum spun toți, creșterea copiilor te ajută să-ți asiguri traiul la bătrânețe. Nu-i ușor să-i convingi nici măcar să-ți facă de mâncare, cu atât mai puțin să se ocupe de tine la bătrânețe. Nu te baza pe asta!" Ce fel de afirmație este aceasta? Nu sunt doar o mulțime de nemulțumiri? (Ba da.) Cum apare această nemulțumire? Nu este din cauză că așteptările părinților de la copiii lor sunt prea mari? Au standarde și cerințe de la ei, cerându-le să fie respectuoși, grijulii, ascultători față de orice cuvânt rostesc, să facă tot ce este necesar pentru a fi respectuoși și tot ce trebuie copiii să facă. Odată ce impui aceste cerințe și standarde, orice ar face, copiilor tăi le este imposibil să le atingă, iar tu vei fi plin de nemulțumiri și vei avea o mulțime de plângeri. Indiferent ce fac copiii tăi, vei regreta că le-ai dat naștere, simțind că pierderile depășesc câștigurile și că investiția ta nu dă randament. Nu așa este? (Ba da.) Nu este din cauză că scopul tău în ceea ce privește creșterea copiilor este greșit? (Ba da.) Este corect sau greșit să atragi astfel de consecințe? (Este greșit.) Cauzarea unor astfel de consecințe este greșită și, în mod clar, scopul tău inițial în creșterea copiilor a fost și el greșit. Creșterea copiilor este în sine o responsabilitate și o obligație a ființelor umane. Inițial, a fost un instinct uman și mai târziu a devenit o obligație și o responsabilitate. Copiii nu sunt obligați să fie respectuoși față de părinții lor sau să-și întrețină părinții la bătrânețe și nu e ca și cum oamenii ar trebui să aibă copii doar dacă aceștia sunt respectuoși. Originea acestui scop este în sine impură, așadar, în cele din urmă, îi conduce pe oameni să dea glas acestui tip de gând și punct de vedere eronat: „Vai de

mine, în niciun caz să nu crești copii.” Întrucât scopul este impur, gândurile și punctele de vedere care decurg din el sunt și ele incorecte. Așadar, nu trebuie corectate și abandonate? (Ba da.) Cum ar trebui să fie corectate și abandonate? Ce tip de scop este pur? Ce tip de gând și punct de vedere este corect? Cu alte cuvinte, care este modul corect de a gestiona relația dintre o persoană și copiii săi? Mai întâi, creșterea copiilor este alegerea ta, le-ai dat naștere de bunăvoie, iar ei n-au avut niciun cuvânt de zis. Pe lângă sarcina și responsabilitatea de a produce urmași, dată oamenilor de către Dumnezeu, și pe lângă porunca Lui, motivul subiectiv și punctul de plecare al părinților sunt că au fost dispuși să dea naștere copiilor. Dacă ești dispus să ai copii, ar trebui să-i crești și să-i educi până devin adulți, îngăduindu-le să devină independenți. Ești dispus să ai copii și deja ai câștigat multe din creșterea lor – ai beneficiat din plin. În primul rând, te-ai bucurat de o perioadă plină de veselie trăind împreună cu ei și, de asemenea, te-ai bucurat de procesul de creștere a lor. Deși acest proces a avut suișuri și coborâșuri, a fost plin în mare parte de bucuria de a-ți însoți copiii și de a fi însoțit de ei, acesta fiind un proces necesar pentru umanitate. Te-ai bucurat de aceste lucruri și ai câștigat deja multe de la copiii tăi, nu-i așa? Copiii le aduc fericire și tovărășie părinților, care, prin faptul că plătesc prețuri și își investesc timpul și energia, au ocazia de a vedea aceste mici vieți transformându-se treptat în adulți. Începând ca niște ființe neștiutoare și tinere care n-au habar de nimic, copiii învață treptat să vorbească, deprind abilitatea de a lega cuvinte, de a învăța și a diferenția între diverse tipuri de cunoștințe, de a comunica și purta conversații cu părinții și de a privi lucrurile corect. Acesta este tipul de proces prin care trec părinții. Pentru ei, acest proces nu poate fi înlocuit de niciun alt eveniment sau rol. Părinții s-au bucurat deja și au câștigat aceste lucruri de la copiii lor, ceea ce este o mare alinare și recompensă pentru ei. De fapt, doar dând naștere copiilor și

crescându-i ai câștigat deja multe de la ei. Dacă aceștia vor fi respectuoși față de tine, dacă te vei putea baza pe ei înainte să mori și ce poți obține de la ei sunt lucruri care depind de destinul vostru de a locui sau nu împreună și țin de porunca lui Dumnezeu. În altă privință, tipul de mediu în care trăiesc copiii tăi, condițiile lor de trai, dacă au condițiile necesare pentru a avea grijă de tine, dacă au un confort financiar și dacă au bani în plus pentru a-ți oferi bucurii și sprijin material sunt lucruri care depind tot de porunca lui Dumnezeu. În plus, în mod subiectiv, ca părinte, tot de porunca Lui depinde dacă soarta ta este să te bucuri de lucruri materiale, de bani sau de confortul emoțional pe care ți-l dau copiii tăi. Nu este așa? (Ba da.) Acestea nu sunt lucruri care pot fi cerute de oameni. Vezi tu, unii copii nu sunt pe placul părinților lor, iar aceștia nu sunt dispuși să locuiască împreună cu ei, dar Dumnezeu a poruncit să locuiască împreună, prin urmare, copiii nu pot să călătorească departe sau să-și părăsească părinții. Rămân cu părinții toată viața lor – nu i-ai putea goni nici dacă ai încerca. Pe de altă parte, unii copii au părinți care sunt foarte dispuși să stea cu ei; sunt inseparabili și le este mereu dor, însă, din diverse motive, nu pot locui în același oraș ca părinții sau chiar în aceeași țară. Le este greu să se vadă la față și să vorbească între ei; deși metodele de comunicare s-au dezvoltat foarte mult și există posibilitatea discuțiilor video, tot este diferit de a locui împreună în fiecare zi. Indiferent din ce motiv, copiii lor pleacă în străinătate, lucrează sau locuiesc în alt loc după căsătorie etc., fiind separați de părinții lor printr-o distanță foarte mare. Nu este ușor să se întâlnească nici măcar o dată, iar apelurile telefonice sau video depind de timp. Din cauza diferenței de fus orar sau a altor inconveniente, nu pot să comunice foarte des cu părinții lor. De ce sunt legate aceste aspecte importante? Nu sunt toate legate de porunca lui Dumnezeu? (Ba da.) Nu este ceva ce poate fi decis de dorințele subiective ale părinților sau copiilor; înainte de toate, depinde de porunca

lui Dumnezeu. În altă privință, părinții își fac griji dacă se pot baza pe copiii lor în viitor. Pentru ce anume vrei să te bazezi pe ei? Să aducă un ceai și să toarne apă? Ce fel de dependență este aceasta? Nu poți să faci asta singur? Dacă ești sănătos și poți să te miști și să ai grijă de tine, să faci totul de unul singur, nu este minunat? De ce trebuie să te bazezi pe alții ca să te slujească? Chiar este o fericire să te bucuri de grija și tovărășia copiilor tăi, precum și de faptul că te servesc la masă și în alte situații? Nu neapărat. Dacă nu te poți mișca și chiar sunt nevoiți să te servească la masă și în alte situații, este aceasta o fericire pentru tine? Dacă ai avea de ales, ai alege să fii sănătos și să n-ai nevoie de grija copiilor tăi sau ai alege să fii paralizat la pat, având copiii lângă tine? Ce ai alege? (Să fiu sănătos.) E mult mai bine să fii sănătos. Indiferent dacă trăiești până la 80, 90 sau chiar până la 100 de ani, poți să ai grijă de tine în continuare. Aceasta este o calitate bună a vieții. Chiar dacă s-ar putea să îmbătrânești, să fii lent în gândire, să ai o memorie slabă, să mănânci mai puțin, să faci lucrurile mai încet sau nu la fel de bine, iar ieșirile din casă să nu fie la fel de comode, tot este minunat că poți să-ți asiguri nevoile de bază. Este suficient ca ai tăi copii să te salute ocazional la telefon sau să vină acasă și să stea cu tine de sărbători. De ce să le ceri mai mult? Te bazezi mereu pe copiii tăi; oare vei fi fericit doar când îți vor deveni sclavi? Nu este un mod egoist de a gândi? Ceri mereu să fie respectuoși și să te poți baza pe ei – pentru ce anume să te bazezi? Părinții tăi s-au bazat pe tine? Dacă părinții tăi nici măcar nu s-au bazat pe tine, tu de ce crezi că ar trebui să te bazezi pe proprii copii? Nu înseamnă asta că ești irezonabil? (Ba da.)

Referitor la așteptarea ca ai lor copii să fie respectuoși față de ei, într-o privință, părinții trebuie să știe că totul este orchestrat de Dumnezeu și depinde de porunca Lui. În altă privință, oamenii trebuie să fie rezonabili și, dând naștere copiilor lor, părinții experimentează în mod firesc ceva special

în viață. Deja au dobândit multe de la copiii lor și au ajuns să aprecieze tristețile și bucuriile de a fi părinte. Acest proces este o experiență bogată în viețile lor și, desigur, este și unul memorabil. Acesta compensează neajunsurile și ignoranța care există în umanitatea lor. Ca părinți, deja au dobândit ce se cuvine să dobândească din creșterea copiilor lor. Dacă nu sunt mulțumiți și cer ca ai lor copii să-i slujească asemenea unor îngrijitori sau sclavi și se așteaptă ca aceștia să-i răsplătească pentru că i-au crescut, dând dovadă de respect filial față de părinți, având grijă de ei la bătrânețe, organizându-le înmormântarea, așezându-i în sicriu, având grijă ca trupul lor să nu putrezească în casă, plângând amarnic după ei când se duc, ținând doliu și jelindu-i trei ani etc., lăsându-și copiii să folosească aceste căi pentru a-și plăti datoria, atunci devine irezonabil și inuman. Vezi tu, în ceea ce privește modul în care Dumnezeu îi învață pe oameni să-și trateze părinții, El le cere doar să fie respectuoși față de părinții lor, în niciun caz să-i întrețină până la moarte. Dumnezeu nu le dă oamenilor această responsabilitate și obligație – nu a spus niciodată nimic de acest fel. El doar îi sfătuiește pe copii să fie respectuoși față de părinții lor. A da dovadă de respect filial față de părinți este o afirmație generală, cu un domeniu larg de aplicare. Vorbind în termeni preciși în zilele noastre, înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile în sfera posibilităților și condițiilor tale – este suficient. Este atât de simplu, aceasta e singura cerință de la copii. Așadar, cum ar trebui să înțeleagă părinții acest lucru? Dumnezeu nu le cere copiilor „să fie respectuoși față de părinții lor, să aibă grijă de ei la bătrânețe și să-i trimită pe ultimul drum.” Prin urmare, părinții ar trebui să renunțe la egoismul lor și să nu se aștepte ca totul în viața copiilor să se învârtă în jurul lor, doar pentru că le-au dat naștere. Dacă viața copiilor nu se învârte în jurul părinților și ei nu-i consideră centrul universului lor, nu este corect ca părinții să-i certe constant, să-i bată la cap și să spună lucruri precum:

„Ești nerecunoscător, nerespectuos și neascultător. Chiar și după ce te-am crescut atât de mult timp, tot nu pot conta pe tine”, certându-și mereu copiii în acest fel și împovărându-i. A cere de la copii să fie respectuoși și să le țină companie, să aibă grijă de ei la bătrânețe și să-i îngroape și a se gândi mereu la ei, oriunde ar merge, este în sine o modalitate greșită de acțiune, un gând și o idee inumană. Acest tip de gândire poate exista într-o măsură mai mare sau mai mică în diferite țări sau în diferite grupuri etnice, dar analizând cultura chineză tradițională, chinezii pun un accent deosebit pe respectul filial. Din vremuri străvechi și până în prezent, acesta a fost mereu discutat și subliniat drept parte din umanitatea oamenilor și standard față de care se stabilește dacă cineva este bun sau rău. Desigur, în societate există și practica obișnuită și opinia publică potrivit căreia, atunci când copiii nu sunt respectuoși, părinții vor fi la rândul lor rușinați, iar copiii nu vor putea suporta această pată asupra reputației lor. Sub influența diverșilor factori, părinții sunt de asemenea profund otrăviți de această gândire tradițională, cerând, fără să gândească sau să aibă discernământ, respect din partea copiilor lor. Ce rost are creșterea copiilor? Nu este pentru scopurile tale, ci este o responsabilitate și o obligație de la Dumnezeu. Un aspect este că a crește copii face parte din instinctul uman, iar un alt aspect este că face parte din responsabilitatea umană. Alegi să dai naștere copiilor datorită instinctului și responsabilității, nu de dragul de a te pregăti pentru bătrânețe și a fi îngrijit când vei fi bătrân. Nu este corect acest punct de vedere? (Ba da.) Pot evita oamenii fără copii să devină bătrâni? Oare îmbătrânirea înseamnă neapărat că omul va fi nefericit? Nu neapărat, nu-i așa? Oamenii fără copii pot totuși să ajungă la vârste înaintate și unii sunt chiar sănătoși, se bucură de ultimii lor ani și se duc împăcați. Oare oamenii cu copii pot să se bucure în mod sigur de ultimii lor ani, fiind fericiți și sănătoși? (Nu neapărat.) Așadar, sănătatea, fericirea și condițiile de trai ale părinților care

ajung la vârste înaintate, precum și calitatea vieții lor materiale, nu au de fapt mare legătură cu respectul demonstrat de copiii lor și nu există o relație directă între cele două. Condițiile de trai, calitatea vieții și starea ta fizică de la bătrânețe au legătură cu ceea ce a poruncit Dumnezeu pentru tine și cu mediul de viață pe care îl rânduiește pentru tine, neavând o relație directă cu respectul arătat de copiii tăi. Aceștia nu sunt obligați să suporte responsabilitatea pentru condițiile tale de trai din ultimii ani. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, indiferent de atitudinea pe care o au copiii față de părinții lor, fie că sunt dispuși să aibă grijă de ei, fie că fac lucrurile cu jumătate de măsură sau nu vor deloc să aibă grijă de ei, este atitudinea lor în calitate de copii. Să lăsăm momentan deoparte discuția din perspectiva copiilor și să vorbim, în schimb, doar din perspectiva părinților. Aceștia n-ar trebui să le ceară copiilor respect filial, să aibă grijă de ei la bătrânețe și să poarte povara ultimilor ani ai lor – nu este nevoie de așa ceva. Într-o privință, este o atitudine pe care părinții ar trebui să o aibă față de copiii lor și, în alta, este demnitatea pe care ar trebui să o aibă părinții. Firește, există și un aspect mai important, și anume principiul pe care părinții, ca ființe create, ar trebui să-l respecte în privința modului în care își tratează copiii. Dacă ai tăi copii sunt atenți, respectuoși și dispuși să aibă grijă de tine, nu-i nevoie să-i refuzi; dacă nu sunt dispuși, nu-i nevoie să oftezi și să suspini cât e ziua de lungă, să fii stânjenit sau nemulțumit în inima ta sau să le porți pică. Ar trebui să-ți asumi responsabilitatea și să porți povara propriei vieți și supraviețuiri atât cât poți, fără să le-o pasezi altora, în special copiilor tăi. Ar trebui să te aștepți în mod proactiv și corect la o viață fără compania sau ajutorul copiilor tăi și, chiar dacă te afli la distanță de ei, tot poți înfrunta pe cont propriu orice îți aduce viața. Desigur, dacă ai nevoie de ajutor esențial din partea copiilor, îl poți cere, dar n-ar trebui să te bazezi pe ideea că aceștia trebuie să fie respectuoși față de tine sau că trebuie să contezi pe ei.

În schimb, ambele părți ar trebui să abordeze serviciile reciproce din perspectiva îndeplinirii responsabilităților lor, astfel încât să gestioneze în mod rațional relația dintre părinte și copil. Firește, dacă ambele părți sunt raționale, își acordă libertate una alteia și se respectă reciproc, în cele din urmă, vor fi cu siguranță capabile să se înțeleagă mai bine și mai armonios, să prețuiască această afecțiune familială și să-și prețuiască grija, preocuparea și dragostea dintre ele. Realizarea acestor lucruri pe baza respectului și a înțelegerii reciproce este, desigur, mai umană și mai adecvată. Nu este așa? (Ba da.) Când copiii își pot aborda și îndeplini responsabilitățile corect, iar tu, în calitate de părinte, nu mai ai cerințe excesive sau neesențiale de la copiii tăi, vei descoperi că tot ceea ce fac aceștia este destul de natural și de normal și vei considera că este un lucru destul de bun. Nu-i vei trata cu aceeași privire critică de dinainte, considerând că tot ceea ce fac este neplăcut, greșit sau insuficient pentru a răsplăti datoria de a-i fi crescut. Dimpotrivă, vei aborda totul cu atitudinea corectă, Îi vei fi recunoscător lui Dumnezeu pentru compania și respectul filial pe care ți le oferă copiii tăi și vei gândi că aceștia sunt umani și destul de cuviincioși. Chiar și fără compania și respectul filial al copiilor tăi, nu-L vei învinovăți pe Dumnezeu, nici nu vei regreta că i-ai crescut, cu atât mai puțin să-i urăști. Pe scurt, este esențial ca părinții să abordeze corect atitudinea copiilor lor față de ei. Abordarea corectă înseamnă să nu aibă cerințe excesive de la ei, să nu se comporte în mod extrem față de ei și, desigur, să nu exprime nicio critică sau judecată inumană sau negativă față de nimic din ce fac. Astfel, vei începe să trăiești cu demnitate. Ca părinte, în funcție de abilitatea, de condițiile și, desigur, de porunca lui Dumnezeu, ar trebui să te bucuri de orice îți dăruiește El și, dacă El nu-ți dăruiește ceva, ar trebui și atunci să-I mulțumești și să te supui Lui. N-ar trebui să te compari cu alții, spunând: „Uită-te la familia lui cutare, copilul lor este atât de

respectuos! Își scoate mereu părinții la plimbare și merg în vacanțe în sud. De fiecare dată când se întorc, sunt încărcați cu genți de toate mărimile. Acel copil e atât de respectuos! Uită-te la el, e un copil pe care se pot baza. Ar trebui să crești un fiu ca acesta ca să ai pe cineva care să aibă grijă de tine la bătrânețe. Acum uită-te la fiul nostru: vine acasă cu mâna goală și nu ne cumpără nimic; nu doar că n-aduce nimic, dar de-abia dacă mai trece pe acasă. Dacă nu-l sun, nu vine acasă, dar odată ce vine, nu vrea decât mâncare și băutură și nici nu vrea să muncească." Întrucât așa stau lucrurile, pur și simplu nu-l chema acasă. Dacă îl chemi acasă, nu ceri să fii nefericit? Știi că atunci când vine acasă, doar mănâncă și bea gratis, așa că de ce îl chemi? Dacă n-ai avea niciun motiv să faci asta, tot l-ai chema acasă? Nu e doar fiindcă te înjosești singur și ești egoist? Vrei mereu să te bazezi pe el, sperând că nu l-ai crescut în zadar, sperând ca acel copil pe care l-ai crescut să nu fie un nerecunoscător fără inimă. Vrei mereu să demonstrezi că acela pe care l-ai crescut nu este un nerecunoscător fără inimă, că ai un copil respectuos. Ce rost are să dovedești asta? Nu-ți poți trăi viața bine? Nu poți trăi fără copii? (Ba da.) Poți continua să trăiești. Sunt prea multe exemple de acest fel, nu-i așa?

Unii oameni se agață de o noțiune putredă și depășită, spunând: „Nu contează dacă oamenii au copii care să fie respectuoși față de ei și dacă aceștia sunt respectuoși cât timp părinții sunt încă în viață, dar când mor, copiii lor trebuie să-i pună într-un sicriu. Dacă nu-și au copiii lângă ei, nimeni nu va ști când mor și trupul lor va putrezi în casă." Și ce dacă nu va ști nimeni? Când mori, ești mort și nu mai ești conștient de nimic. Când trupul tău moare, sufletul îl părăsește imediat. Indiferent unde se află trupul sau cum arată după moarte, nu este oricum mort? Chiar dacă este purtat afară în sicriu în cadrul unei înmormântări fastuoase și este îngropat în pământ, corpul tot va putrezi, nu-i așa? Oamenii își spun: „Să ai copiii

alături de tine, ca să te pună în sicriu, să poarte haine de doliu pentru tine, să te machieze și să organizeze o înmormântare fastuoasă este un lucru minunat. Dacă mori fără să-ți organizeze cineva înmormântarea sau să te trimită pe ultimul drum, e ca și cum întreaga ta viață n-ar avea un final adecvat." Este corectă această idee? (Nu.) În zilele noastre, tinerii nu acordă multă atenție acestor lucruri, dar în zonele izolate încă există oameni și vârstnici cu înțelegere limitată care nutresc în adâncul inimii gândul și punctul de vedere potrivit căruia copiii trebuie să-și îngrijească părinții la bătrânețe și să-i trimită pe ultimul drum. Oricum ai avea părtășie despre adevăr, ei nu-l acceptă – care este consecința finală a acestui lucru? Consecința este că suferă enorm. Această tumoare a stat ascunsă mult timp în ei și îi va otrăvi. Când o vor scoate la iveală și o vor înlătura, nu vor mai fi otrăviți de ea, iar viețile lor vor fi libere. Orice acțiune greșită este cauzată de gânduri greșite. Dacă se tem să moară și să putrezească în casă, își vor spune mereu: „Trebuie să cresc un fiu. Când fiul meu o să crească, nu-l pot lăsa să meargă foarte departe. Dacă n-o să-mi fie alături când o să mor? Să nu am pe nimeni care să mă îngrijească la bătrânețe sau care să mă trimită pe ultimul drum ar fi cel mai mare regret al vieții mele! Dacă am pe cineva care să facă asta pentru mine, viața mea nu va fi fost în zadar. Ar fi o viață perfectă. Orice-ar fi, nu pot să mă fac de râs în fața vecinilor." Nu este o ideologie putredă? (Ba da.) Este mărginită și degenerată, acordând prea multă importanță trupului fizic! În realitate, trupul fizic este lipsit de valoare: după ce trece prin naștere, bătrânețe, boală și moarte, nu mai rămâne nimic. Doar dacă oamenii au câștigat adevărul cât timp sunt în viață, când vor fi mântuiți, vor trăi veșnic. Dacă n-ai câștigat adevărul, când corpul tău va muri și se va descompune, nu va rămâne nimic; oricât de respectuoși ar fi copiii tăi față de tine, nu vei putea să te bucuri de asta. Când o persoană moare și copiii ei o îngroapă într-un sicriu, poate acel trup

bătrân să simtă ceva? Poate să perceapă ceva? (Nu, nu poate.) Nu are deloc percepție. Însă, în timpul vieții, oamenii acordă o mare importanță acestei chestiuni, cerând multe de la copii în ceea ce privește capacitatea lor de a-i trimite pe ultimul drum – ceea ce este absurd, nu-i așa? (Da.) Unii copii le spun părinților: „Credem în Dumnezeu. Cât timp sunteți în viață, vom fi respectuoși față de voi, vă vom îngriji și sluji, dar nu vă vom organiza o înmormântare când veți muri." Părinții se supără când aud acestea. Nu-i supără nimic altceva din ce spui, dar imediat ce menționezi acest lucru, explodează și spun: „Ce-ai zis? N-ai pic de respect, am să-ți rup picioarele! Îmi pare rău că te-am născut – am să te omor!" Nimic altceva din ce spui nu-i deranjează, doar acest lucru. Copiii au avut multe ocazii de a-și trata bine părinții în timpul vieții lor, dar aceștia au insistat să fie trimiși pe ultimul drum. Deoarece au început să creadă în Dumnezeu, copiii le-au spus: „Când vei muri, nu vom organiza o ceremonie pentru tine. Te vom incinera și vom găsi un loc unde să păstrăm urna. Cât timp ești în viață, te vom lăsa să te bucuri de binecuvântarea de a ne avea în preajmă, îți vom da mâncare și haine și vom evita să fii nedreptățit." Nu este realist? Părinții răspund: „Nu contează nimic din acestea. Ce vreau este să-mi organizați înmormântarea după ce mor. Dacă nu mă îngrijiți la bătrânețe și nu mă trimiteți pe ultimul drum, n-o să trec niciodată cu vederea!" Când o persoană este atât de absurdă, nu poate să înțeleagă un raționament atât de simplu și, indiferent cum îi explici, tot nu înțelege – este ca un animal. Așadar, dacă urmărești adevărul, ca părinte, ar trebui în primul rând să renunți la gândurile și punctele de vedere tradiționale, putrede și degenerate în legătură cu respectul copiilor, dacă aceștia te îngrijesc la bătrânețe și te trimit pe ultimul drum organizându-ți înmormântarea și să abordezi corect această chestiune. În cazul în care copiii tăi sunt într-adevăr respectuoși față de tine, acceptă acest lucru cum se cuvine. Dacă însă nu au condițiile,

energia sau dorința de a fi respectuoși față de tine și, când îmbătrânești, nu pot să te îngrijească, să-ți stea alături sau să te trimită pe ultimul drum, nu-i nevoie să le ceri asta sau să te întristezi. Totul este în mâinile lui Dumnezeu. Nașterea are timpul ei, moartea are locul ei, iar Dumnezeu a poruncit unde se nasc și unde mor oamenii. Chiar dacă ți-ar face promisiuni copiii, spunând: „Când o să mori, o să fiu în mod sigur lângă tine; n-o să te dezamăgesc niciodată", Dumnezeu nu a orchestrat aceste circumstanțe. Când vei fi în pragul morții, s-ar putea să nu ai copiii alături de tine și, oricât s-ar grăbi ei să se întoarcă, s-ar putea să nu ajungă la timp – nu vor apuca să te vadă pentru ultima dată. S-ar putea să treacă între trei și cinci zile de când ți-ai dat ultima suflare, de când corpul tău aproape a intrat în putrefacție și doar atunci vor ajunge ei înapoi. Ajută la ceva promisiunile lor? Nu pot să fie nici măcar stăpânii propriilor vieți. Deja ți-am spus asta, dar pur și simplu nu crezi. Insiști să le ceri să-ți promită. Ajută la ceva promisiunile lor? Te mulțumești cu iluzii și crezi că ai tăi copii își pot ține promisiunile. Chiar crezi că pot? Nu pot. Locul unde se vor afla și ce anume vor face în fiecare zi, precum și ce anume le rezervă viitorul – nici ei înșiși nu știu aceste lucruri. De fapt, promisiunile lor sunt menite să te amăgească, să-ți dea o senzație falsă de siguranță, iar tu le crezi. Tot nu poți să înțelegi că soarta unei persoane este în mâinile lui Dumnezeu.

Cât de mult timp sunt sortiți părinții și copiii lor să fie împreună și câte pot dobândi ei de la copiii lor – non-credincioșii numesc aceste lucruri „a primi sprijin" sau „a nu primi sprijin". Nu știm ce înseamnă. În cele din urmă, dacă o persoană se poate baza pe copiii săi este, în termeni simpli, predestinat și poruncit de Dumnezeu. Nu e ca și cum totul ar decurge exact cum îți dorești. Desigur, toți vor ca lucrurile să meargă bine și să obțină beneficii de la copiii lor, dar de ce nu te-ai gândit niciodată dacă acest lucru îți este sortit, dacă este scris în destinul tău? Cât timp va dura legătura dintre

tine și copiii tăi, dacă vreo meserie pe care o practici în timpul vieții va avea o legătură cu copiii tăi, dacă Dumnezeu a rânduit ca aceștia să participe la evenimentele importante din viața ta și dacă ei se vor număra printre cei implicați atunci când vei trece printr-un eveniment important din viață – toate acestea depind de porunca lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu a poruncit acest lucru, după ce îți crești copiii până devin adulți, chiar dacă nu-i alungi de acasă, vor pleca singuri când va sosi timpul. Este ceva ce oamenii trebuie să înțeleagă. Dacă nu poți înțelege această chestiune, te vei agăța mereu de dorințele și cerințele personale, vei stabili diverse reguli și vei accepta diferite ideologii de dragul desfătării tale fizice. Ce se va întâmpla în cele din urmă? Vei afla când vei muri. Ai făcut multe lucruri nesăbuite în timpul vieții tale și te-ai gândit la multe lucruri nerealiste, care nu se conformează faptelor sau poruncii lui Dumnezeu. Nu va fi prea târziu să-ți dai seama de toate acestea pe patul de moarte? Nu este așa? (Ba da.) Profită cât ești încă în viață și mintea ta nu este încă începoșată, cât timp poți încă să înțelegi anumite lucruri pozitive și acceptă-le rapid. Acceptarea lor nu înseamnă să le transformi într-o teorie ideologică sau într-un slogan, ci înseamnă că încerci să faci aceste lucruri și să le pui în practică. Renunță treptat la ideile și dorințele tale egoiste și nu gândi că orice faci ca părinte este corect și acceptabil sau că ai tăi copii ar trebui să accepte acest lucru. Tipul acesta de raționament nu există nicăieri în lume. Părinții sunt ființe umane – oare copiii lor nu sunt? Copiii nu sunt accesoriile sau sclavii tăi; sunt ființe create independente – ce legătură are cu tine dacă aceștia sunt respectuoși sau nu? Așadar, indiferent ce tip de părinte ești, ce vârstă au copiii tăi, dacă aceștia au ajuns la vârsta la care trebuie să-și arate respectul față de tine sau la vârsta de a trăi independent, ca părinte, ar trebui să adopți aceste idei și să ai gândurile și punctele de vedere corecte privind modul în care îți tratezi copiii. N-ar trebui să mergi la extreme, nici să evaluezi totul

în funcție de acele gânduri și puncte de vedere greșite, decadente sau depășite. Acele gânduri și puncte de vedere pot fi conforme cu noțiunile umane, cu interesele umane și nevoile fizice și emoționale ale oamenilor, dar nu sunt adevărul. Indiferent dacă le consideri corecte sau incorecte, aceste lucruri nu pot decât să-ți atragă diverse necazuri și poveri în cele din urmă, să te blocheze în diverse situații dificile și să te facă să-ți arăți impulsivitatea față de copiii tăi. Îți vei expune argumentele, ei și le vor expune pe ale lor și, în cele din urmă, vă veți urî și învinovăți reciproc. Familia nu va mai funcționa ca o familie: vă veți ataca între voi și veți deveni inamici. Dacă toți acceptă adevărul, precum și gândurile și punctele de vedere corecte, aceste probleme vor fi ușor de înfruntat, iar contradicțiile și disputele care iau naștere din ele vor fi rezolvate. Totuși, dacă insistă asupra noțiunilor tradiționale, aceste probleme nu doar vor rămâne nerezolvate, dar contradicțiile lor se vor adânci. Cultura tradițională nu este în sine un criteriu pentru evaluarea lucrurilor. Are legătură cu umanitatea și în ea sunt amestecate lucruri trupești, cum ar fi afecțiunile, dorințele egoiste și impulsivitatea oamenilor. Desigur, mai există ceva ce este cel mai important aspect al culturii tradiționale, și anume ipocrizia. Oamenii se folosesc de sentimentele filiale ale copiilor lor pentru a demonstra că i-au educat bine și că aceștia au umanitate; în mod similar, copiii se folosesc de sentimentele filiale față de părinții lor pentru a demonstra că nu sunt oameni nerecunoscători, ci doamne și domni smeriți și modești, câștigându-și astfel locul printre diversele rase și grupuri din societate și transformând acest lucru în mijloacele lor de supraviețuire. Acesta este în sine aspectul esențial și cel mai ipocrit din cultura tradițională, nefiind un criteriu pentru evaluarea lucrurilor. Prin urmare, părinții ar trebui să renunțe la aceste cerințe de la copiii lor și să folosească gândurile și punctele de vedere corecte pentru a-și trata copiii și a privi atitudinea copiilor față de ei înșiși.

Dacă nu deții sau nu înțelegi adevărul, ar trebui măcar să-l privești din perspectiva umanității. Cum îl privește cineva din perspectiva umanității? Copiii care trăiesc în această societate, din diverse grupuri, locuri de muncă și clase sociale, nu duc o viață ușoară. Au probleme pe care trebuie să le înfrunte și să le abordeze în numeroase medii diferite. Au propria viață și un destin stabilit de Dumnezeu. De asemenea, au propriile metode de supraviețuire. Desigur, în societatea modernă, presiunile exercitate asupra oricărei persoane independente sunt foarte mari. Oamenii se confruntă cu probleme de supraviețuire, cu relațiile dintre superiori și subordonați și cu probleme legate de copii etc. – presiunea tuturor acestora este uriașă. Ca să fim cinstiți, nimănui nu-i este ușor. Mai ales în mediul de viață haotic și alert din zilele noastre, plin de competiție și de conflicte sângeroase peste tot, viața nimănui nu este ușoară – toți au o viață mai degrabă dificilă. Nu voi intra în detalii despre cum s-a întâmplat asta. Trăind într-un astfel de mediu, dacă o persoană nu crede în Dumnezeu și nu-și realizează datoria, nu-i rămâne nicio cale pe care să meargă. Singura ei cale este să urmărească lumea, să rămână în viață, să se adapteze permanent la această lume și să lupte pentru viitorul și pentru supraviețuirea ei cu orice cost, ca să o scoată la capăt în fiecare zi. De fapt, fiecare zi este dureroasă pentru acea persoană și cu greu răzbește zi de zi. Așadar, dacă părinții le cer în plus copiilor lor să facă una sau alta, vor pune cu siguranță paie pe foc, distrugându-le și chinuindu-le trupul și mintea. Părinții au propriile cercuri sociale, stiluri și medii de viață, iar copiii au propriile medii, spații și situații de viață. Dacă părinții intervin prea mult sau au cerințe excesive de la copiii lor, cerându-le să facă una sau alta ca să le răsplătească eforturile pe care le-au depus în trecut de dragul copiilor lor și dacă privești totul din această perspectivă, este destul de inuman, nu-i așa? Indiferent cum trăiesc sau supraviețuiesc copiii lor sau ce dificultăți întâlnesc în societate, părinții nu au nicio

responsabilitate sau obligație de a face ceva pentru ei. Acestea fiind spuse, la rândul lor, părinții ar trebui să se abțină să adauge necazuri sau poveri la viețile complicate sau la condițiile de viață dificile ale copiilor lor. Asta se cuvine să facă părinții. Nu cereți prea multe de la copiii voștri și nu-i învinovățiți prea mult. Ar trebui să-i tratați cinstit și egal și să vă gândiți la situația lor cu empatie. Este de la sine înțeles că părinții ar trebui să se ocupe și de propriile vieți. Copiii vor respecta astfel de părinți, iar ei vor fi demni de respect. Ca părinte, dacă ai credință în Dumnezeu și îți îndeplinești îndatoririle, indiferent ce îndatoriri îndeplinești în casa lui Dumnezeu, nu vei avea timp să te gândești la unele lucruri, cum ar fi să le ceri copiilor tăi să fie respectuoși și să te bazezi pe ei ca să te întrețină la bătrânețe. Dacă încă există oameni de acest fel, nu sunt credincioși adevărați și, cu siguranță, nu urmăresc adevărul. Toți sunt doar niște oameni confuzi și neîncrezători. Nu este adevărat? (Ba da.) Dacă părinții sunt ocupați, dacă au îndatoriri de îndeplinit și sunt ocupați cu lucrarea, desigur că n-ar trebui să aducă în discuție dacă ai lor copii sunt respectuoși sau nu. Dacă părinții aduc mereu acest lucru în discuție, spunând: „Copiii mei nu sunt respectuoși: nu pot să mă bazez pe ei și nu vor fi în stare să mă întrețină la bătrânețe”, atunci sunt pur și simplu indolenți și leneși, căutând necazuri fără motiv. Nu este așa? Ce ar trebui să faceți dacă întâlniți astfel de părinți? Să le dați o lecție. Cum ar trebui să procedați? Trebuie doar să spuneți: „Ești incapabil să trăiești pe cont propriu? Ai ajuns în punctul în care nu mai poți să mănânci sau să bei? Ai ajuns în punctul în care nu mai poți supraviețui? Dacă poți să trăiești, n-ai decât să trăiești; dacă nu, mori!” Îndrăzniți să spuneți așa ceva? Spuneți-Mi, este inuman să o spuneți? (Nu îndrăznesc să zic asta.) Nu ești capabil să o spui, nu-i așa? Nu suporți să o spui. (Așa este.) Când veți mai îmbătrâni puțin, veți fi în stare să o spuneți. Dacă părinții tăi au făcut prea multe lucruri exasperante, vei fi în stare să o

spui. Au fost foarte buni cu tine și nu ți-au făcut niciodată rău; dacă îți vor face rău, vei fi în stare să o spui. Nu este așa? (Ba da.) Dacă îți cer mereu să vii acasă, spunând: „Vino acasă și adu-mi bani, copil nerecunoscător ce ești!”, dacă te ceartă și te blestemă în fiecare zi, atunci vei fi în stare să o spui. Vei zice: „Dacă poți să trăiești, n-ai decât să trăiești; dacă nu, mori! Nu poți continua să trăiești fără copii? Uită-te la acei vârstnici care nu au copii, nu trăiesc ei destul de bine și de fericiți? Au grijă de propriile vieți în fiecare zi și, dacă au puțin timp liber, ies la plimbare și fac mișcare. Viețile lor par destul de împlinite în fiecare zi. Uită-te la tine – nu-ți lipsește nimic, așa că de ce nu-ți poți continua viața? Te înjosești și meriți să mori! Ar trebui să fim respectuoși față de tine? Nu suntem sclavii tăi, nici proprietatea ta privată. Trebuie să mergi pe calea ta, iar noi nu suntem obligați să purtăm această responsabilitate. Ți-am dat destulă mâncare, haine și lucruri de folosit. De ce ne dai bătăi de cap? Dacă ne dai în continuare bătăi de cap, o să te trimitem la un azil!” Așa ar trebui să te ocupi de astfel de părinți, nu-i așa? Nu-i poți răsfăța. Dacă nu au copiii alături să aibă grijă de ei, plâng și suspină toată ziua, de parcă le-ar cădea cerul în cap, de parcă nu și-ar putea continua viața. Dacă nu-și pot continua viața, lasă-i să moară și se vor convinge singuri, dar nu vor muri, își prețuiesc prea mult viața. Filosofia lor de viață este să depindă de alții pentru a trăi mai bine, pentru a fi mai liberi și mai încăpățânați. Trebuie să-și clădească fericirea și veselia pe suferința copiilor lor. N-ar trebui să moară acești părinți? (Ba da.) Dacă ai lor copii le oferă companie și îi slujesc în fiecare zi, se simt fericiți, veseli și mândri, în timp ce copiii trebuie să sufere și să suporte. N-ar trebui să moară acești părinți? (Ba da.)

Să încheiem aici părtășia noastră de astăzi despre ultimul aspect privind așteptările părinților de la urmașii lor. A fost clarificată problema privind așteptarea părinților ca ai lor copii să fie respectuoși și de încredere,

să aibă grijă de ei la bătrânețe și să-i trimită pe ultimul lor drum? (Da.) Ca părinte, nu ar trebui să ai astfel de cerințe, astfel de gânduri și puncte de vedere sau să-ți pui astfel de speranțe în copiii tăi. Aceștia nu-ți datorează nimic. Este responsabilitatea ta să-i crești; dacă faci acest lucru bine sau nu este o altă problemă. Ei nu-ți datorează nimic: sunt buni cu tine și au grijă de tine doar pentru a îndeplini o responsabilitate, nu pentru a plăti vreo datorie, deoarece nu-ți datorează nimic. Prin urmare, nu sunt obligați să fie respectuoși față de tine sau să fie persoane de care să depinzi și pe care să te bazezi. Înțelegi? (Da.) Au grijă de tine, sunt persoane pe care poți conta și îți dau puțini bani de cheltuială – aceasta este doar responsabilitatea lor de copii, nu constituie o obligație filială. Am menționat anterior metafora ciorilor care își hrănesc părinții și a mieilor care îngenunchează când sunt alăptați. Chiar și animalele înțeleg această doctrină și o pot aplica, firește că și oamenii ar trebui să o facă! Oamenii sunt cele mai avansate creaturi dintre toate ființele vii și au fost creați de Dumnezeu cu gânduri, umanitate și sentimente. Ca atare, înțeleg acest lucru fără a fi nevoie să-i învețe cineva. Capacitatea copiilor de a fi sau nu respectuoși depinde în mare de un fapt, și anume dacă Dumnezeu a poruncit să existe un destin între voi, să existe o relație de sprijin complementar și reciproc între voi și dacă te poți bucura de această binecuvântare; mai exact, depinde de umanitatea copiilor tăi. Dacă aceștia au cu adevărat conștiință și rațiune, nu ai nevoie să-i educi – vor înțelege de la o vârstă fragedă. Dacă înțeleg totul de la o vârstă fragedă, nu crezi că vor înțelege chiar mai mult pe măsură ce cresc? Nu este așa? (Ba da.) Înțeleg de la o vârstă fragedă unele doctrine precum: „Copiii buni câștigă bani pe care îi cheltuie pentru mama și tatăl lor”, deci nu vor înțelege oare chiar mai mult când se vor face mari? Mai este nevoie să fie educați? Mai este nevoie ca părinții să-i învețe astfel de lecții ideologice? Nu este nevoie. Prin urmare, este un plan de acțiune nechibzuit ca părinții

să le ceară copiilor să fie respectuoși, să aibă grijă de ei la bătrânețe și să-i trimită pe ultimul lor drum. Oare copiii cărora le dai naștere nu sunt oameni? Sunt copaci sau flori de plastic? Chiar nu înțeleg, chiar trebuie să-i educi? Până și câinii înțeleg asta. Privește, când doi cățeluși sunt cu mama lor, dacă alți câini încep să alerge spre mama lor și să latre, ei nu acceptă: își protejează mama din spatele gardului și nu permit ca alți câini să latre la ea. Până și câinii înțeleg asta, firește că și oamenii ar trebui să înțeleagă! Nu este nevoie să-i înveți: oamenii sunt capabili să-și îndeplinească responsabilitățile și nu este nevoie ca părinții să le insufle copiilor astfel de gânduri – o vor face pe cont propriu. Dacă nu au umanitate, nu o vor face nici în condițiile corespunzătoare; dacă au umanitate și condiții corespunzătoare, o vor face de la sine. Prin urmare, nu este nevoie ca părinții să aibă cerințe de la copii, să-i îndemne sau să dea vina pe ei în ceea ce privește respectul filial de care dau sau nu dovadă. Toate acestea sunt inutile. Dacă te poți bucura de respectul copiilor tăi, poate fi considerată o binecuvântare. Dacă nu te poți bucura de el, nu poate fi considerată pierderea ta. Totul este poruncit de Dumnezeu, nu-i așa? Bine, să încheiem aici părtășia noastră de astăzi. La revedere!

27 mai 2023

Cum să urmărești adevărul (20)

Diversele subiecte despre care avem părtășie se referă la chestiuni practice din viața de zi cu zi. După ce ascultați acest conținut, nu simțiți că adevărul nu este gol, nu este un slogan, un fel de teorie sau, mai ales, un tip de cunoștințe? Cu ce are legătură adevărul? (Are legătură cu viața noastră reală.) Adevărul este legat de viața reală, de diversele evenimente care se petrec în viața reală. Abordează toate aspectele vieții omenești, diversele probleme pe care le întâmpină oamenii în viața de zi cu zi și, mai ales, țelurile urmărite de ei și căile pe care merg. Niciunul dintre aceste adevăruri nu este gol și, cu siguranță, ele nu sunt dispensabile; toate sunt esențiale pentru oameni. În viața de zi cu zi, când vine vorba de anumite chestiuni practice, dacă poți aborda, rezolva și gestiona aceste lucruri pe baza adevărurilor-principii despre care avem părtășie, atunci pătrunzi în adevărul-realitate. Dacă, în viața ta de zi cu zi, te agăți de gândurile și punctele tale de vedere inițiale în privința acestor chestiuni referitoare la adevăr și nu te schimbi, dacă abordezi aceste chestiuni din perspectiva ta umană, iar principiile și baza pentru modul în care privești aceste lucruri nu au nicio legătură cu adevărul, atunci în mod evident nu ești o persoană care pătrunde în adevărul-realitate, nici care urmărește adevărul. Indiferent despre ce aspect al adevărului avem părtășie, toate subiectele implicate se referă la corectarea și îndreptarea gândurilor, punctelor de vedere, noțiunilor și închipuirilor greșite pe care le au oamenii în diverse chestiuni, astfel încât să poată avea gânduri și puncte de vedere corecte privind diversele chestiuni cu care intră în contact în viața cotidiană și să poată privi aceste lucruri care se întâmplă în viața reală din perspectivele și punctele de vedere corecte, apoi să folosească adevărul drept criteriul lor pentru a le rezolva și gestiona. Ascultarea predicilor nu are legătură cu înzestrarea cu

doctrine sau cunoștințe, cu lărgirea orizontului cuiva sau dobândirea de informații – are legătură cu înțelegerea adevărului. Scopul înțelegerii adevărului nu este de a îmbogăți gândurile sau spiritul cuiva sau de a îmbogăți umanitatea cuiva, ci de a le permite oamenilor să nu se desprindă de viața reală în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu și, oricând întâmpină diverse lucruri în viața de zi cu zi, de a privi oamenii și lucrurile, de a se comporta și acționa având cuvintele lui Dumnezeu drept bază și adevărul drept criteriu. Dacă asculți predici de atât de mulți ani și ai făcut progrese în domeniul doctrinei și al cunoștințelor și te simți îmbogățit spiritual, iar gândurile tale au devenit mai elevate, dar când întâmpini multe lucruri în viața de zi cu zi, tot nu le poți privi din perspectiva corectă, nici nu poți practica în mod perseverent, privind oamenii și lucrurile, comportându-te și acționând potrivit adevărurilor-principii, atunci, în mod clar, nu urmărești adevărul, nici nu pătrunzi în adevărul-realitate. Și mai grav, nu ai ajuns încă în punctul de a te supune adevărului, de a te supune lui Dumnezeu sau de a te teme de El. Desigur, se poate confirma foarte clar că nu ai pornit pe calea mântuirii. Nu este așa? (Ba da.)

Pe baza staturii voastre reale și a circumstanțelor din acest moment, în ce aspecte simțiți că ați pătruns în adevărul-realitate? În ce aspecte aveți speranța mântuirii? În ce domenii trebuie încă să pătrundeți în adevărul-realitate, dar sunteți foarte departe de standardul mântuirii? Puteți evalua asta? (În situațiile în care antihriștii și oamenii răi tulbură lucrarea bisericii, dăunând intereselor casei lui Dumnezeu, îmi lipsește simțul dreptății și loialitatea autentică față de Dumnezeu. Nu sunt capabil să mă ridic și să apăr interesele casei lui Dumnezeu și nu am o mărturie în aceste chestiuni cruciale. În această privință, sunt în mod clar foarte departe de standardul mântuirii.) Aceasta e o problemă reală. Haideți să o discutăm mai detaliat. Pe lângă recunoașterea staturii voastre în ceea ce privește deslușirea și

respingerea antihriștilor, în alte privințe, ce lucruri întâlnite în viața ta cotidiană te fac să simți că nu ai pătruns în realitate, că nu poți să practici conform adevărurilor-principii și că, deși înțelegi doctrine, tot îți lipsește claritatea ceea ce privește adevărul, nu ai o cale clară și nu știi cum să te pui în acord cu intențiile lui Dumnezeu sau cum să respecți principiile? (După ce mi-am făcut datoria atât de mulți ani, credeam că pot să-mi părăsesc familia, să-mi abandonez cariera și să renunț într-o oarecare măsură la sentimentele față de părinții și rudele mele. Totuși, am întâlnit ocazional anumite situații în viața reală care m-au făcut să-mi dau seama că încă am sentimente în sufletul meu și că vreau să fiu alături de părinții mei, având grijă de ei și îndeplinindu-mi obligațiile filiale. Dacă nu sunt capabilă să fac asta, simt că le rămân datoare. Ascultând părtășia recentă a lui Dumnezeu despre faptul că părinții nu sunt creditorii noștri, am realizat că nu înțeleg acest aspect al adevărului și că nu m-am supus adevărului sau lui Dumnezeu.) Cine ar dori să continue? Nu vă confruntați cu dificultăți în viața voastră de zi cu zi? Sau trăiți într-un vid și nu întâmpinați niciodată nicio problemă? Vă confruntați cu dificultăți când vă îndepliniți îndatoririle? Sunteți vreodată superficiali? (Da.) Vă complăceți vreodată în comoditate și confort trupesc? Munciți pentru faimă și statut? Sunteți adesea îngrijorați sau neliniștiți în legătură cu perspectivele și viitoarele voastre căi? (Da.) Atunci cum vă ocupați de aceste situații când vă confruntați cu ele? Sunteți capabili să folosiți adevărul pentru a le rezolva? Vă agățați de un plan de rezervă când sunteți promovați și vă faceți griji în legătură cu perspectivele și destinația voastră, Îl înțelegeți greșit și Îl învinovățiți pe Dumnezeu sau vă mândriți cu toate calificările voastre când sunteți eliberați din funcție – aveți aceste probleme? (Da.) Cum gestionați și rezolvați aceste situații când le întâmpinați? Îți urmezi dorințele egoiste sau poți să susții adevărurile-principii, să te răzvrătești împotriva trupului și să

te răzvrătești împotriva firii tale corupte pentru a practica adevărul? (Dumnezeule, oricând întâmpin aceste situații, înțeleg doctrinar că nu ar trebui să acționez conform preferințelor trupului sau firii mele corupte. Uneori mă apasă conștiința, mă simt copleșit de reproșuri și fac unele schimbări în comportamentul meu. Dar asta nu se întâmplă pentru că punctele mele de vedere privind aceste chestiuni s-au schimbat sau pentru că sunt în stare să practic adevărul. Uneori, dacă dorințele mele egoiste sunt relativ puternice și simt că această dificultate e prea mare, chiar dacă am o explozie de energie, tot nu pot practica. În acel punct, îmi urmez firea coruptă și nu rămâne nici măcar comportamentul exterior bun.) Ce fel de situație este aceasta? Până la urmă, practici adevărul și mărturisești ferm sau dai greș? (Dau greș.) Reflectezi după aceea și ai remușcări? Poți face îmbunătățiri când te confrunți din nou cu situații similare? (După ce dau greș, mă simt puțin neliniștit în conștiința mea și, când mănânc și beau cuvintele lui Dumnezeu, le pot raporta la persoana mea, dar data viitoare când mă confrunt cu aceste situații, aceeași fire coruptă iese în continuare la iveală. Sunt relativ puține progrese în această privință.) Nu se află cei mai mulți oameni în această stare? Cum priviți această chestiune? Oricând întâlnesc situații similare, prin modurile în care le gestionează oamenii, exceptând îmbunătățirea comportamentului datorită efectului conștiinței lor sau faptul că, în funcție de situațiile și stările lor din acel moment și de diferitele lor stări de dispoziție, comportamentul lor este uneori relativ nobil și uneori relativ josnic – exceptând aceste lucruri, practica lor nu are nicio legătură cu adevărul. Care e problema aici? Reprezintă ea statura unei persoane? Ce tip de statură este? Este vorba de o statură mică sau de slăbiciune, o deficiență în umanitatea lor sau o manifestare a nepracticării adevărului? Ce este? (O statură mică.) Când cineva are o statură mică, nu poate practica adevărul și, întrucât nu poate practica adevărul, statura sa

este mică. Cât de mică este? Înseamnă că încă nu ai dobândit adevărul în această privință. Ce înseamnă faptul că nu ai dobândit încă adevărul? Înseamnă că nu au devenit încă viața ta cuvintele lui Dumnezeu; acestea încă sunt un fel de text, o doctrină sau un argument pentru tine. Nu ți s-au întipărit încă în minte sau nu au devenit viața ta. În consecință, aceste așa-numite adevăruri pe care le înțelegi sunt doar un tip de doctrină sau slogan. De ce spun asta? Pentru că nu poți transforma această doctrină în realitatea ta. Când întâmpini lucruri în viața de zi cu zi, nu le abordezi conform adevărului; continui să le abordezi conform firii corupte a Satanei și sub influența conștiinței. Așa că, în mod evident, în cel mai bun caz, nu deții adevărul în această chestiune și nu ai obținut viața. Faptul că nu ai obținut viața înseamnă că nu ai viață; faptul că nu ai viață înseamnă, în această chestiune, că nu ai fost deloc mântuit și încă trăiești sub puterea Satanei. Indiferent dacă ceea ce practici sub influența conștiinței este un comportament bun sau un tip de manifestare, asta nu reprezintă viața; este doar o manifestare a umanității normale. Dacă la această manifestare se adaugă influența conștiinței, este cel mult un tip de comportament bun. Dacă factorul principal nu este conștiința, ci firea coruptă a cuiva, atunci acest comportament nu poate fi considerat bun; este firea coruptă dezvăluită. Așadar, în ce chestiuni ați transformat deja adevărul în realitate și ați obținut viața? În ce chestiuni nu ați dobândit încă adevărul, nu l-ați transformat în viața voastră și nu ați făcut încă din el realitatea voastră? Cu alte cuvinte, în ce chestiuni trăiești cuvintele lui Dumnezeu, considerându-le criteriile tale și în ce chestiuni nu ai procedat încă astfel? Calculează câte există. Dacă le-ai calculat pe toate, dar, din păcate, nu există nici măcar o chestiune în care ai acționat sau ai trăit pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ci ai acționat în schimb conform impulsivității, noțiunilor, preferințelor sau dorințelor tale trupești, ori firii tale corupte, atunci care va fi rezultatul

final? Rezultatul va fi rău, nu-i așa? (Da.) Până în ziua de azi, ați ascultat predici mulți ani, lepădându-vă de familia voastră, abandonându-vă cariera, suferind greutăți și plătind prețul. Dacă acesta este rezultatul, e un motiv de fericire și sărbătoare sau un motiv de tristețe și îngrijorare? (De tristețe și îngrijorare.) O persoană care nu transformă adevărul în realitate, care nu consideră cuvintele lui Dumnezeu drept viața sa, ce fel de persoană este? Nu este o persoană care trăiește pe deplin sub controlul firii corupte a Satanei, care nu poate vedea speranța mântuirii? (Ba da.) V-ați gândit vreodată la aceste întrebări când citiți în mod obișnuit cuvintele lui Dumnezeu și vă examinați pe voi înșivă? Majoritatea oamenilor nu s-au gândit, nu-i așa? Cei mai mulți doar își spun în sinea lor: „Am început să cred în Dumnezeu la șaptesprezece ani, iar acum am patruzeci și șapte. Cred în Dumnezeu de atât de mulți ani și am fost urmărit de mai multe ori, dar El m-a protejat și m-a ajutat să scap. Am trăit în peșteri și în colibe de paie, am îndurat zile și nopți fără mâncare și am rezistat atât de multe ore fără somn. Am îndurat atât de multă suferință și am fugit foarte mulți kilometri, totul ca să-mi realizez datoria, să-mi fac treaba și să-mi îndeplinesc misiunea. Speranța mea de mântuire e atât de mare, am început deja să merg pe calea mântuirii. Sunt atât de norocos! Cu adevărat, Slavă Ție, Dumnezeule! Acesta e harul Său! Nu eram bun de nimic în ochii lumii laice, nimeni nu dădea doi bani pe mine și nu m-am considerat niciodată special, dar, deoarece Dumnezeu m-a înălțat, m-a ridicat – pe nevoiașul de mine – din mormanul de gunoi, am fost pus pe calea mântuirii, oferindu-mi onoarea de a-mi face datoria în casa Lui. El m-a înălțat și mă iubește! Acum înțeleg atât de mult adevăr și lucrez de atât de mulți ani. E un lucru cert că-mi voi primi recompensa în viitor. Cine ar putea să mă priveze de ea?” Dacă acestea ar fi singurele lucruri la care v-ați putea gândi când vă examinați, nu ar fi problematic? (Ba da.) Spuneți-Mi, credeți în Dumnezeu de atâția ani,

ați suferit atât de mult, ați călătorit foarte departe și ați făcut atât de multă lucrare. De ce, după o credință atât de îndelungată, unii oameni au fost mutați acum în Grupul B? De ce mulți conducători și lucrători trebuie acum să înapoieze ofrandele și să poarte povara datoriilor? Ce se întâmplă? Nu au fost deja mântuiți? Nu dețin deja adevărul și nu au obținut viața? Unii oameni s-au considerat stâlpii și pietrele de temelie ale casei lui Dumnezeu, s-au crezut talente rare aici. Cum stau lucrurile acum? Dacă atât de mulți ani de suferință și de plătit un preț i-ar fi determinat să primească viața și să dețină adevărul-realitate, să se supună cuvintelor lui Dumnezeu, să aibă frică adevărată față de El și să îndeplinească cu loialitate îndatoriri, ar fi fost demiși sau mutați acești oameni în Grupul B? Ar fi fost împovărați cu datorii sau ar fi primit o penalizare însemnată? Ar fi apărut aceste probleme? E de-a dreptul rușinos, nu-i așa? (Da.) V-ați gândit vreodată care este problema? Suferința pe care o poate îndura o persoană sau prețul pe care îl plătește pentru credința sa în Dumnezeu nu este un semn al mântuirii sale sau al intrării în adevărul-realitate, nici nu este un semn că persoana are viață. Atunci, care este semnul deținerii vieții și adevărului-realitate? În termeni generali, dacă o persoană poate practica adevărul și gestiona chestiunile conform principiilor; mai exact, dacă o persoană privește oamenii și lucrurile, se comportă și acționează având adevărurile-principii, dacă poate acționa conform adevărurilor-principii. În realizarea îndatoririlor tale, dacă poți să te birui pe tine însuți, să înduri suferință și să plătești prețul în tot ceea ce faci, dar, din nefericire, nu ești capabil să obții cel mai important aspect, și anume, nu poți să susții adevărurile-principii; dacă, indiferent ce faci, ții mereu cont de interesele proprii, cauți mereu o cale de scăpare pentru tine, vrei mereu să te protejezi; și dacă nu susții niciodată adevărurile-principii, iar cuvintele lui Dumnezeu către tine sunt o simplă doctrină, atunci nici măcar să nu te întrebi dacă valorezi ceva sau dacă viața

ta are sau nu valoare; în cel mai important aspect, nu ai viață. O persoană fără viață este cea mai demnă de milă. Să crezi în Dumnezeu și, totuși, să nu intri în adevărul-realitate, să nu obții viața sunt lucruri care țin de cel mai jalnic tip de persoană și sunt cele mai deplorabile. Nu este așa? (Ba da.) Nu vă cer să fiți capabili să practicați potrivit adevărurilor-principii în orice privință, dar cel puțin în îndeplinirea îndatoririlor tale importante și în chestiunile însemnate din viața ta de zi cu zi, care au legătură cu principiile, ar trebui să fii în stare să acționezi conform adevărurilor-principii. Trebuie cel puțin să atingi acest standard ca să vezi speranța mântuirii în tine. Dar, deocamdată, nu v-ați ridicat nici la nivelul celei mai importante cerințe, nu ați îndeplinit nimic din ea. Aceasta este o problemă foarte deplorabilă și profund îngrijorătoare.

În primii trei ani de credință în Dumnezeu, oamenii sunt fericiți și plini de veselie. Se gândesc în fiecare zi la primirea binecuvântărilor și la obținerea unei destinații minunate. Consideră că bunele comportamente exterioare, de exemplu, să sufere pentru Dumnezeu, să alerge de colo până colo și să-i ajute pe alții mai mult, să facă mai multe fapte bune și să ofere mai mulți bani, sunt lucruri pe care credincioșii în Dumnezeu ar trebui să le facă. După ce cred în Dumnezeu timp de trei până la cinci ani, deși înțeleg unele doctrine, oamenii tot cred în El conform propriilor noțiuni și închipuiri. Ei trăiesc pe baza bunelor comportamente, a conștiinței lor și a bunei umanități, în loc să trăiască în conformitate cu adevărurile-principii sau să transforme cuvintele lui Dumnezeu în viața lor și în criteriul după care privesc oamenii și lucrurile și după care se comportă și acționează. Ce cale urmează astfel de oameni? Nu este calea pe care a urmat-o Pavel? (Ba da.) Nu vă aflați în prezent în această stare? Dacă vă aflați mai tot timpul în această stare, este atunci util să ascultați atât de multe predici? Indiferent de tipul de predici pe care îl asculți, nu asculți pentru a înțelege adevărul sau a

privi oamenii și lucrurile și a te comporta și acționa pe baza adevărurilor-principii în viața ta de zi cu zi, în schimb asculți de dragul de a-ți îmbogăți lumea spirituală și experiențele umane. În acest caz, nu e nevoie să le asculți, nu-i așa? Unii spun: „Nu merge să nu ascult predici. Dacă nu ascult predici, îmi lipsește entuziasmul în credința mea în Dumnezeu și nu am entuziasm sau motivație când vine vorba să-mi îndeplinesc datoria. Dacă ascult din când în când predici, am puțin entuziasm în credința mea, mă simt puțin mai împlinit și mai bogat, iar apoi, când întâmpin vreo dificultate sau negativitate în datoria mea, am puțină motivație și nu devin negativist în cea mai mare parte a timpului.” Ascultarea predicilor are menirea de a obține acest efect? Majoritatea oamenilor care au ascultat predici de-a lungul anilor nu părăsesc biserica, oricum ar fi emondați, disciplinați sau certați. Obținerea acestui efect are o legătură sigură cu ascultarea predicilor, dar ceea ce vreau să văd nu e doar faptul că flacăra pâlpâitoare din inima voastră se reaprinde după ce ascultați fiecare predică. Nu e vorba doar despre asta. Simplul entuziasm este inutil. Entuziasmul nu ar trebui folosit pentru a face rău sau a încălca adevărurile-principii. Entuziasmul are rolul să te facă să urmărești adevărul având într-o măsură mai mare un țel și o direcție – ar trebui să tinzi către adevărurile-principii și să le practici. Așadar, poate ascultarea predicilor să obțină acest efect? După fiecare predică, e ca și cum ar exista o flacără în inima ta, ca și cum te-ai fi încărcat cu electricitate sau ți s-ar fi insuflat aer. Te simți din nou încărcat cu entuziasm, știi spre ce domeniu ar trebui să te îndrepți în continuare, fără să fii vreodată delăsător sau negativist și fiind arareori slab. Totuși, aceste manifestări nu sunt condiții pentru dobândirea mântuirii. Există mai multe condiții pentru dobândirea ei: mai întâi, trebuie să fii dispus să citești cuvintele lui Dumnezeu și să asculți predici; apoi, iar aceasta e și cea mai importantă condiție, indiferent ce probleme mari sau mici întâmpini în viața

ta de zi cu zi, mai ales probleme referitoare la îndeplinirea datoriei tale și la lucrarea majoră a casei lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să cauți adevărurile-principii, în loc să acționezi pe baza ideilor proprii, făcând orice dorești sau fiind arbitrar și nechibzuit. Scopul pentru care am părtășie neobosit cu voi despre adevăr și pentru care explic principiile diverselor chestiuni, precum aceasta, nu este să vă determin să faceți imposibilul, să vă împing dincolo de capacitățile voastre sau să vă determin, pur și simplu, să fiți entuziasmați. În schimb, este să vă fac să înțelegeți mai exact intențiile lui Dumnezeu, să înțelegeți principiile și baza pentru a face diverse lucruri, precum și modul în care ar trebui să se poarte oamenii pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu, fără să acționeze pe baza firilor, gândurilor și punctelor lor de vedere corupte sau a cunoștințelor lor când se confruntă cu probleme, ci înlocuind aceste lucruri cu adevărurile-principii. Acesta este unul dintre modurile principale în care Dumnezeu îi mântuiește pe oameni. Scopul este să poți lua cuvintele lui Dumnezeu drept baza și principiile tale în tot ceea ce întâmpini, iar cuvintele Sale să stăpânească în orice chestiune. Altfel spus, scopul este să fii capabil să gestionezi și să rezolvi fiecare problemă pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, în loc să te bazezi pe intelectul și preferințele umane sau să le abordezi conform gusturilor, ambițiilor și dorințelor omenești. Prin această modalitate de predicare și părtășie despre adevăr, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul se întipăresc în mintea oamenilor, îngăduindu-le să aibă viață acolo unde adevărul este realitatea lor. Acesta e semnul mântuirii. Indiferent cu ce lucruri vă confruntați, ar trebui să depuneți mai mult efort pentru adevărurile-principii și cuvintele lui Dumnezeu. Acesta e tipul de persoană care urmărește mântuirea și e înțeleaptă. Cei care depun mereu eforturi pentru comportamentele exterioare, formalități, doctrine și sloganuri sunt oameni nesăbuiți și nu sunt cei care urmăresc mântuirea. Nu v-ați gândit niciodată sau v-ați gândit

rareori la astfel de lucruri până acum, prin urmare, când vine vorba de aceste aspecte ale practicării adevărurilor-principii, mintea voastră este practic goală. Nu credeți că acest aspect e important, așa încât, de fiecare dată când înfruntați situații care implică adevărurile-principii, mai ales când vine vorba de anumite situații însemnate, când vă confruntați cu antihriști sau oameni răi care tulbură și perturbă lucrarea bisericii, sunteți mereu foarte pasivi. Nu știți cum să gestionați aceste chestiuni și le abordați pe baza motivelor și sentimentelor voastre egoiste. Nu sunteți în stare să vă ridicați pentru a apăra lucrarea bisericii și, în cele din urmă, sfârșiți mereu prin a eșua și prin a încheia chestiunea cu nepăsare și în pripă. Dacă aceste chestiuni nu sunt investigate, vei reuși să o scoți cumva la capăt. Dacă au loc investigații pentru a afla cine e responsabil, s-ar putea să fii înlăturat din funcție sau să ți se încredințeze altă datorie; sau, mai rău, s-ar putea să fii trimis în Grupul B, iar unii oameni ar putea fi chiar îndepărtați. Sunt aceste finaluri cele pe care doriți să le vedeți? (Nu.) Dacă, într-o zi, chiar veți fi înlăturați din funcție sau veți fi opriți din a vă face datoria ori, într-un caz mai grav, dacă veți fi trimiși într-o biserică obișnuită sau în Grupul B, veți reflecta asupra voastră? „Oare am crezut în Dumnezeu doar ca să ajung aici? Am renunțat la slujba, perspectivele și familia mea și am sacrificat atât de multe doar ca să fiu aruncat în Grupul B sau să fiu îndepărtat? Am crezut în Dumnezeu ca să mă opun Lui? Cu siguranță n-ar trebui să fie acesta scopul credinței mele în Dumnezeu, nu-i așa? Atunci pentru ce cred în Dumnezeu? N-ar trebui să cuget la asta? Lăsând deoparte credința în Dumnezeu pentru a-I satisface intențiile, deocamdată, ar trebui cel puțin să obțin viața și să pătrund în adevărul-realitate. Ar trebui cel puțin să fiu capabil să-mi dau seama care aspect al cuvintelor lui Dumnezeu și al adevărului a devenit viața mea. Ar trebui să mă pot baza pe adevăr ca să trăiesc și să triumf asupra Satanei și asupra firilor mele corupte și ar trebui

să fiu capabil să mă răzvrătesc împotriva propriului trup și să renunț la noțiunile mele. Când se abat lucruri asupra mea, ar trebui să susțin necondiționat adevărurile-principii. N-ar trebui să acționez conform firilor mele corupte, ci să acționez fără piedici și în mod natural potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, fără vreo dificultate sau vreun obstacol. Ar trebui să simt profund că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu s-au întipărit deja în mintea mea, au devenit viața mea și o parte din umanitatea mea. Acesta este un lucru plăcut și e ceva ce merită sărbătorit." Vă simțiți în mod obișnuit așa? Când cântăriți suferința pe care ați îndurat-o și prețul pe care l-ați plătit în credința voastră în Dumnezeu de-a lungul anilor, vă simțiți minunat în inima voastră, simțiți că există speranță pentru mântuirea voastră și că ați gustat dulceața înțelegerii adevărului și sacrificiului pentru Dumnezeu. Ați simțit sau experimentat astfel de lucruri? Dacă nu, ce ar trebui să faceți? (Să începem să urmărim adevărul în mod serios de acum înainte.) Să începeți să-l urmăriți în mod serios de acum înainte – dar cum ar trebui să-l urmăriți? Trebuie să reflectați la aspectele în care vă răzvrătiți adesea împotriva lui Dumnezeu. El ți-a rânduit fără încetare circumstanțe, ca să-ți dea o lecție, să te schimbe prin aceste chestiuni, să-I asimilezi cuvintele, să te facă să pătrunzi într-un aspect al adevărului-realitate și să te împiedice să trăiești după firea coruptă a Satanei în chestiunile respective, trăind în schimb conform cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât cuvintele Sale să se întipărească în mintea ta și să devină viața ta. Dar tu te răzvrătești deseori împotriva lui Dumnezeu în aceste chestiuni, nu te supui Lui și nici nu accepți adevărul, nu-I consideri cuvintele drept principii pe care ar trebui să le urmezi și nu trăiești cuvintele Sale. Acest lucru e dureros pentru Dumnezeu și, în repetate rânduri, îți pierzi ocazia de a fi mântuit. Așadar, cum ar trebui să te schimbi? Începând de azi, în problemele pe care poți să le recunoști prin reflecție și să le simți clar, ar trebui să te supui orchestrării

lui Dumnezeu, să-I accepți cuvintele drept adevăr-realitate și drept viață și să schimbi modul în care trăiești. Când întâmpini astfel de situații, ar trebui să te răzvrătești împotriva trupului tău și a preferințelor tale și să acționezi potrivit adevărurilor-principii. Nu e aceasta calea de practicare? (Ba da.) Dacă doar intenționezi să urmărești cu sinceritate pe viitor, dar nu ai o cale concretă de practicare, nu e deloc bine. Dacă ai această cale concretă de practicare și ești dispus să te răzvrătești împotriva trupului tău și să o iei de la capăt în acest mod, atunci încă există speranță pentru tine. Dacă nu ești dispus să practici astfel și, în schimb, te agăți de aceleași căi vechi, nerenunțând la vechile idei și trăind după firile tale corupte, atunci nu mai avem nimic altceva de spus. Dacă te mulțumești să fii doar un muncitor, ce altceva mai e de spus? Chestiunea mântuirii n-are nicio legătură cu tine și nu ești interesat de ea, prin urmare, nu mai avem ce discuta. Dacă ești într-adevăr dispus să urmărești adevărul și mântuirea, primul pas este să începi prin a te elibera de firile tale corupte, de gândurile, noțiunile și acțiunile tale false. Acceptă mediile pe care ți le-a rânduit Dumnezeu în viața ta de zi cu zi, îmbrățișează examinarea atentă, testarea, mustrarea și judecata Lui, străduiește-te să practici treptat conform adevărurilor-principii când se abat diverse lucruri asupra ta și transformă progresiv cuvintele lui Dumnezeu în principiile și criteriul pe baza cărora te comporți și acționezi în viața ta de zi cu zi și fă-le viața ta. Asta ar trebui să se manifeste în cineva care urmărește adevărul și mântuirea. Pare ușor, etapele sunt simple și explicația nu e îndelungată, dar punerea ei în practică nu este atât de simplă, deoarece există prea multe lucruri corupte în oameni: meschinăria, micile lor uneltiri, egoismul și josnicia, firile lor corupte și tot soiul de șiretlicuri. Pe deasupra, unii oameni au cunoștințe, au învățat câteva filosofii pentru interacțiuni lumești și tactici de manipulare în societate și au unele neajunsuri și defecte în ceea ce privește umanitatea lor. De exemplu, unii sunt lacomi și leneși,

alții sunt mieroși, unii au o natură de-a dreptul mârșavă, alții sunt orgolioși sau pripiți și impulsivi în acțiunile lor, pe lângă multe alte defecte. Sunt multe deficiențe și probleme pe care oamenii trebuie să le depășească în ceea ce privește umanitatea lor. Cu toate acestea, dacă dorești să obții mântuirea, dacă dorești să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și să dobândești adevărul și viața, trebuie să citești mai mult cuvintele Lui, să capeți o înțelegere a adevărului, să fii capabil să practici și să te supui cuvintelor Sale și să începi prin a practica adevărul și a susține adevărurile-principii. Acestea sunt doar câteva propoziții simple, dar oamenii nu știu cum să le practice sau să le experimenteze. Indiferent de calibrul sau educația ta, de vârsta sau de anii tăi de credință, în orice caz, dacă te afli pe calea cea dreaptă a practicării adevărului, având țelurile și direcția corectă, și dacă ceea ce urmărești și pentru ce te străduiești este doar în scopul practicării adevărului, ce vei dobândi în cele din urmă vor fi fără îndoială adevărul-realitate și cuvintele lui Dumnezeu transformate în viața ta. Stabilește-ți mai întâi obiectivul, apoi practică treptat în conformitate cu această cale și, în cele din urmă, vei dobândi cu siguranță ceva. Credeți asta? (Da.)

Subiectul părtășiei noastre din această etapă este renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor. La ultima noastră întrunire, am avut părtășie despre renunțarea la anumite poveri care provin din familia noastră. Referitor la poverile care provin din familia noastră, am avut părtășie mai întâi despre așteptările pe care le nutresc părinții, apoi despre așteptările părinților de la urmașii lor. Toate acestea sunt lucruri la care oamenii ar trebui să renunțe pe parcursul urmăririi adevărului, nu-i așa? (Da.) Referitor la renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor, am enumerat patru categorii în total. Prima categorie cuprinde interesele și hobbyurile, a doua este căsătoria, iar a treia

este familia – am avut deja părtășie despre acestea trei. Care este ultima categorie rămasă? (Cariera.) A patra categorie este cariera; ar trebui să avem părtășie despre aceasta. V-ați gândit vreunul dintre voi la acest subiect până acum? Dacă da, puteți vorbi primii despre el. (Obișnuiam să cred că succesul sau eșecul cuiva în carieră reflectă succesul sau eșecul său ca persoană. Credeam că, dacă cineva nu este dedicat carierei sale sau dacă și-o ratează, înseamnă că a dat greș ca persoană.) Acum, când vine vorba despre problema renunțării la carieră, la ce ar trebui să renunțăm? (Oamenii ar trebui să renunțe la ambițiile și dorințele privind carierele lor.) Acesta e un mod de a vedea lucrurile. La ce lucruri vă puteți gândi să renunțați când vine vorba de „cariere" în cadrul renunțării la lucrurile pe care le urmăriți, la idealurile și dorințele voastre? N-ar trebui să rezolvați diversele probleme pe care vi le provoacă o carieră pe parcursul urmăririi adevărului? (În trecut, când trăiam în lumea laică, obișnuiam să cred că trebuia să am succes în cariera mea, că trebuia să obțin recunoaștere. Ca urmare, mi-am urmărit cu disperare cariera, dorind să mă disting. Chiar și după ce am ajuns să cred în Dumnezeu, tot doream să mă fac remarcat în casa Lui, să fiu privit cu admirație de alții. Această problemă a devenit un obstacol însemnat în calea intrării mele în viață.) Ceea ce înțelegeți prin „carieră" este, în esență, ceea ce urmărești individual, dar are și legătură cu calea pe care merge cineva. Prin urmare, în părtășia noastră despre „cariere" din cadrul subiectului despre renunțarea la lucrurile pe care le urmărim, la idealurile și dorințele noastre, nu voi menționa deocamdată niciun conținut legat de ceea ce urmăresc oamenii. Vom discuta în principal despre sensul literal al termenului „carieră". La ce se referă „cariera"? Este serviciul sau munca pe care o prestează oamenii pentru a-și întreține familiile în timp ce trăiesc în lume. Acest subiect face parte din categoria „cariere" din cadrul subiectului despre renunțarea la ceea ce urmăresc oamenii, la idealurile și

dorințele lor, despre care dorim să avem părtășie. Se referă la domeniul și principiile de desfășurare a unei slujbe pentru întreținerea familiei și selectarea unei profesii în societate, în timp ce oamenii cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul. În mod firesc, acest subiect va atinge mai mult sau mai puțin o parte din conținutul despre ceea ce urmăresc oamenii și cerințele lui Dumnezeu privind munca pe care o desfășoară un credincios. Se poate spune și că are legătură cu gândurile și punctele de vedere pe care ar trebui să le aibă un credincios față de diversele slujbe și cariere din lume. Subiectele referitoare la cariere sunt destul de vaste; le vom clasifica în categorii și, astfel, îi vom ajuta pe oameni să înțeleagă ce standarde și cerințe are Dumnezeu pentru carierele urmate de credincioși și cei care urmăresc adevărul, precum și gândurile și punctele de vedere cerute de Dumnezeu de la credincioși și de la cei care urmăresc adevărul atunci când își exercită sau abordează profesiile. Aceasta le va permite oamenilor să renunțe la ceea ce urmăresc și la dorințele lor despre cariere care există în noțiunile și năzuințele lor. În același timp, va corecta și punctele de vedere greșite pe care le au oamenii despre profesiile pe care le exercită sau carierele pe care le urmăresc în lume. Vom împărți conținutul despre carierele la care ar trebui să renunțe oamenii în patru aspecte principale: primul aspect pe care trebuie să-l înțeleagă oamenii este să nu se implice în acțiuni de caritate; al doilea aspect este să se mulțumească doar să aibă hrană și îmbrăcăminte; al treilea aspect este să nu se apropie de diversele forțe din societate; al patrulea este să nu se implice în politică. Vom avea părtășie despre chestiunile legate de renunțarea la cariere pe baza conținutului acestor patru aspecte. Gândiți-vă, conținutul acestor patru aspecte are vreo relevanță pentru lucrurile despre care ați avut părtășie? (Nu.) Despre ce ați avut părtășie? (Despre lucrurile urmărite personal.) Subiectul părtășiei voastre nu are legătură cu adevărurile-principii, ci doar

cu o mică parte din lucrurile urmărite personal. Aceste patru aspecte despre care avem părtășie implică diverse principii din cadrul subiectului despre cariere. Dacă oamenii înțeleg aceste diverse principii, le va fi ușor să renunțe la ce trebuie să renunțe în privința carierelor pe parcursul urmăririi adevărului. Le va fi ușor să renunțe la aceste lucruri deoarece înțeleg aceste aspecte ale adevărului. Dacă nu înțelegi însă aceste adevăruri, îți va fi foarte greu să renunți la aceste lucruri. Haideți să avem părtășie pe rând despre aceste patru principii ale renunțării la cariere.

În primul rând, nu vă implicați în acțiuni de caritate. Ce înseamnă să nu vă implicați în acțiuni de caritate? E ușor de înțeles sensul literal al cuvintelor. Aveți cu toții, mai mult sau mai puțin, o idee despre caritate, nu-i așa? De exemplu, orfelinatele, adăposturile și atâtea alte organizații caritabile din societate – toate acestea sunt organizații și denumiri legate de activitățile caritabile. Așadar, când vine vorba de carierele pe care le urmează oamenii, prima cerință a lui Dumnezeu este să nu se implice în acțiuni de caritate. Ce înseamnă asta? Înseamnă că oamenii nu ar trebui să facă lucruri caritabile sau să se implice într-un domeniu asociat carității. Nu e ușor de înțeles? Fiind o persoană care crede în Dumnezeu, care trăiește într-un corp fizic, are o familie și o viață și care are nevoie de bani ca să se întrețină pe sine și familia sa, trebuie să exerciți o profesie. Indiferent ce tip de profesie exerciți, prima cerință a lui Dumnezeu de la oameni este să nu se implice în acțiuni de caritate. Nu ar trebui să faci acte de caritate deoarece crezi în Dumnezeu sau pentru a-ți câștiga propria existență fizică. Acea lucrare nu este ocupația în care ar trebui să te implici. Nu este o ocupație pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și, cu siguranță, nu este o datorie încredințată de Dumnezeu. Lucruri precum caritatea nu sunt relevante pentru credincioșii în Dumnezeu sau pentru cei care urmăresc adevărul. Dimpotrivă, se poate spune că, dacă te implici în acțiuni de

caritate, Dumnezeu nu le va comemora. Chiar dacă o faci bine, în mod satisfăcător și dobândești recunoașterea societății și chiar a fraților și surorilor, Dumnezeu nu le va recunoaște sau comemora. El nu te va comemora și, în cele din urmă, nu te va binecuvânta, nu va face o excepție îngăduindu-ți să obții mântuirea sau oferindu-ți o destinație minunată fiindcă te-ai ocupat pe vremuri de caritate, fiindcă ai fost pe vremuri un mare filantrop, ai ajutat mulți oameni, ai făcut numeroase fapte bune, ai fost de folos multor oameni sau chiar ai salvat multe vieți. Cu alte cuvinte, implicarea în lucrarea de caritate nu este o condiție necesară pentru mântuire. Atunci ce includ activitățile caritabile? De fapt, într-o măsură mai mare sau mai mică, toți se gândesc la unul sau două lucruri care pot fi considerate cu certitudine un tip de lucrare de caritate. De exemplu, adoptarea câinilor fără stăpân. Deoarece unele țări nu au un control strict al animalelor sau din cauza condițiilor economice precare, deseori sunt câini fără stăpân pe străzi sau în anumite zone. Ce înseamnă „câine fără stăpân”? Înseamnă că unii oameni nu-și permit să-și țină câinii sau nu vor, așa că îi abandonează, ori poate câinii s-au pierdut dintr-un anumit motiv și ajung să stea pe străzi. Ai putea să te gândești: „Cred în Dumnezeu, așa că ar trebui să adopt aceste animale, deoarece este intenția Lui să facem fapte bune, e ceva ce aduce slavă numelui lui Dumnezeu și este o responsabilitate pe care credincioșii în Dumnezeu ar trebui să și-o asume. Este o obligație de la care nu ne putem sustrage.” Prin urmare, când vezi câini sau pisici fără stăpân, îi iei acasă și îi adopți, trăind modest ca să le cumperi mâncare. Unii oameni chiar își investesc salariile și banii de cheltuială în scopul acesta, ajung într-un final să adopte tot mai mulți câini și pisici și sunt nevoiți să închirieze o casă. Procedând astfel, banii pentru cheltuielile lor de întreținere devin tot mai insuficienți, iar salariul lor nu le mai acoperă, așa că nu au de ales decât să împrumute bani. Dar, indiferent cât de dificile devin lucrurile, ei simt că

este o obligație de la care nu se pot sustrage, o responsabilitate pe care nu o pot refuza și că ar trebui să o considere o faptă bună și să o facă în consecință. Ei consideră că practică adevărul și susțin principiile. Cheltuie o sumă mare de bani, energie și timp adoptând aceste pisici și acești câini fără stăpân, pentru a se implica în lucrarea de caritate și se simt foarte împăcați și împliniți în inimile lor, au o părere foarte bună despre ei, iar unii oameni chiar își spun: „Aceasta înseamnă să Îl slăvesc pe Dumnezeu, adopt creaturi pe care le-a creat El – este o faptă nespus de bună și Dumnezeu o va lăuda cu siguranță.” Sunt corecte aceste gânduri? (Nu sunt corecte.) Dumnezeu nu ți-a încredințat această sarcină. Nu este nici obligația, nici responsabilitatea ta. Dacă întâlnești pisici sau câini fără stăpân și îți plac, este în regulă să adopți unul sau doi. Însă dacă tratezi adoptarea animalelor fără stăpân drept o formă de operă caritabilă, considerând caritatea drept ceva ce un credincios în Dumnezeu ar trebui să facă, atunci te înșeli amarnic. Acesta este un mod denaturat de a pricepe și înțelege lucrurile.

Mai sunt și oameni care, crezând în capacitatea lor de supraviețuire, folosesc puținii bani în plus pe care îi iau pentru a-i ajuta pe cei sărmani din jurul lor. Le oferă haine, mâncare, lucruri necesare zilnic și chiar bani, considerând că este un tip de obligație pe care ar trebui să și-o asume. Ba chiar pot să aducă oameni săraci în casele lor, să le împărtășească Evanghelia și să le ofere bani de cheltuială. Acești oameni sărmani acceptă să creadă în Dumnezeu. După aceea, le oferă mâncare și adăpost, crezând că-și îndeplinesc datoria și obligația proprie. De asemenea, există oameni care observă că unii orfani din societate nu au fost încă adoptați. Au puțini bani de cheltuială în plus, așa că merg și-i ajută pe acești orfani, înființând case sociale și orfelinate și adoptând orfanii. După ce-i adoptă, le asigură hrană, adăpost și educație și chiar îi cresc până devin adulți. Nu doar continuă să facă acest lucru, dar îl și transmit generației următoare.

Consideră că este o faptă incredibil de bună, ceva ce trebuie binecuvântat și o acțiune demnă de a fi lăudată de Dumnezeu. Chiar și în perioadele de răspândire a Evangheliei, unii văd potențiali destinatari ai Evangheliei din medii sărace, care au convingeri religioase, și se simt obligați să-i ajute și să le dea de pomană. Dar răspândirea Evangheliei e răspândirea Evangheliei, nu este muncă de caritate sau acordare de ajutor. Scopul predicării Evangheliei este de a-i aduce pe cei care pot să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să accepte adevărul, și anume pe oile lui Dumnezeu, în casa Lui, în prezența Lui, dându-le o șansă la mântuire. Nu are legătură cu ajutorarea oamenilor săraci, ca aceștia să aibă ce mânca și ce îmbrăca, să aibă viața unei persoane normale și să nu moară de foame. Prin urmare, din orice perspectivă și în orice privință, fie că este vorba de ajutorarea animalelor sau de sprijinirea săracilor ori a celor care nu-și pot satisface nevoile de bază, această chestiune a implicării în acțiuni de caritate nu este ceea ce Dumnezeu cere în cadrul datoriei, responsabilității sau obligației pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană. Nu are legătură cu credința oamenilor în Dumnezeu și cu practicarea adevărului. Dacă oamenii au o inimă bună și sunt dispuși să facă asta sau dacă întâlnesc ocazional anumiți indivizi care au nevoie de sprijin, pot să ajute dacă sunt capabili. Totuși, nu ar trebui să consideri asta o sarcină încredințată ție de Dumnezeu. Dacă ai posibilitatea și condițiile, poți ajuta ocazional, dar te reprezintă doar pe tine personal, nu casa lui Dumnezeu și, în mod sigur, nu cerințele Sale. Desigur, aceste fapte nu înseamnă că ai satisfăcut intențiile lui Dumnezeu și, cu siguranță, nu înseamnă că practici adevărul. Reprezintă, pur și simplu, conduita ta personală. Dacă procedezi astfel ocazional, Dumnezeu nu te va condamna pentru asta, dar nici nu va lăuda acest lucru – asta e tot. Dacă faci din asta o carieră, deschizând aziluri, case sociale, orfelinate, adăposturi de animale sau chiar luând atitudine în vremuri de dezastru și strângând

fonduri de la frații și surorile din biserică sau din comunitate pentru a le dona zonelor sau persoanelor calamitate, cât de bine crezi că procedezi? Mai mult, când în anumite zone au loc cutremure, inundații sau alte dezastre naturale sau provocate de om, unii indivizi abordează biserica pentru a cere donații de la frați și surori. Mai rău decât atât, unii chiar folosesc ofrandele pentru a ajuta aceste zone și persoane afectate de dezastre. Ei consideră că aceasta este obligația fiecărui credincios și o obligație pe care biserica, drept organizație a comunității sociale, ar trebui să o îndeplinească. O consideră o cauză dreaptă, nu doar cerând contribuții de la frați și surori, ci și îndemnând biserica să aloce ofrandele pentru a ajuta aceste zone calamitate. Ce părere aveți despre asta? (Este rău.) Este doar rău? Discutați despre natura acestei chestiuni. (Ofrandele sunt destinate răspândirii Evangheliei, pentru a extinde lucrarea evanghelică. Nu sunt destinate sprijinirii în caz de dezastre sau ajutorării celor sărmani.) (Sprijinul în caz de dezastre nu are legătură cu adevărul; acordarea lui nu înseamnă că este practicat adevărul și, cu siguranță, nu este mărturia unei schimbări a firii.) Fiindcă toată lumea trăiește pe aceeași planetă, unii oameni cred că locuitorii de pe Pământ formează o mare familie și, când o parte dintre ei au necazuri, ceilalți ar trebui să facă front comun pentru a oferi sprijin. Ei consideră că ar trebui să depună toate eforturile pentru ca oamenii dintr-o zonă calamitată să simtă căldura semenilor lor și să beneficieze de căldură sufletească și sprijin din partea bisericii. Consideră acest lucru o faptă nespus de bună, care Îl onorează pe Dumnezeu și o șansă minunată de a fi martor pentru El. Când le ceri să nu se abată de la principii în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și să-și alinieze practicile cu rânduielile de lucru și cuvintele lui Dumnezeu, unii oameni se simt lipsiți de entuziasm și motivație. Ei nu contemplă aceste lucruri în inima lor. Dar când vine vorba de alocarea ofrandelor pentru a-i ajuta pe oamenii din

națiunile sărace sau înapoiate, cumpărându-le echipamente pentru realizarea îndatoririlor și ajutându-i să ducă o viață cu hrană și haine suficiente, devin deosebit de entuziasmați și dornici să se apuce de treabă, dorind să facă din ce în ce mai mult. De ce sunt atât de entuziasmați? Pentru că doresc să devină mari filantropi. Imediat ce este menționat un mare filantrop, încep să se simtă deosebit de nobili. Se simt onorați mai ales să-și sacrifice eforturile de dragul vieților acestor oameni săraci și să-și răspândească propria lumină și căldură sufletească. Sunt extrem de încântați de acest lucru și, în consecință, unii oameni sunt dornici în special să se implice în aceste activități. Dar care este scopul din spatele acestei dorințe remarcabile de a face aceste lucruri? Este cu adevărat de a-L cinsti pe Dumnezeu? Oare Dumnezeu are nevoie de acest tip de cinste? Are El nevoie de acest tip de mărturie? Se poate ca numele Său să sufere vreo umilință dacă nu dai bani sau nu oferi sprijin? Își va pierde Dumnezeu slava? Este posibil ca Dumnezeu să fie slăvit când faci acest lucru? Va fi El mulțumit? Așa stau lucrurile? (Nu.) Atunci ce se întâmplă? De ce sunt acești oameni atât de dornici să facă asta? Oare au intenția de a-și satisface propria vanitate? (Da.) Intenția este de a primi o apreciere de la cei pe care i-au ajutat, de a fi lăudați pentru generozitatea, mărinimia și averea lor. Unii oameni au mereu un spirit eroic: doresc să fie salvatori. De ce nu te salvezi pe tine însuți? Știi ce fel de lucru ești? Dacă ești capabil să-i salvezi pe alții, de ce nu poți să te salvezi pe tine? Dacă ești atât de generos, ce-ar fi să te vinzi pe tine și să le dai banii acelor oameni ca să-i ajuți? De ce să folosești ofrandele? Dacă ești în stare, ar trebui să nu mai mănânci și să nu mai bei sau să mănânci o singură masă pe zi și să folosești banii pe care-i economisești pentru a-i ajuta pe acei oameni, așa încât să mănânce bine și să poarte haine călduroase. De ce folosești greșit ofrandele lui Dumnezeu? Nu înseamnă asta că ești generos pe cheltuiala casei lui Dumnezeu? (Ba da.) Ești generos

pe cheltuiala casei lui Dumnezeu, primești titlul de „mare filantrop” de la alții, îți satisfaci propria dorință vanitoasă de a fi necesar altora – nu este o nerușinare? (Ba da.) Întrucât este o acțiune nerușinată, ar trebui sau nu să fie întreprinsă? (Nu ar trebui.) Natura răspândirii Evangheliei de către casa lui Dumnezeu nu este de a face acte de caritate; este de a căuta oi care pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, de a-i aduce pe acești oameni înapoi în prezența Lui, de a accepta mustrarea și judecata Sa și de a primi mântuirea Lui. Este o cooperare cu planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, nu o implicare în acțiuni de caritate, nu oferirea de sprijin sau predicarea Evangheliei oriunde există sărăcie. Aceasta echivalează cu a face muncă de caritate sub pretextul de a răspândi Evanghelia, pentru a asigura că acești oameni sunt bine hrăniți și îmbrăcați, că folosesc tehnologie modernă și se bucură de o viață modernă – pot aceste acțiuni să îi mântuiască pe oameni? Astfel de acțiuni nu pot atinge scopul de a răspândi Evanghelia și a de a mântui oamenii. Răspândirea Evangheliei nu înseamnă implicarea în acțiuni de caritate, ci câștigarea inimilor, aducerea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, permițându-le să accepte adevărul și mântuirea Sa – nu are legătură cu a oferi ajutor. Din cauza nevoilor lucrării bisericești, unii oameni își abandonează serviciul și familia, pentru a se concentra în permanență asupra îndatoririlor proprii, iar casa lui Dumnezeu le asigură cheltuielile de trai. Dar acesta nu este un ajutor, nici nu reprezintă o muncă de caritate. Când casa lui Dumnezeu răspândește Evanghelia și întemeiază biserica, nu înființează instituții de binefacere sau adăposturi. Scopul nu este de a utiliza aceste beneficii sau fonduri pentru a-i mitui pe oameni sau pentru a-i lăsa în casa lui Dumnezeu ca să primească mâncare și băutură de pomană. Casa lui Dumnezeu nu tolerează paraziții sau cerșetorii, nu găzduiește vagabonzi sau orfani, nici nu oferă ajutor oamenilor care nu au ce mânca. Dacă cineva nu-și permite să

mănânce, înseamnă că e leneș sau incapabil. E vina lui și nu are nicio legătură cu răspândirea Evangheliei de către noi. Răspândim Evanghelia ca să câștigăm oameni, ca să-i câștigăm pe cei care pot să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să accepte adevărul, nu pentru a vedea cine e sărac, cine e demn de milă, cine e oprimat sau cine nu are la cine apela, astfel încât să-l putem găzdui sau ajuta. Răspândirea Evangheliei are propriile principii și standarde și există cerințe și standarde privind potențialii destinatari ai Evangheliei. Nu înseamnă să căutăm cerșetori. Prin urmare, dacă privești răspândirea Evangheliei ca pe un efort caritabil, te înșeli. Sau dacă ești de părere că te implici în acțiuni de caritate atunci când faci această datorie de răspândire a Evangheliei și când te implici în această lucrare, te înșeli și mai mult. Atât această direcție, cât și punctul de plecare sunt inerent greșite. Dacă cineva are un astfel de punct de vedere sau aplică o astfel de direcție în acțiunile sale, ar trebui să-și corecteze și să-și schimbe rapid punctul de vedere. Lui Dumnezeu nu Îi este niciodată milă de săraci sau de cei oprimați din păturile de jos ale societății. Față de cine are Dumnezeu compasiune? Trebuie să fie, cel puțin, cineva care crede în Dumnezeu, cineva care poate accepta adevărul. Dacă nu-L urmezi pe Dumnezeu, te împotrivești Lui și-L hulești, va avea El compasiune față de tine? Acest lucru este imposibil. Prin urmare, oamenii nu ar trebui să creadă în mod greșit: „Dumnezeu este plin de compasiune. Îi este milă de cei oprimați, de cei căzuți în dizgrație, de cei umiliți, de cei care sunt marginalizați și nu au la cine să apeleze în societate. Lui Dumnezeu Îi este milă de toți și îi lasă să intre în casa Lui.” Acest lucru este greșit! Sunt noțiunile și închipuirile tale. Dumnezeu n-a spus sau n-a făcut niciodată astfel de lucruri. Sunt doar dorințele tale deșarte, ideile tale despre bunătatea umană, care nu au legătură cu adevărul. Privește oamenii pe care Dumnezeu i-a ales și i-a adus în casa Lui. Indiferent de clasa socială, I-a fost lui Dumnezeu milă sau a

compătimit El pe cineva pentru că nu avea nimic de mâncare și l-a adus în casa Lui? Nu a făcut asta cu absolut nimeni. Dimpotrivă, acei oameni care au fost aleși de Dumnezeu, indiferent de clasa lor socială – chiar dacă erau agricultori – nu s-a întâmplat niciodată să nu aibă ce mânca și nu există niciun cerșetor printre ei. Aceasta este o mărturie a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dacă El te-a ales și ești unul dintre aleșii Săi, nu te va lăsa să ajungi atât de nevoiaș încât să nu-ți permiți să mănânci sau să ajungi în punctul în care trebuie să cerșești mâncare. În schimb, Dumnezeu îți va da îmbrăcăminte și mâncare din belșug. Unii oameni care cred în Dumnezeu au mereu unele concepții greșite. Ce cred ei? „Cei mai mulți dintre credincioșii în Dumnezeu provin din cele mai joase pături ale societății, iar unii pot fi chiar cerșetori.” Așa stau lucrurile? (Nu, nu stau așa.) Există chiar oameni care răspândesc zvonuri potrivit cărora Eu aș fi fost pe vremuri cerșetor. Am spus: „Bine atunci, M-am învestmântat vreodată în pânză de sac și am purtat un toiag? Dacă spui că am fost cerșetor, cum de Eu n-am știut asta?” Despre Mine este vorba, dar nici măcar Eu nu știu; n-are absolut nicio noimă! Când Dumnezeu a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și odihnească capul”, ce înseamnă asta? Spune Dumnezeu că a devenit un cerșetor? Spune că nu era sprijinit și n-avea ce mânca? (Nu, nu spune asta.) Nu spune. Atunci ce înseamnă această afirmație? Înseamnă că lumea și omenirea Îl abandonaseră pe Dumnezeu; arată că nu exista niciun loc pentru Dumnezeu, iar El a venit să mântuiască omenirea, însă nu L-au acceptat. Nimeni nu era dispus să-L primească pe Dumnezeu. Această afirmație arată latura urâtă a omenirii corupte și reflectă suferința pe care Dumnezeu întrupat a îndurat-o în lumea umană. Când Dumnezeu a spus asta, unii oameni s-au gândit: „Lui Dumnezeu Îi plac cerșetorii, iar noi ne descurcăm mult mai bine decât ei, așa că avem un statut mai înalt în ochii lui Dumnezeu.” Prin urmare, sunt

dispuși să-i ajute pe cerșetori. Aceasta este o înțelegere complet greșită din partea oamenilor, ține de gândurile și punctele lor de vedere false. Nu are absolut nicio legătură cu esența lui Dumnezeu, cu firea Lui sau cu iubirea și compasiunea Sa.

Unii oameni spun: „Vorbești despre renunțarea la «carieră» în cadrul subiectului despre renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor și le spui să nu facă acte de caritate. Dar de ce subliniezi mereu să tratăm bine animalele și să nu le facem rău? Ce înseamnă asta? Câinii și pisicile sunt chiar ținute în casa lui Dumnezeu și oamenii nu au voie să le facă rău.” Spuneți-Mi, e vreo deosebire între asta și a face acte de caritate? Este același lucru? (Nu, nu este.) Ce se întâmplă aici? (A nu face rău diverselor tipuri de animale este o exprimare a umanității normale.) Aceasta e o exprimare a umanității normale. Atunci care ar trebui să fie practica și manifestarea umanității normale? (Întrucât cineva alege să le țină, trebuie să-și îndeplinească responsabilitatea.) Să-și îndeplinească responsabilitatea – există ceva mai exact? (Trebuie să aibă grijă de ele.) Aceasta este o acțiune exactă. Ce principii ar trebui urmate? Aceasta implică adevărul. Dați-Mi voie să explic, iar voi ascultați și vedeți dacă implică adevărul. A avea grijă de creaturile pe care le-a creat Dumnezeu este o exprimare a umanității normale. Mai concret, înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea față de ele și să ai mare grijă de ele. Întrucât ai ales să le ții, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea. Animalele de companie trebuie ținute și îngrijite de oameni. Ele se deosebesc de animalele sălbatice, care nu au nevoie să ai grijă de ele. Cel mai mare respect și cea mai mare grijă pe care le-o poți arăta animalelor sălbatice este să eviți să le distrugi intenționat habitatul și să nu le vânezi sau ucizi. Cât privește păsările domestice, vitele sau animalele de companie pe care oamenii le țin în casele lor, întrucât ai ales să le ții, ar trebui să-și

îndeplinești responsabilitatea. Cu alte cuvinte, în funcție de situația ta, ține-le puțin companie dacă ai timp, iar dacă ești ocupat, asigură-te măcar că sunt hrănite și îngrijite. În esență, ar trebui să le prețuiești. Ce înseamnă să le prețuiești? Să respecți viața pe care a creat-o Dumnezeu și să ai grijă de creaturile pe care le-a creat El. Prețuiește-le, ai grijă de ele: asta nu înseamnă caritate, înseamnă să le tratezi cum se cuvine. Este acesta un principiu? (Da.) Nu înseamnă să te implici în acțiuni de caritate. La ce se referă caritatea? Nu se referă la îndeplinirea unei responsabilități sau la prețuirea vieții. Înseamnă să depășești sfera capacității și energiei tale și să faci din asta o carieră. Nu are nicio legătură cu creșterea animalelor de companie. Dacă cineva nu poate da dovadă nici de puțină dragoste sau responsabilitate față de animalele pe care le ține, ce fel de persoană este? Are umanitate? (Nu are umanitate.) Acestei persoane îi lipsește cel puțin umanitatea. În realitate, câinii și pisicile nu cer foarte multe de la oameni. Indiferent cât de mult le iubești sau dacă îți plac sau nu, ar trebui cel puțin să fii responsabil să ai grijă de ele, ar trebui să le hrănești la timp și să nu le maltratezi – e suficient. În funcție de situația ta economică, ar trebui să le oferi mâncarea sau condițiile de trai pe care ți le permiți. Asta-i tot. Condițiile lor de supraviețuire nu sunt foarte solicitante. Ar trebui, pur și simplu, să te abții de la a le maltrata. Dacă oamenii nu pot da dovadă nici măcar de acest strop de dragoste, asta arată cât de precară este umanitatea lor. La ce se referă maltratarea? Să le lovești și să le cerți fără motiv, să nu le hrănești când au nevoie de mâncare, să nu le plimbi când au nevoie de o plimbare și să nu ai grijă de ele când sunt bolnave. Dacă ești nefericit sau prost dispus, îți verși nervii pe ele lovindu-le sau certându-le. Le tratezi într-un mod inuman. Aceasta este maltratarea. Dacă eviți maltratarea și îți poți îndeplini, pur și simplu, responsabilitatea este suficient. Dacă nu ai nici măcar această fărâmă de compasiune încât să-ți îndeplinești

responsabilitatea, nu ar trebui să ții un animal de companie. Ar trebui să-i dai drumul, să găsești o persoană căruia îi place de el și să o lași să-l îngrijească, să-i dai o șansă la viață. Unii oameni care au câini nu sunt capabili nici măcar să se abțină de la a-i maltrata. Țin câini cu unicul scop de a-și vărsa frustrările, folosindu-i ca supapă de eliberare când au o dispoziție proastă sau când sunt supărați și trebuie să se descarce. Nu îndrăznesc să lovească sau să certe altă persoană; se tem de consecințele și repercusiunile pe care vor trebui să le suporte. Se întâmplă să aibă un animal de companie acasă, un câine, așa că-și varsă frustrările pe el pentru că, la urma urmei, acesta nu înțelege și nu va îndrăzni să se opună. Astfel de oameni sunt lipsiți de umanitate. Există și indivizi care țin câini și pisici, dar nu-și pot îndeplini responsabilitățile. Dacă nu-ți place, nu ține un animal de companie. Dar dacă alegi să-l ții, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea. Animalul are viața lui și nevoi emoționale proprii. Are nevoie de apă când îi este sete și de mâncare când îi este foame. În plus, are nevoie să stea aproape de oameni și să fie mângâiat de ei. Dacă ești într-o dispoziție proastă și spui: „N-am timp să-ți acord atenție, pleacă de aici!”, acesta nu e un tratament bun față de un animal de companie. Există conștiință sau rațiune în acest comportament? (Nu.) Unii oameni spun: „De când nu ți-ai mai spălat câinele și pisica? Sunt atât de murdari!” „Ha! Să-i spăl? Nu știu nici măcar cine o să mă spele pe mine. Când trec zile întregi fără să mă spăl, nimănui nu pare să-i pese!” E un comportament uman sau reflectă vreo sensibilitate umană? (Nu.) Indiferent dacă sunt sau nu într-o dispoziție bună, când o pisică sau un câine se lipește de ei și este afectuos cu ei, îl lovesc pur și simplu cu piciorul, spunând: „Pleacă de aici, pacoste! Ești exact ca un cămătar, aduci mereu necazuri când ești prin preajmă. Vrei doar să mănânci și să bei. N-am chef să mă joc cu tine!” Dacă nu ai nici măcar un strop de compasiune, atunci nu ar trebui să ții animale de companie. Ar

trebui să le dai drumul imediat. Acea pisică sau acel câine suferă din cauza ta! Ești prea egoist și nu meriți să ai animale de companie. Oricând ții o pisică sau un câine, mâncarea și apa sa depind de grija ta. Ar trebui să înțelegi acest principiu. De ce concurezi cu animalele? Spui: „Nu am pe nimeni care să-mi facă baie, cine o să mă spele?" Cine o să te spele? Ești om. Ar trebui să te speli singur. Poți să ai grijă de tine, dar pisicile și câinii au nevoie de grija ta pentru că tu îi crești și, din acest motiv, ai obligația să ai grijă de ei. Dacă nu poți îndeplini nici măcar această obligație, atunci nu meriți să le ții. Ce nevoie ai să concurezi cu ele? Ba chiar spui: „Eu am grijă de tine, dar cine are grijă de mine? Când ești supărat, vii la mine să te alin, dar când eu sunt supărat, cine mă alină pe mine?" Nu ești om? Oamenii ar trebui să se controleze și să se adapteze singuri. Pisicile și câinii sunt mult mai simpli: nu se pot controla singuri, așa că au nevoie să fie alinați de oameni. Aceasta este deosebirea dintre modul în care tratezi animalele și actele de caritate. Care este principiul pentru modul în care tratezi animalele? Să prețuiești viața, să respecți viața și să nu le maltratezi. Când interacționezi cu toate lucrurile create de Dumnezeu, respectă legile lor naturale, tratează diversele creaturi pe care le-a creat Dumnezeu în mod corect, în conformitate cu legile pe care le-a stabilit El, păstrează relații adecvate cu toate tipurile de creaturi și nu le distruge sau strica habitatul. Acestea sunt principiile pentru respectarea și prețuirea vieții. Cu toate acestea, principiile pentru respectarea și prețuirea vieții nu se referă la acțiunile de caritate. Acesta este un principiu din rândul legilor universale date de Dumnezeu, pe care ar trebui să-l respecte fiecare ființă creată. Dar urmarea acestui principiu nu este echivalentă cu realizarea acțiunilor de caritate.

Dar unii oameni întreabă: „De ce nu ne lasă Dumnezeu să facem acte de caritate când vine vorba de carieră? Dacă nu ne lasă să facem acte de

caritate, ce ar trebui făcut în societate în legătură cu acei oameni sau acele ființe vii care au nevoie de sprijin? Cine le va veni în ajutor?" Are vreo legătură cu tine cine le vine în ajutor? (Nu are nicio legătură cu noi.) Nu faci parte din omenire? Are vreo legătură cu tine? (Nu, nu este misiunea oamenilor.) Exact, nu e misiunea ta și nici nu e ceva încredințat ție de Dumnezeu. Care este misiunea ta? Să îndeplinești datoria unei ființe create, să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să te supui lor, să accepți adevărul pentru a dobândi mântuirea, să faci ce-ți spune Dumnezeu să faci și să te ferești de lucrurile pe care Dumnezeu îți spune să nu le faci. Cine se va ocupa de chestiunile legate de caritate? Nu e treaba ta cine se va ocupa de ele. În orice caz, nu ți se cere să te ocupi de ele sau să te îngrijorezi în privința lor. Fie că e vorba de guvern sau de diverse organizații comunitare care se ocupă de caritate, acesta nu e un subiect care să ne îngrijoreze. Pe scurt, cei care cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul ar trebui să ia urmarea căii lui Dumnezeu și voia Sa drept criteriile, scopul practicării și direcția lor. E ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă și este un adevăr etern ce nu se va schimba niciodată. Desigur, a face ocazional ceva pentru a-i ajuta pe alții nu înseamnă o carieră; e o acțiune ocazională, iar Dumnezeu nu te învinovățește pentru asta. Unii oameni întreabă: „Dumnezeu nu laudă astfel de lucruri?" Dumnezeu nu le laudă. Dacă i-ai dat odată bani unui cerșetor sau cuiva care nu are bani să ajungă acasă, ori ai ajutat o persoană fără adăpost; dacă ai făcut ocazional așa ceva sau chiar de câteva ori în viața ta, în ochii lui Dumnezeu, laudă El astfel de lucruri? Nu, Dumnezeu nu le laudă. Atunci cum evaluează El aceste acțiuni? Dumnezeu nu le laudă, nici nu le condamnă – nu le evaluează. De ce? Nu au nicio legătură cu urmărirea adevărului. Sunt acțiuni personale, care nu au nicio relevanță privind urmarea căii lui Dumnezeu sau îndeplinirea voii Sale. Dacă ești dispus personal să le faci, dacă faci o faptă bună dintr-un impuls trecător de

bunăvoință sau dintr-o mustrare temporară a conștiinței tale, ori dacă faci o faptă bună într-un moment de entuziasm sau dintr-un impuls, indiferent dacă regreți sau nu mai târziu, dacă primești sau nu o recompensă, nu are nicio relevanță în ceea ce privește urmarea căii lui Dumnezeu sau îndeplinirea voii Sale. Dumnezeu nu laudă acest lucru, dar nici nu te condamnă pentru el. Ce înseamnă faptul că Dumnezeu nu-l laudă? Înseamnă că El nu te va cruța de mustrarea și judecata Lui pe parcursul mântuirii tale deoarece ai făcut acest lucru o dată, nici nu va face o excepție și nu-ți va îngădui să fii mântuit pentru că ai făcut câteva fapte bune sau caritabile. Ce înseamnă că Dumnezeu nu te condamnă pentru asta? Înseamnă că aceste fapte bune pe care le-ai făcut nu au nicio legătură cu adevărul, reprezintă doar comportamentul tău bun, nu contravin decretelor administrative ale lui Dumnezeu și nici nu încalcă interesele nimănui. Desigur, nici nu fac de râs numele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să-I slăvească numele. Nu nesocotesc cerințele lui Dumnezeu, nici nu se împotrivesc intențiilor Sale și, cu siguranță, nu implică o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu te va condamna pentru ele; reprezintă doar un tip de faptă bună personală. Deși astfel de fapte bune pot atrage laude din partea lumii și recunoaștere din partea societății, în ochii lui Dumnezeu, ele nu au nicio legătură cu adevărul. El nu le laudă, nici nu condamnă pe cineva pentru ele, ceea ce înseamnă că aceste acțiuni nu reprezintă mare lucru înaintea lui Dumnezeu. Există însă o posibilitate, și anume dacă salvezi pe cineva și îi oferi ajutor financiar, ori vreo formă de ajutor material sau chiar ajutor emoțional și îi permiți acelei persoane rele să-și fructifice eforturile, îngăduindu-i să comită mai multe nelegiuiri și să reprezinte o amenințare pentru societate și omenire, conducând la anumite pierderi, atunci ar fi cu totul altă problemă. În cazul unei acțiuni caritabile obișnuite, punctul de vedere al lui Dumnezeu este că El nici nu o laudă, nici

nu o condamnă. Dar faptul că nici nu o laudă, nici nu o condamnă nu înseamnă că Dumnezeu te susține sau te încurajează să te implici în activități de caritate. Oricum, tot există speranța că nu-ți vei investi energia, timpul și banii în chestiuni care nu au nicio legătură cu mântuire sau cu practicarea adevărului și îndeplinirea datoriei tale, întrucât ai lucruri mai importante de făcut. Timpul, energia și viața ta nu sunt menite pentru munca de caritate și nu sunt menite să-ți etaleze caracterul personal și carisma printr-o carieră în domeniul filantropiei. Mai ales în cazul celor care deschid fabrici, se ocupă de școli sau conduc o afacere cu scopul de a asigura nevoile de bază ale oamenilor mai săraci sau de a-i ajuta să-și atingă idealurile, ei fac aceste lucruri pentru a-i ajuta pe cei sărmani. Dacă alegi să-i ajuți pe cei sărmani prin aceste metode, cu siguranță îți va consuma mult timp și multă energie. Vei ajunge să aloci și să folosești o parte însemnată a timpului și energiei din viața ta pentru această cauză și, în consecință, vei avea puțin timp la dispoziție pentru a urmări adevărul; ba chiar s-ar putea să nu ai deloc timp pentru a urmări adevărul și în mod sigur nu vei avea ocazia de a-ți face datoria. În schimb, îți vei irosi energia cu oameni, evenimente și lucruri care nu au legătură cu adevărul sau lucrarea bisericii. Acesta e un comportament nesăbuit. Acest comportament nesăbuit se reduce la faptul că unii oameni vor mereu să schimbe destinul uman și lumea prin bunele lor intenții și câteva abilități limitate. Ei doresc să schimbe destinul omenesc prin eforturile și bunăvoința lor. Aceasta e o străduanie nesăbuită. Întrucât este o străduanie nesăbuită, nu ți-o asuma. Desigur, premisa pentru a nu ți-o asuma este faptul că ești o persoană care urmărește adevărul, faptul că dorești să urmărești adevărul și mântuirea. Dacă spui: „Nu mă interesează mântuirea, iar urmărirea adevărului nu este importantă pentru mine”, atunci poți să faci ce vrei. Referitor la chestiunea caritații, dacă este idealul tău și ceea ce urmărești, dacă ești de părere că așa

se exprimă valoarea ta, că munca de caritate este singurul lucru care poate exprima valoarea vieții tale, atunci ești liber să continui. Poți folosi orice aptitudini și abilități ai, nimeni nu te împiedică. Premisa despre care avem părtășie aici pentru a nu te implica în acțiuni caritabile este faptul că, întrucât dorești să urmărești adevărul și mântuirea, ar trebui să renunți la idealul și dorința de a face acte de caritate. Nu o urmări ca pe idealul și dorința vieții tale. Nu te implica în acest domeniu la nivel personal și nici casa lui Dumnezeu nu se va implica. Desigur, există o situație în casa lui Dumnezeu, și anume grija față de viața de familie a anumitor frați și surori nevoiași. Aceasta presupune o premisă. Cred că sunteți cu toții conștienți de ea: nu este vorba de caritate, este o rânduială de lucru din interiorul casei lui Dumnezeu referitoare la viețile fraților și surorilor. Nu are legătură cu implicarea în acțiuni de caritate. În casa lui Dumnezeu, pe lângă neimplicarea în acțiuni de caritate, mai există și neimplicarea în niciuna dintre activitățile caritabile ale societății; de exemplu, casa lui Dumnezeu nu construiește școli, nu deschide fabrici și nu conduce afaceri. Dacă cineva deschide fabrici, construiește școli, conduce o afacere sau participă la orice activitate comercială cu scopul de a asigura resurse economice pentru funcționarea normală a lucrării bisericești, toate acestea contravin decretelor administrative ale casei lui Dumnezeu și ar trebui oprite. Deci care este sursa financiară pentru funcționarea lucrării casei lui Dumnezeu? Știți cumva? Aceasta provine din donațiile fraților și surorilor, din ofrandele pentru susținerea funcționării normale a lucrării. Ce implică acest lucru? Banii donați de frați și surori, donațiile lor pentru Dumnezeu, sunt ofrande, și care este rostul unei ofrande? De a proteja funcționarea normală a lucrării bisericii. Firește, există diverse cheltuieli asociate acestei funcționări normale, iar aceste cheltuieli ar trebui gestionate conform principiilor și nu ar trebui să le încalce. Prin urmare, când lucrarea bisericii implică aspecte

financiare și unii conducători și lucrători risipesc ofrandele și provoacă pierderi însemnate ale acestor ofrande, casa lui Dumnezeu le va aplica pedepse severe. De ce vor exista pedepse severe? De ce nu scapă nepedepsit niciun individ care risipește ofrandele? (Pentru că ofrandele lui Dumnezeu sunt dăruite de frați și surori lui Dumnezeu și doar El Se poate bucura de acestea. În altă ordine de idei, aceste ofrande sunt menite să mențină funcționarea adecvată a lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă liderii sau lucrătorii risipesc ofrandele, lucrarea casei lui Dumnezeu va fi afectată direct și va suferi pierderi. Aceasta tulbură și perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu, prin urmare, ea trebuie să aplice pedepse aspre.) Spuneți-Mi, ar trebui casa lui Dumnezeu să aplice pedepse aspre? (Da.) De ce ar trebui să procedeze astfel? De ce trebuie să aplice pedepse aspre? (Risipirea ofrandelor este un comportament al antihriștilor. Atitudinea unei persoane față de ofrande reflectă atitudinea sa față de Dumnezeu. Dacă această persoană poate risipi ofrandele, înseamnă că nu are deloc o inimă cu frică de Dumnezeu.) Ai acoperit doar un aspect al problemei; încă există principii importante în cadrul acesteia despre care trebuie să avem părtășie.

Spuneți-Mi, de ce trebuie cei care risipesc ofrandele să fie pedepsiți aspru? Vom avea acum părtășie despre acest subiect. Mai întâi, să vorbim despre modul în care au apărut ofrandele lui Dumnezeu. Toți frații și toate surorile știu că ofrandele lui Dumnezeu Îi sunt dăruite de către aleșii Săi. Potrivit învățăturilor biblice, oamenii ar trebui să dea o zecime din veniturile lor, deși firește că numeroși oameni donează mai mult decât doar o zecime în zilele noastre, iar unii indivizi bogați dăruiesc mai mult de o zecime. În plus, în cazul fraților și surorilor nevoiași care dăruiesc o zecime, de unde provin banii lor? Există mulți oameni care îi economisesc trăind modest. De exemplu, la țară și în zonele rurale, unii oameni dăruiesc o zecime din veniturile lor provenite din vânzarea de cereale, alții din

vânzarea de ouă de găină și alții din vânzarea de capre și găini. Mulți oameni trăiesc modest pentru a dărui o zecime sau mai mult – de aici provin acești bani. Majoritatea știu că acești bani sunt greu de câștigat. Deci de ce donează frații și surorile? Este o cerință a casei lui Dumnezeu? Se poate spune că, fără să doneze, mântuirea e imposibilă? Vor să respecte învățăturile din Biblie? Sau să sprijine casa lui Dumnezeu în lucrarea ei, crezând că lucrarea casei lui Dumnezeu este importantă și nu poate fi realizată fără fonduri și că, prin urmare, ar trebui să dea mai mult? Este acesta singurul lor motiv? (Nu.) Atunci, de ce donează frații și surorile? Este posibil să fie naivi? Sau au bani de dat? Donează banii în plus sau cei pe care nu au reușit să-i cheltuie? Cui îi sunt oferite aceste donații? (Lui Dumnezeu.) De ce donează oamenii? Uitând de toate celelalte, cel mai simplu motiv pentru care donează mulți oameni este faptul că recunosc lucrarea lui Dumnezeu. El vorbește și lucrează pentru a le oferi cu mărinimie viață și adevăr oamenilor și pentru a-i conduce. Astfel, oamenii ar trebui să ofere o zecime din ceea ce câștigă. Aceasta este ofranda. De-a lungul istoriei, Dumnezeu i-a binecuvântat pe oameni cu mâncare, apă și lucrurile necesare vieții și a pregătit totul pentru ei. Când oamenii se pot bucura de toate acestea, ar trebui să ofere înapoi o zecime din ce le-a dat Dumnezeu la altar, reprezentând o parte pe care oamenii o înapoiază lui Dumnezeu, îngăduindu-I să Se bucure de recolta lor. Acesta e semnul afecțiunii pe care oamenii, ca ființe create, ar trebui să-l aibă și să-l ofere. Mai există și un alt aspect, în afară de acesta. Unii oameni spun: „Lucrarea lui Dumnezeu e atât de măreață! Eu nu pot face multe de unul singur, așa că voi dărui o ofrandă, partea mea.” Ei își arată astfel sprijinul pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și se comportă ca niște susținători. Indiferent de sursa sau cuantumul acestor donații, nu sunt puțini oameni printre aceștia care economisesc banii ducând o viață modestă. Pe scurt, dacă nu ar fi

Dumnezeu și lucrarea Sa, dacă ar fi doar biserica și aceste organizații și asociații omenești, donațiile oamenilor n-ar avea nicio valoare sau însemnătate, deoarece fără lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele Sale, acestea n-ar avea niciun folos. Dar cu Dumnezeu vorbind și lucrând, cu progresul lucrării Sale de mântuire a omenirii, aceste donații și ofrande devin deosebit de importante. Motivul pentru care sunt deosebit de importante este că acești bani donați sunt folosiți pentru lucrarea bisericii și nu ar trebui delapidați, confiscați, deturnați sau chiar irosiți de cei cu intenții greșite. Nu este așa? (Ba da.) Întrucât sunt foarte importanți, fiecare bănuț ar trebui folosit în domenii esențiale; nimic nu ar trebui risipit sau cheltuit iresponsabil. În consecință, cei care irosesc, deturnează, confiscă sau delapidează donațiile și ofrandele trebuie abordați în mod special și pedepsiți aspru. Întrucât aceste donații și ofrande sunt esențiale pentru lucrarea lui Dumnezeu și ținând cont de scopul pentru care frații și surorile dăruiesc acești bani și aceste ofrande, donațiile ar trebui alocate celor mai importante domenii. Fiecare bănuț ar trebui să fie folosit pe baza principiilor și să obțină rezultate; nu ar trebui irosit și, cu siguranță, nu ar trebui confiscat de oameni răi. Acesta e un aspect. Pe lângă asta, indiferent dacă donația este mare sau mică, ea provine de la frați și surori. Sursa acestor bani nu provine din implicarea bisericii în activități comerciale, deschiderea de afaceri sau administrarea unor fabrici pentru a câștiga profit din societate. Nu provine din dividende obținute din producția unor bunuri, din dividendele sau veniturile bisericii, ci din donațiile oamenilor. În termeni simpli, o donație este ceva dăruit lui Dumnezeu de către frați și surori; banii dăruiți lui Dumnezeu ar trebui să-I aparțină lui Dumnezeu. La ce sunt folosiți banii Lui? Unii spun: „Banii și ofrandele lui Dumnezeu se folosesc pentru desfătarea Lui.” Sunt toți banii pentru desfătarea lui Dumnezeu? De cât de mulți Se poate bucura El? Sunt destul de limitați, nu-

i așa? În perioada în care Dumnezeu Se întrupează, hrana, îmbrăcămintea, adăpostul și nevoile Lui, precum și cele trei mese ale Sale pe zi sunt modeste, iar El Se bucură de lucruri limitate. Desigur, e foarte normal. Principala utilizare a donațiilor și ofrandelor de la frați și surori este de a menține funcționarea normală a lucrării bisericii, nu de a satisface dorința anumitor oameni de a cheltui. Ofrandele nu sunt menite să fie cheltuite de oameni, nici folosite de ei. Nu e vorba de faptul că oricine ar gestiona finanțele ar avea prioritate la folosirea acestor bani sau că oricine ar fi conducător ar avea autoritatea specială de a aloca fonduri. Indiferent de persoana care utilizează donațiile, acestea ar trebui folosite în conformitate cu principiile stabilite de casa lui Dumnezeu. Acesta este principiul. Așadar, care e natura cuiva care încalcă acest principiu? Nu a încălcat decretele administrative? (Ba da.) De ce se spune că a încălcat decretele administrative? Ofrandele pe care oamenii I le dau lui Dumnezeu sunt destinate desfătării Lui. Deci cum le folosește El? Dumnezeu le folosește pentru lucrarea bisericii, pentru a menține funcționarea normală a lucrării ei. Acesta e principiul potrivit căruia Dumnezeu folosește ofrandele. Însă, antihriștii și oamenii răi nu folosesc ofrandele în acest mod. Ei le risipesc, le irosesc sau le donează în mod nechibzuit, încălcând pe față acest principiu pentru a utiliza ofrandele. Nu este o încălcare a decretelor administrative? Te-a lăsat Dumnezeu să le folosești astfel? Ți-a dat El dreptul să le folosești în acest mod? Ți-a spus El să le folosești astfel? Nu ți-a spus, nu-i așa? Atunci de ce le folosești astfel, atât de nechibzuit și de risipitor? Aceasta e o încălcare a principiului! Acest principiu nu este unul de rând; are legătură cu decretele administrative. Întrucât aceste ofrande nu sunt obținute prin intermediul unor activități economice sau comerciale, ci sunt donații oferite lui Dumnezeu de frați și surori, rezultă că fiecare cheltuială trebuie controlată îndeaproape și gestionată riguros. Nu ar trebui să existe nicio

irosire sau risipă. Irosirea sau risipirea oricărei sume de bani nu duce doar la pierderi semnificative în lucrarea casei lui Dumnezeu, ci constituie și o pierdere financiară importantă pentru casa Lui. Risipirea ofrandelor nu se rezumă numai la atât; arată și o lipsă de responsabilitate față de dragostea exprimată atunci când frații și surorile donează. Prin urmare, cei care risipesc ofrandele trebuie pedepsiți aspru. Dojeniți-i pe cei cu greșeli mai mici și cereți în același timp restituirea banilor. Pentru cei cu greșeli mai grave, pe lângă restituire, aceștia trebuie îndepărtați sau excluși. Există și un alt motiv principal pentru care trebuie aplicate pedepse aspre celor care risipesc ofrandele. Biserica este diferită de orice organizație socială. Este izolată în orice țară și în orice mediu social, abandonată de lume și de omenire. Nu doar că nu poate primi sprijinul sau protecția niciunei țări, dar totodată nu poate obține nici asistență sau ajutoare sociale de la stat. În cel mai bun caz, în țările occidentale, după ce se înregistrează și se înființează o biserică, donațiile pentru biserică sunt scutite de impozitele personale sau materialele donate pot fi folosite pentru a primi unele deduceri fiscale. Pe lângă aceasta, biserica nu poate primi ajutoare sociale sau asistență de la nicio țară sau în niciun sistem social. În cazul în care congregația bisericii se micșorează și aceasta nu mai poate funcționa, statul nu va veni în ajutorul ei. În schimb, o va lăsa mai degrabă să dispară de la sine, deoarece biserica nu generează venituri și nu poate plăti taxe statului. Așadar, existența sau inexistența bisericii este lipsită de importanță pentru stat. Biserica se află într-o astfel de situație de supraviețuire în orice sistem social. Spuneți-Mi, este ușor? (Nu e ușor.) Într-adevăr, nu e deloc ușor. Biserica este respinsă de societate și omenire, nu primește nicio recunoaștere sau compasiune, cu atât mai puțin sprijin, de la niciun sistem social. Biserica există în aceste condiții de supraviețuire. Dacă cineva este totuși în stare să irosească ofrandele, să fie nemilos, aruncând banii pe apa

sâmbetei, neasumându-și nicio responsabilitate, risipind 100000 de yuani într-o clipă, cheltuind 1000000 de yuani de parcă ar fi doar un număr, fără să clipească măcar, fără să simtă vreo remușcare, crezi că o astfel de persoană are umanitate? Oare astfel de indivizi nu merită blesteme? (Ba da.) Rezumând diversele situații enumerate mai sus, în cazul celor care risipesc ofrandele, care le irosesc sau chiar nutresc intenții rele față de ele, dorind să le delapideze sau, neîndrăznind să le delapideze, le risipesc în schimb: toți ar trebui pedepsiți aspru, nu ar trebui să li se arate nicio clemență. Spuneți-Mi, este aceasta o abordare corectă? (Da.) Atunci, dacă vi se va oferi în viitor ocazia de a avea autoritate asupra folosirii ofrandelor, cum vă veți comporta? Dacă nu vă puteți controla, dacă risipiți ofrandele, când va veni timpul să vă pedepsească aspru biserica, veți avea vreo plângere sau nemulțumire? (Nu.) E bine că nu veți avea nicio nemulțumire. Va fi ceea ce meritați!

Cât despre acei oameni care risipesc ofrandele, nu-i așa că îi urâți? Nu vă înfurie? Ești capabil să-i supraveghezi sau să-i oprești? Lucrurile ajung la un nou nivel – este timpul să fii testat. Dacă cineva din jurul tău risipește ofrandele și insistă să cheltuie 20000 de yuani pe un aparat ce poate fi cumpărat cu 2000 de yuani – care vrea să cumpere cel mai bun, de cea mai înaltă calitate, cel mai modern și cel mai la modă aparat, care vrea să cheltuie bani pe cel mai scump aparat, doar pentru că banii aparțin casei lui Dumnezeu și nu provin din propriile sale buzunare – ești capabil să-l oprești? Dacă nu-l poți opri, îl poți avertiza? Îl poți raporta superiorilor? Dacă ești responsabil de gestionarea ofrandelor, poți refuza să-ți dai acordul în această situație? Dacă nu puteți face nimic din toate acestea, atunci ar trebui să fiți și voi aspru pedepsiți. Și voi risipiți ofrandele; sunteți în cârdășie cu acea persoană rea, sunteți complicii ei și ar trebui să fiți amândoi aspru pedepsiți. Ce fel de atitudine are cineva față de Dumnezeu

dacă poate să risipească și să fie iresponsabil cu ofrandele? Îl are pe Dumnezeu în inima sa? (Nu.) În opinia Mea, astfel de oameni au aceeași atitudine ca Satana față de Dumnezeu. Unii spun: „Tot ce are legătură cu Dumnezeu, cu numele Său, cu ofrandele Sale sau mărturia Sa – nimic din acestea nu mă privește pe mine. Ce treabă am eu cu acei oameni care risipesc ofrandele?" Ce sunt ei? Există unii conducători și supraveghetori care aprobă totul, orice i-ar solicita bisericii să cumpere. Ei nu pun niciodată întrebări despre cereri, nu le examinează cu atenție și nu verifică dacă există probleme; fiecare cerere de a cumpăra bunuri, indiferent dacă bunurile sunt scumpe sau ieftine, practice sau nepractice, necesare sau inutile – absolut fiecare este aprobată prin semnătura lor. Ce este aprobarea ta? Este doar o semnătură? În opinia Mea, e atitudinea ta față de Dumnezeu. Atitudinea ta față de ofrandele lui Dumnezeu este atitudinea ta față de Dumnezeu. Fiecare iscălitură cu stiloul tău, de fiecare dată când îți scrii numele, este o dovadă a păcatului tău de blasfemie și lipsă de respect față de Dumnezeu. De ce n-ar fi aspru pedepsiți cei care Îl blasfemiază și sunt lipsiți de respect față de Dumnezeu în acest mod? Trebuie să fie aspru pedepsiți! Dumnezeu te aprovizionează cu adevărul, viața, tot ce ai, iar tu Îl tratezi pe El și lucrurile care Îi aparțin cu acest tip de atitudine – ce ești tu? Fiecare semnătură pe o factură este dovada păcatului tău de blasfemie față de Dumnezeu și a atitudinii tale lipsite de respect față de El; aceasta e cea mai concludentă dovadă. Indiferent ce materiale sunt cumpărate, indiferent de sumă, nici măcar nu verifici formularul de aprobare, doar semnezi dintr-o trăsătură de condei. Ești gata să aprobi în mod arbitrar achiziții de 100000 sau de 200000 de yuani. Într-o bună zi, va trebui să plătești prețul pentru semnătura ta – cine semnează poartă răspunderea! Întrucât te comporți astfel, întrucât poți semna la întâmplare, fără ca măcar să verifici întâi cererile și risipești în mod arbitrar ofrandele, ar trebui să porți răspunderea

și să plătești prețul pentru acțiunile tale. Dacă nu te temi să înfrunți consecințele, atunci n-ai decât să-ți iscălești numele. Semnătura ta reprezintă atitudinea ta față de Dumnezeu. Dacă te poți purta astfel chiar și față de Dumnezeu, tratându-L astfel în mod deschis și nerușinat, atunci cum te aștepți să te trateze Dumnezeu? El a fost deja suficient de răbdător cu tine, ți-a dat suflare și ți-a îngăduit să trăiești până acum. În loc să continui să-L tratezi pe Dumnezeu în același mod și cu aceeași atitudine, ar trebui să mărturisești și să te căiești în fața Lui și să-ți schimbi complet atitudinea. Nu continua să rivalizezi orbește cu Dumnezeu. Dacă Îl tratezi în continuare în același mod și cu aceeași atitudine, știi care vor fi consecințele. Dacă ești incapabil să obții iertarea lui Dumnezeu, credința ta va fi fost în zadar. Ce folos va avea atunci credința ta? Crezi în Dumnezeu, dar irosești încrederea Lui în tine și însărcinarea pe care ți-a dat-o. Spune-Mi, ce ești tu? Unii oameni au rolul de conducători sau supraveghetori în casa lui Dumnezeu. Își îndeplinesc îndatoririle de mulți ani și se poate spune că am interacționat cu ei de mulți ani. În cele din urmă, am ajuns la o concluzie în privința lor: acești oameni sunt mai răi decât niște câini. Acțiunile lor nu sunt doar sfâșietoare, sunt de-a dreptul dezgustătoare. Îmi place să cresc câini și să interacționez cu ei. Câinii pe care i-am crescut de-a lungul anilor au ajuns cu toții destul de bine. În general, câinii care Îmi plac nu sunt ostili oamenilor în mod intenționat. Dacă îi arăți unui câine puțină bunătate, ți-o va înapoia înzecit. Atât timp cât ești într-adevăr bun cu el, chiar dacă lași un ziar sau o pereche de pantofi în curte, se va așeza lângă ele și le va păzi pentru tine. Uneori, dacă arunci ceva ce nu-ți trebuie, câinele va crede că ai pierdut acel lucru și-l va păzi pentru tine, fără să se îndepărteze. După o vreme, am făcut rezumatul celor observate și am spus: „Oamenii sunt mai răi decât câinii!” Câinii păzesc casele – își folosesc abilitățile și aptitudinile pentru a-ți păzi casa cu prețul vieții. Oamenii nu au

nici măcar inimă, cu atât mai puțin să păzească lucrurile cu prețul vieții lor. Nu vor să spună nici măcar un cuvânt ca să protejeze lucrarea bisericii. Nu fac nici cât un câine de pază! Aceasta e deosebirea pe care am observat-o între oameni și câini. Acești oameni care risipesc ofrandele sunt inferiori unor câini de pază. Ești de acord că ar trebui aspru pedepsiți? (Da.) Dumnezeu Își pune încrederea în oameni și le încredințează lucrări și îndatoriri. Astfel, Dumnezeu îi preamărește și are o părere bună despre ei. Asta nu înseamnă că merită să facă acea lucrare, că au un calibru bun și o umanitate bună sau că se ridică la înălțimea așteptărilor acelei slujbe. Și, totuși, oamenii nu reușesc să recunoască favoarea care li se face, cred mereu că sunt capabili să facă lucrarea bisericii, că au câștigat acest merit prin muncă grea și sacrificii proprii. Tot ce au le este dăruit de Dumnezeu. Ce au câștigat ei? Se culcă pe lauri? Dumnezeu îi preamărește pe oameni prin faptul că-și îndeplinesc îndatoririle, dar ei nu reușesc să recunoască favoarea care li s-a făcut sau să înțeleagă ce este bine pentru ei. Nu se ridică la înălțimea încrederii sau a preamăririi Sale. Risipesc încrederea și preamărirea lui Dumnezeu. În astfel de cazuri, Îmi pare rău, dar trebuie să fie aspru pedepsiți. Dumnezeu le oferă ocazii oamenilor, dar ei nu știu ce este bine pentru ei, nu știu să prețuiască ocaziile date de Dumnezeu. El le oferă o șansă, dar ei nu o vor. Cred că Dumnezeu este ușor de manevrat, că este iertător și nu va vedea sau știi ce se întâmplă. Prin urmare, îndrăznesc să risipească ofrandele fără scrupule, trădând încrederea lui Dumnezeu, fiind complet lipsiți de un caracter și o conștiință umană de bază. De ce mai au credință? N-ar trebui să-și bată capul cu credința, ar trebui să-l venereze pur și simplu pe Satana. Dumnezeu nu are nevoie de venerația lor. Nu sunt demni!

Oare nu am avut părtășie mai mult sau mai puțin suficient despre primul subiect al renunțării la cariere – neimplicarea în activități de

caritate? Ați înțeles adevărurile-principii din acest subiect? Care sunt principiile de aici? (Principiile sunt că munca de caritate nu este misiunea încredințată oamenilor de Dumnezeu. Nu are absolut nicio legătură cu practicarea adevărului sau cu urmărirea mântuirii. Când o persoană face câteva fapte bune, sunt doar o reflectare a comportamentului său individual.) Implicarea în activitățile caritabile nu are legătură cu urmărirea adevărului. Să nu crezi în mod eronat că, făcând acte de caritate, practici adevărul sau ai dobândit mântuirea. Aceasta e o concepție cât se poate de greșită. Practicarea adevărului nu include caritatea, nici implicarea în activități de caritate. Scopul credinței în Dumnezeu este de a dobândi mântuirea. Credința în Dumnezeu nu înseamnă să acumulezi merite sau să faci fapte bune, să te bucuri făcând fapte bune sau acte de filantropie, nici să te implici în activități de caritate. Credința în Dumnezeu nu are nicio legătură cu implicarea în activități de caritate; înseamnă să urmărești adevărul și să accepți mântuirea lui Dumnezeu. Prin urmare, toate ideile oamenilor potrivit cărora credința în Dumnezeu înseamnă să faci acte caritabile sau să te implici în activități de caritate sau că actele caritabile sunt echivalente cu credința în Dumnezeu și mulțumirea Lui sunt îngrozitor de eronate. Activitățile de caritate în care te implici sau orice lucruri faci care au legătură cu caritatea te reprezintă doar pe tine personal. Indiferent dacă sunt acțiuni ocazionale sau activități în care te implici în cariera ta, acestea reflectă doar bunul tău comportament. Acest comportament ar putea avea legătură cu o religie, cu un comportament social sau criterii morale, dar nu are absolut nicio legătură cu credința în Dumnezeu, cu urmărirea adevărului sau urmarea căii Sale și nu are nimic de-a face cu cerințele Lui. Pe de altă parte, de ce n-am face acte de caritate? Dumnezeu este un Dumnezeu milos față de oameni, care dă dovadă de compasiune și dragoste. El compătimește omenirea, deci de ce nu laudă El faptele caritabile ale

oamenilor? De ce munca de caritate nu câștigă lauda lui Dumnezeu? Nu este aceasta o problemă? Cerința ca oamenii să nu facă muncă de caritate este cumva un semn că Dumnezeu nu iubește omenirea? Nu contrazice acest lucru mila lui Dumnezeu față de omenire? (Nu.) De ce nu? (Pentru că există principii în compasiunea și iubirea lui Dumnezeu, iar compasiunea și iubirea Sa sunt îndreptate spre anumiți indivizi. El le acordă celor care acceptă și practică adevărul și se căiesc în mod sincer. Cât despre acei neîncrezători care nu pot accepta adevărul, aceștia nu sunt cei pe care Dumnezeu intenționează să-i mântuiască.) Există principii pentru compasiunea și iubirea lui Dumnezeu, iar compasiunea și iubirea Sa sunt îndreptate spre anumiți indivizi. Continuă, ce mai există? Există o legătură între implicarea în acțiuni de caritate și credința în Dumnezeu? (Nu.) Prin urmare, implicarea în acțiuni de caritate intră în conflict cu credința în Dumnezeu? Când participă la orice formă de muncă de caritate, oamenii nu trebuie să-și investească timpul, energia și chiar banii? Când te implici în acțiuni de caritate, nu poți să te rezumi la vorbe goale, fără să te gândești la muncă sau fără să ții seama de ea. Dacă o tratezi cu adevărat ca pe o profesie, va trebui cu siguranță să investești timp, energie și chiar sume considerabile de bani. Odată ce ai investit timp, energie și bani, nu vei fi atunci înrobit și controlat de munca de caritate pe care o faci? Vei mai avea energie să urmărești adevărul? Vei mai avea energie să-ți faci datoria? (Nu.) Când urmărești orice carieră în viață, indiferent de cariera în care te implici, dacă o practici cu normă întreagă, vei investi și îți vei sacrifica inevitabil energia de-o viață și întreaga ta viață. Te va costa casa, sentimentele, plăcerile trupești și timpul tău. În mod similar, dacă tratezi cu adevărat caritatea drept profesie și o urmezi ca atare, îți va consuma tot timpul și toată energia. Un om are o cantitate finită de energie. Dacă ești controlat de munca de caritate și vrei să o iei în considerare atât pe aceasta, cât și

credința ta în Dumnezeu, într-o măsură egală și echilibrată și, mai mult, dorești să faci ambele lucruri bine, nu va fi o sarcină ușoară. Dacă vrei să echilibrezi aceste două lucruri în același timp, dar nu ești în stare, va trebui să faci o alegere. Dacă trebuie să alegi pe care să o păstrezi și la care să renunți, cum vei decide? N-ar trebui să selectezi cel mai însemnat și mai valoros efort pe care să-l depui? Dacă atât credința în Dumnezeu, cât și implicarea în acțiuni de caritate apar în același timp în viața ta, ce alegere ar trebui să faci? (Ar trebui să aleg credința în Dumnezeu.) Oare majoritatea oamenilor nu aleg să creadă în Dumnezeu? Văzând că toți ați făcut această alegere, nu e normal ca Dumnezeu să nu le permită oamenilor să se implice în activități de caritate? (Ba da.) Munca de caritate a ajutat multe ființe vii și a oferit ajutor multor oameni, dar ce vei câștiga în cele din urmă din asta? Îți vei satisface vanitatea. Înseamnă cu adevărat că ai câștigat ceva și este ceea ce ar trebui să câștigi? Idealul tău se va fi realizat, valoarea ta va fi fost demonstrată și asta e tot – dar este aceasta calea pe care ar trebui să mergi în viață? (Nu.) Ce vei câștiga în cele din urmă din asta? (Deșertăciune.) Nu vei câștiga absolut nimic. Vanitatea ta va fi temporar satisfăcută, vei primi câteva laude de la alții sau medalii și onoruri în societate, dar asta e tot și toată energia și timpul tău se vor fi epuizat. Ce vei fi câștigat? Onoare, o reputație bună și elogii – toate acestea sunt lucruri deșarte. Însă adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă oamenii și căile pe care ar trebui să meargă în această viață nu pot fi înțelese sau dobândite prin simpla implicare în activități de caritate. Credința în Dumnezeu e diferită. Dacă te sacrifici cu sinceritate pentru Dumnezeu și urmărești adevărul, atunci timpul și energia investită de tine vor produce rezultate bune și pozitive. Dacă știi și înțelegi lucrurile pe care oamenii ar trebui să le priceapă cel mai mult – cum să trăiască și să-L slăvească pe Dumnezeu, cum să privească diferite chestiuni, ce puncte de vedere și atitudini ar trebui să aibă când acționează, care este

cel mai corect mod de a se comporta și cum să se comporte într-un mod ce va fi lăudat de Creator, într-un mod care înseamnă că persoana merge pe calea corectă – atunci aceasta e calea corectă și înseamnă să câștigi într-adevăr ceva. În viața ta, vei fi câștigat multe lucruri pe care non-credincioșii nu le pot învăța, lucruri pe care cineva cu umanitate ar trebui să le aibă. Aceste lucruri vin de la Dumnezeu, de la adevăr și vor fi devenit viața ta. Pe baza lor, te vei transforma într-o persoană care consideră adevărul drept viața sa; viața ta nu va mai fi deșartă, iar tu nu vei mai fi nedumerit și nu vei mai șovăi. Oare acestea nu sunt câștiguri superioare și mai valoroase? Nu sunt mai valoroase decât să faci câteva fapte caritabile pentru a-ți satisface vanitatea o clipă? (Ba da.) Aceste câștiguri care implică adevărul și calea pe care ar trebui să meargă oamenii îți vor da o nouă viață. Nimic din lumea omenească nu se poate compara cu această nouă viață și nimic nu o poate înlocui. Desigur, această viață nouă e neprețuită și veșnică. Este ceva ce vei obține după ce ți-ai dedicat timpul, energia și tinerețea, după ce ai plătit un anumit preț și ai făcut anumite sacrificii. Nu merită oare? Merită mai mult ca sigur. Dar ce vei câștiga dacă te implici în activități de caritate? Nu vei câștiga nimic. Acele onoruri și medalii nu sunt câștiguri. Aprobarea și confirmarea celorlalți, faptul că alții spun că ești o persoană bună sau un mare filantrop – pot fi acestea considerate câștiguri? (Nu.) Toate acestea sunt lucruri temporare și vor păli curând, pe măsură ce trece timpul. Când nu vei mai putea ține aceste lucruri, când nu le vei mai putea simți, vei fi plin de regrete, spunând: „Ce am făcut în viața mea? Am avut grijă de câteva pisici și de câțiva câini, am adoptat niște orfani, am ajutat câțiva oameni sărmani să ducă vieți bune, să mănânce mâncare bună și să aibă haine frumoase de purtat, dar cum rămâne cu mine? Pentru ce am trăit eu? E posibil să fi trăit doar pentru ei? Asta e misiunea mea? Asta e responsabilitatea pe care mi-a încredințat-o Cerul? Asta e obligația pe care

mi-a dat-o Cerul? Cu siguranță nu. Atunci pentru ce trăiește o persoană în această viață? De unde vin oamenii și unde se vor duce ei în viitor? Nu înțeleg aceste chestiuni fundamentale.” Și, astfel, când vei ajunge în acest stadiu, vei simți că acele onoruri nu sunt câștiguri, că sunt doar lucruri exterioare. Aceasta deoarece vei fi fost aceeași persoană dacă nu te-ai fi implicat în munca de caritate ca după realizarea actelor caritabile până în ziua respectivă, obținând toate acele elogii și onoruri – în ambele cazuri, viața ta interioară nu se va fi schimbat. Lucrurile pe care nu le înțelegi îți vor fi tot necunoscute, vei fi în continuare derutat și nedumerit. Și, în acel moment, vei fi nu doar mai nedumerit și mai confuz, dar te vei simți și mai neliniștit. În acest punct, va fi prea târziu pentru regrete. Viața ta se va fi scurs, cea mai bună perioadă a ta se va fi dus, iar tu vei fi ales calea greșită. Prin urmare, înainte de a lua decizia de a te implica în activități de caritate sau când abia ai început munca de caritate, dacă dorești să urmărești adevărul și să obții mântuirea, ar trebui să renunți la astfel de idei. Bineînțeles, ar trebui să renunți și la toate activitățile legate de această muncă și să te avânți din toată inima pe calea credinței în Dumnezeu și a urmăririi mântuirii. În cele din urmă, chiar dacă ceea ce obții și câștigi nu este la fel de mult sau de tangibil precum ți-ai imaginat inițial, cel puțin nu vei fi plin de regrete. Oricât de puțin vei câștiga, tot va fi mai mult decât ceea ce vor primi cei care și-au petrecut toată viața în sânul religiei, crezând în Domnul. Asta e realitatea. Prin urmare, când alegi o carieră, într-o privință, oamenii trebuie să renunțe la ideile și planurile lor de a se implica în acțiuni de caritate. În altă privință, ar trebui și să-și corecteze noțiunile referitoare la gândurile lor. Nu e cazul să-i invidieze pe acei oameni din societate care se implică în munca de caritate sau să-și spună cât de altruiști, măreți, nobili și dezinteresați sunt, zicând: „Privește cât de nobil și altruist se poartă în timp ce ajută alți oameni. Noi de ce nu putem fi altruiști? De ce

nu putem face asta?" În primul rând, nu e nevoie să-i invidiezi. În al doilea, nu e nevoie să-ți faci reproșuri. Dacă Dumnezeu nu i-a ales, au propriile misiuni și preocupări. Orice ar urmări, fie că e vorba de faimă și profit sau de a-și realiza propriile idealuri și dorințe, acest lucru nu trebuie să te preocupe. Ce ar trebui să te preocupe este ce se cuvine să urmărești și ce tip de cale ar trebui să urmezi. Cea mai practică chestiune este că, întrucât Dumnezeu te-a ales, ai intrat în casa Lui, ești un membru al bisericii și, mai mult, te afli în rândul celor care își îndeplinesc îndatoririle, ar trebui să cugeți la felul în care să pornești pe calea mântuirii în timp ce-ți îndeplinești datoria, la modul în care să practici adevărul, să intri în adevărul-realitate și să ajungi în punctul în care cuvintele lui Dumnezeu îți sunt întipărite în minte și devin viața ta prin ceea ce urmărești și diversele prețuri pe care le plătești. În viitorul nu prea îndepărtat, când vei privi înapoi la starea în care erai când ai ajuns pentru prima dată să crezi în Dumnezeu, vei descoperi că viața ta interioară s-a schimbat. Nu vei mai fi o persoană a cărei viață se bazează pe firile sale corupte. Nu vei mai fi o persoană arogantă, ignorantă, agresivă și nesăbuită care se consideră fără egal, așa cum ai fost odată. În schimb, cuvântul lui Dumnezeu va fi devenit noua ta viață. Vei ști cum să urmezi calea lui Dumnezeu și cum să te ocupi de tot ceea ce întâlnești în viață potrivit intențiilor lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărurile-principii. Vei petrece fiecare zi într-o astfel de manieră chibzuită și vei avea un obiectiv și o direcție precisă în tot ceea ce faci. Vei ști ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci. Toate aceste lucruri vor fi clare ca lumina zilei în mintea ta. Viața ta zilnică nu va fi derutantă, epuizantă sau deprimantă. În schimb, va fi plină de lumină, va avea țeluri și o direcție. În același timp, vei simți motivație în inima ta. Vei simți că te-ai schimbat, că ai câștigat o nouă viață și că ai devenit o persoană care a transformat cuvintele lui Dumnezeu în viața sa. Nu este bine? (Ba da.) Vom încheia aici părtășia noastră despre

neimplicarea în activități de caritate, care este primul principiu din subiectul renunțării la cariere.

Care este al doilea principiu din cadrul subiectului despre renunțarea la carieră? A te mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte. Pentru a supraviețui în societate, oamenii se angajează în tot felul de munci sau slujbe ca să-și câștige traiul, asigurându-se că au o sursă și siguranță pentru mesele zilnice și cheltuielile lor de trai. Prin urmare, indiferent dacă fac parte din clasele inferioare sau se află la un nivel puțin mai înalt, oamenii își câștigă existența prin diverse ocupații. Întrucât scopul lor este de a avea din ce trăi, lucrurile sunt destul de simple: să aibă unde să locuiască, să mănânce trei mese pe zi, să-și permită ocazional carne dacă asta își doresc să mănânce, să meargă cu regularitate la muncă, să aibă un venit, să nu umble în zdrențe sau să nu-și permită suficientă hrană – asta e suficient. Acestea sunt nevoile de bază din viața oamenilor. Când cineva își asigură aceste nevoi de bază, nu e relativ ușor să aibă mâncare și căldură? Nu e în sfera abilităților sale? (Ba da.) Așadar, dacă natura carierei cuiva este doar de dragul mâncării și căldurii, de dragul de a-și câștiga existența, indiferent în ce carieră activează, atât timp cât este legală, va corespunde în general standardelor umanității. De ce spun că aceasta corespunde standardelor umanității? Pentru că motivul, intenția și scopul tău de a activa în această profesie nu au nicio legătură cu altă chestiune sau idee decât câștigarea existenței – este doar pentru a avea destulă mâncare, a avea suficiente haine călduroase de purtat și a fi capabil să-ți întreții familia. Nu este așa? (Ba da.) Acestea sunt nevoile de bază. Odată ce aceste nevoi de bază sunt satisfăcute, oamenii se pot bucura de o calitate de bază a vieții. Când pot obține acest lucru, ei pot duce o existență normală. Nu este suficient ca o persoană să fie capabilă să ducă o existență normală? Nu asta ar trebui să realizeze oamenii în cadrul umanității? (Ba da.) Ești responsabil pentru propria viață, porți răspunderea

pe umerii tăi – aceasta e o manifestare necesară a umanității normale. E suficient și adecvat să realizezi acest lucru. Totuși, dacă nu ești mulțumit, în timp ce o persoană normală ar putea să mănânce carne o dată sau de două ori pe săptămână, tu insiști să mănânci în fiecare zi și în exces. De exemplu, dacă tu consumi 230 sau 450 de grame de carne zilnic, deși nu ai nevoie decât de 112 grame pentru a-ți menține sănătatea fizică, această hrană în exces ar putea să te îmbolnăvească. Care este cauza unor boli precum ficatul gras, hipertensiunea arterială și colesterolul ridicat? (Consumul de carne în exces.) Care este problema cu mâncatul cărnii în exces? Nu este cauzat de lipsa de control asupra alimentației? Nu este cauzat de lăcomie? (Ba da.) De unde vine această lăcomie? Nu e din cauză că apetitul cuiva este excesiv? Oare apetitul excesiv și lăcomia corespund nevoilor umanității normale? (Nu.) Ele depășesc nevoile umanității normale. Dacă dorești în permanență să depășești nevoile umanității normale, înseamnă că va trebui să muncești mai mult, să câștigi mai mulți bani și să lucrezi de multe ori mai mult decât oamenii normali. Făcând ore suplimentare sau având mai multe slujbe, va trebui să generezi un venit mai mare ca să-ți permiți să mănânci carne de trei ori pe zi și oricând dorești. Nu depășește asta sfera umanității normale? Este bine să depășești sfera umanității normale? (Nu.) De ce nu e bine? (Pe de o parte, corpul oamenilor este predispus la boală; pe de alta, pentru a-și satisface dorințele și apetiturile, oamenii trebuie să investească mai mult timp, energie și costuri în munca lor. Aceasta le consumă timpul și energia pe care le-ar putea folosi pentru a urmări adevărul și a-și îndeplini îndatoririle, afectând modul în care merg pe calea credinței în Dumnezeu și a urmăririi adevărului.) Oamenii ar trebui să se mulțumească să aibă necesitățile de bază, să nu le fie foame sau frig și să se bucure de hrana și căldura necesare pentru umanitatea normală. Ar trebui să câștigi suficienți bani cât să te conformezi cerințelor nutriționale normale

ale corpului. E suficient, e genul de viață pe care ar trebui să o aibă oamenii cu umanitate normală. Dacă tânjești mereu după plăceri ale trupului, satisfăcându-ți apetitul trupesc fără să te gândești la sănătatea ta fizică și ignorând calea cea dreaptă; dacă vrei mereu să mănânci mâncare bună, să te bucuri de lucruri bune și să ai un mediu de viață bun și o calitate bună a vieții, să mănânci delicatese rare, să porți haine de firmă și bijuterii de aur și argint, să locuiești în conace și să conduci mașini de lux – dacă vrei mereu să urmărești aceste lucruri, ce fel de ocupație trebuie să ai? Dacă îți iei doar o slujbă normală ca să-ți asiguri nevoile de bază și să te ocupi de mâncare și căldură, poate ea să-ți îndeplinească toate aceste dorințe? (Nu poate.) Cu siguranță nu. De pildă, dacă vrei să faci afaceri și o firmă mică cu un singur stand poate asigura mâncarea și căldura întregii tale familii, s-ar putea să ai mai puțin decât cei aflați mai sus decât tine, dar ai mult mai mult decât cei de mai jos. Poți mânca ocazional carne și toată familia ta se poate îmbrăca decent. Poți folosi timpul rămas pentru a crede în Dumnezeu, a participa la întruniri și a-ți îndeplini îndatoririle și încă poți avea energia de a urmări adevărul. E suficient de bine pentru că, ținând cont că viața ta este asigurată, cât desfășori această ocupație, vei putea să dispui de timp și energie pentru a urmări credința în Dumnezeu și adevărul. Aceasta se conformează intențiilor lui Dumnezeu. Totuși, dacă nu ești niciodată mulțumit, vei gândi mereu: „Această afacere are potențial. Pot câștiga atâția bani pe lună cu un singur stand, care poate asigura hrana și căldura familiei mele. Dacă am două standuri, îmi pot dubla câștigurile. Familia mea poate avea nu doar mâncare și căldură, dar putem și economisi ceva bani. Putem să mâncăm orice vrem și chiar să călătorim și să cumpărăm câteva bunuri de lux. Putem să mâncăm și să ne bucurăm de lucruri pe care majoritatea oamenilor nu și le permit. Ar fi minunat. Hai să mai adaug un stand!” După ce mai adaugi un stand, devii mai bogat; guști din beneficii și te gândești:

„Se pare că această piață e destul de mare. Pot să adaug încă un stand, să-mi extind afacerea și să aduc diferite bunuri ca să o dezvolt și mai mult. Pot nu doar să economisesc bani, ci și să-mi cumpăr o mașină și să mă mut într-o casă mai mare. Toată familia mea poate călători atât în țară, cât și în afară!” Cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât ideea devine mai atrăgătoare. În acest punct, ești hotărât să adaugi un alt stand. Afacerea crește tot mai mult, câștigi din ce în ce mai mulți bani, desfătarea ta crește, dar mergi tot mai rar la întruniri, de la întruniri săptămânale la două sau una pe lună și, în cele din urmă, doar o dată la șase luni. Îți spui în inima ta: „Afacerea mea a crescut, am câștigat mulți bani, susțin lucrarea casei lui Dumnezeu și aduc ofrande mari.” Conduci o mașină decapotabilă, soția și copiii tăi poartă bijuterii din aur și diamante, sunt îmbrăcați din cap până în picioare cu haine de firmă și chiar ați călătorit în străinătate. Îți spui: „E grozav să ai bani! Dacă știam că e atât de ușor să fac bani, de ce n-am început mai devreme? E grozav să ai bani! Bogații își petrec zilele în atâta confort și tihnă! Când mănânc mâncare delicioasă, gustul e fără egal. Când mă îmbrac cu haine de firmă, mă simt în culmea fericirii și, oriunde merg, ceilalți îmi aruncă priviri pline de invidie și gelozie. Am câștigat respectul și admirația oamenilor și mă simt diferit, parcă spatele meu este mai drept acum.” Dorințele trupului tău au fost satisfăcute, la fel și vanitatea ta. Dar praful de pe coperta cuvintelor lui Dumnezeu devine tot mai gros, nu le-ai citit de mult timp, iar rugăciunile tale către Dumnezeu au devenit mai scurte. Întrunirile s-au mutat în alt loc și nici măcar nu ești sigur unde se țin acum. Nu mai raportezi nici măcar ocazional bisericii. Spune-Mi, înseamnă asta că te apropii de mântuire sau că te îndepărtezi? (Mă îndepărtez.) Calitatea vieții tale se îmbunătățește, corpul tău e bine hrănit și ai devenit mai pretențios. În trecut, nu mergeai la un control medical nici măcar o dată la opt sau la zece ani, dar acum că ești bogat, mergi la controale o dată la șase

luni să vezi dacă ai tensiune, glicemie sau colesterol mare. Spui: „Trebuie să avem grijă de corpul nostru. Așa cum spune zicala: «Dacă trebuie să fii cumva, nu fi bolnav. Dacă nu trebuie să fii cumva, nu fi sărac.»” Gândurile și punctele tale de vedere s-au schimbat, nu-i așa? Acum că ești bogat și nu mai ești o persoană obișnuită, simți că ești valoros, că identitatea ta este onorabilă și îți prețuiești chiar mai mult corpul. Atitudinea ta față de viață s-a schimbat și ea. Înainte nu-ți băteai capul cu controalele medicale, gândind: „Noi, săracii, nu avem de ce să ne îngrijorăm. De ce să merg la control? Dacă sunt bolnav grav, oricum nu-mi permit tratamentul. Doar o să stau și o să suport și, dacă nu pot, presupun că trupul acesta pur și simplu o să moară. Nu-i mare lucru.” Dar acum e diferit. Îți spui: „Oamenii n-ar trebui să trăiască cu o boală. Dacă sunt bolnavi, cine va cheltui banii pe care i-au câștigat? Nu vor putea să se bucure de viață. Viața e scurtă!” E diferit, nu-i așa? Atitudinile tale față de bani, față de viața trupului și față de desfătare s-au schimbat toate. În mod similar, atitudinile tale față de credința în Dumnezeu, urmărirea adevărului și primirea mântuirii au devenit și ele tot mai indiferente.

Odată ce o persoană pășește pe calea de a nu se mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, va urmări o calitate superioară a vieții și desfătarea cu lucruri mai bune. Acesta e un semn de pericol, e o cădere în ispită, va cauza necazuri și este un semn de rău augur. Odată ce se bucură de bogăție și dă de gustul ei, omul începe să se îngrijoreze că-și va pierde averea într-o zi și va deveni sărac. Drept urmare, prețuiește în mod deosebit zilele în care are bani acum și apreciază poziția și statutul de a fi bogat. Deseori îi auzi pe non-credincioși spunând: „E ușor să treci de la amar la dulce, dar să treci de la dulce la amar nu este.” Asta înseamnă că, atunci când nu ai nimic, nu te deranjează dacă ți se cere să renunți; poți renunța cât ai zice pește, pentru că nu ai nimic valoros de care să te agăți. Aceste bunuri monetare și materiale

nu devin obstacole pentru tine și îți este ușor să renunți la ele. Dar odată ce deții aceste lucruri, devine dificil să renunți la ele, mai dificil decât urcarea la Ceruri. Dacă ești sărac, când vine vremea să-ți părăsești casa și să-ți îndeplinești îndatoririle, poți să-i întorci spatele cu ușurință. Însă dacă ești un mare șțab, mintea ta se umple de gânduri și spui: „Casa mea valorează două milioane de yuani, iar mașina mea valorează cinci sute de mii de yuani. Apoi mai sunt și activele fixe, economiile din bancă, acțiuni, fonduri, investiții și alte lucruri, ajungând mai mult sau mai puțin la un total de zece milioane de yuani. Dacă plec, cum voi lua toate acestea cu mine?" Nu-ți este ușor să renunți la aceste bunuri materiale. Îți spui: „Dacă renunț la aceste lucruri și părăsesc această casă și familia mea actuală, oare locul unde voi trăi în viitor va oferi condiții asemănătoare? Aș fi în stare să tolerez traiul într-o colibă de lut sau de paie? Aș putea suporta duhoarea unui grajd de vite? În prezent, pot să fac un duș fierbinte în fiecare zi. Aș putea suporta un loc în care nu pot face nici măcar un duș fierbinte pe an?" Gândurile tale se înmulțesc și nu poți rezista. Cât timp ai bani, scoți teancuri de bancnote ca să cumperi lucruri, luând orice vrei fără nicio ezitare, ești deosebit de generos și banii nu sunt niciodată o problemă pentru tine. Dar dacă ar fi să renunți la toate acestea, te-ai simți stânjenit de fiecare dată când te-ai uita în portofel, întrebându-te ce s-ar întâmpla dacă ar fi gol. Dacă ți-ai dori să mănânci un bol de tăiței calzi, ar trebui să calculezi care restaurant este cel mai ieftin și câte mese mai poți mânca din banii rămași. Ar trebui să te încadrezi într-un buget strict, ducând viața unei persoane sărace. Ai putea tolera asta? Anterior, dacă spălai o haină de două ori și își pierdea forma, iar tu te simțeai stânjenit purtând-o, o aruncai și îți luai una nouă. Acum, speli și porți același tricou de nenumărate ori și, chiar dacă se rupe gulerul, nu te lasă inima să-l arunci. Îl cârpești și continui să-l porți. Ai putea tolera asta? Oriunde ai merge, oamenii ar vedea că ești sărac și nu ar

dori să interacționeze cu tine. Când ai merge la cumpărături și ai întreba prețul, nimeni nu ți-ar acorda vreo atenție. Ai putea suporta asta? Nu e o senzație plăcută, nu-i așa? Dar dacă n-ai avea aceste posesiuni monetare și materiale, n-ar trebui să renunți la ele și să te confrunți cu această provocare. Ți-ar fi mult mai ușor să abandonezi totul și să urmărești adevărul. Prin urmare, Dumnezeu le-a spus de mult timp oamenilor că ar trebui să fie mulțumiți cu hrană și îmbrăcăminte. Indiferent ce profesie practici, nu o trata ca pe o carieră și nu o considera o rampă de lansare sau un mijloc de a-ți spori importanța sau de a acumula avere și a trăi confortabil. Indiferent în ce slujbă sau profesie te angajezi, e suficient să o consideri doar un mijloc de a-ți câștiga existența. Dacă îți poate asigura existența, ar trebui să știi când să te oprești și să nu mai urmărești avuția. Dacă este suficient să câștigi 2000 de yuani pe lună ca să-ți acoperi cele trei mese pe zi și nevoile de bază ale vieții, atunci ar trebui să te oprești acolo și să nu încerci să extinzi sfera slujbei tale. Dacă ai unele nevoi speciale, poți lucra schimburi suplimentare cu jumătate de normă sau o slujbă temporară ca să o scoți la capăt – acest lucru este acceptabil. Cerința lui Dumnezeu de la oameni este aceasta: indiferent ce profesie practici, indiferent dacă presupune cunoștințe sau aptitudini tehnice, ori dacă necesită muncă fizică, atât timp cât este rezonabilă și legală, cât este în limita capacităților tale și îți poate asigura mijloacele de trai, atunci este suficientă. Nu transforma profesia pe care o practici într-o trambulină pentru a-ți atinge idealurile și dorințele proprii, de dragul de a-ți satisface viața în trup, lăsându-te astfel să cazi într-o ispită sau într-o mocirlă sau conducându-te pe o cale fără întoarcere. Dacă e suficient să câștigi două mii de yuani pe lună ca să-ți întreții viața personală sau pe cea a familiei tale, atunci ar trebui să păstrezi acea slujbă și să folosești timpul rămas ca să practici credința în Dumnezeu, să participi la întruniri, să-ți îndeplinești îndatoririle și să urmărești

adevărul. Aceasta este misiunea ta, valoarea și semnificația vieții unui credincios. În plus, orice profesie practici este doar pentru a asigura nevoile fizice de bază ale unei vieți omenești normale. Dumnezeu nu-ți va cere să ajungi o persoană importantă, să devii remarcabil sau să ai un renume în profesia ta. Dacă profesia ta are legătură cu cercetarea științifică, va necesita o parte însemnată din energia ta, dar principiul de practicare rămâne neschimbat – mulțumește-te cu hrană și îmbrăcăminte. Dacă profesia ta îți oferă oportunități de promovare și un venit substanțial pe baza capacităților tale, iar acest venit depășește nivelul de a se mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, ce ar trebui să alegi să faci? (Să refuzi oferta.) Principiul pe care ar trebui să-l respecți este cel indicat de Dumnezeu – să te mulțumești cu hrană și îmbrăcăminte. Indiferent în ce profesie te angajezi, dacă depășește nivelul de a te mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, vei investi în mod inevitabil energie, timp sau costuri ieșind din sfera nevoilor de bază pentru a câștiga acel venit suplimentar. De exemplu, poate ești în prezent un angajat debutant care câștigă suficient pentru a-și acoperi nevoile de bază, dar datorită bunei tale performanțe la muncă, superiorii tăi vor să te promoveze într-o funcție de conducere sau în vreun post de director executiv cu un salariu de câteva ori mai mare. Oare acest venit se câștigă degeaba? Când venitul tău crește, va crește în mod corespunzător și volumul de muncă pe care îl depui. Oare depunerea efortului nu necesită energie și timp? Este echivalent cu a spune că banii pe care îi câștigi se obțin în schimbul unei mari părți din energia și timpul tău. Pentru a câștiga mai mulți bani, trebuie să investești mai mult timp și energie. În timp ce câștigi mai mulți bani, o mare parte din timpul și energia ta este consumată și, totodată, timpul pe care îl aloci pentru credința ta în Dumnezeu, participarea la întruniri, îndeplinirea îndatoririlor și urmărirea adevărului scade proporțional. Aceasta e o simplă constatare. Când energia și timpul

tău sunt dedicate pentru acumularea averii, pierzi recompensele credinței tale în Dumnezeu. El nu te va trata favorabil, nici casa Lui nu te va informa despre ce ai ratat doar pentru că ai fost promovat și o mare parte din timpul și energia ta e acum consumată, așa încât nu ai timp să-ți îndeplinești îndatoririle sau să participi la întruniri în casa lui Dumnezeu. Este acesta genul de lucru care se întâmplă? (Nu.) Casa lui Dumnezeu nu te va pune la curent și nu-ți va acorda tratament special, iar Dumnezeu nu te va trata favorabil din această cauză. Pe scurt, dacă dorești să ai recompense pentru credința ta în Dumnezeu, dacă dorești să obții adevărul, depinde de eforturile tale de a-ți asigura timpul și energia. E o chestiune de alegere. Dumnezeu nu-ți interzice să păstrezi o viață normală. Venitul tău e suficient pentru a acoperi mâncarea și căldura, întreținând supraviețuirea trupească și activitățile vieții tale. E suficient pentru a-ți susține continuarea existenței. Dar tu nu ești mulțumit; vrei mereu să câștigi mai mult. Atunci energia și timpul tău vor fi răpite de această sumă de bani. Pentru ce sunt răpite? Pentru a îmbunătăți calitatea vieții tale fizice. În timp ce-ți îmbunătățești calitatea vieții fizice, câștigi mai puțin din credința în Dumnezeu, iar timpul pentru îndeplinirea îndatoririlor dispare, este ocupat. De ce este ocupat? Este ocupat de urmărirea unei vieți fizice bune, de desfătarea fizică. Merită? (Nu.) Dacă te pricepi să pui în balanță avantajele și dezavantajele, știi că nu merită. Obții desfătare în viața ta fizică, mănânci mâncare mai bună și ai stomacul plin; te îmbraci bine, elegant și confortabil. Cumperi câteva obiecte de design și bunuri de lux în plus, dar slujba ta este obositoare, mai solicitantă și îți consumă timpul și energia. În calitate de credincios, nu ai timp să participi la întruniri sau să asculți predici. Îți lipsește și timpul pentru a cugeta la adevăr și cuvintele lui Dumnezeu. Încă există mult adevăr pe care nu-l înțelegi și nu-l poți recunoaște, dar nu ai timp și energie să cugeți la aceste lucruri și să le cauți. Viața ta fizică este îmbunătățită, dar

viața ta spirituală nu se dezvoltă și se îndreaptă spre declin. Acesta este un câștig sau o pierdere? (O pierdere.) Această pierdere e prea mare! Trebuie să cântărești avantajele și dezavantajele! Dacă ești o persoană deșteaptă care iubește sincer adevărul, ar trebui să cântărești ambele laturi și să vezi care e cel mai valoros și însemnat lucru pe care-l poți dobândi. Dacă apare o promovare și ai șansa de a câștiga mai mulți bani și a-ți oferi o viață fizică mai bună, ce ar trebui să alegi? Dacă ești dispus să urmărești adevărul și ai determinarea de a urmări adevărul, atunci ar trebui să renunți la astfel de oportunități. De exemplu, să presupunem că un angajat al companiei pentru care lucrezi spune: „Faci munca asta de 10 ani. Cei mai mulți oameni din companie primesc creșteri salariale și promovări în 3 până la 5 ani. Dar leafa ta e la fel ca la început. De ce nu dai mai mult randament? De ce nu-ți îmbunătățești performanța? Privește-o pe cutare, este aici de 3 ani și acum conduce o mașină decapotabilă și locuiește într-o casă mai mare: și-a schimbat garsoniera cu o casă cu trei dormitoare. Când s-a angajat, era doar o biată studentă. Acum e o femeie bogată, îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine de firmă, se cazează în hoteluri de lux, locuiește într-o vilă și conduce o mașină de lux.” Văzând cât de bine se descurcă, n-ai începe să tânjești și tu la aceste lucruri? Nu te-ai simți prost? Ai putea rezista la astfel de ispite? Ți-ai mai respecta intenția inițială? Ai respecta principiile? Dacă iubești în mod sincer adevărul, dacă ești dispus să urmărești adevărul și consideri că a câștiga ceva din adevăr e cel mai important lucru, cel mai prețios lucru din viața ta și că ai ales ceea ce este cel mai important și prețios lucru din viața ta, atunci nu vei regreta și nu vei fi influențat de lucruri precum promovările. Vei fi perseverent, spunând: „Mă mulțumesc cu hrană și îmbrăcăminte; orice ocupație aș avea, este pentru mâncare și căldură, pentru a-i permite corpului meu să trăiască în continuare, nu pentru desfătare trupească și, cu siguranță, nu pentru a mă distinge. Nu urmăresc

promovări sau salarii mari; îmi voi folosi durata de viață limitată pentru a urmări adevărul.” Dacă ai această determinare, nu vei șovăi și inima ta nu va tânji; când vei vedea că alții sunt promovați, primesc măriri, poartă bijuterii de aur și argint și haine de firmă, se bucură de o calitate a vieții mai bună decât a ta și te surclasează în ceea ce privește stilul, nu vei simți invidie. Nu este așa? (Ba da.) Însă, dacă nu iubești și nu urmărești adevărul, nu vei fi în stare să te abții și nu vei rezista mult timp. Într-o astfel de ocazie și într-un astfel de mediu, dacă oamenii nu dețin adevărul ca pe viața lor, dacă le lipsește puțină determinare, dacă nu au o pricepere adevărată, vor oscila deseori înainte și înapoi și se vor simți slabi. După ce rezistă o perioadă, vor deveni chiar deprimați, gândind: „Când se vor sfârși aceste zile? Dacă zilele lui Dumnezeu nu vin, cât timp voi rămâne un lacheu în companie? Alții câștigă mai mult decât mine. De ce sunt în stare să obțin doar mâncarea și căldura de bază? Dumnezeu nu-mi spune să câștig mai mulți bani.” Cine te oprește să câștigi mai mulți bani? Dacă ești capabil, poți câștiga mai bine. Dacă alegi să câștigi mai mulți bani, să ai un stil de viață bogat și să te bucuri de un trai extravagant, e în regulă; nimeni nu te oprește. Totuși, trebuie să fii responsabil pentru alegerile tale. În cele din urmă, dacă nu obții adevărul și cuvintele lui Dumnezeu n-au devenit viața din tine, vei fi singurul care va regreta. Trebuie să fii responsabil pentru acțiunile și alegerile tale. Nimeni nu poate să achite nota de plată sau să-și asume responsabilitatea în locul tău. Întrucât ai ales să crezi în Dumnezeu, să mergi pe calea mântuirii și să urmărești adevărul, nu regreta. Întrucât asta e ceea ce ai ales, nu ar trebui să o consideri o regulă sau o poruncă de urmat; în schimb, ar trebui să înțelegi că perseverența și alegerile tale au sens și valoare. În final, câștigi adevărul și viața, nu doar o regulă. Dacă perseverența și alegerile tale te fac să te simți deosebit de stânjenit, jenat sau incapabil să dai ochii cu oamenii din jurul tău, atunci nu mai persevera.

De ce să-ți îngreunezi situația? Orice ai dori în inima ta, orice ai vrea, urmărește acel lucru – nimeni nu te oprește. În momentul de față, faptul că avem părtășie în acest mod doar îți oferă un principiu. În lume, fiecare profesie pe care o exercită oamenii este asociată cu faimă, profit și desfătare fizică. Motivul pentru care oamenii câștigă mai mulți bani nu este de a ajunge la o anumită cifră, ci de a-și spori desfătarea fizică prin câștigarea acelor bani și, de asemenea, de a deveni oameni bogați, cunoscuți de public. Astfel, vor avea faimă, profit și poziție, toate acestea depășind nivelul nevoilor de bază. Orice preț plătit de oameni este pentru desfătarea fizică, nimic nu are niciun rost; totul este gol, asemenea unui vis. Ce câștigă ei în cele din urmă este pur și simplu deșertăciune. Azi ai putea să mănânci găluști la masă și să ți se pară delicioase, dar după o chibzuire atentă, vezi că nu ai câștigat nimic. Dacă mănânci găluști zilnic, s-ar putea să te saturi de ele, să nu le mai mănânci și să treci la altceva, de exemplu la chiftele de porumb, orez sau clătite. Te adaptezi în felul acesta și corpul tău fizic devine mai sănătos. Dacă mănânci zilnic mâncare bogată în calorii, corpul tău fizic s-ar putea îmbolnăvi, nu-i așa?

A te mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, este aceasta calea corectă? (Este corectă.) De ce este corectă? Valoarea vieții unei persoane constă în hrană și îmbrăcăminte? (Nu.) Dacă valoarea vieții unei persoane nu constă în hrană și îmbrăcăminte sau în desfătarea trupului, atunci profesia pe care o exercită ar trebui să satisfacă doar nevoia de hrană și îmbrăcăminte; nu ar trebui să depășească acest nivel. Care e scopul faptului de a avea hrană și îmbrăcăminte? Acela de a asigura supraviețuirea normală a trupului. Care e scopul supraviețuirii? Nu este de dragul desfătării trupești, nici de dragul de a te bucura de cursul vieții și, cu siguranță, nu este de dragul de a te bucura de toate lucrurile pe care le experimentează oamenii în viață. Niciunul dintre aceste lucruri nu e important. Așadar, ce e mai important? Care e cel

mai prețios lucru pe care ar trebui să-l facă o persoană? (Să meargă pe calea credinței în Dumnezeu și a urmăririi adevărului și apoi să-și îndeplinească îndatoririle proprii.) Indiferent ce tip de persoană ești, ești o ființă creată. Ființele create ar trebui să facă ceea ce sunt menite să facă – asta are valoare. Așadar, ce anume din ce fac ființele create are valoare? Fiecare ființă creată are o misiune încredințată de Creator, o misiune pe care este menită să o îndeplinească. Dumnezeu a stabilit destinul vieții fiecărei persoane. Oricare ar fi destinul vieții sale, asta ar trebui să facă. Dacă o faci bine, când vei sta înaintea lui Dumnezeu ca să-I dai socoteală, El va da un răspuns satisfăcător. Va spune că ți-ai trăit viața într-un mod merituos și roditor, că ai transformat cuvintele lui Dumnezeu în viața ta și că ești o ființă creată calificată. Totuși, dacă viața ta înseamnă numai să trăiești, să te zbați și să investești de dragul hranei, îmbrăcămintei, plăcerii și fericirii, când vei sta în cele din urmă înaintea lui Dumnezeu, El va întreba: „Cât de mult ai îndeplinit din sarcina și misiunea pe care ți le-am dat în această viață?” Vei cântări totul și vei descoperi că energia și timpul acestei vieți au fost irosite pentru hrană, îmbrăcăminte și distracție. Se pare că nu ai făcut multe în privința credinței tale în Dumnezeu, nu ți-ai îndeplinit datoria, nu ai perseverat până la capăt și nu ți-ai manifestat devotamentul. Cât privește urmărirea adevărului, deși ai avut o oarecare dorință de a-l urmări, nu ai plătit un preț prea mare și n-ai câștigat nimic. La testul final, cuvintele lui Dumnezeu nu au devenit viața ta, iar tu ești tot aceeași satană ca înainte. Metodele tale de a privi lucrurile și de a acționa se bazează toate pe noțiunile și închipuirile umane, precum și pe firea coruptă a Satanei. Ești în continuare complet opus lui Dumnezeu și incompatibil cu El. În acel caz, vei fi considerat inutil și Dumnezeu nu te va mai dori. Din acest punct înainte, nu vei mai fi o ființă creată a lui Dumnezeu. Acesta e un lucru demn de milă! Prin urmare, indiferent ce profesie practici, atât timp cât e

legală, este rânduită și predestinată de Dumnezeu. Dar asta nu înseamnă că Dumnezeu te susține sau te încurajează să câștigi mai mulți bani sau să urci pe scara ierarhică în cariera pe care ți-ai ales-o. Dumnezeu nu aprobă acest lucru și nu ți l-a cerut niciodată. Mai mult, El nu va folosi niciodată profesia pe care o practici ca să te împingă spre lume, să te predea Satanei sau să-ți îngăduie să urmărești dinadins faima și profitul. În schimb, prin profesia pe care o practici, Dumnezeu îți permite să-ți satisfaci nevoile de hrană și căldură – asta e tot. În plus, în cuvintele Lui, ți-a spus care este datoria ta, care e misiunea ta, ce ar trebui să urmărești și ce ar trebui să trăiești. Acestea sunt valorile pe care ar trebui să le trăiești și calea pe care ar trebui să mergi de-a lungul vieții tale. După ce Dumnezeu a vorbit, iar tu înțelegi ce a spus, ce ar trebui să faci? Dacă e suficient să muncești trei zile pe săptămână ca să-ți satisfaci nevoile de hrană și căldură, dar alegi totuși să lucrezi în celelalte zile, atunci nu-ți poți face datoria. Când o datorie necesită cooperarea ta, spui: „Sunt la serviciu, sunt la postul meu”, iar când cineva încearcă să ia legătura cu tine, susții mereu că nu ai timp. Când ai timp? Doar după ora 20:00, când ești epuizat, obosit și stors de energie; atunci ai voința, dar nu și puterea. Lucrezi șase zile pe săptămână și, oricând încearcă cineva să ia legătura cu tine prin telefon, susții mereu că nu ai timp. Doar duminica ai timp și chiar și atunci trebuie să petreci timp cu familia și copiii, să faci treburi casnice, să-ți reîncarci bateriile și să te relaxezi puțin. Unii oameni chiar merg în vacanțe, petrec timp făcând activități recreative și merg să cheltuie bani și să cumpere lucruri. Alții își consolidează relațiile cu colegii și socializează cu superiorii și liderii lor. Ce fel de credință e asta? Acesta e un neîncrezător până în măduva oaselor. Ce rost are să te ocupi de formalități? Nu spune că ai credință în Dumnezeu; nu ai nicio relație cu credincioșii în Dumnezeu. Nu faci parte din biserică; ești cel mult un prieten al bisericii. Casa lui Dumnezeu are nevoie de cineva

care să se ocupe de treburile externe, iar tu poate că accepți să dai o mână de ajutor, dar numai ca să nu refuzi. Nu se știe dacă îți poți prelua atribuțiile sau când le poți prelua. Și după ce ai ajuns să-ți preiei atribuțiile, nu se știe dacă le poți acorda tot timpul, toată inima și puterea ta – toate acestea sunt necunoscute. Cine știe când s-ar putea să devii prea ocupat cu serviciul sau să pleci într-o călătorie de afaceri și să dispari fără urmă timp de două săptămâni sau o lună – nimeni nu poate lua legătura cu tine. Aceasta nu mai e o credință autentică, e doar o formalitate. Când vine vorba de astfel de oameni, ar trebui să li se ia cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu, apoi ei ar trebui îndepărtați și să li se spună: „Dacă nu poți renunța la serviciu, n-ai timp de întruniri și nu-ți poți face datoria, casa lui Dumnezeu nu te va obliga. Să ne despărțim aici. Când vei putea ajunge să te mulțumești doar să ai hrană și îmbrăcăminte, să renunți la cerințele tale de a avea o calitate ridicată a vieții și să aloci mai mult timp pentru a-ți face datoria, atunci te vom accepta oficial în rândurile noastre și te vom considera un membru al bisericii. Dacă nu reușești și doar faci act de prezență, dai o mână de ajutor și construiești relații fragile cu frații și surorile în timpul tău liber, nu se consideră că îți faci datoria de ființă creată și, cu siguranță, nu poate fi considerată o credință oficială în Dumnezeu.” Cum numim astfel de oameni? (Prieteni ai bisericii.) Prieteni ai bisericii, prieteni buni ai bisericii. „Cel care nu este împotriva noastră este de partea noastră” (Marcu 9:40). Prin urmare, oamenii de acest tip sunt numiți prieteni ai bisericii. Faptul că o persoană este numită prieten al bisericii arată că se află încă în perioada de observație, nu este încă un credincios oficial în Dumnezeu, nu se numără printre membrii bisericii și nici nu este considerată o persoană care face o datorie; cel mult, trebuie să fie observată în continuare, deoarece încă este neclar dacă își poate face datoria. Totuși, din cauza restricțiilor impuse de mediul sau de condițiile familiale, unii oameni trebuie să lucreze mai multe

zile pe săptămână pentru a-și câștiga existența și a-și întreține copiii. Nu vom avea nicio cerere categorică de la ei. Dacă își pot îndeplini îndatoririle în timpul rămas, sunt considerați membri ai casei lui Dumnezeu, credincioși oficiali în Dumnezeu, deoarece au îndeplinit deja condiția de bază de a se mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte. Ei întâmpină dificultăți obiective și, dacă îi împiedici să lucreze, întreaga lor familie nu va avea niciun mijloc de existență și va suferi de frig și foame. Dacă nu-i lași să muncească, cine le va întreține familia? Intenționezi să-i întreții tu? Prin urmare, conducătorii de biserică, supraveghetorii și oricine are legătură cu ei nu sunt îndreptățiți să le ceară să renunțe la slujbele lor și să nu se îngrijoreze pentru familiile lor. Acest lucru nu se cuvine. Ar însemna să ceri imposibilul de la oameni; ar trebui să li se ofere mijloace de a trăi. Oamenii nu trăiesc într-un vid, nu sunt mașini. Au nevoie să supraviețuiască, să-și asigure existența. Așa cum am discutat anterior, dacă ai copii și familie, atunci, ca stâlp al familiei sau membru al ei, ar trebui să-ți asumi responsabilitatea de a-ți întreține familia. Principiul pentru îndeplinirea acestei responsabilități este de a asigura hrana și căldura; acesta este principiul. Pentru unii oameni, aceasta e situația în care se află și nu pot face nimic în privința asta. După ce-și îndeplinesc responsabilitățile față de familia lor, își ajustează programul pentru a-și face datoria. Acest lucru este permis și îngăduit de casa lui Dumnezeu; nu poți cere imposibilul de la oameni. Este acesta un principiu? (Da.) Nimeni nu e îndreptățit să le ceară celor care cred de puțin timp în Dumnezeu și nu și-au format încă rădăcini să-și dea demisia, să-și abandoneze familiile, să divorțeze, să-și neglijeze copiii sau să-și respingă părinții. Nimic din toate acestea nu este necesar. Cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să urmeze adevărurile-principii, iar aceste principii includ diverse situații și condiții. Pe baza acestor diferite situații și condiții, cerințele și măsurile trebuie concepute în funcție de adevărurile-principii; doar acest lucru este corect.

Prin urmare, în privința unei cariere, este esențial să te mulțumești cu hrană și îmbrăcăminte. Dacă nu poți înțelege clar această chestiune, s-ar putea să-ți pierzi datoria și să-ți periclitezi șansele de a fi mântuit.

Zilele de pe urmă sunt, de asemenea, o perioadă specială. Într-o privință, treburile bisericii sunt aglomerate și complicate; în altă privință, în fața acestui moment când Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se extinde, este nevoie de mai mulți oameni care să-și dedice timpul și energia, să contribuie cu eforturile lor și să-și îndeplinească îndatoririle pentru a satisface nevoile diverselor proiecte din casa lui Dumnezeu. Așadar, indiferent de ocupația ta, dacă pe lângă satisfacerea nevoilor tale elementare de trai, ești în stare să-ți dedici timpul și energia pentru a-ți îndeplini datoria în casa lui Dumnezeu, cooperând la diverse proiecte, atunci, în ochii lui Dumnezeu, nu e doar ceva de dorit, ci și deosebit de prețios. Este demn de lauda lui Dumnezeu și, desigur, merită ca oamenii să investească și să se dedice atât de mult. Aceasta deoarece, deși ți-ai sacrificat bucuriile trupului, ceea ce câștigi este viața neprețuită a cuvintelor lui Dumnezeu, o viață nepieritoare, o comoară neprețuită, ce nu poate fi schimbată cu nimic în lume, cu bani sau cu nimic altceva. Și această comoară neprețuită, lucrul pe care-l câștigi investind timp și energie, prin propriile eforturi și strădanii – aceasta este o favoare specială și ceva ce ai fost norocos să primești, nu-i așa? Cuvintele lui Dumnezeu și adevărul devenind viața cuiva – aceasta e o comoară neprețuită, în schimbul căreia oamenii ar trebui să ofere totul. Așadar, pe baza faptului că ocupația ta îți permite să ai hrană și îmbrăcăminte, dacă ești capabil să plătești prețul și să investești timp și energie în urmărirea adevărului – dacă alegi această cale – acesta este un lucru bun, ce merită sărbătorit. N-ar trebui să te simți descurajat sau derutat în această privință, ci să fii sigur că ai făcut alegerea corectă. Se poate să fi ratat oportunități de promovare, măriri de salarii și venituri superioare, mai

multă desfătare a vieții în trup sau o viață bogată, dar ai profitat de ocazia de a fi mântuit. Faptul că ai pierdut sau ai renunțat la acele lucruri înseamnă că alegerea ta ți-a adus speranță și viabilitate pentru mântuire. Nu ai pierdut nimic. Dimpotrivă, după ce ai hrană și îmbrăcăminte, dacă dedici mai mult timp și energie, câștigi mai mulți bani, dobândești mai multe plăceri materiale și îți satisfaci trupul, însă, procedând astfel, ți-ai spulberat speranța de a fi mântuit, acesta nu este fără nicio îndoială un lucru bun pentru tine. Ar trebui să fii supărat și îngrijorat în privința asta; ar trebui să-ți ajustezi munca sau atitudinea față de viață și cerințele privind calitatea vieții fizice; ar trebui să renunți la anumite dorințe, planuri și proiecte pentru viața în trup care nu se conformează realității. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu, să vii în prezența Sa și să te hotărăști să-ți îndeplinești propria datorie, dedicându-ți mintea și trupul diverselor sarcini din casa lui Dumnezeu, străduindu-te ca, în viitor, în ziua în care se va termina lucrarea lui Dumnezeu, când El va examina lucrarea tuturor tipurilor diferite de oameni și va măsura statura tuturor acestor tipuri diferite de oameni, tu să faci parte din ele. Când măreața lucrare a lui Dumnezeu va fi înfăptuită, când Evanghelia Împărăției Lui va fi răspândită în tot universul, când se va desfășura această scenă plină de veselie, acolo vor fi truda, investiția și sacrificiul tău. Când Dumnezeu va primi slavă, când lucrarea Sa va fi răspândită în tot universul, când toată lumea va sărbători realizarea cu succes a măreței lucrări a lui Dumnezeu, în timpul desfășurării acelui moment de veselie, tu vei fi cel conectat cu această veselie. Vei fi unul dintre cei care iau parte la această veselie, nu cel care va plânge și va scrâșni din dinți, care se va bate peste piept și își va lovi spatele în timp ce toți ceilalți strigă și sar în sus de bucurie, nu cel care primește o pedeapsă aspră, care va fi pe deplin disprețuit și respins de Dumnezeu și eliminat de El. Desigur, și mai bine este că, atunci când măreața lucrare a lui Dumnezeu

va fi înfăptuită, vei deține cuvintele Sale drept viață. Vei fi o persoană care a fost mântuită, fără să se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, fără să mai încalce principiile, ci o persoană compatibilă cu Dumnezeu. În același timp, te vei bucura datorită tuturor lucrurilor la care ai renunțat inițial: salariu mare, plăceri trupești, tratament material bun, mediu de viață superior și aprecierea, promovarea și înălțarea din partea conducătorilor. Nu vei regreta că nu ai renunțat la acele oportunități de promovare, la acele ocazii de a-ți mări salariul și a acumula avere sau la acele șanse de a te răsfăța cu un stil de viață luxos. Pe scurt, cerințele și standardele pentru profesia pe care o exercită cineva, acestea fiind și principiile de practicare pe care ar trebui să le respecte, sunt toate rezumate în această zicală: „Mulțumește-te cu hrană și îmbrăcăminte.” Oamenii ar trebui să se rezume la urmărirea adevărului pentru a dobândi viață. Nu ar trebui să se lepede de adevăr și de calea cea dreaptă pentru a-și satisface dorințele trupești și pentru plăcere. Acesta constituie al doilea principiu pe care ar trebui să-l respecte oamenii în ceea ce privește cariera.

Referitor la subiectul renunțării la carieră, am discutat astăzi despre două principii. Ați înțeles aceste două principii? (Da.) Dacă principiile sunt clare, următorul pas este să evaluăm, pe baza lor, cum să le practicăm. În cele din urmă, cei care pot respecta aceste principii sunt cei care urmează calea lui Dumnezeu, în timp ce aceia care nu le pot respecta se abat de la calea lui Dumnezeu. Este foarte simplu. Dacă poți respecta principiile, vei dobândi adevărul; dacă nu respecți principiile, vei pierde adevărul. Dobândirea adevărului oferă speranța mântuirii; nedobândirea adevărului va duce la pierderea speranței de mântuire – pur și simplu așa stau lucrurile. Bine, să încheiem aici părtășia de azi. La revedere!

10 iunie 2023

Cum să urmărești adevărul (21)

Subiectul părtășiei din această perioadă a fost destul de vast. Cât de mult puteți ține minte? Cât de mult puteți pricepe? (După ce Dumnezeu Și-a terminat părtășia, putem ține minte câte ceva din ea. Pentru alte părți, putem avea o ușoară impresie deoarece experimentăm în prezent circumstanțe similare. Și, pentru alte părți, întrucât nu am experimentat niciodată astfel de situații, nu suntem în stare să reținem multe.) Când te confrunți cu circumstanțe, ai vreo impresie referitoare la lucrurile despre care am avut părtășie? (Puțin. Când mă confrunt cu circumstanțe similare, îmi pot aminti acest aspect al adevărului despre care a avut părtășie Dumnezeu, o propoziție corespunzătoare sau două dintre cuvintele Sale și, după aceea, caut aceste cuvinte ale Sale pe care să le beau și să le mănânc și simt că am o oarecare direcție.) Ai priceput principiile? (În această privință, am lipsuri destul de mari. Tot nu pricep pe deplin principiile; pot doar să mă raportez la cuvintele lui Dumnezeu și să înțeleg puțin.) Știi la ce se referă în principal înțelegerea adevărului și capacitatea de a pricepe adevărul? Când cineva nu are capacitatea de a pricepe adevărul, nu se spune deseori că: „Această persoană nu înțelege adevărul” sau „Nu a priceput acest aspect al adevărurilor-principii”? Nu spuneți adesea astfel de lucruri? (Ba da.) Când se spune că cineva înțelege adevărul și are capacitatea de a-l pricepe, la ce se referă asta? Se referă la înțelegerea doctrinei în ceea ce privește adevărul? (Nu. Interpretarea mea este că, după ce ascultă părtășia lui Dumnezeu, dacă această persoană are capacitatea de a pricepe adevărul, se poate raporta la el, poate dobândi cunoștințe despre ea însăși și poate găsi principiile pentru practicarea adevărului.) Înțelegerea adevărului și capacitatea de a-l pricepe se referă, în principal, la capacitatea unei persoane de a înțelege adevărurile-principii. Cu alte cuvinte, când avem

părtășie despre un anumit adevăr, indiferent de detaliile și de conținutul specific, de numărul exemplelor enumerate sau al chestiunilor sau stărilor discutate – în toate acestea se află un adevăr-principiu. Dacă poți înțelege și pricepe acest adevăr-principiu, ai capacitatea de a pricepe adevărul. La ce se referă capacitatea de a pricepe adevărul? Înseamnă să fii capabil să înțelegi adevărurile-principii și, când te confrunți cu diverse chestiuni, să poți privi oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi pe baza adevărurilor-principii. Aceasta este ceea ce se numește a avea capacitatea de a pricepe adevărul. Unii oameni, indiferent cum avem părtășie despre adevăr cu ei, câte exemple li se oferă, despre câte stări se discută sau cât de specifică este discuția, tot nu știu despre ce adevăr se discută aici și nu sunt capabili să privească oamenii și lucrurile, să se comporte și să acționeze pe baza adevărurilor-principii. Altfel spus, nu pot să se raporteze la el sau să-l aplice. Chiar dacă pot vorbi despre unele cuvinte și doctrine ore în șir, discutând clar și logic despre ele, este păcat că sunt incapabili să aplice cuvintele lui Dumnezeu, că nu pot aplica adevărurile-principii în abordarea sau gestionarea problemelor. Asta înseamnă că nu înțeleg adevărurile-principii sau că nu au capacitatea de a pricepe adevărul. Indiferent despre cât de multe doctrine vorbesc, nu are niciun rost. Adevărurile-principii sunt criteriile de practicare specifice pentru fiecare chestiune și fiecare categorie de lucruri referitoare la adevăr. Întrucât sunt criterii de practicare specifice, sunt, cu siguranță, intențiile lui Dumnezeu. Sunt standardele pe care ți le cere El în anumite chestiuni și calea de practicare specifică pe care ar trebui să o adopți. Acestea sunt adevărurile-principii. Nu sunt doar intențiile lui Dumnezeu, ci și standardele pe care le cere El de la oameni. Presupunând că ai priceput adevărurile-principii, atunci ai capacitatea de a pricepe adevărul. Dacă ai capacitatea de a pricepe adevărul, când te confrunți cu diverse chestiuni, vei practica pe baza adevărurilor-principii. Vei fi capabil

să procedezi în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu și să Îi îndeplinești cerințele. În schimb, dacă nu înțelegi adevărurile-principii – adică, dacă nu ai capacitatea de a pricepe adevărul – ceea ce faci nu se va baza pe adevărurile-principii sau pe cuvintele lui Dumnezeu. Acțiunile tale nu au o bază și criterii, adică nu au standarde precise. Prin urmare, nu poți îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Pentru a evalua dacă cineva este capabil să facă lucrare reală, vezi dacă are capacitatea de a pricepe adevărul. Dacă o are, poate rezolva probleme reale. Dacă nu o are, indiferent cât de multă doctrină poate debita, totul este inutil. Cineva care preferă să discute despre cuvinte și doctrine, dar nu abordează probleme reale este un fariseu tipic. Oricât de multe pasaje din cuvintele lui Dumnezeu poți memora, nu are niciun rost. Fariseii puteau recita Scripturile fluent, apoi mergeau să se roage la colțurile străzilor; tot ce făceau era cu scopul de a fi văzuți de oameni, de a se da mari, nu de a aborda probleme reale. Astfel de oameni se concentrează să colecționeze tot soiul de cunoștințe, doctrine, cuvinte și sloganuri spirituale, lăudate și acceptate universal, profunde și ezoterice, proclamându-le peste tot. Ba chiar afișează un comportament bun la exterior, inducându-i pe oameni în eroare cu acesta, pentru a-i face să-i admire și venereze. Dar când vine vorba de probleme reale, în afară de a susține statutele și de a cita unele cuvinte și doctrine, ei nu pot aborda nicio problemă reală. Referitor la stările interioare sau la esențele oamenilor, precum și la modul în care se tratează și se abordează aceste chestiuni, ei nu reușesc să înțeleagă nimic sau să priceapă vreun adevăr. Pot doar să vorbească fără rost despre unele cuvinte și doctrine. Acesta e un exemplu tipic de fariseu. Motivul pentru care fariseii pot doar să discute despre cuvinte și doctrine, dar nu pot aborda nicio problemă reală, este că nu înțeleg adevărul și nu pot pricepe esența problemei de la început până la sfârșit. Așadar, când vine vremea să abordeze probleme, ei recurg la a spune

neadevăruri și a susține puncte de vedere ridicole. Sunt incapabili să vadă dincolo de aparențele unei persoane sau de esența oricărei chestiuni. În consecință, sunt incapabili să rezolve vreo problemă. Le lipsește cu totul abilitatea de înțelegere. Indiferent cât de multe predici au auzit sau despre cât de multă doctrină au discutat, nu înțeleg care sunt adevărurile-principii sau intențiile lui Dumnezeu. În ciuda faptului că sunt slabi și jalnici, tot cred că înțeleg adevărul și se mândresc că sunt persoane spirituale. Nu este deplorabil? (Ba da.) Este deplorabil și dezgustător. Pot să discute despre atât de multe cuvinte și doctrine și chiar să urmeze anumite reguli, dar nu pot rezolva nicio problemă concretă. Doar vor recurge la a imita felul în care ar putea vorbi alții, spunând: „O, s-a întâmplat ceva aici. Priviți cât de complicată, bizară și neobișnuită a fost evoluția acestei chestiuni. O, acea persoană nu are conștiință și rațiune, are o umanitate rea și e lipsită de conștiință de sine. Se poartă nechibzuit de fiecare dată când i se întâmplă ceva.” Îi întrebi: „Ținând cont de acest comportament, cum ai aborda sau trata această persoană? Pe baza căror principii te-ai ocupa de ea? Care e esența comportamentului său? Este acest tip de persoană un antihrist sau urmează calea unui antihrist? Este un conducător fals, are doar o umanitate rea sau temelia credinței sale este superficială?” Dar ei spun: „Este greu de spus.” Nu știu cum să rezolve acest lucru și, când se confruntă cu diverse chestiuni, privesc doar la suprafața fenomenelor și a condițiilor. Când vine vorba mai exact de anumite comportamente, manifestări, cuvinte și acțiuni individuale, pot doar să le descrie sau să le enumere ori ar putea face unele determinări simple și preliminare, dar nu pot înțelege esența chestiunii. Nu știu cum să trateze sau să se ocupe de astfel de oameni; cum să aibă părtășie despre adevăr pentru a-i face să reflecteze, să se cunoască pe ei înșiși și să se raporteze la cuvintele lui Dumnezeu; cum să-i ajute cu pătrunderea lor în viață sau cum să-i plaseze corespunzător pe acești oameni în ceea ce

privește administrația și personalul. Pot doar să vorbească despre diverse comportamente și condiții ale anumitor categorii de oameni. Când îi întrebi: „Te-ai ocupat de acești oameni?”, ei răspund: „Nu încă, îi observ în continuare.” Acesta e finalul. Nu indică acest lucru o lipsă a capacității de rezolvare a problemelor? (Ba da.) Oare lipsa capacității de rezolvare a problemelor nu indică o incapacitate de a pricepe adevărul? (Ba da.) Fără capacitatea de a pricepe adevărul, nu sunt acești oameni incapabili să înțeleagă adevărurile-principii? Motivul pentru care nu înțeleg adevărurile-principii nu este că nu au auzit destule predici; este că nu au capacitatea de a pricepe adevărul – nu dispun de acest calibru. Atunci de ce pot în general să vorbească și să discute atât de elocvent? Întrucât au auzit și au experimentat multe și au învățat pe de rost toate aceste doctrine, sunt capabili în mod firesc să discute despre unele cuvinte și doctrine. Mai ales cei care au slujit în calitate de conducători sau lucrători mai mulți ani, aceștia s-au perfecționat printr-o practică regulată, pot discuta și vorbi despre diverse cuvinte și doctrine și vorbesc deosebit de fluent, ca și cum ar rosti discursuri sau eseuri. Dar asta nu înseamnă că au statură sau realitate, nici că înțeleg adevărurile-principii. Trebuie să aveți un discernământ bun și să nu vă lăsați induși în eroare de astfel de oameni. Când vedeți pe cineva capabil să vorbească fără oprire o zi sau două în timpul întrunirilor, fără să se repete, sunteți atât de impresionați, încât rămâneți muți de uimire; nu arată asta o lipsă de discernământ? Nu arată că nu înțelegeți adevărul? (Ba da.) Asta arată că nu înțelegi adevărul. Dacă ai înțelege adevărul, ai fi capabil să discerni dacă o parte din conținutul discursului său conține principii specifice de practicare pentru a aborda anumite stări sau probleme. Să presupunem că asculți cu atenție și descoperi că nu există nici măcar o propoziție care să abordeze stările sau problemele reale ale oamenilor, că spusele sale sunt doar o grămadă de sloganuri, de cuvinte, de doctrine

lipsite de principii, de soluții specifice și de căi concrete de practicare și, chiar dacă ar vorbi două sau trei zile, este doar o doctrină goală. Să presupunem că pare benefic și rodnic în momentul în care asculți, însă după ce reflectezi, îți spui: „Cum rezolv această problemă? Nu a părut să o abordeze adineaori” și, când îl întrebi din nou, doar debitează o mulțime de doctrine, iar tu tot nu știi cum să procedezi. Nu înseamnă asta că ești amăgit și înșelat? (Ba da.) Deși tot nu știi cum să procedezi, continui să admiri această persoană și să ai o deosebită considerație pentru ea; asta înseamnă să fii amăgit și înșelat. Nu sunteți adesea păcăliți în acest mod? (Ba da.) Atunci, în calitate de conducători și lucrători, nu-i înșelați adesea pe alții în acest mod? (Ba da.) Înțelegeți acum puțin mai bine ce înseamnă să aveți capacitatea de a pricepe adevărul și ce sunt adevărurile-principii? (Le înțeleg puțin mai bine.) Ce sunt adevărurile-principii? (Adevărurile-principii sunt anumite criterii de practicare atunci când ne confruntăm efectiv cu probleme; ele conțin intențiile lui Dumnezeu, dar și anumite standarde și căi ce ar trebui puse în practică. Dacă o persoană înțelege adevărurile-principii, are capacitatea de a pricepe adevărul.) Capacitatea de a pricepe adevărul îi permite cuiva să înțeleagă adevărurile-principii. Aceasta e relația dintre cele două. Când înțelegi adevărurile-principii nu înseamnă neapărat că ai capacitatea de a pricepe adevărul. În schimb, când ai capacitatea de a pricepe adevărul, poți înțelege adevărurile-principii. Nu așa funcționează? (Ba da.) Așadar, aveți majoritatea dintre voi capacitatea de a pricepe adevărul? Puteți înțelege adevărurile-principii din toate subiectele despre care am părtășie de fiecare dată? Dacă le poți înțelege, atunci ai capacitatea de a pricepe adevărul și ai înțelegere spirituală. Dacă, după ce asculți, reții doar unele lucruri, unele comportamente specifice sau moduri de a face lucrurile în legătură cu anumite persoane sau categorii de oameni despre care am discutat în timpul părtășiei, dar nu înțelegi care sunt,

de fapt, adevărurile-principii despre care am avut părtășie aici și, când te confrunți cu probleme, nu știi să le raportezi la faptele specifice despre care am avut părtășie sau nu știi cum să acționezi pe baza adevărurilor-principii, atunci nu ai înțelegere spirituală. Lipsa înțelegerii spirituale înseamnă că nu ai capacitatea de a pricepe adevărul. Indiferent cât de multe predici asculți, nu înțelegi adevărurile-principii și, când apar probleme, ești nedumerit; poți vedea doar condițiile, manifestările sau alte aspecte superficiale. Nu poți vedea esența problemei și nu poți găsi căi de practicare sau modalitatea de a aborda problemele. Aceasta indică o neînțelegere a adevărurilor-principii și o incapacitate de a primi adevărul. Astfel de oameni nu au înțelegere spirituală. Acordați-vă suficient timp pentru a cugeta și a aprofunda aceste chestiuni și veți ajunge la concluzii. Dacă nu cugeți niciodată la aceste chestiuni, dacă mintea ta este încețoșată, atunci nu ai o înțelegere autentică.

Să continuăm părtășia despre conținutul pe care îl discutăm permanent în această perioadă. La întrunirea anterioară, am discutat despre a patra parte din renunțarea la lucrurile pe care le urmăresc oamenii, la idealurile și dorințele lor – conținutul specific despre „cariere”. Referitor la conținutul specific din subiectul „carierelor”, înțelegerea corectă pe care ar trebui să o aibă oamenii despre acestea sau căile specifice de practicare și criteriile de practicare pe care le cere Dumnezeu de la oameni în privința carierelor, am enumerat patru aspecte. Care sunt aceste patru aspecte? (1. Să nu ne implicăm în acțiuni de caritate; 2. Să ne mulțumim cu hrană și îmbrăcăminte; 3. Să nu ne apropiem de diversele forțe din societate; 4. Să nu ne implicăm în politică.) Am discutat despre două din aceste patru aspecte. Primul aspect este să nu ne implicăm în acțiuni de caritate, iar al doilea este să ne mulțumim cu hrană și îmbrăcăminte. Oare exprimarea specifică a fiecăreia dintre aceste patru aspecte nu constituie principiile concrete de practicare pentru renunțarea la cariere? (Ba da.) Aceste patru

principii specifice de practicare constituie standardele cerute de Dumnezeu de la omenire în ceea ce privește renunțarea la cariere. Desigur, standardele pe care le cere Dumnezeu de la omenire sunt adevărurile-principii ale renunțării la cariere, fiind căile specifice de practicare atunci când oamenii se confruntă cu aceste chestiuni; cu alte cuvinte, făcând ce se cuvine să faci în acest domeniu, respecți cerințele lui Dumnezeu, dar dacă depășești acest domeniu, te împotrivești principiilor, adevărului și cerințelor lui Dumnezeu. Referitor la subiectul carierelor, am avut părtășie despre două principii de practicare: primul este să nu ne implicăm în acțiuni de caritate, iar al doilea este să ne mulțumim cu hrană și îmbrăcăminte. Privind primul aspect al neimplicării în acțiuni de caritate, am dat câteva exemple concrete și am discutat despre unele situații speciale. La ce chestiuni se referă în principal acest subiect? Se referă la ce ar trebui să facă oamenii când aleg o profesie sau în legătură cu cariera. Primul aspect este, cel puțin, să nu se implice în activități asociate carității; este suficient să se implice doar în cariere legate de viața sau de mijloacele de trai proprii. Dacă există o organizație caritabilă unde ești angajat și lucrezi doar pentru că ai răspuns la un anunț de angajare, nu e același lucru cu a fi implicat în acțiuni de caritate – este o situație specială. Poți să fii angajat aici și să primești salarii, dar ești doar un muncitor, nimic mai mult decât un angajat care primește o leafă. Cât privește activitatea în care se implică organizația caritabilă, fie că e vorba de fundații, asistență socială, adopția de copii orfani sau animale, ajutarea persoanelor din zone afectate de calamitate sau sărace, primirea refugiaților sau de altă natură, aceste activități principale nu au nicio legătură cu tine. Nu ești principala persoană responsabilă și nu e cazul să contribui cu timpul și energia ta la această cauză caritabilă. Aceasta este cu totul altă chestiune. Nu faci acte de caritate; ești angajat de o organizație caritabilă. Nu sunt lucruri diferite prin natura lor? (Ba da.) Naturile lor sunt diferite, iar această

situație specială nu a încălcat principiul. În afară de aceasta, fie că e vorba de acțiuni de caritate la scară mică sau mare, indiferent de domeniul muncii de caritate, nu are nicio legătură cu tine. Nu e ceva ce îți cere Dumnezeu să faci. Nu încalci adevărul nefăcând-o și, chiar dacă o faci, Dumnezeu nu o laudă. Întrucât îți propui să urmărești adevărul și mântuirea, nu ar trebui să-ți investești energia și timpul în chestiuni care nu au nicio legătură cu mântuirea, urmărirea adevărului sau supunerea față de Dumnezeu, deoarece a face acte de caritate nu are nicio valoare sau semnificație. De ce nu are nicio valoare sau semnificație? Indiferent pe cine salvezi sau ajuți, nu se poate schimba nimic. Nu poate schimba destinul cuiva sau rezolva problemele legate de destinul său, iar ajutarea ocazională a oamenilor nu înseamnă că îi salvezi cu adevărat. Prin urmare, în cele din urmă, astfel de străduanii sunt zadarnice și lipsite de valoare sau semnificație. De exemplu, unii oameni adoptă lupi: încep cu unul sau doi și ajung să crească sute sau mii. Consideră că acest lucru e cariera lor, investindu-și toate economiile, implicându-și întreaga familie și dedicându-și toată energia în următorii ani. Toată energia și viața lor se învârt în jurul acestui lucru, iar rezultatul final, în ciuda salvării și protejării cu succes a lupilor, este că au irosit mult timp și mulți ani cu această chestiune. Nu au timp și energie în plus pentru a urmări adevărul și a-și îndeplini îndatoririle. Prin urmare, în comparație cu îndeplinirea îndatoririlor și primirea mântuirii, orice inițiativă, chiar dacă e recunoscută de mulți oameni și lăudată de societate, nu este la fel de importantă ca urmărirea mântuirii, adevărul și îndeplinirea îndatoririlor de către oameni. Nu este la fel de semnificativă sau valoroasă ca urmărirea acestora. Mai e și altă chestiune importantă: dacă ești ales de Dumnezeu și ești unul dintre aleșii Săi, Dumnezeu nu-ți va încredința în absolut niciun caz o carieră în munca de caritate ce poate fi recunoscută de lume sau societate. Dumnezeu nu-ți va încredința în absolut niciun caz astfel de

lucruri. Dacă ești unul dintre aleșii Săi, care e cea mai mare speranță a lui Dumnezeu pentru tine? Să-ți faci datoria de ființă creată, să fii capabil să urmărești adevărul și să te întorci înaintea lui Dumnezeu și să poți să primești mântuirea și să rămâi. Aceasta mulțumește cel mai bine și în cea mai mare măsură intențiile lui Dumnezeu, nu realizarea de acțiuni pe care oamenii din această lume sau societate le consideră semnificative, însemnate sau magnifice. Dacă ești o persoană aleasă de Dumnezeu, ce îți încredințează El este datoria pe care ar trebui să o faci, aflată exclusiv în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și cu lucrarea bisericii. Orice depășește lucrarea bisericii și gestionarea de către Dumnezeu nu te privește. Orice activitate faci, chiar dacă o consideri bună și ești dispus să o faci, nu are nicio valoare, nu merită să fie lăudată și Dumnezeu nu o laudă. Indiferent dacă devine o moștenire nepieritoare, dacă este ținută minte pe vecie sau primește lauda contemporanilor, toate acestea nu sunt importante. Indiferent câți oameni o recunosc, nu înseamnă că fapta ta este lăudată de Dumnezeu sau se bucură de laudele Lui. Nu înseamnă că fapta ta este semnificativă sau valoroasă. Opiniile și evaluările acestei lumi și societăți nu reprezintă evaluarea pe care ți-o face Dumnezeu ție. Prin urmare, când vine vorba de cariere, n-ar trebui să-ți irosești timpul limitat și energia prețioasă cu strădanii lipsite de sens. În schimb, concentrează-ți energia și timpul asupra datoriei pe care ți-a dat-o Dumnezeu și asupra chestiunilor legate de urmărirea adevărului și a mântuirii. Asta are cu adevărat valoare și semnificație. Dacă trăiești astfel, viața ta va deveni valoroasă și semnificativă. Unii oameni adoptă mii de câini și își petrec fiecare zi îngrijind și trăind pentru acești câini pe care i-au adoptat. Abia dacă au timp să mănânce și să doarmă, darămite să-și spele hainele sau să vorbească cu lumea. Sarcinile pe care și le asumă depășesc sfera abilităților lor. Duc vieți epuizante, demne de milă. Nu e absurd? (Ba da.) Nu ești un salvator, nu

încerca să devii unul. Orice idee de a dori să salvezi sau să schimbi lumea ori de a-ți folosi propria putere ca să transformi starea actuală sau această lume este absurdă. Desigur, astfel de încercări sunt și mai absurde, iar eventualele consecințe doar te vor aduce într-o stare îngrozitoare, te vor istovi, îți vor provoca o suferință de nedescris și te vor face să nu știi dacă să râzi sau să plângi. Oamenii nu au atât de multă energie, iar capacitatea și abilitățile lor nu sunt nici ele suficient de mari ca să schimbe ceva. Puținul tău de energie și timp ar trebui oferit și folosit pentru îndeplinirea datoriei tale de ființă creată. Mai important, desigur, ar trebui folosit și dedicat pentru urmărirea adevărului, astfel încât să obții mântuirea și supunerea față de Dumnezeu. În afară de aceste lucruri, orice altă strădanie este lipsită de sens. O carieră este ceva ce trebuie făcut în cadrul vieții fizice a unei persoane. Nu poate fi considerată semnificativă; este doar necesară pentru viața fizică și supraviețuire. Pentru a trăi și supraviețui, trebuie să ai o ocupație; această ocupație este doar o slujbă care îți permite să te întreții singur. Fie că această ocupație se desfășoară în straturile inferioare sau superioare ale societății, este doar o modalitate de a asigura mijloacele de trai; nobilitatea și însemnătatea ei nu intră în discuție. Mai mult, indiferent de însemnătatea ei, cerința lui Dumnezeu de la omenire e aceasta: dacă dorești să urmărești adevărul și să mergi pe calea mântuirii, atunci standardul pentru alegerea unei ocupații ca să-ți asiguri mijloacele de trai este să te mulțumești cu hrană și îmbrăcăminte. Nu-ți folosi excesiv energia și timpul alergând de colo-colo și dându-te peste cap pentru hrana, îmbrăcămintea, adăpostul și transportul tău – e suficient să-ți asiguri nevoile de bază. Când ai stomacul plin și corpul tău este la căldură și acoperit; când îți asiguri aceste condiții de bază pentru supraviețuire, ar trebui să-ți faci datoria de ființă creată, să-ți oferi energia și timpul prețios pentru datoria ta, pentru ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu și să-ți dăruiești inima. În timp ce-

ți faci datoria, cel mai important aspect este că trebuie să depui eforturi și pentru adevăr, să urmărești adevărul și să mergi pe calea urmăririi adevărului – nu te lăsa doar purtat de val. Acesta este principiul. Dumnezeu nu-ți cere să-ți folosești toată puterea doar pentru a supraviețui și a continua să trăiești. El nu are nevoie ca tu să duci o viață strălucitoare și să-L slăvești prin asta, nici nu-ți cere să faci fapte mărețe în această lume, să săvârșești miracole, să contribui cu ceva la omenire, să oferi asistență unui număr oarecare de oameni sau să rezolvi problemele de angajare ale unui număr oarecare de oameni. Nu e necesar să ai o carieră măreață, să devii faimos în toată lumea și apoi să folosești aceste lucruri ca să slăvești numele lui Dumnezeu, proclamând întregii lumi: „Sunt creștin, cred în Dumnezeu Atotputernic." Dumnezeu speră doar să poți fi o persoană obișnuită și un individ de rând în această lume. Nu e nevoie să săvârșești vreun miracol; nu e nevoie să excelezi în diverse profesii sau domenii ori să devii o persoană faimoasă sau o mare personalitate. Nu e nevoie să câștigi admirația sau respectul oamenilor, nici să ai succese sau distincții în diverse domenii. Cu siguranță, nu e nevoie să aduci vreo contribuție în diverse profesii pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Cerința Sa pentru tine este, pur și simplu, să-ți trăiești viața bine, să ai necesitățile de bază, să nu suferi de foame, să te îmbraci călduros iarna și adecvat vara. Atât timp cât viața ta e normală și ai capacitatea de a supraviețui, este suficient – asta e cerința lui Dumnezeu pentru tine. Indiferent ce înzestrări, talente sau abilități speciale ai, Dumnezeu nu dorește să le folosești pentru a dobândi succesul lumesc. În schimb, dorește să aplici orice înzestrări sau ce calibru ai pentru îndeplinirea datoriei tale, pentru ceea ce îți încredințează El, precum și pentru urmărirea adevărului, dobândind în cele din urmă mântuirea. Acesta e cel mai important lucru și Dumnezeu nu cere nimic altceva. Dacă trăiești bine, Dumnezeu nu va spune că ești o persoană care-L slăvește. Dacă viața

ta e obișnuită și faci parte din clasa inferioară a societății, acesta nu este un afront adus lui Dumnezeu. Dacă familia ta e relativ săracă, dar respecți standardul lui Dumnezeu de a te mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, nici acesta nu este un afront adus Lui. În timp ce trăiești și supraviețuiești, scopul a ceea ce urmărești tu este de a te mulțumi cu hrană și îmbrăcăminte, de a avea necesitățile de bază și a trăi normal, de a fi în stare să-ți asiguri mesele zilnice și a-ți acoperi cheltuielile zilnice – e suficient. Când ești mulțumit, și Dumnezeu este mulțumit – asta cere El de la oameni. Nu-ți cere să fii bogat, faimos sau măreț, dar nici nu te lasă să fii un cerșetor. Cerșetorii nu prestează nicio muncă; toată ziua cerșesc mâncare, arată jalnic, mănâncă resturile altora, se îmbracă în zdrențe, poartă haine peticite sau chiar se acoperă cu un sac de pânză – calitatea vieții lor este deosebit de scăzută. Dumnezeu nu-ți cere să trăiești ca un cerșetor. În chestiunile referitoare la viața fizică, Dumnezeu nu-ți cere să-L slăvești, nici nu definește anumite situații drept dezonorante pentru El. Dumnezeu nu va judeca o persoană pe baza faptului că are probleme financiare sau trăiește în belșug. În schimb, El te evaluează pe baza modului în care practici și dacă Îi respecți cerințele privind urmărirea adevărului și principiile pe care ți le cere. Ai înțeles și priceput aceste două principii de practicare privind carierele? Primul principiu este să nu te implici în acțiuni de caritate, iar al doilea principiu este să te mulțumești cu hrană și îmbrăcăminte. Aceste două principii sunt ușor de înțeles.

În biserică, sunt unii indivizi care cred în continuare cu tărie că a face acte de caritate este un lucru bun. Ei se gândesc: „Oriunde există nevoi, se cuvine să dăm o mână de ajutor. Cât despre mine personal, am donat haine și ceva bani și chiar merg în zone afectate de dezastre și lucrez ca voluntar.” Cum evaluați această chestiune? Ar trebui să o oprim sau să intervenim? (Nu ar trebui să intervenim.) Mai sunt și cei care spun: „Când văd oameni

cerșind, mai ales copii flămânzi, mi-e milă de ei.” Ei duc rapid astfel de oameni la ei acasă, le pregătesc mâncare bună și apoi îi lasă să plece cu niște haine și lucruri frumoase sau chiar îi vizitează ocazional. Sunt dispuși să facă aceste fapte de bunătate și să se comporte astfel, crezând că acest mod de a se comporta vine în sprijinul dreptății și că, procedând astfel, vor fi lăudați de Dumnezeu și vor deveni cei mai încântători oameni din lume. În privința unor astfel de oameni, îi oprește biserica sau se amestecă în treburile lor? (Nu se amestecă.) Împărtășim predicile ce se cuvine să fie împărtășite cu ei și le explicăm intențiile lui Dumnezeu și adevărurile-principii. După ce înțeleg și au cunoștințe despre tot, dacă insistă în continuare să facă lucrurile așa cum vor, acționând după bunul lor plac, nu intervenim. Fiecare individ trebuie să-și asume responsabilitatea pentru propriile cuvinte și acțiuni, iar oamenii sunt răspunzători pe cont propriu pentru finalul definitiv și pentru modul în care îi etichetează Dumnezeu. Nu e nevoie ca alții să poarte acea responsabilitate, să achite nota de plată. Dacă întâlnim astfel de oameni care înțeleg totul, dar insistă totuși să facă acte de caritate, nu le vom corecta gândurile și punctele de vedere, nici nu vom interveni și, cu siguranță, nu-i vom condamna. Mai există unii oameni care, după ce cred în Dumnezeu, urmăresc lucruri lumești, bogății, funcții în guvern sau o carieră. Ne amestecăm în treburile lor? (Nu.) Aveți părtășie cu ei despre adevărurile relevante, astfel încât să înțeleagă și, după ce terminați părtășia, pot alege singuri. Ei decid ce drum să urmeze. Ce aleg, ce doresc să facă și cum fac acel lucru – nu intervenim în aceste chestiuni. Responsabilitatea noastră este să avem părtășie cu ei despre intențiile lui Dumnezeu și despre adevărurile-principii. Dacă înțeleg și pricep, îi poți întreba: „Deci care ar trebui să fie următorul tău pas? Când vei începe să răspândești Evanghelia?” Atunci ei spun: „Stai puțin, am un transport de bunuri de adus, am câteva afaceri și un proiect de care trebuie să mă ocup,

ceva ce-mi va aduce o grămadă de bani la final. Hai să revenim mai târziu la discuția despre răspândirea Evangheliei.” Iar tu spui: „Cât timp ar trebui să aștept?” Atunci ei răspund: „Poate doi sau trei ani.” Ei bine, rămas-bun atunci. Nu trebuie să-ți mai bați capul cu astfel de oameni. Așa poate fi abordată situația. Nu e ușor? (E ușor.) Asta se numește a cunoaște adevărata cale și a păcătui totuși cu bună știință. Astfel de oameni nu vor avea o jertfă pentru păcat. Dumnezeu nu-i oprește pe astfel de oameni și nu intervine asupra lor; nici măcar în acel moment, El nu-i evaluează în niciun mod. Îi lasă să aleagă liber. Și voi trebuie să învățați acest principiu. Indiferent cât de multe pot să înțeleagă, pe scurt, responsabilitatea noastră este să le transmitem clar intențiile lui Dumnezeu. Ce aleg ei după aceasta, care ar trebui să fie următorii lor pași este doar treaba lor și ține de libertatea lor. Nimeni n-ar trebui să intervină și nu este nevoie să explicăm argumentele pro și contra ca să-i presăm. Este aceasta o abordare adecvată? (Este adecvată.) Dacă este adecvată, ar trebui să se procedeze așa. Nu vă împotriviți principiilor și nu-i forțați împotriva voinței lor. Acestea sunt primele două principii ale renunțării la carieră; acestea două sunt relativ ușor de înțeles și accesibile.

Referitor la subiectul renunțării la cariere, care este al treilea principiu pe care Dumnezeu le cere oamenilor să-l practice? Acela de a nu se apropia de diversele forțe din societate. E puțin mai greu de înțeles, nu-i așa? (Da.) Deși poate fi puțin mai greu de înțeles, și acesta este unul dintre principii. Este un principiu pe care oamenii ar trebui să-l respecte cu strictețe pentru a supraviețui în această societate. Reprezintă, de asemenea, o atitudine, o abordare și o modalitate de supraviețuire pe care trebuie să le aibă oamenii pentru a supraviețui în această societate și, desigur, se poate spune cu exactitate că este un tip de înțelepciune pentru supraviețuirea în societate. A se feri de diversele forțe din societate poate părea la suprafață o chestiune

îndepărtată pentru fiecare individ, dar, de fapt, aceste diverse forțe din societate se ascund în jurul tuturor. Sunt forțe intangibile, entități intangibile care există în jurul tuturor. Când alegi o ocupație, indiferent din ce clasă socială face parte, este învăluită de forța considerabilă asociată acesteia. Fie că te angajezi într-o ocupație de elită, fie într-una de nivel inferior, există grupuri conexe de oameni în cadrul acelei ocupații. Dacă, în rândul societății, aceste grupuri au anumiți ani de experiență, anumite calificări sau anumite temelii sociale, atunci ele formează fără îndoială o forță intangibilă. De exemplu, profesia de profesor ar putea să nu fie considerată o ocupație de elită, dar nu este nici de nivel inferior. Este într-o anumită măsură superioară față de ocupații precum agricultura sau diverse tipuri de munci manuale, dar oarecum inferioară față de profesiile cu adevărat de elită din societate. În cadrul acestei ocupații, pe lângă simpla muncă pe care o desfășori, sunt și mulți alți oameni care invadează industria. Prin urmare, în această industrie, oamenii sunt diferențiați după vechimea și experiența lor. Nivelurile superioare ale acestei profesii constituie o clasă care controlează lucruri precum personalul, tendințele, politicile, reglementările și regulile; aceasta formează o forță corespunzătoare în cadrul profesiei. De pildă, în profesia de profesor, cine este conducătorul, șeful cel mare care conduce și controlează profesia și care îți controlează mijloacele de trai și salariul? În unele țări, poate exista un sindicat al profesorilor; în China, e vorba de Biroul de Educație și de Ministerul Educației. Aceste instituții reprezintă domeniul forțelor corespunzătoare profesiei de profesor în societate. În mod similar, pentru agricultori, cine este superiorul lor direct? Poate fi un lider de echipă, un conducător al satului sau șeful unei localități, iar acum apar chiar și comitete de gestionare agricolă. Nu este acesta domeniul forțelor corespunzătoare acestei profesii? (Ba da.) Se poate spune că aceste diferite domenii ale forțelor îți afectează și controlează gândurile,

cuvintele, acțiunile și chiar credința și calea pe care o urmezi în viață. Nu-ți controlează doar mijloacele de trai; controlează tot ce are legătură cu tine. Mai ales în țara marelui balaur roșu, non-credincioșii țin mereu seminare ideologice, raportând despre gândurile lor și verificând dacă există probleme cu gândurile lor, dacă includ elemente antipartinice, antistatale sau antiumane. Indiferent în ce profesie te angajezi, fie că este o profesie mai tradițională sau mai modernă, vor exista diverse forțe corespunzătoare prezente în sfera profesională din jurul tău. Unele dintre forțe sunt superiorii tăi direcți, cei care răspund direct de asigurarea salariului și cheltuielilor tale de trai. Altele ar putea fi forțe intangibile. De exemplu, să presupunem că ești un angajat modest într-un loc de muncă; vor exista diverse forțe active în sfera ta profesională. Unele se dau bine pe lângă manager și se învârt mereu în jurul lui – acesta e un tip de forță. Apoi există și grupul unei forțe care rămâne în apropierea directorului general și se ocupă de probleme pentru acesta. Un alt grup ar putea fi apropiat de directorul departamentului de marketing. Toate aceste diverse forțe există. Care e scopul acestor forțe? Cum iau ființă aceste forțe? Prin faptul că fiecare individ ia ceea ce-și dorește, dar și ține partea cuiva și îi lingușește pe cei aflați la putere, pentru a-și atinge scopurile proprii și a supraviețui, ceea ce duce apoi la formarea diverselor forțe. Unele forțe susțin o anumită abordare, în timp ce altele susțin o altă abordare. Unele forțe au tendința de a face lucrurile ca la carte și de a respecta normele de la locul de muncă, în timp ce altele pot acționa mai josnic, neținând seama nici de lege, nici de etica profesională. Trăind într-un mediu în care se îmbină aceste diverse forțe, cum ar trebui să alegi? Cum ar trebui să supraviețuiești? Ar trebui să te apropii de organizația de partid, ori de un manager sau de un director general? Ar trebui să te dai bine pe lângă un director sau șef de secție, ori să te aliezi cu un șef de birou sau un director de fabrică? (Niciunul dintre

acestea.) Totuși, pentru a supraviețui, oamenii renunță deseori la demnitate, la principiile lor de conduită și, mai ales, la limitele privind comportamentul lor. În peisajul complex al acestor forțe, oamenii vor alege în mod inconștient să treacă de partea cuiva, să urmeze cursul evenimentelor și să se alieze cu diverse forțe. Ei caută o forță care îi va accepta și proteja sau una pe care ar putea să o accepte mai ușor sau să o poată controla și se apropie sau chiar se lasă asimilați de ea. Nu este acesta instinctul uman? (Ba da.) Nu e un tip de aptitudine sau metodă de supraviețuire? (Ba da.) Fie că e un instinct înnăscut, fie că e o abilitate pentru ca oamenii să se adapteze la această societate și la diverse grupuri, este acesta un principiu de practicare pentru conduita noastră? (Nu.) Unii oameni ar putea spune: „Chiar dacă spui acum că nu este, când te vei afla cu adevărat în acea situație, în viața reală vei alege să treci de partea cuiva și să cauți refugiu pe lângă orice forță care îți aduce beneficii și îți permite să supraviețuiești. Și, în adâncul sufletului tău, chiar ai putea simți că oamenii trebuie să se bazeze pe aceste forțe pentru a trăi, că nu pot trăi independent, deoarece o viață independentă îi face vulnerabili la intimidări. Nu poți rămâne mereu independent și rezervat; trebuie să înveți să cedezi și să rămâi aproape de diverse forțe. Trebuie să fii un bun observator, să te guduri pe lângă oameni și să te prefaci după cum o cere situația. Trebuie să urmezi curentul, să știi să lingușești, să evaluezi tendințele și să ai o intuiție bună. Trebuie să afli și să te familiarizezi cu preferințele și antipatiile conducătorilor tăi, cu temperamentele și personalitățile lor, mediul lor familial, tipurile de lucruri pe care preferă să le audă, vârstele lor, zilele lor de naștere, mărcile lor preferate de costume, pantofi și genți de piele, restaurantele, mărcile de mașini, de computere și de telefoane favorite, tipurile de software care preferă să fie instalate pe computerele lor, tipurile de divertisment de care se bucură în timpul lor liber, cu cine preferă să se asocieze și ce subiecte

discută.” De dragul supraviețuirii, te vei apropia în mod inconștient și firesc de ei, te vei integra în mediul lor, vei fi exagerat de binevoitor și vei face lucruri pe care eziți să le faci și vei spune lucruri pe care nu ești dispus să le zici pentru a-ți mulțumi conducătorii și colegii, pentru a executa manevre cu mare pricepere și a controla totul la locul tău de muncă, asigurându-te că viața și supraviețuirea ta sunt protejate. Indiferent dacă acțiunile tale încalcă etica și limitele conduitei proprii sau chiar dacă înseamnă că renunți la demnitate, ție nu-ți pasă. Dar tocmai această indiferență marchează începutul declinului tău și este un semn că nu mai poți fi ajutat. Prin urmare, la suprafață, nu li se poate reproșa oamenilor care nu au de ales decât să se apropie de diversele forțe din societate pentru a-și asigura viața și supraviețuirea. Cu toate acestea, comportamentele pe care le manifestă oamenii, alegerile pe care le fac și căile pe care le urmează le deformează umanitatea și caracterul. În același timp, pe măsură ce se apropie de diverse forțe sau se integrează în ele, oamenii învață constant să apeleze la diverse uneltiri și strategii pentru a mulțumi și a satisface aceste forțe, pentru a-și îmbunătăți viețile proprii și a-și face condițiile de supraviețuire mai favorabile. Cu cât fac asta mai mult, cu atât au nevoie de mai multă energie și timp pentru a menține această stare de fapt și aceste relații. Așadar, în timpul și în zilele tale limitate, fiecare cuvânt pe care-l rostești, fiecare acțiune pe care o întreprinzi și fiecare zi pe care o trăiești nu sunt doar lipsite de sens; sunt de-a dreptul putrede. Ce înseamnă că sunt putrede? Înseamnă că fiecare zi te face mai pervertit, până în punctul în care nu mai semeni nici cu un om, nici cu o fantomă. În acest context, nu ai o inimă liniștită pentru a veni înaintea lui Dumnezeu și, bineînțeles, nici nu ai suficient timp pentru a-ți face datoria. Îți este imposibil să-ți dedici întregul trup și întreaga minte pentru a-ți face datoria și, în același timp, îți este imposibil să-ți dedici trupul și mintea pentru urmărirea adevărului. Astfel,

șansele tale de mântuire sunt sumbre, speranțele tale sunt slabe. Deoarece ai investit în diverse forțe din societate, ai ales să te apropii de ele și ai optat să te integrezi în rândul lor și să le accepți, consecințele acestei alegeri sunt că trebuie să-ți dedici în întregime corpul și mintea pentru a menține această stare de fapt, irosindu-ți zilele. Te simți epuizat fizic și mental, ca și cum ți-ai petrece fiecare zi într-o mașină de tocat și, totuși, din cauza alegerilor tale, trebuie să continui astfel zi după zi. În acel mediu complex al diverselor forțe, când te integrezi în rândul lor, fiecare cuvânt pe care-l rostesc, tendințele integrante, precum și aspectele viitoare, comportamentele fiecărui individ și gândurile sale intime și, mai ales, ceea ce gândesc superiorii tăi direcți, cel mai înalt nivel al acestor forțe – trebuie să evaluezi toate aceste lucruri și să aduni informații despre ele în timp util. Nu-ți permiți să fii delăsător sau să le neglijezi. Ce gândesc ei, ce acțiuni întreprind în culise, ce planuri și intenții au, chiar și ce plănuiesc și calculează pentru fiecare individ, ce decid pentru el și ce atitudini au față de el – dacă dorești să știi aceste lucruri ca pe propriile buzunare, trebuie să înțelegi acea stare de fapt în adâncul inimii tale. Dacă vrei să le înțelegi în profunzime, trebuie să-ți dedici întreaga energie pentru studierea și stăpânirea acestor lucruri. Trebuie să iei cina cu ei, să porți conversații cu ei, să-i suni la telefon, să interacționezi mai mult cu ei la serviciu și chiar să te apropii de ei în timpul sărbătorilor și să fii cu ochii pe mișcările lor. Ca urmare, indiferent cum sunt zilele tale, fie că sunt pline de bucurie sau de durere, chiar dacă ai avea dorința de a-ți face datoria și a urmări adevărul, ai fi capabil să găsești timp pentru a te calma suficient încât să-ți faci datoria cu tot trupul și cu toată mintea? (Nu am fi capabili.) În această stare, credința ta în Dumnezeu și realizarea datoriei tale nu ar fi decât un fel de hobby de care te ocupi în timpul tău liber. Indiferent de cerințele tale și de dorința resimțită față de credința ta în Dumnezeu, în starea ta actuală,

credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei tale sunt probabil doar ultimele lucruri de pe lista ta de dorințe. Cât despre urmărirea adevărului și primirea mântuirii, s-ar putea să nu îndrăznești să te gândești la ele sau nici măcar să nu fii în stare să te gândești la ele – nu-i așa? (Da.) Prin urmare, pentru oricare dintre voi, indiferent de mediul de lucru în care te găsești, dacă vrei să te apropii sau să te integrezi în rândul diverselor forțe sau dacă deja te-ai apropiat și te-ai integrat în rândul lor, indiferent de motivele sau scuzele tale, consecința finală poate fi doar că speranța ta la mântuire dispare în neant. Cea mai directă pierdere a acestei situații este că abia vei avea timp să citești cuvintele lui Dumnezeu sau să-ți faci datoria. Desigur, îți este imposibil să păstrezi o inimă calmă înaintea lui Dumnezeu sau să te rogi cu sinceritate Lui – nu vei fi în stare să obții nici măcar acest minim necesar. Deoarece mediul în care te afli este complicat peste măsură de oameni și evenimente, odată ce vei fi asimilat în diversele forțe, este ca și cum ai păși într-o mlaștină – odată ce intri, nu e ușor să ieși din ea. Ce înseamnă că nu e ușor să ieși din ea? Înseamnă că, odată ce pășești în domeniul diverselor forțe, te vei pomeni că nu poți scăpa de diferitele chestiuni în care sunt amestecate aceste forțe și de tot soiul de dispute care apar din cauza lor. Te vei trezi încurcat în permanență de diferite persoane și evenimente și nu vei putea să le eviți chiar dacă încerci, deoarece ai devenit deja unul dintre ei. Așadar, fiecare eveniment care are loc în domeniul acestor forțe are legătură cu tine și te va implica, dacă nu intervine o anumită situație; și anume, rămâi indiferent aici la beneficii și dezavantaje, precum și la dispute, și observi totul din perspectiva unui spectator. În acest caz, este posibil să te ții departe de aceste diverse dispute sau de orice posibile necazuri. Însă, imediat ce te integrezi în rândul acestor forțe, imediat ce te apropii de ele, imediat ce participi din toată inima la fiecare eveniment care are loc în mijlocul lor, vei fi fără îndoială prins în capcană.

Nu vei putea să rămâi un observator; poți doar să fii un participant. Și, în calitate de participant, vei deveni o victimă a domeniului acestor forțe.

Unii oameni spun: „Indiferent în ce domeniu profesional sau în ce grup exiști, să fii călcat în picioare de alții nu e mare lucru – contează dacă poți sau nu să supraviețuiești. Dacă nu te aliezi cu organizații sau diverse forțe, neavând pe nimeni să te susțină în societate sau în diferite grupuri, nu vei reuși să te descurci.” Chiar așa stau lucrurile? (Nu stau așa.) În diverse grupuri sociale, oamenii se dau bine pe lângă diferite forțe cu scopul de a „găsi umbră sub un copac mare”, de a găsi forțe care îi vor susține. Aceasta este cea mai simplă cerință a oamenilor. Pe lângă asta, oamenii vor să profite de aceste forțe pentru a urca în ierarhie, pentru a-și atinge propriul scop de a căuta beneficii sau putere. În sfera ta profesională, dacă îți câștigi pur și simplu existența și te mulțumești doar să ai hrană și îmbrăcăminte, atunci nu ai nevoie să te apropii de nicio forță. Dacă te apropii totuși de ele, înseamnă că nu vrei doar să-ți câștigi existența și să-ți satisfaci nevoile de bază de a avea hrană și îmbrăcăminte – ai cu siguranță și alte intenții, fie de a avea faimă, fie profit. Există cineva care să spună: „Pe lângă faptul că-mi câștig existența, vreau să mă și afirm”? Este acest lucru necesar? (Nu este necesar.) Odată ce ți-ai câștigat banii, ești în stare să-ți asiguri trei mese pe zi și ai îmbrăcăminte de purtat, este destul – ce rost are să te străduiești din mândrie? Pentru cine te străduiești? Pentru țara ta, strămoșii tăi, părinții tăi sau pentru tine? Spune-Mi, este mai important să te străduiești din mândrie sau să te mulțumești cu hrană și îmbrăcăminte? (E mai important să ne mulțumim cu hrană și îmbrăcăminte.) A te strădui din mândrie constituie o fire plină de impetuozitate; orice faci este de dragul acestei mândrii. Este un concept abstract, gol. Cel mai pragmatic lucru este să câștigi bani pentru a-ți asigura mijloacele de trai. Așa ar trebui să gândești astfel: „Indiferent de situație, indiferent cine e de partea cui sau cine se apropie de vreun lider sau

funcționar de orice nivel, nimic nu contează. Indiferent cine e promovat sau retrogradat, cine primește o mărire de salariu sau folosește orice mijloace ca să devină un funcționar de rang înalt, totul este irelevant. Eu muncesc doar ca să am ce pune pe masă. Indiferent pentru ce vă străduiți oricare dintre voi, nu are nicio legătură cu mine. În orice caz, muncesc opt ore pe zi, sunt plătit cât merit și, atât timp cât pot să mă întrețin pe mine și familia mea, sunt mulțumit. Asta este tot; acesta e puținul pe care îl cer." Îndeplinește-ți obligațiile de serviciu, fă-ți treaba bine și primește-ți salariul și bonusurile având conștiința împăcată – este suficient. Este corectă această atitudine față de supraviețuire și de ocupația unei persoane? (Da.) De ce este corectă? (Deoarece trăiește cu o atitudine conformă cerințelor lui Dumnezeu. În primul rând, înseamnă că nu-și face meseria în mod superficial și este în stare să-și facă bine treaba în profesia sa. În al doilea rând, înseamnă că nu caută refugiu și nu intră în grațiile unei forțe; e suficient să acopere nevoile unei vieți normale. Acest lucru este conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Bineînțeles că este conform cuvintelor lui Dumnezeu. Îți cere El asta pentru a te proteja? (Da.) Pentru a te proteja de ce anume? (De a fi vătămat de Satana. Altfel, odată ce ne amestecăm în astfel de dispute, viața devine foarte dureroasă și, în plus, nu ne va rămâne mult timp pentru credința în Dumnezeu și îndeplinirea îndatoririlor noastre.) Acesta e un aspect. Care este, pe scurt, celălalt aspect? Când te încurci cu diverse forțe, rezultatul final este că tu însuți vei fi distrus. Chiar nu merită! În primul rând, nu vei putea să te protejezi. În al doilea rând, nu vei susține și promova dreptatea. În al treilea, vei conspira cu diverse forțe, sporindu-ți păcatele. Prin urmare, apropierea de aceste forțe nu are absolut niciun beneficiu. Chiar dacă primești o mărire de salariu sau o promovare dându-te bine pe lângă diverse forțe, câte minciuni va trebui să spui alături de ei? Câte fapte rele va trebui să faci în culise? Câți oameni va trebui să pedepsești în spatele ușilor

închise? În această societate, de ce trebuie ca tot soiul de oameni și diferitele industrii să aibă aceste forțe? Pentru că această societate este lipsită de corectitudine și dreptate. Oamenii se pot proteja doar bazându-se pe diverse forțe care să ia măsuri și își pot asigura locul doar bazându-se pe vorbele și acțiunea acestora. Există corectitudine aici? (Nu.) Nu există nicio corectitudine în asta; totul se bazează pe aceste forțe. Cine are cea mai mare forță are ultimul cuvânt, iar cei fără nicio forță sau cu o forță mai mică nu au niciun cuvânt de spus. Chiar și crearea legilor funcționează așa: dacă ai o forță considerabilă, legile pe care le creezi pot fi promulgate și puse în aplicare. Dacă nu ai multă forță, niciuna dintre legile sau reglementările pe care le propui nu va fi adoptată și nu va putea intra în legislația națională. Acest lucru este adevărat în orice grup de persoane: dacă ai o forță considerabilă, te poți lupta pentru interesele proprii și le poți maximiza; dacă nu ai nicio forță, obiectul intereselor tale îți poate fi înlăturat sau luat. Scopul din spatele formării diverselor forțe este de a controla situații folosind tocmai respectivele forțe, chiar trecând peste opinia publică, peste lege și peste principiile morale umane. Ele pot depăși limitele legii, moralității și umanității – pot depăși orice. Cu cât este mai mare forța cuiva, cu atât mai mare va fi influența sa și cu atât va avea mai multe oportunități de a face ce dorește, de a dicta lucruri. Este aceasta corectitudine? (Nu.) Nu este deloc corectitudine. Puterea și forța reprezintă identitatea sa și arată cota de beneficii pe care o poate obține. Dacă faci parte dintr-un grup social și tot ce vrei este să-ți câștigi existența și să ai hrană și îmbrăcăminte, iar strădania ta nu este de dragul statutului sau al reputației, nici pentru a-ți satisface dorințele proprii, atunci ar părea de-a dreptul inutil să te apropii de diverse forțe. Dacă vrei să-ți dedici tot timpul pentru îndeplinirea îndatoririlor tale, dacă vrei să mergi pe calea urmăririi adevărului și să obții în cele din urmă mântuirea, dar vrei și să te dai bine pe lângă diverse forțe,

aceste două lucruri se contrazic reciproc. Nu se pot completa unul pe celălalt, deoarece sunt diametral opuse, sunt la fel de incompatibile ca apa și uleiul. Apropierea de diverse forțe nu va avea niciun efect asupra sprijinirii credinței tale în Dumnezeu sau asupra urmăririi adevărului. Nu te va ajuta să identifici mai clar fața hidoasă a Satanei, nici nu va da mai multă greutate cuvintelor tale și nu-ți va îngădui să crezi în Dumnezeu fără a fi respins de lume și persecutat de guvern. Unii oameni trăiesc într-un sat mic, dar au planuri mari în inimile lor. Aceștia își spun: „M-am născut la țară. Sunt agricultor. Deși sunt tratat rău, tot mă descurc plantând câteva cereale și legume și crescând câteva găini, vite și oi. În cazul în care cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul, aceste condiții sunt destul de bune; am condițiile de bază necesare pentru supraviețuire. Dar de ce simt mereu că lipsește ceva din viața și supraviețuirea în această societate și printre acești oameni?” Ce lipsește? Nu au o susținere puternică. Acesta e cazul oamenilor care aleg o casă: preferă mereu o casă cu un munte mare în spatele ei. Consideră că acel munte este sprijinul lor și asta îi face să se simtă în siguranță locuind acolo. Dacă ar fi o stâncă în spatele casei, nu s-ar simți în siguranță să locuiască acolo, de parcă s-ar prăbuși în orice moment de pe stâncă. În mod asemănător, locuind într-un sat, dacă cineva nu stabilește o relație cu o persoană care are reputație și statut și nu o vizitează din când în când pentru a o câștiga de partea sa, se va simți mereu oarecum izolat trăind în acel sat și va risca în permanență să fie călcat în picioare și să nu se descurce cu banii. De asta dorește mereu să se dea bine pe lângă conducătorul satului. Este o idee bună? (Nu.) Mai ales când vine vorba de credința în Dumnezeu, în unele țări unde se confruntă cu persecuția guvernului, unii oameni spun: „Dacă îi predicăm Evanghelia conducătorului satului și el nu crede, dar mama, bunica, soția sau fiica lui crede, nu va însemna asta că ne apropiem de el? Dacă un frate sau o soră din biserica

noastră are o funcție importantă în sat sau se înrudește cu conducătorul satului, nu va avea biserica o poziție sigură acolo? Nu va avea statut? Nu vor putea frații și surorile noastre care cred în Dumnezeu să mănânce și să cultive pământul în sat fără ca acestea să fie o problemă? Nu doar atât, dar când marele balaur roșu sau Departamentul Frontului Unit al Muncii vine să investigheze, va fi cineva care să ne susțină. Ar fi grozav!" Vrei mereu să te apropii de vreo organizație sau de vreun grup de forțe ca să te asiguri că nu ajungi într-o situație periculoasă, că poți să crezi în Dumnezeu în siguranță și fără nicio persecuție – cât de grozav este! În același timp, socializarea cu oameni influenți te face să te simți o persoană cu influență, nu-i așa? Este un gând minunat, dar oare conducătorul satului chiar vrea să te apropii de el? Este cineva de care să poți profita? Îți va permite el să-l exploatezi? Tu, o persoană obișnuită, vrei să te apropii de organizație sau de conducătorul satului și crezi că simpla predicare a Evangheliei va fi de ajuns? Nu trebuie să oferi câteva cadouri decente sau să realizezi unele sarcini substanțiale ca să te apropii de conducătorul satului? Ce experiență aveți? Este ușor să te apropii de conducătorul satului? Ar fi dificil și să te apropii de câinele lui de companie! Și nu ar funcționa să-i dai un cadou direct conducătorului satului; ar trebui să te apropii de soția, mama, mătușa sau bunica lui, începând cu ținte relativ mai ușoare. De ce să te apropii de bunica lui? Conducătorul satului are o relație mai apropiată cu ea, deci începi cu bunica și, prin intermediul ei, o persoană în vârstă din familie care poate pune o vorbă bună pentru tine, te apropii treptat de conducătorul satului. Asta se numește „abordare indirectă", nu-i așa? Dacă îi dai un cadou direct conducătorului satului, ar putea întreba: „Cine ești?" Iar tu vei răspunde: „Sunt cutare din familia Li, din partea de est a satului." „Care familie Li? De ce nu o cunosc?" Dacă nici măcar nu te recunoaște, va fi ușor să te apropii de el? (Nu, nu va fi.) Și dacă îi oferi un cadou, ce fel de cadou îi va

capta atenția? Bare sau lingouri de aur – ai așa ceva? Castraveți de mare – chiar vrea așa ceva? Va vedea dacă acei castraveți de mare sunt importați sau autohtoni; are și el destui. Strângi băierile pungii și îți petreci zilele făcând economii ca să-i cumperi, neîndrăznind să-i mănânci tu însuți – sau chiar să-i atingi. Îi dăruiești lui, iar el nici măcar nu le aruncă o privire. Îi dai o curea și el întreabă: „Este făcută în țară, nu-i așa?" Spui: „E din piele de vacă." Iar el răspunde: „Cine mai poartă curele din piele de vacă în zilele noastre? Nimeni. Oamenii poartă curele autentice din piele cu logourile mărcilor europene sau cu diamante încrustate. Ai așa ceva?" Tu spui: „Cum arată? Nu le-am văzut niciodată." El zice: „Dacă nu le-ai văzut niciodată, nu te mai obosi să vii aici. Încerci să dai cureaua asta unui cerșetor?" Poți intra în grațiile unei astfel de persoane? Crezi că ai un plan isteț, că te-ai gândit la toate, dar el pur și simplu se uită cu dispreț la darurile tale. Se uită cu dispreț la darurile tale, dar tu insiști să te dai bine pe lângă el. Se cuvine acest lucru? Chiar dacă îți apreciază darurile, se cuvine să te dai bine pe lângă el? (Nu se cuvine.) Doar ca să ai ceva de mâncare, doar ca să ai un sprijin puternic în sat, ai fi dispus să faci astfel de lucruri degradante. Nu găsiți că este rușinos? (Ba da.) Să alergi după bunica unui conducător, să alergi după soția sau cumnata lui, să recurgi la tot soiul de metode necugetate, făcând cadouri și încercând să te apropii. Alții îți spun: „E inutil să dai aceste daruri; conducătorul a pus ochii chiar pe tine." Ai mai încerca să te apropii atunci? Niciun cadou pe care l-ai putea dărui n-ar fi adecvat. Conducătorul nu le va băga în seamă, considerându-le sub nivelul lui. Cel mai rău dintre toate este că ar trebui să te incluzi și pe tine în afacere. Ai mai încerca să te apropii de el? (Nu.) Vei mai căuta acest tip de susținător? Ce fel de personaj este conducătorul satului? Este cineva care te lasă să te apropii de el la întâmplare? (Nu.) Chiar dacă ai stabili o relație cu el și te-ai apropia de el, ce urmează? Îți poate controla soarta sau te poate ajuta să

obții mântuirea? Sau, când vine vremea să te confrunți cu persecuție și situații reale, când Dumnezeu îngăduie și orchestrează aceste situații, poți evita să te confrunți cu ele? Oare conducătorul satului are ultimul cuvânt în această privință? (Nu.) În marele plan al lucrurilor orchestrate de Dumnezeu, nu există nicio forță care să aibă ultimul cuvânt, cu atât mai puțin conducătorul satului – nicio forță nu merită nici măcar menționată în această privință. Prin urmare, trăind în această lume, fie că te afli într-un sat, un județ, un oraș sau în orice țară, chiar și în orice industrie în care activezi din orice țară, toate diversele forțe care există nu pot exercita suveranitate asupra sorții tale, nici nu-ți pot schimba soarta. Nicio forță individuală nu este stăpână asupra sorții tale, cu atât mai puțin suverană asupra ei, nici nu-ți croiește destinul. Dimpotrivă, odată ce te integrezi printre diversele forțe existente în societate, atunci se abate asupra ta calamitatea și începe nenorocirea ta. Cu cât te apropii mai mult de ele, cu atât mai mult ești în pericol; cu cât te integrezi mai mult în rândul lor, cu atât devine mai greu să te eliberezi. Nu doar că aceste diverse forțe nu-ți aduc niciun beneficiu, dar pe măsură ce te integrezi în rândul lor, te distrug și te calcă în picioare în repetate rânduri, denaturându-ți spiritul și mintea, făcându-te să-ți pierzi liniștea, astfel încât să nu mai crezi în existența corectitudinii și dreptății în această lume. Îți vor distruge cea mai frumoasă dorință de a urmări adevărul și mântuirea. Așadar, pentru a supraviețui în această societate, indiferent de clasa socială, mediul sau grupul tău și indiferent în ce industrie activezi, căutarea unei forțe pe care să te bazezi, care să acționeze ca umbrela ta de protecție, este un gând și o opinie falsă și extremă. Dacă doar încerci să supraviețuiești, ar trebui să nu te apropii de aceste forțe. Chiar dacă aceste forțe doar apără drepturile legitime ale omului, nu sunt un motiv sau o scuză pentru a te amesteca în rândul lor. Indiferent de starea de supraviețuire a acestor diverse forțe în societate, de

obiectivele lor de avansare sau de direcția acțiunilor lor, pe scurt, ca persoană care crede în Dumnezeu și urmărește adevărul, nu ar trebui să devii unul de-ai lor, nici să devii un susținător în cadrul acestor diverse forțe. În schimb, ar trebui să te distanțezi de ele, să nu te apropii de ele, să eviți diversele dispute în care se aruncă, să eviți diversele reguli ale jocului pe care le stabilesc și, de asemenea, să eviți lucrurile și cuvintele dăunătoare pe care i le cer cuiva să le facă și să le spună în cadrul profesiei sale sau în cadrul acestor forțe. N-ar trebui să devii unul de-ai lor și, cu siguranță, n-ar trebui să devii unul dintre complicii lor. Aceasta este cerința lui Dumnezeu pentru tine în cadrul diverselor industrii și profesii în care există diferite forțe: să rămâi la distanță și să nu te apropii de ele, să nu devii pionul lor de sacrificiu, să nu devii obiectul lor de exploatare și să nu devii lacheul sau purtătorul lor de cuvânt.

Desigur, în această societate, pe lângă supervizorii direcți din diversele industrii și profesii și pe lângă organizațiile civile, mai există și anumite grupuri sociale clandestine, pe care oamenii ar trebui să le evite – nu vă încurcați cu acești oameni și nu vă asociați în niciun fel cu ei. De exemplu, cei care se ocupă de cămătărie. Unii oameni nu au capital pentru afacerea lor și nu pot obține un împrumut normal, dar există o modalitate prin care pot facilita fluxul de capital, și anume prin împrumuturi cu camătă. Acestea nu implică doar rate mari ale dobânzii, ci și riscuri semnificative. Unii oameni, pentru a câștiga mulți bani sau a evita falimentul afacerii lor, recurg în cele din urmă la această măsură: împrumuturile cu camătă. Oare cei care se ocupă de cămătărie sunt cetățeni care respectă legea în societate? (Nu sunt.) Sunt o organizație socială ilegală și ar trebui mereu evitați. Indiferent în ce situație te aduce supraviețuirea ta sau starea actuală a lucrurilor, nu ar trebui să ai niciodată în vedere această cale, ci să te ferești de ea și să o eviți. Indiferent ce probleme apar în viața și mijloacele tale de trai, nici

măcar nu te gândi la ei și nu lua în considerare această cale. Nu este acest grup de oameni similar organizației de partid? Așa-numita societate care respectă legea și lumea interlopă prezintă unele similarități. Nu te gândi că pot oferi o cale de scăpare sau un punct de cotitură pentru mijloacele tale de trai; aceasta e doar o iluzie deșartă. Odată ce alegi să faci această mutare, odată ce mergi pe acest drum, te va aștepta o viață mai rea. Bineînțeles, există și alt tip de așa-numită organizație socială al cărei nume nu dorim să-l spunem, de care nu trebuie să te apropii niciodată, mai ales când întâmpini anumite probleme speciale și spinoase, când te confrunți cu medii speciale sau când te afli în circumstanțe deosebit de periculoase. Nu te gândi să folosești mijloace extreme ca să te protejezi, să ieși din pericol și să scapi de dificultăți. În astfel de situații, e mai bine să fii blocat de ele decât să te asociezi vreodată cu acele soiuri de oameni sau să te încurci cu ei în orice mod. De ce ai face asta? Se numește a avea integritate? Este acesta tipul de integritate pe care ar trebui să-l aibă creștinii? (Nu e tipul de integritate pe care ar trebui să-l aibă creștinii.) Atunci ce este? (Pur și simplu nu este bine să ne apropiem de ei.) De ce nu este bine? (Apropierea de ei va duce la o viață mai rea și la pericole mai mari în viitor.) Este doar ca să scapi de pericolele viitoare? Atunci de ce nu scapi mai întâi de pericolul tău imediat? De ce nu te poți apropia de aceste forțe? În Biblie, când a fost ispitit, cum i-a răspuns Domnul Isus Satanei? (Domnul Isus a spus: „Pleacă, Satan, căci este scris: «Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!»” (Matei 4:10).) Cel ce ar trebui venerat de oameni este Dumnezeu și El este singurul pe care ar trebui să-L slujească oamenii. În același timp, Cel pentru care ar trebui să trăiască oamenii este doar Dumnezeu. Dacă El permite să-ți fie luată viața, ce ar trebui să faci? (Să mă supun.) Ar trebui să te supui lui Dumnezeu și să-L slăvești. Numele lui Dumnezeu ar trebui preamărit, iar oamenii ar trebui să se supună lui Dumnezeu fără a-și căuta

propriile vieți. Cu toate acestea, dacă El vrea ca tu să trăiești, cine îți poate lua viața? Nimeni nu ți-o poate lua. Așadar, indiferent de circumstanțele sau de pericolele cu care te confrunți, chiar și în fața morții, dacă există o forță care te poate salva de la moarte, atunci această forță nu este una adecvată, ci îi aparține Satanei. Ce ar trebui să spui? „Pleacă, Satană! Mai bine mor decât să am vreo legătură cu tine!" Nu este o chestiune de principiu? (Ba da.) „Îmi este imposibil să trăiesc din cauza forțelor tale, dar nici nu voi muri deoarece Dumnezeu S-a lepădat de mine. Totul este în mâinile lui Dumnezeu. Nu pot în niciun caz să mă bazez pe o forță și să fac concesii ca să trăiesc în continuare." Acesta e principiul pe care ar trebui să-l susțină oamenii. Dacă te afli într-o dilemă și cineva spune că există o forță în societate care te poate salva; dacă această forță poate avea succes în salvarea ta, dar ar aduce rușine asupra ta, asupra creștinilor, asupra bisericii și asupra casei lui Dumnezeu; dacă ar discredita casa lui Dumnezeu, cum ai răspunde? Ai accepta sau refuza? (Aș refuza.) Ar trebui să refuzi. În principiu, nu ne bazăm pe nicio forță ca să supraviețuim. Așadar, indiferent de circumstanțele sau de situațiile periculoase cu care ne confruntăm, cel mai important lucru, pe lângă supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu, este că nici măcar nu ar trebui să luăm în considerare ideea de a folosi diverse mijloace extreme pentru a scăpa din situații periculoase. Odată ce oamenii și-au îndeplinit responsabilitățile și au depus efortul cuvenit, restul ar trebui lăsat în seama orchestrării lui Dumnezeu. Dacă cineva ar spune că există o organizație socială ilegală capabilă să te ajute, ai accepta? (N-aș accepta.) De ce n-ai accepta? Nu vrei să trăiești? Nu vrei să scapi rapid de necazul tău? Chiar și atunci când încerci să scapi de necazul tău și să rămâi în viață, trebuie să ai principii pentru conduita ta. Trebuie să știi ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci. S-ar cuveni să-ți fie clar în inima ta și să nu-ți pierzi principiile.

Referitor la chestiunea de a nu te apropia de diversele forțe din societate, pe lângă diferitele forțe pe care le întâlnesc oamenii în viețile lor, există și diverse forțe ce apar frecvent în societate: ar trebui să te ferești și de ele. Atât în viața personală, cât și la serviciu, evită să ai vreo legătură sau interacțiune cu ele. Gestionează-ți pe cont propriu viața și serviciul și, totodată, nu te lăsa intimidat de înfățișarea formidabilă a acestor forțe. În timp ce le respingi și te distanțezi de ele în inima ta, dă dovadă de înțelepciune în gestionarea relației tale cu ele și păstrează distanța față de ele. Asta ar trebui să faci. Trebuie să-ți fie clar în inima ta că faci această meserie doar pentru a-ți asigura mâncarea, pentru a-ți câștiga existența. Scopul tău e simplu, să ai hrană și îmbrăcăminte, nu să lupți cu ele pentru un final anume. Chiar dacă îți spun lucruri sau îți vorbesc aspru; chiar dacă te afli într-o țară unde credințele religioase sunt persecutate, unde creștinismul e persecutat și unii oameni râd de credința ta, fac remarci sarcastice sau răspândesc zvonuri despre ea, nu poți decât să înduri. Protejează-te, rămâi calm înaintea lui Dumnezeu, roagă-te frecvent Lui, vino cu regularitate în prezența Lui și nu te lăsa intimidat de imensitatea sau de ferocitatea exterioară a acestor forțe. Pe lângă practicarea discernământului față de ele în adâncul inimii tale, trebuie și să te ferești de ele. Măsoară-ți cuvintele, fii atent la orice pas faci, păstrează o coexistență pașnică și dă dovadă de înțelepciune în interacțiunile tale cu ele. Nu sunt acestea principiile de practicare pe care ar trebui să le urmezi? (Ba da.) Desigur, fie că vrei să te ferești de ele, să le refuzi sau chiar să le disprețuiești în inima ta, ar trebui să fii înțelept în privința impresiei pe care o lași la exterior. N-ar trebui să le lași să simtă sau să vadă acest lucru. Trebuie să-ți fie clar în inima ta că muncești doar pentru a-ți câștiga existența, iar viața printre ele este o ultimă soluție. Mai întâi, încearcă să te ferești de ele. Când participă colectiv la orice comportament ilegal, ar trebui

să te ferești de ele, să le eviți și să nu ai nicio implicare în infracțiunile lor. În același timp, protejează-te și nu permite să ajungi în situația ciudată de a fi atacat de ele reunite sau de a ți se înscena ceva. Este ușor de realizat acest lucru? Unor oameni tineri și naivi li s-ar putea părea dificil când intră pentru prima dată în acest mediu social complex. Sau poate că unor indivizi le lipsește calibrul sau adaptabilitatea, nefiind foarte pricepuți în a gestiona relațiile interpersonale și adăugând câteva dificultăți la acestea. Dar, în orice caz, un lucru este clar: este suficient să-ți folosești aptitudinile personale pentru a termina lucrul la sarcina actuală. Nu jigni pe nimeni; nu fi prea exigent față de cineva care nu are credință, limite morale, conștiință și rațiune. Nu-i predica, din cauza unui singur cuvânt sau incident, principii înalte și nu-i vorbi despre chestiuni precum credința în Dumnezeu, modul în care să se comporte sau conștiința și natura umană. Nu este necesar; păstrează-ți sfaturile bune pentru cei care înțeleg. Nici măcar nu folosi limbajul omenesc cu cei care nu sunt mai buni decât niște bestii, cu atât mai puțin să vorbești despre lucruri ce implică adevărul. Acesta e un mod nesăbuit de a acționa. Dacă sunt o forță puternică, în modul în care îi abordezi, în timp ce te distanțezi și îi respingi în inima ta, ar trebui să păstrezi la exterior o atitudine prietenoasă și armonioasă față de ei. Străduiește-te să obții rezultatul de a-ți asigura mijloacele de trai pentru a avea hrană și îmbrăcăminte – este suficient. Într-un mediu de viață atât de complex, unde se intersectează diverse forțe, Dumnezeu nu are nevoie să participi la nimic ca să demonstrezi că Îl urmezi, că urmărești adevărul sau că ești o persoană bună și onestă. În schimb, El vrea să fii fără pată ca porumbeii și înțelept ca șerpii, să vii în orice moment înaintea Lui, să te liniștești în fața Sa și să te rogi, să-L lași pe Dumnezeu să te protejeze și să atingi scopul de a te proteja pe tine însuți. Care anume este finalul pe care ar trebui să-l obții? Acela de a evita să fii tras pe sfoară de oameni răi, de a

evita să fii prins în mrejele diverselor forțe și de a nu deveni sacul lor de box, pionul lor de sacrificiu, țapul lor ispășitor sau ținta glumelor lor. Când vor afla că ai credință în Dumnezeu, vor râde de tine, spunând: „Privește, este un credincios religios" sau „Uită-te la persoana aceea religioasă, Dumnezeul ei este așa și pe dincolo; se roagă din nou Dumnezeului ei și spune că banii îi sunt dați de Dumnezeu." Prin urmare, nu intra în discuții despre credință cu ei. Nu le da niciun avantaj. Nu e nevoie să-ți investești energia socializând cu ei, păstrând o relație cu ei, făcându-i să spună cât de bun ești, ce persoană bună ești sau câștigându-le aprobarea. Nu ai nevoie de aceste lucruri. Ocupă-te de problemele oficiale într-un mod principial; ești un angajat obișnuit, un membru al industriei ca oricare altul. Dumnezeu nu-ți cere să răspândești cuvintele Sale în rândul lor, să ai părtășie cu ei despre adevărul Său. Îți cere să te distanțezi de ei, să te protejezi pe tine însuți, să nu te lași prins în mocirla lor sau în vreo ispită și, mai ales, să nu te implici în diverse dispute, în haosul creat de ei, în uneltirile și capcanele lor sau în situații complicate. Ar trebui să fii conștient în permanență de scopul tău în această profesie: nu are legătură cu avansarea, cu a urca în vârf, a deveni o persoană cu posibilități sau a-ți arăta valoarea în societate. Nu are legătură cu a face ceva pentru a-ți impresiona liderii sau superiorii. Scopul tău este de a-ți câștiga pâinea cea de toate zilele, de a-ți câștiga existența, de a fi în stare să supraviețuiești în această lume și în această societate și apoi de a avea timp și condiții pentru a-ți realiza datoria, a urmări adevărul și a dobândi mântuirea. Așadar, în orice loc de muncă, nu e nevoie să lupți pentru șanse de avansare, pentru mai multă educație, studii în străinătate, opinia bună a superiorilor tăi sau chiar atenția liderilor aflați pe o treaptă superioară. Nu ai nevoie de nimic din toate acestea. Dacă încerci să supraviețuiești, să-ți asiguri mijloacele de trai, atunci poți renunța la acele lucruri din viața ta. Nu trebuie decât să te protejezi în sfera profesiei tale –

este suficient. Dumnezeu nu-ți cere să faci multe. Principiul pe care ar trebui să-l respecți este să te distanțezi de diversele forțe, să eviți să intri în mașina de tocat sau să te distrugi într-un mediu relativ simplu unde îți poți câștiga existența. Acesta e un mod nesăbuit de a acționa. Ești în mod clar capabil să-ți asiguri mijloacele de trai prin cele mai simple metode de lucru, însă ești dispus adesea să te alături disputelor, să încerci marea cu degetul sau să participi la chestiuni fără legătură cu profesia și mijloacele tale de trai, ceea ce te face să te implici în diverse afaceri umane complicate, în încurcături complexe și în conflicte ale diverselor forțe sociale. Prin urmare, nu-L poți învinovăți pe Dumnezeu pentru rânduirea circumstanțelor tale; poți da vina doar pe tine, căderea ta este doar din vina ta. Spui adesea că ești prea ocupat și epuizat la lucru și că nu ai timp pentru întruniri și realizarea datoriei tale. Indiferent de motive, dacă te afli în astfel de circumstanțe, în scurt timp vei fi eliminat de casa lui Dumnezeu. Speranța ta de mântuire va dispărea. Aceea a fost calea pe care ai urmat-o tu însuți, calea pe care ai ales-o și acesta e finalul pe care îl vei obține în cele din urmă. Dacă în mediul tău practici potrivit principiilor despre care a avut părtășie Dumnezeu, dacă te protejezi bine și poți veni înaintea lui Dumnezeu cu o inimă liniștită, chiar și în timp ce cauți un echilibru între muncă și realizarea datoriei tale, tot vei avea o șansă de mântuire. Dar condiția prealabilă pentru aceasta este că trebuie să te distanțezi de diversele forțe din societate, să-ți liniștești inima și, totodată, în sfera abilităților și mijloacelor tale limitate, să fii capabil să-ți realizezi datoria și să mergi pe calea urmăririi adevărului. Astfel, oricât de dificil ar putea fi mediul tău familial sau oricât de limitate sunt mijloacele tale individuale, sub ocrotirea, binecuvântările și îndrumarea lui Dumnezeu, vei avansa în cele din urmă pas cu pas pe calea urmăririi adevărului. Atunci, speranța ta de mântuire va deveni mai puternică. Poate datorită străduințelor tale personale, eforturilor și

plătirii prețului, vei dobândi în cele din urmă mântuirea. Cu toate acestea, unii ar putea renunța la jumătatea drumului. Ei văd că această viață e prea monotonă, că au devenit izolați de lume, că viețile lor sunt solitare și însingurate și simt că nu au nimic de făcut dacă nu se amestecă în diverse dispute și că sunt incapabili să-și găsească propria valoare sau să-și vadă valoarea și viitorul. Așadar, abandonează principiile cerute de Dumnezeu de la ei, alegând să nu fie singuri sau tăcuți, ci să se încurce cu diverse forțe din societate. Își pierd vremea cu orice mic detaliu, se implică în certuri și încurcături, se ceartă și se luptă cu ele. Se implică în diverse dispute, simțind că viața lor a devenit plină, valoroasă și fericită – nu mai sunt singuri. Ce anume au ales astfel de oameni? Au ales calea de a-și neglija îndatoririle și de a nu urmări adevărul. Acesta e sfârșitul: când au ajuns în acest punct al drumului, nu mai există nicio speranță de mântuire. Nu așa stau lucrurile? Destul de mulți oameni, chiar și după ce aud aceste cuvinte, au o părere bună despre ei și nu li se pare prea dificil să le pună în acțiune. Cu toate acestea, după ce le-au practicat o vreme, gândesc: „Nu este prea obositor să trăiești astfel? Oamenii mă consideră deseori neconvențional, nu am prieteni sau tovarăși; este prea singuratic, prea izolant, iar viața mea zilnică pare plictisitoare. Simt că nu e o viață cu adevărat bună sau fericită.” Atunci se întorc iarăși la viața lor anterioară, iar astfel de oameni sunt eliminați. Speranța lor de mântuire dispare. Ei nu pot îndura singurătatea, nici nu pot tolera greutatea de a fi ridiculizați și izolați deoarece trăiesc potrivit cerințelor lui Dumnezeu în mijlocul acestui grup de oameni. În schimb, le place să trăiască în rândul diverselor forțe care se luptă între ele și se integrează în diferite forțe, se lasă prinși în vâltoarea lor, se ceartă cu ele și se luptă împotriva lor. Se poate spune că astfel de oameni nu fac parte dintre aleșii lui Dumnezeu. Chiar dacă se simt bine după ce ascultă aceste predici, tot aleg să se integreze în rândul diverselor forțe sociale decât să se

distanțeze de ele. Este inutil să mai spunem că astfel de oameni nu sunt în niciun caz cei cărora le este destinată mântuirea. Totuși, dacă alegi calea de a te distanța de diversele forțe din societate și, în condițiile în care îți asiguri existența, dacă îți realizezi datoria de ființă creată, atunci, cel puțin, pe baza acestei alegeri, ai o speranță de mântuire. Îndeplinești condițiile prealabile de bază; în consecință, această speranță de mântuire există.

Era cineva în cadrul bisericii care a făcut cumva cunoștință cu o persoană albă, al cărei tată era membru al Parlamentului. De fapt, să fii membru al Parlamentului nu e o funcție atât de înaltă, dar acest individ simțea că era o mare onoare să fie în relații bune cu fiul unui parlamentar din străinătate. Se considera o persoană cu statut. Mai târziu, l-a însoțit pe fiul parlamentarului, prezentându-l oricui se nimerea, spunând: „Acesta este fiul parlamentarului.” Am întrebat: „Fiul parlamentarului? La ce nivel se află tatăl lui în Parlament? Ce poate face el pentru tine?” El a răspuns: „Tatăl lui este parlamentar!” Am spus: „Are vreo legătură cu tine faptul că tatăl lui face parte din Parlament? Tu nu ești parlamentar, deci de ce te dai mare?” Individul acela era atât de mulțumit de el însuși. Doar pentru că stabilise o legătură cu fiul unui parlamentar, avea un comportament plin de îngâmfare oriunde mergea și ignora persoanele cunoscute când le vedea pe stradă. Oamenii întrebau: „De ce nu ne saluți?” El răspundea: „Merg cu fiul unui membru al Parlamentului!” Îți vine să crezi cât de înfumurat era? Este sau nu un neîncrezător? (Este.) Care este finalul ultim pentru astfel de oameni în casa lui Dumnezeu? (Vor fi eliminați.) Această persoană trebuie îndepărtată din biserică, deoarece este o neîncrezătoare și o oportunistă. Se lipește de oricine pare să aibă rang și forță și, dacă vede că există forță în casa lui Dumnezeu, se alătură ei. Ca urmare, după ce stă o vreme în casa lui Dumnezeu, își dă seama că nu are cum să facă bani aici, așa că-și găsește o slujbă ca livrator de mâncare. Dar acea slujbă nu-l face să se simtă destul de

demn și, mai târziu, caută să intre în grațiile fiului parlamentarului, crezând că are statut acum și nu mai este nevoit să livreze mâncare. Spune-Mi, nu e ceva nesăbuit? Oare o parte din oamenii din biserică nu sunt de acest fel? (Ba da.) Unii oameni se simt mândri doar fiindcă cunosc pe cineva cu rang sau forță. Sunt de părere că au valoare și că sunt diferiți de ceilalți. Unii au o mică funcție oficială și, odată cu aceasta, puțină forță, dar se cred diferiți de ceilalți din biserică și consideră că ar trebui să aibă ultimul cuvânt. Nu sunt acești oameni niște neîncrezători? (Ba da.) Apoi sunt și cei care nu au influență reală, dar se laudă tot timpul, spunând: „Îl cunosc pe președinte!” sau „Îl cunosc pe prietenul vărului secretarei președintelui!” Fac astfel de asocieri întortocheate și încă au tupeul să spună astfel de lucruri. De ce au obrazul atât de gros? Povestea lor este atât de încâlcită, încât nimeni nu știe la cine se referă cu adevărat, iar alții sunt prea neinteresați ca să asculte pentru că nu le pasă de aceste lucruri. Doar acești indivizi consideră că astfel de chestiuni sunt cele mai importante, cele mai semnificative și cele mai impresionante. Unii oameni spun adesea că au cunoștințe miniștri, directori sau înalți funcționari. Unii merg atât de departe încât să afirme: „Cunosc oameni de ambele laturi, în societatea care respectă legea și în lumea interlopă; merg pe ambele cărări la fel de ușor ca pe un teren plat.” Alții ar putea spune: „O cunosc pe cumnata șefului de district.” Și mai există cei care declară: „O cunosc pe prietena mamei primarului de la biserică.” Le folosesc ca pe niște motive de laudă. La ce bun să-i cunoști pe acești oameni? Te pot ajuta să obții ceva? Chiar dacă ești primar, director, guvernator de provincie sau chiar mama sau tatăl guvernatorului, are statutul tău vreo întrebuințare în biserică? (Nu are.) Oare primarii, guvernatorii și alții de felul acesta nu fac parte din rasa umană? Pot deveni mai mari decât Dumnezeu? Nu este dezgustător faptul că acești neîncrezători prețuiesc astfel de forțe? (Este dezgustător.) Unii oameni chiar

susțin că-l cunosc pe șeful poliției, iar alții spun: „Pe vremuri eram polițist comunitar și șef de secție la secția locală”, iar alții spun: „Pe vremuri eram director al oficiului de cartier și purtam banderola roșie.” Cum vă simțiți când îi auziți vorbind despre aceste așa-numite forțe? Unii neîncrezători, cei care nu urmăresc adevărul și sunt credincioși doar cu numele, sunt atât de stupizi, încât nu știu dacă acei oameni spun adevărul sau nu, prin urmare îi cred pe cuvânt și au multă stimă față de ei. Cât despre cei care urmăresc adevărul, ce simt ei în inimile lor când aud aceste lucruri? Cum îi evaluează pe acei oameni? Își dau seama la prima vedere că sunt neîncrezători, că vorbesc doar despre diversele forțe și chestiuni lumești și că au venit în casa lui Dumnezeu să se dea mari cu aceste lucruri. Nici nu e nevoie să mai vorbim despre faptul că le cunosc pe rudele îndepărtate ale vreunei oficialități sau vedete; chiar dacă ar fi ei înșiși oficialități sau vedete, în casa lui Dumnezeu nu valorează nimic, titlurile și pozițiile lor nu valorează nimic, deci cu ce se dau ei mari? Dețin ei adevărul? Își fac datoria potrivit principiilor? Nu sunt nimic, dar au tupeul să se dea mari! Nu este o nerușinare? Nu este dezgustător? (Ba da.) Cât de dezgustător este? Ba chiar se vor lăuda că au contacte de ambele părți ale legii – oare oamenii care se laudă cu asta sunt proști? Nu sunt nesăbuiți? (Ba da.) Nici măcar nu se tem că vor da de necazuri. Asocierea cu ambele părți ale legii: cineva de acest tip nu este un infractor? Infractorii și șmecherii nu sunt prețuiți în casa lui Dumnezeu; locul lor este printre neîncrezători și ar trebui excluși! Totuși, ei se folosesc de acest lucru ca motiv de laudă. Nu sunt înceți la minte? Este ceva cu care să te mândrești? Ei chiar se laudă cu asta! Unii oameni poartă lanțuri mari de aur la mână și, când se îmbată, le arată altora, spunând: „Strămoșii mei erau jefuitori de morminte și priceperea lor s-a transmis în familia mea de la o generație la alta. Uită-te la acest lanț mare de la mâna mea, l-am găsit într-un mormânt somptuos într-o noapte, târziu, la data

cutare și mi l-am însușit. Ce zici de asta? Nu-i impresionant?" Unele persoane aud asta și îi raportează, iar ei sunt arestați fără să-și dea măcar seama ce lege au încălcat. Unii îi întreabă: „Lanțul acela de aur de la mâna ta este din această epocă? E o relicvă!" Prostia lor îi incriminează. Nu te lăuda orbește cu lucruri care nu s-au întâmplat niciodată; ai grijă să nu atragi poliția și să nu intri în necazuri. Este ușor să intri în necazuri lăudându-te; dacă te joci cu focul, poți să te arzi și vei sfârși prin a te distruge singur – e doar vina ta. Nici măcar nu știi ce să spui, nu poți să-i dai de capăt – nu este o dovadă de imbecilitate? (Ba da.) Dacă te lauzi că ești în stare să mănânci douăzeci de chifle la o masă, e în regulă; nu e o chestiune de încălcare a principiului. Cel mult, oamenii vor crede doar că ești ridicol și nu te vor lua în serios, dar nu e împotriva legii. Principiul de a nu se apropia de diversele forțe din societate se referă în fond la necesitatea de a avea înțelepciune în orice colț al societății și în orice grup te afli. Este așa cum a spus Dumnezeu în Epoca Harului: „Fiți deci înțelepți ca șerpii și fără pată ca porumbeii" (Matei 10:16). Protejează-te bine; atât timp cât îți poți asigura mijloacele de trai, este suficient. Nu încerca și nu-ți face iluzii că vei profita de forțele din societate pentru a te face cunoscut în societate, devenind unul dintre ei, câștigând recunoașterea și acceptarea lor. Acestea sunt idei nesăbuite și gânduri decadente. Perspectivele oamenilor ar trebui corectate. Indiferent de mediul social sau de comunitatea în care se află, dacă urmează calea lui Dumnezeu, va duce la respingerea de către societate sau umanitate. Dar, atât timp cât Dumnezeu îți dă suflare, nu vei fi lăsat fără o cale de supraviețuire. Trebuie să ai acest tip de încredere. Viețile oamenilor nu depind de diverse forțe pentru a le garanta siguranța, mijloacele de trai, viitorul sau tot ceea ce dețin. Ei se bazează pe un singur cuvânt de la Dumnezeu, pe porunca, îndrumarea și protecția Sa – această încredere este obligatorie pentru tine. Prin urmare, pentru a supraviețui în

societate, mijlocul tău fundamental de supraviețuire trebuie să fie alegerea unei profesii pentru a-ți câștiga existența, în loc să te bazezi pe orice tip de forță. Să te bazezi pe o profesie pentru a te întreține: acest principiu este acela că oamenii, sub îndrumarea și porunca lui Dumnezeu, se bucură de tot ce le-a dat Dumnezeu, inclusiv de bunuri materiale și bani – fără să se bazeze pe pomană sau pe distribuirea din partea diverselor forțe sociale pentru a-și asigura mijloacele individuale de trai. Lucrurile materiale și banii pe care te bazezi în fiecare zi în care supraviețuiești, la fel ca suflarea ta, toate vin de la Dumnezeu, sunt dăruite de El și nimeni nu poate lua ceea ce ți-a dat Dumnezeu. Lucrurile materiale, orice lucru extern corpului tău, cum este suflarea ta, nu-ți sunt acordate prin milostenia nimănui și, bineînțeles, nimeni nu ți le poate lua. Dacă Dumnezeu ți le-a dat, nimeni nu ți le poate lua. Putem vedea acest lucru în experiențele lui Iov și ar trebui să ai această încredere. Cu această încredere sinceră, vei avea baza și motivația pentru a susține principiul de a nu te apropia de diversele forțe din societate. Apoi, pe această bază, corpul și mintea ta se pot liniști înaintea lui Dumnezeu, poți să vii înaintea Sa și să-ți oferi trupul, mintea și spiritul, să-ți îndeplinești datoria, să urmărești adevărul și să obții frumosul rezultat al mântuirii. Ar trebui să deții această cunoaștere și să înțelegi aceste adevăruri. Prin urmare, deși sintagma „a nu te apropia de diversele forțe din societate” poate părea facilă, când te confrunți cu probleme, trebuie să-ți cântărești deciziile pe baza diverselor principii și situații reale. Pe scurt, obiectivul final nu este doar de a te distanța și a te elibera de ele, ci de a folosi metoda și calea de practicare de a nu te apropia de diversele forțe din societate pentru a reuși să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu, a-ți oferi trupul și mintea lui Dumnezeu și a veni înaintea Sa, a porni pe calea urmăririi adevărului și, în cele din urmă, a dobândi speranța mântuirii și realizarea dorințelor tale. În consecință, pentru a dobândi această mântuire finală,

trebuie să respecți principiul de a nu te apropia de diversele forțe din societate. Aceasta e o cale necesară, una dintre căile esențiale pentru dobândirea mântuirii. Nu este așa? (Ba da.) Am avut părtășie în mod clar despre principiul de a nu te apropia de diversele forțe din societate. A mai rămas ceva neclar pentru voi în legătură cu acest principiu? Când vine vorba de anumite situații speciale, știți cum să le abordați? Dacă participarea la o anumită forță este doar o formalitate sau o necesitate pentru o anumită profesie, încalcă principiul de a nu te apropia de diversele forțe din societate? Dacă e doar o necesitate sau o formalitate în cadrul profesiei voastre, atunci este acceptabil. Forțele despre care vorbim nu au nicio legătură cu asta, cu organizațiile sau grupurile superficiale; aici discutăm despre forțe. La ce se referă termenul „forțe”? Se referă la autorități, la puterea grupurilor și la puterea cu care aceste lucruri acționează sau chiar își fac de cap în societate, nu-i așa? (Da.) Dacă ați înțeles acest principiu de practicare, să trecem la părtășia despre următorul.

Al patrulea principiu este să nu ne implicăm în politică. Politica este un subiect sensibil. Acum 30 de ani, discuțiile despre anumiți lideri, anumite politici sau chestiuni politice curente, chiar și în cadrul bisericii, atrăgeau criticile unui număr de oameni. Mulți găseau o scuză să plece imediat ce venea vorba despre politică și nu îndrăzneau să discute astfel de subiecte, spunând: „Discuțiile despre politică înseamnă că ești împotriva partidului și a națiunii; ești un contrarevoluționar și o să fii arestat. Dacă n-ar fi frații și surorile, te-aș raporta.” Pe atunci, oamenii erau deosebit de sensibili în privința politicii. Este la fel și acum? Dacă se discută despre politică sau se fac dezvăluiri despre aceasta, dacă marele balaur roșu și Satana sunt dați în vileag sau dacă se aduc în discuție subiecte care par politice, încă au cei mai mulți oameni această atitudine? Nu s-a schimbat ceva? (Ba da.) La întrunirile din trecut, când vorbeam despre lucruri precum

ce demon I se opunea lui Dumnezeu sau îi persecuta pe creștini, unii oameni tușeau, de parcă le rămăsese ceva în gât și mergeau afară ca să-și dreagă vocea. După o vreme, ascultau puțin și își ziceau: „O, au încetat discuțiile contrarevoluționare” și se întorceau. Dar când veneau înapoi și vedeau că încă discutai despre asta, începeau din nou să tușească și plecau. Mă întrebam: de ce tușesc întruna? Discutam despre cum să-l discernem pe Satana și cum să-i dezvăluim esența și chipul abject. Este aceasta o discuție politică? (Nu.) Unii oameni absurzi, acei așa-ziși oameni spirituali cărora le lipsește înțelegerea spirituală, se opuneau cu tărie acestor subiecte. Ei nu puteau face deosebirea între adevăr și implicarea politică reală și nu înțelegeau la ce se referea Partidul Comunist prin „contrarevoluționari”. Erau ignoranți, spălați pe creier de Partidul Comunist și se temeau să nu fie ei înșiși considerați contrarevoluționari. Nu îndrăzneau să discute sau să menționeze subiectul dării în vileag a marelui balaur roșu. Să dai în vileag marele balaur roșu înseamnă că te implici în politică? Să te răzvrătești împotriva marelui balaur roșu este o acțiune contrarevoluționară? (Nu este.) Acum îndrăzniți să spuneți că nu este, dar ați îndrăzni să spuneți același lucru în China continentală? Sunt cei care-L urmează pe Dumnezeu niște criminali politici care acționează împotriva partidului și a statului? (Nu.) De ce spui „nu”? Ce este un criminal politic? Te-ai implicat în politică? (Nu.) Dacă nu te-ai implicat în politică, cum ai devenit un criminal politic? (Eticheta este aplicată de marele balaur roșu.) Dacă iei parte la hoții, ești un hoț. Dacă iei parte la crimă, ești un criminal. Dacă iei parte la tâlhării, ești un tâlhar. Pe ce bază se aduc aceste acuzații? Ești acuzat de asta când participi la aceste activități infracționale, iar tu devii făptașul acelui comportament infracțional. Dar dacă nu ai participat, această infracțiune și această acuzație nu au nicio legătură cu tine. Dacă nu-l urmezi pe Satana sau partidul, dacă te opui Partidului Comunist, dacă te opui și-l urăști pe

marele balaur roșu și Îl urmezi pe Dumnezeu, te implici în politică? (Nu.) Atunci, dacă te condamnă pentru că ești contrarevoluționar sau criminal politic, are vreo bază acea acuzație? (Nu are.) Nu are nicio bază; este absurdă. Este ca situația unui fermier care nu are o profesie, doar cultivă puțin pământ, adună recoltele și merge la piață să le vândă. Apoi, cineva cu o banderolă roșie îl vede și spune: „Hei, ai permis de muncă? Ai un certificat sanitar?" Fermierul spune: „De unde să fac rost de un permis de muncă? Nu am o profesie, nu sunt angajat, de ce aș avea nevoie de un permis de muncă?" Fermierul nu are un titlu sau o profesie, totuși i se cere permisul de muncă doar ca să vândă ceva – nu este absurd? Când crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, marele balaur roșu te acuză că te implici în politică. La formularea cărui articol din constituția națională ți-ai adus contribuția? La planificarea cărei campanii politice ai fost de ajutor? Ce grad de funcționar guvernamental ai? Ai participat la disensiunile interne de la orice nivel al guvernului? La ce ședințe ale congresului național sau la ce conferințe de stat ai participat? (La niciuna.) Nici măcar nu ai acces la informații, cu atât mai puțin participi la politică, totuși, în cele din urmă, ai fost condamnat ca fiind criminal politic – nu este o acuzație falsă? Spune-Mi, nu este absurdă această țară? (Ba da.) Unii oameni sunt în continuare proști. Își spun: „O, nu, să fii condamnat drept criminal politic sau contrarevoluționar este o mare rușine pentru credincioșii în Dumnezeu!" Nu este ridicol? Ba chiar există oameni care, după ce au fost condamnați drept contrarevoluționari sau criminali politici din cauza credinței în Dumnezeu la 15 sau 20 de ani de închisoare, când sunt eliberați, simt că este o chestiune rușinoasă. Aceștia cred că nu pot da ochii cu nimeni, nici cu prietenii, colegii de clasă și familia. Mai ales când oamenii îi arată cu degetul și șoptesc pe la spatele lor, simt că au făcut ceva rușinos. Nu este ridicol? (Ba da.) Această epocă te respinge și marele balaur roșu te

persecută – oare sunt drepți? Dacă întreaga umanitate se ridică să te persecute, înseamnă că adevărul nu mai este adevăr? Adevărul este întotdeauna adevăr, indiferent cât de mulți oameni i se opun. Esența adevărului rămâne neschimbată, la fel cum esența rea a Satanei rămâne neschimbată. Chiar dacă nimeni nu recunoaște sau nu acceptă adevărul, acesta rămâne adevăr și asta nu se va schimba niciodată. Dacă întreaga umanitate s-ar ridica împotriva lui Dumnezeu și ar refuza să-I accepte cuvintele, aceasta ar arăta că umanitatea este în continuare rea. Forța răului Satanei nu poate deveni dreaptă doar pentru că sunt mulți oameni sau forțe puternice în spatele ei. O minciună repetată de zece mii de ori devine adevărul; acesta e sofismul Satanei, logica Satanei, nu adevărul. În cazul în care credincioșii se confruntă cu respingerea întregii lumi și cu persecuția și defăimarea din partea marelui balaur roșu, ar trebui să se rușineze? (Nu.) Nu ar trebui să se rușineze. Când suferi persecuții de dragul dreptății, este o dovadă că această lume este cu adevărat rea, confirmând cuvintele lui Dumnezeu: întreaga lume se află în puterea celui rău. Când ești persecutat de dragul dreptății, oricât de adecvată este calea ta și oricât de drepte sunt acțiunile tale, nimeni nu se va ridica și nu te va aplauda. În schimb, orice afaceri murdare fac oamenii în această lume, atât timp cât sunt frumos ambalate și promovate, când sunt prezentate publicului, acestea devin lucruri pozitive. Aceia sunt oamenii răi; toate faptele lor sunt șiretlicuri murdare.

Să continuăm părtășia despre această chestiune a neimplicării în politică. Ce este politica? Trebuie să știi ce e politica înainte de a putea înțelege cum să te distanțezi de ea. Ce este politica? La nivelul ei de bază, implică o dorință de a ocupa o funcție și de a avea o carieră de funcționar public. Acesta e un domeniu al politicii. Politica înseamnă să ocupi o funcție și să ai o carieră de funcționar public. De la funcționari de rang înalt

la cei de rang inferior, de la directori de departamente mici și șefi de secții din instituțiile guvernamentale la secretari ai filialelor de partid și secretari ai comitetului de partid, la directori, șefi de birou, miniștri și conducători la diverse niveluri – toți aceștia intră în categoria politicii. La ce se referă politica? Cea mai simplă modalitate de descriere este că înseamnă forță și autoritate, este un simbol al unui tip de autoritate din societate. Aceasta este o fațetă a politicii. Ce altceva mai implică politica? (Dumnezeule, politica nu înseamnă și lupta de a acapara, înființa sau consolida puterea politică a statului?) Conflictele din cadrul personalului și luptele pentru putere fac parte toate din politică. Ce altceva există? Comploturile, strategiile și metodele folosite în aceste lupte, precum și diversele alegeri, campanii și eforturi depuse pentru publicitate legate de politică și putere – toate fac parte din politică. Acesta e cel mai simplu mod de a înțelege politica pe care îl putem avea. Apropierea de organizație și de partid și aspirația la progres – nu asta este politica pentru oamenii obișnuiți? Ei o numesc: „O mică entitate care poate vedea imaginea de ansamblu.” Deși poziția lor e umilă, ei au o perspectivă vastă. Prin urmare, se apropie de organizație și de partid, aspirând la progres. Încep prin a se înscrie în Liga Tineretului Comunist, apoi în Partidul Comunist. Treptat, se apropie de partid, ascultând instrucțiunile acestuia, urmându-i politicile călăuzitoare și orientarea. Respectă cu strictețe liniile directoare indicate de partid, implementându-le și întruchipând pe deplin calitățile unui membru de partid. Vorbesc și acționează pentru partid, protejează interesele, conducerea, statutul și imaginea partidului în mințile oamenilor. Protejează totul pentru partid. Nu fac toate acestea parte din politică? (Ba da.) Protejezi organizația, iar acea organizație este partidul. Indiferent despre ce partid politic sau organizație formată de partid este vorba, imediat ce începi să participi, iei parte la politică. A participat vreunul dintre voi? (Nu.) Atunci poți fi liniștit; nu ești

un criminal politic, nici nu ai calificările pentru a te numi așa. Un criminal politic ar trebui cel puțin să meargă în străinătate și să înființeze o organizație sau un grup pentru drepturile omului, să se implice în diverse activități legate de drepturile omului, să se opună politicii și conducerii actualului guvern, precum și diverselor acțiuni întreprinse de guvern. În plus, trebuie să stabilească regulamente, sisteme, reguli și o constituție, alături de diferite clauze pe care trebuie să le respecte membrii organizației. Trebuie să fie organizat și disciplinat, având conducători deasupra și membri activi dedesubt, formând o structură organizațională completă și sistematică de sus în jos. Doar atunci poate fi numit grup politic și doar activitățile desfășurate în acel grup politic pot fi considerate o participare la politică. A participat vreunul dintre voi la așa ceva? Dacă nu, ai vreo intenție de a participa sau intenționezi să te înscrii într-un partid politic și să ocupi cel puțin o funcție cum este cea de legislator sau de consilier? E cineva care se potrivește acestei descrieri? Dacă ai astfel de planuri, înseamnă că ești deja implicat în politică; chiar dacă n-ai participat încă, deja ai intenția să faci asta. Dar dacă nu ai o astfel de intenție, este destul de bine. Participarea la alegeri, votând în calitate de cetățean, poate fi considerată o implicare în politică? Dacă sistemul unei țări se bazează pe libertate și democrație, iar cetățenii au dreptul de a vota, exercitarea votului pentru un candidat oarecare poate fi considerată o participare la politică? (Nu.) Nu poate, acestea sunt politica și sistemul țării respective, unde oamenii au dreptul de a vota. Nu este considerată o participare la politică. Doar îți exprimi preferința personală alegând o anumită persoană, dar nu te implici în lupta pentru puterea politică. Nu ai legătură cu nicio activitate politică. Pur și simplu îți acorzi votul pentru cineva în calitate de cetățean al acelei țări. Această acțiune este doar o simplă exercitare a drepturilor tale cetățenești și nu este o formă de activitate sau comportament politic.

În legătură cu ce este politica, am avut mai mult sau mai puțin părtășie despre acest subiect, prin urmare ar trebui să fie destul de clar modul în care să nu vă implicați în politică. Cum faceți să nu vă implicați în politică? Mai întâi, să vorbim despre modul în care nu vă implicați în politică, apoi vom discuta despre motivul pentru care trebuie să faceți asta. Tocmai am discutat despre definiția politicii. Ce este politica? Întâi de toate, este participarea la luptele pentru putere – acesta e echivalentul participării la politică. Suntem cu toții oameni de rând, prin urmare, haideți să nu vorbim despre oameni precum președinții, liderii partidelor sau cei care ocupă poziții în grupurile politice naționale de nivel înalt. În schimb, să vorbim despre o funcție la care se pot raporta oamenii de rând, cum ar fi secretarii filialelor de partid dintr-o agenție guvernamentală. Este secretarul unei filiale de partid un om politic? Ocuparea unei funcții de partid într-o agenție guvernamentală îl transformă într-un om politic de seamă. Așadar, cum faci să nu te implici în politică? Ce înseamnă neimplicarea? (Să nu interacționăm cu acești oameni politici.) Să nu interacționezi cu ei? Dar nu-i poți evita cu adevărat la locul de muncă. Dacă îi eviți, s-ar putea să vină și să-ți caute nod în papură, spunând: „De ce nu vorbești cu mine? De ce te ascunzi de mine? Nu-ți place de mine, secretarul filialei de partid? Dacă ai vreo părere despre mine, nu înseamnă că procesul tău de gândire are o problemă? Hai să discutăm.” Va dori să „bea un ceai” cu tine. Savurezi acel ceai? Îndrăznești să te prezinți? De exemplu, secretarul filialei de partid te abordează și te întreabă: „Hei, Xiao Zhang, de cât timp lucrezi aici?” Iar tu spui: „De mulți ani, vreo 5.” Atunci îți răspunde: „Pari un tip de treabă. Te-ai înscris în partid?” Cum i-ai răspunde? Care e răspunsul corect ca să te nu te implici în politică? (Să spunem doar: „Nu îndeplinesc criteriile ca să devin membru de partid în momentul de față.”) E un răspuns înțelept. Este adevărată această afirmație? (Nu.) De fapt, e doar un mod de a-l trimite la plimbare. Îți spui în

sinea ta: „Vulpe șireată, diavol bătrân ce ești, ce-ți pasă ție dacă mă înscriu în partid sau nu? Vrei să mă înscriu în partid. Ei bine, ce rost are partidul oricum?” Asta gândești, dar nu i-o poți spune diavolului bătrân. În schimb, atitudinea ta exterioară trebuie să pară politicoasă. Spui: „Ești membru de partid cu vechime, nu înțelegi dificultățile cu care ne confruntăm noi, tinerii. Avem experiență limitată și încă nu am văzut rezultatele muncii noastre, așa că nu suntem calificați să ne înscriem în partid. Partidul este sacru; nu ne putem înscrie pur și simplu, fără un motiv bun. Iau în considerare ideea de a mă înscrie în partid…” Răspunde-i în câteva cuvinte. Vrei în inima ta să te înscrii în partid? (Nu.) Chiar dacă îți oferă condiții preferențiale și, după înscriere, primești o promovare sau o funcție oficială, nu ești interesat, nu-i așa? Condițiile de bază pentru a ocupa o funcție și a avea o carieră de funcționar sunt să te înscrii mai întâi în organizație, să te înscrii în partid sau să te apropii de partid. Trebuie să te apropii de partid ca să poți deține o funcție sau avansa. Ca să nu te implici în politică, primul pas este să te distanțezi de partidele politice. Unii oameni ar putea întreba: „Înseamnă să ne ferim doar de Partidul Comunist?” Nu, înseamnă să te ferești de toate tipurile de partide. Ce reprezintă un partid? Reprezintă o forță politică. Un grup care ia manifestul politic, programul și scopurile partidului drept obiectivul său se numește partid. Indiferent de obiectivul și de programul unui partid, singurul lui scop este să formeze o forță și să-și folosească forța și puterea ca să lupte pentru mai multă forță și putere în arena și pe scena politică. Acesta e scopul existenței unui partid politic. Scopul existenței oricărui partid nu este de a aduce beneficii oamenilor, ci de a avea forță și putere. Cu alte cuvinte, este de dragul de a deține puterea și a avea o forță proprie. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, primul pas pentru a nu te implica în politică este să nu te înscrii oficial în niciun partid politic. Unii oameni ar putea întreba: „Dacă am fost pe vremuri membru în

cutare partid?” E puțin dificil. Dacă ești dispus să părăsești partidul și întrerupi oficial legăturile cu el, ar fi cel mai bine. Dacă nu ești dispus să părăsești partidul sau dacă acest lucru este problematic, ar trebui să te gândești ce este de făcut pe cont propriu. În orice caz, fie oficial, fie ca intenție, ar trebui să te ții la distanță de prima chestiune majoră referitoare la politică, și anume să nu te implici în partide. Odată ce te distanțezi de partide, devii un individ independent. Nu vei fi măturat de nicio forță politică, nici nu vei lucra pentru vreo forță politică. A nu te înscrie în niciun partid este cea mai importantă cale specifică pe care ar trebui să o practici pentru a nu te implica în politică. În plus, când vine vorba de orice forță politică, cum ar fi secretarul filialei de partid, directorul sau responsabilul cu personalul dintr-un birou guvernamental, principiul pentru interacțiunile cu aceștia este să păstrezi distanța. De exemplu, dacă secretarul filialei de partid îți spune: „Xiao Zhang, ai o secundă? Hai să luăm cina diseară, după serviciu. Weekendul începe mâine, hai să jucăm baschet împreună”, poți spune: „Din nefericire, copilul meu e bolnav. A făcut febră ieri. Din cauza serviciului, n-am avut timp să-l duc la doctor. Mâine trebuie să-l duc la spital.” Cu o altă ocazie, secretarul spune: „Xiao Zhang, a trecut ceva timp de când n-am mai vorbit. Hai să avem o discuție sinceră, ce zici?” Care e scopul lui? Vrea să te pregătească să devii succesorul lui. Dacă nu ți-ai dat seama încă, trebuie să te gândești ce urmărește cu adevărat. Dacă ți-ai dat seama, trebuie să te grăbești și să fii evaziv cu el, spunând: „Ieri mi-a spus mama că nu se simte bine și voia să o duc la spital. Nu e o coincidență nefericită?” Îl respingi de fiecare dată și, când secretarul va vedea asta, își va spune: „De fiecare dată când îl invit, intervine ceva, de fiecare dată când mă apropii de el, se întâmplă ceva; nu știe să aprecieze favorurile, o să găsesc pe altcineva!” Poate căuta pe oricine dorește, dar tu tot n-o să te apropii de el. În general, ești destul de prietenos cu el, dar când vrea să te

acapareze sau să te promoveze, găsești scuze ca să-l eviți și îți pierzi entuziasmul, astfel încât să nu-și dea seama ce gândești. De fapt, în inima ta, știi limpede ca lumina zilei: „N-o să mă apropii de tine, diavole! Îl am pe Dumnezeu în inima mea și El îmi spune să nu mă implic în politică. Ești o persoană politică, așa că am de gând să nu mă apropii de tine. Vrei să mă promovezi într-o funcție oficială și să-mi folosești talentele ca să te slujesc, dar n-o să-ți dau nici măcar o șansă! Chiar dacă doar mătur pe jos și duc gunoiul în acest birou guvernamental, n-o să devin un funcționar! Câștig pur și simplu suficienți bani cât să mă întrețin, n-o să vă slujesc!” Dar, în realitate, trebuie să spui asta: „Voi, conducătorii, aveți națiunea în inimile voastre, vă ocupați de nenumărate chestiuni și sunteți în slujba poporului, având grijă de oamenii de rând! Noi, oamenii obișnuiți, nu conștientizăm multe și ne pasă doar de burțile noastre; nu suntem de aceeași factură și nu putem face ce faceți voi, conducătorii.” Faci mereu pe prostul în fața lui, astfel încât să nu-și poată da seama ce gândești. Chiar dacă ai talente, nu le arăți. Le demonstrezi puțin doar în momentele critice și el vede că ești cu adevărat talentat. De obicei, faci câteva mici greșeli ca să-l faci să creadă că nu ești chiar atât de capabil, dar tot nu se poate descurca fără tine la muncă. Aceasta se numește înțelepciune. Te joci cu diavolul, te folosești de el ca să prestezi servicii și îi câștigi banii, dar nu te apropii de el și îl disprețuiești în inima ta, nu-i așa? Asta înseamnă să nu te apropii. Poți face asta? (Da.) La prânz, liderul își conduce micul sedan și caută peste tot un restaurant cunoscut unde să mănânce. Îți strigă: „Xiao Zhang, hai să ieșim și să mâncăm ceva; ce vrei să mănânci azi?” Tu spui: „N-am mâncat tăiței prăjiți cu sos de fasole de câteva zile și nici chifle fierte în abur de mult timp; asta vreau să mănânc. Merg acasă la prânz, vrei și tu?” Îi răspunzi așa și, când aude asta, îți spune: „Ce să mănânci? E fiertură pentru porci, oamenii nu mănâncă așa ceva!” Nu vrea să mănânce nimic din ce-i spui și își spune în

sinea lui: „Individul ăsta e chiar așa cum se spune – prostia din naștere n-are leac. Cine mănâncă chifle fierte în abur și tăiței prăjiți cu sos de fasole în zilele noastre? Demnitarii mănâncă mult mai bine de atât!” Acești demnitari merg la restaurante și cheltuie fonduri publice, se bucură de gloria și splendoarea funcției de demnitar și mănâncă doar meniuri extravagante: o singură masă costă peste o mie de yuani. Mănâncă piele de arici și creier de maimuță. Acești monștri și diavoli mănâncă orice, nu există ceva ce să nu poată mânca sau bea. Ce îți spui în inima ta? „N-o să fiu părtaș la păcatele voastre, o să păstrez distanța față de voi, progenituri ale diavolilor, mizerabili care devorează carne de om și beau sânge de om! Prefer să ajung din nou să mănânc tăiței prăjiți cu sos de fasole și chifle fierte în abur, decât să mă bucur de stilul tău de viață extravagant. Chiar dacă trebuie să mănânc tărâțe, tot n-o să mă apropii deloc de tine; n-am de gând să mă las absorbit de răutatea ta sau să iau parte la păcatele tale. Să mănânci carne de om și să bei sânge de om e ceva ce fac diavolii, nu oamenii. Care va fi finalul ultim? Vei merge cu siguranță în iad și vei fi pedepsit! Fac concesii și compromisuri și-mi câștig existența sub autoritatea ta, dar scopul meu este să-mi asigur mijloacele de trai, să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria. Nu încerc să fiu promovat sau să mă implic în politică; te detest din adâncul inimii mele!” Așadar, oricum te-ar ademeni liderul să te bucuri de o masă copioasă, tu nu mergi. În weekend, dacă te invită la karaoke, să fii înconjurat de femei frumoase și să bei vin bun; dacă te invită la o ceainărie pentru relaxare sau distracție sau să vezi un spectacol cu travestiți, vei merge sau nu? Dacă vrei să te apropii de organizație sau de partid, va trebui să mergi în aceste locuri. Dar, în acest moment, spui: „Practic cuvintele lui Dumnezeu, nu mă implic în politică, nu voi participa la nimic din toate acestea, nu voi lua parte la păcatele lor.” În următoarea zi, când se reunesc, discută despre cât de frumoasă este cutare Miss, spunând că este regina

balului, cât de talentată este la cântat, cât de delicios este vinul dintr-o anumită perioadă din Franța, unde să meargă la distracție, unde să se bucure de izvoare termale… Vorbesc despre aceste lucruri – îi invidiezi? Ești invidios? Trebuie să-ți pui căștile, să-ți astupi urechile; nu-i asculta pe acești diavoli rostind cuvinte diavolești, stai departe de ei, păstrează-ți inima calmă, nu lua parte la păcatele păcătoșilor, păstrează distanța față de viețile lor murdare și nu te lăsa prins în capcana ticăloșiei lor. Scopul tău este să nu te implici în politică. Cei care caută să avanseze, care vor să se apropie de organizație și doresc să fie promovați: obiectivul lor când trăiesc astfel este, de fapt, să participe la politică, să intre direct în politică, cu scopul de a obține o funcție în cercurile politice și de a duce o viață nepotrivită nici pentru un om, nici pentru o fiară. Însă tu ești exact opusul lor. Trebuie să stai departe de o astfel de viață murdară. Scopul distanțării față de acest gen de viață este de a nu-ți dori și de a nu-ți păsa de nicio perspectivă politică. Viitorul tău este să urmărești adevărul și să dobândești mântuirea. Prin urmare, ar trebui să-ți fie limpede în inima ta că tot ceea ce faci acum are însemnătate și valoare; este pentru urmărirea adevărului, de dragul dobândirii mântuirii. Nu este un sacrificiu lipsit de sens, nici nu te comporți într-un mod atipic. Ba mai mult, nu ești singur. Așadar, scopul final pentru care te ferești de aceste vieți păcătoase este, de fapt, de a te separa de acești oameni, de a te distanța de ceea ce numesc ei politică. Acesta este al doilea principiu al neimplicării în politică – să nu te apropii.

Să nu te apropii de politicieni este minimul pe care ar trebui să îl faci și, în plus, înseamnă să nu participi. De exemplu, dacă există o oportunitate de promovare ca șef de secție, director sau șef de birou, toți abia așteaptă să se afirme, să-și îmbunătățească performanța, să le dea cadouri liderilor, să tragă sfori, să studieze toate posibilitățile și să încerce orice mijloace pentru ca liderii și superiorii să le vadă talentele, abilitățile și valoarea și chiar

valoarea lor de a se lăsa folosiți. Preferă să fie lingușitori, să se gudure pe lângă lideri și superiori și fac orice le cer aceștia, chiar dacă nu vor să o facă. Unii oameni dau bani, iar alții își oferă chiar și trupurile pentru a participa la luptele politice. În aceste lupte, unii socializează cu liderii, alții le dau o grămadă de bani și cadouri, iar alții își oferă trupurile liderilor, cu scopul final de a fi promovați sau îndrumați de aceștia și de a urma calea politicii. În calitatea ta de credincios în Dumnezeu, dacă știi că aceste practici implică participarea la politică, ar trebui să nu te implici. În primul rând, nu oferi cadouri și nu socializa de dragul perspectivelor tale politice sau al unei funcții oficiale. De asemenea, nu le dezvălui liderilor în mod activ punctele tale forte și nu apela în niciun caz la măsuri extreme ca să concurezi pentru atenția lor. Lasă-i pe alții să concureze fără tine. De fiecare dată când te nominalizează șeful, spune: „Nu particip de data asta, nu sunt calificat." Trebuie doar să spui că nu ești calificat și să-i lași pe alții să meargă mai departe; sunt mulți oameni care se vor oferi să concureze. Când șeful spune: „Xiao Zhang, e rândul tău de data asta", răspunde: „Nu sunt calificat încă, șefule, te rog să mă scuzi. Nu sunt capabil. Lasă-l pe Xiao Li să meargă întâi și, dacă Xiao Li nu este capabil, lasă-l pe Xiao Wang să meargă. Lasă-i pe ei să o facă." Șeful va spune: „Ești prost? Dacă ei acceptă, nu o să primești niciun beneficiu: n-o să primești o casă, bonusuri sau măriri de salariu." Atunci spui: „Dacă nu primesc nimic, asta este. Am suficientă mâncare și suficienți bani de cheltuială, deci nu vă îngrijorați, domnule. Dacă tot vă faceți griji, dați-mi bonusuri puțin mai mari la sfârșitul anului." Nu participa la lupta lor. Lasă-i să concureze pe cei care vor. Nu recurge la diverse mijloace, nu-ți folosi deloc energia și nu plăti niciun preț. Nu cheltui niciun bănuț, nu spune niciun cuvânt, nu face nimic în plus și nu depune niciun efort suplimentar pentru promovare. Chiar dacă ai condițiile, legăturile și un grup adecvat de oameni, tot nu participa.

Aceasta înseamnă să renunți cu adevărat, să nu te implici cu adevărat. Acei oameni laici te privesc constant cu milă și spun mereu: „Ești prost, ești nătâng!” Dar tu zici: „Spuneți orice vreți despre mine; tot nu vreau să particip.” Oamenii întreabă: „De ce nu vrei să participi?” Tu spui: „Câștig suficienți bani de cheltuială. Nu sunt calificat. Toți sunteți mai buni decât mine, deci mergeți voi.” Ești în stare să te abții de la participare? (Da.) Desigur, dacă ai ocazia de a fi promovat șef de secție adjunct sau director adjunct, o poți refuza, dar dacă ți se oferă funcția de șef de birou sau guvernator de provincie, poți proceda la fel? S-ar putea să nu fie ușor: cu cât este mai înaltă funcția, cu atât devine mai tentantă și cu cât este mai mare autoritatea ei, cu atât ispita este mai puternică deoarece, atunci când ai mai multă autoritate, primești un tratament mai bun, cuvintele tale devin mai influente și desfătarea ta fizică sporește. Vezi tu, primarul, guvernatorul și președintele, toți aceștia au reședințe oficiale proprii. Toate cheltuielile lor, atât în deplasări, cât și acasă, sunt acoperite de stat. Prin urmare, cu cât interacționezi mai mult cu clasele superioare, cu atât mai ispitit ești de ele și cu cât ai mai multe oportunități de a interacționa cu ele, cu atât devine mai greu să renunți la aceste oportunități. Ca să eviți ispita, muncește la nivelul de jos, nepunând piciorul în cercurile claselor superioare. Abține-te de la a face orice pas în cercurile claselor superioare. Asta se numește a nu te implica. Nimic din ce spui sau faci nu are legătură cu politica; totul se rezumă la păstrarea distanței față de aceste lucruri. Indiferent cine reușește să fie ales ca funcționar de rang înalt în fiecare concurs în parte, indiferent cine ajunge să dețină multă putere, tu nu-i invidiezi, nu ești jignit și nu regreți, deoarece, în încă o ispită sau în circumstanța orchestrată de Dumnezeu, ai practicat principiul neimplicării în politică pe care îl cere Dumnezeu. Ai îndeplinit cerința Lui și, în fața Satanei, ești victorios; în fața lui Dumnezeu, ești un biruitor și El te aprobă. Unii oameni spun: „Dacă

Dumnezeu mă aprobă, îmi va crește puțin salariul?” Nu, aprobarea lui Dumnezeu și recunoașterea ta ca biruitor înseamnă că ești cu un pas mai aproape de mântuire și că El te privește cu tot mai multă bunăvoință – este o mare onoare. E ușor să te abții de la participarea la chestiuni politice? Cei cărora le place competiția n-au decât să concureze. Cei cărora le place să vorbească în favoarea acestor chestiuni n-au decât să o facă. Cei care adoră să se ocupe cu astfel de lucruri n-au decât să se ocupe. În orice caz, ție nu-ți pasă, nici nu-ți bați capul cu aceste lucruri, deoarece tu nu cauți avansarea și nu-ți propui să ai o carieră oficială. Acesta este al treilea principiu al neimplicării în politică – să nu participi.

Al patrulea principiu al neimplicării în politică este să nu iei partea nimănui. „A lua partea cuiva” este un tip de jargon folosit de politicieni și, în lumea politică, este un fenomen obișnuit să iei partea cuiva. Când participi la politică, trebuie să-ți exprimi clar poziția: dacă ești de partea partidului A sau a partidului B. Imediat ce te implici în politică, trebuie să iei partea cuiva. Dacă nu te implici, nu este nevoie să faci asta sau poți spune că nu iei partea nimănui. Dacă rămâi neutru și nu acorzi atenție disputelor lor sau motivelor pentru care se ceartă cele două părți, atunci nu iei partea nimănui. Indiferent dacă susții partidul A sau partidul B, nu există niciun rezultat sau răspuns din partea ta. Spui: „Nu sunt de partea nimănui, mă abțin. Am o relație bună atât cu A, cât și cu B, dar nu mă apropii de niciunul dintre ei. Nu particip la certurile lor.” Acești oameni sunt uimiți: faci parte din partidul A sau din partidul B la urma urmei? Încearcă mereu să te câștige de partea lor, dar nimeni nu reușește. Rezultatul final este că înțeleg că nu iei partea niciunui partid. În cele din urmă, superiorul tău direct spune: „Ce alunecos ești, de ce nu m-ai susținut într-un astfel de moment critic?” Răspunzi: „Șefule, nu îndrăznesc să aspir la o astfel de onoare, n-am aceeași profunzime intelectuală, nici nu sunt foarte competent

în slujba mea; mă tem să nu te dezamăgesc. Șefule, te rog să mă ierți, sunt doar o persoană neînsemnată care se apleacă după un bănuț; sunt doar un om de rând, nu îndrăznesc să iau partea nimănui. Te rog să fii îngăduitor cu mine și să nu mă pedepsești, sigur o să te susțin data viitoare." În realitate, doar îl trimiți la plimbare. Nu l-ai jignit și nu poate face nimic în privința asta. Ceilalți se pot lupta și certa cum vor ei, nu are nicio legătură cu tine, ești un spectator. De ce spun că ești un spectator? Tu nu urmărești să ai o carieră oficială, să devii o oficialitate, să ajungi cunoscut, să aduci glorie strămoșilor tăi sau să pășești în lumea politică. Nu urmărești perspective politice; scopul tău este să te ferești de o carieră oficială și de aceste personaje politice. Prin urmare, alegi în mod deliberat să nu iei partea nimănui, să nu alegi partidul A sau partidul B și cine ia partea cui nu are nicio legătură cu tine. Oricând încearcă cineva să te convingă, doar îi râzi în nas și faci pe prostul, spunând: „Nu știu cine are dreptate, toți îmi sunteți prieteni buni, mă voi bucura indiferent cine câștigă." Ei spun: „Ești un individ foarte alunecos!" Iar tu răspunzi: „Nu sunt alunecos, sunt doar prost; voi sunteți experții!" Te prefaci că ești nedumerit în fața lor. Este în regulă să nu iei partea nimănui? Nu fi naiv, nu-i accepta pe cei care încearcă să profite de tine. Indiferent de nivelul politic, apa este mereu tulbure – nu-i poți vedea fundul. Nu este ca un izvor limpede, unde poți vedea fundul apei; este o apă tulbure, o mocirlă. Dacă un lider te tratează bine, te apropii de el și îi ții partea, dar nu știi dacă asta îți va face bine sau rău. Nu-ți poți da seama care va fi viitorul lui, dacă va sfârși în lanțuri sau va ajunge o persoană importantă. Toți acei oameni sunt niște crocodili într-o mlaștină, există unii mari și alții mici. Fiind o persoană neînsemnată, nu-ți vei putea da seama dacă fiecare cuvânt pe care îl rostesc este adevărat sau fals, pe cine tratează ei bine și pe cine nu și care este scopul acțiunilor lor zilnice – pur și simplu n-ai de unde ști. Așadar, dacă vrei să te protejezi, cel mai

simplu și înalt principiu este să nu iei partea nimănui. Dacă sunt buni cu tine, dă dovadă de entuziasm față de ei; dacă nu sunt, tot dă dovadă de entuziasm, dar nu le ține partea. Când intervine ceva, doar râzi și prefă-te nedumerit; când te întreabă ceva, spune că nu știi, că nu-ți este clar sau că n-ai văzut acel lucru până atunci. Poți răspunde așa? (Da, acum pot.) Este adecvat să aplici aceste principii în biserică? (Nu este adecvat.) Aceste șiretlicuri sunt adecvate doar pentru locurile unde sălășluiesc diavolii, nu trebuie folosite printre frați și surori. Aceasta înseamnă înțelepciune. În locurile unde sălășluiesc diavolii, trebuie să fii înțelept ca șerpii; nu poți fi nesăbuit, trebuie să fii înțelept. Indiferent cine te trage spre el, nu te duce să stai de partea lui. Indiferent cine creează un conflict cu tine sau te displace, nu te opune și nu lua atitudine împotriva lui. Fă-l să creadă că nu ești împotriva lui. Aceste lucruri țin de înțelepciune. Nu concura cu nicio forță politică, nu te apropia de niciuna dintre ele, nu intra în cârdășie și nu arăta bunăvoință față de niciuna dintre ele. Aceasta este înțelepciune, asta înseamnă să nu iei partea nimănui. Nu-i așa? (Ba da.) Ai învățat cum să faci asta? (Da.) În momentele critice, trebuie să te prefaci că ești surd și mut, că ești smintit și nesăbuit, să-i lași să te considere un prost ignorant. Dacă îți spun să faci ceva, fă-o, acceptă-le sfatul fără să le pui întrebări și arată-le cât de obedient ești. Obedient în ce măsură? Ca un om slugarnic, ascultând mereu, fără să vorbească vreodată neîntrebat, fără să ceară vreodată noutăți despre șef sau informații despre cutare ori cutare – fii deosebit de obedient. Dar n-ar trebui să-ți dai niciodată în vileag adevăratele gânduri în fața lor; odată ce ți-ai dat în vileag adevăratele gânduri și intenții, te vor pedepsi și îți vor da o lecție. Dacă nu ești de partea lor, nu-i poți lăsa să-și dea seama – chiar dacă îi respingi, nu-i poți lăsa să afle asta. De ce ar trebui să procedezi astfel? Pentru că, în ochii lor, dacă nu ești prietenul lor, ești adversarul lor. Odată ce devii un adversar în ochii lor, vei fi cel pe care își propun să-l

pedepsească: te vor trata ca pe ghimpele din ochii lor, ca pe spinul din coasta lor și vor trebui să te pedepsească. Prin urmare, trebuie să dai dovadă de înțelepciune și să te prefaci că ești neghiob. Nu-ți arăta abilitățile; dacă îți exprimi gândurile, punctele de vedere, pozițiile și atitudinile față de ceva, atunci ești nesăbuit. Ai înțeles? (Am înțeles.) În fața satanelor și a diavolilor, mai ales când te apropii de un grup din lumea politică, trebuie să fii deosebit de atent, să te protejezi, să nu te crezi isteț sau să faci pe deșteptul, să nu te dai în spectacol, să nu încerci să-ți demonstrezi valoarea – trebuie să fii discret. Dacă vrei să-ți asiguri supraviețuirea într-un astfel de mediu complex și, de asemenea, să crezi în Dumnezeu, să-ți faci datoria, să urmărești adevărul și să dobândești mântuirea, atunci primul lucru pe care s-ar cuveni să-l faci este să te protejezi. Unul dintre modurile de a te proteja este să nu provoci nicio forță politică și să nu devii ținta atacurilor sau pedepselor acestora – așa poți rămâne puțin mai în siguranță. Dacă refuzi mereu să-i asculți, să te supui lor sau să te apropii de ei, te vor antipatiza și vor dori să te pedepsească. Pe de altă parte, dacă văd că ai talent și capacitate de muncă, dacă observă că ești profitabil pentru ei și că, în cazul în care le ții locul, nu le vei da în vileag secretele și nu le vei strica reputația pe viitor, atunci vor dori să-ți fie mentori. Este un lucru bun să-ți fie mentori? (Nu.) Dacă au pus ochii pe tine și vor să-ți fie mentori, atunci spune-Mi, nu e ca și cum ai fi posedat de un spirit rău? (Ba da.) Dacă au pus ochii pe tine, ai dat de necaz. Prin urmare, înainte de a intra în vizorul lor, nu trebuie să-i lași să te aprecieze; trebuie să te prefaci că ești neghiob, de parcă n-ai putea să faci nimic extrem de bine. Fă o treabă acceptabilă în majoritatea cazurilor. Chiar dacă ar putea fi nemulțumiți, nu vor putea să-ți caute vină sau să găsească motive de a scăpa de tine. Asta este suficient și îți aduce efectul dorit. Dacă faci lucrurile prea bine, dacă totul decurge perfect și sunt deosebit de mulțumiți de tine și te stimează, nu este bine.

Într-o privință, te vor considera o amenințare pentru traiectoria lor politică și, în alta, și-ar putea dori să-ți devină mentori; niciuna dintre aceste situații nu este bună pentru tine. Așadar, pentru a-ți găsi locul în această societate, pe lângă evitarea și distanțarea de diversele forțe, există ceva chiar mai important, și anume să gestionezi în mod competent relațiile și chestiunile referitoare la diversele forțe sau la superiorul tău direct. De exemplu, dacă te afirmi prea mult, dacă vrei să-ți demonstrezi valoarea prea mult sau dacă faci lucrurile fără înțelepciune, s-ar putea să fii prins într-o dilemă în care nu poți refuza nimic sau ești nevoit să faci ceva ce nu vrei. Ce se poate face în acest caz? Așadar, este dificil de găsit o soluție la această problemă. Trebuie să te rogi frecvent lui Dumnezeu, să fii liniștit înaintea Lui, să-L lași să te îndrume, să-ți dea înțelepciune, să-ți dea cuvintele pe care să le rostești, să te îndrume în ceea ce ar trebui să faci și să te ajute să te descurci în acea situație, astfel încât să te poți proteja și să fii protejat de Dumnezeu în astfel de cercuri complexe. Când ai primit apărarea lui Dumnezeu și ești capabil să te protejezi, doar atunci poți avea condițiile de bază pentru a fi liniștit înaintea Lui, a mânca și a bea cuvintele Sale, a cugeta la ele și a urmări adevărul. Înțelegi aceste lucruri? (Da, le înțeleg.) Acesta este principiul de a nu lua partea nimănui.

Există un alt principiu al neimplicării în politică, și anume să nu-ți faci poziția cunoscută. Indiferent dacă este vorba de punctele de vedere, atitudinile sau tendințele politice, ori de intenția, scopul, expresiile și gândurile conducătorilor sau de faptul că aceștia au dreptate sau se înșală, nu ar trebui să-ți faci poziția cunoscută. Când șeful te întreabă: „Ești de acord cu ceea ce am spus adineauri? Care e părerea ta?”, îi răspunzi: „Ce ai spus? Auzul meu nu e foarte bun, nu te-am auzit.” Șeful se înfurie după ce aude asta și nu-ți mai vorbește. În inima ta, îți spui: „Minunat, oricum nu voiam să spun nimic!” Ar trebui să te prefaci că ești surd și mut și nu ar

trebui să-ți faci mereu poziția cunoscută sau să arăți cât de deștept ești, spunând: „Șefule, am câteva opinii, am unele idei.” Dacă ridici mereu mâna și iei atitudine, e pur și simplu o nesăbuință. N-ar trebui să iei cuvântul când ai opinii despre șef și, când ai păreri despre un anumit coleg sau când vezi că șeful tău face ceva greșit, nu scoate un sunet. Dar dacă liderul te întreabă despre aceste lucruri, ce spui? „Ai făcut o treabă grozavă în această privință, ești la alt nivel față de noi, micii muncitori. Ești cu adevărat plin de tact!” Ar trebui să-i aduci laude, să-i vorbești cu o voce atât de măgulitoare încât să înceapă să se simtă euforic și, când vezi că ți-ai atins scopul, să nu-l mai lauzi, deoarece aproape că îți vine rău. Indiferent ce spune șeful tău despre politici, opinii, directivele de sus despre implementarea muncii sau ce atitudine are față de orice, tu faci pe prostul și spui câteva propoziții ambigue. Când te va auzi șeful, va spune: „Individul ăsta a fost mereu confuz, așa că e normal să fie confuz și în privința asta.” În regulă, ai reușit să te strecori prin șiretlicuri. Orice ar spune șeful, n-ar trebui să-ți faci niciodată poziția cunoscută. Dacă iei masa cu șeful și acesta vrea să-ți declari poziția față de ceva, spui: „Uite ce mult orez am mâncat; mi-a crescut glicemia și mă simt puțin amețit, așa că n-am auzit prea clar ce ai spus mai devreme. Șefule, putem discuta despre asta data viitoare?” Doar fii vag cu el. Dacă șeful trimite pe cineva care să-ți afle părerile despre el, despre comitetul de partid sau politicile naționale, ar trebui să exprimi vreo părere? (Nu.) Atitudinea ta publică ar trebui să fie că nu ai nicio părere, dar cum rămâne cu adevărata ta atitudine? Chiar dacă ai păreri, nu le spune: asta se numește „a păcăli o fantomă”. Există o zicală alegorică: „Pune flori de plastic pe mormântul cuiva – păcălește o fantomă”, nu-i așa? Când te confrunți cu probleme importante privind binele și răul, chiar dacă ai atitudini și puncte de vedere, nu ar trebui să le exprimi. De ce? Aceste lucruri nu implică credința în Dumnezeu, nu implică adevărul, toate sunt

chestiuni din lumea diavolilor și nu au nicio legătură cu noi, credincioșii. Nu contează care sunt atitudinile noastre, ce contează este faptul că aceste lucruri nu au nicio legătură cu noi; deși am putea avea o atitudine, în realitate, este vorba de înțelegerea și deslușirea esenței lor; atitudinea și principiul nostru de practicare sunt să ne ferim de ele, să le respingem și să respingem influența și controlul lor. Cât despre atitudinile altor oameni, ele nu au nicio legătură cu noi; țin de lumea diavolilor și nu au nicio legătură cu credincioșii în Dumnezeu. Aceste lucruri nu implică urmărirea adevărului, nici nu implică mântuirea, cu atât mai puțin orice atitudine a lui Dumnezeu față de tine; așadar, nu este nevoie să ai vreo atitudine, nici să exprimi vreo atitudine. Poți să râzi pur și simplu, spunând: „Șefule, procesul gândirii mele e superficial și mintea mea este tulbure; am studiat politica atât de mult timp, dar n-am cunoscut nicio revoluție politică în gândurile mele, prin urmare, fiind o persoană de rând, încă nu pot pricepe politicile de sus sau sensul spuselor tale. Îți cer iertare.” Acesta e un răspuns suficient. Înseamnă asta că păcălești o fantomă? (Da.) De asemenea, poți spune: „Ochii șefului sunt luminoși și ochii oamenilor sunt limpezi, dar eu sunt singurul ai cărui ochi au o privire nedumerită: nu sunt capabil să văd sau să înțeleg nimic! Nu sunt membru de partid, așa că nu am spirit de partid. Nu pot înțelege aceste lucruri. Vorbește cu noi, șefule, tu ai prioritate față de noi. Orice ai spune, o să ascultăm și o să punem în aplicare. Este suficient pentru mine.” Nu este simplu? Îndeplinește principiul de a nu-ți face poziția cunoscută? (Da.) Simulând astfel și neclarificându-ți poziția, te poți proteja. Oare șeful știe care sunt intențiile tale? Nu știe. Crede că ești doar un idiot, spunându-și: „Individul ăsta nu caută să fie avansat. Cu astfel de condiții favorabile, cei mai mulți oameni ar fi fost deja promovați într-o funcție mai înaltă, poate chiar de primar. Tipul ăsta ar putea fi guvernator de provincie, dar pur și simplu nu vrea să avanseze, continuă să facă pe prostul și nu se apropie

de organizație – e un exemplu tipic de prost!” Ce ai spune în inima ta? „În ochii tăi, sunt un prost. Dar în ochii lui Dumnezeu, sunt un porumbel fără pată. Sunt mai valoros decât tine. Diavol bătrân ce ești, deții o funcție oficială, participi puțin la politică și crezi că asta te face superior. În ochii mei, nu ești mai bun decât o biată lăcustă!” Poți spune asta? (Nu, nu putem.) Nu poți spune asta. Ai grijă, deoarece pereții au urechi; poți vorbi acasă cu câinele tău și să te oprești acolo. Sunt foarte puțini oameni în această lume în care poți avea încredere și cărora te poți destăinui; prin urmare, când te confrunți cu probleme principiale importante, fie în cercurile politice, fie în orice grup social, ar trebui să înveți să nu-ți faci poziția cunoscută, mai ales când este vorba de politică, de putere sau de a lua partea cuiva. Nu trebuie în niciun caz să-ți exprimi clar poziția. Dacă o faci, este ca și cum te-ai pune singur la frigare. Cum e să fii pus la frigare? Dacă vrei să afli, este de ajuns să iei atitudine și vei vedea. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Este posibil să nu-ți faci poziția cunoscută? Depinde ce urmărești în inima ta. Dacă urmărești cu adevărat o carieră oficială, dacă vrei să devii o oficialitate, nu doar vei lua atitudine, ci îți vei și exprima poziția clar și vei face acest lucru în fața șefului tău, urcând totodată treptele ierarhiei – în acest caz, vei ajunge o persoană de toată jena. Nu aplici principiul de a nu te implica în politică; iei parte la ea. Dacă iei parte la politică, pleacă de aici. Nu sta în casa lui Dumnezeu. Ești un neîncrezător, aparții lumii, diavolilor, nu casei lui Dumnezeu – nu te numeri printre aleșii Lui. Chiar dacă stai în casa lui Dumnezeu, te-ai strecurat în ea, ai vrut să apuci o mușcătură de mâncare, să primești o binecuvântare – o astfel de persoană nu este binevenită aici. Dar, pe de altă parte, dacă ai calificări personale excelente și ești în situația de a avea multe ocazii de a deveni o oficialitate și de a începe o carieră, dar cu toate acestea poți evita să te apropii, să participi, să iei partea cuiva și să iei atitudine, atunci ești capabil

să nu te implici în politică. Îți amintești aceste principii? Sunt fezabile? (Da, sunt.) Vezi, toți cei din cercurile politice care vor mereu să se afirme, să iasă în evidență, dar și cei care doresc să-și exprime punctele de vedere și atitudinile, având o dorință deosebit de puternică de a se exprima – toți au un singur scop: vor să dețină o funcție oficială. Ca să ne exprimăm frumos, vor să participe la politică; dar, în realitate, vor doar să dețină o funcție, să aibă autoritate și să se bucure de o viață bună prin intermediul funcției lor. Vor să-și folosească funcția pentru a atinge diverse scopuri personale și a-și spori prestigiul. Nu este acesta adevărul? (Ba da.) Unii oameni nu au un calibru foarte bun; sunt plini de defecte, dar vor cu toate acestea să devină oficialități și să participe la politică. Drept urmare, se bazează pe eforturile lor și urcă treptele ierarhiei cu orice cost; își lingușesc superiorii și se poartă cu funcționarii guvernamentali ca niște slugi personale. În cele din urmă, își ating scopul de a participa la politică și își îndeplinesc visul de a avea o carieră oficială.

În ceea ce privește neimplicarea în politică, am avut părtășie despre cinci principii. Primul principiu este să nu te înscrii în niciun partid. Conducătorii oricărei țări fac cu toții parte dintr-un partid politic, să nu mai vorbim de liderii țărilor autoritare, care fac și ei parte dintr-un partid politic. Prin urmare, primul principiu al neimplicării în politică este să nu te înscrii în niciun partid. Nu tocmai asta am spus? (Ba da.) Deci care este al doilea principiu? (Să nu ne apropiem de ei.) Să nu te apropii de ei sau de cercurile politice. Care este al treilea principiu? (Să nu participăm.) Așa este, să nu participi la niciuna dintre activitățile, mișcările sau discuțiile lor ideologice, cu alte cuvinte, să nu faci parte din rândul lor. Care este al patrulea principiu? (Să nu iei partea nimănui.) Nu ține partea nimănui, lasă-i să se certe în legătură cu cine are dreptate și cine se înșală; pe scurt, nu lua partea nimănui. Care este al cincilea principiu? (Să nu ne facem poziția

cunoscută.) Să nu-ți faci poziția cunoscută. Cineva spune: „Dacă nu-ți faci poziția cunoscută, nu ești doar o pacoste?” Îi răspunzi: „Nu am o opinie, sunt doar o persoană obișnuită, nu am multă educație, procesul gândirii mele nu e deloc remarcabil – ce fel de opinie aș putea avea? Sunt doar un cetățean de rând, lasă-mă în pace.” Nu ai niciodată o opinie, în niciun moment. Când ți se cere să iei atitudine, te prefaci că sforăi, că dormi și, când văd că nu te interesează progresul, oamenii nu-ți vor cere să-ți faci opinia cunoscută, ceea ce este perfect, nu-i așa? Câte principii există în total? (Cinci.) Dacă urmezi aceste cinci principii, poți să nu te implici în politică și să nu fii influențat, afectat sau constrâns de nicio forță politică. Când ai de-a face cu cercurile politice de rang înalt sau mic, dacă pui în practică aceste cinci principii, vei fi capabil să nu te implici în politică. Acesta e un subiect care se aplică la cariera profesională. Desigur, chiar dacă nu ai nicio profesie, aceste principii rămân aceleași, neschimbate. Chiar dacă nu ești angajat, ar trebui totuși să respecți aceste principii de a nu te implica în politică – principiile nu se schimbă. Prin urmare, de ce ar trebui să nu te implici în politică? Ce este politica? Este o luptă, un joc al puterii. Politica este atât conspirație, cât și strategie. Ce altceva mai este politica? Politica se referă și la acele mișcări sau activități stârnite de diverse forțe. Nici măcar nu puteți să explicați ce este politica, totuși, marele balaur roșu acuză oameni din biserică de implicare în politică. Nu este absurd? Nu-i este ușor să găsească o vină când vrea asta? (Ba da.) Este în mod clar o acuzație falsă. Unii neghiobi și oameni confuzi, după ce ascultă cuvintele diavolești ale marelui balaur roșu, devin constrânși de el și nu îndrăznesc să-și aplice discernământul nici față de el, nici față de Satana. Oricând este adus în discuție subiectul identificării marelui balaur roșu sau a Satanei, se ascund într-un colț și nu îndrăznesc să deschidă gura; doar își dreg vocea sau se prefac că sunt nedumeriți. De ce se prefac? Nu e nevoie

să se prefacă: nici măcar nu înțeleg ce este politica, deci cum pot participa la politică? Poate un om confuz ca ei să participe la politică? Prin urmare, pentru majoritatea oamenilor de rând, neimplicarea în politică este realizabilă în realitate. Tocmai am subliniat un aspect al principiului, și anume să nu faci nimic nesăbuit, să eviți să te implici în politică în necunoștință de cauză, să te lași antrenat în politică fără să-ți dai măcar seama și, în cele din urmă, să devii un țap ispășitor sau un obiect de sacrificiu fără să înțelegi ce s-a întâmplat. Așadar, motivul pentru care avem părtășie despre aceste principii este, într-o anumită privință, de a-ți spune că inteligența ta nu este, pur și simplu, suficientă pentru a înțelege adevărata esență a politicii. În altă privință, dacă practici aceste principii, vei fi capabil să te protejezi mai bine și să eviți ca alții să profite de tine în orice situație sau în situațiile în care ești neștiutor sau ignorant. Prin simpla respectare a acestor principii, îți poți garanta propria siguranță relativă în orice grup. În consecință, aceste principii nu sunt doar amuleta ta de protecție, ci și principiile pe care Dumnezeu te sfătuiește să le urmezi în domeniul politicii. Urmând aceste principii, te poți bucura de beneficiile pe care ți le aduce adevărul și s-ar putea spune și că ești protejat de Dumnezeu. Dacă simți că protecția lui Dumnezeu este vagă și deșartă și că nu o poți vedea sau simți, atunci poți opta să practici aceste cinci principii. Astfel, poți experimenta cu adevărat protecția lui Dumnezeu, care e un tip mai real de protecție. Nu înseamnă doar să folosești cuvintele lui Dumnezeu ca să te protejezi, ci și să te protejezi practicând cuvintele lui Dumnezeu și respectând adevărurile-principii pe care ți le-a dezvăluit El. În orice caz, scopul final este atins și ești capabil prin neimplicarea în politică să te protejezi de grupurile malefice de oameni, să eviți diversele ispite și crize și, astfel, să-ți liniștești trupul și mintea înaintea lui Dumnezeu, într-o stare de calm, pace și siguranță, astfel încât să poți urmări adevărul. Cu toate

acestea, dacă ești nechibzuit și nu știi cum să urmezi principiile învățate de la Dumnezeu și încerci să te faci remarcat și să te afirmi la întâmplare, acționând adesea fără înțelepciune și amestecându-te în diverse dispute și conflicte ce izvorăsc din politică și grupuri; dacă deseori cazi în diverse capcane și ispite, iar viața ta zilnică este antrenată și tulburată de aceste lucruri și îți petreci tot timpul gestionând și ocupându-te de aceste lupte legate de dispute și perturbări, atunci s-ar putea spune că inima ta nu va veni niciodată înaintea lui Dumnezeu și nu vei fi niciodată cu adevărat liniștit înaintea Sa. Dacă nu poți realiza acest lucru mărunt, nu există nicio speranță să pricepi cuvintele lui Dumnezeu, să aprofundezi sau să înțelegi adevărul, să practici adevărul și să pășești pe calea urmăririi adevărului pentru a fi mântuit. Dacă ești prins în capcană de aceste lucruri, este echivalent cu a fi prins în capcană de diavol. Dacă nu ai principiile pentru a gestiona aceste chestiuni, finalitatea ta ultimă va fi înghițită de aceste lucruri. Viața ta zilnică, inima ta și viața ta vor fi prinse în aceste dispute și lupte. Te vei gândi doar cum să scapi de aceste lucruri, cum să te lupți și să te certi cu acei oameni și cum să-ți demonstrezi nevinovăția și să ceri dreptate. Drept urmare, cu cât ești mai prins în aceste chestiuni, cu atât mai mult vrei să-ți demonstrezi rapid nevinovăția, să ceri dreptate și să primești o explicație și cu atât mai haotică și mai complicată va deveni inima ta. Cu cât este mai complicat mediul tău extern, cu atât mai complicată va deveni ființa ta interioară și cu cât este mai haotic mediul tău extern, cu atât mai haotică va deveni ființa ta interioară. Astfel, vei fi complet terminat, vei fi controlat și luat captiv de Satana. Dacă vei dori în continuare să urmărești adevărul și să fii mântuit, va fi imposibil! Vei fi complet inutil, imposibil de răscumpărat. La acel moment, vei spune: „Regret totul. Cercul politic al Satanei nu este decât o mlaștină! Dacă aș fi știut, aș fi ascultat de cuvintele lui Dumnezeu.” Ți-am spus cu mult timp în urmă, dar nu M-ai crezut. Ai

insistat să primești o explicație de la ei, să auzi un cuvânt bun, un cuvânt de laudă și de recunoaștere din gura lor. Ai refuzat să respecți principiile și criteriile pe care ți le-a spus Dumnezeu, astfel încât meriți să fii târât de ei până când vei muri. În cele din urmă, Satana va fi distrus și tu vei fi distrus odată cu el, devenind jertfa lui funerară. Meriți asta! Cine te-a pus să-l urmezi pe Satana? Cine te-a pus să cauți o explicație de la Satana? Cine te-a pus să fii atât de nesăbuit? Dumnezeu ți-a dat înțelepciune, dar nu ai folosit-o. Ți-a dat principii, dar nu le-ai respectat. Ai insistat să mergi pe drumul tău, să lupți împotriva acelor oameni cu mintea, talentele și darurile tale. Poți învinge diavolul? În plus, să lupți împotriva diavolului nu e ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu. Ce ți-a încredințat El este să-I urmezi calea, nu să lupți împotriva diavolului. Nu are nicio valoare pentru tine să lupți împotriva lui. Dumnezeu nu laudă acest lucru. Chiar dacă îl învingi, nu vei dobândi mântuirea. Înțelegi acum? Prin urmare, în industria și cercul politicii, trebuie să reții aceste principii pe care oamenii ar trebui să le urmeze. Poate că aceia dintre voi care vă faceți în prezent datoria cu normă întreagă ați putea considera aceste cuvinte drept nerealiste și relativ îndepărtate de voi. Dar, cel puțin, ele îți arată ce este politica, cum ar trebui să tratezi politica, cum să-i privești pe aceia care trăiesc în cercurile politice sau urmăresc perspective politice și cum să-i ajuți să-și rezolve problemele dacă au credință în Dumnezeu. Acestea sunt cele mai simple lucruri pe care ar trebui să le știți. Odată ce înțelegi și accepți pe deplin aceste principii, vei fi în stare să-i ajuți și, când vei întâlni astfel de oameni, vei fi capabil să te ocupi de problemele lor și să le rezolvi folosind principiile corespunzătoare. Ei bine, să încheiem aici părtășia noastră despre subiectul neimplicării în politică. La revedere!

18 iunie 2023

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org